

Giới thiệu Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ

Ha ha, cũng có ngày ta được cơ hội xuyên không rồi,

Không chỉ vậy mà trong người ta còn có sức mạnh bá đạo nữa chứ?

Kèm theo đó và khí vận không hiểu thấu?

Ngoài việc giả ngu, ngấm gái thì trên đời này còn gì khác để làm đâu????

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: U Âm sâm lâm

Thông Thiên Đại Lục

Trong khu rừng âm u yên tĩnh đầy rẫy những cây cổ thụ cao chọc trời có một lỗ đen bỗng xuất hiện không có điềm báo trước, nếu có người của thế giới này ở đây thì có thể sẽ sợ đến mất mật vì đây chính là một không gian thông đạo, nó có thể xoắn nát bất cứ vật gì cho dù là hiện tại cao cấp nhất tu sĩ của Thông Thiên Đại Lục cũng không dám bảo đảm an toàn cho chính mình khi ở gần không gian thông đạo

Bỗng dưng không gian thông đạo phát ra một tiếng nổ cực lớn vang vọng khắp tứ phía, sau đó có một người và vài cái valy bay ra từ đó. Đây là một thiếu niên, hẳn đã bất tỉnh do bị bắn ra từ không gian thông đạo, sau đó thông đạo biến mất chỉ để lại khu rừng yên tĩnh và một thiếu niên đang bất tỉnh nằm tại chỗ.

....

-?????

-Đây là đâu? Đầu ta đau quá.

Thiếu niên tỉnh dậy với ánh mắt mông lung tay ôm đầu, một lúc sau thiếu niên ngẩng đầu nhìn xung quanh, đập vào mắt hắn là một mảnh rừng rậm âm u cùng với những cây cổ thụ cao gần 40-50m, thân cây to lớn vài người ôm mới hết với những tán lá rộng khắp, mặc dù trời sáng nhưng ánh nắng mặt trời vẫn không thể chiếu sáng toàn bộ chỉ có vài tia nắng lọt qua những kẽ lá cây chiếu xuống giúp hắn biết rõ bây giờ vẫn còn là ban ngày.

-Tại sao mắt ta lại có thể nhìn rõ ràng như vậy? Hiện tại ta không mang kính a?

Sờ sờ lên khuôn mặt của mình hắn cảm thấy là lạ, khi trước hai mắt hắn bị cận hơn 5 độ nhưng tại sao hiện tại không đeo kính nhưng tầm nhìn lại rõ ràng như vậy? Hắn lại bắt đầu nhìn xung quanh

-Rừng rậm? Tại sao ta lại ở đây? Không phải là ta đang trên máy bay đi nước ngoài công tác hay sao?

-Đúng rồi điện thoại, có điện thoại có lẽ sẽ định vị được ta đang ở nơi nào.

Mò mẫm xung quanh, thiếu niên tìm thấy vài chiếc valy, từ trong đó hắn tìm được một chiếc điện thoại, vài bộ quần áo và một số vật dụng nhỏ, cảm giác nhẹ nhõm một chút, nhưng sự thật lại khiến hắn thất vọng rồi điện thoại không có sóng, mặc dù pin vẫn còn đầy 100% nhưng hắn cũng không dùng được vào bất kì việc gì ngoài việc nghe nhạc và chiếu sáng.

-Cũng đúng thôi với những tán cây rậm rạp như thế này có sóng mới gọi là có quý.

-Haizz, điện thoại cũng không giúp được gì nhiều trong hoàn cảnh này

Thở dài một tiếng hắn bắt đầu kiểm tra lại xem những vật dụng hắn đã thu thập được, vài bộ quần áo, một cái bật lửa, một bao thuốc lá, vài chai nước rỗng, một cái nồi, một hộp đồ dùng y tế, một ít thức ăn đóng hộp, vài bộ quần áo, một con dao xép và ... một cái chìa khóa???

-Tên khùng nào đi máy bay lại mang theo nồi???? Không hiểu đầu hắn đang nghĩ gì?

-Chỉ với những vật này sống trong rừng có đôi chút khó khăn nhưng cũng còn may bật lửa có thể giúp ta tiết kiệm nhiều thời gian để đốt lửa, hộp y tế có thể có thuốc và một ít băng gạc dùng khi bị thương ngoài ra còn có chai nước rỗng còn có thể dự trữ nước.

-Trước tiên cứ thay bộ đồ mới rồi sau đó đi xem xét xung quanh nhân tiện tìm nguồn nước đã.

.....

Trong một khu rừng âm u, một thiếu niên mặc một chiếc áo thun, quần jean đen, chân mang giày thể thao bước từng bước xem xét xung quanh

-Thật kì quái khu rừng này to lớn như vậy nhưng một ít dã thú, chim chóc cũng không có? Đi xem xét gần một tiếng mà ngay cả tiếng động vật nhỏ cũng không thể nghe thấy?

Đang trầm tư về sự kì lạ của khu rừng thì thật may mắn hắn nghe được tiếng âm ầm, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng trong tai.

- Ầm... ầm...

-??? ầm ầm? A là tiếng nước chảy xuống từ thác, thật may mắn đã tìm được nguồn nước a.

Vui vẻ vì tìm được nguồn nước hắn chạy nhanh về phía âm thanh mà hắn nghe được, hiện ra trước mắt là một dòng thác lớn đang chảy thật mạnh đổ vào hồ nước, xung quanh không có cây cối nên ánh sáng mặt trời có thể chiếu sáng khắp hồ, tạo ra được một phong cảnh thơ mộng hiếm có.

-Thật đúng là có thác nước, nhưng không biết có thể uống được hay không?

Từ từ đi tới gần dòng thác nhìn xuống hồ nước hắn thấy được nước hồ trong vắt

-Có thể uống, nhưng nghĩ kĩ lại tốt nhất nên đun sôi, không biết được trong nước có vi khuẩn gây bệnh hay không. Nếu bây giờ ta lại mắc bệnh thì sẽ rất khó sống a.

Suy nghĩ thật kĩ hắn quyết định tìm một ít cây cỏ khô xung quanh để nhóm lửa đun nước.

.....

-Muội muội chúng ta nhanh đi tìm nguồn nước thôi, bọn hắn chắc không dám theo chúng ta vào U Âm sâm lâm đâu.

-Được rồi tỷ tỷ hai chúng ta cuối cùng cũng thoát được bọn hắn, mặc dù trốn vào U Âm sâm lâm cũng không tốt ra nhưng ít nhất chúng ta có thể thoát được bàn tay ma quỷ của bọn hắn.

-Ừ! Cũng nhờ vào tiếng nổ kinh thiên động địa không biết từ đâu phát ra làm bọn hắn phân tâm nên chúng ta mới có cơ hội chạy thoát. Thật may mắn.

2 thiếu nữ một người mặc bộ đồ màu xanh một người mặc bộ đồ màu trắng mang một thân bị thương và vẻ mặt tiêu tụy, đang đi nhau bước trong khu rừng âm u, không có thú dữ cũng không có chim chóc.

-Tỷ tỷ, muội người được trong rừng có mùi cỏ cây cháy có vẻ như là có người đang nhóm lửa.

-??? Tên điên nào vào U Âm sâm lâm nhóm lửa? Hắn không biết là nhóm lửa trong U Âm sâm lâm là một điều tối kỵ sao? Ngay cả độ kiếp kì tiền bối cũng không dám vào đây nhóm lửa cơ mà.

-Nhanh lên, chúng ta phải ra khỏi khu vực này nhanh.

.....

Một bên khác một thiếu niên đang hi hục nhóm lửa để đun sôi nước bồng đưng xung quanh bắt đầu có tiếng xoạt xoạt của những bụi cây nhỏ.

-Quái? Không có gió mà bụi cỏ lại đung đưa phát ra tiếng xoạt xoạt?

Suy nghĩ lại vì hơn cả tiếng một con côn trùng nhỏ cũng không bắt gặp được nên hắn chỉ nghĩ là mình nghe nhầm và mặc kệ tiếp tục công việc đun nước.

-Grào... grào...

-Hú...u...u...u.uuuu

-...

Tiếng thú rống làm hắn giật mình nhìn lại xung quanh, chỉ thấy đập vào mắt là đầy rẫy những con thú dữ có con thì trông như sói nhưng lại mang theo đôi nanh dài nhọn hoắt như hổ nanh kiếm, con thì như rắn nhưng lại có lông gai khắp người,... đủ loại động vật cổ quái đang nhìn chăm chăm vào hắn.

-Sao bỗng dưng lại xuất hiện nhiều quái thú như vậy?

Mồ hôi trên đầu hắn tuôn như suối, miệng khô khốc, nuốt một ngụm nước miếng hắn bắt đầu suy nghĩ lại nhìn vào nồi nước đang nấu hắn phát hiện ra củi lửa đang cháy gần hết, còn nước thì đang sôi ùng ục:"Có thể là do ta đốt lửa chẳng? Nếu vậy thì thật không ổn, trước tiên phải nghĩ làm cách nào để chạy thoát đã".

Nhìn xung quanh hắn đã bị bao vây tứ phía không còn đường nào để thoát thân, trầm mặc một chút hắn quyết định xông loạn mở đường máu

Nhìn về hướng con rắn có lông gai khắp người trong các hướng có thể chạy thì theo hắn thấy hướng này có vẻ dễ thoát nhất, từ khi còn nhỏ sống tới hiện tại gần 20 năm hắn lần đầu tiên cầu thần cầu phật mong sao cho con rắn này không có độc.

Lấy ra con dao xếp cầm trên tay hắn trong lòng mặc niệm”1...2...3.” Rồi bắt đầu tung hết sức chạy thật nhanh về phía con rắn. Nhưng khá kì lạ hắn lại thấy con rắn không có phản ứng gì, con rắn chỉ đứng đó bảo trì tư thế cũ xù bộ lông gai khắp người.

Bất ngờ trước phản ứng của con rắn nên hắn trượt chân và quệt chân vào bộ lông của con rắn, hắn tái mặt.

-Tiêu rồi! Lân này thì tiêu rồi chân cũng muốn bị cà nát thì làm sao mà chạy???

Nhưng không giống hắn suy nghĩ, chân hắn quệt vào lông của con rắn chỉ thấy từng cây lông gai của con rắn bắt đầu rơi xuống quệt tới đâu rơi tới đó dù vậy cũng không thể để lại trên chân hắn cho dù là một đạo vết trầy nhỏ

-???? Làm sao có thể? Bộ lông kia nhìn cứng rắn như vậy sao lại mềm yếu như thế???

Trong lúc này hàng vạn con thảo nê mã đang chạy trong đầu hắn, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh lại vẫn nhớ được điều quan trọng nhất trong lúc này là bỏ chạy thoát thân nên hắn lại cầm đầu mà chạy về phía trước.

Chạy được một quãng đường cảm thấy khá mệt, dựa vào gốc cây, hắn quay đầu nhìn về phía sau, không thấy bóng dáng của một con thú nào hắn mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xuống gốc cây thở gấp

-Thật mệt mỏi, nhiều như vậy đã thú bọn hắn lại bao vây thêm lần nữa thì dù muốn chạy cũng không chạy nổi a.

-Haizz lại bỏ lại cái nôi rồi không biết lần sau nấu nước như thế nào đây.

Đang suy nghĩ như thế nào để nấu nước hắn lại nhớ tới việc bị đám quái thú vây quanh do đốt lửa nấu nước, mồ hôi lạnh lại chảy ra.

-Mặc kệ lần sau trực tiếp uống nước hồ, thà bị bệnh chết ít ra còn chống đỡ được vài ngày còn hơn là chết trong miệng đám quái thú ấy.

-Nhưng cũng còn may là có giữ lại vài chai đã chứa đầy nước, ít ra bây giờ không còn lo việc thiếu nước nữa để tới mai bọn thú ấy tàn ra thì lại về bờ hồ lấy thêm nước vậy. Hiện tại nên đi tìm chỗ để có thể ngủ lại là hơn.

Nói rồi thiếu niên đứng dậy và tiếp tục đi xem xét xung quanh.

..... Hết chương 1.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lâm Thanh Phong

U Âm sâm lâm

Một thiếu niên nằm trên cành cây thô to cách mặt đất hơn mười mét nhìn về phía bầu trời đêm, nhìn về phía ánh trăng tròn chỉ còn nhìn thấy được đôi chút vì bị che khuất bởi những tán lá rộng lớn. Cúi đầu xuống thở dài một hơi

-Không biết đây là nơi nào? Liệu rằng cha mẹ ở nhà sẽ như thế nào khi nhận được tin ta mất tích.

-Cha mẹ hai người cứ chờ ta, con trai của hai người Lâm Thanh Phong nhất định sẽ sống sót và tìm được đường về nhà.

Tự thề với lòng mình ánh mắt Lâm Thanh Phong dần trở nên kiên định hơn nắm tay lại thật chặt và thiếu niên từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

Trời sáng, những tia nắng yếu ớt len lỏi qua những tán cây to chọc trời chiếu rọi vào mặt Lâm Thanh Phong, hắn có đôi chút nhũn mảy rồi mở mắt ra xem xét xung quanh, sau đó nhảy xuống cành cây, tìm kiếm một chai nước đã chứa sẵn nước để rửa mặt, sau đó lại tìm một hộp thức ăn nhanh lấp đầy bụng.

Hôm qua sau khi chạy trốn khỏi đàn quái thú hắn cũng đã nhận ra ở nơi đây hắn có lực lượng rất lớn, hắn chỉ tùy tiện bật cao một cái là cũng bật hơn 10 mét, còn về thân thể thì hắn không biết là có cải thiện được hay không nhưng tùy tiện bóp nhẹ thì viên đá to cỡ viên gạch cũng nát thành bột phấn.

Nhận ra là mình có được khả năng như thế này nên hắn cũng đỡ lo sợ khi đi xung quanh thám hiểm rừng rậm, xem xét phần thức ăn nhanh còn lại. Hắn nhận ra còn có thể dùng trong 3 ngày sau 3 ngày hắn phải tìm một ít quái thú để ăn. Điều này rất khó đối với khu rừng này vì chỉ cần nhóm lửa là sẽ kéo tới vô số quái thú, chờ dài một tiếng rồi quyết định quay lại bờ hồ.

-Trước tiên là quay về bờ hồ kiểm tra thêm chút nước, mong là cái nôi vẫn còn đó không bị bọn quái thú đập bể đi.

Không biết tại sao hắn lại nhớ thương cái nôi tới như vậy, nhưng cũng thật may mắn cho hắn khi hắn tới bờ hồ thì cái nôi vẫn ở đó nguyên vẹn nhưng nước trong nôi đã bị đổ do cái nôi lật úp.

Cầm lấy cái nôi hắn có một ít suy nghĩ

-Nếu như thân thể ta đến được nơi đây thì có sức mạnh vô cùng thì liệu rằng vật dụng cứng như cái nôi này có thể dùng làm vũ khí hay không? Ít ra cầm cái nôi làm vũ khí cũng đỡ sợ hơn là cầm con dao xếp ngắn ngắn...

Suy nghĩ dang trào hắn nhìn qua góc cây đại thụ gần bên và ra tay tùy ý vung một quyền lên thân cây

-Ầm... ầm...

Cả cây đại thụ rung lắc dữ dội, nơi Lâm Thanh Phong vung quyền thì bắt đầu nứt toác ra từng vệt đứt gãy, có vài tiếng thú rống phát ra từ trong thân cây sau đó im bặt và có máu đỏ chảy ra từ vết nứt của thân cây.

Nhìn tới đây Lâm Thanh Phong tròn tròn cả mắt, mặc dù đã biết là sức mạnh của hắn được nâng lên một tầm cao mới nhưng hắn vẫn không ngờ lại mạnh như vậy.

-Đây là gì? Sức mạnh to lớn? Còn có bất cao? Da thịt cũng cứng rắn? Đây là superman trong truyền thuyết sao? Về sau ra đường có nên mặc một bộ đồ xanh bó sát, chữ S trước ngực còn thêm quần lót màu đỏ bên ngoài?

-Còn có tại sao đánh vào thân cây lại phát ra tiếng thú rống? Tại sao lại có máu chảy ra từ thân cây? Chẳng lẽ...

Nghĩ rồi hắn quyết định nhìn kỹ vào chỗ mà hắn đã đánh vào thân cây, từ vết nứt rõ ràng chảy ra một loại nước dịch màu đỏ, hắn quyết định lột vỏ cây ra xem xét rồi lại tròn mắt nhìn vào bên trong thân cây. Chỉ thấy trong thân cây có một con quái thú đang nằm ngọe đầu một bên, nước dịch màu đỏ từ trên người quái thú chảy ra, khẳng định đây là máu của quái thú hắn lại nghiêng ngẫm.

-Quái thú này ở trong thân cây? Nó dùng chất dinh dưỡng từ cây cung cấp để nuôi sống bản thân? Nếu vậy ta cũng lý giải vì sao trong rừng này lại không có động vật, vì sao khi đốt lửa lại dẫn xuất nhiều quái thú tấn công.

Quái thú trong rừng dùng chất dinh dưỡng của những cây đại thụ để nuôi sống bản thân vì vậy nên khi cảm giác được rừng cây sẽ phát sinh nguy hiểm như cháy thì bọn hắn sẽ tập trung đập lửa để bảo vệ rừng.

Tuy thật kỳ lạ nhưng chỉ vậy thì cũng không phải là điều xấu, ít ra khi trời đêm hắn cũng không sợ hãi những quái thú này đột nhiên chạy ra tập kích. Mỗi điều khó là hắn phải tìm được cách để ra khỏi khu rừng này trong 3 ngày tới, trong rừng không thể đốt lửa nên hắn cũng không thể ăn thịt sống a.

Tuy có khá bất ngờ với phát hiện vô tình của mình nhưng hắn rất nhanh chóng quay về ý định ban đầu là thử độ cứng của cái nôi, hắn cầm cái nôi đi về một thân cây khác, cái nôi khá nặng nên hắn phải dùng lực lượng lớn hơn nhiều so với một quyền tùy ý khi này hắn vừa vung vào thân cây kia.

-Ầm... ầm... ầm...

-Ồ cái nôi vẫn còn nguyên vẹn không nứt mẻ gì, đúng như ta suy nghĩ từ đầu, cái nôi này chịu đựng được lực tay của ta khi ta cầm lấy nước thì làm sao có thể yếu ớt cho được.

Hắn khá vui vẻ vì thí nghiệm của hắn đã thành công, cái nôi của hắn rất cứng, đúng như hắn suy nghĩ, vui vẻ hồi lâu vì sau này không cần cầm con dao nhỏ để làm vũ khí, hắn lại tự hỏi không biết cái cây và con thú trong cây kia có xảy ra chuyện gì không, vì nôi khá nặng nên hắn dùng lực hơi lớn một chút.

Cắt khỏi dòng suy nghĩ vẫn vơ, hắn nắm chặt cái nôi trong tay mình, sau đó hắn mới quay đầu nhìn xem phía thân cây khi nãy mà hắn dùng để vung nôi, nhưng hắn lại tròn mắt và há mồm, há rộng đến nỗi có thể nhét vào vài quả trứng gà.

-Cây... cây... cây đâu???? Còn có con đường mòn này là chuyện gì xảy ra???? Lúc trước rõ ràng là không có con đường nào à???

Lâm Thanh Phong cứng người vài giây rồi mới chạy về con đường mòn mới xuất hiện, ngồi xuống nắm một ít đất lên xem xét. Con đường rất dài, ít nhất và với vị trí đứng hiện tại thì hắn vẫn không thấy điểm cuối của con đường này.

-Ừ, đất vẫn còn rất mới a? Không lẽ mới vừa được đào? Vô lý à? Rõ ràng khi mình tới cũng đâu phát hiện con đường này?

-Không lẽ...

Khẽ nắm chặt cái nôi trong tay Lâm Thanh Phong có chút run rẩy, không ngờ lực phá hoại lại mạnh như vậy. Kiểu này sẽ bị tội là phá hoại môi trường sinh thái mất. Nhìn xung quanh một bóng chim cũng không có đừng nói tới bóng người hẳn thờ hắt ra

-May mắn là xung quanh không có ai, nếu có thì chắc lại được phát chỗ ở miễn phí phòng 4m2 lại thêm vòng trang sức đeo tay hình số 8 và bộ đồ sọc trắng đen hợp mốt.

Âm thầm cảm thấy may mắn, hẳn lại cảm thấy có chút đồng cảm với bọn quái thú đang sống trong những gốc cây kia, chỉ vì một nôi hơi dùng chút sức của hẳn mà bọn thú phải mò yên mà đẹp trong lúc đang ngủ.

-Mong các người có thể đi đâu thai thành giống loài khác, không cần lại ở nơi âm u như nơi này.

Âm thầm mặc niệm về hậu quả mà mình gây ra cho bọn thú hẳn quay đầu về bờ hồ và xem xét kĩ xung quanh vì hôm qua cũng không xem xét được gì.

Nước hồ trong vắt, có vài loài cá bơi lội dưới hồ, thêm với gió mát và ánh sáng mặt trời chiếu rọi làm hẳn cảm thấy thật nhẹ nhõm.

-Đúng rồi nơi đây không có cây cối có lẽ là điện thoại sẽ bắt sóng được a.

Như vớ được cọng rom cứu mạng hẳn vội cầm điện thoại xem xét thử, cuối cùng ông trời cũng không bỏ rơi hẳn, điện thoại bắt được sóng,... 1 vạch.

Hơi cứng người một chút nhưng hẳn nhanh chóng vui vẻ

-1 vạch cũng là sóng a, nhanh chóng gọi cho cha mẹ để bọn hẳn không phải lo lắng.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì hẳn lại trợn tròn mắt vì điện thoại phát lên một tiếng thông báo:”1% pin yếu, tắt nguồn” sau đó là một tiếng nhạc vang lên từ điện thoại như treu đùa với hẳn rồi tắt hẳn.

...

-AAA! Cái điện thoại trời đánh, mi đợi ta gọi một cuộc về cho cha mẹ rồi hết pin cũng không muộn à? Sao mi lại hết pin vào lúc này a.

-Ta thật xui xẻo a. Bây giờ làm sao mà sạc pin được đây.

Thờ dài ngoa ngán hẳn lại cất điện thoại, nhìn xuống dòng nước trong lành hẳn bỗng có cảm giác muốn đi tắm một chút, vì hôm qua cả ngày không tắm nên cơ thể có chút nhộp nháp khó chịu. Nghĩ là hẳn quyết định coi bỏ đồ đang mặc và nhảy xuống hồ.

Nước hồ mát lạnh bao quanh khắp người, Lâm Thanh Phong ngập lặn từng hơi để rửa sạch mệt mỏi từ ngày hôm qua không hiểu thấu lại tới được nơi này.

Lên bờ rồi mặc vào quần áo hẳn nằm ngửa bên bờ hồ nhìn bầu trời, từng làn gió mát thổi qua người khiến đôi mắt hẳn dần trĩu lại, hẳn từ từ nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

..... hết chương 2.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyệt

U Âm thâm lâm một phía khác

Hai thiếu nữ, một người áo xanh một người áo trắng đang ngồi bất động trên một cành cây to cách mặt đất vài chục mét. Một hồi lâu người thiếu nữ áo xanh mở mắt và nói

-Muội muội, hai chúng ta ngồi đây dưỡng thương cũng gần một ngày rồi, vết thương cũng khôi phục được chút ít, hành động cũng không có gì đáng ngại, chúng ta nên đi tìm nguồn nước để uống và còn tắm rửa.

-Tỷ tỷ nói phải. Ngồi dưỡng thương một ngày người muội cũng cảm thấy khá nhộp nháp, đúng là nên tìm nơi để tắm.

Nhìn nhau gật đầu rồi hai thiếu nữ đứng dậy và nhảy xuống đất. Khi chân vừa chạm đất thì hai thiếu nữ lại nghe một tiếng vang, sau đó là cảm thấy tán cây của các cành cây gần đó cũng bắt đầu run lên xào xạc

-Âm...âm...

-Đây là thanh âm gì? Tại sao lại có thể lớn như vậy?

Hai thiếu nữ khiếp sợ nhìn về hướng phát ra thanh âm, khiếp sợ vài giây thiếu nữ áo xanh được gọi là tỷ tỷ lên tiếng

-Chúng ta chạy về phía đó xem thử, gây ra thanh âm lớn như vậy cũng có thể là một vị tiền bối nào đó đang chiến đấu với quái vật, nếu chúng ta có thể trợ giúp hắn một chút thì có lẽ hắn sẽ giúp chúng ta đuổi được bọn người kia.

Ngẫm nghĩ một chút thì thiếu nữ áo trắng cũng gật đầu

-Được rồi tỷ tỷ, chúng ta cứ làm theo lời tỷ, nhưng trước hết chúng ta phải xem xét kỹ tiền bối ấy là ai. Nếu hắn là người của bọn kia thì chúng ta phải lập tức bỏ chạy.

Hai người nhìn nhau gật đầu và chạy nhanh về phía vừa phát ra thanh âm. Chạy một đường thì hai người lại nghe được thanh âm khác “Ầm... ầm... ầm...”, thiếu nữ áo xanh chợt biến sắc.

-Muội muội mau tránh sang một bên.

Thiếu nữ áo trắng nghe được giọng nói của tỷ tỷ mang theo vẻ gấp rút nên không hỏi nhiều, nhanh tránh sang một bên. Vừa kịp tránh sang một bên thì mồ hôi lạnh chảy khắp người nàng.

Chỉ thấy vị trí mà trước đó nàng đứng trước tiên được một luồng gió lớn thổi qua, mang theo sau đó là vài chục cây đại thụ bị nhổ bật gốc bay phía sau tạo ra một con đường mòn dài và cuối cùng dừng lại vì một gốc cây cản lại dư lực. Nhưng gốc cây ấy cũng không thể chịu nổi cuối cùng cũng bị nhổ bật gốc ngã về phía sau.

-Cái này... cái này... là chuyện gì xảy ra a?

Hai thiếu nữ mang theo vẻ mặt khiếp sợ và nhìn về phía “con đường mòn” rồi nhìn về phía gốc cây cuối cùng bị bật tung gốc vì cản lại những gốc cây khác bay tới.

-Đây là sức mạnh do vị tiền bối ấy đại chiến làm ra sao?

-Không phải là có chút mạnh quá mức a? Cho dù là Nguyên Anh lão tổ cũng không chắc là làm được như vậy à? Đã ở xa tới như vậy mà còn lan tận đây.

Hai thiếu nữ nhìn nhau và tự hỏi, cuối cùng về mặt kiên định cùng nhau chạy theo hướng vừa tới của “đường mòn” này.

-Tỷ tỷ, nếu vị tiền bối ấy mạnh như vậy thì liệu ngài ấy có giúp đỡ chúng ta thoát khỏi vận mệnh này không?

-Tỷ cũng không biết, nhưng ít ra hiện giờ chúng ta cũng không còn cách nào tốt hơn là đi cầu vị tiền bối ấy. Dù không biết chắc nhưng ít ra vẫn còn hy vọng a.

Chạy nhanh sau một quãng “đường mòn” dài cuối cùng hai người cũng đến được điểm bắt đầu của con “đường mòn” nhìn xung quanh thì thấy mọi thứ vẫn bình thường ngoại trừ phía sau lưng các nàng lại dài ra một con đường, còn xung quanh thì vẫn là những thân cây to cao chọc trời.

Xem xét xung quanh các nàng phát hiện ra một thân cây khác, thân cây đã nứt toác từ trong vết nứt có nước dịch màu đỏ vẫn còn đang chảy ra như máu.

-Tỷ tỷ, nhìn xem thân cây này có máu chảy ra á.

-Đúng là có máu chảy ra, ngoài ra phía trong còn có một con quái thú? Chẳng lẽ quái thú này bị vị tiền bối đánh bay vào đây nên chết?

Mang theo hàng đống câu hỏi trong đầu hai tỷ muội nghe được gần đó có tiếng nước chảy mạnh.

-Tỷ tỷ, có tiếng nước chảy, chúng ta có thể đi tắm rồi á.

-Được rồi, chuyện tắm cứ để sau, trước tiên chúng ta tới đó nhìn xem, có lẽ vị tiền bối đó ở ngay phía đó thôi.

Hai tỷ muội vui vẻ nhìn nhau cười và chạy nhanh tới phía hồ nước...

-Tỷ tỷ a nước hồ này trong vắt, còn có các loại cá, chúng ta có thể uống nước và còn có thể tắm được a.

Có chút lắc đầu với tính hồn nhiên của muội muội mình, dù rất muốn tắm nhưng Ảnh tỷ lý trí vẫn chiếm thế thượng phong. Đầu tiên nàng nhìn xung quanh để tìm thử xem tung tích của vị “tiền bối” ấy, nhưng tìm hồi lâu vẫn không cảm nhận được bốn phía có người nào khác ngoài hai nàng. Ảnh tỷ cũng thở dài một hơi

-Có lẽ chúng ta đến muộn a, vị tiền bối ấy chắc đã rời đi rồi.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được cách nào để tìm vị tiền bối ấy, Ảnh tử cũng thở nhẹ ra và quyết định mặc kệ cho số phận. Nhìn về phía muội muội của mình đang ngồi gần bờ hồ vui vẻ nghịch nước.

-Muội muội, chúng ta nên xuống tắm một chút.

-Thật sao tỷ tỷ? Muội chờ câu này của tỷ lâu rồi á.

.....

Gần bờ hồ có vài bụi cỏ che chắn tầm mắt nên vị tỷ tỷ không nhìn thấy được có một người thanh niên đang nằm ngủ.

Tiếng cười giòn, đùa nước của hai tỷ muội dần dần đánh thức vị “tiền bối” đang say giấc nồng này, nhẹ nhàng hất xì một tiếng Lâm Thanh Phong dần dần mở mắt, mở cặp mắt mông lung nhìn tứ phía, nhưng sau khi lướt về phía hồ hấn trọn to mắt.

Hắn thấy được gì? Hai thiếu nữ... đang tắm, mặc dù khoảng cách có chút khá xa nhìn không được rõ nhưng hắn vẫn nhận ra được là hai mỹ nhân đang khỏa thân và nghịch nước.

Không tin vào mắt của mình, nghĩ nghĩ làm sao vừa tỉnh dậy thì lại thấy được “thiên đường” trong mơ? Hắn dùng tay tát mặt vài phát, nhưng vẫn nhìn thấy được cảnh “thiên đường” mà hắn vừa thấy...

Mắt hắn dần dần đỏ lên, có chút ngại ngùng, đối với dân hơn 20 năm người yêu là cánh tay phải như hắn cho dù đã xem qua bao nhiêu cảnh 18+ nhưng vẫn có chút nóng mặt khi lần đầu tiên thấy hàng thật trước mắt a.

Nước mũi dần dần chảy ra từ lỗ mũi, miệng há to không thể khép lại, người hắn cứ như tượng đá, đông cứng mắt trọn to mắt nhìn về phía “thiên đường” mà hắn chỉ xem được qua phim 18+ hoặc truyện ***, giờ phút này hắn mới cảm nhận được một chút xiu cảm giác của vị Tiên nhân Cốc nào đó và hiểu ra vì sao vị Tiên nhân ấy lại thích tìm “Tài liệu” ở các phòng tắm nữ.

-Lạy Chúa Jesus, lạy Thánh ala, lạy Phật Tổ, lạy Quan Thế Âm,...

Trong đầu hắn lúc này nhớ được bao nhiêu vị thần phật hắn đều lạy qua một lần, mong sao các vị ấy đừng cho cảnh “thiên đường” mà hắn đang nhìn thấy kết thúc.

Nhưng các vị thần phật lại không chiếu cố hắn rồi, 15 phút sau “thiên đường” mà hắn nhìn thấy cũng kết thúc, bởi vì hai vị mỹ nữ đã tắm xong a.

Hắn trọn mắt vì hắn thấy hai vị mỹ nữ bắt đầu lên bờ mặc vào quần áo, hắn thề từ nay hắn không tin vào thánh thần nữa. (Thật xin lỗi với những độc giả sùng đạo đang xem tới đoạn này).

Đội hai thiếu nữ mặc xong quần áo hắn thở dài tiếc nuối vì không còn được nhìn thấy “Thiên đường”, rồi sau đó mới bước ra để hỏi làm cách nào để ra khỏi khu rừng rậm này.

Hai thiếu nữ ngây thơ còn không biết mình đã bị một tên sắc lang vô tình xem hết từ đầu tới chân, vẫn hồn nhiên cười đùa, bỗng dưng một tiếng “xoạt xoạt” phát ra từ bụi cỏ làm hai người giật bắn lên, ngón tay bỗng dưng toát ra hai đạo ánh sáng sau đó hiện ra hai thanh kiếm, hai nàng nghiêm túc rút ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu.

-Dừng dừng, hai vị, ta không có ác ý a. Ta chỉ muốn hỏi một chút ít chuyện rồi ta sẽ đi ngay á.

Lâm Thanh Phong có chút giật mình và thấy hiếu kì không biết hai nàng lấy hai thanh kiếm từ đâu ra, hắn cũng từ trong bụi cỏ đi ra với hai tay giơ lên đầu biểu thị mình không có ác ý.

Nhưng hai thiếu nữ lại cau mày thật chặt, vũ khí càng nắm chặt hơn địch ý thể hiện càng rõ hơn, thiếu nữ mang áo xanh hỏi trước

-Ngươi là ai? Mau xưng tên.

-Vị nữ hiệp này, tại hạ là Lâm Thanh Phong, vô tình bị lạc ở nơi này không tìm được đường ra, tình cờ thấy hai vị ở đây nên tại hạ muốn tới hỏi đường một chút.

Hai tỷ muội nghe vậy mỗi người có một biểu hiện khác nhau, với tính ngây thơ thì thiếu nữ áo trắng buông lỏng địch ý, còn thiếu nữ áo xanh vẫn nắm chặt trong tay vũ khí cau mày nhìn hắn rồi trả lời.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh, còn đây là muội muội ta Nam Cung Tuyết. Ngươi nói là ngươi lạc đường? Lạc đường vào U Âm sâm lâm? Ngươi có mà đùa quỷ đi thôi.

-Nói mau mi có phải là tay sai của bọn hắn sai tới đuổi theo bọn ta?

Nam Cung Tuyết nghe tỷ tỷ nói, sắc mặt liền biến hóa, lại cau mày tiếp tục cầm chặt thanh kiếm trong tay, bầu không khí có chút căng thẳng, ...

.....Hết chương 3.....

Chương 4: Xuyên không. Thông Thiên Đại lục

Trời trong xanh, mây trắng bay bên bờ hồ trong vắt, gió thổi nhẹ nhàng có cây lay động theo từng cơn gió một phong cảnh thật đẹp, thật thơ mộng cho những người thích thư giãn nhìn ngắm trời đất.

Nhưng trước cảnh đẹp thơ mộng như vậy lại bị hai cô gái và một thanh niên không để ý tới, hai cô gái tay cầm kiếm, ánh mắt mang đầy địch ý nhìn về hướng của người thanh niên.

Người thanh niên về mặt cười khở, lại giờ lên hai tay bắt đầu giải thích

-Hai vị nữ hiệp, ta là nói thật a, ta chỉ là vô tình lạc đường đi vào chỗ này, hai người thử nghĩ xem nếu là người thì ai nguyện ý đi vào cái nơi âm u quỷ quái ngay cả một con trùng nhỏ cũng không có như nơi đây à.

Hai người thiếu nữ vẫn cau mày nhìn về phía người thanh niên, nhìn hồi lâu hai người mới bắt đầu hạ xuống địch ý, hai đạo linh quang lóe lên sau đó hai thanh kiếm biến mất, màn này xuất hiện làm cho người thanh niên có chút không hiểu sao bọn họ lại làm được.

-Người gọi là Lâm Thanh Phong? Vậy người là người ở đâu? Tại sao lại lạc vào đây?

Nam Cung Mị Ảnh tuy đã cất đi vũ khí nhưng ánh mắt lại không lúc nào mất đi địch ý, vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Thanh Phong chỉ cần hắn lộ ra một điểm không đúng thì nàng sẽ xuất thủ không chể hần.

Điều này làm Lâm Thanh Phong cũng bó tay, thế đạo bây giờ lắm kẻ lừa gạt nên nhiều lúc nói thật cũng chẳng ai muốn tin.

Hắn lắc đầu rồi ngồi xuống bên bờ hồ, nhìn kỹ hai vị thiếu nữ, mặc dù khi nãy đã nhìn hết tất cả thân thể của hai nàng nhưng vì ở khá xa nên hắn cũng không thấy rõ mặt, hiện tại nhìn lại ngũ quan của hai người con gái hắn có chút sửng sờ vì hai nàng quá đẹp.

Tuy quần áo trên người có vài chỗ rách và còn thấm máu nhưng cũng không làm giảm được nhan trị của các nàng. Để giảm bớt bầu không khí căng thẳng cho đôi bên, hắn cũng đành giới thiệu về mình

-Hai vị nữ hiệp, ta gọi Lâm Thanh Phong, ta không phải là người ở đây, quê quán ta ở Việt Nam nhưng cũng lâu rồi từ khi đi du học và bắt đầu đi làm ta vẫn chưa có cơ hội về nước.

Hai thiếu nữ nghe hắn giới thiệu, hai người nhìn nhau về mặt lộ ra vẻ nghi hoặc “Việt Nam là nơi nào?”, “Du học là vật gì?”, nghĩ hắn bắt đầu bịa chuyện nói năng nói cuội để lừa dối nên sắc mặt hai người càng lúc càng lạnh hơn.

-Việt Nam? Đó là nơi nào? Từ khi sinh ra tới giờ ta chưa từng nghe nói qua Thông Thiên Đại Lục có một nơi nào được gọi là Việt Nam. Người nghĩ vội vàng bịa chuyện để lừa chúng ta?

Nam Cung Mị Ảnh lại lấy ra thanh kiếm của mình, vẻ mặt lạnh như băng và nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy sát khí

Ngược lại với Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết chỉ chăm chú nhìn thẳng vào người thanh niên trước mặt, nàng cảm thấy đối phương cũng không giống là đang nói dối, nhưng thật sự là nàng chưa từng nghe qua nơi nào tên là Việt Nam ở Thông Thiên Đại Lục.

Thiếu niên bắt gặp hai người lại muốn giờ kiểm chữa thẳng vào mình hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, đành phải chuyển hướng sự chú ý của hai người.

-Hai vị nữ hiệp đừng căng thẳng như vậy, ta đã giới thiệu về bản thân mình nên ít ra hai người cũng nên giới thiệu về bản thân cho ta biết à? Đừng hờ một chút là động đao động thương như vậy chứ? Hai người là người ở đâu? Tại sao lại tới nơi này?

Câu này một chút thì Nam Cung Mị Ảnh cũng cất thanh kiếm đi rồi tự giới thiệu về bản thân và muội muội của mình.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh, còn đây là muội muội ta Nam Cung Tuyết, chúng ta là người của Nam Cung thành vì bị truy sát nên bắt đắ dĩ mới trốn vào U Âm sâm lâm.

Vừa nghe Nam Cung Mị Ảnh giới thiệu Lâm Thanh Phong trầm tư: “Nam Cung thành? Địa phương nào? Chưa từng nghe qua a. Còn nữa khi nãy hình như hai người ấy nhắc tới nơi này là Thông Thiên Đại lục? Cũng chưa từng nghe qua à. Trái đất còn có nơi gọi là Thông Thiên Đại lục sao?”

Nhìn thấy hấn lại sa vào trầm tư nên Nam Cung Mị Ảnh cũng không tiếp tục hỏi, nàng chỉ nhìn hấn và chờ đợi hấn trả lời, còn Nam Cung Tuyết thì ngày thờ tò mò hơn, nàng chú ý tới cách ăn mặc của Lâm Thanh Phong, nàng chưa từng thấy người nào ăn mặc như vậy bao giờ.

Trầm tư một lúc lâu Lâm Thanh Phong nghĩ tới một chuyện mà ngay cả hấn cũng không thể nào tin được, nhưng ít nhất với tình cảnh hiện giờ thì đó cũng là lời giải thích hợp lý nhất.

- Chẳng lẽ ta xuyên không rồi? Nếu là vậy thì có thể giải thích được nhiều chuyện không hiểu thấu mà ta đã gặp. Không thể tin được, Lâm Thanh Phong ta có một ngày gia nhập quân đoàn xuyên không a, tuy không có hệ thống “bàn tay vàng” như các tiền bối nhưng ít nhất là cường độ cơ thể của ta lại tăng cao, gần giống như superman rồi, làm người cũng phải biết đủ a.

Có chút vui vẻ nở nụ cười, hấn đứng dậy quay đầu nhìn về hai thiếu nữ.

- Hai vị, hiện tại ta có chút hiểu được tại sao ta lại ở nơi này, nhưng cũng chưa quen thuộc với tình cảnh xung quanh, không biết hai vị có thể giới thiệu sơ lược cho ta không?

Hai thiếu nữ có chút không biết làm sao đối với tên này, nếu nói hấn nói dối thì cũng không phải vì nhìn hấn thật sự là không giống nói dối, nếu tin hấn nói thật thì cũng không được vì kiến thức căn bản của Thông Thiên Đại lục thì dù cho là đứa trẻ 4-5 tuổi cũng có thể đọc thuộc lòng ra à.

Nam Cung Mị Ảnh đang suy nghĩ trầm tư, Nam Cung Tuyết lại vui vẻ sột sắng lên mà trả lời hấn.

- Phong ca ca, ta gọi ngươi là Phong ca ca được chứ? Để ta giới thiệu cho ca về Thông Thiên Đại lục.

- Nơi đây là Thông Thiên Đại lục, đại lục có diện tích rất lớn a, truyền thuyết đồn rằng với tốc độ bay cực hạn không ăn không nghỉ của một độ kiếp kì tiền bối thì để bay hết một vòng Thông Thiên đại lục thì cần tiêu hao ít nhất 5000 năm, còn nơi chúng ta đang đứng là phía Đông Thông Thiên Đại lục - U Âm sâm lâm, là một trong ngũ đại hiểm địa của Thông Thiên đại lục.

- Ngũ đại hiểm địa của Thông Thiên Đại lục được chia đều ở 5 hướng:

- Thứ nhất, cũng là nơi nguy hiểm nhất là ở trung tâm Thông Thiên đại lục – Tiên nhân chiến trường theo truyền thuyết là nơi diễn ra Tiên nhân chi chiến, hiện tại nơi đó đầy rẫy oán linh của Tiên nhân, tu vi thấp nhất là Độ kiếp kì nên cũng là nơi nguy hiểm nhất.

- Thứ hai là ở phía Bắc – Hàn Băng chi địa nghe đồn nơi này quanh năm nhiệt độ luôn ở mức thấp nhất, rất ít hung thú có thể sinh tồn ở nơi đây, nhưng cũng chính vì vậy mà nơi đây trở thành hiểm địa thứ hai vì chỉ cần gặp hung thú, thì hung thú đó kém nhất cũng ở Đại thừa kì.

- Thứ ba là ở phía Nam – Hỏa vũ thể giới, đây là một hiểm địa được tạo thành bởi hỏa diễm, nơi đây chỉ có những hung thú hệ hỏa sinh tồn, tại nơi đây bọn hấn được tăng phúc nhờ hỏa diễm nên sức chiến đấu rất cao, có thể vượt cấp chiến đấu

- Thứ tư là ở phía Tây – Hoang mạc chi địa, hoang mạc chi địa là nơi chỉ có cát vàng, rất ít ốc đảo có nước, những hung thú nơi đây đa phần là thổ hệ hung thú, bọn hấn có thể trốn dưới lớp cát vàng và tập kích bất ngờ,

- Thứ năm là ở phía Đông – U Âm sâm lâm, tuy nơi đây cũng nguy hiểm không kém hiểm địa thứ nhất và thứ hai, có rất nhiều hung thú độ kiếp kì nhưng chỉ cần Phong ca không nhóm lửa thì sẽ không dẫn phát quy mô hung thú, vì vậy nơi đây được xếp vào hàng thứ năm.

- Chúng ta thuộc về Nam Cung thành ở phía Đông Thông Thiên Đại lục, Nam Cung thành cách nơi này cũng không xa khoảng chừng vài 2000 dặm đường.

Nghe tới đây thì trong đầu Lâm Thanh Phong có chút loạn, độ kiếp kì? Đó là gì? Chẳng lẽ lại là tu tiên? Còn nữa bọn quái thú hôm qua được gọi là hung thú, theo lời Nam Cung Tuyết thì bọn hấn đáng ra phải rất mạnh nhưng sao hôm qua ta lại cảm thấy bọn hấn rất yếu đuối?

Mang theo một ít nghi hoặc nhưng nhìn bọn họ quần áo có vài chỗ rách nát, hiện tại còn vài nơi có vết máu thấm ra, Lâm Thanh Phong thở dài, lôi ra từ valy hộp dụng cụ y tế rồi hấn vẩy tay với hai người nói

- Hai người vẫn còn đang bị thương, mau lại đây, trước tiên nên xử lý và băng bó vết thương lại đã, hai người đẹp như vậy chắc cũng không muốn trên người mình lại mang theo nhiều vết sẹo a, coi như là trả ơn vì hai người đã cho ta biết một số thông tin về nơi này.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết hai mặt nhìn nhau, hiện lên vẻ nghi ngờ, nhưng nghĩ lại lời của Lâm Thanh Phong hấn nói đúng là hai người không muốn những vết thương trên người mình biến thành sẹo, nên cũng từ từ lại gần hấn và ngồi xuống.

..... Hết chương 4.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Băng bó vết thương

Hai thiếu nữ, một áo xanh và một áo trắng mang về mặt tò mò ngồi nhìn về phía một thanh niên, trong mắt hai nàng thì thanh niên này đang lấy ra từ một cái hộp màu trắng có hình chữ thập đỏ ở phía ngoài nhiều thứ li kì cổ quái. Mang theo về tò mò thiếu nữ áo trắng lên tiếng

-Phong ca à? Ca đang làm gì? Không phải đã nói là trị thương sao? Tại sao ca lại lôi ra đây thứ li kì cổ quái như vậy?

Thiếu niên chợt dừng tay và có chút đỏ mặt nhìn về phía thiếu nữ áo trắng, hấn gãi đầu khẽ ho khan rồi trả lời.

-Đây là dụng cụ y tế, bọn hấn là dùng để băng bó vết thương, người gọi ta tiếng Phong ca ta sẽ gọi lại người là tiểu Tuyết. Tiểu Tuyết lại gần đây ca sẽ giúp muội băng bó vết thương.

Cầm trên tay chai thuốc sát trùng, một bộ băng gạc, một bình bông gòn cùng hộp băng cá nhân, hấn vẫy tay gọi Nam Cung Tuyết, nàng xích lại gần hấn và đưa lên cánh tay thon dài trắng ngần mang theo vài vết thương có máu đã khô và bắt đầu đóng vảy.

Hấn nắm lấy cánh tay của nàng, nhìn bàn tay trắng ngần mang theo nhiều đạo vết thương, hấn có chút giận vì không biết những tên ác nhân nào có thể nhẫn tâm khiến bàn tay của mỹ nhân bị thương như thế này, Lâm Thanh Phong thề nếu hiện tại tên ấy dám xuất hiện hấn sẽ biết tại sao nước biển lại mặn.

-Trước tiên ta sẽ hướng dẫn muội dùng những vật này đi, vì ngoài cánh tay ta còn thấy muội và tỷ tỷ cũng bị thương ở nhiều nơi khác khá tư mặt ta không tiện nhìn, để lát nữa ta sẽ đi chỗ khác và hai người tự mình băng bó cho nhau được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nghe hấn nói cũng thở phào một hơi, hai nàng cũng từng nghĩ về nhiều vết thương khác ở nơi tư mật của chính mình, sẽ khá ngại ngùng nếu như để một vị nam nhân nhìn thấy a.

Thấy hai thiếu nữ khẽ thở phào, hấn cũng bắt đầu hướng dẫn. Cầm lên một chai thuốc sát trùng hấn nói.

-Đây là thuốc sát trùng, không khí bình thường mang theo rất nhiều bụi bẩn và vi khuẩn nên khi ta bị thương, những bụi bẩn và vi khuẩn đó sẽ theo vết thương thâm nhập vào cơ thể sau đó sẽ tạo thành mủ.

-Vì thế điều chúng ta phải làm trước khi băng bó là dùng thuốc sát trùng bôi vào vết thương, đợi một lúc rồi dùng bông gòn lau đi, sau đó rồi dùng băng gạc băng lại vết thương, đối với những vết thương nhỏ thì muội có thể dùng băng cá nhân để băng lại như vậy là được.

-Sau khi băng bó xong, muội cũng không cần lo lắng khi ra ngoài vì khuẩn có thể theo không khí len lỏi vào vết thương rồi tạo thành mủ.

-Tuy nhiên thuốc sát trùng khi nhỏ vào vết thương sẽ có chút rát, nhưng không sao cả, cũng như bị kiến cắn thôi muội đừng lo lắng á.

Hấn bắt đầu mở nắp chai thuốc sát trùng, cầm lên bàn tay trắng nõn nà của Nam Cung Tuyết, nàng có chút đỏ mặt vì đây là lần đầu tiên ngoài cha nàng lại có một người nam nhân cầm tay của nàng, mà đây lại là một người xa lạ.

Nước thuốc sát trùng mát lạnh chảy vào vết thương của cánh tay Nam Cung Tuyết, và bắt đầu sùi bọt trắng, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác hơi rát nhưng rất thoải mái như thế này nàng khẽ rên lên một tiếng.

~Ân~...

Nhưng ngay lập tức nàng dừng lại và cúi đầu đỏ mặt, nàng len lén nhìn về phía Lâm Thanh Phong, không biết hấn có nghe được tiếng rên của nàng hay không, nhìn lại chỉ thấy Lâm Thanh Phong về mặt có chút nghiêm túc tập trung vào vết thương của nàng nên nàng khẽ thở phào.

Nhưng làm sao nàng biết được, tiếng rên khẽ của nàng Lâm Thanh Phong đã nghe, còn nghe rất rõ, hấn nuốt nước bọt thì chảy máu mũi do tiếng rên của nàng nhưng hấn đã kịp thời kìm nén lại và giả trang nghiêm túc.

-Không thể để lộ ra, nếu lộ ra thì về sau rất khó để ăn đậu hũ a, nghiêm túc, ta phải nghiêm túc.

Băng bó xong vết thương ở cánh tay cho Nam Cung Tuyết, hấn cảm giác vừa thoải mái mà vừa đau khổ, vì đạo vết thương ở cánh tay nàng khá dài nên hấn không dùng băng cá nhân mà dùng băng gạc để băng bó, hấn có cơ hội cầm tay nàng lâu hơn, nhưng cũng đau khổ do phải giả vờ nghiêm túc để nàng không cảm thấy ách cảm.

Nghĩ thử xem một tên hơn 20 năm với người yêu là bàn tay phải, khi được nắm tay người khác giới, mà lại là mỹ nhân thì cảm giác sẽ phê như thế nào, mà lúc này hấn lại phê mà còn phải giả trang nghiêm túc.

-Đã xong, muội xem được rồi chứ?

Hai thiếu nữ đồng thời gật đầu, nhìn về phía vết thương đã được băng bó của Nam Cung Tuyết, nhìn phần băng gạc quấn quanh cánh tay che lấp đi đạo vết thương dài, ngoài ra còn được thắt thành một cái nơ, khiến hai nàng càng nhìn càng thích.

Nhìn hai nàng lộ rõ vẻ thích thú, hấn cũng cười cười, rồi đứng dậy quay đầu đi đến một phía khác để hai nàng có thể băng bó cho nhau.

-Hiện tại ta sẽ qua bên kia ngồi chờ, khi nào hai người băng bó xong thì hãy kêu ta.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn hấn rồi gật đầu, còn Nam Cung Tuyết mang theo mặt cười ngây ngô vẫn đang nhìn về phía vết thương đã được băng bó của mình không để ý đến hấn.

Nhìn theo hướng mà Lâm Thanh Phong đã đi, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, trong lòng còn mang theo định ý cuối cùng cũng buông xuống, hiện tại nàng nhận thấy Lâm Thanh Phong cũng không có ý đồ xấu, rồi nàng bắt đầu cùng Nam Cung Tuyết làm theo hướng dẫn của hấn mà băng bó cho nhau.

Đã đi xa xa, nghĩ thầm đã ngoài tầm nhìn của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong dừng lại và quay đầu, mang theo một vẻ mặt cười đều, miệng chảy nước miếng, hấn núp vào một bụi cỏ từ từ nhìn chăm chú vào nơi mà hai thiếu nữ đang băng bó cho nhau.

-Khà khà, mỹ nữ a, đại gia Lâm Thanh Phong làm sao có thể bỏ qua dù chỉ là một cơ hội nhìn các người cơ chứ.

Hai nàng thiếu nữ ngây thơ, không biết rằng đây là lần thứ hai trong cùng một ngày lại bị một tên nhìn chằm chằm vào thân thể hai lần, Nam Cung Tuyết còi xuống áo ngoài lộ ra phần lưng trắng mang theo nhiều đạo vết thương nhỏ, Nam Cung Mị Ảnh nhìn vào lưng của muội muội thở dài rồi bắt đầu bôi lên thuốc sát trùng.

~Ân... thoải mái quá...~

Tiếng rên của Nam Cung Tuyết lại vang lên, dù cho đây không phải lần đầu nàng trải qua cảm giác này nhưng nàng vẫn nhịn không được, lần này nàng không cần kìm nén mà cứ rên thoải mái vì nghĩ rằng Lâm Thanh Phong đã đi xa không nghe được mà nơi này chỉ còn lại nàng và tỷ tỷ nên nàng cũng không cần che giấu.

Một bên thiếu niên đang nhìn lén, miệng hấn đã chảy nước miếng, vì cả thân thể đều được cường hóa nhờ Không Gian Thông Đạo nên hấn có thể nghe rất rõ... tiếng rên của Nam Cung Tuyết, nước mũi hấn bắt đầu chảy ra, vẻ mặt dâm dăng ngày càng hiện rõ hơn.

-Tiên nhân Cốc a, ta nhận ngài là lão đại, lý tưởng của ngài đã soi sáng ta từng bước giúp ta đi tới thiên đường, cũng chỉ có những tên nào tàn và những tên sợ vợ mới không nhận ra được lý tưởng của ngài à.

Nam Cung Tuyết cuối cùng cũng được băng bó xong, nàng mặc lại áo, quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nàng nói

-Tỷ tỷ, vết thương của ta đã được băng bó tốt, bây giờ tới lượt ta sẽ băng bó cho tỷ, tỷ cởi áo ra đi.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi lại nhìn xung quanh một chút, không hiểu sao mà nàng cảm giác được có một đôi mắt không có hảo ý đang nhìn chằm chằm vào mình và muội muội, xem xét hồi lâu nàng cũng không thấy ai, nàng lắc đầu bảo mình đã nghỉ rồi từ từ cởi áo.

Vết thương của Nam Cung Mị Ảnh rất nhiều, nàng bị thương từ phía trước đến phía sau, có lẽ trong quá trình bị truy sát, nàng đã nhiều lần dùng thân thể bảo vệ muội muội.

Nhìn thấy phần lưng trắng nhưng chỉ chút vết thương của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong triệt để nổi giận rồi, hấn thề lần này nhất định phải theo cùng hai nàng đánh chết những tên khiến hai nàng bị thương như vậy.

-Không thể tin được có những tên nào tàn như vậy, lại có thể khiến hai mỹ nhân gặp tình cảnh như thế này.

Băng bó xong phần lưng của Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết bắt đầu băng bó phía trước, phía trước của Nam Cung Mị Ảnh lại không nhiều vết thương, chỉ có một vết dài từ phía trên ngực phải, kéo thẳng xuống phần bụng.

Cho dù là Lâm Thanh Phong hiện tại cũng không nhìn được nữa, bỗng dưng hấn đứng dậy, và đi tới chỗ hai nàng, hai mắt mang theo sát khí cực nồng, hấn ngồi xuống trước mặt hai nàng lộ ra thần sắc cực kì nghiêm túc.

Hai thiếu nữ瑟瑟 vì Lâm Thanh Phong bỗng dưng lại nhảy ra với vẻ mặt như vậy, hai nàng cuống cuống lên tìm vật để che lại cho Nam Cung Mị Ảnh, hai nàng lại tính trách móc hấn vì không giữ lời, nhưng chỉ nghe hấn nói một câu với vẻ mặt lạnh tanh

-Là ai làm?

.....Hết chương 5.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lời thề dẫn phát Cửu Thiên lôi kiếp

Nam Cung Tuyết và Nam Cung Mị Ảnh có chút hoảng sợ, hai nàng không hiểu sao thái độ của Lâm Thanh Phong lại thay đổi nhanh như vậy, Nam Cung Mị Ảnh thì còn có chút chịu được nhưng Nam Cung Tuyết lại khóc rồi, nàng vừa khóc vừa mếu máo với hắn

-Là gia chủ Bạch gia, Bạch Ngọc Lâu ở Nam Cung Thành, con của hắn mê muội sắc đẹp của tỷ tỷ nhưng bị Ảnh tỷ phết đi, nên hắn đã trả thù Nam Cung gia và sai người truy sát bọn ta.

-Được lắm, tốt một cái Bạch gia, tốt một cái Bạch Ngọc Lâu, bọn mi chờ đó. Ta Lâm Thanh Phong hiện tại thế, nếu ta không giết chết bọn mi thì ta sẽ theo họ các ngươi, đời này không mang họ Lâm.

Hiện tại hắn giận rồi, hắn phát ra một câu thề từ tâm can, thiên địa bỗng dung biến sắc, sấm chớp nổi lên và điên cuồng đánh xuống, sau khi đánh xuống chín lần thiên địa mới dần trở lại bình thường, nhưng đối với hai vị thiếu nữ trước mặt thì điều này khiến hai nàng sợ hãi.

Lời thề phát ra dẫn tới Cửu Trọng lời kiếp? Điều này làm sao có thể? Phải biết rằng dù là Nguyên Anh kì lão tổ phát lời thề cũng chỉ dẫn tới yếu ớt nhất một đạo lời kiếp a, tại sao thanh niên này có thể dẫn phát được Cửu Trọng lời kiếp? Nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ.

Lâm Thanh Phong phát ra lời thề rồi thở ra một hơi, hắn có chút bình tĩnh lại, thật ra không phải là do thanh niên tuổi trẻ khí thịnh khiến hắn phát ra lời thề độc, nhưng thật sự là hắn nhìn không nổi nữa.

Hai mỹ nhân bị truy sát buộc phải đưa thân vào nơi rừng sâu này cũng thôi đi, nhưng bọn hắn lưu lại trên người các nàng những vết thương như vậy thì thật không thể tha thứ được.

Hắn có chút thương cảm nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hắn hóa đá rồi, hiện tại nàng vẫn mặc quần, còn phần trên thì vẫn chưa kịp mặc áo, nàng chỉ kịp phủ qua lớp vải để che chắn đi phần tư mật, hắn trợn mắt lên nhìn chăm chăm vào nàng, máu mũi bắt đầu chảy ra.

Vài chục giây trôi qua, từ đâu đó bỗng dung có tiếng quạ...quạ... vang lên, Nam Cung Mị Ảnh mới hoàn hồn, thoát khỏi vẻ sững sờ kinh ngạc vì một lời thề dẫn phát thiên kiếp của Lâm Thanh Phong.

Nàng nhìn về phía Lâm Thanh Phong, chỉ thấy người nam nhân vừa khiến thiên địa đổi sắc lại đang trợn tròn mắt chăm chú nhìn mình, ánh mắt dâm dăng, hơi thở gấp gáp, miệng thì kéo tận mang tai, chảy nước miếng, máu mũi cũng đồng thời chảy ra.

Nàng bỗng dung sững sốt, cuối đầu nhìn về thân thể của mình, hiện tại nàng tâm muốn chết cũng có, thân thể nàng từ khi hiểu chuyện ngoài mụ mụ và muội muội thì chưa bao giờ để người khác nhìn, hiện tại lại để cho một nam nhân mà nàng vừa mới quen biết nhìn gần như vậy.

-A...a...a.....

Một tiếng hét vang xa khắp tứ phía phát ra từ nàng, khiến Lâm Thanh Phong giật mình tỉnh lại, hắn vội vàng vừa chạy đi vừa lớn tiếng nói.

-Đừng mà, đừng, đừng, vừa rồi chỉ là vô tình, ta chỉ nghĩ là nếu chai thuốc sát trùng không đủ dùng thì lại chỉ hai người dùng chai khác, tuyệt đối không có cố ý, các ngươi phải tin tưởng ta à.

Nhưng có lẽ là do quá vội vàng nên chân hắn lại vướng vào phần rễ cây gần đó, hắn đập mặt xuống đất, rồi nằm im... bất tỉnh.

Nam Cung Tuyết và Nam Cung Mị Ảnh hai mặt nhìn nhau, chột phi cười, hai nàng không ngờ được là có kẻ như vậy, mới đó còn tỏ ra nghiêm nghị, vài giây sau lại biến thành dâm dăng, lại sau vài giây thì biến hốt hoảng rồi bất tỉnh.

Nam Cung Mị Ảnh cũng thờ dài, thật sự là nàng cũng không sợ hắn nhìn thấy, nàng biết rõ trên người nàng vết thương chồng chất sau này cũng không ai muốn cưới nàng, nàng chỉ có chút giật mình vì lần đầu tiên lại bị người khác nhìn thấy nên nàng mới hét lên thôi.

Ngoài ra nàng cũng có chút vui vẻ vì Lâm Thanh Phong, hắn đã nhìn thấy tất cả của nàng, nhưng lại không mang về mặt chán ghét, thay vào đó hắn lại cảm thấy hận những tên đã gây cho nàng những vết thương khắp người, nàng đỏ mặt cúi đầu xuống không biết đang nghĩ cái gì.

.....

U Âm sâm lâm trời đêm

Lâm Thanh Phong đang nằm trên đồng cỏ gần bờ hồ, hắn từ từ mở mắt và ngồi dậy, xoa xoa đầu vì có chút đau nhức, hắn lại nghe được tiếng hỏi han của một vị nữ tử và tiếng cười khúc khích của một vị nữ tử khác.

-Ngươi tỉnh rồi. – Nam Cung Mị Ảnh hỏi hắn

-Ừ. Đúng rồi, đã tỉnh, vết thương của hai người băng bó hết rồi chứ?

-Đã băng bó xong rồi, ngươi tỉnh rồi thì lại đây ăn chút lương khô đi. – Nam Cung Mị Ảnh lạnh tanh trả lời hắn.

Hắn cũng gật đầu và bắt đầu lại gần phía hai thiếu nữ đang ngồi, tay cầm lên thứ màu xám xám như viên đá nhỏ mà Nam Cung Mị Ảnh gọi là lương khô, hắn khẽ cắn một chút rồi nhũn mảy, hắn cảm thấy có chút đắng chát, lương khô hắn ăn khiến hắn cảm giác giống như cắn vậy.

Buông xuống lưng khô hần nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, hần hỏi

-Những ngày này các ngươi vẫn ăn thứ này sao?

Nghe hần hỏi, Nam Cung Mị Ảnh về mặt có chút mất tự nhiên, nàng hỏi ngược lại

-Làm sao? Ăn không ngon cũng phải ăn a, nơi này không thể đốt lửa, bọn ta lại bị truy sát suốt một tháng, thức ăn không còn, có lưng khô ăn là phải cảm tạ trời đất rồi.

Nghe nàng nói xong hần nhủ mảy thật sâu, thở dài một tiếng hần lại tiếp tục hỏi

-Các ngươi từng nói các ngươi là người tu luyện? Theo ta được biết chẳng phải người tu luyện có thể bay lượn và nhìn ăn nhìn uống sao?

-Ngươi nói là ích cốc a? Muốn ích cốc được thì kém nhất tu vi cũng phải là Kim Đan kì, còn về phần hai chúng ta, ta mới luyện khí tầng 8 còn muội muội ta mới luyện khí tầng 7, chúng ta vẫn phải ăn, uống đấy.

-Về phần bay lượn, muốn đạp phi kiếm bay thì cũng phải Trúc cơ, còn muốn tự do bay lượn chỉ có thể là Nguyên Anh kì cường giả, mới có thể bay lượn được.

Hần gạt đầu biểu thị mình đã hiểu, sau đó hần lại tìm chiếc valy của mình, mở ra lấy ba hộp thức ăn nhanh đưa hai nàng hai hộp, còn hần giữ lại một hộp, hần khui nắp hộp rồi nói.

-Cầm lấy, làm theo ta mở ra rồi ăn đi, đồng thời hai người có thể kể cho ta về hệ thống tu luyện ở nơi này được chứ?

Tiếp nhận hai hộp thức ăn nhanh, hai nàng lại nhìn nhau thầm nghĩ: "Tên này đúng là có nhiều thứ quái lạ", hai nàng gạt đầu, học theo cách hần mở hộp rồi bắt đầu ăn, ánh mắt của Nam Cung Tuyết lóe sáng, nàng nhìn về phía Lâm Thanh Phong rồi nũng nịu

-Phong ca à, thứ này ngon như vậy, ca còn nhiều không? Có thể lại cho muội một ít không?

Lâm Thanh Phong cũng không biết làm sao với Nam Cung Tuyết, nhìn về mặt ngây thơ, hai mắt phát ra ánh sao đang lấp lánh nhìn mình, hần thở dài rồi đành nói thật

-Thứ này ta cũng không còn nhiều lắm, dự tính mình ta có thể sử dụng trong ba ngày, nhưng hiện tại có thêm hai người thì chắc chỉ có thể cầm cự hết ngày mai, chúng ta phải tìm cách đi ra ngoài thôi.

Nam Cung Tuyết có chút thất vọng, nàng ừ rừ cuối đầu tiếp tục ăn phần thức ăn nhanh của mình, còn Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi rồi bắt đầu nói cho Lâm Thanh Phong kiến thức về phần tu luyện.

-Hệ thống tu luyện tại Thông Thiên Đại lục chia thành nhiều cảnh giới, mỗi cảnh giới chia làm mười cấp nhỏ được xếp từ 1 đến 10, các cảnh giới bao gồm luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hợp thể, luyện hư, đại thừa, độ kiếp.

-Theo hiện ta được biết hiện tại chỉ có một vị tiền bối đạt tới cảnh giới cao nhất của Thông Thiên Đại lục là Độ kiếp kì còn trên Độ kiếp kì thì ta lại chưa từng nghe nói qua.

-Tu luyện có thể giúp mọi người tăng cường thể chất, có thể sử dụng được pháp thuật, còn có thể tăng cường tuổi thọ, tuổi thọ căn cứ theo mỗi cảnh giới mà tăng thêm mười lần bắt đầu từ trúc cơ, người bình thường cùng luyện khí tu sĩ có thể sống tới đa là 100 năm, nhưng nếu người đạt tới Trúc Cơ thì tuổi thọ của người sẽ tăng thêm 100 năm, đạt tới Kim Đan thì 1000 năm, Nguyên Anh thì 1 vạn năm,... cứ thế mà tính lên.

-Muốn tu luyện thì người phải hấp thụ Linh Khí trong trời đất vào cơ thể, một khi người hấp thụ đủ linh khí thì người sẽ có thể tấn cấp, tu sĩ cảnh giới càng cao thì sử dụng pháp thuật càng mạnh nhưng lượng linh khí cần thiết để có thể tấn cấp từ đó cũng càng ngày càng lớn.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây hần gạt đầu, cộng thêm ở Trái Đất đã từng đọc qua khá nhiều truyện về tiên hiệp hần cũng có phần lý giải về thế giới này.

Trầm tư lúc lâu hần lại mở miệng hỏi Nam Cung Mị Ảnh

-Về sơ bộ, nghe người nói ta cũng có chút lý giải về thế giới này, nhưng người đã nói người thuộc Nam Cung gia tộc, theo ta được biết đề một gia tộc có thể tồn tại thì điều kiện trước tiên là phải có cường giả tọa trấn.

Im lặng một chút rồi nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh hần tiếp tục nói

-Vậy tại sao bọn người lại bị Bạch gia truy sát tới tận đây?

.....Hết chương 6.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tình cảnh của Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyệt

Nam Cung Mị Ảnh thở dài, nhìn vào muội muội của mình nàng lộ ra vẻ ưu thương tiếp tục nói

-Gia tộc chúng ta đúng là có cường giả Kim đan lão tổ tọa trấn, nhưng lão tổ đã sống gần ngàn năm, sắp đến đại nạn nhưng gia tộc thì ngày càng xuống dốc, hiện tại mạnh nhất là phụ thân của chúng ta 150 tuổi cũng mới đạt đến Trúc cơ tầng 6, đời này cũng không có hy vọng tấn cấp Kim Đan

-Còn Bạch gia thì Kim đan lão tổ mới đột phá cách đây 200 năm, gia chủ Bạch Ngọc Lâu cũng là được coi nhân tài hiện tại mới 100 tuổi đã đạt đến Trúc cơ tầng 6, hẳn cũng có hy vọng tấn cấp Kim Đan nên gia tộc chúng ta buộc bắt buộc phải bỏ mặc chúng ta bị bọn hắn truy sát.

Lâm Thanh Phong miệng có chút co quắp, cái tình tiết cầu huyết này không phải thường xuất hiện khi con cung của thiên đạo lần đầu tiên gặp gỡ nữ chính sao? Không ngờ hiện tại hẳn lại gặp được, hẳn đang im lặng không biết nên nói gì thì Nam Cung Mị Ảnh lại tiếp tục nói.

-Nhưng lần này chúng ta lại tìm được hy vọng rồi, vào sáng nay trong khu rừng này, chúng ta đã phát hiện tung tích của một vị tiền bối, chúng ta có thể nhờ hắn giúp đỡ để cứu chúng ta ra khỏi kiếp nạn này a.

-???

Lâm Thanh Phong một mặt mông bốc nhìn về phía nàng, nơi này còn có người khác ở lại sao? Vì sao ta lại không nhìn thấy?

Nhìn ra vẻ nghi ngờ trong mắt của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh bĩu môi

-Làm sao? Người không tin ta? Để ta chỉ cho người xem, ở đằng kia lúc sáng có một vị tiền bối đã chiến đấu với quái vật rồi để dấu vết thật dài, cây cối đứt gãy đụng với nhau tạo ra một con đường thật xa.

Nam Cung Tuyệt đang cúi đầu ăn từng miếng nhỏ thức ăn nhanh, nghe tỷ tỷ nhắc về vị tiền bối lúc sáng hai mắt nàng cũng lóe lên, nàng vui vẻ đáp lời.

-Đúng, đúng, vị tiền bối ấy thật mạnh a, chỉ là dư uy của chiêu thức mà lan thật xa, tới tận nơi hai chúng ta đang ngồi chữa thương, chỗ đó cách nơi đây ít nhất cũng là 5-6 dặm, với uy lực như vậy thì ít nhất vị tiền bối ấy cũng đạt cảnh giới Nguyên Anh kỳ 1.

Nghe tới đây Lâm Thanh Phong triệt để bỏ tay rồi, hẳn có chút ngại ngần gãi đầu vì hắn nhận ra vì “Tiền bối” trong miệng hai người đang ngồi đây nhìn hai nàng phát ra cặp mắt sùng bái tang bốc hẳn.

Nghe hồi lâu hẳn cũng có chút chịu không nổi, hẳn ho khan rồi nói với hai người

-Theo như hai người diễn tả, thì ta tin chắc hai người không cần tìm kiếm tung tích của vị “Tiền bối” ấy nữa.

Nghe được lời của hẳn Nam Cung Mị Ảnh lạnh mặt

-Tại sao? Hiện tại vị tiền bối ấy là cơ hội sống duy nhất của hai chúng ta và cũng là cơ hội sống của toàn Nam Cung gia tộc, là thành viên của gia tộc làm sao chúng ta có thể vứt bỏ vận may ngàn năm có một này a.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh lại bắt đầu lạnh mặt, Lâm Thanh Phong vội vàng giải thích

-Không, không, ý ta không phải là như vậy, ý của ta là các người đã tìm được người rồi, không cần thiết phải đi tìm nữa.

Có chút không hiểu ý tứ của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh hỏi lại

-Ý người là sao? Đã tìm được người là ý gì?

Lâm Thanh Phong nhận ra đây là thời điểm tốt nhất để trang bực, hẳn nhìn nàng rồi sau đó đứng dậy, tay chấp sau đít ngẩng đầu về phía ánh trăng, hẳn khẽ nói

-Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, người mà các người muốn tìm chính là ta.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên im lặng, không biết từ đâu lại vang lên tiếngqua....qua....

Lâm Thanh Phong có chút lúng túng gãi đầu thầm nói với chính mình

-Quái thật? Tại sao à? Không phải lúc này những tên trang bực nên nhận được những tiếng “oa,oa” ngạc nhiên của mỹ nhân sao?? Tại sao tới lượt ta trang bực chỉ có tiếng qua thể này???

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết có chút sững sờ, hai nàng đồng thời thở dài một tiếng, hai nàng cùng nhau đưa ra kết luận tuy khác nhau nhưng vẫn cùng chung chí hướng: “Tên này điên rồi”, “Phong ca ca té đập đầu bất tỉnh không phải điên rồi chứ?”

Lâm Thanh Phong ho nhẹ vài tiếng để bớt xấu hổ, hần mặt mo hôm nay không biết ném tới tận đâu rồi,

-Làm sao? Các người không tin à? Ta nói thật á, bọn người phải tin tưởng ta a.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết hiện tại nhìn hần với vẻ mặt thương hại, lần này hai nàng đã kết luận rằng “Tên này thật điên rồi”, hai nàng không nói chuyện, ăn hết phần thức ăn nhanh hai nàng cùng nhau đi về một phía khác rồi nằm ngủ.

Bỏ lại nơi đây tro tro một thanh niên vì trang bức thất bại nên ngồi ừ ừ cúi đầu ôm gối hoài nghi nhân sinh.

.....

Trời sáng, bên bờ hồ trong xanh được bao quanh bởi một khu rừng rậm rạp âm u ít ánh nắng mặt trời

Nơi đó có hai mỹ nữ đang nằm ngủ, ánh nắng chiếu vào mặt, một vị mỹ nữ từ từ tỉnh giấc, mở ra đôi mắt mông lung của của mình Nam Cung Mị Ảnh có chút ngạc nhiên, không ngờ đêm qua nàng có thể ngủ say đến tận trời sáng, trong khoảng thời gian bị truy sát liên tục nàng rất ít khi được ngủ ngon giấc, nhưng lần này nàng lại ngủ thật say.

Nàng quay đầu qua một bên thì thấy Nam Cung Tuyết vẫn đang còn ngủ, nàng cũng không muốn đánh thức muội muội của mình vì trong khoảng thời gian này hai nàng đứng là một mối, thăm nghĩ nên để muội muội ngủ thêm một chút.

Nam Cung Mị Ảnh đứng dậy và bắt đầu đi xem xét xung quanh, vừa xem xét xung quanh vừa nhìn ngắm cảnh đẹp của hồ, thở dài nhẹ nhõm ngồi xuống bên hồ, nàng nhìn lên bầu trời xanh có mây trắng bay lượn trong lòng thăm nghĩ

-Nếu như được ở một nơi đẹp thế, vô lo vô nghĩ như nơi đây cùng người mình yêu sống hết phần đời còn lại thì cho dù đời có ngắn cũng không hối tiếc a.

Nam Cung Mị Ảnh cho dù bình thường có chút nghiêm nghị, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là một thiếu nữ, mà thiếu nữ ai cũng có một tâm hồn mơ mộng, mơ mộng về một tương lai có thể cùng người mình yêu sống một cuộc đời tươi đẹp trong mơ.

Khi Nam Cung Mị Ảnh đang thả hồn theo mây gió, nàng không chú ý rằng bên dưới khu vực nàng ngồi có một người nam nhân đang khóa thân tắm rửa, nam nhân này là Lâm Thanh Phong, hiện tại hần cũng có tâm tư muốn chết rồi

-Bà cô à, không phải ta chỉ nhìn lên người có hai lần sao? Người lần này nhất định phải nhìn lại cho bằng được sao? Nhanh đi ra chỗ khác để ta còn lên bờ mặc lại quần áo à, cứ ngồi đó thì ta đây thật không xong.

Lâm Thanh Phong hiện tại rất gấp rồi, hần cũng không ngờ mình đi xa tới vậy mà bà cô này vẫn có thể đi theo tới đây để nhìn mình tắm rửa.

Khi nghe tiếng bước chân của Nam Cung Mị Ảnh hần đã thăm hồ không tốt nên cố hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống hồ, hần chỉ mong bà cô này đi ngang qua để hần còn lên bờ mặc quần áo.

Nhưng không ngờ được là Nam Cung Mị Ảnh bỗng đứng ngồi xuống và nhìn trời, hiện tại cũng gần 15 phút rồi, cho dù là vận động viên bơi lội cũng không thể lặn lâu như vậy a.

-Hết cách rồi, đánh phải ngoi lên thôi, nhìn thì nhìn, ai sợ ai à.

....

Ở một bên Tâm tư thiếu nữ vẫn đang bay xa cùng với người yêu sống đầu bạc răng long, trong đầu Nam Cung Mị Ảnh bỗng xuất hiện một hình bóng, đó là Lâm Thanh Phong nhưng lúc này hần lại vào vai người nam nhân cùng sống với mình tới đầu bạc răng long.

Nàng đỏ mặt, tình lại thoát khỏi tâm tư thiếu nữ, nàng tự nhủ với bản thân mình.

-Làm sao ta lại tưởng tượng tới tên đó? Không phải chúng ta mới vừa gặp nhau ngày hôm qua sao?

Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu thật mạnh, lấy lại vẻ mặt bình thường nàng lại tự nhủ

-Hừ, mới gặp mặt được một ngày mà lại nhìn hết thân thể của ta, muốn cưới ta? Nằm mơ đi thôi. Nếu hiện tại ni xuất hiện trước mặt ta mà không có một mảnh vải che thân thì có thể ta sẽ suy nghĩ lại.

Nam Cung Mị Ảnh đứng dậy khoanh tay lại, tự mình lẩm bẩm với chính bản thân, nàng cười lắc đầu.

-Làm sao chuyện đó có thể xảy ra à! Nếu là thật có chuyện đó thì thiên đạo chứng giám, suốt đời này ta chỉ có thể cưới một người và đó chính là hần, nếu không ta cam nguyện hồn phi phách tán.

Nàng không ngờ tới lời thề vô lý của nàng được thiên đạo chấp nhận rồi, trời đất bỗng dưng tối sầm và nổi lên một tia chớp khiến Nam Cung Tuyết dù

nằm ngủ thật xa cũng giật mình tỉnh giấc.

Nam Cung Mị Ảnh có chút mộng bức nàng ngẩng đầu nhìn về phía trời cao, nàng âm thầm tự hỏi

-Tại sao lại có chuyện như vậy à? Là ta hoa mắt sao? Tại sao trời lại xuất hiện sấm chớp?

Nàng quyết định không nghĩ nữa, nàng cúi đầu xuống nhìn về phía mặt hồ, đúng lúc này mặt hồ nổi lên gợn sóng, xuất hiện đúng là Lâm Thanh Phong, hắn không mảnh vải che thân đang đứng nhìn nàng.

Nam Cung Mị Ảnh triệt để mộng rồi, nàng không thể tin vào mắt của mình nữa rồi.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

.....Hết chương 7.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trời xui đất khiến, ra đường nhặt được vợ????

Lâm Thanh Phong có chút bức bối nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, hắn không nói gì chỉ im lặng bước lên bờ, đi tới một phía, phía đó hắn đã để sẵn một bộ quần áo, mặc xong quần áo hắn quay lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Nàng vẫn đứng đó với khuôn mặt mộng bức, miệng há to, mắt tròn tròn nhưng không nói lời nào.

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu thấu nàng, bình thường nam nhân nhìn nữ nhân thì cũng thôi đi, còn đằng này hắn là một người nam nhân lại bị nàng nhìn từ đầu đến chân, nhưng vấn đề là nàng đã nhìn tới bây giờ rồi mà vẫn còn mang vẻ mặt há hốc mồm, hắn la to để nàng chú ý

-Nhìn cái gì mà nhìn? Vẫn chưa nhìn đủ à?

Nam Cung Mị Ảnh bị tiếng hét của Lâm Thanh Phong đánh thức, ánh mắt nàng hoảng loạn mang theo vài giọt nước mắt, nàng chỉ tay vào Lâm Thanh Phong nói lắp bắp

-Ngươi...ngươi...

-Ngươi cái gì mà ngươi? Là ngươi tự đến chỗ này nhìn ta tắm à. Ta còn chưa bắt ngươi chịu trách nhiệm mà ngươi còn chỉ tay về phía ta lắp bắp cái gì.

Lâm Thanh Phong có chút bức bối, hắn là người bị nhìn lên chứ không phải là Nam Cung Mị Ảnh a, hắn thật không hiểu tại sao nàng lại nhìn về phía mình với ánh mắt cứ như là hắn mới là người chiếm tiện nghi của nàng không bằng.

-Oa...Oa...Oa...

Cảm xúc ức chế không được cuối cùng Nam Cung Mị Ảnh khóc rồi, nàng ngồi khóc thút thít như một đứa trẻ, hai tay ôm gối, mặt cúi gằm xuống nước mắt chảy ra, nàng khóc có chút đột nhiên khiến Lâm Thanh Phong mộng bức.

Nam Cung Tuyết từ xa chạy đến, nhìn một bên tỷ tỷ đang ngồi ôm đầu gối khóc, còn một bên Lâm Thanh Phong đang đứng nhìn với vẻ mặt mộng bức, không nghĩ nhiều nàng chạy về phía Nam Cung Mị Ảnh ôm lấy tỷ tỷ của mình, Nam Cung Tuyết nhìn về phía Lâm Thanh Phong

-Phong ca là người xấu, Phong ca bắt nạt tỷ tỷ, làm tỷ tỷ khóc, ta không quan tâm tới Phong ca nữa.

Nam Cung Tuyết ôm Nam Cung Mị Ảnh, vỗ nhẹ vào lưng tỷ tỷ mình Nam Cung Tuyết dỗ dành

-Tỷ tỷ không khóc, Phong ca là người xấu, muội sẽ thay tỷ trừng phạt Phong ca.

Lâm Thanh Phong cầm nín rồi, hắn mới là người bị hại được chứ? Thế đạo bây giờ biến hóa quá nhanh, cuối cùng người bị hại lại thành người xấu, còn kẻ xấu thì ngồi ôm mặt khóc thút thít.

Lâm Thanh Phong thờ dài ngẩng đầu nhìn trời, ông trời ơi tại sao lại khiến ta rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này a.

Khóc một hồi lâu cuối cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng khóc, nàng nhìn về phía Nam Cung Tuyết của mình thấy được vẻ mặt quan tâm lo lắng của nàng, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười, xoa nhẹ đầu nàng, Nam Cung Mị Ảnh nói

-Không sao tỷ không khóc, có muội muội tốt ở đây tỷ sẽ không khóc.

Đổ dành muối muối mình xong, Nam Cung Mị Ảnh quay về phía Lâm Thanh Phong, ánh mắt của nàng có chút phức tạp, nàng thở dài một hơi, lấy hết can đảm để nói ra chuyện khi nãy, nàng cũng biết là nàng không thể giấu được lâu, còn không bằng nói ra hết, nàng chỉ tay về phía Lâm Thanh Phong và nói.

-Ngươi, cưới ta.

-???????

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu thấu, hắn khá chắc chắn rằng ngón tay của nàng đang chỉ về hướng mình đứng, hắn quay lại nhìn về phía sau lưng

-...Không có ai à?

Vậy nàng chỉ tay về phía này làm gì??? Không phải muốn ta cưới nàng chứ? Mặc dù như vậy cũng không phải xấu nhưng tại sao ta lại phải cưới nàng à?

Nhìn Lâm Thanh Phong quay tới quay lui để nhìn phía sau tìm người nào khác, Nam Cung Mị Ảnh nổi giận cau mày hét lên

-Ta đang nói ngươi, LÂM THANH PHONG, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta.

Lâm Thanh Phong hiện tại muốn khóc rồi, tại sao chứ? Thế đạo hiện tại điên cuồng như vậy? Bị người khác nhìn lên thì cũng thôi đi, mình còn chưa yêu cầu nàng lãnh trách nhiệm, nhưng nàng lại là người yêu cầu mình lãnh trách nhiệm??? Mặc dù cũng đúng là mình lãnh trách nhiệm vì hai lần nhìn hết của nàng nhưng mà đây thuộc về vấn đề khác à.

-Tại sao chứ? Ta mới là người chịu thiệt à? Tại sao hiện tại trở thành ta phải chịu trách nhiệm với ngươi rồi?

Nghe Lâm Thanh Phong từ chối mình Nam Cung Mị Ảnh cũng có chút gấp rồi, mặc dù hắn nói đúng hắn mới là người chịu thiệt nhưng nghĩ tới thiên đạo đáp ứng lời thề, nàng vẫn cố chấp bắt hắn chịu trách nhiệm mới được a.

-Làm sao? Ngươi đã nhìn thấy hết thân thể của ta, hiện tại ta bắt ngươi chịu trách nhiệm ngươi lại không đồng ý?

Không đợi Lâm Thanh Phong đau khổ giải thích, và cũng để che giấu đi sự xấu hổ của mình Nam Cung Mị Ảnh trực tiếp nói.

-Ta cũng không thích dài dòng, một là ngươi đồng ý chịu trách nhiệm cưới ta, sau đó chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm.

Nói tới đây Nam Cung Mị Ảnh dừng lại một chút, sờ sờ cằm rồi quyết định, chỉ tay về một phía nàng cắn răng nói tiếp

-Còn hai là hiện tại chúng ta tách ra, yên tâm chỉ cần ngươi đi về phía đó chừng 20 dặm đường là sẽ thoát khỏi khu rừng này. Hiện tại ngươi có thể lựa chọn a.

Lâm Thanh Phong nhìn thẳng vào nàng, rồi lại nhìn về hướng tay nàng chỉ, hắn thở dài, rồi quyết định im lặng suy nghĩ.

Nam Cung Tuyết cũng bất ngờ với sự thay đổi đột ngột của tỷ tỷ, nàng có chút hoảng nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt cầu xin.

Nhìn về Nam Cung Tuyết thấy ánh mắt cầu xin của nàng, hắn lại nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh cuối cùng Lâm Thanh Phong thở dài, được rồi người xưa có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đừng nói tới ta hiện tại phải đối mặt tận hai mỹ nhân.

Nghĩ một chút cũng không phải là ta chịu thiệt thời gì, ta đi theo là được chứ gì? Còn về phần cưới Nam Cung Mị Ảnh điều đó cũng không xấu a? Có một mỹ nhân đáng tới của như vậy đầu óc ngâm nước mới không đồng ý à.

-Được rồi, không cần phải như vậy, ta cưới cô là được chứ gì.

Nghe xong câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng biết là nàng làm như vậy cũng hơi quá, nhưng không có cách a, để che giấu sự xấu hổ của mình nàng đành phải làm vậy thôi. Không ngờ Lâm Thanh Phong lại đồng ý, hắn mà không đồng ý thì đời này nàng xác định phải cô độc à.

Nam Cung Tuyết nhìn về phía tỷ tỷ mình, nàng có chút nghi hoặc tại sao tỷ tỷ lại phải cưới Phong ca ca à? Như vậy chẳng lẽ nàng phải gọi Phong ca ca là tỷ phu a? Cũng tốt điều này cũng không xấu, ít ra nàng có thể khẳng định Lâm Thanh Phong là một người tốt, dù cho cách ăn mặc hơi lạ một chút nhưng cũng khá đẹp trai à.

Sờ cằm suy nghĩ một chút Nam Cung Tuyết cười hi hi, buông tay Nam Cung Mị Ảnh, nàng làm ra vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Lâm Thanh Phong.

-Tỷ phu a, chúng ta có thể kiếm chút gì ăn được không? Muội đói quá a.

Tiếng Tỷ phu của nàng làm Nam Cung Mị Ảnh cứng người lại rồi, mặc dù nàng yêu cầu Lâm Thanh Phong cưới nàng nhưng muối muối thay đổi cách xưng hô một cách nhanh chóng như vậy khiến nàng không quen a, Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ cúi đầu, nhìn xuống đất.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy biểu hiện của Nam Cung Mị Ảnh hẳn có chút dở khóc dở cười, lúc này không phải bá đạo bắt hắn lựa chọn sao? Hiện tại lại xấu hổ? Phụ nữ bộ mặt thay đổi cũng quá nhanh a.

Có chút lắc đầu nhìn về phía “Vợ tương lai” của mình, sau đó Lâm Thanh Phong nhìn về Nam Cung Tuyết hẳn cười cười.

-Được rồi tiểu Tuyết, Mị Ảnh nữa mau tới đây à, chúng ta vẫn còn một ít thức ăn nhanh đây, ăn xong chúng ta lại lên đường ra khỏi nơi này.

Nghe lời hắn nói Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng gật đầu

-Đúng là nên ra khỏi nơi này, lương thực dự trữ của chúng ta sắp hết, cũng nên ra ngoài tìm thêm một ít rồi quay lại tiếp tục tìm kiếm tung tích của vị tiền bối kia.

Lâm Thanh Phong có chút cứng họng rồi, hắn đã nói với hai người rồi a, tại sao vẫn không tin hắn? Vị “Tiền bối” trong miệng hai người chính là hắn, hắn đang đứng trước mặt hai người rồi không cần lại đi tìm à.

Thở dài ngao ngán cũng lười đi giải thích, hắn mở valy lấy vài hộp thức ăn nhanh cuối cùng rồi đưa cho hai người, hiện tại hắn mới để ý hai người vẫn mặc bộ đồ có nhiều vết rách hẳn lại hỏi

-Tại sao cả hai không thay quần áo khác? Chẳng phải hai người có không gian để cất vũ khí sao? Sao lại không mang theo đồ để thay?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi tới Nam Cung Mị Ảnh trả lời.

-Chúng ta cũng muốn thay a, trên đường trốn chạy, chúng ta cũng mang theo nhiều y phục, nhưng vì bọn truy sát quá đông, y phục trong lúc chiến đấu đã bị hư hao hết, hai bộ này hiện tại là hai bộ cuối cùng, chúng ta cũng hết cách á.

Lâm Thanh Phong cau mày một chút, lúc trước Nam Cung Mị Ảnh mặc y phục che càng ít thì hắn càng vui về a, nhưng hiện tại nàng là “Vợ tương lai” của chính mình, không thể để nàng ăn mặc như vậy tiện nghi cho những kẻ khác à.

.....Hết Chương 8.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuyện cũ chưa xong, chuyện mới đã tới

Bên ngoài U Âm sâm lâm, có hai thiếu nữ cùng một thiếu niên đang đi cùng với nhau, người nam nhân tay thì kéo theo valy đi theo phía sau hai người thiếu nữ, đây chính là Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Bước ra khỏi U Âm sâm lâm, lại được thưởng thức những tia nắng ấm áp từ mặt trời, không cần suốt ngày phải ở một nơi âm u, ẩm thấp như U Âm sâm lâm nên Lâm Thanh Phong rất cao hứng, miệng hắn nói liên hồi không dứt, Nam Cung Tuyết thì cười cười nhìn hắn còn Nam Cung Mị Ảnh lại thở dài ngao ngán

-Tại sao ta lại phải cưới một tên như thế này? Không phải lúc mới gặp mặt hắn tỏ ra rất chín chắn sao? Còn hiện tại sao lại như tên nhà quê thế này?

Lâm Thanh Phong nhìn đông nhìn tây, rồi lại chạy tới chạy lui nhìn ngắm xung quanh, hẳn thật sự vui vẻ vì cuối cùng cũng có thể thoát ra được cái khu rừng quỷ quái mà chim cũng không có đó.

Hắn quay đầu nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, thấy nàng thở dài nên hắn lại hỏi

-Sao vậy Mị Ảnh? Trông ngươi giống như là không được vui?

Thấy hắn cuối cùng cũng biết để ý tới mình, Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu trả lời.

-Ngươi không thể chín chắn hơn một chút sao? Chúng ta là đang trốn tránh truy sát à, giống như ngươi cứ làm ồn rồi chạy đông chạy tây, lại còn mặc bộ đồ lạ mắt không phải khiến chúng ta trở thành tâm điểm sự chú ý sao?

-Nếu là như vậy cũng thôi đi, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết ngươi đang cảm theo cái gì à?

Nghe nàng giải thích Lâm Thanh Phong cũng giật mình hẳn cuối cùng cũng chú ý tới việc hắn phần khích sẽ rất dễ khiến hành tung của hai nàng bại lộ, hắn gật đầu rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Ta đang mang theo cái valy a? Vật này có thể chứa nhiều đồ cũng dễ dàng để kéo theo à?

Nam Cung Mị Ảnh lại lắc đầu.

-Ta đã biết, cái “Valy” trong miệng ngươi cũng giống như là rương chứa đồ thôi không có gì lạ, ta là đang hỏi vật bên cánh tay còn lại của ngươi cơ.

Hắn giơ lên cánh tay còn lại đang cầm theo... cái nôi, hắn cầm cái nôi lật qua lật lại trước mặt Nam Cung Mị Ảnh giống như là để nàng nhìn rõ, hắn lại nói.

-Là cái nôi à? Rất dễ dàng nhận ra mà? Chẳng lẽ nàng lại không biết?

Nam Cung Mị Ảnh bó tay rồi, nàng không hiểu nôi nào mạch kín của tên này được xếp như thế nào mà hắn cố chấp với “cái nôi” này như vậy, chẳng lẽ hắn “vác nôi” nghiện sao?

Nàng có chút cáu rồi, nàng hét lớn

-Ngươi không biết là ngươi cứ như vậy thì càng dễ làm tâm điểm của sự chú ý hơn sao? Đây chỉ là cái nôi bình thường a, ngươi không thể vứt nó sao? Về tới Nam Cung thành ta sẽ mua cho ngươi cái nôi khác, mi muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

-Không bỏ, có chết cũng không bỏ.

Đừng có đùa, đây nhưng là cái nôi có thể chịu được toàn bộ lực lượng của hắn à, làm sao có thể nói bỏ là bỏ? Lâm Thanh Phong cũng có chút hiểu được lực lượng hiện tại của mình, nên hắn hiểu được trên đại lục này tuy cũng có những thứ cũng có thể chịu được nhưng khẳng định là rất ít, nhưng chắc chắn những thứ mà Nam Cung Mị Ảnh nói tới không nằm trong số đó.

-Ngươi...

Nam Cung Mị Ảnh cũng có chút bất đắc dĩ, tại sao chứ? Không phải chỉ là một cái nôi bình thường à? Hắn không chịu bỏ cũng thôi đi, nhưng nàng muốn động tới hắn cũng không cho, nàng cảm thấy làm “nàng dâu” của một tên như thế này là một sai lầm lớn nhất trong đời của nàng.

Nàng quyết định không để ý tới Lâm Thanh Phong, phát tay rồi quay đầu bước tiếp.

Nam Cung Tuyết nhìn hai người cãi nhau nàng cũng không biết làm sao, một người là tỷ tỷ còn người kia là tỷ phu tương lai, tuy nàng có chút nghiêng về phía tỷ tỷ của mình, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy có chút vui vẻ khi nhìn hai người cãi nhau, nên nàng quyết định... im lặng theo dõi kì biến.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh giận quay đầu đi không thèm để ý tới mình, hắn cũng có chút hối hận, nhưng thật sự là cái nôi này cũng không phải nôi bình thường à. Hắn quay đầu về phía Nam Cung Tuyết rồi hỏi nàng

-Tuyết nhi thấy y phục ta đưa thế nào? Mặc có vừa người không?

Nam Cung Tuyết nở nụ cười nhìn về hắn nàng trả lời

-Cảm giác rất tốt a tỷ phu, mặc dù lúc đầu vẫn không quen, nhưng khi mặc quen rồi thì lại cảm thấy rất thoải mái, thoáng mát, không có tay áo dài hay ống quần rộng thùng thình như lúc trước, di chuyển, hành động càng dễ dàng á.

Nghe nàng nói vậy hắn gật đầu, trước khi ra khỏi U Ám sâm lâm, vì y phục trên người hai tỷ muội nàng có chút nát không chịu nổi nên hắn đã quay về nơi hắn xuất hiện tìm trong những cái valy gần đó vài bộ quần áo nữ để nàng mặc.

Lần đầu được mặc y phục kì lạ như thế này nên hai nàng có chút không quen, nhưng hiện tại có còn hơn không, hai nàng cũng không thể mặc những bộ y phục cũ mà vào thành á.

Nam Cung Tuyết thì mặc một chiếc áo thun màu trắng và quần jean màu xanh đen khiến nàng trông rất trẻ trung năng động, nàng mang theo vòng một khá đầy đặn khiến chiếc áo thun bó sát người lộ rõ hai ngọn núi cao nên Lâm Thanh Phong quyết định đưa thêm cho nàng chiếc áo sơ mi khoác bên ngoài.

Còn Nam Cung Mị Ảnh thì lại mặc một bộ áo dài của người phụ nữ Việt xưa được may bằng vải màu xanh lục, tuy vòng một của cô vẻ nhỏ hơn muội muội Nam Cung Tuyết nhưng lại hơn muội muội mình ở vòng ba á.

Nhìn thấy hai người mỗi người một vẻ, còn lại đẹp như tiên nữ hắn cũng có chút giật mình, lúc đầu tuy rằng đã thấy được là hai nàng đẹp nhưng vì y phục hai nàng mặc khá rách rưới nên hắn cũng không kinh điển, thậm chí tuy hai nàng đẹp nhưng cũng không khiến người ta thêm chảy nước á.

Nhưng hắn đã sai rồi, lần này hắn thừa nhận mất hẳn thật sự mù rồi, hai nàng không những đẹp, mà phải gọi là lóa mù mắt chó rồi, nhưng hắn lại âm thầm sáng khoái vì một trong hai tiên nữ này là vợ mình á. Mặc dù hắn cũng không hiểu thấu tại sao Nam Cung Mị Ảnh lại nhất quyết phải cưới mình nhưng sự thật nàng là vợ hắn á.

-Chắc có thể nàng mê mẩn ta vì ta quá đẹp trai á. Há há thật sự ta phục ta quá.

Tự kỉ với chính mình một chút rồi hắn lại hỏi Nam Cung Tuyết

-Muội có biết hiện tại chúng ta sẽ đi tới đâu không?

Nam Cung Tuyết trầm ngâm một chút, rồi nàng nói với hắn.

-Theo con đường này đi thêm vài dặm, trước tên chúng ta sẽ tới U Âm thôn, vì thôn trang này khá gần với U Âm sâm lâm nên được dùng là nơi để tu luyện giả tụ tập chuẩn bị lương thực trước khi vào U Âm sâm lâm, hiện tại chúng ta cũng đến đó để mua lương thực và đồng thời nghe ngóng một ít tin tức hiện tại của Nam Cung gia.

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói rồi hắn gật đầu.

-Cũng tốt, trước tiên nên chuẩn bị một ít lương thực, vài ngày qua ngoài thức ăn nhanh chúng ta cũng không được ăn gì khác.

Ba người tiếp tục đi về phía U Âm thôn, bỗng từ phía trước có tiếng chân ngựa kèm theo đó là khói bụi mù mịt đang lao nhanh về phía ba người.

Nam Cung Mị Ảnh đi phía trước, nàng nhú mảy rồi bắt đầu rút kiếm ra, nhìn chăm chăm về hướng con ngựa đang chạy tới, bỗng dưng có một bàn tay kéo nàng về phía sau đó là Lâm Thanh Phong, hắn vỗ vỗ bàn tay của nàng rồi nói thâm vào tai nàng.

-Yên tâm, không có chuyện gì, tin tưởng ta.

Lần đầu tiên lại có người nói nhỏ nhẹ vào lỗ tai của mình, và người này lại là phu quân tương lai của chính mình, Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt, nàng cúi đầu xuống rồi phát ra tiếng “Ân” nhỏ nhẹ.

Nàng có chút mê mang nhìn về bóng lưng đang đứng trước mặt mình, mới một lúc trước cũng chính là bóng lưng này làm cho nàng cảm thấy hắn không đáng tin, thế nhưng hiện tại lại không giống bóng lưng này lại trở nên cao lớn vững chắc khiến nàng có thể yên tâm mà dựa vào.

-Có lẽ cưới hắn cũng không phải là quyết định sai lầm a.

Nàng bỗng dưng nói ra một câu nhỏ như muỗi kêu, nhưng Lâm Thanh Phong ở gần nàng như vậy, lỗ tai hắn lại được rèn luyện bởi không gian thông đạo làm sao hắn có thể không nghe?

Hắn có chút giật mình vì không nghĩ tới Nam Cung Mị Ảnh cũng có thể có một mặt nữ tính như vậy, hắn cười nhẹ vỗ vỗ đầu nàng

-Yên tâm, quyết định của nàng sẽ không sai. Tất cả mọi thứ, ta sẽ thay nàng gánh, ta sẽ bảo vệ nàng, tin tưởng ta nói được làm được.

Nam Cung Mị Ảnh lại xấu hổ, mặt nàng càng cúi thấp hơn, biểu hiện của nàng khiến Lâm Thanh Phong cười phá lên.

-Hahahaha....

Nam Cung Mị Ảnh có chút thẹn quá hóa giận, nàng gờ kiểng lên, nhưng đúng lúc này con ngựa đã chạy tới nơi mà hai người đang đứng, nó bỗng nhiên dừng lại phát ra tiếng kêu.

-Hí, hí, hiiiiii,...

Lâm Thanh Phong cau mày, nhìn về phía trên con ngựa, con ngựa đang chở theo một người nam nhân trên thân mang đầy vết thương, người nam nhân này đã bất tỉnh.

.....Hết Chương 9.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nụ hôn đầu tiên

-Tỷ tỷ, tỷ phu trên lưng ngựa có người a.

Nam Cung Tuyết kinh ngạc nhìn về phía người đang nằm trên lưng ngựa, nàng không biết người này còn sống hay không nên nàng có chút sợ.

Với thị lực của mình thì từ xa Lâm Thanh Phong đã nhìn thấy trên lưng ngựa có người nên hắn cũng không ngạc nhiên, còn Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy nhiều việc đời nên nàng cũng không bất ngờ lắm, nàng nhìn về phía người đang nằm trên lưng ngựa rồi thở dài, nhìn về phía Lâm Thanh Phong nàng chờ đợi quyết định của hắn.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi quyết định bước lại gần hơn để xem xét thử người này còn sống hay đã chết, nếu hắn còn sống thì có thể sẽ giúp

đỡ một chút, còn nếu hấn chết rồi thì chỉ trách do số mệnh của hấn không được a.

Lâm Thanh Phong lại gần người này, nhận ra người này vẫn còn hơi thở, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng ít ra hiện tại hấn còn sống nên Lâm Thanh Phong quyết định giúp đỡ một chút.

Lâm Thanh Phong đem người trên lưng ngựa đặt xuống đất, người này mang mặt nạ, mặc một bộ y phục trông cũng khá đắt tiền, Lâm Thanh Phong nghĩ một chút rồi hấn lấy ra bộ dụng cụ y tế và bắt đầu chữa thương cho người này.

-Cũng không thể để người này nằm tại nơi đây à?

Tự lẩm bầm với bản thân hấn có chút khổ não, vì sao những chuyện như thế này hấn ta lại gặp nhiều lần chứ?

Tuy có chút khổ não nhưng giúp người thì giúp cho trót hấn quay đầu nói với Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

-Có vẻ như đêm nay chúng ta không thể tới U Âm thôn được rồi, người này bị thương nặng như vậy chúng ta cũng không thể bỏ mặc hấn tại đây à?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, hai nàng cũng hiểu mang theo một người bị thương đi đường thì có chút khó khăn, nên chờ tới mai khi hấn tỉnh lại thì lại cùng hấn lên đường tiến về U Âm thôn.

Nhìn thấy hai người gật đầu Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, nhìn nhìn về phía con ngựa hấn có chút suy nghĩ

-Tên này bị thương nặng như vậy, chắc cũng đang bị truy sát, chúng ta nên thả chạy con ngựa này rồi tiến về phía khác để cản truy binh.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hấn nói, rồi trầm nghĩ cũng đúng là nên làm như vậy, nàng đi tới phía sau con ngựa rồi cầm lấy võ kiếm, nàng vỗ thật mạnh vào mõng con ngựa khiến nó phát ra tiếng “Hí...” Rồi cầm đầu chạy về một phía.

Nhìn thấy hướng con ngựa chạy đi, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nâng lên người đang nằm dưới đất đi theo hướng ngược lại.

Không lâu sau khi bọn hấn đi khỏi, thì một đoàn người cưỡi ngựa lại chạy tới nơi này, người đầu lĩnh bỗng dung phát tay báo hiệu dừng lại, cả đoàn người phía sau cũng bắt đầu dừng ngựa.

Người đầu lĩnh xuống ngựa rồi nhìn về dấu vết phía trước, hấn nờ nộ cười lạnh lùng.

-Hừ, cũng biết chuyển hướng giữa đường mà không chạy thẳng, cũng không phải là tên ngu ngốc, nhưng mà vẫn còn non lắm không xóa đi dấu chân ngựa.

-Các anh em, mục tiêu chuyển hướng không còn chạy thẳng về phía trước, hấn đã chạy về hướng này, mọi người lên ngựa theo ta.

Người đầu lĩnh lên ngựa, phát tay ra hiệu cho đoàn người sau lưng, hấn chuyển hướng chạy theo hướng mà con ngựa Nam Cung Mị Ảnh thả chạy đi.

.....

Trời đêm trong một hang động gần đó.

Phía bên ngoài Lâm Thanh Phong đang nướng cá, sau khi tìm được hang động này hấn đã quyết định ở lại đây một đêm, gần đây có một con sông nước khá trong, từ con sông hấn bắt được vài con cá, hiện tại đang nướng cá để chuẩn bị cho buổi tối.

Nam Cung Tuyết đang ngồi trong động cùng với người mà bọn hấn đã cứu được, nàng dựa theo Lâm Thanh Phong nói và nhận việc băng bó cho người đã bị thương.

Nam Cung Mị Ảnh thì ngồi một bên nhìn Lâm Thanh Phong nướng cá, nàng và Nam Cung Tuyết là Nam Cung gia đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư, từ nhỏ tới lớn được cưng chiều thì làm sao biết nướng cá? Nên việc nướng cá rơi vào đầu Lâm Thanh Phong, nhìn những động tác mây trôi nước chảy của Lâm Thanh Phong nàng có chút mê say.

-Khụ, khụ,...

Có chút chịu không nổi Nam Cung Mị Ảnh nhìn chăm chăm, Lâm Thanh Phong ho nhẹ khiến Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nàng đỏ mặt cúi đầu xuống.

-Lão bà à, ta cũng biết là ta đẹp trai, uy phong, thần vũ, người gặp người thích, nhưng nàng cũng không cần nhìn ta chăm chăm như vậy a, ta cũng xấu hổ lắm à.

Lâm Thanh Phong lại bắt đầu tự kỷ, Nam Cung Mị Ảnh nghe hấn nói mắt nàng có chút tròn trố, nhưng đúng thật là nàng nhìn hấn chăm chăm, để che giấu đi sự xấu hổ nàng nói

-Dừng, ta là đang học tập, đúng là đang học tập hiểu không? Cũng không thể để mỗi lần ra ngoài là lại ăn lương khô à.

Lần này Lâm Thanh Phong mất lại trọn lên rồi, hắn không chấp nhặt với nàng nhưng vẫn làm bầm

-Nhìn thì nói nhìn, làm gì phải che giấu à? Ta đẹp trai thế này muốn nhìn thì cứ nhìn a, tính ra ta cũng là lão công của nàng à? Lão bà nhìn lão công chuyện thiên kinh địa nghĩa thì có gì mà phải xấu hổ?

Tuy Lâm Thanh Phong nói làm bầm nhưng Nam Cung Mị Ảnh ngồi gần vẫn nghe thấy, dù gì nàng cũng là tu luyện giả a, lỗ tai cũng có thể nghe được rõ ràng lời hắn nói, nàng che trán thâm nghĩ

-Chắc ta thật sự nhìn làm rồi, tên này là bóng lưng vững chắc có thể dựa vào?

Cuối cùng nàng dứt khoát quay đầu sang một bên không thèm ngó ngang tới Lâm Thanh Phong.

Mùi thơm cá nướng bắt đầu lan tỏa ra, Lâm Thanh Phong nuốt nước miếng, hắn không nghĩ tới là giờ học ngoại khóa về kỹ năng làm bếp của một tên “FA” có thể phát huy tác dụng vào lúc này, bỗng dung từ phía bên cạnh hắn nghe được tiếng “Rột...rột...”

Hắn nghe rõ ràng, nên cũng biết đó là tiếng gì, cầm lấy một con cá nướng, Lâm Thanh Phong quay đầu về phía Nam Cung Mị Ảnh, đưa con cá nướng tới trước mặt nàng hắn hỏi đều

-Ăn không?

Nam Cung Mị Ảnh cắn răn, bản tính quật cường của nàng khiến nàng không thể khuất phục, nhưng mà cái bụng nàng lại không nghĩ vậy, nó lại phát ra tiếng “Rột...rột...” như là đang biểu tình khiến nàng phải chào thua, nàng gật đầu rồi phát ra một tiếng nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

-Ăn...

Nghe được nàng nói Lâm Thanh Phong nét cười càng đậm hơn, hắn nghĩ là mình phải nên chọc “lão bà” của mình một chút nên hắn nói.

-Nàng muốn ăn nhưng ta không cho a, nếu nàng muốn ăn thì lại đây hôn ta một cái.

Nam Cung Mị Ảnh cứng người rồi, nàng thật căm ghét cái tên này, thừa nước đục thả câu, nàng “Hừ” một tiếng rồi lại quay đầu không để ý tới hắn, nhưng lúc này tiếng “Rột...rột...” lần thứ ba vang lên, cái bụng nàng biểu tình càng dữ dội hơn, nó nhất định khiến nàng phải khuất phục rồi.

Nàng lại quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong, lúc này hắn đang cầm trong tay con cá nướng, mắt híp lại ý cười ngày càng đậm nhìn về nàng chờ nàng quyết định, nàng đỏ mặt cúi đầu, nàng thừa nhận khuất phục rồi lại phát ra một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

-Được rồi, chỉ một lần này thôi, ta sẽ... hôn ngươi.

Tiểu nhân đắc chí đạt thành tâm nguyện Lâm Thanh Phong cười “ha ha” rồi hắn đưa má ra hướng về phía nàng, ngón tay chỉ chỉ vào má.

Nam Cung Mị Ảnh bất đắc dĩ cũng phải làm theo, nàng từ từ hướng đôi môi của mình lại gần Lâm Thanh Phong.

Bỗng dung lúc này Lâm Thanh Phong đầu chợt lóe lên linh quang, ngay lập tức hắn quay mặt lại đối diện với nàng, hai người môi chạm môi...

Đầu óc Nam Cung Mị Ảnh hoảng loạn, nụ hôn đầu của nàng hiện tại lại bị cướp mất nên nàng không biết phải làm gì tiếp theo, còn Lâm Thanh Phong càng ngày càng đắc ý, lần đầu tiên sau hơn 20 năm hắn mới được “môi chạm môi” với người khác giới a, còn lại là một mỹ nhân và quan trọng hơn, nàng là lão bà của mình á.

Lâm Thanh Phong càng lúc càng mê say với cảm giác này, hai tay hắn không tự chủ được mà vòng qua eo Nam Cung Mị Ảnh, rồi hắn dùng sức ôm lấy nàng, Nam Cung Mị Ảnh từ từ nhũn ra, cuối cùng tay nàng cũng không tự chủ mà ôm lấy cổ của hắn.

Hai người ôm hôn một hồi lâu bỗng Nam Cung Tuyết ngửi thấy mùi cá nướng nên từ trong động chạy ra, nàng phát ra tiếng kêu.

-Oa, tỷ phu nướng cá thơm quá.

Tiếng kêu của Nam Cung Tuyết làm cho Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh giật mình, Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ đẩy Lâm Thanh Phong ra rồi cúi mặt chạy về hướng bờ sông.

Nam Cung Tuyết vừa chạy ra thì lại thấy tỷ tỷ chạy nhanh tới bờ sông, nàng có chút mê mẩn nhìn về phía Lâm Thanh Phong.

-A tỷ phu lại ăn hiếp tỷ tỷ, lần này khi về muội sẽ nói cho cha biết.

Lâm Thanh Phong có chút buồn bực nhìn nàng, không phải tất cả là do nàng gây ra sao? Hắn nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh chạy đi, hắn thở dài rồi cuối cùng dặn dò Nam Cung Tuyết ngồi đây ăn cá đồng thời trông chừng người bị thương, còn hắn thì cầm thêm một con cá nướng đuổi theo Nam Cung Mị Ảnh.

..... Hết Chương 10.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Quá khứ của Nam Cung Mị Ảnh

Ánh trăng trên cao tỏa sáng khắp mặt đất, ánh trăng phản chiếu xuống lòng sông, tạo nên một vẻ đẹp khiến người ta mê say.

Bên bờ hồ có một thiếu nữ đang ngồi, hai tay nàng ôm lấy đầu gối, vẻ mặt nàng thần thờ nhìn về phía dòng sông. Người thiếu nữ này là Nam Cung Mị Ảnh.

Bỗng từ phía sau có tiếng cò cây lay động “sột xoạt..” và sau đó một người thanh niên xuất hiện, tay hắn cầm hai con cá nướng, hắn là Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong thờ phào nhẹ nhõm, hắn từ từ đi tới gần nàng, nàng vẫn không phản ứng, hắn ngồi xuống kế bên nàng, cùng nàng ngắm trăng.

Hắn chìa tay cầm một con cá nướng đưa tới trước mặt nàng, lúc này nàng mới phản ứng một chút, nhìn thấy Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh nở một nụ cười lâm say lòng người, cộng với ánh sáng của mặt trăng chiếu rọi lại càng khiến người nhìn dễ lâm vào mộng ảo.

Cầm lấy con cá nướng mà Lâm Thanh Phong đưa tới, Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu ăn, nàng cắn từng miếng nhỏ, nhai thật chậm giống như là muốn nhớ kĩ hương vị này, hương vị của món ăn đầu tiên mà lão công nàng làm cho nàng ăn.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu ăn, Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười và cũng bắt đầu ăn con cá nướng còn lại.

Hai người không nói chuyện, mà chỉ tập trung vào ăn phần của mình.

Sau khi ăn xong, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, cho dù con cá nướng này không được tẩm ướp qua gia vị nhưng nàng vẫn cảm thấy đây là con cá nướng ngon nhất mà nàng từng ăn.

Quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh khẽ tựa đầu vào vai hắn.

Cảm nhận được Nam Cung Mị Ảnh tựa đầu vào vai mình Lâm Thanh Phong cũng vòng một tay ôm lấy eo của nàng.

Hai người không nói chuyện mà chỉ lặng im tận hưởng cảm giác lúc này.

Một hồi lâu, Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng

-Thanh Phong, ngươi biết không? Đây là lần đầu tiên mà ta có thể nhẹ nhõm, không lo âu suy nghĩ về điều gì khác.

Nghe nàng bắt đầu nói chuyện Lâm Thanh Phong im lặng, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Trong gia tộc ta người quan tâm ta nhất cũng chỉ có phụ thân và mẫu thân, nhưng khi ta mới lên bốn tuổi mẫu thân đã qua đời trong khi sinh muội muội.

-Khi ấy phụ thân suy sụp lắm, phụ thân hắn thân lo nghĩ cho gia tộc đã mệt mỏi lắm rồi, chỉ có mẫu thân mới là người giúp hắn chèo chống qua những lần hắn muốn sụp đổ, nhưng khi đó mẫu thân cũng rời bỏ hắn mà đi.

-Ta cũng muốn chia sẻ một phần trách nhiệm cho phụ thân, nhưng phận là nữ nhi ta không có cách nào để người trong gia tộc tin tưởng, nên chỉ còn cách tự mình phải mạnh mẽ lên và chăm lo cho muội muội.

-Phụ thân hắn thấy ta còn nhỏ nhưng hiểu chuyện, hắn cũng có chút vui mừng, nhưng công việc của gia tộc ngày càng bẽ bộn hắn cũng không có nhiều thời gian chăm sóc cho ta cùng muội muội.

-Ta cùng muội muội phải tự chăm sóc nhau khi vẫn còn bé, nàng là muội muội của ta, vì thế ta phải bảo vệ nàng.

-Không như ta, từ nhỏ nàng đã không được nhìn thấy mặt mẫu thân, còn cùng nàng cũng ít có cơ hội gặp nhau, nên ta mới là người thân cận nhất của nàng.

Nói tới đây Nam Cung Mị Ảnh thở dài, Lâm Thanh Phong ôm nàng càng chặt hơn, cuối cùng hắn ôm nàng vào lòng, hai cánh tay hữu lực siết chặt lấy nàng giúp nàng cảm nhận được từng tia ấm áp.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Tới khi ta được mười hai tuổi, các trưởng lão trong gia tộc bắt đầu để ý tới sắc đẹp của ta, bọn hắc muốn gả ta làm thiếp cho một tên công tử ăn chơi trác táng của Bạch gia, và dựa vào quan hệ thông gia giúp gia tộc lớn mạnh hơn.

-Nhưng ta không đồng ý, ta còn có muội muội phải chăm sóc nên khi đó ta đứng trước sảnh đường của gia tộc chỉ tay mắng chửi từng người, ngay cả phụ thân ta cũng mắng.

-Nhưng khi đó ta làm sao hiểu rõ nỗi khổ tâm của phụ thân a, phụ thân cũng đã hết sức để bảo vệ ta rồi, ta làm vậy thì lại càng tạo cơ hội cho các trưởng lão chỉ trích phụ thân.

-Vài ngày sau, tên công tử ấy không hiểu đắc tội với ai mà bị phế rồi, khi đó ta thật may mắn bỗng dưng lại thoát khỏi nguy cơ.

-Từ đó ta hiểu ra một điều, ở thế giới này không có lực lượng thì chỉ còn cách mặc cho người khác an bài, nên ta bắt đầu tu luyện.

-Mười hai tuổi mới bắt đầu tu luyện tuy hơi có chút chậm trễ nhưng ta cố gắng, cố gắng đến hiện tại hai mươi hai tuổi mới đạt đến luyện khí tầng 8, còn muội muội ta khi đó tám tuổi cùng ta bắt đầu tu luyện, hiện tại mười tám tuổi đạt đến luyện khí tầng 7.

Khi nói tới Nam Cung Tuyết, Nam Cung Mị Ảnh có chút tự hào.

-Chúng ta đây là tự mình cố gắng, không dùng tài nguyên của gia tộc, chính mình từng li từng tí tích góp mà ra.

-Đối với các môn phái lớn hai mươi tuổi đạt đến luyện khí tầng 8 là một thiên tài, nên ta rất kỳ vọng muội muội có thể được nhận vào các môn phái lớn, ở đó nàng sẽ có nhiều không gian để phát triển, còn về phần ta, ta không hy vọng gì nhiều, ta chỉ hy vọng rằng ta có thể bảo vệ muội muội cho tới khi nàng có thể tự bảo vệ được mình.

-Nhưng không ngờ mọi chuyện lại không như ta nghĩ, trong một lần ra ngoài mua được liệu cho muội muội thì ta bị con trai của Bạch Ngọc Lâu chú ý đến.

Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu khóc thút thít, ủy khuất trong lòng nàng cuối cùng nàng cũng có thể nói ra, nàng vừa khóc vừa nói.

-Hắn là một tên phế vật, từ nhỏ chỉ đam mê nữ sắc, ăn chơi trác táng nên chỉ có cảnh giới luyện khí tầng 3, dựa vào phụ thân hắn mà làm mưa làm gió.

-Khi đó ta gấp rút mua được liệu về cho muội muội còn hắn thì lại cản đường nên ta đã đánh hắn, khiến hắn phải nằm trong nhà một tuần lễ.

-Sau chuyện đó, hắn bắt đầu uy hiếp ta, nhưng khi thấy tiểu Tuyết thì sắc tâm của hắn lại nổi lên, hắn muốn ta và tiểu Tuyết đồng thời về làm thiếp cho hắn.

-Trong lúc nóng giận nên ta đã rút kiếm cắt đi mệnh căn của hắn, làm hắn cả đời không thể làm nam nhân được nữa.

-Điều này khiến cho Bạch Ngọc Lâu nổi giận và bắt đầu sai người truy sát chúng ta, chúng ta chỉ còn cách là chạy trốn khỏi gia tộc, nhưng cũng thật may vì Bạch Ngọc Lâu cũng còn kiêng dè lão tổ nên chỉ phải ra những tay sai Luyện Khí tiến hành truy sát.

-Bằng không chúng ta cũng không thể trốn tránh mà kịp thời chạy tới U Âm sâm lâm rồi gặp người.

Nói tới đây, Nam Cung Mị Ảnh dừng lại, nàng mang theo ánh mắt đầy nhu tình mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong ôm thật chặt nàng vào lòng, để nàng cảm nhận được từng tia ấm áp đồng thời xoa dịu ủy khuất mà nàng đã trải qua.

Nằm trong vòng tay ấm áp của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cảm nhận được hạnh phúc, nàng ngẩng đầu nói với Lâm Thanh Phong.

-Lão công, hôn ta.

Nhìn nàng với ánh mắt đầy nhu tình, Lâm Thanh Phong cúi người xuống hôn nàng.

Sau một hồi lâu, Nam Cung Mị Ảnh hai mắt dần trĩu nặng, nàng ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Thanh Phong.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh ngủ say trong lòng mình Lâm Thanh Phong âm thầm thở.

-Nàng yên tâm, từ nay có ta sẽ bảo vệ nàng, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất. Còn có Bạch gia, bọn hắc sống không được.

Lâm Thanh Phong ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh ngồi bên hồ, nhìn bờ hồ ánh trăng chiếu sáng, hắn bắt đầu nằm xuống ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh cùng ngủ.

.....

Từng tia nắng sớm của mặt trời chiếu xuống trên gương mặt của người thiếu nữ, khiến nàng từ từ tỉnh giấc.

Nàng mở mắt và thấy mình đang nằm trong ngực của một nam nhân, cảm nhận được một vòng tay cứng rắn đang ôm lấy mình, trong đầu nhớ lại chuyện đêm qua, nàng nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng ngẩng đầu nhìn người nam nhân đang ôm lấy mình, nàng lấy tay vuốt khẽ lên khuôn mặt của hắn.

Khuôn mặt hắn khi ngủ có chút trẻ con, nhưng mà nàng vẫn cảm giác được sự yên tâm khi nằm trong lòng hắn, điều này khiến nàng thấy vui vẻ. Vì hiện tại ngoài hắn ra không còn ai có thể khiến nàng yên lòng và ngủ một giấc ngon lành.

Cảm nhận được bàn tay đang lay động trên mặt mình, Lâm Thanh Phong cũng tỉnh lại, hắn nhìn xuống người nữ nhân mà mình đang ôm trong vòng tay, hắn nở nụ cười.

-Lão bà dậy sớm a.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nhỏ nhẹ đáp tiếng “Ân” rồi nàng lại cúi mặt sát vào lồng ngực hắn.

Tối hiện tại Lâm Thanh Phong nhớ về một bài hát mà hắn từng nghe qua khi còn ở trái đất.

-Cứ mỗi sáng thức dậy,

Bên cạnh anh luôn có một vòng tay,

Cứ mỗi sáng thức dậy,

Anh lại nhận được một nụ hôn

...

Lâm Thanh Phong khẽ cười rồi hôn lên trán của Nam Cung Mị Ảnh, nụ hôn của hắn có chút bất ngờ khiến Nam Cung Mị Ảnh lại cảm thấy xấu hổ, nàng càng ôm chặt lấy hắn.

.....Hết Chương 11.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạch Tiểu Phụng

Trời sáng tỏ, hai người một nam một nữ đang nắm tay nhau đi về phía của một hang động gần đó. Trên mặt hai người nở nụ cười tỏa nắng, cùng nhau bước đi.

Bỗng một thiếu nữ khác nhảy ra từ trong bụi cỏ.

-Tỷ phu, tỷ tỷ hai người còn biết mò về a? Bỏ đi là nguyên cả một đêm, khiến ta phải lo lắng cho hai người.

Nhảy ra là Nam Cung Tuyết, nàng mang theo vẻ hờn dỗi đứng khoanh tay không thèm nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong.

Thấy biểu hiện của Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh có chút lúng túng, Lâm Thanh Phong gãi đầu, lần này hắn thật sai a, đêm qua lại quên mất người em vợ này.

Nam Cung Tuyết khẽ lườm hai người, nhìn thấy hai người tay trong tay nàng chợt hiểu ra, nàng nở nụ cười, rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Không được nha tỷ tỷ, mới hôm qua còn xa lạ với tỷ phu thoát cái hôm nay lại tay trong tay, bỏ quên đi người muội muội này.

Nghe được những lời của Nam Cung Tuyết, Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ, nàng trừng mắt với Lâm Thanh Phong, đổ tất cả trách nhiệm cho hắn.

Bỏ tay hắn ra rồi kéo Nam Cung Tuyết đi về một phía, bỏ lại Lâm Thanh Phong một người một mặt mòng bực.

Hắn gãi đầu cũng không biết làm gì khác, nhớ đến trong động còn có người bị thương chưa tỉnh hắn vào động xem xét.

Trong động có một người đang nằm đó, khắp người đầy băng vải, hơi thở có chút yếu ớt, khuôn mặt trắng bệch do mất khá nhiều máu.

Nhìn về phía người đang nằm, Lâm Thanh Phong cũng khẽ thở ra, mặc dù so với hôm qua có chút tốt lên, nhưng tới bao giờ hắn mới tỉnh lại à.

Đang tự mình lầm bầm thì Lâm Thanh Phong nhìn thấy đôi mắt của người này khẽ nhú nhú, rồi từ từ mở ra.

Người đàn ông chút gian nan mở mắt, hắn mông lung nhìn xung quanh, hắn thấy được Lâm Thanh Phong, nhìn về phía thân thể mình mang đầy vết băng

bỏ, ôm đầu một chút và hẩn nhớ lại tình cảnh của ngày hôm qua.

Hẩn gian nan ôm quyền hướng về phía Lâm Thanh Phong.

-Đa tạ... ân nhân... đã cứu mạng.

Thấy hẩn có chút khó khăn khi nói chuyện nên Lâm Thanh Phong khoát tay bảo hẩn cứ nằm yên, đưa cho hẩn chén nước Lâm Thanh Phong nói.

-Đây là nước đun sôi để nguội, ngươi uống đi rồi nằm nghỉ một chút, ta ra ngoài kiếm ít cá nướng cho ngươi, ăn xong rồi lại tiếp tục nói.

Nam nhân gật đầu, cầm lấy chén nước rồi bắt đầu uống.

Lâm Thanh Phong thấy hẩn uống nước thì cũng đứng dậy xoay người đi ra khỏi động.

Ra khỏi động, Lâm Thanh Phong đi tới chỗ Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết, hẩn thấy Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt xấu hổ còn Nam Cung Tuyết thì cười đùa hí hửng có gắng hỏi chuyện gì đó, hẩn cũng hiểu ra đôi chút, hẩn ho nhẹ để thu hút sự chú ý của hai người.

-Người trong động đã tỉnh lại, nhưng hiện tại hẩn còn khá yếu, nên ta đi bắt một ít cá về nướng cho hẩn ăn, sẵn tiện làm luôn bữa sáng cho chúng ta.

-Hai người ở lại tìm một ít củi để nhóm lửa được chứ.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh hai mắt tỏa sáng, mặc dù hôm qua đã được ăn cá mà Lâm Thanh Phong nướng nhưng hai nàng vẫn còn có chút thèm a.

Nam Cung Tuyết giờ tay xung phong.

-Muội sẽ đi tìm củi nhóm lửa, còn hai người thì ra bờ sông bắt cá, nhớ bắt nhiều một chút hôm qua muội ăn vẫn chưa đủ no a.

Nói rồi nàng chạy mất hút để đi tìm củi lửa, để lại Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, bầu không khí có chút lúng túng.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ, gãi đầu nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh.

-Vậy chúng ta cùng ra bờ sông bắt cá thôi.

Nam Cung Mị Ảnh cúi đầu khẽ “Ân” một tiếng rồi cùng với Lâm Thanh Phong ra bờ sông.

Trên đường đi Lâm Thanh Phong có chút tò mò về chuyện mà Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh đã nói, hẩn hỏi

-Nàng và tiểu Tuyết đã nói gì a? Ta nhìn mặt nàng đỏ lấm.

-Không, không, không có chuyện gì cả. Chỉ là một vài chuyện nhỏ nhặt á.

Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ cúi đầu, tiếng nói của nàng ngày càng nhỏ, nhỏ tới mức Lâm Thanh Phong đứng gần sát bên mà cũng không nghe được.

Rồi nàng lại chạy về phía trước để che đi sự xấu hổ của chính bản thân mình.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong gãi đầu không biết làm sao, nhưng hẩn vẫn đuổi theo nàng.

Tới bờ sông Nam Cung Mị Ảnh rốt cục dừng lại, nàng đứng đó nhìn về phía bờ sông lặng yên ghi nhớ cảnh đẹp nơi này, sau đó Lâm Thanh Phong cũng tới đứng bên cạnh nàng, Nam Cung Mị Ảnh đầu tựa vào vai hẩn nàng nói

-Thanh Phong, sau khi muội muội được nhận vào tông môn lớn chúng ta có thể về lại nơi đây sống một cuộc sống yên bình không?

Lâm Thanh Phong vòng tay ôm lấy eo của nàng, hôn vào trán nàng hẩn nói

-Chi cần có nàng ở bên, sống tại nơi nào đối với ta không quan trọng.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười ngọt ngào nhìn hẩn, hai người nhìn nhau rồi lại hôn đối phương.

Một lúc sau, hai người mới dừng lại, hai người còn phải bắt cá đem về, đi một lúc lâu như vậy có lẽ Nam Cung Tuyết cũng đã về tới nơi rồi, không tranh thủ về sớm thì Nam Cung Tuyết sẽ lại trách móc.

Hai người buông nhau ra, Lâm Thanh Phong bắt đầu kéo ống quần lên và xuống nước bắt cá, còn Nam Cung Mị Ảnh ngồi trên bờ, nhìn Lâm Thanh Phong xuống nước bắt cá nàng nở nụ cười vui vẻ.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong cầm tay nhau trở về, ở trước hang động Nam Cung Tuyết đã nhóm lửa xong, nàng đang ngồi đó chờ đợi hai

người, thấy hai người trở về nàng vui vẻ chạy đến.

-Sao rồi? Hai người đi lâu như vậy bắt được nhiều cá không?

Lâm Thanh Phong cười cười, hần xoa đầu Nam Cung Tuyết rồi đi đến cạnh đồng lửa bắt đầu nướng cá.

Mùi cá nướng bay khắp nơi, cá đã chín Lâm Thanh Phong đưa một con cho Nam Cung Tuyết, rồi lại đưa cho Nam Cung Mị Ảnh một con, hần lại cầm một con đem vào hang động đưa cho nam nhân bị thương.

Người Nam nhân nhận lấy con cá và bắt đầu ăn nhanh, rất nhanh con cá hiện tại chỉ còn lại bộ xương, người nam nhân thở phào một hơi, nhìn về phía Lâm Thanh Phong hần nói.

-Đa tạ ân cứu mạng của ân công, tại hạ là Bạch Tiểu Phụng người của Bạch gia Nam Cung thành, ta đang bị người truy sát may mắn gặp được ân công cứu ta một mạng, xin hỏi ân công cao danh quý tánh.

Nghe được người nam nhân này là người Bạch gia, Lâm Thanh Phong lạnh mặt, ánh mắt mang theo sát khí, nhưng hần vẫn chậm chậm mà nói chuyện.

-Ta là Lâm Thanh Phong, ngươi nói ngươi là người Bạch gia? Tại sao ngươi lại bị truy sát? Chẳng phải Bạch gia là một gia tộc rất mạnh sao?

Thấy Lâm Thanh Phong vẻ mặt mang theo sát khí, Bạch Tiểu Phụng cũng thở dài, hần biết Bạch gia là một gia tộc mạnh mẽ nên đắc tội rất nhiều người, người ta có thể cho Bạch gia sắc mặt tốt mới là có quý, hần tiếp tục nói.

-Không giấu gì ân công, ta đúng là người Bạch gia nhưng do một vài chuyện nội bộ trong tộc vì thế ta đang bị tộc nhân truy sát.

Nghe tới đây Lâm Thanh Phong lại tiếp tục cười lạnh, theo hần đánh giá thì Bạch gia thật sự không cần tồn tại nữa rồi, truy sát người ngoài cũng thôi đi, hiện tại ngay cả tộc nhân của chính mình mà cũng muốn giết.

Hần nhìn về Bạch Tiểu Phụng rồi chậm chậm nói.

-Ngươi có thể cho ta biết tại sao ngươi lại bị tộc nhân truy sát không?

Bạch Tiểu Phụng thở dài.

-Chẳng giấu gì ân công, tất cả bắt nguồn từ khoảng hai tháng trước, con của Bạch gia gia chủ bị người của gia tộc khác phế đi mệnh căn, khi đó Bạch gia gia chủ rất tức giận và bắt đầu cử người truy sát, nhưng người con của Bạch gia gia chủ lại là một tên phế vật a

-Cảm thấy vì hần mà đắc tội với gia tộc khác thì không nên, cũng vì vậy trưởng lão đoàn Bạch gia lại chia làm hai phe phái, thứ nhất là ủng hộ truy sát còn thứ hai là ủng hộ hòa giải.

-Gia gia của ta là Đại Trưởng Lão của Bạch gia, hần đứng về phía hòa giải, vì muốn bắt gia gia ta theo phe truy sát nên gia chủ Bạch Ngọc Lâu đã phái người bắt ta để uy hiếp gia gia của ta.

Lâm Thanh Phong nghe lời Bạch Tiểu Phụng hần nhủ mảy.

Theo lời tên này nói, nếu đúng là sự thật thì cũng không cần diệt hết Bạch gia, chỉ cần diệt sát toàn bộ phe phái của Bạch Ngọc Lâu thì cũng có thể coi là trả thù cho lão bà thành công.

Lâm Thanh Phong thở dài, trời cao cũng ủng hộ hần đồ sát Bạch gia a, không ngờ trước khi hần không biết làm thế nào để diệt Bạch gia thì lại đưa ra đồng minh giúp hần một tay.

Hần thở dài, tự làm bầm với bản thân

-Bạch Ngọc Lâu a, Bạch Ngọc Lâu, dù chỉ mới nghe danh tiếng của ngươi nhưng ta chắc chắn một điều là ngươi sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu a, ta phải hành hạ ngươi từ từ đến khi tâm trí của ngươi sụp đổ, cho ngươi cảm nhận được sống không bằng chết rồi sau đó mới giết ngươi.

..... Hết chương 12.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bạch Tiểu Phụng (2)

Lâm Thanh Phong ngồi trong hang động, đôi mắt nhìn chăm chú vào Bạch Tiểu Phụng để đánh giá xem những điều hần đã nói là sự thật hay là nói dối.

Tuy Bạch Tiểu Phụng trông không giống như là nói dối nhưng Lâm Thanh Phong vẫn ôm lòng nghi ngờ, vì hắn đã từng đọc qua nhiều quyển truyện nói về tu chân giới, nên hắn hiểu đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, tất cả mọi người dù là ai vẫn phải mang một chút cảnh giác đối với người khác.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng hồi lâu vẫn không nhìn ra điều gì bất thường, Lâm Thanh Phong thờ dài, hắn đứng dậy và đi ra khỏi hang động, hắn đang nghĩ hắn phải nói như thế nào để Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết sau khi biết được danh tính người này sẽ không lập tức động thủ.

Mặc dù đã cứu mạng Bạch Tiểu Phụng nhưng hiện tại nếu Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung

Tuyết muốn giết y thì Lâm Thanh Phong cũng sẽ không ngăn cản.

Sai không phải là do Bạch Tiểu Phụng, hắn sai ở chỗ là hắn là người Bạch gia, nhưng điểm sai lầm nhất là hắn lại xuất hiện trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong vừa bước đi vừa nghĩ, hắn cũng không tìm ra cách nào hay để khuyên hai nàng, hắn lắc đầu rồi quyết định nói thật về Bạch Tiểu Phụng, cứ để mạng sống của Bạch Tiểu Phụng cho trời định vậy.

Lâm Thanh Phong đi tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, hắn ngồi xuống nhìn chăm chú vào hai nàng, sau đó hắn thờ dài và bắt đầu nói.

-Người trong động đã nói cho ta biết một ít tin tức về hắn hiện tại ta sẽ nói lại cho hai người nghe, nhưng hai người phải nghe ta nói hết, khi nghe xong muốn xử trí hắn thế nào thì hai người cứ làm, ta sẽ không ngăn cản

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết nhìn nhau rồi lại nhìn về Lâm Thanh Phong, về mặt hai nàng có chút chăm chú.

Thấy hai nàng chăm chú nhìn mình, Lâm Thanh Phong ho nhẹ rồi bắt đầu nói.

-Trước tiên, hắn tên là Bạch Tiểu Phụng, người của Bạch gia, cũng là gia tộc đã và đang truy sát hai người.

Nghe câu nói của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Tuyết liền đứng dậy, kiếm của nàng lại xuất hiện trong tay, nàng nhìn vào hang động với ánh mắt tràn đầy sát khí.

Nam Cung Mị Ảnh lại tỏ ra bình tĩnh hơn, vì nàng tin tưởng ở Lâm Thanh Phong, nếu người trong động kia đáng chết thì hắn sẽ tự mình giải quyết chứ không cần phải ngồi đây giải thích với hai người.

Nam Cung Mị Ảnh khẽ cau mày, rồi nhìn về phía Nam Cung Tuyết quát lên.

-Muội muội, ngồi xuống tiếp tục nghe phu quân nói tiếp, không được phép manh động.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Tuyết nghe được tiếng “Phu quân” từ miệng Nam Cung Mị Ảnh, hai người đầu tiên là sửng sốt, sau đó Lâm Thanh Phong thì gãi đầu cười cười, Nam Cung Tuyết lại mang một ánh mắt không thể tin nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nàng tự hỏi.

-Đây là tỷ tỷ? Tỷ tỷ sẽ nói được tiếng “Phu quân” sao? Không thể nào đâu à? Với tính cách của tỷ tỷ mà lại nói ra được tiếng “Phu quân” như vậy sao? Nhất định đây là giả tỷ tỷ, nhưng tại sao giọng điệu của nàng lại giống hệt tỷ tỷ như vậy????

Nam Cung Mị Ảnh có chút chột dạ, nàng trừng mắt về phía Lâm Thanh Phong một chút, rồi nhìn về Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Muội muội, ngồi xuống nghe phu quân giải thích, nếu bên trong thật sự là địch nhân thì ta nghĩ hắn cũng không cần ngồi đây dài dòng với chúng ta, mà hắn sẽ trực tiếp bỏ mạng tên đó, nên muội cứ ngồi xuống nghe hết rồi quyết định cũng không muộn.

Nam Cung Tuyết thờ dài một hồi, nàng thu kiếm rồi ngồi xuống, tiếp tục chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gật đầu nhìn lão bà của mình hắn tiếp tục nói.

-Trong đó là Bạch gia Bạch Tiểu Phụng, khi trước truy sát hắn cũng là người Bạch gia.

-Hai tháng trước, Bạch Ngọc Lâu hạ lệnh truy sát hai người nên dẫn đến nhiều ý kiến trái chiều của mọi người trong gia tộc, một bên vì ủng hộ Bạch Ngọc Lâu truy sát hai người, còn một bên thì phản đối.

-Trước mắt theo lời Bạch Tiểu Phụng nói thì, gia gia của hắn là người đứng đầu thuộc phe phản đối vì vậy Bạch Tiểu Phụng bị Bạch Ngọc Lâu truy sát hòng bắt hắn để uy hiếp gia gia của hắn.

Nói tới đây Lâm Thanh Phong dừng lại một chút sau đó lại tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

-Theo ta thấy chúng ta không nên giết hắn, chúng ta còn có thể dựa vào hắn và thế lực của gia gia hắn để làm suy yếu Bạch Ngọc Lâu, điều đó sẽ càng thuận lợi để chúng ta có thể giết Bạch Ngọc Lâu vì suy cho cùng kẻ thù của hai người là Bạch Ngọc Lâu và tay chân của hắn chứ không phải tất cả

người Bạch gia.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, đúng là Bạch gia cho người truy sát nàng và muội muội nhưng đó chỉ là những kẻ nghe theo Bạch Ngọc Lâu, trong đó sẽ có những người không đồng ý nhưng cũng vì bắt buộc đi đành phải nghe theo mệnh lệnh của Bạch Ngọc Lâu.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không phải người tàn nhẫn hiếu sát, nàng chỉ muốn Bạch Ngọc Lâu trả giá đắt vì truy sát hai tỷ muội, không muốn những người không liên quan bị kéo vào chuyện này.

Trầm ngâm một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh nói với Lâm Thanh Phong.

- Thiếp thấy ý nghĩ của phu quân là một ý hay, nhưng trước tiên chúng ta phải xác định một chuyện, đó là chúng ta có thể lôi kéo gia gia của Bạch Tiểu Phụng về phía chúng ta.

- Suy cho cùng, nội loạn của Bạch gia cũng chỉ là việc nhỏ, bọn hần người trong nhà có thể tự đóng cửa giải quyết, cũng không cần mượn nhờ sức lực của người ngoài.

- Nếu hiện tại chúng ta muốn mượn nhờ sức lực của bọn hần để làm yếu đi Bạch Ngọc Lâu thì có thể bọn hần sẽ bắt tay với Bạch Ngọc Lâu tiêu diệt chúng ta trước tiên.

Nam Cung Mị Ảnh chậm rãi phân tích rõ ràng tình hình trước mắt cho Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết thì không suy nghĩ nhiều, từ trước tới nay nàng được Nam Cung Mị Ảnh chăm lo từng li từng tí, nên những việc đầu óc này nàng không hề đụng tới.

Lâm Thanh Phong nhìn về Nam Cung Mị Ảnh hần gật đầu cười, nàng phân tích rất đúng tình cảnh hiện tại của bọn hần, hần vỗ tay rồi nói.

- Được rồi, hiện tại cũng không phải là lúc để suy nghĩ nhiều về điều này, trước tiên chúng ta cứ tiến về U Âm thôn để mua một ít lương thực, cũng không thể hàng ngày đều ăn cá nướng a?

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, nàng có chút nhẹ nhõm vì cứ nghĩ tới việc làm thế nào để đối phó Bạch Ngọc Lâu thì nàng lại có chút căng thẳng, còn Nam Cung Tuyết sau khi nghe sẽ tiến về U Âm thôn nàng vui vẻ hơn hẳn.

Thấy biểu hiện của hai nàng Lâm Thanh Phong cũng biết được rằng tên Bạch Tiểu Phụng đang nằm trong hang đá đã nhặt về được cái mạng, nên hần dẫn hai nàng tới gặp Bạch Tiểu Phụng.

Trong hang đá, Bạch Tiểu Phụng vẫn đang nằm dưỡng thương, hần bị thương khá nặng tuy rằng không ảnh hưởng nhiều đến việc di chuyển nhưng muốn khỏi hần cũng phải nằm dưỡng thương mười bữa nửa tháng.

Hần nhìn về phía cửa động, nơi đó có ba người hai nữ một nam đang tiến vào, hần ngồi dậy nhìn về phía người nam nhân, hai tay ôm quyền.

- Ân công.

Lâm Thanh Phong vội vàng vẫy tay, đỡ lấy Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên, hần nói với Bạch Tiểu Phụng.

- Ngươi không cần thiết phải câu nệ tiểu tiết như vậy, hiện tại ngươi đang bị thương nên dành chút sức đó mà dưỡng thương.

- Trước tiên ta sẽ giới thiệu với ngươi một chút, đây là phu nhân ta Nam Cung Mị Ảnh còn đây là muội muội nàng Nam Cung Tuyết.

- Đây cũng là người mà Bạch gia các ngươi truy sát hai tháng trời.

- Ngươi rất may mắn vì các nàng không giết ngươi.

Bạch Tiểu Phụng mở mắt đầy đau, hần không ngờ người cứu hần lại là người bị gia tộc hần truy sát hai tháng trời, hần cũng cảm thấy may mắn vì người đầu tiên hần nhìn thấy khi tỉnh lại là Lâm Thanh Phong.

Nghĩ thử nếu hần tỉnh lại mà gặp được Nam Cung Mị Ảnh hay Nam Cung Tuyết một khi hần báo ra tên của mình thì cũng là lúc đầu và thân mỗi người một nơi.

Hần không tin các nàng sẽ cho hần thời gian giải thích, hần âm thầm thờ phào, nở nụ cười đưa ánh mắt cảm kích nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong bỗng cảm thấy một trận da gà nổi toàn thân khi thấy Bạch Tiểu Phụng nhìn mình, hần vội vàng trốn sau lưng Nam Cung Mị Ảnh rồi thò đầu ra nói với Bạch Tiểu Phụng.

- Ngươi không cần nhìn ta với ánh mắt như vậy, ta biết ta rất đẹp trai nhưng ta là người đã có lão bà và quan trọng hơn hết là ta không chơi gay.

Bạch Tiểu Phụng nụ cười cứng đờ trên mặt, hần không hiểu chơi “gay” là ý gì? Nhưng không hiểu tại sao trong lòng hần lại có một chút xung động muốn tát chết người “ăn nhân” này.

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, nàng có chút khổ não người phu quân này của nàng tính tình mọi mặt đều rất tốt, đầu óc của hắn rất tinh táo nhưng cái tính tự ki của hắn không biết hắn làm thế nào có thể luyện ra được, nàng có chút bó tay rồi.

.....Hết chương 13.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thiên tài????

Nam Cung Mị Ảnh thở dài, bầu không khí nghiêm túc lại bị phá vỡ do “căn bệnh” tự ki của phu quân nàng đột nhiên phát tác không báo trước, chẳng thèm nhìn Lâm Thanh Phong sau lưng, nàng nhìn về Bạch Tiểu Phụng.

-Tình hình của ngươi và Bạch gia ta đã nghe qua lời của phu quân, ta không phải là một người ích kỉ nên ta cũng sẽ không làm hại ngươi, hiện tại ngươi có thể nằm đây dưỡng thương, hoặc là đi theo bọn ta tới U Âm thôn để mua lương thực.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hắn suy nghĩ một chút rồi hắn quyết định đi cùng vào U Âm thôn, vào tới thôn hắn cũng có thể tìm cách truyền tin cho gia gia hắn, để gia gia hắn không phải lo lắng nhiều.

Thu dọn một chút đồ dùng, đoàn người bắt đầu lên đường hướng về U Âm thôn.

Bạch Tiểu Phụng cũng không có nhiều đồ vật phải thu thập, nói đúng hơn là ngoài bộ quần áo hắn cũng không có gì để thu thập, hắn đứng nhìn ba người Lâm Thanh Phong thu thập dụng cụ.

Bạch Tiểu Phụng có chút thắc mắc mà hắn không tự giải thích nổi, vì cái gì ân công của hắn lại vác theo ... cái nồi? Ngoài ra còn lôi theo cái rương kì lạ có bánh xe để kéo đi?

Hắn nhìn Nam Cung Mị Ảnh trên tay nhấn trữ vật, nhấn trữ vật hiện tại cũng không tính là trân quý, cái nhỏ nhất không gian ước chừng cũng là mười mét vuông à, hắn không tin nhấn trữ vật trên tay Nam Cung Mị Ảnh lại nhỏ tới mức không thể chứa được cái rương và cái nồi à hắn lại tự hỏi? Tại sao không bỏ vào nhấn trữ vật mà lại phải vác theo cho khổ cực?”

Tò mò là thiên tính của con người, tu sĩ mặc dù sống thọ hơn con người nhưng nói cho cùng cũng là một con người cường đại hơn chút ít, Bạch Tiểu Phụng cũng không khác gì, trong lòng ngứa ngáy không chịu được cuối cùng hắn mở miệng.

-Ân công à? Tại sao ngươi không đưa đồ vật vào nhấn trữ vật của Mị Ảnh cô nương? Hai người dù sao cũng là phu thê dùng chung một cái nhấn trữ vật không được sao?

Nghe được câu hỏi này của Bạch Tiểu Phụng, Lâm Thanh Phong sững sốt.

-Đúng a? Tại sao không thể cất vào nhấn trữ vật của lão bà à? Không phải như thế sẽ tiện lợi hơn rất nhiều sao?

Hắn vỗ đầu một cái rồi nhìn về phía Bạch Tiểu Phụng với ánh mắt cảm kích, sau đó lại quay về hướng Nam Cung Mị Ảnh mang về mặt cầu xin.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy ánh mắt của Lâm Thanh Phong, nàng bĩu môi một cái, rồi nàng trả lời.

-Không phải ta không muốn, nhưng nhấn trữ vật của ta chỉ sử dụng được một khoảng trống rất nhỏ, vừa đủ để hai thanh kiếm và vài bộ quần áo.

Nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh, về mặt của Bạch Tiểu Phụng lại trở nên nghi hoặc, hắn nói.

-Không thể nào đâu, nhấn trữ vật hiện tại dù là nát nhất cũng phải hơn mười mét khối không gian, luyện khí tầng 5 thì bắt đầu sử dụng được, nên không thể nào nhấn trữ vật lại có không gian nhỏ như ngươi nói a?

Nhấn trữ vật của Nam Cung Mị Ảnh là do cha nàng cho vào sinh nhật bốn tuổi, khi đó nàng còn chưa bắt đầu tu luyện nên cha nàng chỉ giải thích cho nàng sơ sài cách sử dụng nàng chỉ biết khi nàng đạt luyện khí tầng 5 thì nàng có thể dùng.

Từ ngày mẫu thân mất đi nàng càng ít có cơ hội để gặp phụ thân nên nàng cũng không có người để hỏi vì vậy đối với câu hỏi của Bạch Tiểu Phụng nàng cũng chỉ có thể lắc đầu biểu thị không biết.

Bạch Tiểu Phụng trầm ngâm một chút, bỗng dưng hắn nghĩ ra một vấn đề, hắn quay đầu nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Xin lỗi Mị Ảnh cô nương, ta biết hỏi điều này là không nên, nhưng mà cô nương có thể nói cho ta biết cô nương đang tu luyện công pháp gì? Và linh

căn của cô nương thuộc hệ gì?

Nam Cung Mị Ảnh về mặt ngạc nhiên, trên đầu nàng xuất hiện càng nhiều dấu chấm hỏi.

Công Pháp mà Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tu luyện là Luyện Khí Quyết, một môn công pháp phổ thông dành cho người mới bắt đầu tu luyện ở cảnh giới luyện khí, bắt đầu vào con đường tu chân

Tuy Nam Cung Mị Ảnh biết ngoài Luyện Khí Quyết mà nàng dùng để tu luyện từ nhỏ tới bây giờ còn có nhiều công pháp khác cao cấp hơn nhưng linh căn đó là thứ gì? Linh căn còn có chia hệ sao? Mang theo một mặt đầy nghi hoặc nàng nhìn về Bạch Tiểu Phụng rồi nói.

-Ta cùng muội muội tu luyện Luyện Khí Quyết, còn về ngươi hỏi linh căn ta thuộc hệ gì thì ta cũng không biết, đây là lần đầu tiên ta nghe nói về linh căn.

Lâm Thanh Phong trực tiếp mòng bức rồi, khi trước nghe hai tỷ muội giải thích về vấn đề tu luyện hắn cũng từng hỏi hai người về cách phân chia các hệ linh căn nhưng hai nàng không nói, hắn đã nghĩ là không có nhưng không ngờ thật ra các nàng không biết.

Nghe Nam Cung Mị Ảnh trả lời Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hiện tại hắn đã biết được tại sao không gian nhẫn trữ vật của các nàng lại nhỏ, hắn giải thích.

-Mỗi một người tu luyện đều có linh căn khác nhau tùy từng người, có những người thân mang bốn hành linh căn hay ngũ hành linh căn những người này được gọi là tâm thường, còn những người mang hai linh căn hoặc ba linh căn thì mọi người gọi là nhân tài – địa linh căn, còn lại những người mang đơn linh căn được gọi là thiên tài – thiên linh căn.

-Tùy vào số linh căn của mỗi người mà tốc độ tu luyện khác nhau, đối với những người bốn hoặc năm linh căn thì họ phải hấp thụ linh khí gấp 4-5 lần thiên tài đơn linh căn, nên tốc độ tu luyện của họ sẽ rất chậm nên thường được gọi là tâm thường.

-Thường thì mọi người sẽ sử dụng luyện khí quyết để tu luyện tới luyện khí tầng 5, sau đó sẽ đổi sang công pháp khác phù hợp với hệ linh lực của mình.

-Tu luyện như vậy thì linh lực sẽ được phát triển theo đúng hướng của mình, vừa nhanh lại không ảnh hưởng đến lực lượng phát huy, linh lực sẽ mạnh hơn những người tu luyện Luyện Khí Quyết rất nhiều.

-Cũng chính vì vậy chỉ cần dùng một tia linh lực bọn hắn có thể sử dụng được tới đa không gian của nhẫn trữ vật.

-Còn về phần Mị Ảnh cô nương cùng Tuyết Cô nương, ta nghĩ do hai người vẫn tu luyện Luyện Khí Quyết nên linh lực sẽ không mạnh, nhẫn trữ vật khi sử dụng chỉ cần truyền vào một tia linh lực để sử dụng cùng một tia tinh thần lực để xem xét bên trong, nhưng do linh lực của hai người chưa được tu luyện đúng hệ linh căn vì thế linh lực còn rất yếu nên ảnh hưởng đến không gian của nhẫn trữ vật không thể mở lớn.

-Thứ cho ta vô lễ, nhưng không biết hiện tại cảnh giới của hai người là gì?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng thở dài buồn bã nói.

-Ta hiện tại cảnh giới luyện khí tầng 8 hậu kỳ, còn muội muội ta là luyện khí tầng 7 viên mãn, tùy thời có thể đột phá lên luyện khí tầng 8.

Bạch Tiểu Phụng tròn mắt rồi, phải biết rằng từ luyện khí tầng 5 trở đi nếu như tu luyện công pháp Luyện Khí Quyết thì cực kỳ khó để đột phá.

Cho dù là thiên tài thiên linh căn cũng không dám vỗ ngực bảo đảm ở luyện khí tầng 5 có thể đột phá luyện khí tầng 6 khi chỉ tu luyện Luyện Khí Quyết, vì vậy cũng nhìn ra được linh căn của một người trợ giúp lớn tới mức nào trong việc tu luyện.

Tay hắn có chút run run, miệng lưỡi có chút khô khốc, ngời đời chỉ định “Thiên tài” là người như thế nào? Chỉ ít phải hội tụ đủ 3 yếu tố quan trọng nhất.

Thứ nhất phải là người có khí vận lớn.

Thứ hai phải có tư chất cực cao.

Thứ ba mới xét tới linh căn.

Dù ngời có là thiên linh căn, nhưng khí vận và tư chất của ngời quá nát thì cả đời ngời cũng đừng hòng đột phá tới cảnh giới cao hơn, nhiều lúc do khí vận quá nát mà ăn miếng cơm cũng nghẹn chết thì đừng nói tới đột phá.

Cũng chính vì vậy Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết chỉ dùng Luyện Khí Quyết đột phá tới luyện khí tầng 7 cùng luyện khí tầng 8 khiến cho Bạch Tiểu Phụng kinh hãi, chưa nói tới linh căn nhưng phân tư chất quái vật này cũng khiến hắn muốn tự tử, người với người làm sao có thể khác nhau tới vậy?

Bỗng hắn giật mình nhìn về phía Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong là phu quân của Nam Cung Mị Ảnh chẳng lẽ hắn cũng là quái vật sao?

Lâm Thanh Phong nhìn ra vẻ mặt của Bạch Tiểu Phụng, hắn cũng biết Bạch Tiểu Phụng hiện đang suy nghĩ gì, hắn cười cười lắc đầu giải thích.

-Ta chưa từng tu luyện qua.

Nghe Lâm Thanh Phong nói, Bạch Tiểu Phụng cũng thở dài ra một hơi, hắn thầm nghĩ thật may mắn, nếu Lâm Thanh Phong cũng là một quái thai thì

không biết Bạch Tiểu Phụng hẳn sẽ như thế nào, một người quái thai cũng thôi đi hiện tại nếu là ba người, hẳn có chút không dám nghĩ tiếp.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng thở dài, Lâm Thanh Phong cười cười, hẳn quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Phu nhân a, Luyện Khí Quyết có thể cho người thường luyện tập tu luyện đến luyện khí tầng 5, ta chưa từng tu luyện nên nàng có thể cho ta mượn xem không?

Nam Cung Mị Ảnh cười gật đầu, lấy trong nhẫn trữ vật ra một quyển sách, trên bìa quyển sách có viết chữ “Luyện Khí Quyết”.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Luyện Khí Quyết chia làm mười tầng, cứ tu luyện theo trong sách thì mỗi lần luyện thành công hai tầng thì chẳng có thể đột phá một tầng cảnh giới, còn ta và tiểu Tuyết chỉ dựa theo tầng thứ mười rồi tự tìm cách đột phá đến hiện tại.

.....Hết Chương 14.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiên tài tính là cái gì?

Tiếp nhận cuốn sách từ Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong từ từ nhìn xem từng trang nội dung Luyện Khí Quyết, hẳn nhìn một lúc rồi lại chú tâm đọc không để ý tới xung quanh.

Nhìn hẳn chăm chú đọc sách Nam Cung Mị Ảnh cũng không muốn quấy rầy, nàng quay đầu nhìn về Bạch Tiểu Phụng, hiện tại tên này còn đang tự kỷ hoài nghi nhân sinh, nàng vỗ vai hẳn khiến hẳn giật mình tỉnh lại.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng đã tỉnh, Nam Cung Mị Ảnh lại hỏi.

-Theo lời người nói có thể xác định linh căn của mỗi người thuộc hệ gì. Vậy làm cách nào để chúng ta có thể xác định được linh căn của mình?

Bạch Tiểu Phụng nghe nàng hỏi, hẳn nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời.

-Thông thường thì mỗi thành trì sẽ có một khu vực dành riêng cho tu sĩ kiểm định linh căn, nhưng gần đây thì lại không có, gần nhất chỉ có Nam Cung thành mới có khu vực đó.

-Nếu muốn kiểm định chính xác nhất thì chúng ta phải tới Nam Cung thành.

-Nhưng mà chúng ta cũng có thể dùng cách khác để kiểm tra nhanh, tuy cách này sẽ không được chính xác lắm nhưng ít ra chúng ta có thể kiểm tra ngay lập tức.

Nói rồi hẳn lấy từ nhẫn trữ vật ra ba viên đá màu trắng, hẳn đưa Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết mỗi người một viên, chính hẳn cầm một viên và bắt đầu nói.

-Đây là kiểm trắc thạch, truyền linh lực vào chúng có thể giúp chúng ta xác định được linh căn chúng ta hệ gì, nhưng vật này chịu được lượng linh lực khá nhỏ nên phải cẩn thận nếu truyền nhiều chúng sẽ phát nổ.

-Kiểm trắc thạch khi được truyền linh lực vào sẽ xuất hiện từng loại màu sắc khác nhau tùy theo mỗi loại linh lực, đối với hệ hỏa kiểm trắc thạch sẽ chuyển màu đỏ, hệ kim màu vàng, mộc màu xanh lục, thổ màu đen, thủy là màu xanh lam.

-Hiện tại cảnh giới ta đạt tới luyện khí tầng 8 nên ta chỉ truyền vào một tia linh lực, ta nghĩ hai người cũng không nên truyền nhiều dù linh lực khi tu luyện bằng Luyện Khí Quyết yếu hơn nhiều so với bình thường, nhưng hai người cảnh giới cũng khá cao nên truyền vài tia là đủ.

-Giống như ta mang tam hệ linh căn thổ - kim - hỏa chủ hệ là hỏa linh căn nên kiểm trắc thạch sẽ xuất hiện ba màu đen, vàng, đỏ, trộn lẫn với nhau, trong đó màu đỏ sẽ đậm hơn hai màu còn lại.

-Cũng chính vì trộn lẫn nên sử dụng kiểm trắc thạch rất khó phân biệt đối với người mang nhiều hệ linh căn, nhưng hiện tại có còn hơn không.

Bạch Tiểu Phụng vừa giải thích vừa làm mẫu cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, kiểm trắc thạch trên tay hẳn từ màu trắng bắt đầu đổi màu, thành một màu đỏ sậm hơi có ánh vàng, bởi vì chút đen, chút vàng và chút đỏ sậm trộn lẫn với nhau rất khó phân biệt.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu và cũng bắt chước truyền linh lực vào kiểm trắc thạch.

Kiểm trắc thạch trên tay hai người đổi màu, kiểm trắc thạch của Nam Cung Mị Ảnh thì đổi sang một màu xanh lam, còn Nam Cung Tuyết thì đổi sang màu đỏ.

Bạch Tiểu Phụng tái mặt rồi, gia tộc hần chọc tới loại gì thế này? Tư chất nghịch thiên, lại còn là thiên linh căn, hần thề lần này phải thông báo cho gia gia kiên quyết dừng ngay hành động truy sát ngu ngốc của gia chủ.

Nghĩ tới việc hai người này trả thù thì đầu Bạch Tiểu Phụng toát đầy mồ hôi, hần có chút khổ não không hiểu tại sao gia chủ lại chọc tới hai vị yêu nghiệt này.

Chỉ cần hai người lộ ra linh căn của chính mình thì dù Bạch gia có mười vị Kim Đan lão tổ tọa trấn cũng không thoát nổi cảnh diệt vong vì bị các tông môn lớn đồ sát để lấy lòng hai vị yêu nghiệt thiên linh căn này.

Bạch Tiểu Phụng thở dài, hần biết căn nguyên của chuyện này cũng là do tên con trai phế vật của gia chủ, Bạch Tiểu Phụng nắm chặt tay hận chết tên đó rồi, ngày thường hần phế vật cũng thôi đi hiện tại còn đây gia tộc tới bờ vực diệt vong.

Bạch Tiểu Phụng thề, nếu hiện tại tên con trai phế vật của Bạch Ngọc Lâu xuất hiện tại đây hần sẽ trực tiếp đánh chết chứ không giống như Nam Cung Mị Ảnh chỉ phế hần mệnh căn.

Thở dài ngao ngán Bạch Tiểu Phụng nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn đang chăm chú đọc Luyện Khí Quyết nhất thời không dứt ra được, nghĩ nghĩ một chút cũng không làm phiền Bạch Tiểu Phụng đi tới một bên rồi ngồi xuống hấp thu linh khí trị thương.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên trị thương nên cũng không quấy rầy hần, nàng cùng Nam Cung Tuyết cũng đã biết được hướng tu luyện kế tiếp của chính mình, nên bây giờ điều trọng yếu nhất là làm thế nào để tìm được công pháp thích hợp để tu luyện.

Nam Cung Tuyết cũng không có gì làm, nàng đi tới đi lui, chạy đông chạy tây để giết thời gian, bỗng dưng nàng nhìn thấy bên cạnh Lâm Thanh Phong có cái nôi.

Trong lòng nàng trầm nghĩ, không biết tại sao tỷ phu chấp nhất với cái nôi này nhiều như vậy?

Nên nàng quyết định trong lúc tỷ phu đang chăm chú xem Luyện Khí Quyết nàng sẽ chơi với cái nôi này.

Nam Cung Tuyết rón rén từ từ đi tới bên cạnh Lâm Thanh Phong, nhìn thấy Lâm Thanh Phong vẫn không để ý tới nàng, nết hần vẫn nhìn chăm chú vào quyển Luyện Khí Quyết nàng nở nụ cười tinh nghịch.

Nàng từ từ đưa tay cầm lấy cái nôi, nàng dùng sức kéo một cái...

...Qua,...qua,...

Chẳng có chuyện gì xảy ra

Cái nôi không di chuyển dù chỉ một ly, Nam Cung Tuyết cũng không tin tã, nàng dùng hết sức lực bú sữa mẹ để cố gắng lay động cái nôi, nhưng cái nôi vẫn nằm im trên mặt đất.

Lay hoay một hồi lâu cái nôi vẫn nằm đó, một vết tích lay động cũng không có, nhưng hai tay của Nam Cung Tuyết đỏ lên rồi, nàng có chút muốn khóc, nàng không tin được dù nàng đã dùng hết sức lực nhưng cái nôi vẫn không di chuyển.

Nhìn về phía tỷ phu của mình, nàng có chút ủy khuất, nàng là tu sĩ luyện khí tầng 7 mà vẫn lay động không nổi một cái nôi, còn tỷ phu nàng – một người bình thường hằng ngày vẫn đeo theo cái nôi mà nàng lay chuyển không nổi cười nói với mình như một chuyện bình thường.

Nàng cảm thấy xấu hổ, không nghĩ một tu sĩ luyện khí tầng 7 như mình mà lại không bằng một người bình thường.

Trong đầu nàng bỗng nảy ra một chủ ý, nàng nhìn về tỷ tỷ của mình đang ngồi trầm tư, nàng nở nụ cười gian xảo.

-Không thể để một mình ta đau tay a, tỷ tỷ tốt cùng ta chịu đau đi thôi.

Nam Cung Tuyết đi từ từ đến trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, hai mắt nàng đọng nước, nàng ngồi cúi đầu vào lưng của Nam Cung Mị Ảnh.

Đang ngồi trầm tư, Nam Cung Mị Ảnh cảm giác sau lưng ướt, quay đầu lại thì thấy Nam Cung Tuyết hai mắt đọng nước, nàng có chút lo lắng hỏi.

-Muội muội, tại sao ngươi lại khóc? Người nào làm ngươi khóc?

Nam Cung Tuyết nhào vào ngực Nam Cung Mị Ảnh, nàng khóc thút thít.

-Tỷ tỷ, muội không ngờ muội là tu sĩ mà vẫn không lay động nổi một cái nôi.

Nói xong nàng chỉ tay về phía cái nồi đang nằm cạnh Lâm Thanh Phong, nàng lại mếu máo.

-Cái nồi của tỷ phụ, khi nãy muối chỉ tò mò muốn cảm thử một chút, nhưng không hiểu sao muối kéo bất động, dù đã dùng hết sức lực nhưng vẫn không lay động nổi một chút.

Nam Cung Tuyết vừa nói nàng vừa xòe đôi bàn tay đã phòng rộp của mình về hướng Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn lấy đôi bàn tay phòng rộp của muối muối, Nam Cung Mị Ảnh cũng kinh hãi, khi trước Lâm Thanh Phong tay vác nồi hươu qua hươu lại trước mặt nàng rất nhẹ nhõm nên nàng cũng nghĩ nó chỉ là một cái nồi bình thường, chỉ là do Lâm Thanh Phong “có bệnh” nên mới cố chấp với nó.

Nhưng không nghĩ tới cái nồi này lại kì lạ như vậy, luyện khí tầng 7 Nam Cung Tuyết cũng không thể lay động nổi nó, điều này làm khơi dậy tính tò mò của Nam Cung Mị Ảnh, nàng quyết định lại gần để tìm hiểu.

Nhưng nàng vẫn chưa di động thì từ bốn phương tám hướng khuôn viên vải dậm, linh khí xung quanh như có một lực hút không lồ nhanh chóng hướng nơi này tràn tới.

Nam Cung Mị Ảnh kinh hãi, Nam Cung Tuyết thì hét lên lo sợ nép vào lưng của tỷ tỷ, ở một bên đang ngồi trị thương Bạch Tiểu Phụng cũng giật mình mở to mắt, hần nhìn xung quanh linh khí bắt đầu tràn tới nơi đây cũng kinh hãi.

Tập trung nhìn lại dòng khí, hần phát hiện linh khí hướng về nơi đây, không đúng phải nói là hướng về một người tràn tới.

Lâm Thanh Phong vừa đọc Luyện Khí Quyết hần không tự chủ hấp thu linh khí xung quanh như một cái động không đáy, cảnh giới của hần bắt đầu lên cao trong vô thức mà hần cũng không biết được.

Chỉ có Bạch Tiểu Phụng hiện tại vẫn đang nhìn chăm chăm Lâm Thanh Phong, miệng hần lẩm bầm, con mắt bắt đầu đại ra.

-Luyện khí tầng 1

-Luyện khí tầng 2

...

-Luyện khí tầng 8 viên mãn

-Luyện khí tầng 9 sơ kì

...

-Luyện khí tầng 10 viên mãn

Cảnh giới của Lâm Thanh Phong nâng cao tới luyện khí tầng 10 viên mãn mới dừng lại, Bạch Tiểu Phụng lúc này muốn chết tâm cũng có rồi. Hần hiện tại 35 tuổi luyện khí tầng 8, để đạt được cảnh giới này hần phải tu luyện gần 30 năm.

Còn Lâm Thanh Phong thì sao? Tu luyện chưa tới nửa giờ mà đã đạt luyện khí tầng 10 viên mãn tùy thời bước vào Trúc Cơ kì, Bạch Tiểu Phụng lẩm bầm

-Đối với tư chất của tên này, thì thiên tài tính là cái gì?

-Nửa giờ từ phạm nhân đến Luyện Khí tầng 10 viên mãn, dù có là ai cũng phải chấp tay quỳ lạy a.

-Người so với người thật tức chết người.

.....Hết Chương 15.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Da mặt càng dày thì tư chất càng cao?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cuối cùng cũng để ý tới trung tâm của hiện tượng này là do Lâm Thanh Phong.

Khi hai nàng nhìn tới thì Lâm Thanh Phong cũng đã đạt tới luyện khí tầng 10 viên mãn, cả hai có chút giật mình.

Nam Cung Mỹ Ảnh nở nụ cười vui mừng, lúc trước nàng lo lắng Lâm Thanh Phong dù sao chỉ là người bình thường nên sẽ rất khó được gia tộc chấp nhận khi cưới nàng, trong đầu nàng cũng đã nghĩ tới chuyện cùng Lâm Thanh Phong chạy trốn, nhưng hiện tại thì không cần nữa.

Đối với biểu hiện của Lâm Thanh Phong, gia tộc mời chào còn không kịp làm sao có thể đuổi hắn đi? Trừ khi nào bị úng nước.

Còn Nam Cung Tuyết ngây thơ, nàng tròn mắt kinh ngạc, thán phục.

-Không hổ danh là tỷ phu a, tu luyện nửa giờ thì bằng người khác tu luyện cả chục năm.

-Cũng chỉ có ánh mắt của tỷ tỷ chuẩn và độc như vậy, tìm ra một người như vậy làm tỷ phu.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng dần dần mở mắt, hắn không còn hấp thu linh khí nữa mà chậm chậm đứng dậy, hắn nhìn thấy Nam Cung Mỹ Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng miệng mồm há hốc chảy nước miếng tròn mắt nhìn về chính mình, hắn co đầu rút cổ lại rồi từ từ bước lùi về phía sau.

-Hai người các ngươi đừng nhìn về ta với ánh mắt thèm thuồng như vậy, ta là người có lão bà, lão bà ta nhìn ta sẽ không cảm, nhưng đối với hai người xin lỗi ta không có hứng thú.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hắn lại bắt đầu nói.

-Ta biết từ khi sinh ra ta đã là một người đẹp trai, hoàn mỹ người gặp người thích nhưng ta sẽ không làm những việc như phản bội lão bà, nhất là người Bạch Tiểu Phụng ta đã nói với người là ta không chơi gay, người chết tâm đi.

Nam Cung Mỹ Ảnh nghe hắn nói, nàng có chút xấu hổ đỏ mặt, nàng bước tới gần Lâm Thanh Phong đưa tay lên vỗ tai hắn sau đó dùng sức vặn, nàng đối với cái tính tự ki của hắn đã triệt để chết tâm sửa đổi.

Bạch Tiểu Phụng nghe Lâm Thanh Phong lại một lần nữa nói mình muốn cùng hắn chơi “gay” trong đầu hiện giờ chỉ muốn đề đánh Lâm Thanh Phong một trận mặc dù hắn không biết chơi “gay” là gì, nhưng hắn cũng nhận ra những thứ từ miệng tên tự ki này nói ra đều không tốt.

Nhưng nghĩ đến hiện tại cảnh giới của mình cũng không bằng người ta nên Bạch Tiểu Phụng ôm một bụng tức giận quay lưng đi về một phía khác rồi tiếp tục ngồi xuống dưỡng thương, hiện tại hắn cũng không muốn nhìn thấy mặt Lâm Thanh Phong, hắn có cảm giác ở gần tên này càng lâu nội thương của hắn sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nam Cung Tuyết thì chạy tới gần Lâm Thanh Phong, hai mắt nàng nhìn hắn để mong tìm ra được sự khác lạ giữa hắn và người khác, nếu hắn không khác lạ thì làm sao có thể đạt đến luyện khí tầng mười viên mãn trong nửa giờ khi mà người khác cần vài chục năm hoặc cả đời cũng không đến được?

Nhưng nàng thất vọng rồi, nàng không nhìn ra điểm gì khác giữa Lâm Thanh Phong và người khác, nếu có điểm khác thì có lẽ là do da mặt hắn quá dày?

Nàng trầm nghĩ

-Chỉ có thể là do da mặt dày nên tư chất cũng cao? Mặc dù điều này có chút kì lạ nhưng có thể đó là sự thật à?

Bị Nam Cung Tuyết nhìn qua nhìn lại một hồi lâu, Lâm Thanh Phong cũng có chút buồn bực, hắn định nói gì thì Nam Cung Tuyết đã đưa một bàn tay trước mặt hắn ra hiệu hắn không nên nói.

Suy nghĩ một hồi Nam Cung Tuyết gật đầu, nàng quyết định hỏi Lâm Thanh Phong

-Tỷ phu a, làm sao tư chất của người có thể cao dọa người như vậy? Có phải là do da mặt càng dày tư chất càng cao nên tư chất của người mới cao như vậy à?

Lâm Thanh Phong bó tay rồi, cái gì mà da mặt càng dày tư chất càng cao? Điều quái lạ này mà Nam Cung Tuyết cũng nghĩ ra được hắn thật sự phục nàng, hắn nói với nàng,

-Chuyện quái lạ như vậy mà người cũng nghĩ ra được? Thứ nhất tỷ phu người không phải da mặt dày, tỷ phu người chỉ đơn giản là trần thuật một sự việc hiển nhiên, còn thứ hai các người nói tư chất cao là thứ quý gì? Còn nữa, tại sao lúc đầu lại nhìn ta với vẻ mặt cứ như là nhìn quái vật như vậy?

Nam Cung Mỹ Ảnh và Nam Cung Tuyết hai tỷ muội bó tay rồi, không lẽ hắn vẫn chưa biết cảnh giới hiện tại của hắn sao?

Nam Cung Mỹ Ảnh miệng nở nụ cười nói với Lâm Thanh Phong.

-Phu quân khi này người ngồi xem Luyện Khí Quyết trong vòng nửa giờ, cảnh giới của người từ Phạm nhân một đường nhảy lên tới luyện khí tầng 10 viên mãn, người tự nghĩ xem người có phải là quái vật hay không à?

Dừng một chút Nam Cung Mỹ Ảnh lại nói tiếp.

-Tiểu Tuyết nói cũng rất đúng, nhìn người không có gì khác với người khác nhưng tư chất lại cao tới dọa người như vậy, ta cũng nghĩ muội muội suy nghĩ đúng da mặt càng dày tư chất càng cao.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn hai người, hẳn không hiểu hai người đang nói loạn thất bát tao cái gì? Cái gì mà luyện khí tầng 10 viên mãn? Cái gì mà da mặt càng dày tư chất càng cao?

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, hẳn có chút không tin những điều lỗ tai mình nghe được, hẳn lộ vẻ mặt khinh bỉ nhìn nàng trong đầu hẳn thầm nghĩ.

-Nàng vừa nói gì? Ta đạt tới luyện khí tầng 10 viên mãn? Nhanh như vậy? Trông ta giống tên khò dễ lừa bịp sao?

Nam Cung Mị Ảnh trừng mắt với Lâm Thanh Phong, nhìn cái vẻ mặt khinh bỉ của hắn nàng cũng hiểu trong đầu hắn đang nghĩ gì, nàng vươn tay nắm lấy miêng thịt ở phần eo hông hắn rồi xoay tròn 1800, khiến Lâm Thanh Phong đau muốn khóc, khi này hắn mới chào thua hết lớn.

-Đừng a lão bà, nghe ta giải thích, quyền Luyện Khí Quyết nàng đưa ta chia làm mười tầng nhưng ta mới vừa thử hấp thu linh khí theo tầng thứ nhất thì nàng lại nói ta đạt tới luyện khí tầng 10 viên mãn thì làm sao ta tin được a.

Nam Cung Mị Ảnh nghe Lâm Thanh Phong nói xong người nàng cứng đờ, Nam Cung Tuyết đứng kế bên cũng khiếp sợ, tư chất của Lâm Thanh Phong cao như vậy? Dùng tầng thứ nhất của Luyện Khí Quyết tu luyện thăng một mạch lên luyện khí tầng 10 viên mãn?

Đầu óc Nam Cung Mị Ảnh có chút không đủ dùng, nàng tự lẩm bầm.

-Đây là sự thật chứ? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ? Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết “ra đường nhặt được bảo”?

Nhìn vẻ mặt lộn xộn của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong ngẩng mặt lên trời thở dài, thầm nghĩ.

-Có vẻ như lão bà tiện nghi mà mình nhặt được nào có chút không tốt a. Không được, đây là bệnh về sau cần phải trị.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Còn nữa khi bước vào luyện khí tầng 10 chẳng phải sẽ trải qua một lần Tẩy Kinh Phạt Tùy sao? Hiện tại nếu ta ở luyện khí tầng 10 thì chẳng phải hiệu quả Tẩy Kinh Phạt Tùy sẽ xuất hiện sao?

Lâm Thanh Phong vỗ vỗ bả vai của Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết bỗng dưng hắn nhíu mày, bụng của hắn đau quá đầu óc hắn vận chuyển nhanh chóng và cũng chỉ nghĩ tới một khả năng.

-Không phải là Tẩy Kinh Phạt Tùy chứ? Chẳng lẽ ta thật sự đột phá tới luyện khí tầng 10 sao?

Lâm Thanh Phong kinh hãi, hẳn không ngờ tới thật sự hắn đột phá đến luyện khí tầng 10 nhưng điều khẩn cấp hiện tại là hắn phải tìm chỗ để tống khứ hết đồng căn bã trong bụng.

Hắn gấp gấp lăm rỏi, bỏ mặc hai người Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, hắn một đường chạy như bay tới một phía khác, tìm một chỗ không người hẳn cỡi quần ngồi xuống để “Tẩy Kinh Phạt Tùy”.

Những tiếng “Bùm...Bùm...roẹt...roẹt” vang vọng, kèm theo đó là một mùi hương gay mùi lan ra khắp nơi...

.....

Hai tiếng sau.

Lâm Thanh Phong kéo quần đứng dậy, bước chân hắn có chút phù phiếm, mặt tái nhợt, cũng đứng thôi, cho dù là ai đột nhiên bị bắt phải “Tẩy Kinh Phạt Tùy” liên tục trong hai tiếng thì sắc mặt tốt mới là lạ.

Tuy sắc mặt Lâm Thanh Phong tái nhợt, nhưng dù là ai cũng nhìn ra hiện tại cơ thể hắn rất chắc chắn, màu da trắng hơn một chút, làn da mịn màng như da em bé.

Nhìn lại cơ thể của mình một chút Lâm Thanh Phong tặc lưỡi, hẳn thâm phiền muộn.

-Làn da mịn như vậy? Chẳng lẽ muốn thiên hạ nhìn ta thành tiểu bạch kiểm bám đuôi lão bà sao?

Lay hoay một lúc lâu Lâm Thanh Phong chấp nhận sự thật từ nay về sau hắn sẽ được mọi người công nhận là tiểu bạch kiểm, hắn thở dài một hơi nghĩ đến tương lai của mình, nhưng một lúc sau hắn lại tươi cười vì hắn nghĩ tới.

-Không phải như vậy càng tăng thêm độ đẹp trai của ta sao? Nếu như vậy chẳng phải có càng nhiều thiếu nữ điên đảo vì ta sao? Không được, ta là người có lão bà không có việc gì khiến ta phản bội lão bà được.

Lâm Thanh Phong tự ki một chút rồi hắn vui vẻ lên đường quay về.

Nhưng đi một lúc lâu hắn mới phát hiện, hắn không biết hắn đang ở địa phương nào, khi nãy do quá gấp nên hắn chạy loạn tìm chỗ giải quyết, hiện tại hắn không biết đi hướng nào về a?

....Hết Chương 16....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hắc Kỳ Lân cùng Tiểu Kỳ Lân

-Hắc Kỳ Lân ngơ ngác đứng lại cho ta, buông bỏ đi, giao ra tiểu Kỳ Lân, người chạy không thoát.

Trên bầu trời có một tên tu sĩ, tay cầm kiếm đang bay theo một con Kỳ Lân màu đen, trên đầu con Kỳ Lân đen này có một tiểu Kỳ Lân đang nằm.

Hắc Kỳ Lân toàn thân mang theo nhiều đạo vết thương, máu chảy khắp người nhưng vẫn cố gắng chạy thoát khỏi tên tu sĩ đang đuổi theo phía sau.

Hắc Kỳ Lân tốc độ dần chậm lại, nó gắng sức quá rồi, nhiều ngày bị truy đuổi cộng thêm trên thân nhiều đạo vết thương đang chảy máu, nó đã dầu hết đèn tắt rồi.

Tuy vậy, nhưng Hắc Kỳ Lân vẫn cố gắng bay để nhằm thoát khỏi tên tu sĩ phía sau.

Trong mắt nó hiện tại động ra một giọt lệ, nó không muốn tiểu Kỳ Lân nó bị tên tu sĩ phía sau bắt được, nên dù nó có chết nó cũng phải bảo vệ tiểu Kỳ Lân khỏi bàn tay của tên tu sĩ phía sau.

Vài ngày trước trong lúc nó mới sinh tiểu Kỳ Lân thì tên tu sĩ phía sau dẫn đầu một đoàn tu sĩ tập kích nó.

Vừa mới sinh nên sức lực của Hắc Kỳ Lân giảm xuống mức thấp nhất, nên nó không đủ sức để chống trả bọn tu sĩ này, nên cho dù bị thương nên nó vẫn cố sức mang theo tiểu Kỳ Lân bỏ chạy.

Kéo theo một thân máu tươi, Hắc Kỳ Lân đã chống hết nội, nó dần dần hạ xuống một khu đất, thả tiểu Kỳ Lân xuống rồi nằm đó, nó găm rú dọa cho tiểu Kỳ Lân chạy xa, nhưng tiểu Kỳ Lân không đi.

Dù vừa mới sinh ra được vài ngày, nhưng tiểu Kỳ Lân biểu hiện ra linh trí cực cao, hiện tại tiểu Kỳ Lân cũng biết rằng, Hắc Kỳ Lân sắp chết, nó không muốn rời xa Hắc Kỳ Lân.

Tiểu Kỳ Lân phát ra tiếng kêu dài

-Be.....beeeee.....

Một bên khác, Lâm Thanh Phong đang lay hoay tìm lại phương hướng để quay về tụ họp cùng bọn Nam Cung Mị Ảnh, bỗng dưng hắn nghe tiếng thú rống to khiến hắn có chút giật nảy mình, hắn gãi đầu trầm nghĩ.

-Quái thật! Bọn thú gần đây đến mùa động đực sao? Nhưng dù là động đực cũng không phải phát ra tiếng kêu dọa người như vậy à?

Nghĩ nghĩ một chút, Lâm Thanh Phong quyết định đi về hướng tiếng thú rống phát ra.

Bước ra từ một bụi cây, trước mắt hắn hiện ra một cảnh tượng, một con thú màu đen, cơ thể to lớn như một ngọn núi nhỏ, hình dạng của nó khá giống... chó nhưng trên đầu lại có hai chiếc sừng người mang đầy vết thương đang chảy máu đang nằm đó, bên cạnh nó có một con khác nhỏ hơn đang cố sức kêu “be.....beeeee.....”

Hắn trợn mắt, không thể tin được vì sao có giống chó kì quái và lớn đến vậy, vì tò mò nên hắn từ từ tiếp cận hai con vật mà hắn gọi là “chó”.

Hắc Kỳ Lân cho dù sắp chết nhưng nó vẫn cảnh giác xung quanh, nó cảm thấy được Lâm Thanh Phong đang tới gần, nó cố sức xoay người hướng về Lâm Thanh Phong găm thiết đe dọa.

Nhưng lúc này tên tu sĩ vẫn theo nó một đường cũng đuổi tới nơi.

Tên tu sĩ này dừng lại trên không, một thân áo bào xanh tiên phong đạo cốt, mang theo ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống Hắc Kỳ Lân, hắn liếc thấy Lâm Thanh Phong, nhìn rõ cảnh giới của Lâm Thanh Phong mới luyện khí tầng 10 nên hắn cũng không quan tâm.

Luyện khí tầng 10 trong mắt hắn cũng giống như một con kiến hôi, hắn cũng không rảnh mà để ý tới một con kiến hôi.

Hắn cười gằn nói với Hắc Kỳ Lân.

-Ta đã bảo ngươi chạy không thoát, hiện tại ngươi có thể giao tiểu Kỳ Lân cho ta được rồi, ta sẽ nuôi lớn nó để làm thần thú thủ hộ môn phái, không có ai có thể gây hại cho nó.

Hắc Kỳ Lân nhìn hướng tên tu sĩ này rồi thét lớn, tuy nó không nói được tiếng người nhưng linh trí cực cao của nó cùng với thái độ của nó khiến cho ai cũng biết là nó không đồng ý với lời của tên tu sĩ này.

Nó không muốn con của nó phải làm sủng vật, cái gì mà thần thú thủ hộ? Nghe vãn vãn như vậy nhưng cũng chỉ là một con thú giữ nhà thôi, chúng nó là Kỳ Lân cao quý, bầu trời của chúng nó là thiên hạ rộng lớn chứ không phải ở một cái chuồng, chúng nó không làm thú giữ nhà.

Tên tu sĩ này nhủ mầy, hắc có chút tức giận, nhìn Hắc Kỳ Lân thét lên.

-Cho dù tới hiện tại dầu hết đèn tắt nhưng ngươi vẫn gian ngoan mất linh, vậy được ta hiện tại sẽ giết ngươi trước. Sau đó mới bắt con của ngươi về làm thú giữ nhà.

Nói xong hắc lấy từ nhẫn trữ vật ra một thanh kiếm, tay nắm lấy kiếm tên tu sĩ một lần nữa nói.

-Hiện tại, đây là lần cuối cùng, nếu ngươi chịu giao ra tiểu Kỳ Lân thì ta sẽ mang nó đi, và không giết ngươi, nếu ngươi có thể tìm được thiên tài địa bảo kéo dài tính mạng thì ngươi sẽ có cơ hội sống

-Còn bằng không hiện tại ta sẽ giết ngươi, sau đó mang theo tiểu Kỳ Lân và dùng thân xác của ngươi làm tài liệu luyện khí.

Hắc Kỳ Lân trầm mặc một chút, nhưng cuối cùng nó vẫn kiên trì bảo vệ tiểu Kỳ Lân, nó cố gắng đứng dậy, bước lên chặn giữa tiểu Kỳ Lân và tên tu sĩ, nó nhìn tên tu sĩ với ánh mắt căm thù rồi phát ra tiếng rống lớn biểu đạt ý nghĩ của mình.

Nhìn biểu hiện của Hắc Kỳ Lân, tên tu sĩ lộ ra một nụ cười lạnh.

-Đã ngươi muốn chết thì hiện tại ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Nói rồi hắc giơ kiếm lên, thanh kiếm toàn thân phát sáng, nhìn thấy ánh sáng từ thân kiếm Hắc Kỳ Lân nhắm mắt lại chờ đợi cái chết.

Ở một bên nhìn xem, Lâm Thanh Phong có chút nhìn không nổi, hắc thở dài bước lên trước mặt Hắc Kỳ Lân, nhìn về tên tu sĩ mang áo bào xanh cao tại thượng trên không, hắc mở miệng.

-Dừng tay đi. Nếu con chó đen này không muốn để con nó đi với ngươi thì ngươi cần gì phải ép buộc nó?

Đứng trên không đang tụ lực tên tu sĩ nghe được lời của Lâm Thanh Phong hắc nhủ mầy, lộ ra nụ cười dữ tợn, nhìn Lâm Thanh Phong hắc nói.

-Lại một tên không biết sống chết, chỉ là một con kiến hôi luyện khí tầng 10 cũng dám đứng trước mặt ta vô lễ, tốt thôi nếu ngươi muốn bảo vệ chúng nó thì ta sẽ tiễn ngươi đi chung với nó.

Hắc Kỳ Lân mở mắt, nó không thể tin được tên nhân loại này vậy mà có thể đứng ra bảo vệ chúng nó. Theo cảm nhận của nó, nó biết rằng tên nhân loại này rất yếu, yếu đến đáng thương, cho dù hiện tại dầu hết đèn tắt thì một cái vẩy tay của nó cũng giết được một đám cớ tên này.

Hắc Kỳ Lân có chút cảm động, nhìn về phía Lâm Thanh Phong rồi nhìn về tiểu Kỳ Lân, nó quyết định giao tiểu Kỳ Lân cho tên nhân loại này chăm sóc, ít nhất hiện tại còn tốt hơn là giao cho tên tu sĩ kia.

Cẩn cổ tiểu Kỳ Lân rồi đặt vào lòng Lâm Thanh Phong, Hắc Kỳ Lân nhanh chóng che chắn trước mặt hắc, nó hướng vào Lâm Thanh Phong rồi gầm thét, ánh mắt của nó tràn đầy tình thương nhìn vào tiểu Kỳ Lân trong lòng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong có chút giật mình nhìn về con “chó” lớn này, không ngờ nó lại đem con giao cho hắc, nhìn ánh mắt của nó nhìn con của mình Lâm Thanh Phong thở dài, hắc đặt tiểu Kỳ Lân xuống đất.

Hắc Kỳ Lân thấy hành động của Lâm Thanh Phong, trong lòng nó càng gấp rút hơn, nó không hiểu vì sao tên nhân loại này lại không chạy, nó hướng Lâm Thanh Phong gào thét càng dữ dằn hơn.

Lâm Thanh Phong dĩ nhiên hiểu ý của nó, nhưng hắc không chạy, nhìn tên tu sĩ sắp tụ lực xong chuẩn bị phát ra một kích mạnh nhất, hắc vỗ vỗ đầu Hắc Kỳ Lân rồi tiện tay cuối xuống nhặt một viên đá bên đường.

Cầm lấy viên đá, tung hứng một chút trong tay mình, Lâm Thanh Phong hướng về tên tu sĩ áo xanh ném mạnh viên đá.

Viên đá thoát ra khỏi lòng bàn tay của Lâm Thanh Phong rồi một đường gào thét bay nhanh đến giữa trán tên tu sĩ áo xanh.

Lúc này tên tu sĩ đã tụ lực xong, hắc cười lớn.

-Haha, Hắc Kỳ Lân cùng với con kiến hôi kia hiện tại các ngươi có thể chết rồi.

Nhưng một đạo ánh sáng thật nhanh bay từ “con kiến hôi” đến trước mặt hắc, hắc chỉ kịp nhìn thấy đó là một cục đá rồi sau đó... không còn sau đó, cả

thể giới trong mắt hấn bỗng nhiên tối sầm.

Viên đá xuyên qua đầu tên tu sĩ như xuyên qua một miếng đậu hũ, tốc độ bay vẫn không giảm, một đường gào thét, một lúc sau hóa thành một đám lửa rồi biến mất.

Tên tu sĩ áo mang áo bào xanh tay vẫn giơ cao thanh kiếm đang phát sáng đứng giữa không trung, nhưng kì lạ là hấn vẫn không chém xuống.

Một lúc sau hấn không còn đứng giữa không trung nữa, hấn từ từ rơi xuống mặt đất, thanh kiếm hấn đang cầm cũng không còn phát sáng theo hấn rơi xuống đất.

Giữa trán hấn có một lỗ máu xuyên thấu đầu hấn, hai mắt hấn vẫn tròn to, hấn chết không nhắm mắt, trong tay vẫn còn cầm thanh kiếm.

Tên tu sĩ rơi xuống gần Hắc Kỳ Lân, hiện tại Hắc Kỳ Lân cũng kinh ngạc nhìn về tên tu sĩ, nó không tin được một giây trước nó vẫn đang còn chuẩn bị nhận lấy cái chết, nhưng một giây sau tên tu sĩ ấy lại chết rồi.

Hắc Kỳ Lân không dám tin, hiện tại nó một mặt mừng bực, thời thế thay đổi quá nhanh, nhanh tới mức đầu óc của nó không đủ dùng.

.....Hết Chương 17.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tiểu Hắc

Hắc Kỳ Lân một mặt mừng bực nhìn về hướng tên tu sĩ đang nằm, rồi nó lại nhìn về Lâm Thanh Phong.

Phải biết rằng tên tu sĩ kia rất mạnh, nếu Hắc Kỳ Lân ở trạng thái toàn thịnh cũng chỉ đánh ngang tay với hấn.

Nhưng hiện tại, tên tu sĩ ấy chết rồi, hấn bị con kiến hỏi trước mặt ném đá chết.

Hắc Kỳ Lân ho ra một búng máu, hiện tại tên tu sĩ kia đã chết, nó cũng bị thương nặng sống không được bao lâu.

Nhưng nó có chút nhẹ nhõm, tên nhân loại trước mặt này tiện tay ném một viên đá là có thể giết được đối thủ có thể đánh ngang tay với nó, lại còn đứng ra bảo vệ mẹ con nó, nên nó cũng yên tâm khi giao con của nó cho nhân loại này.

Hắc Kỳ Lân nằm xuống một bên, ánh mắt trĩu mến nhìn về tiểu Kỳ Lân, nó dùng lưỡi liếm mặt tiểu Kỳ Lân vài cái rồi dùng đầu đẩy tiểu Kỳ Lân về phía Lâm Thanh Phong.

Tiểu Kỳ Lân có chút không muốn rời xa Hắc Kỳ Lân, nó không chịu đi, nó vẫn cố gắng lại gần Hắc Kỳ Lân.

Lâm Thanh Phong nhìn hết thấy vào trong mắt, hấn thở dài, hấn cũng nhìn ra với vết thương như vậy thì Hắc Kỳ Lân cũng không sống được bao lâu, hấn mở miệng nói.

-Con của người ta sẽ chăm sóc, hiện tại người nên trân quý thời gian còn sót lại để ở bên con đi, ta sẽ không đi đâu cả, mà sẽ ở đây đưa tiễn người cùng với con của người.

Hắc Kỳ Lân nghe được lời của Lâm Thanh Phong nó có chút cảm kích, nó không còn cản tiểu Kỳ Lân lại gần mình, nó để tiểu Kỳ Lân liếm những vết thương khắp người, mặt nó mang theo vẻ hưởng thụ.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên nhìn hai con chó một lớn một nhỏ đang âu yếm nhau, trong lòng hấn cũng có chút cảm động.

Rồi hấn lại nhìn về xác của tên tu sĩ áo xanh, hấn nghĩ nghĩ một chút rồi tiến lại gần đó.

Lâm Thanh Phong nhìn tên tu sĩ áo xanh, tên tu sĩ này chết không nhắm mắt, hai mắt hấn vẫn còn mở lớn, Lâm Thanh Phong lại đứng trầm ngâm sờ sờ cằm, rồi hấn phát hiện trên tay của tên tu sĩ này có mang một chiếc nhẫn.

Lâm Thanh Phong vui vẻ, hấn nhanh chóng tháo chiếc nhẫn tên tay tên tu sĩ này xuống xem xét.

Dựa theo khi trước Nam Cung Mị Ảnh cùng Bạch Tiểu Phụng nói về cách sử dụng nhẫn trữ vật, hấn nhanh chóng đưa một tia linh lực rót vào chiếc nhẫn, sau đó dùng một ít thần thức để xem xét bên trong nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật của tên này không gian rất lớn, trong nhẫn có rất nhiều đồ vật, một ít công pháp, một ít đan dược, một thanh kiếm khác, cùng rất nhiều những viên đá phát sáng nằm một góc.

Nhìn những đồ vật này Lâm Thanh Phong vui vẻ.

-Đúng như lời cổ nhân đã nói, đánh cướp là cách làm giàu nhanh nhất a.

Hắn có chút thỏa mãn, rồi nhìn về hướng tên tu sĩ đang nằm, thấy thanh kiếm của tên tu sĩ đang nằm trong tay, hắn suy nghĩ một chút.

-Lão bà cùng tiểu Tuyết cả hai đều dùng kiếm hắn, tên này tuy nhân phẩm không tốt lắm nhưng hắn có thể bay tức ít nhất cũng đạt đến Nguyên Anh kì a? Đồ hắn dùng chắc cũng không đến nỗi nát lắm à? Ít ra sẽ tốt hơn hai thanh kiếm của hai nàng nhiều lắm.

Lâm Thanh Phong cười cười, hắn thu lại thanh kiếm mà tên tu sĩ này đang cầm trên tay, nhét vào nhẫn trữ vật.

Nhìn khắp toàn thân tên này cũng không còn đồ gì đáng giá khác, Lâm Thanh Phong quyết định mặc kệ hắn.

Quay đầu nhìn về hai con “chó” bọn nó đã kết thúc màn âu yếm nhau, Lâm Thanh Phong bước lại gần.

Lúc này Hắc Kỳ Lân hai mắt đã không còn mở nổi, nó chỉ có thể thở từng hơi dài ngắn, nó ngửi thấy mùi của Lâm Thanh Phong, nó yên tâm rồi trút hơi thở cuối cùng.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, còn tiểu Kỳ Lân hú dài một tiếng thê lương

-Hú.....

Vỗ vỗ đầu con “chó” nhỏ một ít, Lâm Thanh Phong nhìn về xác của con “chó” lớn, hắn nghĩ nghĩ rồi quyết định thu lại xác của con “chó” này vào nhẫn trữ vật.

Hắn muốn tìm một chỗ nào khác để chôn con “chó” này, chứ không muốn để nó phơi xác ở đây rồi chờ bọn thú khác ăn thịt.

Tiểu Kỳ Lân thấy Lâm Thanh Phong đã thu xác của mẹ nó, nó hướng về Lâm Thanh Phong gào thét.

Lâm Thanh Phong sờ đầu nó rồi nói.

-Ta chỉ muốn đem xác nó đi, rồi tìm một chỗ khác để chôn, cũng không có ý gì khác a. Chúng ta cũng không thể để nó nằm đây được đúng chứ?

Tiểu Kỳ Lân nghe được lời của Lâm Thanh Phong, nó nhân tính hóa gật đầu, rồi đi đến bên chân Lâm Thanh Phong.

Thấy “chó” nhỏ nghe hiểu được lời của mình Lâm Thanh Phong nở nụ cười, rồi hắn nói.

-Hiện tại ngươi đi theo ta, thì ta sẽ đặt cho mi một cái tên, cũng không thể lúc nào cũng gọi “ngươi” được đúng chứ?

Tiểu Kỳ Lân gật đầu với hắn, nó ngồi xuống rồi chờ đợi hắn đặt tên cho mình.

Lâm Thanh Phong sờ cằm, đầu hắn đột nhiên sáng lên, hắn vui vẻ nói với con “chó” nhỏ.

-Ngươi đã giống chó như thế, ta gọi ngươi là Cầu cầu, thế nào?

Lâm Thanh Phong hài lòng với cái tên mình đã nghĩ ra, hắn đang chờ đợi “cầu cầu” vui vẻ đáp ứng hắn, hắn thầm nghĩ.

-Ta đã lấy tên đẹp như vậy, chắc nó sẽ hài lòng lắm a.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có một hàm răng nhỏ cắn thật mạnh vào bàn tay hắn.

Lâm Thanh Phong có chút không kịp chuẩn bị, hắn đau đớn hét lớn.

-A Đau, đau, đau quá, buông ta ra a, xin ngươi buông ta ra, thật sự là rất đau a, gọi cầu cầu không được thì ta sẽ lấy tên khác, đừng cắn ta nữa à.

Lâm Thanh Phong khé mắt sắp chảy nước, lúc này tiểu Kỳ Lân mới nhả tay của hắn ra, ánh mắt của nó mang theo sát khí rồi ngồi đó chờ đợi Lâm Thanh Phong lấy cho nó một cái tên khác.

Lâm Thanh Phong chảy nước mắt, hắn thối thối cánh tay bị cắn của mình tuy không chảy máu, cũng không có dấu răng, nhưng rất đau a, hắn không ngờ con “chó” này tuy còn nhỏ nhưng lại cắn đau như vậy, nghĩ tới cảnh tượng mình sẽ lại bị cắn đầu hắn đầy mồ hôi.

Lúc này Lâm Thanh Phong vắt hết đầu óc để suy nghĩ lấy tên cho một con “chó”, ánh mắt lén lút nhìn về phía “chó” nhỏ, nói lí nhí.

-Tiểu Hoàng?

Đáp lại Lâm Thanh Phong chỉ có tiếng gầm gừ nhe răng.

Lâm Thanh Phong lại hoảng lên, đầu óc hấn nhanh chóng vận chuyển.

-Tiểu... tiểu Hắc?

Lần này tiếng gầm gừ lại vang lên nhưng nhỏ hơn rất nhiều, Lâm Thanh Phong thở dài, hấn biết lần này hấn đã thoát được một trận cắn xé đau đớn.

Lâm Thanh Phong vươn tay vỗ đầu tiểu Hắc, rồi thở dài một hơi, hấn nói với tiểu Hắc.

-Hiện tại chúng ta phải rời khỏi nơi này, tên kia đuổi giết các ngươi chắc hấn sẽ có đồng bọn, có thể bọn chúng rất nhanh sẽ xuất hiện nên nơi này chúng ta không thể ở lâu.

Tiểu Hắc gật đầu rồi đi theo Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau, một đám tu sĩ bay đến nơi rồi từ trên trời hạ xuống.

Người cầm đầu đám tu sĩ này nhìn thấy xác tên tu sĩ áo xanh nằm đó, hấn kinh hãi không nói nên lời.

-Đại... đại trưởng lão chết rồi? Sao có thể như thế? Là ai có thể giết được Đại Trưởng Lão?

Trong lòng hấn gấp gáp, nhưng hấn vẫn nhanh chóng ra lệnh cho những tu sĩ phía sau.

-Các ngươi nhanh mang thi thể của Đại Trưởng Lão trở về báo với Tông chủ, hành động lần này đã thất bại, một người có thể giết được Hóa Thần kì Đại Trưởng Lão thì tu vi ít nhất cũng là Luyện Hư kì, chúng ta không thể trêu chọc nổi, nhanh rút lui.

Trong não hấn cấp tốc vận chuyển.

-Hành động lần này thất bại, ta phải nhận trừng phạt a.

Nghĩ tới những hình phạt mà Tông chủ đã dùng để trừng phạt những người khác mỗi lần hành động lớn thất bại, sau lưng hấn ướt đầm mồ hôi.

-Mong rằng số phận ta sẽ không như những người trước đi, nếu không thì thật là không xong.

....

Một bên khác.

Lâm Thanh Phong đang cùng tiểu Hắc đi về hướng mà hấn đã “Tây Kinh Phạt Tuyền” hấn định từ nơi này tìm về hướng mà hấn đã tới, nơi này rất dễ tìm thấy vì mùi xú thối của hấn quá nồng a, hấn quay đầu nói với tiểu Hắc.

-Tiểu Hắc a, ngươi có thể thử tìm xem hướng nào có mùi của ta không? Bởi hiện tại chúng ta đang bị lạc, ta muốn tìm ra hướng mà ta đã đến nơi này, từ đó chúng ta có thể tìm lại đồng bạn á.

Tiểu Hắc cũng phải cúi đầu chào thua với Lâm Thanh Phong, hấn dẫn nó tới nơi có mùi xú thối của hấn nồng như vậy, rồi lại bảo nó đánh hơi tìm ra phương hướng mà hấn đã tới đây? Không phải là đang làm khó nó sao?

Tuy có chút tức giận, nhưng tiểu Hắc vẫn cố gắng giương mũi để đánh hơi theo yêu cầu của Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau, giống như là tìm được phương hướng, nó kêu lên vài tiếng “be...be...” ra hiệu cho Lâm Thanh Phong đi theo mình.

Lâm Thanh Phong mừng rỡ, không ngờ rằng tiểu Hắc lại có thể tìm được đường về, hấn cũng chỉ ôm một tia hy vọng thôi, nhưng không ngờ tiểu Hắc thật tìm được.

Lâm Thanh Phong vui vẻ chạy theo sau tiểu Hắc.

.....Hết Chương 18.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Pháp khí Hỏa Diễm Kiếm cùng Hàn Băng Kiếm

Nam Cung Mị Ảnh trong lòng lo lắng, nàng đứng lên rồi lại ngồi xuống, thấy không ổn rồi lại đứng lên đi tới đi lui.

Nam Cung Tuyết ngồi một bên nhìn về Nam Cung Mị Ảnh nàng cũng có chút nhức đầu nên nói.

-Tỷ tỷ a, người ngồi yên một chỗ không được sao? Tỷ phu chỉ là đi tìm nơi để “Tây Kinh Phật Tỳ” à, một người đạt đến luyện khí viên mãn muốn “Tây Kinh Phật Tỳ” ít nhất cũng muốn 4-5 giờ đi, còn tỷ phu mới đi có 3 giờ mà tỷ lo lắng như vậy? Tỷ cứ đi qua đi lại khiến mọi người nhìn cũng nhức đầu a.

-Chúng ta cũng đã theo hần chạy một đoạn nhưng không đuổi kịp thì cũng chẳng còn cách nào à.

Nam Cung Mị Ảnh dừng lại một chút, nhưng rồi nàng thở dài nói với Nam Cung Tuyết.

-Chuyện đó ta cũng biết a, nhưng không hiểu sao trong lòng ta lại lo lắng cho hần, hần chẳng phải không biết đường sao? Ta lo lắng hần không tìm được đường về a.

Lúc này từ trong bụi cỏ Lâm Thanh Phong bước ra, phía sau hần còn có tiểu Hắc, hần cười cười rồi nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà a, nghĩ tới ta không?

Nam Cung Mị Ảnh dừng một chút, nàng mừng rỡ rồi chạy đến ôm chầm lấy Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Tuyết ngồi một bên tròn mắt nhìn, trong lòng nàng nhỏ nước bọt.

-Chẳng phải chỉ là đi “Tây Kinh Phật Tỳ” một lúc sao? Sao lại làm như là ly biệt lâu ngày không gặp a?

Quyết định không nhìn tới Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết để ý tới con chó nhỏ dưới chân Lâm Thanh Phong, nàng chạy tới tò mò nhìn nó rồi hỏi Lâm Thanh Phong.

-Tỷ phu a, sao người đi “Tây Kinh Phật Tỳ” nhưng trở về lại có thêm một con chó nhỏ a?

-Chẳng lẽ người “Tây Kinh Phật Tỳ” ra nó à?

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn nàng, Nam Cung Mị Ảnh hiện tại mới chú ý tới tiểu Hắc, nàng mang theo vẻ mặt tò mò nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lúc này mới giải thích.

-Chẳng qua là khi “Tây Kinh Phật Tỳ” xong ta lại lạc đường, rồi tình cờ nhìn thấy nó nên ta mới đem theo nó về đây.

-Nó gọi là tiểu Hắc, các người nên gọi đúng tên nó, linh trí của nó rất cao nên nó có thể nghe hiểu những gì các người nói a.

Để biểu thị những lời của Lâm Thanh Phong, tiểu Hắc kêu lên vài tiếng “beee...beee...” giống như là để xác nhận những điều hần nói là đúng.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết hai mắt phát sáng, nữ nhi thiên tính yêu những con sủng vật nhỏ, hai nàng cũng không khác.

Nam Cung Tuyết bế lên tiểu Hắc vui vẻ đùa giỡn với nó, tiểu Hắc hiện tại còn nhỏ, kích thước cơ thể cũng gần như một con chó con nên nàng có thể dễ dàng ôm lấy.

Thấy Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết vui vẻ đùa giỡn với tiểu Hắc, tiểu Hắc cũng không ghét bỏ nên Lâm Thanh Phong cũng yên tâm.

Sau đó hần lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra hai thanh kiếm, một thanh đưa cho Nam Cung Mị Ảnh còn một thanh đưa cho Nam Cung Tuyết hần nói.

-Lần này ngoài tiểu Hắc, ta lại có một chút thu hoạch khác, hai thanh kiếm này là ta thu được, chúng có vẻ tốt hơn hai thanh của các người nên ta đưa các người sử dụng.

Nhận lấy thanh kiếm từ Lâm Thanh Phong, ánh mắt của Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết sáng lên, cho dù không biết chúng nó được làm từ vật liệu gì, nhưng dù nhìn sơ qua cũng cảm thấy được chúng nó uy vũ bất phàm.

Nam Cung Mị Ảnh rút kiếm ra, thân kiếm vang lên một tiếng ông ông... thân kiếm phản chiếu ánh nắng mặt trời rồi lóe sáng, khiến Nam Cung Mị Ảnh yêu thích không buông, nàng nhìn thanh kiếm rồi tiện tay chém nhanh về mặt đất gần đó.

Thanh kiếm trên tay nàng lướt qua mặt đất, để lại trên đất một đạo vết cắt thật sâu, khiến nàng cũng giật mình, nàng không ngờ thanh kiếm này lại sắc bén đến như vậy, đây nhất định là một bảo kiếm.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn về Lâm Thanh Phong, nàng có chút vui mừng không ngờ Lâm Thanh Phong lại tặng mình và muội muội hai thanh bảo kiếm như vậy.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong nói.

-Ta cũng là tiện tay thu được thôi, đây từng là kiếm của một tên tu sĩ đẳng cấp khá cao, nhìn chúng có chút bất phàm nên ta giữ lại đưa hai người sử dụng,

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, lòng nàng có chút ngọt ngào, một bảo vật như vậy không thể nào là do hần tiện tay nhặt được, hần viện cớ để nàng và muội muội nhận hai thanh kiếm này thôi, chứ hai thanh kiếm này thật ra là “bảo vật” của chính hần.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng nảo bỏ ra “lai lịch” của hai thanh kiếm này, nàng không tin Lâm Thanh Phong.

Vì sao nàng lại không tin?

Rất đơn giản, theo lời Lâm Thanh Phong nói hai thanh kiếm này là bảo vật nếu như thuộc về một tu sĩ đẳng cấp khá cao như hần nói thì tu sĩ đó ít nhất cũng là Nguyên Anh kì tu sĩ, hần làm sao có khả năng cướp được kiếm của Nguyên Anh kì tu sĩ a.

Nên nhớ Lâm Thanh Phong chỉ mới đạt luyện khí tầng 10, hơn nữa hần vừa phải “Tẩy Kinh Phạt Tỳ” mặc dù hần rời khỏi hơn 3 giờ, nhưng hần “Tẩy Kinh Phạt Tỳ” cho dù nhanh cũng phải hơn 2 giờ a.

Trong một giờ, muốn cướp được hai thanh kiếm này trong tay Nguyên Anh kì tu sĩ, với cảnh giới của hần đó là chuyện người si nói mộng.

Nhưng nàng cũng không ngờ tới, Lâm Thanh Phong thật sự chỉ tốn chưa đầy một giờ để cướp đoạt hai thanh kiếm này, nói đúng hơn là hần dùng không tới 5 phút để cướp đoạt a.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không giải thích nhiều, cho dù hần có nói thì Nam Cung Mị Ảnh cũng không tin à, nhìn ánh mắt của nàng là hiểu.

Lâm Thanh Phong lắc đầu thở dài, hần không biết tại sao lời hần nói ra các nàng lại không tin đâu.

Nam Cung Tuyết nhìn bảo kiếm trong tay Nam Cung Mị Ảnh hai mắt nàng cũng phát sáng, nàng nhanh chóng rút ra thanh kiếm mà Lâm Thanh Phong cho mình, miệng nàng kéo ra một nụ cười đẹp mắt.

Nàng cầm thanh kiếm cũng thử chém vào mặt đất, đường kiếm cắt mặt đất như cắt đậu hũ, điều này khiến nàng càng yêu thích không buông tay, nhưng do nàng hưng phấn quá mức nên vô tình cắt trúng ngón tay của mình.

Máu từ ngón tay nàng chảy ra, nhỏ xuống thân kiếm, lúc này thanh kiếm phát ra một tiếng oanh minh khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong giật mình nhìn lại.

Chỉ thấy thanh kiếm của Nam Cung Tuyết phát sáng, sau đó chuôi kiếm sáng bóng nổi lên một dòng chữ “Hóa Diễm Kiếm”, một màu đỏ rực từ từ phát ra khắp thanh kiếm, sau đó thanh kiếm trở lại bình thường.

Nam Cung Tuyết một mặt mừng bức nhìn về thanh kiếm trên tay mình, còn Nam Cung Mị Ảnh lại kinh hãi, nàng nhận ra đây là trình tự nhỏ máu nhận chủ của pháp khí.

Pháp khí là vũ khí mà tu sĩ Trúc Cơ trở lên mới có thể sử dụng, gia tộc nàng cũng chỉ có một món Pháp khí của lão tổ kim đan kì, nên nàng đã từng nghe qua thuyết pháp nhỏ máu nhận chủ của Pháp khí.

Độ cứng rắn của Pháp khí không cách nào đo đếm được, những thanh kiếm mà nàng cùng muội muội sử dụng tuy là sắc bén cứng rắn, cũng được coi là hảo kiếm nhưng đứng trước Pháp khí thì chúng không tính là gì.

Pháp Khí được chia làm bốn đẳng cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng mỗi đẳng cấp lại chia làm ba cấp bậc thượng, trung, hạ.

Chỉ cần là một kiện Pháp khí cho dù đó là một kiện Hoàng cấp hạ phẩm thì độ cứng rắn sẽ cao đến dọa người, nếu dùng một ngàn thanh kiếm như hai thanh của các nàng chém liên tục cũng không thể gây cho kiện Pháp khí hoàng cấp hạ phẩm một đạo vết nứt.

Gia tộc của nàng có một kiện Pháp khí do lão tổ nắm giữ nghe đồn đó là hoàng cấp hạ phẩm pháp khí.

Hiện tại trước mặt nàng, muội muội của nàng lại nhỏ máu nhận chủ thành công một kiện Pháp khí, mặc dù không thể phân biệt được phẩm cấp nhưng vẫn khiến nàng thật sự kinh hãi.

Bỗng dưng nàng nhớ ra cái gì, nàng nhìn về thanh kiếm mình đang cầm trên tay, cắn răng một chút rồi nàng cắt nhẹ vào ngón tay nàng.

Máu của nàng nhỏ lên thanh kiếm trong tay, thanh kiếm cầm trong tay nàng cũng bắt đầu phát sáng, chuôi kiếm hiện lên dòng chữ “Hàn Băng Kiếm”.

Nhìn tới đây Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt có chút phức tạp nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nàng cũng không ngờ Lâm Thanh Phong đưa cho hai nàng lại là hai kiện Pháp khí.

Phải biết rằng giá của Pháp khí rất cao, một kiện hoàng cấp hạ phẩm xuất hiện thì cho dù bán cả gia sản của Nam Cung gia cũng khó lòng mà tranh đoạt được.

Hiện tại Lâm Thanh Phong lại đưa tới hai thanh, Nam Cung Mị Ảnh trong lòng cảm thấy áy náy, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm lại có người khác tặng lễ vật cho nàng ngoài muối muối, còn là lễ vật đắt giá như vậy.

Nàng nhìn về Lâm Thanh Phong, người phu quân này nàng nhận không nhầm, mặc dù đầu óc có hơi tự kỷ nhưng tư chất hần cao, cho dù đã nhìn thấy những vết sẹo trên thân thể nàng nhưng hần vẫn không ghét bỏ, hần vẫn chấp nhận nàng, hần còn tặng cho nàng và muối muối hai thanh pháp khí giá trị liên thành, nghĩ tới đây nước mắt của Nam Cung Mị Ảnh lặng lẽ rơi xuống.

.....Hết Chương 19.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiên cấp công pháp

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh lại bắt đầu khóc, đứng kế bên Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức, thật sự là hần không hiểu, bình thường khi nhận được lễ vật chẳng phải là nên vui cười à.

Còn Nam Cung Mị Ảnh đây là tại sao? Tại sao nàng lại khóc? Đầu óc Lâm Thanh Phong hiện tại có chút không đủ dùng.

Cuối cùng hần thở dài, ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh hần nói nhỏ.

-Lão bà a, khi nhận được lễ vật nhất là lễ vật từ lão công đẹp trai, uy phong, hoàn mỹ như ta thì không được khóc, khóc khi nhận lễ vật là bệnh cần phải trị.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hần nói, nàng có chút sửng sốt, nàng nghĩ rằng hần nhận ra những giọt nước mắt hạnh phúc của nàng nên mới ôm nàng để chia sẻ hạnh phúc cùng nàng.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh vạn lần không nghĩ tới, con hàng này nào có hồ, đã không nhận ra mà hần còn bảo nàng có bệnh, nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, bầu không khí lãng mạn đã bị não hồ của tên này phá hư mất.

Nàng dùng tay bầu lấy phần thịt nơi eo Lâm Thanh Phong sau đó xoay tròn 1800 khiến hần khóc ròng hét lớn.

-Đừng mà lão bà, đau lắm, đau, đau...

Nam Cung Mị Ảnh nghiến răng.

-Ngươi nói ai có bệnh? Hiện tại nói cho ta biết ai mới có bệnh?

Lâm Thanh Phong đau đón hần khóc ròng van xin.

-Đừng mà lão bà, ta có bệnh, là ta có bệnh. Đừng a, mau buông ra a lão bà đau quá, thịt ta sắp rớt ra rồi.

Nam Cung Tuyết đứng kế bên nhìn tỷ tỷ và tỷ phu của nàng đùa giỡn nàng cũng phì cười.

Tuy nàng đầu óc ngây thơ nhưng cũng không phải là không có đầu óc a, nàng cũng nhận biết Pháp khí, và hiểu được giá trị của một kiện Pháp khí lớn tới cỡ nào.

Lòng nàng cũng có chút vui mừng thay cho tỷ tỷ, nàng cũng biết đã lâu rồi ngoài mình thì chẳng ai khác tặng tỷ tỷ lễ vật, cộng thêm những vết sẹo trên người của tỷ tỷ thì chẳng ai lại ưa thích nàng, hiện tại tỷ tỷ tìm được tỷ phu.

Tỷ phu, hần là một người tốt, hần chấp nhận tỷ tỷ của nàng, hần còn tức giận những tên đã gây ra những vết thương trên người tỷ tỷ.

Nam Cung Tuyết thờ dài ra một hơi, nàng âm thầm chúc phúc cho tỷ tỷ cùng tỷ phu, sau đó ánh mắt của nàng trở nên kiên định.

Hiện tại tỷ tỷ của nàng đã có tỷ phu chăm lo, nên nàng cũng có thể yên tâm không lo nghĩ gì gia nhập một tông môn rồi toàn tâm toàn ý tu luyện.

Một bên Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong đùa giỡn cũng dừng lại.

Lâm Thanh Phong tay ôm phần hông đau nhức, hần ngồi xuống ra hiệu cho Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh lại gần, sau đó hần lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra những quyển công pháp trong đó.

Bốn quyển công pháp xuất hiện trên mặt đất, có một quyển tàn khuyết không đầy đủ, ba quyển còn lại lần lượt mang tên ‘Hỏa Vân Quyết’, ‘Băng Phong Quyết’ cùng với ‘Thiên Bạo Sủng Phi’.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy cái tên “Thiên Bạo Sùng Phi” hấn trợn mắt, cái tên này không phải là tên của cuốn công pháp thần cấp nổi danh ở một web truyện hấn từng đọc sao?

Thăm nghĩ tới, không biết tên cực phẩm nào lại sáng tạo ra quyền công pháp này, nếu cái tên đã như vậy thì nội dung bên trong chắc cũng không tốt đi đâu, hấn nhanh tay cầm lấy quyền công pháp này lật ra nhìn xem.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết ngồi một bên, hai người cảm về quyền công pháp tương ứng với hệ của mình lật ra nhìn, không để ý đến hành động của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cầm trên tay “Thiên Bạo Sùng Phi” lật trang đầu tiên mở hời của hấn chảy đầy đầu, trang đầu tiên mà hấn nhìn thấy là một dòng giới thiệu.

-Đối với một vị vua, ngày ngày sống chung với ba ngàn mỹ nữ nghĩ là thật tốt nhưng thật ra đó là một điều cực hình, nên công pháp này chủ yếu dùng để tu luyện để vương đạt được cảnh giới “Kim thương bất đảo”...

Lâm Thanh Phong đóng lại quyền công pháp rồi vút vào nhẩn trừ vật, hấn lảm bảm.

-Chỉ là cái tên giống nhau thôi, cũng không phải là còn có người khác ngoài ta xuyên việt tới nơi đây.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hời, nhìn qua Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết hấn gãi đầu nghĩ nghĩ.

-Sao ta lại cảm giác thiếu thiếu một thứ gì đó đâu?

.....

Một bên khác

Bạch Tiểu Phụng thân mang đầy băng vải đang lớn tiếng kêu to.

-Ân công, bọn người ở đâu????

-Tại sao các người lại bỏ ta một mình à?

-Các người bỏ đi cũng thôi đi, nhưng các người để lại ta cùng với cái rương và cái nồi này ta không mang nổi chúng nó a...

.....

Một lúc sau.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng đóng lại hai quyền công pháp mà hai nàng đang cầm trên tay.

Nam Cung Mị Ảnh mang về mặt khiếp sợ, nàng không ngờ tới đây là một quyền Thiên cấp công pháp, công pháp cũng được phân ra đẳng cấp.

Đẳng cấp công pháp ở Nam Cung thành được chia làm bốn cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Thiên cấp công pháp của Nam Cung thành chỉ có một quyền, hiện tại đang được thành chủ nắm giữ.

Phải biết rằng hiện tại gia tộc của nàng công pháp cao nhất chỉ là một cuốn huyền cấp công pháp, nhưng nó cũng chỉ có gia chủ và lão tổ mới có tư cách tu luyện a.

Nam Cung Mị Ảnh nói với Lâm Thanh Phong rằng.

-Phu quân, quyền “Băng Phong Quyết” này theo giới thiệu là một quyền Thiên cấp công pháp, với nó ta có thể rất nhanh tu luyện ra băng hệ linh lực.

Nam Cung Tuyết một bên cũng gật đầu phụ họa.

-Còn quyền “Hỏa Vân Quyết” này cũng là một quyền Thiên cấp công pháp, cũng rất thích hợp cho muội dùng để tu luyện hỏa hệ linh lực.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

-Nếu chúng hữu dụng với hai người thì hai người cứ giữ lấy mà dùng, không cần trả lại cho ta.

Lâm Thanh Phong có chút vui mừng, hấn không ngờ đồ vật của tên tu sĩ áo xanh ấy lại có nhiều chỗ hữu dụng như vậy, nhưng hiện tại trong lòng hấn có chút vấn đề phải hỏi hai người

Nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Các người có cảm thấy rằng, chúng ta đã quên chuyện gì không?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết nghe hần hỏi, hai người về mặt nghi hoặc nhìn nhau, rồi đồng thời thốt lên.

-Bạch Tiểu Phụng.

Nam Cung Mị Ảnh che trán, lúc này vì quá gấp gáp nên nàng quên mất không gọi tỉnh Bạch Tiểu Phụng, lúc đó hần đang ngồi trị liệu thương thể chắc hẳn cũng đã tỉnh lại đi, không biết khi hần tỉnh lại mở mắt ra lại không thấy người nào thì sẽ có cảm tưởng gì...

Lâm Thanh Phong tay che trán, hần thấy Bạch Tiểu Phụng có chút đáng thương, vừa mới thoát khỏi cảnh bị truy sát, hiện tại lại bị bỏ mặc.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hần lại nói.

-Hiện tại, ta nghĩ chúng ta nên trở lại tìm hần, để lại hần một mình ta thấy không ổn, ngoài ra còn phải lấy về cái valy cùng cái nôi à.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, hiện tại nhớ tới đã bỏ rơi Bạch Tiểu Phụng, hai nàng có chút ngại ngùng và cảm thấy có lỗi với Bạch Tiểu Phụng.

Thấy hai nàng gật đầu, Lâm Thanh Phong đứng dậy vẫy tay kêu gọi tiểu Hắc, rồi đi trước để hai nàng theo sau.

Đi được một lúc, Lâm Thanh Phong dừng lại gỡ đầu, quay đầu về phía Nam Cung Mị Ảnh, hần có chút ngượng ngùng hỏi nàng.

-Phương hướng này đúng hay không à?

-Lúc trước vì quá gấp gáp nên ta không biết đường về á.

....Qua...Qua...

Nam Cung Mị Ảnh bó tay rồi, tên ngu ngốc trước mặt này dù không nhận biết rõ phương hướng cũng muốn dẫn đường, lúc này nàng vẫn rung động vì quyền công pháp mà hần đưa ra thì làm sao để ý được phương hướng.

Hiện tại đã đi được một lúc lâu, nàng cũng không nhận rõ đây là nơi nào à.

Dùng tay bóp bóp phần trán đang có chút nhức vì tên phu quân trước mặt, Nam Cung Mị Ảnh quay đầu nhìn Nam Cung Tuyết, nàng hỏi.

-Tiểu Tuyết, muội chắc là biết đường à?

Đáp lại nàng chỉ có một khuôn mặt mòng bức của Nam Cung Tuyết.

...

Trời đêm, ánh trăng soi sáng con đường.

Bạch Tiểu Phụng đang ngồi trên một tảng đá, trong lòng hần có chút rối rắm.

Mặc dù biết Lâm Thanh Phong đạt đến luyện khí tầng 10 sẽ trải qua một lần Tây Kinh Phạt tùy, tất nhiên sẽ tìm chỗ để giải quyết, một người bình thường cũng cần ít nhất 4-5 giờ để Tây Kinh Phạt Tùy nhưng hiện tại thế nào?

Từ giữa trưa đến hiện tại cũng trôi qua gần 10 giờ rồi, mà Lâm Thanh Phong vẫn chưa về.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng mất tích theo.

Nhưng còn may là bọn hần để lại cái rương cùng cái nôi, nếu hai thứ này cũng mất thì Bạch Tiểu Phụng khóc không ra nước mắt.

Bạch Tiểu Phụng thở dài, hần nhìn ánh trăng, hoài nghi nhân sinh rồi tự lẩm bầm.

-Thế đạo bây giờ, nam nữ cũng có thể cùng nhau đi “Tây Kinh Phạt Tùy” hay sao?

-Đã thế còn đi từ tận giữa trưa đến hiện tại cũng gần 10 giờ.

Hần lắc đầu rồi ngồi xuống tiếp tục chữa thương.

Lúc này từ một phía, có ba người hai nữ một nam bước ra, cũng là ba người bạn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đi phía trước, hần vừa cười vừa nói.

-Ta đã nói với hai người rồi, nghe theo ta sẽ không sai, thấy chứ hiện tại đã trở về à.

Hai thiếu nữ cạnh bên nhìn hần với vẻ mặt khinh bỉ, Nam Cung Tuyết nói.

-Hừ, cũng là nhờ có tiểu Hắc, nếu chúng ta không nghe lời người thì cũng không lạc đường tới tận bây giờ mới trở về à.

.....Hết Chương 20....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đây nhất định là cái giả tử tử

Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên, đưa mắt về phương hướng mà bọn Lâm Thanh Phong xuất hiện, hần thở dài.

Cuối cùng hần cũng chờ được người về, theo dự định của hần vết thương hiện tại cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến việc di chuyển nếu bọn hần không trở về lúc trời sáng thì Bạch Tiểu Phụng sẽ đi trước đến U Âm thôn.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Phụng, Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười, hần tiến lại gần Bạch Tiểu Phụng rồi nói.

-Xin lỗi, khi trưa có chút gấp nên không kịp nói với người.

-Giữa đường lại gặp chút chuyện kéo tới hiện tại mới trở về.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu, biểu thị hần đã hiểu, sau đó hần nói.

-Hiện tại trời tối, chúng ta cũng không đến được U Âm thôn, ta nghĩ các người nên qua một bên rồi nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục lên đường.

Lâm Thanh Phong cũng đồng ý với lời của Bạch Tiểu Phụng, hần gật đầu một cái rồi đi qua một bên.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên nhìn về phía Lâm Thanh Phong sau đó lại nhìn về phía Nam Cung Tuyết, nàng nói.

-Tiểu Tuyết, chúng ta cũng nên đi qua một bên rồi nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường.

....

Giữa đêm, Nam Cung Mị Ảnh không ngủ được, nàng ngồi dậy thở một hơi, nhìn xung quanh Bạch Tiểu Phụng, Nam Cung Tuyết vẫn đang còn ngủ, nhưng nàng lại không thấy Lâm Thanh Phong.

Nàng không biết Lâm Thanh Phong đã đi đâu nên nàng quyết định đi tìm hần.

Tuy hiện tại là giữa đêm, nhưng ánh trăng rất sáng, bầu trời không có mây nên ánh trăng chiếu sáng khắp mọi nơi, Nam Cung Mị Ảnh bước đi trong đêm.

Một lúc sau, nàng nhìn thấy một bóng người đang ngồi trên tảng đá trong tay cầm một vật kì lạ mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

Đó là Lâm Thanh Phong, hôm qua là lần đầu tiên hần giết người nên hiện tại hần không thể nào ngủ được, hần cầm lấy chiếc điện thoại đã hết pin rồi đi tới nơi này ngắm trăng.

Nhìn điện thoại trong tay, hần thở dài nhớ về cha mẹ hần vẫn còn đang ở Trái Đất, hần lẩm bầm.

-Không biết đến bao giờ mới có thể trở về, không biết hiện tại cha mẹ như thế nào?

Sau lưng hần vang lên tiếng động, hiện tại hần đạt tới luyện khí tầng 10 nên cũng cảm nhận được tu vi của một ít tu sĩ có cảnh giới thấp hơn trong phạm vi gần, nên hần không cần quay đầu nhìn cũng biết người tới là Nam Cung Mị Ảnh, hần cất tiếng hỏi.

-Sao vậy lão bà? Nghĩ tới ta nên không ngủ được à?

Nam Cung Mị Ảnh cười cười, nàng ngồi xuống cạnh bên hần tựa đầu vào vai hần, nàng nhỏ nhẹ nói.

-Phu quân cũng không ngủ được à. Có chuyện gì có thể nói với ta không?

Mùi hương dịu nhẹ từ Nam Cung Mị Ảnh truyền vào mũi Lâm Thanh Phong, khiến hần có chút nhẹ nhõm, hần vòng tay ôm lấy nàng, rồi nói.

-Ta chỉ có chút nhớ nhà, không biết hiện tại cha và mẹ như thế nào.

Cảm nhận vòng tay ấm áp của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cũng tựa vào lòng hắn yên lặng cùng hắn ngắm trăng.

Một lúc sau, nàng nói với hắn.

- Từ lúc gặp nhau tới hiện tại, ta cũng chưa từng nghe phu quân kể về quá khứ của mình, phu quân có thể cho ta biết một ít về bá phụ và bá mẫu được chứ?

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi hắn gật đầu, hắn nói với Nam Cung Mị Ảnh.

- Lão bà, trước tiên ta sẽ hỏi ngươi một câu, ngươi tin có thể giới khác a?

Nam Cung Mị Ảnh vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc ngược lên nhìn hắn, với cảnh giới hiện tại của nàng, nàng chưa thể tiếp xúc được nhiều thứ nên khi nghe về thế giới khác nàng có chút không hiểu.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng, hắn cũng biết nàng không hiểu, hắn tiếp tục nói.

- Thật ra, ta là một người đến từ thế giới khác, lúc trước ta đã nói với nàng, ta ở một nơi được gọi là Trái đất, ở nơi đó con người không thể tu chân, lúc chúng ta gặp nhau thì ta cũng mới đến thế giới này được vài ngày.

Hai mắt Nam Cung Mị Ảnh mở lớn, những lời của Lâm Thanh Phong nói khiến nàng chấn kinh rồi, nàng yên lặng nhìn vào mắt hắn, đôi mắt của hắn nói cho nàng biết là hắn không gạt nàng.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

- Khi ở thế giới đó, ta cũng chỉ là một người bình thường nhưng trong lúc ra ngoài làm việc không hiểu thấu tại sao lại đến thế giới này.

Hắn giơ lên chiếc điện thoại trong tay đưa đến trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, hắn tiếp tục nói.

- Ở nơi của ta, vật này được dùng làm thiết bị liên lạc, nó có thể giúp hai người liên lạc với nhau ở khoảng cách rất xa, chỉ cần nơi đó bắt được sóng điện thoại thì dù có cách nhau trăm triệu dặm thì vẫn có thể liên lạc được với nhau.

- Lúc ta đến thế giới này nó vẫn có thể sử dụng được nhưng không hiểu tại sao khi đến bờ hồ tại U Âm sâm lâm nó lại hết pin rồi.

- Hiện tại giữ lại nó, ta nghĩ phải tìm cách đem pin sạc đầy sau đó lại một lần nữa thử tìm cách liên lạc với gia đình ta.

Nhìn chiếc điện thoại trong tay Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh tò mò, vật này thần kì như vậy?

Rồi nàng lại nhìn về Lâm Thanh Phong, hắn nói ra những thứ này cũng tức là hắn coi nàng là người trong gia đình nên không cần thiết phải giấu nàng, hắn tin tưởng nàng.

Trong lòng Nam Cung Mị Ảnh có chút ngọt ngào, nàng lấy tay đặt lên má Lâm Thanh Phong, rồi nhẹ nhàng an ủi.

- Phu quân cũng không cần lo lắng, rồi chúng ta sẽ tìm được cách thôi.

Lâm Thanh Phong cảm động, hắn nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi từ từ hôn nàng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không chống cự, nàng vòng tay ôm lấy cổ hắn, đáp trả lại hắn những nụ hôn nồng thắm.

Một lúc sau hai người mới dừng lại, hắn ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh nói nhẹ nhàng vào tai nàng.

- Chúng ta cũng nên ngủ thôi lão bà.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng gối đầu trên cánh tay hắn, mặt dán tại lồng ngực ấm áp của hắn rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, chỉ khi nằm trong lòng hắn nàng mới có thể yên tâm ngủ ngon.

...

Trời dần sáng, ánh mặt trời bắt đầu xuất hiện, chiếu xuống đất những tia nắng ấm áp.

Trên một tảng đá Lâm Thanh Phong đang ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh ngủ say, hắn từ từ tỉnh dậy, dùng tay xoa xoa đôi mắt vẫn còn mờ mịt, rồi nhìn về cạnh bên vẫn đang còn ngủ say Nam Cung Mị Ảnh hắn nở nụ cười.

- Hiện tại đây mới là gia đình mà ta phải cố gắng bảo vệ.

Hiện tại trời mới tờ mờ sáng nên hắn không muốn đánh thức Nam Cung Mị Ảnh, hắn muốn nhìn ngắm nàng trong lúc nàng ngủ.

Cảm giác được có người nhìn mình, Nam Cung Mị Ảnh cũng từ từ mở mắt, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là khuôn mặt mỉm cười của Lâm Thanh Phong, nàng nở nụ cười.

-Phu quân sớm a.

Nói rồi nàng lại cúi mặt vào lòng hắn, nàng có chút không muốn rời xa cảm giác ấm áp này.

Lâm Thanh Phong cũng cười nói với nàng.

-Cũng nên trở về thôi lão bà, nếu cứ vậy thêm một lúc tiểu Tuyết tỉnh dậy không thấy chúng ta thì nàng lại lo lắng.

Nghĩ nghĩ lời của Lâm Thanh Phong một chút, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nhưng nàng cũng không muốn rời ra hắn, nên nàng nói.

-Đúng là chúng ta nên về, nhưng hiện tại ta không muốn đi a, phu quân bế ta về đi, gần tới nơi thì lại để ta xuống.

Lâm Thanh Phong cười khỏ, hiện tại nàng lại nhõng nhẽo? Đây thật là lão bà của mình a?

Nhưng hắn cũng không cảm thấy khó chịu, lão công bế lão bà là việc thiên kinh địa nghĩa, không có tặc xấu, lão bà sinh ra là để lão công bế a.

Hắn đứng dậy rồi vòng tay bế lên Nam Cung Mị Ảnh, trọng lượng của nàng rất nhẹ, vóc người cân đối, khuôn mặt mỹ nhân đang vẫn còn ngái ngủ, cộng thêm với bộ áo dài mà Lâm Thanh Phong đưa nàng mặc lúc trước càng tôn vinh lên vẻ đẹp của nàng.

Mùi hương thiếu nữ của Nam Cung Mị Ảnh từng đợt, từng đợt xông vào mũi Lâm Thanh Phong, khiến hắn chỉ có thể cười khỏ

Tiểu đệ của Lâm Thanh Phong biểu tình rồi, nó muốn chào cờ rồi, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn còn mặc quần jean khá dày khiến hắn càng trở nên khó chịu.

Tuy khó chịu nhưng Lâm Thanh Phong không ghét cảm giác này, hắn càng muốn cảm giác này kéo dài càng lâu nên hắn bước đi rất chậm, một lúc sau hắn mới về gần đến nơi mà đêm qua Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng đang ngủ.

Một bên khác Nam Cung Tuyết đang một mặt mộng bức nhìn về phía Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Hôm nay Nam Cung Tuyết dậy rất sớm, nàng nhìn quanh không thấy tỷ tỷ cùng tỷ phu nên nàng đi xung quanh để tìm, nhưng hiện tại nàng thấy gì?

Nàng thấy được, tỷ phu đang bế tỷ tỷ, bế kiểu công chúa, còn tỷ tỷ thì dựa sát mặt vào ngực tỷ phu, tỷ phu muốn thả nàng xuống nhưng nàng lại vùng vẫy không muốn, nàng hiện tại còn đang nhõng nhẽo không muốn xuống.

Nam Cung Tuyết nhắm mắt lại, nàng lẩm bẩm.

-Chắc ta còn đang nằm mơ, tỷ tỷ không thể nào có những biểu hiện như vậy.

Nhưng khi nàng mở mắt ra lần nữa thì cảnh khi này nàng nhìn thấy vẫn đập vào mắt nàng,

-Đây nhất định là cái giả tỷ tỷ.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh không ngờ tới một bên Nam Cung Tuyết đã nhìn thấy tất cả.

.....Hết chương 21.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vừa ngủ dậy đã nằm thương????

Nam Cung Tuyết nhìn về hướng mà Nam Cung Mị Ảnh còn đang nhõng nhẽo với Lâm Thanh Phong, nàng thở dài một hơi rồi cũng chấp nhận sự thật, nàng quay đầu đi nhanh về nơi mà mình đã ngủ rồi nhanh chóng nằm xuống nhắm mắt.

Nàng không muốn tỷ tỷ xấu hổ khi biết nàng đã phát hiện được bí mật nhỏ của nàng và tỷ phu.

Nam Cung Tuyết trong lòng có chút vội vàng nên nàng đã phát ra tiếng động, tiếng động này rơi vào tai Lâm Thanh Phong, hắn cứng người nhìn về phương hướng Nam Cung Tuyết đã bỏ đi, chỉ thấy được bóng lưng của nàng.

Nhưng Lâm Thanh Phong làm sao nhận sai được bóng lưng của Nam Cung Tuyết a? Nhất là bộ đồ nàng đang mặc trên người hiện tại, quần jean áo thun ngoại trừ Lâm Thanh Phong đưa nàng thì tìm đâu ra bộ thứ hai ở Thông Thiên Đại lục à.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười cứng ngắc nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nàng vẫn đang chìm trong hạnh phúc vì được Lâm Thanh Phong nuông chiều thì làm sao phát hiện được Nam Cung Tuyết?

Thấy vẻ mặt Lâm Thanh Phong cứng đờ, Nam Cung Mị Ảnh hỏi.

-Phu quân sao vậy?

Lâm Thanh Phong nhìn nàng, hần cười khổ, hần biết nàng đã bị phát hiện rồi, hình tượng người tỷ tỷ cao ngạo của nàng bị hủy rồi, nên hần nói với nàng.

-Không sao, chỉ là vừa rồi có... con chuột a.

....

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh về đến nơi, Lâm Thanh Phong lướt qua chỗ Nam Cung Tuyết đang nằm, hần thấy hơi thở của nàng có chút gấp gáp, để tránh sự nghi ngờ của Nam Cung Mị Ảnh hần quay đầu nói với nàng.

-Lão bà a, hiện tại trời cũng bắt đầu sáng, nàng đi tìm vài thứ để chúng ta ăn được chứ? Đội tiểu Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng tỉnh dậy ăn xong chúng ta sẽ lên đường.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười, nàng tới bên cạnh tiểu Hắc, lay nó dậy rồi cùng nó đi tìm thức ăn.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh đã đi khá xa, Lâm Thanh Phong ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Tuyết hần nói.

-Tiểu Tuyết hiện tại có thể tỉnh dậy rồi, tỷ tỷ ngươi đã đi, không cần phải giả vờ ngủ nữa.

Nam Cung Tuyết giật mình, nàng cũng cười khổ, nàng đã biết được Lâm Thanh Phong đã phát hiện nên nàng ngồi dậy, nàng nhìn thẳng vào hần ánh mắt nàng nghiêm túc, rồi nói.

-Tỷ phu, từ trước tới giờ tỷ tỷ đã vì ta mà bỏ ra nhiều lắm.

-Ta cũng muốn tỷ tỷ hạnh phúc nhưng ta không làm được a.

-Từ lúc ta sinh ra, cũng chỉ có tỷ tỷ là người chăm sóc ta, nên ta không muốn tỷ ấy phải buồn.

Nói tới đây ánh mắt của Nam Cung Tuyết lạnh lùng nhìn thẳng vào Lâm Thanh Phong.

-Ta nghĩ không ra, tại sao tỷ tỷ lại chọn ngươi.

-Sự xuất hiện của ngươi quá đột nhiên khiến ta không thể yên tâm, vì thế ta quyết định hòa theo tỷ tỷ rồi thăm quan sát ngươi.

-Những ngày vừa qua, ta âm thầm quan sát ngươi, mặc dù ngươi không làm ra điều gì quá đáng nhưng trực giác của ta nói ngươi là người tốt.

-Nên ta quyết định sẽ giao tỷ tỷ lại cho ngươi.

-Ngươi có thể hứa với ta, sau khi ta đi ngươi sẽ chăm sóc tỷ tỷ được chứ?

Lâm Thanh Phong cũng biết sau khi kết thúc chuyện này thì Nam Cung Tuyết sẽ tìm một tông môn để gia nhập, với tính cách của nàng biểu hiện thường ngày thì hần có chút lo lắng nhưng hiện tại thì hần an tâm rồi.

Lâm Thanh Phong cười cười, hần xoa đầu Nam Cung Tuyết, hần không ngờ bình thường Nam Cung Tuyết ngây thơ nhưng nàng lại là một người rất cẩn trọng.

-Ngươi yên tâm, Mị Ảnh nàng là gia đình của ta, là tất cả của ta, cho dù là hiện tại hay tương lai chỉ cần có ta thì không ai có thể đụng đến một sợi tóc của nàng.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Đương nhiên, ngươi cũng tính là người nhà của ta, nên ta cũng sẽ cố sức bảo hộ ngươi.

Nam Cung Tuyết nghe hần nói, nàng sững sờ rồi đỏ mặt, cúi mặt xuống nhìn đất rồi nàng nói.

-Hừ, ai cần ngươi bảo hộ, ta chính mình tự lực là được.

Nói rồi nàng quay mặt qua một bên không nhìn tới Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong bắt đầu cười.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh cùng tiểu Hắc trở về, trên tay nàng cầm theo vài loại trái cây màu sắc sặc sỡ, nàng vui mừng chạy đến cầm một trái cây đỏ thắm đưa cho Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Tiểu Tuyết, đây là Chu quả, có thể tăng cao rất nhiều linh lực cho tu sĩ nắm giữ linh căn hệ hỏa.

-Lúc này ta và tiểu Hắc đi nhặt trái cây thì nhìn thấy viên Chu quả này vừa chín tới, bên cạnh nó còn có một đầu hung thú hệ hỏa thú hộ, nhưng không hiểu sao tiểu Hắc rỗng một cái nó đã bỏ chạy, nghĩ đến muối nắm giữ linh căn hệ hỏa nên ta đem về cho muối.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Tuyết nhìn viên Chu quả, rồi nhìn về Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt kì lạ.

-Đây là sao? Vận khí này có chút nghịch thiên à? Chỉ đi tìm thức ăn cũng tìm được linh quả??

Nam Cung Tuyết thở ra một hơi, nàng nhìn tỷ tỷ của mình rồi nhìn về Lâm Thanh Phong, nàng trầm nghĩ.

-Vận khí của tỷ tỷ tốt như vậy? Chẳng lẽ ông trời để báo đáp cho hoàn cảnh của tỷ tỷ nên khiến vận khí của tỷ ấy tăng lên sao?

-Nếu đúng là như vậy thì có lẽ cưới Lâm Thanh Phong cũng là do vận khí của tỷ tỷ sao?

Nam Cung Tuyết nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, đôi mắt của nàng có chút ướt át, tưởng tượng từ nhỏ đến lớn tỷ tỷ luôn là người bảo vệ cho nàng, tỷ tỷ là một người hồn nhiên ngây thơ nhưng vì vậy cũng dần chuyển thành lạnh lùng.

Nhiều lúc tỷ tỷ cũng muốn khóc, nhưng chỉ vì muốn làm chỗ dựa cho nàng dựa vào nên tỷ tỷ cố nhịn, rồi tới đến chạy tìm một khúc gỗ ngồi khóc ròng, sống chung nhiều năm như vậy Nam Cung Tuyết làm sao không biết?

Chỉ cho tới khi gặp được Lâm Thanh Phong thì tỷ tỷ của nàng mới trở về đúng với tính cách của nàng, nàng nhõng nhẽo với hắn, nàng để hắn bế, nàng nhẹ nhõm khi ở với hắn, quan sát hai người đã một khoản thời gian làm sao Nam Cung Tuyết không nhận ra?

Nhưng cho tới hiện tại, tỷ tỷ vẫn lo lắng cho nàng, điều này thật sự khiến nàng cảm động.

Nàng ôm chặt lấy Nam Cung Mị Ảnh, nàng không nói gì mà chỉ yên lặng khóc.

Nam Cung Mị Ảnh cuống lên, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong với ánh mắt cầu xin.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không hiểu a, hắn cười cười nhìn nàng rồi đi đến một phía khác ngồi xuống.

Một lúc sau, Nam Cung Tuyết dừng khóc, nàng nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Tỷ tỷ, sau chuyện này muối quyết định gia nhập vào một tông môn để tiếp tục tu luyện, nên tỷ tỷ phải tự chăm sóc mình, hiện giờ muối đã lớn muối sẽ ra ngoài tự lực cánh sinh.

Nghe được Nam Cung Tuyết nói, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười hạnh phúc, nàng gật đầu.

-Muối cứ yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì, bên cạnh ta còn có tỷ phu của muối á, hắn sẽ chăm sóc cho ta.

Nam Cung Tuyết cũng gật đầu, nàng ghé miệng sát tai Nam Cung Mị Ảnh nói nhỏ.

-Đúng a, khi gặp nguy hiểm tỷ phu có thể bế tỷ như bế công chúa rồi bỏ chạy á.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mừng rỡ, sau đó nàng xấu hổ cúi đầu, một lát sau lại quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong với vẻ mặt tức giận, nàng cho rằng Lâm Thanh Phong đã kể tất cả cho Nam Cung Tuyết nên nàng quyết định không để ý tới hắn nữa.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng rỡ, hắn không hiểu sao Nam Cung Mị Ảnh lại nhìn hắn với vẻ mặt tức giận, quay đầu về Nam Cung Tuyết thì chỉ thấy nàng cười cười rồi nháy mắt với hắn.

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng hắn cũng biết được chẳng phải việc gì tốt, hắn ngược mặt nhìn trời than thở.

-Chẳng lẽ ông trời ghen tị với sắc đẹp của ta nên hiện tại ta chẳng làm gì mà cũng nằm thương?

Một bên khác thì Bạch Tiểu Phụng cũng từ từ mở mắt, hắn quay đầu nhìn thì thấy một cảnh tượng kì lạ, Lâm Thanh Phong thì ngẩng đầu nhìn trời, Nam Cung Tuyết cười khúc khích còn Nam Cung Mị Ảnh cúi đầu giận dữ.

Bạch Tiểu Phụng thở ra một hơi, cái tổ hợp yêu nghiệt này, lúc nào cũng kì quái nên hắn cũng chẳng có chút nào bất ngờ hay tò mò, một lúc sau bọn hắn sẽ trở lại bình thường thôi.

Bạch Tiểu Phụng nhìn xung quanh một chút, hần thấy trên mặt đất có một đám trái cây nên hần bước tới cầm ăn thử.

Cầm trên tay một loại trái cây màu vàng, nhưng chưa kịp đưa vào miệng Bạch Tiểu Phụng lại nghe Nam Cung Mị Ảnh nói.

-Không được ăn, những thứ này chỉ có ta và muội muội ăn, còn hai người thì tự đi tìm đồ vật mà ăn.

Khuôn mặt Bạch Tiểu Phụng mông bức, không phải hái về để ăn rồi lên đường sao? Tại sao lại không cho ăn? Hần quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong, chỉ thấy Lâm Thanh Phong lắc đầu cười khổ với hần.

Bạch Tiểu Phụng ngẩng mặt nhìn trời, hần tự lẩm bầm.

-Hôm nay là ngày gì? Tại sao vừa tỉnh dậy thì liền dính thương?

Nói rồi hần cũng ủ rũ để xuống trái cây mà hần đang cầm trên tay rồi đi về một hướng khác tìm kiếm thức ăn.

....Hết Chương 22

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cách làm giàu nhanh nhất là đánh cướp

Có bốn người một thú, đang tiến về U Âm thôn, bọn hần vừa di chuyển vừa cười nói vui vẻ.

Nam Cung Tuyết ôm tiểu Hắc cười nói vui vẻ, đã rất lâu rồi nàng chưa được nhìn thấy những nơi nhộn nhịp, hai tháng qua nàng chỉ theo tỷ tỷ trốn tránh truy sát thì làm sao có thời gian vui chơi.

Hiện tại sắp được vào U Âm thôn nên nàng rất cao hứng.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy muội muội mình cao hứng nàng cũng vui mừng.

Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe Nam Cung Tuyết quyết định sẽ gia nhập tông môn nên thời gian hiện tại nàng muốn bồi tiếp muội muội mình vui chơi thỏa thích.

Ở một bên, Lâm Thanh Phong đang trò chuyện cùng Bạch Tiểu Phụng.

-Tiểu Phụng, khi vào tới U Âm thôn thì người dự định sẽ làm gì?

Bạch Tiểu Phụng hiện tại cũng đang suy nghĩ, hần không biết tiếp theo sẽ làm gì, hỏi gia tộc? Hiện tại cũng không phải là lúc hỏi gia tộc, thân hần hiện tại bị thương tuy di chuyển không thành vấn đề nhưng nếu gặp phải tay chân của Bạch Ngọc Lâu thì hần không trốn được.

Bạch Tiểu Phụng trầm tư một lúc, hần quay đầu nói với Lâm Thanh Phong.

-Ân công, ta đã suy nghĩ, vào tới U Âm thôn ta sẽ tìm người đưa tin cho gia gia để gia gia đừng lo lắng, sau đó ta có thể đi cùng bọn người không?

Lâm Thanh Phong không có ý kiến, hần gật đầu, người xưa có câu tiền phạt tiền tới Tây Thiên hiện tại Bạch Tiểu Phụng vẫn còn bị thương nếu để hần một mình cũng không ổn.

Bốn người đi tới gần U Âm thôn đột nhiên Lâm Thanh Phong dừng lại, rồi nói.

-Hiện tại chúng ta đến U Âm thôn để mua lương thực, nhưng các người có tiền a?

Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng dừng lại, một mặt mông bức nhìn nhau.

....Quạ...quạ....

Lâm Thanh Phong bó tay rồi, hần vỗ trán rồi nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

-Không ngờ hai người đi mua lương thực mà lại không mang tiền, các người định đi cướp à?

Lâm Thanh Phong thở dài, cũng may là đột nhiên hần nghĩ tới, nếu đợi tới lúc đi mua lương thực hỏi tới tiền thì lúng túng.

Bỗng dung từ đằng xa có tiếng vó ngựa chạy tới, một đám người mặc áo đen cưỡi ngựa dừng trước mặt bọn hần.

Người áo đen dẫn đầu phát ra tiếng cười.

-Bạch Tiểu Phụng cuối cùng chúng ta đã tìm được ngươi.

-Ngươi rất khá, biết bỏ ngựa để ngự tạo dấu vết khiến chúng ta phải tốn công truy đuổi, còn ngươi thì chạy hướng khác.

Bạch Tiểu Phụng chảy mồ hôi, không ngờ bọn hắn lại bị phát hiện nhanh tới như vậy, hắn nhìn về phía Lâm Thanh Phong thờ dài.

-Xin lỗi ân công, ta không ngờ chúng ta lại bị bọn hắn phát hiện nhanh như vậy.

Lâm Thanh Phong lắc tay về mặt không sao cả, còn Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết về mặt như lâm đại địch, lấy ra hai thanh kiếm cầm trên tay.

Theo Lâm Thanh Phong cảm nhận được thì bọn người này tu vi tối đa là tên đầu lĩnh luyện khí tầng 10, những tên theo sau chỉ có hai tên đạt luyện khí tầng 9 còn lại ba tên thì luyện khí tầng 8.

Tên đầu lĩnh thấy Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh rút kiếm hắn mới nhũn mày xem xét cảnh giới của hai người một người là luyện khí tầng 8 một người là luyện khí tầng 7 không đáng lo.

Nhưng nhìn về Lâm Thanh Phong luyện khí tầng 10 thì hắn lộ vẻ nghiêm túc, hắn nói với Lâm Thanh Phong.

-Ba người các ngươi có thể tránh sang một bên, đây là chuyện nội bộ của Bạch gia không phải hạng như các ngươi có thể nhúng tay vào.

Bạch Tiểu Phụng thờ dài, hắn lấy từ nhẫn trữ vật ra một cây thương, nắm thương trong tay hắn nói với Lâm Thanh Phong.

-Mấy ngày nay đa tạ ân công trợ giúp, nhưng hiện tại đúng thật là chuyện của nội bộ Bạch gia, các ngươi cũng không nên nhúng tay vào.

Bạch Tiểu Phụng hiện tại cũng muốn liều chết rồi, hắn không thể để tay chân của Bạch Ngọc Lâu bắt được, hắn không thể để vì hắn mà gia gia lại chịu uy hiếp.

Lâm Thanh Phong nghe Bạch Tiểu Phụng nói, hắn gật đầu, hắn không cứu nhằm Bạch Tiểu Phụng.

Nếu Bạch Tiểu Phụng không bảo hắn rút lui mà muốn lợi dụng hắn đối phó với bọn người trước mặt thì hắn sẽ không giúp.

Nhưng Bạch Tiểu Phụng lại lo nghĩ cho an toàn của bọn hắn thì hắn quyết định sẽ giúp một tay.

Lâm Thanh Phong bước lên phía trước nhìn về phía bọn áo đen này hắn nói.

-Tiểu Phụng a, hiện tại ngươi có thể lui lại đứng bên cạnh Mị Ảnh cùng tiểu Tuyết, chuyện này cứ để ta lo là được.

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, Bạch Tiểu Phụng do dự một chút rồi cũng lui về phía sau đứng cùng với bọn Nam Cung Mị Ảnh.

Người đầu lĩnh nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, hắn cười gằn.

-Đừng tưởng ngươi là luyện khí tầng 10 thì có thể tham dự vào chuyện này, bọn ta có sáu người, ta sẽ cùng ngươi đấu, năm người còn lại sẽ giải quyết ba người bọn hắn.

Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu, hắn nói với người đầu lĩnh.

-Không ngươi sai rồi, một mình ta sẽ giải quyết tất cả các ngươi.

Người đầu lĩnh cười lạnh, hắn phát tay ra hiệu cho năm người sau lưng.

-Các ngươi, xông lên giải quyết ba tên kia, còn tên này giao cho ta.

Năm người nhận được mệnh lệnh gật đầu rồi phóng ngựa thật nhanh về phía bọn Nam Cung Mị Ảnh, nhưng bọn hắn chưa kịp hành động thì cùng một lúc bọn hắn cảm giác được khuôn mặt đau đớn, trời đất bỗng dưng tối sầm, bọn hắn văng khỏi lưng ngựa rồi không còn hơi thở.

Lâm Thanh Phong tốc độ rất nhanh, chỉ trong một giây hắn đã di chuyển tới trước mặt năm người áo đen và cho mỗi người một tát sau đó quay về vị trí cũ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tên đầu lĩnh và bọn Nam Cung Mị Ảnh thậm chí còn không kịp thấy gì, chỉ thấy năm tên áo đen đột nhiên văng khỏi lưng ngựa té xuống đất rồi không còn tỉnh dậy nữa.

Tên đầu lĩnh, một mặt mộng bức, hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh trong đầu hắn, hắn không hiểu tại sao năm người đột nhiên rơi khỏi lưng ngựa.

rồi nằm im, hấn tức giận quát to.

-Các ngươi làm cái gì? Nhanh đứng dậy giải quyết bọn hấn.

Nhưng năm người kia vẫn nằm im không nhúc nhích, tên đầu lĩnh tức giận hấn rút đao vút về một tên nằm gần nhất, thanh đao đâm vào thân thể tên đó nhưng tên đó vẫn không nhúc nhích.

Tên đầu lĩnh nhú mào, hấn xuống ngựa rồi lại gần tên mà hấn đã vút đao lên thân thể.

Xem xét xong tên đó hấn nhú mào, hấn có chút không tin nên hấn lại đi xem bốn tên còn lại, lúc này đầu hấn đầy mồ hôi, hấn nhìn về Lâm Thanh Phong khuôn mặt hấn tựa như gặp quỷ, giọng hấn run run.

-Ngươi...ngươi đã giết bọn hấn?

Như đáp lại câu hỏi của tên đầu lĩnh Lâm Thanh Phong chỉ đứng đó gật đầu.

Tên đầu lĩnh không tin, hấn lại tiếp tục hỏi.

-Bằng cách nào? Ta không nhìn thấy ngươi ra tay.

Lâm Thanh Phong không nhanh không chậm trả lời hấn.

-Cũng không có gì lạ, ta đã ra tay, mỗi người một tát, chỉ là tốc độ ta quá nhanh nên ngươi không nhìn thấy.

Tên đầu lĩnh thật hoảng sợ, hấn chỉ tay về Lâm Thanh Phong.

-Ngươi...ngươi dám giết người của Bạch gia, ngươi đừng mong có thể sống.

Lâm Thanh Phong lại tỏ vẻ không có chuyện gì cả, hấn nói.

-Vài ngày trước có một tên mạnh hơn ngươi nhiều lắm, hấn nói muốn giết ta, nhưng hiện tại ta vẫn đứng đây.

-Nên hiện tại ngươi có thể đi theo hấn rồi.

Nói xong Lâm Thanh Phong di chuyển tới trước mặt tên đầu lĩnh hấn cũng cho tên đầu lĩnh một tát, sau đó tên đầu lĩnh hai mắt trợn trắng, miệng phun máu, nằm ngheo đầu một bên, hấn chết rồi.

Mọi chuyện diễn ra chưa đầy 1 phút, đây là do Lâm Thanh Phong còn chờ đợi tên đầu lĩnh nếu không thì mọi chuyện còn chưa tới 1 giây là xong hết.

Thở dài một cái Lâm Thanh Phong nhìn trên tay tên thủ lĩnh có nhẫn trữ vật nên hấn cũng thu lấy, lại đi phía năm tên đã chết thu lấy nhẫn trữ vật của bọn hấn, Lâm Thanh Phong mới quay đầu nhìn bọn Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh triệt để mộng bức rồi, nàng lấy tay xoa hai mắt rồi lại trừng lớn, nàng không tin vào mắt của mình nữa rồi.

Trong ba người thì nàng là người biểu hiện ít nhất còn Nam Cung Tuyệt cùng Bạch Tiểu Phụng trợn mắt há mồm nước miếng cũng sắp chảy ra.

Trong đầu ba người hiện tại cũng giống như tên đầu lĩnh kia, thảo nê mã cũng đếm được cả chục vạn rồi.

Thấy biểu hiện của ba người, Lâm Thanh Phong chỉ cười cười.

Một lúc sau Bạch Tiểu Phụng phát ra tiếng nói.

-Thế giới này điên rồi, hay chính ta điên rồi? Ta làm sao lại thấy sáu tên kia chết hết khi chưa đầy 1 phút?

Nhưng không ai trả lời hấn, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyệt hai mắt cũng muốn rớt ra ngoài rồi, hai nàng cũng không tin vào mắt của mình.

Lâm Thanh Phong có chút bó tay rồi, cần gì phải khoa trương như vậy à? Sờ cảm một lúc hấn quyết định không để ý ba người, nhẫn đưa mắt nhìn về nhẫn trữ vật mà hấn thu thập được rồi bắt đầu xem xét bên trong.

Khi xem xét tất cả nhẫn trữ vật thì hấn lộ ra nụ cười nham hiểm, trong nhẫn trữ vật có rất nhiều tờ giấy cùng loại nên hấn nghĩ đây là tiền được dùng để lưu hành, còn một vài cục đá giống như những cục đá mà hấn lấy được từ tên tu sĩ áo xanh, hấn nghĩ đây là một loại đá có công dụng giống như linh thạch, ngoài ra còn rất nhiều thứ loạn thất bát tao khác.

Kiểm kê xong những gì thu được, Lâm Thanh Phong lẩm bầm.

-Cổ nhân nói không sai, cách làm giàu nhanh nhất đúng là chỉ có đánh cướp a.

....Hết Chương 23....

Chương 24: U Âm thôn

Ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh mộng bức một lúc sau, ba người tỉnh lại ánh mắt nhìn về Lâm Thanh Phong giống như nhìn một con quái vật.

Lâm Thanh Phong lúc này đang ngồi kiểm kê tài sản mà hắn thu thập được nên không để ý tới ba người.

Một lúc sau hắn nở nụ cười đen tối, nhìn về phía ba người Nam Cung Mị Ảnh hắn vỗ tay.

-Các ngươi lại đây a, ta nghĩ chúng ta không cần lo về tiền mua lương thực nữa á.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, rồi nàng vui vẻ bước tới gần Lâm Thanh Phong, nghĩ thử một chút, hắn là phu quân của nàng thì nàng cần gì phải lo lắng.

Nam Cung Tuyết cũng theo sau Nam Cung Mị Ảnh tới gần Lâm Thanh Phong nàng vẫn chân động khi nhìn vị tỷ phu này xuất thủ.

Bạch Tiểu Phụng thì cuối đầu cười khỏ, lần này Bạch Ngọc Lâu thật sự đã phải tấm sát, một cái tát tùy ý miểu sát luyện khí tầng 10 thì cho dù trúc cơ viên mãn cũng làm được nhưng chỉ trong chưa đầy một giây như vậy thì ít nhất cũng là Kim Đan kỳ mới được a.

Từ biểu hiện của Lâm Thanh Phong cho thấy thực lực của hắn ít nhất cũng là Kim Đan a, tuy không hiểu sao cảnh giới chỉ nhìn qua chỉ là luyện khí viên mãn nhưng hiện tại nói Lâm Thanh Phong luyện khí viên mãn thì Bạch Tiểu Phụng không tin.

Bạch Tiểu Phụng có chút sợ, rụt rè tiến về phía Lâm Thanh Phong.

Nhìn ba người đã tới bên cạnh, Lâm Thanh Phong lấy hai tờ giấy mang màu sắc khác nhau vàng và trắng từ trong nhẫn trữ vật ra, đưa đến trước mặt ba người, hắn hỏi.

-Đây có phải là tiền không? Nếu đúng là tiền thì trong này còn có hơn chục tấm màu vàng và trăm tấm màu trắng.

Nhìn hai tờ giấy mà Lâm Thanh Phong đưa ra Nam Cung Mị Ảnh gật đầu nói.

-Đúng là tiền, tờ màu trắng là ngân phiếu, còn tờ màu vàng là kim phiếu, một kim phiếu có giá trị bằng mười ngân phiếu, dưới ngân phiếu còn có đồng tệ, một ngân phiếu có giá trị bằng trăm đồng tệ.

-Theo lời phu quân nói thì hiện tại chúng ta có ít nhất hai mươi kim phiếu, muốn mua lương thực tích trữ thì chỉ cần mười ngân phiếu là đủ cho bốn người chúng ta dùng trong 2 tháng.

Lâm Thanh Phong nghe vậy, hắn gật đầu, sau đó hắn lấy ra một vài tờ kim phiếu và mấy chục tờ ngân phiếu đưa cho Bạch Tiểu Phụng, hắn nói.

-Ngươi cầm số tiền này, sau đó vào U Âm thôn mua một ít thuốc trị thương cho người, cùng tìm cách liên lạc với gia gia người, còn ba người bọn ta sẽ lãnh phần đi mua lương thực.

-Cuối ngày chúng ta sẽ tụ họp ở nơi này rồi cùng nhau tiến về Nam Cung thành được chứ?

Bạch Tiểu Phụng nghe được lời của Lâm Thanh Phong hắn gật đầu, rồi nhận lấy số tiền mà Lâm Thanh Phong đưa cất vào nhẫn trữ vật.

Bốn người một thú cùng nhau tiến vào U Âm thôn.

....

U Âm thôn, tuy gần với hiểm địa U Âm sâm lâm nhưng vì nơi đây không bao giờ có thú triều nên rất nhiều người thường lựa chọn sống tại nơi đây, nên nơi đây rất nhộn nhịp không giống như cái tên của nó.

Dù gọi là thôn nhưng U Âm thôn rất lớn, tuy có chút hỗn loạn do không có quan phủ nhưng cũng rất nhộn nhịp, phần lớn là người bình thường cũng có một số ít tu sĩ.

Ba người một thú, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng với tiểu Hắc đi dạo trong chợ.

Chợ của U Âm thôn rất đông người, rất nhiều cửa tiệm, cũng rất nhiều người bày sạp hàng bán đầy thứ cổ quái linh tinh, nhìn khu chợ nhộn nhịp Lâm Thanh Phong rất thoải mái, khu chợ này có chút giống những khu chợ ở Việt Nam mang lại cho hắn cảm giác thân thuộc.

Nam Cung Tuyết ôm tiểu Hắc hết nhìn Đông tới nhìn Tây, nàng rất cao hứng khi được tới những nơi đông người.

Nam Cung Mị Ảnh thì chú ý tới một vài cửa hàng, nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định trước tiên là mua một ít gia vị để Lâm Thanh Phong nấu nướng.

Ba người bước vào một cửa tiệm, trong cửa tiệm bán rất nhiều hàng hóa đủ loại, có chén đĩa, có quần áo, v.v...

Ông chủ tiệm nhìn thấy ba người trang phục kì lạ bước vào cửa tiệm, mặc dù có chút tò mò nhưng ông chủ cũng không hỏi nhiều, trên đời này có rất nhiều người kì lạ, nhưng nếu bọn hắn đến đây chỉ để mua đồ thì quán bọn hắn làm gì? Ông chủ mỉm cười chào hỏi.

- Xin hỏi ba vị khách nhân đến bốn tiệm là muốn mua gì ạ.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi nói với ông chủ.

- Chúng ta muốn mua vài bộ y phục, còn có một ít gia vị nấu ăn.

Ông chủ mỉm cười rồi nói.

- Các vị đúng là có mắt nhìn, riêng về y phục thì tại U Âm thôn bốn tiệm đứng thứ hai thì không tiệm nào dám nhận thứ nhất, xin mời các vị qua bên này chọn y phục, còn phần gia vị nấu ăn thì ta sẽ bảo tiểu nhị chuẩn bị cho các vị.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết dắt tay nhau đi lựa y phục, Lâm Thanh Phong cũng đứng một bên nhìn, nhìn những bộ y phục kiểu dáng giống như y phục cổ của người Trung Quốc Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi quyết định không chọn.

Không phải là hắn ghét bỏ gì y phục của người Trung Quốc nhưng thật sự là hắn không quen mặc như vậy, hắn nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi ông chủ.

- Ông chủ ạ, tại nơi này có thể đặt may y phục theo yêu cầu không?

Ông chủ nở nụ cười nhìn Lâm Thanh Phong đưa cho Lâm Thanh Phong tờ giấy cùng cây bút lông, rồi nói.

- Có chứ, vị khách nhân này, ngài muốn ta may y phục theo kiểu nào? Ngài có thể vẽ mẫu cho chúng ta ạ?

Lâm Thanh Phong vui mừng, hắn cầm lấy tờ giấy và cây bút lông, nhìn cây bút lông một chút hắn giải đầu, rồi nhìn về một góc cửa hàng có để than củi, hắn chạy tới lấy một ít than rồi bắt đầu vẽ lên kiểu dáng mà hắn muốn.

Vẽ xong một hồi hắn gật đầu đưa lại tờ giấy cho ông chủ, hắn nói.

- May giúp ta những kiểu dáng này được chứ?

Hắn vẽ lên giấy là một số kiểu dáng áo thun, quần dài cùng với áo khoác, ông chủ nhìn những thứ hắn vẽ trầm ngâm một chút rồi nói.

- Những kiểu dáng này, nhìn qua rất đơn giản nhưng thật sự là ta chưa gặp bao giờ, ta sẽ cố gắng hoàn thành nội trong hôm nay, trưa mai ngài có thể đến xem thử, nếu ngài vừa ý thì tốt còn có chỗ nào không vừa ý thì chúng ta sẽ sửa chữa theo yêu cầu của ngài.

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý, sau đó hắn chọn vài loại vải để ông chủ cửa hàng may.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết một lúc sau cũng chọn được vài bộ y phục vừa ý, bọn hắn giao tiền rồi bước ra khỏi cửa hàng.

Lâm Thanh Phong sờ cằm rồi nói.

- Đã hẹn với ông chủ ngày mai sẽ trở lại thử đồ, thôi thì chúng ta tìm một nơi nào đó để ngủ sẵn tiện tắm rửa một chút rồi ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu sau nhiều ngày đi đường thì nàng cũng muốn tắm rửa, còn Nam Cung Tuyết nghe nói có thể ở lại U Âm thôn thêm một ngày thì nàng làm sao có thể từ chối.

Thấy cả hai nàng đều đồng ý nên Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

- Như vậy, trước tiên chúng ta nên tìm một khách điểm để ở lại, sau đó rồi lại đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Rất nhanh họ tìm được một gian khách điểm gần chợ.

Bước vào khách điểm, tiểu nhị nở nụ cười hơn hờ tiếp đón.

- Khách quan, các ngài muốn dùng gì ạ?

Lâm Thanh Phong cũng cười nói với tiểu nhị.

-Bọn ta muốn thuê phòng trọ ở qua đêm, xin hỏi còn phòng trống không?

Tiểu nhị nghe xong, hần gật đầu rồi nói.

-Khách quan muốn thuê phòng a? Để ta dẫn các ngài đi gặp chủ phòng quỳ.

Chủ phòng quỳ nghe tiểu nhị nói bọn Lâm Thanh Phong muốn ở trọ thì hần lật sách nhìn một chút rồi nói.

-Các vị khách quan, hiện tại chúng ta còn có 3 phòng trống, hai phòng nhỏ và một phòng lớn, phòng nhỏ thì năm mươi đồng tệ còn phòng lớn thì một trăm.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi quyết định thuê hết 3 phòng, một cho Bạch Tiểu Phụng một cho hần và một cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

Đứng một bên, Nam Cung Tuyết nghe Lâm Thanh Phong muốn thuê 3 phòng thì nàng nở nụ cười giao hoát.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không chú ý tới nụ cười của muội muội mình, nàng cũng có suy nghĩ giống Lâm Thanh Phong a.

Sau khi làm xong hết thủ tục cho thuê phòng thì tiểu nhị đi trước dẫn đường cho bọn hần, khi tới nơi thì tiểu nhị xin phép rồi đi

Phòng lớn có một giường ngủ lớn đủ cho hai người nằm, còn có khu vực tắm riêng có màn che, Nam Cung Mị Ảnh cũng rất mệt mỏi nhưng là thân nữ nhi dù mệt mỏi cỡ nào nàng cũng muốn tắm một cái rồi tính tiếp.

Thấy Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu đi tắm, Nam Cung Tuyết nở cười ngày càng đậm hơn, nàng ôm tiểu Hắc từ từ bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại không gây tiếng động, rồi đi tới phòng của Lâm Thanh Phong.

Phòng nhỏ thì chỉ có giường cho một người nằm, một bộ bàn ghế giữa phòng để tiếp khách còn muốn tắm thì phải ra khu vực công cộng.

Nhìn xung quanh phòng một lượt Lâm Thanh Phong gật đầu, cách bài trí của phòng rất ngăn nắp, tuy rằng muốn tắm phải đi tới khu vực công cộng nhưng hần cũng không bài xích, khi còn là sinh viên hần cũng đã quen thuộc với điều này.

Ngả lưng xuống, nằm một chút thì hần nghe có tiếng gõ cửa, cùng giọng của Nam Cung Tuyết vọng vào.

-Tỷ phu a, tỷ tỷ gọi tỷ phu qua phòng có chuyện gấp á, tỷ phu mau qua a, còn muội trước tiên sẽ ra ngoài đi dạo một chút và tìm Bạch Tiểu Phụng.

.....Hết Chương 24.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị nhìn thấy rồi

Nhìn bóng lưng nhanh chóng chạy xa của Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong không có chút nghi hoặc.

-Tại sao à? Sao lại sốt sắng như vậy chứ?

Gãi đầu một lát rồi Lâm Thanh Phong bước ra khỏi phòng, tiến về căn phòng của hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

Đứng trước cửa phòng, hần vẫn còn nghi hoặc về thái độ của Nam Cung Tuyết, thờ dãi một hồi, hần gõ cửa rồi nói.

-Lão bà a, ta đến rồi mau mở cửa a.

Không có tiếng đáp lại, hiện giờ Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang tắm, nàng còn đinh ninh rằng muội muội nàng vẫn còn trong phòng nên dù nàng nghe có người gọi cửa nhưng cũng không ra mở.

Lâm Thanh Phong đứng ngoài cửa đợi một lúc lâu, vẫn không có người mở cửa hần gãi đầu rồi tự mở cửa tiến vào.

Trong phòng trống không, chẳng có ai khác, Lâm Thanh Phong về mặt mờ mịt.

-Chẳng phải đã nói là có chuyện tìm ta sao? Hiện tại lại đi đâu mất rồi?

Nhìn khắp phòng chẳng thấy người nào, Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi chuẩn bị ra ngoài, nhưng lúc này giọng của Nam Cung Mị Ảnh lại vang lên.

-Muội muội, lấy giúp ta bộ y phục nào.

Lâm Thanh Phong mộng bức rồi, đầu não hấn cấp tốc xoay chuyển, hiện tại hấn đã hiểu vì sao Nam Cung Tuyết lại sốt sắng đi tìm Bạch Tiểu Phụng như vậy.

Lâm Thanh Phong dở khóc dở cười với người em vợ này.

Nam Cung Mị Ảnh đợi một lúc cũng không có tiếng đáp lại của Nam Cung Tuyết, lòng nàng cũng nghi hoặc.

-Tại sao tiểu Tuyết lại không trả lời à? Không lẽ đã ngủ rồi?

Nam Cung Mị Ảnh thờ dài, nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định chỉ quấn một chiếc khăn tắm che người rồi bước ra ngoài tìm y phục.

Lâm Thanh Phong đứng giữa phòng, nghe tiếng bước chân của Nam Cung Mị Ảnh đầu hấn đầy mờ hồ, hấn nhìn khắp phòng tìm chỗ để trốn rồi nhanh chóng núp vào tủ đồ.

Nam Cung Mị Ảnh từ phòng tắm bước ra, nhìn khắp phòng, nàng không thấy Nam Cung Tuyết, nàng thờ dài một tiếng.

-Chắc lại đi tìm phu quân rồi, thật là gấp gáp à, không thể chờ ta ra rồi cùng nhau đi sao?

Nam Cung Mị Ảnh bước từ từ tới chiếc tủ mà Lâm Thanh Phong đang trốn, nhìn từ trong tủ Lâm Thanh Phong thấy nàng đang tiến lại đây, hấn thật muốn khóc rồi.

Lâm Thanh Phong không ngờ hấn lại bị Nam Cung Tuyết hỏ thăm như vậy, hấn cười khổ.

-Lần này thật là tiêu rồi, sẽ chết a, nhưng mà nghĩ kỹ lại một chút mình nhìn chính là lão bà của mình thì không có mao bệnh à?

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi hấn quyết định mở tủ bước ra.

Nam Cung Mị Ảnh bước tới phía trước tủ đồ, bỗng dưng tủ đồ mở ra, mặt nàng mộng bức.

Sau đó Lâm Thanh Phong từ trong tủ bước ra ngoài hấn nhìn nàng, hai mắt tròn to miệng chảy nước miếng.

Nam Cung Mị Ảnh cứng người rồi, mắt nàng thấy rõ ràng đây chính là Lâm Thanh Phong hiện tại hấn còn đang chảy nước miếng mà nhìn nàng.

Nam Cung Mị Ảnh muốn hét lớn lên, nhưng nàng lại nghĩ.

-Đây là phu quân ta, để phu quân nhìn giống như cũng không có mao bệnh à?

Nam Cung Mị Ảnh cũng hoảng loạn rồi, nàng không biết nàng nên làm gì trong tình cảnh này, nên nàng cứ đứng đó nhìn về Lâm Thanh Phong.

Tình cảnh trong phòng có chút quỷ dị, một người nam nhân miệng chảy nước miếng mắt tròn to nhìn về người nữ nhân, còn người nữ nhân lại mang một vẻ mặt mộng bức nhìn hấn.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh hít một hơi thật sâu, nàng hiện tại rất xấu hổ nhưng để che đi sự xấu hổ đó nàng giả vờ lạnh nhạt nói với Lâm Thanh Phong.

-Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì tránh sang một bên để ta còn thay y phục

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói, hấn máy móc gạt đầu tránh sang một bên nhưng hai mắt vẫn tròn to nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Hiện tại trên người nàng chỉ quấn một chiếc khăn che đi bộ phận nhạy cảm, nhìn nàng khiến cổ họng của Lâm Thanh Phong khô khốc, tiểu huynh đệ của hấn cũng phát cò nổi loạn.

Lâm Thanh Phong gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Nam Cung Mị Ảnh bước tới tủ đồ để lấy y phục, hiện tại hấn chỉ thấy được phần lưng của nàng.

Nhìn phần lưng trắng ngần của nàng, trên lưng có nhiều vết sẹo khiến hấn dần thanh tỉnh.

Tiểu huynh đệ của Lâm Thanh Phong cũng không còn muốn nổi loạn, Lâm Thanh Phong chỉ yên lặng đứng đó nhìn Nam Cung Mị Ảnh thay y phục ánh mắt của hấn tràn đầy nhu tình.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh thay y phục xong, nàng quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong.

Chỉ thấy hấn đứng đó nhìn mình, ánh mắt của hấn tràn đầy nhu tình, không còn tròn to, miệng cũng không còn chảy nước miếng khiến nàng không hiểu thấu.

Lâm Thanh Phong từ từ bước lại gần Nam Cung Mị Ảnh, hắn nhìn nàng thật lâu giống như muốn nhớ kỹ nàng, nàng là lão bà của hắn.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn hắn nội tâm đang hoảng loạn của nàng cũng bình tĩnh lại, nàng cũng nhìn hắn với ánh mắt đầy nhu tình.

Lâm Thanh Phong vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh, nàng cũng ngã vào lòng hắn, vòng tay ôm hắn.

Hai người ánh mắt say đắm nhìn nhau, Lâm Thanh Phong từ từ đưa mặt lại gần, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhắm mắt lại.

...

Bỗng dung cửa phòng bị bật ra thật mạnh, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy Nam Cung Tuyết đang nằm sấp mặt dưới sàn, còn tiểu Hắc một mặt mộng bức cũng nằm ở một bên, Nam Cung Tuyết ngồi dậy tay gãi đầu ngái ngủ nói.

-Xin lỗi tỷ phu, xin lỗi tỷ tỷ, đã làm phiền hai người, hiện tại muội sẽ ra ngay hai người cứ tiếp tục đừng để ý.

Nói rồi nàng nhanh chóng đứng lên, đóng lại cửa phòng rồi chạy mất hút, để lại tiểu Hắc vẫn đang mộng bức.

Nhìn bộ dáng của Nam Cung Tuyết thì Lâm Thanh Phong tỉnh ngộ, thì ra nàng ấy lừa mình tới đây còn nàng thì ở ngoài nhìn trộm.

Lâm Thanh Phong cười khò, nhìn Nam Cung Mị Ảnh còn đang mộng bức nhìn về cánh cửa, hắn nói.

-Được rồi, hiện tại chúng ta có thể tiếp tục, đừng để ý tiểu Tuyết.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh làm sao có thể tiếp tục? Dù cho nàng vẫn chưa tỉnh hồn thì hiện tại đầu óc của nàng vẫn hiểu chuyện gì đang diễn ra a.

Nàng xấu hổ, đẩy ra Lâm Thanh Phong rồi chạy về giường đắp chăn khắp người.

Nhìn dáng vẻ của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong cười cười, rồi hắn cũng tiến về giường, nằm cạnh bên nàng, hắn mở miệng.

-Hiện tại vẫn còn sớm, chúng ta cũng có thể ngủ một giấc, tiểu Tuyết ra ngoài có thể đi tìm Bạch Tiểu Phụng, đến tối nếu vẫn không thấy Bạch Tiểu Phụng thì chúng ta lại ra đầu thôn tìm hắn.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hắn nói, nàng cũng không phản đối.

Nàng là tiểu thư của Nam Cung gia, mặc dù bình thường cuộc sống cũng không tốt lắm, nhưng nàng vẫn có phòng riêng, vẫn hưởng được một số đãi ngộ của tiểu thư khuê các.

Sau nhiều ngày bị truy đuổi uống gió nằm sương, tới hiện tại nàng mới được nằm trên giường nên nàng cảm thấy rất thư giãn, nàng muốn ngủ một giấc, quan trọng hơn bên cạnh còn có phu quân của nàng, nằm trong lòng hắn nàng rất yên tâm, con buồn ngủ cũng nhanh chóng ập tới.

Lâm Thanh Phong nằm bên cạnh nàng, thấy Nam Cung Mị Ảnh rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ hắn cười cười, sau đó ánh mắt hắn trở nên kiên định, hắn phải tìm cách xóa đi những vết sẹo trên người nàng.

Cho dù hắn không ghét bỏ gì chúng, nhưng nàng là thân nữ nhi, cũng không nên lưu lại trên cơ thể những vết sẹo khó coi a.

Vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh, một lúc sau hắn cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

Một bên khác

Nam Cung Tuyết sau khi chạy ra khỏi phòng, nàng dừng lại thở một hơi, trên lưng toát mồ hôi, nàng thật hâm mộ tỷ tỷ, tìm được một người phu quân không để ý những vết sẹo trên người mà còn yêu thương nàng như vậy.

Nhưng Nam Cung Tuyết cũng thở ra một hơi may mắn, nàng tự lắm bầm.

-May mà lúc này chạy nhanh, nếu đợi một lúc tỷ tỷ hoàn hồn trở lại thì sẽ chết a

-Cũng thật khâm phục tỷ phu, có thể nhìn tỷ tỷ một cách quang minh chính đại như vậy mà vẫn không bị gì, nếu là người khác hiện tại không chết cũng bị lột một lớp da a.

Thầm gật đầu khâm phục Lâm Thanh Phong, Nam Cung Tuyết nhìn về hướng phòng lớn một chút rồi nàng quyết định ra ngoài dạo chơi, tiện thể tìm kiếm Bạch Tiểu Phụng.

Đi được một đoạn Nam Cung Tuyết vỗ đầu.

-Chết rồi, tiểu Hắc, lại bỏ quên tiểu Hắc rồi.

Nàng thở dài một hơi rồi lắc đầu đi dạo phố một mình.

Nam Cung Tuyết dạo chơi khắp chợ, lúc này Lâm Thanh Phong đã đưa nàng một số tiền nên hiện tại nàng gặp gì thích là mua, tay nàng cầm đủ loại đồ vật loạn thất bát tao.

Lo vui chơi thỏa thích Nam Cung Tuyết không để ý rằng, nàng đang bị ba người đàn ông theo dõi.

Một trong số ba người đàn ông lên tiếng.

-Đại ca, tam đệ, nhìn cô nương trước mặt vóc người thon thả, gương mặt cũng thuộc hạng nhất lưu, là một vị mỹ nữ chúng ta chuẩn bị ra tay a.

Người được gọi là lão đại, hấn toàn thân cơ bắp, trên ngực và bụng có hai vết sẹo dài trông rất dữ tợn, hấn gật đầu rồi nói.

-Được, lại theo nàng một đoạn, tới chỗ nào ít người chúng ta sẽ hành động.

Người được gọi là tam đệ ở một bên vỗ tay hoan hô.

-Đã lâu rồi chúng ta mới gặp được một mỹ nhân như vậy a, thật lâu chúng ta chưa được vui chơi thỏa thích, lần này nhất định phải thỏa sức một phen rồi lại bán nàng cho thanh lâu, nàng đẹp như vậy lần này chúng ta kiếm bộn.

Ba người nhìn nhau nở nụ cười đắc tiện rồi tiếp tục đi theo sau Nam Cung Tuyết.

.....Hết Chương 25.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ba tên tiểu nhân

Nam Cung Tuyết đang dạo chơi khắp chợ, tới chiều tối nàng có chút mệt mỏi, nàng nghĩ nghĩ một chút rồi muốn trở về khách điếm nhưng nhớ ra nàng vẫn chưa đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Nam Cung Tuyết lấy tay che trán, nàng tự trách mình ham chơi nên quên mất việc chính, nhìn xung quanh hiện tại trời cũng gần tối, các cửa hàng cũng bắt đầu thấp lèn đèn.

Nam Cung Tuyết suy nghĩ một chút, hiện tại chắc Bạch Tiểu Phụng cũng đã ra khỏi thôn đến chỗ hẹn và chờ nên nàng cũng không đi tìm mà trực tiếp hướng ra đầu thôn để tìm hấn.

Trong một ngõ hẻm nhỏ gần đó, ba người nam nhân nhìn theo hướng Nam Cung Tuyết rời đi, một trong số đó nở nụ cười âm thầm.

-Nàng đang hướng ra đầu thôn, nơi đó là nơi vắng vẻ chúng ta có thể hành động rồi. Đúng là ông trời cũng giúp chúng ta.

Hấn dứt lời, hai người còn lại cũng nở nụ cười âm thầm.

Sau đó ba người từ từ đi theo sau Nam Cung Tuyết ra đầu thôn.

Nam Cung Tuyết trên đường đi hai tay ôm lấy rất nhiều bao chứa rất nhiều thứ loạn thất bát tao, nhẩn trữ vật của nàng bởi vì nàng chưa bắt đầu tu luyện đúng hệ linh căn nên không gian rất nhỏ không thể chứa đủ.

Nam Cung Tuyết đi tới gần cổng thôn, nàng vừa đi vừa hát, tâm tình nàng rất vui vẻ.

Tới một đoạn đường vắng người, bỗng từ đâu xuất hiện ba người nam nhân, một trước hai sau ngăn cản đường đi của nàng, ba người nở nụ cười đắc tiện nhìn về nàng.

Người chắn đường phía trước, cời trần trên mặt và ngực hấn có hai vết sẹo cộng thêm cơ bắp của hấn khiến hấn trông thật dữ tợn, hấn cười nói với Nam Cung Tuyết.

-Mỹ nhân, ngươi cũng đi dạo cả ngày rồi, chắc cũng khát nước à, ba anh em chúng ta có thể mời ngươi đi uống nước không?

Nam Cung Tuyết nhú mày, nàng không thích tên này chút nào, mặc dù hấn nở nụ cười thiện ý mời nàng đi uống nước nhưng nàng không muốn, nàng lạnh

lùng nói.

-Không cần, hiện tại ta muốn trở về, phiền các người tránh sang một bên.

Cả ba nghe nàng nói sau đó bắt đầu cười, người được gọi là Tam đệ lên tiếng.

-Đại ca, mỹ nhân nàng cũng có chút tính khí a, chúng ta cứ ra tay bắt nàng đem về là được, cần gì phải nhe nhả như vậy à?

Người được gọi là Đại ca, nghe tam đệ nói vậy hấn gật đầu rồi quyết định cưỡng ép Nam Cung Tuyết rồi sau đó mang về.

Nhưng hấn chỉ là một tên luyện khí tầng 4 làm sao có thể là đối thủ của luyện khí tầng 7 như Nam Cung Tuyết?

Khi hấn giơ bàn tay định khống chế Nam Cung Tuyết, thì chỉ thấy Nam Cung Tuyết xoay người tay nàng cầm lấy cổ tay hấn rồi vòng ra sau lưng hấn, nàng không chế hấn, với vẻ mặt lạnh như băng nàng nói.

-Hiện tại các người tránh ra một bên, nếu không ta sẽ phé đi cánh tay của người.

Tên Đại ca mở hôi lạnh chảy đầy đầu, hấn không nghĩ tới Nam Cung Tuyết lại là một cao thủ, hấn cực khổ van xin.

-Đừng a, nữ hiệp ta biết sai rồi, xin tha cho ta lần này, còn hai người các người nhanh chóng tránh đường nhường lối cho nữ hiệp a.

Hai tên khác đứng một bên, nhìn thấy đại ca chỉ một chiêu cũng không chống nổi mồ hôi lạnh cũng ứa ra, trong ba người thì đại ca là tên có tu vi cao nhất còn không chịu nổi một đòn thì hai người tu vi còn thấp hơn thì tính là thứ gì?

Bọn hấn gật đầu rồi nhanh chóng nhường lối cho Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết nhìn bọn hấn rồi nàng buông tay tên đại ca, không nói một lời rồi lại tiếp tục bước ra ngoài thôn.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Tuyết dần dần khuất bóng tên đại ca hiện lên vẻ oán độc, hấn nói.

-Tiện nhân, đừng có ra vẻ đắc ý, ta sẽ để Bạch công tử thu phục người, xem người đắc ý được bao lâu.

Nhìn hai tên tiểu đệ đang đứng đó chờ đợi hấn, hấn đứng dậy rồi nói.

-Nhị đệ hiện tại theo ta, ta cùng người sẽ đi báo cho Bạch công tử, không thể để nữ tiện nhân đó rời đi dễ dàng như vậy.

-Còn Tam đệ ở lại đây canh giữ, chờ tiện nhân ấy trở về rồi người lại theo dõi sau đó báo cho chúng ta biết

Hai tên tiểu đệ gật đầu, tên nhị đệ bước theo tên đại ca đi tìm Bạch công tử, còn tam đệ thì ở lại trốn vào một góc chờ đợi Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết đi ra khỏi thôn, nàng tới chỗ đã hẹn trước với Bạch Tiểu Phụng, lúc này Bạch Tiểu Phụng đang ngồi đó nhắm mắt.

Nghe được có người tới gần Bạch Tiểu Phụng mở mắt nhìn sang, thấy đó là Nam Cung Tuyết hấn gật đầu.

Nam Cung Tuyết bước lại gần, nàng gãi đầu rồi nói với hấn.

-Lúc sáng đi vào chợ, tỷ phu đã đặt may một ít y phục nhưng vì kiểu dáng khá lạ nên ông chủ hẹn trưa mai mới có thể may xong, nên chúng ta quyết định sẽ ở lại đây một ngày, chúng ta cũng đã thuê xong khách điểm cho người, hiện tại ta sẽ dẫn người về khách điểm được chứ?

Bạch Tiểu Phụng cũng không từ chối, hấn gật đầu rồi bước theo nàng tiến về khách điểm.

Khi Nam Cung Tuyết cùng Bạch Tiểu Phụng quay về khách điểm, hai người cũng không để ý rằng sau lưng có người lặng yên theo dõi hai người, nhìn thấy hai người bước chân vào khách điểm tên này quay đầu bỏ đi.

Nam Cung Tuyết dẫn Bạch Tiểu Phụng lên căn phòng mà Lâm Thanh Phong đã thuê sẵn cho hấn, nàng nói với Bạch Tiểu Phụng.

-Đây là phòng mà tỷ phu đã thuê cho người, ta và tỷ tỷ sẽ ở phòng lớn bên kia còn tỷ phu sẽ ở phòng sát người.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hấn cũng không đòi hỏi gì nhiều, hấn chỉ muốn theo chân ba người về Nam Cung thành, ba người thuê phòng còn nghĩ tới hấn thì hấn còn đòi hỏi gì hơn? Hấn cảm kích cúi đầu nói với Nam Cung Tuyết.

-Tạ ơn Nam Cung Tuyết cô nương, phiền cô nương chuyển lời tới ân công, ta đã liên lạc được với gia gia và đã mua đủ số lượng thuốc dùng cho chúng ta nên ngày mai ta cũng không còn chuyện gì, khi nào các người xong việc thì chúng ta sẽ đi.

Nam Cung Tuyết gật đầu, nàng nói với hấn.

-Được rồi, hiện tại ngươi nên nghỉ ngơi, đồng thời tắm rửa một chút, nếu có chuyện gì thì hãy tới tìm tỷ phụ.

Nam Cung Tuyết bước ra khỏi phòng, nàng muốn về phòng rồi ngủ một chút, vui chơi cả ngày nàng có chút mệt.

Đứng trước cửa phòng cầm lấy tay định đẩy cửa, nàng sững sờ nhớ lại.

-Không phải lúc trưa ta đã phá hỏng không khí của tỷ tỷ cùng tỷ phụ a? Hiện tại nếu mở cửa ra lại vô tình phá hỏng lần thứ hai thì sẽ như thế nào?

Nam Cung Tuyết đứng trước cửa phòng, nàng gãi đầu do dự một chút, sau đó nàng quyết định trước tiên sẽ tới phòng của Lâm Thanh Phong xem xét.

-Nếu tỷ phụ có ở trong phòng thì ta có thể về, còn không có thì chứng minh tỷ phụ vẫn còn ở phòng ta cùng với tỷ tỷ.

Từ từ bỏ tay ra khỏi cánh cửa, Nam Cung Tuyết bước tới phòng của Lâm Thanh Phong, nàng đứng trước cửa phòng gõ cửa.

Một hồi lâu cũng không có người mở cửa, nàng quyết định đẩy cửa vào.

Trong phòng không có ai, Nam Cung Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng lấy tay vỗ ngực rồi thàn nói.

-Thật sự là đi dạo qua Quỷ môn quan một lần a, lúc đó nếu mở cửa thì thật sự sẽ bị tỷ tỷ đánh chết.

Cảm thán một câu, nàng bỏ đồng loạn thất bát tao trên tay xuống bàn, lúc dạo chơi ở chợ nàng cũng có mua thêm một số y phục, lấy một bộ từ trong số đó ra và nàng gọi tiểu nhị mang nước tắm lên giúp nàng.

....

Một bên khác, hai tên nam nhân đang quỳ gối trước mặt một nam nhân khác, trên người bọn hắn chảy đầy mồ hôi, đây là tên đại ca cùng tên nhị đệ, bọn hắn đang quỳ trước mặt Bạch công tử.

Bạch công tử thật ra là một người trung niên, số tuổi của hắn cũng hơn 40 đạt đến luyện khí tầng 10, cũng được tính là một nhân tài của Bạch gia nhưng hắn vẫn thích người ta gọi hắn là Bạch công tử.

Tên đại ca nói với Bạch công tử.

-Bạch công tử, xin ngài tin tưởng ta, nữ nhân hôm nay chúng ta gặp thật sự rất đẹp, chúng ta muốn dẫn ngài đến gặp nàng nhất định chúng ta không lừa ngài.

Người được gọi là Bạch công tử, hai tay đang ôm hai nữ nhân khác, bàn tay thì bóp lấy bộ ngực của hai nàng, hắn nghe tên “đại ca” nhắc tới nữ nhân hắn mới mở mắt ra, nhìn về phía hai tên đang quỳ, hắn nói.

-Được, ta tin ngươi lần này, nếu nàng thật sự đẹp như lời ngươi nói thì ta sẽ thưởng hai ngươi trăm tấm ngân phiếu, còn nếu không thì các ngươi biết chuyện gì sẽ xảy ra a?

Tên “đại ca” nghe được lời của Bạch công tử thì hắn run rẩy rồi nói.

-Bọn tiểu nhân làm sao dám lừa công tử, hiện tại ta đã để Tam đệ theo dõi nơi nàng dừng chân, hiện tại ta sẽ đi tìm hắn bảo hắn đưa chúng ta tới gặp nàng.

Tên được gọi là Bạch công tử nở nụ cười, hắn là một người của Bạch gia, hắn được lệnh của gia chủ Bạch Ngọc Lâu dẫn theo người đi truy sát Bạch Tiểu Phụng, nhưng truy sát tới đây thì mất dấu nên hiện tại hắn ở đây và phái người đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Trong lúc rảnh rỗi hắn muốn tìm nữ nhân, nhất là mỹ nữ để giải tỏa ham muốn của chính mình, dựa vào danh tiếng của Bạch gia thì ai dám từ chối hắn.

Vì thế hắn đã hại đời rất nhiều thiếu nữ, các nàng sau khi được hắn hưởng dụng xong, nếu chán thì hắn sẽ vứt đi còn không thì hắn sẽ đem về chơi chán thì hắn sẽ vứt.

Bạch công tử nở nụ cười dâm đãng, hắn nói.

-Được rồi, hiện tại ta sẽ theo các ngươi, các ngươi có thể dẫn đường cho ta rồi.

.....Hết Chương 26.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bạch Lam xui xẻo

Trong khách điểm, Nam Cung Tuyết đã tắm xong, nàng không thay xong y phục mà chỉ quấn một chiếc khăn lên người, rồi leo lên chiếc giường đáng ra thuộc về Lâm Thanh Phong trùm kín chăn và nhắm mắt ngủ.

Ba tên tiểu nhân dẫn đường cho Bạch công tử đến trước khách điểm mà bọn Lâm Thanh Phong đã thuê phòng, tên tam đệ cúi đầu nói.

-Bạch công tử, ta thấy mỹ nhân đó đã đi vào trong khách điểm này, với uy danh của công tử thì có thể hỏi tên chương quỹ là biết được nàng ở phòng nào.

Bạch công tử nghe hắn nói rồi gật đầu.

-Tốt, đã vậy trước tiên ta sẽ hỏi tên chương quỹ rồi tới đó, nếu nàng thật sự đẹp thì ta sẽ thưởng các người.

Ba tên tiểu nhân nhìn nhau vui vẻ nở nụ cười, rồi ríu rít nịnh bợ.

-Đa tạ công tử, được làm việc cho công tử là vinh hạnh của bọn ta.

Bạch công tử phát tay rồi bước vào khách điểm tìm chương quỹ hắn giờ giọng bá đạo.

-Chương quỹ, ta nghe nói trưa nay có mỹ nhân đến thuê phòng, hiện tại người mau nói ta biết nàng đang ở đâu.

Chương quỹ nhũn mảy, hắn không biết tên trước mặt là ai nên lạnh lùng nói.

-Xin lỗi vị khách nhân này, nếu người là đến thuê phòng thì chúng ta rất hoan nghênh nhưng nếu người tới tìm thông tin khách thì xin lỗi chúng ta sẽ không khai báo.

Ba tên tiểu nhân đứng phía sau, nghe tên chương quỹ trả lời thì tên đại ca bước lên nói.

-Người có biết người đang nói chuyện với ai chăng? Đây là Bạch công tử của Bạch gia tại Nam Cung thành, người mau nói ra mỹ nữ ấy ở phòng nào nếu không người sẽ chết.

Tên chương quỹ đầu đầy mồ hôi, hắn không ngờ được người này là người của Bạch gia, hắn chọc không nổi nên nhanh chóng cúi đầu.

-Xin lỗi công tử, là ta có mắt không trông, nên đã đắc tội công tử.

Chương quỹ hiện tại tâm thật hoảng sợ, hắn nhanh chóng lấy ra quyển sách ghi lại thông tin khách hàng và số phòng đã thuê, hắn tìm một lúc rồi nói với Bạch công tử.

-Chẳng giấu gì Bạch công tử, khi trưa đúng là có hai mỹ nhân đã đến đây thuê phòng cùng với một nam nhân, bọn hắn thuê một phòng lớn và hai phòng nhỏ.

-Khi này một trong hai mỹ nữ lại đưa về một tên nam nhân khác nên ta nghĩ hai nam nhân sẽ ở hai phòng nhỏ, còn hai vị nữ nhân sẽ ở phòng lớn, hiện tại phiên công tử theo ta, ta sẽ dẫn đường cho công tử tới phòng lớn.

Bạch công tử nhìn hắn gật đầu rồi bước chân theo sau.

Tới trước cửa phòng lớn mà Lâm Thanh Phong đã thuê, tên chương quỹ dừng lại rồi nói với Bạch công tử.

-Đây là phòng mà bọn hắn đã thuê, hiện tại tiểu nhân xin phép cáo lui.

Bạch công tử gật đầu, hiện tại hắn cũng tin lời của ba tên tiểu nhân đã báo lại với hắn, hắn phát tay với ba tên tiểu nhân đưa ra một sấp ngân phiếu rồi nói.

-Đây là số tiền mà ta đã nói là đưa cho các người, hiện tại các người có thể lui xuống.

Ba tên tiểu nhân tay cầm tiền đôi mắt phát sáng rồi ríu ríu cúi đầu cảm tạ rồi bắt đầu lui xuống.

Tên đại ca âm hiểm cười.

-Tiện nhân, dám đánh ta, hiện tại người sẽ biết thế nào là thống khổ a.

Bạch công tử sau khi nhìn ba tên tiểu nhân đi xa, hắn âm hiểm cười cười rồi đưa tay gõ cửa.

Bên trong Nam Cung Mỹ Ảnh cùng Lâm Thanh Phong đang ngủ, chợt Nam Cung Mỹ Ảnh tỉnh giấc vì tiếng gõ cửa, nàng hai mắt mông lung nhìn xung quanh.

Thấy Lâm Thanh Phong vẫn nằm một bên ngủ, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười ngọt ngào, nàng bước xuống giường rồi mở cửa.

Mở cửa ra nàng lại thấy một người nam nhân xa lạ, hắn đang nở nụ cười đậm đàng nhìn nàng, rồi hắn nói.

-Đúng thật là mỹ nhân a, thật không uổng tiền đưa cho ba tên kia.

Tên nam nhân này bước chân vào phòng, Nam Cung Mị Ảnh nhú mày, nàng nói với vẻ mặt lạnh như băng.

-Xin lỗi, làm phiền người trở ra, ta không quen biết người.

Bạch công tử nghe nàng nói, nở cười trên mặt hắn càng đậm hơn.

-Ừ chà, mỹ nhân còn sinh khí? Tốt lắm, như vậy thì ta càng thích thú.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hắn nói, nàng càng nhú mày chặt hơn, nàng lấy ra thanh kiếm từ trong hắc trử vật, lạnh lùng nói với hắn.

-Hiện tại là lần cuối cùng ta cảnh cáo người, phiền người ra ngoài, ta và người không quen.

Bạch công tử cười cắt tiếng cười lớn, Nam Cung Mị Ảnh càng lạnh thì hắn càng khoái chí, chinh phục được nữ nhân như vậy mới thích thú a.

Bạch công tử giơ tay lên, hắn nhanh chóng đánh rơi thanh kiếm của Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Mỹ nhân, người là luyện khí tầng 8 nhưng ta đã là luyện khí tầng 9, người không thể phản kháng được, tốt nhất là người ngoan ngoãn hưởng thụ a ta không muốn tổn thương tới người.

Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt càng giận dữ hơn, nàng nhìn Bạch công tử đôi mắt tỏa ra sát khí.

Lúc này tiểu Hắc nằm kế bên cũng tỉnh dậy linh trí của nó rất cao nên nó hiểu được chuyện gì đang diễn ra, nó phát lên tiếng hú dài rồi xù lông đe dọa.

Bạch công tử càng cười lớn, hắn rất thích những nữ nhân phản kháng hắn, hắn giữ chặt tay Nam Cung Mị Ảnh rồi nở nụ cười đậm đàng hơn, rồi tiện chân đá về phía tiểu Hắc khiến nó ngậm miệng.

Trên giường Lâm Thanh Phong đang nằm ngủ, hắn bị tiếng cười của Bạch công tử này và tiếng kêu của tiểu Hắc đánh thức, hắn ngồi dậy ngáp một hơi dài rồi ánh mắt mông lung nhìn xung quanh.

Hắn nhìn ra cửa lại thấy Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn về một người nam nhân lạ mặt còn tên này thì đang cầm lấy tay nàng nở nụ cười đậm đàng.

Hai mắt Lâm Thanh Phong bốc lửa, dù não tàn cũng hiểu được tình cảnh này là chuyện gì đang diễn ra a.

Lâm Thanh Phong ngồi dậy rồi bước tới chắn giữa người Bạch công tử và Nam Cung Mị Ảnh.

Bạch công tử đột nhiên bị người chắn tầm nhìn của hắn, hắn cau mày nhìn Lâm Thanh Phong hỏi.

-Người là ai? Mau tránh sang một bên.

Lâm Thanh Phong lạnh nhạt nhìn hắn rồi trả lời.

-Ta là phu quân của nàng, hiện tại người có thể trả lời ta tại sao người lại làm phiền chúng ta? Còn nữa, đừng có tiếp tục lộ ra vẻ mặt đậm đàng nhìn với lão bà của ta, cẩn thận ta giết người.

Bạch công tử nhìn về Lâm Thanh Phong hắn nở nụ cười lạnh.

-Ta là Bạch Lam, người người gọi ta là Bạch công tử, người Bạch gia, cũng là người mà người không trêu chọc nổi.

-Hiện tại người tránh sang một bên, còn bằng không ta sẽ trói người lại rồi bắt người nhìn xem phu nhân của người bị ta làm cho dục tiên dục tử.

Lâm Thanh Phong mặt tràn đầy sát khí sau khi nghe tên Bạch Lam, hắn thật không ngờ Bạch gia hết lần này tới lần khác gây sự với bọn hắn, hắn làm bầm.

-Lại là người Bạch gia, thật sự các người muốn ta diệt sát cả nhà các người lắm sao? Vì sao hết lần này tới lần khác lại tới gây sự với bọn ta à?

Thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh Lâm Thanh Phong hai mắt lạnh băng nhìn về Bạch Lam, hiện tại đối với Bạch gia hắn độ hảo cảm của hắn là số âm trừ một người Bạch Tiểu Phụng còn có thể nhìn được nên hắn quyết định đưa tên này cho Bạch Tiểu Phụng xử lý.

Lâm Thanh Phong không nhìn Bạch Lam quay đầu nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà nguoi vào trong rửa tay đi, tên này thì ta sẽ đem hấn giao cho Bạch Tiểu Phụng, tiểu Tuyết đi chơi cả ngày chắc hiện tại cũng tìm được hấn a.

Nam Cung Mị Ảnh gạt đầu, nàng tin tưởng Lâm Thanh Phong bước vào trong rửa tay.

Tại sao nàng tin tưởng? Đùng đùa không thấy lúc sáng trong một giây Lâm Thanh Phong có thể làm gọi luyện khí tầng 10 hay sao? Hiện tại hấn muốn đưa tên này cho Bạch Tiểu Phụng thì tên này còn trốn được ả?

Bạch Lam một bên thấy thái độ của Lâm Thanh Phong, hấn nổi giận nên đưa tay đánh về phía Lâm Thanh Phong ác độc nói.

-Tiểu tử, nguoi muốn chết thì đừng trách sao ta độc ác.

Nhưng một giây sau hấn chỉ thấy trời đất quay cuồng, một bàn tay đập vào mặt hấn khiến cả nguoi hấn quay như chong chóng sau đó đập đầu xuống đất, hấn ngất xỉu.

Lâm Thanh Phong nói một câu lạnh lẽo với hấn.

-Nguoi nên cảm thấy mình may mắn, hiện tại ta sẽ đem nguoi giao cho Bạch Tiểu Phụng xử lý, nguoi sống chết thế nào ta mặc kệ.

Lâm Thanh Phong nói rồi mặc kệ Bạch Lam có nghe hay không, hấn nắm cổ áo Bạch Lam, xách lên như xách một con gà rồi mang Bạch Lam đến phòng của Bạch Tiểu Phụng.

Lâm Thanh Phong đi tới trước phòng của Bạch Tiểu Phụng, hấn gõ cửa.

Một lúc sau Bạch Tiểu Phụng từ bên trong bước ra nhìn thấy Lâm Thanh Phong, không biết tại sao mặt Lâm Thanh Phong lại lạnh như băng nhưng hấn cũng nhanh chóng cúi đầu.

-Ân công.

Lâm Thanh Phong gạt đầu coi như là đáp lại, rồi tiện tay vứt Bạch Lam một bên rồi nói với Bạch Tiểu Phụng.

-Tên này là Bạch Lam, cũng là nguoi của gia tộc nguoi, lúc này hấn muốn trói ta rồi để ta một bên nhìn hấn khiến lão bà ta dục tiên dục tử.

Nói tới đây Lâm Thanh Phong dừng một chút, rồi ánh mắt hấn tràn đầy sát khí nhìn Bạch Tiểu Phụng.

-Hiện tại ta đem hấn tới đưa cho nguoi xử trí, nguoi đừng khiến ta thất vọng mới tốt.

Nói rồi Lâm Thanh Phong không nhìn kết quả cũng không đợi Bạch Tiểu Phụng trả lời, hấn quay đầu bỏ đi.

Bạch Tiểu Phụng phát run, hấn thật sợ, sau khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong ra tay lúc sáng, hấn thật sự sợ nguoi ân công này.

Nhìn qua một bên Bạch Lam vẫn đang còn nằm hôn mê Bạch Tiểu Phụng trước tiên phé hấn, đợi hấn tỉnh lại rồi sẽ hỏi chuyện.

....Hết Chương 27....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ta là một người nhân từ

Bạch Lam mở mắt, hấn ôm đầu, trí nhớ của hấn có chút hỗn loạn, một lúc sau hấn dần tỉnh táo, mông lung nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là một căn phòng xa lạ, bỗng có một giọng nói vang lên bên tai hấn.

-Bạch Lam hiện tại nguoi đã tỉnh, nguoi có thể nói với ta chuyện gì đang xảy ra a.

Bạch Lam quay đầu về phía giọng nói phát ra, chỉ thấy một nguoi nam nhân đang ngồi đó, tay cầm chén trà từ từ uống.

Trong nháy mắt Bạch Lam biết được nguoi này là ai, hấn là mục tiêu trong chuyến đi này của Bạch Lam - Bạch Tiểu Phụng, Bạch Lam nhìn hấn với vẻ mặt cười gằn rồi nói.

-Tốt lắm Bạch Tiểu Phụng, hiện tại nguoi xuất hiện là để ta bắt nguoi đem về gia tộc phục mệnh a.

Bạch Tiểu Phụng buông xuống chén trà, cười lạnh nhìn Bạch Lam hấn nói.

-Bạch Lam, hiện tại ngươi đã bị ta phế hết tu vi thì làm sao có thể bắt được ta? Còn nữa ngươi đừng mong chờ bọn người đi theo ngươi sẽ cứu ngươi bởi vì bọn chúng đã bị ân công xử lý sạch lúc sáng rồi.

Bạch Lam nghe Bạch Tiểu Phụng nói, hắn không tin nên chỉ nở nụ cười lạnh.

-Ngươi cũng đừng lừa ta làm gì, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?

Bạch Tiểu Phụng che trán, hắn thở ra một hơi cũng lười giải thích với Bạch Lam, nếu Bạch Lam đã muốn chết thì hắn cũng không muốn nói nhiều.

Bạch Tiểu Phụng lấy thương từ nhẫn trữ vật rồi tiện tay cho Bạch Lam một thương ngang cổ.

Bạch Lam vẻ mặt không dám tin, hắn không thể tin được là Bạch Tiểu Phụng thật sự giết hắn, tới khi chết mắt hắn vẫn mở to nhìn chăm chăm Bạch Tiểu Phụng.

Bạch Tiểu Phụng ánh mắt lạnh băng, Bạch Lam là một trong những tay chân của Bạch Ngọc Lâu, cũng là một tên tội lỗi chồng chất nên Bạch Tiểu Phụng cũng không nương tay.

Nhìn về thi thể của Bạch Lam, Bạch Tiểu Phụng thu vào nhẫn trữ vật, rồi đi khỏi U Ám thôn, hắn vứt thi thể của Bạch Lam ở một nơi rồi quay trở về khách điểm.

Nhìn phòng cạnh bên còn sáng đèn, Bạch Tiểu Phụng nhớ lại, Nam Cung Tuyết đã nói với hắn Lâm Thanh Phong sẽ ở phòng này nên hắn bước tới gõ cửa.

Một lúc sau, cũng không ai ra mở cửa, Bạch Tiểu Phụng gõ đầu rồi lên tiếng.

-Ân công a, người có ở trong phòng không? Hiện tại ta có thể vào chứ?

Vẫn không có tiếng trả lời, Bạch Tiểu Phụng đứng bên ngoài gõ đầu hắn nghĩ nghĩ một chút rồi mở cửa bước vào.

Bạch Tiểu Phụng nhìn xung quanh một chút, trong phòng không có ai, hắn gõ đầu rồi tiến đến thò tắt ngọn đèn cây còn đang chiếu sáng, sau đó quay đầu bước ra.

Hắn bước tới cửa thì bên trong Nam Cung Tuyết đang nằm phủ chăn kín đầu cũng phát lên một tiếng rên yếu ớt, rồi trong cơn mê ngủ nàng kéo chăn xuống một chút rồi xoay người lộ ra cánh tay trắng ngần đầy vết sẹo.

Một bên Bạch Tiểu Phụng bước ra khỏi cửa nghe tiếng rên của Nam Cung Tuyết hắn đứng hình, rồi quay đầu nhìn về giường ngủ.

Trên giường ngủ Nam Cung Tuyết đang nằm đó, nàng lộ ra cánh tay trắng ngần đầy sẹo cũng được Bạch Tiểu Phụng nhìn thấy, hắn có chút say mê sau khi nghe tiếng rên nhẹ của Nam Cung Tuyết.

Nhưng nhìn tới cánh tay đầy sẹo của Nam Cung Tuyết hắn cũng bình tĩnh lại, hắn thầm nghĩ một chút, hắn cũng biết nàng là tiểu thư của Nam Cung gia thì làm sao có thể mang trên người nhiều vết sẹo như vậy?

Chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là trên đường bị truy sát thì nàng bị thương nên mới mang theo đầy sẹo.

Bạch Tiểu Phụng nghĩ thêm chút nữa, hắn lẩm bẩm.

-Nam Cung Mị Ảnh che chở nàng như vậy mà nàng còn mang theo nhiều sẹo như vậy thì Nam Cung Mị Ảnh còn mang theo bao nhiêu vết sẹo?

-Nam Cung Mị Ảnh lại là lão bà của Lâm Thanh Phong, thì làm sao Lâm Thanh Phong lại không biết?

-Mấy ngày qua nhìn cách Lâm Thanh Phong nâng niu hai tỷ muội Nam Cung gia như vậy thì hắn thật sẽ trả thù Bạch gia a.

Bạch Tiểu Phụng không nhìn nữa, hắn quyết định bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại ngẩng đầu nhìn trời đêm thờ dài.

-Với khả năng của Lâm Thanh Phong lần này Bạch Ngọc Lâu thật sự đã phải miếng sắt, Bạch gia sẽ bị đào ra một lớp da a, không biết lão tổ có thể chống nổi cơn thịnh nộ của hắn hay không?

Bạch Tiểu Phụng thờ dài lắc đầu, bỗng có một giọng nói vang lên bên tai hắn.

-Ngươi thật sự rất may mắn, nếu lúc đó ngươi bước tới gần tiểu Tuyết thì ta không ngại tiến ngươi đi gặp Bạch Lam.

Bạch Tiểu Phụng toàn thân da gà nổi lên, hắn nhìn về phía giọng nói phát ra, Lâm Thanh Phong đang đứng đó, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía hắn.

Bạch Tiểu Phụng thở phào một hơi, hắn nở nụ cười khổ rồi nói với Lâm Thanh Phong.

- Ân công, ta đã giải quyết Bạch Lam, hiện tại ta thay mặt gia gia bảo đảm rằng sẽ trợ giúp ngươi đối phó với Bạch Ngọc Lâu.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt vẫn lạnh như băng nhìn Bạch Tiểu Phụng, hất gật đầu rồi nói.

- Chuyện của Bạch Lam ta cũng biết được một ít, ngươi đã làm rất tốt hiện tại ngươi có thể về nghỉ ngơi, trưa mai sau khi lấy đồ đặt may thì chúng ta sẽ lên đường.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại nói với Bạch Tiểu Phụng.

- Hiện tại ta có việc nên sẽ ra ngoài một chút, ngươi ở nơi này tiện thể bảo vệ tiểu Tuyết cùng Mị Ảnh được chứ?

Bạch Tiểu Phụng gật đầu rồi quay về phòng.

Thấy Bạch Tiểu Phụng đã bước vào phòng, ánh mắt của Lâm Thanh Phong hiện ra sát khí, hắn đi tìm chuông quỹ để hỏi chút chuyện, hắn không tin là Bạch Lam có thể tự mình mò tới đây.

Nhìn ánh mắt lạnh băng đầy sát khí của Lâm Thanh Phong chuông quỹ tin chắc nếu hiện tại hắn không nói thì hắn sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Bọn ba người tiểu nhân dẫn Bạch Lam đến cũng khá nổi danh ở U Âm thôn nên chuông quỹ biết bọn hắn, nói cho Lâm Thanh Phong một ít tin tức về bọn hắn, chuông quỹ nghĩ bọn hắn sau khi nhận được tiền sẽ đến kỹ viện nên cũng nói cho Lâm Thanh Phong biết.

Lâm Thanh Phong gật đầu, bước chân ra khỏi khách điểm hắn lẩm bẩm.

- Dám đánh chủ ý tới người nhà của ta, các ngươi đây là muốn chết.

Một bên khác, ba tên tiểu nhân đang ở trong một kỹ viện, sau khi nhận được tiền từ Bạch Lam, bọn hắn rút lui rồi đến kỹ viện gọi ba người đàn bà để tận hưởng khoái lạc.

Tiếng rên yêu kiều của nữ nhân vang ra từ ba căn phòng, khiến người nghe cảm thấy xấu hổ.

Lâm Thanh Phong hai mắt lạnh như băng đứng trước một phòng, hắn mở cửa bước vào.

Người nữ nhân đang lên đỉnh thì thấy Lâm Thanh Phong, nàng giật mình hét lớn khiến tên nam nhân phía dưới giật mình, hắn nhìn về cửa thì thấy Lâm Thanh Phong đang đứng đó, hắn hét lớn.

- Tiểu tử, cút ngay đừng ảnh hưởng Tam gia chơi đùa.

Lâm Thanh Phong gật đầu cười lạnh nhìn hắn rồi nói.

- Vậy ra ngươi là Tam đệ a? Vậy làm phiền ngươi đi theo ta a.

Nói xong, không để cho tên tam đệ này phản ứng, Lâm Thanh Phong đã ra tay đánh ngất hắn rồi lúi ra khỏi phòng.

Một lúc sau trên tay Lâm Thanh Phong nắm tóc ba nam nhân lôi ra khỏi kỹ viện, mặc cho bọn hắn kêu la nhưng Lâm Thanh Phong mặt lạnh như băng vẫn nắm tóc kéo bọn hắn.

Lâm Thanh Phong một đường kéo bọn hắn ra khỏi U Âm thôn, đến một khu vực vắng người Lâm Thanh Phong tiện tay vứt bọn hắn một bên ánh mắt lạnh lùng nhìn về ba người.

Hiện tại ba tên này thật sợ hãi, người trước mặt này lại đi tìm bọn hắn, nghĩ về Bạch Lam một chút thì bọn hắn cũng hiểu được rằng ngay cả Bạch Lam chắc cũng không thoát khỏi ma chuông a.

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhìn bọn hắn lo sợ, hắn nói.

- Các ngươi rất khá, dám động đến gia đình của ta, thì ta sẽ không tha thứ, hiện tại nếu giết các ngươi thì sẽ thoải mái cho bọn ngươi quá.

- Nhưng ta là một người nhân từ, ta đảm bảo các ngươi sẽ không chết ngay mà sẽ từ từ hưởng thụ nỗi thống khổ đến lúc chết.

Nói rồi Lâm Thanh Phong bước lại gần ba người, chân hắn từ từ nghiền nát mệnh căn của ba người khiến ba người khóc thét van xin.

- Xin người tha cho bọn ta, bọn ta biết sai rồi, bọn ta sẽ không dám nữa.

Lâm Thanh Phong nghe bọn hắn nói, hắn lắc đầu.

- Từ lúc các ngươi dám đánh chủ ý tới tiểu Tuyết thì số mệnh đã định sẵn các ngươi sẽ chết, nên hiện tại dù các ngươi van xin ta, ta cũng không tha thứ.

Nói rồi Lâm Thanh Phong bắt đầu dùng chân đạp nát tay chân ba người bọn hắn, Lâm Thanh Phong làm rất chậm rãi, hắn đạp từ từ cho đến nát từng khúc xương tay xương chân của ba người.

Ba tên tiểu nhân này thống khổ van xin, sau đó lại chuyển sang chửi rủa.

-Người là ác ma, người chết cũng không được siêu sinh.

Nhưng Lâm Thanh Phong không trả lời bọn hắn, sau khi nghiền nát tất cả phần xương tay xương chân của ba người, hắn bắt đầu đập đến phần xương ngực, Lâm Thanh Phong lực đạo khổng lồ rất tốt, hắn đập nát từng chiếc xương lồng ngực của ba người nhưng không làm ảnh hưởng đến nội tạng.

Nhìn ba người nhào nhọt nằm trên đất vì không có khung xương chống đỡ, Lâm Thanh Phong rút cục dừng chân, hiện tại ba người cũng không còn sức để rên la nữa rồi.

Lâm Thanh Phong dừng một chút, hắn lại lấy từ nhẫn trữ vật ra một thanh chủy thủ, hắn mở miệng ba người sau đó cắt lưỡi bọn hắn.

Lâm Thanh Phong tiếp tục cầm chủy thủ mổ ra phần ngực của ba người rồi cắt một phần vách ngăn của tim vứt sang một bên cùng với thanh chủy thủ, nhìn ba người hắn nói.

-Hiện tại các người có thể nằm đó rồi hưởng thụ chờ đợi tử vong đến, ta thật sự là một người nhân từ a.

Bỏ mặc ba người đang nằm đó Lâm Thanh Phong quay đầu bước về khách điếm.

....Hết Chương 28....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thể hiện một chút

Lâm Thanh Phong toàn thân đầy máu bước về khách điếm, sát khí của hắn cũng từ từ nhẹ bớt, hắn trước tiên tìm tới phòng trọ hắn nói.

-Phiền phức phòng quý, có thể cho ta mượn phòng tắm không? Hiện tại ta muốn tẩy rửa một chút.

Nhìn toàn thân Lâm Thanh Phong, phòng quý mồ hôi lạnh toát ra, hắn cũng hiểu được số phận của ba tên tiểu nhân kia rồi.

Hắn nhanh chóng gạt đầu, nói với Lâm Thanh Phong.

-Được chứ, khách nhân mời theo ta.

Phòng quý dẫn đường cho Lâm Thanh Phong đi đến phòng tắm rồi hắn vội vàng cáo lui.

Lâm Thanh Phong thay ra bộ y phục đã nhiễm đầy máu của ba tên tiểu nhân, hắn bước vào phòng tắm, cọ rửa sạch sẽ toàn thân rồi lại lấy một bộ y phục mới từ trong vali đặt trong nhẫn trữ vật mặc vào.

Hắn bước ra khỏi phòng tắm, đến khi cảm nhận được sát khí trên người biến mất thì hắn mới quay về phòng.

Lúc này phòng vẫn đang sáng đèn, Lâm Thanh Phong nở nụ cười, mở cửa bước vào.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn ngồi đợi hắn trở về.

Thấy Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ đứng dậy tiếp đón, nàng ôm lấy hắn không nói gì.

Xoa đầu Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong cười nói.

-Lão bà a, lúc này ta ra ngoài một chút thấy chợ đêm rất nhộn nhịp, chúng ta đã ngủ cả buổi chiều hiện tại đi ra ngoài dạo chơi một chút a.

Nam Cung Mị Ảnh ôm hắn gạt đầu, hai người dắt tay nhau rồi đi ra khỏi khách điếm, trong phòng tiểu Hắc vẫn đang nằm ngủ nên hai người bỏ mặc nó ngủ mà không gọi dậy.

Mặc dù là giữa đêm nhưng chợ đêm của U Âm thôn rất nhộn nhịp, người người vẫn vui vẻ dạo chơi.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh tay trong tay dạo chơi khắp nơi.

Đi ngang qua một tiệm bán đồ trang sức, Lâm Thanh Phong dừng lại nhìn một chút rồi hắn mua một cặp nhẫn đẹp đẽ, gióng hệt nhau một cái đeo lên tay hắn, cái còn lại hắn đeo lên tay của Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh sững sờ một chút, nàng đỏ mặt cúi đầu, nụ cười của nàng kéo dài tới tận mang tai, phu quân của nàng lại tặng lễ vật cho nàng, trong lòng nàng rất vui vẻ.

Lâm Thanh Phong cũng nhìn nàng rồi nở nụ cười, hắn tiếp tục nắm tay nàng cả hai đi dạo khắp chợ.

Chợ đêm bán rất nhiều món ăn đủ loại khác nhau, nên chỉ cần nơi nào bọn hắn đi qua, nhìn thấy không tệ đều thử một chút.

Dạo quanh chợ một vòng chợ thì bọn hắn cũng muốn trở về, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh no căng bụng mà Lâm Thanh Phong cũng không khác là bao.

Trên đường về bọn hắn mua một cây trầm cho Nam Cung Tuyết, rồi Lâm Thanh Phong lại nắm tay dắt Nam Cung Mị Ảnh ra khỏi U Âm thôn, xung quanh thôn rất ít cây cao, ánh trăng rất sáng, nên hắn muốn cùng Nam Cung Mị Ảnh ngắm trăng.

....

Ánh trăng treo trên cao, từng cơn gió thổi qua khiến cỏ cây phát ra tiếng xào xạc.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đang cùng nhau nhìn ngắm trăng sáng.

Vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh vào lòng, Lâm Thanh Phong nói.

-Cảm giác ngắm trăng, ôm lão bà lúc nào cũng thoải mái a.

Nằm trong lòng hắn Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ, nàng nói.

-Cũng không phải là lần đầu a, cần gì phải nói như vậy chứ?

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn Nam Cung Mị Ảnh trong lòng mình, hắn nói.

-Lão bà a, ở nơi của ta, việc mà một nam nhân trao cho nữ nhân một chiếc nhẫn cũng giống như là lễ vật định tình a.

-Hiện tại nàng chấp nhận đeo trên tay lễ vật định tình của ta thì cũng không muốn tháo xuống à.

Nghe lời của Lâm Thanh Phong, mặt Nam Cung Mị Ảnh càng đỏ hơn, nàng ngọt ngào nói với hắn.

-Làm sao có thể tháo xuống? Đây là lễ vật của phu quân tặng thì làm sao tháo xuống à.

Lâm Thanh Phong cười một tiếng, rồi hắn nói với nàng.

-Ngày mai sau khi chúng ta lấy y phục thì lại tiếp tục lên đường về Nam Cung thành chứ?

Nam Cung Mị Ảnh nghĩ nghĩ rồi nói.

-Không được, chúng ta phải quay lại U Âm sâm lâm để tìm vị tiên bối kia. Không có hắn chúng ta không thoát khỏi sự truy sát của Bạch Ngọc Lâu a.

Lâm Thanh Phong bắt đầu xoa trán, hắn cười khổ.

-Ta đã nói với nàng vị “Tiền bối” mà các nàng nói đó là ta à, ta không nhất thiết phải lừa các nàng a.

Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn Lâm Thanh Phong, một phần nàng tin tưởng phu quân sẽ không lừa nàng, nhưng một phần khác lại không thể tin.

Nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong bắt đầu xoa trán, hắn nói với nàng.

-Lúc trước hai nàng thấy dư chấn về uy lực của vị tiên bối đó, vậy ngày hôm trước hai nàng có phát hiện rằng có người đốt lửa a?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng cũng nhớ đến là trước đó có người nhóm lửa, loại cây của U Âm sâm lâm rất kì lạ, mỗi khi nhóm lửa thì mùi hương sẽ bay rất xa.

Thấy nàng gật đầu, Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Người đó là ta, trước đó ta mới đến đây, lo sợ nước hồ không sạch sẽ nên ta muốn đun sôi một ít để dùng làm nước uống.

-Nhưng sau đó thì một đoàn thú bao vây ta, ta cũng hoảng sợ rồi bỏ chạy, nhưng cũng chính lúc đó ta phát hiện ra khí lực của ta rất lớn, ngày hôm sau ta muốn thử một chút rồi kết quả lại lan đến chỗ hai nàng.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức, nảo nằng đang cấp tốc xoay chuyển, phải biết rằng lúc vừa gặp nằng Lâm Thanh Phong chỉ là một người phạm, còn chưa tu luyện a, chỉ là người phạm mà lại có khí lực như vậy?

Nam Cung Mị Ảnh vạn lần không tin, nằng tiếp tục lắc đầu.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, nhưng lúc này đầu hấn linh quang lóe lên, hấn lấy cái nôi và cái valy từ trong nhẫn trữ vật ra rồi hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Cái nôi này, cái valy cùng với vài món đồ đã cùng ta đi đến nơi này nên bọn chúng cũng có vài đặc điểm khác biệt á.

Nói rồi hấn giơ lên cái nôi, dùng sức đập nhẹ xuống đất một cái, thì mặt đất nứt toác oanh ra một cái hố sâu đường kính vài chục trượng.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức đứng một bên nhìn cảnh này, nằng lấy tay nheo đuôi một cái, thật sự là rất đau chứng tỏ nằng không nằm mơ.

Một bên khác Lâm Thanh Phong lấy ra vài bộ y phục hấn đưa tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Những bộ y phục này cùng với hai bộ mà ta đưa các nằng lúc trước cũng cùng ta xuyên qua, chúng rất nhẹ nhưng khả năng phòng ngự của chúng không yếu chút nào à, không tin nằng có thể dùng kiếm chém thử một nhát.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức, nằng náy móc lấy từ trong nhẫn trữ vật ra thanh Hàn Băng Kiếm mà Lâm Thanh Phong đã đưa, rồi vung tay chém thật mạnh vào bộ y phục trước mặt.

Một tiếng “kengggggggg” thanh thúy vang lên, thanh kiếm trong tay nằng phát ra tiếng “ông. . ông. . .” ngoài ra dư chấn còn khiến nằng run tay buông kiếm.

Nhìn thanh Hàn Băng Kiếm nằm trên mặt đất, Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt, lại cầm lấy bộ y phục lên nhìn, nơi mà nằng dùng sức chém vào một đạo vết xước cũng không có, lúc này nằng mới hoàn toàn tin lời của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lắc tay một chút rồi cười cười nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Hiện tại tin a? Ta không cần thiết gạt nằng.

Nói rồi hấn chỉ tay về cái nôi và cái valy.

-Cái nôi này cùng với cái valy theo ta tới đây nên bọn chúng rất cứng cáp và đặc biệt là rất nặng, nên các nằng có cố hết sức cũng không cầm nổi.

Nam Cung Mị Ảnh nghe hấn nói, nằng trầm mặc một chút rồi nở nụ cười.

Nếu phu quân của nằng thật sự mạnh như vậy thì nằng cần gì phải lo nghĩ nhiều?

Mọi việc cứ giao hết cho hấn, hấn sẽ thay nằng giải quyết tất cả phiền phức.

Nở nụ cười ngọt ngào nhìn về Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh ôm chầm lấy hấn mắt nằng có chút đỏ lên.

Nằng từng trông mong từng ngày, có người xuất hiện để bảo vệ nằng, nhưng rồi Lâm Thanh Phong xuất hiện mặc dù biểu hiện của hấn rất xuất sắc nhưng kẻ thù quá mạnh nằng vẫn không thể yên tâm.

Nhưng lúc này hấn nói cho nằng biết bí mật của chính hấn, thực ra hấn rất mạnh, thực sự mạnh, mạnh hơn kẻ địch của nằng nhiều lắm khiến nằng hoàn toàn yên tâm không cần lo lắng tất cả.

Nam Cung Mị Ảnh ôm lấy Lâm Thanh Phong, nằng không nói gì, Lâm Thanh Phong ngồi xuống ôm nằng vào lòng, một lúc sau. . . nằng ngủ.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh ngủ trong lòng mình, Lâm Thanh Phong cười khỏ, sao lúc nào cũng kết thúc theo cách này?

Mặc dù hấn cũng rất thích lão bà nằm trong lòng mình yên tâm ngủ, nhưng ít ra cũng phải hôn hấn một cái rồi ngủ cũng được a?

Thở dài một hơi, hấn cầm lấy y phục kẻ bên, đắp lên cho Nam Cung Mị Ảnh rồi hấn ngồi đó ôm nằng suốt đêm.

Giấc ngủ này của Nam Cung Mị Ảnh kéo dài tới tận trời sáng, lần này thật sự nằng không lo nghĩ chuyện gì nữa, vì nằng biết nếu có bất cứ rắc rối nào tiến đến thì phu quân của nằng sẽ gánh cho nằng.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào khuôn mặt của Nam Cung Mị Ảnh khiến nằng thức giấc, mở mắt nhìn thấy mình vẫn nằm trong vòng tay của phu quân, còn hấn vẫn ngồi một chỗ mỉm cười nhìn mình.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười ngọt ngào, nằng đưa bàn tay lên mặt Lâm Thanh Phong, nhìn thật kỹ khuôn mặt của hấn, nằng thầm nói.

-Đây là phu quân của mình, là người mà mình sẽ gửi gắm bản thân suốt đời.

Lâm Thanh Phong cười với nằng rồi nói.

-Sớm a, lão bà.

Nam Cung Mị Ảnh cũng cười nói.

-Sớm a, lão công.

Rồi nàng trao hấn một nụ hôn nồng thắm.

.....Hết chương 29.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bại gia tử

U Âm thôn buổi sáng.

Buổi sáng tại U Âm thôn rất nhộn nhịp, từng dòng người hối hả qua lại.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong trở lại U Âm thôn, hai người muốn mua một chút điểm tâm cho Nam Cung Tuyết cùng tiểu Hắc, còn về phần Bạch Tiểu Phụng? Haha quên đi.

Bạch Tiểu Phụng là người Bạch gia hiện tại Lâm Thanh Phong chưa giết hấn, còn cho hấn đi cùng về Nam Cung thành thì hấn phải tạ ơn trời đất rồi, nói gì tới mua điểm tâm cho hấn?

Hai người dạo quanh chợ một lúc, mua về vài cái bánh bao và một phần sữa bò, tiểu Hắc mới sinh ra và vẫn còn nhỏ, Lâm Thanh Phong không biết sẽ cho nó ăn gì nên hấn quyết định mua sữa cho nó.

Đi dạo một chút, thì hai người tới cửa tiệm mà hôm qua Lâm Thanh Phong đặt may y phục.

Ông chủ cửa tiệm vui vẻ đón tiếp, hấn đưa Lâm Thanh Phong đi xem những bộ y phục mà hôm qua Lâm Thanh Phong đã đặt may, nhìn thấy những bộ y phục đã được may xong Lâm Thanh Phong gật đầu.

Trả nốt số tiền còn lại cho ông chủ, hai người mới quay về khách điểm.

Hai người về tới khách điểm, bước vào phòng lớn thì tiểu Hắc vẫn còn đang nằm ngủ, tiểu Hắc ngủ rất say, nó nằm ngửa người phơi bụng, miệng chảy nước miếng, lỗ mũi còn có một cái bong bóng.

Nhìn đáng ngủ mê của tiểu Hắc, Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười khúc khích, nữ nhân rất thích những động vật nhỏ, nàng cũng không ngoại lệ.

Lâm Thanh Phong khóe miệng giật giật, hấn gãi đầu một cái rồi tiến lại gần tiểu Hắc.

Hấn dùng tay lay tiểu Hắc một chút, nhưng chỉ thấy tiểu Hắc dùng chân sau gãi gãi một cái rồi lại lăn ra ngủ.

Lâm Thanh Phong cười khỏ nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, thấy nàng cũng lắc đầu, chống cằm suy tư một chút, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gian xảo.

Hấn cầm lấy phần sữa bò đã mua cho tiểu Hắc, nhìn về cái miệng mở to còn đang chảy nước miếng, hấn đổ vào miệng tiểu Hắc một ít sữa sau đó nhanh tay để lại sữa lên bàn, mặt quay ra cửa nhìn trời.

Tiểu Hắc đang nằm ngủ, bỗng dung bị sữa đổ vào miệng khiến nó bị sặc, nó tỉnh dậy ho sặc sụa vài cái rồi một mặt mòng bức nhìn xung quanh.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong hai tay chấp sau đít ngẩng mặt nhìn trời, còn Nam Cung Mị Ảnh một bên che miệng cười khúc khích.

Tiểu Hắc vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó vẫn một mặt mòng bức nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn về mặt mòng bức của tiểu Hắc, Nam Cung Mị Ảnh ôm bụng cười, nàng thật sự không chịu nổi, cười một lúc rồi nàng cầm phần sữa bò đem đến trước mặt tiểu Hắc.

Tiểu Hắc ngửi ngửi một chút rồi quay mặt đi không để ý đến phần sữa, rồi nó lại chạy tới trước mặt Lâm Thanh Phong đưa mũi ngửi ngửi nhẩn trừ vật của hấn.

Thấy hành động của tiểu Hắc, Lâm Thanh Phong gãi đầu, nghĩ một chút rồi hỏi.

-Tiểu Hắc a, ngươi muốn ăn thứ có trong nhẫn trữ vật của ta?

Tiểu Hắc nghe hắn nói thì nhanh chóng gật đầu, miệng chảy nước miếng.

Lâm Thanh Phong không hiểu, hắn nhìn trong nhẫn trữ vật một chút, chỉ có hai quyển công pháp, một cái nồi, một cái valy đựng vài bộ y phục, một con dao xếp nhỏ và một đồng đá xếp một góc mà hắn nghĩ là linh thạch.

Lâm Thanh Phong quyết định lấy ra một viên đá đưa tới trước mặt tiểu Hắc, tiểu Hắc nhanh nhẩu vẫy đuôi, miệng chảy nước miếng trông như rất thèm viên đá trước mặt.

Nhìn thấy biểu hiện của tiểu Hắc thì Lâm Thanh Phong gật đầu rồi vứt viên đá cho tiểu Hắc.

Tiểu Hắc nhanh chóng nuốt cả viên đá vào bụng rồi nằm ngửa ra ôm bụng nhắm mắt lại ngủ.

Một bên Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt nhìn tất cả, tay nàng run run chỉ về Lâm Thanh Phong, nàng vừa thấy gì? Phu quân nàng lấy ra linh thạch, mặc dù không biết linh thạch phẩm cấp như thế nào nhưng đó là linh thạch, sau đó ném cho tiểu Hắc ăn.

Theo nàng biết được thì có ba loại phẩm cấp linh thạch lần lượt là Hạ, Trung, Thượng, linh thạch Trung phẩm nàng cũng đã từng thấy khi còn nhỏ cha nàng đã mua về một viên và được giao cho lão tổ sử dụng, còn cha nàng chỉ được dùng linh thạch hạ phẩm, về phần linh thạch thượng phẩm nàng chỉ được nghe nói chứ chưa từng thấy.

Nhưng cho dù mua được một viên linh thạch Trung phẩm thì gia tộc nàng cũng trả ra một cái giá không nhỏ, linh thạch Hạ phẩm gia tộc nàng cũng không có nhiều, chỉ có gần mười viên để ban thưởng cho các thành viên gia tộc.

Nam Cung Mị Ảnh giọng nói có chút run run, nàng hỏi Lâm Thanh Phong.

-Phu quân, vừa rồi chàng cho tiểu Hắc ăn cái gì?

Lâm Thanh Phong nhìn nàng một chút, rồi hắn lấy từ nhẫn trữ vật ra một viên đưa cho Nam Cung Mị Ảnh.

Tiếp nhận viên đá mà Lâm Thanh Phong đưa, Nam Cung Mị Ảnh run tay, hiện tại nàng xác định đây chính là linh thạch mà còn là một viên linh thạch Trung phẩm, nàng nói với Lâm Thanh Phong.

-Chàng cho tiểu Hắc ăn linh thạch???? Còn là linh thạch Trung phẩm?

Lâm Thanh Phong nghe nàng hỏi, hắn chỉ cười cười gật đầu. Hắn biết tên tu sĩ lúc trước gặp thuộc một cấp độ khá cao, tuy không biết cao như thế nào nhưng chắc chắn là cao hơn Nam Cung Mị Ảnh, vì thế đồ vật tên ấy mang theo thì sao lại tầm thường?

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thái độ của Lâm Thanh Phong nàng thờ dài tiếp tục nói.

-Phu quân không biết giá cả của linh thạch cao như thế nào sao? Một viên linh thạch Hạ phẩm có thể bán với giá 1000 kim phiếu, một viên linh thạch Trung phẩm có thể đổi được mười viên linh thạch Hạ phẩm nhưng cũng không có người nào muốn đổi a.

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói, hắn gật đầu rồi cười không có vẻ gì ngạc nhiên, hắn biết được linh thạch vật này cho dù ở thế giới nào cũng là một vật tốt, giá cả rất cao nhưng đó là đối với những tu sĩ cảnh giới thấp.

Còn đối với những tu sĩ cảnh giới cao, thì linh thạch được coi là một loại tiền tệ để giao dịch, còn có thể bổ sung linh lực, hiện tại dù cảnh giới của Lâm Thanh Phong không cao nhưng tầm mắt của hắn rất cao, linh thạch vật này đối với hắn cũng chỉ là một loại tiền tệ để tiêu xài.

Nếu tiểu Hắc có thể ăn linh thạch thì chứng minh nó không phải là một con “chó” tầm thường, nếu dùng linh thạch để nuôi một con “chó” không tầm thường từ khi còn nhỏ thì tới khi lớn lên nó sẽ là một sủng vật với lực chiến không tệ thì cần gì phải tiếc?

Nhìn về mặt Lâm Thanh Phong không chút nào để ý, Nam Cung Mị Ảnh cũng thờ dài rồi nàng không tiếp tục nói.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà cũng không cần phải lo lắng, những linh thạch này là do ta trong lúc nhặt được tiểu Hắc thu được, nên hiện tại ta dùng để nuôi lớn tiểu Hắc cũng không tiếc.

Dừng một chút hắn lại nói.

-Nàng cũng có thể nghĩ thử, hiện tại tiểu Hắc còn nhỏ nhưng có thể nuốt được linh thạch Trung phẩm, nếu chúng ta nuôi nó lớn lên thì nó sẽ có lực chiến như thế nào a?

Nam Cung Mị Ảnh nghe Lâm Thanh Phong, nàng muốn nói gì đó nhưng rồi nàng cũng không nói.

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng, rồi hần nói tiếp.

-Được rồi, linh thạch của ta hiện tại rất nhiều nên nàng cũng không cần lo lắng, nàng đi kêu tiểu Tuyết dậy ăn điểm tâm đi, bánh bao chúng ta mua về cũng muốn nguội rồi à, ăn xong chúng ta lại tranh thủ lên đường về Nam Cung thành.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, theo lời Lâm Thanh Phong đi đánh thức Nam Cung Tuyết.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh đi xa, lúc này Lâm Thanh Phong mới lộ ra vẻ mặt đau khổ nhìn tiểu Hắc, hần lẩm bầm nói.

-Thật sự là một tên phá gia a, hiện tại còn nhỏ đã muốn một viên linh thạch Trung phẩm cho bữa sáng thì sau này lớn lên thì cần bao nhiêu viên cho đủ à.

-Nếu là một tên đại gia thì có thể sẽ nuôi nổi nhưng hiện tại ta không phải là đại gia à.

-Thật sự là một tên bại gia từ a.

Lâm Thanh Phong hiện tại trong lòng đang nhỏ máu, hần thật sự tâm muốn chết cũng có rồi, lúc này hần chỉ giả vờ cho Nam Cung Mị Ảnh coi thôi, nhìn vào đồng linh thạch còn trong nhẫn trữ vật, hần ngẩng đầu nhìn trời thở dài.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh dẫn theo Nam Cung Tuyết trở về, cả ba người dùng xong điểm tâm thì Lâm Thanh Phong đứng dậy nói.

-Được rồi, hiện tại điểm tâm đã ăn xong, chúng ta cũng không còn việc gì phải ở đây, nên tìm Bạch Tiểu Phụng rồi bắt đầu hướng tới Nam Cung thành thôi.

Nhìn hai nàng không có ý kiến gì Lâm Thanh Phong gật đầu, thu dọn một chút đồ mà hôm qua Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đã mua vào nhẫn trữ vật thì ba người đi tìm Bạch Tiểu Phụng.

Bạch Tiểu Phụng thức dậy từ sáng sớm, hần cũng không có đồ vật gì để thu dọn nên khi ba người Lâm Thanh Phong tới tìm thì hần cũng gật đầu lên đường.

Rời khỏi U Âm thôn, Lâm Thanh Phong quyết định mua một chiếc xe ngựa để tiện việc di chuyển.

Mặc dù hiện tại hần chưa được tính là phú hào, đại gia nhưng tiền của hần cũng không ít à, tại sao lại không mua một chiếc xe ngựa mà lại muốn đi bộ?

Dù sao tiền là hần cướp được chứ cũng không phải là của hần, tại sao hần lại tiếc? Mua xe ngựa tốc độ di chuyển lại nhanh hơn đi bộ thì làm sao lại tiếc đây?

Mua xong chiếc xe ngựa, thì việc đánh xe vinh quang được trao cho Bạch Tiểu Phụng, còn ba người một thú, bọn Lâm Thanh Phong thì ngồi trong xe vui vẻ chơi đùa.

.....Hết Chương 30.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lão giả thần bí

Bốn người một thú đang ngồi trên xe ngựa từ U Âm thôn đi đến Nam Cung Thành.

Đoạn đường từ U Âm thôn tới Nam Cung Thành khá xa, dù là ngồi xe ngựa cũng phải đi hơn một tháng, hiện tại bọn hần đã đi được vài ngày.

Trong những ngày này, Lâm Thanh Phong đã bảo Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết chuyển qua tu luyện hai quyển công pháp mà hần đưa.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết thật sự là hai thiên tài, mặc dù mới chuyển qua luyện hai quyển công pháp vài ngày nhưng hai nàng tiến cảnh rất rõ rệt.

Nam Cung Mị Ảnh từ luyện khí tầng 8 đã tiến vào luyện khí tầng 9, còn Nam Cung Tuyết từ luyện khí tầng 7 cũng đã luyện khí tầng 9.

Bạch Tiểu Phụng ngồi đánh xe, hần cũng nhìn thấy các nàng một đường đột phá tâm hần thật mệt mỏi.

Một người bình thường đi chung với tổ hợp ba quái vật này thì muốn sống cũng không biết sống như thế nào.

Nhưng hần cũng được một chỗ tốt, hiện tại đạo tâm của hần cũng được trui rèn một cách tương đối, với những chuyện như vậy thì hần cũng quen thuộc,

đã không còn nhận lấy đả kích.

Một ngày này bọn hán nhìn trời tối cũng muốn dừng lại nghỉ ngơi.

Lâm Thanh Phong lấy trong nhần trữ vật ra hai con gà đã được làm sạch lông sẵn, nhần trữ vật giống như là một cái tủ lạnh di động, mặc dù thức ăn đã được mua từ mấy ngày trước nhưng khi lấy ra thì vẫn tươi như mới được bỏ vào.

Nhìn con gà trên tay Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hán bắt đầu nhóm lửa, tấm ướp gia vị bắt đầu nướng lên.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết thì vẫn ngồi trong xe tu luyện, còn Bạch Tiểu Phụng thì đi tìm nước uống và dẫn ngựa đi ăn cỏ.

Một lúc sau, mùi gà nướng bay khắp nơi, mùi thơm khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đang ngồi tu luyện gần đó cũng mở mắt chạy tới.

Bạch Tiểu Phụng đã tìm được nước và cho ngựa ăn xong cũng chạy lại ngồi kế bên.

Trải qua vài ngày ở cùng nhau thì bọn hán hình thành một loại ăn ý khi Lâm Thanh Phong nấu nướng xong, thì ba người sẽ đợi hán chia phần.

Bạch Tiểu Phụng mặc dù được chia ít một chút nhưng hán cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Hán chỉ là một người đi cùng đường, nói trắng ra là hán còn phải nhờ bọn Lâm Thanh Phong bảo vệ cho tới Nam Cung Thành thì có phần ăn là tốt rồi.

Nhưng Lâm Thanh Phong làm đồ ăn thật sự rất ngon nên Bạch Tiểu Phụng cũng không phản bác gì nhiều.

Thấy gà nướng hiện tại đã ăn được Lâm Thanh Phong đứng dậy vẫy tay gọi tiểu Hắc tới ném cho nó một viên linh thạch rồi sau đó bắt đầu chia gà.

Hán lấy trong nhần trữ vật ra con dao xếp nhỏ, rồi từ từ cắt phần gà nướng.

Một bên khác, có một lão già bước chân xiêu vẹo, vừa đi vừa cầm hồ lô rượu uống, mặt hán rất đỏ, chứng tỏ hán đang say khướt.

Người người mùi hương trong không khí một chút, lão già hai mắt phát sáng, miệng chảy nước miếng.

-Haha, đây là mùi gà nướng. Thật sự là rất thơm a, lão già này nhất định phải ném thử.

Người được mùi gà nướng trong không khí, lão già này nhanh chóng chạy đến nơi phát ra mùi hương.

Lúc này bước đi của lão không còn xiêu vẹo, lão ấy chạy rất nhanh nhưng vẫn không lưu lại trên mặt đất một dấu chân nào.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên đang cắt phần gà nướng, bỗng dưng hán nhủ mảy một cái rồi dừng tay, nhìn qua một hướng.

Hành động của hán dẫn phát đến sự chú ý của ba người xung quanh.

Nam Cung Mị Ảnh nhủ mảy rồi nhìn theo hướng mà Lâm Thanh Phong đang nhìn, nàng không thấy được gì khác nên hỏi.

-Phu quân sao vậy? Nơi đó có gì à?

Lâm Thanh Phong gật đầu trả lời.

-Có vẻ như chúng ta có khách, phần ăn của người khách này ta sẽ lấy từ phần của Bạch Tiểu Phụng.

Nghe Lâm Thanh Phong nói, Bạch Tiểu Phụng phản bác.

-Tại sao lại lấy từ phần ta?

Lâm Thanh Phong không nói nhiều, hán còn lười quay đầu nhìn Bạch Tiểu Phụng chỉ đáp lại.

-Bây giờ một là ngươi đồng ý chia phần, hai là ngươi cũng sẽ không có phần, ngươi chọn a.

Bạch Tiểu Phụng cầm miệng, hán im lặng biểu thị cho việc đồng ý chia phần, tại nơi đây hán không có tiếng nói.

Chờ đợi một lúc vẫn không thấy người khách mà Lâm Thanh Phong đã nói, Nam Cung Tuyết sốt ruột hỏi hán.

-Tỷ phu, người khách mà ngươi nói đang ở đâu? Chờ đợi này giờ sao vẫn không thấy? Ta cảm thấy đói rồi.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn nàng, đưa tay lên xoa đầu nàng rồi trả lời.

-Đừng nôn nóng, hán đã tới rồi.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì một tiếng cò lay xoạt xoạt phát ra từ hướng mà bọn hắn vẫn nhìn theo.

Nơi đó xuất hiện một lão già nát rượu, mùi rượu trên người hắn rất nồng, Nam Cung Mị Ảnh ngửi một chút mùi rượu tản ra trong không khí, nàng nhũn mày.

Lão già này vừa xuất hiện, hắn thấy bốn người đang nhìn về phía mình, xem xét cảnh giới của bọn họ một chút, cao nhất là người thanh niên chỉ có luyện khí tầng 10, hắn một mặt mừng bức/

-Tại sao à? Thế đạo hiện giờ luyện khí kì mạnh như vậy sao? Lại có thể phát hiện ta tới?

Lão già gãi đầu một cái, rồi mới bước đến gần bọn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn lão rồi nở nụ cười, từ xa hắn đã nghe được tiếng chân của lão già này đang chạy về phía này, nghĩ nghĩ một chút hắn chỉ nghĩ được lão già này tới đây là do mùi gà nướng.

Lão già nhìn Lâm Thanh Phong một bộ:”Ta biết ngươi sẽ tới đây” nên hắn nhũn mày, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại nên hỏi.

-Ngươi biết ta sẽ tới?

Như đáp lại câu hỏi của lão già, Lâm Thanh Phong gật đầu.

Lão già nhìn Lâm Thanh Phong một chút, hắn trầm nghĩ.

-Người thanh niên này vậy mà phát hiện ra ta? Thật sự là không đơn giản a.

Nhìn lão già trầm tư, Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn tiếp tục chia cắt phần gà nướng.

Đưa cho Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết bảo hai người cứ việc ăn, hắn quay sang nói với lão già.

-Từ lúc ta nướng gà thì ta đã phát hiện ra ngươi, nhưng lúc đó ngươi không di chuyển nhiều nhưng tới lúc gà chín thì ngươi đột nhiên tăng tốc về phía này, ta nghĩ là do mùi gà nướng dẫn ngươi đến đây đi?

Nghe Lâm Thanh Phong nói xong thì lão già gật đầu biểu thị việc Lâm Thanh Phong đã đoán đúng.

Thấy lão già gật đầu Lâm Thanh Phong cũng nói tiếp.

-Con người của ta rất công bằng, ta nướng gà chia cho mọi người cũng như trả công cho công sức của bọn họ bỏ ra, giờ ta chỉ muốn hỏi tại sao ta lại phải chia cho ngươi?

Lão già trầm tư một lúc, những điều Lâm Thanh Phong nói cũng không sai, hắn chỉ là một người qua đường tại sao lại muốn được chia phần? Hắn nhũn mày một cái rồi nói.

-Vậy ngươi muốn sao mới có thể chia cho ta một phần?

Nghe lão già hỏi thì Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn đưa lên một ngón tay trước mặt lão già rồi từ từ nói.

-Một trăm viên linh thạch... thượng phẩm

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đang ngồi ăn, nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong hai nàng phun ra thức ăn trong miệng, còn Bạch Tiểu Phụng cùng lão già nghe được lời của Lâm Thanh Phong hai người cũng một mặt mừng bức.

Từ lúc Lâm Thanh Phong cảm giác được lão già này thì hắn ở cách nơi này vài dặm, mặc dù chỉ cảm nhận được một phần khí tức như có như không, nhưng lúc lão già này tới gần thì Lâm Thanh Phong chắc chắn lão là một cao thủ.

Đừng nói gần, với khoảng cách vài dặm mà chạy tới trong vài phút thì cho dù là một người ngu cũng biết được đây là một cao thủ a.

Lão già nghe được giá mà Lâm Thanh Phong đưa ra, hắn nhìn Lâm Thanh Phong như một tên điên, không chỉ hắn cho dù là ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn Lâm Thanh Phong như một người điên.

Lão già ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Tiểu hữu, làm như vậy thì hơi quá mức đi, đúng là một trăm viên linh thạch thượng phẩm đối với ta cũng không nhiều, nhưng để mua một phần gà nướng thì quá cao a.

Lần này ba người Nam Cung Mị Ảnh cũng mừng bức rồi, một trăm viên linh thạch thượng phẩm còn không nhiều? Lão già sao ngươi không thượng thiên a?

Lâm Thanh Phong sờ cảm suy nghĩ một chút, đúng là giá cả khá cao nên hắn gật đầu với lão già.

Nhìn Lâm Thanh Phong gật đầu lão già cũng nở nụ cười, nhưng nụ cười của lão cũng đông cứng trên mặt vì câu tiếp theo của Lâm Thanh Phong.

-Chín mươi chín viên linh thạch... Thượng phẩm.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu, ba người đặt cùng nhân thức hai tên này là hai tên điên, đừng để ý tới bọn hắn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyệt tiếp tục ăn gà, Bạch Tiểu Phụng cũng đưa tay lấy phần gà thuộc về hắn và bắt đầu ăn, không để ý tới hai tên điên này.

Lão già nhìn ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh ăn gà, hắn nuốt nước miếng một cái, một mặt đau khổ nhìn về Lâm Thanh Phong.

-Tiểu hữu, thật sự giá rất cao a, vậy đi ta đưa ngươi một trăm viên linh thạch Trung phẩm thế nào?

Lâm Thanh Phong trong lòng hoan hỉ, nhưng hắn vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, hắn tất nhiên là đồng ý a, con gà này vốn dĩ mua cũng vài đồng tệ, hiện tại bán lên tới một trăm linh thạch Trung phẩm thì còn đòi hỏi gì thêm?

Lâm Thanh Phong vẻ mặt lạnh như băng, hiện tại hắn không thể để lộ ra là hắn đang vui vẻ, hắn kéo một phần gà về phía mình, nhìn lão già rồi nói.

-Một tay giao tiền một tay giao hàng.

Lão già lúc này đầu óc có chút loạn, hắn cảm thấy không đúng, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào, hắn máy móc gật đầu lấy từ nhẫn trữ vật ra một trăm viên linh thạch trung phẩm rồi đưa cho Lâm Thanh Phong còn hắn lại cảm lấy phần gà của mình từ từ thưởng thức.

.....Hết Chương 31.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hỏa Vân tôn giả

Thấy Lâm Thanh Phong và lão già thật sự hoàn thành xong giao dịch, bọn Nam Cung Mị Ảnh một bên nhìn cũng mừng rỡ.

Bạch Tiểu Phụng không thể tin được, hiện tại thế giới này điên rồi hay là do hắn điên rồi?

Một con gà mua vài đồng tệ, nấu nướng xong thì bán với giá một trăm linh thạch trung phẩm?

Bạch Tiểu Phụng nhìn phần gà trong tay một chút, hắn quyết định sau này hắn sẽ chuyển nghề thành đầu bếp.

Lâm Thanh Phong đếm xong số linh thạch đã đủ số lượng nên hắn gật đầu thu vào nhẫn trữ vật, mặc dù nhìn mặt hắn trấn định nhưng trong lòng hắn đang hò hét vui vẻ.

Một bên lão già cảm lên phần gà nướng của mình, hắn say mê liếm từng chút một rồi từ từ cắn một cái, hai mắt hắn tỏa sáng, phần gà nướng này quá ngon, so với những con gà mà hắn đã từng ăn trước đây thì đây là con gà ngon nhất.

Lão già nhanh chóng ăn hết phần gà nướng, hắn uống chút rượu rồi liếm mép, hắn vẫn còn thòm thèm, nhìn xung quanh bốn người, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyệt thì không nói, hắn vẫn chưa tới mức giành phần ăn của hai nàng.

Nhìn qua Lâm Thanh Phong, lão già cũng lắc đầu, người thanh niên này tốt nhất là không nên tiếp xúc nhiều, lại nhìn qua Bạch Tiểu Phụng, phần của Bạch Tiểu Phụng chỉ còn lại hai cái phao câu.

Lão già quyết định bước đến gần Bạch Tiểu Phụng, lão nói.

-Hai cái phao câu, ta đưa ngươi mười viên hạ phẩm linh thạch đồng ý không?

Nghe lời của lão già Bạch Tiểu Phụng nhanh chóng gật đầu, hắn cũng không phải Lâm Thanh Phong, hắn chỉ là một người bình thường, mười viên linh thạch hạ phẩm đối với hắn là quá nhiều, bất hắn nhìn ăn mười bữa để lấy mười viên linh thạch hạ phẩm hắn cũng đồng ý chứ đừng nói là một bữa.

Lão già thấy Bạch Tiểu Phụng gật đầu, hắn nở nụ cười đưa mười viên linh thạch Hạ phẩm cho Bạch Tiểu Phụng, rồi đem hai cái phao câu gà đi.

Bạch Tiểu Phụng cầm trong tay mười viên linh thạch hạ phẩm hắn có chút run run, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ được cầm một viên, mà hiện tại lại cầm mười viên, hắn nhìn mười viên linh thạch hạ phẩm trong tay và quyết tâm trở thành đầu bếp của hắn ngày càng cao rồi.

Nhìn Bạch Tiểu Phụng cầm mười viên linh thạch hạ phẩm mà miệng cười kéo lên tận mang tai, Lâm Thanh Phong lắc đầu, nếu đó là hắn thì hắn có thể bán hai cái phao câu với giá cao hơn, nhưng đó là phần của Bạch Tiểu Phụng nên Lâm Thanh Phong cũng không nói gì nhiều.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết sau khi ăn xong lại tiếp tục tu luyện, Lâm Thanh Phong ăn xong cũng không làm gì, hắn chỉ ngồi bên đống lửa, nhìn đống lửa cháy gần hết thì bỏ thêm củi.

Bạch Tiểu Phụng thì lại tới xe ngựa hắn tìm nước cho ngựa uống.

Lão già sau một hồi chăm mút hai cái phao câu thoải mái mới chịu ăn hết, hắn ợ lên một tiếng rồi cười lớn.

Hiện tại lão già cũng không có mục đích gì, hắn chỉ thích đi đây đi đó nhìn ngắm phong cảnh.

Quay đầu nhìn một chút, lão già chỉ thấy Lâm Thanh Phong là rảnh rỗi nhất nên hắn tiến lại gần Lâm Thanh Phong, ngồi xuống một bên rồi nói.

-Tiểu hữu, gà ngươi nướng thật sự rất ngon a, có bí quyết gì sao?

Nghe lão già hỏi, Lâm Thanh Phong chỉ cười cười rồi trả lời.

-Ngươi đoán?

Lão già cứng miệng, hắn thật sự không biết nên tiếp tục cuộc trò chuyện này thế nào, nhưng nghĩ tới hiện tại cũng không có mục đích gì, mà Lâm Thanh Phong nướng gà thật sự rất ngon nên lão già vẫn muốn tìm lý do để đi chung đường với bọn hắn.

Lão già sờ cằm một chút rồi tự giới thiệu.

-Tên ta là Hòa Vân, đạo hiệu Hòa Vân tôn giả, hiện tại ta đang đi du lịch tứ phương để tìm kiếm một người hữu duyên, không biết các ngươi có từng nghe qua tên ta?

Lâm Thanh Phong mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn về lão già, hắn nói.

-Cái gì là Hòa Vân tôn giả? Chưa từng nghe qua.

Hòa Vân tôn giả miệng có chút ngọt hắn thật muốn phun máu, cái gì là Hòa Vân tôn giả? Đùa sao? Hắn Hòa Vân tôn giả vậy mà lại chưa có người nghe qua?

Hòa Vân tôn giả trầm ngâm một chút, hắn lẩm bẩm.

-Đùa sao? Hòa Vân tôn giả ta đây thành danh hơn vạn năm vậy mà lại có người chưa từng nghe qua?

Nghe lời Hòa Vân tôn giả lẩm bẩm, lỗ tai Lâm Thanh Phong giật giật, hắn nghe được cái gì? Lão già này sống hơn vạn năm? Thật sự là một lão bất tử à? Còn nữa Hòa Vân cái từ này sao nghe có chút quen tai a?

Mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn về Hòa Vân Tôn giả, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Ngươi nói là ngươi sống hơn vạn năm? Hiện tại cảnh giới của ngươi ở mức nào à?

Hòa Vân tôn giả rất cục khoi dậy được hứng thú của Lâm Thanh Phong nên hắn vui vẻ trả lời.

-Hiện tại cảnh giới của ta là Đại Thừa kì nhưng đã gần tới đại nạn nhưng chưa thể đột phá lên Độ Kiếp kì, nên ta muốn tìm một người để truyền thừa y bát...

Hòa Vân tôn giả vẫn chưa nói hết, Lâm Thanh Phong đã đưa một bàn tay cắt ngang lời hắn.

-Ngươi nói ngươi là Đại Thừa kì nhưng ngươi chỉ sống vạn năm? Còn sắp tới đại nạn? Ngươi lừa gạt quý đi.

-Mặc dù ta không biết Đại Thừa Kì là ở mức nào, nhưng ta biết chỉ cần đạt tới Nguyên Anh kì là ngươi cũng có thể sống vạn năm.

Hòa Vân tôn giả thở dài, hắn nói với Lâm Thanh Phong.

-Thật sự, ta cũng không muốn lừa gạt tiểu hữu, đúng là Nguyên Anh kì có thể sống tới vạn năm, nhưng đó là từ rất lâu về trước, còn bây giờ không biết tại sao thiên địa lại có biến nên tuổi thọ của các tu sĩ giảm xuống rất nhiều, hiện tại Nguyên Anh kì chỉ có thể sống được hai ngàn năm trăm năm là tối đa.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm, theo lời Hòa Vân tôn giả thì hắn là bọn Nam Cung Mị Ảnh cũng không biết được thiên địa có biến nên các nàng vẫn cho rằng Nguyên Anh Kì sống tới vạn năm.

Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi hỏi Hòa Vân tôn giả.

-Nếu ngươi đã là Đại Thừa kì thì ngươi có thể cho ta biết sơ lược về các cảnh giới a?

Hòa Vân tôn giả nhú mày nói với Lâm Thanh Phong.

-Tiểu hữu, ngươi cũng đừng quá nóng lòng, hiện tại ngươi chỉ là luyện khí kì, mặc dù ở độ tuổi của ngươi đạt tới luyện khí tầng 10 là thiên tài nhưng nếu biết nhiều hơn về các cảnh giới thì ngươi có thể sẽ sinh ra tâm ma, cảnh giới khó có thể tiến thêm được.

Nghe Hòa Vân tôn giả nói vậy thì Lâm Thanh Phong cũng không muốn ép hỏi, lúc này hắn chú ý tới lời của Hòa Vân tôn giả, tên này đang muốn tìm người để truyền thừa y bát, hai mắt của Lâm Thanh Phong phát sáng, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

-Ngươi đã nói là ngươi muốn tìm người truyền thừa y bát? Vậy linh căn của ngươi thuộc hệ gì à?

Hòa Vân tôn giả nghe được Lâm Thanh Phong hỏi, hắn cũng vui vẻ trả lời.

-Ta là một tu sĩ hòa hệ linh căn, ta sử dụng là hòa nên người đời mới gọi ta là Hòa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong trong lòng vui vẻ, hắn nhìn Hòa Vân tôn giả sống tới vạn năm thì chắc hẳn cũng không yếu đi đâu, hắn gật đầu rồi nói.

-Trước tiên ta muốn hiểu rõ thực lực của ngươi một chút, ngươi theo ta qua đây.

Nói rồi Lâm Thanh Phong đứng lên dẫn theo Hòa Vân tôn giả đi đến một nơi khoảng cách khá xa, thâm nghĩ khoảng cách như thế này cũng đủ, Lâm Thanh Phong dừng lại rồi nói.

-Trước tiên, nếu ngươi có thể chịu được vài đấm của ta thì ta có thể giới thiệu một người thiên phú rất cao, mang theo hòa hệ linh căn cho ngươi làm đệ tử, ta hứa chắc chắn với ngươi nếu ngươi nhìn thấy thì ngươi sẽ không cách nào từ chối hắn.

-Còn nếu ngươi không chịu được thì cũng đừng suy nghĩ nữa.

Hòa Vân tôn giả nhú mày, hắn không thể tin được lại có một tên luyện khí kì tiểu tử ngi ngờ thực lực của hắn, nên hắn rất nhanh đồng ý.

-Được, hiện tại ta sẽ đứng đây cho ngươi đánh, nếu lời ngươi nói là sự thật thì ta không có ý kiến, còn nếu như ta thấy người mà ngươi nói không đạt yêu cầu của ta thì ta sẽ truy sát ngươi.

Lâm Thanh Phong nghe vậy gật đầu, đừng đùa thiên phú của tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh rất cao, đặc biệt là Nam Cung Tuyết mười tám tuổi dùng luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 7 hỏi trên đại lục này ai dám chắc mình sẽ làm được? Nên Lâm Thanh Phong rất tin tưởng tên này sau khi biết được thiên phú của nàng thì có đuổi hắn cũng không đi.

Lâm Thanh Phong bắt đầu suy nghĩ một chút, hắn không biết sức mạnh của hắn như thế nào nên đòn đầu tiên hắn rất tùy ý... dùng 50% sức mạnh tát mặt Hòa Vân tôn giả.

Hòa Vân tôn giả có chút bất ngờ, hắn không thể tin được một tên luyện khí kì lại có tốc độ nhanh tới như vậy tốc độ cỡ này thì cũng gần bằng với Luyện Hư kì a, hắn không kịp chuẩn bị nên bị tát bay thật xa.

Một lúc sau hắn lại bay trở về trên mặt không có dấu tay lưu lại, nhìn tới đây Lâm Thanh Phong gật đầu, rất tốt Hòa Vân tôn giả khá mạnh, bị hắn tát mà vẫn không lưu lại được dấu ấn trên mặt.

Hòa Vân tôn giả vừa mới đáp xuống thì Lâm Thanh Phong lại tiếp tục cái tát thứ hai, lần này hắn dùng 100% sức mạnh.

Hòa Vân tôn giả giật mình, lần này Lâm Thanh Phong ra tay còn nhanh hơn lần trước, còn tốt lần này hắn kịp phản ứng đưa tay lên đỡ lấy bàn tay của Lâm Thanh Phong, nhưng lực phản chấn vẫn làm cho tay hắn tê rần.

Trong lòng Hòa Vân tôn giả khiếp sợ, trong lòng hắn đang hồ hởi, lực đạo này còn hơn cả một kích toàn lực của Luyện Hư kì viên mãn à, thanh niên hiện tại đáng sợ tới mức này sao?

.....Hết Chương 32.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người với người tại sao một điểm tín niệm cũng

không có

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả đỡ được bàn tay của mình thì trong lòng hân vui vẻ, tên Hỏa Vân trước mặt này thật sự là mạnh, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi dừng tay.

Hỏa Vân tôn giả thấy Lâm Thanh Phong dừng tay, hân cũng thở phào một hơi, thật sự hân không muốn để tên tiểu tử trước mặt đánh nữa, tay hân hiện tại còn đang tê rần nếu lại bị đánh vài cái nữa thì mặt hân chắc chắn sẽ lưu lại dấu tay a.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn Hỏa Vân tôn giả, hân nói.

-Hiện tại giới thiệu một chút, ta tên là Lâm Thanh Phong, một tên tán tu, khi này ta chỉ muốn tìm hiểu thực lực của tôn giả một chút cũng không có ác ý, xin tôn giả đừng để bụng.

Nghe được Lâm Thanh Phong nói, Hỏa Vân tôn giả cũng gật đầu cười.

-Không sao cả, Lâm tiểu hữu, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết người mà ngươi muốn giới thiệu cho ta là ai a? Không phải là ngươi chứ?

Mặc dù Hỏa Vân tôn giả rất muốn biết ai là người mà Lâm Thanh Phong sẽ giới thiệu cho lão, nhưng lão thật sự sợ Lâm Thanh Phong tiến cử chính hân, dạy dỗ một tên như Lâm Thanh Phong thì lão cũng không biết nên làm gì a.

Thấy Hỏa Vân tôn giả nồn nóng, Lâm Thanh Phong cười cười, hân cũng biết được với sức mạnh hiện giờ của mình thì mình phải tự tìm tòi thôi, trên đại lục này sợ rằng không có người nào dám nhận mình là đệ tử a.

Lâm Thanh Phong cười nói.

-Đừng lo, người ta muốn giới thiệu cho lão cũng không phải ta. Trước tiên chúng ta đi về rồi nói tiếp.

Hỏa Vân tôn giả cũng gật đầu rồi theo Lâm Thanh Phong trở về.

Về tới nơi, Lâm Thanh Phong vẫy tay gọi hai tỷ muội Nam Cung Mỹ Ảnh và Nam Cung Tuyết tới trước mặt Hỏa Vân tôn giả, hân giới thiệu một chút.

-Tiểu Tuyết a, vị này là Hỏa Vân tôn giả, hân là một tu sĩ Đại Thừa kì, hân đang muốn thu đồ đệ á, ngươi mau bái hân a.

-Còn Hỏa Vân tôn giả, đây là tiểu Tuyết, tên đầy đủ của nàng là Nam Cung Tuyết, nàng cũng chính là người mà ta muốn giới thiệu với ngươi.

Nam Cung Tuyết một mặt mừng rỡ, Hỏa Vân tôn giả cũng nhũn mày rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Người mà ngươi nói là tiểu cô nương này? Mặc dù hiện tại nàng là luyện khí tầng 9 nhưng cũng không phải thuộc dạng thiên tài như ngươi đã nói a?

Nghe được lời của Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong khịt mũi coi thường.

-Nếu nàng dùng luyện khí quyết để đạt tới luyện khí tầng 7 thì sao? Rồi sau đó trong vài ngày cảm cuốn thiên cấp công pháp tu luyện tới luyện khí tầng 9 thì sao?

Hỏa Vân tôn giả vẫn còn đang nhũn mày, nhưng sau khi nghe được lời của Lâm Thanh Phong hân hết lớn.

-Ngươi nói cái gì???? Có giỏi thì nói lại cho ta nghe.

Lâm Thanh Phong đứng đó một mặt không sao cả, hân kiên nhẫn nói lại.

-Nàng từ bốn tuổi bắt đầu tu luyện, dùng luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 7, sau đó dùng một quyển thiên cấp công pháp tu luyện tới luyện khí tầng 9.

Hỏa Vân tôn giả nghe rõ ràng, hân bắt đầu thờ dốt, luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 5 theo hân biết đã là cực hạn, cho dù là hân lúc trước cũng không dám nói dùng luyện khí quyết tu luyện tới luyện khí tầng 6 mà vị tiểu cô nương này lại tu luyện tới luyện khí tầng 7, sau đó dùng vài ngày thời gian luyện thiên cấp công pháp đạt tới luyện khí tầng 9.

Mặc dù Thiên cấp công pháp đúng thật là có thể giúp luyện khí kì cảnh giới tu luyện nhanh hơn, nhưng trong vài ngày đột phá hai cảnh giới thì cho dù là chỉ tôn công pháp cũng không được a.

Hai mắt Hỏa Vân tôn giả phát sáng rồi, lần này hân thật sự nhật được bảo vật, có được một người đệ tử tư chất cao dọa người như vậy thì nằm mơ hân cũng cười tỉnh.

Hỏa Vân tôn giả miệng cười kéo tới tận mang tai, hân cười không khép miệng được hân quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, rồi nói.

-Lâm tiểu hữu, ngươi đã nói là giới thiệu tiểu cô nương này cho ta làm đệ tử thì ngươi cũng không thể đổi ý à.

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Ta chỉ là giới thiệu cho ngươi, còn việc nàng có nhận ngươi làm sư phụ hay không là do nàng chứ không phải ta.

Hỏa Vân tôn giả híp mắt cười, ngày này đúng là một ngày may mắn của hắn, hắn quay đầu nhìn về Nam Cung Tuyết.

-Tiểu cô nương, ta muốn nhận ngươi làm đệ tử ngươi đồng ý không?

Nam Cung Tuyết nhìn Hỏa Vân tôn giả rồi cau mày, nàng không thích hắn, mùi rượu trên người hắn quá nồng, nàng ghét bỏ quay mặt đi.

Hỏa Vân tôn giả thấy thái độ của Nam Cung Tuyết, hắn một mặt mộng bức.

Hôm nay là ngày gì? Đã gặp một tên yêu nghiệt thì cũng thôi đi, hiện tại hắn muốn thu người làm đệ tử thì cũng bị ghét bỏ. Phải biết rằng Hỏa Vân tôn giả hắn nếu muốn thu đệ tử thì người người sẽ chạy đến như vịt a.

Hỏa Vân tôn giả gãi đầu rồi quay về nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt cầu xin.

Lâm Thanh Phong nhìn hắn mỉm cười.

Hỏa Vân tôn giả như vớ được cọng rom cứu mạng nên hắn cũng mỉm cười, nhưng sau đó nụ cười của hắn lại cứng đờ trên mặt.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong đưa ra một ngón tay rồi nói.

-Một trăm viên linh thạch...Thượng phẩm, không trả giá.

Hỏa Vân tôn giả thật sự muốn khóc rồi, hắn đã nhận ra bộ mặt thật của Lâm Thanh Phong, hắn thề sau này hắn sẽ không lui tới với tên này, hắn cho tên này vào sổ đen vĩnh viễn.

Hỏa Vân tôn giả đau lòng, nhưng hắn vẫn cắn răng lấy ra một trăm viên linh thạch Thượng phẩm đưa Lâm Thanh Phong.

Nhận lấy linh thạch Lâm Thanh Phong lòng vui như nở hoa, hắn biết Nam Cung Tuyết muốn gia nhập tông môn, nhưng hiện giờ lại tìm được người càng mạnh mẽ hơn càng thích hợp làm sư phụ cho nàng, mà hắn lại dâng tiền đến cho mình thì làm sao lại không vui?

Thu linh thạch vào nhẫn trữ vật Lâm Thanh Phong bước tới gần Nam Cung Tuyết, hắn nói với nàng.

-Tiểu Tuyết, theo ta nghĩ ngươi nên bái hắn làm sư phụ à, hắn rất mạnh, lại còn có linh căn hệ hỏa, hắn rất thích hợp làm sư phụ của ngươi à...

Một lúc sau Nam Cung Tuyết cũng gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong, nàng quay đầu nhìn Hỏa Vân tôn giả.

-Được rồi, theo lời của tỷ phụ ta sẽ bái ngươi làm thầy.

Hỏa Vân tôn giả mặt nở hoa, cuối cùng nàng cũng nhận mình làm thầy á, hắn đưa ánh mắt cảm kích nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại đưa lên một bàn tay, Hỏa Vân tôn giả mặt cứng đờ, hiện tại hắn có ác cảm với bàn tay của Lâm Thanh Phong a, không đợi Lâm Thanh Phong nói gì, Hỏa Vân tôn giả nói trước.

-Không có, một xu cũng không có.

Lâm Thanh Phong há miệng vẫn chưa kịp nói gì thì Hỏa Vân tôn giả lại giành trước, Lâm Thanh Phong mặt mộng bức, Nam Cung Tuyết cùng với Nam Cung Tuyết thì che miệng khúc khích cười.

Hai nàng cũng hiểu vì sao Hỏa Vân tôn giả lại như vậy, mỗi lần Lâm Thanh Phong đưa lên bàn tay là mỗi lần Hỏa Vân tôn giả phải trả tiền, cho dù là ai cũng sẽ phản ứng như vậy à.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Thật sự lần này ta không muốn tiền của ngươi a. Chỉ là chúng ta với ngươi chỉ vừa gặp nhau nên ta muốn ngươi thề sẽ không làm gì xấu đối với tiểu Tuyết chứ thật sự không có gì khác.

Hỏa Vân tôn giả nghe Lâm Thanh Phong nói, hắn thờ phào một hơi, hắn nghĩ một chút đúng là thời gian gặp mặt cũng quá ngắn, nên Lâm Thanh Phong không tin tưởng hắn là chuyện hiển nhiên.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, hắn đưa tay lên trời thề.

-Ta Hỏa Vân tôn giả, hôm nay nếu nhận Nam Cung Tuyết làm đệ tử thì ta sẽ không có ý đồ xấu đối với nàng, mà sẽ toàn tâm toàn ý chỉ dạy nàng nếu

trái lời thề thì sẽ bị hồn phi phách tán.

Lời thề của Hòa Vân tôn giả vừa dứt, xung quanh bắt đầu nổi lên sấm chớp, tiếng sấm rất to đánh tới chín lần mới kết thúc, biểu thị cho lời thề của Hòa Vân tôn giả đã được chấp nhận.

Hòa Vân tôn giả thề xong, hần quay đầu hướng Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Ta đã thề xong, hiện tại ngươi có đồng ý bái ta làm thầy a?

Nam Cung Tuyết nhìn Nam Cung Mỹ Ảnh cùng với Lâm Thanh Phong, thấy cả hai người đều gật đầu nên nàng cũng chấp nhận.

Nam Cung Tuyết quỳ gối trước mặt Hòa Vân tôn giả, chấp hai tai rồi nói.

- Sư phụ ở trên, xin nhân đồ nhi một lạy.

Hòa Vân tôn giả vui vẻ gật đầu nhận một lạy của Nam Cung Tuyết.

Đứng nhìn một bên Lâm Thanh Phong gật đầu, hần xoa tay cười hề hề, về mặt đề tiện nói với Hòa Vân tôn giả.

- Tôn giả, hiện tại đệ tử cũng đã nhận rồi, ngài cũng nên đưa ra một ít lễ gặp mặt à? Phải nhiều một chút a, ngài giàu có như vậy lễ vật cũng không thể ít à.

Hòa Vân tôn giả nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, hần tức tới ói máu, đã nói trước là không muốn tiền đâu? Người với người tại sao một điểm tín nhiệm với nhau cũng không có.

Mặc dù lời Lâm Thanh Phong nói không sai, sau khi nhận đệ tử thì phải đưa lễ gặp mặt, nhưng nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong không hiểu tại sao hần lại muốn phun máu.

.....Hết Chương 33.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đồ đệ ta mới nhận thật giỏi đánh mặt a

Nhìn vẻ mặt đề tiện cười hề hề của Lâm Thanh Phong, Hòa Vân tôn giả thật sự muốn tát hần một cái, nhưng lại nhìn về ánh mắt chờ mong của Nam Cung Tuyết, Hòa Vân tôn giả hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Hòa Vân tôn giả nở nụ cười nhìn về Nam Cung Tuyết.

- Lễ gặp mặt đương nhiên sẽ không thiếu, tại đây vì sư có một bộ công pháp được chia thành nhiều quyển thấp nhất là Thiên cấp công pháp, hiện tại ngươi mới luyện khí kì nên vì sư sẽ đưa ngươi quyển Thiên cấp công pháp, tới khi ngươi đạt Nguyên Anh kì thì lại đưa ngươi thêm.

Nói rồi Hòa Vân tôn giả cầm một quyển công pháp đưa cho Nam Cung Tuyết, cầm lấy quyển công pháp Nam Cung Tuyết cứng người, vì quyển công pháp này tên là Hỏa Vân Quyết, cùng tên với quyển mà hiện tại nàng đang dùng để tu luyện.

Nam Cung Tuyết thở dài một hơi thất vọng, rồi nàng lấy ra quyển công pháp của mình đưa cho Hòa Vân tôn giả.

Hòa Vân tôn giả có chút tò mò, hần không hiểu tại sao đệ tử của mình lại thất vọng, cho tới khi hần đọc được tên quyển công pháp mà Nam Cung Tuyết đưa...

Bầu không khí có chút lúng túng.

Hòa Vân tôn giả gãi đầu cười nói.

- Haha, chúng ta thật đúng là có duyên sư đồ, ngươi xem thử, ngươi tìm được một quyển công pháp Thiên cấp hệ hỏa thì đó cũng là công pháp mà ta đã sáng tạo.

Lâm Thanh Phong một bên nghe Hòa Vân tôn giả nói, hần bĩu môi, hèn gì khi nãy nghe Hòa Vân tôn giả tự giới thiệu thì hần có cảm giác quen thuộc đâu, thì ra là do quyển công pháp à.

Lâm Thanh Phong thở dài, hần nói với Hòa Vân tôn giả.

- Tôn giả a, lễ vật ngươi đưa thế này không ổn, nàng từ trước đó đã có hiện giờ ngươi lại đưa thêm, nàng cũng đâu cần dùng à, ngươi nên tìm cái khác a.

Hỏa Vân tôn giả đồ mặt, đồ vật của hắn rất nhiều, nhưng chỉ sử dụng cho cảnh giới cao a, hiện tại Nam Cung Tuyết mới luyện khí kì có đưa nàng cũng không sử dụng được à.

Hỏa Vân tôn giả nghĩ nghĩ một chút, hắn lấy ra một thanh kiếm đưa cho Nam Cung Tuyết, hắn nói.

- Thanh kiếm này là một thanh pháp khí có thể để cho ngươi dùng tới Nguyên Anh kì,...

Nhưng chưa đợi Hỏa Vân tôn giả nói dứt lời, thì Nam Cung Tuyết cũng lấy Hỏa Diễm kiếm từ nhẫn trữ vật ra, nàng cầm hai thanh kiếm nhìn nhìn một chút rồi nắm thanh kiếm mà Hỏa Vân tôn giả đưa cho chém xuống Hỏa Vân kiếm.

“Keng..”

Một tiếng va chạm giữa hai binh khí vang lên, sau đó chỉ thấy thanh kiếm mà Hỏa Vân tôn giả đưa nàng gãy mất.

Hỏa Vân tôn giả mặt mông bức, Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn hắn với vẻ mặt ghét bỏ.

Lâm Thanh Phong bỏ đao.

- Vật phế như vậy mà cũng đem ra được, ta không hiểu ngươi làm tôn giả cái gì.

Hỏa Vân tôn giả phun máu, hiện tại hắn thật không đem nhiều pháp khí cấp thấp cho luyện khí kì sử dụng, thanh kiếm khi này là một thanh kiếm mà hắn tiện tay thu được mặc dù là tiện tay nhưng cũng là pháp khí cao cấp dành cho Nguyên Anh Kì sử dụng a.

Có trời mới biết Nam Cung Tuyết lại có một thanh pháp khí cao cấp hơn thanh pháp khí mà hắn đã đưa.

Hỏa Vân tôn giả lần này nhục nhã đem theo về tận nhà rồi, hắn mặt mông lúc trước uống rượu đã đỏ nay lại càng đỏ hơn.

Hỏa Vân tôn giả tâm thật mệt mỏi, tìm trong nhẫn trữ vật rốt cục hắn tìm ra một bộ áo giáp, hắn vui vẻ nói.

- Đồ nhĩ, hiện tại ta tặng ngươi một bộ áo giáp, đừng coi thường nó, nó có thể chống được một kích toàn lực của Nguyên Anh kì a.

Nam Cung Tuyết nhìn bộ áo giáp, nàng không thích mang theo áo giáp trên người tí nào, nên nàng không nói gì tay cầm Hỏa Vân Kiếm chém thật mạnh lên áo giáp một cái.

Áo giáp như một miếng đậu hũ bị cắt ra, Hỏa Vân tôn giả tròn tròn mắt.

Nam Cung Tuyết lại lấy ra chiếc áo sơ mi trong cùng với chiếc áo thun mà Lâm Thanh Phong đã đưa nàng lúc trước, tay nàng cũng cầm Hỏa Vân Kiếm chém thật mạnh.

Đường kiếm đi qua hai chiếc áo nhưng cũng không thể để lại trên hai chiếc áo dù chỉ là một vết trầy nhỏ.

Nhìn tới đây Hỏa Vân tôn giả thật sự muốn khóc, đệ tử của mình cũng quá biết đánh mặt đi, hắn cho nàng thứ gì thì nàng cũng có thứ cao cấp hơn.

Lâm Thanh Phong cũng không nhìn nổi, hắn nắm lấy tay Nam Cung Tuyết cùng với Nam Cung Mị Ảnh rồi dẫn đi, hắn nói với hai nàng.

- Cũng không cần xem nữa, có xem thì tên kia cũng chẳng lấy được vật gì ra hồn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết che miệng cười khúc khích.

Hỏa Vân tôn giả làm sao có thể không nghe được lời của Lâm Thanh Phong? Mặc dù Lâm Thanh Phong đã cố gắng nói nhỏ nhưng Hỏa Vân tôn giả vẫn nghe rõ từng chữ.

Mặt mông của hắn đỏ lựng, hai mắt rưng rưng rồi quay đầu chạy về một phía, ngồi xuống ôm đầu gồi khóc, lần này thật sự hắn mặt mông bán tới tận đầu rồi.

Nam Cung Tuyết sau khi đi theo Lâm Thanh Phong qua một bên, nàng rốt cục chịu đựng không nổi nàng nằm xuống đất ôm bụng cười.

- Tỷ phụ, làm theo cách của ngươi quá ác, ngươi không thấy được sự phụ thật sự khóc a.

Nam Cung Mị Ảnh nghe Nam Cung Tuyết nói thì nàng cũng gật đầu, nàng cũng nghĩ lần này Lâm Thanh Phong làm quá ác.

Đối với cách nghĩ của hai nàng Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nói.

- Hai nàng quá ngây thơ, nên nhớ hắn là một tu sĩ Đại Thừa kì, bảo vật của hắn có rất nhiều, chúng ta phải làm như vậy để hắn chịu mọi bảo vật ra a.

- Rồi hai nàng sẽ thấy, lần sau hắn quay lại đưa ra thật sự là chân chính bảo vật, nếu không thì chúng ta cũng không cần bảo vật của hắn.

Nam Cung Tuyết gật đầu phụ họa, tính cách của nàng là e sợ thiên hạ không loạn, nên đối với mấy chuyện hăm hại người thì nàng ủng hộ cả hai tay.

Nam Cung Mị Ảnh một bên lắc đầu, nàng cũng không biết nói gì với phu quân và muội muội của mình nên nàng cũng chỉ biết lắc đầu.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người một chút rồi nói.

-Được rồi, hiện tại trời cũng tối, chúng ta nên tìm chỗ ngủ thôi, chuyện khác thì để sáng mai rồi tính tiếp.

Hai nàng nghe Lâm Thanh Phong nói rồi đồng thời gật đầu, Nam Cung Tuyết thì tìm tiểu Hắc ôm lấy rồi đi qua một bên ngủ, để lại Lâm Thanh Phong cùng với Nam Cung Mị Ảnh.

Sau đêm ở khách điểm U Âm thôn thì đêm nào Nam Cung Mị Ảnh cũng ngủ chung với Lâm Thanh Phong, nàng cũng không còn xấu hổ khi muội muội mình biết.

Nam Cung Tuyết thì cũng không thắc mắc gì, nàng chỉ nghĩ tỷ phu với tỷ tỷ ngủ chung đó là chuyện rất bình thường a?

Còn về Bạch Tiểu Phụng thì hiện tại chắc hẳn đang nằm ôm ngựa ngủ ở đâu đó rồi.

Ngồi bên đồng lửa, Lâm Thanh Phong tìm một ít củ khô trải ra vừa đủ rộng cho hai người nằm, còn Nam Cung Mị Ảnh ngồi đó nhìn hắn nở nụ cười hạnh phúc.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong đã trải xong củ khô, hắn bước tới gần Nam Cung Mị Ảnh rồi bế nàng theo kiểu công chúa, đặt nàng xuống lớp củ đã trải rồi hắn cũng nằm kế bên.

Duỗi ra một cánh tay cho nàng gối đầu, tay kia thì vòng ôm lấy nàng.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh cười cười, hắn hôn vào trán nàng một cái, rồi nói.

-Ngủ thôi lão Bà, ngày mai chúng ta lại dậy sớm lên đường.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt hạnh phúc, nàng nép vào lòng hắn vòng tay ôm hắn rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay bốn người một thú ngủ rất ngon, ngủ tới tận trời sáng chỉ duy nhất có Hóa Vân tôn giả hiện tại tay vẫn ôm gối ngồi khóc rống, hoài nghi nhân sinh.

.....

Trời sáng dần, ánh mặt trời dần len lỏi qua kẽ lá, tiếng chim kêu ríu rít đón chào một ngày mới.

Lâm Thanh Phong mở mắt dậy, cùng lúc đó Nam Cung Mị Ảnh đang nằm trong lòng hắn, nàng cũng mở mắt.

Hai người nhìn nhau cười một cái, Lâm Thanh Phong hôn vào trán nàng, sau đó hắn ôm nàng chặt hơn một chút.

Hắn rất thích thú cảm giác này, mặc dù sáng sớm làm điều này thì tiểu huynh đệ của hắn phát cờ nổi loạn rất nhiều lần nhưng hắn vẫn thích.

Nằm trong lòng Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cũng biết rõ tiểu huynh đệ của hắn đang nổi loạn nàng cũng có chút thẹn thùng.

Nàng cũng vui mừng vì Lâm Thanh Phong không đòi hỏi nàng chuyện đó, mặc dù nếu hắn muốn thì nàng sẽ cho hắn, nhưng nàng vẫn muốn làm chuyện đó vào đêm tân hôn hơn.

Nàng úp mặt thật chặt vào lòng Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân, thiếp muốn đợi đến đêm tân hôn, chàng sẽ đợi thiếp chứ?

Lâm Thanh Phong cười cười, hắn hôn nhẹ lên trán nàng, tay hắn vỗ lưng nàng.

-Không sao, ta sẽ đợi, đợi tới khi nàng muốn, trước lúc đó ta sẽ không ép buộc nàng.

Nam Cung Mị Ảnh trong lòng ngọt ngào, nàng lại ôm hắn chặt hơn, nàng cũng muốn nằm mãi trong vòng tay ấm áp của hắn mà không tách ra.

.....Hết Chương 34.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Trời sáng hẳn, Lâm Thanh Phong cũng bắt đầu nấu thức ăn, từ nhẵn trừ vật hẩn lấy ra nguyên liệu để làm súp rồi bắt đầu lu bù với công việc.

Nam Cung Mị Ảnh thì đi đánh thức Nam Cung Tuyết cùng với tiểu Hắc, còn Bạch Tiểu Phụng cũng đã thức dậy và đang cho ngựa ăn uống.

Nấu xong nồi súp Lâm Thanh Phong vẫy tay gọi tiểu Hắc rồi ném cho nó một viên linh thạch, sau đó lại lấy ra năm cái chén hẩn hết lớn.

- Ăn com thôi, chúng ta mau ăn com rồi lại tiếp tục lên đường a.

Nghe được tiếng kêu của Lâm Thanh Phong, bốn bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Nhìn thấy mọi người đã có mặt đầy đủ, Lâm Thanh Phong gạt đầu rồi dùng muối mức từng chén đưa cho từng người.

Tại sao lại là bốn người? Vì trong đó có cả Hỏa Vân tôn giả a, mặc dù đã đạt được cảnh giới ích cốc nhưng hôm qua sau khi ăn gà nướng mà Lâm Thanh Phong đã nấu, Hỏa Vân tôn giả cũng không khỏi thần phục với tài nấu ăn của Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả nhìn trong tay chén súp, hẩn rất tò mò không biết đây là gì, nước thì cứ sền sệt trộn lẫn trong đó rất nhiều loại rau quả, hẩn nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được ánh mắt của Hỏa Vân tôn giả nên hẩn nói.

- Đây là súp, một loại thức ăn có thể bổ sung đầy đủ dinh dưỡng cho bữa sáng, người chi cần đưa chén lên miệng rồi húp là được.

Hỏa Vân tôn giả cái hiểu cái không gạt đầu rồi cầm chén đưa lên miệng húp, húp được một miếng ánh mắt của hẩn phát sáng.

Hẩn húp sạch trong một hơi, rồi buông chén xuống thở ra một tiếng.

Hẩn không ngờ là món ăn này nhìn khá lạ nhưng thật sự rất ngon, nhìn trong nồi vẫn còn súp Hỏa Vân tôn giả đưa tay cầm lấy cái muối muốn mức thêm vài muỗng.

Nhưng lúc này chỉ thấy Lâm Thanh Phong đưa một ngón tay chặn lại hành động của hẩn.

Hỏa Vân tôn giả thật sự muốn khóc, hẩn quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong không thèm để ý tới ánh mắt của hẩn mà chỉ nhàn nhạt trả lời.

- Mùoi viên linh thạch Trung phẩm.

Hỏa Vân tôn giả ghen lời, hẩn quyết định không tiếp tục nói chuyện với Lâm Thanh Phong, hẩn quay đầu sang một bên ngồi tự kỉ.

Bạch Tiểu Phụng ăn xong chén của mình, hẩn cũng lấy tay mức thêm một chén, Lâm Thanh Phong không ngăn cản.

Hỏa Vân tôn giả nhìn thấy cảnh này, hẩn nhú mày rồi quay lại hỏi Lâm Thanh Phong.

- Tại sao hẩn lại được mức thêm còn ta thì không?

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không thèm nhìn hẩn mà chỉ nhàn nhạt trả lời.

- Hẩn giúp chúng ta chăm sóc ngựa, còn giúp chúng ta đánh xe nên hẩn có thể được thêm phần, còn người thì sao? Người đã giúp được cho chúng ta cái gì à?

Hỏa Vân tôn giả ghen lời, hẩn chỉ mới gặp bọn Lâm Thanh Phong vào hôm qua thì làm sao giúp được gì, hẩn thờ dài một hơi rồi quay sang nhìn Bạch Tiểu Phụng.

Thấy được ánh mắt của Hỏa Vân tôn giả, Bạch Tiểu Phụng cười toe toét hẩn nhanh tay đưa ra số một rồi nói với Hỏa Vân tôn giả.

- Mùoi viên linh thạch hạ phẩm.

Hỏa Vân tôn giả ngẩng đầu nhìn trời thở dài, thế đạo bây giờ người với người nói chuyện với nhau chỉ bằng tiền bạc hay sao?

Thở dài thì thở dài, nhưng Hỏa Vân tôn giả cũng đưa ra mùoi viên linh thạch hạ phẩm cho Bạch Tiểu Phụng, khiến Bạch Tiểu Phụng cười không ngậm được mồm.

Bạch Tiểu Phụng thầm nghĩ đoạn đường này còn dài như vậy, mỗi ngày mười viên thì về tới Nam Cung thành ta cũng được hơn ba trăm viên a, lần này không uống công đi theo ân công á, theo ân công thì có lộc ần.

Bạch Tiểu Phụng mở mộng tới một tương lai tươi sáng, hắn đưa hai mắt lấp lánh kim quang nhìn về Lâm Thanh Phong, khiến Lâm Thanh Phong nổi da gà vội vàng lắc tay.

-Ta đã nói, ta không chơi gay người nên chết tâm đi.

Bạch Tiểu Phụng mặc kệ những gì Lâm Thanh Phong nói, ánh mắt của hắn nhìn Lâm Thanh Phong ngày càng sáng hơn, không thể làm gì khác nên Lâm Thanh Phong mức thêm một chén đưa tới trước mặt hắn khiến hắn dời đi tầm mắt.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Hỏa Vân tôn giả tới trước mặt Nam Cung Tuyết hấn ho nhẹ rồi nói.

-Hiện tại, vi sư sẽ đưa người lễ vật gặp mặt a.

Nói rồi Hỏa Vân tôn giả lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một đôi giày của nữ nhi, hấn tiếp tục nói.

-Đôi giày này là một kiện pháp khí, phẩm cấp rất cao, hiện tại người cũng không phát huy được khả năng của nó ít nhất người phải đạt tới Kim Đan kì mới có thể, dù là hiện tại không phát huy được khả năng nhưng nó cũng có thể giúp người gia tăng tốc độ di chuyển cùng với nó biết tự do thu phóng độ lớn nhỏ để vừa chân người mang còn rất nhẹ độ phòng ngự cũng khá nó coi như là món quà của vi sư tiễn người đi.

Nam Cung Tuyết hai mắt tỏa sáng nhìn về đôi giày, một bên Nam Cung Mị Ảnh có chút hâm mộ còn Lâm Thanh Phong thì gật đầu, Bạch Tiểu Phụng mặc dù hâm mộ nhưng hấn cũng không liên quan tới chuyện này nên hấn không quan.

Nam Cung Tuyết tiếp nhận đôi giày, nàng cẩn nhẹ trên tay chảy ra một giọt máu nhỏ vào đôi giày thì đôi giày phát ra ánh sáng.

Ánh sáng qua đi, hiện lên đôi giày một dòng chữ Hỏa Bích hải, đây cũng là tên của kiện pháp khí mà Hỏa Vân tôn giả đưa cho Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết vui sướng gật đầu, nàng nhanh chóng tháo ra đôi giày hiện tại của mình rồi thay bằng đôi Hỏa Bích hải.

Hỏa Bích hải đưa vào chân nàng thì lại phát ra một luồng ánh sáng, sau đó tự động điều chỉnh để ôm sát chân của nàng.

Nam Cung Tuyết đứng dậy vui vẻ nhảy nhót khắp nơi, Nam Cung Mị Ảnh nhìn nàng mỉm cười.

Hỏa Vân tôn giả thì thờ nhẹ ra một hơi, cả đêm qua hấn thức trắng để suy nghĩ tìm một món phù hợp với nàng mà không thể quá nát.

Thấy Nam Cung Tuyết vui vẻ, Hỏa Vân tôn giả cũng nói.

-Hiện tại Tuyết nhi người có thể theo ta về tông môn được chứ?

Nam Cung Tuyết nghe lời Hỏa Vân tôn giả thì nàng dừng lại, cúi đầu nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh lưu luyến không muốn rời xa.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng rồi nhú mày một cái, hấn bước lên nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Tôn giả, hiện tại chúng ta phải xử lý một ít chuyện nhà, nên ngài có thể đợi khi chúng ta xong việc rồi lại trở về không?

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hấn cũng nhú mày, hấn có chút tò mò nên hỏi Lâm Thanh Phong.

-Chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, rồi đem đầu đuôi câu chuyện nói cho Hỏa Vân tôn giả, Hỏa Vân tôn giả nghe xong thì một mặt cười lạnh.

-Tốt, haha, tốt lắm, tốt một cái Kim Đan kì con kiến hôi, cũng dám truy sát đồ nhi của ta.

Bạch Tiểu Phụng ở một bên cười khò, lần này hấn biết Bạch gia xong rồi, không chỉ chọc tới Lâm Thanh Phong, hiện tại còn chọc tới một vị cao thủ.

Lâm Thanh Phong sờ cằm nghĩ nghĩ một cái rồi hấn lại nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Chuyện của Bạch gia hiện tại không nói, nhưng tôn giả có thể biết làm cách nào để trị hết những vết sẹo trên người các nàng không? Thật sự các nàng bị lưu lại sẹo nhiều lắm.

Hỏa Vân tôn giả nghe rồi sờ cằm, hấn cũng nói.

-Cũng đúng, hiện tại điều quan trọng hơn là phải trị hết những vết sẹo trên người các nàng a.

-Đồ nhi của ta cũng không thể mang những vết sẹo xấu xí trên người được.

Nói rồi Hỏa Vân tôn giả lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bình đan dược hần nói tiếp.

-Đây là Dưỡng Nhan đan, chúng nó có thể trị hết những vết sẹo lưu trên người các nàng, chỉ cần những vết sẹo đó không phải là bị nguyên rửa thì sẽ trị hết.

Hỏa Vân tôn giả mở nắp bình ra, một mùi thơm bay ra từ trong bình, ai hít một hơi cũng sẽ cảm thấy dễ chịu, hần đổ ra hai viên đưa cho Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh mỗi người một viên sau đó hần đóng nắp lại rồi cất đi.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cầm trên tay hai viên đan dược sờ nhìn nhau, hai nàng gật đầu một cái rồi uống hết.

Một lát sau công dụng của thuốc bắt đầu hiện ra, Nam Cung Tuyết cảm thấy cánh tay có chút ngứa, nàng kéo lên tay áo lộ ra một cánh tay trắng ngần, còn những vết sẹo đã bị bong tróc rơi xuống.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không khác, nhưng nàng có nhiều vết sẹo lắm, nên nàng phải tìm một chỗ để cởi áo ra để loại bỏ hết những vết sẹo bị bong tróc.

Nàng không muốn ai nhìn được mình trong tình cảnh này nếu có nhìn thấy thì nhất định người đó phải là phu quân của nàng, nên nàng kéo lấy tay Lâm Thanh Phong, hai người chui vào xe ngựa rồi nàng từ từ cởi áo xuống.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên, hần nhẹ nhàng lau chùi sạch những vết sẹo đã bắt đầu bong tróc trên lưng của nàng, lộ ra một làn da trắng ngần không tí vết, hần có chút xúc động.

Làm nam nhân thì ai lại muốn trên người lão bà mình lại mang nhiều vết sẹo đâu? Mặc dù không ghét chúng nhưng mỗi lần nhìn thấy chúng là lại đau lòng cho lão bà a.

Hiện tại những vết sẹo trên người của Nam Cung Mị Ảnh đã hết, Lâm Thanh Phong vui vẻ ôm lấy nàng từ phía sau, hần nhẹ nhàng nói.

-Hiện tại, nàng đã là lão bà hoàn mỹ của ta a, trên người nàng không còn sẹo nữa.

Nam Cung Mị Ảnh cũng khóc, nàng khóc ra những giọt nước mắt vui mừng, là con gái thì ai cũng sợ trên người mình mang theo những vết sẹo khó coi, hiện tại những vết sẹo ấy đã biến mất nên nàng khóc.

.....Hết Chương 35.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thử một chút... Rasengan

Bọn người Lâm Thanh Phong vẫn đang ngồi trên xe ngựa hướng đến Nam Cung thành.

Mặc dù bọn hần có thể để Hỏa Vân tôn giả giúp bọn hần đi đến Nam Cung thành nhanh hơn, nhưng Lâm Thanh Phong từ chối.

Từ lúc Nam Cung Tuyết chấp nhận bái Hỏa Vân tôn giả làm sư phụ thì bọn hần nhất định phải tách nhau ra, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn muốn kéo dài thêm thời gian để hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh có thể ở chung với nhau nhiều hơn một chút.

Lý do của hần rất đơn giản khiến Hỏa Vân tôn giả không thể phản bác được.

-Bọn ta làm sao biết được người có thể dạy dỗ tiểu Tuyết như thế nào? Nên trước tiên người cứ đi theo cùng bọn ta một khoảng thời gian, trong lúc đó thì người có thể dạy dỗ tiểu Tuyết đồng thời để bọn ta đánh giá phương pháp dạy của người a.

Vì thế, hiện tại bọn Lâm Thanh Phong có thêm một người đánh xe ngựa miễn phí.

Nếu người khác nghe được Lâm Thanh Phong để Hỏa Vân tôn giả đánh xe ngựa thì không biết có bao nhiêu người sẽ đánh chết Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả ngồi trước xe ngựa, hiện tại tâm trạng của hần không tốt.

Lâm Thanh Phong đã không biết hần, không tin tưởng hần, còn bắt hần phải làm phu xe, nhưng vì đệ tử nên hần phải cắn răng chấp nhận.

Nhưng hiện tại cũng đã trải qua gần một tháng, bọn hần cũng gần về đến Nam Cung thành, đồng nghĩa với thời gian Nam Cung Tuyết ở lại ngày càng ngắn.

Trong quãng thời gian ở chung, Hỏa Vân tôn giả cũng biết được thiên phú của Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng phải thờ dài, chỉ tiếc hần là hỏa hệ linh căn tu

sĩ nên cũng không có gì để dạy cho nàng.

Nhưng Hòa Vân tôn giả cũng đồng ý với Lâm Thanh Phong, hắn sẽ tìm một chút bằng hữu thử xem ai có thể dạy được Nam Cung Mị Ảnh, hắn cũng không muốn thiên phú của nàng lại mục nát.

Trong lúc Hòa Vân tôn giả chỉ bảo Nam Cung Tuyết, thì hắn cũng tiện thể chỉ điểm một ít cho Nam Cung Mị Ảnh, mặc dù không giúp ích gì nhiều cho việc tu luyện của nàng nhưng hắn cũng giải thích được cho nàng một số vấn đề nàng gặp phải.

Trong những ngày này, thiên phú của hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết biểu hiện ra thật sự đáng sợ, khiến Hòa Vân tôn giả không thể ngừng cười.

Cả hai nàng đều đạt tới cảnh giới luyện khí tầng 10, tùy thời có thể tiến vào Trúc Cơ kì cảnh giới.

Theo lời Hòa Vân tôn giả giải thích sơ lược qua về Trúc Cơ kì, nếu luyện khí kì là dẫn khí nhập thể, thì tới cảnh giới Trúc Cơ kì phải chuyển những linh khí trong cơ thể thành dịch lỏng.

Vì vậy Hòa Vân tôn giả muốn Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết hiện tại không nên đột phá vội mà hãy cố gắng dẫn nhiều linh khí hơn nhập thể.

Đến khi cơ thể không cách nào chứa được linh khí dạng khí thì hãy chuyển những linh khí đó thành dạng lỏng rồi Trúc Cơ, làm như vậy thì khi đạt đến Trúc Cơ sẽ có lợi nhất.

Hiện tại Nam Cung Tuyết đã đạt tới luyện khí tầng 10 nên nàng cũng có thể học tập một ít pháp thuật cấp thấp.

Hòa Vân tôn giả dạy nàng Hỏa cầu thuật, là một môn pháp thuật hệ hỏa cấp thấp có thể phóng xuất ra một viên hỏa cầu để tấn công kẻ địch.

Mặc dù chỉ là pháp thuật cấp thấp, nhưng Hòa Vân tôn giả lúc trước muốn thành thạo được nó cũng phải thử nghiệm nhiều lần.

Còn Nam Cung Tuyết chỉ nhìn Hòa Vân tôn giả hai lần thì có thể dùng được, nụ cười của Hòa Vân tôn giả ngày càng đậm, hiện tại miệng của hắn cũng muốn kéo khắp cả khuôn mặt rồi.

Lâm Thanh Phong lúc trước cũng từng thử dùng Kiểm Trắc thạch để xác định hệ linh căn của chính mình, nhưng hắn không xác định được, cảm trên tay thì không sao nhưng chỉ cần linh lực của hắn tới gần thì Kiểm Trắc thạch sẽ vỡ nát.

Hòa Vân tôn giả cũng không có cách nào để xác định được linh căn của hắn, vì thể hiện tại Lâm Thanh Phong cũng chỉ còn cách tiến về Nam Cung thành rồi xác định sau.

Một bên Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Tuyết học tập hỏa cầu thuật.

Nhìn viên hỏa cầu tròn trên tay của Nam Cung Tuyết, hắn nghĩ tới một chiêu rất nổi tiếng được dùng bằng một thứ năng lượng được gọi là chakra, hắn thử dùng linh lực để thay thế chakra một chút.

Và kết quả hắn tạo được một viên cầu, bên trong chứa đựng vô số tia linh lực mỏng như sợi tơ đang xoay tròn với một tốc độ chóng mặt.

Lâm Thanh Phong tay cầm viên cầu rồi đưa mắt nhìn Hòa Vân tôn giả đang đứng chỉ đạo Nam Cung Tuyết nở nụ cười toe toét, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gian trá, hắn hét lớn.

- Tôn giả, đỡ thử Rasengan của ta.

Hòa Vân tôn giả một mặt mộng bức nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng hắn cũng rất nhanh lấy lại thanh tĩnh, hắn phất tay một cái trước mặt xuất hiện một vòng hào quang màu đỏ bao phủ toàn thân.

Rasengan trên tay Lâm Thanh Phong va chạm với vòng ánh sáng.

Một tiếng nổ lớn kèm theo khói bụi xuất hiện, chỉ thấy Hòa Vân tôn giả văng ra ngoài bay thật xa, xoay tròn với tốc độ cực nhanh, vòng sáng bao phủ cả người hắn cũng vỡ nát.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đứng một bên một mặt mộng bức nhìn về hướng mà Hòa Vân tôn giả bay xa rồi nhìn về hướng mà Lâm Thanh Phong đang đứng.

Lâm Thanh Phong nhìn hai nàng rồi gãi đầu cười trừ, hắn cũng không biết uy lực của chiêu này như thế nào.

Lại nhìn về mặt của Hòa Vân tôn giả lúc đó thật sự là muốn đánh một cái nên hắn Lâm Thanh Phong mới dùng Hòa Vân tôn giả để thử uy lực.

Một lúc sau Hòa Vân tôn giả mới bay về, lúc này một thân hắn dính đầy bùn đất, hắn thật sự phẫn nộ, hắn vừa bay vừa hét lớn chửi rủa Lâm Thanh Phong.

-Tiểu tử, ngươi bước ra đây, ta hứa đánh không chết ngươi, tại sao ngươi lại dùng một thuật kinh khủng như vậy đánh ta à, nếu không phải rút xuống vũng bunn thì ta cũng muốn bị thương a.

Lâm Thanh Phong cười cười, hần cũng không biết nói thế nào, lần này thật sự là hần làm sai.

-Thật xin lỗi tôn giả, lần này là ta làm sai, tối nay ta sẽ chia thêm cho ngươi một phần thức ăn được chứ?

Hỏa Vân tôn giả mặt tức giận, nhưng nghe được Lâm Thanh Phong hứa sẽ tặng thêm một phần thức ăn thì hần cũng không còn nói gì, ngậm đồng ý.

Nam Cung Tuyết tò mò nhìn Lâm Thanh Phong, nàng hỏi hần.

-Tỷ phu, pháp thuật lúc này ngươi sử dụng là gì?

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi giải thích một chút.

-Thật ra cũng không có gì, nguyên lý của nó rất đơn giản, vì ta không biết linh lực của mình thuộc hệ gì nên ta chỉ sử dụng thuần túy linh lực, không chế thành từng tia thật nhỏ.

-Sau đó lại nhìn Hỏa cầu thuật của ngươi, ta lại không chế những tia linh lực ấy xoay tròn thật nhanh rồi tạo thành một quả cầu tương tự với viên hỏa cầu sau đó dùng nó mà tấn công Hỏa Vân tôn giả.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết nghe lời giải thích của Lâm Thanh Phong hai nàng cũng không nghĩ nhiều.

Riêng chỉ có Hỏa Vân tôn giả sau khi nghe thì mặt khiếp sợ.

Theo lời giải thích của Lâm Thanh Phong thì chẳng phải chỉ cần đầy đủ linh lực thì người nào cũng có thể sử dụng à?

Hỏa Vân tôn giả đưa tay thử làm theo lời giải thích của Lâm Thanh Phong, trên tay hần lúc này xuất hiện một viên cầu Rasengan nhưng nó không ổn định được như Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả cau mày, một lúc sau viên cầu nổ tung, tay của hần tê rần.

Phải biết rằng Hỏa Vân tôn giả là Đại Thừa kì tu sĩ, muốn khiến hần bị thương thì cực kì khó.

Nhưng hiện tại hần chỉ thử sử dụng Rasengan một pháp thuật mà một tên luyện khí kì sáng tạo, mặc dù không ổn định nhưng lại khiến tay của hần tê rần điều này có nghĩa là gì?

Điều đó có nghĩa uy lực của thuật này rất đáng sợ, cách sử dụng lại đơn giản lại không cần nhiều thời gian tụ lực.

Hỏa Vân tôn giả thờ dài cảm thán, Lâm Thanh Phong đúng là một tên quái vật, chỉ là Luyện Khí kì nhưng lực lượng thân thể có thể sánh ngang Luyện Hư kì, lại sáng tạo ra một pháp thuật ngay cả Hỏa Vân tôn giả cũng động tâm.

Tuy nhiên cũng chỉ là động tâm thôi Hỏa Vân tôn giả cũng không có hành động gì, nếu như pháp thuật mà Lâm Thanh Phong sáng tạo ra có thể sử dụng từ xa thì chắc chắn Hỏa Vân tôn giả sẽ dùng mọi cách để cướp đoạt.

Hỏa Vân tôn giả bước tới gần rồi nói.

-Pháp thuật này của ngươi rất mạnh, nhưng nó cũng có điểm yếu là phải cận chiến mới có thể sử dụng, ở cảnh giới thấp thì không nói nhưng nếu ngươi đạt đến một trình độ nhất định thì trong lúc đánh nhau với đối thủ ngươi không có cơ hội sử dụng nó.

Hỏa Vân tôn giả rất nhanh thì phát hiện được điểm yếu của Rasengan, Lâm Thanh Phong gật đầu, nhưng đây chỉ là Rasengan bình thường khi này Lâm Thanh Phong chỉ muốn thử một chút, hiện tại nếu linh lực có thể dùng thay Chakra thì hần có cách để khắc phục điểm yếu này.

Cách mà Lâm Thanh Phong nghĩ đến đó là Tiên Thuật, Naruto muốn tiến vào Tiên Nhân hình thức thì phải cần một khoảng thời gian để hấp thu Chakra tự nhiên, theo Lâm Thanh Phong suy đoán thì loại Chakra tự nhiên đó chính là Linh khí.

Nếu đúng như Lâm Thanh Phong suy đoán Naruto dùng linh khí truyền vào Rasengan thì Tiên Thuật cũng là một dạng tương tự như Hỏa Cầu thuật dùng linh khí để sử dụng.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, sau đó hần đứng dậy trên tay xuất hiện một viên cầu Rasengan màu trắng bạc, rồi hần ném về một gốc cây gần đó.

....Hết chương 36....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trước khi tới Nam Cung thành

Viên cầu Rasengan thoát khỏi tay Lâm Thanh Phong rồi bay đến gốc cây mà hắn đã nhắm đến, gốc cây cách hắn khoảng cách chừng mười mét.

Thoát ra khỏi tay Lâm Thanh Phong, viên cầu Rasengan ngày càng nhỏ lại rồi đâm tới gốc cây.

Viên cầu Rasengan va chạm với gốc cây rồi phát ra tiếng nổ lớn.

Trên gốc cây hiện giờ lại xuất hiện một cái lỗ, đúng như Lâm Thanh Phong dự đoán, Rasengan một khi rời đi không chế sẽ từ từ yếu bớt.

Nhìn gốc cây này vẫn còn không gãy, trên cây chỉ xuất hiện một cái lỗ thì biết.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không nản lòng ngược lại có chút vui vẻ, hiện tại Rasengan có thể ném đi được thì chứng tỏ điều hắn suy nghĩ là đúng.

Lúc này hắn chỉ mới thử suy đoán nên cũng không quan tâm lắm nếu như uy lực của Rasengan không đủ lớn.

Chỉ cần có thời gian thì hắn sẽ hoàn thành được hoàn chỉnh Rasengan có thể cận chiến và cũng có thể ném đi.

Nhưng lúc này Rasengan hiện tại cũng đủ dùng, hắn không cần phải hoàn thiện nó ngay bây giờ.

Lâm Thanh Phong mỉm cười hài lòng, rồi nhìn lên bầu trời.

Hiện tại trời cũng sắp tối nên hắn chuẩn bị nấu ăn, không tiếp tục thử phát triển Rasengan.

Một bên khác Nam Cung Tuyết cùng Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe hắn giải thích nguyên lý của Rasengan thì hai nàng rất nhanh bắt chước theo hắn.

Nhưng Rasengan quan trọng nhất là độ không chế, mặc dù hai nàng có là thiên tài nhưng thử đến khi Lâm Thanh Phong nấu ăn xong thì hai nàng vẫn chưa sử dụng được Rasengan.

Một bên Lâm Thanh Phong nhìn thấy hai nàng cũng muốn học Rasengan thì hắn mỉm cười, bước lại gần rồi nói.

-Được rồi, hôm nay thử tới đây thôi, khi vào Nam Cung thành ta sẽ tìm cách để hai người nhanh chóng học thành công thuật này.

Lúc này hai nàng mới thở dài một hơi rồi buông xuống việc tập luyện, sau đó tập trung đến chỗ Lâm Thanh Phong nấu ăn rồi chờ đợi hắn chia phần.

Vì lúc này Lâm Thanh Phong đã hứa cho thêm Hỏa Vân tôn giả phần ăn, nên hắn rất hào phóng mà lấy phần của... Bạch Tiểu Phụng đưa cho Hỏa Vân tôn giả.

Một bên Bạch Tiểu Phụng vì bị thiếu mất phần ăn, hắn muốn phát tác nhưng dưới thâm uy của Lâm Thanh Phong hắn đành phải cúi đầu, ngồi xuống ăn hết phần ăn ít ỏi của mình.

Sau khi ăn xong, Nam Cung Mị Ảnh nói với Lâm Thanh Phong.

-Phu quân, chúng ta chỉ còn vài ngày đường nữa là tới Nam Cung thành, hiện tại phu quân có dự tính gì không?

Lâm Thanh Phong cau mày suy nghĩ, rồi mới trả lời.

-Theo như ta nghĩ, khi tới Nam Cung Thành thì chúng ta cứ trở về Nam Cung gia của hai người để xem tình hình như thế nào.

-Nhưng lúc chúng ta vào thành thì cũng đồng nghĩa với việc Bạch Ngọc Lâu sẽ biết ngay sau đó.

Dừng một chút rồi Lâm Thanh Phong nhìn về Bạch Tiểu Phụng rồi nói.

-Bạch gia không phải là vấn đề, mà vấn đề hiện tại là Bạch gia muốn còn sống bao nhiêu người.

-Nếu người muốn Bạch gia còn sống sót nhiều người thì phải thuyết phục gia gia của người chống đối Bạch Ngọc Lâu.

-Nếu trong lúc bọn ta ở tại Nam Cung gia, ta hứa với người dù là Bạch gia lão tổ tông có đến thì hắn cũng không cản trở về rồi.

Bạch Tiểu Phụng nghe được lời của Lâm Thanh Phong mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Bạch Tiểu Phụng tin tưởng Lâm Thanh Phong có thể làm được, chỉ cần nhìn qua vị sư phụ của Nam Cung Tuyết thì liền biết, hắn có thể phi hành mà

không cần dùng pháp khí.

Điều đó đồng nghĩa với việc hần ít nhất cũng có cảnh giới Nguyên Anh kì, thật sự Kim Đan kì lão tổ nếu muốn tới thì cũng không muốn về.

Bạch Tiểu Phụng gật đầu rồi nói.

-Ta đã hiểu rõ, như vậy ta sẽ rời đi trước một ngày để cảnh báo cho gia gia, ta cũng không muốn chỉ vì Bạch Ngọc Lâu mà cả gia tộc phải nhận cảnh diệt môn.

Lâm Thanh Phong nhìn hần rồi gật đầu, Lâm Thanh Phong cũng không muốn tàn nhẫn diệt sát cả nhà họ Bạch, Lâm Thanh Phong hiểu rõ trong chuyện này chỉ có Bạch Ngọc Lâu và con trai hần là phải chết, nên cũng không muốn rat ay với những người khác.

Nhưng người khác muốn chết thì Lâm Thanh Phong cũng sẵn sàng đưa tiễn.

Bạch Tiểu Phụng thở dài, hần đứng lên rồi đi qua một bên tiếp tục công việc cho ngựa ăn.

Một đêm yên tĩnh...

Vài ngày sau bọn người Lâm Thanh Phong cũng đã đến gần Nam Cung thành.

Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ nói với Lâm Thanh Phong.

-Tỷ phu, chúng ta đã vào địa phận của Nam Cung thành, từ đây chỉ cần đi theo hướng phía trước một ngày đường là có thể trở về Nam Cung thành rồi.

Lâm Thanh Phong xoa đầu nàng rồi mỉm cười.

Nam Cung Mị Ảnh ở một bên trong lòng có chút lo lắng.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng rồi mở miệng hỏi.

-Sao vậy lão bà? Tại sao lại lo lắng?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi thì nàng xoắn xuýt sau đó đỏ mặt cúi đầu trả lời.

-Ta...ta... khi về nhà làm sao giải thích về phu quân với cha ta à?

Lâm Thanh Phong nghe được nàng hần cũng bật cười, chuyện này còn cần phải giải thích à?

Cứ nói với lão ấy ta là phu quân của nàng vậy thôi, nếu lão ấy không đồng ý thì ta đem nàng bỏ chạy a.

Đây chỉ là suy nghĩ của Lâm Thanh Phong thôi, còn sự thật thì hần nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Nàng cứ yên tâm, cha nàng chắc chắn sẽ đồng ý, cha nàng kiếm đâu ra một tên con rể vừa đẹp trai vừa tài giỏi người gặp người thích như ta à.

Hỏa Vân tôn giả cùng Bạch Tiểu Phụng ngồi một bên điên cuồng nhổ nước bọt hơn một tháng này bọn họ đi chung với con hàng thích tự kỉ này mỗi lần hần tự kỉ là mỗi lần bọn họ nhổ nước bọt, bọn họ cũng muốn quen thuộc.

Nhưng dưới dâm uy của Lâm Thanh Phong thì bọn họ cũng chỉ dám nhổ nước bọt trong lòng mà không dám biểu hiện ra ngoài.

Ngay cả Hỏa Vân tôn giả trong một lần nhịn không được Lâm Thanh Phong tự kỉ nên đã nổi nóng, sau đó hần bị nhịn com 3 ngày thì Bạch Tiểu Phụng làm sao dám biểu hiện ra ngoài?

Tiểu Hắc trong một tháng này, ngày nào cũng ăn hai viên linh thạch Trung phẩm, bụng nó ngày càng lớn cũng sắp béo phì tới nơi rồi, nhưng hiện tại nó còn nhỏ lại thêm béo ra như vậy thì nó lại càng dễ thương.

Nam Cung Tuyết cứ ôm nó rồi chơi đùa suốt ngày không biết chán.

Nói tới tiểu Hắc lúc trước Hỏa Vân tôn giả cũng đã nói nó là một con tiểu Kỳ Lân, nhưng Hỏa Vân tôn giả chỉ nhận được ánh mắt như nhìn người điên của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong chỉ tay vào tiểu Hắc rồi nói với Hỏa Vân tôn giả.

-Người nhìn bằng con mắt nào mà nói nó là Kỳ Lân? Nó rõ ràng là một con chó à.

Hỏa Vân tôn giả muốn phát điên, hần không biết cách nào để giải thích cho Lâm Thanh Phong bởi vì thật sự Kỳ Lân lúc còn nhỏ rất giống chó, nhất là Hắc Kỳ Lân thì lại càng giống chó mực.

Bởi vì Kỳ Lân là một loại Yêu Thú rất quý hiếm nên rất ít người có thể nhận biết được sự khác nhau giữa bọn chúng.

Lâm Thanh Phong còn kéo Nam Cung Tuyết rồi nói Hỏa Vân tôn giả là một tên điên lừa gạt, bảo nàng không nên tin tưởng hắn.

Điều này khiến Hỏa Vân tôn giả tức muốn phun máu, nhưng hắn cũng không có cách nào để chứng minh mình đúng nên cũng chỉ còn cách im lặng.

Trời đêm tối.

Sau khi ăn xong bữa ăn mà Lâm Thanh Phong nấu thì Bạch Tiểu Phụng cũng cáo từ rồi một mình tiến về Nam Cung thành.

Bạch Tiểu Phụng trước khi đi cũng không cho ngựa ăn, vì thế công việc cao cả này lại rơi vào đầu Hỏa Vân tôn giả, khiến hắn sầu não.

Trong một tháng này Hỏa Vân tôn giả không biết bao nhiêu lần tự nghi ngờ chính bản thân, nhiều lúc hắn tự mê man không chắc rằng hắn là một tên Đại Thừa kì hay chỉ là một tên đánh xe ngựa bình thường.

Nếu không phải hắn có thể bay, ngoài ra ngày nào cũng chỉ đạo Nam Cung Tuyết tu luyện thì hắn thật sự nghĩ hắn chỉ là một tên đánh xe mà không phải là Đại Thừa kì tôn giả.

Sau khi ăn xong thì Lâm Thanh Phong cũng bắt đầu thu dọn đồ vật, hắn tới một con sông gần đó để rửa chén đĩa.

Một lúc sau hắn cất hết đồ vật đã được cọ rửa sạch sẽ, hắn nằm bên bãi cỏ cạnh sông để nhìn ngắm mặt trăng.

Bầu trời đêm nay rất sáng, không có mây ánh trăng chiếu sáng một khoảng trời đêm, tạo ra một khung cảnh thơ mộng.

Ngắm nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, gió đêm thổi từng cơn mát lạnh thì Lâm Thanh Phong cũng từ từ nhắm lại hai mắt, hắn đã ngủ.

Nam Cung Mị Ảnh bước ra từ một phía rồi nhìn xung quanh tìm kiếm Lâm Thanh Phong, nàng phát hiện hắn đã ngủ nên bước lại gần nằm bên cạnh hắn.

Nàng cũng đưa mắt nhìn ngắm ánh trăng sáng trên bầu trời, rồi thở dài.

Mặc dù khi sáng Lâm Thanh Phong đã nói nàng không cần lo lắng về việc cha nàng có đồng ý mối quan hệ giữa hắn và nàng hay không, nhưng nàng vẫn cứ lo lắng nếu cha nàng không đồng ý thì nàng sẽ làm thế nào?

Cha nàng chỉ còn nàng và muội muội là thân nhân, muội muội thì phải theo Hỏa Vân tôn giả không biết khi nào mới có thể trở về, nên cũng chỉ còn mỗi mình nàng là người thân.

Nếu nàng bỏ cha mà theo Lâm Thanh Phong thì nàng không nở, còn nếu vì cha mà bỏ Lâm Thanh Phong thì nàng cũng không muốn.

Nam Cung Mị Ảnh đầu óc rối rắm, nàng cứ nằm suy nghĩ một lúc lâu rồi ngủ mất.

.....Hết Chương 37.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nam Cung Phi Vân

Trên một xe ngựa có bốn người một thú đang tiến gần về Nam Cung thành.

Nam Cung thành là một tòa thành lớn, trong thành rất nhộn nhịp, có rất nhiều thương gia tới nơi đây mua bán.

Nhưng muốn tiến vào Nam Cung thành phải trải qua đăng kí mới được, nên rất nhiều người xếp hàng nối đuôi nhau trước cổng thành.

Xe ngựa của bốn người Lâm Thanh Phong cũng không xếp hàng, theo lời của Nam Cung Mị Ảnh thì nàng là người của Nam Cung gia nên khi vào thành cũng không cần thiết làm những thủ tục như vậy.

Hỏa Vân tôn giả nghe theo lời nàng rồi hướng xe tới khu vực dành riêng cho người của các gia tộc để vào thành.

Một thú vệ nhanh chóng bước ra cản đường.

-Các ngươi là ai? Muốn vào thành thì trước tiên phải đăng kí, mau quay về phía sau xếp hàng chờ tới lượt.

Đây là chức trách của Thủ vệ thành nên Hỏa Vân tôn giả đánh xe cũng không có ác cảm, Nam Cung Mị Ảnh từ trong xe nói với thú vệ.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh của Nam Cung gia tộc, ta không cần phải làm thủ tục đăng kí nên phiền người nhường đường.

Thủ vệ nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh thì nhanh chóng nhường đường và xin lỗi.

-Xin lỗi Nam Cung tiểu thư, ta cũng không biết đây là xe của tiểu thư nên đã cản đường. Xin tiểu thư chớ trách.

Hỏa Vân tôn giả thấy thủ vệ đã nhường đường thì gạt đầu rồi tiếp tục đánh xe vào thành.

Khi chiếc xe đã biến mất thì tên thủ vệ kia lại vẫy tay ra hiệu cho một người gần đó, tên được ra hiệu gạt đầu rồi bỏ đi, hướng về Bạch gia.

Động tác của tên thủ vệ làm sao tránh được cảm ứng của Hỏa Vân tôn giả, hẳn là một tu sĩ Đại Thừa kì trong phạm vi vạn dặm chỉ cần hắn chú ý thì không gì có thể thoát khỏi cảm giác của hắn.

Hỏa Vân tôn giả nói với Lâm Thanh Phong.

-Tên thủ vệ khi nãy đã cho người thông báo với Bạch Ngọc Lâu, chắc hắn sẽ nhanh xuất hiện thôi.

Lâm Thanh Phong một mặt không có gì cả, điều này đã nằm trong suy đoán của hắn, nếu Bạch Ngọc Lâu không cho người chờ bọn hắn thì mới có quỷ.

Hỏa Vân tôn giả theo lời của Nam Cung Mị Ảnh đánh xe tới trước cửa Nam Cung gia tộc, tới đây thì bọn hắn mới dừng lại rồi xuống xe.

Hai tên thủ vệ của Nam Cung gia tộc khi thấy người tới là Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thì bọn hắn cúi đầu chào rồi mời bọn họ tiến vào.

Nam Cung Mị Ảnh đi trước, dẫn mọi người tới nơi mà hai tỷ muội nàng đã ở.

Đây là một tòa viện có nhiều phòng ở, rất rộng, giữa viện còn có một hồ nước lớn và có một đình viện nhỏ hơn giữa hồ, nhưng nơi này không có người chăm sóc quét dọn vài tháng nên cỏ bắt đầu mọc rất nhiều.

Nhìn nơi này Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi, nàng nói Lâm Thanh Phong cùng Hỏa Vân tôn giả có thể tùy ý chọn phòng để ở, còn nàng và Nam Cung Tuyết thì bắt đầu dọn dẹp.

Nhìn hai nàng bắt đầu dọn dẹp thì Lâm Thanh Phong cũng không ngồi yên, hắn cũng đứng lên rồi bắt đầu phụ giúp các nàng.

Một lúc sau, một người trung niên xuất hiện tại trước công, người này là phụ thân của Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết, Nam Cung Phi Vân.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy người tới là cha nàng nên nàng vui mừng chạy tới.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có vẻ mặt lạnh nhạt của Nam Cung Phi Vân, hắn cau mày nhìn xung quanh rồi nói.

-Các người tại sao lại trở về? Không phải lúc trước ta đã nói các người cũng không cần trở về sao? Còn bọn hắn là ai?

Tuy Nam Cung Phi Vân rất lạnh nhạt nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn cười nói.

-Phụ thân, đó là Hỏa Vân tôn giả, ngài ấy nhận tiểu Tuyết làm đồ đệ nên mới tới đây gặp cha, còn người kia hẳn là Phu quân của con.

Nam Cung Phi Vân sau khi nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh thì hắn tức giận rồi giơ tay hướng về phía nàng hạ xuống một cái tát.

Nhưng tay hắn vẫn chưa kịp chạm tới nàng thì một cánh tay khác đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắn, đó là Lâm Thanh Phong.

Lúc này Lâm Thanh Phong khuôn mặt có chút khó chịu, hắn nhìn Nam Cung Phi Vân rồi nói.

-Mặc dù người là phụ thân của nàng, nhưng người cũng không cần thiết phải làm như vậy đi? Nàng là con gái người a.

Lâm Thanh Phong cùng với Nam Cung Phi Vân hai mắt nhìn thẳng vào người đối phương rồi bắt đầu đánh giá đối phương.

Một lúc sau Nam Cung Phi Vân khẽ hừ một tiếng rồi rút tay về, hắn nhìn về Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta cũng không biết người là ai, nhưng nếu người nhận Tuyết nhi làm đệ tử thì hiện tại người có thể dẫn nàng rời đi rồi, chuyện của các nàng ta sẽ không quản.

Nam Cung Phi Vân nói rồi phát tay bỏ đi.

Nam Cung Mị Ảnh thấy được phụ thân đã bỏ đi nên hướng về Lâm Thanh Phong giải thích.

-Thật ra phụ thân trước kia cũng không phải lạnh nhạt như vậy, chỉ từ khi mẫu thân mất thì hắn mới trở nên như vậy thôi.

Nam Cung Tuyết thì chỉ đứng một bên cúi đầu, từ lúc sinh ra tới giờ người quan tâm nàng chỉ có một mình tỷ tỷ nên đối với người phụ thân này nàng cũng rất xa lạ.

Trong nhận thức của nàng, từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện thì phụ thân mỗi lần xuất hiện đều mang vẻ mặt lạnh nhạt này, chưa lần nào nàng thấy hắn cười.

Thậm chí lúc trước Nam Cung Mị Ảnh bị bệnh thì Nam Cung Phi Vân cũng chỉ xuất hiện đúng một lần vẻ mặt cũng lạnh như băng nhìn xem Nam Cung Mị Ảnh rồi quay đầu bỏ đi.

Một bên khác Hóa Vân tôn giả nhíu mày, mặc dù hắn cũng từng nhìn thấy nhiều việc tương tự nhưng chưa lần nào hắn lại thấy một người như Nam Cung Phi Vân, Hóa Vân tôn giả cảm thấy hành động của Nam Cung Phi Vân rất kì quái.

Nghĩ một lát rồi Hóa Vân tôn giả lắc đầu, quyết định không suy nghĩ nữa mà lại tìm một gian phòng để nghỉ ngơi.

Hóa Vân tôn giả nhìn ra Nam Cung Phi Vân kì quái thì Lâm Thanh Phong cũng nhận ra có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì hắn lại không biết.

Lâm Thanh Phong thì thờ dài nhìn một bên Nam Cung Mị Ảnh còn đang ra sức nói tốt về Nam Cung Phi Vân, hắn cười khổ rồi xoa đầu nàng.

-Hiện tại cũng không còn sớm, hai nàng dọn dẹp một chút rồi nghỉ ngơi, ta sẽ đi làm thức ăn.

Nam Cung Mị Ảnh thấy Lâm Thanh Phong cũng không muốn tiếp tục, nàng thờ dài rồi gật đầu kéo tay Nam Cung Tuyết tiếp tục dọn dẹp.

....

Trời đã tối, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết cũng đã ngủ, Lâm Thanh Phong nằm trong phòng trần trọc, hắn vẫn còn suy nghĩ về hành động của Nam Cung Phi Vân.

Suy nghĩ không được, và cũng không ngủ được nên Lâm Thanh Phong quyết định ra đình viện nhỏ giữa hồ thư giãn.

Ngồi thẫn thờ nhìn ánh trăng chiếu sáng, một lúc sau Lâm Thanh Phong phát hiện sau lưng mình có người tới, mặc dù không quay đầu lại nhưng Lâm Thanh Phong vẫn biết người tới là ai.

Đó là Nam Cung Phi Vân, hắn đứng nhìn Lâm Thanh Phong một lúc sau đó bước lại gần rồi ngồi kế bên.

Hai người yên lặng không nói gì, một lúc sau Nam Cung Phi Vân là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

-Người là phu quân của Ảnh nhi?

Lâm Thanh Phong cũng không lên tiếng, hắn gật đầu coi như là trả lời Nam Cung Phi Vân.

Nam Cung Phi Vân trầm mặc một hồi rồi tiếp tục nói.

-Có phải Ảnh nhi rất hận ta?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, rồi nói tiếp.

-Nàng không hận người, nàng còn rất ra sức để nói tốt cho người với ta.

Nam Cung Phi Vân cười cười, rồi hắn bắt đầu nói.

-Người biết vì sao ta lại đối với hai nàng như vậy?

Lâm Thanh Phong trầm mặc không trả lời, chính hắn cũng nghĩ không ra tại sao Nam Cung Phi Vân lại lạnh nhạt với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

Thấy được Lâm Thanh Phong im lặng nên Nam Cung Phi Vân nói tiếp.

-Thật ra là ta rất thương hai nàng, nhưng hai nàng thật sự quá giống mẫu thân, nhất là Ảnh nhi nó cùng mẫu thân nó như hai giọt nước, mỗi lần nhìn thấy nó thì ta như lại được thấy phu nhân.

-Từ khi phu nhân rời xa ta, ta rất suy sụp, ta lại không có cách nào để đối diện với sự thật nên ta tập trung vào sự vụ của gia tộc để quên đi phu nhân.

-Nhưng ta lại không làm được, mỗi lần nhìn thấy Ảnh nhi thì ta lại nhớ đến phu nhân, vì thế mỗi lần gặp các nàng thì ta lại giả trang lạnh nhạt.

-Nhưng sự vụ trong tộc ngày càng nhiều, nên ta cũng ít có thời gian để gặp các nàng, ta cũng chỉ có thể đảm bảo cho các nàng tiền mỗi tháng mà các nàng nhận được để tự nuôi sống bản thân.

Nam Cung Phi Vân thở dài một hơi, rồi nhìn lên ánh trăng cảm thán.

-Ta thật sự là một người cha thất bại.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Phi Vân rồi gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, hần nói.

-Người cũng không thất bại, ít ra người đã cố gắng bảo vệ các nàng, nhìn lúc các nàng bị truy sát thì biết, chỉ có Luyện Khí kì tu sĩ truy sát các nàng, nhưng lại không có Trúc Cơ kì, nếu như có một tên Trúc Cơ kì truy sát thì các nàng cũng không có cơ hội gặp được ta.

.....Hết Chương 38....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bạch Ngọc Lâu

Nam Cung Phi Vân nhìn về Lâm Thanh Phong với vẻ mặt kinh ngạc.

-Người có thể nhìn ra được?

Lâm Thanh Phong vẻ mặt khinh bỉ nhìn ngược lại.

-Làm sao? Chuyện này rất khó nhận ra sao? Nên nhớ đó là Bạch gia a, Kim Đan kì thì không nói nhưng Trúc Cơ kì không có năm thì cũng có mười tên à, phải một người đi bắt hai tên Luyện Khí kì rất khó sao?

Nam Cung Phi Vân thở dài, rồi tiếp tục nói.

-Nếu người đã nhìn ra nhiều như vậy thì hẳn cũng nhìn ra tình cảnh hiện giờ của Ảnh nhi và Tuyết nhi đi? Tại sao người lại dẫn bọn họ trở về?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi giơ lên ba ngón tay.

-Thứ nhất, cũng là do Mị Ảnh muốn trở về để dẫn ta tới gặp người.

-Thứ hai là tiểu Tuyết trở về để cáo biệt người rồi theo Hỏa Vân tôn giả gia nhập tông môn.

-Thứ ba cũng là quan trọng nhất, chúng ta trở lại để giải quyết Bạch Ngọc Lâu, hẳn dám đụng tới lão bà của ta thì cũng phải có can đảm để trả giá.

Nam Cung Phi Vân nghe hết những lý do của Lâm Thanh Phong, hần hít một hơi dài rồi nói.

-Người không biết, Bạch Ngọc Lâu từ vài ngày trước đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ tầng 9, trong những năm này hần ẩn dấu quá sâu không dễ lộ ra ngoài nên ai cũng nghĩ hần cao nhất chỉ là Trúc Cơ tầng 7.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Nam Cung Phi Vân nói thì vẻ mặt cũng không có biến hóa.

Đừng nói là Trúc Cơ tầng 9, cho dù hần là Kim Đan hay Nguyên Anh tới đây cũng chỉ có tới mà không về.

Không nói Lâm Thanh Phong lúc trước đã từng tiện tay giết một tên tu sĩ thấp nhất là Nguyên Anh kì, nhưng chỉ với Hỏa Vân tôn giả thì cho dù kéo tới vài trăm tên Nguyên Anh kì cũng không đủ cho hần giết.

Nhìn về Nam Cung Phi Vân, Lâm Thanh Phong nói.

-Chuyện đó người không cần lo lắng, hiện tại người nên trân quý một ít thời gian còn lại để nói rõ với tiểu Tuyết đi, nàng là một thiên tài không nên vì người mà lưu lại tâm ma trong lòng nàng khiến việc tu luyện của nàng trở ngại.

Nam Cung Phi Vân thở dài một hơi ngẩng đầu nhìn mặt trăng rồi lẩm bầm.

-Thật sự cũng đã quá lâu rồi, cũng tới lúc ta phải đối mặt với sự thật này.

Một lúc sau Nam Cung Phi Vân đứng dậy rồi bỏ đi.

Sau khi Nam Cung Phi Vân đã đi xa thì Hỏa Vân tôn giả xuất hiện bên cạnh Lâm Thanh Phong, hần nói.

-Đúng như lời Mị Ảnh, thật ra tên này cũng không xấu.

Lâm Thanh Phong cười cười, không phản bác, chỉ nói.

-Đúng là hấn không xấu, chỉ là do hấn không dám đối mặt với thực tại thôi.

Hòa Vân tôn giả đứng một bên gật đầu, hai người không nói gì mà chỉ im lặng.

.....

Trời vừa sáng Nam Cung Phi Vân đã xuất hiện tại đình viện hấn đã dậy từ rất sớm, đề ra ngoài mua điểm tâm rồi mang lại đây.

Lâm Thanh Phong cũng tỉnh dậy nhìn thấy Nam Cung Phi Vân, hấn gật đầu xem như chào hỏi rồi bước tới phòng của Nam Cung Mị Ảnh đánh thức nàng.

Nam Cung Mị Ảnh còn đang ngủ rất say, đã nhiều ngày nàng không được ngủ trên chiếc giường quen thuộc của mình nên nàng cảm thấy rất thoải mái.

Khi Lâm Thanh Phong bước vào gọi nàng dậy thì nàng vẫn uốn éo làm nũng không muốn tỉnh, Lâm Thanh Phong cười cười rồi nói nhỏ vào tai nàng.

-Nhạc phụ đại nhân đã mua điểm tâm, hấn ngồi chờ ở đình viện từ sáng sớm người còn không tỉnh là hấn muốn bỏ đi à.

Nghe được Nam Cung Phi Vân đã tới, còn ngồi chờ ở đình viện thì Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng bật dậy nàng khó chịu nhìn Lâm Thanh Phong.

-Phụ thân đã tới thì tại sao phu quân không nói sớm? Lại để phụ thân chờ lâu như vậy?

Lâm Thanh Phong cười cười từ chối giải thích.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý tới hấn, nàng nhanh chóng rửa mặt rồi chạy đi gọi Nam Cung Tuyết, sau đó hai nàng rất nhanh đã xuất hiện tại đình viện.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy Nam Cung Phi Vân thật sự ngồi đó nên nàng vui mừng chạy tới, còn Nam Cung Tuyết rụt rè từ từ bước lại gần.

Thấy hai nàng rốt cục đã đến thì Nam Cung Phi Vân nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hấn cười với hai nàng từ khi Nam Cung Tuyết sinh ra, hấn xoa đầu Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Những năm này thật sự khổ cực cho con.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt ướt ướt, nàng lắc đầu.

-Không...không khổ cực, tiểu Tuyết rất hiểu chuyện, nên con cũng không khổ cực.

Nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh như vậy thì Nam Cung Phi Vân nở nụ cười hạnh phúc, hấn nhìn qua Nam Cung Tuyết rồi vẫy tay.

-Tuyết nhi, cũng lại đây a.

Nam Cung Tuyết rụt rè, nàng cảm thấy hôm nay vị phụ thân của nàng rất khác, nhưng cũng từ từ tiến lại gần.

Nam Cung Phi Vân gật đầu với nàng rồi nói.

-Những năm này, thật sự ta rất xin lỗi hai con, ta không làm tròn trách nhiệm của một người phụ thân đã để hai con khổ cực rồi.

Nam Cung Tuyết hốc mắt cũng ướt ướt, nàng nhào vào lòng Nam Cung Phi Vân rồi khóc.

Sống mãi Nam Cung Phi Vân cũng cay cay, hai tay ôm lấy hai đứa con của chính mình rồi hấn cũng khóc.

Lâm Thanh Phong đứng ở ngoài nhìn rồi gãi đầu, hấn quay đầu hỏi Hòa Vân tôn giả.

-Tình cảnh như vậy thì làm sao có thể ăn sáng à?

Hòa Vân tôn giả nhả nước bọt, người không còn gì để chú ý sao? Gia đình người ta nhận lại nhau cảm động như vậy còn người chỉ để ý tới ăn sáng?

Hòa Vân tôn giả không thèm để ý tới Lâm Thanh Phong, hấn quay sang một bên tìm tới tiểu Hắc ném cho nó một viên linh thạch Trung phẩm rồi quay về phòng.

Đứng trước cửa phòng Hòa Vân tôn giả nhíu mày rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Xem ra Bạch Tiểu Phụng làm việc không tốt lắm.

Đề lại một câu không đầu không đuôi Hòa Vân tôn giả tiếp tục bước vào phòng.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Hòa Vân tôn giả hần thở dài, rồi nhìn về phía ba người bọn Nam Cung Mị Ảnh đang còn ôm nhau khóc sụt sướt.

Lâm Thanh Phong quyết định bước ra khỏi viện, hướng tới trước cửa Nam Cung gia tộc rồi đứng đó chờ.

Một bên khác Bạch Ngọc Lâu đã dẫn theo toàn bộ phe phái của hần tiến về Nam Cung gia tộc, trong đó có hai mươi vị Trúc Cơ kì, cùng với trăm tên Luyện Khí kì tay cầm đủ loại vũ khí.

Tới trước cửa Nam Cung gia tộc Bạch Ngọc Lâu giờ tay ra hiệu cho những người phía sau dừng lại, hần nhìn vào Lâm Thanh Phong đang đứng trước cửa Nam Cung gia tộc rồi nói.

-Mau trở về bẩm báo với gia chủ các ngươi là Bạch gia Bạch Ngọc Lâu đã đến, mau giao ra Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Nghe xong lời nói của Bạch Ngọc Lâu, Lâm Thanh Phong chỉ đứng đó ngoáy tai, móc ra một viên rầy tai thổi một cái rồi nói.

-Thật sự không biết hôm nay là ngày gì, mới sáng sớm lại có người thả chó ra sủa bậy.

Bạch Ngọc Lâu nhú mày, hần không biết người thanh niên trước mặt là ai, nhưng đã đứng trước cửa Nam Cung gia tộc còn nói chuyện với hần bằng giọng nói xác xược như vậy thì thật sự muốn chết.

Bạch Ngọc Lâu phát tay với một tên Trúc Cơ kì phía sau rồi ra lệnh.

-Tiến lên giết hần.

Tên Trúc Cơ kì được ra lệnh bước lên gạt đầu với Bạch Ngọc Lâu, tay nắm chặt vũ khí rồi chạy thẳng tới Lâm Thanh Phong.

Khi hần tới gần, thấy Lâm Thanh Phong chưa có hành động gì thì hần cười lạnh, hét ra một câu.

-Muốn chết.

Nhưng sau đó hần cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt hần tối đen rồi hần cũng không cảm thấy gì nữa, hần đã chết.

Khi tên này bước tới gần Lâm Thanh Phong thì Lâm Thanh Phong cũng ra tay tát hần một cái, lực đạo tuy không mạnh nhưng đủ để khiến tên Trúc Cơ kì này đi gặp Diêm Vương báo danh.

Lâm Thanh Phong nhìn một chút thi thể của tên này còn đang nằm trước mặt mình, hần tiện tay đá một cái khiến thi thể lao như tên bắn bay về phía một tên tay sai Luyện Khí kì của Bạch Ngọc Lâu.

Chỉ thấy tên này đưa tay ra đỡ lấy thi thể thì bùm một cái tên này cùng với thi thể của tên trước đó cùng nhau bạo tạc.

Bạch Ngọc Lâu nhú mày rồi nhìn về Lâm Thanh Phong hần hét lớn.

-Ngươi là ai? Mau xưng danh.

Lâm Thanh Phong ngáp một cái rồi nói.

-Thật sự, ta cũng không muốn giết các ngươi nhưng các ngươi đã tìm đến thì các ngươi cũng có thể chết rồi, ta lại không rảnh hơi để nói nhiều với người chết, nên hiện tại các ngươi có thể đi chết.

Lâm Thanh Phong dứt lời trên hai tay hần xuất hiện hai viên cầu Rasengan, hần nhanh chóng xông vào đám thủ hạ của Bạch Ngọc Lâu.

Rất nhiều tên tiến lên ngăn cản Lâm Thanh Phong nhưng chỉ cần đụng vào Rasengan trên tay Lâm Thanh Phong thì toàn thân sẽ bị xoắn nát mà chết.

Lâm Thanh Phong như đi đến chỗ không người, chỉ cần hần đi qua là sẽ có người chết.

Rất nhanh sau đó chỉ còn lại Bạch Ngọc Lâu cùng với Lâm Thanh Phong hai người nhìn nhau, toàn bộ tay sai của Bạch Ngọc Lâu đã chết hết, chết không thể chết lại.

Bạch Ngọc Lâu chảy đầy mồ hôi lạnh nhìn Lâm Thanh Phong như nhìn một con quái vật, tay hần run run chỉ vào Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ngươi...ngươi...ngươi dám giết hết tinh anh của Bạch gia, Bạch gia và ngươi không đội trời chung.

Lâm Thanh Phong vẫn đứng đó nhìn Bạch Ngọc Lâu với vẻ mặt bình thản.

Bạch Ngọc Lâu lấy từ nhẫn trữ vật ra một cái truyền tin phù, hần bắn lên trời rồi nở nụ cười lạnh nhìn về Lâm Thanh Phong.

-Ta đã báo hiệu cho Kim Đan lão tổ, tiểu tử hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

....Hết Chương 39.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bạch gia muốn chết

Lâm Thanh Phong nhìn về Bạch Ngọc Lâu như nhìn một thằng ngu, hần thờ dài một hơi rồi đứng đó chờ đợi.

Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy Lâm Thanh Phong đứng đó, nghĩ rằng Lâm Thanh Phong khiếp sợ khi nghe tới Kim Đan kì lão tổ nên hần càng điên cuồng hơn.

-Haha tiểu tử, hiện tại sợ chết đi, ngươi đừng lo lắng vì ngươi không sống được.

Lâm Thanh Phong cũng không muốn nói nhiều với Bạch Ngọc Lâu, hiện tại trời sáng sớm nên xung quanh có rất nhiều người nhìn về phía này, xác chết của người Bạch gia vương vãi khắp nơi khiến nhiều người sắc mặt trắng bệch rồi nôn ói.

Nhiều người sợ hãi nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại toàn thân y phục của Lâm Thanh Phong đều là máu nhìn trông như một ác ma bò ra từ địa ngục.

Lúc này Nam Cung Phi Vân được người báo tin nên nhanh chóng chạy ra, theo sau còn có Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng với các trưởng lão trong gia tộc Nam Cung.

Bọn hần nhìn thấy tràng diện trước mắt một số trưởng lão cũng bắt đầu nôn ói, Nam Cung Tuyết, Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt trắng bệch nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Phi Vân tỏ ra trấn định hơn, nhưng hần cũng chảy mồ hôi lạnh.

Bạch Ngọc Lâu nhìn về phía Nam Cung Phi Vân, hần điên cuồng cười nói.

-Haha Nam Cung Phi Vân, hiện tại ngươi đã xuất hiện a, nhưng đã trễ chỉ một lúc sau Kim Đan lão tổ của Bạch gia sẽ đến đây giết sạch các ngươi.

Lâm Thanh Phong thờ dài nhìn Bạch Ngọc Lâu, hiện tại hần cũng lười nghe tên này nói nhảm nên đưa tay chặt vào cổ Bạch Ngọc Lâu khiến hần bất tỉnh.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong cảm nhận được trên trời có một người đang bay đến, hần ngẩng đầu nhìn về hướng người đó.

Người này chính là Kim Đan lão tổ của Bạch gia, khi thấy Bạch Ngọc Lâu báo hiệu thì hần cũng nghĩ tới có sự tình không ổn nên đã bay tới đây.

Người đang bay đến nhìn thấy thảm cảnh trước mắt, hần điên cuồng cười rồi rống to.

-Tiểu tử, ngươi rất tốt, giết nhiều người của Bạch gia như vậy hiện tại ngươi có thể chết rồi.

Lâm Thanh Phong ngược nhìn tên Kim Đan này, hần có chút mỉa mai, nhủ thầm rồi tiện tay nhặt một thanh vũ khí gần bên sau đó ném về hướng tên này.

Thanh vũ khí mà Lâm Thanh Phong ném lao như tên bắn, tên Kim Đan này không kịp tránh né nên đã dính đòn.

Nhưng rất may cho hần là Lâm Thanh Phong cũng không muốn giết hần nên dù khiến hần trúng đòn nhưng chỉ bị trọng thương.

Sau đó tên Kim Đan lão tổ này trọng thương rơi xuống đất, hần không thể bò dậy nổi, vừa lúc nhìn thấy Lâm Thanh Phong ném thanh vũ khí thì hần cũng không khinh địch, vận dụng hết sức lực bản thân để phòng ngự.

Nhưng cũng không có trúng gì dùng thanh vũ khí dễ dàng đánh tan phòng ngự của hần, rồi đứng ngay vị trí giữa bụng hần, lực đạo mạnh mẽ khiến Kim Đan của hần vỡ vụn, hiện tại hần cũng không còn sức lực để đứng lên nữa.

Mọi người từ phía nhìn cảnh này thì trợn mắt há mồm, Nam Cung Phi Vân thật sự sợ hãi, thầm nghĩ nếu hôm qua Lâm Thanh Phong ra tay với hần thì hiện tại hần cũng không muốn nhìn thấy mặt trời rồi.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt lạnh nhạt bước tới chỗ tên Kim Đan kì này đang nằm, hần đưa tay xách tên này lên như xách một con gà rồi đem tới đặt bên cạnh Bạch Ngọc Lâu.

Sau đó Lâm Thanh Phong giơ chân đá vào vùng bụng của Bạch Ngọc Lâu phé hết đi tu vì của hần, làm Bạch Ngọc Lâu đau đớn tỉnh dậy.

Bạch Ngọc Lâu vừa tỉnh dậy, hần liền phát hiện ra là hần đã bị phế, ánh mắt hần cay độc nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Tiểu tử, ngươi dám phế hết tu vi của ta, ngươi chờ Kim Đan lão tổ đến rồi sau đó chết đi.

Lâm Thanh Phong không trả lời Bạch Ngọc Lâu, mọi người xung quanh thì nhìn Bạch Ngọc Lâu như nhìn một tên ngu.

Lâm Thanh Phong thờ dài một cái rồi đưa tay chỉ về phía tên Kim Đan cũng không sai biệt lắm nằm một bên như Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu nhìn theo hướng ngón tay của Lâm Thanh Phong hần trợn mắt há mồm không dám tin, người nằm bên cạnh hần hiện tại chính là Kim Đan lão tổ của Bạch gia, Bạch Ngọc Lâu lắp bắp nói.

-Lão tổ,... ngài đây là tại sao?

Bạch gia lão tổ nghe được câu hỏi ngu của Bạch Ngọc Lâu hần phun ra một búng máu rồi chửi ầm lên.

-Tại sao? Ngươi còn dám hỏi tại sao? Ta mới là người phải hỏi ngươi là tại sao.

-Tại sao ngươi lại trêu chọc vì tiền bối này? Ngươi thật sự muốn Bạch gia phải diệt tộc à?

Bạch Ngọc Lâu càng trở nên điên loạn hơn.

-Cái gì mà tiền bối? Tên tiểu tử trước mặt này là tiền bối? Ngươi không phải bị điên a?

Bạch gia lão tổ tức giận, hần thở ra từng hơi hỗn hển rồi sau đó ngất xỉu.

Lâm Thanh Phong nhìn hết thầy trong mắt, mặc dù đã nói là không để Bạch Ngọc Lâu chết dễ dàng như vậy nhưng hiện tại hần cũng lười quản Bạch Ngọc Lâu.

Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn về Nam Cung Phi Vân rồi hần nói.

-Hiện tại mọi chuyện ta đã giải quyết xong, phiền nhạc phụ mang theo người đi tìm con của Bạch Ngọc Lâu rồi đưa hần cùng Bạch Ngọc Lâu tới chỗ ta, còn nữa nhớ gọi thêm cả Bạch Tiểu Phụng cùng với gia gia của hần.

Nói xong Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn một lượt những vị trưởng lão của Nam Cung gia, ánh mắt của hần lạnh như băng khiến cho tất cả các trưởng lão này sợ sệt co đầu rụt cổ.

Lâm Thanh Phong cũng không muốn nói gì, hần quay đầu bước vào Nam Cung gia, mọi người tự động nhường cho hần một con đường.

Nam Cung Mị Ảnh kéo tay Nam Cung Tuyết chạy theo phía sau cùng Lâm Thanh Phong trở về.

Đợi khi ba người Lâm Thanh Phong đã đi khuất bóng thì những người ở đây mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này nhìn Lâm Thanh Phong thật sự quá đáng sợ, khiến bọn họ thật quá căng thẳng.

Nam Cung Phi Vân cũng thở ra một hơi, hần nhìn các trưởng lão của Nam Cung gia rồi nói.

-Theo lời hần mà làm, việc này nhất định phải nhanh, còn nữa cho người dọn dẹp đồng hồ loạn phía trước đi.

Nghe lời của Nam Cung Phi Vân các vị trưởng lão cũng gật đầu rồi cho người làm theo, Lâm Thanh Phong tạo cho bọn họ ấn tượng đầu tiên là quá đáng sợ.

Cho tới hiện tại có vài vị hai chân vẫn còn run, nhất là những vị đã từng bắt ép gây khó dễ cho Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong trở về phòng, hần cởi bỏ một thân y phục dính đầy máu rồi bắt đầu tắm rửa.

Khi hần bước ra ngoài thì vẻ mặt của hần hoàn toàn khác, hần trở lại với vẻ mặt thường ngày của mình, một tên thích tự kỷ hay đùa giỡn khắp nơi, không còn vẻ mặt lạnh như băng giống khi nãy.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy hần đã trở lại bình thường thì nàng chạy tới ôm lấy hần rồi khóc lóc.

-Phu quân, khi nãy chàng làm ta sợ, thật sự ta rất sợ a.

Lâm Thanh Phong xoa đầu Nam Cung Mị Ảnh an ủi, mặc dù lúc đó giết người tâm trí hần không thoải mái nhưng hần vẫn rất bình tĩnh không có cảm giác điên cuồng.

Hỏa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi gật đầu, hần nhìn ra được Lâm Thanh Phong mặc dù giết nhiều người như vậy nhưng vẫn không mất đi lý trí

nên hắn cũng không nói gì.

Bọn người Lâm Thanh Phong chờ đợi trong viện tới trưa thì Nam Cung Phi Vân cũng dẫn hai người Bạch Tiểu Phụng cùng gia gia của hắn tới đây, còn thêm hai cha con Bạch Ngọc Lâu cũng bị áp giải tới.

Nhìn thấy bốn người đã đến thì Lâm Thanh Phong gật đầu vẫy tay với Nam Cung Mị Ảnh hắn giao hai cha con Bạch Ngọc Lâu cho nàng và Nam Cung Tuyết xử lý, còn hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng thì hắn gọi qua một phía khác để nói chuyện.

Lâm Thanh Phong về mặt bình tĩnh nhìn Bạch Tiểu Phụng một lúc lâu rồi hắn mới bắt đầu nói.

-Ta đã từng cảnh cáo ngươi trước về điều này, nhưng Bạch gia các người cũng không nghe, hiện tại không trách được ta đi?

Hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng đồng thời thở dài, Gia gia của Bạch Tiểu Phụng đứng lên nói.

-Tại hạ là Bạch Thư Sinh, lần này Bạch gia thật sự không trách được tiền bối, mặc dù tiền bối đã cảnh báo trước nhưng người Bạch gia của chúng ta lại không nghe, chúng ta là tự tìm đường chết nên không thể nào oán trách ai được.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lại nói tiếp.

-Bạch Ngọc Lâu khi sáng cũng đã dẫn toàn bộ tinh anh của gia tộc các người tới đi? Vậy các người sau này định làm gì?

Bạch Tiểu Phụng thở dài một hơi rồi nói.

-Thật sự hiện tại chúng ta cũng không biết nên làm gì tiếp theo, Bạch Ngọc Lâu sau khi nghe ta kể về sức mạnh của ngươi nên hắn đã dẫn xuất toàn bộ lực lượng của gia tộc ra để đối phó với ngươi.

-Hiện tại trong gia tộc ta chỉ còn người già và trẻ nhỏ, cao nhất cũng chỉ là ta Luyện Khí kì tầng 8.

Lâm Thanh Phong nhíu mày rồi nhìn Bạch Tiểu Phụng nói tiếp.

-Ta nghĩ các người nên nhanh chóng di chuyển những tộc nhân còn lại đến một nơi khác sinh sống, nếu các người lại ở đây thì không quá ba ngày Bạch gia thật sự bị diệt vong.

Hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng đồng thời gật đầu rồi đứng dậy cáo từ ra về để thu xếp những người còn lại trong tộc, không cần Lâm Thanh Phong cảnh báo thì bọn hắn cũng biết, nếu không nhanh chóng rời khỏi nơi này thì Bạch gia thật sự muốn vong.

Nhìn hai ông cháu Bạch Tiểu Phụng đã đi xa, Lâm Thanh Phong gọi Nam Cung Phi Vân đến rồi nói.

-Thông báo cho những gia tộc khác, nếu ta tra được gia tộc nào gây khó dễ cho Bạch gia trong lúc rời đi thì bọn hắn cũng không cần tồn tại nữa.

Nam Cung Phi Vân lạnh người gật đầu một cái rồi sai người thông báo cho những gia tộc khác.

Lâm Thanh Phong lẩm bẩm.

-Ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây, việc còn lại phải dựa vào chính ngươi rồi.

.....Hết Chương 40.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thời gian của ta rất quý giá

Chuyện của Bạch gia trong vòng một buổi sáng đã được truyền khắp Nam Cung thành.

Thời điểm đó đang là trời sáng, nên người dân của Nam Cung thành nhìn thấy rất nhiều nên tin tức cũng loan truyền rất nhanh mà không thể nào cản được.

Phủ thành chủ.

Trong một tòa biệt viện rộng lớn được trồng rất nhiều loại cây cỏ, còn có một hồ nước lớn giữa hồ có một tòa đình viện nhỏ, có một người đàn ông trung niên đang ngồi bên một thiếu phụ, cả hai người đang vui vẻ cười đùa.

Một bóng người toàn thân y phục màu đen xuất hiện phía sau hai người, người trung niên phát hiện ra rồi nhủ thầm hỏi.

- Có chuyện gì?

Người mới vừa xuất hiện hai tay ôm quyền cúi đầu cung kính trả lời.

- Thành chủ, Bạch gia đã xong.

Người đàn ông được gọi là Thành chủ này cũng chính là Thành chủ hiện tại của Nam Cung thành, tên hắn là Bách Hiểu Sinh.

Bách Hiểu Sinh nghe được người này báo cáo thì lông mày hắn càng nhíu chặt hơn.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Người áo đen cung kính trả lời.

- Ngày hôm qua Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết trở về, mang theo một người thanh niên và một lão già, sáng sớm hôm nay gia chủ Bạch gia Bạch Ngọc Lâu đã dẫn theo toàn bộ chiến lực của Bạch gia tới Nam Cung gia tộc muốn Nam Cung gia tộc giao ra Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nhưng đã bị người thanh niên giải quyết sạch, ngay cả Kim Đan lão tổ của Bạch gia cũng bị hắn phế trong một chiêu.

Bách Hiểu Sinh sờ cằm suy tư, một bên người thiếu phụ cũng đưa mắt nhìn hắn nàng không nói gì, nàng biết hiện tại nàng không nên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Sau một lúc trầm tư suy nghĩ thì Bách Hiểu Sinh đứng dậy rồi nói.

- Ta muốn gặp người thanh niên đó, giúp ta mời hắn đến phủ thành chủ, còn có mời thêm cả Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Sau khi nói xong Bách Hiểu Sinh phất tay ra hiệu người áo đen lui.

Người áo đen gật đầu rồi biến mất.

Thiếu phụ đứng bên cạnh Bách Hiểu Sinh lúc này mới mở miệng.

- Tại sao chàng lại muốn gặp hắn ta?

Bách Hiểu Sinh thở dài một hơi rồi giải thích với nàng.

- Ta muốn tìm hiểu thái độ của hắn, muốn phế Kim Đan kì cường giả trong một chiêu thì ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng chưa chắc có thể làm được, ngoài ra còn có chuyện khác.

Nghe lời nói của Bách Hiểu Sinh thì vị thiếu phụ hít một hơi lạnh khí.

Nhìn thấy thiếu phụ có vẻ căng thẳng Bách Hiểu Sinh cười cười rồi an ủi nàng.

- Đừng lo lắng, ta đã có chừng mực.

Vị thiếu phụ lúc này mới gật đầu, nhưng vẻ lo lắng trên mặt nàng vẫn không biến mất.

Bách Hiểu Sinh đứng dậy, nhìn về bầu trời thở dài một hơi, tự mình lầm bầm.

- Mong rằng người thanh niên này không có ý đồ xấu.

Một bên khác, Nam Cung gia tộc.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Bạch gia, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Phi Vân đang bàn tính ngày cưới hỏi cho Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mị Ảnh.

Thình lình một người áo đen xuất hiện, Lâm Thanh Phong đã phát hiện người này từ rất xa nên hắn không bắt ngờ.

Còn Nam Cung Phi Vân đột nhiên thấy người áo đen này xuất hiện thì đầu hắn đỏ đầy mồ hôi, hắn biết người áo đen này là tay sai của Nam Cung thành chủ Bách Hiểu Sinh, nếu người áo đen này xuất hiện thì đồng nghĩa với việc Bách Hiểu Sinh có chuyện cần nói.

Người áo đen xuất hiện cũng không muốn nói nhiều, giọng hắn lạnh nhạt nói với giọng điệu ra lệnh Lâm Thanh Phong.

- Người thanh niên, Bách Hiểu Sinh thành chủ muốn người tới phủ thành chủ gặp mặt, ngoài ra còn có Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết cũng phải tới.

Đội người áo đen nói xong Lâm Thanh Phong cũng không tỏ vẻ gì, Lâm Thanh Phong không thích những người mang giọng điệu cao ngạo nói chuyện với người khác nên hắn không để ý.

Còn Nam Cung Phi Vân ngồi một bên trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi rồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Người áo đen thấy Lâm Thanh Phong vẫn không để ý tới hắn thì cau mày quát.

-Ngươi đã nghe rõ chưa?

Nhưng đáp lại hắn chỉ có một bàn tay của Lâm Thanh Phong, người áo đen tới cũng nhanh và đi cũng nhanh.

Sau khi nhận cái tát của Lâm Thanh Phong, người áo đen bay ra khỏi Nam Cung gia với vận tốc cực nhanh theo hướng hắn vừa tới.

Phủ Thành chủ.

Bách Hiểu Sinh đang cau mày lo lắng, nội tâm hắn không được yên, hắn đang chờ đợi người áo đen dẫn theo Lâm Thanh Phong tới gặp mặt.

Chờ đợi một lúc lâu thì bên ngoài có một tên thủ vệ chạy vào báo cáo với Bách Hiểu Sinh.

-Thành chủ, chuyện không tốt, Ảnh vệ đại nhân đã bị người đánh trở về và hiện đang bất tỉnh.

Bách Hiểu Sinh tay che trán, khi này nhận tin Bạch gia đã xong nên hắn quên mất giọng điệu nói chuyện của Ảnh vệ, gặp mặt một vị cường giả có thể tiện tay giải quyết Kim Đan cường giả mà lại giờ giọng điệu như Ảnh vệ ra thì không chết đã là rất tốt.

Bách Hiểu Sinh cười khổ lắc đầu nói với tên thủ vệ.

-Đem Ảnh vệ vào nghỉ ngơi, còn ta sẽ đích thân tới Nam Cung gia tộc một chuyến.

Nói rồi Bách Hiểu Sinh bước ra Phủ thành chủ rồi tiến về Nam Cung gia tộc.

Trước cửa Nam Cung gia tộc hiện tại trước cửa vẫn còn vết máu đọng, còn rất nhiều người đang thu dọn những phần thân thể của người Bạch gia.

Bách Hiểu Sinh nhìn thấy rồi hít một ngụm khí lạnh, mồ hôi trên lưng hắn ngày càng nhiều, hắn không tưởng tượng nổi tên ác ma nào có thể làm ra cảnh tượng như vậy.

Bách Hiểu Sinh lắc đầu một cái rồi hít một hơi thật sâu lấy thêm can đảm, hắn bước tới trước cửa Nam Cung gia tộc chấp tay với hai tên thủ vệ rồi nói.

-Xin báo với Nam Cung gia chủ, Bách Hiểu Sinh có chuyện cầu kiến.

Hai tên thủ vệ nghe được người tới là Bách Hiểu Sinh thì bọn hắn gật đầu rồi một tên chạy vào Nam Cung gia tộc để thông báo cho Nam Cung Phi Vân.

Một lúc sau, Nam Cung Phi Vân nhanh chóng ra mặt, chấp tay chào hỏi Bách Hiểu Sinh.

-Không biết thành chủ đại giá quang lâm nên chậm trễ đón tiếp, xin thành chủ đừng trách.

Bách Hiểu Sinh cười cười lắc đầu, rồi nhanh nói vào việc chính

-Lần này ta đường đột tới đây, kính xin Nam Cung gia chủ chớ trách, ta tới đây để gặp vị thanh niên khi sáng, làm phiền Nam Cung gia chủ dẫn đường.

Nam Cung Phi Vân gật đầu rồi dẫn đường, hắn biết vị thành chủ này cũng không phải ranh rồi mà tìm mình, lúc này vị Ảnh vệ kia xuất hiện là tìm Lâm Thanh Phong nên hắn cũng không nhiều lời.

Lâm Thanh Phong lúc này đang ngồi trong bếp nấu nướng, Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết đang luyện tập Rasengan, thấy người tới là Nam Cung Phi Vân nên Nam Cung Mị Ảnh chạy ra đón tiếp, nàng vui vẻ cười nói.

-Phụ thân, người lại đến.

Nam Cung Phi Vân cười cười rồi gật đầu hỏi nàng.

-Phu quân con đang ở nơi nào? Bách Hiểu Sinh thành chủ đã tới, mau gọi phu quân con ra đón tiếp.

Nam Cung Mị Ảnh nghe rồi tươi cười gật đầu, nàng quay đầu vào phòng bếp kêu lớn.

-Phu quân, mau ra á, có Bách Hiểu Sinh thành chủ muốn gặp ngươi.

Nam Cung Phi Vân cùng Bách Hiểu Sinh về mặt nghi hoặc nhìn tới phòng bếp, bọn hắn không ngờ tới Lâm Thanh Phong là một nam nhân vậy mà lại đi nấu ăn.

Trong phòng bếp cũng phát ra tiếng của Lâm Thanh Phong.

-Đề hấn đợi ở ngoài, hiện tại ta không rảnh tay.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi quay lại nhìn Bách Hiểu Sinh với vẻ mặt vô tội.

Bách Hiểu Sinh gật đầu rồi cười nói.

-Haha, không sao, không ngờ Lâm tiểu hữu lại là một người giỏi nội trợ như vậy, hiện tại ta rất rảnh rồi ta có thể ngồi đợi, sẵn tiện trò chuyện với Nam Cung gia chủ.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu bỏ lại hai người cùng nhau trò chuyện, còn nàng thì bước qua một bên cùng với Nam Cung Tuyết luyện tập Rasengan.

Chờ đợi một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng đã nấu nướng xong, hấn bung đồ ăn tới đình viện, đặt trên bàn rồi vẫy tay gọi Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết, cũng gọi luôn Hòa Vân tôn giả, ném cho tiểu Hắc một viên linh thạch Trung phẩm.

Làm xong tất cả Lâm Thanh Phong mới quay đầu nhìn tới Bách Hiểu Sinh và Nam Cung Phi Vân.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Bách Hiểu Sinh xem như chào hỏi.

Bách Hiểu Sinh thăm đánh giá Lâm Thanh Phong một chút.

Khi hấn nhìn ra cảnh giới hiện tại của Lâm Thanh Phong là luyện khí tầng 10 thì trong lòng hấn hoảng sợ một tên luyện khí tầng 10 dùng một chiêu phé đi Kim Đan kì cường giả mi hời có đáng sợ hay không? Nhưng về mặt hấn vẫn tươi cười hai tay ôm quyền rồi nói.

-Lâm tiểu hữu, nghe danh đã lâu, nay được thấy mặt.

Nhưng Lâm Thanh Phong đưa tay cắt ngang lời Bách Hiểu Sinh rồi mở miệng.

-Được rồi, muốn thấy cũng đã thấy, muốn nhìn cũng đã nhìn, hiện tại ngươi có thể về rồi.

Nụ cười của Bách Hiểu Sinh cứng đờ trên mặt, hấn gãi đầu lúng túng không biết phải trả lời thế nào với câu nói này của Lâm Thanh Phong.

Bách Hiểu Sinh nở ra một nụ cười khó khăn, hấn muốn nói tiếp gì đó nhưng chỉ thấy Lâm Thanh Phong đưa lên một ngón tay.

Hòa Vân tôn giả đang ngồi ở đình viện, nhìn thấy hành động của Lâm Thanh Phong thì phun ra một ngụm thức ăn, hấn nghĩ tới điều gì đó rồi nở nụ cười dễ tiện.

Đúng như Hòa Vân tôn giả đã nghĩ, sau khi giơ lên một ngón tay thì Lâm Thanh Phong nói tiếp.

-Thời gian của ta rất quý giá, một phút một viên linh thạch Hạ phẩm.

.....Hết Chương 41.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ta thật hoài nghi ngươi cầm não đi ngâm nước

Bách Hiểu Sinh cùng Nam Cung Phi Vân há mồm kinh ngạc, bọn hấn không ngờ Lâm Thanh Phong lại đòi linh thạch.

Bách Hiểu Sinh mở miệng muốn nói cái gì, thì Lâm Thanh Phong lại mở miệng trước.

-Từ này tới giờ cũng được 2 phút, phiền ngươi trả phí 2 viên linh thạch hạ phẩm.

Bách Hiểu Sinh vẻ mặt cứng ngắc, nhưng hấn kiềm chế cảm xúc thở ra một hơi rồi lấy từ nhẫn trữ vật ra 12 viên linh thạch hạ phẩm đưa cho Lâm Thanh Phong.

-Đây là 12 viên linh thạch hạ phẩm, xin Lâm tiểu hữu bỏ chút thời gian.

Lâm Thanh Phong gật đầu mặt không đổi sắc tiếp nhận số linh thạch mà Bách Hiểu Sinh đưa, trong lòng hấn lúc này vui như nở hoa, hấn thầm nghĩ.

-Bọn nhà giàu sinh ra là để bị hắc a.

Bách Hiểu Sinh trong lòng đau như cắt nhưng về mặt hắc vẫn bình tĩnh nói với Lâm Thanh Phong.

-Không biết Lâm tiểu hữu đến Nam Cung thành là có việc gì?

Lâm Thanh Phong nhìn về Bách Hiểu Sinh trả lời.

-Ta đến đây chỉ để giải quyết chuyện của Bạch gia hiện tại chuyện đã xong, ngoài ra còn tới để hỏi cưới Mị Ảnh làm vợ.

Nam Cung Phi Vân đứng cạnh bên nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì cười toe toét, mặc dù bọn hắc đã bàn tính trước ngày cưới nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại nói ra trước mặt Bách Hiểu Sinh thì chứng tỏ hắc đã xác định thật sự cưới Nam Cung Mị Ảnh.

Bách Hiểu Sinh thì lại khác, sau khi hắc nghe xong thì đầu đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ sau này không nên đắc tội Nam Cung gia tộc mới tốt.

Bách Hiểu Sinh thở ra một hơi, rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Không biết Lâm tiểu hữu sau chuyện này còn có dự định khác?

Lâm Thanh Phong sờ cằm một chút rồi lắc đầu.

Bách Hiểu Sinh thấy vậy thì nở nụ cười.

-Không biết Lâm tiểu hữu đã từng nghe qua Đại Hội thu đồ của các tông môn lớn?

Lâm Thanh Phong gật đầu, chuyện này theo lời kể lúc trước của Nam Cung Mị Ảnh thì hắc cũng biết.

Thấy Lâm Thanh Phong gật đầu thì Bách Hiểu Sinh cũng nói tiếp.

-Vài tuần sau các tông môn lớn sẽ đến đây để thu nhận đệ tử, nhưng thật ra nơi đây chỉ là một nơi mà bọn hắc lựa chọn để tập trung các thiên tài từ khắp nơi rồi sau đó sẽ chọn ra những người đạt yêu cầu rồi thu vào tông môn.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu, chuyện này cũng rất bình thường, các tông môn không có nhiều thời gian để đi đến từng nơi tuyển chọn đệ tử, mà bọn hắc sẽ tập trung những người đó lại một nơi rồi tiến hành sàng lọc.

Bách Hiểu Sinh tiếp tục nói.

-Lâm tiểu hữu cũng thấy, hiện tại Nam Cung thành sẽ là nơi diễn ra đại hội, nhưng Nam Cung thành hiện tại lại không có ai đạt đủ tiêu chuẩn để các tông môn thu nhận, điều này sẽ khiến mặt mũi của Nam Cung thành mất sạch.

Lâm Thanh Phong lạnh nhạt nhìn hắc rồi nói.

-Chuyện này có vẻ như không liên quan đến ta à?

Bách Hiểu Sinh dừng lại một chút rồi nói.

-Lâm tiểu hữu chắc cũng không biết, đại hội lần này sẽ diễn ra dưới dạng tranh tài giữa hai người, người nào chiến thắng sẽ được bước tiếp vào vòng trong và 20 người đạt thứ hạng cao nhất sẽ được các tông môn lựa chọn ngoài ra còn có phần thưởng.

Lâm Thanh Phong ở một bên khi nghe tới phần thưởng thì hai mắt phát sáng, hắc chờ đợi Bách Hiểu Sinh nói tiếp.

-Thứ hạng càng cao thì phần thưởng càng phong phú, nhưng quy tắc của cuộc thi chỉ dành cho người dưới 25 tuổi và phải đạt ít nhất là luyện khí tầng 7 cao nhất là luyện khí tầng 10, còn những người đạt tới Trúc Cơ kì thì sẽ được nhận thẳng không cần tham gia cuộc thi.

-Ta nhìn Lâm tiểu hữu hiện tại đoán chừng tuổi tác không cao, nhưng lại có tu vi thâm hậu như vậy nên sẽ rất dễ dàng đạt được giải nhất, vì thế ta muốn mời Lâm tiểu hữu tham dự giải đấu giành về mặt mũi cho Nam Cung thành.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc sau đó hắc trả lời.

-Đúng là ta phù hợp điều kiện, nhưng ta lại không muốn tham dự giải đấu này.

Bách Hiểu Sinh nghe tới đây thì trên mặt hắc hiện ra vẻ thất vọng, nhưng Lâm Thanh Phong lại nói tiếp.

-Tuy nhiên, vẫn có một người phù hợp với yêu cầu và ta chắc rằng nàng sẽ đạt được thứ hạng khá cao, nếu không đạt thứ hạng cao thì ta đảm bảo các tông môn theo mời nàng sẽ như vịt lừa đi không hết.

Bách Hiểu Sinh về thất vọng trên mặt biển mất, thay vào đó là một vẻ mặt sáng ngời, nếu là người mà Lâm Thanh Phong giới thiệu thì chắc chắn không tầm thường.

Tuy vậy nhưng Bách Hiểu Sinh vẫn tò mò hỏi.

-Không biết người mà Lâm tiểu hữu muốn nhắc đến là ai?

Lâm Thanh Phong cũng không muốn giấu diếm, hắn đưa tay chỉ về hướng Nam Cung Mị Ảnh, rồi nói.

-Nàng Nam Cung Mị Ảnh cũng là lão bà của ta.

Bách Hiểu Sinh trợn mắt há mồm, nếu Nam Cung Mị Ảnh là một thiên tài như lời của Lâm Thanh Phong thì làm sao Bách Hiểu Sinh trước đó lại không biết?

Hắn lộ ra vẻ mặt chán chờ khó coi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng Lâm Thanh Phong vẫn bình tĩnh rồi nói.

-Hiện tại nàng mới 22 tuổi, phù hợp yêu cầu thứ nhất, còn cảnh giới của nàng là luyện khí tầng 10 phù hợp yêu cầu thứ hai, còn về thiên phú của nàng thì người cứ yên tâm, ta không rảnh rồi để lừa người.

Bách Hiểu Sinh nghe xong thì suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hắn tin tưởng Lâm Thanh Phong cũng không rảnh rồi mà đùa giỡn với hắn.

Bách Hiểu Sinh thở dài một hơi rồi ôm quyền cáo từ, nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại nói.

-Khoan hãy rời đi, khi này người đưa ta 12 viên linh thạch hạ phẩm muốn ta bỏ ra 12 phút thời gian để nói chuyện với người, nhưng người đã dùng tới 15p vì vậy trước khi đi người hãy trả thêm 3 viên linh thạch hạ phẩm a.

Bách Hiểu Sinh một mặt mộng bức, hắn thật sự muốn tự tát cho chính mình vài bạt tai, tại sao lại phải nghi ngờ Lâm Thanh Phong à? Chỉ vì nghi ngờ Lâm Thanh Phong nên kéo dài thêm 3 phút thời gian, đó cũng là 3 viên linh thạch hạ phẩm a.

Bách Hiểu Sinh cắn răng, lấy thêm 3 viên linh thạch hạ phẩm giao cho Lâm Thanh Phong rồi hắn quay đầu chạy thật nhanh, hắn sợ lại ở đây nói thêm vài câu với Lâm Thanh Phong thì lại tốn thêm linh thạch a.

Thấy Bách Hiểu Sinh chạy đi Lâm Thanh Phong hô to.

-Lần sau rất hoan nghênh người tới nữa a.

Nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, bước chân Bách Hiểu Sinh lao đảo, nhưng rất nhanh hắn lấy lại thăng bằng rồi lại tăng tốc độ, trong lòng hắn âm thầm nói.

-Muốn gặp lại người mới có quý a.

Nhìn thấy bóng lưng của Bách Hiểu Sinh từ từ biến mất. Nam Cung Phi Vân ở một bên nhứ mảy rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Người cho Ảnh nhi tham dự giải đấu này hình như có chút không phải a.

Nhưng đáp lại lời của hắn chỉ có vẻ mặt khinh bỉ của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Phi Vân một lúc lâu rồi lạnh nhạt nói.

-Thật sự, ta không biết người như thế nào lại làm được chức gia chủ, nếu không phải là ta phát hiện ra hai nàng thì hai thiên tài lại bị loại người ngu ngốc như người phế bỏ.

Nam Cung Phi Vân một mặt mộng bức, hắn vừa nghe được gì? Hai thiên tài? Đâu ra hai vị thiên tài?

Nam Cung Phi Vân lộ ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong che trán, hắn hoài nghi không biết vị nhạc phụ trước mắt này nào bị ngâm nước hay không, hắn chỉ tay về phía hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Hai nàng, cũng chính là hai người con gái của người, một người nắm giữ thiên linh căn hỏa hệ, một người nắm giữ thiên linh căn băng hệ, ngoài ra hai nàng còn có tư chất cực cao.

-Còn người, người là một người cha vậy mà lại bỏ mặc hai nàng sống chết không lo, người là một vị gia chủ lại bỏ mặc hai thiên tài của gia tộc tự sinh tự diệt, ta thật không hiểu Nam Cung gia tộc đầu óc ngu tới mức nào mới để người làm gia chủ.

-Ta thật sự hoài nghi người cầm đầu đi ngâm nước, hoặc cũng có thể là do người không có não.

Nói xong Lâm Thanh Phong cũng không để ý Nam Cung Phi Vân, hất phát tay bỏ đi hướng về đình viện dùng cơm.

Nam Cung Phi Vân đứng ngẩn người một lúc lâu trông hán giống như già ra thêm vài chục tuổi, sau đó hán lắc đầu thở dài một cái rồi quay lưng đi ra khỏi nơi này.

Sau khi dùng cơm xong Lâm Thanh Phong hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Các nàng luyện tập Rasengan tới đâu a?

Nam Cung Mị Ảnh thở dài lắc đầu.

-Vẫn dậm chân tại chỗ, bọn ta không có cách nào để viên cầu ổn định được.

Nghe được lời của Nam Cung Mị Ảnh thì Lâm Thanh Phong gật đầu.

-Đội ta thu dọn xong thì chúng ta đi dạo Nam Cung thành một chút, ta muốn thử tìm cho hai người vật giúp hai người luyện thành công Rasengan.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu đồng ý, còn một bên Hỏa Vân tôn giả cũng tò mò muốn biết đồ vật mà Lâm Thanh Phong nói nên cũng đồng ý đi theo.

Bốn người Lâm Thanh Phong bước ra khỏi Nam Cung gia tộc, tiểu Hắc sau khi ăn xong thì lại lăn ra ngủ nên Lâm Thanh Phong cũng không mang nó theo.

.....Hết Chương 42.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bong bóng

Bốn người Lâm Thanh Phong bước ra khỏi Nam Cung gia tộc, bọn họ bắt đầu đi dạo trong thành.

Nam Cung thành có diện tích rất rộng lớn, nhân khẩu rất nhiều trong đó có rất nhiều gia tộc khác nhau, mỗi gia tộc đều chiếm lấy cho mình một phần đất để buôn bán riêng không ai đụng chạm với ai.

Cũng vì vậy nên mỗi phần đất thuộc một gia tộc chiếm lĩnh lại tạo thành một khu chợ khác nhau, còn những người không có gia tộc muốn bày bán hàng hóa thì phải thuê đất của một gia tộc trong thành rồi mới được phép buôn bán tại phần đất của gia tộc đó.

Bốn người Lâm Thanh Phong theo sự chỉ dẫn của Nam Cung Mị Ảnh đi tới khu vực bán hàng của Nam Cung gia tộc.

Tất cả mọi người mà bọn hán gặp trên đường đi, chỉ cần nhìn thấy Lâm Thanh Phong đến thì mọi người đều chạy ra mồ hôi lạnh, tự động nhường chỗ tránh sang một bên.

Bọn họ rất sợ Lâm Thanh Phong, vì lúc sáng Lâm Thanh Phong lưu lại ấn tượng trong bọn họ rất đáng sợ.

Sau khi thấy Lâm Thanh Phong đi mất thì bọn họ như đạt chung một nhận thức ai cũng tự động thu dọn rồi trở về.

Ngay cả những tiệm buôn bán thuộc về Nam Cung gia tộc cũng không khác gì, cũng tự động thu xếp đóng cửa tiệm sau khi Lâm Thanh Phong đi qua.

Nhìn cảnh này thì Lâm Thanh Phong chỉ biết nở nụ cười khổ, hán gãi đầu rồi quyết định không để ý.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy một cửa hàng bán đồ trang trí thì dẫn theo ba người tiến vào.

Chàng quý nhìn thấy Lâm Thanh Phong tới gần cửa tiệm thì hán muốn khóc, hán nhanh chóng quỳ xuống chấp tay van xin.

-Đại gia, xin ngài dừng tới đây, bọn ta chỉ là buôn bán nhỏ nghe theo lệnh của Nam Cung gia tộc, hàng tháng chúng ta còn phải nộp số tiền bán được về Nam Cung gia, nếu các ngài tới đây thì tiệm chúng ta sẽ không ai muốn vào nữa a, khi đó chúng ta lấy đâu ra tiền mà nộp về cho Nam Cung gia tộc à?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hán có vẻ khó xử, hán cũng biết được mọi người trong thành tránh hán như tránh ôn dịch nhưng thật sự là hán cần mua đồ a.

Lâm Thanh Phong đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Một bên Nam Cung Mị Ảnh cũng bật cười, khi sáng Lâm Thanh Phong tạo cho mọi người ấn tượng quá rung động, đến nàng còn khiếp sợ thì phải biết rằng Lâm Thanh Phong đáng sợ tới mức nào.

Nam Cung Mị Ảnh bước lên nhìn chương quỹ rồi nói.

-Ta là Nam Cung Mị Ảnh, ngại cứ việc bán cho hần những thứ hần muốn, còn về sau đó có khách hàng hay không thì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Tên chương quỹ nghe được Nam Cung Mị Ảnh nói thì như được đại xá, hai mắt hần sáng lên tươi cười cẩn thận mời Lâm Thanh Phong vào cửa hàng.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu theo chương quỹ tiến vào cửa hàng, hần nhìn xung quanh rồi thấy được thứ hần muốn tìm, đó là bong bóng.

Lâm Thanh Phong cầm lấy một trái bong bóng được treo trong tiệm một chút rồi gật đầu, hần hỏi chương quỹ.

-Thứ này trong tiệm còn nhiều ít?

Chương quỹ gật đầu rồi sai tiểu nhị vào trong ôm ra một thùng bong bóng chưa được thổi hơi.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi gật đầu, lấy ra tiền đưa cho chương quỹ rồi bỏ thùng bong bóng vào nhẵn trữ vật sau đó quay về.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tò mò nhìn Lâm Thanh Phong còn Hòa Vân tôn giả chỉ cần thấy Lâm Thanh Phong mua bong bóng là hần đã hiểu ý đồ, hần một bên gật đầu âm thầm tặc lưỡi Lâm Thanh Phong đúng là một tên yêu nghiệt cách giải quyết đơn giản như vậy mà cũng nghĩ ra.

Đã mua xong đồ vật cần thiết thì Lâm Thanh Phong cũng không muốn tiếp tục đi dạo.

Hần làm sao có hứng đi dạo? Ra đường bị mọi người sợ sệt, ánh mắt như nhìn quái vật rồi tránh xa thì ai cũng không còn hứng đi dạo à.

Quay trở lại Nam Cung gia tộc, Lâm Thanh Phong cầm lấy một trái bong bóng đã được thổi căng đưa đến trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết.

Sau đó hần gơ tay còn lại tạo ra một viên cầu Rasengan rồi nói với hai người.

-Hai người đang luyện tập tới bước cuối cùng là khống chế Rasengan, phải giữ cho viên Rasengan ổn định thành hình tròn.

-Hiện tại hai người lấy một trái bong bóng, rồi tạo Rasengan trong trái bong bóng đó, khi nào có thể làm cho trái bóng không bị vỡ thì lúc này Rasengan của hai người cũng coi như hoàn thành.

Nhìn trong viên cầu Rasengan trong tay của Lâm Thanh Phong, hai nàng cùng gật đầu rồi tự lấy cho mình một trái bong bóng, bắt đầu tập luyện.

Hòa Vân tôn giả cũng cầm lấy thử một trái bong bóng rồi khống chế Rasengan, hần là một Đại Thừa kì tu sĩ nên lực khống chế rất mạnh, chỉ trong một lần là hần đã thành công khống chế Rasengan không khiến cho trái bong bóng nổ tung.

Để xuống trái bong bóng, Hòa Vân tôn giả lại tạo ra một viên cầu Rasengan khác trên tay của mình, lần này viên cầu được giữ rất ổn định, không còn xao động muốn bạo nổ.

Hòa Vân tôn giả gật đầu, rồi nhìn Lâm Thanh Phong nói.

-Thuật này rất hữu dụng, lực sát thương của nó lại nâng cao theo đẳng cấp, đẳng cấp người càng cao thì nó sẽ càng mạnh, nhưng thật sự đáng tiếc là nó chỉ được dùng trong cận chiến, nếu người có thể hoàn thiện nó để nó sử dụng được từ xa thì ngay cả ta cũng muốn chiếm đoạt a.

Lâm Thanh Phong gật đầu coi như đồng ý với Hòa Vân tôn giả, một bên nhìn hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết đang học tập Rasengan rồi hần tiến về phòng.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tư chất rất cao, chỉ cần một buổi chiều là hai nàng đã thành thạo được Rasengan, hiện tại có thể sử dụng trong chiến đấu.

Lâm Thanh Phong đã nấu xong thức ăn tối, hần cũng vui mừng vì hai nàng đã học được Rasengan nhất là Nam Cung Mị Ảnh, nàng học được Rasengan thì trong đại hội thu đồ phân thắng của nàng lại nhiều hơn một chút.

Nhìn hai nàng còn đang vui vẻ vì đang học xong Rasengan thì Lâm Thanh Phong nói.

-Thật ra thuật này vẫn chưa được hoàn thiện, bởi vì ta không biết linh lực của ta thuộc hệ gì nên ta sử dụng đó là linh lực thuần túy, nhưng hai nàng đã biết được linh lực của mình thuộc hệ gì thì có thể thử hoàn thiện nó.

Hai nàng nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hai mắt phát sáng, theo lời Lâm Thanh Phong nói thì thuật này vẫn chưa được hoàn thiện, chưa được hoàn thiện mà còn mạnh như vậy thì thử nghĩ nếu hoàn thiện được thì nó sẽ như thế nào?

Nhưng hai nàng cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, lúc này hai nàng chỉ mới học được thì mơ tưởng gì tới việc hoàn thiện nó?

Tuy có hơi thất vọng một chút nhưng hai nàng không sao cả, với uy lực hiện tại thì Rasengan cũng đủ để hai nàng sử dụng rất lâu,

Hai nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi cúi đầu ăn hết những thức ăn mà Lâm Thanh Phong đã nấu xong.

Lâm Thanh Phong thấy hai nàng như vậy thì hần nỡ nụ cười rồi nói tiếp.

-Khi trước hai nàng đã nói trong Nam Cung thành có cách để xác định hệ linh lực của ta, hiện tại trời đã tối ngày mai lão bà có thể dẫn ta đi chứ?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu nhận lời, nàng đã luyện thành công Rasengan thì cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm nên nàng đồng ý.

Nam Cung Tuyết một bên cũng muốn đi, nhưng Hòa Vân tôn giả không đồng ý, hần muốn nàng ở lại để tiếp tục chỉ đạo cho nàng.

Nam Cung Tuyết về mặt tội nghiệp nhìn Lâm Thanh Phong cầu cứu, nhưng Lâm Thanh Phong ngoảnh mặt làm như không thấy.

Đừng đùa, phải biết Đại Thừa kì ở Thông Thiên đại lục rất ít, mỗi một vị đều như thần long thấy đầu không thấy đuôi bọn hần muốn thu nhận đệ tử ngoài tư chất cực cao còn phải có căn cơ vững chắc.

Hiện tại Nam Cung Tuyết mặc dù tư chất nhất lưu nhưng căn cơ của nàng vẫn chưa đủ yêu cầu của Hòa Vân tôn giả nên việc hần không muốn nàng hao tổn thời gian làm chuyện khác là bình thường.

Cầu xin một lúc lâu vẫn không thấy Lâm Thanh Phong nói giúp thì Nam Cung Tuyết giận dỗi bỏ về phòng.

Nhìn theo hướng nàng rời đi, Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ nhìn Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng không còn cách nào a.

Nam Cung Mị Ảnh cũng cười cười, mặc dù nàng không biết Đại Thừa kì là đẳng cấp gì nhưng chỉ cần thấy khi trước Lâm Thanh Phong ra tay với Hòa Vân tôn giả mà hiện tại Hòa Vân tôn giả vẫn còn nhảy nhót không một vết trầy thì nàng cũng biết Hòa Vân tôn giả rất mạnh.

Nên đối với một sư phụ như Hòa Vân tôn giả thì nàng cũng hiểu là yêu cầu của hần đối với đệ tử rất cao, nàng cũng âm thầm mừng cho Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi đi thu dọn những thứ trên bàn, Hòa Vân tôn giả cũng quay về phòng, còn Nam Cung Mị Ảnh theo Lâm Thanh Phong ngồi một bên nhìn hần rửa chén.

Lâm Thanh Phong cười khổ, hần bị Nam Cung Mị Ảnh nhìn cũng thấy mất tự nhiên nên quay đầu nói với nàng.

-Lão bà à, ta biết là ta đẹp trai lắm nhưng nàng cũng không cần nhìn chăm chăm như vậy a?

Đáp lại hần chỉ có nụ cười của Nam Cung Mị Ảnh, nàng không nói gì mà vẫn ngồi đó nhìn.

Lâm Thanh Phong thật sự bó tay rồi, hần cho rằng lão bà hần bị điên rồi nên cũng không thêm để ý tới nàng tiếp tục rửa chén.

.....Hết Chương 43.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sao lại nát rồi?

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong tỉnh dậy rất sớm rồi bắt đầu công việc hàng ngày.

Hần vào bếp lôi ra một động thức ăn còn sót lại trong nhãn trữ vật rồi bắt đầu nấu nướng, ném cho tiểu Hắc một viên linh thạch Trung phẩm, nhìn lại số linh thạch còn lại trong nhãn hần nhủ mảy.

Trước đó đã lấy được từ tên tu sĩ áo xanh được hơn 100 viên, lại lấy từ Hòa Vân tôn giả 100 viên, nuôi tiểu Hắc một ngày hai viên hiện tại còn khoảng hơn 100 viên linh thạch Trung phẩm, linh thạch hạ phẩm còn khá nhiều nhưng tiểu Hắc không muốn ăn, còn linh thạch Thượng phẩm chỉ có 2 viên.

Với tốc độ ăn hiện tại của tiểu Hắc thì số linh thạch Trung phẩm còn lại cũng rất nhanh sẽ hết, nên Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ.

-Ta cũng không phải là đại gia như Hòa Vân tôn giả, làm sao nuôi được tên bại gia tử này đây.

Nhắc đến Hòa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong sùng sốt, linh quang lóe lên rồi hần nỡ nụ cười tà.

-Hòa Vân tôn giả à, người cũng không muốn thú sủng của đệ tử mình chết đói đi.

Hòa Vân tôn giả đang ngồi trong phòng đột nhiên hắt hơi một cái, da gà của hắn nổi lên khắp người, hắn gãi đầu nghi hoặc.

-Ta mà cũng bị cảm sao?

Lâm Thanh Phong sau khi nấu nướng xong, hắn đi tới phòng của Nam Cung Mị Ảnh gọi nàng dậy.

Nam Cung Mị Ảnh lúc tối ngủ rất ngon, nhưng vì trời khá nóng nên nàng đã cởi bớt y phục trên người, nàng chỉ mặc nội y rồi ngủ.

Lâm Thanh Phong bước chân vào phòng của Nam Cung Mị Ảnh, lúc này nàng còn đang trùm chăn kín người nên hắn cũng không chú ý nhiều.

Hắn bước lại gần giường lật chăn ra gọi nàng dậy, hắn trợn mắt há mồm, mũi hắn bắt đầu chảy máu.

Nam Cung Mị Ảnh cảm giác được có người đang nhìn mình thì nàng mở mắt, nhìn thấy đứng bên cạnh là Lâm Thanh Phong thì nàng nở nụ cười vũ mị.

Nam Cung Mị Ảnh xoay người qua một bên đưa lưng về phía Lâm Thanh Phong rồi e thẹn nói.

-Chàng nhìn đủ chưa?

Lâm Thanh Phong trừng mắt hiện tại cũng muốn rót ra, hắn nghe được câu hỏi của nàng thì lập tức trả lời.

-Làm sao đủ? Nhìn cả đời cũng không đủ.

Nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục hỏi.

-Vậy hiện tại chàng có muốn thiếp không?

Lâm Thanh Phong gạt đầu như cái máy, tiểu huynh đệ cũng bắt đầu dựng cò, nhưng câu tiếp theo của Nam Cung Mị Ảnh làm hắn cứng người.

-Chàng muốn nhưng ta lại không muốn à, hiện tại chàng có thể đi ra ngoài để ta mặc y phục á.

Lâm Thanh Phong muốn bị nội thương, hắn thật sự muốn khóc rồi, lão bà chỉ mặc nội y nằm trên giường nhưng người không được ăn thử hỏi người có nội thương hay không?

Lâm Thanh Phong lủi thủi đi ra khỏi phòng, tiểu huynh đệ của hắn cũng chẳng còn phát cò nổi loạn.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh ôm bụng nín cười, nàng không dám cười lớn vì sợ hắn nghe được, khi đó nếu hắn xấu hổ làm liều thì nàng cũng không thoát.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh mới từ từ bò dậy, mặc xong một bộ y phục nàng bước ra cửa.

Lâm Thanh Phong lúc này thì đang ngồi giữa sân để bút cò, miệng còn lẩm bẩm.

-Nhịn, không nhịn, nhịn, không nhịn,...

Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười nhưng cũng không tới gần hắn, hiện tại là thời gian để hắn tự kỉ, nên nàng xoay đầu hướng về phòng của Nam Cung Tuyết.

Sau một hồi thì Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết xuất hiện, Lâm Thanh Phong còn chưa tự kỉ xong nên Nam Cung Mị Ảnh cũng chẳng quản hắn.

Nam Cung Tuyết tò mò nhìn Lâm Thanh Phong, nàng không hiểu tại sao tỷ phu lại ngồi bút cò, cây cò chọc tới hắn à?

Tuy Nam Cung Tuyết tò mò, nhưng nàng cũng không quản Lâm Thanh Phong, hiện tại cô trong viện rất nhiều nên cứ để hắn mặc sức mà bút.

Sau khi hai nàng ăn xong bữa sáng, Nam Cung Tuyết thì tiếp tục nghe Hòa Vân tôn giả chỉ đạo, còn Nam Cung Mị Ảnh thu dọn chén đĩa, hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn chưa hết tự kỉ nên việc rửa chén do nàng đảm nhận.

Một hồi sau Nam Cung Mị Ảnh đã thu dọn xong thì nàng tiến lại gần Lâm Thanh Phong rồi bảo hắn cùng nàng đi xác định hệ linh căn.

Tiểu Hắc sau khi ăn xong viên linh thạch Trung phẩm mà Lâm Thanh Phong đưa cho thì lại lăn ra ngủ, Hòa Vân tôn giả đã từng nói tiểu Hắc ngủ là để tiêu hóa hết năng lượng của viên linh thạch nên cứ mặc cho nó ngủ đừng quản.

Nam Cung Mị Ảnh kéo theo một mặt thất hồn lạc phách Lâm Thanh Phong cùng đi ra khỏi Nam Cung gia tộc hướng về phía trung tâm Nam Cung thành, ở nơi đó có kiểm trắc đài dùng để kiểm tra linh căn của các tu luyện giả.

Khi trước Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết đều tự mình tu luyện nên hai nàng cũng không hiểu rõ công dụng của kiểm trắc đài, chỉ nghĩ đó là nơi để kiểm tra cảnh giới của những tu sĩ.

Vì mỗi lần kiểm tra phải trả phí là một viên linh thạch hạ phẩm nên các nàng cũng không muốn đi.

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Mị Ảnh đến trung tâm Nam Cung thành, mặc dù lớn lên tại đây nhưng lúc nào cũng tập trung tu luyện nên nàng rất ít khi ra ngoài, nàng vui vẻ dắt tay Lâm Thanh Phong kéo đi khắp mọi nơi.

Nam Cung Mị Ảnh rất đẹp, lúc này nàng lại vui vẻ nở nụ cười thì nàng lại càng như tiên nữ giáng trần khiến người đi đường ai cũng phải đưa mắt nhìn, nhưng lại nhìn thấy người nàng đang nắm tay kéo đi là Lâm Thanh Phong thì ai cũng quay đầu ra về như chưa từng thấy gì.

Đừng giỡn, Lâm Thanh Phong là một tên ác ma, không thấy hôm qua Kim Đan lão tổ của Bạch gia là một minh chứng rất tốt sao? Hiện tại muốn đi chọc hấn thật đúng là lão già ngại sống lâu.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh thật sự quá đẹp, lúc trước nàng chỉ ở trong Nam Cung gia tộc rất ít ra ngoài nên rất nhiều người không biết nàng là ai.

Hiện tại nàng xuất hiện tại trung tâm Nam Cung thành đồng nghĩa với việc nhiều tên tinh trùng thượng nảo cũng muốn xuất hiện.

Một số người bộ não cấp tốc xoay chuyển đã nghĩ được điểm này nên cấp tốc... mở sòng bạc cược thử xem có bao nhiêu gia tộc sẽ bị diệt vong.

Nam Cung thành là một tòa thành lớn có nhiều đại gia tộc, cũng vì thế có rất nhiều tên ăn chơi trác táng bại gia, trong số đó nổi tiếng nhất là bốn vị công tử thuộc bốn gia tộc lớn.

Tuy nhiên một vị trong số đó là con trai của Bạch gia gia chủ Bạch Ngọc Lâu tên là Bạch Phong xếp hạng thứ ba trong số bốn người đã bị xử lý, nên hiện tại chỉ còn ba người.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn hồn nhiên lôi kéo Lâm Thanh Phong đi dạo khắp nơi, cho tới giữa trưa thì bọn hấn mới đến được Kiểm Trắc đài.

Lâm Thanh Phong nhìn cả khu vực kiểm trắc đài rồi gật đầu đi đến gần kiểm trắc đài đưa cho tên thủ vệ một viên linh thạch hạ phẩm để trả phí kiểm trắc.

Tên thủ vệ cầm viên linh thạch hạ phẩm gật đầu rồi nói.

-Ta sẽ khi lại một số thông tin của ngươi để tiện việc khai báo nên ngươi hãy nói cho ta biết tên của ngươi còn có cảnh giới hiện tại, sau đó ta sẽ giải thích tiếp theo ngươi nên làm gì.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Lâm Thanh Phong, cảnh giới hiện tại luyện khí tầng 10.

Nghe tới tên Lâm Thanh Phong tên thủ vệ lưng đầy mồ hôi, hấn ngẩng mặt lên nhìn rồi lắp bắp hỏi.

-Ngươi tên là Lâm Thanh Phong? Hôm qua đã...diệt Bạch gia... Lâm Thanh Phong?

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu, nụ cười của hấn rất thân thiện nhưng rơi vào mắt của tên thủ vệ thì đây là nụ cười của ác ma.

Tên thủ vệ thật sự muốn khóc, trong đầu hấn hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh hấn run run chỉ tay về phía kiểm trắc thạch rồi run rẩy nói.

-Ngài...ngài...ngài bước lên...Kiểm Trắc đài... để tay lên bệ đá...rồi truyền vào một ít linh lực là được.

Gian nan hướng dẫn xong cho Lâm Thanh Phong tên thủ vệ ngã bệt xuống đất thở ra một hơi dài, cứ như hấn vừa trải qua một trận chiến căng thẳng.

Lâm Thanh Phong cười khò gãi đầu, rồi đi về phía Kiểm Trắc đài làm theo lời tên thủ vệ đã nói.

Khi Lâm Thanh Phong truyền vào một ít linh lực thì Kiểm Trắc đài sáng lên sau đó hiện ra một màu nâu sẫm.

Nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong cùng tên thủ vệ mừng bức, trước lúc tới đây Lâm Thanh Phong đã nghe được một ít thông tin từ Bạch Tiểu Phụng, màu sắc của Kiểm Trắc đài cũng tương tự như kiểm trắc thạch, được chia làm năm màu, vàng, đen, đỏ, xanh lam và xanh lục.

Kiểm Trắc đài và kiểm trắc thạch chỉ khác nhau ở chỗ Kiểm Trắc đài sẽ chia rõ các màu sắc khác nhau cho người nhìn rõ hơn, còn Kiểm Trắc thạch sẽ trộn lẫn các màu sắc đó lại.

Nhưng dù vậy cũng chưa từng thấy màu nâu sẫm a?

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn về tên thủ vệ, tên này cũng đưa một mặt mừng bức nhìn về Lâm Thanh Phong.

Trong lúc hai người còn đang mừng bức nhìn nhau thì Kiểm Trắc đài vang lên tiếng “răng rắc” sau đó bẻ nát.

Tên thủ vệ há to miệng hần muốn khóc, còn Lâm Thanh Phong thì gãi đầu một mặt vô tội nói.

-Kiểm Trắc đài không phải cao cấp hơn Kiểm Trắc thạch à? Sao lại nát rồi?

.....Hết Chương 44.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Nam Cung Mị Ảnh lại gặp nạn

Tên thủ vệ thật sự muốn khóc, đây là ngày đầu tiên hần lãnh trách nhiệm trông coi Kiểm Trắc đài, thức dậy từ sáng sớm ngồi chờ tới trưa thì Lâm Thanh Phong cũng là người đầu tiên tới để kiểm tra.

Lâm Thanh Phong còn chưa kiểm tra xong thì Kiểm Trắc đài cũng vỡ nát.

Nghĩ tới hậu quả mà hần sẽ nhận, tên thủ vệ ủ rũ ngồi xuống cúi đầu ôm gối tự kỉ.

Lâm Thanh Phong gãi đầu khó xử, rồi hần tiến lại gần tên thủ vệ an ủi.

-Vị huynh đệ này, chuyện này ta sẽ nói với Bách Hiểu Sinh nên ngươi cũng đừng lo lắng á.

Tên thủ vệ như vớ được cộng rom cứu mạng, hần đưa ánh mắt cảm kích nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhìn ánh mắt của tên này Lâm Thanh Phong nổi da gà rồi xoa tay.

-Ta là người đã có vợ, nên sẽ không làm chuyện có lỗi với lão bà, quan trọng nhất là ta không chơi gay, ngươi chết tâm đi.

Nói xong rồi Lâm Thanh Phong chạy mất để lại tên thủ vệ một mặt mộng bức ngồi đó nhìn theo.

Chạy ra khỏi khu Kiểm Trắc đài thì Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm.

-Thế đạo hiện giờ, nhiều kẻ thích chơi gay vậy sao?

Lầm bầm một câu rồi Lâm Thanh Phong lại đi tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Trở lại một lúc trước.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn Lâm Thanh Phong đã đi vào khu Kiểm Trắc đài thì nàng cũng tới một quán nước gần đó ngồi đợi.

Nhưng nàng cũng không biết hai người đã bị theo dõi từ rất lâu nên lúc nàng và Lâm Thanh Phong tách ra thì những tên nào tàn cũng bắt đầu hành động.

Đi dạo khắp Nam Cung thành từ sáng sớm nên hiện tại Nam Cung Mị Ảnh có chút khát nước cũng vì thế mà nàng đã hẹn ngồi đợi Lâm Thanh Phong ở quán nước gần Kiểm Trắc đài.

Những tên theo dõi nàng cũng bắt được điểm này, nên bọn hần rất nhanh đem theo một ít thuốc mê và sẵn sàng hành động, đây là loại thuốc mê rất mạnh chỉ được dùng cho tu luyện giả, người thường chỉ cần sử dụng một ít thì sẽ yên giấc ngàn thu.

Một tên đứng ra, về mặt đầy sát khí đưa cho người lão bản thuốc mê rồi nói.

-Ta là người của Hoàng Tuấn, Hoàng công tử, nhìn vị mỹ nữ ngồi đó mi cũng biết phải làm thế nào a? Có cần ta nói rõ không?

Tên lão bản đầu đầy mồ hôi, nhanh chóng gật đầu rồi nói.

-Không, không, tiểu nhân đã biết rõ, hiện tại tiểu nhân sẽ làm ngay.

Lão bản cầm lấy chai thuốc, nhìn về Nam Cung Mị Ảnh thờ dài, lão thầm nói.

-Xin lỗi vị mỹ nữ này, ta cũng là bất đắc dĩ ngươi đừng trách ta a.

Hoàng gia cũng là một gia tộc lớn có Kim Đan lão tổ tọa trấn, còn Hoàng Tuấn cũng là con trai độc nhất của một vị Trưởng Lão nên hần được nuông chiều từ bé, mặc dù hần là phế vật nhưng ai bảo hần có một người cha tốt a.

Lão bản lắc đầu, lão trộn chai thuốc mà đã nhận từ tay tên khi nãy vào bình trà rồi mang ra cho Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn không hay biết gì, thấy lão bản đem ra bình trà nàng vui vẻ cảm ơn rồi đưa lão bản một đồng tệ,

Lão bản có chút khó xử, hẳn không muốn nhận đồng tệ này nhưng lại nghĩ tới Hoàng Tuấn thì hẳn nỡ nụ cười khó coi sau đó nhận lấy đồng tệ rồi nhanh đi vào trong.

Nam Cung Mị Ảnh rót ra một ly nước trà, nàng uống trong lúc chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau đó bỗng dưng nàng cảm thấy buồn ngủ, trời đất trong mắt nàng quay cuồng rồi nàng gục xuống bàn.

Lúc này thì những tên theo dõi nàng cũng nhảy ra, bọn hắn hành động nhanh chóng ôm lấy nàng rồi bỏ chạy.

Nhìn cách bọn hắn thuận thực thì ai cũng nhìn ra được đây không phải lần đầu bọn hắn làm những chuyện như vậy.

Mọi người xung quanh cũng muốn đứng ra ngăn cản nhưng không ai dám, đắc tội với một công tử thế gia hậu quả cũng không phải bọn hắn có thể chịu nổi nên bọn hắn chỉ đứng trơ mắt nhìn Nam Cung Mị Ảnh bị bắt đi.

Sau khi bọn người kia cùng Nam Cung Mị Ảnh đi khuất bóng thì những người xung quanh mới dám bàn tán xôn xao.

-Lại là những tên công tử thế gia này, bọn hắn không có người tốt, không biết đây là vị cô nương thứ mấy rồi.

-Đúng rồi, một trong số những người lúc này ta cũng biết hình như là tay sai của Hoàng Tuấn Hoàng công tử, lần trước ta cũng thấy tên đó ôm theo một vị cô nương tiến về Hoàng gia.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán, lúc này Lâm Thanh Phong cũng vừa vịn tới nơi và nghe được.

Lâm Thanh Phong nghe được lời bàn tán của mọi người thì hắn cũng cảm thấy không ổn, nhưng hắn vẫn hỏi một người cạnh bên.

-Xin hỏi vị huynh đài này, mọi người đang bàn tán điều gì a?

Người này cũng không quay đầu nhìn hắn, chỉ nhìn về phía những tên tay sai của Hoàng Tuấn vừa đi mất rồi nói.

-Khi nãy một vị cô nương xinh đẹp mang bộ y phục màu xanh lục bị Hoàng Tuấn công tử bắt được.

Ngừng một chút hắn lại thờ dãi nói tiếp.

-Những vị công tử này rất yêu thích cưỡng bức những cô gái nhà lành có nhan sắc đẹp đẽ, đây cũng không biết là vị cô nương thứ mấy bị bọn hắn bắt được rồi.

Lâm Thanh Phong nghe xong hắn nỡ nụ cười lạnh, hắn cũng đoán được người bị bắt là ai, chính là Nam Cung Mị Ảnh a, lúc sáng nàng mang một bộ y phục màu xanh lục rồi cùng hắn tới đây.

Lâm Thanh Phong nghe xong rồi lại hỏi.

-Xin hỏi vị huynh đài này, đường tới Hoàng gia nên đi như thế nào a?

Người này nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong thì hết hồn quay lại trách cứ, nhưng khi hắn quay lại thì đập vào mắt hắn lại là tên Ác Ma Lâm Thanh Phong.

Tay chân hắn cứng ngắc, chỉ về hướng mà những tên kia chạy đi rồi lắp bắp nói.

-Ngài...ngài cứ...đi theo phương hướng này... thì...thì... sẽ tới được Hoàng gia.

Lâm Thanh Phong nhìn theo hướng mà người này chỉ rồi gật đầu rồi đi.

Sau khi Lâm Thanh Phong rời đi thì tên này lưng chảy mồ hôi lạnh, quần hắn cũng bắt đầu ướt rồi bốc lên một mùi hôi thối, khiến mọi người xung quanh khó chịu la lối om sòm.

Lâm Thanh Phong hiện tại rất bình tĩnh, hắn đi từng bước từng bước tiến về Hoàng gia, tốc độ của hắn rất chậm rãi, nhưng mọi người xung quanh lại thấy hắn đi rất nhanh.

Một lúc sau trước mặt Lâm Thanh Phong chính là Hoàng gia.

Thấy đã tới Hoàng gia thì Lâm Thanh Phong gật đầu tiếp tục bước tới.

Hai gã thủ vệ trước cổng Hoàng gia tiến ra ngăn cản.

-Ngươi là ai? Tại sao lại tới Hoàng gia? Mau tránh ra.

Nhưng đáp lại bọn hắc chỉ có hai bàn tay của Lâm Thanh Phong, bọn hắc văng ra ngoài rồi bất tỉnh.

Một tên nô gia ở trong nhìn thấy cảnh này nên hét lớn.

-Có người tự tiện xông vào Hoàng gia, thủ vệ đâu? Mau tới đuổi hắc ra.

Một lát sau rất nhiều thủ vệ của Hoàng gia xông ra ngăn đón, tay cầm đủ loại binh khí một mặt tràn đầy sát khí nhìn Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy nhiều thủ vệ ngăn đón thì Lâm Thanh Phong nhú mày, hắc cũng không muốn giết nhiều người a, hắc chỉ muốn vào cứu lão bà rồi giết tên Hoàng Tuấn gì đó chứ không muốn làm tổn thương tới những người bình thường.

Nhú mày một cái rồi Lâm Thanh Phong hét lớn.

-Hoàng gia gia chủ mau ra đây, ta Lâm Thanh Phong muốn gặp, hiện tại ta cho ngươi 30 giây nếu như ngươi không chịu xuất hiện thì Hoàng gia sẽ trở thành Bạch gia thứ hai.

Tiếng hét của Lâm Thanh Phong vang vọng khắp tứ phương, một số người đi đường nghe được thì nhanh chân chạy về nhà đóng cửa lại, còn những tên thủ vệ của Hoàng gia tay cầm vũ khí cũng rơi xuống.

Mặc dù chuyện của Bạch gia chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua nhưng bọn hắc cũng nghe được a, bây giờ tên ác ma này đã tới còn đứng trước mặt bọn hắc, bọn hắc thật sự muốn khóc a.

Gia chủ Hoàng gia là Hoàng Thiên tu vi hiện tại Trúc Cơ tầng 8, sau khi nghe được người tới là Lâm Thanh Phong hắc cũng không dám trễ nải nhanh chóng chạy đến.

Hoàng Thiên chạy như bay đến trước mặt Lâm Thanh Phong tay ôm quyền từ tốn nói.

-Tại hạ, Hoàng Thiên gia chủ Hoàng gia, không biết tại sao Lâm công tử lại đến đây?

Lâm Thanh Phong nhìn Hoàng Thiên rồi gật đầu trả lời.

-Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có tên Hoàng Tuấn gì đó đã đánh thuốc mê cho vợ ta rồi mang về đây nên hiện tại ta muốn đi tìm vợ ta thôi.

Hoàng Thiên mồ hôi chảy như tắm, những việc làm của Hoàng Tuấn hắc cũng nghe được, nhưng Hoàng Tuấn lại là con trai độc nhất của một trưởng lão trong tộc vì thế Hoàng Thiên mới mở một con mắt nhắm một con mắt xem như không thấy.

Lần này thì tốt rồi, Hoàng Tuấn lại chọc tới Lâm Thanh Phong nếu việc này xử lý không khéo thì Hoàng gia thật sự trở thành Bạch gia thứ hai a.

Hiện tại Hoàng Thiên muốn khóc, nhưng hắc nhanh chóng dẫn Lâm Thanh Phong đi tìm Hoàng Tuấn.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh đang nằm ngủ trong phòng của Hoàng Tuấn, còn Hoàng Tuấn đứng một bên nhìn nàng rồi chảy nước miếng, từ lúc bọn tay sai đem nàng tới thì hắc cũng không để ý chuyện gì khác nên việc Lâm Thanh Phong cũng tới thì hắc hoàn toàn không hay biết.

Hiện tại trong đầu Hoàng Tuấn chỉ có một, và đó chính là Nam Cung Mị Ảnh, người đang nằm trên chiếc giường của hắc.

Hoàng Tuấn nuốt một ngụm nước bọt rồi tiến lại gần nàng, hắc đưa tay sờ lên khuôn mặt đang ngủ mê man của Nam Cung Mị Ảnh rồi cười dâm đãng nói.

-Mỹ nữ, hôm nay ta sẽ cho nàng biết thế nào là dục tiên dục tử.

Nhưng lúc này một giọng nói lạnh như băng cũng vang lên trong tai hắc.

-Ừm, ta cũng sẽ cho ngươi biết cảm giác muốn chết không được mà muốn chết cũng không xong là như thế nào.

.....Hết Chương 45.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lần này là thật

Nghe được tiếng người phát ra bên tai mình, Hoàng Tuấn nhanh chóng phản ứng lại.

-Người là ai?

Người tới là Lâm Thanh Phong, nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh y phục vẫn còn đầy đủ đang nằm trên giường thì hần thở ra một hơi.

Lâm Thanh Phong về mặt tươi cười nhìn về Hoàng Tuấn, lúc này Hoàng Thiên lại bước ra cười làm lạnh rồi nói.

-Lâm công tử, hiện tại Lâm phu nhân vẫn không xảy ra chuyện gì, người xem việc này có thể bỏ qua a?

Lâm Thanh Phong cười cười không trả lời, rồi lại nói một câu không đầu không đuôi.

-Hoàng gia lão tổ a, ta biết người đang chú ý tới nơi này, nếu hiện tại người vẫn không xuất hiện thì ta sẽ không khách khí à.

Sau khi Lâm Thanh Phong vừa dứt lời một người trung niên xuất hiện trước mặt hần, tất cả mọi người Hoàng gia sau khi thấy thân ảnh này thì đều cúi đầu.

-Lão tổ.

Đây là Kim Đan lão tổ của Hoàng gia, khi Lâm Thanh Phong tới thì hần cũng đã chú ý tới nơi này, hần cũng biết được lựa chọn của Hoàng Thiên, nên hần lắc đầu thờ dài.

Hần hai tay ôm quyền hướng Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Lâm tiên sinh, ngài cũng không cần để ý đến ta, ta sẽ không nhúng tay vào việc của ngài, chỉ cần có người ngăn cản thì ngài cứ việc ra tay.

Nghe được lời của Kim Đan lão tổ Hoàng gia Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi đưa mắt nhìn về Hoàng Thiên.

-Lúc này người muốn nói gì?

Hoàng Thiên mở hơi lạnh chảy đầy đầu, hần nhanh chóng lắc đầu nói.

-Không có, không có gì Lâm tiên sinh cứ tự nhiên.

Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới Hoàng Thiên, hần đi qua một bên bước tới trước mặt Hoàng Tuấn đưa chân đạp nát mệnh căn của hần rồi nắm lấy cổ áo lôi hần ra trước cửa Hoàng gia tiến về trung tâm Nam Cung thành.

Trước khi đi Lâm Thanh Phong quay đầu chỉ vào Nam Cung Mị Ảnh rồi nói với giọng rất lạnh nhạt.

-Ta muốn tới khi ta quay trở lại thì nàng vẫn còn nằm đó mà không tổn hao một sợi tóc được chứ?

Kim Đan lão tổ Hoàng gia lập tức gật đầu đồng ý, hần cũng biết được hiện tại không nên chọc tức Lâm Thanh Phong nên tự mình ngồi đây bảo vệ Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong bước ra khỏi Hoàng gia lời theo Hoàng Tuấn mệnh căn vỡ nát một đường đi tới trung tâm Nam Cung thành.

Mọi người xung quanh nhìn thấy chuyện này nên cũng muốn đi theo xem thử.

Lâm Thanh Phong thấy mọi người đã tập trung rất đông nên hần gật đầu rồi nói.

-Hôm nay, tên này đụng tới lão bà của ta, nên hiện tại ta lôi hần ra đây để xử lý, ta là một người nhân hậu nên ta hứa sẽ ra tay không nặng.

Lâm Thanh Phong nói rồi đưa chân đạp vào phần mệnh căn đã vỡ nát của Hoàng Tuấn khiến hần đau đớn mở hơi lạnh đầy đầu.

Nhưng vẫn chưa kết thúc Lâm Thanh Phong tiếp tục dùng chân từ từ đạp nát xương tay xương chân của Hoàng Tuấn hần làm rất chậm rất từ từ khiến Hoàng Tuấn đau đớn chết đi sống lại hết om sòm.

Mọi người xung quanh xem thấy tóc gáy cũng dựng đứng cả lên, một số người định lực khá yếu thì bắt đầu choáng váng nôn ói khắp nơi.

Để Hoàng Tuấn la hét một lúc Lâm Thanh Phong lại lấy trong người ra một con dao nhỏ rồi cắt lưỡi của hần.

Vẫn chưa dừng lại Lâm Thanh Phong đưa tay cầm dao rạch hết phần bụng trên người của Hoàng Tuấn sau đó tìm một cái sào khá dài và một sợi dây luồn qua phần bụng đã bị rạch làm hai của Hoàng Tuấn cột chắc hần vào thân cây sào rồi dựng đứng lên sau đó đem đến tường thành rồi cắm cây sào ở

đó.

Hắn còn tiện tay tìm một viên thuốc cho Hoàng Tuấn uống để kéo dài tính mạng khiến Hoàng Tuấn sống tiếp hơn bốn tiếng rồi mới chết hẳn.

Làm xong mọi chuyện Lâm Thanh Phong gật đầu rồi quay đầu về Hoàng gia tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Tại Hoàng gia, sau khi Lâm Thanh Phong đi mất thì Kim Đan lão tổ cũng ra lệnh phế chức vị gia chủ của Hoàng Thiên, cha của Hoàng Tuấn thì cũng lòi ra giết, tay chân của Hoàng Tuấn cũng không thoát, còn đem tất cả những tên ăn chơi trác táng cùng gia đình của bọn hắn giết một lượt.

Tới khi Lâm Thanh Phong trở về xác nhận Nam Cung Mị Ảnh không có chuyện gì gật đầu ôm nàng rồi đi thì Kim Đan lão tổ của Hoàng gia mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chuyện của Lâm Thanh Phong làm ra lại gây nên một làn sóng khổng lồ quét ngang Nam Cung thành, tất cả các thế gia đều ra lệnh giết bỏ những tên ăn chơi trác táng, cho dù hắn có là con của ai thì cũng giết, là con của gia chủ thì lão tổ sẽ tự tay giết chết.

Người dân Nam Cung thành sau khi nghe được tin này thì vô tay tán thưởng, bọn công tử thế gia làm không ít chuyện ác hiện tại bị trừng trị thì không ai thương tiếc cho bọn hắn cả.

Bách Hiểu Sinh ngồi trong phủ thành chủ nhận được tin tức này thì hắn cũng thở ra một hơi, những tên công tử này chết thì nên chết, nuôi bọn hắn cũng chỉ tốn cơm mà không làm được gì, còn để bọn hắn hại gia tộc.

Bách Hiểu Sinh có chút hiểu rõ con người của Lâm Thanh Phong chỉ cần người không đụng tới hắn thì hắn cũng lười quản nhưng nếu người đụng tới hắn nhất là lão bà hắn thì người chuẩn bị chết đi.

Lâm Thanh Phong ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh đi thẳng về Nam Cung gia tộc không có một người nào dám cản đường hắn ngay cả Nam Cung Phi Vân cũng nhường đường sang một bên để hắn đi qua.

Hiện tại cả Nam Cung thành ai mà không biết tới Lâm Thanh Phong? Dám cản đường vị ác ma này thì thật không muốn sống.

Vào tới phòng của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường nhìn y phục của nàng cũng dính máu nên hắn tìm Nam Cung Tuyết nhờ nàng thay giúp Nam Cung Mị Ảnh một bộ y phục mới.

Còn Lâm Thanh Phong cũng đi tắm rửa tẩy hết máu trên người rồi lấy một bộ y phục khác mặc vào.

Nam Cung Tuyết thay xong một bộ y phục khác cho Nam Cung Mị Ảnh thì nàng lại tiếp tục tu luyện dưới sự chỉ đạo của Hóa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong sau khi tắm rửa xong thì lại bước vào phòng của Nam Cung Mị Ảnh nhìn nàng rồi thở ra một hơi.

Lúc trưa nhìn hắn mặt ngoài bình tĩnh vậy thôi nhưng lúc đó trong lòng hắn loạn như ma, hắn phải cố gắng giữ bình tĩnh để có thể suy nghĩ hắn nên làm gì kế tiếp.

Mãi đến khi thấy được Nam Cung Mị Ảnh bình yên vô sự thì hắn mới có thể bình tĩnh lại, nếu lúc đó nàng xảy ra chuyện thì hắn không chắc Hoàng gia còn tồn tại hay không.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này vẫn còn bị tác dụng của thuốc mê nên nàng vẫn nằm ngủ rất ngon giấc, nhìn ngắm nàng một hồi lâu thì Lâm Thanh Phong ngồi bên giường cũng ngủ thiếp đi.

Nam Cung Mị Ảnh ngủ một giấc tới tối, sau khi thuốc mê hết tác dụng thì nàng nhanh chóng bật dậy, nhìn xung quanh là khung cảnh quen thuộc thì nàng thở ra một hơi.

Trước khi nàng bất tỉnh thì nàng cũng hiểu được là có người muốn hại nàng, nhưng hiện tại nàng tỉnh lại ở trong phòng mình cũng có nghĩa là Lâm Thanh Phong đã xử lý tốt.

Quay đầu nhìn thấy Lâm Thanh Phong đang ngồi ngủ bên cạnh thì nàng cười ngọt ngào, đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt của hắn rồi nàng diu hắn lên giường của mình nằm ngủ.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng đã tỉnh, nhưng hắn không muốn mở mắt, hắn đợi nàng diu hắn lên giường nằm rồi mới nắm tay nàng kéo lên giường.

Nam Cung Mị Ảnh bị hành động của Lâm Thanh Phong làm bất ngờ, nàng không kịp phản kháng nên bị hắn kéo về giường, nằm trên người hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một lúc, Lâm Thanh Phong đưa tay xoa nhẹ lên mặt Nam Cung Mị Ảnh, nhìn nàng với ánh mắt trìu mến.

Nam Cung Mị Ảnh cũng từ từ nhắm mắt lại rồi cúi đầu xuống trao cho Lâm Thanh Phong một nụ hôn.

Lâm Thanh Phong cũng đáp lại Nam Cung Mị Ảnh một cách nồng nhiệt, hắn vòng tay ôm lấy người nàng rồi hôn nàng.

Một lúc sau hai người mới dừng lại, Nam Cung Mị Ảnh lúc này đỏ mặt e lệ, nàng gật đầu làm ra quyết định rồi nói nhỏ vào tai Lâm Thanh Phong.

-Phu quân muốn ta không?

Câu hỏi này Lâm Thanh Phong nghe vào tai thì tiểu huynh đệ bắt đầu khởi nghĩa, nhưng lại nghĩ tới lúc sáng Nam Cung Mị Ảnh đã từng hỏi hắn câu này thì tiểu huynh đệ lại dẹp cò, hắn đưa về mặt đau khổ nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn ra vẻ đau khổ của Lâm Thanh Phong thì Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười nàng cũng hiểu hắn đang nghĩ tới chuyện gì rồi nàng lại nói nhỏ.

-Lần này là thật.

Lâm Thanh Phong miệng chảy nước miếng nhưng hắn vẫn không tin, nói thật là không dám tin.

Nhìn vẻ mặt quần bách của hắn thì Nam Cung Mị Ảnh không nói gì, nàng từ từ cởi ra y phục của mình để chứng minh cho hắn xem.

Tới đây thì Lâm Thanh Phong thật sự tin rồi, phòng tuyết cuối cùng của hắn đã bể tan tành, tiểu huynh đệ vùng lên kháng chiến, hắn lao vào Nam Cung Mị Ảnh như một coi sói đói.

Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nhưng nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi phối hợp với hắn.

Một hồi sau từng tiếng rên yêu kiều phát ra từ căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh kèm theo đó là cảnh tượng không phù hợp với trẻ em diễn ra trong căn phòng.

....Hết Chương 46....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tiểu cô nương

Trời vừa sáng thì Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng thức dậy, nhìn thấy bên cạnh mình Nam Cung Mị Ảnh vẫn nằm ngủ, hắn nở nụ cười đắc ý.

Xoa nhẹ đầu của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong bước xuống giường để chuẩn bị điểm tâm.

Vừa làm điểm tâm vừa nghĩ tới cảnh tối qua đã thoát khỏi kiếp trai tân hơn 20 năm Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

Hắn gơ lên bàn tay phải nhìn nó rồi nói.

-Tay phải ới, hiện tại ta muốn chúng ta ly dị, ta cũng không còn cần ngươi nữa.

Nói xong thì hắn vui vẻ, vừa làm điểm tâm vừa ca hát.

Làm xong điểm tâm thì hắn quay trở lại phòng đánh thức Nam Cung Mị Ảnh, hắn lấy cho nàng một bộ y phục mới rồi giúp nàng mặc y phục.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không ngăn cản, sau trận cuồng chiến đêm qua thì nàng cũng cảm thấy khá mệt mỏi nên nàng rất hưởng thụ khi được Lâm Thanh Phong chăm sóc.

Thay xong y phục cho Nam Cung Mị Ảnh thì Lâm Thanh Phong cũng từ từ diu nàng ra khỏi cửa, dù cho Nam Cung Mị Ảnh là tu luyện giả nhưng nàng chỉ mới trải qua lần đầu tiên nên hiện tại nàng có chút đuối sức.

Lâm Thanh Phong diu nàng tới đình viện ngồi nghỉ rồi hắn hứng khởi chạy đi đánh thức Nam Cung Tuyết cùng Hòa Vân tôn giả.

Tìm tới tiểu Hắc xoa đầu nó một cái lại ném cho nó viên 2 viên linh thạch Trung phẩm rồi hắn lại chạy đi bụng thức ăn.

Hắn vừa chạy khắp nơi vừa hát nụ cười trên mặt lại kéo tới tận mạng tai khiến Nam Cung Tuyết nghi hoặc.

Nam Cung Tuyết đưa ánh mắt không hiểu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh thì chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt cúi đầu.

Hòa Vân tôn giả thờ ra một hơi, với thính lực của hắn thì làm sao hắn không biết hai người đêm qua đã làm cái gì?

Hòa Vân tôn giả quay đầu nói với Lâm Thanh Phong.

-Tuổi trẻ là tốt, nhưng cũng phải biết kìm chế a.

Nam Cung Mị Ảnh nghe được lời Hòa Vân tôn giả thì cúi đầu đỏ mặt, còn Lâm Thanh Phong lại trừng mắt nhìn hắn rồi nói.

-Hừ, đồ lão già không biết xấu hổ.

Hỏa Vân tôn giả một mặt tức giận trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong rồi sau đó cúi đầu tiếp tục ăn điểm tâm.

Nam Cung Tuyết thì một mặt mộng bức ngồi một bên, nàng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi ăn xong điểm tâm Lâm Thanh Phong thu dọn rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà, ngươi cũng biết về Đại Hội thu đồ à?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu biểu thị nàng biết.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Hôm trước Bách Hiểu Sinh đã tìm đến đây, hắn muốn ta tham dự Đại Hội thu đồ giành lấy giải nhất, nhưng nàng cũng thấy với thực lực của ta tham dự vào đó nếu như không khống chế tốt lại ra tay giết người vì thế ta đã từ chối nhưng ta đã tiến cử nàng tham dự.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong nói tiếp.

-Mặc dù vậy nhưng ta vẫn muốn hỏi ý kiến của nàng, nếu nàng không muốn thì ta sẽ nói với Bách Hiểu Sinh không cho nàng tham gia.

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm một chút rồi nàng gật đầu nói.

-Được thôi, ta sẽ tham gia, nhưng ta không muốn gia nhập tông môn nào cả ta chỉ muốn ở với chàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý, đây cũng là điều mà hắn muốn, hiện tại đã có sẵn Thiên cấp công pháp trong người nên Nam Cung Mị Ảnh có thể ung dung tu luyện tới Nguyên Anh kì cảnh giới nên nàng cũng không cần thiết phải gia nhập tông môn.

Điều quan trọng hơn là Lâm Thanh Phong vẫn chưa hiểu biết được thực lực của những tông môn này như thế nào, nếu như thực lực của những tông môn này thật sự mạnh thì có thể suy tính một chút, còn ngược lại thì...haha...

Nam Cung Tuyết một bên cũng nghe được Nam Cung Mị Ảnh sẽ tham dự Đại Hội thu đồ, nàng đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn về Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả sờ cằm suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, hiện tại Nam Cung Tuyết cần thiết nhất là bồi dưỡng căn cơ chứ cũng không phải là gấp rút đột phá nên thừa dịp này hắn cũng muốn nàng tham gia để có thêm kinh nghiệm chiến đấu.

Hỏa Vân tôn giả nói với Lâm Thanh Phong.

-Vậy ngươi có thể để Tuyết nhi tham gia cùng hiện tại nàng cần thêm kinh nghiệm chiến đấu nên đây cũng là một cơ hội tốt.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn cũng muốn Nam Cung Tuyết tham gia nhưng lúc trước đã nói với Hỏa Vân tôn giả là giải quyết xong chuyện Bạch gia thì Hỏa Vân tôn giả sẽ cùng Nam Cung Tuyết trở về tông môn.

Hiện tại Hỏa Vân tôn giả muốn Nam Cung Tuyết tham gia thì Lâm Thanh Phong làm sao có thể từ chối?

Lâm Thanh Phong nói tiếp.

-Được rồi, vậy hiện tại ta sẽ đi tìm Bách Hiểu Sinh để nói cho hắn biết, mọi người cứ ở lại đây.

Nói rồi Lâm Thanh Phong đứng dậy đi ra khỏi Nam Cung gia tộc.

Hiện tại người dân ở Nam Cung thành nhìn hắn với một vẻ mặt khác, mọi người niềm nở tiếp đón, xem hắn như là cứu tinh của Nam Cung thành.

Lâm Thanh Phong trước khi ra khỏi cửa cũng đã chuẩn bị tinh thần bị mọi người xa lánh, nhưng lúc này hắn lại được mọi người vui vẻ đón tiếp, điều này khiến hắn mộng bức.

Lâm Thanh Phong về mặt nghi hoặc nhìn xung quanh, hắn không hiểu tại sao nhưng rồi vẫn tiếp tục bước đi.

Hắn đi tới đâu người dân theo tới đó, nhiều người bán hàng còn chạy tới đưa hắn đồ vật.

Lâm Thanh Phong tay nhận lấy đồ vật nở nụ cười rồi cảm ơn.

Một lúc sau hai tay Lâm Thanh Phong ôm một đống lễ vật đủ loại loạn thất bát tao, hắn một mặt cười khổ tiếp tục đi về phía Phủ Thành chủ.

Khi Lâm Thanh Phong tới gần Phủ Thành chủ thì một tên thủ vệ đã thấy hắn từ xa nên chạy vào thông báo trước cho Bách Hiểu Sinh.

Bách Hiểu Sinh nhận được tin từ tên thủ vệ này thì nhanh chóng chạy ra về mặt tươi cười đón tiếp Lâm Thanh Phong, thấy trên tay Lâm Thanh Phong cầm đầy đồ vật cổ quái nên khuôn mặt của hắn ý cười ngày càng đậm, hắn chấp tay nói với Lâm Thanh Phong.

-Lâm tiểu hữu thật quá khách khí, đã vất công tới đây còn mang theo nhiều lễ vật như vậy.

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn Bách Hiểu Sinh rồi nói.

-Ngươi nghĩ nhiều rồi, những vật này là mọi người cho ta, ta vẫn chưa kịp thu vào nhẫn trữ vật nên vẫn cầm theo trên tay.

Lâm Thanh Phong nói xong cũng không để ý Bách Hiểu Sinh một mắt mòng bức đang nhìn rồi hắn từ từ thu những đồ vật này vào nhẫn trữ vật.

Khi đã thu xếp hết những đồ vật trên tay thì Lâm Thanh Phong mới nhìn về Bách Hiểu Sinh rồi nói.

-Hôm nay ta tới đây cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn nói với ngươi lão bà ta và muội muội của nàng ấy đều muốn tham gia Đại Hội thu đồ nên muốn ngươi thu xếp một chút.

Bách Hiểu Sinh nghe vậy liền gật đầu đồng ý, hắn vỗ ngực nói.

-Lâm tiểu hữu cứ yên tâm, hai nàng sẽ không cần thi đấu vòng loại mà sẽ trực tiếp được vào vòng trong.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi quay lưng trở lại Nam Cung gia tộc.

Lâm Thanh Phong ghé qua rất nhiều cửa hàng trên đường trở về cũng chính vì vậy hiện tại hắn...bị lạc.

Lâm Thanh Phong một mắt mòng bức nhìn xung quanh, nơi hắn đang đứng có vẻ bản thủ rất giống với khu ổ chuột của Trái Đất.

Hắn gãi đầu rồi quay lại phương hướng cũ để đi ra nơi này, nhưng đúng lúc này thì hắn lại nghe được gần đó có tiếng khóc lóc van xin.

Lâm Thanh Phong nhíu mày rồi từ từ hướng về nơi phát ra tiếng kêu.

-Đừng a phụ thân, ta không muốn bị bán cho thanh lâu a.

Một tiểu cô nương chừng 7-8 tuổi thân mang một bộ y phục cũ nát, mặt nàng đầy dơ bẩn, đang quỳ xuống khóc lóc cầu xin một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này vẻ mặt lạnh lùng, cũng không để ý tới tiểu cô nương khóc lóc cầu xin hắn lạnh lùng nói.

-Ngươi cũng đừng tiếp tục cầu xin, từ nhỏ ta nhặt ngươi về nuôi lớn là để bán đi, hiện tại ngươi cũng đã lớn cũng là thời điểm đem ngươi đi bán.

Tiểu cô nương vẻ mặt càng tuyệt vọng hơn, nhưng nàng vẫn cố gắng van xin, nàng mong rằng vị phụ thân của nàng sẽ suy nghĩ lại.

Nhưng vị phụ thân trước mặt nàng vẫn mang theo vẻ mặt lạnh như băng tiếp tục kéo tay nàng lôi đi, hắn vẫn quyết định mang nàng đi bán.

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhìn thấy cảnh này nhíu mày rồi thở ra một hơi rồi đi tới gần hai người.

-Vị đại thúc này, xin đừng bước một chút.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy Lâm Thanh Phong, hắn nhíu mày nói.

-Ngươi là ai? Cũng đừng quản đến chuyện gia đình chúng ta.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của vị trung niên Lâm Thanh Phong cười cười giải thích.

-Không, không, chỉ là ta nghe được đại thúc muốn bán tiểu cô nương này cho thanh lâu đi? Nên ta nghĩ sẽ mua lại nàng a.

Người đàn ông nét mặt thay đổi 180 độ, hắn cười cười xoa tay rồi nói.

-Được a, vị công tử này, lúc đầu ta muốn bán nàng cho thanh lâu với giá 10 ngân phiếu, nếu hiện tại ngươi muốn mua nàng thì ta cũng sẽ bán với giá 10 ngân phiếu.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lấy ra 10 tấm ngân phiếu đưa cho người đàn ông.

Cầm lấy ngân phiếu trong tay người đàn ông đếm xong thì hắn vui vẻ gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi bỏ đi.

Tiểu cô nương ngồi một bên tròn mắt nhìn theo hướng người đàn ông bỏ đi, đôi mắt nàng hiện ra vẻ tuyệt vọng, nàng thật không ngờ phụ thân của nàng thật sự lại bán nàng đi.

Nàng cúi đầu, hai tay ôm gối khóc lóc.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy nàng khóc lóc hần cũng thở ra một hơi rồi đứng đó chờ đợi nàng khóc xong.

.....Hết Chương 47.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mộng Tiêu Dao

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhìn tiểu cô nương trước mặt khóc thật lâu.

Một lúc sau thấy được tiểu cô nương khóc có vẻ mệt và bắt đầu dừng lại thì hần mới tiến lại gần.

Xoa đầu tiểu cô nương, nở nụ cười ấm áp rồi hần nói.

-Tiểu muội muội tốt không khóc nữa.

-Lần đầu tiên gặp mặt, ta là Lâm Thanh Phong, còn tiểu muội muội tên gì?

Vừa cười vừa nói với tiểu cô nương, Lâm Thanh Phong còn lấy trong nhẫn trữ vật ra một cây kẹo đưa cho nàng.

Tình cảnh có chút quái dị, người bình thường nhìn vào sẽ thấy không khác gì một gã quái thú đang nở nụ cười cổ quái, tay cầm kẹo dụ dỗ tiểu loli.

Tiểu cô nương xụ mặt, nhìn Lâm Thanh Phong nàng bĩu môi khinh thường.

-Ta được gọi là Mộng Tiêu Dao, và ta cũng không phải tiểu muội muội ta là một cô nương, hiện tại ta đã 18 tuổi rồi.

Tuy bĩu môi khinh thường nhưng Mộng Tiêu Dao vẫn cầm lấy cây kẹo của Lâm Thanh Phong rồi nàng bắt đầu ăn.

Lâm Thanh Phong mặt một mớ mớ, hần vừa nghe được gì? Nàng 18 tuổi? 18 tuổi với cái thân hình của một tiểu muội muội chừng 7-8 tuổi?

Lâm Thanh Phong hít một hơi thật sâu, rồi nở nụ cười cứng ngắt nhìn Mộng Tiêu Dao.

-Được...được rồi... Tiêu Dao...muội muội?

Mộng Tiêu Dao tay cầm cây kẹo trừng mắt nhìn hần, nhưng nàng cũng không nói gì cũng đồng ý cách xưng hô này của hần.

Lâm Thanh Phong cười khỏ một cái rồi nói.

-Được rồi, vậy ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Dao muội muội, về sau ngươi có tính toán gì không?

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Mộng Tiêu Dao ừ ừ cúi đầu không trả lời.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng như vậy hần cũng hiểu được, nên nói tiếp.

-Vậy trước tiên ngươi cứ theo ta trở về, sau này lại tiếp tục suy nghĩ.

Mộng Tiêu Dao nghe xong thì nàng gật đầu, đứng dậy đi theo sau lưng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đồng ý thì hần cũng nở nụ cười, bắt đầu đi trước dẫn đường.

.....Một lúc sau

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn Mộng Tiêu Dao, hần gãi đầu xoắn xuýt cười hi hi rồi nói.

-Ta bị lạc rồi, muội có biết đường đi tới Nam Cung gia tộc không?

Mộng Tiêu Dao tay che trán, ngẩng mặt nhìn trời thở dài một hơi âm thầm nghĩ.

-Có lẽ ta tin tưởng sai người.

.....

Chiều tối hai người Lâm Thanh Phong cùng với Mộng Tiêu Dao cũng về tới Nam Cung gia tộc.

Hai thủ vệ canh gác trước cửa nhìn thấy người tới là Lâm Thanh Phong thì hai tay ôm quyền thi lễ.

-Cô gia đã về.

Hai người về mặt nghi hoặc nhìn về tiểu cô nương ăn mặc đơn giản phía sau lưng Lâm Thanh Phong nhưng cũng không hỏi gì.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người cười cười rồi gật đầu xem như chào hỏi, sau đó tiếp tục trở về tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh.

Thấy Lâm Thanh Phong đã đi thì một tên thủ vệ mới nói nhỏ.

-Không phải khi sáng cô gia lúc ra ngoài chỉ có một mình sao? Sao bây giờ lại dẫn về một tiểu cô nương?

Tên thủ vệ còn lại lắc đầu.

-Đừng quản, chúng ta chỉ nên lo chuyện của chúng ta, còn chuyện của cô gia thì chúng ta không nên quan tâm.

Ở Nam Cung gia tộc sau khi Bách Hiểu Sinh rời đi thì ai cũng biết Lâm Thanh Phong chính là phu quân chưa cưới của Nam Cung Mị Ảnh nên mọi người đều gọi hắn là cô gia.

Lâm Thanh Phong một đường dẫn theo Mộng Tiêu Dao trở về tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì rất nhiều người trong Nam Cung gia tộc đều nhìn thấy.

Rất nhiều tỷ nữ giờ chứng bát quái loan truyền nhiều tin đồn khác nhau về hắn.

Có người thì nói.

-Cô gia dụ dỗ một tiểu cô nương trở về.

Còn người khác nói.

-Tiểu cô nương đó là con rơi của cô gia.

....

Chỉ trong một đêm, “thanh danh” của Lâm Thanh Phong bắt đầu loan truyền, tới sáng hôm sau thì cả Nam Cung thành đều biết Lâm Thanh Phong là một tên chuyên lừa gạt tiểu cô nương.

Đối với chuyện này Lâm Thanh Phong vẫn chẳng biết gì cả, hắn một mặt vui vẻ dẫn theo Mộng Tiêu Dao trở về đưa tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh trước tiên cũng hết sức bất ngờ về sự xuất hiện của Mộng Tiêu Dao nhưng sau khi được Lâm Thanh Phong kể rõ thì nàng cũng rất vui vẻ.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười đưa Mộng Tiêu Dao vào tắm rửa rồi thay y phục.

Mặc dù lúc đầu Mộng Tiêu Dao vẫn còn hơi e ngại Nam Cung Mị Ảnh nhưng một lúc sau đó nàng cũng vui vẻ không còn e ngại Nam Cung Mị Ảnh.

Bởi vì Mộng Tiêu Dao chỉ lớn như một tiểu cô nương 7-8 tuổi nên Nam Cung Mị Ảnh lấy ra vài bộ y phục của nàng và Nam Cung Tuyết đã mặc lúc còn nhỏ đưa cho Mộng Tiêu Dao.

Mặc dù hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết là tiểu thư của Nam Cung gia tộc nhưng lúc nhỏ hai người cùng sống không tốt đẹp gì chỉ có vài bộ y phục nhưng may mắn là chúng vừa với Mộng Tiêu Dao.

Sau khi tắm rửa và thay y phục mới Mộng Tiêu Dao xuất hiện, hiện tại nàng như một tiểu mỹ nhân, một tiểu muội muội nhà bên, nàng như một thiên thần nhỏ, nụ cười của nàng thánh khiết gạt rửa sạch sẽ mọi ưu phiền.

Mộng Tiêu Dao vui vẻ cười, nàng rất thích bộ y phục mà mình đang mặc, nàng nhanh chóng chạy tới bên Lâm Thanh Phong xoay xoay vài vòng trước mặt hắn rồi nói.

-Quái lão ca, người thấy ta mặc bộ y phục này thế nào?

Lâm Thanh Phong nhìn nàng cười vui vẻ rồi đưa lên ngón cái.

-Tiêu Dao muội muội của chúng ta dĩ nhiên là xinh đẹp nhất a, còn nữa gọi ta là Phong ca ca, đừng gọi quái lão ca.

Mộng Tiêu Dao càng vui vẻ hơn, nàng gật đầu.

-Đã biết, quái lão ca.

Lâm Thanh Phong cứng họng, hấn nở nụ cười khổ xoa đầu Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Được rồi, nàng gọi thế nào cũng được, nàng thấy Mị Ảnh tỷ tỷ thế nào?

Mộng Tiêu Dao quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ nói.

-Mị Ảnh tỷ tỷ rất tốt, ta rất thích Mị Ảnh tỷ tỷ.

Nghe được câu trả lời của nàng Lâm Thanh Phong nở nụ cười nói tiếp.

-Vậy sau này nàng đi theo Mị Ảnh tỷ tỷ chịu không?

Mộng Tiêu Dao vui vẻ gật đầu nhưng nàng rất nhanh ừ ừ.

-Ta theo Mị Ảnh tỷ tỷ thì không có vấn đề gì, nhưng không biết Mị Ảnh tỷ tỷ có muốn hay không a.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi quay đầu nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

-Vậy nàng có muốn Tiêu Dao muội muội đi theo nàng không à?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu cười.

-Làm sao lại không muốn? Tiêu Dao muội muội đáng yêu như vậy, sao ta có thể ghét bỏ nàng a.

Mộng Tiêu Dao nghe được lời nói của Nam Cung Mị Ảnh, nàng mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Nam Cung Mị Ảnh mừng máo.

-Thật sao? Mị Ảnh tỷ tỷ sẽ không ghét bỏ ta chứ?

Nam Cung Mị Ảnh cười cười, xoa đầu Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Dĩ nhiên là thật a.

Mộng Tiêu Dao hai mắt tỏa sáng, nàng vui vẻ cười đùa với Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người cười nói vui vẻ rồi gật đầu đứng dậy nói.

-Được rồi, tiếp theo chúng ta nên vào bên trong giới thiệu Tiêu Dao muội muội với tiểu Tuyết a, cũng không thể để hai nàng không biết gì mà gặp nhau á.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, dắt tay Mộng Tiêu Dao rồi đi cùng Lâm Thanh Phong tới gặp Nam Cung Tuyết.

Lúc này Nam Cung Tuyết vẫn còn đang luyện tập dưới sự chỉ đạo của Hỏa Vân tôn giả, khi thấy được Nam Cung Mị Ảnh cùng với Lâm Thanh Phong tới nàng nhanh chóng chạy đến.

-Tỷ phu, tỷ tỷ hai người đến xem ta á?

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười rồi đẩy Mộng Tiêu Dao lên phía trước.

-Đây là Mộng Tiêu Dao, ta mới tìm được nàng ở bên ngoài, hiện tại ta đưa nàng đến để giới thiệu với hai người một chút.

Hỏa Vân tôn giả nhìn xem Mộng Tiêu Dao thì hấn gật đầu coi như chào hỏi, còn Nam Cung Tuyết hai mắt tỏa sáng ôm lấy nàng rồi cười nói.

-Tỷ phu a, người mới ra khỏi nhà một ngày lại mang về đây một tiểu mỹ nhân không biết người làm thế nào được á?

Lâm Thanh Phong nghe được lời nói của Nam Cung Tuyết thì hấn đưa hai tay cười trừ, hỏi hấn làm thế nào thì sao hấn trả lời được a? Chẳng lẽ lại nói vì lạc đường nên mới tìm được nàng?

Mộng Tiêu Dao thì bĩu môi, nàng rất khinh thường những người gọi nàng là tiểu mỹ nhân nên nàng lên tiếng.

-Ta cũng không phải là tiểu mỹ nhân á, ta hiện tại cũng 18 tuổi rồi.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng với Hỏa Vân tôn giả đều trừng lớn mắt giật mình.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thì giặt mình do Mộng Tiêu Dao tuổi tác quá sai lệch so với cơ thể, còn Hỏa Vân tôn giả giặt mình vì chuyện khác.

Hỏa Vân tôn giả trừng mắt nhìn kĩ Mộng Tiêu Dao, một lát sau hần thở dài rồi vẫy tay gọi Lâm Thanh Phong qua một bên nói chuyện riêng.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả vẫy tay thì hần cũng gật đầu rồi tới gần.

Hỏa Vân tôn giả hai mắt nhìn chăm chăm Mộng Tiêu Dao cũng không nhìn Lâm Thanh Phong hần mở miệng.

-Ngươi tìm được vị cô nương này ở đâu à?

Lâm Thanh Phong gãi đầu suy nghĩ một chút rồi nói.

-Ra đường tiện tay nhặt về thôi.

.....Hết Chương 48.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tùy tiện nhặt một cái yêu nghiệt mang về

Hỏa Vân tôn giả nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, hần sững sờ một chút rồi nở nụ cười to.

-Tốt, tốt một cái tùy tiện nhặt về.

Hỏa Vân tôn giả ôm bụng cười, Lâm Thanh Phong đứng một bên nghỉ hoặc âm thầm nghĩ.

-Không phải tên này điên rồi đi?

Cười một lúc Hỏa Vân tôn giả mới dừng lại, thở hổn hển từng hơi chỉ tay về Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Ngươi có biết người mà ngươi tùy tiện nhặt về thân mang hoàn mỹ Thiên linh căn - Âm Dương song linh căn a?

Lâm Thanh Phong một mặt mông bốc nhìn về Hỏa Vân tôn giả, cái gì là Âm Dương song linh căn?

Hỏa Vân tôn giả nhìn về mặt của Lâm Thanh Phong hần cũng biết được Lâm Thanh Phong đang suy nghĩ gì, hần thở ra một hơi rồi bắt đầu nói.

-Âm Dương song linh căn, là hai loại linh căn đặc biệt nằm ngoài 5 linh căn mà ngươi từng biết.

-Người mang một trong hai loại linh căn này thực lực sẽ rất mạnh, có thể vượt cấp chiến đấu ít nhất là một đại cảnh giới.

Hỏa Vân tôn giả dừng một chút rồi nói.

-Ví dụ ngươi mang theo Dương linh căn, thì ngươi ở Kim Đan kì có thể đánh ngang tay với Nguyên Anh kì tu sĩ thậm chí là giết chết Nguyên Anh kì tu sĩ.

-Còn có một số người yêu nghiệt hơn thì sẽ có thể chiến một trận với Hóa Thần kì, đương nhiên là Hóa Thần sơ kì, nhưng ngươi phải biết Nguyên Anh viên mãn với Hóa Thần sơ kì thực lực cách nhau rất lớn, cho dù mười vị Nguyên Anh viên mãn cũng không dám chắc còn sống nếu đánh nhau với một vị Hóa Thần sơ kì.

Lâm Thanh Phong gật đầu, đối với cảnh giới của tu sĩ thì hần cũng không hiểu rõ lắm nhưng cũng hiểu được theo lời của Hỏa Vân tôn giả thì những người mang theo Âm Dương hai loại linh căn người nào cũng là yêu nghiệt.

Hỏa Vân tôn giả cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong hần tiếp tục nói.

-Tuy nhiên, Âm Dương linh căn hai loại này là cực hiếm, dù ngươi có tìm hết cả Thông Thiên Đại lục này thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

-Nhưng ta dám chắc với ngươi, chỉ cần thân mang Âm linh căn hoặc Dương linh căn thì bọn hần đều là yêu nghiệt, chỉ cần bọn hần không chết sớm thì ít nhất bọn hần cũng đạt đến cảnh giới có thể đánh ngang tay với ta.

Lâm Thanh Phong hít một hơi khí lạnh, mặc dù hần chưa thấy Hỏa Vân tôn giả ra tay lần nào, nhưng chỉ cần nhìn hần xuất toàn lực mà vẫn không để lại trên người Hỏa Vân tôn giả một vết trầy thì cũng đủ hiểu Hỏa Vân tôn giả rất mạnh.

Lâm Thanh Phong gật đầu về mặt ngưng trọng hỏi tiếp.

- Vậy Âm Dương song linh căn là chuyện gì xảy ra.

Hòa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Âm Dương song linh căn, ta cũng không biết nhưng chỉ đọc trong điển tịch vài trăm vạn năm trước đã từng có một vị tiền bối thân mang Âm Dương song linh căn đánh khắp thiên hạ không địch thủ, dù khi đó tất cả 5 vị Độ Kiếp kì cường giả của đại lục liên thủ cũng không chống nổi mười chiêu của một mình hắn.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì tròn mắt há mồm, đánh khắp thiên hạ không địch thủ là ý vị như thế nào?

Hòa Vân tôn giả hít một hơi khí lạnh rồi nói tiếp.

- Nhưng có lẽ vị tiền bối ấy cũng không chịu nổi tuế nguyệt nên đã viên tịch từ đó trên đại lục chưa từng xuất hiện vị nào mang theo Âm Dương song linh căn.

Lâm Thanh Phong cau mày trầm tư rồi nói.

- Nếu đã không còn vị nào xuất hiện thì tại sao ngươi lại biết được Tiêu Dao muội muội mang theo Âm Dương song linh căn?

Hòa Vân tôn giả trầm tư rồi trả lời.

- Theo như điển tịch ghi chép lại thì vị tiền bối mang theo Âm Dương song linh căn có một đặc điểm, là cơ thể của vị tiền bối ấy dừng phát triển từ năm 7-8 tuổi sau này dù vị ấy tuổi tác cao như thế nào thì cơ thể vẫn như vậy.

Hòa Vân tôn giả dừng một chút rồi lại nhìn về Mộng Tiêu Dao nói tiếp.

- Theo như lời nàng đã nói thì hiện tại nàng cũng đã 18 tuổi rồi? Nhưng nàng chỉ lớn như một tiểu cô nương 7-8 tuổi nên ta mới nghĩ nàng mang theo Âm Dương song linh căn.

Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt rồi nhìn về Mộng Tiêu Dao đang cười đùa với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

- Nhưng chỉ như vậy thì cũng không cách nào xác định chính xác a?

Hòa Vân tôn giả gật đầu rồi nói.

- Cũng không hẳn, như ta đã nói với ngươi, người mang Âm Dương linh căn đều là thiên tài, nên bọn họ tu luyện rất nhanh, ngươi có thể cho nàng thử tu luyện một chút, nếu nàng thật mang Âm Dương song linh căn thì lần này ngươi vớ bở.

Lâm Thanh Phong nhíu mày trầm tư rồi lắc đầu nói.

- Chuyện nàng có muốn tu luyện hay không cũng không phải do ta, mà là do nàng quyết định, nên chuyện này ta sẽ thử hỏi nàng, nếu nàng không muốn thì ta cũng không ép buộc.

Hòa Vân tôn giả cũng gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong, việc tu luyện của mỗi người là do tự mình quyết định không ai có thể ép buộc.

Rời đi Hòa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong trầm tư bước lại gần ba người Nam Cung Mị Ảnh.

Ba người nhìn thấy Lâm Thanh Phong tiến lại gần thì cũng dừng cười đùa, Nam Cung Mị Ảnh thấy hắn nghiêm túc nên nàng hỏi.

- Phu quân, có chuyện gì sao?

Lâm Thanh Phong nghe câu hỏi của nàng thì lắc đầu rồi nhìn về Mộng Tiêu Dao hắn mở miệng.

- Tiêu Dao muội muội, ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi có muốn tu luyện thành tu sĩ không?

Mộng Tiêu Dao ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng gật đầu, tu luyện là một điều mà ai cũng mong muốn nhưng khi trước nàng rất nghèo nên không có cơ hội tu luyện, lúc này Lâm Thanh Phong hỏi nàng thì làm sao nàng từ chối?

Nam Cung Mị Ảnh nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Phong, nếu chỉ như vậy hắn cũng sẽ không cảm ra vẻ mặt này, nhưng nàng không tiếp tục hỏi.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lấy quyển Luyện Khí Quyết từ nhẫn trữ vật đưa cho Mộng Tiêu Dao rồi nói.

- Đây là Luyện Khí Quyết, tu sĩ lúc mới bắt đầu tu luyện thường sử dụng, muội cứ cầm nó rồi tu luyện có điều gì không hiểu thì cứ hỏi tiểu Tuyết hoặc Mị Ảnh hai người họ sẽ giải đáp.

Mộng Tiêu Dao vui vẻ tiếp nhận Luyện Khí Quyết mà Lâm Thanh Phong đã đưa, nàng nâng niu nó trên tay vui vẻ chạy nhảy khắp nơi.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng vui vẻ hân thờ ra một hơi rồi nói.

-Hiện tại trời cũng tối, ta sẽ đi làm thức ăn, mọi người cứ ở đây, còn Tiêu Dao muội muội cũng thừa dịp này đọc thử Luyện Khí Quyết a.

Ba người gật đầu với Lâm Thanh Phong, Nam Cung Tuyết thì tiếp tục quay trở lại luyện tập theo chỉ đạo của Hóa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh thì ngồi một bên giải đáp thắc mắc của Mộng Tiêu Dao.

Lâm Thanh Phong đi tới phòng bếp thở dài một hơi rồi tự làm bữa.

-Không biết cho nàng tu luyện là đúng hay sai đây? Mặc kệ, chuyện gì tới sẽ tới, tất cả mọi chuyện ta tới gánh.

Lấy lại tinh thần, Lâm Thanh Phong tiếp tục công việc nấu nướng thức ăn.

Chừng một tiếng sau Lâm Thanh Phong đã làm xong thức ăn, hắn đem thức ăn tới đình viện rồi lên tiếng gọi.

-Mọi người ăn cơm thôi.

Một lúc sau vẫn không có ai xuất hiện, Lâm Thanh Phong nghi hoặc đi tìm.

Tại nơi này, ba người Hóa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết đang đứng im lặng nhìn về phía Mộng Tiêu Dao.

Hiện tại Mộng Tiêu Dao đang ngồi tu luyện Luyện Khí Quyết theo chỉ dẫn của Nam Cung Mị Ảnh và đang bắt đầu đột phá luyện khí kì tầng thứ 1.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết lộ ra vẻ vui mừng chờ đợi Mộng Tiêu Dao đột phá.

Hóa Vân tôn giả mặc dù nhìn không ra tâm tình gì nhưng sau lưng của hắn mồ hôi lạnh đã thấm ướt y phục.

Nam Cung Tuyết nhìn thấy Lâm Thanh Phong đi tới, nàng vui vẻ chạy đến khoe.

-Tỷ phụ, Tiêu Dao muội muội là một thiên tài a, nàng chỉ mới cầm Luyện Khí Quyết tu luyện một tiếng đồng hồ thì đã bắt đầu đột phá luyện khí tầng 1 rồi.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng rỡ nhìn về Mộng Tiêu Dao đang còn ngồi chuẩn bị đột phá, rồi quay mặt nhìn về Hóa Vân tôn giả.

Hóa Vân tôn giả cảm giác được ánh mắt của Lâm Thanh Phong hắn cũng gật đầu coi như xác nhận.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, rồi nở nụ cười.

-Tốt, vậy chúng ta cùng đợi nàng đột phá xong thì lại đi ăn a.

Một lúc sau Mộng Tiêu Dao đã đột phá thành công trở thành tu luyện giả cảnh giới luyện khí kì tầng 1.

Mộng Tiêu Dao mở ra hai mắt, nàng cảm nhận rất rõ các giác quan của nàng trở nên minh mẫn hơn, lỗ tai cũng nghe được xa hơn, mắt cũng nhìn rõ ràng hơn.

Nàng vui vẻ đứng dậy chạy đến ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

-Hai vị tỷ tỷ, ta cũng đã đạt đến luyện khí tầng 1 á.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười xoa đầu nàng rồi nói.

-Tiêu Dao muội muội của chúng ta là thiên tài, mọi người đều biết a.

Lâm Thanh Phong cùng Hóa Vân tôn giả ngồi một bên nở nụ cười khổ đồng lòng suy nghĩ.

-Đây là cái gì thiên tài? Đây là yêu nghiệt mới đúng.

.....Hết Chương 49.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ta không có hứng thú với tiểu loli

Chờ đợi ba người Nam Cung Mỹ Ảnh vui vẻ ôm nhau một lúc thì Lâm Thanh Phong đứng dậy vỗ tay rồi nói.

-Được rồi, nhanh chóng đi ăn cơm a, đồ ăn cũng muốn nguội rồi á.

Ba người gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi dặt tay nhau vui vẻ hướng về đình viện dùng cơm.

Hỏa Vân tôn giả thờ dài một hơi, hẩn quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Hiện tại cũng đã rõ ràng đi? Nàng thật sự mang trên người Âm Dương song linh căn, vậy ngươi tiếp theo muốn làm gì?

Lâm Thanh Phong gật đầu cười khỏ, hẩn làm sao biết nên làm gì tiếp theo? Hẩn chỉ lắc đầu coi như trả lời câu hỏi của Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả sờ cằm suy nghĩ một lúc rồi nói.

-Thật ra ta cũng nhận biết hai người có thể làm sư phụ của nàng.

Lâm Thanh Phong hai mắt tỏa sáng nhìn về Hỏa Vân tôn giả chờ đợi hẩn nói.

-Ở Thông Thiên Đại lục này thật sự có hai người mang theo Âm linh căn và Dương linh căn, bọn họ là một đôi vợ chồng đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa kì ngang bằng với ta, ta nghĩ bọn họ có thể chỉ đạo được nàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói tiếp.

-Hiện tại nàng chỉ mới bắt đầu tu luyện a, chuyện này cũng quá nhanh, ngươi có thể đợi một thời gian?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu cười nói.

-Không có chuyện gì, bọn họ ở cách đây rất xa, hiện tại ta sẽ truyền tin cho bọn họ, nếu bọn họ cảm đầu tới đây cũng phải mất một khoảng thời gian a.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ rồi gật đầu, khoảng thời gian đó đủ để giải thích cho Mộng Tiểu Dao tầm quan trọng của một người sư phụ trong việc tu luyện, khi đó nàng có thể tiếp nhận dễ dàng hơn.

Hỏa Vân tôn giả thấy Lâm Thanh Phong gật đầu thì hẩn cũng lấy ra một viên đá từ nhẫn trữ vật truyền vào đó một ít linh lực, viên đá sau khi được truyền linh lực thì phát sáng.

Rất nhanh sau đó một giọng nam từ uể oải truyền ra.

-Là Hỏa Vân tôn giả a? Có chuyện gì mà tìm gặp bọn ta? Nếu không phải chuyện quan trọng coi chừng ta truy sát ngươi à.

Hỏa Vân tôn giả cũng không gấp gáp, hẩn nói từ từ một cách chậm rãi.

-Một vị cô nương 18 tuổi nhưng cơ thể chỉ lớn như một tiểu cô nương 6-7 tuổi.

Dứt lời Hỏa Vân tôn giả lập tức không tiếp tục truyền linh lực vào viên đá, viên đá trên tay không có linh lực truyền vào cũng không còn phát sáng mà chỉ như một viên đá bình thường nằm trên tay Hỏa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt nghi hoặc nhìn về Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả mở miệng.

-Đó là Dương tôn giả, ta không thích nói chuyện với hẩn nên chỉ để lại một câu như vậy, nhưng bọn hẩn sẽ hiểu được ta đang muốn nói tới cái gì.

Như chứng minh lời của Hỏa Vân tôn giả là đúng, rất nhanh sau đó viên đá trên tay của Hỏa Vân tôn giả lại lóe lên ánh sáng, lúc này Hỏa Vân tôn giả mới truyền linh lực vào viên đá.

Viên đá sau khi được Hỏa Vân tôn giả truyền vào linh lực thì lại phát ra một giọng nói âm nhu của một nữ tử.

-Hỏa Vân ca ca, điều ca nói là sự thật à?

Lúc này Hỏa Vân tôn giả từ từ trả lời, nhưng cũng không còn ngắt linh lực nữa.

-Là thật, ta cũng không cần lừa các ngươi, ta cũng đã kiểm chứng nàng là thật sự.

Nghe được lời của Hỏa Vân tôn giả thì giọng nói nữ tử có chút run run.

-Thật... thật sự sao? Hiện tại ngươi đang ở đâu a?

Hỏa Vân tôn giả nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

-Cách U Âm sâm lâm khoảng vài ngàn dặm có một tòa Nam Cung thành hiện tại chúng ta đang ở đó.

Một lát sau giọng nói của nữ tử lại phát ra từ viên đá.

-Được, Nam Cung thành, phiền Hỏa Vân ca ca đợi bọn ta một tháng thời gian, hiện tại chúng ta sẽ nhanh chóng tới đó.

Nói rồi viên đá trên tay của Hỏa Vân tôn giả cũng không tiếp tục phát sáng.

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi, cất đi viên đá quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ngươi cũng nghe hết rồi, khoảng một tháng sau bọn họ sẽ đến đây nên ta cũng sẽ ở lại đây chờ đợi cùng Tuyệt nhi.

Lâm Thanh Phong gật đầu, lúc này hắn nghe rất rõ nên cũng không thắc mắc nhiều.

Quay đầu nhìn trong đình viện ba người bọn Nam Cung Mỹ Ảnh vừa ăn vừa cười nói thì hắn thở ra một hơi.

Đêm đến, Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mỹ Ảnh nằm trên giường, bởi vì Nam Cung Mỹ Ảnh mới trải qua lần đầu tiên vào đêm qua nên hiện tại nàng vẫn còn có chút mệt mỏi, nàng ôm Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Khi này phu quân và Hỏa Vân tôn giả nói về chuyện gì a?

Lâm Thanh Phong ôm lấy nàng, xoa nhẹ đầu nàng rồi cười nói.

-Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là muốn tìm cho Tiêu Dao muội muội một vị sư phụ, nàng cũng thấy muội ấy là một thiên tài, chúng ta cũng không thể chỉ dạy muội ấy điều gì, nhưng quyết định cuối cùng vẫn sẽ ở muội ấy.

Nam Cung Mỹ Ảnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng rất yêu thích Mộng Tiêu Dao nên không muốn Mộng Tiêu Dao sẽ bị ép buộc điều gì.

Hiện tại Lâm Thanh Phong đã nói quyền quyết định thuộc về Mộng Tiêu Dao nên Nam Cung Mỹ Ảnh cũng yên tâm.

Lâm Thanh Phong ôm lấy Nam Cung Mỹ Ảnh hít lấy mùi hương trên cơ thể nàng rồi nói.

-Chuyện đó cũng không quan trọng, nhưng chúng ta vẫn có một chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết.

Nam Cung Mỹ Ảnh nghe tới chuyện quan trọng thì nàng nghiêm túc lên, yên lặng chờ đợi Lâm Thanh Phong nói tiếp.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt cũng nghiêm nghị trở lại, hắn nhìn vào nàng rồi nói.

-Khi nào chúng ta làm đám cưới?

Nam Cung Mỹ Ảnh vẻ mặt nghiêm túc nhanh chóng mặt sạch, nàng xấu hổ vùi đầu vào ngực Lâm Thanh Phong nói lí nhí.

-Ta lúc nào cũng được, chỉ chờ chàng muốn.

Lâm Thanh Phong cười lớn, ôm lấy nàng rồi nói.

-Đừng lo lắng quá, ta và nhạc phụ đã bàn trước, chúng ta sẽ tổ chức sau khi Đại Hội thu đồ diễn ra. Tới đó nàng cũng đừng bỏ ta à.

Nam Cung Mỹ Ảnh nghe được lời hắn nói thì càng xấu hổ hơn, nhưng nàng nờ nụ cười hạnh phúc ôm lấy hắn.

Lâm Thanh Phong cười cười, xoa đầu nàng rồi hai người từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trời vừa sáng.

Lâm Thanh Phong tỉnh giấc theo thói quen, nhìn một bên Nam Cung Mỹ Ảnh vẫn còn đang ngủ say, hắn mỉm cười rồi bước xuống giường đi chuẩn bị thức ăn.

Lâm Thanh Phong vừa đi vừa suy nghĩ miên man, hắn đi qua phòng tắm, phòng tắm theo thường lệ thì giờ này sẽ không ai sử dụng vì mọi người đều đang ngủ nhưng hắn lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái, rồi tò mò trèo lên cửa sổ nhìn vào.

Trong phòng tắm một vị tiểu muội muội đang cạo rửa thân thể, làn da của nàng mịn màng, kèm theo màu da trắng ngần không tí vết.

Lâm Thanh Phong từ trên cửa sổ nhìn xuống, nước mũi của hắn nhanh chóng chảy ra, suy nghĩ hiện tại của hắn là muốn quay đi và không nhìn nữa.

Nhưng cơ thể của hắn vẫn không cử động, hai mắt hắn vẫn mở to, nhìn chăm chăm vào tiểu muội muội đang tắm rửa.

Mộng Tiêu Dao thức dậy từ rất sớm, đây là đêm đầu tiên nàng được ngủ riêng ở một căn phòng sang trọng có mền gối đầy đủ nên nàng vẫn chưa quen lắm.

Vì vậy nàng mới quyết định đi tắm rồi sau đó sẽ chuẩn bị bữa sáng cho mọi người.

Nhưng nàng hồn nhiên vẫn không hay biết rằng trong lúc nàng đang tắm thì có một đạo ánh mắt đang nhìn nàng chăm chăm, đến tận lúc nàng tắm xong rồi mặc vào y phục mới.

Lâm Thanh Phong vẫn ở đó mà nhìn, miệng hắn bắt đầu chảy nước miếng, nước mũi đã nhỏ từng giọt xuống đất.

Đến khi Mộng Tiêu Dao mặc xong y phục thì hắn mới hoàn hồn tỉnh giấc, trong đầu hắn suy nghĩ.

-Ta không phải quái thú thúc thúc, ta không có hứng thú với tiểu loli.

Tuy trong đầu hắn nghĩ vậy nhưng vẻ mặt hắn lại khác, nụ cười của hắn đang kéo tới tận mang tai, hai mắt híp lại về mặt gian trá giống như một tên tiểu nhân vừa làm xong chuyện gì xấu xa.

Nghe tiếng bước chân của Mộng Tiêu Dao đang tới gần thì Lâm Thanh Phong lắc đầu về mặt nhanh chóng trở lại bình thường.

Mộng Tiêu Dao rất nhanh đi tới, nàng nhìn thấy Lâm Thanh Phong thì nở nụ cười vẫy tay.

-Quái ca ca, ngroi đã tỉnh rồi.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng gật đầu, hắn không dám nở nụ cười, nếu hiện tại nở nụ cười thì hắn chắc chắn rằng hắn sẽ cười rất quái dị.

Lâm Thanh Phong đưa tay xoa đầu Mộng Tiêu Dao rồi mở miệng nói.

-Thường ngày ta dậy rất sớm để chuẩn bị điểm tâm cho mọi người, còn muội tại sao lại không ngủ tiếp mà lại ra đây?

Mộng Tiêu Dao rất vui vẻ, nàng cười nói với hắn.

-Muội cũng muốn chuẩn bị điểm tâm cho mọi người á.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở ra nụ cười cổ quái rồi nói tiếp.

-Vậy bây giờ chúng ta đi tới phòng bếp rồi cùng chuẩn bị điểm tâm a.

Nhìn nụ cười của Lâm Thanh Phong, Mộng Tiêu Dao cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua làm nàng nổi da gà, nàng lắc tay nói với hắn.

-Quái ca ca đừng cười, nụ cười của ngroi làm ta thấy nổi hết da gà.

Lâm Thanh Phong cứng họng, đưa tay tự tát vài phát, rồi xấu hổ quay đầu về phòng bếp, trong lòng thầm nhủ.

-Không thể cười, nếu cười tiếp sẽ bị lộ...

....Hết Chương 50....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Ta cảm thấy một điều gì đó không ổn sắp xảy ra

Đã trải qua 2 tuần từ khi Mộng Tiêu Dao đến đây, chỉ tu luyện 2 tuần lễ mà hiện tại nàng đã đạt tới luyện khí tầng 3.

Mới nghe qua thì luyện khí tầng 3 cũng không phải là cảnh giới quá cao nhưng phải biết rằng một người bình thường 6 tuổi là lúc họ bắt đầu tu luyện và để đạt tới luyện khí tầng 3 thì phải mất khoảng 3 năm.

Hỏa Vân tôn giả cũng bắt đầu tu luyện vào độ tuổi này nhưng để đạt tới luyện khí tầng 3 thì hẳn phải mất 1 năm, còn Mộng Tiêu Dao thì sao?

Mộng Tiêu Dao hiện tại 18 tuổi, nàng đã bỏ qua thời gian tu luyện tốt nhất của một người bình thường nhưng nàng chỉ cần tốn 2 tuần để đạt tới luyện khí tầng 3.

Nhìn tư chất quái vật của Mộng Tiêu Dao, Hỏa Vân tôn giả tâm tắc không ngớt, hiện tại hẳn khẳng định rằng nàng chính là quái vật mang theo Âm Dương song linh căn.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết thì không suy nghĩ gì nhiều, hai nàng nhìn thấy Mộng Tiêu Dao tu luyện thật nhanh thì càng cố gắng tu luyện nhiều hơn.

Còn về phần Lâm Thanh Phong, cũng đừng nói đến tên quái thai như hắn, nửa giờ từ phạm nhân đạt tới luyện khí tầng 10 thì Hỏa Vân tôn giả chỉ nói một câu.

-Hắn không phải con người, đừng dùng con người so sánh với hắn.

Một ngày này ba người Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang tiếp tục tu luyện thì Bách Hiểu Sinh tới, hắn cúi đầu ôm quyền với Hỏa Vân tôn giả và Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy người tới là Bách Hiểu Sinh thì Lâm Thanh Phong gật đầu, còn Hỏa Vân tôn giả thì không để ý tới hắn.

Bách Hiểu Sinh cười cười nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ba ngày sau là ngày Đại Hội thu đồ diễn ra, hiện tại bên ngoài có rất nhiều người tham dự đã tới, nhưng đó cũng chỉ là những người tới tham gia vòng loại thôi, nhưng vẫn có một số tông môn đến theo dõi nhằm chọn ra những người ưu tú.

-Vòng thi chính thức sẽ bắt đầu vào bốn ngày sau đó cũng tức là Mị Ảnh cô nương cùng với Tuyết cô nương một tuần sau sẽ tham dự Đại Hội thu đồ.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì gật đầu.

-Vậy thể lệ cuộc thi là như thế nào?

Bách Hiểu Sinh nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

-Thể lệ rất đơn giản, hai người sẽ lên võ đài so tài với nhau cho đến khi một bên nhận thua, không còn sức chiến đấu hoặc rơi đài, nhưng không được đá thương tính mạng của đối bên.

-Khi đó người chiến thắng sẽ được đi tiếp vào vòng trong.

Lâm Thanh Phong sờ cằm gật đầu, thể lệ thi như vậy khá đơn giản, chỉ cần người có thực lực là được.

Bách Hiểu Sinh đứng một bên rồi nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết đang thực tập đối chiến, nhìn cách hai nàng chiến đấu với nhau rất xảo diệu hẳn cũng gật đầu.

Lâm Thanh Phong nói chuyện với Bách Hiểu Sinh một lúc thì cũng không còn gì muốn hỏi, lúc này thì Bách Hiểu Sinh mới ôm quyền cáo từ.

Nhìn theo bóng lưng của Bách Hiểu Sinh rồi đi thì Lâm Thanh Phong vẫy tay gọi hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Thấy được Lâm Thanh Phong kêu gọi thì hai nàng dừng tay rồi đi về phía hắn.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi nói.

-Ba ngày sau là ngày vòng loại của Đại Hội thu đồ diễn ra, các ngươi muốn đi xem a?

Lúc này Mộng Tiêu Dao cũng đã tới, nàng nghe được bọn Lâm Thanh Phong muốn đi xem Đại Hội thu đồ nên rất hứng thú muốn đi theo.

Nam Cung Tuyết thì một mặt đáng thương nhìn về Hỏa Vân tôn giả, nàng rất muốn đi nhưng trước đó phải hỏi ý kiến của hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nam Cung Tuyết thì Hỏa Vân tôn giả cũng gật đầu nói.

-Đi xem một chút cũng tốt, hiện tại ngươi chính là cần thêm kinh nghiệm chiến đấu chứ không nên chỉ ngồi trong nhà tu luyện.

Nghe được Hỏa Vân tôn giả đồng ý thì hai mắt của Nam Cung Tuyết phát sáng.

Nàng vui vẻ cười hi hi ôm lấy Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta biết sư phụ là tốt nhất.

Hỏa Vân tôn giả nhìn nàng vui vẻ thì hấn cũng cười, hấn rất ưa thích nàng nên nàng vui thì hấn cũng vui theo.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người đang vui vẻ thì cũng thở ra một hơi, sau đó lại nói.

-Được, vậy ba ngày sau chúng ta sẽ đi xem, còn lại chúng ta có chuyện khác cần phải nhờ tới Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì da gà nổi hết lên, con hàng này không phải là người tốt, nên chuyện hấn nhờ cũng sẽ không tốt đi đâu được.

Thấy vẻ mặt của Hỏa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong cười cười rồi lắc tay nói.

-Thật sự chuyện ta muốn nhờ cũng không phải việc gì khó, chỉ là muốn ngài đánh giá uy lực Rasengan của Mị Ảnh và tiểu Tuyết thôi.

Hỏa Vân tôn giả nghe vậy thì thở ra phào nhẹ nhõm rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong thấy hấn đã đồng ý thì vẫy tay gọi lại Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nói.

-Các nàng đã thành thực Rasengan thì cũng nên thử một chút uy lực a, nên nhớ không đánh mặt.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, trên tay hai nàng xuất hiện hai viên cầu Rasengan lớn cỡ trái banh nhỏ.

Hai nàng nhìn Hỏa Vân tôn giả, thấy hấn gật đầu thì hai nàng nhanh chóng chạy đến tấn công hấn bằng Rasengan trên tay.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, quanh người hấn xuất hiện một vòng hào quang màu đỏ nhạt.

Hai viên cầu Rasengan ở gần nhau thì xảy ra cộng hưởng, hai viên cầu dần dần lớn lên, lúc đầu mỗi viên chỉ lớn cỡ trái banh nhỏ, thì lúc này lại lớn hơn lòng bàn tay một chút.

Hỏa Vân tôn giả nhìn thấy cảnh này thì giật mình, hấn không nghĩ tới pháp thuật này còn có thể cộng hưởng để gia tăng uy lực nhưng hấn phản ứng rất nhanh, vòng hào quang màu đỏ xung quanh người lại đậm thêm một chút.

Hai viên Rasengan cộng hưởng nằm ngoài dự liệu của hai nàng nhưng hai nàng vẫn lao nhanh tới Hỏa Vân tôn giả.

Hai viên Rasengan không thể tiến gần Hỏa Vân tôn giả mà bị chặn lại ở ngoài, Hỏa Vân tôn giả đánh giá lực công kích của hai viên Rasengan một chút rồi gật đầu với Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy vậy cũng lên tiếng.

-Được rồi, hai người có thể dừng tay.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đồng thời thu tay lại, sau đó đứng tại chỗ cùng Hỏa Vân tôn giả đợi Lâm Thanh Phong tiến đến.

Mộng Tiêu Dao cũng chạy tới, khi xem thấy được pháp thuật này thì nàng rất muốn học nên cũng muốn nghe.

Lâm Thanh Phong bước tới gần rồi hỏi Hỏa Vân tôn giả.

-Thế nào?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu.

-Uy lực cũng không tệ, trước khi xảy ra cộng hưởng ta đánh giá uy lực khoảng chừng một kích toàn lực của Trúc Cơ sơ kì, còn sau khi cộng hưởng thì đạt cỡ Trúc Cơ hậu kì.

Hỏa Vân tôn giả dừng một chút rồi lại nói.

-Thật sự ta không biết làm sao người có thể sáng tạo được một pháp thuật như vậy, chỉ là luyện khí viên mãn lại có thể phát ra uy lực không kém gì Trúc Cơ kì, còn có thể cộng hưởng với nhau và khiến bọn chúng càng mạnh hơn.

-Nhưng dù vậy nhược điểm của chúng vẫn quá rõ ràng là chỉ dùng để cận chiến.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn biết rõ nhược điểm của Rasengan nhưng vấn đề này hấn không lo lắng, chỉ cần hấn tìm hiểu thêm sự khác biệt giữa tự nhiên năng lượng và linh khí thì hấn có thể hoàn thiện được.

Lại nhìn về hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết, Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

-Cả hai làm tốt lắm, nhưng trong cuộc thi pháp thuật này cũng có thể sử dụng, nhưng tốt nhất vẫn nên sử dụng kỹ năng của chính mình để tham gia.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết gật đầu, hai nàng cũng muốn để lại pháp thuật này làm át chủ bài nên đều đồng ý với Lâm Thanh Phong.

Thấy hai nàng đều đồng ý thì Lâm Thanh Phong vỗ tay rồi nói.

-Được rồi, hai người cứ tiếp tục tu luyện, ba ngày sau chúng ta sẽ đi xem Đại Hội thu đồ.

Mộng Tiêu Dao một bên bĩu môi, nàng muốn học được Rasengan nên nắm lấy tay Lâm Thanh Phong nũng nịu.

-Quái ca ca, ta cũng muốn học a, người mau dạy ta à.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười khỏ, muốn học pháp thuật thì cảnh giới phải đạt ít nhất là luyện khí tầng 10 a.

Hiện tại Mộng Tiêu Dao mới đạt tới luyện khí tầng 3 thì làm sao học?

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng rồi nói.

-Tiêu Dao muội muội muốn học thì ta sẽ dạy, nhưng phải đạt tới luyện khí tầng 10 thì mới có thể học pháp thuật, nên muội cứ cố gắng đạt luyện khí tầng 10 a.

Mộng Tiêu Dao nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hai mắt phát sáng, nàng vui vẻ gật đầu rồi chạy đi tu luyện, nàng biết « Quái ca ca » sẽ không lừa nàng.

Hỏa Vân tôn giả một bên nhìn tất cả, hần thở ra một hơi, Mộng Tiêu Dao đã là một yêu nghiệt hiện tại nàng còn hăng hái đi tu luyện thì không biết khi Dương tôn giả và Âm tôn giả tới đây thì biểu hiện sẽ như thế nào.

Nhưng bỗng Hỏa Vân tôn giả nghĩ tới điều gì đó, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi nở nụ cười đen tối rồi nói.

-Tiểu tử, ta cho người biết Dương tôn giả và Âm tôn giả là đại gia a.

Lâm Thanh Phong sững sờ nhìn Hỏa Vân tôn giả rồi cũng nở nụ cười đen tối.

Ở một nơi nào đó Dương tôn giả, Âm tôn giả cùng với một vị nữ tử đang bay tới Nam Cung Thành với tốc độ chóng mặt, bỗng dưng Dương tôn giả lên tiếng.

-Lão bà, ta cảm thấy một điều gì đó không ổn sắp xảy ra.

Một bên Âm tôn giả cũng gật đầu trả lời.

-Ta cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Âm tôn giả quay đầu nhìn vị nữ tử cạnh bên.

-Lần này khổ cực Băng Thánh lại cùng đi với phu thê chúng ta, nếu có chuyện gì bất ổn xin nhờ Băng Thánh trợ giúp một tay.

Vị nữ tử được gọi là Băng Thánh gật đầu rồi đáp.

-Không có chuyện gì, ta hiện tại cũng đang rảnh rồi nên muốn đi đây đó một chút.

.....Hết Chương 51.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cảnh này có chút quen thuộc

Sau 3 ngày, Đại Hội thu đồ cũng đã bắt đầu, ba ngày trước Mộng Tiêu Dao vì muốn nhanh chóng học được Rasengan nên đã chăm chỉ tu luyện cho đến sáng ngày hôm nay thì nàng đã đột phá tới luyện khí tầng 4.

Hỏa Vân tôn giả nhìn biểu hiện của nàng thì nở nụ cười đen tối trên mặt hần lại càng đậm hơn, hần thì lần này hần phải để hai vợ chồng Dương tôn giả và Âm tôn giả cất xuống một miếng thịt.

Mộng Tiêu Dao từ sáng sớm đã có dấu hiệu đột phá nên bọn người Lâm Thanh Phong cũng không tới xem Đại Hội thu đồ mà vẫn chờ nàng đột phá

xong rồi cùng đi.

Tối gần trưa, Mộng Tiêu Dao đã đột phá xong, nàng vui vẻ chạy đi tắm rửa rồi thay vào một bộ y phục mới mà mấy ngày trước Nam Cung Mị Ảnh đã sai người mua giúp nàng.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đã xong thì gật đầu đứng dậy nói.

-Được rồi, mọi người đã đông đủ, vậy hiện tại chúng ta sẽ tới xem Đại Hội thu đồ.

Bốn người nghe Lâm Thanh Phong nói thì gật đầu đứng dậy cùng theo Lâm Thanh Phong đi đến nơi diễn ra Đại Hội, còn tiểu Hắc thì lại lẩn ra ngủ nên bị bọn họ để ở nhà.

Ra khỏi Nam Cung gia tộc, Lâm Thanh Phong đi phía trước dẫn đường, đi được một lúc thì hắn lại gãi đầu quay lại nói.

-Giờ ta mới nhớ là chưa hỏi Bách Hiểu Sinh nơi diễn ra Đại Hội.

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao một mặt mừng bức nhìn Lâm Thanh Phong. Hòa Vân tôn giả thờ dài lắc đầu.

Thấy phản ứng của bốn người Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười.

Hòa Vân tôn giả chỉ tay về một phía rồi nói.

-Nơi đó ta cảm nhận được rất nhiều khí tức tập trung, nơi đó hẳn là nơi diễn ra Đại Hội.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi đi phía trước, dẫn theo 5 người tiến về nơi diễn ra Đại Hội.

Đại Hội thu đồ được tổ chức ở một đấu trường tại trung tâm Nam Cung thành, ở giữa là lõi đài được bao quanh bởi những hàng ghế ngồi của khán giả.

Ngày đầu tiên có rất nhiều người, nhưng đa phần là những người tham dự vòng loại, còn lại một phần là người đi xem, nên khán đài có rất nhiều ghế trống.

Bọn người Lâm Thanh Phong tiến vào khán đài cũng không có nhiều sự chú ý.

Tìm một chỗ ngồi xuống Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn về lõi đài.

Trên lõi đài có hai vị tuyển thủ đang chiến đấu, cảnh giới bọn họ cũng không cao một người đạt tới luyện khí tầng 8 một người đạt đến luyện khí tầng 7.

Hai người chiến đấu cũng không có gì đặc sắc, chỉ đến gần cuối thì vị tuyển thủ luyện khí tầng 7 lại rút ra một thanh pháp khí và giành thắng lợi.

Hòa Vân tôn giả nhìn xem rồi lắc đầu nhắm mắt lại chẳng thèm để ý, những người này chiến đấu trong mắt hắn thật sự quá nát, không có gì đặc sắc.

Lâm Thanh Phong nhìn một hồi rồi cũng chẳng muốn nhìn, những người này thật sự quá nát rồi, hắn thờ ra một hơi rồi quay sang nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết lúc này thì vẫn chăm chú xem, hai nàng dù là thiên tài nhưng từ nhỏ cũng không được ai chỉ dạy mà phải tự mình học hỏi.

Mỗi trận chiến đấu dù nát cỡ nào thì hai nàng vẫn muốn học hỏi thêm kinh nghiệm.

Đây là lần đầu Mộng Tiêu Dao được nhìn thấy những cuộc so tài này nên nàng rất phấn khích.

Nhìn được một lúc lâu thì Lâm Thanh Phong đứng dậy nói.

-Ta cảm thấy có chút khát, mọi người cứ ngồi đây ta sẽ ra ngoài mua nước đem tới.

3 nàng gật đầu với hắn rồi tiếp tục xem còn Hòa Vân tôn giả thì vẫn ngồi nhắm mắt không để ý.

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi rồi quay đầu ra ngoài tìm nước uống.

Bước ra khỏi đấu trường, Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn xung quanh.

Nơi này có rất nhiều người bày bán, chủ yếu vẫn là các quán nước, quán ăn.

Tùy ý chọn một cửa hàng nước Lâm Thanh Phong bước vào mua một bình rượu và vài túi nước.

Bước ra khỏi cửa hàng, hắn thờ dài một hơi, hiện tại hắn vẫn chưa muốn quay lại đấu trường nên quyết định đi dạo xung quanh.

Đi dạo một lúc lâu, Lâm Thanh Phong... lại bị lạc, hắn lại bước vào một ngõ hẻm nhỏ yên tĩnh tách biệt với vẻ náo nhiệt ngoài đường.

Lâm Thanh Phong gãi đầu lẩm bẩm.

-Cảnh này thật sự quen thuộc à, không phải ta lại vớt được một cái yêu nghiệt nữa à?

Hắn lắc đầu cười khổ rồi quyết định quay về nhưng hắn lại nghe được tiếng kêu.

-Cứu mạng a, có kẻ muốn giết người a.

Lâm Thanh Phong tay che trán, hắn thật sự bất đắc dĩ, lắc đầu một cái rồi lại tiến về hướng tiếng kêu phát ra.

Một cô gái 16-17 tuổi quần áo rách nát, khuôn mặt bơ vơ đang vừa chạy vừa khóc, phía sau còn có một đám người cách ăn mặc đồng nhất tay cầm theo vũ khí về mặt đầy sát khí đuổi theo.

Tên cầm đầu là một thanh niên, hắn vừa đuổi theo vừa hét lớn.

-Tiện nhân đứng lại cho ta, đừng nghĩ làm bẩn áo ta thì ngươi có thể thoát.

Cô gái vẫn cố gắng chạy trong tuyệt vọng, nàng không muốn bị bọn người phía sau bắt được.

Nàng thấy trước mặt có một thanh niên đang đứng trước mặt nên hét lớn.

-Công tử phía trước, mau tránh ra a, bọn người sau lưng sẽ giết cả ngươi mất.

Lâm Thanh Phong cũng vừa mới đi đến nơi này, trước mặt hắn là một cô gái xa lạ, nhưng cô gái này vừa gặp mà đã lo lắng cho hắn nên hắn quyết định ra tay cứu nàng.

Lâm Thanh Phong vỗ vỗ bờ vai của nàng rồi kéo nàng về phía sau lưng.

Lúc này bọn người phía sau cũng đã đuổi tới.

Tên cầm đầu nhíu mày, cầm vũ khí chỉ vào Lâm Thanh Phong hét lớn.

-Bọn ta là người của Thanh Phong môn, ngươi mau giao ra cô gái phía sau bằng không bọn ta sẽ giết cả hai.

Lâm Thanh Phong sắc mặt không quá tốt, nhìn thái độ của bọn người này thì chắc hẳn lúc trước cũng làm không ít chuyện xấu.

Đối với loại người này Lâm Thanh Phong không có hảo cảm, nhưng hắn vẫn đứng ra từ từ nói chuyện.

-Hiện tại chúng ta đang ở Nam Cung thành, cũng không nên đụng tới vũ khí a, có chuyện gì thì cứ từ từ nói là được.

Tên cầm đầu nhíu mày suy nghĩ rồi gật đầu.

-Con tiện nhân sau lưng ngươi đã làm bẩn y phục của ta, hiện tại ta muốn nàng bồi thường 100 kim phiếu.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của tên này thì nhíu mày nói.

-Làm bẩn một bộ y phục thì đòi bồi thường 100 kim phiếu cũng hơi quá đáng đi? Nhìn nàng quần áo thì rách nát làm sao có đủ 100 kim phiếu bồi thường cho ngươi?

Tên thanh niên cầm đầu cười lạnh.

-Không bồi thường cũng được, nhưng nàng phải lấy thân mà trả nợ à.

Cô gái đứng phía sau nghe được lời này thì nàng càng run rẩy nhiều hơn nắm chặt lấy tay áo của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được nàng đang run rẩy hắn nở nụ cười rồi vỗ nhẹ bàn tay nàng khiến nàng an tâm.

Quay lại nhìn những tên trước mặt Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Các ngươi làm người cũng không nên quá tuyệt tình a, nàng đã như vậy thì tại sao lại phải dồn nàng vào đường cùng?

Tên cầm đầu cũng không muốn nói nhiều với Lâm Thanh Phong nên vẫy tay ra lệnh.

-Các sư đệ, chúng ta cùng lên đem tên này giết rồi bắt con tiện nhân đó về.

Bọn người phía sau nhận được mệnh lệnh thì nở nụ cười tà, tay cầm vũ khí xông tới.

Lâm Thanh Phong nhìn bọn người này rồi lắc đầu nhưng lúc này cô gái phía sau lại kéo hắn về phía sau nàng gấp rút nói.

- Công tử mau chạy, bọn người này mục tiêu là ta, ta không muốn liên lụy tới ngươi.

Lâm Thanh Phong có chút bất ngờ nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và càng hài lòng với vị cô nương trước mặt.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi ra tay xuất thủ, tốc độ của hắn rất nhanh khiến cho những tên phía trước không kịp phản ứng.

Chỉ trong vài hơi thở những tên trước mặt toàn bộ bị giải quyết, bọn chúng tất cả đều nằm ngất xỉu.

Nhìn cảnh này cô gái tròn mắt há mồm không nói nên lời.

Giải quyết xong tất cả Lâm Thanh Phong phất tay một cái rồi quay đầu nói với cô gái.

- Giới thiệu một chút, ta tên Lâm Thanh Phong, vị cô nương này cô có muốn đi cùng ta a?

Cô gái giật mình rồi nhanh chóng lắc đầu nói.

- Không được, vị công tử này, cả người ta toàn thân dơ bẩn ta đi cùng sẽ làm dơ bẩn y phục của ngài. Huống chi ta còn một đệ đệ phải chăm sóc.

Lâm Thanh Phong cười cười vỗ vai nàng.

- Yên tâm, nếu ta đã thu nhận cô thì cũng sẽ thu nhận luôn đệ đệ của cô.

Cô gái nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì hai mắt nàng sáng lên, nàng không biết tại sao nàng lại tin tưởng một người lạ mặt chỉ vừa mới gặp, nàng nhanh chóng cúi đầu.

- Nếu vậy thì đa tạ công tử, tiểu nữ tên gọi Ninh Thiên Nhai, tiểu nữ cam tâm tình nguyện làm nô tỳ cho công tử.

Nghe được lời nàng nói Lâm Thanh Phong phất tay.

- Nô tỳ thì không cần, ta chỉ cần mọi người vui vẻ sống bên nhau là được rồi. Hiện tại chúng ta cũng nên rời đi nơi này a, còn phải đi tìm đệ đệ của ngươi đúng chứ?

Ninh Thiên Nhai hai mắt đỏ hoe gạt đầu, không biết vì sao nàng tin tưởng vị công tử trước mặt này không có ý xấu nên đi trước dẫn đường.

.....Hết Chương 52.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần

Lâm Thanh Phong theo chân Ninh Thiên Nhai đi đến một căn nhà nhỏ lụp xụp, xiêu vẹo.

Nhìn căn nhà trước mặt Lâm Thanh Phong nhíu mày.

Ninh Thiên Nhai có chút ngại ngần quay đầu nói.

- Xin lỗi Lâm công tử, nhà của hai tỷ muội chúng ta dơ bẩn, phiền công tử đợi ngoài này một chút, ta sẽ vào trong thu xếp.

Lâm Thanh Phong nghe nàng nói thì gạt đầu, không phải hắn ghét bỏ căn nhà dơ bẩn nhưng nàng đã không muốn hắn vào trong thì hắn sẽ không vào.

Ninh Thiên Nhai nhanh chóng chạy vào nhà, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong nhà có một tiểu nam hài chừng 4-5 tuổi đang nằm trên giường, không phải là hắn đang ngủ, hắn vẫn tỉnh nhưng cơ thể lại bị một loại bệnh tật nào đó khiến hắn không thể cử động được.

Tiểu nam hài này cũng là đệ đệ của Ninh Thiên Nhai tên hắn gọi là Tiểu Hồng Trần.

Tiểu Hồng Trần quay đầu nhìn về Ninh Thiên Nhai đang gấp rút thu xếp đồ đạc rồi mở miệng hỏi.

-Tỷ tỷ, tại sao lại thu dọn đồ đạc a?

Nghe được câu hỏi của hắc Ninh Thiên Nhai quay đầu nở nụ cười.

-Đệ đệ yên tâm, hiện tại có một vị công tử muốn thu nhận chúng ta, vị công tử ấy vẫn đang đứng đợi ở trước cửa, đây là cơ hội để chúng ta có cuộc sống khá giả hơn, phải biết nắm chắc à.

Tiểu Hồng Trần nhủ mảy, mặc dù hắc chỉ là tiểu hài tử nhưng bị bệnh tật lâu năm khiến suy nghĩ của hắc chứng chắc hơn so với đồng lứa, hắc mở miệng hỏi.

-Chẳng lẽ tỷ lại bán thân sao? Đệ không muốn vì đệ mà tỷ lại bị liên lụy a.

Ninh Thiên Nhai nở nụ cười rồi nói với hắc.

-Không sao, ta cảm thấy vị công tử này là một người tốt, hắc đã hứa là sẽ chăm sóc chúng ta.

Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi rồi cũng không ngăn cản Ninh Thiên Nhai thu dọn đồ đạc.

Một lúc sau Ninh Thiên Nhai đã thu dọn xong tất cả, nàng tiến lại giường ấm lên Tiểu Hồng Trần rồi hai tay bắt đầu xách lên đồ đạc.

Đồ đạc của hai người cũng không quá nhiều chỉ có vài bộ y phục cũ nát và hai tấm bài vị.

Lâm Thanh Phong vẫn đứng đợi ở ngoài, hắc thấy Ninh Thiên Nhai vừa ôm theo một tiểu hài tử, tay lại mang theo một túi đồ thì nhủ mảy.

Lâm Thanh Phong đưa tay ra cầm lấy túi đồ của nàng rồi nói.

-Người cứ việc ôm đệ đệ của mình, còn túi đồ này ta sẽ đặt vào nhẫn trữ vật.

Ninh Thiên Nhai nhanh chóng gật đầu, nàng cảm kích đưa túi đồ cho Lâm Thanh Phong.

Còn Tiểu Hồng Trần được nàng ấm lấy thì cũng thở ra một hơi, ấn tượng đầu tiên của hắc với vị công tử trước mặt cũng không tệ.

Tiểu Hồng Trần mở miệng nói.

-Vị công tử này, ta gọi là Tiểu Hồng Trần, hiện tại ngài cũng thấy được thân thể ta không thể cử động nên cũng không giúp được gì nếu ngài muốn đổi ý không thu nhận bọn ta thì ngài cứ nói, bọn ta sẽ không trách ngài.

Nghe được lời của Tiểu Hồng Trần thì Lâm Thanh Phong nhủ mảy, suy nghĩ một chút rồi hắc nở nụ cười xoa đầu Tiểu Hồng Trần rồi nói.

-Không sao, ta sẽ không đổi ý, chỉ là thêm một miệng ăn, không là vấn đề gì cả.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần thở phào một hơi, bọn hắc rất sợ Lâm Thanh Phong sẽ đổi ý.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người rồi gật đầu, bước đi trước tiến về đấu trường.

Ninh Thiên Nhai đi theo sau ấm theo Tiểu Hồng Trần cau mày rồi hỏi.

-Lâm công tử, chẳng hay chúng ta hiện tại muốn đi đâu?

Lâm Thanh Phong cười cười đáp.

-Hiện tại chúng ta sẽ tiến về đấu trường, tại nơi đó còn có người của chúng ta, chúng ta phải gọi bọn họ về a.

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai hoảng hốt.

-Không nên a công tử, bọn người khi nãy là người của Thanh Phong môn đến đây chiêu thu đệ tử nếu hiện tại chúng ta đến đấu trường chẳng phải là đưa đầu vào miệng cọp sao?

Nghe được lời của nàng thì Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu nếu tới đấu trường là đưa đầu vào miệng cọp thì không biết đi nơi nào mới an toàn.

Phải biết rằng Hỏa Vân tôn giả vẫn còn tại đấu trường a, chuyện mà hắc giải quyết không được thì Lâm Thanh Phong hiện tại cũng hết cách.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Đừng lo lắng, hai người cứ theo ta là được, mọi chuyện ta sẽ xử lý.

Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần hai mắt nhìn nhau rồi cũng quyết định đi theo Lâm Thanh Phong.

Một bên khác

Bọn người của Thanh Phong môn lúc này cũng đã tỉnh lại.

Một tên lên tiếng hỏi người cầm đầu.

-Phong sư huynh, việc này chúng ta phải làm sao?

Tên Phong sư huynh nhíu mày rồi nói.

-Hiện tại tiến về đấu trường nói cho Tiền trưởng lão, khuôn mặt tên thanh niên lúc này ta đã nhớ kỹ, Tiền trưởng lão là Nguyên Anh kì sẽ giúp chúng ta giải quyết hẳn.

Bọn người phía sau gật đầu đồng ý rồi theo sau tên Đại sư huynh tiến về đấu trường.

....

Lâm Thanh Phong dẫn theo Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần tiến về đấu trường tìm tới chỗ bọn Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi.

Hỏa Vân tôn giả hiện tại vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, còn lại ba người Nam Cung Mị Ảnh vẫn chăm chú theo dõi trận chiến trên lôi đài.

Mộng Tiêu Dao quay đầu phát hiện người tới là Lâm Thanh Phong thì nở nụ cười mừng rỡ.

-Quái ca ca, ngươi đã về.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nghe được thì cũng quay đầu nở nụ cười.

Lâm Thanh Phong gật đầu với bọn hắn, lấy vài chai nước từ nhẫn trữ vật ra đưa cho ba người rồi lấy thêm bình rượu mà hắn đã mua đưa cho Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả mặc dù nhắm mắt dưỡng thần nhưng vẫn để ý xung quanh, hắn đưa tay tiếp nhận bình rượu nở nụ cười gật đầu với Lâm Thanh Phong.

Đưa mắt nhìn về hai người phía sau Lâm Thanh Phong, Hỏa Vân tôn giả mở miệng hỏi.

-Hai người đi phía sau ngươi lại là ai a?

Lúc này ba người Nam Cung Mị Ảnh mới để ý tới Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần đang đứng phía sau Lâm Thanh Phong thì cũng lộ ra vẻ mặt tò mò.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười giải thích.

-Tiện tay ra đường nhặt được á.

Ninh Thiên Nhai có chút xoắn xuýt không biết phải nói gì.

Lúc này Tiểu Hồng Trần mở miệng.

-Xin chào các vị, ta là Tiểu Hồng Trần, còn đây là tỷ tỷ ta Ninh Thiên Nhai.

-Chúng ta vừa mới được Lâm công tử thu nhận.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này của Tiểu Hồng Trần thì gật đầu hắn thương thức tiểu tử này, nhưng nhìn Tiểu Hồng Trần vẫn đang được Ninh Thiên Nhai ẵm trên tay thì hắn nhíu mày.

-Tiểu tử ngươi rất tốt, nhưng cơ thể ngươi lại làm sao?

Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi rồi nói.

-Không giấu gì vị gia gia này, cơ thể ta từ nhỏ mang bệnh, mặc dù nhìn qua rất khỏe mạnh nhưng tay chân lại vô lực vì thế ta chỉ có thể nằm trên giường.

Hỏa Vân tôn giả nghe tới đây thì miệng có chút ngọt ngọt, hắn đã nghĩ tới một vấn đề nhưng hiện tại không phải là lúc tìm hiểu kỹ càng nên bất động thanh sắc nói.

-Được rồi, vậy khi trở lại thì ta sẽ xem xét thử cơ thể của ngươi rồi tìm xem có biện pháp nào chữa trị hay không.

Tiểu Hồng Trần mừng rỡ nhìn Hòa Vân tôn giả giọng run run.

- Vị gia gia này, lời ngài nói là thật?

Hòa Vân tôn giả gật đầu rồi không nói gì.

Lâm Thanh Phong một bên nhìn về lời đài rồi mở miệng.

-Được rồi, chúng ta cũng nên trở về a, hiện tại lời đài cũng không có gì đặc sắc để coi, ta nghĩ những trận đáng để xem đều là những trận chính thức.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh đều gật đầu, mặc dù vẫn muốn xem tiếp nhưng các nàng vẫn thấy tò mò với hai tỷ muội Ninh Thiên Nhai hơn nên đều đồng ý trở về.

Bọn người Thanh Phong môn cũng đã trở về tới đầu trường, một tên nhìn thấy Lâm Thanh Phong nên lên tiếng.

-Phong sư huynh, nhìn xem tên kia có phải là tên lúc nãy?

Tên Phong sư huynh quay đầu nhìn về hướng mà bọn Lâm Thanh Phong đang đứng, hắn nở nụ cười ác độc lên tiếng.

-Thật đúng là bọn hắn, lần này ta muốn xem thử ai có thể cứu được bọn hắn, một người mau chạy về báo với Tiền trưởng lão những người còn lại mau theo ta ngăn cản bọn hắn.

Nói rồi tên này dẫn đầu bọn người tiến đến chỗ Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong từ xa cũng đã thấy bọn người này đang tới gần, hắn thở dài che trán rồi nói.

-Hiện tại chúng ta có thể sẽ có chút phiền phức, mọi người chuẩn bị a.

Như chứng minh lời của Lâm Thanh Phong thì ngay sau đó tên Phong sư huynh lên tiếng.

-Tiểu tử, lần này ta đã báo cho Tiền trưởng lão, ta muốn xem ngươi làm sao thoát được.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nhìn bọn người này đến về mặt bất thiện nên đứng dậy rút ra hai thanh pháp khí từ nhẫn trữ vật cầm trên tay.

Ninh Thiên Nhai lại run rẩy sợ sệt cảm nhận thấy tỷ tỷ đang run rẩy nên Tiểu Hồng Trần an ủi.

-Đừng lo tỷ tỷ ngươi phải tin tưởng Lâm công tử a.

Mộng Tiêu Dao một mặt mộng bức nhìn về phía đám người rồi nhìn về hai tỷ đệ Ninh Thiên Nhai, nàng nhanh chóng hiểu được đây là chuyện gì nên cũng lộ vẻ mặt căm ghét nhìn đám người này.

Hòa Vân tôn giả vẫn ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, hắn đã xem thấu cảnh giới của đám người này, cao nhất là tên Đại sư huynh mới đạt đến Trúc Cơ kỳ tầng 9, bọn còn lại thì mới Trúc Cơ kỳ tầng 3-4 nên hắn cũng chẳng muốn quan tâm.

.....Hết Chương 53.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần (2)

Hòa Vân tôn giả đánh giá bọn người trước mặt một chút rồi mở miệng.

-Tuyệt nhiên còn có Mị Ảnh nếu hai ngươi muốn tiếp thu kinh nghiệm chiến đấu thì giải quyết những tên này đi, bọn hắn rất thích hợp để các ngươi thực chiến, còn tên đi đầu thì hơi quá sức đối với các ngươi, giao hắn cho Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Hòa Vân tôn giả thì gật đầu mở miệng.

-Vậy ta sẽ lo tên cầm đầu, bọn còn lại thì giao cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết nghe vậy thì gật đầu, hai nàng hăng hái cầm chặt hai thanh kiếm trong tay.

Một bên tên Phong sư huynh lúc này cũng để ý tới Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Nhìn thấy hai nàng là hai mỹ nữ nên hắn nở nụ cười rồi nói.

-Các sư đệ, phía trước có hai vị mỹ nữ, còn thêm con tiện tỳ lúc nãy cũng là một mỹ nữ, mau bắt các nàng lại tối nay chúng ta sẽ được sung sướng.

Những tên phía sau nghe được lời này thì tất cả đều háng hái lên, bọn chúng nhanh chóng rút ra vũ khí nhanh chóng tiến lên.

Ba người Lâm Thanh Phong thấy bọn hắn tiến lên cũng bắt đầu hành động.

Ngoài tên Phong sư huynh thì bọn còn lại có bốn người, hai người đạt Trúc Cơ tầng 3 và hai người đạt Trúc Cơ tầng 4.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng lướt qua bốn người, đi đến trước mặt tên Phong sư huynh này.

Lâm Thanh Phong cũng không muốn nói nhiều nên tiện tay cho tên này một tát khiến hắn bất tỉnh rồi quay đầu nhìn hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh chiến đấu.

Cuộc chiến của sáu người nhanh chóng hấp dẫn mọi ánh mắt tại đấu trường khiến mọi người xung quanh chú ý.

Nam Cung Tuyết cùng với Nam Cung Mị Ảnh là thiên tài hàng thật giá thật.

Lúc đầu hai nàng có chút yếu thế vì chênh lệch cảnh giới quá cao nhưng chỉ một lúc sau hai nàng nhanh chóng bắt được nhịp điệu rồi đánh ngang tay với bốn người còn lại.

Lâm Thanh Phong cùng Hỏa Vân tôn giả đứng một bên nhìn rồi gật đầu.

Mộng Tiêu Dao thì hưng phấn, nàng vung tay múa chân lớn tiếng cổ vũ.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi nhẹ nhõm, hai người biết lần này hai người đã được cứu rồi đưa ánh mắt cảm kích nhìn Lâm Thanh Phong.

Một bên khác, người được gọi là Tiền trưởng lão của Thanh Phong môn đã nhanh chóng bay đến đấu trường khi được đệ tử báo cáo.

Đứng trên không thì hắn đã chú ý đến trận chiến này, cũng thăm gặt đầu tán thưởng Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Lại thêm một lúc thì hai người Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết cũng có chút không chịu nổi.

Dù gì hai nàng cũng chỉ là luyện khí tầng 10 còn 4 người trước mặt đều đạt đến Trúc Cơ kì cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu của hai nàng quá ít nên thua cũng là chuyện bình thường.

5 tên Trúc Cơ kì chiến đấu với 2 nàng cũng khiếp sợ không thôi, 4 bọn hắn vậy mà chỉ có thể đánh ngang tay với các nàng, lại còn phải đợi linh lực của các nàng hao hết mới có thể thắng.

Vì cảm thấy quá mất mặt nên bọn hắn đều ra tay nặng hơn.

Lâm Thanh Phong nhìn tới đây rồi đưa mắt với Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới nhảy ra ngăn cản, đánh ngắt 4 tên Trúc Cơ kì rồi gạt đầu với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thở ra một hơi rồi ngồi xuống, hai thanh pháp khí hai nàng cũng vút trên sàn.

Hai nàng thật sự rất mệt, phải đổi đầu cùng lúc với 4 tên đạt tới Trúc Cơ kì áp lực thật sự rất lớn.

Nhưng hai nàng cũng vui mừng vì thực lực của hai nàng đều tăng trưởng đáng kể.

Lúc này tên Tiền trưởng lão mới từ không trung hạ xuống rồi mở miệng nói.

-Tốt, rất tốt hai mầm mống thiên tài, hiện tại ta đại diện cho Thanh Phong môn muốn thu các ngươi làm đệ tử, các ngươi không có quyền phản kháng.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì lại quay đầu nhìn tên Tiền trưởng lão với ánh mắt nhìn một thẳng ngu.

Mặc dù không biết tên trước mặt này cảnh giới như thế nào nhưng muốn đoạt đệ tử của Hỏa Vân tôn giả thì chẳng phải là ngại sống lâu a.

Lâm Thanh Phong lắc đầu cũng không muốn nói gì với tên mới xuất hiện mà tự cho là đúng này.

Tiền trưởng lão nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Thanh Phong thì giận dữ quát.

-Người nhìn ta như vậy là có ý gì? Cần thận ta giết người a.

Lâm Thanh Phong bĩu môi khinh thường, lần này hắn thật không để ý tới tên này, quay đầu tiến về phía Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đang ngồi nhặt lên hai thanh pháp khí rồi đưa hai nàng.

Tiền trưởng lão nhìn thái độ của Lâm Thanh Phong thì vẻ mặt ngày càng giận dữ hơn, nhưng hắn chú ý tới hai thanh pháp khí mà Lâm Thanh Phong cầm thì hắn nghĩ tới điều gì đó, giọng nói có chút run run.

-Người... người... hai thanh pháp khí đó... người lấy từ đâu ra?

Lâm Thanh Phong nhú mày quay đầu nhìn về Tiền trưởng lão, hắn chăm chú nhìn bộ y phục tên này đang mặc.

Trong đầu hắn chợt nhớ lại tên tu sĩ lúc trước cũng mặc bộ y phục này nên gật đầu nói.

-Lúc trước tiện tay giết một tên rồi thu được.

Tiền trưởng lão tay run run chỉ về Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Các người là người đã sát hại Đại trưởng lão?

Lâm Thanh Phong không muốn trả lời vấn đề này, hắn quay đầu về mặt quan tâm nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Tiền trưởng lão thấy thái độ của Lâm Thanh Phong thì hắn tức giận rút trong nhẫn trữ vật ra một cây thương pháp khí rồi hét to.

-Người dám sát hại Đại trưởng lão thì nên để mệnh lại.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn tên này rồi nhú mày, lấy ra một đồng tề trong nhẫn trữ vật rồi cong tay búng một phát thật mạnh.

Viên đồng tề bay khỏi tay Lâm Thanh Phong với tốc độ chóng mặt, nó nhanh chóng xuyên qua trán Tiền trưởng lão rồi bễ tan nát.

Tiền trưởng lão một mặt mòng bức đứng đó, hắn thấy rõ ràng viên đồng tề từ trong tay Lâm Thanh Phong bay tới nhưng không kịp tránh né.

Tiền trưởng lão lấy tay sờ lên trán đưa xuống nhìn, hắn chỉ thấy tay hắn dính đầy máu tươi rồi sau đó ngã xuống.

Tiền trưởng lão ngã xuống nhưng hai mắt vẫn mở, hắn không tin được là hắn lại không đỡ nổi một chiêu thì chết rồi.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi tiến lại gần thi thể của Tiền trưởng lão rút lấy nhẫn trữ vật của hắn.

Mọi người xung quanh nhìn cảnh này thì đều sửng sốt cả đầu trường im lặng.

Một lúc sau có người chỉ tay về phía Lâm Thanh Phong rồi run run nói.

-Hắn... hắn đã giết chết Tiền trưởng lão?

Mọi người xung quanh ai cũng nuốt một ngụm nước bọt, một người nhanh chóng bỏ chạy, tất cả mọi người cũng theo đó mà bỏ chạy trong hoảng sợ.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh hỗn loạn này thì nhú mày, hắn quay đầu nói với bọn người Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang một mặt mòng bức nhìn hắn.

-Được rồi, mọi chuyện ở đây đã xong, hiện tại chúng ta nên về trước a.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh gật đầu như một cái máy, trừ Hỏa Vân tôn giả ra thì ai cũng mòng bức trước thực lực của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi đi trước mở đường.

Mọi người xung quanh mặc dù hỗn loạn nhưng khi thấy người tới là Lâm Thanh Phong thì ai cũng tự giác đứng sang một bên nhường hắn đi qua.

Về tới tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì mọi người vẫn trầm mặc, trừ bỏ Hỏa Vân tôn giả từ lúc đầu không có gì ngạc nhiên thì chỉ có Nam Cung Mị Ảnh khôi phục nhanh nhất.

Đối với nàng thì thực lực của Lâm Thanh Phong càng mạnh thì hắn lại càng có khả năng che chở cho nàng nên nàng không phải lo lắng.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao thì đang tự hỏi không biết các nàng phải tu luyện đến bao giờ mới mạnh mẽ được như Lâm Thanh Phong.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần cũng nở nụ cười, hai người biết được lần này đã tìm được một người có thể bảo vệ mình nên rất vui mừng.

Hỏa Vân tôn giả thấy bầu không khí có vẻ quái lạ nên ho khan một tiếng rồi mở miệng.

-Được, hiện tại cũng về tới nhà, Thiên Nhai ngồi ăn bữa tối từ Hồng Trần tới đây ta sẽ xem qua cho hấn.

Ninh Thiên Nhai nghe được lời của Hòa Vân tôn giả thì hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng đưa Tiểu Hồng Trần tới trước mặt Hòa Vân tôn giả rồi ngồi một bên chờ đợi.

Hòa Vân tôn giả nhìn Tiểu Hồng Trần rồi nở nụ cười, hấn cũng mong là hấn dự đoán đúng, hấn rất ưa thích tiểu hài tử này nên cũng không muốn thấy Tiểu Hồng Trần thật sự bị bệnh khó trị.

Hòa Vân tôn giả đưa một cánh tay đặt trên cổ tay của Tiểu Hồng Trần rồi truyền một ít linh lực đi khắp cơ thể Tiểu Hồng Trần để xem xét.

Một lúc sau hấn thở ra một hơi rồi gật đầu nở nụ cười nói.

-Đúng như ta dự đoán, ngươi không phải mắc bệnh mà là do linh căn của ngươi khiến ngươi không thể hành động.

Nói rồi Hòa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt quái lạ cảm thán.

-Ta không biết ngươi làm thế nào mà mỗi khi ra đường trở về lại tiện tay nhặt được một tên yêu nghiệt.

-Mộng Tiêu Dao đã là quái vật, hiện tại ngươi lại nhặt thêm một quái vật so với nàng cũng không kém.

Lâm Thanh Phong nghe lời này thì hấn cũng chỉ biết gãi đầu cười khò, hấn làm sao biết được a?

Ninh Thiên Nhai một bên nghe được thì hai mắt phát sáng, nàng run run hỏi.

-Vậy đệ đệ ta thật sự có thể hồi phục sao?

Hòa Vân tôn giả mỉm cười gật đầu.

-Không những hồi phục mà hấn còn trở nên mạnh mẽ hơn.

.....Hết Chương 54.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Băng linh căn

Hòa Vân tôn giả suy nghĩ lại rồi nói.

-Muốn hấn có thể hành động như người bình thường thì hấn bắt buộc phải tu luyện.

Ninh Thiên Nhai một mặt không hiểu thấu nhìn về Hòa Vân tôn giả.

-Tại sao đệ đệ ta lại bắt buộc phải tu luyện?

Hòa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi mở miệng.

-Nguyên nhân khiến hấn không thể cử động được là do Băng linh căn.

Lâm Thanh Phong đứng một bên nhíu mày rồi hỏi.

-Băng linh căn? Không phải người bình thường chỉ có 5 hệ linh căn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thôi sao? Sao lại có thêm Băng linh căn?

Hòa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi mở miệng trả lời.

-Băng linh căn thực chất là do Thủy linh căn đơn độc biến dị mà thành, còn các hệ linh căn còn lại thì không có biến dị, ngoài ra còn có thêm 4 loại linh căn đặc biệt khác là Phong linh căn, Lôi linh căn, Âm linh căn và Dương linh căn.

Hòa Vân tôn giả quay đầu nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nói tiếp.

-Không như Mộng Tiêu Dao, linh căn của nàng là một loại linh căn đặc biệt, còn linh căn của tiểu tử Tiểu Hồng Trần là biến dị Băng linh căn.

-Nói về độ hiếm có thì linh căn đặc biệt quý hiếm hơn biến dị linh căn rất nhiều, cả Thông Thiên Đại Lục này thì linh căn đặc biệt ta biết được cũng chỉ có vài người, đừng nói tới người mang theo cả 2 linh căn đặc biệt như Mộng Tiêu Dao.

-Tuy nhiên Băng linh căn cũng rất quý hiếm, vạn tu sĩ cũng không được 1 người sở hữu Băng linh căn.

Hỏa Vân tôn giả nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Như người bình thường tu luyện công pháp Băng hệ giúp linh lực thủy hệ tăng lực công kích.

-Nhưng cũng đồng thời khiến linh lực thủy hệ của người nhiễm hàn ý và từ từ lạnh dần, hàn ý càng nhiều thì người sử dụng pháp thuật Băng hệ càng dễ dàng và có uy lực càng lớn.

Nam Cung Mị Ảnh nghe tới đây thì gật đầu, tuy nàng tu luyện không lâu nhưng linh lực của nàng và Nam Cung Tuyết cũng bắt đầu đổi khác.

Nàng cảm nhận được linh lực của nàng ngày càng lạnh dần, còn Nam Cung Tuyết thì ngày càng nóng hơn.

Hỏa Vân tôn giả nói tiếp.

-Cũng vì linh lực bắt đầu lạnh hơn nên ảnh hưởng tới kinh mạch, càng về sau thì người tu luyện theo hướng này càng khó đạt tới cảnh giới cao hơn.

-Nhưng cũng không phải tu luyện theo hướng này là sai lầm, chỉ cần kinh mạch của người thích nghi được với độ lạnh của linh lực thì khi đó người vẫn có thể tu luyện như bình thường.

Nam Cung Mị Ảnh có chút lo lắng nhưng nghe được lời này của Hỏa Vân tôn giả thì thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thanh Phong cau mày rồi tiếp tục hỏi.

-Như vậy tại sao Tiểu Hồng Trần mang theo Băng linh căn lại không thể hành động?

Hỏa Vân tôn giả nhìn Tiểu Hồng Trần rồi nói.

-Điểm chính cũng là do Băng linh căn, khi người mang theo Băng linh căn thì cơ thể sẽ tự sản sinh ra hàn ý khiến linh lực được hấp thu nhiễm hàn ý, đối với những tu sĩ điều này là điều tốt.

-Nhưng đối với những người bình thường chưa từng tu luyện thì Băng linh căn sẽ khiến kinh mạch của bọn họ bị đông cứng và họ không thể hành động được.

-Lâu dài thì cơ bắp tay, chân bắt đầu héo rút, sau đó chân chính biến thành phế nhân.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần hít sâu một hơi rồi lại nhìn Hỏa Vân tôn giả chờ đợi hắn nói tiếp.

Hỏa Vân tôn giả nhíu mày.

-Để kinh mạch của một người bình thường thích nghi với hàn ý của Băng linh căn thì cũng cần ít nhất là 10 năm, nhưng khi đó cơ bắp đã héo rút vì thế cho dù người đó có tu luyện thì vẫn không thể hành động được.

-Nhưng ta nhìn tiểu tử này, hắn còn nhỏ cơ bắp hắn vẫn chưa bắt đầu héo rút nên vẫn còn cơ hội, chỉ cần có người nhận hắn làm đệ tử rồi dạy bảo hắn tu luyện thì hắn sẽ có thể hành động như người bình thường.

Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần hai mắt tỏa sáng, Ninh Thiên Nhai nhanh chóng cúi đầu van xin.

-Cầu xin Hỏa Vân gia gia dạy bảo đệ đệ ta tu luyện.

Lâm Thanh Phong thì một bên nhíu mày, hắn không nghĩ chuyện này lại đơn giản như vậy.

Như để chứng minh điều Lâm Thanh Phong suy nghĩ thì Hỏa Vân tôn giả nhìn Ninh Thiên Nhai lắc đầu rồi mở miệng.

-Không phải đơn giản như vậy, những người mang theo Băng hệ linh lực thì sẽ có một phương pháp tu luyện riêng, ta thân mang Hỏa hệ linh lực cũng không thể giúp hắn.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần hai mắt ảm đạm, hai người cúi đầu ủ rũ.

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi nói.

-Nhưng cũng không phải là hết cách, ta quen biết một người mang theo Băng linh căn, người đó có thể giúp hắn, nhưng ta nói trước yêu cầu của người đó rất cao muốn làm đệ tử của hắn thì rất khó.

Ninh Thiên Nhai lo lắng nhìn Tiểu Hồng Trần, còn Tiểu Hồng Trần một mặt kiên định nhìn Hòa Vân tôn giả mở miệng.

-Xin Hòa Vân gia gia cho ta cơ hội, ta sẽ cố gắng hết sức.

Hòa Vân tôn giả nhìn ánh mắt của Tiểu Hồng Trần tràn đầy kiên định hần gật đầu.

-Được rồi, ta sẽ thử một lần.

Nói rồi Hòa Vân tôn giả lấy một viên Truyền tin thạch từ nhẫn trữ vật, hần một mặt xoắn xuýt rồi cắn răn truyền linh lực.

Viên truyền tin thạch phát sáng rồi một giọng nói của nữ tử nhanh chóng truyền ra.

-Tướng công, người rốt cục đã nhớ tới ta rồi a.

Bọn người Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Hòa Vân tôn giả.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi bất đắc dĩ mở miệng.

-Lão già, hiện tại là việc nghiêm túc ngươi cũng đừng thả thức ăn cho chó a.

Hòa Vân tôn giả tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong, rồi quay lại nói vào viên truyền tin thạch trong tay.

-Băng thánh, ngươi cũng đừng gọi ta là tướng công, chuyện của hai chúng ta là không thể nào, nhưng hiện tại ta có việc nghiêm túc muốn tìm ngươi.

Giọng nói của nữ tử có vẻ giận dữ.

-Ta không quan tâm, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta.

Hòa Vân tôn giả cười khổ rồi nói.

-Chuyện của 1000 năm trước khi đó ta say rượu cũng chẳng biết gì a, sao ngươi cứ để trong lòng mà không chịu bỏ qua à?

Bọn người Lâm Thanh Phong một bên chấn kinh rồi, sau đó cả bọn đều ôm bụng cười.

Lâm Thanh Phong một bên nín cười rồi nói với Nam Cung Tuyết.

-Thật sự tỷ phụ có lỗi với ngươi, tỷ phụ đã tìm cho ngươi một tên không biết lãnh trách nhiệm ăn xong chùi mép.

Nam Cung Tuyết nước mắt lưng tròng ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh khóc lóc, nhưng khóe miệng của nàng vẫn cong lên cho biết là nàng đang nén cười.

-Tỷ tỷ a, ta không muốn người sư phụ như vậy.

Nam Cung Mị Ảnh cười cười xoa đầu muội muội rồi nàng lắc đầu thở dài.

Hòa Vân tôn giả tức muốn học máu, hần quay sang đám người hét to.

-Các ngươi im miệng cho ta.

Đám người Lâm Thanh Phong giật mình rồi đứng ngay ngắn nhìn hần.

Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi lại quay đầu nói với truyền tin thạch.

-Ta tìm được một tên mang theo Băng linh căn giống ngươi, hần hiện mới 5 tuổi thôi nên muốn tìm cho hần một vị sư phụ vì thế ta mới gọi cho ngươi.

Nghe được lời này của Hòa Vân tôn giả, giọng nói của Băng thánh có chút gấp gáp.

-Thật không? Tướng công không đùa ta?

Hòa Vân tôn giả thở dài.

-Ta cũng không cần thiết phải lừa ngươi a, còn nữa đừng gọi ta là tướng công.

Nhưng Băng thánh không quan tâm tới lời của Hòa Vân tôn giả, nàng lại nói.

-Được rồi tướng công, chẳng cứ chờ ta tại Nam Cung Thành trong vòng một tuần lễ ta sẽ tới đó.

Nói xong Băng thánh liền ngắt linh lực truyền vào truyền tin thạch.

Hỏa Vân tôn giả nhìn viên truyền tin thạch trong tay thở ra một hơi, hẳn thật sợ nói chuyện với Băng thánh.

Hỏa Vân tôn giả quay đầu nhìn đám người Lâm Thanh Phong một bên còn đang che miệng nín cười.

-Các ngươi cũng đã nghe tất cả rồi, khoảng 1 tuần sau nàng sẽ đến đây, lúc đó cũng chỉ chờ xem tạo hóa của Tiểu tiểu tử, ta đã hết cách.

Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần cảm kích nhìn Hỏa Vân tôn giả sau đó cùng gật đầu rồi rút cảm ơn hẳn.

Hỏa Vân tôn giả thấy cả hai như vậy thì nở nụ cười.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà, hiện tại mọi chuyện cũng không còn gì, nàng dẫn 2 tỷ muội họ tìm một căn phòng được chứ? Còn nữa tìm thêm vài bộ y phục cho bọn họ a.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi dẫn theo Ninh Thiên Nhai và Tiểu Hồng Trần tìm một căn phòng.

Mộng Tiêu Dao lại chạy đi tìm cho bọn họ vài bộ y phục.

Nam Cung Tuyết cũng muốn đi nhưng nàng bị Hỏa Vân tôn giả giữ lại tiếp tục luyện tập.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nhìn sắc trời cũng gần tối nên hẳn đi xuống bếp làm thức ăn.

Lâm Thanh Phong vào bếp lấy từ trong nhẫn trữ vật ra số nguyên liệu cần để nấu, hẳn thở dài một hơi rồi tự lẩm bẩm.

-Lại có thêm miệng ăn, không biết làm thế nào mới có thể nuôi nổi đây.

Thở dài một hơi thì Lâm Thanh Phong lại nghĩ tới nhẫn trữ vật mà hẳn mới thu được, hẳn háng hái lấy ra nhẫn trữ vật của Tiền trưởng lão rồi xem xét bên trong.

Tiền trưởng lão cũng được coi là rất giàu có, nhẫn của hẳn chất đầy linh thạch hạ phẩm, vài viên linh thạch trung phẩm ngoài ra còn có một số pháp khí cùng công pháp rải rác.

Lâm Thanh Phong nhìn đồng đồ trong nhẫn trữ vật rồi nở nụ cười hèn mọn.

-Cướp của giết người đúng là cách làm giàu nhanh nhất a.

.....Hết Chương 55.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đại Hội khai mạc

Đại Hội thu đồ chính thức cũng đã tới ngày khai mạc.

Phía ngoài đấu trường có rất nhiều người tụ tập mua bán khiến cho xung quanh đấu trường cứ như là một phiên chợ.

Tuy vậy nhưng phiên chợ này an ninh vẫn rất cao, bởi vì hôm nay là một cuộc thi quan trọng nên Bách Hiệu Sinh phái ra rất nhiều vệ binh giữ trật tự xung quanh đấu trường.

Lâm Thanh Phong đi phía trước dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết, Hỏa Vân tôn giả cùng Mộng Tiêu Dao tiến về đấu trường.

Tiểu Hồng Trần bởi vì cơ thể bất tiện không thể hành động nên Ninh Thiên Nhai ở lại tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh để chăm sóc hẳn.

Trước cửa đấu trường có rất nhiều người xếp hàng để được vào khán đài, nhưng khi bọn họ thấy Lâm Thanh Phong tới thì ai cũng nhanh chóng nhường đường.

Lâm Thanh Phong để lại cho mọi người trong thành ấn tượng quá sâu sắc, lần nào ra tay cũng là giết người, hẳn còn có thể giết cả Nguyên Anh kì cường giả thì ai dám cản đường hẳn?

Đối với điều này Lâm Thanh Phong một mặt thờ ơ bình tĩnh vẫn cứ tiếp tục đi, không để ý tới mọi người xung quanh.

Tới trước đầu trường Lâm Thanh Phong, Hòa Vân tôn giả cùng Mộng Tiêu Dao đi vào hướng khán đài.

Còn Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết thì lại đi vào hướng dành cho các thí sinh tham dự.

Bách Hiểu Sinh đã dặn dò trước với những tên thủ vệ, khi bọn người Lâm Thanh Phong tới thì phải tiếp đãi chu đáo đồng thời dẫn bọn hắn đi đến chỗ ngồi phía trước nhất để dễ dàng quan sát.

Một tên thủ vệ phụ trách dẫn đường cho bọn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng đứng ra cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Lâm công tử, Bách thành chủ đã dặn dò ta sắp xếp chỗ ngồi cho các ngườì, phiền các ngườì đi theo ta.

Lâm Thanh Phong một mặt vô hại nhìn tên thủ vệ này rồi nở nụ cười thân thiện, gật đầu sau đó bước theo sau.

Tên thủ vệ phụ trách dẫn đường thấy được nụ cười này thì thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Hắn thật sự rất sợ người thanh niên trước mặt này, đừng thấy người này nở nụ cười thân thiện, nhưng thật ra người thanh niên này là sát thần a.

Nếu chọc giận người này thì hắn chết cũng không biết chết như thế nào.

Tên thủ vệ bước đi phía trước nhanh chóng dẫn đường cho bọn người Lâm Thanh Phong tiến về khán đài.

Khán đài hôm nay rất náo nhiệt, tất cả các hàng ghế đều ngồi đầy ắp người, nhưng hai hàng ghế đầu vẫn trống rỗng.

Những hàng ghế này chỉ cho phép người của các tông môn và một số người đặc biệt ngồi.

Tên thủ vệ nhanh chóng dẫn theo bọn người Lâm Thanh Phong tiến đến hàng ghế thứ nhất rồi cúi đầu nói.

-Xin mời Lâm công tử, đây là chỗ mà Bách thành chủ đã sắp xếp cho công tử từ lúc trước.

Lâm Thanh Phong gật đầu vỗ vai tên thủ vệ này rồi mở miệng.

-Rất tốt, thật phiền phức ngườì.

Tên thủ vệ thân thể run lên một cái rồi nhanh chóng lắc đầu nở nụ cười.

-Không phiền phức, đây là nhiệm vụ của ta, ta là một người thô kệch xin công tử đừng chấp nhặt.

Nói rồi tên thủ vệ này nhanh chóng cáo từ, ngoài mặt nhìn hắn bình tĩnh vậy thôi nhưng thật ra trong lòng hắn đang hồ hởi run sợ, hắn muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này không muốn đối diện với tên ác ma trước mặt.

Nhìn theo bóng lưng của tên thủ vệ, Lâm Thanh Phong lắc đầu cười khổ, hắn làm sao không nhìn ra tên thủ vệ ấy sợ hắn?

Tên thủ vệ về mặt nhìn như bình tĩnh nhưng đầu hắn đầy mồ hôi, lưng áo cũng thấm đầy nước, mặt dù Lâm Thanh Phong đã rất thân thiện nhưng tên thủ vệ này vẫn sợ.

Không thèm để ý tới tên thủ vệ ấy, Lâm Thanh Phong quay đầu trở về chỗ ngồi, Mộng Tiêu Dao cùng Hòa Vân tôn giả thì ngồi ở hai bên.

Mộng Tiêu Dao hai mắt phát sáng thích thú nhìn xung quanh, từ nhỏ nàng chỉ biết sống trong nhà, chưa từng ra đường nên đối với sự náo nhiệt của đấu trường hôm nay khiến nàng rất thích thú.

Hòa Vân tôn giả ngồi tại ghế nhắm mắt dưỡng thần, Lâm Thanh Phong xem xét xung quanh một chút.

Chỉ thấy những hàng ghế đầu của đấu trường đều đã có người của các tông môn ngồi xuống quan sát, mỗi tông môn mặc một thân y phục khác nhau nên rất dễ nhận thấy.

Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn xung quanh không thấy Thanh Phong môn thì hắn lắc đầu.

Đối với Thanh Phong môn bọn người này, Lâm Thanh Phong không muốn quan tâm, nhưng bọn hắn nếu lại tiến đến tìm phiền phức thì Lâm Thanh Phong không ngại tiến bọn hắn về trời.

Bách Hiểu Sinh cũng đã tới, hắn là thành chủ tổ chức Đại Hội lần này nên hắn ngồi ở vị trí khá cao để quan sát tất cả.

Một lúc sau phía dưới đấu trường có một người bước ra, cảnh giới của hắn không cao không thấp là một vị Trúc Cơ tầng 4.

Hắn bước lên võ đài nhìn xung quanh rồi gật đầu, ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu nói.

-Cảm ơn hôm nay mọi người đã đến đây theo dõi Đại Hội thu đồ.

-Trước tiên giới thiệu một chút, tại hạ là trọng tài của Đại Hội lần này.

Tên trọng tài đã truyền linh lực vào giọng nói để giọng nói có thể vang xa, giúp mọi người xung quanh có thể nghe thấy được.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi ngồi yên nghe trọng tài nói tiếp.

Trọng tài ho nhẹ rồi mở miệng.

-Quy tắc của Đại Hội lần này đoán chừng mọi người cũng đã nghe qua nhưng tại hạ xin được phép nhắc lại.

-Quy tắc thi đấu 1 vs 1, thi đấu tới khi một người rơi đài, nhận thua hoặc không còn sức chiến đấu thì dừng.

Mọi người ngồi xung quanh đấu trường đã bắt đầu yên lặng lại rồi nghe người trọng tài nói.

-Được rồi, quy tắc chỉ bấy nhiêu, sau vài ngày thi đấu vòng loại lúc trước, chúng ta đã chọn ra được 32 cặp thi đấu cho kì đại hội lần này.

-Xin mời các tuyển thủ bước ra sân tiến hành nghi thức bốc thăm lựa chọn đối thủ.

Tên trọng tài dứt lời, thì các tuyển thủ tham dự đại hội lần này cũng bắt đầu bước ra.

32 cặp đấu 64 người tuyển thủ tiến về võ đài, tên trọng tài nhìn xem rồi gật đầu.

Hắn lấy trong nhẫn trữ vật ra một chiếc hòm rồi nói.

-Xin mời các tuyển thủ bước lên bốc thăm, trong chiếc hòm này có 64 tờ giấy được đánh số theo thứ tự của mỗi cặp đấu từ 1 đến 32 tương ứng với thứ tự mỗi trận đấu, chiếc hòm này cũng là một chiếc hòm đặc biệt có thể ngăn cản linh thức của các người, vì vậy các người chỉ có thể dựa vào vận khí mà bốc thăm.

Mọi người đồng thời gật đầu rồi lần lượt tiến hành bốc thăm.

Một lúc sau tất cả mọi người đều đã bốc thăm xong, tên trọng tài gật đầu, thu lại chiếc hòm vào nhẫn trữ vật rồi nói.

-Các tuyển thủ hiện tại có thể mở tờ giấy trên tay nhìn xem, đồng thời xin mời mọi người trở vào trong chờ đợi ngoại trừ cặp đấu thứ nhất.

64 người mở tờ giấy ra xem thử, rồi 62 người bắt đầu tiến vào trong, chỉ để lại 2 người còn đứng lại võ đài.

Nam Cung Mị Ảnh may mắn được tham dự trận đấu đầu tiên, đối thủ của nàng là một tên công tử một thân y phục trắng, tay cầm quạt phe phẩy trong rất tiêu sái.

Trọng tài thấy mọi người đã vào trong thì gật đầu rồi mở miệng.

-Xin mời hai vị tuyển thủ báo ra danh tính cùng cảnh giới.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt lạnh nhạt.

-Nam Cung Mị Ảnh, luyện khí tầng 10.

Còn tên công tử trước mặt nở nụ cười rồi nói.

-Tại hạ Thành Lý Văn, cảnh giới luyện khí tầng 10 xin cô nương chỉ giáo.

Trọng tài thấy hai người đã chào hỏi xong thì mở miệng.

-Được rồi, như vậy ta tuyên bố trận đấu.

-Bắt đầu.

Nói xong hai chữ “Bắt đầu” thì tên trọng tài nhanh chóng nhảy ra phía sau, chừa lại võ đài cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng lấy ra thanh kiếm từ nhẫn trữ vật, nàng lấy ra là thanh kiếm bình thường nàng hay dùng, nàng muốn thi đấu để kiếm thêm kinh nghiệm chứ cũng không muốn lấy pháp khí ra nghiền ép người khác.

Thành Lý Văn nhìn Nam Cung Mị Ảnh đã lấy ra vũ khí thì gật đầu, tay cầm lấy cây quạt phe phẩy đứng tại chỗ.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn tên này rồi nhún nhún vai, nàng nhanh chóng xông tới tấn công.

Thành Lý Văn nở nụ cười rồi nhanh chóng né tránh, trong mắt hấn tư thế của Nam Cung Mị Ảnh tràn đầy sơ hở, hấn nhanh chóng đoán được nàng là một con thái điều vì thế hấn muốn đùa giỡn nàng một phen.

Lâm Thanh Phong cùng Hòa Vân tôn giả ngồi phía trên khán đài rất nhanh liền hiểu ý đồ của Thành Lý Văn, hai người đồng thời lắc đầu rồi đồng thanh mở miệng.

-Muốn chết.

Nam Cung Mị Ảnh là hàng thật giá thật thiên tài, tư chất của nàng ngay cả Hòa Vân tôn giả cũng phải nói là yêu nghiệt.

Chỉ là do nàng ít khi chiến đấu nên mới tràn đầy sơ hở, tên Thành Lý Văn trước mặt lại muốn kéo dài thời gian để đùa giỡn với nàng thì hấn thật sự muốn chết.

Đúng như Lâm Thanh Phong và Hòa Vân tôn giả dự đoán trước, chỉ một lúc sau tên Thành Lý Văn bắt đầu cảm thấy áp lực khi đối mặt với Nam Cung Mị Ảnh.

Sơ hở của Nam Cung Mị Ảnh ngày càng ít, nhưng thể tiến công ngày càng mãnh liệt khiến hấn khó bề xoay sở.

Lại thêm một lúc thì Thành Lý Văn khuôn mặt đáng chất bị Nam Cung Mị Ảnh đánh rơi khỏi võ đài.

Trọng tài ở một bên nhìn kết quả rồi gật đầu, trong lòng hấn cũng âm thầm khiếp sợ đối với biểu hiện của Nam Cung Mị Ảnh nhưng vẫn bất động thanh sắc mở miệng.

-Thành Lý Văn đã rơi đài, người chiến thắng là Nam Cung Mị Ảnh.

Những người thuộc các tông môn ngồi xem thì hai mắt phát sáng nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, bọn họ nhìn ra Nam Cung Mị Ảnh là thiên tài nên ai cũng muốn thu nàng về tông môn.

.....Hết Chương 56.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Phiền phức lại tới

Sau trận đấu của Nam Cung Mị Ảnh thì các trận đấu khác cũng nhanh chóng diễn ra.

Đa phần những người này đều đạt tới luyện khí tầng 9-10 nên chiến đấu rất căng thẳng.

Nhưng cũng chỉ là đối với bọn họ cùng những người đồng cấp thôi tất nhiên là không tính Lâm Thanh Phong.

Trong mắt Lâm Thanh Phong những người chiến đấu cứ như là một cảnh slowmotion, nhìn một lúc rồi hấn cũng ngáp ngắn ngáp dài.

Ở trận thứ 20 rốt cục cũng tới lượt Nam Cung Tuyết ra sân lúc này Lâm Thanh Phong mới ngồi thẳng người rồi chú ý xem.

Đối thủ của Nam Cung Tuyết là một tên mập béo ú đạt đến luyện khí tầng 10.

Tên mập này có thủ đoạn phòng ngự rất kì lạ, hấn thổi phòng cơ thể như một trái banh để ngăn chặn những đòn tấn công của Nam Cung Tuyết khiến nàng không thể tổn thương tới hấn.

Nhưng có một điểm là khi làm vậy thì hấn cũng không thể di chuyển và tấn công được chỉ có thể bị động phòng ngự.

Nam Cung Tuyết sau khi tấn công một hồi không có tác dụng thì nàng nhíu mày suy nghĩ.

Nàng nhanh chóng nghĩ ra ý tưởng, hai mắt nàng phát sáng rồi tiến lại gần tên này, nàng giơ tay ra, trên tay xuất hiện một viên hỏa cầu.

Nàng đưa viên hỏa cầu lại gần tên mập và bắt đầu ngồi đó... đốt.

Mặc dù tên mập này chịu đau đớn rất giỏi nhưng quần áo của hấn thì không được a.

Nam Cung Tuyết thấy hấn chỉ biết đứng yên không động đậy, nàng muốn tấn công cũng không được nên nàng dùng hỏa cầu thuật để đốt quần áo của hấn.

Nhìn thấy hành động của nàng thì toàn đấu trường một mặt mòng bức, ngay cả tên mập cũng mòng bức.

Rất nhanh sau đó cả đấu trường phát ra tiếng cười vang, mọi người đều ôm bụng cười ra nước mắt.

Mộng Tiêu Dao hai mắt phát sáng, Lâm Thanh Phong nở nụ cười đen tối, Hòa Vân tôn giả khòe miệng giật giật, hắn không biết phải nên khóc hay nên cười với hành động này của Nam Cung Tuyết.

Một lúc sau quần của tên mập rốt cục cũng bị đốt sạch, Nam Cung Tuyết nhìn hắn nở nụ cười rồi lại chuẩn bị đốt đến áo của hắn.

Tên mập lúc này thật sự sợ hãi, nụ cười vô hại của Nam Cung Tuyết lúc này trong mắt hắn là nụ cười của một tên ác ma.

Tên mập nhanh chóng la hét.

-Đừng, đừng, ngươi là ác ma, ngươi đừng tới đây. Ta nhận thua a.

Cắt lời xong tên mập nhanh chóng thu nhỏ người rồi dùng tay che lại bộ phận nhạy cảm, nhanh chóng chạy vào trong.

Toàn trường lại vang lên một trận cười đình tai nhức óc.

Tên trọng tài thấy kết quả như vậy thì cũng lắc đầu sau đó mở miệng.

-Đối thủ đã nhận thua, vòng này người chiến thắng là Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết nở nụ cười, nàng vui vẻ cúi đầu chào khán giả rồi đi vào trong.

Lâm Thanh Phong ngồi trên khán đài nhìn nàng chạy vào thì nở nụ cười rồi gật đầu hài lòng.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết rời khỏi khu vực dành cho tuyển thủ và nhờ một tên thủ vệ dẫn đường đến chỗ ba người Lâm Thanh Phong đang ngồi.

Mộng Tiêu Dao nhanh chóng chạy tới ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy hai nàng đang đi tới thì mỉm cười gật đầu rồi mở miệng.

-Cả hai làm rất tốt.

Nghe được lời khen của Lâm Thanh Phong thì hai nàng nở nụ cười gật đầu rồi tiến lại ghé ngồi xuống.

Nam Cung Mị Ảnh mở miệng.

-Sau khi kết thúc 32 vòng đấu thì ngày mai sẽ tiếp tục tiến hành 16 vòng, ta cùng tiểu Tuyết đã được vào vòng trong nên hiện tại rảnh rồi.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi mở miệng.

-Vậy tiếp theo mọi người muốn tiếp tục ngồi đây theo dõi hay là ra ngoài đi dạo?

Nam Cung Mị Ảnh không có ý kiến, còn Mộng Tiêu Dao và Nam Cung Tuyết đều cảm thấy đói nên nhanh chóng mở miệng.

-Chúng ta ra ngoài tìm gì ăn a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn hai nàng rồi gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong vừa muốn đứng dậy thì một đoàn người mang theo y phục màu xanh lam kiểu dáng khác biệt với Thanh Phong môn đã tiến đến đứng trước mặt bọn hắn.

Cầm đầu là một vị nữ phụ, nàng đứng trước mặt bọn người, nhìn về Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Xin chào vị tiểu hữu này, ta là Lạc trưởng lão của Thủy Tinh Cung ta muốn mời ngươi gia nhập vào Thủy Tinh Cung ngươi đồng ý không?

Nam Cung Mị Ảnh nhìn bọn người này rồi quay đầu sang nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng hiểu ra ý đồ của bọn người này nên hắn nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Chuyện này nàng cứ quyết định, ta sẽ không ngăn cản lựa chọn của nàng.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng suy tư một chút rồi nhìn về phía bọn người Thủy Tinh Cung mở miệng.

-Ta sẽ không gia nhập, ta tới đây chỉ để tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu chứ cũng không muốn gia nhập tông môn.

Lạc trưởng lão nghe được lời này thì nàng có chút thất lạc, nhưng vẫn cố gắng hỏi lại.

-Người thật sự quyết định như vậy?

Đáp lại nàng chỉ có vẻ mặt kiên định của Nam Cung Mị Ảnh.

Lạc trưởng lão hít một hơi, nàng gật đầu rồi dẫn theo đám đệ tử rời đi.

Nhìn Lạc trưởng lão rời đi Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, rồi nở nụ cười vui vẻ, nàng đã quyết định đi theo Lâm Thanh Phong nên nàng không muốn phải gia nhập một tông môn nào khác.

Lâm Thanh Phong nghe được quyết định của nàng thì cũng nở nụ cười gật đầu.

Mặc dù hắn không muốn ngăn cản quyết định của nàng, nhưng hắn không muốn nàng gia nhập loại tông môn như thế này.

Trong mắt của Lâm Thanh Phong thì những tông môn này quá yếu, nếu Nam Cung Mị Ảnh muốn gia nhập tông môn thì hắn muốn nàng gia nhập một tông môn có cường giả như Hỏa Vân tôn giả tọa trấn hơn.

Quay đầu Lâm Thanh Phong dẫn đầu đoàn người rời đi đấu trường.

Cách Nam Cung Thành vài dặm đường, một bọn người mang theo lam sắc y phục đang tụ tập một chỗ.

Bọn chúng chính là người của Thanh Phong môn mà vài ngày trước đã bị Lâm Thanh Phong đánh bất tỉnh.

Phong sư huynh khuôn mặt âm trầm hắn nở nụ cười ác độc nhìn về Nam Cung Thành mở miệng lầm bầm.

-Lâm Thanh Phong a Lâm Thanh Phong, còn có những con tiện nhân kia, đợi vài ngày sau chương môn tới đây thì ta muốn cho các người sống không bằng chết.

Bọn người ngồi xung quanh hắn cũng mang theo ánh mắt ác độc nhìn về phía Nam Cung Thành.

....

Bọn người Lâm Thanh Phong sau khi ra khỏi đấu trường thì liền đi tìm một chỗ để ăn trưa.

Ăn xong thì bọn hắn lại tiếp tục đi dạo xung quanh Nam Cung Thành mãi đến trời tối thì mới về tới Nam Cung gia tộc.

Về tới tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì Bách Hiểu Sinh đã đứng trước tiểu viện chờ đợi, thấy bọn Lâm Thanh Phong đã trở về thì Bách Hiểu Sinh nhanh chóng bước tới.

-Lâm tiểu hữu chuyện lớn không tốt.

Lâm Thanh Phong nhíu mày ra hiệu cho bọn người Nam Cung Mị Ảnh trở vào trước còn hắn ở lại nghe Bách Hiểu Sinh nói.

Bách Hiểu Sinh một mặt nghiêm trọng nói với Lâm Thanh Phong.

-Lâm tiểu hữu, theo như ta điều tra được thì mấy ngày tới bọn người Thanh Phong môn sẽ tìm đến người.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì một mặt khinh thường nhìn lại Bách Hiểu Sinh.

Bách Hiểu Sinh nhận ra được vẻ khinh thường của Lâm Thanh Phong nên cố gắng nói tiếp.

-Lần này thật sự không tốt, người tới sẽ là Chương môn Thanh Phong môn, Quân Vô Tà.

-Quân Vô Tà là một tên nổi danh ác độc, hắn là một Hóa Thần kì tu sĩ a.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của Bách Hiểu Sinh thì cũng nhíu mày, thật sự hắn không quan tâm lắm một tên Hóa Thần kì tu sĩ.

Theo đánh giá của Hỏa Vân tôn giả thì thực lực hiện tại của Lâm Thanh Phong cũng ngang bằng Luyện Hư viên mãn tu sĩ nên hắn không sợ.

Phải biết rằng thực lực của Luyện Hư kì và Hóa Thần kì cách nhau một trời một vực rất khó để vượt qua.

Chỉ cần một tên Luyện Hư kì cho dù là yếu ớt nhất trong những Luyện Hư sơ kì thì cũng có thể đánh bại mười tên Hóa Thần kì viên mãn a.

Nhưng nếu là một tên Hóa Thần kì ác độc thì khác, bọn hắn có thể không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Đây mới chính là điều làm Lâm Thanh Phong lo lắng.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh thì có hấn và Hòa Vân tôn giả bảo vệ nhưng Nam Cung gia tộc lại khác a.

Mặc dù Lâm Thanh Phong không quan tâm Nam Cung gia tộc nhưng lão bà của hấn lại quan tâm a.

Nếu tên Quân Vô Tà nhắm vào Nam Cung gia tộc ra tay thì Lâm Thanh Phong cũng không có cách giải quyết được.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một hồi rồi hỏi Bách Hiểu Sinh.

-Như vậy, người có thể đoán được bao giờ hấn tới đây a?

Bách Hiểu Sinh suy tính một chút rồi trả lời.

-Chắc khoảng chừng 3-4 ngày này, ta cũng không chắc được nhưng cũng cỡ như vậy.

Lâm Thanh Phong sờ cằm rồi gật đầu mở miệng.

-Vậy được rồi, người cứ yên tâm, ta sẽ có cách giải quyết chuyện này.

Bách Hiểu Sinh vẫn có chút lo lắng nhìn về Lâm Thanh Phong, nhưng hấn cũng chỉ thờ dài một hơi rồi quay đầu bỏ đi.

Lâm Thanh Phong cũng không có biện pháp nào khác, hấn nhủ mày suy nghĩ rồi bước vào tiểu viện.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn đợi Lâm Thanh Phong ở trước cửa, thấy hấn suy tư bước vào thì nàng tiến lại hỏi.

-Sao vậy phu quân? Có chuyện gì khó nghĩ a?

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi nhìn nàng rồi lại nhìn Nam Cung Tuyết đang vui vẻ cười đùa với Mộng Tiêu Dao.

Đầu óc hấn bỗng dưng thông suốt, hấn nở nụ cười đen tối rồi nói.

-Không sao, ta đã có cách giải quyết.

Nam Cung Mị Ảnh tay che trán, nàng biết được mỗi khi Lâm Thanh Phong nở nụ cười như thế này thì sẽ có một người nào đó bị hấn đem đi làm lao công bất đắc dĩ.

Đúng như Nam Cung Mị Ảnh suy nghĩ, lần này Lâm Thanh Phong nghĩ tới biện pháp đó là Hòa Vân tôn giả a.

.....Hết Chương 57.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Quân Vô Tà tới

Sáng sớm ngày kế tiếp.

Lâm Thanh Phong cùng với ba người Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết và Mộng Tiêu Dao lại tiến về đấu trường.

Hòa Vân tôn giả cũng không đi theo, vì hôm qua hấn đã đánh giá sơ bộ thực lực của tất cả các tuyển thủ, không ai có thể làm khó được Nam Cung Tuyết vì vậy hấn cũng không muốn nhìn.

Ngoài ra nhiệm vụ thật sự của Hòa Vân tôn giả là thủ hộ tại Nam Cung gia tộc không để cho Quân Vô Tà đến để phá hoại.

Lúc đầu hấn cũng không muốn nhận việc này nhưng vì Nam Cung Tuyết mở miệng van xin nên hấn cũng đành chấp nhận.

Lâm Thanh Phong đưa Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết tới khu vực dành cho các tuyển thủ rồi lại cùng Mộng Tiêu Dao đi tới khán đài ngồi xuống.

Rất nhanh sau đó thì trọng tài cũng xuất hiện, vẫn là tên trọng tài hôm qua, ngày hôm nay sẽ có 16 cặp đấu nên hấn lại tiếp tục cho bốc thăm để quyết định.

Vào tới vòng này tất cả các tuyển thủ đều đạt tới luyện khí tầng 10, ngoài Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết còn có 2 người rất mạnh tùy thời có thể Trúc Cơ.

2 người này là 2 thiên tài của một gia tộc nhỏ họ Trần bọn họ được đánh giá là 2 người mạnh nhất cuộc thi lần này, hai người đều mang hỏa hệ thiên linh căn.

Tuy 2 người thật sự mạnh hơn 2 tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết.

Nhưng trong mắt Hỏa Vân tôn giả thì 2 người này cũng chỉ có vậy mà thôi, tư chất của 2 người không bằng một góc của Nam Cung Tuyết nên hắn cũng chẳng quan tâm.

Trong mắt của Hỏa Vân tôn giả, cái mà Nam Cung Tuyết thiếu chính là kinh nghiệm chiến đấu, nhưng với tư chất của nàng điều đó không phải vấn đề.

Bách Hiểu Sinh vẫn ngồi trên đài cao, hắn thấy mọi người đã đến đông đủ nên phát tay ra hiệu với trọng tài mau chóng rút thăm.

Các cặp đấu cũng nhanh chóng được định ra.

Nam Cung Mị Ảnh cùng với Nam Cung Tuyết sẽ đấu ở 2 trận cuối cùng vì thế hai nàng lại tới khán đài cùng Lâm Thanh Phong ngồi xem các trận đấu.

Các trận đấu diễn ra rất gay cấn, những người vào tới vòng này đều là thiên tài từ các nơi điều đó làm cho những trận đấu này càng thêm hấp dẫn.

Những tông môn tới đây để thu nhận đồ đệ hai mắt đều sáng rực vì biểu hiện của những tuyển thủ này.

Cuối cùng cũng đến lượt Nam Cung Mị Ảnh ra sân, đối thủ của nàng là một trong 2 vị thiên tài của Trần gia.

Nam Cung Mị Ảnh nàng cũng biết được trận đấu này rất khó khăn nên vẻ mặt nàng rất nghiêm túc.

Tên Trần gia vẻ mặt cũng nghiêm túc mà đánh giá Nam Cung Mị Ảnh, sau trận đấu hôm qua hắn cũng biết được nàng thật sự rất mạnh.

Trọng tài thấy hai người ánh mắt thận trọng nhìn nhau thì hắn gật đầu rồi nói.

-Hai tuyển thủ đã sẵn sàng... như vậy ta tuyên bố trận đấu chính thức. Bắt đầu.

Trọng tài vừa dứt lời thì liền nhảy xuống võ đài nhường chỗ cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh tay cầm kiếm lao nhanh về phía tên họ Trần.

Nhưng cũng đúng lúc này, một giọng nói vang lên khiến nàng dừng tay.

-Ai là Lâm Thanh Phong? Nhanh chóng bước ra, ta sẽ lưu ngươi toàn thân.

Một người mang áo bào đen xuất hiện, hắn lơ lửng giữa đấu trường về mặt trên đầy sát khí nhìn xuống khán đài.

Sự xuất hiện của người này khiến trận đấu bị dừng lại.

Lâm Thanh Phong nhíu mày đánh giá người này, hắn không biết người này là ai nên cũng không muốn bước ra.

Lúc này một vị trưởng lão của một tông môn nào đó đứng lên mở miệng.

-Quân chủ môn, không biết vì chuyện gì mà ngài lại tới đây làm gián đoạn Đại Hội a?

Giọng nói của vị trưởng lão này khá lớn nên Lâm Thanh Phong cũng nghe được và cũng đoán ra được người này chính là chủ môn Quân Vô Tà mà hôm qua Bách Hiểu Sinh đã nhắc tới.

Quân Vô Tà cũng không trả lời, chỉ thấy hắn đưa tay về phía người này rồi khẽ siết một cái thì đầu óc vị trưởng lão vừa lên tiếng đã bể nát.

Toàn bộ đấu trường nhìn thấy cảnh này thì đều hít một hơi lạnh.

Lạc trưởng lão của Thủy Tinh Cung nhíu mày rồi đứng dậy mở miệng.

-Quân chủ môn, ngài làm vậy là khinh người quá đáng a, chẳng lẽ ngài muốn làm địch nhân của tất cả tông môn tại đây sao?

Quân Vô Tà nghe được lời này thì hắn nở nụ cười quỷ dị rồi nói.

-Làm địch nhân với các ngươi? Đừng tự đề cao chính mình, các ngươi chỉ là một đám kiến hôi vậy mà muốn làm địch nhân của ta?

Nói rồi Quân Vô Tà lại ra tay với Lạc trưởng lão, nhưng lần này Lạc trưởng lão đã chuẩn bị sẵn nên nàng đã tránh được.

Nhưng mặc dù tránh được thì nàng cũng vô lực chiến đấu.

Lạc trưởng lão mặt không thể tin được nhìn Quân Vô Tà, nàng lấp bắp mở miệng.

-Ngươi... chẳng lẽ ngươi đã đột phá đến Luyện Hư kì?

Quân Vô Tà không trả lời nàng, hần chỉ cười phá lên coi như xác nhận.

Nghe được tiếng cười của hần, tất cả trưởng lão của các tông môn ở đây như lâm đại địch, bọn hần mau chóng cầm lấy vũ khí một mặt ngưng trọng nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà thấy cảnh này thì nở nụ cười lạnh rồi mở miệng.

-Hôm nay ta cũng không muốn gây chiến với các ngươi, ta tới đây chỉ để tìm Lâm Thanh Phong, các ngươi nếu muốn cản đường ta thì ta cũng không ngại giết các ngươi một thể.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên nghe thì nhíu mày, hần không bắt ngờ lắm vì tên Quân Vô Tà này muốn tìm hần.

Ở giữa sân, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhíu mày nhìn tên Quân Vô Tà, nàng biết được tên này tới đây tìm Lâm Thanh Phong là không có hảo ý.

Quân Vô Tà vẫn trôi nổi trên không trung, hần hít mắt nhìn khắp đấu trường rồi lại liếc mắt tới võ đài.

Hần nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh thì hai mắt phát sáng sau đó mở miệng.

-Haha, không ngờ lần này còn tìm được một tiểu mỹ nhân, được rồi sau khi giải quyết xong chuyện này thì ta sẽ thu ngươi về làm ấm giường.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hai mắt tràn đầy sát khí nhìn Quân Vô Tà, nhưng sau đó hần lại nở nụ cười đứng dậy mở miệng.

-Ta là Lâm Thanh Phong, ngươi muốn để lão bà ta làm ấm giường có hỏi qua ý kiến của ta a?

Quân Vô Tà cau mày nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng nhìn ra Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Luyện Khí viên mãi thì hần lại nở nụ cười ác độc.

-Khá lắm, một tên Luyện Khí viên mãi lại dám giết người của Thanh Phong môn ta, như vậy ngươi có thể đi chết sau đó ta lại thu lão bà của ngươi.

Nói rồi Quân Vô Tà lao nhanh tới trước mặt Lâm Thanh Phong, hần vẫn nở nụ cười ác độc sau đó ra tay móc lấy trái tim của Lâm Thanh Phong.

Quân Vô Tà đã cảm giác được bàn tay của hần đã chạm được vào lớp quần áo mỏng manh của Lâm Thanh Phong thì hần càng đắc ý.

Nhưng lúc này hần cũng nhíu mày, hần không cảm giác được bàn tay của hần xuyên qua da thịt, bỗng một giọng nói truyền vào lỗ tai của hần.

-Gãi ngứa cho người khác vui về lắm sao?

Quân Vô Tà giật nảy mình, hần nhanh chóng lùi về phía sau rồi nhíu mày nhìn Lâm Thanh Phong.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong vẫn đứng đó, tay chấp sau lưng mở mắt nhìn thẳng vào hần.

Quân Vô Tà nhíu mày rồi nở nụ cười lạnh.

-Tốt lắm, một tên tiểu tử Luyện Khí viên mãi còn mang theo một bộ pháp khí phòng thân có thể đỡ được một kích của ta.

Nói rồi Quân Vô Tà vẻ mặt nghiêm túc nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó hần lấy ra vũ khí là một cây thương từ nhãn trữ vật.

Tay cầm vũ khí, Quân Vô Tà nhìn Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Lần này ta sẽ ra tay toàn lực giết ngươi rồi ta sẽ thu lấy lão bà ngươi và cả kiện pháp khí của ngươi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi cũng móc ra một viên đồng tệ cầm trên tay rồi dùng toàn lực bắn về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, hần nhanh chóng cầm lấy vũ khí để đỡ lấy viên đồng tệ.

Viên đồng tệ Lâm Thanh Phong bắn ra va chạm với cây thương của Quân Vô Tà phát lên một tiếng keng... thanh thúy.

Quân Vô Tà nhận lấy chấn động, thân thể nhanh chóng lùi lại một khoảng cách xa mới dừng lại.

Quân Vô Tà một mặt kinh hãi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Đừng nói là hần, toàn trường mọi người cũng một mặt kinh hãi khi chứng kiến cảnh này.

Ngay cả Lạc trưởng lão cũng kinh ngạc không thôi, nàng là ai? Lạc trưởng lão của Thủy Tinh Cung tu vi đạt đến Hóa Thần kì tầng 7, nàng không thể chống lại Quân Vô Tà.

Nhưng Quân Vô Tà lại bị một viên đồng tệ bắn bay, kinh dị hơn người bắn ra viên đồng tệ này lại là một tên Luyện Khí viên mãn thái điều.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Quân Vô Tà đỡ được viên đồng tệ thì hần cũng chấn kinh.

Trong ấn tượng của Lâm Thanh Phong thì ngoại trừ Hỏa Vân tôn giả thì không có ai đỡ được một chiêu của hần a.

Nhưng tên Quân Vô Tà trước mặt lại đỡ được, vì thế Lâm Thanh Phong cũng nghiêm túc hần lên rồi nhìn về Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lúc này hai tay cầm lấy thương nhưng hai tay hần đều run rẩy, lực chấn động khi va chạm với viên đồng tệ lúc này làm tay hần tê rần.

Quân Vô Tà có chút kinh dị nhìn về Lâm Thanh Phong sau đó hần quả quyết... quay đầu bỏ chạy.

.....Hết Chương 58.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Một lần cưới 2 lão bà?

Toàn trường một mặt mộng bức nhìn Quân Vô Tà bỏ chạy, nhưng Lâm Thanh Phong phản ứng rất nhanh, hần không thể để tên này bỏ chạy được vì sẽ gây ra rất nhiều phiền phức.

Lâm Thanh Phong hành động nhanh chóng, hần dùng sức búng người một cái rồi nhanh chóng bay theo Quân Vô Tà.

Lâm Thanh Phong như một viên đạn pháo bay về phía Quân Vô Tà, chỉ trong một hơi thở thì hần đã tới trước mặt Quân Vô Tà rồi nhanh chóng dùng sức cho Quân Vô Tà một cái tát.

Quân Vô Tà một mặt không thể tưởng tượng nổi, hần không ngờ tốc độ của Lâm Thanh Phong quá nhanh, hần không kịp phản ứng nên lãnh trọn một cái tát.

Thân thể của Quân Vô Tà nhanh chóng bay ngược lại, rơi vào giữa võ đài tạo thành một cái hố sâu.

Toàn trường lúc này một mặt chấn kinh vẫn chưa có người nào hoàn hồn.

Lãnh trọn một tát của Lâm Thanh Phong, Quân Vô Tà nằm thoi thóp trong hố sâu không có sức để di chuyển.

Hiện tại xương cốt của hần hoàn toàn vỡ nát, kinh mạch tán loạn không thể di chuyển.

Lâm Thanh Phong rất nhanh quay trở về, bước tới hố rồi nắm lấy Quân Vô Tà vứt sang một bên tựa như vứt một con gà.

Lạc trưởng lão nhìn cảnh này thì hít một hơi thật sâu, nàng âm thầm may mắn vì hôm qua không ra tay cướp lấy Nam Cung Mị Ảnh.

Không thấy cảnh trước mặt sao? Chỉ với một cái tát mà Lâm Thanh Phong đã khiến một vị Luyện Hư kì cường giả chỉ còn một hơi thở, nàng chắc chắn rằng hôm qua chỉ cần nàng ra tay thì hôm nay nàng không nhìn thấy mặt trời.

Nhìn cảnh tượng trước mắt toàn trường đều hít một hơi khí lạnh, lúc này Bách Hiểu Sinh cũng nhanh chóng ra mặt.

-Hôm nay Đại Hội thu đồ kết thúc, xin mời mọi người nhanh chóng ra về.

Những tên thủ vệ nghe lệnh, nhanh chóng đuổi hết những khán giả ở đấu trường, chỉ để lại những người thuộc các tông môn và các tuyến thủ ở lại.

Rất nhanh sau đó toàn trường yên tĩnh, chỉ để lại người của các tông môn, Bách Hiểu Sinh, bốn người bọn Lâm Thanh Phong cùng với Quân Vô Tà còn đang nằm thoi thóp trên võ đài.

Lúc này bốn người của Thanh Phong môn cũng vừa tới dẫn đầu là tên Phong sư huynh, khi hần bước vào thì thấy Lâm Thanh Phong đứng đó nên nở nụ cười lạnh mở miệng.

-Lâm Thanh Phong ngày hôm nay các ngươi phải chết.

Lâm Thanh Phong nhú mày nhìn tên này rồi quay đầu không để ý.

Những người khác khi nghe thấy lời này thì quay đầu nhìn bọn người Thanh Phong môn như nhìn một đám người ngu.

Tên Phong sư huynh lúc này vẫn không để ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh hắn chỉ tay vào Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Đội chúng môn tới đây thì ngươi sẽ chết, ta muốn xem thử ngươi đắc ý được bao lâu.

Quân Vô Tà đang nằm trên võ đài thoi thóp, nghe thấy lời này thì hắn cũng tức phun ra một búng máu, hắn nói với giọng run run.

-Xin các người... nhanh chóng... giúp ta... giết những tên nghịch đồ này...

Những trưởng lão ở các tông môn khác nghe lời này thì thở dài rồi ra tay, bọn hắn cũng biết được Quân Vô Tà đây là không muốn tông môn bị hủy diệt nên mới quyết định như vậy.

Bọn người Thanh Phong môn lúc này mặt mặt mưng mưng, tới lúc bọn hắn chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

Quân Vô Tà sau khi thấy bọn người này đã chết thì cũng thở dài ra một hơi, hắn biết lần này hắn thật sự đã phải thiết bản nên không muốn gây họa cho tông môn.

Quân Vô Tà một thân vô lực nhìn về Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Chuyện này...thật sự xin lỗi tiền bối...xin tiền bối tha thứ cho tông môn ta.

Lâm Thanh Phong mặt không sao cả nhìn hắn rồi nói.

-Được rồi, thật sự ta không thích phiền phức cũng không muốn thêm việc vào người, lần này chỉ tới đây thôi, nếu ngươi có thể sống thì đó là do mệnh của ngươi chưa tận.

Quân Vô Tà nghe được lời này thì thở ra một hơi, hắn cố gắng lấy ra một viên đan dược rồi nuốt vào kéo dài tính mạng.

Bọn người xung quanh nhìn thấy tình cảnh này của Quân Vô Tà thì đều thở dài, một số người nhanh chóng nói ra ý niệm xấu nhưng mặt vẫn vô biểu tình.

Quân Vô Tà sau khi nuốt viên đan dược thì coi như kéo dài được tính mạng.

Đan dược mà hắn nuốt nhìn qua cũng biết là rất trân quý có thể kéo dài tính mạng.

Lúc đầu hắn cũng không muốn sử dụng vì nếu sử dụng thì Lâm Thanh Phong cũng sẽ giết hắn thôi.

Nên tới khi Lâm Thanh Phong tha mạng thì hắn mới gắng sức mà dùng.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy tất cả rồi gật đầu nhìn Bách Hiểu Sinh mở miệng.

-Cuộc thi này còn muốn tiếp tục a?

Bách Hiểu Sinh cùng các trưởng lão tông môn đều nhanh chóng lắc đầu.

Nói đùa, nếu như trong chiến đấu Nam Cung Mị Ảnh lại bị thương thì sao? Thực lực của Lâm Thanh Phong mạnh như vậy thì cho dù tất cả bọn hắn ở đây cũng không chịu nổi khi Lâm Thanh Phong tức giận à.

Hôm qua những tên tuyển thủ này cũng đã chiến đấu một lần rồi, nên hiện tại cũng không cần thiết phải đấu nữa.

Thật ra những vòng đấu sau chỉ để bọn người này mua vui mà thôi, cũng không cần thiết cử hành.

Lâm Thanh Phong gật đầu với những người này rồi quay đầu dẫn Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao rời đi.

Những người ở đây thấy bọn họ rời đi thì mới thở ra một hơi, những tông môn thì nhanh chóng chọn ra những đệ tử mà bọn họ nhìn trúng rồi cũng rời đi.

Đại Hội thu đồ sau ngày hôm đó cũng nhanh chóng kết thúc.

Thực lực mạnh mẽ của Lâm Thanh Phong cũng nhanh chóng được lan truyền khắp Nam Cung Thành, khiến người nghe chỉ biết thở dài cúi đầu.

Nam Cung gia tộc nhanh chóng phát lên như mặt trời ban trưa.

Nam Cung Phi Vân lúc này nụ cười đã kéo tới tận mang tai, lần này thật sự Nam Cung gia tộc nhất được bảo.

Trong tiểu viện của Nam Cung Mị Ảnh thì vẫn yên tĩnh, Lâm Thanh Phong vẫn tiếp tục nấu ăn, Mộng Tiêu Dao thì trong phòng tu luyện, Nam Cung Mị Ảnh đối chiến với Nam Cung Tuyết, Hòa Vân tôn giả nhắm mắt dưỡng thần thuận tiện chỉ điểm, còn Ninh Thiên Nhai tiếp tục chăm sóc Tiểu Hồng Trần.

Trời tối, sau khi bọn người Lâm Thanh Phong đã ăn no nê, Lâm Thanh Phong ngẩng đầu hỏi Hòa Vân tôn giả.

-Lão già, những người kia lúc nào thì tới a?

Hòa Vân tôn giả nhú mày rồi mở miệng.

-Ta nghĩ cũng sắp rồi, hẳn là ngày mai sẽ đến a.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nở nụ cười đen tối nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt cúi đầu, nàng biết tại sao Lâm Thanh Phong lại nở nụ cười như vậy.

Tên ham tiền này chắc chắn là đang đánh chủ ý tới tiền mừng khi bọn họ tổ chức đám cưới a.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi nhìn trời nói bằng quơ.

-Ta và Mị Ảnh vài ngày sau sẽ tổ chức đám cưới a.

Hòa Vân tôn giả mặt xạm đen, hẳn hiểu được ý của Lâm Thanh Phong là gì.

Bọn người Nam Cung Tuyết hai mắt sáng rực lên nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao thì nhao nhao trêu chọc Nam Cung Mị Ảnh, còn Ninh Thiên Nhai có chút thất lạc nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong hiện tại vẻ mặt đắc ý ngẩng đầu nhìn trời nên không để ý, nhưng Nam Cung Mị Ảnh lại nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Thiên Nhai a.

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nàng lại nở nụ cười.

Đến tối, mọi người nhanh chóng trở về phòng Nam Cung Mị Ảnh lại kéo tay Ninh Thiên Nhai tới phòng mình.

Ninh Thiên Nhai trong lòng xoắn xuýt nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhìn Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh thấy Ninh Thiên Nhai đã bình tĩnh thì nở nụ cười rồi nhỏ nhẹ nói.

-Muội cũng rất yêu thích phu quân a.

Ninh Thiên Nhai bị chọc trúng tâm sự nên nàng hốt hoảng đỏ mặt cúi đầu không nói gì.

Nam Cung Mị Ảnh cười cười nhìn nàng rồi tiếp tục nói.

-Thật sự ta rất yêu thích phu quân không muốn chia sẻ hẳn với bất kì ai.

Ninh Thiên Nhai cúi đầu ủ rũ, nàng vẫn không nói gì.

Nam Cung Mị Ảnh lại tiếp tục nói.

-Nhưng, nếu người đó là muội thì ta không sao cả.

Ninh Thiên Nhai hai mắt phát sáng nhìn Nam Cung Mị Ảnh nhưng rồi lại ủ rũ nói.

-Tạ ơn Mị Ảnh tỷ, nhưng ta không xứng với Lâm công tử a.

Nam Cung Mị Ảnh phát tay đánh gãy nàng.

-Cái gì mà xứng với không xứng a? Không bằng người hỏi thử hẳn một chút.

Ninh Thiên Nhai đỏ mặt rồi nhanh chóng lắc đầu.

Nam Cung Mị Ảnh cười cười rồi mở miệng lên tiếng.

-Phu quân còn không muốn ra a.

Ninh Thiên Nhai hốt hoảng nhìn vào trong, chỉ thấy lúc này Lâm Thanh Phong bước ra tay gãi đầu khuôn mặt không biết làm sao.

Lâm Thanh Phong sau khi nghe Nam Cung Mị Ảnh nói thì hấn cũng mộng bức không biết làm sao, chỉ đành theo mưu kế của Nam Cung Mị Ảnh trốn vào trong nghe lên ý của Ninh Thiên Nhai.

Lâm Thanh Phong đứng trước mặt Ninh Thiên Nhai gỡ đầu rồi mở miệng.

-Nàng thật sự yêu thích ta a.

Ninh Thiên Nhai đỏ mặt cúi đầu nhưng rất nhanh sau đó ánh mắt nàng kiên định rồi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Thanh Phong.

-Thật sự.

Lâm Thanh Phong nghe được lời của nàng thì mỉm cười rồi mở miệng.

-Vậy được, vậy ta một lần sẽ cưới cả 2 nàng.

Ninh Thiên Nhai nở nụ cười vui mừng, ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn hai nàng rồi nở nụ cười đê tiện.

-Như vậy đêm nay cả 3 người chúng ta ở cùng một chỗ a.

Ninh Thiên Nhai, Nam Cung Mị Ảnh hoảng hốt, cả 2 nàng muốn bỏ chạy nhưng lại bị Lâm Thanh Phong giữ lại.

.....Hết Chương 59.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Băng Thánh, Âm tôn giả, Dương tôn giả

Trời sáng sớm, ánh nắng chiếu khắp muôn nơi Lâm Thanh Phong tỉnh dậy, bên cạnh hấn lúc này có 2 mỹ nữ đang nằm ngủ.

Khung cảnh xung quanh phòng có chút lộn xộn báo hiệu đêm qua đã có một trận đả chiến.

Nhìn hai mỹ nữ đang còn ngủ bên cạnh Lâm Thanh Phong nở nụ cười hắc hắc.

Rồi nhanh chóng xuống giường, mặc vào y phục sau đó bước ra khỏi cửa tiến về phòng bếp.

Hấn muốn làm một chút đồ ăn để bồi bổ cho 2 vị lão bà của hấn sau một đêm cuồng chiến.

Lâm Thanh Phong vui mừng hơn hớ, hấn vừa bước đi vừa ca hát để biểu hiện sự vui vẻ của mình.

Hỏa Vân tôn giả ngồi tại đình viện một mặt xạm đen nhìn Lâm Thanh Phong.

Trận cuồng chiến đêm qua của Lâm Thanh Phong với thánh lực của hấn làm sao không nghe được?

Hỏa Vân tôn giả vì vậy mà cũng không ngủ được a.

Lâm Thanh Phong rất vui vẻ, hấn không để ý tới xung quanh mà tung tăng đi vào phòng bếp nấu ăn.

Tâm trạng hôm nay của Lâm Thanh Phong rất tốt, sau khi làm xong thức ăn thì hấn múc ra 2 phần rồi đem về phòng.

Đánh thức hai vị mỹ nhân trên giường, Lâm Thanh Phong kéo ghế ngồi một bên cười cười chờ đợi các nàng.

Ninh Thiên Nhai có chút mệt mỏi tỉnh dậy hôm qua là lần đầu tiên của nàng nên nàng thật sự mệt mỏi, Nam Cung Mị Ảnh thì đỡ hơn một chút nhưng nàng vẫn ngáp ngáp dài còn chưa tỉnh ngủ.

Lâm Thanh Phong nhìn hai nàng rồi mau chóng lấy cho các nàng khăn và nước rửa mặt.

2 nàng trong lòng ngọt ngào nhìn cảnh này, đồng thời mỉm cười.

Đợi 2 nàng thay xong y phục sau đó ăn uống xong thì Lâm Thanh Phong lại tung tăng đi dọn dẹp.

Ninh Thiên Nhai cũng đứng dậy đi về phòng chăm sóc Tiểu Hồng Trần, còn Nam Cung Mị Ảnh cũng đi gọi Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao.

Một lúc sau mọi người đều tập hợp đông đủ lúc này Lâm Thanh Phong mới đem đồ ăn tới.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao vui vẻ, 2 nàng rất thích thú với những đồ ăn mà Lâm Thanh Phong làm ra.

Hòa Vân tôn giả cũng ngồi một bên rồi bắt đầu ăn.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên, nàng lại không ăn nên Nam Cung Tuyết hỏi.

-Tỷ tỷ sao lại không ăn a?

Nam Cung Mị Ảnh ngượng ngùng một chút rồi cười nói.

-Muội cứ ăn, tỷ đã ăn rồi.

Nam Cung Tuyết ánh mắt không hiểu nhìn Nam Cung Mị Ảnh nhưng sau đó nàng lại quay đầu ăn và không để ý.

Nam Cung Mị Ảnh thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong đang đứng cười cười một bên.

Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi cũng không để ý bọn hắn tiếp tục ăn.

Sau khi tất cả đã dùng xong bữa sáng thì Lâm Thanh Phong nói.

-Sáng nay cũng rảnh rồi, không bằng chúng ta đi dạo a.

Nam Cung Tuyết hai mắt phát sáng, nàng thật sự muốn đi dạo, nàng mang về mặt tràn đầy khát khao nhìn Hòa Vân tôn giả.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có cái lắc đầu của Hòa Vân tôn giả.

Nam Cung Tuyết ừ rừ cúi đầu rồi nhanh chóng đi vào trong tiếp tục tu luyện.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn cảnh này, nàng có chút không nổi, nàng muốn xin Hòa Vân tôn giả nhưng Lâm Thanh Phong lại kéo lấy nàng rồi lắc đầu.

Nam Cung Mị Ảnh do dự một chút rồi nàng thở dài một hơi cũng không nói gì.

Mộng Tiêu Dao cũng không có ý định đi, nàng muốn trở nên mạnh mẽ nên vẫn chăm chú tu luyện.

Ninh Thiên Nhai cũng không muốn đi, hôm qua là lần đầu tiên của nàng hiện tại nàng đi lại rất bất tiện vì thế nàng muốn ở nhà chăm sóc Tiểu Hồng Trần và chơi đùa với tiểu Hắc.

Lâm Thanh Phong nhìn xung quanh rồi gật đầu, dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh ra khỏi Nam Cung gia tộc.

Hiện tại Nam Cung gia tộc đang chuẩn bị cho đám cưới của Nam Cung Mị Ảnh và Lâm Thanh Phong, trước cửa gia nhân tấp nập trang trí xung quanh.

Bọn người nhìn thấy Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh bước ra thì nhanh chóng dừng tay rồi cúi đầu chào.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi vẫy tay đáp trả, dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh ra khỏi Nam Cung gia tộc.

Lâm Thanh Phong nắm tay Nam Cung Mị Ảnh cùng nhau đi dạo xung quanh Nam Cung thành.

Cũng đã gần tới ngày cưới nên Lâm Thanh Phong cũng phải tự chuẩn bị a, cũng không thể để Nam Cung gia tộc lo hết được.

Lâm Thanh Phong cùng với Nam Cung Mị Ảnh đi dạo khắp nơi, khiến rất nhiều người chú ý tới bọn hắn và nhanh chóng nhường đường.

Đây là do Lâm Thanh Phong lưu lại ấn tượng quá đáng sợ trong lòng mọi người ở Nam Cung thành vì thế bọn họ sợ hắn.

Nhưng đối với mọi người thì Lâm Thanh Phong vẫn nở nụ cười thân thiện rồi vui vẻ cười đùa rồi trò chuyện khiến khoảng cách giữa hắn và mọi người nhanh chóng rút ngắn.

Bên ngoài Nam Cung thành, bọn người Âm, Dương tôn giả cùng với Băng Thánh cũng đã đến nơi.

Cả 3 người đều không muốn tạo ra quá nhiều sự chú ý nên quyết định đi bộ tiến vào Nam Cung Thành.

Băng Thánh tản ra tinh thần lực cảm nhận các cỗ khí tức trong Nam Cung Thành để tìm Hòa Vân tôn giả.

Âm, Dương tôn giả hai vợ chồng đứng cạnh bên chờ đợi nàng.

Băng Thánh cảm nhận một hồi rồi thu về tinh thần lực, sau đó nàng thở ra một hơi rồi nhíu mày mở miệng.

-Ta đã cảm nhận được nơi ở của Hỏa Vân tôn giả, nhưng ngoài ra ta còn cảm nhận được một cỗ khí tức rất kì quái.

Âm, Dương tôn giả đồng thời nhíu mày.

Âm tôn giả trầm ngâm một chút rồi nói.

-Vậy trước tiên chúng ta nên tìm hiểu cỗ khí tức đó a, ta cũng không muốn quê nhà của đệ tử lại gặp chuyện a.

Dương tôn giả cùng Băng Thánh đồng thời gật đầu, sau đó Băng Thánh đi trước dẫn đường.

Ba người nhanh chóng đi vào giữa chợ, tiến về chỗ Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Hỏa Vân tôn giả đang ở Nam Cung gia tộc chỉ đạo Nam Cung Tuyết, hắn đã phát giác được tinh thần lực của Băng Thánh dò xét nên hắn biết được Băng Thánh đã tới.

Hỏa Vân tôn giả cũng thử thả ra tinh thần lực và phát hiện bọn người Băng Thánh đang tới gần Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả trầm tư một chút rồi cũng đoán được ý định của bọn người Băng Thánh muốn thử đi gặp Lâm Thanh Phong, nên hắn cười cười rồi cũng không nói gì tiếp tục chỉ đạo Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong vẫn đang cùng Nam Cung Mị Ảnh đi dạo khắp nơi, bỗng dưng hắn cảm giác được gì đó nên nhíu mày nhìn về một hướng.

Nơi đó hắn chỉ thấy 3 người, 2 vị mỹ nữ cùng 1 nam tử đang đứng nhìn về phía hắn Nam Cung Mị Ảnh.

Cả 3 người vẫn đứng tại đó nhưng lại khiến cho người khác không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ, chỉ xem họ giống như viên đá bên đường không ai chú ý tới.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn không phát giác được biểu hiện của Lâm Thanh Phong, nàng vẫn đang chăm chú lựa chọn vật phẩm tại một quầy hàng gần đó.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn nàng rồi mở miệng.

-Lão bà, ở đây đợi ta một chút, ta có ít chuyện cần xử lý.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi tiếp tục lựa chọn đồ trên quầy hàng.

Lâm Thanh Phong quay đầu bước tới phương hướng bọn người Băng Thánh đang đứng đó dò xét hắn.

Bọn người Băng Thánh có chút ngạc nhiên vì Lâm Thanh Phong đã phát hiện ra bọn hắn, nhưng đã thấy Lâm Thanh Phong bước lại gần thì bọn hắn cũng không trốn tránh.

Lâm Thanh Phong bước tới trước mặt 3 người rồi cười cười nói.

-Xin hỏi 2 vị mỹ nữ này, 2 vị tìm ta?

Dương tôn giả cau mày hừ một tiếng rồi nói.

-Làm sao? Bọn ta chỉ nhìn ngươi một chút thì không được?

Lâm Thanh Phong để ngoài tai lời nói của Dương tôn giả, hắn vẫn nở nụ cười hướng về Âm tôn giả cùng với Băng Thánh.

Băng Thánh ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng.

-Phiền phức vị công tử này, chúng ta cũng không có ý đồ xấu, chỉ vì khí tức của ngươi khá lạ nên bọn ta chỉ muốn dò xét một chút.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Băng Thánh rồi cười nói.

-Không phiền phức, được 2 vị mỹ nữ chú ý là vinh hạnh của ta a.

Âm tôn giả cùng với Băng Thánh được Lâm Thanh Phong khen là mỹ nữ thì cả 2 đều nở nụ cười vui vẻ, chỉ riêng Dương tôn giả thì vẻ mặt đen như đáy nồi.

Dương tôn giả hừ một tiếng rồi quay mặt đi không thèm để ý.

Âm tôn giả thấy được biểu hiện của hắn nên cười cười giải thích với Lâm Thanh Phong.

-Xin lỗi vị công tử này, tướng công nhà ta tính khí khá lớn nếu có vô lễ xin công tử đừng để bụng.

Lâm Thanh Phong lắc đầu tỏ vẻ không sao cả sau đó lại quay đầu nhìn Băng Thánh rồi mở miệng.

-Tại hạ Lâm Thanh Phong xin mạo muội hỏi vị mỹ nữ này tên gọi là gì?

Băng Thánh lắc đầu rồi nói.

-Cũng không cần thiết phải xưng danh, chúng ta chỉ là vô tình gặp nhau về sau lại không có cơ hội.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn nàng rồi trả lời.

-Phải không? Sao ta cảm giác thấy chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại đâu?

Băng Thánh cười cười lắc đầu rồi dẫn theo Âm, Dương hai vị tôn giả rồi đi.

Lâm Thanh Phong nhìn theo phương hướng 3 người rồi đi cũng nở nụ cười.

Hắn đã đoán được 3 người này là ai nên hắn chắc chắn bọn hắn sẽ gặp lại nên cũng không cần vội vàng.

Lâm Thanh Phong quay lại gian hàng mà Nam Cung Mị Ảnh đang chờ, hắn nắm lấy tay nàng rồi nói nhỏ.

-Chúng ta đi mua thêm một số thức ăn a, hôm nay chúng ta sẽ có khách.

Nam Cung Mị Ảnh không biết những vị khách mà Lâm Thanh Phong nói là ai, nhưng nàng cũng có chút suy đoán nên nàng gật đầu rồi đi cùng Lâm Thanh Phong.

....Hết Chương 60....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Có thể mạnh như Phong ca ca?

Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh trở về Nam Cung gia tộc, rồi tiến về tiểu viện.

Về tới tiểu viện Lâm Thanh Phong chỉ thấy Mộng Tiêu Dao và Nam Cung Tuyết vẫn đang còn tu luyện, Ninh Thiên Nhai thì vẫn đang chăm sóc Tiểu Hồng Trần ở trong phòng.

Nhìn xung quanh thì không thấy Hỏa Vân tôn giả nên Lâm Thanh Phong cũng đoán được Hỏa Vân tôn giả đã đi đâu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiến vào phòng bếp để chuẩn bị thức ăn, lần này lại có thêm 3 miệng ăn nên hắn phải nấu nhiều hơn một chút.

Đến tối thì Hỏa Vân tôn giả cũng trở về, phía sau hắn có thêm 3 người là bọn người Băng Thánh.

4 người bước vào tiểu viện thì đã thấy Lâm Thanh Phong dọn sẵn thức ăn và ngồi chờ.

Lâm Thanh Phong thấy 4 người đã tới thì cười cười vẫy tay nhìn Băng Thánh rồi nói.

-Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt.

Băng Thánh có chút ngại ngùng, vừa lúc trưa nàng đã nói đời này sẽ không có cơ hội gặp mặt nhưng hiện tại thì sao?

Hỏa Vân tôn giả một mặt xạm đen ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng.

-Được rồi, hiện tại ăn cơm a.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu, hắn đã biết hôm nay sẽ có thêm bọn người Băng Thánh tới nên đã chuẩn bị thêm một cái bàn lớn đủ cho mọi người cùng ngồi.

Lâm Thanh Phong ra hiệu cho 4 người ngồi xuống rồi mới lớn tiếng kêu.

-Bọn họ đã tới rồi, mọi người nhanh chóng đi ra a.

Một lúc sau bọn người Nam Cung Mị Ảnh đã tập trung đông đủ, lúc chiều Lâm Thanh Phong cũng đã nhắc nhở bọn họ hôm nay sẽ có khách nhân nên bọn họ cũng không ngạc nhiên.

Tiểu Hồng Trần vì cơ thể bất tiện nên cũng không xuất hiện, Ninh Thiên Nhai để hấn nằm trong phòng một mình.

Mộng Tiêu Dao xuất hiện khiến cho Âm tôn giả cùng Dương tôn giả hai mắt phát sáng chăm chú nhìn nàng, nước miếng cũng nhanh chóng chảy ra.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người rồi ho nhẹ một tiếng mở miệng.

-Được rồi hiện tại chúng ta nên giới thiệu một chút a.

Âm tôn giả cùng Dương tôn giả gật mình một cái rồi gật đầu, bọn hấn cũng tự biết rằng mình có chút thất lễ.

Âm tôn giả ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Được rồi, ta là Âm tôn giả, còn đây là phu quân ta Dương tôn giả.

Dương tôn giả một bên gật đầu coi như chào hỏi.

Băng Thánh cũng thờ ra một hơi rồi mở miệng.

-Ta là Băng Thánh, phu quân ta là Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả mặt đen như đáy nồi rồi lên tiếng.

-Băng Thánh, ta đã nói ta không phải phu quân ngươi a.

Nhưng Băng Thánh bỏ ngoài tai lời của Hỏa Vân tôn giả nàng chăm chú nhìn Lâm Thanh Phong chờ đợi hấn nói.

Lâm Thanh Phong ho khan một tiếng rồi nói.

-Ta là Lâm Thanh Phong còn đây là phu nhân Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai, còn đây là muội muội Nam Cung Tuyết cùng với Mộng Tiêu Dao.

Bốn người Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng gật đầu chào hỏi với bọn người Băng Thánh, lúc này bọn họ mới biết được khách nhân mà Lâm Thanh Phong nói tới là ai nên nhanh chóng thi lễ.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy mọi người đã làm quen xong thì cũng gật đầu rồi nói.

-Được rồi, mọi người trước tiên ăn cơm a, sau đó chúng ta lại nói tới chuyện chính.

Mọi người gật đầu rồi nhanh chóng dùng cơm, mặc dù bọn người Băng Thánh đã không cần ăn nhưng bọn hấn vẫn cầm lấy đũa và bắt đầu ăn.

Băng Thánh cùng Âm tôn giả cầm đũa thử một miếng rồi hai mắt phát sáng rồi nhanh chóng ăn thêm.

Dương tôn giả thì trực tiếp hơn, hấn gấp lấy một đám thức ăn cho vào chén rồi bắt đầu chiến đấu.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này rồi cười cười lắc đầu, hấn rất tự tin về tay nghề nấu nướng của mình nên đã nấu rất nhiều.

Một lúc sau tất cả thức ăn mà hấn chuẩn bị đã bị ăn sạch, lúc này mọi người ai cũng đã ăn no.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh một cái, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi bắt đầu dọn dẹp.

Nàng cũng biết được lúc này Lâm Thanh Phong sẽ bàn một ít chuyện quan trọng nên việc dọn dẹp sẽ giao cho nàng.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh rồi đi Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói với Ninh Thiên Nhai.

-Lão bà, nàng vào trong bế Hồng Trần đệ đệ ra a.

Ninh Thiên Nhai hai mắt phát sáng, nàng cũng biết được cơ hội của đệ đệ đã tới nên nhanh chóng chạy vào trong bế Tiểu Hồng Trần ra.

Hỏa Vân tôn giả ngồi một bên gật đầu rồi dẫn theo Nam Cung Tuyết sang một bên bắt đầu luyện tập.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần đã xuất hiện thì thờ ra một hơi quay đầu nhìn Băng Thánh rồi mở miệng.

-Phiên phúc Băng Thánh đây là đệ đệ Tiểu Hồng Trần theo như lời Hòa Vân tôn giả nói thì hẳn mang theo Băng linh căn.

Tiểu Hồng Trần đã nghe Ninh Thiên Nhai nói về việc Băng Thánh đã tới nên hẳn cũng có chút hồi hộp, nhanh chóng cúi đầu chào hỏi.

Băng Thánh nở nụ cười, nàng thấy Tiểu Hồng Trần rất đáng yêu nên mở miệng.

-Tiểu tử này rất hợp ý ta, ta sẽ tự mình kiểm tra tư chất của hắn, nếu hắn đạt tới yêu cầu thì ta sẽ thu nhận hắn, còn không thì ta cũng có biện pháp giúp hắn có thể đi lại bình thường.

Ninh Thiên Nhai vui vẻ nàng gật đầu rồi nhanh chóng ẩm theo Tiểu Hồng Trần dẫn đường cho Băng Thánh về phòng.

Lâm Thanh Phong thấy bọn hắn đã đi thì thở ra một hơi, quay đầu nhìn Âm, Dương hai vị tôn giả rồi nói.

-Đây là muội muội Mộng Tiêu Dao phiên phúc hai vị tôn giả rồi.

Hiện tại Mộng Tiêu Dao đã đạt tới đỉnh phong của Luyện Khí tầng 4 tùy thời đều có thể đạt tới Luyện Khí tầng 5 điều này làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của hai vợ chồng Âm, Dương tôn giả?

Bọn hắn nhanh chóng gật đầu hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm Mộng Tiêu Dao như nhìn một bảo vật quý giá.

Dưới ánh mắt của Âm, Dương tôn giả Mộng Tiêu Dao có chút sợ sệt, nàng nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng rồi nhìn Âm, Dương tôn giả nói.

-Tính tới bây giờ, nàng mới tu luyện được 3 tuần lễ, bọn ta cũng không có công pháp nào thích hợp với nàng nên chỉ đành cho nàng dùng Luyện Khí Quyết để tu luyện.

Âm, Dương tôn giả hai vị nghe tới đây thì đều hít một hơi khí lạnh, mặc dù đã biết người mang theo Âm Dương song linh căn tư chất sẽ thuộc hàng quái vật nhưng khi thấy tận mắt thì bọn hắn cũng không kìm nén được a.

Dương tôn giả nhanh chóng cười to thỏa mãn, lần này hai vợ chồng hắn thật sự nhặt được bảo vật.

Âm tôn giả thì điềm tĩnh hơn, nàng nhìn Mộng Tiêu Dao rồi mở miệng.

-Tiểu cô nương này, bọn ta là Âm, Dương hai vị tôn giả, lúc này bọn ta muốn thu ngươi làm đệ tử ngươi đồng ý a?

Mộng Tiêu Dao xoắn xuýt một chút quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong chỉ mỉm cười nhìn nàng chờ đợi nàng quyết định.

Mộng Tiêu Dao hít một hơi rồi quay đầu nhìn Âm, Dương hai vị tôn giả nàng hỏi.

-Vậy các ngươi có thể giúp ta trở nên mạnh mẽ như Phong ca ca a?

Âm, Dương tôn giả cười cười rồi gật đầu, nói đùa gì? Dưới sự dạy bảo của bọn hắn thì nàng muốn làm người mạnh nhất đại lục cũng thừa sức.

Mộng Tiêu Dao hai mắt phát sáng, nhưng nàng vẫn hỏi tiếp.

-Vậy có thể ở Luyện Khí viên mãi dùng một đồng tiền bán chết Hóa Thần kì tu sĩ a?

Lâm Thanh Phong đầu đầy mồ hôi còn Âm, Dương tôn giả một mặt mòng bức nhìn nàng.

Bọn hắn vừa nghe cái gì? Luyện Khí viên mãi dùng một đồng tiền bán chết Hóa Thần kì tu sĩ? Cho dù là bọn hắn cùng đẳng cấp cũng không thể à?

Hòa Vân tôn giả đang đứng xa xa nghe được lời này thì cũng lấy tay che trán nhưng sau đó hắn cũng nở nụ cười hắn biết lần này Âm, Dương hai vị tôn giả sẽ phải xuất huyết.

Dương tôn giả rất nhanh lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Tiểu cô nương, ngươi đừng nói đùa a? Muốn dùng đồng tiền bình thường bán chết Hóa Thần kì tu sĩ thì cảnh giới ít nhất cũng phải đạt tới Luyện Hư kì đi.

Mộng Tiêu Dao ánh mắt như nhìn người ngu nhìn Dương tôn giả, nàng thờ dãi lắc đầu rồi nói với Lâm Thanh Phong.

-Phong ca ca, hai người này không dạy được ta mạnh mẽ như ngươi a.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nàng, còn Âm tôn giả, Dương tôn giả ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Phong.

Dương tôn giả nhíu mày một cái rồi nói.

-Theo lời nàng thì người dùng cảnh giới hiện tại giết chết Hóa Thần kì tu sĩ đi? Ta không tin, người bước ra ta muốn thử thực lực của người.

Dương tôn giả nói rồi cũng không đợi Lâm Thanh Phong từ chối, nhanh chóng kéo tay hắn đi tới giữa sân.

Âm tôn giả ngồi một bên cũng không ngăn cản, nàng cũng muốn xem xét thực lực của Lâm Thanh Phong.

Chuyện này nhanh chóng thu hút được sự chú ý của Băng Thánh cùng Hỏa Vân tôn giả, Băng Thánh ngồi trong phòng nhanh chóng thả ra tinh thần lực hướng sự chú ý tới nơi này.

Dương tôn giả đứng giữa sân hướng về Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Được, hiện tại dùng công kích mạnh nhất của người đánh ta.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Hỏa Vân tôn giả, nhưng hắn chỉ thấy Hỏa Vân tôn giả nở nụ cười dễ dàng.

Nhìn thấy nụ cười của Hỏa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi chăm chú nhìn Dương tôn giả.

Dương tôn giả nhíu mày nhìn hắn rồi nói.

-Nhanh chóng đánh ta, ta hứa sẽ không hoàn thủ.

.....Hết Chương 61.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đây là việc ta phải làm

Hỏa Vân tôn giả vẫn chú ý tới nơi này khi nghe được lời này của Dương tôn giả thì cũng mở miệng.

-Tốt nhất là người nên phòng thủ, cũng không nên để hắn trực tiếp đánh à.

Nghe được lời này của Hỏa Vân tôn giả thì Dương tôn giả bĩu môi, chỉ là một con kiến Luyện Khí kì mà thôi, có thể mạnh tới đâu?

Hỏa Vân tôn giả lắc đầu rồi cũng không nói gì hắn chỉ ngồi một bên xem kịch.

Âm tôn giả nghe được lời của Hỏa Vân tôn giả thì nàng nhíu mày nhưng cũng không lên tiếng nhắc nhở Dương tôn giả.

Dương tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Nhanh một chút, dùng pháp thuật mạnh nhất của người công kích ta, ta chỉ đứng đây cho người đánh.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mở miệng.

-Thật sự muốn ta đánh?

Dương tôn giả gật đầu, ánh mắt kiên định nhìn Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn thì Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, một viên cầu Rasengan nhanh chóng xuất hiện trên bàn tay.

Viên Rasengan xuất hiện thì thu hút được sự chú ý của Âm, Dương tôn giả cùng với Băng Thánh, cả ba người chưa từng thấy pháp thuật này.

Lâm Thanh Phong nhìn viên Rasengan rồi nói.

-Như vậy Dương tôn giả, đắc tội rồi.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì hắn nhanh chóng lao đến Dương tôn giả, tay dùng Rasengan công kích vào giữa ngực Dương tôn giả.

Dương tôn giả nhìn viên cầu Rasengan tới gần thì da gà bỗng dựng nổi lên khắp người cơ thể hắn muốn làm ra phòng vệ nhưng bị hắn đè ép xuống.

Dương tôn giả muốn chứng minh thực lực của hắn cho Mộng Tiêu Dao nhìn nên dùng thân thể chống đỡ đòn này của Lâm Thanh Phong.

Rất nhanh viên cầu Rasengan đã tiến sát thân thể của Dương tôn giả, một cỗ trùng kích cường đại nhanh chóng xé rách áo hắn.

Dương tôn giả cũng cảm thấy không ổn nhưng hắn vẫn không làm ra cử động gì khác.

Viên cầu Rasengan đụng trúng người Dương tôn giả chỉ thấy Dương tôn giả không tự chủ được bị bắn bay thật xa còn xoay tròn 3600 không thể tự dừng lại.

Rất nhanh sau đó Dương tôn giả biến mất...

Âm tôn giả một mặt mừng bức nhìn cảnh này, Băng Thánh đang ngồi trong phòng tìm hiểu tư chất của Tiểu Hồng Trần thì cũng dừng tay, chỉ có Hỏa Vân tôn giả ôm bụng cười như đã đoán trước chuyện này sẽ xảy ra.

Âm tôn giả mặt đen như đáy nồi nhìn về Hỏa Vân tôn giả còn ôm bụng lăn lộn cười.

Một lúc sau Dương tôn giả mới bay trở về lúc này bộ dáng của hắn có chút chật vật phần y phục giữa ngực bị rách ra một lỗ lớn toàn thân còn bốc ra một mùi hôi thối.

Dương tôn giả tức giận chửi ầm lên.

-Tên tiểu tử kia, ngươi có phải đã dự tính sẵn? Làm ta không tự chủ được rơi vào hố phân.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này thì càng cười lợi hại hơn, Âm tôn giả cùng Băng Thánh đang chú ý tới đây thì khóe miệng cũng muốn kéo tới rút gân.

Lâm Thanh Phong cũng muốn cười nhưng hắn phải cố nhịn, hắn biết hiện tại hắn không thể cười nếu hắn cười là triệt để đắc tội Dương tôn giả.

Âm tôn giả khóe miệng muốn rút gân nhưng nàng vẫn cố mà lên tiếng.

-Được rồi phu quân, nhanh chóng đi thay y phục a, mùi trên người ngươi thật sự khó ngửi à.

Dương tôn giả một mặt vẫn còn giận dữ nhưng hắn cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này, người bắt đầu là hắn nên hắn muốn trách ai?

Một lúc sau Dương tôn giả tắm rửa xong rồi thay một bộ y phục mới bước ra.

Dương tôn giả trầm ngâm một chút rồi nói.

-Tên tiểu tử này đúng là quái thai, pháp thuật lúc nãy hắn sử dụng uy lực ngang bằng với Luyện Hư kì, ngoài ra còn khiến ta bay thẳng một đường không thể dừng lại.

Âm tôn giả tròn mắt nhìn Dương tôn giả một cái, mặc dù nàng tin tưởng rằng phu quân nàng sẽ không nói sai nhưng Lâm Thanh Phong mạnh như vậy?

Hỏa Vân tôn giả lúc này cũng tiến lại gần, ý cười trên khuôn mặt vẫn chưa tiêu tan, hắn hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói.

-Lúc trước ta đã nói với các ngươi rồi, đừng đánh giá thấp tên này nhưng các ngươi không chịu nghe, hiện giờ đã hiểu rồi chứ?

Dương tôn giả hừ một tiếng rồi quay đầu chẳng thèm nhìn hắn chỉ có Âm tôn giả lúc này mới mang vẻ áy náy mở miệng.

-Thật sự xin lỗi Hỏa Vân ca ca, lúc đó chúng ta thật sự không thể tin ngươi.

Hỏa Vân tôn giả cười cười lắc đầu hoàn toàn không có ý trách cứ, nếu hắn không tự mình thử nghiệm thì hắn cũng không tin.

Một tu sĩ khi đạt tới Đại Thừa kì, tự thân sẽ tạo thành một lĩnh vực riêng không thể xâm phạm, chỉ cần người xông vào tu vi hơi yếu một chút liền bị bạo thể mà chết, vì vậy đừng nói là Luyện Khí kì cho dù là Luyện Hư kì bước vào lĩnh vực của một cường giả Đại Thừa kì cũng chỉ có con đường chết.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại làm được, hắn không những xông vào lĩnh vực của Đại Thừa kì tu sĩ không tổn hao gì mà còn có thể đánh được bọn hắn.

Tuy nhiên cũng chỉ có thể đánh được thôi, về phần có thể gây thương tích cho bọn hắn hay không là thuộc về một phạm trù khác.

Âm, Dương hai vị tôn giả thở ra một hơi rồi tiếc nuối lắc đầu, bọn hắn không có cách nào dạy dỗ Mộng Tiêu Dao trở thành một Lâm Thanh Phong thứ hai à.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người thở dài tiếc nuối thì cũng biết thời cơ đã đến, hắn nháy mắt với Hỏa Vân tôn giả.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Thanh Phong thì Hỏa Vân tôn giả cũng đã hiểu, trong lòng hắn lăm bằm.

-Hắc hắc, hai người lần này phải chuẩn bị cho đầy đủ.

Hỏa Vân tôn giả bắt đầu xử xuất diễn kỹ của mình, hắc thở ra một hơi rồi kéo Âm, Dương hai vị tôn giả sang một bên rồi nói nhỏ.

-Các ngươi thật sự muốn thu Mộng Tiêu Dao làm đệ tử?

Dương tôn giả thì hừ một tiếng rồi không nói gì nhưng ánh mắt của hắn vẫn luyến tiếc nhìn về Mộng Tiêu Dao coi như bày rõ nội tâm của hắn.

Âm tôn giả gật đầu với Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Thật sự là bọn ta rất muốn thu nhận nàng, nhưng chúng ta không có cách.

Nội tâm của Hỏa Vân tôn giả vui vẻ, hắn thật sự muốn hò hét nhưng vẫn cố gắng kìm nén lại rồi tiếp tục nói.

-Cũng không phải là không có cách.

Nghe được lời này của hắn thì Âm, Dương hai vị tôn giả bốn mắt phát sáng rồi chăm chú nghe tiếp.

Chỉ thấy Hỏa Vân tôn giả chỉ tay về Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Các ngươi cũng đã thấy được các nàng rất nghe lời hắn sao?

Dương tôn giả vẻ mặt vẫn mù mịt không hiểu ý nhưng Âm tôn giả đã hiểu được lời của Hỏa Vân tôn giả nên nàng mở miệng.

-Đa tạ Hỏa Vân ca ca, chúng ta đã hiểu.

Hỏa Vân tôn giả cười hắc hắc lắc đầu rồi trả lời.

-Không có gì, đây là việc mà ta phải làm.

Âm tôn giả một mặt cảm kích nhìn về Hỏa Vân tôn giả, nàng nghĩ rằng Hỏa Vân tôn giả thật sự tốt bụng.

Dương tôn giả đứng một bên nghe xem thì cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng hắn lại không biết được không đúng ở điểm nào vì vậy hắn im lặng.

Âm tôn giả sau khi được Hỏa Vân tôn giả “chỉ điểm” thì nàng bước tới gần Lâm Thanh Phong, kéo hắn qua một bên rồi nói nhỏ.

-Lâm tiểu hữu, chuyện này ngươi phải nói giúp bọn ta à.

Lâm Thanh Phong một mặt mờ mịt không hiểu thấu nhìn Âm tôn giả rồi hỏi.

-Chuyện gì vậy Âm tôn giả?

Âm tôn giả thở ra một hơi rồi nói tiếp.

-Ngươi cũng thấy, chúng ta không có biện pháp nào để thuyết phục nàng a, vì vậy ngươi phải giúp bọn ta.

Lâm Thanh Phong trong lòng thật sự vui vẻ, hắn biết thời điểm đã tới rồi nên gật đầu rồi đưa ra một ngón tay.

Hỏa Vân tôn giả một bên đang phân tán sự chú ý của Dương tôn giả nhưng vẫn chú ý tới nơi này, hắn thấy Lâm Thanh Phong đưa ra một ngón tay thì trong lòng hắn cũng như nở hoa.

Âm tôn giả thấy hành động của Lâm Thanh Phong thì nàng cũng nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Được, nếu thành công thì bọn ta sẽ cho ngươi một viên linh thạch thượng phẩm.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có một câu nói lạnh như băng của Lâm Thanh Phong.

-Không phải một viên mà là một ngàn viên...Cực Phẩm.

Nghe được lời này thì Âm tôn giả không tự chủ được mà hét lên.

-Cái gì? Sao ngươi không đi ăn cướp?

Phải biết rằng linh thạch cực phẩm rất thưa thớt, tuy tỉ giá bình thường là một viên linh thạch cực phẩm sẽ đổi được mười viên linh thạch thượng phẩm nhưng thực tế cầm một viên linh thạch cực phẩm có thể đổi 1000 viên linh thạch thượng phẩm.

Tuy Âm, Dương hai vị tôn giả rất giàu có nhưng gia sản của bọn hắn cũng chỉ ước chừng 1000 viên linh thạch cực phẩm a, Lâm Thanh Phong một lần

đòi 1000 viên thì bọn hắn cũng không có cách.

Lâm Thanh Phong trầm tư một chút rồi mở miệng.

-Vậy 100 viên a? Không thể thấp hơn.

Tới lúc này Âm tôn giả làm sao lại không hiểu được việc “phải làm” của Hòa Vân tôn giả?

Âm tôn giả nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy cái gật đầu của Âm tôn giả thì nở nụ cười, hắn biết được lần này hắn lời to rồi.

Hòa Vân tôn giả một bên vẫn chú ý hết thấy, lỡ tai hắn cũng đã nghe được Âm tôn giả đồng ý giá 100 viên linh thạch cực phẩm nên trong lòng hắn cũng đang nở hoa.

Tiểu thay Mộng Tiêu Dao vẫn ngây thơ tin tưởng Lâm Thanh Phong, nàng đâu ngờ rằng hắn lại bán nàng với giá 100 viên linh thạch cực phẩm a.

.....Hết Chương 62.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tôn giả cứ yên tâm

Âm tôn giả cắn răng lấy ra 100 viên linh thạch cực phẩm từ nhẫn trữ vật rồi đưa cho Lâm Thanh Phong.

Cầm túi linh thạch trong tay Lâm Thanh Phong có chút hôn mê, lần này hắn phát lên quá nhanh khiến đầu óc hắn không đủ dùng.

Lâm Thanh Phong khóe miệng còn đang chảy nước miếng hắn cũng không muốn đếm mà nhanh chóng thu túi linh thạch vào nhẫn trữ vật, hắn biết được Âm tôn giả sẽ không lừa hắn.

Thu túi linh thạch vào nhẫn trữ vật xong thì Lâm Thanh Phong mới đứng dậy vỗ ngực mở miệng.

-Tôn giả cứ yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Âm tôn giả hừ một tiếng quay mặt đi không nói gì.

Lâm Thanh Phong xoa tay cười cười rồi đi tới gần Mộng Tiêu Dao, hắn ho nhẹ một tiếng lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Tiểu Dao muối muối, ta nghĩ muối nên bái bọn họ làm sư phụ a.

Nghe được lời này Mộng Tiêu Dao hai mắt ướt át nhìn hắn mếu máo.

-Tại sao? Phong ca không cần muối nữa sao?

Nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt nhưng rất nhanh hắn lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nghiêm túc nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Không phải là ta không cần muối, nhưng muối cũng biết ta không thể chỉ dạy muối cái gì chỉ có bọn họ mới thích hợp làm sư phụ của muối.

Mộng Tiêu Dao nghe được lời này thì nàng tỏ vẻ không phục nàng định nói gì đó nhưng lại bị Lâm Thanh Phong cắt ngang.

-Muối cũng đừng xem thường bọn họ, tuy rằng ta có thể khiến Dương tôn giả chật vật, nhưng muối nên nhìn kỹ một chút ta thậm chí còn không gây được cho Dương tôn giả một vết trầy.

Mộng Tiêu Dao lúc này mới chú ý tới Dương tôn giả một bên khí định thần nhàn, còn đang đứng nói chuyện phiếm với Hòa Vân tôn giả.

Lúc này Mộng Tiêu Dao mới hít vào một hơi khí lạnh, theo nàng nhận biết thì Lâm Thanh Phong rất mạnh, lúc này cũng là pháp thuật mạnh nhất của hắn nhưng vẫn không thể làm Dương tôn giả bị trầy một vết.

Thấy vẻ mặt của Mộng Tiêu Dao thì Lâm Thanh Phong gật đầu rồi mở miệng nói tiếp.

-Muối cũng thấy, bọn hắn rất mạnh, mạnh hơn ta nhiều lắm, nếu muối bái bọn hắn làm sư phụ thì dưới sự dạy bảo của bọn hắn thì muối sẽ nhanh chóng mạnh hơn ta a.

Mộng Tiêu Dao nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

-Như vậy chẳng phải là rất lâu sao?

Lâm Thanh Phong nghe xong thì lắc đầu rồi nói.

-Đúng là sẽ mất một chút thời gian, nhưng sẽ không lâu, muội cũng không nên xem nhẹ bản thân, tự thân muội là một thiên tài nếu muội cố gắng thì sẽ nhanh chóng mạnh mẽ hơn ta thôi.

-Sau này ta còn phải nhờ muội bảo vệ à.

Mộng Tiêu Dao nghe xong thì cũng không còn nói gì mà nàng chỉ gật đầu coi như là chấp nhận bái Âm, Dương hai vị tôn giả làm sư phụ.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy quyết định của nàng thì cũng thở ra một hơi quay đầu nhìn Âm tôn giả rồi gật đầu.

Âm tôn giả vẫn chú ý tới nơi này, khi thấy được cái gật đầu của Lâm Thanh Phong thì nàng vui vẻ nhanh chóng chạy tới.

Mộng Tiêu Dao thấy Âm tôn giả đã tới thì thở ra một hơi rồi quỳ gối mở miệng.

-Sư phụ ở trên xin nhận đệ tử một lạy.

Âm tôn giả cười cười gật đầu nhanh chóng đỡ lấy Mộng Tiêu Dao rồi nói.

-Tốt, tốt, về sau con là đệ tử của chúng ta, cũng không cần phải câu nệ như vậy.

Âm tôn giả dừng một chút đánh giá Mộng Tiêu Dao rồi lấy từ nhẫn trữ vật một viên đan dược đưa cho nàng rồi nói.

-Đây là Âm Dương Tạo Hóa Đan, do ta và phu quân cùng nhau luyện thành, trên đời này chỉ có ta và phu quân mới có thể xuất ra hiện tại ta đưa cho con coi như là quà gặp mặt.

Mộng Tiêu Dao tiếp nhận lấy viên đan dược cầm trên tay nhanh chóng cúi đầu.

-Tạ ơn sư phụ.

Âm tôn giả cười cười rồi nói.

-Hiện tại con hãy ăn đi, vì con tu luyện khá trẻ nó có thể giúp kinh mạch của con càng thêm săn chắc, ta sẽ ở đây hộ pháp cho con.

Mộng Tiêu Dao gật đầu nuốt xuống viên đan dược rồi ngồi xuống tiêu hóa dược lực còn Âm tôn giả ở một bên hộ pháp.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này thở ra một hơi rồi quay đầu bước về phòng của Tiểu Hồng Trần.

Hiện tại chỉ còn Tiểu Hồng Trần là phải lo lắng.

Trước cửa phòng Ninh Thiên Nhai vẫn lo lắng cho đệ đệ, nàng đứng ngồi không yên cứ đi xung quanh.

Lâm Thanh Phong bước lại gần rồi ôm lấy nàng nhẹ nhàng an ủi.

-Cứ yên tâm, hắn sẽ không có chuyện gì, cứ tin tưởng vào hắn.

Ninh Thiên Nhai biết người tới là Lâm Thanh Phong thì nàng cũng thở ra một hơi, dựa vào lòng hắn rồi nói.

-Biết là vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy lo lắng.

Lâm Thanh Phong cười cười, nàng lo lắng là chuyện đương nhiên nên hắn cũng không nói gì chỉ ôm lấy nàng chặt hơn rồi cùng nàng ngồi chờ đợi.

Một lúc sau, linh khí xung quanh có chút biến hóa, nhanh chóng tập trung vào căn phòng của Tiểu Hồng Trần.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được biến hóa này thì hai mắt phát sáng, điều này có nghĩa là Tiểu Hồng Trần đã có thể tu luyện, việc còn lại là phải xem tư chất của hắn tới đâu.

Ninh Thiên Nhai là người bình thường nên không thể cảm nhận được linh khí biến hóa nhưng nàng nhìn thấy biểu hiện của Lâm Thanh Phong thì nàng cũng hiểu ra thời khắc quan trọng đã sắp tới nên nàng cũng chăm chú nhìn vào phòng.

Một lúc sau trong phòng phát ra một tiếng kêu lớn, nhiệt độ xung quanh cũng dần hạ thấp, Lâm Thanh Phong nhanh chóng ôm lấy Ninh Thiên Nhai tránh

ra xa, nàng chỉ là người bình thường nếu tiếp xúc với không khí lạnh thì rất dễ mang bệnh.

Rất nhanh sau đó cửa phòng mở ra, xuất hiện là một tên tiểu hài tử, tiểu hài tử nhìn xung quanh rồi thấy Ninh Thiên Nhai hấn nở nụ cười rồi nhanh chóng chạy đến.

Tiểu hài tử này là Tiểu Hồng Trần.

Ninh Thiên Nhai nhận ra đây là đệ đệ nàng thì cũng chạy tới ôm lấy hấn, rồi hai tỷ đệ ôm nhau khóc.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này thì gãi đầu thở ra một hơi sau đó quay đi để lại hai tỷ đệ cùng nhau tâm sự.

Lâm Thanh Phong đi tìm Hóa Vân tôn giả, chỉ thấy Băng Thánh đã đứng đó về mặt còn đang nở nụ cười hài lòng nói chuyện với Hóa Vân tôn giả.

Nhìn về mặt này của Băng Thánh thì Lâm Thanh Phong cũng hiểu được Tiểu Hồng Trần đã thành công.

Lâm Thanh Phong cũng không cần phải hỏi, hấn tới gần Hóa Vân tôn giả lấy ra 10 viên linh thạch cực phẩm đưa cho hấn.

Hóa Vân tôn giả nhận lấy 10 viên linh thạch cực phẩm gật đầu rồi thu vào nhẫn trữ vật.

Băng Thánh tò mò nhìn cảnh này rồi nàng mở miệng.

-Số linh thạch này là làm sao?

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn nàng cũng không giải thích chỉ đưa tay chỉ Hóa Vân tôn giả rồi nói.

-Muốn biết? Ngài có thể đi hỏi “phu quân yêu dấu” của ngài a.

Sau đó Lâm Thanh Phong nhanh chóng chạy mất để lại Hóa Vân tôn giả về mặt cứng đờ cùng Băng Thánh.

Băng Thánh về mặt tò mò quay đầu nhìn Hóa Vân tôn giả chờ đợi hấn giải thích.

Hóa Vân tôn giả ho nhẹ một tiếng rồi quyết định ngoảnh mặt làm ngơ.

Lâm Thanh Phong sau khi chạy đi thì hấn về phòng đi tìm Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hấn lại không thấy nàng.

Gãi đầu một cái rồi Lâm Thanh Phong lại chạy khắp nơi để tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Lúc này trong nhà bếp Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi thẩn thờ nhìn ánh trăng treo giữa bầu trời đêm.

Lâm Thanh Phong bước tới phòng bếp thì tìm thấy nàng, hấn thở ra một hơi rồi bước lại gần ngồi cạnh bên cùng nàng ngắm trăng.

Ngồi được một lúc thì Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Có phải ta thật vô dụng?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi ôn nhu hỏi lại.

-Tại sao nàng lại nghĩ như vậy?

Nam Cung Mị Ảnh thở dài một cái rồi nói.

-Mọi người đều tìm được sư phụ, rồi sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn, chỉ có ta vẫn dậm chân tại chỗ.

Nghe được lời này của nàng thì Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu.

-Nàng cũng không nên bi quan, bọn hấn tìm được sư phụ cũng chỉ giúp bọn hấn tu luyện nhanh chóng hơn, nếu nàng không tìm được thì nàng có thể tự mình tu luyện mà.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại nói tiếp.

-Tuy rằng nàng sẽ gặp nhiều khó khăn hơn bọn hấn, nhưng nàng phải nhớ nàng là một thiên tài ngay cả Hóa Vân tôn giả cũng phải công nhận điều này, làm sao nàng có thể vô dụng đâu?

Nam Cung Mị Ảnh nghe được lời này nàng dần lấy lại tự tin, ánh mắt nàng kiên định gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi nàng mở miệng.

-Tạ ơn phu quân, hiện tại ta có cảm giác là ta muốn đột phá Trúc Cơ kì rồi, nên ta sẽ về phòng chuẩn bị.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của nàng thì nở nụ cười rồi gật đầu đồng ý.

Nhìn bóng lưng của Nam Cung Mị Ảnh rời đi Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, như vậy tất cả mọi người đều đã ổn định lại, hiện tại người duy nhất cần hắn quan tâm chỉ có mình Ninh Thiên Nhai.

Nghĩ tới hiện tại Ninh Thiên Nhai vẫn đang còn cùng Tiểu Hồng Trần vui mừng trò chuyện với nhau Lâm Thanh Phong cũng không đi tìm nàng.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên cao Lâm Thanh Phong quyết định nhảy lên mái nhà yên tĩnh mà ngắm trăng.

Nằm được một lúc thì Lâm Thanh Phong nhú mày, hắn cảm nhận được có vật gì đó đang tiến đến đây.

Quay đầu nhìn về một hướng thì Lâm Thanh Phong thấy rất rõ ràng có vật phát ra đạo ánh sáng màu đỏ đang bay rất nhanh về phía hắn.

Cau mày một cái thì hắn nhanh chóng lấy tay chụp lấy vật ấy.

.....Hết Chương 63.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Dưỡng Hồn Châu – Vô Cực Tử

Bàn tay vừa tới gần đạo ánh sáng thì cảm giác nóng bỏng truyền tới làm Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt.

Đây là lần đầu tiên sau khi tới Thông Thiên Đại Lục hắn cảm nhận được sự đau đớn.

Tuy vậy nhưng cảm giác này vẫn rất yếu ớt nên Lâm Thanh Phong vẫn đưa tay nắm lấy vật ấy.

Lực bay của vật ấy rất mạnh, khiến Lâm Thanh Phong sau khi chụp lấy thì bị phản chấn kéo lê một đường dài trên nóc nhà rồi mới dừng lại.

Chấn động ở đây rất nhanh hấp dẫn được sự chú ý của bọn người Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả, Băng Thánh cùng Dương tôn giả nhanh chóng xuất hiện tại nơi này, Âm tôn giả vẫn đang hộ pháp cho Mộng Tiêu Dao nên nàng không xuất hiện.

Lâm Thanh Phong nhú mày xem xét vật trong tay.

Đây là một viên ngọc màu đỏ nhìn rất bắt mắt, liếc thấy bọn người Hỏa Vân tôn giả đã tới thì Lâm Thanh Phong đưa ra viên ngọc rồi mở miệng.

-Đây là vật gì?

Hỏa Vân tôn giả cầm lấy viên ngọc rồi chăm chú quan sát.

Một lúc sau hắn gật đầu rồi nói.

-Đây là Dưỡng Hồn Châu, một bảo vật rất hiếm có chuyên dùng để bồi bổ thần hồn của những tu sĩ may mắn còn sống sót sau khi độ kiếp thất bại.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hai mắt phát sáng rồi hỏi.

-Như vậy nó rất có giá trị?

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này thì trợn mắt nhìn Lâm Thanh Phong rồi lắc đầu.

-Không phải là có giá, mà nó là vô giá.

Hai mắt Lâm Thanh Phong ngày càng sáng, miệng hắn còn đang chảy nước dãi nhìn chăm chăm vào Dưỡng Hồn Châu trong tay Hỏa Vân tôn giả.

Đối với tính ham tiền của Lâm Thanh Phong, Hỏa Vân tôn giả cũng lắc đầu không biết nói gì.

Hắn ném viên Dưỡng Hồn Châu lại cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Dưỡng Hồn Châu đúng thật là vật vô giá, nhưng đó chỉ là Dưỡng Hồn Châu chưa được sử dụng còn viên này đã được sử dụng, hiện tại vẫn tồn tại thần hồn của một vị đạo hữu nào đó đang nằm trong đó.

- Vì vậy nó chẳng còn tác dụng gì khác ngoài việc làm nơi để vị đạo hữu ấy nghỉ ngơi chờ tỉnh lại.

Nghe được lời này của Hòa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong toàn thân cứng ngắt, nếu đúng như lời của Hòa Vân tôn giả thì hiện tại viên Dưỡng Hồn Châu này giúp được gì cho hắn? Ngoài việc có một lão bất tử không biết khi nào sẽ tỉnh lại ở bên trong?

Cầm viên Dưỡng Hồn Châu trong tay, Lâm Thanh Phong vẻ mặt ghét bỏ, hắn dùng sức nắm một cái rồi hướng về một phía chuẩn bị vứt đi.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói già nua nhanh chóng phát ra.

-Đừng, đừng, tiểu hữu đừng ném.

Lâm Thanh Phong nghe giọng nói thì bất chợt dừng tay.

Hòa Vân tôn giả nghe giọng nói này thì hai mắt tỏa ra sát khí giọng nói này khắc sâu trong trí nhớ hắn khiến hắn không thể nào quên được.

Băng Thánh nghe được giọng nói này thì hai mắt phát sáng, nàng biết rõ giọng nói này là của ai.

Dương tôn giả lắc đầu rồi nhanh chóng biến mất, hắn không muốn nhìn thấy người này.

Nhìn thấy sắc mặt của ba người, Lâm Thanh Phong nhíu mày rồi nói.

-Ngươi là ai?

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, viên Dưỡng Hồn Châu chấn động một cái, một bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Bóng người này ngũ quan đầy đủ, toàn thân mang theo một bộ y phục màu trắng trông rất xuất sắc.

Hắn ho nhẹ một tiếng rồi nhìn Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Giới thiệu một chút, ta là Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử vừa dứt lời thì Hòa Vân tôn giả toàn thân tràn đầy sát khí mở miệng.

-Tốt lắm Vô Cực Tử, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, như vậy ngươi cũng nên đi chết rồi.

Hòa Vân tôn giả vừa dứt lời thì nhanh chóng rút ra vũ khí rồi lao tới Vô Cực Tử.

Chuyện xảy đến quá nhanh khiến Vô Cực Tử không kịp làm chuẩn bị, hắn một mặt mòng bức nhìn Hòa Vân tôn giả đang lao đến.

Nhưng không đợi Hòa Vân tôn giả lao đến thì Băng Thánh đã nhanh chóng xuất hiện rồi ngăn cản hắn.

Băng Thánh xuất hiện khiến Hòa Vân tôn giả nhanh chóng dừng lại, hắn hừ một tiếng rồi thu về vũ khí.

Vô Cực Tử nhìn cảnh này thì mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, hắn không ngờ tại đây lại gặp được Hòa Vân tôn giả, nếu không nhờ Băng Thánh xuất hiện thì hắn thật sự chết rồi.

Vô Cực Tử ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng.

-Hòa Vân đạo hữu còn có Băng Thánh đạo hữu cũng ở đây à? Thật sự là trùng hợp.

Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi quay mặt đi không nói gì, Băng Thánh thì nở nụ cười rồi gật đầu với Vô Cực Tử rồi nói.

-Lần trước gặp mặt còn chưa tạ ơn đạo hữu đã giúp đỡ.

Nghe được lời này của Băng Thánh thì Hòa Vân tôn giả sát khí hướng về Vô Cực Tử càng lợi hại hơn, Vô Cực Tử mồ hôi lạnh đầy đầu nhanh chóng lắc tay rồi nói.

-Không, không, chuyện lần trước ta không biết gì cả.

Lâm Thanh Phong một mặt không hiểu nhìn về ba người, hắn thấy giữa ba người có chút chuyện riêng nên muốn tránh đi.

Vô Cực Tử để ý thấy Lâm Thanh Phong muốn rời đi thì nhanh chóng kêu gọi.

-Tiểu hữu xin đừng bước.

Lâm Thanh Phong dừng lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về Vô Cực Tử chờ đợi hắn nói tiếp.

Vô Cực Tử ho khan một tiếng rồi mở miệng.

-Lần này ta đến đây là có việc muốn tìm tiểu hữu.

Lâm Thanh Phong không nói gì, vẫn đứng chờ đợi Vô Cực Tử.

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử lại mở miệng.

-Lần này ta có hai việc muốn tìm tiểu hữu.

-Việc thứ nhất là ta được Thiên Cơ Tử nhờ cậy truyền tin cho tiểu hữu, hắn suy tính ra một trong hai vị phu nhân của tiểu hữu thích hợp làm người kế tục của hắn nên nhờ ta tới đây đưa tin.

Nghe được lời này của Vô Cực Tử thì Lâm Thanh Phong trầm tư một chút rồi ngẩng đầu nhìn Hòa Vân tôn giả.

Thấy được cái nhìn của Lâm Thanh Phong, Hòa Vân tôn giả cũng biết là hắn muốn hỏi gì nên trả lời.

-Thiên Cơ Tử là một vị thần toán của Thông Thiên Đại Lục, hắn rất thần bí, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả bọn ta muốn tìm hắn cũng là chuyện không thể nào, chỉ có thể chờ đợi hắn xuất hiện trước mặt.

Dừng một chút Hòa Vân tôn giả lại nói tiếp.

-Tương truyền mỗi một đời Thiên Cơ Tử chỉ được thu nhận một đồ đệ, nếu hắn muốn thu nhận lão bà của ngươi thì ngươi nên nghe theo hắn.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì cau mày nhìn Vô Cực Tử rồi mở miệng.

-Vậy chuyện thứ hai là gì?

Vô Cực Tử gật đầu rồi nói.

-Chuyện thứ hai cũng là theo lời Thiên Cơ Tử, hắn nói nếu ta muốn có một vị đệ tử chân truyền thì nên đi tìm ngươi.

Vô Cực Tử vừa dứt lời, Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi mở miệng.

-Chân truyền một thân tác tử không điểm dừng của ngươi? Ngươi ngại hắn sống lâu a?

Đối với câu nói này của Hòa Vân tôn giả, Vô Cực Tử cũng không phản bác hắn chỉ biết cười khò.

Lâm Thanh Phong tò mò nhìn Hòa Vân tôn giả cùng Vô Cực Tử rồi mở miệng.

-Mọi chuyện là làm sao?

Vô Cực Tử thở ra một hơi, Hòa Vân tôn giả hừ một tiếng rồi giải thích.

-Ngoài đạo hiệu Vô Cực Tử hắn còn có thêm một đạo hiệu gọi là Tác Tử Đạo Nhân, hắn là muốn tìm đường chết.

Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức nhìn Vô Cực Tử, hắn không thể ngờ lại có người mang theo đạo hiệu cực phẩm như vậy.

Vô Cực Tử thở ra một hơi rồi nói.

-Cũng không phải là ta cố tình muốn như vậy a, nhưng không hiểu sao mọi chuyện cuối cùng lại xảy ra.

Vô Cực Tử á náy nhìn Hòa Vân tôn giả rồi nói.

-Cũng giống như chuyện một ngàn năm về trước, lúc đó ta mời nhiều vị đạo hữu tới uống rượu, cũng mời Hòa Vân tôn giả cùng Băng Thánh.

-Bữa tiệc diễn ra vẫn rất tốt, nhưng không hiểu sao nhẫn trữ vật của ta lại gặp vấn đề nên rất nhiều vật phẩm bị bắn ra.

-Càng trùng hợp hơn là có một viên xuân dược rơi vào chén rượu của Hòa Vân tôn giả.

-Chuyện lúc sau có lẽ ngươi cũng hiểu được đi, Hòa Vân tôn giả uống vào rượu trong chén sau đó lại nhanh chóng dẫn Băng Thánh rồi đi...

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì một mặt mòng bức nhìn Hòa Vân tôn giả, hắn không ngờ được lão già này lại hung hãn như vậy, uống xong xuân dược thì ngay lập tức dẫn Băng Thánh đi, vậy mà Băng Thánh lại chấp nhận đi theo.

Hòa Vân tôn giả tức giận rồi mở miệng.

-Người còn dám nói.

Vô Cực Tử lúc này nhanh chóng ngậm miệng lại, hắn thật sự khổ mà không thể giải thích được.

Băng Thánh lúc này hừ một tiếng, nàng lấy tay bấm vào eo Hỏa Vân tôn giả, xoay 3600 biểu thị sự bất mãn.

Hỏa Vân tôn giả hít vào một hơi rồi cắn răng nói.

-Thật sự chuyện lúc đó cũng không phải do ta cố ý mà.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người Băng Thánh cùng Hỏa Vân tôn giả thì lắc đầu, chuyện này phải để hai người tự giải quyết với nhau hắn không thể xen vào, nhưng nếu một trong hai người tìm hân trợ giúp thì lại khác a.

Lâm Thanh Phong nhìn Vô Cực Tử rồi nói.

-Như vậy, người muốn thu nhận ta làm đệ tử của người?

Vô Cực Tử nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong thì hai mắt phát sáng, nhanh chóng gật đầu.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có một câu trả lời lạnh nhạt của Lâm Thanh Phong.

-Ta sẽ không nhận sự phụ.

Vô Cực Tử một mặt mừng bức, hắn vừa nghe được gì? Hắn, một vị Đại Thừa kì tôn giả muốn thu nhận một tên Luyện Khí kì tiểu tử làm đồ đệ thì liền bị từ chối? Thế đạo bây giờ Luyện Khí kì tiểu tử ngu bức như vậy?

.....Hết Chương 64.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Vô Cực Kiếm Thánh – Vô Cực Tử

Lâm Thanh Phong tuy rằng không muốn nhận sự phụ nhưng nếu bỏ qua một vị Đại Thừa kì tôn giả thì hắn cũng thấy tiếc.

Trầm ngâm một lúc Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Vậy người biết sử dụng kiếm a?

Vô Cực Tử hai mắt nhanh chóng phát sáng rồi gật đầu.

-Vô Cực Tử ta từ nhỏ luyện kiếm cả đời cũng chỉ có kiếm làm bạn, người đời thường gọi ta với cái tên Vô Cực Kiếm Thánh.

Lâm Thanh Phong nhú mày suy nghĩ, nhìn Vô Cực Tử đang ba hoa rồi sau đó lắc đầu.

Thái độ của Vô Cực Tử khiến hắn không thể tin tưởng được.

Hỏa Vân tôn giả lắc đầu nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Điều hắn nói là sự thật, chỉ riêng về mặt kiếm đạo hiện tại hắn là đệ nhất đại lục, vì vậy hắn mới được mọi người gọi là Kiếm Thánh.

Nghe được lời này của Hỏa Vân tôn giả thì Lâm Thanh Phong mới gật đầu tin tưởng được một chút, hắn tin rằng Hỏa Vân tôn giả sẽ không gạt hắn.

Lâm Thanh Phong cau mày suy nghĩ, nhìn Vô Cực Tử rồi nói.

-Ta đã biết một người có thể làm đệ tử của người, nhưng điều tiên quyết là người phải đi theo bọn ta.

Vô Cực Tử hai mắt phát sáng nhanh chóng gật đầu.

Hiện tại Vô Cực Tử chỉ còn lại thần hồn cần tu dưỡng bên trong Dưỡng Hồn Châu, nên chỉ cần Lâm Thanh Phong mang theo Dưỡng Hồn Châu thì có đi đâu đối với hắn cũng không quan trọng.

Lâm Thanh Phong nhìn Vô Cực Tử đồng ý thì cũng thở ra một hơi bản khoản không biết hắn quyết định đúng hay sai.

Theo lời Hòa Vân tôn giả thì Vô Cực Tử chính là một tên chuyên lời kéo cừu hận a.

Băn khoăn một lúc sau Lâm Thanh Phong lại lắc đầu rồi quyết định không nghĩ nữa, mọi chuyện tới lúc khác sẽ tính.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, chỉ tay về căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh rồi mở miệng,

-Người ta muốn người dạy bảo là lão bà của ta, hiện tại nàng đang muốn đột phá Trúc Cơ kì nên không tiện ra mặt.

Vô Cực Tử gật đầu rồi lên tiếng,

-Không việc gì, ta không gấp.

Lâm Thanh Phong gật đầu, nhìn bầu trời đêm rồi nói.

-Như vậy hiện tại cũng không còn chuyện gì khác, mọi người về phòng ngủ a.

Hòa Vân tôn giả cùng Băng Thánh gật đầu rồi nhanh chóng biến mất chỉ để lại Lâm Thanh Phong và Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử cũng không muốn nói gì, nhanh chóng tiến vào Dưỡng Hồn Châu.

Lâm Thanh Phong nhìn viên Dưỡng Hồn Châu nhét lấy đặt vào túi áo khoác sau đó lại nằm trên nóc nhà ngắm trăng từ từ nhắm mắt.

Một đêm yên tĩnh. ...

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong nằm trên mái nhà mở mắt.

Hắn ngáp dài một tiếng, mang theo vẻ mặt ngái ngủ nhìn xung quanh rồi nhảy xuống mái nhà, sau đó bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Nhìn về căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh lúc này còn đang đóng kín, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi cũng không định làm phiền nàng.

Hắn biết lúc này nàng đang chuẩn bị đột phá tới Trúc Cơ kì vì vậy nàng cần thêm thời gian.

Đi tới giữa sân tiểu viện, lúc này Mộng Tiêu Dao vẫn đang ngồi hấp thu dược lực của viên đan dược mà Âm tôn giả đã đưa, cả hai vị Âm, Dương tôn giả đều đang ở gần để hộ pháp cho nàng.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi lại đi bắt đầu nấu ăn.

Bên ngoài đình viện hiện giờ Mộng Tiêu Dao đang chuẩn bị đột phá nên Lâm Thanh Phong không tiện làm phiền.

Hắn mang đồ ăn vào phòng của tỷ đệ Ninh Thiên Nhai cùng Tiểu Hồng Trần, lúc này hai người cũng đã tỉnh dậy, cả ba người cùng nhau ăn sáng.

Lâm Thanh Phong cảm nhận được Tiểu Hồng Trần hiện tại cũng vừa đạt tới Luyện Khí tầng 1 thì gật đầu mở miệng,

-Khá lắm tiểu Trần, hiện tại ngươi đã bái Băng Thánh làm sư phụ thì về sau phải cố gắng nỗ lực, cũng không nên để mọi người thất vọng a.

Tiểu Hồng Trần nghe lời của Lâm Thanh Phong thì gật đầu, sau nhiều năm phải nằm trên giường khiến suy nghĩ của hắn trở nên chín chắn nhiều lắm, hắn hiểu được đây là cơ hội mà Lâm Thanh Phong mang tới cho hắn, làm sao hắn có thể không cố gắng?

Nhìn về mặt kiên định của Tiểu Hồng Trần, Lâm Thanh Phong nở nụ cười, ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Sau vài ngày, ta sẽ cùng Thiên Nhai và Mị Ảnh kết hôn, ngươi cũng tham dự à?

Tiểu Hồng Trần nở nụ cười gật đầu, chuyện này đêm qua Ninh Thiên Nhai cũng đã nói cho hắn biết, hiện tại hắn là người thân duy nhất của Ninh Thiên Nhai, làm sao hắn có thể bỏ qua lễ cưới của nàng.

Tiểu Hồng Trần mở miệng,

-Tất nhiên là đệ sẽ tham dự, về sau không có đệ ở đây tỷ phụ cũng không được khi dễ tỷ tỷ.

Ninh Thiên Nhai khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu không dám nhìn ai, Lâm Thanh Phong cùng Tiểu Hồng Trần thấy biểu hiện của nàng thì cũng cười lớn.

Một lúc sau cả ba người đã dùng xong cơm sáng, Lâm Thanh Phong dọn dẹp rồi mới đem đồ ăn tới phòng cho Nam Cung Tuyết, Hòa Vân tôn giả cùng với Băng Thánh.

Nhưng hiện tại Nam Cung Tuyết sau khi thấy Nam Cung Mị Ảnh quyết định đột phá Trúc Cơ kì thì nàng cũng muốn đột phá nên đã đóng cửa bế quan.

Hỏa Vân tôn giả cũng không ngăn cản nàng, hiện tại hắn cũng cho rằng đây là thời cơ để Nam Cung Tuyết đột phá nên hắn ở một bên hộ pháp.

Lâm Thanh Phong nhìn cửa phòng của Nam Cung Tuyết rồi nở nụ cười vui vẻ, sau đó lại quay đi tìm Nam Cung Phi Vân bàn tiếp chuyện cưới hỏi.

Tối gần trưa bên phía Mộng Tiêu Dao lúc này mới có động tĩnh.

Linh khí xung quanh bắt đầu bị hút về phía Mộng Tiêu Dao, đây là dấu hiệu báo trước nàng đang chuẩn bị đột phá.

Dương tôn giả nhìn Mộng Tiêu Dao rồi gật đầu, biểu hiện của nàng khiến hắn không khỏi hài lòng.

Âm tôn giả đứng một bên nở nụ cười kinh hi, nàng biết đây là tác dụng của Âm Dương Tạo Hóa Đan sau khi được Mộng Tiêu Dao hấp thu hoàn tất.

Âm Dương Tạo Hóa Đan do Âm tôn giả cùng Dương tôn giả chế luyện ra tác dụng chính là để kích phát tiềm lực của người sử dụng, còn tác dụng phụ dùng để cường kiện thân thể.

Người tiềm lực càng cao thì thời gian để hấp thụ viên thuốc càng lâu.

Theo Âm tôn giả tính toán, một người bình thường sử dụng Âm Dương Tạo Hóa Đan thì chỉ cần tốn khoảng 1-2 giờ để kích phát tiềm lực.

Ngay cả Âm, Dương hai vị tôn giả tự thân sử dụng cũng cần khoảng 5-6 giờ để hấp thu hoàn tất.

Còn Mộng Tiêu Dao, từ khi sử dụng tới hiện tại nàng đã tốn gần 10 giờ mới hấp thu hoàn toàn viên thuốc đủ để hiểu tiềm lực của nàng cực kì cao, cao hơn cả Âm tôn giả cùng Dương tôn giả nhiều lắm.

Chỉ qua một lúc sau Mộng Tiêu Dao đã đột phá thành công trở thành Luyện Khí tầng 5 tu sĩ.

Hỏa Vân tôn giả cảm nhận được Mộng Tiêu Dao đã đột phá thành công thì cũng không có phản ứng gì nhiều.

Trải qua gần một tháng ở chung, hắn cũng đã quen thuộc với tư chất yêu nghiệt của Mộng Tiêu Dao.

Mộng Tiêu Dao hít sâu một hơi rồi đứng dậy, nhìn thấy Âm, Dương hai vị tôn giả đang đứng bên cạnh hộ pháp cho nàng thì nàng cũng nở nụ cười với hai người.

Âm tôn giả gật đầu nhìn nàng rồi nói.

-Như vậy chúng ta cũng nên chuẩn bị rồi khỏi a.

Mộng Tiêu Dao nghe lời này thì nàng chần chờ một chút rồi nói.

-Sur phụ, ta muốn ở lại thêm vài ngày, để tham dự đám cưới của Phong ca ca.

Âm tôn giả nhìn Dương tôn giả một cái, rồi hai người nở nụ cười gật đầu.

Hôm qua khi gặp mặt Hỏa Vân tôn giả, bọn hắn cũng biết được Mộng Tiêu Dao là do Lâm Thanh Phong tìm về, nên bọn hắn cũng muốn tham dự lễ cưới của Lâm Thanh Phong coi như là tạ ơn.

Âm tôn giả nở nụ cười, nhìn Mộng Tiêu Dao rồi mở miệng.

-Tất nhiên, làm sao chúng ta có thể bỏ qua lễ cưới của hắn a?

Mộng Tiêu Dao lúc này hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng ôm lấy Âm tôn giả rồi cười nói.

-Sur phụ là tốt nhất.

Biểu hiện của Mộng Tiêu Dao khiến cho Âm tôn giả cùng Dương tôn giả đều cảm thấy sáng khoái, cả hai người đều cười vui vẻ lên.

Lâm Thanh Phong sau khi đi bàn chuyện cưới hỏi với Nam Cung Phi Vân thì ở lại trò chuyện với hắn tới tận chiều mới trở về tiểu viện.

Bước chân vào tiểu viện, Lâm Thanh Phong nhìn thấy ba người Ninh Thiên Nhai, Tiểu Hồng Trần cùng Mộng Tiêu Dao đang cười nói vui vẻ thì bước lại gần.

Nhìn thấy Lâm Thanh Phong trở về, Mộng Tiêu Dao nhanh chóng chạy tới rồi vui vẻ mở miệng.

-Phong ca ca, muội đã đạt tới Luyện Khí tầng 5 rồi.

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười rồi xoa đầu nàng.

-Ta đã biết a, Tiêu Dao muội muội là giỏi nhất.

Mộng Tiêu Dao vui vẻ cười cũng không ngăn cản, nàng rất thích được Lâm Thanh Phong xoa đầu.

Lâm Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn Ninh Thiên Nhai rồi nói.

-Ta đã bàn xong chuyện với nhạc phụ đại nhân, hiện tại chỉ cần chờ Mị Ảnh và tiểu Tuyết đột phá Trúc Cơ kì thì chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.

Ninh Thiên Nhai nghe xong thì đỏ mặt gật đầu, sau đó nàng nhìn về Tiểu Hồng Trần rồi thở ra một hơi.

Nàng hiểu được thời gian nàng còn được ở chung với đệ đệ là rất ngắn nên thở dài tiếc nuối.

Tiểu Hồng Trần nhìn ra suy nghĩ của nàng, hần nỡ nụ cười rồi nói.

-Yên tâm đi tỷ tỷ, cũng không phải là vĩnh viễn không thể gặp lại, đợi sau này đệ tu luyện thành công chúng ta vẫn có cơ hội gặp mặt.

Lâm Thanh Phong cũng gật đầu đồng ý, tiếp tục nói với Ninh Thiên Nhai.

-Tiểu Trần nói đúng, cũng không phải là vĩnh viễn chia lìa, nàng không cần phải như vậy.

Nghe được lời an ủi của hai người Ninh Thiên Nhai lúc này mới gật đầu nở nụ cười.

.....Hết Chương 65.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Lễ cưới

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, lúc này Nam Cung Mị Ảnh đã bắt đầu đột phá Trúc Cơ kì.

Linh khí xung quanh tiểu viện nhanh chóng bị hút về phía căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh.

Linh khí chấn động nhanh chóng khiến Lâm Thanh Phong tỉnh giấc.

Hắn nhìn về phía căn phòng của Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười, rồi nhanh chóng nấu một thùng nước tắm.

Lúc trước Hòa Vân tôn giả cũng đã từng nói qua, khi đạt tới Trúc Cơ kì, cơ thể tu sĩ sẽ trải qua thêm một lần bài tiết tạp chất.

Không giống như lần Luyện Khí Tầng 10, lần này tạp chất sẽ được bài tiết qua da vì thế sau khi đột phá xong phải nhanh chóng tắm rửa để tạp chất không bị hấp thụ ngược vào cơ thể.

Rất nhanh nước tắm đã chuẩn bị xong, Lâm Thanh Phong nhanh chóng đến trước phòng Nam Cung Mị Ảnh chờ đợi.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh cũng đột phá xong, nàng lên tiếng.

-Phu quân, giúp ta mang thùng nước tắm a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nhanh chóng đẩy cửa tiến vào.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này toàn thân đầy chất bẩn, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy ra thùng nước đã chuẩn bị sẵn để giữa phòng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng nở nụ cười, nàng nhanh chóng cởi ra một thân y phục rồi bước vào thùng nước ngâm mình.

Nhìn Lâm Thanh Phong lúc này vẫn không có ý định rời đi, Nam Cung Mị Ảnh mới lên tiếng.

-Phu quân sao người không ra ngoài?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nở nụ cười tà mở miệng.

-Để ta giúp nàng tắm rửa.

Nghe được lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh đầu óc có chút loạn, nàng muốn ngăn cản nhưng không biết phải nói gì nên đỏ mặt cúi đầu.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của nàng thì càng cười vui vẻ hơn, nên hẩn nhẹ nhàng chà rửa thân thể cho nàng.

Cơ thể của Nam Cung Mị Ảnh lúc trước làn da đã trắng nõn, lúc này lại được loại bỏ tạp chất khiến làn da của nàng càng thêm mịn màng làm Lâm Thanh Phong có chút hít thở không thông.

Nhận ra Lâm Thanh Phong có chút không đúng, Nam Cung Mị Ảnh mở miệng.

-Sao vậy phu quân?

Lâm Thanh Phong hít một hơi thật sâu, về mặt nhẩn nhí tay ôm ngực lời nói đứt quãng.

-Lão bà... ta... có chút không xong... cần nàng chữa trị.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng rối lên, nàng không biết Lâm Thanh Phong bị gì thì làm sao chữa trị? Nên nàng mở miệng.

-Như vậy, phu quân cố gắng đợi ta, ta sẽ tìm Hóa Vân tôn giả ngay.

Nhìn về mặt bối rối của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong mới lắc đầu nói.

-Không được,... ta biết cơ thể ta như thế nào... chỉ có nàng mới chữa được.

Nam Cung Mị Ảnh từ lúc đầu, đầu óc nàng đã có chút loạn nên làm sao nhận ra đây là Lâm Thanh Phong đang đùa giỡn nàng?

Nàng hai mắt ngấn nước rồi nhanh chóng nói.

-Mau nói đi phu quân, ta hứa sẽ giúp ngươi a.

Lâm Thanh Phong nghe lời này thì ý cười trên mặt ngày càng lợi hại hơn, hẩn nhanh chóng ôm lấy nàng rồi bế nàng bước tới giường ngủ.

Nam Cung Mị Ảnh thấy hành động của Lâm Thanh Phong thì cũng hiểu ra, đây là hẩn muốn đùa giỡn nàng trong lòng cũng yên tâm, nhưng rồi nàng lại nhanh chóng đỏ mặt mở miệng.

-Không nên a phu quân, hiện tại trời đã gần sáng.

Lâm Thanh Phong nghe lời của nàng thì cũng không trả lời, chỉ cười cười rồi tiếp tục hành động.

.....Lược bỏ 3000 chữ....

Tới gần trưa, Lâm Thanh Phong mới dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh bước ra khỏi phòng.

Nụ cười của hẩn vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt không tan.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này nét mặt cũng hồng nhuận phơn phớt, nàng cũng nở nụ cười vui vẻ đi phía sau Lâm Thanh Phong.

Bước tới đình viện, Mộng Tiêu Dao đang cùng Tiểu Hồng Trần tu luyện dưới sự chỉ đạo của Âm tôn giả và Băng Thánh, thấy Lâm Thanh Phong tới, nàng nhanh chóng chạy đến, hai mắt ngấn nước mở miệng.

-Phong ca ca, sao bây giờ ca mới xuất hiện? Mọii đói.

Lâm Thanh Phong cười cười xoa đầu nàng rồi nói.

-Được rồi, đợi ca một lúc ca sẽ đi nấu cơm.

Mộng Tiêu Dao nghe lời nàng thì nở nụ cười gật đầu rồi lại tiếp tục quay về tu luyện.

Lúc này Hóa Vân tôn giả cũng xuất hiện một bên, từ gần trưa Nam Cung Tuyết dưới sự chỉ đạo của hẩn cũng đã đột phá thành công đạt tới Trúc Cơ kì, hiện tại nàng muốn thư giãn nên hẩn để nàng ngủ trong phòng.

Hóa Vân tôn giả xuất hiện, hẩn thở ra một hơi rồi nói.

-Còn trẻ, vẫn nên ít làm chuyện ấy mới tốt.

Nghe được lời này của Hóa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt cúi đầu, Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi nói.

-Già mà không có đức.

Hòa Vân tôn giả tức muốn học máu, hấn cũng chỉ mới gần 2 vạn tuổi thôi được chứ? Đối với Đại Thừa kì tu sĩ thọ nguyên hơn 10 vạn năm thì hấn vẫn còn rất trẻ a.

Hòa Vân tôn giả cố gắng nhịn, hấn hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi không để ý tới Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng không thèm để ý tới Hòa Vân tôn giả, hấn quay lại nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Trước tiên nàng đi tìm Thiên Nhai cùng tiểu Tuyết, còn ta sẽ đi làm đồ ăn.

.....

Vài ngày sau.

Ánh nắng chiều rọi toàn bộ Nam Cung Thành, cả thành đều có vẻ nhộn nhịp hơn thường ngày.

Bởi vì hôm nay là ngày cưới của Lâm Thanh Phong nên Bách Hiểu Sinh đã đặc biệt phân phó tổ chức một lễ hội miễn phí nhằm chúc mừng.

Tất nhiên đây là ý của Lâm Thanh Phong, sau khi đánh cướp được rất nhiều của cải của Bạch Ngọc Lôu và Tiền trưởng lão, hấn muốn tổ chức một bữa lễ hội hoành tráng vào ngày cưới nên đã đưa rất nhiều kim phiếu và ngân phiếu cho Bách Hiểu Sinh và bảo hấn đứng ra tổ chức.

Tuy rằng Lâm Thanh Phong cũng gần như tiêu tốn hết của cải cướp được nhưng hấn vẫn không mấy may lo lắng, vì số của cải này là do hấn cướp được hấn muốn sử dụng ra sao là việc của hấn a.

Tất cả mọi người tại Nam Cung Thành đều có thể tham dự, vì thế khiến người dân toàn thành đều giơ hai tay ủng hộ.

Lễ cưới của Lâm Thanh Phong được tổ chức tại Nam Cung gia tộc những người được mời tới đây đa phần đều là những gia tộc lớn thuộc Nam Cung Thành, ngoài ra còn có những tông môn lớn cũng đưa tới quà mừng.

Đối với những người này, Lâm Thanh Phong cũng không muốn gặp mặt, nhưng bọn hấn đã tới dự lễ nên Lâm Thanh Phong cũng phải tiếp đãi.

Kim Đan lão tổ của Nam Cung gia tộc cũng phải ra mặt mà tiếp đãi những người đến từ các tông môn lớn.

Khi hấn nghe Nam Cung Phi Vân nói về Lâm Thanh Phong thì nụ cười của hấn kéo lên tới tận mang tai, vài ngày vẫn không thể khép miệng được.

Ba vị tôn giả, Băng Thánh cùng Vô Cực Tử, năm người bọn hấn cũng không muốn ngồi cùng với quá nhiều người nên Lâm Thanh Phong tự tay chuẩn bị thức ăn để bọn hấn trong tiểu viện tự mình tiếp đãi.

Số quà mừng thu được Lâm Thanh Phong cũng không muốn đếm, hấn giao hết cho Nam Cung Phi Vân coi như là lễ vật cưới hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung gia tộc chỉ sau một ngày thì trở thành đại gia tộc giàu có nhất Nam Cung Thành, cũng là gia tộc bị đánh số là nguy hiểm nhất.

Không ai muốn chọc vào Nam Cung gia tộc, vì Lâm Thanh Phong vẫn còn ở đây, ai chọc tới Nam Cung gia tộc thì đúng là tự tìm đường chết.

Tuy đã trở thành gia tộc nguy hiểm nhất Nam Cung Thành, nhưng Nam Cung Phi Vân hiểu rất rõ, những gia tộc khác là sợ Lâm Thanh Phong chứ không phải là sợ Nam Cung gia tộc.

Vì thế Nam Cung Phi Vân cũng ra lệnh cho toàn gia tộc không nên trêu chọc người khác, nếu bị người khác đánh chết thì Nam Cung gia tộc cũng sẽ không quản.

Đối với mệnh lệnh này của Nam Cung Phi Vân tất cả trưởng lão Nam Cung gia tộc đều đồng ý, bọn hấn cũng hiểu được lúc trước bọn hấn quá lạnh nhạt với hai tỷ muội Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết nên chưa chắc gì Lâm Thanh Phong sẽ ra mặt thay bọn hấn.

Nhưng bọn hấn cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, vì bọn hấn biết được nếu Nam Cung gia tộc đứng trước bờ vực diệt môn thì Lâm Thanh Phong sẽ ra mặt, ít ra khi đó Nam Cung gia tộc vẫn không bị tuyệt diệt.

Đối với những chuyện này Lâm Thanh Phong đều không để ý, hiện tại điều hấn muốn nhất là về động phòng a.

Phòng của Nam Cung Mị Ảnh tuy rộng nhưng để làm nơi động phòng cho ba người thì không đủ dùng vì thế Nam Cung Phi Vân đã ra lệnh chuẩn bị một căn phòng lớn hơn dành cho bọn hấn.

Đêm tới, Lâm Thanh Phong nhanh chóng bước chân về căn phòng lớn mà Nam Cung Phi Vân đã cho người chuẩn bị trước.

Đứng trước cửa phòng, nụ cười còn đang kéo tới tận mang tai, hấn hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, trong nội tâm hấn đêm nay là đêm rất quan trọng.

Vì có hai người chính thức trở thành người thân trong gia đình của hấn.

Bước chân vào căn phòng, Lâm Thanh Phong nhìn thấy Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi trên giường chờ đợi hắn.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi bước tới giường, vòng tay ôm lấy hai nàng rồi mở miệng.

-Hai vị lão bà, hiện tại chúng ta động phòng a?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời cúi đầu đỏ mặt im lặng không nói.

Thấy biểu hiện của hai nàng, Lâm Thanh Phong cười hắc hắc rồi cũng không nói nhiều, nhanh chóng cõng ra y phục.

.....Hết Chương 66.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Bể Thánh cùng Hỏa Vân tôn giả

Ngày hôm sau.

Trời vừa sáng Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng tỉnh lại, nhìn hai vị mỹ nữ đang nằm ngủ cạnh bên, hắn nở nụ cười vui vẻ.

Hắn nhanh chóng xuống giường, vẫn như thường lệ đi làm thức ăn.

Lần này hắn nấu nhiều thức ăn hơn thường lệ, vì hắn biết được sau hôm nay Tiểu Hồng Trần, Mộng Tiêu Dao cùng Nam Cung Tuyết sẽ rời đi.

Vì thế bữa ăn này cũng coi như là bữa tiệc chia tay.

Nhìn những món ăn trước mặt Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mới đi đánh thức Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Khi Lâm Thanh Phong về phòng, hắn chỉ thấy căn phòng đã được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, còn Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai đã đi mất.

Nhìn cảnh này hắn thở ra một hơi, hắn cũng đã biết được hai nàng đi đâu.

Từ sau khi Lâm Thanh Phong tỉnh dậy đi nấu thức ăn thì Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng đã thức giấc.

Hai nàng dọn dẹp căn phòng rồi chia nhau ra tìm Tiểu Hồng Trần và Nam Cung Tuyết.

Lâm Thanh Phong ngồi đợi ở đình viện một lúc thì các nàng cũng xuất hiện.

Hắn nở nụ cười nhìn các nàng rồi nói.

-Tất cả đã tới đông đủ, như vậy chúng ta cùng ngồi ăn a.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh đồng thời gật đầu với hắn rồi nhanh chóng ngồi vào bàn.

Tuy trên bàn ăn thức ăn rất nhiều và ngon miệng, nhưng cả sáu người không ai muốn ăn.

Bầu không khí có chút kìm nén.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của năm người, hắn ho nhẹ một cái rồi mở miệng.

-Ta biết lúc này tâm trạng của mọi người đều không tốt vì sắp phải chia xa, nhưng mà mọi người nghe ta nói một chút.

Lâm Thanh Phong mở miệng, thu hút sự chú ý của năm người, năm người đều hướng ánh mắt về phía hắn chờ đợi hắn nói tiếp.

Lâm Thanh Phong nhìn mọi người đều chú ý chờ đợi hắn, hắn gật đầu rồi nói tiếp.

-Tiểu Trần, tiểu Tuyết cùng Tiêu Dao muội, nếu chúng ta không nhận biết sự phụ của các ngươi, thì các ngươi nghĩ tương lai các ngươi sẽ như thế nào?

Ba người Tiểu Hồng Trần, Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong thì đều cúi đầu trầm mặc.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

-Để ta nói, tiểu Trần nếu không gặp được Băng Thánh thì cả đời ngươi cũng chỉ có thể nằm trên giường chờ người chăm sóc.

Tiểu Hồng Trần nghe lời này thì gật đầu, hắn cũng tự biết được nếu không có Băng Thánh cả đời này của hắn cũng chỉ biết nằm trên giường.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn Nam Cung Tuyết rồi nói.

-Tiểu Tuyết, nếu không phải gặp được Hòa Vân tôn giả, thì hiện tại ngươi vẫn còn phải lo lắng làm thế nào để tu luyện đúng hướng đi?

Nam Cung Tuyết nghe lời này thì thân thể run nhẹ, sau đó gật đầu coi như xác nhận.

Lâm Thanh Phong nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nói tiếp.

-Còn ngươi Tiêu Dao muội muội, ta biết tư chất ngươi rất cao ngươi là người đặc biệt nhất, nhưng mà nếu không gặp được Âm, Dương hai vị tôn giả thì ngươi biết phương hướng tu luyện của chính mình sao?

Mộng Tiêu Dao cúi đầu cũng không trả lời.

Nhìn ba người cúi đầu trầm mặc, Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi nói.

-Các ngươi cũng đã thấy được, nếu không có bọn hắc các ngươi vẫn phải chật vật tìm cách tu luyện cũng không biết lúc nào có thể đạt tới mức độ tự bảo vệ mình.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại tiếp tục.

-Tuy rằng ta có thể bảo vệ các ngươi, nhưng ta không thể dạy bảo các ngươi giống như bọn người Hòa Vân tôn giả.

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói tiếp.

-Vì vậy đây chính là cơ hội cho các ngươi tự mình mạnh mẽ hơn, sau khi các ngươi đã trở nên mạnh mẽ, lúc đó chúng ta lại có thể gặp mặt.

Lúc này năm người mới thở ra một hơi rồi cũng nở nụ cười gật đầu, sau đó mới bắt đầu nhào tới bàn thức ăn.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này cũng nở nụ cười rồi cũng bắt đầu ăn.

Bầu không khí lúc này trở nên vui vẻ, sáu người vừa ăn uống vừa cười đùa.

Bọn người Hòa Vân tôn giả mặc dù không ở đây nhưng vẫn để tâm chú ý, Băng Thánh gật đầu mở miệng.

-Lâm Thanh Phong tên tiểu tử này thật sự rất tốt.

Bốn người Hòa Vân tôn giả, Âm tôn giả, Dương tôn giả cùng Vô Cực Tử đều gật đầu đồng ý với đánh giá này của Băng Thánh.

Hòa Vân tôn giả cười cười mở miệng.

-Hiện tại chúng ta cũng yên tâm được rồi a, cũng không cần lo lắng những tên đồ đệ lại lừa dối a.

Âm, Dương hai vị tôn giả gật đầu nở nụ cười, còn Băng Thánh lại có chút không nỡ, quay đầu nhìn Hòa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta thật sự không nỡ rời xa tướng công.

Hòa Vân tôn giả nở nụ cười cứng đờ trên mặt, sau đó cười khổ rồi nói.

-Ta đã nói, chuyện giữa chúng ta là không thể nào a, vì sao ngươi vẫn cứ chấp nhất như vậy?

Băng Thánh lắc đầu, hai mắt nàng ngấn nước sau đó quay đầu bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của nàng Hòa Vân tôn giả có chút không hiểu vì sao.

Hắn thở ra một hơi rồi nói.

-Ta thật không hiểu, khi nhận biết bản thân trúng xuân dược ta liền nhờ nàng sử dụng băng linh lực để áp chế dục hỏa.

-Ta thật sự không làm gì nàng, không hiểu vì sao nàng lại chấp nhất như vậy.

Âm tôn giả nghe được lời này thì trừng mắt với Hòa Vân tôn giả một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Dương tôn giả lắc đầu, vỗ vai Hỏa Vân tôn giả rồi nói.

-Ta thật không hiểu được ngươi, chẳng lẽ ngươi ngu tới mức nhìn không ra sao?

Hỏa Vân tôn giả một mặt mộng bức nhìn về Dương tôn giả.

Dương tôn giả thở ra một hơi rồi nói.

-Lúc trước, khi Băng Thánh xuất hiện tại bữa tiệc chỉ nhìn dáng đi của nàng ai cũng biết nàng vẫn còn tâm thân xử nữ, nhưng sau khi đi cùng ngươi một đêm, ngày hôm sau dáng đi của nàng cũng biến đổi. Hiện tại nếu nói không phải do ngươi thì ta cũng không tin.

Hỏa Vân tôn giả nghe được lời này thì cúi đầu trầm mặc, rồi quay về nhìn Vô Cực Tử.

Chỉ thấy Vô Cực Tử thở dài ra một hơi rồi gật đầu.

Hỏa Vân tôn giả lúc này triệt để mộng bức, não hấn có chút loạn, hấn cố gắng ôm đầu để nhớ lại hành động của hấn vào đêm hôm đó.

Một lúc sau hấn lắc đầu, thở ra một hơi, ánh mắt thập phần phức tạp nhìn về hướng mà Băng Thánh biến mất.

Hỏa Vân tôn giả đã có chút nhớ lại, đêm đó trong lúc Băng Thánh đang giúp hấn áp chế dục hỏa, hấn đã mất ý thức.

Nhưng trong tiềm thức của hấn lại cảm giác được cả người thư sướng thoải mái, lúc đầu hấn chỉ nghĩ là hấn bị dục hỏa khiến cả người khó chịu mà bất tỉnh tới sau khi dục hỏa bị áp chế hoàn toàn thì cơ thể trở nên thoải mái.

Hiện tại sau khi nghe được lời của Dương tôn giả thì mọi chuyện có lẽ không phải như hấn nghĩ.

Hấn hít vào một hơi thật sâu rồi quyết định đi tìm Băng Thánh để hỏi rõ.

Dương tôn giả nhìn biểu hiện của Hỏa Vân tôn giả thì nở nụ cười, hấn biết được lần này khúc mắc giữa Băng Thánh và Hỏa vân tôn giả có thể được giải quyết.

Hỏa Vân tôn giả lúc này trong lòng lo lắng, hấn nhanh chóng bước tới trước phòng của Băng Thánh.

Hấn hít một hơi thật sâu rồi mở miệng.

-Băng Thánh, là ta.

Đứng đợi một lúc lâu, trong phòng vẫn không có tiếng trả lời lúc này Hỏa Vân tôn giả mới mở cửa tiến vào.

Băng Thánh lúc này đang ngồi trên ghế hai mắt nàng vẫn còn đọng nước.

Nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả bước vào nàng mới hít vào một hơi thật sâu, lấy tay áo lau nước mắt rồi hỏi.

-Ngươi tới làm gì?

Hỏa Vân tôn giả vẻ mặt xoắn xuýt, nhưng hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Lúc đó ngươi đã lấy thân mình để giúp ta?

Băng Thánh vẻ mặt lạnh nhạt trả lời.

-Chuyện đó có quan trọng không?

Hỏa Vân tôn giả hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Băng Thánh ánh mắt tuy lạnh như băng nhưng nhìn kỹ trong đó vẫn mang theo một tia nhu tình, nàng gật đầu.

Hỏa Vân tôn giả trong lòng thật sự loạn, mặc dù hấn biết rằng đa phần câu trả lời sẽ là như thế này nhưng khi Băng Thánh gật đầu xác nhận thì hấn cũng bối rối không biết làm sao.

Trầm mặc một lúc lâu, Hỏa Vân tôn giả lên tiếng.

-Tại sao ngươi lại không chống trả? Với sức của ngươi, ta không tin ngươi không thể chống trả a.

Băng Thánh nghe được lời này thì lắc đầu rồi nàng lên tiếng.

-Nếu là người khác thì ta sẽ ngăn cản, nhưng nếu là ngươi thì không.

Hỏa Vân tôn giả vẻ mặt có chút không hiểu, hần nhìn nàng chờ đợi nàng nói tiếp.

Băng Thánh hít vào một hơi lấy thêm can đảm rồi nói.

-Thật sự người ta thích là người.

Băng Thánh nói xong, nàng nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả triệt để mộng bức, trong đầu hần lúc này hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh, mặc dù cả ngàn năm qua hần cũng lờ mờ đoán được có lẽ Băng Thánh thật sự thích hần nhưng khi nghe được chính miệng nàng nói thì thật sự hần vẫn không thể tin được.

Hỏa Vân tôn giả tay ôm đầu ngồi xuống ghế, lượng tin tức hôm nay hần nhận được mặc dù không nhiều nhưng tin nào cũng khiến hần mộng bức.

Hần cảm thấy thế giới này hần là điên rồi đi, hoặc là do hần đã điên rồi.

.....Hết Chương 67.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chuyện cũ của Hỏa Vân tôn giả

Một lúc sau Hỏa Vân tôn giả ngẩng đầu lên nhìn về Băng Thánh, hần hít sâu một hơi rồi nói.

-Như vậy đêm đó thật sự là ta đã làm?

Băng Thánh nghe được lời này thì lần nữa gật đầu xác nhận.

Hỏa Vân tôn giả gãi đầu chuyện xảy ra như vậy thật sự hần cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Xoắn xuyết một lúc rồi Hỏa Vân tôn giả mới mở miệng.

-Như vậy, ta phải làm thế nào?

Lúc này Hỏa Vân tôn giả trông rất ngờ nghệch cứ như một đứa trẻ vừa nhận ra là mình đã mắc sai lầm khiến Băng Thánh nhìn vào cũng phải ôm bụng cười.

Băng Thánh cười được một lúc thì mới dừng lại rồi nói.

-Người là một người nam nhân, hiện tại người hỏi ta phải làm thế nào?

Hỏa Vân tôn giả gãi đầu, xoắn xuyết một lúc rồi hần mới mở miệng.

-Như vậy... ta phải chịu trách nhiệm?

Băng Thánh nghe được lời này thì nàng vui vẻ gật đầu.

Nhìn biểu hiện vui vẻ của Băng Thánh, Hỏa Vân tôn giả thở dài một hơi rồi nói.

-Nàng cũng biết, ta nhưng là một tên nghèo a, thân mang bệnh tật cũng không biết còn sống được bao lâu, vậy mà nàng vẫn muốn theo ta?

Băng Thánh nghe xong lời của Hỏa Vân tôn giả, ánh mắt nàng càng kiên định hơn, nàng gật đầu rồi ôn nhu nói.

-Ta đã theo đuổi người ngàn năm, nếu ta muốn thay đổi ý định thì đã thay đổi từ sớm, không cần chờ tới hiện tại.

Hỏa Vân tôn giả nghe xong thì cũng không nói thêm gì, hần nở nụ cười rồi nói.

-Như vậy... lão bà?

Băng Thánh hai mắt ướt át, câu “lão bà” của Hỏa Vân tôn giả, nàng đã chờ đợi cả ngàn năm rồi, nàng nhanh chóng ôm lấy Hỏa Vân tôn giả rồi nở nụ cười hạnh phúc.

Hỏa Vân tôn giả xoắn xuyết, hần không biết phải làm thế nào với cái ôm của Băng Thánh nên hần chỉ đứng đó không làm gì khác.

Một bên khác bọn người Lâm Thanh Phong cũng đã ăn xong bữa tiệc.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới nói.

-Mọi người đều đã ăn xong, không bằng chúng ta cùng ra ngoài đi dạo a?

Nghe lời của Lâm Thanh Phong, cả năm người đều gật đầu, bọn họ cũng muốn dành ngày cuối cùng để dạo chơi cùng nhau.

Lâm Thanh Phong thấy mọi người đều đồng ý thì nở nụ cười rồi bắt đầu dẫn đầu cả bọn bước ra khỏi tiểu viện.

Nhưng muốn ra khỏi tiểu viện bọn họ phải đi ngang qua căn phòng của Băng Thánh.

Bọn người Lâm Thanh Phong đang cười nói vui vẻ bỗng dừng lại thấy Hòa Vân tôn giả bước vào phòng của Băng Thánh.

Lâm Thanh Phong nhìn lướt qua vẻ mặt lo lắng không yên của Hòa Vân tôn giả là đã biết hẳn có chuyện riêng muốn tìm Băng Thánh nên ra hiệu cho bọn người im lặng rồi đi không muốn làm phiền bọn họ.

Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao lúc này tiểu tâm tính nổi lên, hai người tò mò muốn nghe lén nên từ từ đi tới trước cửa phòng của Băng Thánh.

Lâm Thanh Phong thấy biểu hiện của hai nàng thì thở ra một hơi sau đó cũng tiến tới muốn ngăn cản.

Nhưng cũng đúng lúc này, Nam Cung Tuyết, Mộng Tiêu Dao cùng Lâm Thanh Phong nghe được tiếng của Hòa Vân tôn giả từ trong phòng.

-Như vậy, ... đêm đó thật sự là do ta làm?

....

Có lẽ là do Hòa Vân tôn giả cùng Băng Thánh lúc này trong lòng đều rất loạn nên bọn hắn cũng không để ý xung quanh.

Vì vậy mà những gì bọn hắn nói đều bị ba người Lâm Thanh Phong nghe hết mà bọn hắn cũng không phát giác.

Ngay cả khi Băng Thánh ôm lấy Hòa Vân tôn giả thì ba người Lâm Thanh Phong đều nhìn thấy.

Nhìn tới đây Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi ra hiệu cho Nam Cung Tuyết cùng Mộng Tiêu Dao rời đi.

Hòa Vân tôn giả lúc này đã phát giác ra bọn Lâm Thanh Phong, nhưng nhìn về Băng Thánh đang còn ôm lấy hắn nên hắn cũng không lên tiếng, hắn sợ sẽ khiến Băng Thánh xấu hổ nên im lặng.

Một lúc sau Hòa Vân tôn giả cảm nhận được bọn người Lâm Thanh Phong thật sự đã đi, hắn mới vòng tay ôm lấy Băng Thánh rồi mở miệng.

-Như vậy, sau khi về tông môn ta sẽ mang theo lễ vật tới tìm nàng.

Nghe được lời này hai mắt Băng Thánh phát sáng, nàng càng cố sức ôm lấy Hòa Vân tôn giả, cúi mặt vào ngực hắn rồi nói.

-Ta sẽ chờ chàng.

Hòa Vân tôn giả nghe được lời của Băng Thánh, hắn cũng ôm chặt lấy nàng rồi nói.

-Ngàn năm qua, khổ cực cho nàng rồi.

....

Bọn người Lâm Thanh Phong sau khi rời đi, bước ra khỏi Nam Cung gia tộc rồi đi dạo khắp thành.

Bọn hắn mặc sức mà đi dạo, thích thứ gì mua thứ đó, thích ăn gì thì ăn vì bọn hắn biết được sau hôm nay, mỗi người sẽ đi tới một phương khác nhau rất ít khi có cơ hội gặp mặt.

Tới tận khi trời đã tối đen bọn hắn mới chịu trở về.

Gương mặt người nào cũng vui vẻ, không có sự lo lắng vì sắp phải chia xa.

Về tới tiểu viện, Lâm Thanh Phong mới mở miệng.

-Được rồi, hiện tại trời cũng đã tối, mọi người cũng trở về ngủ a.

Năm người còn lại nghe xong thì gật đầu rồi trở về phòng.

Ninh Thiên Nhai thì sang phòng Tiểu Hồng Trần để ngủ chung, Nam Cung Mị Ảnh cũng tới phòng Nam Cung Tuyết, chỉ để lại một mình Lâm Thanh Phong ở lại.

Nhìn hai vị lão bà rời đi, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi sau đó nằm xuống giường.

Một lúc sau hắn nghe được trước phòng có tiếng gõ cửa nên đứng dậy, ngồi vào bàn tiếp khách rồi lên tiếng.

-Mời vào.

Cánh cửa bị đẩy ra, người xuất hiện là Hỏa Vân tôn giả.

Nhìn thấy Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong giật mình một chút nhưng rồi nhanh chóng nở nụ cười.

-Trời đã tối, người tìm ta có chuyện gì sao?

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi, hắn đóng lại cửa phòng rồi ngồi vào bàn tiếp khách, sau đó im lặng.

Lâm Thanh Phong nhìn Hỏa Vân tôn giả im lặng, hắn cũng không nói gì, hắn biết được Hỏa Vân tôn giả nếu không có chuyện quan trọng thì sẽ không tới tìm hắn.

Chờ một lúc Hỏa Vân tôn giả mới lên tiếng.

-Tính tới thời điểm hiện tại, ta đã tu luyện được hơn một vạn bốn ngàn năm.

-Đối với một vị Đại Thừa kì tu sĩ thọ nguyên mười vạn năm thì ta vẫn còn rất trẻ.

Lâm Thanh Phong nhún mày nhìn Hỏa Vân tôn giả, hiện tại Hỏa Vân tôn giả trông thật già nua từ những ngày đầu gặp mặt, hắn luôn có bộ dáng như một ông lão 60-70 tuổi không thể nhìn ra đây là một vị tu sĩ còn “rất trẻ”.

Dưới cái nhìn của Lâm Thanh Phong, Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi nói.

-Từ Nguyên Anh kì trở đi, thọ nguyên của tu sĩ gia tăng rất nhiều, mỗi khi đột phá thành công một đại cảnh giới thì mỗi tu sĩ sẽ một lần nữa lấy lại dáng vẻ của độ tuổi thanh xuân.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì cau mày càng chặt.

Nếu đúng như lời của Hỏa Vân tôn giả nói thì hiện tại hắn mới gần một vạn năm ngàn tuổi đi? Đối với thọ nguyên dài đằng dặc của Đại Thừa kì tu sĩ thì cũng không tới nỗi già nua như vậy a?

Hỏa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong cau mày thì hắn nở nụ cười khổ.

-Thân thể ta già nua như vậy cũng là do trúng phải hỏa độc.

Nghe lời này thì Lâm Thanh Phong thật sự giật mình, phải biết Hỏa Vân tôn giả là Đại Thừa kì hòa hệ tu sĩ, muốn dùng hỏa độc khiến hắn trở thành như vậy thì thật sự ghê gớm.

Hỏa Vân tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong giật mình thì tiếp tục nói.

-Người cũng để ý tới đạo hiệu của Băng Thánh và Vô Cực Tử đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi mở miệng.

-Từ lúc nhận biết bọn hắn, nghe được đạo hiệu có chữ “Thánh” mà không phải là “Tôn giả” thì ta cũng rất tò mò nhưng không hỏi.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu rồi nói tiếp.

-Bọn hắn đạt được chữ “Thánh” là do được mọi tu sĩ thuộc cùng phương hướng tu luyện công nhận, như Băng Thánh là do mọi vị tu sĩ tu luyện Băng linh lực công nhận, Vô Cực Kiếm Thánh là do mọi kiếm tu công nhận, chỉ riêng Âm tôn giả và Dương tôn giả cả đại lục này hiện tại chỉ có hai người bọn hắn mang theo Âm, Dương hai hệ linh căn nên chỉ được gọi là tôn giả.

Lâm Thanh Phong nghe Hỏa Vân tôn giả giải thích thì cũng gật đầu, nếu là như vậy thì hỏa độc trên người Hỏa Vân tôn giả là do Hỏa Thánh gây ra đi?

Hỏa Vân tôn giả tiếp tục nói.

-Thân thể ta trúng hỏa độc cũng là do Hỏa Thánh gây ra.

-Hỏa Thánh là một tên tiểu nhân, hắn theo đuổi Băng Thánh đã rất lâu rồi nhưng nàng vẫn không đồng ý.

Lâm Thanh Phong nghe tới đây thì cũng hiểu ra nguyên nhân, hắn mới nói.

-Vậy sau chuyện xảy ra giữa ngươi và Băng Thánh thì ngươi đã bị Hỏa Thánh đánh thành bộ dạng như thế này đi?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu cũng không phủ nhận rồi nói tiếp.

-Đúng là như vậy, lúc trước Hỏa Thánh đã tìm tới ta và khiến ta trở nên như vậy.

Lâm Thanh Phong nhíu mày trầm tư một lúc, hắn đã nghĩ tới điều gì, sau đó lại hỏi.

-Như vậy tại sao ngươi lại tới đây tìm ta?

Hỏa Vân tôn giả mở miệng.

-Chuyện của ta và Băng Thánh lúc sáng ngươi đã nghe hết đi?

Lâm Thanh Phong nghe được câu hỏi cũng gật đầu biểu thị đã nghe hết.

Hỏa Vân tôn giả thấy Lâm Thanh Phong gật đầu thì thở ra một hơi sau đó nói.

-Ta hiểu tính cách của Hỏa Thánh, ta chắc chắn rằng sau khi ta hỏi cưới Băng Thánh thì hắn sẽ tìm tới ta, khi đó ta sợ rằng không thể bảo vệ tiểu Tuyết.

Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt, điều mà Hỏa Vân tôn giả nói cũng chính là điều mà hắn đã nghĩ tới.

Hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn không thể nào đánh thắng được Đại Thừa kì tu sĩ, nếu muốn tìm người giúp đỡ cũng không biết tìm ai.

.....Hết Chương 68.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Rời đi

Lâm Thanh Phong vẫn cau mày thật chặt, trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau hắn mở miệng.

-Như vậy, ngươi có thể kéo dài thời gian trong bao lâu?

Hỏa Vân tôn giả thở ra một hơi rồi lắc đầu nói.

-Ta không thể xác định, Băng Thánh nàng chờ ta đã lâu lắm rồi, chậm nhất ta chỉ có thể kéo dài trong mười năm.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi gật đầu.

Mười năm thì mười năm, tuy mười năm đối với người bình thường là rất dài nhưng trong mắt tu sĩ nhất là những tu sĩ cảnh giới cao như Hỏa Vân tôn giả, mười năm thời gian cũng giống như nháy mắt một cái.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Như vậy trong khoảng thời gian mười năm, ta sẽ cố gắng tìm ra cách.

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, sau đó không nói gì đứng dậy bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong cũng có chút đau đầu về chuyện này.

Nhìn lại hiện tại ánh trăng cũng đã treo trên cao, hiện tại cũng không suy nghĩ được cách nào khác hơn nên hắn lại quay về giường nằm ngủ.

Nhưng nằm ngả lưng chưa được bao lâu, Lâm Thanh Phong lại nghe được có tiếng gõ cửa.

Hắn vẫn còn đang đau đầu về chuyện của Hỏa Vân tôn giả, hiện tại lại có người tới làm phiền khiến hắn có chút bức bối, hắn hít sâu một hơi để lấy lại

bình tĩnh rồi mở miệng.

-Mời vào, cửa không khóa.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì cánh cửa được mở ra.

Lần này người tới là Mộng Tiêu Dao, nàng đang mặc một bộ đồ ngủ mỏng, tay ôm gối đứng trước cửa, vẻ mặt nàng đỏ ửng, nàng cúi đầu rồi bước vào phòng.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, Lâm Thanh Phong có chút không hiểu nên hỏi.

-Đêm đã khuya, sao muội còn chưa ngủ mà lại tới đây?

Mộng Tiêu Dao có chút xoắn xýt khi nghe câu hỏi này, nàng nhanh chóng hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói.

-Đêm nay, muội... muội có thể ngủ chung với Phong ca được không?

Nghe được câu hỏi này, Lâm Thanh Phong có chút mừng rỡ, hẳn không hiểu tại sao Mộng Tiêu Dao lại muốn ngủ cùng với hắn.

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Lâm Thanh Phong, Mộng Tiêu Dao vẻ mặt càng đỏ hơn nhưng nàng vẫn lên tiếng.

-Sau này cũng không biết khi nào mới có thể được gặp ca, nên hiện tại muội muốn ngủ cùng ca một đêm.

Lâm Thanh Phong vẫn một mặt mừng rỡ nhìn nàng, khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Chờ đợi một lúc mà Lâm Thanh Phong vẫn không chịu trả lời khiến Mộng Tiêu Dao có chút bực tức, nàng dậm chân rồi nói.

-Ca trả lời muội a?

Lúc này Lâm Thanh Phong mới giật mình, hắn máy móc gật đầu khiến Mộng Tiêu Dao thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nàng nhanh chóng chui vào giường của hắn, trùm kín chăn khắp người rồi nói.

-Muội... muội chỉ muốn ngủ cùng ca thôi, không cho phép ca làm gì muội.

Nghe lời này Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, hẳn không phải lý do a.

Mặc dù Mộng Tiêu Dao hiện tại cũng đã 18 tuổi nhưng với cơ thể nhỏ nhắn của nàng làm sao hắn có thể làm gì nàng?

Nhìn Mộng Tiêu Dao còn đang làm ra phòng bị, Lâm Thanh Phong cười khổ gãi đầu đồng ý.

Thấy Lâm Thanh Phong đã gật đầu, Mộng Tiêu Dao trong lòng cũng nhẹ nhõm, nàng nhanh chóng nằm xuống giường rồi nhắm mắt.

Nhìn tiểu loli trên giường đã nhắm mắt Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi rồi mới lên giường nằm ngủ.

Giường của Lâm Thanh Phong là do Nam Cung Phi Vân chuẩn bị cho ba người nên rất rộng rãi.

Mộng Tiêu Dao nằm nhắm mắt được một lúc thì nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bên cạnh nàng có Lâm Thanh Phong nên nàng rất yên tâm.

Mộng Tiêu Dao có một tật xấu mà không ai biết, ngay cả chính nàng cũng không biết được, đó là khi nàng ngủ say nàng sẽ bắt đầu lăn lộn trên giường không thể nằm yên một chỗ.

Vì vậy đêm nay Lâm Thanh Phong khổ rồi, đang nằm lim dim được một lúc thì bỗng dưng Mộng Tiêu Dao lại xoay người rồi đưa chân đạp vào mặt hắn khiến hắn tỉnh giấc.

Mặc dù không cảm giác được đau nhức nhưng vẫn khiến hắn không thể nào ngủ được.

Nhìn Mộng Tiêu Dao lúc này, nàng đang ngủ rất say, nước miếng cũng chảy ra nơi khóe miệng, Lâm Thanh Phong cười khổ.

Sau đó hắn nhanh chóng chỉnh sửa lại tư thế ngủ cho nàng, đắp chăn giúp nàng rồi nằm xuống nhắm mắt.

Một lúc sau hắn lại ăn một cái tát trời giáng vào mặt khiến hắn tỉnh giấc.

Tỉnh dậy nhìn Mộng Tiêu Dao, Lâm Thanh Phong có chút mừng rỡ, sau khi bị nàng đánh hai lần thì hắn cũng hiểu được đây là tật xấu của nàng.

Hắn thật sự rất buồn bực, nhưng lại nhìn vẻ mặt đang say ngủ của nàng hắn thở ra một hơi rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Thêm được một lúc hắn lại ăn thêm một cú đá vào mặt.

Lần này Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn quyết định tối nay sẽ không ngủ nữa mà ngồi xuống đất tĩnh tọa.

Đối với một tu sĩ, tĩnh tọa là một điều hết sức bình thường, có thể hấp thụ linh khí nâng cao tu vi, cũng có thể thay thế giấc ngủ.

Nhưng đối với Lâm Thanh Phong, đây là lần đầu tiên hắn tĩnh tọa, nên hắn không quá quen thuộc, nhưng cũng rất nhanh hắn đã quen thuộc với cảm giác này.

.....

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong theo thường lệ tỉnh giấc, mặc dù hắn ngồi tĩnh tọa một đêm, nhưng vì không quá quen thuộc nên chỉ tới giữa đêm hắn lại ngủ mất.

Việc ngủ quên trong lúc tĩnh tọa là một điều hết sức nguy hiểm đối với tu sĩ, vì khi hấp thụ linh khí, bọn họ phải chú ý vận chuyển công pháp dẫn linh khí đi khắp cơ thể, chỉ cần một tia linh khí đi sai hướng cũng có thể khiến bọn hắn tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Thanh Phong lại không biết gì cứ thế mà ngồi ngủ trong khi đang tĩnh tọa, nhưng hắn cũng không cảm giác có gì khác thường trong cơ thể.

Hắn hít vào một hơi thật sâu sau đó thở ra rồi đứng dậy kết thúc tĩnh tọa.

Hắn nhìn Mộng Tiêu Dao rồi nở nụ cười khổ, hiện tại Mộng Tiêu Dao vẫn đang ngủ say trên giường, tư thế ngủ của nàng cũng rất lạ, mông thì chống lên trời, mặt thì vùi xuống gối.

Chăn gối của Lâm Thanh Phong và hai lão bà bị nàng đạp tứ tung, hiện tại trên giường cũng chỉ còn được một cái gối mà nàng đang vùi đầu vào.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, nhìn xung quanh giường mền gối đang nằm dưới đất, hắn nở nụ cười khổ rồi bắt đầu thu dọn.

Một lúc sau, hắn bước ra khỏi phòng lại chuẩn bị đi làm thức ăn.

Nhưng trước mặt hắn, Băng Thánh cùng Tiểu Hồng Trần đã xuất hiện, cả hai gật đầu với hắn một cái rồi Băng Thánh mở miệng.

-Ta và tiểu Trần hiện tại sẽ rời đi trước.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hắn có chút không nở, hắn muốn nói gì đó nhưng đã bị Tiểu Hồng Trần cản lại.

-Ta biết, hiện tại rời đi rất sớm, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh tỷ tỷ khóc khi ta rời đi, nên phiền tỷ phụ nhắc lại với tỷ tỷ, sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Nghe được lời này của Tiểu Hồng Trần, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi cũng không ngăn cản.

Hắn nhanh chóng lấy ra hai mươi viên linh thạch cực phẩm mà đã thu được từ Âm tôn giả, đưa cho Tiểu Hồng Trần rồi nói.

-Ta cũng không có gì cho ngươi, đây là hai mươi viên linh thạch cực phẩm, ngươi cầm lấy rồi từ từ dùng.

Băng Thánh có chút kinh dị nhìn cảnh này, phải biết hai mươi viên linh thạch cực phẩm là một số tài phú rất lớn đối với đại đa số tu sĩ a.

Tiểu Hồng Trần tiếp nhận số linh thạch rồi gật đầu mở miệng.

-Yên tâm đi tỷ phụ, ta sẽ cố gắng tu luyện không làm mọi người thất vọng.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu, rồi nói.

-Như vậy, các ngươi cứ rời đi, sau này ta sẽ tới tìm các ngươi.

Băng Thánh cùng Tiểu Hồng Trần gật đầu với Lâm Thanh Phong, sau đó Băng Thánh lấy ra một phi hành pháp khí ra hiệu cho Tiểu Hồng Trần bước lên rồi nàng điều khiển phi hành pháp khí bay đi.

Hiện tại cơ thể Tiểu Hồng Trần quá yếu đuối, nên nàng cũng không thể mang hắn bay, với tốc độ bay của nàng, sợ rằng Tiểu Hồng Trần sẽ chết vì sức gió, nên nàng mới lấy ra phi hành pháp khí.

Mặc dù tốc độ của phi hành pháp khí chậm một chút nhưng bên ngoài có trận pháp bảo hộ ngăn cản sức gió giúp Tiểu Hồng Trần không bị ảnh hưởng.

Nhìn Băng Thánh cùng Tiểu Hồng Trần rời đi, Lâm Thanh Phong thở dài một cái rồi quay vào bếp.

Một lúc sau, Âm, Dương hai vị tôn giả cũng xuất hiện trước mặt hắn, bên cạnh còn có Mộng Tiêu Dao, lúc này nàng đã tỉnh giấc và thay một bộ y phục khác.

Nhìn Mộng Tiêu Dao, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi cũng đưa cho nàng hai mươi viên linh thạch cực phẩm làm quà tiễn biệt.

Âm tôn giả nhìn Lâm Thanh Phong lấy ra linh thạch cực phẩm thì cũng hài lòng gật đầu, nàng biết hắn thu về linh thạch cực phẩm nhiều lắm, nhưng nếu hắn lấy và đưa cho mỗi người để trợ giúp bọn họ tu luyện thì nàng cũng không ngăn cản.

Trước khi rời đi Âm tôn giả đưa cho Lâm Thanh Phong một viên truyền tin thạch rồi nói.

-Sau này, muốn tìm bọn ta thì cứ gọi, khi đó ta sẽ cho người biết vị trí của bọn ta.

Cầm lấy truyền tin thạch, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi phất tay đưa tiễn ba người.

....Hết Chương 69....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Rời đi (2)

Nhìn ba người Mộng Tiêu Dao đã rời đi, Lâm Thanh Phong cũng có chút buồn, nhưng hắn biết được đây là chuyện sẽ xảy ra nên cũng nhanh chóng quay lại nấu thức ăn.

Hiện tại chỉ còn hắn, Nam Cung Mị Ảnh, Nam Cung Tuyết, Ninh Thiên Nhai, Hỏa Vân tôn giả cùng Vô Cực Tử sáu người, đợi tới khi Nam Cung Tuyết thức giấc cũng là lúc nàng cùng Hỏa Vân tôn giả rời đi.

Lâm Thanh Phong nấu xong thức ăn, hắn thở dài một tiếng rồi đi đánh thức Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai từ lúc Tiểu Hồng Trần im lặng rời đi thì nàng cũng đã tỉnh lại.

Nàng biết Tiểu Hồng Trần không muốn thấy nàng buồn nên vẫn nằm yên trên giường giả vờ ngủ.

Sau khi Tiểu Hồng Trần ra khỏi cửa, nàng mới ngồi dậy và bắt đầu khóc.

Nàng chỉ là một cô nhi, từ nhỏ không biết cha mẹ là ai và được cha mẹ của Tiểu Hồng Trần nhận về nuôi, vì thế nàng coi bọn họ như cha mẹ ruột.

Nhưng sau khi Tiểu Hồng Trần ra đời, mẫu thân nàng cũng chết vì khó sinh.

Còn phụ thân bởi vì gia cảnh nghèo khó cộng thêm phải nuôi nấng hai tỷ đệ nàng cũng lao lực mà chết.

Để lại nàng cùng Tiểu Hồng Trần hai tỷ đệ phải sống nương tựa lẫn nhau.

Hiện tại Tiểu Hồng Trần cũng rời đi, mặc dù nàng biết là sẽ gặp lại nhưng nàng vẫn khóc.

Lâm Thanh Phong bước tới trước cửa, hắn đã nghe được tiếng khóc của Ninh Thiên Nhai, hắn thở ra một hơi rồi mở cửa bước vào phòng.

Nhìn Ninh Thiên Nhai đang ngồi trên giường, tay ôm lấy đầu gối khóc sụt sướt, hắn tiến lại gần vòng tay ôm lấy nàng nhẹ nhàng an ủi.

Nhận thấy người tới là Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai cũng không giẫy dụa, nàng áp mặt vào ngực hắn rồi tiếp tục khóc.

Một lúc sau Ninh Thiên Nhai cũng khóc xong, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi mở miệng.

-Đừng lo lắng, sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp lại, lúc đó không chừng tiểu Trần lại dẫn về cho nàng một người em dâu a.

Ninh Thiên Nhai dừng khóc, nghe được câu này nàng cũng nở nụ cười rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong cười rồi lấy ra một chậu nước đã chuẩn bị sẵn từ trước, để Ninh Thiên Nhai rửa mặt.

Sau đó hắn lại đi đánh thức Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyết đều đã thức dậy từ sớm, nhưng hai nàng vẫn không ra khỏi phòng mà ngồi trong phòng tiếp tục tâm sự.

Lâm Thanh Phong gõ cửa khiến hai nàng giật mình một cái rồi Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Phu quân đợi một chút, chúng ta sẽ ra ngay.

Lâm Thanh Phong nghe lời này thì gật đầu rồi đi.

Tới khi hắn mang thức ăn ra đình viện thì mọi người đều đã tập trung đông đủ.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi dọn ra thức ăn sau đó cười nói.

-Mau ăn, thức ăn để nguội sẽ không ngon nữa.

Vô Cực Tử cũng không có ở đây, hiện tại hắn chỉ còn thân hồn cũng không thể ăn được những thức ăn này.

Thức ăn hôm nay Lâm Thanh Phong nấu cũng ít đi, nên mọi người rất nhanh đã ăn xong.

Hỏa Vân tôn giả lúc này mới mở miệng.

-Như vậy tiểu Tuyết, chúng ta cũng nên khởi hành rồi.

Nam Cung Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói thêm gì khác.

Tôi qua nài đã nói hết với Nam Cung Mị Ảnh nên lúc này chỉ cần đi là được.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Tuyết muốn đi thì cũng lấy ra hai mươi viên linh thạch cực phẩm mà đưa cho nàng.

Đối với số linh thạch cực phẩm này, từ lúc đầu Lâm Thanh Phong cũng đã muốn dùng để chia cho mọi người nên hắn không tiếc.

Nhận một trăm viên từ Âm tôn giả, đưa cho Hỏa Vân tôn giả hai mươi viên, rồi sau đó cũng đưa cho Mộng Tiêu Dao cùng Tiểu Hồng Trần, hiện tại là Nam Cung Tuyết nên Lâm Thanh Phong cũng chỉ còn hai mươi viên linh thạch cực phẩm.

Bỗng dưng Lâm Thanh Phong chợt nhớ ra điều gì đó, hắn nhanh chóng chạy vào trong rồi đem ra tiểu Hắc.

Hỏa Vân tôn giả ngay lập tức hiểu được ý định của Lâm Thanh Phong, trong lòng hắn tức tối âm thầm chửi rủa.

Tiểu Hắc hiện tại vẫn còn đang ngái ngủ, những ngày này nó trải qua thật dễ chịu, ngoài ăn chính là ngủ nên bộ dáng của nó có chút béo ra.

Nam Cung Tuyết nhìn Lâm Thanh Phong ôm ra tiểu Hắc nàng có chút không hiểu.

Lâm Thanh Phong gõ đầu tiểu Hắc khiến nó bắt đầu tỉnh lại, nó mang theo khuôn mặt mơ mơ màng màng nhìn xung quanh.

Sau khi nhìn thấy Nam Cung Tuyết, tiểu Hắc mới vui vẻ rồi nhảy vào lòng nàng.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi nói.

-Tiểu Hắc thích người như vậy, cứ để cho nó theo người a ít ra nó sẽ làm bạn với người.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng hiểu được, Lâm Thanh Phong đây là sợ nuôi không nổi tiểu Hắc nên vứt nó cho Hỏa Vân tôn giả nuôi a.

Nam Cung Mị Ảnh cũng muốn cười nhưng sợ sẽ khiến cho Hỏa Vân tôn giả giận nên nàng cố nín.

Nam Cung Tuyết thì đơn giản hơn, nàng vui vẻ ôm lấy tiểu Hắc gật đầu nói.

-Yên tâm đi tỷ phụ, ta hứa sẽ chăm sóc nó thật kỹ càng.

Lâm Thanh Phong nghe xong lời này thì nụ cười kéo tới tận mang tai, Hỏa Vân tôn giả khuôn mặt đen lại, hắn hừ một tiếng rồi quay đầu đi không thèm nhìn.

Tuy những ngày này tiểu Hắc hết ăn rồi lại ngủ, nhưng nó cũng có tiến bộ.

Yêu thú được chia làm chín cấp bậc tương đương với chín cảnh giới của tu sĩ, lần lượt là:

-Luyện khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Độ Kiếp cùng Đại Thừa kì.

Yêu thú tu luyện rất khó khăn, một yêu thú tu luyện nhanh hay chậm thì phải phụ thuộc vào nồng độ huyết mạch của chúng, nồng độ huyết mạch yêu thú càng cao, càng gần với thân thú trong truyền thuyết thì bọn chúng càng mạnh, cũng vì tu luyện khó khăn nên tuổi thọ của chúng cực kì dài.

Lấy ví dụ như mẫu thân của tiểu Hắc là yêu thú cấp 4, chỉ vì khi sinh tiểu Hắc khiến nó yếu đi cộng thêm phải bảo vệ tiểu Hắc khỏi sự vây công của

Thanh Phong môn nên mới bị Đại trưởng lão hóa thân kì của Thanh Phong Môn truy sát.

Nếu nó ở thời kì toàn thịnh cộng với huyết mạch Hắc Kì Lân của nó, đừng nói là một Hóa thân kì, cho dù là mười tên Hóa Thân kì cũng đừng mong truy sát nó, còn có thể bị nó đánh chết vài tên rồi ung dung bỏ đi.

Hiện tại tiểu Hắc từ lúc mới sinh ra cho tới bây giờ cũng đã được hơn một tháng mà đã đạt tới yêu thú cấp 1 đỉnh phong tùy thời có thể đột phá trở thành yêu thú cấp 2.

Hỏa Vân tôn giả cũng phải âm thầm tắc lưỡi, đây một phần là do ngày nào tiểu Hắc cũng được cung cấp linh thạch để ăn, nhưng phần nhiều là do huyết mạch.

Phải biết yêu thú tu luyện rất khó khăn, để từ yêu thú cấp 1 trở thành yêu thú cấp 1 đỉnh phong đa phần bọn chúng đều mất vài chục năm để tu luyện từ khi sinh ra, chỉ có vài loại yêu thú huyết mạch nồng độ cực cao mới có thể trong thời gian ngắn đạt tới.

Tuy nhiên, thời gian ngắn ở đây cũng là một vài năm, còn tiểu Hắc chỉ tốn hơn một tháng để đạt tới yêu thú cấp 1 đỉnh phong, như vậy phải biết nồng độ huyết mạch của tiểu Hắc kinh dị tới cỡ nào.

Tông môn của Hỏa Vân tôn giả cũng có yêu thú thủ hộ, đó là một con Hỏa Long yêu thú cấp 7, nồng độ huyết mạch của nó cũng được coi là đỉnh tiêm trong Long tộc, nhưng từ lúc nhỏ nó cũng cần hơn hai năm để đạt tới yêu thú cấp 1 đỉnh phong, và cần thêm hai năm để đột phá yêu thú cấp 2.

So với tiểu Hắc hiện tại thì huyết mạch của nó phải kém nhiều lắm.

Tuy rằng mỗi loài yêu thú khác nhau sẽ có một loại huyết mạch riêng, nhưng tất cả đều xuất phát từ những Thần thú trong truyền thuyết.

Thần thú trong truyền thuyết mặc dù cũng phân ra mạnh yếu khác nhau, hiện nay rất khó để đánh giá nhưng từ thời thượng cổ cũng đã phân chia ra, mạnh mẽ nhất là năm loại thần thú:

- Thanh Long, Bạch Hổ, Kỳ Lân, Chu Tước và Huyền Vũ.

Mặc dù Hỏa Vân tôn giả nhìn trúng tiểu Hắc và cũng muốn đem nó về tông môn để nuôi lớn làm yêu thú hộ tông, nhưng hắn biết được tiểu Hắc cho dù hiện tại được hắn nuôi tới lớn cũng chỉ muốn trở về bên cạnh Lâm Thanh Phong cũng không muốn thủ hộ tông môn.

Nên khi hiểu được ý định của Lâm Thanh Phong sắc mặt Hỏa Vân tôn giả mới đen lại, nhưng bên cạnh còn có Nam Cung Tuyết nên hắn cũng không nói gì mà âm thầm chấp nhận.

Hỏa Vân tôn giả lúc này liền lấy ra phi hành pháp khí, phi hành pháp khí của hắn hình dạng là một chiếc đĩa tròn, cùng đồng dạng với Băng Thánh.

Nam Cung Tuyết ôm lấy tiểu Hắc bước lên phi hành pháp khí, nàng có chút quyến luyến nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh nhìn nàng rồi nở nụ cười gật đầu.

Lúc này Hỏa Vân tôn giả cũng khởi động phi hành pháp khí đưa Nam Cung Tuyết rời đi.

Trước khi đi hắn cũng ném cho Lâm Thanh Phong một viên truyền tin thạch rồi nói.

- Trước thời hạn một năm, ta sẽ truyền tin nhắc nhở ngươi.

Lâm Thanh Phong tiếp nhận viên truyền tin thạch, vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu biểu thị hắn đã biết.

Sau khi Hỏa Vân tôn giả mang theo Nam Cung Tuyết đã đi xa, Nam Cung Mị Ảnh mới nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Có chuyện gì sao phu quân?

Nghe được câu hỏi này Lâm Thanh Phong cười cười lắc đầu, hắn biết việc này hiện tại cũng không nên nói cho Nam Cung Mị Ảnh, nói ra có thể khiến nàng ảnh hưởng tu luyện.

Nhìn trong tay viên truyền tin thạch, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, thật sự hắn chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình nhưng không hiểu tại sao mọi rắc rối luôn ập tới.

.....Hết Chương 70.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Rời đi (3)

Những ngày vừa qua, Lâm Thanh Phong vẫn chưa nói cho Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai biết mục đích lần này Vô Cực Tử tới đây.

Bây giờ tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn lại bốn người bọn hắn nên Lâm Thanh Phong cũng muốn nói cho các nàng biết.

Hắn ho nhẹ một tiếng, lấy ra viên dương hồn châu rồi gọi Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử xuất hiện như một linh hồn, lần đầu tiên thấy Vô Cực Tử cũng làm Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai sợ hết hồn, nhưng sau vài lần nhìn thấy hắn thì các nàng cũng đã quen thuộc.

Nhìn Vô Cực Tử đã xuất hiện, Lâm Thanh Phong mới nói.

-Đây là Vô Cực Tử, các ngươi cũng đã nhận biết đi, lần này ta muốn cho các ngươi biết mục đích mà hắn tới đây.

Lâm Thanh Phong nói xong hắn nhìn Vô Cực Tử rồi gật đầu.

Hai nàng Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai cũng tập trung lắng nghe.

Vô Cực Tử lúc này mới mở miệng.

-Hai vị tiểu hữu, lần này ta tới đây là vì hai chuyện.

-Thứ nhất là ta tới truyền tin của Thiên Cơ Tử tới cho hai ngươi, hắn muốn nhận một trong hai người làm đồ đệ của hắn, nhưng hiện tại hắn không ở đây, hắn đã nói chỉ cần các ngươi muốn thì có thể đi tới phương Bắc tìm hắn.

Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai hai mặt nhìn nhau, ánh mắt hai nàng đều phát sáng, phải biết Vô Cực Tử là tồn tại ngang hàng với Hòa Vân tôn giả, như vậy mà hắn chỉ làm chân chạy truyền tin thì Thiên Cơ Tử địa vị phải cao hơn hắn nhiều lắm.

Vô Cực Tử thấy ánh mắt hai nàng đều tỏ vẻ khát vọng, hắn gật đầu rồi nói tiếp.

-Đó là một chuyện, còn chuyện thứ hai chính là ta muốn nhận một trong hai người làm đệ tử để truyền thụ kiếm đạo của ta, xin hỏi hai vị tiểu hữu, trong hai vị ai muốn học kiếm đạo?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cả hai có vẻ hơi chần chờ, một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt kiên định tiến lên phía trước rồi nói.

-Ta thường sử dụng kiếm, như vậy kính xin tiền bối chỉ dạy.

Vô Cực Tử nở nụ cười gật đầu, Thiên Cơ Tử chỉ nói là nhận một trong hai nàng làm đệ tử việc còn lại phải để tùy duyên, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đứng ra chứng tỏ rằng nàng và hắn có duyên nên hắn cũng không có ý kiến gì.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh quyết định thì cũng nở nụ cười gật đầu, rồi lại quay đầu nhìn Ninh Thiên Nhai mở miệng.

-Như vậy Thiên Nhai, ngày mai chúng ta sẽ lên đường xuất phát tiến về phương Bắc đi tìm Thiên Cơ Tử a?

Ninh Thiên Nhai nghe lời này thì nở nụ cười gật đầu, nàng cũng không phản bác ý định của Lâm Thanh Phong, hiện tại chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh là hai người thân của nàng, bọn họ muốn đi đâu thì nàng sẽ đi theo tới đó.

Lâm Thanh Phong nhìn Ninh Thiên Nhai gật đầu đồng ý thì cũng nở nụ cười.

Một bên khác Nam Cung Mị Ảnh đã bái Vô Cực Tử làm sư phụ, vì thế Vô Cực Tử mang theo nàng đi tới một bên để kiểm tra năng lực của nàng.

Vô Cực Tử mở miệng.

-Như vậy Mị Ảnh, hiện tại ngươi hãy múa thử vài đường kiếm, ta muốn xem xét năng lực của ngươi.

Nam Cung Mị Ảnh trịnh trọng gật đầu, nàng nhanh chóng lấy ra thanh kiếm từ nhẫn trữ vật rồi bắt đầu múa kiếm.

Vô Cực Tử có chút thương thức nhìn nàng tập trung múa kiếm, tuy trong mắt hắn những đường kiếm của nàng tràn đầy sơ hở nhưng hắn vẫn thích thú nhìn nàng.

Một lúc sau Vô Cực Tử cũng đã đánh giá xong năng lực của nàng, hắn gật đầu rồi nói.

-Được rồi, hiện tại ngươi có thể dừng tay.

Nghe được lời này của Vô Cực Tử thì Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng lại, nàng đứng yên tại chỗ chờ đợi đánh giá của Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nở nụ cười hài lòng, hần nói.

- Cũng không tệ, mặc dù trong mắt ta những đường kiếm của ngươi tràn đầy sơ hở, nhưng đây là do ngươi không được chỉ dạy kỹ càng, dù vậy nhưng ngươi vẫn rất khá.

Phải biết rằng Vô Cực Tử là một Đại Thừa kì tôn giả tầm mắt hần cực cao, được hần đánh giá “rất khá” cũng không có nhiều lắm.

Nam Cung Mị Ảnh nghe tới đây thì thở phào nhẹ nhõm, nàng rất lo lắng nàng sẽ không lọt mắt Vô Cực Tử nhưng nghe được lời đánh giá này thì nàng cũng yên tâm.

Vô Cực Tử dừng một chút rồi lại mở miệng.

- Tuy vậy, nhưng ngươi vẫn chưa đạt tới yêu cầu của ta, ngươi còn cần phải tập luyện nhiều lắm.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nghe được lời này nàng cũng không phản bác, nàng biết nàng cần phải cố gắng nhiều hơn nên nàng cúi đầu.

- Xin sư phụ chỉ dạy.

Dưỡng hồn châu ngoài có công hiệu bồi dưỡng thần hồn nó còn có tác dụng như nhấn trữ vật có thể chứa đựng vật dụng, nhưng phải là thần hồn trong dưỡng hồn châu mới sử dụng được khả năng này.

Vô Cực Tử gật đầu rồi lấy ra một thanh kiếm sắt màu đen có trọng lượng cực nặng từ dưỡng hồn châu, đưa cho nàng rồi nói.

- Đây là Hắc Thiết kiếm, hiện tại ngươi cứ dùng nó mà luyện tập.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp nhận thanh kiếm, nàng có chút chật vật rồi cố gắng cầm nó lên, tuy chỉ vậy nhưng cũng khiến hai bàn tay của nàng đỏ ửng.

Vô Cực Tử nhìn nàng rồi giải thích.

- Hắc Thiết kiếm là một thanh Linh cấp binh khí đặc biệt do ta tự mình luyện chế, nó có thể căn cứ theo ngươi tu vi cùng sức chịu đựng cực hạn của thân thể mà cải biến trọng lượng.

- Thanh kiếm này ngươi cứ sử dụng nó mà tập luyện, còn khi chiến đấu thì ngươi nên sử dụng thanh Thiên cấp binh khí của ngươi, lúc đó ngươi sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu với Hòa Vân tôn giả rồi nàng cố sức cầm lấy thanh Hắc Thiết kiếm tập làm quen với trọng lượng của nó.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh hiện tại đã muốn luyện tập, Vô Cực Tử gật đầu hài lòng rồi lại lấy ra một tảng đá lớn cùng một cây cọc gỗ từ dưỡng hồn châu đưa cho Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

- Từ hôm nay bắt đầu, ngươi phải dùng Hắc Thiết kiếm chặt vào cọc gỗ cùng tảng đá này mỗi thứ một ngàn lần được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt kiên định gật đầu, nàng cũng không nói nhiều mà bắt đầu giơ lên Hắc Thiết kiếm chặt cọc gỗ.

Phải biết Hắc Thiết kiếm là một thanh Linh cấp binh khí dù vẫn chưa được Nam Cung Mị Ảnh phát ra năng lực nhưng độ cứng của nó không phải bàn cãi.

Nhưng khi Nam Cung Mị Ảnh chém vào cọc gỗ, cũng không thể lưu lại trên cọc gỗ một đạo vết trầy, ngoài ra nàng còn bị lực phản chấn khiến cánh tay tê rần.

Tuy vậy nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn kiên định, nàng tiếp tục nâng lên Hắc Thiết kiếm chém cọc gỗ.

Nhìn biểu hiện của Nam Cung Mị Ảnh, Vô Cực Tử càng hài lòng gật đầu, sau đó hần tiếp tục quay vào dưỡng hồn châu tĩnh dưỡng.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh đã bắt đầu tập luyện, hần cũng không ngăn cản nàng, ngày mai bọn hần sẽ đi về phương Bắc vì thể hiện tại hần muốn chuẩn bị một ít vật dụng.

Lâm Thanh Phong bước ra khỏi tiểu viện, hiện tại hần muốn đi tìm Nam Cung Phi Vân nhờ Nam Cung Phi Vân chuẩn bị một cỗ xe ngựa để tiện cho việc di chuyển.

Lâm Thanh Phong bước tới đại sảnh của Nam Cung gia tộc, mọi người nhìn thấy hần đều nhanh chóng cúi đầu.

Hiện tại thanh danh của Lâm Thanh Phong cả Nam Cung Thành ai mà không biết? Ngay cả Luyện Hư kì cường giả cũng bị hần lôi xuống đánh thì ai dám thất lễ với hần?

Lâm Thanh Phong một đường đi tới, đối với thái độ cung kính của mọi người thì hần có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn hần không để trong lòng.

Nam Cung Phi Vân được hạ nhân thông báo thì cũng nhanh chóng chạy ra, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi cười nói.

-Tiểu Phong người đã tới rồi a? Mau, mau vào trong.

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười với vị nhạc phụ đại nhân này, hần cũng tiến vào đại sảnh.

Hiện tại trong đại sảnh chỉ có ba người, ngoài Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Phi Vân, người còn lại là Kim Đan lão tổ của Nam Cung gia tộc, Nam Cung Viễn.

Nam Cung Viễn râu tóc bạc phơ, hần ngồi trên ghế đánh giá Lâm Thanh Phong sau đó nở nụ cười gật đầu.

Nam Cung Phi Vân nhanh chóng mở miệng.

-Tiểu Phong, đây là lão tổ Nam Cung Viễn.

Lâm Thanh Phong nghe Nam Cung Phi Vân giới thiệu, hần chỉ nhàn nhạt gật đầu với Nam Cung Viễn xem như là chào hỏi.

Thấy thái độ của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Viễn cũng không tức giận, Lâm Thanh Phong có tư cách lạnh nhạt với hần.

Nam Cung Viễn vẫn nở nụ cười rồi mở miệng trước.

-Như vậy tiểu Phong, đây là số lễ vật mà gia tộc đã giúp người thu nhận trong khi tổ chức lễ cưới, hiện tại chúng ta đưa tới cho người.

Nghe lời này của Nam Cung Viễn, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nở nụ cười.

-Không sao, phần lễ vật đó là ta tiến đưa Nam Cung gia tộc, cũng coi như là sính lễ hỏi cưới Mị Ảnh đi.

Nam Cung Viễn dừng một chút, rồi cũng nở nụ cười gật đầu.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nói tiếp.

-Lần này ta tới đây là muốn thông báo một chút, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, phiền phức hai người chuẩn bị giúp chúng ta một cỗ xe ngựa.

Nam Cung Viễn cùng Nam Cung Phi Vân nghe lời này thì hai mắt nghi hoặc nhìn về Lâm Thanh Phong

Một lúc sau đó Nam Cung Phi Vân gật đầu mở miệng.

-Được rồi, một cỗ xe ngựa không thành vấn đề, ta sẽ cho người chuẩn bị, nhưng người phải hứa với ta là chăm sóc thật tốt Ảnh nhi.

Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, hần chỉ nở nụ cười gật đầu với Nam Cung Phi Vân rồi sau đó rời đi.

.....Hết Chương 71.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Điểm yếu của Nam Cung Mị Ảnh

Xe ngựa chờ theo bốn người đang tiến về phương Bắc.

Xe ngựa di chuyển rất chậm rãi, ngồi phía trước đánh xe là Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn sắc trời cũng không còn sớm, hần điều khiển ngựa dừng lại rồi nói.

-Sắc trời cũng không còn sớm, mọi người chuẩn bị một chút, ta sẽ đi tìm thức ăn cho ngựa.

Trong xe hiện đang có ba người, hai nàng Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng với Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử về mặt không quan tâm, hần vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói xong là đứng dậy ra ngoài chuẩn bị.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong trở về, trên tay ôm lấy đồng cỏ, đưa cho ngựa ăn rồi hần mới chuẩn bị đồ ăn tối.

Nam Cung Mị Ảnh bước xuống xe ngựa, nàng nhanh chóng lấy ra cọc gỗ trong nhẫn trữ vật, rút ra thanh Hắc Thiết Kiếm đeo trên lưng rồi bắt đầu tập chém cọc gỗ.

Đã qua ba ngày kể từ lúc bọn hắn rời khỏi Nam Cung thành, những ngày này bọn hắn di chuyển rất chậm rãi, không có gì gấp gáp, bởi vì Vô Cực Từ cũng không biết hiện tại Thiên Cơ Từ đang ở đâu nên bọn hắn chỉ một đường đi về phương Bắc.

Những ngày này Nam Cung Mị Ảnh thức dậy rất sớm, sáng sớm nàng sẽ lấy ra tảng đá rồi dùng Hắc Thiết Kiếm liên tục chém một ngàn lần, tới buổi tối nàng sẽ lấy ra cọc gỗ rồi chém thêm một ngàn lần.

Tuy chỉ mới qua ba ngày nhưng tốc độ chém của Nam Cung Mị Ảnh tăng lên khá rõ rệt.

Ngày đầu tiên nàng phải dùng suốt hai giờ để chém đủ một ngàn lần nhưng tới hiện tại nàng chỉ cần dùng một giờ rưỡi để hoàn thành.

Tiến bộ của nàng, Vô Cực Từ nhìn rõ ràng, hắn rất hài lòng, nụ cười của hắn không thể nào ngừng được.

Phải biết rằng Hắc Thiết Kiếm có thể tùy thời thay đổi trọng lượng tùy vào cực hạn mà cơ thể tu sĩ gánh chịu.

Từ ngày đầu tiên, Nam Cung Mị Ảnh chỉ có thể cầm được Hắc Thiết Kiếm với trọng lượng là 200kg, nhưng chỉ qua ba ngày, trọng lượng của Hắc Thiết Kiếm hiện tại đã đạt tới 300kg.

Dù vậy, tốc độ chém của Nam Cung Mị Ảnh ngày càng nhanh, chứng tỏ rằng cơ thể nàng thích nghi rất tốt.

Lâm Thanh Phong cùng Vô Cực Từ đứng một bên nhìn Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang điên cuồng chém cọc gỗ.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái rồi nói.

-Nhìn nàng điên cuồng như vậy, cách luyện tập này có ổn không?

Vô Cực Từ một mặt tự tin vỗ ngực.

-Đừng lo lắng, ngươi phải tin tưởng ta à.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, phải biết Vô Cực Từ được người đời gọi là Tác Từ tôn giả, làm sao có thể tin tưởng được?

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không có cách nào tốt hơn, vì vậy cùng im lặng không phản bác.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh chém cọc gỗ ngày càng hăng máu, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi mở miệng.

-Nhìn nàng như vậy, chỉ mong sao không xảy ra sai lầm gì mới tốt.

Đối với sự lo lắng của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Từ khịt mũi coi thường.

Vô Cực Từ là ai? Hắn là Vô Cực Kiếm Thánh, hắn dạy kiếm cho một tên Luyện Khí kì tu sĩ có thể xảy ra sai lầm sao?

Vô Cực Từ mở miệng.

-Tin tưởng ta, nếu nàng xảy ra sai lầm ta sẽ kịp thời nhắc nhở, ngươi cũng đừng quên Vô Cực Kiếm Thánh cũng không phải chỉ được gọi cho vui.

Lâm Thanh Phong lắc đầu không nói gì, hắn bước tới chỗ Ninh Thiên Nhai đang ngồi nấu thức ăn rồi giúp đỡ nàng.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi rồi thu kiếm, nàng đã hoàn thành xong bài tập chém cọc gỗ của ngày hôm nay.

Vô Cực Từ vẫn nhắm thời gian từ đầu tới cuối, hôm nay Nam Cung Mị Ảnh lại có tiến bộ, ngày hôm qua nàng dùng một giờ rưỡi để hoàn thành, còn hôm nay nàng chỉ dùng hơn một giờ.

Với sự tiến bộ nhanh chóng của nàng, Vô Cực Từ cũng tặc lưỡi, nhưng hắn lại nhanh chóng nở nụ cười hài lòng.

Nam Cung Mị Ảnh thu kiếm về đeo trên lưng rồi nhanh chóng tiến về phía Vô Cực Từ chờ đợi hắn nhận xét.

Vô Cực Từ nhìn nàng gật đầu hài lòng, hắn mở miệng.

-Rất tốt, ngày mai con có thể tăng bài tập lên chém hai ngàn lần.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, hiện tại nàng cũng cảm nhận được rằng một ngàn lần có chút nhẹ nhõm đối với nàng.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đã hoàn thành thì mới mở miệng.

-Mị Ảnh, đã hoàn thành thì nhanh tới đây a, đồ ăn đã chín rồi.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười rồi nhanh chóng chạy đến, đối với nàng sau khi tập luyện xong thì được ăn thức ăn mà Lâm Thanh Phong nấu là điều hạnh phúc nhất.

Vô Cực Tử nhìn Nam Cung Mị Ảnh tươi cười thì hắn cũng vui vẻ, sau đó hắn lại trở về Dưỡng Hồn Châu tiếp tục tu dưỡng thần hồn.

Thiên Cơ Tử đã nói vẫn có cách để hắn trọng tổ lại thân thể, vì vậy hiện tại việc quan trọng nhất của Vô Cực Tử là tu dưỡng thần hồn cho tốt.

Ba người Lâm Thanh Phong nhanh chóng ăn xong, cả ngày đi đường khiến Ninh Thiên Nhai cảm thấy mệt mỏi, nàng chỉ là người bình thường chưa từng tu luyện nên nàng nhanh chóng ngủ mất.

Nhìn Ninh Thiên Nhai đã ngủ say, Lâm Thanh Phong mới hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Những ngày này, nàng tu luyện vẫn ổn chứ?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi hỏi lại.

-Ta cảm thấy rất tốt, tại sao phu quân lại hỏi như vậy?

Chính hắn cũng không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng khi nhìn Nam Cung Mị Ảnh điên cuồng chém cọc gỗ khiến hắn có cảm giác không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì hắn lại không nói được.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lắc đầu nở nụ cười.

-Không sao, nàng cảm thấy ổn là được rồi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, Lâm Thanh Phong lại nói.

-Hiện tại trời cũng không còn sớm, nàng cũng nên tĩnh tọa a.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này gật đầu rồi nhanh chóng ngồi xuống tĩnh tọa.

Lâm Thanh Phong thấy nàng đã tĩnh tọa, hắn cũng ngồi xuống tĩnh tọa theo.

Một đêm yên tĩnh.

...

Trời vẫn còn chưa sáng, Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng tỉnh giấc, hắn ngáp một cái thật dài rồi đi tới đánh thức Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh sau khi được Lâm Thanh Phong đánh thức, như thường lệ nàng lấy ra tảng đá đen rồi tiếp tục cầm Hắc Thiết Kiếm bắt đầu chém điên cuồng.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng đang chém điên cuồng vào tảng đá, hắn mới mở miệng.

-Sao nàng không thử đổi tay? Cũng không thể chỉ luyện một tay a?

Nam Cung Mị Ảnh dừng tay, nghe lời của Lâm Thanh Phong thì nàng trầm tư một lúc rồi gật đầu.

Bình thường nàng sử dụng kiếm bằng tay phải, lúc này nàng chuyển sang dùng tay trái.

Cầm thanh Hắc Thiết Kiếm bằng tay trái, Nam Cung Mị Ảnh nhíu mày, nàng phải cố gắng hết sức mới có thể nhấc được thanh kiếm lên.

Tốc độ xuất kiếm của Nam Cung Mị Ảnh giảm đi rõ rệt, hiện tại tốc độ huy kiếm của nàng còn không bằng khi sử dụng những thanh kiếm bình thường.

Lúc này Vô Cực Tử mới xuất hiện, nhìn Nam Cung Mị Ảnh đang gắng sức huy kiếm bằng tay trái, hắn gật đầu rồi nói.

-Theo suy nghĩ của ta, hiện tại vẫn còn hơi sớm để nàng chuyển sang luyện tập bằng tay trái, nhưng nếu ngươi đã nhắc nhở nàng thì thôi vậy.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Vô Cực Tử, nhưng lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh đang cố gắng dùng lực chém tảng đá, Lâm Thanh Phong lại thở ra một hơi.

Hắn vẫn cảm thấy việc luyện tập lúc này của Nam Cung Mị Ảnh rất không ổn, nhưng Vô Cực Tử đã không nói gì thì hắn cũng im lặng.

Nam Cung Mị Ảnh phải tốn hơn bốn giờ mới hoàn thành xong bài tập luyện sáng nay, vừa chém xong nhát thứ hai ngàn thì thân thể nàng cũng rã rời.

Nàng nhanh chóng buông Hắc Thiết Kiếm rồi nằm xuống.

Nhưng cũng đúng lúc này, Vô Cực Từ lại lên tiếng.

-Không được buông kiếm, đối với một vị kiếm tu, kiếm chính là sinh mạng thứ hai, vì thế dù chết người cũng không được buông kiếm.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong lời của Vô Cực Từ, nàng gật đầu rồi cắn rặn lời kéo thân thể rã rời đứng dậy cầm lấy thanh kiếm.

Lâm Thanh Phong vẫn đứng một bên nhìn nàng, hần muốn ra tay trợ giúp nàng nhưng hần biết được đây là việc nàng phải tự mình thực hiện nên hần không ra tay.

Tay trái của Nam Cung Mị Ảnh thật sự thoát lực, nhưng nàng vẫn cố gắng cầm lấy thanh kiếm rồi đeo sau lưng sau đó mới ngồi xuống thở ra từng hơi.

Mặc dù tay phải của Nam Cung Mị Ảnh vẫn không có chuyện gì, nhưng nàng vẫn cố gắng sử dụng tay trái, nàng cũng biết được hiện tại tay trái của nàng quá yếu, yếu hơn tay phải nhiều lắm vì thế nàng phải cố gắng luyện tập bằng tay trái.

Vô Cực Từ nhìn thấy nàng đã thu kiếm ngồi xuống thở dốc, hần mới tiến tới rồi nói.

-Người cũng đã nhận ra điểm yếu của bản thân rồi đi?

Nam Cung Mị Ảnh lúc này khó khăn gật đầu.

Vô Cực Từ nhìn nàng đã nhận ra, hần cũng gật đầu rồi nói.

-Hôm nay tay trái tập tới đây thôi, tối nay người dùng tay phải chém cọc gỗ hai ngàn nhát, tối ngày mai, người sử dụng tay trái chém một ngàn lần, tay phải hai ngàn lần.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, ánh mắt nàng càng kiên định hơn, nàng phải cố gắng rèn luyện để còn theo kịp Lâm Thanh Phong, nàng không muốn lúc nào cũng phải nhờ hần ra mặt giải quyết.

.....Hết Chương 72.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Bán Yêu Chiến Thiên

Hiện tại đã trải qua một tháng sau khi bọn người Lâm Thanh Phong rời khỏi Nam Cung Thành.

Trong những ngày này, Lâm Thanh Phong cũng thử tu luyện để đột phá tới Trúc Cơ kì nhưng hần vẫn chưa thể đột phá.

Hỏa Vân tôn giả đã từng nói, muốn đột phá Trúc Cơ kì tốt nhất là phải ở Luyện Khí Viên Mãn hấp thu linh khí tới khi cảm giác được thân thể không chứa nổi thì mới tiến hành đột phá.

Mặc dù mỗi ngày chỉ tu luyện trong vài giờ nhưng tốc độ hấp thụ linh khí của hần căn bản không phải người cùng cảnh giới có thể so sánh, chỉ hấp thụ linh khí trong vài giờ mà lượng linh khí hần nhận được còn nhiều hơn người bình thường cầm đầu tu luyện trong vài ngày.

Nhưng hơn một tháng này, hần vẫn chưa cảm giác được linh khí trong cơ thể đạt đến cực hạn.

Vô Cực Từ cũng tò mò xem xét cơ thể hần nhưng vẫn không tìm ra vấn đề.

Hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn còn đang tu luyện tầng thứ nhất của Luyện Khí Quyết, mỗi người sử dụng luyện khí quyết đề tu luyện sẽ tự động cảm giác được khi nào nên tu luyện tới tầng tiếp theo.

Nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không cảm giác được gì khác lạ vì thế hần vẫn hấp thụ linh khí theo tầng thứ nhất của luyện khí quyết.

Mặc dù đã cố sức trong một tháng trời không có kết quả, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không nóng lòng, hần cũng cảm giác được hần tấn cấp quá nhanh nên hần cần thêm thời gian để quen thuộc hướng đi linh khí trong cơ thể.

Trong một tháng này, Nam Cung Mị Ảnh cũng tiến bộ rõ rệt, hiện tại hai tay của nàng đều có thể huy động Hắc Thiết Kiếm mà không sợ trở ngại, tốc độ huy kiếm của nàng ngày càng nhanh nên Vô Cực Từ cũng không cho nàng tiếp tục chém đá và cọc gỗ.

Vô Cực Từ đưa nàng một quyển kiếm phổ, đó là Vô Cực Kiếm Pháp do hần tự mình sáng chế ra, cũng nhờ môn Vô Cực Kiếm Pháp này mà hần đạt

được danh hiệu Vô Cực Kiếm Thánh.

Cầm trong tay quyển kiếm phổ, Nam Cung Mị Ảnh có chút vui mừng, nàng nhanh chóng tạ ơn rồi bắt đầu tu luyện.

Mặc dù vẫn chăm chỉ luyện kiếm nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn không bỏ qua việc tu luyện cảnh giới.

Hàng ngày nàng vẫn ngồi trong xe ngựa mà nhắm mắt tu luyện, hiện tại nàng đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ tầng 1 đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá tới Trúc Cơ tầng 2.

Nam Cung Mị Ảnh thật sự là thiên tài, đa phần một người vừa đạt tới Trúc Cơ tầng 1 muốn đạt tới Trúc Cơ tầng 1 đỉnh phong thì cũng phải tốn ít nhất 2-3 năm, nhưng Nam Cung Mị Ảnh chỉ dùng hơn một tháng.

Vô Cực Tử cũng lưu luyến với Nam Cung Mị Ảnh, cơ thể nàng thích nghi với Hắc Thiết Kiếm cực kì nhanh, thiên tư thì lại thuộc hàng quái vật, nàng khiến Vô Cực Tử không thể ngừng cười.

.....

Một vị thiếu niên gầy yếu, mái tóc đen tuyền, quần áo rách rưới đang lê bước chân cô độc giữa bầu trời mưa tầm tã, sau lưng hắn có một chiếc đuôi đang phe phẩy giữa bầu trời mưa.

Trong mắt của hắn không có tí ánh sáng nào, đôi giày trên chân đã mục nát lộ ra đôi chân trần đã rướm máu vì đường xa.

Tuy hai chân đã đầy máu nhưng có vẻ vị thiếu niên này vẫn không cảm nhận được, hắn vẫn bước tới phía trước mà không để ý tới.

Một chiếc xe ngựa nhanh chóng tới gần hắn, lúc này ánh mắt hắn liếc nhìn qua chiếc xe ngựa một chút nhưng rất nhanh hắn lại cúi đầu không để ý.

Chiếc xe ngựa này là chiếc xe của bọn người Lâm Thanh Phong.

Để ý phía trước có người nên Lâm Thanh Phong nhanh chóng điều khiển xe ngựa tiến tới rồi cười nói.

-Thế nào? Vị huynh đệ này muốn đi nhờ xe a?

Thiếu niên lắc đầu rồi mở miệng.

-Cũng không cần, ta sợ ta sẽ phá hỏng xe của các người, hơn nữa người ta bản như vậy, nếu làm bẩn xe ta cũng không có tiền đền.

Lâm Thanh Phong cười cười rồi trả lời.

-Bản cũng không sao, người mau lên đây, trận mưa này khá lớn, chúng ta nhanh chóng tìm chỗ trú mưa a.

Thiếu niên có vẻ hơi chần chừ, nhưng nhìn thấy nụ cười thân thiện của Lâm Thanh Phong, hắn gật đầu rồi cũng nhảy lên xe.

Lâm Thanh Phong nhìn hắn nhảy lên xe rồi nở nụ cười nói.

-Hai vị lão bà của ta vẫn đang ngồi trong xe, phiền phức người cùng ngồi ngoài này với ta a.

Thiếu niên nghe xong lời này thì lắc đầu.

-Không phiền phức, người cho ta đi cùng là đã tốt lắm rồi.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn nở nụ cười gật đầu rồi nhanh chóng đánh xe đi tìm chỗ trú mưa.

Một lúc sau, bọn hắn tìm thấy một ngôi miếu cũ nát nên Lâm Thanh Phong nhanh chóng đánh xe tới rồi nói.

-Nơi này có thể dùng làm nơi trú mưa a, mọi người nhanh xuống xe á.

Nói rồi Lâm Thanh Phong nhảy xuống, hắn nhanh chóng lấy ra hai cây dù rồi đưa vào trong xe cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai còn hắn cùng vị thiếu niên nhanh chóng chạy vào miếu.

Tòa miếu có vẻ cũ nát do bị bỏ hoang lâu ngày, nhiều cánh cửa cũng đã mục nát nhưng mái nhà vẫn còn chỗ nguyên vẹn rất thích hợp để trú mưa.

Tìm một chỗ khô ráo, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy ra củi khô trước đó hắn đã chuẩn bị cất trong nhẫn trữ vật.

Hắn thành thực châm lửa sau đó lôi ra một ít thức ăn để chuẩn bị nấu nướng.

Ninh Thiên Nhai cũng chạy đến giúp Lâm Thanh Phong một tay.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục luyện tập Vô Cực Kiếm Pháp, nàng vẫn tu luyện rất chăm chỉ.

Chỉ có vị thiếu niên vẫn ngồi một bên nhìn chăm chăm vào ba người kì lạ trước mắt này.

Một lúc sau thức ăn đã được Lâm Thanh Phong làm xong, hắn mở miệng.

- Thức ăn đã tốt rồi, mau đến ăn a, cả vị huynh đệ đang ngồi kia nữa, cũng mau tới đây.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng dừng tay, nàng vui vẻ nở nụ cười rồi chạy tới.

Vị thiếu niên nghe Lâm Thanh Phong nói tới hắn thì hắn có chút giật mình, nhưng rồi hắn cũng bước tới.

Nhìn số thức ăn được bày ra trước mặt, thiếu niên nuốt một ngụm nước bọt, đã nhiều ngày rồi hắn vẫn chưa được ăn gì nên hắn rất đói.

Lâm Thanh Phong nhìn thấy ánh mắt của vị thiếu niên này, hắn cười cười rồi nói.

- Xin mời, cứ tự nhiên dùng.

Thiếu niên nghe xong lời này thì gật đầu rồi nhanh chóng ăn.

Tốc độ ăn của vị thiếu niên này rất nhanh, nhìn cách hắn ăn như hổ đói khiến ba người Lâm Thanh Phong trợn mắt há mồm.

Thức ăn nhanh chóng bị một mình hắn ăn hết, khi đã ăn hết thức ăn thiếu niên mới gật đầu rồi ách ạch nói.

- Thật xin lỗi, có thể phiền người làm thêm một ít không? Ta vẫn chưa thấy no.

Ba người Lâm Thanh Phong bó tay rồi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không từ chối, hắn nở nụ cười gật đầu rồi lại đi làm thêm thức ăn, lần này hắn lại làm nhiều hơn một chút.

Sau bữa ăn, vị thiếu niên ợ ra một hơi, hai tay ôm bụng tỏ vẻ thỏa mãn, đã thật lâu rồi hắn không được ăn nhiều món ngon như vậy.

Còn ba người Lâm Thanh Phong lại trợn mắt há mồm, vì lượng thức ăn mà người thiếu niên này đã ăn, hắn ăn một bữa cũng gần bằng lượng thức ăn cho bốn năm người ăn trong một ngày rồi.

Nhìn đồng chén đĩa trước mặt Lâm Thanh Phong nở nụ cười khổ, lần này hắn phải nhanh chóng tìm một nơi để mua thêm lương thực a.

Ninh Thiên Nhai che miệng cười rồi bắt đầu thu thập chén đĩa, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhanh chóng trợ giúp nàng một tay.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn hai lão bà, thấy hai nàng không xích mích gì với nhau hắn cũng vui vẻ.

Quay đầu nhìn về vị thiếu niên, Lâm Thanh Phong đánh giá vị thiếu niên trước mắt này, nhìn hắn một bộ tóc đen, còn cộng thêm cái đuôi, Lâm Thanh Phong trầm nghĩ.

- Chẳng lẽ lại là người saiyan đi?

Nhưng Lâm Thanh Phong nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này, hắn lắc đầu rồi cười nói.

- Vị huynh đệ này, trước tiên ta tự giới thiệu một cái, ta tên là Lâm Thanh Phong, còn người tên gì? Còn nữa cái đuôi sau lưng người là đồ thật a?

Vị thiếu niên xoắn xuýt một lúc rồi hắn mới gật đầu trả lời.

- Tên ta là Chiến Thiên, như người cũng thấy ta là một bán yêu.

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên có vẻ lo lắng, nên mỉm cười vỗ vai hắn rồi nói.

- Chiến Thiên huynh đệ, người cũng không cần lo lắng như vậy a?

Chiến Thiên sững sờ nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó hắn nói.

- Người không sợ ta?

Đối với câu hỏi này, Lâm Thanh Phong cảm thấy kì quái, hắn gật đầu rồi hỏi ngược lại.

- Vì sao ta phải sợ người?

Chiến Thiên trầm mặc một lúc, sau đó hắn lại nói.

-Nhưng ta là bán yêu.

Lâm Thanh Phong một mặt mộng bức, trầm nghĩ.

-Không phải tên này là một tên điên đi?

Nhưng hắn vẫn nở nụ cười, sau đó lại hỏi.

-Ngươi là bán yêu thì sao?

Chiến Thiên lại trầm mặc xuống, một lúc sau hắn lại nói.

-Ngươi không sợ ta sẽ hãm hại ngươi?

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười rồi lại hỏi.

-Nhưng ngươi sẽ hãm hại ta sao?

Chiến Thiên cũng hết nói rồi Lâm Thanh Phong, hắn lắc đầu một cái rồi lại nói.

-Ngươi thật kì quái, trong số những người ta từng gặp, ngươi là người đầu tiên vẫn nói chuyện bình thường với ta mặc dù biết ta là bán yêu.

Lâm Thanh Phong đưa tay che trán, hắn âm thầm nghĩ.

-Tên này đúng là điên rồi, thật xui xẻo tại sao lại gặp về một tên điên đây?

.....Hết Chương 73....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Có thể ta có cách

Hiện trường có chút trầm mặc, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên cũng không biết nên nói gì tiếp theo.

Lúc này Vô Cực Tử xuất hiện.

Sự xuất hiện của Vô Cực Tử khiến Chiến Thiên giật mình, hắn nhanh chóng lùi lại rồi bày ra tư thế nghênh địch.

Hành động của hắn khiến Vô Cực Tử cùng Lâm Thanh Phong đều mộng bức.

Vô Cực Tử nhìn lướt qua Chiến Thiên một cái rồi lại nói với Lâm Thanh Phong.

-Ngươi tìm đâu ra tên bán yêu này?

Lâm Thanh Phong thờ dãi một hơi rồi lắc đầu nói.

-Chỉ là một tên điên a, từ nãy tới giờ hắn vẫn luôn treo hai từ “bán yêu” trên miệng, ta vẫn không biết ý hắn là gì đây.

Vô Cực Tử gật đầu một cái, quay đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Tiểu tử, cũng không cần tỏ vẻ như lâm đại địch như vậy, ta không có ác ý.

Chiến Thiên nghe xong lời Vô Cực Tử, vẻ mặt hắn nửa tin nửa ngờ rồi nhanh chóng thu lại bộ dáng của mình.

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên đã yên tĩnh trở lại, hắn gật đầu rồi hỏi Vô Cực Tử.

-Như vậy, bán yêu là thế nào?

Nghe được câu hỏi này của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử sờ cằm một cái rồi nói.

-Ngươi cũng biết yêu thú có thể tu luyện đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu, đẳng cấp của yêu thú được phân từ cấp 1 tới cấp 9, bọn hắn dĩ nhiên là có thể tu luyện.

Vô Cực Tử gật đầu rồi nói tiếp.

-Đa phần yêu thú sau khi đạt tới cấp 6 sẽ có thể hóa hình, hình người có thể giúp bọn chúng tu luyện nhanh hơn nên đa phần yêu thú sau khi đạt tới cấp 6 đều chọn hóa thành hình người.

-Nhưng cũng có một cách khác để bọn chúng hóa hình đó là Hóa Hình Thảo, nếu yêu thú ăn vào Hóa Hình Thảo thì cũng có thể hóa thành hình người.

Lâm Thanh Phong trầm tư một chút rồi gật đầu nói.

-Như vậy, Chiến Thiên là do một yêu thú đã hóa hình cùng với một con người sinh ra ỉ?

Vô Cực Tử gật đầu, cũng như lời Lâm Thanh Phong suy đoán, “bán yêu” được sinh ra do sự kết hợp giữa con người và yêu thú hóa hình.

Lâm Thanh Phong thấy Vô Cực Tử gật đầu hẳn lại hỏi.

-Như vậy tại sao bán yêu lại bị mọi người xa lánh a?

Vô Cực Tử muốn mở miệng giải thích nhưng Chiến Thiên đã nói trước.

-Loại người các ngươi rất khinh thường bán yêu bọn ta, các ngươi không chấp nhận sự kết hợp giữa yêu thú và loài người các ngươi.

Chiến Thiên nói xong, hắn liền trầm mặc, ánh mắt hắn ướ át lộ ra sát khí rồi nói.

-Cũng chính vì thế mà các ngươi đã bức tử mẫu thân, sau đó lại tiến hành truy sát ta.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn Chiến Thiên rồi bình tĩnh mở miệng.

-Bình tĩnh lại Chiến Thiên huynh đệ, ta không biết mọi người nhìn ngươi như thế nào, nhưng ta không kì thị ngươi.

Lúc này Chiến Thiên hít vào một hơi thật sâu, hắn lấy lại bình tĩnh rồi nói.

-Như ta đã nói, ngươi là người đầu tiên vẫn đối xử với ta như người bình thường, ta cũng không muốn gây thêm phiền phức cho ngươi.

Chiến Thiên nói rồi hắn quay đầu bước tới một góc miếu hoang rồi ngồi xuống.

Hiện tại trời vẫn còn mưa không dứt nên hắn ngồi đó để tránh mưa, đồng thời cũng không muốn nói chuyện với Lâm Thanh Phong.

Đối với thái độ của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng không có ác cảm gì nhiều, hắn cũng hiểu được nếu một người bình thường gặp chuyện như vậy thì đa phần đều tỏ ra thái độ này đi.

Trầm tư một lúc Lâm Thanh Phong lại nói với Vô Cực Tử.

-Ta muốn biết thêm một ít về bán yêu.

Nghe xong lời của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử sờ cằm rồi nói.

-Bán yêu là do sự kết hợp giữa người và yêu thú hóa hình, cơ thể bọn họ rất khác với con người, cũng không giống với yêu thú.

Dừng một chút Vô Cực Tử lại nói.

-Cũng vì vậy mà bọn họ không thể tu luyện thành tu sĩ, càng không thể tu luyện như cách của yêu thú

-Mang theo thân thể phàm nhân bọn hắn cũng không thể sử dụng linh thảo để tăng cường sức mạnh thân thể, chỉ có thể làm người bình thường tới hết đời.

-Tuy vậy bán yêu lại có tuổi thọ cực kì dài, tuổi thọ của bọn hắn đều khoảng một vạn năm trở lên.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, rồi mở miệng.

-Nói như vậy thì bán yêu chỉ là một người bình thường có tuổi thọ cực kì dài ỉ?

Vô Cực Tử gật đầu coi như là đồng ý với cách nhìn của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đưa mắt nhìn Chiến Thiên, hắn suy nghĩ một chút rồi tiến lại gần.

Chiến Thiên nhận thấy Lâm Thanh Phong tiến tới, hắn cũng không nói gì mà chỉ im lặng ngồi đó.

Lâm Thanh Phong bước tới rồi ngồi cạnh Chiến Thiên, hắn mở miệng.

-Như vậy, huynh đệ ngươi không thể tu luyện à?

Chiến Thiên vẫn im lặng không trả lời.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói tiếp.

-Ta nghĩ, có lẽ ta có cách giúp ngươi tu luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Chiến Thiên cùng Vô Cực Tử đồng thời mở to mắt nhìn hắn.

Phải biết rằng từ thời thượng cổ tới nay vẫn không ai tìm ra được cách giúp bán yêu tu luyện.

Lời Lâm Thanh Phong nói ra như một viên đá lớn rớt xuống giữa mặt hồ tạo ra gợn sóng.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng nhìn Lâm Thanh Phong sau đó mở miệng.

-Có thể sao?

Vô Cực Tử hừ một tiếng rồi mở miệng.

-Tất nhiên là không thể nào.

Nhưng Chiến Thiên vẫn không để ý tới Vô Cực Tử, hai mắt hắn vẫn phát sáng chờ đợi câu trả lời của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nói.

-Ta cũng không có nắm chắc.

Nghe được lời này Chiến Thiên cúi đầu ủ rũ.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại nói tiếp.

-Ta không chắc, nhưng chúng ta có thể thử một lần, chỉ là ngươi có đồng ý hay không?

Chiến Thiên cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó hai mắt hắn kiên định gật đầu.

Hiện tại hắn thật sự khao khát sức mạnh, hắn là bán yêu vì thế không thể tu luyện, nhưng hắn lại quá yếu không thể báo thù cho mẫu thân.

Hắn cũng chỉ có một thân một mình không còn gì để mất, vì vậy hắn quyết định đánh cược nghe theo Lâm Thanh Phong.

Nhìn ánh mắt kiên định của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Ta sẽ kể cho ngươi nghe câu chuyện về cuộc đời của một vị chiến binh.

Chiến Thiên một mặt mong bức nhìn Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử đứng một bên nghe xong cũng có hứng thú nên cũng tới gần.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lúc này cũng đã thu dọn xong chén đĩa cũng bước tới ngồi nghe.

Nhìn bốn người đều đưa cặp mắt trông chờ nhìn mình, Lâm Thanh Phong gãi đầu ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu kể.

-Ở một hành tinh nọ, những người sống ở đó từ khi sinh ra đều là chiến binh, bọn hắn đều mang trong mình dòng máu chiến binh, bọn hắn được gọi là người Saiyan.

-Người Saiyan rất giống người bình thường, nhưng bọn hắn có thêm một cái đuôi sau lưng.

-Những đứa trẻ được sinh ra đều được đánh giá để được phân vào hai bộ phận lực lượng một là chiến binh, hai là hậu cần, sau đó được bồi dưỡng một cách thích hợp.

-Bọn hắn có một thiết bị đo được chỉ số chiến đấu, từ đó có thể phân định ra những đứa trẻ nào được phân vào lực lượng chiến binh và hậu cần, tuy nhiên thiết bị cũng chỉ đo được tới một mức giới hạn, nếu cao hơn thì thiết bị sẽ phát nổ.

Lâm Thanh Phong nói tới đây thì dừng một lúc, sau đó hắn nói tiếp.

-Theo cách tính chỉ số chiến đấu của bọn hán tu sĩ luyện khí kì tầng 1 sẽ vào khoảng 100 sau đó từng cấp bậc sẽ nâng thêm

-Những đứa mới sinh nếu có chỉ số chiến đấu trên 500 thì đều được phân vào lực lượng chiến binh.

Nghe tới đây bọn người Vô Cực Tử đều trợn mắt há mồm, một dân tộc những đứa trẻ vừa được sinh ra đều mạnh ngang luyện khí tầng 5 tu sĩ không phải bọn hán đều là quái vật sao?

Nhưng Chiến Thiên lại cúi đầu, bọn người mà Lâm Thanh Phong nói qua đều mạnh như vậy thì hán làm sao có thể đạt tới?

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên cúi đầu, hán mới nở nụ cười rồi nói.

-Nhưng mà, vị chiến binh mà ta muốn kể, mặc dù hán là người của bộ tộc đó nhưng từ khi sinh ra sức mạnh của hán chỉ có 2.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại nói.

-Theo lời mọi người thường nói, chính là phế vật, chân chính phế vật trong phế vật.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng nhìn về Lâm Thanh Phong chờ đợi hán nói tiếp.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Dân tộc bọn hán chỉ lấy chiến đấu làm chủ đạo vì thế bọn hán phải đi đánh chiếm nhiều nơi rồi bán cho những người khác để có đủ tiền nuôi sống mọi người.

-Những đứa trẻ thuộc lực lượng chiến binh từ nhỏ đều được đưa tới các hành tinh khác nhau để rèn luyện cùng nhiệm vụ là phải đánh chiếm hành tinh đó.

-Nhưng vị chiến binh mà ta muốn kể, chỉ số sức mạnh của hán chỉ có 2, nhưng lúc này dân tộc bọn hán gặp phải đại nạn, toàn bộ diệt tộc.

Bọn người Vô Cực Tử đều trợn mắt nhìn Lâm Thanh Phong, bộ tộc mà Lâm Thanh Phong nói nhiều người mạnh như vậy nhưng vẫn bị diệt tộc?

Chiến Thiên hơi chần chờ một chút rồi hán mở miệng.

-Như vậy vị chiến binh ấy như thế nào?

Cả bốn người nghe đều có chút lo lắng cho vị chiến binh mà Lâm Thanh Phong đang kể tới, nên đều chú tâm nghe.

Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu rồi nói.

-Cả tộc người Saiyan đều bị diệt tộc, nhưng trước lúc đó, phụ thân của vị chiến binh này đã được tiên đoán trước sự kiện diệt tộc sẽ diễn ra, vì thế hán đã nhanh chóng gửi vị chiến binh này tới một tinh cầu yếu kém hơn, người mạnh nhất chỉ đạt tới luyện khí tầng 2.

....Hết Chương 74....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bản năng vô cực

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, Chiến Thiên ánh mắt càng sáng hơn chăm chú nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong tiếp tục kể.

-Hành tinh mà vị chiến binh ấy được gửi tới là một hành tinh mang tên Địa Cầu.

-Vì chỉ là một đứa trẻ mới sinh, nên hán cũng không thể tự chăm sóc bản thân của mình, nhưng may mắn thay, có một người đã nhặt được hán và mang về chăm nom, đặt cho hán một cái tên Son Goku.

Cả bốn người đều chăm chú nghe theo lời kể của Lâm Thanh Phong.

Cho tới khi trời đã tạnh mưa, mặt trăng lên cao, Lâm Thanh Phong mới kể tới cuộc đấu giữa Son Goku và Jiren trong kì Đại Hội Sức Mạnh.

- Trong kì đại hội sức mạnh này, có một đối thủ rất mạnh mẽ, ngay cả thần hủy diệt cũng không thể đánh bại được hắn.

- Son Goku mặc dù đã biến hình, sử dụng cả Super Saiyan Blue nhưng vẫn không thể gây cho Jiren một vết trầy.

Chiến Thiên vẫn nhìn về Lâm Thanh Phong, sau khi nghe Lâm Thanh Phong kể Son Goku có thể biến hình thì hắn có chút thất vọng, hắn cũng không phải dân Saiyan thì làm sao có thể biến hình?

Nhưng dù vậy Chiến Thiên vẫn muốn nghe thêm về Son Goku nên hắn cũng không ngắt lời.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

- Cũng chính lúc này, dưới áp lực mạnh mẽ của Jiren, Son Goku đã tiến thêm một bước nữa, đạt được sức mạnh được gọi là “Bản Năng Vô Cực”, nhờ có nó mà Son Goku mới có thể đánh bại được Jiren.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, nghe tên “Bản năng vô cực” là hắn cũng hiểu được, đây là sức mạnh mà Lâm Thanh Phong muốn nói cho hắn, sức mạnh có thể khiến hắn mạnh hơn.

Vô Cực Tử nghe tới đây thì nhíu mày rồi mở miệng.

- Như vậy chẳng phải hắn chỉ chiến đấu theo bản năng, chẳng khác gì loài thú hay sao? Nếu là vậy thì sức mạnh này không có cũng được.

Đối với lời này của Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi giải thích.

- Cũng không phải như vậy, khác với bản năng của loài thú, bọn chúng không thể giữ vững được lý trí của mình, không nhận biết đâu là địch đâu là bạn, nhưng bản năng vô cực lại có thể.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong nhìn Vô Cực Tử rồi nói tiếp.

- Các ngươi cũng biết, bình thường chúng ta chỉ có thể sử dụng tối đa 30% sức mạnh cơ thể đi?

Vô Cực Tử gật đầu, với lời này của Lâm Thanh Phong hắn tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Thanh Phong cũng gật đầu rồi lại tiếp tục.

- Bản năng vô cực có thể khiến chúng ta sử dụng tất cả 100% sức mạnh ngoài ra sức mạnh còn được cường hóa thêm nhiều lần, nhưng khó ở chỗ bản năng vô cực yêu cầu trí não giao tất cả quyền kiểm soát cho thân thể để từng tế bào của thân thể tự mình hoạt động, tự mình đưa ra hành động hợp lý nhất trong khi chiến đấu.

- Phải biết rằng trí não lúc nào cũng nắm giữ quyền kiểm soát thân thể, vì thế việc giao tất cả mọi hành động cho từng tế bào quyết định rất khó.

- Cũng chính vì vậy, ngay cả những vị thần cũng không thể hoàn thiện được bản năng vô cực.

Vô Cực Tử nghe hết lời Lâm Thanh Phong nói, hắn biết được những lời này là đúng nên cũng không phản bác gì thêm.

Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

- Ta nghĩ ngươi khá giống Son Goku vì thế ta cho ngươi biết về bản năng vô cực, hy vọng ngươi có thể tập luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Chiến Thiên cúi đầu trầm mặc, nghe lời chỉ dẫn của Lâm Thanh Phong về bản năng vô cực hắn cũng biết là rất khó, nhưng rồi hai mắt hắn lại trở nên kiên định, nhìn về Lâm Thanh Phong hắn quỳ xuống rồi nói.

- Xin sư phụ nhận đệ tử một lạy.

Lâm Thanh Phong có chút hốt hoảng, hắn mau chóng đỡ lấy Chiến Thiên rồi mở miệng.

- Đừng gọi ta là sư phụ, ta cũng không có gì để dạy cho ngươi.

Chiến Thiên hai mắt vẫn kiên định nhìn về Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Người đã chỉ cho ta con đường để trở nên mạnh mẽ, vì vậy người là sư phụ của ta.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt xoắn xuýt, hắn hiện tại cũng không biết làm thế nào.

Lúc này Vô Cực Tử mở miệng.

- Con đường luyện “khí” của ngươi từ trước tới nay chưa ai nghĩ tới, tuy ngươi chỉ có lý luận nhưng nếu tiêu từ Chiến Thiên có thể thành công thì ngươi

cũng chính là sư phụ của hắn, hắn gọi người là sư phụ cũng không có tội xấu.

Tuy vậy nhưng Lâm Thanh Phong vẫn lắc đầu, hắn cũng không muốn nhận đệ tử a, gãi đầu một cái rồi Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Sư phụ thì thôi đi, gọi ta huynh đệ là được.

Chiến Thiên nghe xong lời này thì gật đầu mở miệng.

-Đã biết, sư phụ...

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Chiến Thiên, sau đó hắn cắn răng nói.

-Gọi ta là huynh đệ.

Chiến Thiên lại gật đầu rồi mở miệng.

-Đã biết rồi, sư phụ...

Lâm Thanh Phong đúng là bị chọc cho tức chết, hắn quyết định mặc kệ Chiến Thiên.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai ở cạnh bên ôm bụng cười, nhìn vẻ mặt quẫn bách của Lâm Thanh Phong hai nàng ngoài cười cũng chỉ biết cười.

Lâm Thanh Phong hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, hắn nghiêm túc nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Trước cũng đừng gọi sư phụ, hiện tại người thử ngồi xuống và cảm nhận “khí” trong cơ thể mình, nếu có thể cảm nhận được thì lại gọi sư phụ cũng không muộn.

Lúc này Chiến Thiên vẻ mặt cũng ngưng trọng lại, hắn nghe lời Lâm Thanh Phong nhanh chóng ngồi xuống tập trung cảm nhận “Khí” trong cơ thể.

Bốn người Lâm Thanh Phong đứng một bên yên lặng nhìn Chiến Thiên, bọn hắn cũng biết được đây là lúc Chiến Thiên cần yên tĩnh tập trung.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây khiến bốn người đều có cảm giác nặng nề, một lúc sau giữa hai tay Chiến Thiên bắt đầu phát ra ánh sáng.

Nhìn ánh sáng này Lâm Thanh Phong gật đầu, ánh sáng trên tay của Chiến Thiên cũng tựa như lúc Videl có thể theo lời Gohan cảm nhận “khí” trong cơ thể.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai tay che miệng, hai nàng có chút kinh ngạc nhìn về ánh sáng trên tay Chiến Thiên.

Vô Cực Tử thì khiếp sợ nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại nếu Chiến Thiên thật sự cảm nhận được khí cũng có nghĩa là Lâm Thanh Phong thật sự tìm ra một con đường riêng giúp bán yêu tu luyện a.

Ánh sáng trên tay Chiến Thiên ngày càng sáng rõ hơn, dần dần ánh sáng bao phủ khắp cả người hắn, không khí xung quanh bắt đầu di chuyển thành vòng tròn xung quanh Chiến Thiên.

Ngay cả Ninh Thiên Nhai cũng cảm nhận thấy không khí di chuyển, nàng nhanh chóng chạy tới đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong.

Nụ cười của Lâm Thanh Phong ngày càng nhiều hơn, hắn đã biết được Chiến Thiên thành công rồi, hiện tại chỉ cần đợi thôi.

Một lúc sau Chiến Thiên đứng dậy, hắn ngẩng đầu lên trời hét lên một tiếng thật to.

Chấn động không khí lấy Chiến Thiên làm trung tâm bắt đầu khuếch tán ra ngoài, ngôi miếu hoang từ lâu không có người tu dưỡng nên không chịu nổi và bắt đầu đổ sập.

Lâm Thanh Phong phát hiện dị biến nên nhanh chóng ôm lấy Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh nhảy ra ngoài.

Vô Cực Tử cau mày rồi cũng bay theo sau.

Tới một khu vực an toàn, Lâm Thanh Phong mới để Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai xuống.

Nhìn về hướng ngôi miếu hoang hiện tại đã đổ sập, khói bụi vẫn còn bay lên cao, Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

Bốn người đều chú ý về phương hướng đó rồi chờ đợi.

Trên bầu trời đêm, mây đen nhanh chóng ngưng tụ, từng tia sấm chớp bắt đầu đánh xuống.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn bầu trời, Vô Cực Tử toát ra vẻ mặt kinh dị nhìn về hướng ngôi miếu hoang.

Với cảm giác của Vô Cực Tử thì làm sao hắn không nhận ra trên bầu trời đây là muốn ngưng tụ lôi kiếp?

Lôi kiếp chỉ xuất hiện khi có người bắt đầu độ kiếp, thấp nhất là phải từ Nguyên Anh kì đột phá tới Hóa Thần kì thì lôi kiếp mới xuất hiện.

Hiện tại ở gần đây chỉ có năm người, bốn người bọn Lâm Thanh Phong chắc chắn không dẫn phát lôi kiếp rồi, chỉ còn một mình Chiến Thiên.

Chiến Thiên chỉ là một người bình thường lại dẫn phát ra lôi kiếp vì vậy mới khiến Vô Cực Tử khiếp sợ.

Lâm Thanh Phong muốn tiến tới, nhưng Vô Cực Tử ngay lập tức ngăn cản.

-Hiện tại là lúc hắn phải tự mình độ kiếp, người ngoài can thiệp vào chỉ khiến lôi kiếp mạnh thêm.

Lâm Thanh Phong dừng một chút rồi cũng nghe theo Vô Cực Tử đứng tại chỗ chờ đợi.

Chiến Thiên một thân trần ngập “khí” bao phủ, quần áo bay phấp phới, hắn ngẩng đầu nhìn về mây đen trên bầu trời.

Hắn cảm nhận được đám mây đen này xuất hiện là do hắn, vì thế hắn cũng nghĩ tới được là hắn sắp phải độ kiếp.

Cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể, Chiến Thiên nở ra nụ cười tự tin.

Hắn đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phương hướng mà bốn người Lâm Thanh Phong đang đứng, nhìn về Lâm Thanh Phong hắn hét to.

-Cảm tạ sư phụ, xin ngài đợi ta một lúc.

Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì nở nụ cười, nhìn Chiến Thiên hiện tại một thân trần ngập “khí” xung quanh, hắn cũng biết được đây là do Chiến Thiên đã thành công.

Chiến Thiên ngẩng cao đầu nhìn về bầu trời tràn ngập lôi kiếp, hắn mở miệng.

-Lôi kiếp, mau đến a.

Như đáp lại lời của Chiến Thiên, tiếng sấm lại càng lớn hơn, sau đó một đạo sấm chớp nhanh chóng đánh xuống, đánh thẳng vào người Chiến Thiên.

Vô Cực Tử đánh giá đạo sấm chớp một cái, hắn gật đầu nói.

-Là Hóa Thần lôi kiếp, thật không ngờ tiểu tử này lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Hai vị lão bà, mau chóng cảm nhận một ít uy lực của lôi kiếp, sau này chúng ta sẽ phải đối mặt với nó a.

Không cần Lâm Thanh Phong nói, Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai cũng đã chăm chú nhìn về lôi kiếp.

....Hết Chương 75....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lâm Thanh Phong vs Chiến Thiên

Đạo lôi kiếp nhanh chóng đánh vào thân thể Chiến Thiên uy lực lôi kiếp cực mạnh, tuy nhiên sau khi chạm vào người Chiến Thiên lại không thể gây cho hắn một điểm thương tích nào.

Vô Cực Tử nhìn từ xa đã thấy cảnh này, hắn nhanh chóng đỏ mặt hồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Thật sự hắn cũng phải bái phục Lâm Thanh Phong, những người Lâm Thanh Phong tùy tiện nhặt về không phải thiên tài thì cũng là quái vật.

Hai nàng Nam Cung Mị Ảnh và Nam Cung Tuyết thì cũng thôi đi, nhưng hắn lại nhặt về Mộng Tiêu Dao – Âm Dương song linh căn, lại thêm tỷ đệ Ninh Thiên Nhai – Tiểu Hồng Trần, hiện tại lại thêm tên quái vật Chiến Thiên trước mặt này.

Từ người phạm nhảy thẳng lên mức ngay cả Hóa Thần kì lôi kiếp cũng không làm gì được hắn.

Vô Cực Tử hít một hơi thật sâu rồi cũng không nói gì.

Lần đầu tiên thì gọi là may mắn, lần thứ hai là kinh ngạc, tới lần thứ ba thậm chí là lần thứ tư ngay cả Vô Cực Tử cũng có chút chết lặng.

Lôi kiếp của Chiến Thiên diễn ra cũng không lâu lắm, chín đạo lôi kiếp nhanh chóng đánh xuống nhưng cũng không thể gây cho Chiến Thiên một điểm thương tích.

Một lúc sau, mây đen tan dần Chiến Thiên hít một hơi thật sâu rồi nhìn lại thân thể mình.

Lôi kiếp tuy không thể gây cho hắn một điểm thương tích nào, nhưng hắn đã dùng lôi kiếp để gột rửa thân thể vì vậy lúc này thân thể hắn được bao phủ bởi một lớp tạp chất đen kịt, có chút khó ngửi.

Bọn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng tiến tới.

Nhìn cả người Chiến Thiên lúc này có chút dơ bẩn nên Nam Cung Mị Ảnh sử dụng một pháp thuật cơ bản hệ thủy, ngưng tụ ra một dòng nước rồi tẩy rửa cả người Chiến Thiên.

Chiến Thiên sau khi được tẩy rửa sạch sẽ, cả người sáng bóng như ngọc, những bắp thịt cũng hiện ra, cộng thêm khuôn mặt của hắn hiện tại khiến hắn có chút đẹp trai.

Lâm Thanh Phong cười cười nhìn Chiến Thiên một cái rồi gật đầu.

-Tốt lắm, hiện tại ngươi cũng trở nên mạnh mẽ hơn a.

Chiến Thiên hai mắt ướt át nhìn Lâm Thanh Phong, hắn nhanh chóng quỳ xuống thành tâm khấu đầu.

-Sư phụ, xin nhận đệ tử một lạy.

Lần này Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản, hắn gật đầu tiếp nhận.

Sau đó lại mở miệng.

-Tốt, như vậy về sau ngươi sẽ là đệ tử đầu tiên của ta, ngươi đã biết cách vận dụng “khí” như vậy, hiện tại ta sẽ truyền cho ngươi một môn tuyệt kỹ để sử dụng.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Vô Cực Tử không nói lời nào nhưng hắn vẫn tập trung nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh cũng tò mò, Ninh Thiên Nhai nhanh chóng mở miệng.

-Có phải là tuyệt kỹ của Son Goku a?

Nghe lời này Lâm Thanh Phong cười cười gật đầu.

Chiến Thiên hai mắt càng sáng hơn, sau khi học được cách vận dụng “Khí” thì điều đầu tiên mà hắn muốn thử đó là tuyệt kỹ “Kamehameha” của Son Goku a.

Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, hắn nhớ lại từng động tác của Quy lão tiên sinh, sau đó vừa giảng giải vừa làm mẫu.

-Đầu tiên tập trung khí ở hai tay, sau đó đưa hai tay về ngang hông, nén khí lại, rồi dùng lực bắn khí về phía trước.

Lâm Thanh Phong không tu luyện “khí” vì thế sau khi hắn thực hiện cũng chẳng có gì xảy ra.

Làm xong một lần, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Đó là toàn bộ, bởi vì ta không tu luyện “Khí” nên ta không sử dụng được, nhưng Chiến Thiên ngươi có thể.

Chiến Thiên nghiêm túc gật đầu, hắn hít vào một hơi rồi dựa theo lời của Lâm Thanh Phong mà hành động.

Gió bắt đầu nổi lên, “khí” lại bao phủ toàn thân Chiến Thiên, hai mắt hắn nghiêm túc mà thực hiện.

Đưa hai tay ra phía trước, sau đó lại kéo về ngang hông, nén khí lại, rồi dùng lực bắn khí về phía trước.

Một loạt động tác được thực hiện, một đạo ánh sáng cũng nhanh chóng được bắn ra từ hai tay của Chiến Thiên.

Đạo ánh sáng nhanh chóng bay thẳng về phía trước rồi nhanh chóng biến mất.

Chỉ để lại một đường đất dài bị đào ra hai phía.

Lâm Thanh Phong gật đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Rất tốt, sau này lại cố gắng luyện tập.

Tuy đòn thế Kamehameha rất nhanh biến mất nhưng bọn hắn cũng biết được đây là do Chiến Thiên vẫn chưa quen thuộc.

Dù vậy nhưng Vô Cực Tử đầu vẫn toát ra mồ hôi, dựa theo cảm giác của hắn, hắn biết được đòn thế này uy lực ít nhất cũng đạt tới đỉnh phong một kích của Hóa Thân kì tu sĩ đi.

Nhưng đây chỉ là do Chiến Thiên chưa quen thuộc nên uy lực coi như là giảm bớt, nếu Chiến Thiên thành thạo rồi thì uy lực cũng không kém gì Luyện Hư kì a.

Vô Cực Tử hít vào một hơi rồi ngẩng mặt nhìn trời, hắn cảm thấy hắn già rồi, thanh niên bây giờ thật đáng sợ.

Tuy trong lòng cảm thấy khiếp sợ, nhưng Vô Cực Tử đã nhanh chóng nhìn ra sự thiếu sót trong việc luyện khí, hắn mở miệng.

-Mặc dù hiện tại Chiến Thiên tiểu tử cũng có sức mạnh ngang với Hóa Thân kì tu sĩ, nhưng suy cho cùng hắn cũng chỉ là một tên phạm nhân hơi cường đại thôi, hắn không thể sử dụng pháp thuật.

Nghe được lời này, cả bốn người đều hướng mặt nhìn về Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử ho nhẹ một tiếng rồi giải thích.

-Điểm yếu này khi đối đầu với tu sĩ cấp thấp thì cũng thôi đi, nhưng nếu hắn gặp những tu sĩ cấp cao thì hắn sẽ chết trong nháy mắt thôi.

Lâm Thanh Phong ôm cằm suy nghĩ một chút, rồi hắn gật đầu với Vô Cực Tử.

-Cũng đúng, suy cho cùng phương pháp này cũng chỉ coi là một phương pháp luyện thể, còn tu sĩ có nhiều loại pháp thuật, nếu thật sự gặp được tu sĩ mạnh thì Chiến Thiên rất dễ dàng ăn thua thiệt.

Lâm Thanh Phong nói xong thì nở nụ cười.

-Nhưng điều này cũng không phải là vấn đề, nếu Chiến Thiên thực sự cố gắng để trở nên mạnh mẽ hơn nữa, hắn cũng không cần phải sợ.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Chiến Thiên hai mắt tự tin cũng gật đầu.

-Tất nhiên ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Vô Cực Tử nghe xong lời này cũng nở nụ cười gật đầu.

Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ, hắn quay đầu nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Như vậy Chiến Thiên, ngươi mau lại đây, ta muốn kiểm tra ngươi một chút.

Chiến Thiên có vẻ hơi chần chờ, hắn chỉ mới đạt được thực lực cũng chưa quen thuộc cách sử dụng nên hắn sợ làm tổn thương tới Lâm Thanh Phong.

Nhìn Chiến Thiên lo lắng, Lâm Thanh Phong cũng biết được hắn đang lo lắng điều gì nên cười nói.

-Yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì.

Đây cũng không phải là do Lâm Thanh Phong kiêu ngạo, mặc dù chính hắn cũng không biết thực lực của chính hắn tới đâu nhưng có thể tùy ý giết được Luyện Hư kì thì chắc cũng không yếu hơn Chiến Thiên bao nhiêu.

Vô Cực Tử lúc này cũng tiếp lời.

-Ngươi cứ yên tâm, sự phụ của ngươi cũng không yếu như vậy, cứ dùng hết sức mà đánh hắn.

Chiến Thiên nghe xong trong lòng vẫn lo lắng, hắn nhìn về Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai để hỏi ý kiến của hai vị sư mẫu.

Chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời nở nụ cười gật đầu nhìn hắn.

Lúc này Chiến Thiên cũng hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, hắn nhìn Lâm Thanh Phong rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi cùng Chiến Thiên bước tới một phía.

Chiến Thiên đối mặt Lâm Thanh Phong, về mặt hắn ngưng trọng, hắn nhắm mắt hít vào một hơi, một vầng hào quang màu trắng bạc bắt đầu bao phủ cơ thể hắn.

Chiến Thiên mở mắt ra, ánh mắt của hắn tràn ngập chiến ý nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đứng đó nhìn Chiến Thiên rồi gật đầu mở miệng.

-Tới đây.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Chiến Thiên cũng ra tay.

Chiến Thiên chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Thanh Phong.

Vô Cực Tử đứng từ xa nhìn thấy tất cả, hắn có chút giật mình với tốc độ của Chiến Thiên, hắn gật đầu.

Chiến Thiên tốc độ cực nhanh biến mất trước mặt Lâm Thanh Phong, hắn liền xuất hiện phía sau lưng Lâm Thanh Phong rồi đưa tay đâm mạnh về phía Lâm Thanh Phong.

Nhưng cũng đúng lúc này Lâm Thanh Phong liền xoay người và đưa tay chặn lại nắm đấm của Chiến Thiên.

Chấn động do hai người tạo ra nhanh chóng khuếch trương tứ phía.

Tốc độ của bọn hắn quá nhanh, Nam Cung Mị Ảnh cũng không kịp nhìn thấy gì thì đừng nói tới Ninh Thiên Nhai.

Trong chớp mắt hai nàng chỉ thấy Chiến Thiên biến mất rồi sau đó lại xuất hiện với tình cảnh hiện tại.

Nam Cung Mị Ảnh chạy ra mồ hôi khắp người, nàng chăm chú nhìn về hai người Lâm Thanh Phong và Chiến Thiên, nàng biết hiện tại nàng quá yếu, nàng muốn trở nên mạnh mẽ như bọn hắn.

Ninh Thiên Nhai cái hiểu cái không nhìn về hai người, mặc dù nàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng vẫn cảm nhận được lực chấn động do hai người tạo ra.

Ở khoảng cách như vậy mà lực chấn động vẫn lan tới đây, Ninh Thiên Nhai cũng biết được Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên rất mạnh.

Lâm Thanh Phong vẫn nắm lấy nắm đấm của Chiến Thiên, lúc này hắn nở nụ cười rồi nói.

-Như vậy, có thể chiến đấu hết sức được rồi chứ?

Chiến Thiên đưa mắt nhìn về Lâm Thanh Phong, nhìn thấy Lâm Thanh Phong vẫn vui vẻ cười đùa, không có biểu hiện cố gắng hết sức thì hắn cũng hiểu được sự phụ hắn rất mạnh.

Chiến Thiên gật đầu nở nụ cười rồi mở miệng.

-Như vậy, sự phụ người cần thận rồi.

Lâm Thanh Phong lúc này khuôn mặt cũng nghiêm túc hơn, hắn tập trung chờ đợi Chiến Thiên tiếp tục ra đòn.

...Hết Chương 76...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Lâm Thanh Phong vs Chiến Thiên (2)

Chiến Thiên về mặt nghiêm túc nhìn về Lâm Thanh Phong.

Đúng như lời Lâm Thanh Phong nói, lần trước hắn vẫn chưa dùng hết toàn lực, hắn cũng đã hiểu ra nếu muốn thắng được Lâm Thanh Phong thì hắn cần phải cực kì nghiêm túc.

Chiến Thiên hít vào một hơi rồi dùng toàn lực lao tới.

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi cũng lao tới.

Hai người mặc dù rất mạnh như làm gì có kinh nghiệm đánh nhau?

Chiến Thiên lúc trước chỉ là một người bình thường, nhưng bởi thường bị mọi người truy sát nên ít ra cũng còn khá một ít.

Còn Lâm Thanh Phong thì đừng nói, lúc trước hắn chỉ là một tên thanh niên hơn 20 tuổi, mặc dù cũng có ẩu đả đánh nhau nhưng cũng chỉ là những trận đánh nhau của tuổi học trò thì lấy đâu ra kinh nghiệm?

Hai người lao vào nhau như hai tên côn đồ, Vô Cực Tử nhìn xong cảnh này thì đưa tay che mắt rồi quay đầu không muốn nhìn.

Lúc đầu hắn cũng có hứng thú nhìn xem nhưng càng nhìn hai người đánh nhau hắn chỉ còn biết im lặng.

Nhìn hai “con gà” trước mặt chiến đấu chỉ khiến Vô Cực Tử càng thêm đau đầu, làm gì có hứng thú mà xem tiếp?

Một lúc sau Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đều dừng lại rồi tách nhau ra.

Chiến Thiên vẻ mặt mệt mỏi liều mạng thở dốc, còn Lâm Thanh Phong tuy gương mặt có chút ửng đỏ nhưng ai nhìn vào cũng nhận thấy rằng hắn vẫn sinh long hoạt hổ đứng đó.

Chiến Thiên hít vào vài hơi để lấy lại sức, hắn nhìn về Lâm Thanh Phong, hai mắt hắn tỏa sáng, hắn nhanh chóng cúi đầu.

-Thật không hổ danh là sư phụ, ta đã dùng hết sức nhưng vẫn không làm gì được ngài.

Lâm Thanh Phong gỡ đầu rồi nở nụ cười.

Vô Cực Tử lúc này cùng Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai tiến tới.

Vô Cực Tử sắc mặt đen kịt nhìn về mặt đắc ý của Lâm Thanh Phong, hắn lớn tiếng chửi rủa.

-Sư phụ cái gì, hai người tên nào cũng chỉ có cái lực lượng lớn, còn lại kỹ thuật còn không bằng một tên luyện khí kì thì tự hào cái gì?

Vô Cực Tử lớn tiếng làm bốn người đều mộng bực.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gỡ đầu cười khò, hắn cũng biết cái hắn thiếu là kinh nghiệm chiến đấu a, nhưng hắn cũng không có cách nào à?

Vô Cực Tử hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi lên tiếng.

-Hai người các ngươi, ngày mai ta sẽ dạy cho các ngươi những thứ cơ bản, ta cũng không muốn lại nhìn thấy hai tên côn đồ chỉ biết lao vào nhau vật lộn.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời gỡ đầu cười khò, cũng đành nghe theo lời Vô Cực Tử.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng thức giấc, Nam Cung Mị Ảnh lại bắt đầu tập Vô Cực Kiếm Pháp.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đều đứng trước mặt Vô Cực Tử chờ đợi hắn chỉ dạy.

Bởi vì Lâm Thanh Phong bị Vô Cực Tử kéo đi học tập, nên việc nấu ăn phải do Ninh Thiên Nhai một mình chuẩn bị.

Vô Cực Tử nhìn Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên một cái rồi lấy ra hai bộ y phục màu đen đưa cho hai người, sau đó mở miệng nói.

-Trước tiên mặc vào hai bộ y phục này, bọn chúng là phụ trợ giúp hai người các ngươi luyện tập.

Nhận lấy bộ y phục, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên hai mặt nhìn nhau, sau đó đều nở nụ cười khò đi thay y phục.

Hai bộ y phục nhìn từ bên ngoài thì không thấy có cảm giác gì lạ, nhưng khi mặc vào chúng liền khiến Lâm Thanh Phong phải nhíu mày bởi vì chúng rất nặng.

Nặng tới mức khiến cho Lâm Thanh Phong khó khăn trong việc di chuyển.

Bước từng bước nặng nề tới trước mặt Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong thở ra từng hơi mệt nhọc, khó khăn mở miệng.

-Lão già, bộ y phục này nặng ít nhất cũng 7-800kg đi?

Vô Cực Tử hừ một tiếng cũng không đáp lời.

Chiến Thiên lúc này cũng khó khăn bước từng bước tiến tới, hắn nhanh chóng ngồi xuống thở dốc rồi nói.

-Bộ y phục này thật sự quá nặng đi ít nhất cũng phải 500kg a?

Nghe xong lời này của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cau mày rồi nhìn về Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử lúc này mới mở miệng.

-Hai bộ y phục này, tác dụng cũng giống như thanh Hắc Thiết Kiếm mà Ảnh nhi đang dùng, chúng nó có thể tự thay đổi trọng lượng thích hợp nhất cho từng tu sĩ.

Lâm Thanh Phong gật đầu cũng không nói gì.

Vô Cực Tử lại lên tiếng.

-Ta muốn hai người mặc hai bộ y phục này rồi mới bắt đầu học những thứ căn bản, mặc dù các người có thể không cần mặc chúng nhưng chúng sẽ giúp các người mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đều không có dị nghị gì, bọn hắn đều biết rằng bọn hắn cần phải trở nên mạnh mẽ.

Vô Cực Tử gật đầu với hai người rồi mở miệng.

-Như vậy, các người liền đứng tấn... nếm thử 2 giờ đồng hồ đi?

Vô Cực Tử nói xong thì liền bỏ đi, cũng không nhìn sắc mặt của Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên.

Hiện tại Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên hai mặt đều mệt mỏi, nếu bình thường để bọn hắn đứng tấn suốt cả ngày thì bọn hắn có tự tin làm được.

Nhưng hiện tại liền không dễ dàng, mang theo bộ y phục này trên người đứng nói đứng tấn, chỉ việc đứng lên di chuyển cũng khiến bọn hắn phải cố gắng hết sức a.

Cũng hết cách rồi, Lâm Thanh Phong chỉ đành cùng Chiến Thiên bắt đầu đứng tấn.

Thời gian chậm rãi trôi qua,... đã qua được mười phút, hiện tại hai chân Lâm Thanh Phong đã có chút chết lặng, đầu hắn đầy mồ hôi nhưng hắn vẫn cố gắng đứng vững.

Chiến Thiên lúc này đã mệt tới thở không nổi, hắn muốn nằm xuống nhưng giọng nói của Lâm Thanh Phong lại vang lên.

-Đứng dậy, không được nằm xuống, người phải biết hiện tại người là người duy nhất tu luyện “khí”, người phải trở nên mạnh mẽ, người không thể bỏ cuộc.

Chiến Thiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, hắn cũng biết được hiện tại hắn không thể bỏ cuộc, nếu như hắn bỏ cuộc thì còn nói gì tới việc báo thù cho mẫu thân?

Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong hai người vẫn cố gắng đứng tấn.

Không biết làm cách nào, nhưng khoảng thời gian hai giờ đã trôi qua, lúc này Vô Cực Tử lại xuất hiện, nhìn hai người vẫn đang cố hết sức đứng tấn, hắn gật đầu nở nụ cười hài lòng.

-Rất tốt, hai giờ đã trôi qua, biểu hiện của các người khiến ta thật vui mừng.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên lúc này mới thở ra một hơi rồi đồng thời ngồi bệt xuống đất.

Vô Cực Tử nhìn hai người tham lam hít thở, hắn nở nụ cười gật đầu rồi nói tiếp.

-Như vậy, các người nghỉ ngơi 5 phút rồi tiếp tục đứng tấn 2 giờ a.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời trợn mắt.

Lâm Thanh Phong trong lòng đang hờ hết.

-Trà thù, đây là trần trụi trà thù a, chỉ kêu người có vài tiếng lão già mà người vẫn còn giữ trong lòng sao?

Mặc dù trong lòng hờ hết bất mãn, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không nói gì, hắn cũng không cần nói, về mặt hiện tại của hắn đã nói thay hắn.

Vô Cực Tử nở nụ cười đen tối nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó lại mở miệng.

-Làm sao? Người bất mãn?

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi quay mặt không để ý.

Vô Cực Tử lại nói tiếp.

-2 giờ sau chúng ta lại khởi hành, hai người các ngươi nhớ rằng không được cời bỏ y phục ra.

Lâm Thanh Phong trực tiếp quỳ, bảo bọn hắn không được cời bỏ y phục thì chẳng khác nào kêu bọn hắn đi bộ à?

Xe ngựa làm sao chịu nổi sức nặng của bọn hắn hiện giờ? Hai người bọn hắn cộng lại cũng hơn 1300kg rồi.

Lâm Thanh Phong hít một hơi rồi gật đầu, hắn biết hiện tại đã nhờ Vô Cực Tử chỉ dạy căn bản thì phải nghe theo lời hắn.

Mặc bộ y phục nặng cũng không tính là xấu, lúc trước Quy lão tiên sinh cũng dùng cách này để dạy dỗ Son Goku, sau khi Son Goku cời bỏ mai rùa thì sức mạnh của hắn tăng lên đáng kể.

Nghỉ ngơi xong, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên lại tiếp tục đứng lên rồi bắt đầu bài tập luyện.

Vô Cực Tử rất hài lòng nhìn hai người, hắn đang muốn dạy hai người kiến thức căn bản.

Nhưng vì hai người thực lực quá mạnh mẽ nên hắn mới gia tăng thêm trọng lượng để khiến hai người gặp khó khăn, từ đó sẽ kích thích tiềm năng của hai người.

Lúc đầu hắn cũng không nghĩ tới cách này, nhưng sau khi nghe câu chuyện về Son Goku mà Lâm Thanh Phong kể, hắn đã bỏ ra cả đêm để suy xét độ khả thi rồi mới quyết định dựa vào cách này để huấn luyện cả hai.

Lâm Thanh Phong coi như là lấy đá đập vào chân mình.

Một ngày tập luyện đã trôi qua.

Đêm đến, sau khi mọi người đã dùng cơm xong, Vô Cực Tử lại mở miệng.

-Hiện tại, hai ngươi lại đối luyện với nhau, tất nhiên là vẫn mặc y phục ta đã đưa, ta sẽ ở một bên chỉ điểm sai lầm cho bọn ngươi.

Mặc dù Vô Cực Tử cũng không phải luyện thể tu sĩ, nhưng hắn vẫn là hàng thật giá thật Đại Thừa kì tôn giả, muốn chỉ dạy hai “con gà” trước mặt chiến đấu thì hắn thừa sức.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời gật đầu rồi đi đến một phía bắt đầu đối luyện.

Chiến Thiên lại vận dụng khí, hôm nay hắn mang theo phụ trọng nên tốc độ của hắn chậm hơn rất nhiều, ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn rõ ràng.

Chiến Thiên mang theo phụ trọng, Lâm Thanh Phong cũng mang theo, mặc dù Lâm Thanh Phong nhìn rõ hành động của Chiến Thiên nhưng cơ thể hắn không phản ứng kịp.

Lúc này Vô Cực Tử ở một bên cũng bắt đầu mở miệng chỉ điểm rõ ràng sơ hở của hai người.

Nam Cung Mị Ảnh ở một bên nhìn, cũng tiếp thu được ít nhiều.

....Hết chương 77....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trúc Cơ Viên Mãn – Rasen Shuriken

Thêm một tháng đã qua.

Dưới sự chỉ bảo của Vô Cực Tử, Nam Cung Mị Ảnh đã đạt tới Trúc Cơ kì tầng 2, và vẫn đang tiếp tục tu luyện.

Biểu hiện của nàng khiến Vô Cực Tử càng thêm vui mừng.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên rất nhanh chóng thích ứng với sức nặng của y phục trên người.

Những ngày đầu tiên bọn hắn cảm giác có hơi khó khăn, nhưng qua vài ngày thì bọn hắn đã nhanh chóng quen thuộc.

Hiện tại hai bộ y phục mà Vô Cực Tử đưa bọn hắn đều đã đạt tới cực hạn sức nặng, mỗi bộ 2000kg tương đương với 2 tấn.

Dù vậy, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên vẫn cảm thấy chúng rất nhẹ nhõm cứ như rằng bọn hắn mặc y phục bình thường chứ không phải là y phục nặng hai tấn.

Một tháng này sau những bài tập luyện dưới sự chỉ điểm của Vô Cực Tử, hai người bọn hắn cũng đạt tới mức phù hợp yêu cầu của Vô Cực Tử.

Nhìn hai người Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên vẫn vui vẻ cười đùa, Vô Cực Tử gật đầu rồi nói.

-Rất tốt, hiện tại ta cũng không có gì để dạy các ngươi, các ngươi có thể cởi bỏ y phục được rồi.

Vô Cực Tử nhìn trong mắt tiến bộ của hai người, hắn cũng không khỏi thở dài một hơi, hai người này tiến bộ đều quá nhanh thật sự là hai con quái vật chứ không phải người, dùng người để so sánh với bọn hắn thật sự là khi dễ người khác.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên cũng cởi một cái rồi cùng nhau gật đầu thay đổi y phục.

Sau một tháng luyện tập hiện tại bọn hắn cũng tự mình cảm giác được bọn hắn mạnh mẽ lên nhiều lắm, đồng thời cũng quen thuộc hơn lực lượng của chính mình nắm giữ.

Lâm Thanh Phong cởi ra bộ y phục sau đó nhắm mắt tự đánh giá một hồi, hiện tại cơ thể của hắn tràn đầy sức mạnh, đúng như Vô Cực Tử đã nói mặc bộ y phục này khiến thực lực hắn tăng lên rất nhiều.

Sau một lúc hắn liền nhũn mỳ bởi vì hắn cảm giác được, linh khí trong cơ thể hắn có chút xao động.

Đây là biểu hiện hắn muốn đột phá Trúc Cơ kì, hắn cũng cảm giác được hắn có thể tu luyện tầng thứ hai của Luyện Khí Quyết.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng mở miệng.

-Ta rốt cục muốn đột phá tới Trúc Cơ kì rồi.

Lời Lâm Thanh Phong nói ra khiến mọi người đều có chút vui mừng, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhanh chóng chạy tới.

-Phu quân nhanh chóng đột phá a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn hai nàng rồi gật đầu, sau đó hắn mở miệng.

-Như vậy, hiện tại việc hộ pháp phải nhờ mọi người rồi.

Bốn người đều gật đầu mỉm cười nhìn Lâm Thanh Phong coi như là đồng ý.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng ngồi xuống và tập trung đột phá.

Linh khí trong cơ thể hắn từ từ chuyển thành dịch lỏng, và bắt đầu đổ vào cơ thể.

Linh khí không đủ thì hắn lại tiếp tục hấp thu linh khí xung quanh rồi lại tiếp tục đổ vào cơ thể.

Vòng tuần hoàn này lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tới tận hai ngày sau Lâm Thanh Phong mới mở hai mắt nhìn xung quanh.

Xung quanh cũng không có ai khác, bọn người Nam Cung Mị Ảnh đều đi mất khiến hắn hơi bối rối.

Nhưng cũng không lâu sau, Chiến Thiên đã bay tới, hắn vẫn mang trên người bộ y phục mà Vô Cực Tử đã đưa, cũng vì y phục cũ của hắn đã rách nát nên hắn vẫn mang trên người bộ y phục này.

Trong hai ngày này Chiến Thiên nghe theo câu chuyện mà Lâm Thanh Phong đã kể rồi bắt đầu tập bay, hắn đã nhanh chóng nắm giữ cách bay lượn, hiện tại hắn đã thành thạo.

Chiến Thiên đáp xuống gần bên Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

- Sư phụ, ngài đã đột phá xong rồi?

Lâm Thanh Phong đánh giá xung quanh một chút rồi gật đầu hỏi.

-Ta đã thành công, mọi người đâu cả rồi?

Chiến Thiên có chút bất đắc dĩ gật đầu trả lời.

-Ngài đột phá cần quá nhiều Linh Khí, phương viên vài chục dặm xung quanh linh khí đã bị ngài hút khô hiện tại vẫn chưa trở lại bình thường đây.

-Cũng vì vậy mà Vô Cực lão tổ đã bảo mọi người rời xa nơi này để còn tiện cho Mị Ảnh sư mẫu tu luyện.

Nghe xong lời giải thích của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu cười khổ, hắn cũng không biết những chuyện này sẽ xảy ra, hắn gật đầu một cái rồi lại nói.

-Được rồi, hiện tại ta thay y phục một cái rồi chúng ta lại trở về.

Chiến Thiên gật đầu rồi đứng đó chờ đợi, hiện tại Lâm Thanh Phong đã đột phá xong Trúc Cơ kì nên cũng trải qua thêm một lần loại bỏ tạp chất nên mùi trên người hắn rất khó ngửi.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy ra một thùng nước từ nhẫn trữ vật, hắn nhanh chóng tắm rửa thật kĩ để loại bỏ những vết bẩn trên người.

Một lúc sau hắn thay một bộ y phục mới, rồi mới tới chỗ Chiến Thiên.

Nhìn Lâm Thanh Phong hiện tại thật sự rất đẹp trai, đứng chuẩn soái ca khiến Chiến Thiên có hơi kinh ngạc một chút, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, sau đó bay trước dẫn đường cho Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong một mặt mộng bức nhìn về phương hướng Chiến Thiên bay xa.

Hắn cúi đầu chửi rủa.

-Tên phản đồ a, người thì bay đi để lại sư phụ người chạy bộ người không cảm thấy có lỗi sao?

Lâm Thanh Phong mặt đen kịt, nhưng vẫn chạy theo hướng Chiến Thiên đã đi.

Một lúc sau hắn nhìn thấy bốn người Nam Cung Mị Ảnh đã ở trước mắt, lúc này hắn mới thò ra một hơi.

Đứng trước mặt Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi ôm lấy hai nàng.

Vô Cực Tử nhìn cảnh này thì quay đầu đi, hắn không hiểu thanh niên ngày nay tại sao cứ thích quăng thức ăn cho chó khắp nơi.

Chiến Thiên gật đầu cười khổ rồi cũng quay mặt đi, hắn là bán yêu, độc thân chó chính hiệu, hắn làm sao chịu nổi cảnh Lâm Thanh Phong quăng thức ăn cho chó a?

Một lúc sau ba người Lâm Thanh Phong mới buông nhau ra, Vô Cực Tử lúc này có chút tức giận.

Lâm Thanh Phong chỉ mới rời đi đột phá có hai ngày a, cũng không phải là hàng chục, hàng trăm năm mới gặp lại có cần phải tỏ ra thảm thiết như vậy không?

Vô Cực Tử muốn nói gì đó, nhưng sau khi hắn cảm nhận được cảnh giới hiện tại của Lâm Thanh Phong hắn cũng ngậm miệng lại, rồi quay đầu bỏ đi, con tim bé nhỏ của hắn không thể chịu nổi trùng kích như vậy.

Hiện tại cảnh giới của Lâm Thanh Phong sau khi vừa đột phá cũng không gọi là cao, vừa vặn Trúc Cơ Viên Mãn, tùy thời đột phá Kim Đan kì.

Nhìn cảnh giới Trúc Cơ Viên Mãn của Lâm Thanh Phong khiến Vô Cực Tử không chịu nổi.

Mặc dù hắn tự cho rằng định lực của hắn rất cao, nhưng hắn vẫn không chịu nổi trùng kích của Lâm Thanh Phong a.

Đã từng nghe Hóa Vân tôn giả nói qua, Lâm Thanh Phong chỉ dùng nửa giờ để từ phạm nhân lên thăng luyện khí viên mãn thì hắn cũng không để trong lòng, tu sĩ đẳng cấp càng cao đột phá càng khó khăn, đó là thường thức.

Nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong lại từ Luyện Khí Viên Mãn đột phá thẳng tới Trúc Cơ Viên Mãn trong hai ngày khiến con tim của Vô Cực Tử không chịu nổi.

Bỗng dưng hắn lại nghĩ tới một việc thật sự đáng sợ, nếu mỗi lần Lâm Thanh Phong đột phá là mỗi lần hắn đột phá tới cảnh giới Viên Mãn thì công sức cố gắng của những tu sĩ khác để làm gì?

Vô Cực Tử thật sự sợ rồi, hắn hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi sau đó lại trốn vào Dưỡng Hồn Châu, hiện tại hắn không muốn nhìn thấy bất cứ ai, nhất là Lâm Thanh Phong, hắn sợ Lâm Thanh Phong sẽ khiến hắn sinh ra tâm ma vì thế hắn cần phải tĩnh tâm lại.

Lâm Thanh Phong sau khi ôm ấp Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai xong hắn mới nói.

-Ta đã hoàn thiện được Rasengan a.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt tỏa sáng nhìn Lâm Thanh Phong, nàng cũng biết được Rasengan là một pháp thuật rất mạnh nhưng nó vẫn còn chưa hoàn thiện, hiện tại Lâm Thanh Phong đã hoàn thiện được nó nên nàng rất vui mừng.

Chiến Thiên có chút tò mò nhìn về Lâm Thanh Phong, hắn vẫn chưa từng thấy Lâm Thanh Phong sử dụng Rasengan nên hắn không biết đây là pháp thuật gì, nên hắn muốn nhìn thử.

Ninh Thiên Nhai cũng vui vẻ, nàng không phải tu sĩ, nên cũng không hiểu được Rasengan có hoàn thiện hay không, nhưng chỉ cần Lâm Thanh Phong vui vẻ thì nàng cũng vui theo.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nhảy ra một phía xa xa.

Hắn nhắm mắt lại rồi đưa tay lên trước mặt.

Một viên cầu Rasengan nhanh chóng được tạo ra, nhưng viên cầu này rất khác so với những viên cầu Rasengan lúc trước, nó giống như một thanh Shuriken 4 cánh đang liên tục xoay tròn.

Hiện tại Lâm Thanh Phong chỉ muốn thử một chút uy lực của RasenShuriken cho bốn người Nam Cung Mị Ảnh nhìn nên hắn chỉ tạo ra một viên nhỏ.

Tiếng gió rít gai người tản ra bốn phía khiến người nghe cảm thấy nổi da gà.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm viên Rasengan trên tay Lâm Thanh Phong, tuy nhỏ nhưng nàng vẫn cảm giác được viên Rasengan này rất nguy hiểm.

Vô Cực Tử cũng xuất hiện, hắn nghe được tiếng gió rít chói tai nên cũng muốn nhìn tận mắt.

Ninh Thiên Nhai cùng Chiến Thiên về mặt kinh ngạc nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cầm trên tay viên RasenShuriken này thì gật đầu, nhìn lên bầu trời đêm hắn nhìn thấy được một con chim lớn đang bay ngang qua.

Nhưng vì khoảng cách khá xa nên nhìn con chim có vẻ khá nhỏ.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái đánh giá khoảng cách một chút, sau đó hắn liền ném viên RasenShuriken về hướng đó.

....Hết Chương 78.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trong cái rủi có cái may?

Hai vị thanh niên nam, nữ tu sĩ đang cười phi hành thú trên bầu trời tìm kiếm gì đó.

Hai người đều mang hai bộ y phục kiểu dáng đồng nhất, chỉ cần nhìn qua là biết bọn họ cùng thuộc một tông môn.

Hai người bay xung quang một hồi lâu mà vẫn không tìm được gì, người nữ tu sĩ có chút thất vọng lên tiếng.

- Sư huynh, lời của lão già lúc trước đáng tin hay không a? Chúng ta đã theo lời lão tìm kiếm xung quanh đây cũng hơn hai ngày rồi mà cả một con thú cũng không có, nói gì tới người.

Vị thanh niên gật đầu một cái rồi trả lời.

- Ta cũng không biết chắc, nhưng hắn đã tự xưng mình là Thiên Cơ Tử như vậy hẳn là hắn sẽ không lừa chúng ta.

Nói xong, người thanh niên đưa mắt nhìn xung quanh tiếp tục tìm kiếm nhưng cũng không thấy gì, hắn có chút thất vọng rồi thở ra một hơi.

Bọn hắn là người thuộc một tông môn nhỏ cách đây không xa, môn chủ nhận được tin tức tông môn sắp phải gặp nguy cơ nên thông báo cho toàn bộ đệ tử nhanh chóng trở về.

Hai vị nam nữ tu sĩ này cũng đang trên đường trở về tông môn, nhưng trước đó bọn hắn lại gặp được một lão già tự xưng Thiên Cơ Tử.

Lão già ấy nói cho bọn hắn biết, bọn hắn có thể tìm được người giúp tông môn vượt qua nguy cơ tại đây.

Nhưng lão già ấy cũng đã nói trước khi tới đây bọn hắc phái nhanh chóng tìm ra một bảo vật hộ thân, ít nhất có thể chống đỡ được một kích của Hóa Thần kì tu sĩ.

Hai người có chút bán tin bán nghi, nhưng nghĩ về việc tông môn sắp gặp tai nạn còn bọn hắc chỉ là hai tên tu sĩ nữ tử mới vừa đột phá Trúc Cơ kì, còn nam tử là Trúc Cơ Viên Mãn cũng không thể giúp được gì nhiều, vì thế bọn hắc cắn răng lấy hết của cải để mua được một kiện bảo vật có thể chống đỡ một kích của Hóa Thần tu sĩ theo lời Thiên Cơ Tử.

Cũng vì việc này mới khiến người nữ nhân có chút bức bối, hai người bọn hắc là sư huynh muội, của cải không nhiều, hiện tại phải bỏ ra toàn bộ của cải mới có thể mua được kiện bảo vật này.

Bọn hắc theo lời Thiên Cơ Tử tìm đến đây nhưng tìm tới hiện tại cũng chẳng thấy ai khiến bọn hắc cảm giác được giống như mình bị lừa.

Tìm kiếm một hồi lâu, người nam tử thở dài một cái rồi nói.

-Chúng ta nên trở về a.

Nữ tử cũng không còn cách nào khác, nàng cúi đầu thất vọng chấp nhận sự thật rằng lần này hai người bọn hắc thật sự bị lừa.

Hai người điều khiển phi hành thú trở về tông môn, cả hai người ai cũng trầm mặc lại không nói chuyện.

Bọn hắc chỉ tự trách mình thật sự quá cả tin, nên mới bị lão già ấy lừa đảo dễ dàng.

Hiện tại tốt rồi, ngay cả pháp khí cùng tất cả mọi thứ trên người đều mang đi bán để mua bảo vật hộ thân, cũng may lần này bọn hắc ra ngoài được sư phụ đưa cho một con phi hành thú.

Phi hành thú là của tông môn nên bọn hắc mới không đem đi bán, nhưng hiện tại quay về tông môn chắc chắn rằng bọn hắc sẽ bị sư phụ quở trách.

Người nam tử thở ra một hơi rồi nói.

-Lần này coi như là một bài học cho chúng ta, không nên tin người a.

Người nữ tử gạt đầu rồi cũng thở dài một hơi.

Nhưng lúc này bọn họ nghe được tiếng gió rít càng ngày càng lớn.

Hai người đồng thời nhíu mày nhìn về một phía.

Chỉ thấy được một viên cầu nhỏ đang nhanh chóng bay tới.

Người nam tử sắc mặt đại biến, hắc kêu lên một tiếng.

-Không tốt.

Sau đó nhanh chóng lấy ra bảo vật hộ thân che chắn cho hai người cùng phi hành thú.

Một vòng ánh sáng nhanh chóng xuất hiện, bao phủ hai người cùng phi hành thú.

Viên cầu trước mặt nhanh chóng bay tới hai người.

....

Một bên khác, sau khi Vô Cực Tử ý thức được Lâm Thanh Phong đang muốn nhắm vào con chim trên trời.

Với ánh mắt của một vị Đại Thừa kì tu sĩ hắc đã nhanh chóng nhìn thấy được con chim đó là phi hành thú, và trên người nó còn đang chở theo hai vị tu sĩ.

Trong lòng hắc thầm hô không tốt, hắc nhanh chóng mở miệng.

-Dừng tay.

Phản ứng của hắc khiến bọn người Lâm Thanh Phong giật mình, Lâm Thanh Phong nhanh chóng chỉnh sửa góc độ của viên RasenShuriken bởi vì lúc này hắc muốn thu lại cũng không được, nên chỉ còn cách tốt nhất là chỉnh sửa góc độ để viên RasenShuriken bay càng xa càng tốt.

Viên RasenShuriken rời tay Lâm Thanh Phong, nó bay với vận tốc như tên bắn hướng về phía hai vị tu sĩ cùng con phi hành thú.

Hai người cảm nhận được nguy hiểm trí mạng đang hướng tới nên về mặt hai người xám ngắt.

Tuy hiện tại viên cầu còn cách hai người rất xa nhưng với tốc độ của nó thì chỉ cần vài giây thì đã bay tới đây.

Người nam tử có chút tuyệt vọng nhìn về nữ tử, hần mở miệng.

-Sur muội, thật sự xin lỗi.

Người nữ tử là sư muội của hần, nàng là một thiên tài, nàng được sư phụ hần thu nhận từ 10 năm trước, hiện tại vừa đột phá Trúc Cơ kì.

Lần này hần được sư phụ giao cho nhiệm vụ dẫn nàng xuống núi để dạo chơi nhân gian và học hỏi thêm kinh nghiệm.

Nhưng hiện tại hần không thể bảo vệ được nàng nên hần cảm thấy thật sự có lỗi.

Viên cầu trước mặt nhanh chóng bay tới gần bọn hần, nhưng nó nhanh chóng chuyển hướng bay về phía trước mặt bọn hần khoảng 10m.

Tuy viên cầu chuyển hướng khiến nam tử thở ra một hơi, nhưng hần cũng không dám thả lỏng.

Hần biết được pháp thuật uy lực mạnh như vậy thì chắc chắn sẽ nổ, nên cả người hần vẫn căng cứng nhìn chăm chăm về viên cầu.

Đúng như nam tử suy nghĩ, viên cầu RasenShuriken sau khi đổi hướng bay thêm một đoạn cách bọn hần khoảng 15m thì đã nổ.

Uy lực của nó nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh tạo thành một vụ nổ bán kính chừng 20m.

Hai người nam nữ tu sĩ cùng con phi hành thú cách trung tâm vụ nổ chừng 15m cũng được coi là ở vùng ngoại vi.

Mặc dù có bảo vật phòng hộ và đứng ở vùng ngoại vi vụ nổ nhưng bọn hần cũng không dễ chịu gì.

RasenShuriken sau khi nổ ra, một luồng cuồng phong ập vào mặt bọn hần mặc dù đã có bảo vật hộ thân nhưng bảo vật cũng chỉ chống đỡ được một phần uy lực vụ nổ.

Phần còn lại nhanh chóng khiến bọn hần bị thương rồi ngất đi.

Phi hành thú cũng không thể chịu nổi, nó cùng hai người bị lực nổ bắn đi thật xa thoát ra khỏi vụ nổ.

Bọn người Lâm Thanh Phong ở một bên nhanh chóng mừng rỡ, hiện tại bọn hần cũng biết vì sao Vô Cực Tử lại kêu dừng tay.

Lâm Thanh Phong phản ứng rất nhanh, hần nhanh chóng mở miệng.

-Chiến Thiên, mau dùng hết sức bay tới đó cứu người, đừng để bọn hần bị ngã chết.

Chiến Thiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, hần nhanh chóng vận khí rồi dùng hết tốc độ bay đi cứu người.

Lâm Thanh Phong cũng dùng hết sức mà chạy tới, tuy Lâm Thanh Phong không thể bay, nhưng cũng dùng khinh thường tốc độ của hần.

Phải biết tốc độ của hần lúc trước còn nhanh hơn Luyện Hư kì Quân Vô Tà, hiện tại đã trải qua bài tập của Vô Cực Tử và đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn lại khiến tốc độ của hần tăng thêm.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng đánh giá vị trí của phi hành thú và hai vị tu sĩ một chút rồi nhanh chóng nhảy lên bắt được vị nam tu sĩ cùng phi hành thú.

Chiến Thiên tốc độ cũng không phải kém, hần nhanh chóng bay tới và tiếp được vị nữ tu sĩ, sau đó thả người xuống đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn hiện trạng của hai vị nam nữ tu sĩ cùng phi hành thú một cái rồi nhanh chóng mở miệng.

-Mau quay trở lại tìm Vô Cực Tử, có thể hần có một ít đan dược trị thương cho bọn họ.

Chiến Thiên nghe xong thì nhanh chóng gật đầu ôm lấy người nữ tử bay về.

Lâm Thanh Phong lại bị bỏ lại, hần một mặt mừng rỡ nhìn về Chiến Thiên đang bay đi trên bầu trời sau đó âm thầm chửi rủa.

-Tên phản đồ này lại bỏ sư phụ một mình, người ôm người nữ nhân thì dễ chịu rồi, để lại sư phụ phải ôm một tên nam nhân cùng một con thú lớn, người không biết nghĩ cho sư phụ à.

Tuy trong lòng hần khó chịu, nhưng hần biết được đây cũng không phải lúc cần nhẫn nhịn hai tay ôm lấy người nam tu sĩ, lưng cũng theo phi hành thú nhanh chóng chạy trở về.

Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong nhanh chóng trở về, Vô Cực Tử nhíu mày đánh giá tình trạng của hai người tu sĩ cùng phi hành thú một cái rồi nói.

Hai người bọn hần vẫn còn may là có thể sống, nhưng con phi hành thú này thì ta hết cách.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi âm thầm hối hận, hẳn cũng biết lần này là do hắn lỗ mắng mới gây ra thảm trạng này.

Vô Cực Tử nhanh chóng lấy ra hai viên đan dược, bỏ vào miệng hai người sau đó lại nói.

-Cũng may cho bọn hắn, là người đã giảm sức mạnh của pháp thuật còn ném cách bọn hắn khá xa, nếu như lại ném thẳng vào bọn hắn thì hiện tại ta cũng không cần tốn đan dược.

Vô Cực Tử đánh giá tình trạng hai người sau khi dùng đan dược một chút rồi gật đầu.

-Được rồi, trời sáng bọn hắn sẽ tỉnh lại cũng không cần lo lắng.

Lâm Thanh Phong gật đầu cười khổ, hai người này cũng thật sự là xui xẻo a, nhưng bọn hắn cũng may mắn nhất được một cái mạng.

Đây gọi là trong cái rủi có cái may đi?

.....Hết Chương 79.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Mị Nguyệt - Quan Phi Vân

Trời vẫn chưa sáng hẳn, Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên nhanh chóng tỉnh giấc.

Lâm Thanh Phong nhìn qua hai vị nam nữ tu sĩ vẫn đang nằm đó bất tỉnh một cái.

Sắc mặt hai người hiện tại đã tốt hơn hôm qua, đã khôi phục một chút huyết sắc.

Vì thế Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi rồi quay đầu đi nấu thức ăn.

Chiến Thiên đánh giá hai người một cái rồi cũng đi sang một bên tiếp tục tập luyện.

Hiện tại Chiến Thiên cũng không biết phải tập luyện như thế nào vì thế hắn tiếp tục tập luyện theo những bài tập lúc trước mà Vô Cực Tử đã giao cho có điều là cường độ càng ngày càng lên cao.

Chiến Thiên tiếp tục đứng tấn rồi bắt đầu tự huy quyền.

Vị nữ tu sĩ lúc này cũng dần mở mắt, nàng tỉnh dậy hai tay ôm đầu.

Đầu nàng vẫn còn có chút đau vì bị ảnh hưởng của vụ nổ hôm qua.

Nàng cố gắng mở hai mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy sư huynh nàng đang nằm kế bên, khiến nàng có chút nhẹ nhõm.

Nàng lại nhìn xem một bên khác, chỉ thấy một người đang đứng tấn rồi ra sức huy quyền, những động tác của hắn rất đơn giản nhưng đầu hắn lại chảy đầy mồ hôi khiến nàng nhũn mày.

Nàng cố gắng đứng dậy rồi bước tới bên cạnh hắn.

Chiến Thiên lúc này vẫn chăm chú huy quyền nên cũng không để ý rằng có người đang tiến lại gần.

Nữ tử nhìn Chiến Thiên vẫn đang chăm chú huy quyền, nàng mới thở ra một hơi rồi bắt đầu đánh giá người thanh niên trước mặt này.

Hiện tại nàng đang đứng phía sau Chiến Thiên nên cũng chỉ nhìn được phần lưng của hắn.

Nhìn thấy hắn có một cái đuôi trên người thì nàng cũng đoán được hắn là một bán yêu.

Theo hiểu biết của nàng, bán yêu không thể tu luyện suốt đời chỉ có thể làm người bình thường, vì thế nàng thở dài một hơi có chút tiếc nuối nhìn hắn.

Tiếng thở dài của nàng nhanh chóng lọt vào tai Chiến Thiên, lúc này Chiến Thiên mới dừng lại rồi xoay người.

Mồ hôi của Chiến Thiên chảy ra rất nhiều khiến mái tóc hắn ướt đẫm, gương mặt trời sinh có chút đẹp trai, cộng thêm ánh nắng sớm chiếu vào vị trí mà nữ tu sĩ đứng khiến Chiến Thiên trong mắt vị nữ tu sĩ đẹp như một thiên thần, khiến nội tâm thiếu nữ nhảy loạn.

Nàng ngáy ngốc nhìn Chiến Thiên một hồi lâu khiến Chiến Thiên không khỏi gãi đầu xấu hổ.

Hắn ho nhẹ một tiếng để đánh thức nàng rồi nói.

-Ngươi đã tỉnh rồi?

Nữ tử bị câu nói của Chiến Thiên làm giật mình, nàng nhận ra mình có chút thất lễ nên nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn hắn.

Chiến Thiên nhìn nàng xấu hổ cúi đầu, hắn cũng không biết phải nên làm thế nào, hắn chỉ hỏi một câu thôi cũng không làm gì khác, nàng cũng không cần phải xấu hổ như vậy a?

Chiến Thiên ho nhẹ một cái rồi nói.

-Ta tên Chiến Thiên, còn ngươi đâu?

Nữ tử lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn Chiến Thiên rồi trả lời.

-Ta gọi Mị Nguyệt, còn người nằm đằng đó là sư huynh ta, hắn gọi là Quan Phi Vân, cảm tạ ngươi đã cứu bọn ta.

Chiến Thiên lắc đầu nở nụ cười khổ, hai người Mị Nguyệt gặp nạn là do bọn hắn gây ra, hiện tại Mị Nguyệt lại cảm tạ hắn thì hắn cũng không biết phải nói thế nào.

Mị Nguyệt nhìn Chiến Thiên cười khổ thì nàng cũng không biết ý hắn là gì, lại nhìn hắn một thân đầy mồ hôi nàng mở miệng hỏi.

-Ngươi là đang tu luyện sao?

Chiến Thiên gật đầu coi như là đáp lời nàng.

Mị Nguyệt nhíu mày một cái rồi lại hỏi.

-Theo ta được biết, chẳng phải bán yêu không thể tu luyện sao? Hiện tại ngươi tu luyện thế này có ích gì a?

Đối với lời này của Mị Nguyệt, Chiến Thiên lắc đầu cười cười cũng không nói thêm gì.

Bán yêu không thể tu luyện? Nói đùa cái gì, hiện tại hắn chỉ cần một cái búng tay dù nàng ở thời kì toàn thịnh cũng không chịu nổi, nhưng hắn cũng không muốn giải thích với nàng.

Mị Nguyệt nhìn thấy Chiến Thiên có vẻ không để ý tới lời nói của nàng thì nàng có chút tức giận, nàng dậm chân rồi nói tiếp.

-Thật sự, theo lời sư phụ đã nói, bán yêu không thể tu luyện, ngươi phải tin ta à.

Mị Nguyệt có chút lớn tiếng vì thế ở một bên Lâm Thanh Phong đang nấu thức ăn cũng nghe được.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi tiếp tục nấu nướng, hắn biết được vị nữ tử đã tỉnh rồi, hiện tại còn đang cãi nhau với Chiến Thiên a.

Chiến Thiên sau khi nghe Mị Nguyệt cố chấp thuyết phục mình rằng bán yêu không thể tu luyện, hắn lắc đầu cười khổ rồi không để ý tới nàng, xoay người tiếp tục việc tu luyện của chính hắn.

Mị Nguyệt thấy Chiến Thiên không để ý tới nàng, nàng thật sự tức giận, nàng bước tới trước mặt hắn muốn ngăn hắn tu luyện.

Hành động của nàng khiến Chiến Thiên giật mình, hắn nhanh chóng dừng tay, nhíu mày nhìn nàng rồi mở miệng.

-Mị Nguyệt cô nương, xin mời tránh sang một bên đừng ảnh hưởng ta tu luyện a.

Mị Nguyệt lần này thật sự tức giận rồi, nàng không hiểu tại sao tên Chiến Thiên trước mặt nàng lại không tin nàng hết lần này tới lần khác lại cứ cố chấp tu luyện, nên nàng mở miệng.

-Ta đã nói bán yêu không thể tu luyện, vì sao ngươi lại cứ phải cứng đầu không tin?

Chiến Thiên gãi đầu cũng không biết phải làm thế nào, hắn không hiểu được tại sao Mị Nguyệt lại tức giận, hình như việc tu luyện của hắn cũng không liên quan gì tới nàng a?

Nhìn vẻ mặt tức giận của Mị Nguyệt, Chiến Thiên ho nhẹ một cái rồi hỏi.

-Mị Nguyệt cô nương, hình như việc ta có tu luyện được hay không thì không liên quan gì tới cô a?

Mị Nguyệt nghe xong lời này thì chính nàng cũng mòng bức, nàng thâm nhủ.

-Đúng a? Tại sao ta lại ngăn cản hần tu luyện? Còn nữa tại sao ta lại phải tức giận? Hình như việc này đúng thật là không liên quan tới ta a?

Mị Nguyệt cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, sau đó hai mắt nàng ngấn nước, lần này thật sự quá mất mặt rồi.

Vì thế nàng ôm mặt khóc suốt mướt bỏ chạy...

Để lại Chiến Thiên một mặt mòng bức nhìn theo.

Nhìn nàng chạy đi mất Chiến Thiên gãi đầu cũng không biết phải làm thế nào, vì thế hần quyết định đi tìm Lâm Thanh Phong, theo suy nghĩ của hần người có học thức uyên bác sâu như sư phụ sẽ biết được câu trả lời.

Lâm Thanh Phong đang ngồi nấu thức ăn, nhìn thấy Chiến Thiên tới gần hần cũng ngạc nhiên, sau đó mở miệng.

-Sao vậy?

Chiến Thiên gãi đầu, hần cũng không biết phải nói như thế nào, vì thế hần kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Lâm Thanh Phong ngồi một bên vừa nghe vừa nấu thức ăn, sau khi Chiến Thiên đã kể xong thì hần gật đầu rồi hỏi lại.

-Như vậy người tìm ta là muốn hỏi việc gì?

Chiến Thiên có chút xoắn xuýt rồi mở miệng.

-Ta muốn hỏi sư phụ, rằng nàng đang nghĩ gì.

Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức nhìn Chiến Thiên, trong lòng hần đang hò hét.

-Đại ca a, người làm khó ta sao? Muốn ta nói cho người biết phụ nữ đang nghĩ cái gì? Còn là một người phụ nữ xa lạ đang nghĩ cái gì? Xin lỗi người tìm nhầm người.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi nói.

-Người có biết được, từ thời thượng cổ các đại năng đã lưu truyền một quyển sách cực kì dày có tựa là “Làm cách nào để hiểu được suy nghĩ của phụ nữ”?

Chiến Thiên hai mắt rực sáng nhìn Lâm Thanh Phong với vẻ mặt sùng bái, hần biết được lần này hần tìm đúng người rồi.

Nhìn vẻ mặt sùng bái của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lại nói.

-Nhưng người có biết cuốn sách ấy ngoại trừ bìa sách ra, bên trong chỉ thuần một màu trắng?

Nghe xong lời này Chiến Thiên cũng một mặt mòng bức, sau đó hần hỏi.

-Như vậy là ý gì?

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi kiên nhẫn giải thích.

-Nó có nghĩa là chẳng có cách nào để hiểu được phụ nữ đang suy nghĩ cái gì, hiện tại người lại hỏi ta về vấn đề này ta chỉ có thể nói rằng “xin lỗi ta hết cách”.

Chiến Thiên một mặt mòng bức nhìn Lâm Thanh Phong, trong ấn tượng của hần kiến thức của sư phụ là uyên bác nhất, cả đại lục này người có thể giúp bán yêu tìm ra cách tu luyện vậy mà vẫn không hiểu được phụ nữ suy nghĩ cái gì?

Chiến Thiên có chút thất vọng cúi đầu, nhìn Chiến Thiên có vẻ thất vọng, Lâm Thanh Phong mới mở miệng.

-Tuy vậy nhưng cũng không hẳn là không có cách.

Chiến Thiên như nắm được cọng rơm cứu mạng, hần nhanh chóng nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng đáp lại hần chỉ có một câu nói lạnh nhạt.

-Người đi mà hỏi nàng a.

Nghe xong câu này Chiến Thiên nhủ mảy trăm tư.

-Đúng a? mình có thể đi hỏi nàng mà?

Sau đó hắn nhanh chóng cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi chạy đi tìm Mị Nguyệt.

Nhìn theo bóng lưng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong nở nụ cười vui vẻ rồi thảm nhủ.

-Lần này có kịch hay để xem, Chiến Thiên a, người cũng đừng để sư phụ thất vọng.

Nghe xong câu chuyện của Chiến Thiên kể cộng thêm biểu hiện của Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong dám khẳng định rằng Mị Nguyệt phạm phải hoa si rồi.

Nếu nàng không phải thì Lâm Thanh Phong đưa đầu cho nàng làm đồ chơi.

Một phần cũng là do Lâm Thanh Phong tự tin với ánh mắt của mình, hôm qua nhìn Mị Nguyệt còn rất trẻ nên hắn cũng đoán được nàng cùng sư huynh đây là xuống núi lịch luyện.

Cộng thêm Chiến Thiên đẹp trai như vậy, lại cứu nàng cùng sư huynh, nàng không có hảo cảm với hắn mới là có chuyện lạ.

.....Hết Chương 80....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Mị Nguyệt - Quan Phi Vân (2)

Chiến Thiên sau khi rời đi Lâm Thanh Phong, hắn nhanh chóng cảm nhận một chút vị trí đại khái của Mị Nguyệt.

Mặc dù tu sĩ không tu luyện khí, nhưng Chiến Thiên vẫn có thể cảm nhận được một ít linh khí toát ra từ tu sĩ vì thế hắn nhanh chóng tìm được Mị Nguyệt.

Lúc này Mị Nguyệt đang ngồi ôm gối, hai mắt ngẩn ngơ nhìn trời, nàng không biết được tại sao nàng lại nổi giận với Chiến Thiên.

Nhưng mỗi lần nghĩ tới Chiến Thiên thì nàng lại nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của hắn dưới ánh nắng thì nàng lại đỏ mặt cúi đầu xuống không nghĩ nữa.

Tình trạng này đã lặp đi lặp lại được vài lần, đây đã là lần thứ 4 rồi.

Lúc này Chiến Thiên nhanh chóng chạy tới, nhìn Mị Nguyệt đang ngẩn ngơ nhìn trời, hắn gãi đầu một cái cũng không biết nói gì.

Vì thế hắn tiến lại ngồi bên cạnh nàng rồi mở miệng.

-Người đang suy nghĩ gì a?

Mị Nguyệt lúc này vẫn đang ngẩn ngơ nhìn trời rồi suy nghĩ về Chiến Thiên, nên cũng không để ý hắn đã tới bên cạnh.

Nghe được câu hỏi của hắn thì nàng ngay lập tức trả lời.

-Đang nghĩ về tên bán yêu Chiến Thiên.

Câu trả lời của nàng khiến Chiến Thiên một mặt mòng bức, hắn cũng không biết phải tiếp tục câu chuyện như thế nào.

Mị Nguyệt nhanh chóng giật mình, nhìn lại bên cạnh nàng lại là Chiến Thiên vì thế nàng lại xấu hổ rồi ôm mặt bỏ chạy, nàng vừa chạy vừa nói.

-Đừng đi theo ta.

Chiến Thiên hiện tại suy nghĩ cũng loạn thành một đoàn, hắn không hiểu tại sao lần nào Mị Nguyệt cũng ôm mặt bỏ chạy, lần trước cũng vậy mà lần này cũng vậy, nhưng vì muốn hiểu được suy nghĩ của nàng nên hắn quyết định đuổi theo, cũng nói lớn.

-Người đứng lại giải thích cho ta biết a?

Mị Nguyệt thấy Chiến Thiên đuổi theo nàng, đầu óc nàng cũng loạn thành một đoàn, nàng lên tiếng.

-Người đừng đuổi theo.

Chiến Thiên cũng trả lời.

-Người không chạy thì ta sẽ không đuổi.

Mị Nguyệt bỏ chạy, đằng sau là Chiến Thiên đang đuổi theo, hai người cũng không biết được một bên bọn người Lâm Thanh Phong đang ôm bụng cười bò.

Sau khi Chiến Thiên rời đi, Lâm Thanh Phong bỗng nghĩ ra một trò vui, thế là hắn nhanh chóng đánh thức Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, ra hiệu hai nàng im lặng rồi từ từ tiến tới chỗ Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt núp một bên nhìn xem.

Bọn hắn nhìn từ đầu tới cuối, cũng nghe được hết đoạn hội thoại ngắn của hai người, lúc đầu Lâm Thanh Phong có chút bức tức vì Chiến Thiên quá ngu, nhưng hiện tại hai người lại loạn thành như thế này khiến hắn chỉ biết ôm bụng cười.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng lấy tay che miệng, lúc đầu hai nàng cũng không muốn theo Lâm Thanh Phong nhìn lén, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không để ý mà lôi hai nàng theo.

Vì vậy hai nàng bắt đầu đi nhìn cảnh một nam một nữ đuổi nhau thành một đoàn trước mặt.

Lâm Thanh Phong cười không dừng được, hắn cười tới nổi đau bụng, nước mắt cũng muốn chảy ra nên mở miệng nói từng câu đứt quãng.

-Mau... mau... ngăn bọn họ lại... ta có chút... chịu không nổi.

Hai người Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên loạn thành một đoàn, nhanh chóng đánh thức Quan Phi Vân.

Quan Phi Vân mở mắt ra, hắn cũng có chút đau đầu, nhưng lại nhìn thấy cảnh Mị Nguyệt vừa chạy vừa la hét, hắn nhú mày rồi nhanh chóng chạy tới.

Quan Phi Vân nhanh chóng chạy tới rồi đưa ra nắm đấm.

-Tiểu tặc mau chịu chết.

Biến cố này khiến Mị Nguyệt, Chiến Thiên cùng bọn người Lâm Thanh Phong giật mình.

Mị Nguyệt giật mình nhìn sư huynh của nàng đang lao nhanh tới Chiến Thiên nên nàng hét to.

-Dừng tay, sư huynh.

Nhưng đã trễ, Quan Phi Vân cũng không thể dừng tay, hắn đã nhanh chóng tới gần Chiến Thiên.

Chiến Thiên nhú mày rồi nhanh chóng phản ứng, hắn đưa tay ra bắt lấy cánh tay Quan Phi Vân rồi vút sang một bên.

Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân đều mừng bức, Chiến Thiên ra tay quá nhanh khiến cả hai người không thể theo kịp.

Nhưng Mị Nguyệt nhanh chóng tỉnh lại nàng chạy tới bên cạnh... Chiến Thiên vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, nàng kiểm tra khắp người hắn để tìm ra vết thương.

Hành động của nàng khiến bọn người Lâm Thanh Phong bật cười, nàng mê Chiến Thiên muốn điên rồi, ngay cả sư huynh của nàng bị vút một bên nàng cũng không để ý mà lại chạy tới lo lắng cho Chiến Thiên.

Quan Phi Vân vẻ mặt cũng mừng bức nhìn Mị Nguyệt, hắn mới là người bị thương được chứ? Mị Nguyệt sư muội không lo lắng cho hắn mà lại chạy tới lo lắng cho tên đã đánh hắn à?

Chiến Thiên nhìn Mị Nguyệt lo lắng từng chút kiểm tra khắp người mình, hắn ho nhẹ một cái rồi nói.

-Không cần, ta cũng không bị thương, ta nghĩ người nên tới xem sư huynh người a.

Mị Nguyệt lúc này mới sững sốt, quay đầu nhìn Quan Phi Vân, sau đó nàng bối rối chạy tới.

Quan Phi Vân lúc này cũng muốn phun một ngụm lão huyết, hai người bọn họ đứng trước mặt hắn thả thức ăn cho chó đầy đủ rồi mới lại đây xem hắn?

Nhìn vẻ mặt bối rối của Mị Nguyệt, Quan Phi Vân lắc đầu một cái rồi lên tiếng.

-Ta không sao.

Mị Nguyệt cúi đầu, nàng có chút á náy với Quan Phi Vân.

Quan Phi Vân cười khổ, hiện tại tốt rồi, đưa sư muội xuống núi cũng không bảo vệ được nàng, lúc này nàng lại bị câu dẫn chạy đi.

Lần này về tông môn hắn sẽ bị sư phụ đánh chết a.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng hắn vẫn nở nụ cười cúi đầu với Chiến Thiên rồi nói.

- Xin lỗi vị huynh đệ này, là ta lỡ mạng.

Chiến Thiên lắc đầu nở nụ cười, hắn cũng không để ý lắm với hành động khi nãy của Quan Phi Vân, trong tình cảnh lúc đó nếu là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Mị Nguyệt có chút bối rối lên tiếng.

- Sư huynh, đây là Chiến Thiên, chính hắn đã cứu chúng ta.

Quan Phi Vân nhanh chóng cúi đầu.

- Xin lỗi vị huynh đệ này, người đã cứu bọn ta nhưng ta lại làm vậy.

Chiến Thiên có chút bối rối không biết phải làm sao.

Lúc này ba người Lâm Thanh Phong mới bước ra.

Lâm Thanh Phong cố gắng nhịn cười, sau đó mở miệng.

- Không sao cả, bọn ta cứu người là việc nên làm.

Quan Phi Vân nhìn thấy bọn người Lâm Thanh Phong bước tới, hắn nhanh chóng cúi đầu chào hỏi.

- Xin hỏi các vị là?

Chiến Thiên ho nhẹ một cái rồi mở miệng giới thiệu.

- Đây là sư phụ ta Lâm Thanh Phong, cùng với hai vị sư nương Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Nghe Chiến Thiên giới thiệu Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt giật mình, mặc dù hiện tại Quan Phi Vân vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nhưng hắn vẫn là Trúc Cơ Viên Mãn tu sĩ.

Nhưng Chiến Thiên lại có thể tay không tiếp được một kiếm của hắn mà không tổn thương gì, người thanh niên trước mặt lại là sư phụ của Chiến Thiên như vậy tu vi của hắn cao tới cỡ nào a?

Quan Phi Vân có chút giật mình, hắn nhử mày xem xét cảnh giới của ba người Lâm Thanh Phong, hắn chỉ cảm nhận được Lâm Thanh Phong đang ở Trúc Cơ Viên Mãn, Nam Cung Mị Ảnh thì Trúc Cơ tầng 2 còn Ninh Thiên Nhai chỉ là người bình thường.

Nhưng hắn cũng không tỏ vẻ khinh thường, hắn cúi đầu lên tiếng.

- Cảm tạ các vị đã cứu mạng.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười lên tiếng.

- Cũng không có gì, đây là việc nên làm.

Tất nhiên là việc nên làm, hai người Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân là do hắn đánh bị thương, hắn không cứu thì ai cứu?

Nhưng câu trả lời của Lâm Thanh Phong rơi vào tai của Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân lại khiến bọn hắn càng thêm kính nể Lâm Thanh Phong.

Nhìn ánh mắt sùng bái của hai người Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong có chút chịu không nổi, hắn ho nhẹ một tiếng rồi nói.

- Trước cũng không nói chuyện, hai người cùng qua đây ăn sáng a, ta đã chuẩn bị thức ăn xong rồi.

Vừa nghe Lâm Thanh Phong nhắc tới ăn, bụng của Mị Nguyệt lại réo gọi, nàng nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu.

Mọi người đều nở nụ cười rồi cùng đi theo Lâm Thanh Phong tới một bên.

Mị Nguyệt lần đầu tiên ăn được thức ăn do Lâm Thanh Phong làm ra, hai mắt nàng phát sáng rồi nhanh chóng ăn thêm.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nhìn Quan Phi Vân, sau đó hỏi.

- Hai vị đang làm gì ở đây a?

Quan Phi Vân nghe được câu hỏi thì thờ dãi một hồi, sau đó trả lời.

-Hai người chúng ta là bị lừa tới đây.

Cả bọn người Lâm Thanh Phong có chút hứng thú nhìn về Quan Phi Vân chờ đợi hắn nói tiếp.

Quan Phi Vân lại thở ra một hơi rồi nói.

-Chẳng giấu gì các vị, bọn ta bị một tên tự xưng là Thiên Cơ Tử lừa tới đây.

Nghe tới Thiên Cơ Tử, Lâm Thanh Phong hai mắt phát sáng rồi lại chăm chú nghe.

Quan Phi Vân nói tiếp.

-Tông môn bọn ta sắp gặp nạn, trên đường hai người chúng ta trở về thì gặp được tên Thiên Cơ Tử, hắn nói chúng ta muốn giải nguy cho tông môn thì phải mua một bảo vật phòng thân có thể chống lại một kích của Hóa Thân kì tu sĩ rồi sau đó tới đây tìm người.

Lâm Thanh Phong có chút nhú mày nhìn về Quan Phi Vân.

Nếu đúng theo lời Quan Phi Vân đã nói, như vậy Thiên Cơ Tử bảo bọn hắn tìm chính là bọn người Lâm Thanh Phong a.

Lâm Thanh Phong hỏi lại.

-Như vậy Thiên Cơ Tử có nói cho các ngươi biết, bọn ngươi nên tìm ai không?

Quan Phi Vân nhú mày một cái suy nghĩ, sau đó hắn lắc đầu trả lời.

-Cũng không có, hắn chỉ nói khi tới đây thì người sẽ xuất hiện trước mặt.

Lâm Thanh Phong vỗ trán, Thiên Cơ Tử đây là muốn hai người Quan Phi Vân tìm bọn hắn a.

....Hết Chương 81....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Lục Y Chân Quân – Lục Mặc???

Lâm Thanh Phong vỗ đầu, thở ra một hơi, lần này thật sự là phải làm công giúp Thiên Cơ Tử rồi.

Đưa mắt nhìn về Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Như vậy tên Thiên Cơ Tử có dặn dò gì hai người không?

Chiến Thiên tay ôm cằm suy nghĩ một chút, sau đó hắn gật đầu rồi nói.

-Đúng là có, hắn nhờ chúng ta chuyển lời rằng sau khi giải quyết việc này hắn sẽ xuất hiện.

Lâm Thanh Phong gật đầu, với câu nói này của Thiên Cơ Tử thì hắn tin chắc rằng Thiên Cơ Tử sẽ xuất hiện, cũng không cần bọn hắn phải đi tìm.

Sau bữa ăn, Lâm Thanh Phong vỗ tay một cái thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn mọi người đều nhìn về phía mình, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Như vậy chúng ta sẽ theo Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt trở lại tông môn của bọn hắn, mọi người có ý kiến gì không?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lắc đầu không phản đối, hai nàng chỉ muốn đi theo Lâm Thanh Phong nên không có ý kiến.

Chiến Thiên thì hai mắt rực sáng, hắn muốn tu luyện thành công Bản Năng Vô Cực theo lời Lâm Thanh Phong đã nói thì hắn phải chiến đấu nhiều hơn, hiện tại Lâm Thanh Phong muốn đi đánh nhau thì hắn làm sao từ chối?

Quan Phi Vân nhú mày một cái rồi mở miệng.

-Cũng không cần thiết, tông môn của chúng ta sắp gặp đại nạn, tu sĩ mạnh sẽ đến rất nhiều ta không muốn liên lụy các vị.

Mị Nguyệt cũng gật đầu đồng ý.

Không hiểu tại sao trong tiềm thức của nàng lại không muốn Chiến Thiên đi cùng, hẳn chỉ là bản yêu nên nàng sợ hắn sẽ gặp chuyện.

Lâm Thanh Phong bỏ qua lời từ chối của hai người, hắn gật đầu rồi nói.

-Được rồi, như vậy chúng ta sẽ theo bọn hắn về tông môn.

Nghe xong lời này của Lâm Thanh Phong, Quan Phi Vân không biết nói gì hơn, hai mắt hắn có chút đỏ lên, hắn chấp tay cúi người.

-Thật sự đa tạ các vị.

Nhìn Quan Phi Vân cúi đầu, Lâm Thanh Phong nhanh chóng nâng hắn dậy rồi cười nói.

-Không sao, đây là việc mà bọn ta nên làm.

Tất nhiên đây là việc phải làm a, Thiên Cơ Tử đã dặn dò như vậy nếu bọn hắn không làm thì bọn hắn phải đi đâu để tìm Thiên Cơ Tử?

Mặc dù Lâm Thanh Phong không thích cách làm của Thiên Cơ Tử nhưng hiện tại để Thiên Cơ Tử xuất hiện thì hắn phải nghe theo.

Mị Nguyệt hai mắt ướt át nhìn về Chiến Thiên, mặc dù trong tâm nàng rất vui vẻ vì Chiến Thiên đồng ý giúp đỡ, nhưng nàng không muốn hắn xảy ra chuyện.

Mị Nguyệt nhanh chóng chạy tới bên cạnh Chiến Thiên, nàng nắm lấy tay hắn rồi nói.

-Mau thay đổi quyết định a, ta không muốn ngươi có chuyện gì.

Quan Phi Vân nhìn cảnh này, hắn phun ra một ngụm lão huyết, tay che miệng.

Lần này sự phụ hắn sẽ đánh hắn chết, sự muội thật sự bị tên bản yêu trước mặt câu dẫn đi mất.

Chiến Thiên nhìn Mị Nguyệt hai mắt ướt át nhìn hắn, hắn gãi đầu cũng không biết phải làm sao nên nhìn về phía Lâm Thanh Phong cầu Lâm Thanh Phong giúp hắn.

Đối với cái nhìn cầu xin của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong quyết định không để ý tới, hắn cùng với Ninh Thiên Nhai và Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu dọn dẹp.

Bỗng dưng Lâm Thanh Phong gạt mình một cái, hắn áy náy nhìn Quan Phi Vân rồi nói.

-Xin lỗi vì không cứu được phi hành thú của các ngươi.

Quan Phi Vân lắc đầu, đối với việc phi hành thú bị chết hắn cũng không để trong lòng, con phi hành thú hôm qua chỉ là Yêu Thú cấp 1, tông môn bọn hắn vẫn còn rất nhiều.

-Không sao, chỉ là một con Yêu Thú cấp 1, tông môn sẽ không nói gì.

Nghe xong lời này Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hắn gật đầu rồi tiếp tục dọn dẹp.

Một lúc sau, ba người Lâm Thanh Phong đã dọn dẹp xong, thì Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Được rồi, hiện tại trời vẫn còn sớm chúng ta cũng nhanh chóng lên đường a.

Bọn người đồng thời gật đầu, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai dẫn theo Mị Nguyệt vào xe ngựa, để Lâm Thanh Phong cùng Quan Phi Vân ở ngoài, còn Chiến Thiên... chạy bộ.

Mị Nguyệt nhìn Chiến Thiên miệt mài chạy bộ, nàng có chút không nỡ, nhưng Nam Cung Mị Ảnh mở miệng.

-Đừng lo cho hắn, hắn là đang tu luyện, ngươi muốn hắn lên xe hắn cũng không lên.

Mị Nguyệt vẫn có chút lo lắng cho Chiến Thiên, nên nàng vẫn nhìn theo hắn, cách một khoảng thời gian thì nàng lại lấy nước rồi đưa cho hắn, tay thì cầm khăn lau mồ hôi.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai che miệng cười khúc khích.

Quan Phi Vân sắc mặt xám ngoét, nghĩ tới thảm cảnh mà hắn sắp nhận được, cả người hắn run rẩy.

Lâm Thanh Phong đối với Chiến Thiên giờ lên ngón cái, hấn cũng bội phục Chiến Thiên, chỉ trong chưa đầy một ngày mà đã câu dẫn thành công Mị Nguyệt.

Đối với cảm nhận của mọi người, Chiến Thiên đều không để ý, hấn hiện tại chỉ muốn tu luyện để đạt được Bản Năng Vô Cực, còn Mị Nguyệt ân cần chăm sóc hấn thì hấn cảm thấy có chút là lạ, nhưng hấn không ghét bỏ, vì thế hấn vẫn tiếp nhận sự chăm sóc của nàng.

Lâm Thanh Phong đánh xe một hồi, nhìn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cứ vút thức ăn cho chó hấn cũng phát ngán, nên quay đầu hỏi Quan Phi Vân.

-Phi Vân huynh đệ, tông môn của bọn người ở đâu?

Quan Phi Vân hiện tại sắc mặt vẫn trắng bệch, cả người run rẩy, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi, hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi trả lời.

-Tông môn chúng ta cách nơi này cũng không xa, chỉ cần cứ đi theo hướng này, với tốc độ hiện tại thì khoảng hai ngày sẽ tới.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi hỏi tiếp.

-Như vậy người có thể kể lại một ít nguyên nhân vì sao tông môn bọn người lại gặp nạn a?

Quan Phi Vân thở dài một hơi rồi nói.

-Thật không giấu gì Phong huynh đệ, tông môn chúng ta đoạt được một bảo vật nghe nói đã được lưu truyền từ thời thượng cổ vì thế mới gặp nạn.

Nghe lời giải thích này của Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn cũng hiểu được câu nói “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”.

Dù vậy Lâm Thanh Phong vẫn tiếp tục hỏi.

-Như vậy bảo vật mà các người đoạt được là gì?

Quan Phi Vân trầm tư suy nghĩ một lúc rồi hấn mở miệng.

-Ta nghe sư phụ nói qua, đó là một cuốn sách được lưu truyền từ thời thượng cổ, tên của nó là “Làm cách nào để hiểu được suy nghĩ phụ nữ”.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Quan Phi Vân, hấn đang nghĩ là Quan Phi Vân đùa giỡn hấn.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quan Phi Vân, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được Quan Phi Vân đây là đang nói thật.

Lâm Thanh Phong ho khan một tiếng rồi lại hỏi.

-Người đừng nói với ta nội dung sách đơn thuần là một màu trắng?

Quan Phi Vân gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Không giấu gì Phong huynh, nội dung sách thật sự đơn thuần là một màu trắng.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hấn cũng hiểu được đối mặt với lực lượng mạnh mẽ hơn, tông môn của Quan Phi Vân cũng muốn cúi đầu, nhưng khi giao ra cuốn sách trắng trơn như vậy thì ai mà tin?

Tông môn của Quan Phi Vân thật sự xui xẻo.

Lâm Thanh Phong cũng không biết nói gì hơn, lúc sáng hấn chỉ đơn thuần muốn kể một câu chuyện cười cho Chiến Thiên, nhưng hiện nay thật sự lại có một con hàng cực phẩm nào đó lưu truyền cuốn sách này.

Hấn thở dài một hơi có chút bội phục tông môn của Quan Phi Vân, không biết rằng tông môn của tên này dẫm phải vận khí cứt chó gì mà lại có thể xui xẻo như vậy.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi để cố gắng nhịn cười, hấn lại mở miệng hỏi Quan Phi Vân.

-Như vậy tông môn của người tên gì? Tông chủ là ai?

Tuy tông môn hiện tại đang gặp nạn, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi tới, Quan Phi Vân có chút tự hào mà trả lời.

-Tông môn bọn ta tên Thiên Vận Tông, mang ý nghĩa tông môn khí vận như thiên, tông chủ hiện tại là Lục Mặc tông chủ tu vi đạt tới Hóa Thần kì tầng 7, Lục Y Chân Quân.

Lâm Thanh Phong mừng bức nhìn Quan Phi Vân, chẳng lẽ lỗi tại hấn nghe nhầm? Thiên Vận Tông? Xui xẻo tới trình độ cả tông môn gặp nạn vì một quyển sách trắng lại mang tên Thiên Vận Tông?

Còn nữa tông chủ mang tên Lục Mặc – Lục Y Chân Quân? Tên này ưa thích mặc đồ màu xanh lục hay sao? Có phải ngay cả mũ cũng mang màu xanh lục?

Lâm Thanh Phong nhanh chóng nã bỏ ra cả đống câu hỏi quái dị, nhưng hắn cố gắng kìm nén lại để không mở miệng hỏi Quan Phi Vân.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi thật sâu để cố nhịn cười, hôm nay có quá nhiều chuyện khiến hắn phải cố gắng nhịn, hắn cũng cảm giác hắn muốn bị nội thương.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khuôn mặt hắn giả trang nghiêm túc rồi tiếp tục hỏi.

-Như vậy Thiên Vận Tông của các ngươi có tìm được vị minh hữu nào?

Chỉ thấy Quan Phi Vân lắc đầu rồi thở ra một hơi, sắc mặt hắn có chút buồn bã.

Lâm Thanh Phong cũng hiểu được, tông chủ là Hóa Thần tầng 7 mà vẫn khiến tông môn gặp tai nạn thì đối thủ ít nhất cũng phải là một tông môn có Luyện Hư kì cường giả.

Tuy Lâm Thanh Phong không coi Luyện Hư kì cường giả vào đâu nhưng thật sự rằng trong giới tu sĩ, Luyện Hư kì cường giả cũng được tính là rất mạnh.

Nhìn Quan Phi Vân ủ rũ, Lâm Thanh Phong cười cười vỗ vai hắn rồi nói.

-Đừng lo lắng, bọn ta sẽ trợ giúp các ngươi.

Đối với lời này của Lâm Thanh Phong, Quan Phi Vân chỉ coi đó như một câu an ủi.

Lâm Thanh Phong hiện tại tu vi Trúc Cơ Viên Mãn, trong xe Nam Cung Mị Ảnh thì Trúc Cơ tầng 2, Ninh Thiên Nhai là người bình thường còn Chiến Thiên là bán yêu, mặc dù Chiến Thiên có thể nhẹ nhõm đỡ được công kích của Quan Phi Vân nhưng theo hắn nghĩ cảnh giới của Chiến Thiên cũng không cao hơn hắn nhiều lắm.

Với tổ hợp như vậy mà muốn trợ giúp bọn hắn vượt qua khó khăn thì thật là người si nói mộng.

Nhưng dù vậy, Quan Phi Vân vẫn nhận lãnh phần ân tình này.

.....Hết Chương 82.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Trục tiếp như vậy?

Hai ngày sau, bọn người Lâm Thanh Phong đã tới trước cổng Thiên Vận Tông.

Thiên Vận Tông được xây trên một ngọn núi diện tích khá rộng lớn, cửa vào được xây phía dưới chân núi.

Những này này Vô Cực Tử cũng không xuất hiện, hắn vẫn ở trong Dưỡng Hồn Châu tiếp tục bồi dưỡng thần hồn.

Cũng vì vậy mà Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân cũng không nhận biết hắn.

Mị Nguyệt có chút bội phục nhìn Chiến Thiên, suốt hai ngày đi đường, chỉ trừ bỏ sáng sớm cùng tối mịt thì Chiến Thiên lúc nào cũng tu luyện, nhưng hắn vẫn sinh long hoạt hổ chạy nhảy khắp nơi.

Quan Phi Vân nhảy xuống xe ngựa, hắn chào hỏi những tên đệ tử thủ vệ rồi nhờ bọn hắn thông báo một chút sau đó lại trở về ra hiệu cho bọn Lâm Thanh Phong xuống ngựa.

Tới đây đã là địa phận của Thiên Vận Tông vì thế bọn hắn phải đi bộ tiến vào Thiên Vận Tông.

Sắc đẹp của Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhanh chóng thu hút đám nam đệ tử tới nhìn.

Hai nàng thật sự quá đẹp khiến bọn hắn mê muội.

Nhưng Quan Phi Vân đi trước mở đường nên đám người này cũng không dám làm gì quá mức.

Quan Phi Vân là đệ tử của Trương Lão vì thế bọn người này cũng không dám đắc tội hắn.

Bọn người Lâm Thanh Phong theo sau Quan Phi Vân về tới đỉnh núi dành riêng cho sự phụ của Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt.

Trên đỉnh núi này có một tòa biệt viện, Quan Phi Vân dẫn theo bọn người Lâm Thanh Phong tới đây sau đó hần mở miệng.

-Các vị xin chờ ta một lúc, ta sẽ vào thông báo với sự phụ.

Mị Nguyệt có chút luyến tiếc nhìn Chiến Thiên, sau đó nàng mới cùng Quan Phi Vân bước vào trong.

Một lúc sau Quan Phi Vân trở ra, hần cúi người nói.

-Sự phụ đã đồng ý cho mọi người ở lại, trước tiên mọi người nên vào vấn an sự phụ a.

Bọn người Lâm Thanh Phong gật đầu, chào hỏi chủ nhà cũng là việc nên làm.

Bước chân vào biệt viện, Quan Phi Vân dẫn bọn người Lâm Thanh Phong tới một hồ nước lớn, giữa hồ có một đình viện và một vị nam tử trung niên đang ngồi câu cá, Mị Nguyệt thì đang đứng cạnh bên hầu trà cho hần.

Nhìn sơ qua thì cũng biết vị nam tử trung niên trước mặt này chính là sự phụ của Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt.

Bọn người Lâm Thanh Phong đi tới trước mặt hần, Lâm Thanh Phong gật đầu chào hỏi.

-Xin chào... lão chủ nhà?

Câu chào kì quái của Lâm Thanh Phong khiến mọi người đồng thời mòng bức.

Lão chủ nhà là cái gì quý? Còn có kiểu chào như vậy sao?

Vị nam tử trung niên ho nhẹ một cái rồi nở nụ cười, hần đã nghe Quan Phi Vân nói sơ qua về bọn người Lâm Thanh Phong, nhất là Lâm Thanh Phong hần có chút quái lạ nên vị nam tử trung niên này cũng không tức giận.

Hần nở nụ cười rồi nói.

-Vị tiểu hữu này là Lâm Thanh Phong tiểu hữu đi? Cách chào của ngươi rất thú vị, tự giới thiệu một chút ta là Bạch Dạ, là sự phụ của Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt.

Lúc này Lâm Thanh Phong gãi đầu cười cười, hần chấp tay rồi nói.

-Như vậy, xin chào Bạch tiên bối.

Bạch Dạ nở nụ cười gật đầu, sau đó lại mở miệng.

-Theo lời của Phi Vân cùng Nguyệt nhi thì các ngươi đã cứu bọn họ a? Thật sự cảm tạ các ngươi.

Bọn người Lâm Thanh Phong nhanh chóng chảy mồ hôi, không biết Bạch Dạ nếu như biết được bọn hần chính là người đã thương Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt thì về mặt hần sẽ như thế nào?

Lâm Thanh Phong lắc tay rồi cười nói.

-Không có gì, Bạch tiên bối, đây là việc nên làm.

Bạch Dạ gật đầu nở nụ cười với Lâm Thanh Phong, hần có vẻ ưa thích Lâm Thanh Phong, cũng có suy nghĩ muốn gả Mị Nguyệt cho Lâm Thanh Phong.

Mặc dù Lâm Thanh Phong đã có hai lão bà, nhưng việc này thì tính sao? Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường a?

Nhưng theo lời Quan Phi Vân đã kể thì Mị Nguyệt lại yêu thích một tên bán yêu khiến Bạch Dạ hơi trầm ngâm một chút.

Bạch Dạ vẫn nở nụ cười trên mặt rồi nói.

-Như vậy vị thanh niên kia chính là Chiến Thiên tiểu hữu đi?

Chiến Thiên nghe Bạch Dạ nhắc tới tên mình thì hần nhanh chóng gật đầu rồi bước tới.

Bạch Dạ đánh giá Chiến Thiên một lúc, hần không cảm nhận thấy trong cơ thể Chiến Thiên có một tia linh lực nào nên thất vọng thờ dài, sau đó lại nói.

-Mặc dù ngươi rất khá, ta cũng rất ưa thích ngươi, nhưng ngươi vẫn không đủ tiêu chuẩn để cưới Nguyệt nhi a.

Bạch Dạ vừa dứt lời, Lâm Thanh Phong trực tiếp quỳ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh cha vợ với con rể nói chuyện với nhau trực tiếp đi thẳng vào vấn đề như vậy.

Chiến Thiên thì có chút mộng bức gãi đầu, mặc dù mấy ngày nay được Mị Nguyệt tận tình chăm sóc hắn cảm thấy rất thoải mái, nhưng hắn cũng chưa từng nghĩ tới việc cưới nàng a.

Mị Nguyệt thì nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu, nhưng nàng vẫn liếc mắt có chút mong chờ nhìn Chiến Thiên chờ đợi câu trả lời của hắn.

Chờ đợi một lúc lâu nhưng Chiến Thiên vẫn không trả lời, khiến nàng thất vọng, hai mắt nàng đỏ ửng rồi quay đầu chạy đi.

Nhìn Mị Nguyệt chạy đi không biết tại sao trong lòng Chiến Thiên cảm thấy có chút hối hận.

Hắn thật sự cũng không phải người ngu, nhưng vì khi trước bị mọi người truy sát nên hắn không dám tin tưởng người khác.

Chỉ riêng có mỗi mẫu thân hắn, sư phụ, hai vị sư nương cùng Vô Cực Tử là không hề ghét bỏ hắn.

Nhưng hiện tại lại thêm Mị Nguyệt đối xử tốt với hắn, không những vậy mà nàng còn muốn gả cho hắn thì làm sao hắn có thể tin tưởng được?

Bạch Dạ nhìn Mị Nguyệt ôm mặt chạy đi thì hắn cũng tức giận, hắn nhìn Chiến Thiên rồi hừ một cái cũng không nói gì.

Nhưng về mặt của Bạch Dạ đen kịt khiến ai nhìn vào cũng biết được là hắn đang tức giận.

Lâm Thanh Phong nhận thấy bầu không khí có chút không ổn, hắn nhanh chóng bước tới trước mặt Bạch Dạ nở nụ cười rồi nói.

-Bạch lão tiên bối, xin ngài cũng đừng tức giận, Chiến Thiên hiện tại chỉ là không thể tiếp nhận được thôi, đợi sau khi hắn hiểu ra thì hắn sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.

Bạch Dạ nghe xong thì gật đầu một cái sau đó hắn nói.

-Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, các người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.

Lâm Thanh Phong sắc mặt cứng đờ, mặc dù hắn biết đây là Bạch Dạ đang ra lệnh đuổi khách, nhưng Bạch Dạ lấy cái cơ này cũng quá già đi?

Hiện tại trời mới vừa sáng thì lấy đâu ra không còn sớm?

Tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng Lâm Thanh Phong vẫn cúi đầu với Bạch Dạ rồi dẫn theo bọn người Nam Cung Mị Ảnh ra ngoài.

Quan Phi Vân nhíu mày rồi mở miệng.

-Sư phụ, tại sao người lại phải gấp gáp như vậy? Chúng ta chỉ mới gặp bọn hắn được vài ngày a.

Bạch Dạ thở dài một hơi rồi trả lời.

-Ta biết lần này ta quá gấp gáp, nhưng cũng không còn cách nào khác, tông môn cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu nên ta muốn đưa Nguyệt nhi đi trước.

Quan Phi Vân nghe xong cũng thở ra một hơi rồi gật đầu đồng ý.

Bọn người Lâm Thanh Phong sau khi bước ra khỏi tiểu viện của Bạch Dạ thì liền trở về những căn phòng mà Quan Phi Vân đã chuẩn bị trước.

Nhìn Chiến Thiên hiện tại vẫn đang cúi đầu suy nghĩ, Lâm Thanh Phong cũng không làm phiền hắn, sau vài tháng đi đường thì điều mà hiện tại Lâm Thanh Phong muốn làm nhất đó chính là động phòng cùng với hai lão bà a.

Nghĩ tới việc lại sắp có thể động phòng thì Lâm Thanh Phong nở nụ cười "hắc, hắc" rồi nhanh chóng kéo tay Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai vào phòng.

....

Trời đã tối, Chiến Thiên vẫn đang ngồi trong phòng mà suy nghĩ về chuyện của Mị Nguyệt.

Hắn không dám tin tưởng rằng Mị Nguyệt muốn gả cho hắn, hắn cũng có chút tự ti bởi vì hắn chỉ là bán yêu, nếu Mị Nguyệt thật sự đi theo hắn thì cả đời này nàng cũng không thể ngừng mặt nhìn người.

Lâm Thanh Phong sau khi đại chiến cả ngày cùng hai lão bà, hiện tại hắn vui vẻ, sinh long hoạt hổ chạy nhảy khắp nơi.

Nhìn về căn phòng của Chiến Thiên, hiện tại đèn vẫn còn sáng, Lâm Thanh Phong quyết định đi thông náo tên đệ tử này một chút.

Hắn đứng trước phòng của Chiến Thiên rồi gõ cửa.

Chiến Thiên đang trầm tư suy nghĩ, sau khi nghe được tiếng gõ cửa hắn nhanh chóng mở miệng.

-Mời vào.

Lâm Thanh Phong bước vào phòng nhìn Chiến Thiên một cái.

Hiện tại đầu tóc Chiến Thiên có chút rối bời, hai mắt hắn bắt đầu nổi lên vàng đen khiến Lâm Thanh Phong nhíu mày.

Nhìn thấy người tới là Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên thở ra một hơi rồi nói.

-Là sư phụ a.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn bước vào phòng rồi ngồi lên ghế, nhìn về mặt tiểu tỳ của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong hỏi.

-Đang suy nghĩ chuyện gì sao?

Chiến Thiên gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đệ tử vẫn đang suy nghĩ về chuyện lúc sáng.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn cũng biết rõ Chiến Thiên đang suy nghĩ về chuyện cưới Mị Nguyệt nên lại hỏi.

-Tại sao ngươi lại suy nghĩ về chuyện này?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi, Chiến Thiên gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đệ tử cũng không biết, nhưng không hiểu sao đệ tử lại luôn nghĩ tới Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lại hỏi.

-Tại sao ngươi lại nghĩ tới nàng ta?

Chiến Thiên vỗ đầu bứt tai một hồi rồi lại trả lời.

-Đệ tử không biết phải trả lời Bạch Dạ tiên bối như thế nào, nếu đệ tử đồng ý thì đệ tử sợ Mị Nguyệt sẽ không thể ngẩng mặt nhìn người, còn nếu đệ tử bảo không thì trong lòng đệ tử lại không muốn.

.....Hết Chương 83.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đánh người, một tát là đủ

Trời vừa sáng, không khí se lạnh, chim chóc bắt đầu rời tổ đi tìm thức ăn, tiếng chim hót khắp nơi khiến người nghe cảm thấy dễ chịu, vui vẻ.

Nhưng chỉ riêng Bạch Dạ là không vui nổi, sắc mặt hắn đen kịt, hắn nhanh chóng đi tìm Lâm Thanh Phong để tĩnh sở.

Tiếng bước chân của Bạch Dạ, Lâm Thanh Phong từ xa đã nghe được, hắn cũng hiểu được Bạch Dạ tới tìm hắn là muốn nói gì, hắn thăm nhủ.

-Chuyện lớn không tốt.

Hắn hít vào một hơi rồi nở nụ cười chờ Bạch Dạ tới.

Bạch Dạ sắc mặt đen kịt bước tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Đệ tử của ngươi dám từ chối Nguyệt nhi.

Nhìn sắc mặt đen kịt của Bạch Dạ, Lâm Thanh Phong chỉ biết gật đầu cười khổ rồi nói.

-Chuyện này ta cũng đã biết, và ta cũng đã hỏi hắn tại sao.

Bạch Dạ hít một hơi lấy thêm kiên nhẫn chờ đợi Lâm Thanh Phong giải thích.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Hắn trả lời bởi vì hắn nghèo...

Lâm Thanh Phong còn chưa dứt câu, Bạch Dạ đã ngắt lời.

-Cái gì? Một tên tiểu tử nghèo lại dám từ chối Nguyệt nhi? Ai cho hắn lá gan từ chối Nguyệt nhi?

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức nhìn Bạch Dạ, trong đầu hắn nghĩ loạn.

-Vấn đề quan trọng là do hắn từ chối Mị Nguyệt sao? Không phải bình thường mọi người đều để ý tới việc hắn nghèo sao?

Tuy trong đầu nghĩ vậy nhưng Lâm Thanh Phong cũng không dám nói ra, hắn nhanh chóng nở nụ cười rồi nói.

-Không sao cả, lúc khuya ta đã dặn dò hắn rằng sáng nay sẽ tới hỏi cưới Mị Nguyệt, hiện tại chắc rằng hắn cũng chuẩn bị rồi, ngài đừng lo lắng.

Nghe xong lời này sắc mặt Bạch Dạ có chút tốt hơn, hắn hừ một tiếng rồi đi mất.

Nhìn Bạch Dạ đã rời đi, Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ rồi tự nhủ.

-Mong rằng Chiến Thiên sẽ nhanh chóng giải quyết đi.

Về phía Chiến Thiên, hắn cũng đã thức dậy từ sáng sớm, vẫn theo thường lệ, hắn đi tìm một khoảng sân rộng rãi rồi tự mình tập luyện.

Cũng ngay lúc này, một vị trung niên nam tử xuất hiện, hắn mang một thân y phục xanh lục, ngay cả mũ cũng một màu xanh, nếu Thiên Vận Tông để từ xuất hiện ở đây sẽ nhanh chóng nhận ra vị trung niên nam tử này là Lục Mặc tông chủ - Lục Y Chân Quân.

Nhưng hiện tại người đang tập luyện ở đây là Chiến Thiên, hắn không thèm để ý tới Lục Mặc mà vẫn chăm chỉ tu luyện.

Lục Mặc liếc nhìn qua Chiến Thiên một cái, hắn có chút ngạc nhiên, nhìn Chiến Thiên sau lưng có một cái đuôi thì ai cũng nhìn ra đây là một tên bán yêu.

Lục Mặc vốn muốn tìm Bạch Dạ để bàn tính một chút về trận đại chiến sắp diễn ra, nhưng hiện tại lại bất gặp Chiến Thiên.

Chiến Thiên chăm chỉ tập luyện làm Lục Mặc có chút tò mò.

Lục Mặc bước lại gần, nhưng Chiến Thiên vẫn không để ý, hắn vẫn chăm chú luyện tập.

Lục Mặc nhìn Chiến Thiên một lúc rồi nói.

-Thiếu niên, ngươi ở đây là làm gì?

Chiến Thiên nghe một bên có người hỏi, hắn cũng không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục tập luyện rồi mở miệng.

-Ta đang tập luyện.

Lục Mặc hơi trầm ngâm một chút, sau đó lại hỏi.

-Không phải bán yêu suốt đời chỉ có thể làm người bình thường sao? Nếu vậy ngươi tập luyện thì có ích gì?

Chiến Thiên nhanh chóng dừng tay, hắn quay đầu nhìn Lục Mặc một cái, rồi sau đó cũng không để ý mà tiếp tục tập luyện.

Thái độ của Chiến Thiên khiến Lục Mặc có chút bức tức, phải biết rằng ở Thiên Vận Tông, hắn thân là tông chủ, nhưng tiểu tử trước mặt này lại không để ý tới hắn.

Lục Mặc hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi mở miệng.

-Ngươi biết ta là ai a?

Chiến Thiên vẫn không trả lời, hắn ghét nhất là những người khinh thường chuyện bán yêu không thể tu luyện, và phủ nhận công sức luyện tập của hắn, những người như vậy thì hắn sẽ không để ý tới.

Lục Mặc có chút bức tức vì Chiến Thiên không để ý tới hắn, nên hắn chỉ tay vào người Chiến Thiên rồi nói.

-Sư phụ ngươi là ai, làm sao hần có thể dạy ra dạng này đức hạnh? Ta muốn thay mặt hần dạy dỗ ngươi.

Lục Mặc vừa dứt lời thì Chiến Thiên cũng dừng tay, Chiến Thiên đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn về Lục Mặc rồi nói.

-Ngươi là đang nhục mạ sư phụ ta?

Phải biết rằng Chiến Thiên ghét nhất hai chuyện, một là có người nhục mạ Lâm Thanh Phong – cũng chính là sư phụ hần, còn thứ hai là những người phủ nhận công sức tập luyện của hần.

Lục Mặc vừa mới xuất hiện thì liền chạm vào hai chuyện mà hần ghét nhất.

Chuyện thứ nhất thì cũng thôi đi, hần cũng biết được hiện tại hần là tên bán yêu duy nhất có thể tu luyện vì thế đa phần mọi người đều không biết.

Nhưng Lục Mặc lại dám nhục mạ Lâm Thanh Phong thì Chiến Thiên không thể tha thứ được.

Lục Mặc cũng nhận ra là mình hơi quá đáng, nhưng hần muốn xem thử tên thiếu niên bán yêu trước mắt này sẽ làm gì, nên nói.

-Ta không biết sư phụ ngươi là ai, nhưng hần dạy đồ đệ ra dạng này đức hạnh thì ta nghĩ hần cũng không khá hơn bao nhiêu.

Lục Mặc vừa dứt lời, Chiến Thiên hai mắt tràn đầy sát khí nhìn về hần, sau đó cắn răng nói.

-Như vậy ngươi cũng đừng trách ta.

Chiến Thiên vừa dứt lời thì “khí” nhanh chóng bao phủ toàn thân hần, sau đó hần nhanh chóng lao đến Lục Mặc.

Sau khi trải qua bài tập luyện của Vô Cực Tử, hiện tại Chiến Thiên rất mạnh, tuy vẫn không mạnh bằng Lâm Thanh Phong, nhưng hần mang theo một nửa dòng máu yêu thú, cũng đã cải biến một phần sức mạnh thân thể.

Cũng chính vì thế mà hần có thể mang theo trên người hai tấn phụ trọng mà vẫn không có cảm giác gì.

Tuy không mạnh bằng Lâm Thanh Phong, nhưng Chiến Thiên đã từng độ qua Hóa Thần lõi kiếp, lại thêm bài tập luyện của Vô Cực Tử nên hiện tại nếu không mang phụ trọng thì hần không yếu hơn bất kì vị Hóa Thần Viên Mãn nào, thậm chí còn mạnh hơn một ít.

Mang theo hai tấn phụ trọng làm giảm đi phần lớn thực lực của Chiến Thiên, tuy nhiên tốc độ của Chiến Thiên vẫn rất nhanh, Lục Mặc mặc dù mắt vẫn theo kịp tốc độ của hần nhưng cơ thể phản ứng lại có chút chậm.

Chiến Thiên nhanh chóng chạy tới trước mặt Lục Mặc rồi vùng quyền nhắm thẳng vào mặt hần.

Lục Mặc tuy phản ứng chậm nhưng hần vẫn kịp né người sang một bên để tránh thoát nắm đấm của Chiến Thiên.

Dù vậy nhưng trên mặt hần vẫn lưu lại một vết trầy kéo dài.

Lục Mặc nhíu mày nhìn Chiến Thiên một cái, hần nhanh chóng suy nghĩ về thân phận của vị thiếu niên trước mắt này.

Thực lực của vị thiếu niên này mạnh hơn rất nhiều so với đồng lứa, chỉ cần nhìn sơ qua thì ai cũng biết.

Một vị chừng 17-18 tuổi thiếu niên làm sao có thể gây ra một vết thương trên mặt Lục Mặc bằng tay không a?

Lục Mặc nhíu mày suy nghĩ một hồi, hần vẫn không nhớ được danh tính của vị thiếu niên này cùng sư phụ của hần.

Nhưng Chiến Thiên cũng không cho Lục Mặc nhiều thời gian như vậy, đòn đầu tiên không trúng đích, hần nhanh chóng chuyển hướng, di chuyển ra sau lưng Lục Mặc rồi tung một cú đá.

Lục Mặc trong đầu vẫn đang suy nghĩ, cộng thêm Chiến Thiên di chuyển quá nhanh, nên hần không kịp phản ứng.

Cú đá của Chiến Thiên nhanh chóng trúng vào lưng Lục Mặc.

Lục Mặc chỉ cảm thấy như bị một đại chùy nện vào lưng, hần ho ra máu rồi bị đá bay thẳng một đường vào tiểu viện của Bạch Dạ, đụng hư một căn phòng rồi mới dừng lại.

Tuy nhiên, Chiến Thiên vẫn chưa dừng lại ở đó, hần nhanh chóng di chuyển vào tiểu viện rồi tiếp tục vùng nắm đấm vào người Lục Mặc, dư chấn từ một quyền của Chiến Thiên đâm vào thân thể Lục Mặc nhanh chóng tạo ra một cái hố lớn trên nền đất.

Lục Mặc cũng chỉ có thể nằm yên hưởng thụ, lúc này hần nhận một đá của Chiến Thiên thì thân thể nhanh chóng bị trọng thương, khiến tốc độ của hần không đủ nhanh để né tránh.

Chấn động ở đây nhanh chóng bị mọi người trong tiểu viện nghe được.

Bạch Dạ liền xuất hiện, nhìn thấy Lục Mặc bị Chiến Thiên đè ra đánh, trong lòng hấn khiếp sợ, nhưng hấn vẫn nhanh chóng hét to.

-Dừng tay.

Nghe được có người hô “Dừng tay” Chiến Thiên dừng lại một cái rồi quay đầu lại nhìn, cặp mắt hấn vẫn tràn đầy sát khí.

Cái nhìn của Chiến Thiên khiến Bạch Dạ rùng mình một cái, hấn không hiểu được vị thiếu niên có chút chất phác hôm qua tại sao hôm nay lại trở nên kinh khủng như vậy.

Bạch Dạ hít vào một hơi rồi nói.

-Chiến Thiên, có chuyện gì từ từ nói, tại sao lại đánh người đâu?

Chiến Thiên nhìn ra đây là Bạch Dạ, ánh mắt hấn có hơi hòa hoãn xuống, hấn chỉ tay vào Lục Mặc rồi nói với một giọng lạnh như băng.

-Hắn dám nhục mạ sư phụ ta.

Bạch Dạ liền chạy ra mồ hôi lạnh, hấn âm thầm may mắn.

-Chỉ mới nhục mạ thì đã thành như vậy, nếu sáng nay ta thật tìm Lâm Thanh Phong tính sổ thì không biết hiện tại ta sẽ như thế nào?

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng xuất hiện, nhìn đồng bừa bọn trước mặt Lâm Thanh Phong nhú mày rồi nói.

-Chiến Thiên, tại sao chỗ này lại bừa bộn như vậy?

Chiến Thiên thấy người tới là Lâm Thanh Phong, hấn mới cúi đầu xuống tỏ vẻ hối lỗi

Bạch Dạ hít một hơi thật sâu rồi nói.

-Có người nhục mạ người, vì thế hấn đánh người.

Nghe Bạch Dạ giải thích, Lâm Thanh Phong nhú mày có chút tức giận rồi nói.

-Không phải ta đã dạy người rồi sao? Không phải từ chiến, đánh người chỉ cần một tát là đủ, người xem người đã làm thành cái dạng gì?

Chiến Thiên nhanh chóng cúi đầu rồi nói.

-Xin lỗi sư phụ, là do đệ tử sai.

Bạch Dạ có chút hết nói nổi, đây là đang dạy cái gì a? Không bảo hấn đừng nên đánh người thì thôi, đằng này lại bảo hấn chỉ cần một tát? Đây là ý gì?

....Hết Chương 85....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Nhất định là đang nằm mơ

Chiến Thiên vẫn cúi đầu tiếp tục nghe Lâm Thanh Phong răn dạy.

-Người nhìn xem, xung quanh đã bị người làm ra cái dạng gì, nơi đây cũng không phải là nhà của chúng ta a, người phá hư nhiều thứ như vậy chúng ta sẽ phải bồi thường.

Bạch Dạ có chút hết nói nổi, Lâm Thanh Phong răn dạy lâu như vậy nhưng điều quan trọng nhất hấn là điều này đi?

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng, rồi quay mặt nở nụ cười vô hại nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Xin lỗi Bạch tiên bối, ta đã răn dạy hấn, người sẽ không trách bọn ta a.

Bạch Dạ khoát tay một cái rồi nhìn Chiến Thiên nói.

-Chuyện này bỏ qua một bên, điều quan trọng là nhanh chóng cứu người a, người bị người đánh là ai?

Chiến Thiên gãi đầu vô hại, hấn làm sao biết tên vừa bị đánh là ai? Trước khi bị đánh hấn còn chưa kịp xưng tên đâu?

Bạch Dạ nhìn cách gãi đầu của Chiến Thiên thì hấn cũng hiểu, vì thế hấn nhanh chóng nhìn vào hồ.

Không nhìn thì còn tốt, đã nhìn thì Bạch Dạ liền muốn khóc, người nằm trong hồ một thân thanh y, không phải Lục Mặc thì là ai.

Bạch Dạ nhanh chóng lấy ra đan dược trị thương, đút vào miệng Lục Mặc rồi nói.

-Tông chủ a, người mau uống thuốc.

Lâm Thanh Phong nghe xong lời này thì cũng chỉ biết cười trừ.

Bọn hấn vào Thiên Vận Tông ở nhờ, vừa xong ngày thứ nhất thì ngày thứ hai lại đem chủ nhà ra đánh thành trọng thương.

Vì thế trong lòng hấn mặc niệm một câu.

-Tất cả là tại lão già Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử lại nằm thương, nhưng nếu suy xét tới tương tận thì cũng đúng là do hấn.

Nếu Vô Cực Tử không tới gặp bọn người Lâm Thanh Phong thì bọn hấn cũng không đi tìm Thiên Cơ Tử rồi lại bị Thiên Cơ Tử dẫn tới đây, mà nếu không bị dẫn tới đây thì sẽ không xảy ra cảnh này.

Vì thế tất cả mọi chuyện đều do Vô Cực Tử gây ra.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hấn rất đồng ý với lý giải của mình.

Lục Mặc sắc mặt trắng bệch, miệng đầy máu, hấn có chút khó khăn nuốt vào viên đan dược, sau đó hấn ho ra một búng máu bầm, khuôn mặt mới hiện lên một điểm huyết sắc.

Bạch Dạ nhìn Lục Mặc đã có chút khá hơn, hấn thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi nói.

-Tông chủ, ngài không sao chứ?

Lục Mặc khoát tay một cái, rồi mở miệng.

-Ta không sao.

Lục Mặc nghĩ lại mà cảm thấy run sợ, chưa bao giờ hấn có cảm giác mình tới gần quỷ môn quan như vậy.

Cũng may là Bạch Dạ xuất hiện kịp thời, nếu để Chiến Thiên tặng hấn thêm một đấm nữa thì hấn sẽ xuống trình diện với Diêm Vương.

Lục Mặc có chút sợ hãi nhìn về Chiến Thiên, Chiến Thiên là bán yêu không thể nghi ngờ, nhưng từ khi nào bán yêu lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười, vẻ mặt hối lỗi nhìn Lục Mặc rồi nói.

-Lục Tông chủ, đồ đệ ta vô lễ, xin ngài đừng để trong lòng a.

Lục Mặc nhìn Lâm Thanh Phong rồi nở nụ cười gật đầu.

-Cũng không có chuyện gì, tất cả đều do ta.

Lục Mặc vừa dứt lời thì hấn bỗng dung sững sờ rồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Thiếu niên trước mặt vừa nói gì? Tên quái vật khi nãy là đồ đệ của hấn?

Lục Mặc đầu óc có chút loạn, hấn nghĩ rằng hấn đã nghe nhầm nên mở miệng hỏi lại.

-Ngươi nói... hấn là đồ đệ của ngươi?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hấn có chút không hiểu tại sao Lục Mặc lại hỏi câu này.

-Chẳng lẽ bị đánh tới điên rồi đi? Nếu thật sự điên thì không ổn a.

Tuy hấn suy nghĩ vậy nhưng hấn vẫn nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Đúng a, Chiến Thiên là đệ tử ta, còn ta là sư phụ hử.

Đầu óc Lục Mặc có chút trì trệ, thế giới này điên rồi hay là do chính hắn điên rồi?

Thanh niên thế hệ này sao lại loạn như vậy?

Người thanh niên trước mặt này chẳng phải chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn thôi sao? Sao có thể dạy ra tên quái vật lúc này?

Lục Mặc có chút không tin tưởng cho lắm, hắn thầm nghĩ.

-Chắc là sư phụ thuộc lĩnh vực khác đi.

Nghĩ tới điều này Lục Mặc mới gật đầu chấp nhận suy nghĩ của mình.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nhìn qua Chiến Thiên rồi nói.

-Mau tới đây xin lỗi Lục Tông chủ.

Chiến Thiên gãi đầu, hắn có chút áy náy cúi đầu với Lục Mặc rồi nói.

-Xin lỗi, Lục Tông chủ, khi này ta có hơi nặng tay,...

Lục Mặc nở nụ cười khó coi còn hơn chết, hắn khoát tay rồi nói.

-Được rồi vị tiểu huynh đệ này, ta cũng không có chuyện gì.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi, còn Chiến Thiên vẻ mặt mừng rỡ vì bị Lục Mặc ngất lời.

Nguyên văn mà Chiến Thiên muốn nói đáng lẽ là.

-Xin lỗi, Lục Tông chủ, khi này ta có hơi nặng tay, lần sau xin hứa chỉ đúng một tát.

Nhưng hắn không có cơ hội nói ra, nếu hắn thật sự nói ra được thì Lục Mặc có thể sẽ tức tới hôn mê ngất đi.

Lục Mặc ho khan một cái, nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Hôm nay ta có việc muốn tìm người để thương lượng.

Bạch Dạ gật đầu rồi nhanh chóng dẫn Lục Mặc đi vào phòng của mình.

Lúc này, Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai, Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt mới xuất hiện.

Nhìn đồng bọn trước mặt Mị Nguyệt ngơ ngác há mồm, Quan Phi Vân nhú mày một cái rồi mở miệng hỏi.

-Chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, chỉ tay về Chiến Thiên rồi nói.

-Hắn đánh tên nón xanh.

Đầu óc Quan Phi Vân có chút chậm nhịp, hắn không biết tên “nón xanh” mà Lâm Thanh Phong nói tới là ai.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai lại biết, hai nàng nhanh chóng che miệng cười.

Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt hai người đều có chút không hiểu, ánh mắt hai người ngơ ngác nhìn Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh có chút bất đắc dĩ, nàng mới nói.

-Tên “nón xanh” mà hắn nói là tông chủ của các người a.

Quan Phi Vân cùng Mị Nguyệt lúc này mới hiểu ra.

Mị Nguyệt cũng phun ra một cái rồi che miệng cười.

Quan Phi Vân cười khổ, mặc dù Lục Mặc thật sự mang đạo hiệu Lục Y Chân Quân, nhưng nếu hắn nghe người khác gọi hắn là tên “nón xanh” thì không biết hắn có cảm giác như thế nào.

Tuy Quan Phi Vân cười khổ, nhưng hắn vẫn nhanh chóng nắm bắt điều mấu chốt, hắn nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Ngươi đánh Lục Mặc tông chủ?

Chiến Thiên gật đầu một cái rồi, gật đầu coi như là trả lời hắn.

Lúc này Mị Nguyệt cũng dừng cười, nàng cũng trợn mắt nhìn về Chiến Thiên, sau đó nàng nhanh chóng tới gần, nàng lo lắng kiểm tra khắp cơ thể hắn rồi hỏi.

-Ngươi không bị thương chứ?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Mị Nguyệt, Chiến Thiên cười cười lắc đầu.

Quan Phi Vân nhíu mày một cái, Chiến Thiên không bị thương như vậy những vết máu này là của ai? Chẳng lẽ là của Lục Mặc?

Nói đùa? Lục Mặc là Hóa Thần tầng 7 tu sĩ, sao hắn lại có thể bị Chiến Thiên làm bị thương?

Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, Quan Phi Vân mở miệng hỏi.

-Ngươi không bị thương, như vậy những vết máu này là của ai? Đừng nói với ta là của Lục Mặc tông chủ.

Lâm Thanh Phong có chút hết nói nổi Quan Phi Vân, hắn thở ra một hơi sau đó mở miệng.

-Ừ đúng là của Lục Mặc, hắn bị Chiến Thiên treo lên đánh.

Quan Phi Vân đầu óc có chút trì trệ, nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu, hai mắt khinh thường nhìn Lâm Thanh Phong.

Nhìn vẻ mặt Quan Phi Vân lúc này ai cũng hiểu được suy nghĩ của hắn.

-Ngươi đùa cái gì? Lục Mặc tông chủ là để hắn treo lên đánh? Ngươi coi ta là con nít để khi dễ sao?

Cũng đúng lúc này Bạch Dạ xuất hiện, hắn nhìn Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên rồi nói.

-Hai người đi theo ta, còn nữa Chiến Thiên, ngươi cũng không cần phải manh động. Lục tông chủ vẫn đang bị thương.

Bạch Dạ nói xong thì cũng nhanh chóng rời đi, để lại năm người đứng đó.

Quan Phi Vân trợn mắt há mồm nhìn về Chiến Thiên, Mị Nguyệt thì hai mắt phát sáng mang theo vẻ sùng bái, khiến Chiến Thiên có chút ngại ngùng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi nhìn Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nói.

-Như vậy, hai nàng cứ trở về trước, ta và Chiến Thiên sẽ tới chỗ bọn hắn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai gật đầu rồi quay trở về.

Lâm Thanh Phong cũng ra hiệu cho Chiến Thiên đi theo.

Chiến Thiên gật đầu nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

-Như vậy, ta đi trước, ngươi lại ở phòng chờ một lát ta sẽ đi tìm ngươi.

Mị Nguyệt nở nụ cười gật đầu rồi cũng đi về phòng.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên cũng rời đi, để lại Quan Phi Vân một người đứng mông bực.

Đầu óc của Quan Phi Vân có chút không đủ dùng, từ khi nào Hóa Thần kì cường giả lại yếu như vậy? Bị một tên thiếu niên 17-18 tuổi treo lên đánh?

Quan Phi Vân vỗ đầu bứt tai một hồi, sau đó hắn nở nụ cười điên dại rồi tự lẩm bầm.

-Không được, nhất định là ta đang nằm mơ.

-Đúng vậy, nhất định là đang nằm mơ, chuyện này không có thật, nhanh chóng về giường ngủ lại.

Quan Phi Vân bước đi như một tên điên miệng cứ lẩm bầm.

-Nhất định là đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ,...

Tin tức này quá lớn đối với hắn, hắn phải cần thêm thời gian để tiếp nhận chuyện này.

.....Hết Chương 86....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Vô Tự Thần Thư

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên bước vào phòng của Bạch Dạ.

Hiện tại Lục Mặc cùng Bạch Dạ đã đợi sẵn trong phòng.

Nhìn hai người Lâm Thanh Phong bước vào, Lục Mặc gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Hai người mau tới đây ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói với hai người.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên hai mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thời gật đầu tiến tới.

Nhưng Chiến Thiên chỉ đứng sau lưng Lâm Thanh Phong, hắn cũng không ngồi xuống.

Lục Mặc nhìn Chiến Thiên một cái rồi lại nhìn về Lâm Thanh Phong.

Thấy Chiến Thiên nghe lời Lâm Thanh Phong như vậy, thì ai cũng biết được Lâm Thanh Phong mới là người quyết định.

Vì thế Lục Mặc chăm chú đánh giá Lâm Thanh Phong một cái.

Người thanh niên trước mặt hắn, hoàn toàn bình thường, tuổi còn trẻ mà đã đạt Trúc Cơ Viên Mãn thì đúng là một thiên tài, ngoài điều đó ra Lục Mặc cũng không nhìn thêm được gì khác.

Nhưng nếu Lâm Thanh Phong thật sự chỉ đơn giản như vậy mà có thể khiến Chiến Thiên răm rắp nghe theo sai bảo, thì Lục Mặc không tin.

Lục Mặc nhìn chằm chằm khiến Lâm Thanh Phong nổi da gà một cái, hắn ôm người lộ ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn Lục Mặc rồi nói.

-Lục tông chủ, ta biết ta rất đẹp trai nhưng ta không chơi gay.

Tuy Lục Mặc không hiểu “chơi gay” theo lời Lâm Thanh Phong nói là gì, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong hiện tại thì hắn cũng hiểu nghĩ của nó cũng không tốt lành gì.

Về mặt “muốn ăn đòn” hiện tại của Lâm Thanh Phong cộng thêm khi nãy vừa bị thương chưa khỏi hẳn, khiến Lục Mặc muốn phun ra thêm một ngụm máu.

Nhưng Lục Mặc vẫn cố gắng kìm lại, điều quan trọng hiện tại là hắn muốn nhờ bọn người Lâm Thanh Phong, hay nói chính xác hơn là nhờ Chiến Thiên ra sức giúp đỡ Thiên Vận Tông đối mặt với nguy cơ trước mắt.

Lục Mặc hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó hắn nói.

-Phong tiểu hữu, ta sẽ nói thẳng vào việc chính, ta muốn nhờ các người trợ giúp Thiên Vận Tông được chứ?

Lúc này Lâm Thanh Phong mới thu lại bộ dáng muốn ăn đòn khi nãy, hắn gật đầu nhìn Lục Mặc rồi trả lời.

-Lý do mà chúng ta tới đây là để trợ giúp Thiên Vận Tông, vì thế cho dù Lục tông chủ không mở miệng chúng ta vẫn sẽ ra tay.

Nghe xong lời của Lâm Thanh Phong, Lục Mặc mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó hắn lấy ra một quyển sách màu đen dày cộm, có phong cách cực kì cổ xưa, để trên bàn rồi nói.

-Đã các người muốn giúp đỡ chúng ta, như vậy ta cũng sẽ không tiếp tục giấu diếm.

Lục Mặc chỉ tay về cuốn sách trên bàn, tiếp tục nói.

-Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Thiên Vận Tông gặp phải đại nạn lần này.

Lâm Thanh Phong nhìn quyển sách màu đen trên bàn, bìa sách còn viết rõ “Làm cách nào để hiểu được suy nghĩ phụ nữ”.

Lấy tay cầm lấy cuốn sách, Lâm Thanh Phong lật ra từng trang để xem xét.

Đúng là chỉ có từng trang giấy trắng, cũng không có nội dung.

Nhưng Lâm Thanh Phong bỗng nhiên để ý thấy, giữa cuốn sách còn mang theo một vật nhỏ nó là một cái thẻ đen, hắn tò mò cầm lấy thẻ đen đưa tới trước mặt rồi chăm chú nhìn.

Lâm Thanh Phong chăm chú nhìn tấm thẻ, Lục Mặc cũng mở miệng.

-Đó là đồ vật dùng để đánh dấu trang sách, nó và cuốn sách này là cùng một bộ.

-Lúc trước ta cũng từng quan sát nó, cũng đã thử truyền linh lực vào đó nhưng vẫn không có gì xảy ra, vì thế ta nghĩ rằng nó thật sự chỉ là một đồ vật dùng để đánh dấu trang sách thôi.

Lục Mặc nói xong, Lâm Thanh Phong cũng gật đầu, hắn dĩ nhiên biết đây là thẻ dùng để đánh dấu trang sách tuy nhìn nó rất tầm thường, nhưng không hiểu sao Lâm Thanh Phong lại có cảm giác tấm thẻ này không đơn giản.

Nhìn tấm thẻ một hồi lâu cũng không nhìn ra được gì, Lâm Thanh Phong lại cầm lấy cuốn sách và bắt đầu xem xét.

Xem xét quyển sách một hồi lâu, Lâm Thanh Phong để ý thấy được, mặt sau của bìa sách có một hàng chữ nhỏ màu đen, nhưng vì cùng màu với bìa sách nên nó dễ khiến người ta bỏ qua.

Tuy rằng Lâm Thanh Phong để ý thấy, nhưng có lẽ vì thời gian tồn tại của cuốn sách quá lâu khiến dòng chữ cũng phai nhạt đi nên rất khó nhìn.

Hắn đưa quyển sách tới trước mặt Lục Mặc cùng Bạch Dạ, ngón tay chỉ vào khu vực xuất hiện chữ viết rồi nói.

-Các người nhìn được những chữ này a?

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều cau mày, bọn hắn lấy được cuốn sách này cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng chưa bao giờ bọn hắn nhìn thấy một chữ viết nào khác ngoài chữ trên bìa sách.

Hiện nay Lâm Thanh Phong lại hỏi, khiến bọn hắn có chút không hiểu, nhưng vẫn chăm chú nhìn vào khu vực ngón tay Lâm Thanh Phong chỉ tới.

Một lúc sau Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều đồng loạt lắc đầu.

Lâm Thanh Phong nhíu mày, rồi lại nhìn về phần bìa sách, hắn cũng kinh ngạc rằng chữ trên bìa sách đã biết mất.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, lúc này hắn không nhìn lầm, phần bìa sách có chữ, nhưng hiện tại lại biến mất.

Trầm tư một lúc lâu, Lâm Thanh Phong lại nhìn về tấm thẻ đen sau đó lại thầm nghĩ.

-Lục Mặc đã từng nói lúc trước hắn đã từng truyền linh lực vào tấm thẻ này, nhưng nó cũng không có gì khác xảy ra, nhưng khi này ta cầm sách lại thấy có chữ viết... Có lẽ nào...

Ý tưởng đột nhiên lóe sáng, Lâm Thanh Phong nhanh chóng thực hiện.

Hắn truyền một ít linh lực vào tấm thẻ đen, sau đó một tay cầm thẻ, một tay lật sách.

Lúc này hắn nhìn được chữ trên bìa sách lại xuất hiện, lần này chữ viết xuất hiện tuy vẫn không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là chữ viết, nhưng rất nhanh sau đó chữ viết lại biến mất, linh lực mà Lâm Thanh Phong truyền vào tấm thẻ cũng hết.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười vui vẻ rồi nói.

-Thật đúng là như vậy.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ có chút kinh dị nhìn Lâm Thanh Phong, bọn hắn đã nghiên cứu cuốn sách này thời gian không ngắn nhưng cũng không nhìn ra được gì, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong lại tìm ra được trong thời gian ngắn, bảo sao bọn hắn không khiếp sợ?

Khiếp sợ thì khiếp sợ, Lục Mặc vẫn nhanh chóng mở miệng.

-Làm sao? Người nhìn ra điều gì?

Lâm Thanh Phong gật đầu với Lục Mặc rồi nói.

-Đã tìm ra cách để nhìn thấy chữ viết, người một tay lật sách, một tay truyền linh lực vào tấm thẻ này thì chữ viết sẽ xuất hiện.

Lục Mặc nghe xong thì cẩn thận cầm lấy quyển sách và tấm thẻ, sau đó làm theo lời Lâm Thanh Phong.

Hắn nhìn thấy quyển sách thật sự có chữ, hắn cười to.

-Haha, thật sự có chữ, thật sự có chữ,... như vậy truyền thuyết là thật.

Bạch Dạ cũng nở nụ cười vui vẻ, tuy hắn không nhìn được chữ nhưng hắn biết Lục Mặc sẽ không lừa hắn.

Như vậy Thiên Vận Tông thật sự nhặt được bảo vật, tuy rằng tông môn gặp nạn là sự thật, nhưng ít ra sẽ không xui xẻo tới mức gặp nạn vì một cuốn sách không chữ.

Lục Mặc truyền linh lực vào tấm thẻ, truyền càng nhiều thì chữ viết lại càng rõ ràng, nhưng một lúc sau sắc mặt hắn cứng đờ, những chữ viết trên cuốn sách... hắn không hiểu.

Lục Mặc cau mày một cái rồi thở dài, đặt quyển sách xuống bàn rồi lắc đầu nói.

-Tuy rằng có thể nhìn rõ ràng, nhưng văn tự trên sách... ta không hiểu.

Bạch Dạ nhìn vẻ mặt thất vọng của Lục Mặc hắn cũng tiến lại vỗ vai an ủi.

Lâm Thanh Phong nhìn hai người đàn ông trước mặt hắn có chút cay mắt, nhưng hắn vẫn có chút tò mò, vì thế hắn lại cầm lấy cuốn sách và tấm thẻ.

Truyền linh lực vào tấm thẻ, chữ viết trên sách lại hiện ra rõ ràng hơn.

Sau khi nhìn rõ chữ viết, Lâm Thanh Phong há mồm rồi nở nụ cười.

Chữ viết trên sách đối với hắn hết sức quen thuộc đó là tiếng Anh.

Mà Lâm Thanh Phong là ai? Hắn là một tên thanh niên được cử ra nước ngoài công tác, vì thế tiếng Anh của hắn cũng phải đạt tới một trình độ nhất định, việc hiểu được những chữ viết trên sách đối với hắn rất dễ dàng.

Chiến Thiên nhìn Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn cũng tò mò nên mở miệng hỏi.

-Sur phụ, người hiểu được sao?

Câu hỏi của Chiến Thiên nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của Lục Mặc cùng Bạch Dạ, hai người cùng nhìn Lâm Thanh Phong chờ đợi câu trả lời của hắn.

Nghe được câu hỏi của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười rồi nói.

-Tất nhiên là hiểu được.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ hai mắt phát sáng, sau đó Lục Mặc nhanh chóng mở miệng.

-Như vậy ý nghĩa của nó là gì? Nếu người có thể đọc được, bọn ta sẵn sàng đưa nó cho người.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc nhìn phần chữ viết trên bìa sách, nhìn qua một lượt rồi hắn ngừng đầu lên trả lời.

-Đây là một phần hướng dẫn sử dụng quyển sách.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ một mặt mừng rỡ, hướng dẫn sử dụng là ý gì?

Nhìn hai người có chút ngờ ngạc, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi giải thích.

-Cũng như tên gọi, hướng dẫn sử dụng là một phần hướng dẫn, làm sao để sử dụng quyển sách.

Lâm Thanh Phong nói xong thì hắn lại gãi đầu rồi tiếp tục.

-Theo như trên hướng dẫn sử dụng, thì quyển sách này được đánh giá là thần khí, tên của nó là Vô Tự Thần Thư, nó có thể mang chúng ta tới bất kì một thế giới sách nào.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ nghe tới đây thì cả hai đều cười to.

Bọn hắn cũng đã từng nghe về truyền thuyết của quyển sách này, vì thế cũng đã hiểu được phần nào công dụng của nó.

....Hết Chương 87....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Có thể đi gặp Son Goku

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi tiếp tục nói.

-Theo hướng dẫn sử dụng, thì mỗi một người có thể sử dụng Vô Tụ Thần Thư trong thời gian tối đa hai năm, nhưng cũng tùy thuộc vào thể giới mà chúng ta muốn đến mà thời gian chúng ta có thể ở lại thể giới đó là ngắn hay dài.

-Nếu là Hạ cấp thể giới thì thời gian sẽ trôi với tỉ lệ 1:100, cũng tức là chúng ta có thể ở hạ cấp thể giới 200 năm rồi quay trở về.

-Trung cấp thể giới tỉ lệ sẽ là 1:10, còn Cao cấp thể giới là 1:1, đây cũng là cực hạn của quyển sách này, thể giới mà ta muốn tới đạt cấp độ nào thì sẽ do quyển sách quyết định.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói.

-Các ngươi có biết, cấp độ của các thể giới được phân chia ra sao a?

Lục Mặc gật đầu rồi nói.

-Theo một ít cổ tịch ghi lại, thì thể giới mà chúng ta đang sống được đánh giá là Cao cấp thể giới, bên trên còn có Tiên giới, còn đẳng cấp thể giới như thế nào phân chia thì việc đó ta không biết.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc, hần gật đầu rồi nói.

-Theo hướng dẫn sử dụng, thì mỗi một ngàn năm, quyển sách này sẽ tích lũy đủ năng lượng, có thể đưa 1 người sử dụng đi tới 5 thể giới khác nhau, cũng tức là chúng ta sẽ có 5 người sử dụng.

-Tuy rằng đã lâu nó cũng không được sử dụng, nhưng nó cũng chỉ có thể cho chúng ta 5 lượt, tuy vậy nhưng nó lại đủ sức để truyền tống nhiều người một lúc.

Lâm Thanh Phong dừng lại rồi tiếp tục giải thích.

-Cũng tức là nhiều người có thể đồng thời tiến về một thể giới mà chỉ tiêu tốn 1 lượt sử dụng.

Lâm Thanh Phong dứt lời rồi quay sang nhìn Chiến Thiên, nở nụ cười rồi nói.

-Cũng có nghĩa rằng, cả năm người chúng ta đều có thể đi gặp Son Goku.

Chiến Thiên nghe tới đây thì hai mắt hần phát sáng, phải biết rằng sau khi được nghe về Son Goku thì người thứ hai mà hần thần tượng cũng chính là Son Goku a.

Chiến Thiên có chút cà lăm, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Thật... thật... vậy sao, sư phụ?

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười vui vẻ.

Chiến Thiên được câu trả lời này, hần nụ cười của hần kéo tới tận mang tai, hần ngơ ngác cười như một đứa trẻ.

Nhưng Bạch Dạ nhanh chóng mở miệng.

-Các ngươi chỉ có bốn người, lấy đâu ra người thứ năm?

Nghe xong câu hỏi này, Lâm Thanh Phong ánh mắt có chút kì lạ nhìn Bạch Dạ rồi mở miệng.

-Mị Nguyệt không tính là người thứ năm?

Bạch Dạ nhanh chóng nổi giận, hần lớn tiếng.

-Đệ tử của ta làm sao lại tính là người của các ngươi?

Lâm Thanh Phong ánh mắt có chút kì dị nhìn Bạch Dạ, hần nở nụ cười đều rồi nói.

-Như vậy Bạch tiền bởi người không muốn gả Mị Nguyệt cho Chiến Thiên a?

Nghe xong câu này, Bạch Dạ cứng người, hần thân là Hóa Thần kì tu sĩ, ngày hôm qua cũng đã uống xong ly rượu chúc mừng thông gia với Lâm Thanh Phong thì làm sao có thể nuốt lời?

Nhưng tình cảnh hiện tại lại khiến hần có muốn gì cũng không được, vì thế hần “Hừ” một tiếng rồi quay mặt đi không thèm để ý tới Lâm Thanh Phong.

Lúc này Lục Mặc cũng nhanh chóng mở miệng.

-Tuy rằng như vậy, nhưng điều quan trọng trước mắt vẫn là phải tìm ra biện pháp đối mặt với đại nạn, phải biết rằng theo thông tin ta nhận được thì sẽ có một vị Luyện Hư kì cường giả tới đây.

Nghe xong câu này thì Lâm Thanh Phong lắc đầu, hiện tại hần cũng không phải là một tên gà mờ như lúc trước, đừng nói chỉ một tên Luyện Hư kì, cho dù là mười tên hần cũng không sợ.

Nên nhớ rằng lúc trước Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Luyện Khí viên mần thi đã nhẹ nhõm giải quyết Luyện Hư kì Quân Vô Tà, hiện tại lại trải qua những bài tập của Vô Cực Tử, cũng đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn, vì thế Lâm Thanh Phong có rất tự tin.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Chỉ là một tên Luyện Hư cũng không cần lo lắng.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ có chút nói không nên lời, cái gì mà “Chỉ là một tên Luyện Hư?” Luyện Hư kì cường giả không phải ăn chay a.

Hiện tại Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn lại lớn lối như vậy?

Tuy có chút khó chịu với Lâm Thanh Phong, nhưng Lục Mặc cùng Bạch Dạ cũng không biết phải nói gì thêm.

Lâm Thanh Phong ngồi đợi một lúc, thấy Lục Mặc cùng Bạch Dạ im lặng, hần đứng lên rồi nói.

-Như vậy chuyện hôm nay sẽ tới đây thôi, bọn ta sẽ sử dụng ba lượt quyền sách còn các ngươi sẽ sử dụng hai lượt, còn có khi nào bọn hần tới thì hãy báo cho chúng ta.

Nói xong, Lâm Thanh Phong dẫn theo Chiến Thiên quay đầu bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Thanh Phong, Lục Mặc thở ra một hơi rồi nói.

-Ta vẫn không thể yên tâm, thanh niên bây giờ thật sự quá ngông cuồng.

Bạch Dạ cũng gật đầu đồng ý với Lục Mặc.

Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên bước ra ngoài, lúc này Chiến Thiên vẫn nở nụ cười ngây ngô.

Lâm Thanh Phong nhìn cũng không nổi nữa, hần đưa tay hơi dùng sức tát vào mặt Chiến Thiên một cái.

Nhận lấy cái tát của Lâm Thanh Phong, gương mặt Chiến Thiên nhanh chóng biến dạng, hần bị lực tát đánh bay một khoảng cách xa, bay ra khỏi tiểu viện đâm gãy vài gốc cây rồi mới rớt xuống.

Nếu như Lục Mặc cùng Bạch Dạ có mặt tại đây thì bọn hần sẽ hiểu được tại sao Lâm Thanh Phong lại không lo lắng.

Phải biết rằng Chiến Thiên rất mạnh, có thể treo lên đánh Lục Mặc không có cơ hội hoàn thủ thì có thể không mạnh sao?

Nhưng chỉ nhận một tát của Lâm Thanh Phong thì hần lại bay xa như vậy, thì Lâm Thanh Phong phải mạnh hơn Chiến Thiên nhiều lắm.

Chiến Thiên đâm gãy vài gốc cây rồi mới dừng lại, khuôn mặt của hần sưng đỏ, lúc này hần mới hoàn hồn lại.

Sờ lên khuôn mặt của mình, Chiến Thiên cười khò một cái rồi bay trở lại.

Nhìn Chiến Thiên bay trở về, khuôn mặt còn có chút sưng đỏ, Lâm Thanh Phong mới gật đầu rồi nói.

-Tốt lắm, nếu đã tỉnh lại thì mau đi tìm Mị Nguyệt a.

Chiến Thiên nở nụ cười khò gật đầu, tay hần vẫn ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ rồi nhanh chóng đi tìm Mị Nguyệt.

Tuy trong lòng Lâm Thanh Phong cũng mong muốn được gặp Sơn Goku, nhưng hần vẫn phải cố giữ bình tĩnh, hần không muốn vì vội vàng mà phạm sai lầm không đáng có.

Lâm Thanh Phong trở về phòng tìm Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, lúc này Ninh Thiên Nhai thì đang ở trong phòng, còn Nam Cung Mị Ảnh lại ở ngoài tiếp tục tập Vô Cực Kiếm Pháp.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang tích cực huy kiếm không để ý tới hắn, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Lão bà, lại đây một chút, ta có việc muốn nói.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới dừng tay, rồi bước tới gần Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân đã về.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu với nàng rồi mở miệng.

-Ta có chuyện muốn nói với nàng.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi ngồi một bên lắng nghe.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mới bắt đầu nói.

-Sắp tới, có thể chúng ta sẽ phải chia xa một khoảng thời gian.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong thì giật mình, nàng nhanh chóng hỏi lại.

-Tại sao lại phải chia xa? Ta đi cùng chàng không được sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nói tiếp.

-Cũng không phải quá dài nhưng chúng ta nhất định phải chia xa một khoảng thời gian.

Lâm Thanh Phong dừng một chút rồi nói.

-Nàng cũng đã biết chuyện của Hóa Vân tôn giả và Băng Thánh đi?

Nam Cung Mị Ảnh có chút không hiểu tại sao Lâm Thanh Phong lại nói tới Hóa Vân tôn giả cùng Băng Thánh, nhưng nàng vẫn gật đầu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiếp tục nói.

-Hóa Vân tôn giả có một kẻ thù rất âm hiểm là Hóa Thánh, hắn nhất định không đồng ý việc Hóa Vân tôn giả cùng Băng Thánh đến với nhau, vì thế ta sợ rằng hắn sẽ nhắm vào tiểu Tuyết gây bất lợi cho Hóa Vân tôn giả.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong, nàng nhanh chóng hốt hoảng mở miệng.

-Như vậy chẳng phải tiểu Tuyết sẽ gặp nguy hiểm?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lại nói.

-Nhưng mà, hiện tại cũng không ai biết việc Hóa Vân tôn giả sẽ hỏi cưới Băng Thánh, nên Hóa Vân tôn giả cho ta thời gian mười năm để tìm cách chống lại Hóa Thánh.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng suy nghĩ một chút rồi nói.

-Như vậy, chàng muốn trong khoảng thời gian xa nhau, chúng ta phải nỗ lực tu luyện.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười, rồi nói.

-Đúng vậy, hiện tại ta đã tìm ra cách để giúp chúng ta có thêm thời gian, tuy cũng không nhiều nhưng ít ra chúng ta có thêm một ít.

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng ôm lấy nàng rồi nói.

-Lão bà yên tâm, thời gian chúng ta xa nhau không lâu cao nhất là hai mươi năm chúng ta sẽ gặp lại.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng ôm lấy Lâm Thanh Phong cũng không nói gì.

Một bên khác...

Chiến Thiên nhận lấy cái tát của Lâm Thanh Phong rồi lùi thối đi tìm Mị Nguyệt.

Nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ của Chiến Thiên, Mị Nguyệt lo lắng rồi nhanh chóng hỏi.

-Sao vậy? Ai lại đánh nguoi thành thế này?

Chiến Thiên lắc đầu một cái rồi nói.

-Cũng không có gì, là sư phụ đánh ta.

Mị Nguyệt có chút sững sờ, sư phụ của Chiến Thiên là ai? Là Lâm Thanh Phong, nhưng Lâm Thanh Phong không phải chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn sao?

Còn Chiến Thiên lại có thể dễ dàng treo đánh Lục Mặc tông chủ, vậy mà hắn lại bị một tên Trúc Cơ Viên Mãn đánh ra thế này?

Đầu óc Mị Nguyệt có chút loạn.

....Hết chương 88....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Trước tiên phải bước qua ải của ta

Vài ngày sau...

Bọn người Lâm Thanh Phong vẫn sinh hoạt như bình thường.

Lâm Thanh Phong thì cùng Chiến Thiên tiếp tục luyện tập, trong mấy ngày này, khoảng sân trong tiểu viện của bạch Dạ đã bị bọn hắn đánh ra hố lớn hố nhỏ.

Bạch Dạ mấy ngày đầu cũng hết sức tức giận, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt mà cho qua.

Ngoài lúc tập luyện với Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng không bỏ bê việc tu luyện tăng thêm cảnh giới.

Cũng đã gần hai tuần kể từ khi hắn đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn, ban đầu ở Luyện Khí Viên Mãn, linh lực của hắn mang theo một màu xám, không thể nhận ra linh căn của hắn hệ gì.

Hiện tại đạt tới Trúc Cơ Viên Mãn, Lâm Thanh Phong cứ nghĩ rằng hắn sẽ có thể xác nhận hệ linh căn khi linh lực chuyển thành thể lỏng.

Nhưng hắn sai rồi, hiện tại linh lực của hắn dù ở thể lỏng nhưng vẫn mang theo một màu xám, khiến hắn rất đau đầu.

Tuy vậy nhưng hắn cũng không quá xoắn xuýt về chuyện này, hắn vẫn còn luyện khí quyết chưa tu luyện xong thì cần gì công pháp khác đâu?

Nam Cung Mị Ảnh thì vẫn vậy, nàng hàng ngày vẫn tu luyện Vô Cực Kiếm Pháp, ngoài ra cũng không bỏ bê tu luyện, hiện tại nàng đã đạt tới Trúc Cơ tầng 3.

Với tốc độ tu luyện không dùng dược vật của nàng, không biết bao nhiêu thiên tài của các tông môn phải cúi đầu trầm mặc.

Một ngày này, chuyện gì muốn tới cũng sẽ tới.

Trước cửa Thiên Vận Tông cũng bị đại quân đánh tới.

Bạch Dạ cùng Quan Phi Vân còn có Mị Nguyệt cũng nhanh chóng đứng ra dẫn theo đệ tử phòng thủ Thiên Vận Tông.

Nhìn Mị Nguyệt cũng phải ra trận, Chiến Thiên có chút bồn chồn, hắn nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Lâm Thanh Phong cũng không biết nói gì, chỉ đành phát tay coi như đồng ý cho hắn đi.

Nhưng trước khi Chiến Thiên ra khỏi cửa, Lâm Thanh Phong cũng mở miệng.

-Phải nhớ việc quan trọng là bảo vệ Mị Nguyệt cùng sư nương, nếu thấy có kẻ mạnh xuất hiện thì cứ nhắm nhin chờ Bạch Dạ hoặc Lục Mặc bại trận rồi mới được phép ra tay.

Chiến Thiên gật đầu, hắn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại dạn như vậy, nhưng hắn cũng không phản đối, gật đầu rồi rời đi.

Nam Cung Mị Ảnh có chút nôn nóng, nàng muốn tham dự trận chiến này để tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu nên cũng không quan tâm Lâm Thanh Phong mà đã rời đi trước.

Bên cạnh nàng vẫn còn có Vô Cực Tử vì thế Lâm Thanh Phong cũng không lo lắng nhiều, mặc dù chỉ còn thần hồn nhưng Vô Cực Tử ít nhiều cũng từng là Đại Thừa kì tôn giả, hắn thừa sức bảo vệ nàng khỏi tay Luyện Hư kì cường giả.

Lâm Thanh Phong thì ở lại đây bảo vệ Ninh Thiên Nhai, nàng chỉ là người bình thường vì thế hắn phải ở cạnh nàng để bảo vệ nàng.

Ninh Thiên Nhai vẻ mặt lo lắng nhìn về Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Phu quân đề tỳ tỳ tham chiến như vậy có ổn không?

Lâm Thanh Phong chỉ nở nụ cười, xoa đầu nàng rồi nói.

-Không sao, bên cạnh nàng ấy còn có Vô Cực Tử bảo vệ, ngoài ra Chiến Thiên cũng sẽ đề ý tới nàng ấy vì thế sẽ không có chuyện, chúng ta nên chuẩn bị cho họ một bữa ăn mừng chiến thắng là được.

Lúc này Ninh Thiên Nhai mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi gật đầu ngồi cùng với Lâm Thanh Phong bắt tay vào nấu nướng.

Một bên khác, hai bên đại quân cũng đã bắt đầu giao chiến với nhau.

Đi đầu là các tu sĩ Luyện Khí – Trúc Cơ kì, bọn hắn có thể coi là tầng lớp pháo hôi đi trước bảo mồn sức địch.

Nam Cung Mị Ảnh cùng hai người Mị Nguyệt và Chiến Thiên cũng theo những người này mà tiến lên phía trước.

Ba người Nam Cung Mị Ảnh như sói lạc bầy dê, nơi ba người đi qua những tu sĩ cản đường nhanh chóng bị thương mất đi sức chiến đấu.

Ba người không muốn giết người nên chỉ khiến bọn họ bị thương không thể tiếp tục chiến đấu, còn về sau bọn họ có bị người khác giết hay không, thì đó là do mệnh của bọn họ.

Ba người nhanh chóng được lãnh đạo cả hai phía chú ý.

Bạch Dạ nhíu mày một cái rồi ra lệnh.

-Mau bảo bọn hắn lùi lại, Chiến Thiên mặc dù mạnh nhưng nếu dẫn tới Luyện Hư kì tu sĩ thì chúng ta sẽ không kịp cứu lấy Mị Nguyệt cùng sư nương của hắn.

Người phía dưới nhanh chóng nhận lệnh rồi đi báo cho Chiến Thiên theo lệnh Bạch Dạ.

Bạch Dạ nhìn ra thì bên phía đối địch làm sao không nhìn ra.

Một vị tu sĩ thân mang một bộ y phục đen, cùng áo choàng đen che phủ đầu khiến mọi người không nhìn rõ mặt, hắn đang phiêu phù trên không trung nhìn hết chiến trường.

Hắn nhanh chóng đề ý tới ba người Nam Cung Mị Ảnh, hắn đánh giá một chút, hai người nữ là Trúc Cơ kì, còn tên nam nhân lại chỉ là phạm nhân, nhưng bọn hắn lại một đường như sói nhập đàn cừu vì thế mới gây nên sự chú ý của hắn.

Bên cạnh hắn còn có sáu vị tu sĩ Hóa Thần kì cũng đang đứng gần, bảy người bọn hắn cùng tập trung nhìn về ba người Nam Cung Mị Ảnh, Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên.

Nhìn một lúc lâu vị tu sĩ mang y phục đen mở miệng.

-Hai người số 3 và số 4, mau đi đối phó ba người bọn hắn.

Hắn vừa dứt lời thì có hai người nhanh chóng cúi đầu rồi đồng thời mở miệng.

-Tuân lệnh Khúc hộ pháp.

Số 3 và số 4 nói rồi cũng không nán lại chờ đợi, nhanh chóng bay về phía bọn người Nam Cung Mị Ảnh.

Khúc hộ pháp thật sự cũng không muốn phái ra số 3 và số 4 đi giải quyết, nhưng phía trên đã ra lệnh cho hắn phải giải quyết nhanh và không được khinh suất.

Thế nên hắn mới phái ra hai tên Hóa Thần kì cường giả đi giải quyết những con sâu kiến trước mắt.

Vô Cực Tử một bên nằm trong Dưỡng Hồn Châu cũng nhanh chóng cảm giác được có hai người mang theo sát ý đang nhanh chóng tiến tới, hắn cũng không xuất hiện mà chỉ lên tiếng.

-Chiến Thiên tiểu tử, có hai kẻ đang tiến đến, ngươi hãy xử lý bọn hắn.

Mị Nguyệt đứng gần bỗng dừng nghe tiếng nói nên giật mình, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã đặt tay trên vai nàng ra hiệu cho nàng bình tĩnh.

Chiến Thiên nghe lời Vô Cực Tử nói thì giật mình một cái, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, hắn nhanh chóng phát hiện hai người đang bay tới đây, hai mắt hắn toát ra nồng đậm chiến ý rồi bay đi.

Mị Nguyệt có chút lo lắng nhìn về Chiến Thiên, lúc này Nam Cung Mị Ảnh cũng lên tiếng.

-Đừng lo lắng, hắn sẽ không có chuyện gì, ngươi hãy mau để ý xung quanh, nơi này cũng không phải là nơi để phân tâm.

Mị Nguyệt nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh tiếp tục chiến đấu.

Chiến Thiên sau khi rời khỏi Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt, hắn nhanh chóng bay đến trước mặt số 3 và số 4.

Cả hai người sau khi thấy Chiến Thiên có thể bay tới trước mặt, thì bọn hắn về mặt có chút giật mình, nhưng chỉ thấy Chiến Thiên là một tên phạm nhân nên bọn hắn cũng không lo lắng.

Số 3 cùng số 4 hai mắt nhìn nhau, sau đó số 3 lên tiếng.

-Ngươi đi trước giải quyết hai nữ nhân kia, còn ta sẽ giải quyết tên trước mặt.

Số 4 ngay lập tức gật đầu đồng ý, hắn cũng muốn nhanh chóng giải quyết cho xong rồi quay trở về nên cũng không phản đối.

Số 4 quay đầu muốn bỏ đi, nhưng Chiến Thiên đã xuất hiện trước mặt hắn, rồi lên tiếng.

-Xin lỗi, nếu ngươi muốn đi, trước tiên phải bước qua ải của ta.

Số 3 và Số 4 đồng thời giật mình, rồi nhìn về phương hướng lúc nãy mà Chiến Thiên đã đứng, nhưng bọn hắn không thấy gì cả.

Điều này cũng có nghĩa là tốc độ của Chiến Thiên quá nhanh, nhanh tới mức bọn hắn không thể theo kịp.

Số 3 và Số 4 đều là những kẻ từng trải qua nhiều cuộc chiến khác nhau, vì thế bọn hắn sắc mặt ngưng trọng nhìn về Chiến Thiên.

Số 3 lên tiếng.

-Tên này thật sự quái lạ, chỉ là phạm nhân nhưng tốc độ rất nhanh, có vẻ như ta và ngươi phải hợp tác.

Số 4 nghe xong cũng gật đầu không phản bác.

Kinh nghiệm của bọn hắn cho thấy được tên phạm nhân trước mặt này thật sự không đơn giản.

Chiến Thiên nhìn hai người trước mặt đã muốn hợp tác lại đối phó mình, hắn cũng không lo lắng mà chỉ gật đầu rồi cười nói.

-Các ngươi đã làm ra lựa chọn chính xác, trước tiên tự giới thiệu ta tên Chiến Thiên, còn các ngươi đâu?

Số 4 về mặt lạnh lùng nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Chỉ là một tên phạm nhân sâu kiến, cũng muốn biết được danh tính bọn ta?

Nghe xong lời này Chiến Thiên thờ dãi một cái rồi lắc đầu, hắn nắm chặt hai tay lại, khí bắt đầu bao trùm toàn thân.

Hai người số 3 và số 4 nhanh chóng lấy ra vũ khí một thanh đao và một thanh kiếm, bọn hắn không biết thứ bao trùm toàn thân Chiến Thiên là gì, nhưng Chiến Thiên lại mang cho bọn hắn cảm giác nguy hiểm.

Nhìn hai người đã chuẩn bị sẵn sàng, Chiến Thiên gật đầu mở miệng.

-Nếu đã như vậy, các ngươi phải cẩn thận rồi.

Chiến Thiên vừa dứt lời thì hắn cũng nhanh chóng biến mất trước mặt hai người số 3 và số 4.

Số 3 bỗng dừng cảm giác sau lưng có nguy hiểm, hắn nhanh chóng cầm đao chém ra phía sau.

Nhưng hắn chỉ chém vào khoảng không, khiến hắn trợn mắt kinh ngạc, hắn luôn tin tưởng vào trực giác mà hắn đã rèn luyện sau bao nhiêu năm chiến đấu.

Vì thể hiện tại hắn chỉ chém vào khoảng không là do tốc độ của Chiến Thiên quá nhanh.

Ngay lúc này, số 4 cũng cảm giác được bên phải hắn mang tới cảm giác nguy hiểm, hắn nhanh chóng xoay người đưa kiếm lên đỡ.

Nhưng một giọng nói từ phía sau lưng hắn lại vang lên, khiến hắn chảy mồ hôi lạnh.

-Hai người các ngươi...quá chậm.

.....Hết Chương 89....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chiến Thiên vs Số 1

Chiến Thiên xuất hiện phía sau lưng số 4, hắn cũng không muốn đùa giỡn với hai người nên dùng sức đâm một cái vào lưng số 4.

Tốc độ Chiến Thiên quá nhanh khiến số 3 và số 4 phản ứng không kịp.

Số 3 chỉ thấy được số 4 bỗng dừng xoay người đưa kiếm lên đỡ, sau đó lại bay thẳng về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Hắn thầm kêu.

-Không tốt.

Sau đó cũng nhanh chóng cảnh giác.

Nhưng Chiến Thiên lại xuất hiện trước mặt của hắn, sau đó cũng mở miệng.

-Ta đã nói, các ngươi quá chậm.

Số 3 chỉ cảm giác được, cả thân thể hắn chấn động, sau đó cả người hắn cũng bị bắn bay thật nhanh về hướng mà số 4 đã bay.

Cả hai người lấy vận tốc kinh khủng đụng trúng hàng loạt tu sĩ dưới đất, những tu sĩ mà hai người đụng phải đều chỉ có một con đường chết, sau đó cả hai mới tiếp đất, tạo thành hai cái hố lớn.

Nằm trong hố lớn, cả hai người đều phun ra một ngụm máu, sau đó có chút khó khăn mà ngồi dậy.

Trong ánh mắt hai người đều phát ra thần sắc sợ hãi, chỉ sau một đợt tấn công của Chiến Thiên mà cả hai người đều bị trọng thương.

Phải biết rằng, cả hai người đều là Hóa Thần kì tu sĩ, tuy rằng chỉ là Hóa Thần tầng 7 cùng Hóa Thần tầng 6, nhưng y phục mà hai người mang đều là hai kiện Thiên cấp pháp khí mức phòng ngự kinh người.

Dù có là Luyện Hư kì tu sĩ cũng không thể làm hai người trọng thương sau một đợt tấn công.

Nhưng Chiến Thiên lại làm được.

Biểu hiện của Chiến Thiên khiến cả hai cảm thấy khiếp sợ.

Bên phía Thiên Vận Tông, rất nhiều đệ tử thấy được cảnh này nên nhanh chóng chạy về báo cáo.

Bạch Dạ nhận được tin tức, hắn không thể nào vui nổi, hắn biết rõ đối phó với Hóa Thần kì tu sĩ, Chiến Thiên dư sức làm được, nhưng trong ý định của hắn và Lục Mặc, thì bọn hắn muốn Chiến Thiên đối phó là Luyện Hư kì tu sĩ cơ.

Bạch Dạ nhanh chóng đứng dậy rồi tiến về phía chiến trường.

Bên phía khác, lúc này Khúc Hộ Pháp sắc mặt cũng âm trầm như nước, hắn vẫn chú ý tới Chiến Thiên cùng số 3 và số 4, sau khi thấy rõ ràng hai người đều không phải là đối thủ, hắn nhanh chóng ra lệnh.

-Bốn người các ngươi, mau nhanh chóng tới giúp số 3 và số 4.

Bốn người còn lại nhận lệnh rồi nhanh chóng bay đi.

Chiến Thiên bỗng dưng nhíu mày một cái, hần ngẩng đầu lên lại thấy bốn người đang bay tới, hần không lo lắng mà chỉ nở nụ cười vui vẻ.

Hần nhanh chóng lùi về sau một chút để sáu người trước mặt tụ họp.

Đây không phải là do Chiến Thiên khinh địch, hần chỉ muốn đối thủ mạnh hơn để có thể thỏa sức chiến đấu thôi.

Dưới sự dạy bảo của Lâm Thanh Phong, cùng sự tôn sùng với Sơn Goku, Chiến Thiên lúc này chỉ mong gặp được đối thủ mạnh hơn, hần cũng biết được nếu sáu người trước mặt đứng riêng lẻ thì cũng không đủ cho hần giết, vì thế hần mới lùi lại.

Bốn người đang bay tới đột nhiên thấy Chiến Thiên lùi lại, sắc mặt người nào cũng nở nụ cười âm hiểm.

Bọn hần nhanh chóng tụ họp với số 3 và số 4, đưa ra hai viên thuốc cho hai người uống vào.

Số 3 và số 4 khuôn mặt trắng bệch do trọng thương, sau khi uống vào hai viên thuốc mới có tí huyết sắc.

Số 3 phun ra một ngụm máu bầm rồi mở miệng.

-Các ngươi cẩn thận, tiểu tử phía trước rất cổ quái.

Bốn người mới tới đều gật đầu đồng ý, khi này bọn hần đứng ngoài quan sát đều thấy được Chiến Thiên rất mạnh.

Bốn người mới tới lần lượt là số 1, số 2, số 5 cùng số 6, bọn hần đều là những tử sĩ được thế lực phía sau nuôi lớn, vì thế cũng không có tên mà chỉ được đánh số, tu vi mạnh nhất sẽ là số 1, sau đó lùi về dần.

Số 1 nhíu mày một cái rồi lên tiếng.

-Đánh riêng lẻ không ổn, năm người các ngươi mau cùng ta họp trận.

Năm người phía sau đều gật đầu đồng ý, rồi nhanh chóng bày trận.

Bọn hần đều được luyện tập một trận pháp, có thể truyền sức mạnh của nhiều người vào một người, giúp người đó nâng cao tu vi trong một khoảng thời gian, yêu cầu trận pháp phải có ba người trở lên.

Ở đây tu vi cao nhất là số 1 – Hóa Thần tầng 9 tu sĩ, vì thế năm người còn lại đều lấy hần là trận tâm, truyền sức mạnh cho hần.

Chiến Thiên đứng ở phía ngoài, đã nhìn ra bọn hần muốn bày trận, nhưng hần cũng không ngăn cản, hai mắt hần phát sáng nhìn về sáu người trước mặt, miệng thì lầm bầm.

-Các ngươi cũng đừng để ta thất vọng a.

Sáu người bày trận, một lúc sau trận pháp được hình thành, tu vi của số 1 cũng từ Hóa Thần tầng 9 đạt đến Hóa Thần Viên Mãn.

Lúc này năm người khác cũng dừng lại, bọn hần đã truyền hết sức mạnh của mình cho số 1, hiện tại sắc mặt bọn hần đều trắng bệch, vì thế nhanh chóng lùi về.

Số 1 sau khi nhận được sức mạnh, hần nhắm mắt hít sâu một hơi, cảm nhận sức mạnh hiện tại một chút rồi mở mắt ra nhìn về Chiến Thiên.

Hai mắt Chiến Thiên cũng phát sáng mang theo tràn ngập chiến ý nhìn về số 1, hần không biết được những người này đã bày trận pháp gì, nhưng hiện tại tên trước mặt sức mạnh tăng lên nhiều lắm.

Chiến Thiên mở miệng.

-Ta đã chờ đợi lâu như vậy, ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng mới tốt.

Số 1 không nói gì, hần lấy ra vũ khí là một cây thương, mang theo vẻ mặt lạnh lùng nhìn Chiến Thiên.

Bốn phía tu sĩ đang giăng co cũng đồng thời yên tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên trời theo dõi trận đấu.

Bạch Dạ lúc này cũng bay tới, hần nhanh chóng thấy được chiến trường yên tĩnh, rồi lại nhìn về Chiến Thiên cùng số 1.

Tu vi hiện tại của số 1 là Hóa Thần Viên Mãn khiến Bạch Dạ bị dọa sợ, phải biết rằng Thiên Vận Tông chỉ có bốn người đạt tới Hóa Thần kì cảnh giới, nhưng mạnh nhất là Lục Mặc đạt tới Hóa Thần tầng 7, còn Bạch Dạ cũng chỉ đạt tới Hóa Thần tầng 4, hai người khác chỉ là Hóa Thần tầng 1 cùng Hóa Thần tầng 2.

Hiện tại trước mặt lại xuất hiện một tên Hóa Thần Viên Mãn, thì làm sao Bạch Dạ có thể không sợ?

Mặc dù đã biết trước phía bên địch thủ sẽ có ít nhất là một vị Luyện Hư kì, nhưng Hóa Thần Viên Mãn cũng không phải ăn chay.

Bạch Dạ cũng im lặng nhìn về Chiến Thiên, thầm cầu khẩn Chiến Thiên có thể đối phó được tên trước mặt.

Chiến Thiên cùng số 1 vẫn yên lặng nhìn nhau.

Một lúc sau, Chiến Thiên biến mất, đồng thời cùng một lúc, số 1 cũng biến mất.

Bạch Dạ cùng mọi người xung quanh tròn mắt há mồm, tốc độ của hai người quá nhanh, ngay cả Bạch Dạ cũng muốn không theo kịp thì nói gì tới những tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ xung quanh?

Xung quanh bầu trời bắt đầu xuất hiện chấn động, đây là những chấn động do Chiến Thiên cùng số 1 va chạm gây ra.

Những chấn động này nhanh chóng khiến tu sĩ hai phía bị thương.

Bạch Dạ nhíu mày một cái rồi nhanh chóng ra lệnh.

- Mau lùi về phía sau, nơi đây cũng không phải các ngươi có thể chịu nổi.

Bạch Dạ vừa hạ lệnh, các đệ tử của Thiên Vận Tông cũng nhanh chóng rút lui, đồng thời những tu sĩ bên kia cũng lùi về.

Chiến trường nhanh chóng chứa ra một khoảng đất rộng lớn.

Chiến Thiên cùng số 1 vẫn chưa dừng lại, bọn hắn đánh nhau ngày càng hăng hái, khiến cho khoảng đất dưới chân tạo thành nhiều hố sâu.

Bộ y phục mà Chiến Thiên đang mang, mặc dù rất nặng, nhưng cũng là một bộ Linh cấp pháp khí phòng ngự cũng rất cao, vì thế Chiến Thiên có thể dùng nó mà đỡ lấy những đường kiếm của Số 1.

Số 1 mặc dù càng đánh càng hăng, nhưng những đường kiếm của hắn lại không tạo thành tổn thương gì cho Chiến Thiên, còn những cú đâm của Chiến Thiên lại gây cho hắn chấn động không nhẹ.

Một lúc sau cả hai người đồng thời tách ra.

Lúc này những tu sĩ phía dưới mới nhìn rõ bộ dạng hiện tại của họ.

Chiến Thiên khuôn mặt hơi đỏ, hơi thở có chút gấp gáp, nhưng hắn vẫn nở nụ cười, vẻ mặt ngày càng hăng, trên người cũng không bị thương.

Còn số 1 thì thảm hại hơn, y phục của hắn bị Chiến Thiên đâm rách nhiều chỗ, khoe miệng còn mang theo máu tươi.

Nhìn sơ qua thì ai cũng biết được phần thắng lúc này đang thuộc về Chiến Thiên.

Những đệ tử Thiên Vận Tông lên tiếng hoan hô như sấm.

Mị Nguyệt hai mắt phát sáng nhìn về Chiến Thiên, còn Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt vẫn bình thường.

Nam Cung Mị Ảnh cũng biết được Chiến Thiên rất mạnh, vì thế kết quả này nằm trong dự đoán của nàng.

Số 1 cau mày nhìn Chiến Thiên một cái rồi mở miệng.

- Ngươi rất mạnh, ngươi là người mạnh nhất trong số những đối thủ ta gặp từ trước tới nay.

Đối với lời này, Chiến Thiên cũng gật đầu nở nụ cười.

- Tạ ơn đã khen tặng, ngươi cũng rất mạnh, nhưng thật sự rằng ngươi cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nghe xong lời này của Chiến Thiên, số 1 trầm mặc một chút, sau đó bỗng dưng hắn cười lớn.

- Haha, tốt một cái chỉ như vậy mà thôi, được lắm tiểu tử.

Số 1 thở ra một hơi rồi nói tiếp.

- Ngươi còn rất trẻ, và ngươi cũng rất mạnh, tính cách của ngươi cũng rất tốt, tuy chúng ta là địch nhân nhưng ta vẫn có chuyện muốn nhờ ngươi.

Chiến Thiên cau mày, không biết tên trước mặt đang muốn làm gì, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Số 1 thở ra một hơi rồi nói.

-Ta cùng nắm tên phía sau thật ra là sáu huynh đệ, từ nhỏ đã từng rất thân thiết...

....Hết Chương 90....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chiến Thiên vs Số 1 (2)

Số 1 vẫn tiếp tục nói.

-Lúc nhỏ chúng ta cùng lớn lên tại một ngôi làng nhỏ, tên gọi Đại Nguơ Thôn, nằm gần Đại Nguơ Sơn, dân làng sinh sống bằng cách đánh bắt thú rừng cùng được liệu hái được trên Đại Nguơ Sơn, tuy nghèo khó nhưng rất yên bình, ta nhớ rõ lúc đó ta được gọi là Đại Cầu.

Chiến Thiên vẫn tiếp tục lắng nghe, và không ngắt lời.

-Sáu huynh đệ chúng ta còn có thêm một vị muội muội kết nghĩa là tiểu Liên, nàng rất thiện lương, cả sáu người bọn ta đều rất yêu thương nàng.

-Nhưng lúc đó thảm kịch đã tới, ngôi làng của bọn ta đều bị tàn sát, chỉ có sáu người bọn ta trùng hợp đang ở ngoài nên vẫn còn sống.

-Khi bọn ta trở về, thì cả ngôi làng đều bị thiêu trụi, lúc đó tất cả đều sống sờ.

-Đợi đến khi ngọn lửa lắng xuống, chúng ta mới dám bước vào làng.

Số 1 nói tới đây, ánh mắt của hắn có chút ửng hồng.

-Tất cả mọi thôn dân đều chết hết, chẳng còn ai sống sót.

-Chúng ta đều như những tên điên, lo lắng đi tìm tiểu Liên, nhưng chỉ có nàng là chúng ta không tìm được.

Chiến Thiên nhíu mày một cái rồi mở miệng.

-Như vậy, ngươi muốn ta đi tìm nàng?

Số 1 gật đầu.

-Sáu người bọn ta lúc đó, đã mai táng toàn bộ dân làng, khi đó bọn ta mới 8 tuổi.

-Sáu tên tiểu hải tử cắn răn đào đất rồi chôn từng người.

-Bọn ta đã quyết tâm tìm cách trở nên mạnh mẽ hơn rồi tìm kiếm tiểu Liên, vì thế bọn ta mới trở thành như hiện nay.

Số 1 nói xong rồi lại nhìn về năm vị huynh đệ của mình.

-Tất cả bọn hắn đều đã bị tẩy não thành tử sĩ, chỉ riêng một mình ta là vẫn giữ được một chút ký ức từ khi còn nhỏ.

-Ta biết được ngươi rất mạnh, trận chiến của hai chúng ta nhất định phải có một người chết, vì thế ta muốn nhờ ngươi tìm kiếm tiểu Liên giúp bọn ta.

Số 1 nói xong thì lại lấy ra một con búp bê cũ nát được làm bằng vải.

-Đây là con búp bê mà tiểu Liên thích nhất lúc còn nhỏ, ngươi chỉ cần đưa nó cho nàng là được.

Chiến Thiên nhíu mày một cái rồi cũng tiếp nhận con búp bê.

Cầm trên tay con búp bê, Chiến Thiên gật đầu đem con búp bê cất vào người, sau đó nói.

-Ngươi yên tâm, nếu sau trận chiến này ta còn sống, thì ta sẽ thay các ngươi đi tìm nàng.

Số 1 gật đầu rồi mở miệng.

-Được, như vậy đòn kế tiếp ta sẽ sử dụng một kích mạnh nhất của ta, ngươi phải cố gắng sống sót a.

Số 1 nói rồi ngay lập tức lùi ra một khoảng, Chiến Thiên cũng gật đầu đồng ý.

Ngay lúc số 1 lùi ra, thì 5 người huynh đệ của hắn cũng bước đến phía sau.

Số 1 ngăn người một cái rồi mở miệng.

-Các người tránh ra.

Nhưng năm người phía sau không ai động thân, số 2 lên tiếng.

-Đại ca, không phải lúc trước chúng ta đã nói rằng sẽ cùng nhau đi tìm tiểu Liên a?

Số 1 hơi sững sờ một cái, ánh mắt hắn lại đỏ ửng, nói từng câu đứt quãng.

-Các người... các người...

Cả năm người đều nở nụ cười nhìn số 1.

Lúc này số 1 lau nước mắt, rồi gật đầu, sau đó lại nhìn về Chiến Thiên rồi mở miệng.

-Tiểu tử, hiện tại sáu người chúng ta sẽ hợp lực đánh ra một kích mạnh nhất, người cũng nên cẩn thận a.

Chiến Thiên nhìn sáu người muốn hợp lực, hắn cũng không ngăn cản mà chỉ gật đầu rồi nói.

-Nếu vậy, ta cũng sẽ tung ra một kích mạnh nhất của ta, các người cũng cố gắng a.

Số 1 gật đầu rồi nhìn sang năm người huynh đệ của mình, sau đó lại nói.

-Các huynh đệ, chúng ta lên a.

Năm người còn lại đều gật đầu sau đó bọn hắn tiếp tục truyền thêm sức mạnh cho số 1.

Số 1 cũng không nhiều lời mà bắt đầu súc thế rồi chuẩn bị ra đòn mạnh nhất.

Chiến Thiên nhìn bọn hắn đã chuẩn bị thì cũng gật đầu, khi lại bao phủ toàn thân hắn, sau đó hắn đưa hai tay về phía trước, rồi lại kéo sang một bên để ngang bụng, hắn cũng không quên mở miệng.

-Bạch tiền bối, hãy ra lệnh cho mọi người lùi về xa hơn.

Bạch Dạ nghe xong lời này thì nhíu mày một cái, nhưng hắn cũng không chậm trễ, nhanh chóng ra lệnh cho đệ tử Thiên Vận Tông lùi về phía sau.

Bạch Dạ cũng biết được, với thực lực của Chiến Thiên và số 1 thì một kích mạnh nhất của bọn họ uy lực sẽ không nhỏ đi đâu.

Chiến Thiên sau khi nói xong cũng không thêm đề ý, hắn bắt đầu mở miệng.

-Ka...me...ha...me...

Số 1 cũng đã chuẩn bị xong, năm người bên kia sau khi truyền hết sức mạnh vào người hắn thì cũng rơi xuống tất thở.

Cảm giác được năm vị huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng mình đã chết, hai mắt số 1 ươn ướt, hắn cắn chặt răng để không nhìn lại, hắn đưa mắt nhìn về Chiến Thiên rồi hét to.

-Tiểu tử, đây là một đòn mạnh nhất của ta, mau tiếp chiêu Vạn Kiếm Trảm.

Số 1 nhanh chóng xuất chiêu, xung quanh thân thể hắn nhanh chóng hiện ra hàng vạn đạo kiếm khí, bay thật nhanh về phía Chiến Thiên.

Nhìn kiếm khí bay đến, Chiến Thiên vẫn không hoảng loạn, hắn cũng đưa hai tay ra phía trước hô lên một tiếng.

-Haaaa...

Từ giữa hai lòng bàn tay của Chiến Thiên xuất hiện ra một đạo ánh sáng, nhanh chóng bay tới phía trước.

Kamehameha cùng Vạn Kiếm Trảm hai đòn thể đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn cùng với ánh sáng chói mù mắt người xem.

Bạch Dạ đứng gần nhất cũng bị ảnh hưởng nhiều nhất, chấn động do hai đòn thể gây ra khi va chạm nhanh chóng làm Bạch Dạ phun máu.

Những tên đệ tử của Thiên Vận Tông cùng những tu sĩ khác mặc dù đã lui ra xa nhưng vẫn bị chấn động làm thành trọng thương.

Hơn một nửa tu sĩ của hai bên đều mất sức chiến đấu, không thể đứng dậy.

Vô Cực Tử lúc này cũng nhanh chóng xuất hiện che chở cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt, vì thế hai người không có chuyện gì.

Mị Nguyệt có chút kinh dị nhìn xung quanh, hiện tại khu vực mà Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt đang đứng, chỉ có hai nàng vẫn đứng vững, còn lại tất cả đều nằm rạp xuống.

Lâm Thanh Phong cùng Lục Mặc đều ngồi ở Thiên Vận Tông cũng cảm giác được chấn động.

Lục Mặc nhanh chóng bay đi, Lâm Thanh Phong thì nhíu mày nhìn về hướng này rồi tự lẩm bẩm.

-Chiến Thiên đã dùng hết sức sao?

Trầm tư suy nghĩ một chút, cuối cùng Lâm Thanh Phong cũng không để ý mà tiếp tục nấu ăn.

Một bên khác, Chiến Thiên vẫn cùng Số 1 dẫn co, cả hai người đều chảy ra mồ hôi nhưng không ai nhường ai.

Hai chiêu thức va chạm khiến mặt đất cũng bị toát ra một cái hố lớn.

Đúng lúc này dị biến cũng phát sinh.

Khúc hộ pháp ở phía sau đột nhiên ra tay.

Người hấn đánh chính là Số 1.

Số 1 bỗng dưng bị đánh lén khiến hấn phân tâm.

Vì thế mà Vạn Kiếm Trảm cũng không chịu nổi Kamehameha, nên vỡ nát.

Kamehameha nhanh chóng bay đến trước mặt Số 1.

Số 1 hai mắt không dám tin nhìn về Khúc hộ pháp, hấn mở miệng.

-Tại sao?

Đáp lại hấn chỉ có giọng nói lạnh lùng của Khúc Hộ Pháp.

-Thứ sâu kiến như ngươi mà cũng muốn động đến Thánh Nữ? Vì thế ngươi có thể đi chết rồi.

Số 1 hai mắt kinh ngạc nhìn về Khúc Hộ Pháp.

Từ trong câu nói của Khúc Hộ Pháp, hấn cũng hiểu được, tiểu Liên đã trở thành Thánh Nữ, vì thế mặc cho sáu huynh đệ hấn tìm kiếm cũng tìm không ra.

Nhưng số 1 cũng chỉ suy nghĩ tới đây thôi, đòn Kamehameha đã bao phủ lấy cả người hấn, kéo hấn bay thật xa, một lúc sau thì phát nổ, số 1 cũng tan thành mây khói.

Chiến Thiên khuôn mặt có chút âm trầm nhìn về Khúc Hộ Pháp.

Dị biến lúc này hấn cũng cảm nhận được, nhưng vì chiêu thức đã xuất ra cũng không thể thu lại, nên hấn chỉ đành nhìn Số 1 tan thành mây khói.

Chiến Thiên thật sự tức giận, hấn nhìn Khúc Hộ Pháp với hai mắt tràn ngập sát ý.

Khí bắt đầu bao phủ toàn thân, hấn nhanh chóng lao đến Khúc Hộ Pháp, miệng hét lớn.

-Ngươi đi chết.

Nhưng đối mặt với Chiến Thiên, Khúc Hộ Pháp nở nụ cười khinh thường, phải biết rằng hấn là Luyện Hư kì tu sĩ, mặc dù chỉ là Luyện Hư kì tầng 1 nhưng hấn mạnh hơn Hóa Thần Viên Mãn nhiều lắm.

Hiện tại thực lực của Chiến Thiên chỉ có thể đánh ngang với Hóa Thần Viên Mãn thôi, vì thế hấn cũng không để Chiến Thiên vào mắt.

Khúc Hộ Pháp nhẹ nhàng phát tay, Chiến Thiên đã nhanh chóng bị đánh văng.

Chiến Thiên bị đánh văng ra một bên, té xuống đất tạo thành một cái hố, miệng hấn phun máu.

Chiến Thiên nhanh chóng đứng dậy, hai mắt hấn vẫn tràn đầy sát khí nhìn về Khúc Hộ Pháp.

Lúc này Bạch Dạ bay tới trước mặt Chiến Thiên, lắc đầu với hấn một cái rồi nhìn lên Khúc Hộ Pháp.

Khúc hộ pháp nở nụ cười khinh thường nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Hôm nay chúng ta chỉ tới đây đánh một trận nho nhỏ, vài ngày sau chúng ta lại tới lần nữa, các ngươi nhanh chóng giao ra đồ vật, lần sau không chỉ có mỗi mình ta.

Khúc Hộ Pháp nói xong cũng không thèm nhìn lại, hấn quay đầu phát tay cho những tên tu sĩ phía sau rồi đi.

Nhìn Khúc Hộ Pháp ung dung rồi đi, Chiến Thiên cắn rặn một cái sau đó đứng dậy.

Bạch Dạ tưởng rằng hấn muốn đuổi theo nên giơ tay ngăn cản, nhưng Chiến Thiên cũng không muốn đuổi theo, hấn chỉ muốn đi tìm năm vị huynh đệ của số 1.

Tiến về hướng mà năm người huynh đệ của số 1 đang nằm đó, hấn cúi đầu rồi nói.

-Xin các vị tin tưởng ta, ta sẽ cố gắng hoàn thành nguyện vọng mà các vị đã giao phó.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt cũng tiến lại gần, nhìn xác năm người đang nằm đó, hai nàng cũng thở dài một hơi.

Trận chiến hôm nay, mặc dù Khúc Hộ Pháp đã rút lui, nhưng Thiên Vận Tông cũng không vui vẻ nổi.

.....Hết Chương 91.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Nếu ngươi yếu, thì bọn hấn được gọi là gì?

Tới chiều, trận chiến cũng kết thúc, bọn người Chiến Thiên ử rũ trở về, khuôn mặt người nào cũng toát ra vẻ lo lắng.

Lâm Thanh Phong nhìn sắc mặt bọn hấn một chút rồi mở miệng.

-Mọi người không sao chứ?

Chiến Thiên trầm mặc không trả lời, hấn chỉ cúi đầu với Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi rồi mở miệng kể cho Lâm Thanh Phong mọi chuyện.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, nhìn về Chiến Thiên rồi cũng thở dài một hơi.

Sau đó hấn lên tiếng.

-Chiến Thiên, ngươi tới đây với ta.

Chiến Thiên vẫn cúi đầu trầm mặc, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong gọi, hấn vẫn bước theo.

Bước ra khoảng sân trống, Lâm Thanh Phong đứng chấp tay nhìn Chiến Thiên.

Chiến Thiên vẫn không ngẩng mặt nói chuyện.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lớn tiếng.

-Chiến Thiên.

Chiến Thiên giật mình một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy Chiến Thiên đã chăm chú, hấn mới nói tiếp.

-Ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi lại ử rũ?

Chiến Thiên trầm mặc một lúc rồi nói.

-Tại đệ tử quá yếu.

Nghe xong lời này Lâm Thanh Phong lại mở miệng.

-Ngươi nói cho ta biết tính tới thời điểm hiện tại, ngươi đã tu luyện được bao nhiêu lâu?

Chiến Thiên tính toán một chút rồi trả lời.

-Đã được hơn hai tháng thừa sư phụ.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi tiếp tục mở miệng.

-Vậy ngươi có biết, Bạch Dạ tu luyện bao lâu? Còn có Lục Mặc tu luyện bao lâu?

Chiến Thiên lắc đầu.

Đúng lúc này, Bạch Dạ cùng Lục Mặc xuất hiện, nghe tới câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Bạch Dạ mở miệng.

-Từ khi tu luyện, ta đã tu luyện được bốn ngàn năm, còn Lục Mặc tông chủ đã tu luyện được sáu ngàn năm.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, rồi lại nhìn Chiến Thiên.

-Lục Mặc tu luyện sáu ngàn năm mới đạt tới cảnh giới hiện tại, mà bị ngươi một tên tu luyện chưa tới ba tháng treo lên đánh, vậy mà ngươi còn nói ngươi yếu?

-Nếu ngươi yếu, thì bọn hắn được gọi là gì?

Lục Mặc ghen hờn, nhưng chuyện hắn bị Chiến Thiên treo lên đánh là sự thật, hắn cũng không có cách nào chối cãi.

Chiến Thiên vẫn trầm mặc mà không trả lời, hắn không biết phải trả lời như thế nào.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

-Ta hỏi những chuyện này cũng không phải gì khác, cái ta muốn là giúp ngươi có thêm tự tin.

Dừng một chút Lâm Thanh Phong lại tiếp tục.

-Ngươi chỉ gặp được một tên mạnh hơn ngươi, mà ngươi nhìn hiện tại ngươi như thế nào? Cả người thì uể oải, không có sức sống.

-Ngươi phải biết rằng ngươi là một thiên tài, nhưng cái ngươi thiếu chính là thời gian tu luyện, chỉ cần cho ngươi đủ thời gian, thì ngươi có thể treo lên đánh bất cứ ai trên toàn đại lục này.

-Nhưng đó chỉ là khi ngươi có đủ thời gian, còn hiện tại ngươi không có, vì thế ngươi phải cố gắng hơn nữa, ngươi chỉ có thể tiếp tục đối đầu với kẻ mạnh hơn ngươi, rồi từ đó siêu việt bọn hắn.

-Ngươi không có con đường nào khác để đi.

-Cũng như Son Goku, ta đã từng kể với ngươi, hắn một đường từ một kẻ yếu ớt nhất trở thành mạnh nhất là tại sao?

-Là do hắn có một viên kiên định không sợ thất bại chỉ tâm, hắn chỉ mong muốn đối đầu với kẻ mạnh, từ đó siêu việt giới hạn bản thân hắn.

-Còn ngươi thì sao? Ngươi chỉ mới gặp được một kẻ mạnh hơn ngươi, mà ngươi đã mất hết ý chí chiến đấu? Như vậy thì làm sao ngươi có thể mạnh hơn? Làm sao có thể báo thù cho mẫu thân ngươi?

Chiến Thiên nghe xong thì hai mắt cũng dần có thêm tự tin, hắn trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu.

Trong hai mắt Chiến Thiên lúc này tràn ngập chiến ý, hắn cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Xin sư phụ chỉ dạy đệ tử.

Nhìn vẻ mặt kiên định của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười, quay đầu nhìn Lục Mặc rồi nói.

-Không biết Thiên Vận Tông các ngươi có thể luyện khí a? Ta muốn các ngươi luyện chế giúp hắn một bộ y phục.

Lục Mặc hơi sững sờ một chút, rồi nhanh chóng gật đầu trả lời.

-Đương nhiên là có, bọn ta có thể luyện khí.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì gật đầu, sau đó hắn đi vào phòng, lấy từ nhắt trữ vật ra một viên than đá, hắn mài nhỏ một chút, rồi lại lấy một tờ giấy, sau đó vẽ lên đó một bộ y phục.

Hải lòng nhìn tác phẩm của mình, Lâm Thanh Phong lại cầm tờ giấy đưa cho Lục Mặc rồi nói.

-Xin người giúp ta luyện chế một bộ y phục như trên hình vẽ, tiêu tốn bao nhiêu thì hãy nói lại với ta, ta sẽ trả đủ.

Lục Mặc nhìn kiểu dáng một chút rồi gật đầu, cầm lấy tờ giấy mở miệng.

-Được, cho bọn ta thời gian 3 ngày, 3 ngày sau ta sẽ mang đến.

Lục Mặc nói xong cũng không ở lại, mà cầm lấy tờ giấy rồi rời đi.

Chiến Thiên có chút tò mò nhìn Lâm Thanh Phong, hắn không biết Lâm Thanh Phong đang muốn làm gì.

Nhìn Chiến Thiên tò mò, Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Ta muốn luyện chế cho người một bộ y phục giống như Son Goku, hy vọng người khi mặc bộ y phục này thì sẽ nhớ đến những lời ta nói hôm nay.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng rồi nhanh chóng gật đầu.

-Xin sư phụ yên tâm

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, vỗ vai Chiến Thiên rồi nói.

-Rất tốt, như vậy hiện tại cũng không có chuyện gì, mau trở vào ăn cơm, hai vị sư mẫu của người, còn có Mị Nguyệt vẫn đang đợi.

Bạch Dạ vẫn đứng một bên, hắn xoắn xuýt một chút rồi mở miệng.

-Lần sau cũng không phải dễ dàng, ta sợ lần sau kết quả cũng không phải như vậy.

Đối với lời này, Lâm Thanh Phong lắc đầu cười rồi nói.

-Không sao, lần sau ta sẽ ra tay.

Bạch Dạ có chút chần chừ, nhưng hắn cũng không biết nói gì hơn là đành thở dài rồi bay đi.

Trở lại bàn ăn, Mị Nguyệt cùng Nam Cung Mị Ảnh có chút lo lắng, nhưng Lâm Thanh Phong cũng nói.

-Cứ yên tâm mà ăn, lần sau ta sẽ ra tay.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới nở nụ cười rồi bắt đầu dùng cơm.

Mị Nguyệt vẫn có chút không tin tưởng, nhưng Chiến Thiên cũng mở miệng.

-Đừng lo lắng, sư phụ rất mạnh.

Mị Nguyệt lúc này mới yên tâm lại, nàng tin tưởng rằng Chiến Thiên sẽ không lừa nàng.

Cả năm người lúc này đều vui vẻ mà ăn.

Sau khi ăn xong Chiến Thiên lại tiếp tục hăng hái luyện tập, nhìn vẻ mặt Chiến Thiên lúc này khiến cho Lâm Thanh Phong rất hài lòng.

Mị Nguyệt cùng Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục luyện tập, lúc này Vô Cực Tử cũng xuất hiện mà chỉ đạo hai người.

Sau khi nhìn biểu hiện của Chiến Thiên, Mị Nguyệt cũng muốn trở nên mạnh hơn, nàng cũng tự hiểu bây giờ nàng và Chiến Thiên có một khoảng cách rất xa cần nàng phải tự mình cố gắng mà bù đắp vào.

Ba ngày sau đó...

Lục Mặc xuất hiện, hắn mang theo bộ y phục mà Lâm Thanh Phong đã nhờ luyện chế.

Nhìn Lục Mặc đã tới, trên tay còn mang theo bộ y phục, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Y phục nhanh như vậy mà đã làm xong a? Giá cả thế nào, ta sẽ trả.

Lục Mặc lắc đầu rồi trả lời.

-Không cần, đây cũng coi như là Chiến Thiên đã trợ giúp bọn ta, nên bọn ta làm ra bộ y phục này để trả ơn cho hấn, ngoài ra ta còn làm thêm một bộ thủ sáo giúp hấn tăng thêm một ít chiến lực, quan trọng hơn là những món đồ này không cần linh lực để thôi động vì thế rất thích hợp với Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong cũng không xoắn xuýt nhiều về vấn đề này, hấn nhanh chóng xem xét y phục mà Lục Mặc đưa tới.

Lục Mặc nhìn Lâm Thanh Phong xem xét y phục rồi mở miệng.

-Thiên Vận Tông bọn ta cũng không được tính là lớn, vì thế nên chỉ có thể luyện được Thiên Cấp Pháp Khí, bộ y phục này cũng là một bộ Thiên Cấp Pháp Khí, sức phòng ngự không tệ, ngoài ra còn có thể tự động biến hóa lớn nhỏ phù hợp cho người sử dụng.

Lâm Thanh Phong gật đầu, bộ y phục hấn cầm trên tay có cảm giác không tệ, hấn mở miệng gọi to.

-Chiến Thiên, mau ra đây a.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Chiến Thiên cũng nhanh chóng xuất hiện trước mặt.

Chiến Thiên cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Sư phụ gọi đệ tử.

Lâm Thanh Phong đưa cho Chiến Thiên bộ y phục rồi nói.

-Đây là bộ y phục mấy ngày trước mà ta đã nhờ Lục Mặc làm, ngươi hãy mặc thử xem.

Lục Mặc cũng mỉm cười gật đầu nhìn Chiến Thiên.

Chiến Thiên có hơi sững sờ một lát, sau đó hấn nhanh chóng vui vẻ cầm lấy bộ y phục rồi cúi người.

-Tạ ơn sư phụ.

Lục Mặc nụ cười cứng ngắc trên mặt, nhưng nhìn vẻ mặt vui vẻ của Chiến Thiên hấn cũng không muốn mở miệng.

Chiến Thiên nhanh chóng chạy vào trong thay ra bộ y phục của mình, rồi mặc vào bộ y phục mới.

Đây là một bộ y phục có hai lớp áo, một áo thun ngắn tay màu xanh sẫm ở trong, còn bên ngoài là một bộ y phục khác màu cam, đai lưng cùng giày màu xanh sẫm, cộng thêm đôi thủ sáo màu xanh.

Chiến Thiên thay xong y phục, hấn vui vẻ tự nhìn mình một chút rồi lại nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cùng Lục Mặc đánh giá một chút Chiến Thiên hiện tại, rồi đồng thời gật đầu.

Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Rất tốt, ngươi đã mặc bộ y phục này, ta cũng không muốn ngươi lại như vài ngày trước.

Chiến Thiên nhanh chóng gật đầu rồi vỗ ngực.

-Sư phụ yên tâm, ta đã biết được.

Hiện tại mặc được bộ y phục này, Chiến Thiên như trở thành một người khác, hai mắt hấn toát ra thần sắc tự tin, cũng không như những ngày trước sau khi tham gia chiến đấu rồi ù dột trầm mặc.

.....Hết Chương 92.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Như vậy, ta có thể đàn thử một bài a?

Đã qua một tuần sau trận chiến lúc trước.

Những ngày này, Thiên Vận Tông đệ tử đang nhanh chóng hồi phục vết thương.

Bọn hắn cũng tự biết được rằng một trận chiến khác sắp diễn ra vì thế không ai dám buông lỏng.

Bầu không khí hiện tại của Thiên Vận Tông hơi u ám, mọi người đều không thể vui vẻ nổi.

Tất cả đệ tử đều trầm mặc, nhưng chỉ riêng một mình Mị Nguyệt vẫn nở nụ cười vui vẻ, mấy ngày nay nàng dẫn theo Chiến Thiên đi dạo khắp nơi mà không để ý xung quanh.

Chiến Thiên lúc đầu còn có chút lúng túng, nhưng sau vài ngày hắn cũng quen thuộc.

Hai người nắm tay nhau đi dạo khắp nơi, dưới ánh mắt ghen tị của những tên nam đệ tử.

Mị Nguyệt là đệ tử của Đại Trưởng Lão Bạch Dạ, nàng là thiên tài, nhan sắc của nàng không nhỏ, lại còn chưa có đạo侣 vì thế đa phần nam đệ tử Thiên Vận Tông đều xem nàng như nữ thần.

Nhưng từ khi nàng gặp Chiến Thiên thì nàng liền bị câu dẫn chạy mất, vì thế đã khiến cho biết bao trái tim nam đệ tử tan nát.

Hai người Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt có thể đi dạo vui vẻ yên ổn dưới những cặp mắt ghen tị như vậy, nguyên nhân chính là do vài ngày trước thực lực của Chiến Thiên biểu hiện ra quá kinh người khiến bọn hắn không dám gây chuyện.

Hôm nay Mị Nguyệt lại dẫn theo Chiến Thiên đi tới Bảo Khố Phòng, trước cổng có hai tên đệ tử đang đứng thủ hộ.

Mị Nguyệt vui vẻ giới thiệu.

-Đây là Bảo Khố Phòng, cũng là nơi mà tông môn bọn ta cất giấu bảo vật.

Chiến Thiên nở nụ cười gật đầu, thật sự hắn cũng không muốn tới đây mà chỉ muốn ở nhà tu luyện, nhưng mấy ngày nay chỉ cần ở cùng Mị Nguyệt thì hắn liền vui vẻ.

Mặc kệ nàng dẫn hắn tới đâu hắn cũng vui vẻ đi theo mà không một lời phản nản.

Mị Nguyệt nhìn hai tên đệ tử thủ vệ rồi nói.

-Làm phiền hai người mở cửa.

Hai tên thủ vệ nở nụ cười khổ nhìn nhau một cái, rồi cũng nghe lời nàng mà mở cửa.

Trong tâm bọn hắn, nàng là nữ thần và nàng còn là đệ tử của Đại Trưởng Lão, vì thế bọn hắn cũng không muốn làm trái lời nàng.

Chiến Thiên gãi đầu, có chút xoắn xuýt rồi nói.

-Ta thấy không ổn lắm đâu...

Nghe xong lời này Mị Nguyệt hừ một tiếng rồi nói.

-Không sao, người là người đã đứng ra cứu nguy cho tông môn, nếu người vào đây lấy vài món đồ thì bọn hắn sẽ không nói gì.

Không biết được Bạch Dạ sẽ cảm thấy thế nào khi nghe Mị Nguyệt nói lời này, phải biết bộ y phục Chiến Thiên đang mặc trên người là do tông môn tự dùng tài liệu luyện chế ra, bọn người Lâm Thanh Phong làm gì bỏ một chút tiền nào?

Chiến Thiên lại gãi đầu rồi nở nụ cười khổ, sau đó cũng mặc cho Mị Nguyệt kéo hắn vào Bảo Khố Phòng, hắn cũng muốn tham quan một chút.

Bảo Khố Phòng của Thiên Vận Tông cũng không nhỏ, có rất nhiều bảo vật được đặt trên tủ, mỗi bảo vật đều được đặt trên một ngăn tủ riêng và có một bảng thông báo nhỏ để viết tên những bảo vật và cấp độ của chúng.

Mị Nguyệt kéo tay Chiến Thiên vào Bảo Khố Phòng, nàng vui vẻ chỉ hắn lai lịch của những bảo vật mà nàng biết được.

Chiến Thiên nhìn có hơi giống tên nhà quê mới lên thành phố, hắn hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây, rồi lại hỏi Mị Nguyệt những thứ mà hắn không biết được.

Mị Nguyệt cũng nở nụ cười rồi nói cho hắn nghe.

Dạo quanh Bảo Khố Phòng một lúc, Chiến Thiên lại nhìn thấy một vật được đặt vào một ngăn tủ riêng, hắn có chút tò mò chỉ vào rồi hỏi Mị Nguyệt.

-Vật trên kia là gì a? Tại sao nhìn giống như là một cây đàn, nhưng ta thấy kiểu dáng nó lại không phải?

Mị Nguyệt nhìn về phía Chiến Thiên đã chỉ, nàng mới gật đầu trả lời.

-Ta cũng không biết, nhưng lúc trước ta từng nghe sư phụ nói, đó thật là một cây đàn, nó được lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay, nhưng hiện nay cũng không ai có thể sử dụng nó.

Chiến Thiên hai mắt tò mò nhìn về “cây đàn” một chút, trước “cây đàn” cũng có một bảng thông báo nhỏ, nhưng trên đó cũng chỉ toàn dấu “???”, cũng tức là không ai biết “cây đàn” trước mặt tên gọi là gì.

Chiến Thiên đánh giá một chút rồi hắn đưa tay lấy xuống.

Nhưng lúc này hắn liền nhũn mảy, hai tay hắn trầm xuống vì sức nặng của “cây đàn”.

Hắn nhanh chóng dùng sức để cầm lấy “cây đàn”, hắn gặp chút khó khăn để đưa “cây đàn” trở lại gần tủ.

Buông cây đàn ra, hắn mới thở ra một hơi rồi nói.

-Không hổ là đồ vật từ thời thượng cổ, nặng như vậy thì làm sao có thể đàn a.

Mị Nguyệt nở nụ cười, sau đó nàng lắc đầu rồi nói.

-Vấn đề không phải là do sức nặng của nó, mà là thật không ai biết cách sử dụng nó để đàn ra một bài hát nào cả.

-Ngươi cũng biết, chúng ta thường dùng đàn tranh, đàn bầu,... nhưng kiểu dáng của cây đàn này rất lạ, nó mang theo một cái thùng thật lớn và cổ đàn thật dài.

-Đây là một loại đàn khác có thể được sử dụng từ thời thượng cổ nhưng hiện tại cách sử dụng nó đã bị thất truyền.

Chiến Thiên nghe xong thì gật đầu, hắn trầm tư một lúc, sau đó hai mắt phát sáng rồi nói.

-Như vậy ta có thể mang nó đi không?

Mị Nguyệt hơi ngạc nhiên một chút, sau đó lại hỏi.

-Có thể, vì để lại đây cũng không làm được gì, nhưng ngươi muốn đem nó đi đâu?

Chiến Thiên gật đầu một cái rồi trả lời.

-Ta nghĩ sẽ mang nó về cho sư phụ thử một chút, hắn là sư phụ sẽ biết cách sử dụng.

Mị Nguyệt trợn mắt, nói đùa cái gì? Lâm Thanh Phong chỉ là một thanh niên trông hơn 20 tuổi thôi, hắn làm sao có thể biết được cách sử dụng cây đàn cổ mà ngay cả sư phụ nàng Bạch Dạ cũng không biết dùng a?

Nhìn ra vẻ mặt của Mị Nguyệt, Chiến Thiên mới nói.

-Đừng xem thường sư phụ, nhìn sư phụ như vậy thôi nhưng thật ra hắn rất giỏi.

Chiến Thiên nói với vẻ mặt đầy sùng bái, Mị Nguyệt cũng thở ra rồi không ngăn cản, nàng lại trả lời.

-Cũng được, nhưng nếu sư phụ ngươi không thể sử dụng, thì chúng ta sẽ mang trả lại được chứ?

Chiến Thiên nở nụ cười rồi gật đầu đồng ý.

Mị Nguyệt cũng đưa tay thu “cây đàn” vào nhẫn trữ vật rồi dẫn theo Chiến Thiên ra khỏi phòng.

Mỗi đệ tử muốn từ Bảo Khố Phòng mang ra vật gì thì cũng phải trải qua đăng kí với thủ vệ.

Mị Nguyệt cũng không ngoại lệ, nàng tới gần hai đệ tử thủ vệ rồi nói.

-Phiên phức các ngươi ghi chép một chút, ta sẽ mượn cổ cầm vài ngày.

Hai vị đệ tử thủ vệ có chút sững sờ, nhưng bọn hắn cũng không hỏi nhiều mà nhanh chóng gật đầu ghi chép lại.

Chờ đợi bọn hắn ghi chép xong, lúc này Mị Nguyệt lại nắm tay Chiến Thiên sau đó rời đi, hai người cùng nhau trở về tiểu viện của Bạch Dạ.

Lúc này Lâm Thanh Phong đang ngồi trên bàn đá giữa sân, vừa uống trà suy nghĩ, không biết vài ngày sau hắn nên đưa Nam Cung Mị Ảnh tới thế giới

nào trong sách đề tu luyện.

Nhìn thấy Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nhanh chóng tiến tới rồi ôm quyền.

-Sur phụ, Phong tiền bối.

Mấy ngày nay, Mị Nguyệt phải gọi Lâm Thanh Phong là Phong tiền bối, mặc dù nàng có chút khó chịu vì phải gọi như vậy, nhưng vì sư phụ nàng bắt ép nên nàng cũng đành chấp nhận.

Lâm Thanh Phong cũng đã để ý tới Chiến Thiên trở về, hần gật đầu nở nụ cười rồi trả lời.

-Đã về rồi, hai người đi chơi vui vẻ a?

Chiến Thiên có chút ngại ngùng gãi đầu một cái, Mị Nguyệt cũng xấu hổ cúi đầu.

Nhưng Chiến Thiên nhanh chóng mở miệng.

-Sư phụ, bọn ta nhìn thấy một cây cổ cầm rất lạ, vì thế muốn đưa người xem thử.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, không biết trong mắt Chiến Thiên hần đã trở thành người như thế nào rồi, mà gặp thứ gì không biết là Chiến Thiên lại đi hỏi hần.

Lúc trước là một tên nhân viên, thời đại học cũng có học một chút đàn guitar cùng sáo trúc, nhưng đâu có nghĩa là loại đàn nào Lâm Thanh Phong cũng biết?

Nhưng nhìn hai mắt phát sáng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng không nở từ chối, vì thế hần uống một ngụm trà rồi nở nụ cười trả lời.

-Như vậy các người cứ đem ra ta xem thử, ta cũng không chắc có thể đàn được, nhưng có lẽ sẽ nhìn ra được một ít.

Chiến Thiên nhanh chóng gật đầu rồi nháy mắt ra hiệu với Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt thở ra một hơi rồi cũng nhanh chóng lấy ra cổ cầm.

Mị Nguyệt vừa đem ra cây cổ cầm, Lâm Thanh Phong nhanh chóng phun ra một ngụm nước.

Hần thấy Mị Nguyệt lôi ra cái gì? Đó là một cây guitar a?

Ánh mắt Lâm Thanh Phong có chút cổ quái nhìn về cây guitar, nhưng hần cũng nhanh chóng nghĩ ra được.

Có thể là cây guitar này cũng xuyên qua giống hần, ngoài cây guitar này, trong nhẫn trữ vật của hần còn có cái vali đựng đồ vật cùng cái nôi đây, nếu cây guitar này thật sự xuyên qua giống hần thì cũng không có gì lạ.

Nghĩ tới đây Lâm Thanh Phong cũng gật đầu chấp nhận.

Chiến Thiên vui vẻ cầm cây guitar tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

-Sư phụ, ngài biết được thanh cổ cầm này a?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi trả lời.

-Ừ biết được một chút, nó được gọi là Guitar.

Nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên nở nụ cười vui vẻ nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

-Thấy không? Ta đã nói sư phụ rất giỏi, hần nhất định sẽ biết.

Mị Nguyệt cũng không biết nói gì hơn, nàng chỉ có thể cười khổ, nàng không tin nhưng nàng cũng không thể nói ra những lời ấy.

Nhìn nét mặt của nàng, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được nàng đang nghĩ cái gì, hần ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Như vậy, ta có thể đàn thử một bài a.

....Hết Chương 93....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Các người thật sự kéo nhau điên hết sao?

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt ngạc nhiên sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói lời này.

Chiến Thiên nhanh chóng gạt đầu, còn Mị Nguyệt hơi sững sờ một chút rồi cũng gạt đầu, nàng cũng muốn biết Lâm Thanh Phong sẽ dùng cây cổ cầm này như thế nào.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hai người, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái.

Hắn cầm lấy cây đàn, hắn cảm rất nhẹ nhàng như rằng nó không nặng, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều tròn mắt.

Phải biết khi này, Chiến Thiên mặc dù không phải cố sức, nhưng vẫn gặp một ít khó khăn khi cầm, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong lại nhẹ nhàng như vậy khiến hai người hơi ngạc nhiên một chút.

Lâm Thanh Phong cầm lấy cây đàn, cũng không để ý tới hai người, hắn nhanh chóng ngồi xuống, đặt cây đàn lên đùi rồi thuần thục thử dây đàn cùng chỉnh âm thanh một chút.

Nhìn cách Lâm Thanh Phong thuần thục sử dụng cây cổ cầm, Mị Nguyệt bắt đầu tin tưởng rằng hắn thật sự biết sử dụng nó.

Sau khi cảm giác âm thanh đã ổn, hắn gạt đầu một cái sau đó hít vào một hơi rồi bắt đầu đàn thử một bài.

Tiếng đàn chậm rãi cất lên, Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên nhanh chóng trầm luân vào đó.

Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng Bạch Dạ ở một nơi khác trong tiểu viện cũng nghe được, ba người cũng nhanh chóng nhắm mắt lại tận hưởng.

Bài nhạc mà Lâm Thanh Phong đang đàn là một bài hát rất nổi tiếng lúc trước mà hắn đã từng nghe, nó rất thích hợp cho những cặp đôi đang yêu nhau.

Bởi vì Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên đã đem cây guitar lại đây nên Lâm Thanh Phong quyết định chọn bài này, bài hát Noi Đây Có Anh của Sơn Tùng – MTP.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng kết thúc, hắn thở ra một hơi rồi đặt cây đàn xuống.

Ngẩng mặt nhìn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, hai người vẫn đang nhắm mắt nở nụ cười ngơ ngác như đang hưởng thụ cái gì đó.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cũng không biết phải làm thế nào, hắn tự hỏi.

- Chẳng lẽ ta lại đàn hay như vậy sao? Sao lúc trước ta không biết? Hai con hàng trước mặt chắc chắn là điên rồi, nếu không điên thì cần gì phải làm ra bộ mặt như vậy a.

Lâm Thanh Phong khinh bỉ nhìn hai người trước mặt một cái, sau đó cũng không thêm để ý tới hai người.

Vài phút sau, Chiến Thiên giật mình một cái rồi tỉnh dậy, hắn nhìn xung quanh một chút rồi lại mở miệng.

- Sư phụ, người đã đàn xong a?

Lâm Thanh Phong nghe xong cũng muốn thổ huyết, hắn không trả lời Chiến Thiên mà cắn răng thảm nghĩ.

- Tốt lắm, diễn tốt lắm, cứ tiếp tục diễn, người coi sư phụ người là đồ ngu sao?

Chiến Thiên nhìn Lâm Thanh Phong vẫn không trả lời, hắn có chút ngại ngùng gãi đầu.

Quay sang nhìn Mị Nguyệt vẫn đang còn trầm mê, Chiến Thiên đưa tay đánh thức nàng.

Được Chiến Thiên đánh thức, Mị Nguyệt giật mình một cái rồi nàng ngại ngùng gãi đầu mở miệng.

- Xin lỗi, Phong tiền bối, ta quá trầm mê.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt xạm đen lại, hai tên này vẫn chưa cười hỏi gì đâu, vậy mà đã ta sượng người họa bắt đầu đùa giỡn hắn.

Lâm Thanh Phong buồn bực không nói gì, hắn quay đầu sang một bên không thèm nhìn hai người.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười khổ.

Thế đạo bây giờ thật sự quái lạ, được người khác thật lòng khen thì lại giận dỗi không thèm nhìn mặt.

Chiến Thiên gãi đầu cũng không biết phải nên làm thế nào, lúc này Mị Nguyệt lên tiếng.

-Như vậy chúng ta đi tìm hai vị sư mẫu của ngươi a, hửn là các nàng cũng nghe được tiếng đàn của Phong tiền bối đi?

Chiến Thiên gãi đầu rồi cùng Mị Nguyệt chạy đi tìm Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Lời của Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong cũng nghe được, hửn thật sự muốn khóc.

-Hai kẻ này chọc ghẹo ta còn chưa đủ, hiện tại lại muốn kéo thêm lão bà chọc ghẹo ta, Chiến Thiên ngươi thật sự là tên nghịch đồ a.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng sờ cằm suy nghĩ, từ trước tới giờ Chiến Thiên cũng không biết nói dối, biểu hiện lúc này của hửn cũng không giống là đang nói dối.

-Chẳng lẽ ta thật sự đàn hay như vậy?

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lắc đầu rồi tự nhủ.

-Không được, ta nhất định không thể tin lời bọn hửn, nhất định là lừa gạt ta.

Một lúc sau, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt thật sự đưa Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai tới đây.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai hai mắt phát sáng nhìn Lâm Thanh Phong, hai nàng cũng đã nghe Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nói sơ qua, vì thế hai nàng biết được Lâm Thanh Phong đàn rất hay.

Ninh Thiên Nhai nhanh chóng tới gần, nàng nắm lấy cánh tay Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân, ngươi đàn hay như vậy tại sao lúc trước ngươi không nói?

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, nhưng hửn vẫn cố gắng giữ khuôn mặt giận dỗi, trong lòng tự nhủ.

-Đây là giả, đây là giả, các nàng đang lừa ta.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong thì hai nàng cũng không biết phải giải thích thế nào.

Khi này Lâm Thanh Phong đàn, hai nàng cảm thấy rất hay, nhưng hiện tại khen hửn thì hửn lại giận dỗi.

Lúc này, Bạch Dạ liền xuất hiện, hửn nhìn mọi người ở đây, nhìn qua Lâm Thanh Phong đang cầm lấy cây cổ cầm, hửn hỏi.

-Lúc này là ngươi đàn?

Lâm Thanh Phong lại tròn mắt nhìn Bạch Dạ một cái, sau đó hửn cũng nhin không nổi mà phải nổi giận.

-Các ngươi thật sự kéo nhau điên hết sao? Ta biết ta đàn không hay được chứ? Cần gì phải kéo nhau trên chọc ta à?

Bạch Dạ mòng bức, bốn người Nam Cung Mị Ảnh cũng cười khỏ.

Mị Nguyệt bước lại gần Bạch Dạ rồi nói nhỏ.

-Sư phụ, Phong tiền bối này giờ vẫn không tin bọn ta thật sự khen hửn, vì thế hửn còn đang tức tối đây.

Bạch Dạ nghe xong thì gãi đầu, nhìn Lâm Thanh Phong rồi mở miệng.

-Những điều bọn hửn nói đều là sự thật, lúc này tiếng đàn nghe rất hay, nhưng mà tiếng đàn nghe hay là một chuyện, còn kĩ năng của ngươi lại là một chuyện khác.

Lâm Thanh Phong tròn mắt với Bạch Dạ, hửn không hiểu Bạch Dạ đang muốn nói gì.

Bốn người Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn Bạch Dạ với ánh mắt khó hiểu.

Dưới ánh nhìn của năm người, Bạch Dạ ho khan một tiếng rồi giải thích.

-Các ngươi cũng đã biết đây là cổ cầm được lưu truyền từ thời thượng cổ đi?

-Thời thượng cổ lưu truyền rằng, cây đàn này có công dụng gây mê hoặc tâm hồn người khác.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, hắn đã hiểu được một chút.

Bạch Dạ nói tiếp.

-Nhưng muốn có thể mê hoặc tâm hồn người khác, thì người phải sử dụng nó để đàn ra một khúc nhạc hoàn chỉnh.

-Tùy theo từng bản nhạc mà nó sẽ khiến người nghe có cảm giác khác nhau.

-Cũng như lúc này bản nhạc người đàn có giai điệu vui tươi, cùng thêm một loại tình cảm của những kẻ đang yêu nhau, nên tiếng đàn phát ra khiến người nghe cảm thấy vui vẻ hạnh phúc.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng gật đầu đồng ý, lúc này bọn hắn nghe tiếng đàn thì có cảm giác rất vui vẻ cùng hạnh phúc giống như Bạch Dạ đã nói.

Nhưng Mị Nguyệt nhanh chóng hỏi.

-Như vậy tại sao chúng ta lại để thanh cổ cầm này trong bảo khố mà không mang ra sử dụng?

Nghe xong câu hỏi này, Bạch Dạ thở dài một hơi rồi giải thích.

-Như lời ta nói, nó có thể mê hoặc mọi người, nhưng chúng ta phải biết cách sử dụng nó.

-Vấn đề liên ở đây, cách sử dụng cây cổ cầm này từ lâu đã thất truyền, hiện tại ngoài việc nó thật sự nặng thì nó chẳng khác gì một cây đàn bình thường.

Lâm Thanh Phong lúc này mới gật đầu, hắn cũng hiểu được lý do tại sao khi này bọn người Nam Cung Mị Ảnh cứ nhất quyết khẳng định rằng hắn đàn hay, tất cả đều do cây đàn này a.

Nhưng suy nghĩ tới lời Bạch Dạ đã nói, Lâm Thanh Phong lại mở miệng.

-Nếu như ta đàn một bản nhạc hào hùng, thì nó có thể nâng cao sĩ khí của mọi người a?

Bạch Dạ trầm tư một chút rồi nói.

-Ta cũng không chắc chắn, nhưng theo lý thuyết thì hắn là có thể đi?

Lâm Thanh Phong lại gãi cằm rồi hỏi.

-Nếu như ta lại hát đâu?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai hai mắt sáng lên, hai nàng đều nhanh chóng hỏi.

-Chàng còn biết hát?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, cũng không nói gì, hắn nhanh chóng lấy lên cây guitar rồi bắt đầu đàn.

Tiếng nhạc đậm vang lên, Lâm Thanh Phong cũng cất tiếng hát.

-Khát khao trong thời trai...

-Nguyện quyết tâm, vì ước mơ...

...

Hắn đang hát bài Giác Mộng Thời Trai, một bài nhạc game khá nổi tiếng trước đó.

Bài nhạc có giai điệu hùng hồn vang lên, Bạch Dạ bỗng dưng cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng hắn cũng không kịp phản ứng, hắn nhanh chóng bị mê hoặc.

Hiện tại Bạch Dạ có cảm giác rằng hắn là vô địch thiên hạ, hắn không sợ bất cứ điều gì.

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh cũng có cùng cảm giác.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn qua Mị Nguyệt rồi nói.

-Mị Nguyệt, có dám đấu với ta một trận?

Mị Nguyệt nhanh chóng nổi lên chiến ý liền gật đầu.

Sau đó hai nàng đi sang một bên bắt đầu đánh nhau.

Chiến Thiên đồng dạng nhìn về... Bạch Dạ rồi nói.

-Bạch tiền bối, ngài có dám..

Cũng không đợi Chiến Thiên nói hết câu, Bạch Dạ đã ngắt lời.

-Đừng nói nhảm, mau tới đây.

Ninh Thiên Nhai là người thường, nàng cũng không thể đánh nhau mà chỉ có thể đứng một bên ra sức cổ vũ.

Tiếng đánh nhau vang vọng khắp tiểu viện của Bạch Dạ.

....Hết Chương 94....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Làm ơn dừng lại, ta không muốn nhìn

Bạch Dạ đang ngồi trên ghế ngẩng đầu thờ dài, khuôn mặt hần đầy vết thâm tím, có nơi còn bị sưng lên như đầu heo.

Bọn người Lâm Thanh Phong đang cố nín cười nhìn Bạch Dạ, hiện tại sắc mặt của hần không tốt lắm nên không thể chọc hần.

Lúc này Lâm Thanh Phong đàn xong một bản Giác Mộng Thời Trai khiến chiến ý của Bạch Dạ sôi sục lên, rồi chấp nhận lời thách đấu của Chiến Thiên, vì thế hiện tại mới có tình cảnh như vậy.

Ngay cả Hóa Thần tầng 7 Lục Mặc cũng phải bị Chiến Thiên treo lên đánh thì nói gì tới một tên Hóa Thần tầng 4 như Bạch Dạ?

Cũng may lúc đó Lâm Thanh Phong nghe được tiếng đánh nhau quá dữ dội nên phải dừng hát sớm, nếu thật đợi tới khi hần hát xong thì Bạch Dạ cũng “xanh cỏ”.

Lâm Thanh Phong nín cười tới nội thương, hần cố sức ho nhẹ một tiếng để lấy lại bình tĩnh, nhìn Bạch Dạ rồi nói.

-Như vậy nếu ta hát thêm, thì tác dụng lại càng tăng cao a?

Bạch Dạ hừ một tiếng rồi gạt đầu đồng ý, đúng như lời Lâm Thanh Phong nói, nếu Lâm Thanh Phong vừa đàn vừa hát thì tác dụng sẽ tăng cao.

Lúc đầu Lâm Thanh Phong chỉ đàn thôi, có thể khiến Bạch Dạ bị mê hoặc nhưng hần vẫn giữ được bình tĩnh, còn vừa này Lâm Thanh Phong hát thì lại khiến đầu óc hần không thể suy nghĩ gì mà tiếp nhận khiêu chiến của Chiến Thiên.

Mị Nguyệt hai mắt phát sáng nàng nhanh chóng hỏi.

-Nếu trong trận chiến Phong tiền bối lại vừa đàn vừa hát nâng cao sĩ khí người nghe thì sao nhỉ?

Mị Nguyệt vừa dứt lời, Lâm Thanh Phong cùng Bạch Dạ đồng thời mở miệng.

-Không được.

Hai người trả lời khiến Mị Nguyệt giật mình, Chiến Thiên gật đầu lại hỏi.

-Tại sao vậy sư phụ? Ta cảm thấy cách này rất tốt mà?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hần thờ dài một cái rồi giải thích.

-Tuy cách này đúng là rất tốt, nhưng nếu muốn sử dụng thì trước tiên chúng ta phải biết cách làm thế nào để nó nâng cao sĩ khí quân mình thôi.

-Các người thử nghĩ xem, hiện tại Thiên Vận Tông đang nằm ở thế yếu, số lượng đệ tử tham chiến cũng không nhiều bằng quân địch, nếu trong chiến đấu ta lại sử dụng cây guitar này tăng thêm sĩ khí cho quân địch thì sẽ như thế nào?

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nghe xong lời này thì mới hít vào một hơi khí lạnh, khi này hai người đều không nghĩ tới chuyện này.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, hấn nhanh chóng mở miệng.

-Thật đúng là sư phụ, không ngờ người đã nghĩ xa được như vậy.

Lâm Thanh Phong khinh thường khịt mũi một tiếng.

-Hừ, bót vỗ mông ngựa.

Bạch Dạ ngồi trầm tư một lúc rồi lắc đầu, hấn cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Ninh Thiên Nhai bỗng chốc mở miệng lên tiếng.

-Ta không phải tu sĩ nên cũng không hiểu được gì nhiều, nhưng tại sao phu quân không thử dùng linh khí để điều khiển nó?

Câu nói của Ninh Thiên Nhai vừa buông xuống, tất cả mọi người trong phòng đều mộng bức.

Lâm Thanh Phong gãi đầu trầm nghĩ.

-Đúng a? Tại sao lại không thử dùng linh khí điều khiển đâu?

-Chẳng phải tu sĩ muốn sử dụng pháp khí thì đều phải dùng linh khí điều khiển a?

Bạch Dạ cũng không biết phải nói thế nào mới tốt, đây là cái gọi là trong cuộc u mê, bên ngoài tỉnh táo đi?

Lâm Thanh Phong cùng Bạch Dạ đều có chút xấu hổ, cả hai đồng thời ho nhẹ một tiếng rồi Lâm Thanh Phong mới nói.

-Đúng rồi, ta còn chưa thử sử dụng linh khí đâu, trước tiên mọi người nên ra ngoài cùng ta thử một chút.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều đồng thời lùi về phía sau một bước, không ai muốn tiến lên làm chuột bạch a.

Lâm Thanh Phong trợn mắt nhìn tất cả, không ai muốn làm chuột bạch thì hấn cũng hết cách, hấn gãi đầu rồi nói.

-Không ai muốn làm, như vậy ta làm sao thử được?

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Bạch Dạ đã nhanh chóng mở miệng.

-Nguyệt nhi, nhanh đi gọi Lục tông chủ tới.

Tất cả mọi người nghe xong câu này đều trợn mắt nhìn Bạch Dạ.

Mị Nguyệt có chút không tin tưởng người nam tử trước mặt nàng là người sư phụ mà nàng từng biết.

Bạch Dạ ho nhẹ một tiếng rồi trừng mắt.

-Sao còn không nhanh chân lên?

Lúc này Mị Nguyệt cũng nhanh chóng cúi đầu rồi chạy đi tìm Lục Mặc, nàng âm thầm cầu khẩn Lục Mặc không gặp chuyện gì mới tốt.

....

Một lúc sau Lục Mặc cùng Mị Nguyệt xuất hiện.

Lục Mặc ngay sau khi nghe được Bạch Dạ có chuyện muốn tìm thì nhanh chóng cùng Mị Nguyệt đi tới.

Mặc dù hấn không biết tại sao Mị Nguyệt có chút xoắn xuýt nhưng hấn cũng không để ý.

Lục Mặc bước tới trước mặt Bạch Dạ, hấn muốn nói gì đó, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của Bạch Dạ, câu nói của hấn bị chặn ở trong bụng, hấn cười muốn rút gân.

Nhìn Lục Mặc cười thoải mái, Bạch Dạ sắc mặt đen kịt, trong lòng hấn cũng âm thầm nói.

-Tốt, hiện tại cho người cười, một lúc sau ta muốn xem người cười nổi hay không.

Bạch Dạ trong lòng tràn đầy ác ý, nhưng hấn cũng không biểu hiện ra ngoài, hấn ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Đây là do Lâm Thanh Phong sử dụng cây cỏ cảm gây nên.

Sắc mặt Lục Mặc lúc này mới nghiêm túc lại một chút, hần mở miệng.

-Là cây cỏ cảm trong Bảo Khố Phòng a? Được rồi, như vậy người muốn ta tới đây để làm gì?

Bạch Dạ ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Ta muốn người cùng ta, hai người chúng ta giúp hần tìm hiểu rõ hơn phương thức sử dụng cây cỏ cảm này, ta nghĩ nó sẽ có lợi cho chúng ta trong trận chiến sắp tới.

Lục Mặc cũng không nghi ngờ gì, hần liền gật đầu đồng ý.

Hiện tại đối với Lục Mặc chỉ cần có lợi cho tông môn, giúp tông môn có thể vượt qua tai nạn sắp tới cho dù bất hần nhảy hố lửa hần cũng chấp nhận.

Lục Mặc quay đầu nhìn về Lâm Thanh Phong, hai tay ôm quyền rồi nói.

-Như vậy xin nhờ Lâm tiểu huynh đệ rồi.

Lục Mặc bình thường đều gọi Lâm Thanh Phong là Lâm tiểu hữu, nhưng lúc này hần đã đặt Lâm Thanh Phong lên ngang hàng, cũng tức là hần đã coi Lâm Thanh Phong là huynh đệ.

Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi cũng đáp lời.

-Không có chuyện gì, ta cũng muốn góp một phần sức trợ giúp các vị.

Lâm Thanh Phong, Lục Mặc cùng Bạch Dạ ba người đều nở nụ cười rồi bước ra ngoài.

Lâm Thanh Phong vẫn ngồi tại bàn đá, hần điều chỉnh dây đàn một chút rồi nhìn về bốn người Nam Cung Mị Ảnh nói.

-Mị Ảnh cùng Thiên Nhai đứng chung với nhau, còn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt hai người lại đứng cùng nhau.

Mặc dù bốn người không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại nói như vậy, nhưng bọn hần cũng không có ý kiến gì.

Lâm Thanh Phong gật đầu với bốn người một cái, lại quay đầu nhìn Bạch Dạ cùng Lục Mặc rồi nói.

-Như vậy hai vị, ta đắc tội rồi.

Lâm Thanh Phong nói rồi cũng bắt đầu đàn, hần truyền linh khí vào cây guitar, hần liền có thể cảm nhận được mình có thể điều khiển công dụng mê hoặc của cây guitar theo ý muốn.

Vì thế hần hướng về Lục Mặc cùng Bạch Dạ để sử dụng.

Bài mà hần đàn là bài My Heart Will Go On, một bài nhạc lãng mạn.

Bốn người Nam Cung Mị Ảnh ở phía ngoài thật sự không bị ảnh hưởng, bọn hần chỉ im lặng lắng nghe tiếng đàn của Lâm Thanh Phong.

Bạch Dạ bỗng cảm thấy bản thân bắt đầu mất kiểm soát, hần thảm hô.

-Không tốt.

Nhưng trễ, hần cùng Lục Mặc nhanh chóng bị tiếng đàn mê hoặc, cả hai người bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc.

Sau đó cả hai cùng ôm nhau rồi bắt đầu nhảy...

Khung cảnh có chút cay mắt.

Hai tên nam nhân, mở nhạc Titanic rồi ôm nhau nhảy, bọn người nghĩ xem có cay mắt hay không?

Bọn người Nam Cung Mị Ảnh lúc này đều muốn tự tay chọc mù hai mắt của mình để không nhìn thấy cảnh này.

Mị Nguyệt miệng há to, một tay nàng run run chỉ về phía hai người đang đứng nhún nhảy, một tay khác thì lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên Lưu Ảnh Thạch, có tác dụng lưu trữ hình ảnh.

...

Một lúc sau Lâm Thanh Phong cũng kết thúc, hần thở ra một hơi rồi đặt cây đàn qua một bên.

Hắn ngẩng đầu dự định nói gì đó, nhưng đập vào mắt hắn là một cảnh tượng khiến người ta nổi da gà.

Cả hai người Lục Mặc và Bạch Dạ đều đang ôm nhau nhảy, bọn hắn vẫn chưa hết bị mê hoặc.

Lâm Thanh Phong thật sự muốn khóc, hắn đưa ánh mắt cầu xin nhìn về bọn người Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hắn chỉ nhìn thấy bọn người Nam Cung Mị Ảnh cũng đang trợn mắt nhìn về hướng này.

Lâm Thanh Phong cũng chỉ biết cười khổ.

Lúc này hai người Bạch Dạ cùng Lục Mặc cũng nhảy tới cao trào, bọn hắn hai mắt đầy “thâm tình” nhìn nhau, rồi cả hai đều nhắm mắt lại rồi hướng mặt tới gần.

Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này, đầu hắn đầy mồ hôi, trong lòng hắn kêu réo.

-Mau dừng lại, làm ơn dừng lại, ta không muốn nhìn...

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhanh chóng lấy tay che mắt.

Mị Nguyệt nước mắt cũng đọng trên mặt.

-Đây không phải là sự phụ...

Chiến Thiên một mặt mòng bức gãi đầu, hắn cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Lời khẩn cầu của Lâm Thanh Phong giống như được đền đáp.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ hai người, gần như miệng kề miệng thì cả hai đồng thời bừng tỉnh mở mắt.

Nhìn về khuôn mặt đối diện, rồi lại nhìn xuống thân thể phía dưới còn đang ôm nhau.

Hai người nhanh chóng tách ra, rồi đồng thời quỳ xuống...nôn ói.

Nhìn hai người tách nhau ra, tất cả đều thở phào một hơi, Lâm Thanh Phong thở dài có chút tiếc nuối rồi nói.

-Hai người a, cần gì phải bạo dạn như vậy? Có thể vào phòng đóng cửa, nhưng tại sao lại muốn làm ở đây à?

....Hết Chương 95....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Công dụng của những bộ y phục

Bạch Dạ khuôn mặt trắng bệch, hắn không thể tin tưởng mà đưa ngón tay về Lâm Thanh Phong rồi nói đứt quãng.

-Người...tại sao...người lại hại cả ta?

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi trả lời.

-Làm sao ta biết được? Lúc nãy người nói sẽ cùng Lục tông chủ thử, vì thế ta nghĩ người cũng muốn tham gia.

Bạch Dạ kém chút thổ huyết, hắn không biết nói gì với Lâm Thanh Phong.

Lục Mặc đứng một bên cũng trợn mắt, sau khi nghe đoạn đối thoại giữa Bạch Dạ và Lâm Thanh Phong, hắn làm sao không biết được Bạch Dạ muốn làm gì?

Về mặt hắn không dám tin mà nhìn về Bạch Dạ.

-Người...người muốn hãm hại ta?

Bạch Dạ nghe xong câu hỏi này, về mặt hắn có chút xoắn xuýt.

Nhìn về mặt này của Bạch Dạ, Lục Mặc cũng hiểu được, hắn không nói một lời nào mà quay đầu bỏ đi.

Bạch Dạ không biết phải nên làm thế nào, hấn có chút tức giận nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại đưa ra vẻ mặt “ta đây không liên quan” khiến hấn tức chết.

Bạch Dạ vẻ mặt đen kịt, hấn hừ một tiếng rồi nói.

- Chuyện xảy ra ngày hôm nay, ta không muốn bị truyền ra ngoài.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lắc đầu, hấn chỉ tay về Mị Nguyệt rồi nói.

- Chuyện này có bị truyền ra ngoài hay không, cũng không phải do ta quyết định à.

Bạch Dạ có chút không hiểu, hấn cau mày rồi nhìn về hướng mà ngón tay Lâm Thanh Phong chỉ tới.

Chỉ thấy Mị Nguyệt đang đứng đó, tay nàng vẫn còn cầm Lưu Ảnh Thạch.

Chỉ trong chớp mắt Bạch Dạ liền hiểu được ý mà Lâm Thanh Phong muốn nói, hấn nhìn Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

- Mau xóa cho ta.

Mị Nguyệt gạt đầu như cái máy, nàng nhanh chóng hủy bỏ viên Lưu Ảnh Thạch trong tay.

Bạch Dạ hài lòng gạt đầu với nàng rồi xoay người bỏ đi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi thở ra một hơi, quay sang nhìn bọn người Nam Cung Mị Ảnh một cái, hấn ra hiệu cho mọi người tiến tới.

Hấn trầm tư một lúc, nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

- Ta muốn mượn cây guitar này của các ngươi, chuyện này không thành vấn đề à?

Mị Nguyệt gạt đầu, rồi trả lời.

- Không thành vấn đề, nếu Phong tiền bối đã có thể sử dụng nó thì bọn ta đưa nó cho ngươi cũng không sao, để trong kho cũng vô dụng, với lại ta cũng đã hứa với Chiến Thiên, nếu ngươi có thể sử dụng nó thì ta sẽ đưa cho ngươi.

Lâm Thanh Phong gạt đầu với Mị Nguyệt, hấn thu lấy cây guitar vào nhẫn trữ vật rồi nói.

- Như vậy ở đây cũng không còn chuyện gì, hai người các ngươi cứ tiếp tục đi chơi a, buổi chiều ta sẽ làm thức ăn, nhớ trở về sớm.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt gạt đầu một cái rồi lại nắm tay nhau đi chơi.

Để lại ba người Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Sau khi hai người Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đi mất, Nam Cung Mị Ảnh nhú mày nhìn Lâm Thanh Phong, nàng hỏi.

- Phu quân, tại sao ngươi lại muốn bọn họ rời đi? Có phải phu quân có chuyện không muốn nói với bọn họ?

Lâm Thanh Phong gật đầu, nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

- Không hổ là lão bà, nhanh như vậy mà đã nhìn ra suy nghĩ của ta.

- Đúng là ta có thứ muốn thử.

Nói rồi Lâm Thanh Phong lấy trong nhẫn trữ vật ra một bộ y phục trong số những bộ lúc trước đã xuyên việt cùng với hấn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời, nhìn bộ y phục trong tay Lâm Thanh Phong, hải nàng có chút không hiểu, rồi Nam Cung Mị Ảnh mở miệng hỏi.

- Tại sao phu quân lại lấy bộ y phục này ra?

Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi nhìn Ninh Thiên Nhai, sau đó nói.

- Thiên Nhai, ta có một bí mật muốn cho nàng biết, ta là người xuyên việt, ta không thuộc về thế giới này.

Ninh Thiên Nhai có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Thanh Phong, còn Nam Cung Mị Ảnh không tỏ vẻ gì, lúc trước Lâm Thanh Phong đã từng nói cho nàng

biết, vì thế nàng cũng không ngạc nhiên.

Lâm Thanh Phong nói rồi, hắn cầm bộ y phục trên tay, đưa lên trước mặt hai nàng rồi tiếp tục nói.

-Những bộ y phục này, cùng cây guitar lúc nãy, ta nghĩ rằng bọn nó cũng giống ta, xuyên việt tới đây.

-Cây guitar xuyên việt tới đây liền có khả năng mê hoặc người nghe tiếng đàn, còn những bộ y phục này thì có sức phòng thủ khá mạnh mẽ.

Nam Cung Mị Ảnh bỗng dừng nghĩ ra một điều gì đó, nàng nhanh chóng hỏi lại.

-Có phải phu quân muốn thử truyền linh lực vào những bộ y phục này?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu, có một lão bà hiểu ý mình như Nam Cung Mị Ảnh khiến hắn rất vui vẻ.

-Đúng vậy, lúc trước vẫn chưa trở thành tu sĩ, nên ta cũng không thể thử, về sau lại quên mất, hiện tại ta muốn thử một chút xem chúng nó có thể làm được gì.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều gật đầu, sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói thì hai nàng đều muốn biết những thứ mà Lâm Thanh Phong mang tới có thể làm được những gì.

Lâm Thanh Phong bước vào trong phòng, hiện tại bộ y phục mà hắn đang mặc là một bộ y phục bình thường, lúc trước hắn đã đặt may ở U Âm thôn, còn những bộ y phục trong valy hắn vẫn để đó vì sợ mặc nhiều sẽ bị hư mất.

Lâm Thanh Phong chọn lấy một bộ y phục bình thường, một cái áo thun trắng, quần jean đen, giày thể thao, trẻ trung năng động.

Hắn thay xong y phục rồi bước ra ngoài, đi tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh và Ninh Thiên Nhai.

Y phục bình thường Lâm Thanh Phong vẫn mặc là do hắn đặt may, kiểu dáng không khác hiện tại là mấy nên Ninh Thiên Nhai cũng không ngạc nhiên.

Lâm Thanh Phong gật đầu nhìn hai nàng rồi nói.

-Như vậy, ta sẽ thử một chút a.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời gật đầu rồi lùi ra một khoảng cách.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi bắt đầu truyền linh lực vào y phục.

Ngay lúc Lâm Thanh Phong truyền linh lực vào y phục, bộ y phục trên người hắn cũng dần dần phát sáng, ánh sáng bắt đầu bao phủ toàn thân hắn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều nở nụ cười vui vẻ nhìn về Lâm Thanh Phong.

Vài giây sau, ánh sáng tản đi, Lâm Thanh Phong cũng theo đó mà xuất hiện.

Lâm Thanh Phong xuất hiện, bên ngoài mang theo một cái ngự thần bào màu trắng suốt khí, bên trong vẫn là bộ y phục lúc trước.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai hai mắt tỏa sáng, Lâm Thanh Phong bình thường sau khi trải qua hai lần loại bỏ tạp chất thì đã rất đẹp trai, cộng thêm hiện tại khoác thêm một thân ngự thần bào khiến cho mỹ lực của hắn tăng thêm một cấp độ mới.

Lâm Thanh Phong tự đánh giá một chút, ngự thần bào mang theo sức phòng ngự rất mạnh.

Tuy không biết là mạnh bao nhiêu, nhưng hắn biết rằng ngay cả bản thân hắn hiện tại, cho dù dùng hết sức lực đánh cả ngày cũng đừng mong gây ra một vết trầy trên bộ ngự thần bào này.

Hắn có chút vui mừng, hắn cảm giác được khi sử dụng bộ y phục này, linh lực tiêu hao rất ít, với tốc độ hồi phục linh lực hiện tại của hắn thì có thể xem như không có.

Lâm Thanh Phong vui vẻ, sau đó hắn dừng truyền linh lực vào y phục, bộ y phục lại phát ra ánh sáng, sau đó trở về bình thường.

Hắn đưa mắt nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Bộ y phục này tiêu hao rất ít linh lực, nhưng mang đến sức phòng ngự không tưởng, ta nghĩ rằng bộ y phục lúc trước ta đưa nàng cùng tiểu Tuyết sẽ có cùng công dụng, nàng vào trong thử một chút a.

Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng gật đầu rồi cũng đi vào phòng mặc vào bộ áo dài trắng lúc trước Lâm Thanh Phong đã đưa.

Nam Cung Mị Ảnh mang theo một thân áo dài trắng bước ra, nàng gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi cũng thử truyền linh lực vào bộ y phục.

Bộ y phục nhanh chóng phát sáng, ánh sáng bao phủ toàn thân Nam Cung Mị Ảnh.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh bước ra, lúc này nàng mang trên người một chiếc áo sơ mi xanh ngắn tay bó sát người, cái quần đùi ngắn màu đen, tất chân đen dài qua đùi, dưới chân đeo một đôi giày thể thao màu xanh, trên tay cầm thanh Hàn Băng Kiếm.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh lúc này, dưới chiếc áo sơ mi bó sát, bộ ngực tròn trịa của nàng lộ ra hoàn hảo, thêm chiếc quần đùi ngắn và đôi tất chân khiến người nhìn cảm thấy chảy máu mũi, cộng thêm nhan sắc có sẵn của nàng không biết bao nhiêu tên nam nhân sẽ bị nàng đánh gục ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lâm Thanh Phong máu mũi cũng chảy ra, hai mắt trũng lõm, miệng há to, nước miếng chảy ra nhìn về Nam Cung Mị Ảnh một lúc lâu mà vẫn chưa dừng lại.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý, Lâm Thanh Phong là phu quân của nàng, hắn muốn nhìn làm sao thì nhìn, nàng không quan tâm.

Nhưng khi nhìn lại một thân y phục hiện tại, Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng xấu hổ, nàng nhanh chóng ngồi xuống để che đi thân thể.

Nàng vẫn chưa bao giờ mặc bộ y phục mát mẻ như thế này, lúc trước mặc bộ áo dài mà Lâm Thanh Phong đưa cho cũng vì không còn y phục khác để mặc, đồng thời thiết kế của bộ áo dài rất kín đáo nên nàng cũng không có cảm giác gì.

Còn bộ y phục lúc này, tuy mặc vào khiến nàng có cảm giác thích thú, rất dễ dàng di chuyển nhưng nó quá xấu hổ.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng để lấy lại bình tĩnh, hắn nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Không việc gì phải xấu hổ a, Lão Bà. Hiện tại nơi này cũng chỉ có ba người chúng ta, cũng không có ai khác, mặc khác sau này nàng quen thuộc là tốt rồi.

.....Hết Chương 96.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Kiểm Tu

Nghệ xong lời của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh có chút chần chờ, nhưng rồi nàng cũng nhanh chóng đứng lên.

Nam Cung Mị Ảnh cảm thụ một chút, nhưng ngay lập tức nàng nhú mày, mặc dù sức phòng ngự của nàng được tăng thêm một bậc, nhưng bộ y phục này khiến nàng tiêu hao linh lực quá nhanh.

Nàng tự đánh giá một chút, nếu nàng chỉ sử dụng riêng bộ y phục này, với linh lực của nàng thì nhiều nhất nàng chỉ có thể sử dụng nó trong khoảng 30p.

Nàng nhanh chóng thu hồi linh lực, bộ y phục liền trở về bình thường là một bộ áo dài trắng.

Nàng thở ra một hơi rồi nói.

-Bộ y phục này rất tốt, nhưng nó khiến ta tiêu hao quá nhiều linh lực, ở trạng thái bình thường ta có thể sử dụng nhiều nhất là khoảng nửa giờ, nhưng trong chiến đấu thì sẽ ít hơn.

Lâm Thanh Phong sau khi nghe nàng nói thì trầm tư một lúc, nhưng rồi hắn nở nụ cười.

-Không sao, ta nghĩ rằng hiện tại nàng cứ sử dụng nó.

-Mặc dù nó tiêu hao khá lớn linh lực của nàng, nhưng cũng vì vậy mà nó giúp tốc độ hồi phục linh lực của nàng sẽ trở nên nhanh hơn.

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư một lúc, rồi nàng cũng đồng ý, nàng lại truyền linh lực vào bộ áo dài, một thân áo sơ mi ngắn tay màu xanh, quần đùi đen, tất chân đen, giày thể thao hiện ra, Hàn Băng Kiếm trong tay.

Lần này Nam Cung Mị Ảnh hít một hơi giữ lấy bình tĩnh, nàng không còn xấu hổ như lần đầu nữa.

Lâm Thanh Phong nhìn Nam Cung Mị Ảnh một chút rồi gật đầu khen.

-Đúng thật là nàng mặc bộ này rất hợp mà, cần gì phải giấu dàu?

Nam Cung Mị Ảnh đỏ mặt, trong lòng nàng có chút ngọt ngào, nàng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi quay đầu bỏ chạy.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, hắn còn muốn thử dùng cái nôi và con dao xếp đây, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã chạy đi thì lần này chỉ tới đây thôi.

Lâm Thanh Phong quay đầu lại nhìn Ninh Thiên Nhai, hiện tại hai mắt nàng có chút hăm mộ, vẫn đang nhìn về hướng mà Nam Cung Mị Ảnh chạy đi.

Nhìn Ninh Thiên Nhai như vậy, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được nàng muốn gì, vì thế hắn lấy ra chiến valy trong nhẫn trữ vật, đặt lên bàn rồi mở ra tìm kiếm.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong lại lấy ra một bộ y phục nữ khác rồi đưa tới trước mặt cho Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai vẫn đang hăm mộ nhìn về phương hướng Nam Cung Mị Ảnh chạy đi, vì thế nàng cũng không để ý Lâm Thanh Phong đang làm gì.

Tới khi hắn đưa một bộ y phục trước mặt nàng, thì nàng mới giật mình tỉnh lại.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai cũng không từ chối mà vui vẻ nhận lấy, sau đó nàng nhanh chóng chạy vào phòng thay y phục.

Lâm Thanh Phong đưa nàng một bộ váy trắng, lúc trước hắn cũng muốn đưa cho Nam Cung Mị Ảnh hoặc Nam Cung Tuyết nhưng hai nàng không mặc vừa, vì thế mới còn lại bộ váy này.

Ninh Thiên Nhai vừa rời đi thì Lục Mặc cùng Bạch Dạ cũng xuất hiện.

Khuôn mặt hai người có chút khó coi, Lâm Thanh Phong nhú mày nhìn hai người một cái rồi lên tiếng.

-Sao vậy?

Lục Mặc trầm giọng trả lời.

-Ngươi mau dẫn bọn hắn rời khỏi, lần này Thiên Vận Tông thật không giữ được.

Lâm Thanh Phong có chút khó hiểu nhìn về hai người, lúc này Bạch Dạ mới thờ dài rồi nói.

-Theo nguồn tin bọn ta mới nhận được, lần này sẽ có tới 5 vị Luyện Hư kì tới đây, tính cả Khúc Hộ Pháp lần trước, tức là sẽ có thêm 4 vị Luyện Hư kì khác sẽ cùng tới.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì gật đầu một cái, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm, với bộ ngự thần bào lúc này thì hắn có tự tin rằng sẽ thừa sức đánh thắng 10 tên Luyện Hư kì chứ đừng nói là 5 tên.

Nhìn thái độ hiện tại của Lâm Thanh Phong, Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều có chút tức giận, Lục Mặc lên tiếng.

-Lâm tiểu huynh đệ, ta biết rằng ngươi thật sự muốn giúp chúng ta, nhưng lần này thật sự không ổn ngươi mau chóng rời đi, ta cũng không muốn liên lụy tới ngươi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Lục tông chủ, ngươi cứ yên tâm là được, ta sẽ có biện pháp đối phó bọn hắn.

Nhìn Lâm Thanh Phong vẫn như vậy tự tin, Lục Mặc thờ dài một cái rồi gật đầu, hắn biết được hiện tại cho dù hắn nói thế nào thì Lâm Thanh Phong cũng không rời đi, vì thế hắn cũng không nói nữa.

Lục Mặc dẫn theo Bạch Dạ quay đầu bỏ đi, bọn hắn muốn dùng khoảng thời gian ít ỏi này để chuẩn bị cho một số đệ tử rút lui, bọn hắn cũng không muốn tông môn thật sự bị diệt.

Nhìn hai người đi khỏi, Lâm Thanh Phong lắc đầu, lần trước hắn mới sử dụng khoảng 10% uy lực của RasenShuriken, tới bây giờ vẫn chưa thấy ai có thể để hắn thử 100% uy lực.

Cũng vì vậy mà sau khi nghe có thêm 4 tên Luyện Hư kì khác tới thì hắn đã rất vui vẻ, hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi tự lẩm bầm.

-Mong rằng bọn ngươi không quá yếu a.

Vài ngày sau...

Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh ba người đang vui vẻ dùng bữa.

Nam Cung Mị Ảnh mấy ngày này vẫn theo lời Lâm Thanh Phong truyền linh khí vào bộ y phục của mình, khiến tốc độ hồi phục linh lực của nàng được đề cao thấy rõ.

Hiện tại nàng vẫn mang theo một thân áo sơ mi xanh, quần đùi đen đang ngồi dùng bữa.

Truyền linh lực vào y phục khiến nàng tiêu hao rất nhanh, vì thế người nàng đầy mồ hôi, tuy vậy nhưng nàng vẫn cố gắng truyền linh lực.

Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản nàng, đây cũng là một phương pháp tu luyện tốt cho nàng, ngay cả Vô Cực Tử cũng gật đầu đồng ý.

Nam Cung Mị Ảnh đã quyết định theo con đường Kiếm Tu, thì tu luyện công pháp đối với nàng không có hiệu quả nhiều, lĩnh ngộ kiếm đạo mới là phương pháp chính xác nhất mà nàng nên đi.

Kiếm Tu cũng tu luyện như những tu sĩ bình thường khác ở Luyện Khí và Trúc Cơ, nhưng sau đó bọn hắn sẽ tu luyện theo một hướng riêng và có cấp bậc khác.

Các cấp bậc của Kiếm Tu phân chia thành.

-Luyện Khí, Trúc Cơ, Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Tôn cùng Kiếm Thần.

Tuy cảnh giới của kiếm tu ít hơn tu sĩ bình thường, nhưng Kiếm Tu rất mạnh.

Từ Kiếm Ý trở lên, mỗi một cảnh giới của kiếm tu có thể sánh ngang với hai đại cảnh giới của tu sĩ.

Tức là một vị kiếm tu đạt tới Kiếm Ý cảnh giới có thể đánh ngang tay với Nguyên Anh kì, Kiếm Tâm có thể đánh ngang với Luyện Hư kì.

Còn Kiếm Tôn, cũng là cấp bậc hiện tại của Vô Cực Tử có thể đánh ngang tay với Đại Thừa kì.

Còn về Kiếm Thần thì đã trở thành truyền thuyết, ngay cả Vô Cực Tử cũng không biết được có Kiếm Thần tồn tại hay không.

Hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đã quyết định trở thành kiếm tu, để có thể đột phá thì nàng chỉ có cách chuyên tâm đi cảm ngộ Kiếm Ý.

Nhưng đối với tư chất của nàng thì Lâm Thanh Phong tin chắc rằng nàng rất dễ dàng đạt tới Kiếm Tôn.

Lúc này hai người Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đồng thời trở về, cả hai đồng thời cúi đầu.

-Sư phụ, Phong tiền bối.

Lâm Thanh Phong mỉm cười với hai người rồi lên tiếng.

-Đã nói rằng đừng câu nệ tiểu tiết như vậy, mau lại đây dùng cơm a.

Nhưng Mị Nguyệt lại lắc đầu, nàng nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phong tiền bối, bọn hắn đã đến, vì thế sư phụ bảo ta tới nói cho người biết.

Lâm Thanh Phong có chút dừng tay, hắn gật đầu với Mị Nguyệt rồi lại nhìn về Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười.

-Như vậy ta sẽ đi với bọn hắn một lúc, hai nàng cứ ở lại đây.

Ninh Thiên Nhai, Nam Cung Mị Ảnh đều gật đầu đồng ý.

Nam Cung Mị Ảnh hiện tại đang còn luyện tập linh khí còn thừa không nhiều vì thế nàng không đi.

Ninh Thiên Nhai chỉ là một người bình thường, nàng có đi cũng không ích gì.

Hai nàng đồng thời lên tiếng.

-Phu quân cẩn thận, đi sớm về sớm.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi gật đầu với hai nàng, sau đó hắn nhìn Chiến Thiên và Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

-Được rồi, chúng ta có thể đi.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nở nụ cười rồi vui vẻ dẫn đường.

Phía ngoài chiến trường, Lục Mặc cùng Bạch Dạ đi đầu, hai người lơ lửng giữa không trung, hai vị trưởng lão khác của Thiên Vận Tông trước đó vài ngày đã đưa một số đệ tử thoát ra vì thế hiện tại chỉ có hai người đối mặt với địch nhân.

Sau lưng bọn họ có thêm năm vị Nguyên Anh kì cùng tất cả đệ tử còn lại của Thiên Vận Tông còn khoảng 1000 người, bọn họ ánh mắt đầy địch ý mà nhìn về phương hướng đối diện.

Bọn hắn cũng biết rằng, ngày hôm nay tông môn khó thoát khỏi cảnh bị diệt vong, nhưng bọn hắn vẫn muốn ra sức mà bảo vệ tông môn.

Phía bên kia, đi đầu là năm tên Luyện Hư kì, phía sau có thêm mười tên Hóa Thần kì, còn có thêm 20 tên Nguyên Anh kì, phía dưới là khoảng 3000 tên tu sĩ khác.

Nhìn trận thế trước mắt, dù là tên nào tàn cũng biết được, Thiên Vận Tông hôm nay sẽ bị xóa tên.

Lục Mặc thở dài một hơi rồi hắn nghiêm mặt lên tiếng.

-Các đệ tử, ngày hôm nay chúng ta gặp phải đại họa, các ngươi cũng thấy được độ chênh lệch của hai bên, nhưng các ngươi vẫn ở lại đây mà bảo vệ tông môn, ta thật sự cảm ơn các ngươi.

-Nếu sau cuộc chiến lần này các ngươi may mắn sống sót, ta mong các ngươi không cần trả thù vì địch nhân quá mạnh mẽ, ta chỉ cần các ngươi lưu lại truyền thừa của tông môn, các ngươi có thể hứa với ta sao?

Chúng đệ tử nghe xong lời này, nước mắt cũng đều chảy ra, bọn hắn đồng thanh hô lớn.

-Có thể.

Lục Mặc lúc này mới mỉm cười, ánh mắt hắn tràn đầy địch ý nhìn về đối diện.

....Hết Chương 97....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Ta muốn sử dụng toàn lực

Phía đối diện, Khúc Hộ Pháp nở nụ cười ngặt nghèo, hắn lên tiếng.

-Sao vậy? Vẫn còn chưa bắt đầu mà ngươi đã nói những lời làm giảm sĩ khí quân mình sao?

Nghe xong lời này, Lục Mặc trầm mặc cúi đầu, hắn cũng tự biết được những lời lúc này là không nên nói ra, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Hai bên chênh lệch quá lớn, trận chiến này nói hai chữ “trận chiến” là không thỏa đáng, phải nói là một cuộc “tàn sát” đơn phương.

Một trong bốn tên Luyện Hư kì còn lại hừ một cái rồi lên tiếng.

-Khúc hộ pháp, ngươi cũng không cần phải nói nhiều với bọn hắn, chúng ta còn phải kết thúc sớm công việc đây, ngươi cũng biết rằng lão đại không thích chờ đợi.

Khúc hộ pháp hừ một tiếng.

-Hắc hộ pháp, ngươi cũng đừng vội lên mặt, tuy ngươi là người có tu vi cao nhất trong số chúng ta, nhưng ngươi đừng nghĩ rằng ta sợ ngươi.

Tuy rằng Khúc hộ pháp có chút bất mãn, nhưng hắn cũng biết điều Hắc hộ pháp nói là sự thật, nên hắn chỉ để lại một câu để thể hiện nỗi bất mãn.

Ngay lúc này ba người Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng xuất hiện.

Lâm Thanh Phong không thể bay được, hiện tại hắn chỉ mới là Trúc Cơ Viên Mãn, vì thế hắn đứng dưới đất nhìn lên Lục Mặc rồi lên tiếng.

-Lời tên đó nói rất đúng a Lục Tông Chủ, trước trận chiến không nên nói những lời như vậy à.

Thấy Lâm Thanh Phong đã tới, Lục Mặc thở dài một hơi rồi nói.

-Lâm tiểu huynh đệ, ngươi sao lại tới đây? Mặc dù ta biết ngươi có thể nâng cao sĩ khí quân mình nhưng với trận thế hiện tại, ngươi có tới đây cũng chỉ là đi nạp mạng.

Đối với lời này, Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi lắc đầu cũng không trả lời Lục Mặc, nhìn về phía đối diện, Lâm Thanh Phong mở miệng.

-Ai là Khúc Hộ Pháp? Đệ tử của ta muốn cùng ngươi đấu một trận, xin mời bước ra.

Khúc Hộ Pháp về mặt lạnh lùng lên tiếng.

-Hừ, chỉ là một con kiến Trúc Cơ Viên Mãn mà cũng dám ra đây lớn lối?

Khúc Hộ Pháp vừa dứt lời, thì Lâm Thanh Phong cũng ngạc nhiên nhìn hắn rồi nói.

-Như vậy, ngươi là Khúc Hộ Pháp đi? Được rồi ngươi cũng không cần phải nói nhiều, nhanh tiến lên phía trước cùng đệ tử của ta giải quyết, ta còn phải về bồi hai lão bà đây.

Khúc Hộ Pháp nghe xong, hắn liền tức giận, hắn hét to.

-Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Khúc Hộ Pháp vừa dứt lời, hắn cũng liền lao nhanh tới trước mặt Lâm Thanh Phong, hắn muốn giết con kiến hôi này.

Nhưng lúc này Chiến Thiên cũng động, Chiến Thiên rất nhanh xuất hiện trước mặt Khúc Hộ Pháp, làm Khúc Hộ Pháp có chút giật mình.

Hiện tại Chiến Thiên không còn mang bộ y phục lúc trước mà Vô Cực Tử đã đưa, vì thế hắn không còn bị sức nặng của bộ y phục làm ảnh hưởng, nên tốc độ của hắn nhanh hơn rất nhiều.

Xuất hiện trước mặt Khúc Hộ Pháp, Chiến Thiên hai mắt tràn đầy chiến ý mở miệng.

-Đối thủ của ngươi là ta.

Khúc Hộ Pháp nhíu mày nhìn Chiến Thiên, so với những ngày trước, hiện tại hắn có thể cảm giác được tên phạm nhân trước mắt này mang đến cho hắn uy hiếp.

Khúc Hộ Pháp về mặt vẫn lạnh lùng, hắn hừ một tiếng rồi nói.

-Kiến hôi mãi mãi vẫn là kiến hôi, lúc trước ta đã tha cho ngươi một mạng, hiện tại ngươi lại xuất hiện thì mau đi chết.

Khúc Hộ Pháp vừa dứt lời, Chiến Thiên cũng ra tay, hắn đâm thật mạnh vào mặt của Khúc Hộ Pháp.

Khúc Hộ Pháp nhíu mày rồi nhanh chóng né sang một bên, tuy vậy nhưng gương mặt của hắn vẫn mang theo một đạo vết máu.

Hắn đưa tay sờ mặt một cái, rồi lại đưa tay xuống nhìn, một đạo vết máu lưu lại trên tay, hắn nhíu mày rồi lên tiếng.

-Khá lắm tiểu tử, đã lâu rồi không ai có thể làm ta bị thương, vì thế ngươi có thể đi chết.

Khúc Hộ Pháp dứt lời, hắn cũng nhanh chóng lấy ra vũ khí, vũ khí của hắn là một cây đao.

Cầm trong tay thanh đao, Khúc Hộ Pháp cũng không muốn nói nhiều mà nhanh chóng lao thẳng tới Chiến Thiên.

Chiến Thiên hai mắt tràn ngập chiến ý rồi cũng lao tới.

Hai người đánh với nhau loạn thành một đoàn.

Tuy rằng bộ y phục hiện tại của Chiến Thiên là Thiên Cấp pháp khí, khiến sức phòng ngự của hắn giảm mạnh, nhưng trọng lượng của nó rất nhẹ, vì thế khiến cho tốc độ cùng sức lực của Chiến Thiên không bị ảnh hưởng.

Cũng vì không bị ảnh hưởng bởi phụ trọng, nên thực lực hiện tại của Chiến Thiên cũng đạt tới đỉnh phong, hắn có thể đánh ngang tay với Luyện Hư kì tầng 1 Khúc Hộ Pháp.

Quần nhau với Chiến Thiên một hồi lâu, Khúc Hộ Pháp cũng nhíu mày.

So với những ngày trước, hiện tại thực lực tên phạm nhân trước mắt này tăng cao quá nhiều, khiến hắn có chút vương tay vương chân.

Chiến Thiên càng đánh càng hăng say, hắn nhanh chóng hòa mình vào trận chiến với Khúc Hộ Pháp.

Lâm Thanh Phong cùng mọi người có mặt đều đang quan sát trận đấu.

Nguyên Anh kì cường giả có thể thấy được đôi chút, từ Nguyên Anh kì trở xuống đều không thể thấy được gì.

Bọn hắn chỉ cảm nhận được xung động trong không khí phát ra do hai người va chạm.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gât đầu, đây là điều mà hắn muốn nhìn thấy ở Chiến Thiên, Chiến Thiên càng hăng say chiến đấu bao nhiêu thì cơ hội mà

hắn đạt đến Bản Năng Vô Cực lại càng cao thêm bấy nhiêu.

Phía bên kia, những tên Luyện Hư kì cũng nhú mày, bọn hắn cũng biết năng lực của Khúc Hộ Pháp không yếu, nhưng bị tên phạm nhân này dây dưa lâu như vậy, cũng có nghĩa rằng tên phạm nhân trước mặt rất mạnh.

Hắc hộ pháp nhú mày, một cái rồi nhìn về ba tên còn lại lên tiếng.

-Bạch hộ pháp, người mau tiến lên giúp hắn.

Bạch hộ pháp nghe lệnh thì gật đầu tiến lên, hắn cũng đã quan sát trận chiến từ lúc bắt đầu, nên hắn cũng hiểu được muốn kết thúc nhanh thì phải có người giúp đỡ Khúc hộ pháp.

Lâm Thanh Phong mặc dù vẫn nhìn về trận chiến của Chiến Thiên cùng Khúc Hộ Pháp, nhưng hắn vẫn để ý tới động tĩnh của những tên Luyện Hư kì này.

Thấy Bạch hộ pháp chuẩn bị tiến tới, Lâm Thanh Phong nhú mày một cái rồi lại nhìn về Chiến Thiên.

Chiến Thiên lúc này đang đánh rất hăng say, chỉ cần ai có thể nhìn rõ hành động của bọn hắn đều hiểu được, Khúc hộ pháp đang bị treo lên đánh.

Vì thế, Bạch hộ pháp có tiến lên thì Lâm Thanh Phong cũng không đứng ra ngăn cản, hắn muốn nhìn xem cực hạn của Chiến Thiên là ở nơi nào.

Lâm Thanh Phong ngẩng đầu nhìn Chiến Thiên rồi mở miệng.

-Chiến Thiên, sẽ có thêm một tên gia nhập, ta sẽ không ngăn cản hắn.

Chiến Thiên mặc dù đang đánh hăng say, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong nói, hắn cũng còn thời gian trả lời.

-Yên tâm đi sư phụ, hai tên cũng không thành vấn đề.

Khúc hộ pháp đen mặt lại, hắn là Luyện Hư kì cường giả, tên phạm nhân này đang chiến đấu với hắn mà vẫn còn có thể để ý tới xung quanh?

Còn hắn thì lại bị tên phạm nhân trước mặt này treo lên đánh không thở nổi, còn cần phải có người tới giúp đỡ?

Đối với Khúc hộ pháp, đây là điều sỉ nhục.

Khúc hộ pháp tức giận, hắn hét to.

-Bạch hộ pháp, người không cần tới đây.

Với câu nói của Khúc hộ pháp, Bạch hộ pháp bỏ ngoài tai, hắn cũng biết được Luyện Hư kì đối mặt với phạm nhân mà còn cần giúp đỡ là một điều sỉ nhục.

Nếu hắn ở vị trí của Khúc hộ pháp, hắn cũng sẽ như vậy.

Nhưng hiện tại lại khác, bọn hắn phải kết thúc nhanh chuyện này, để lão đại chờ đợi là không tốt.

Bạch hộ pháp hừ một tiếng rồi lên tiếng.

-Nếu người muốn lão đại chờ đợi, thì người cứ việc, còn chúng ta thì không muốn.

Khúc hộ pháp cứng họng, hắn thật sự sợ lão đại, vì thế hắn chỉ hừ một tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Chiến Thiên bất chợt dừng tay, hắn muốn chờ hai người tụ hợp rồi mới tiếp tục.

Chiến Thiên dừng tay, Khúc hộ pháp mới có thời gian thở ra một hơi, lúc này Chiến Thiên cho hắn áp lực quá lớn, khiến hắn không thở nổi.

Chiến Thiên đợi hai người tụ hợp rồi mỉm cười lên tiếng.

-Như vậy chúng ta có thể bắt đầu hiệp hai được chưa? Ta muốn sử dụng toàn bộ thực lực.

Lời của Chiến Thiên vừa ra, tất cả mọi người đều mộng bức, ngay cả Lâm Thanh Phong cũng phải lấy tay che trán.

Hắn không biết con hàng Chiến Thiên này học từ đâu cái tính trang bức này, nhưng hắn trang bức rất đúng lúc không ai có thể nghi ngờ.

Về mặt của Khúc hộ pháp càng đen hơn, nếu đúng như lời Chiến Thiên nói như vậy lúc này Chiến Thiên còn chưa dùng toàn bộ thực lực mà hắn đã bị treo lên đánh? Đây thật sự là trần trụi sỉ nhục hắn.

Khúc hộ pháp như một tên điên mất đi lý trí, hắn không để ý tới Bạch hộ pháp mà đã lao lên trước.

-Tiểu tử, ta muốn giết ngươi.

Đồng thời Bạch hộ pháp cũng lao lên, hắn cũng có chút tức giận đối với lời nói của Chiến Thiên, hắn cũng muốn giết tên phạm nhân trước mặt này.

Chiến Thiên thu lại nụ cười, vẻ mặt hắn ngưng trọng nhìn hai người, khi bắt đầu bao phủ toàn thân hắn.

Lời lúc này hắn nói là sự thật, cũng không phải giả, lúc đầu hắn đánh với Khúc hộ pháp vẫn chưa sử dụng toàn lực.

Chiến Thiên nhanh chóng biến mất, hắn xuất hiện sau lưng hai người rồi tiếp tục đánh.

Tốc độ của Chiến Thiên lại nhanh hơn, khiến hai người Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp mộng mị.

Điều này cũng có nghĩa rằng những lời lúc này mà Chiến Thiên nói là sự thật, hắn vẫn chưa tung ra hết sức mạnh để chiến đấu với Khúc hộ pháp.

Khúc hộ pháp cũng Bạch hộ pháp đều chảy mồ hôi lạnh, bọn hắn không biết được làm sao tên phạm nhân trước mặt này lại mạnh như vậy.

....Hết chương 98....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Kamehameha vs Huyết Sắc Ân

Mặc dù Chiến Thiên sử dụng toàn lực, chiếm thế thượng phong.

Nhưng Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp cũng không phải là những tay gà mờ.

Bọn hắn nhanh chóng nhìn ra nhược điểm của Chiến Thiên, hắn chỉ có thể cận chiến.

Khúc hộ pháp hừ một cái rồi lên tiếng.

-Tên tiểu tử trước mặt chỉ giỏi về cận chiến, ta sẽ kéo chân hắn, còn ngươi thì lùi ra sau sử dụng pháp thuật.

Bạch hộ pháp nhanh chóng gật đầu đồng ý rồi lùi ra sau.

Chiến Thiên thật sự chỉ giỏi cận chiến, nhưng điều đó không có nghĩa rằng hắn không thể đánh từ xa.

Bạch hộ pháp lùi ra sau, để tạo ra một pháp thuật đủ mạnh để có thể đánh bại Chiến Thiên, Bạch hộ pháp cần một ít thời gian để tập trung sử dụng pháp thuật.

Nhưng Chiến Thiên làm sao cho hắn thời gian?

Chỉ thấy Chiến Thiên giơ lên cánh tay, một quả cầu màu vàng xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn.

Sau đó Chiến Thiên ném mạnh quả cầu về phía Bạch hộ pháp, rồi lại quay đầu đánh Khúc hộ pháp.

Khúc hộ pháp không tu luyện khí, hắn cũng không biết uy lực của quả cầu mà Chiến Thiên ném ra mạnh bao nhiêu.

Nhưng hiện tại Bạch hộ pháp đang tập trung sử dụng pháp thuật, nếu bị cắt ngang thì sẽ bị phản phệ, nhẹ thì ho ra máu, còn nặng thì sẽ trọng thương.

Hiện tại Bạch hộ pháp đang tập trung thi pháp, hắn không thể phân thân để ý xung quanh, vì thế hắn cũng không biết là quả cầu màu vàng đang tiến đến gần hắn.

Nhìn quả cầu đang bay lại gần Bạch hộ pháp, Khúc hộ pháp hét to.

-Bạch hộ pháp, coi chừng trước mặt.

Tiếng hét của Khúc hộ pháp khiến Bạch hộ pháp giật mình, hắn nhanh chóng cưỡng ép thu lại pháp thuật, cũng vì thế đã khiến hắn bị nội thương.

Mặc dù bị nội thương, nhưng Bạch hộ pháp vẫn cưỡng ép đè nén xuống, hắn nhanh chóng đưa hai tay lên đỡ viên cầu trước mặt.

Nhưng chờ đợi một lúc lâu, chẳng có chuyện gì xảy ra, Bạch hộ pháp nhũn mảy rồi hạ tay xuống.

Chỉ thấy Chiến Thiên mang vẻ mặt cười cợt nhìn hắn, còn Khúc hộ pháp đã bị Chiến Thiên đánh bay xa.

Viên cầu lúc nãy của Chiến Thiên chỉ là dùng để hù Bạch hộ pháp thôi, sau khi tiến gần tới Bạch hộ pháp thì nó đã biến mất.

Bạch hộ pháp khuôn mặt đen kịt, miệng phun một nhúm máu.

Lần này hắn bị Chiến Thiên chơi đùa thâm, tự mình sợ bóng sợ gió một hồi, kết quả lại khiến chính bản thân bị nội thương.

Khúc hộ pháp lúc này, miệng cũng mang theo một dòng máu mà bay trở về.

Hai người cau mày nhìn nhau, bọn hắn cũng biết được, lần này bọn hắn đã thua rồi.

Thua trước một tên phạm nhân, thua một cách triệt để.

Nhưng lại nghĩ về “lão đại” bọn hắn lại chảy ra mồ hôi lạnh, hiện tại bọn hắn nếu như thật sự nhận thua, kết cục của bọn hắn khi trở về thật sự bọn hắn không thể chịu nổi.

Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp như đạt được nhận thức chung, cả hai người nhìn nhau rồi gật đầu.

Sau đó lại nhìn về Chiến Thiên, Khúc hộ pháp lên tiếng.

-Tiểu tử phạm nhân, ngươi rất mạnh, hai người bọn ta không phải đối thủ của ngươi.

]

Chiến Thiên nhíu mày một cái, hắn không biết Khúc hộ pháp muốn nói gì, nhưng hắn vẫn tiếp tục nghe.

Khúc hộ pháp ho ra thêm một búng máu, tay hắn ôm ngực rồi nói tiếp.

-Tuy không phải là đối thủ của ngươi, nhưng bọn ta vẫn còn một chiêu thức khác, ngươi có dám tiếp nó không?

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, chỉ cần nghe tới chiêu thức mạnh thì hắn sẵn sàng nghênh đón, vì thế hắn gật đầu một cái rồi trả lời.

-Tốt, như vậy ta cũng sẽ sử dụng chiêu thức mạnh nhất, hai người phải bảo trọng à.

Động tĩnh của ba người đều bị những người khác quan sát hết thấy.

Hắc hộ pháp nhíu mày một cái, hắn ra hiệu cho hai người phía sau chuẩn bị tiến lên, hắn muốn nhân cơ hội này khiến Chiến Thiên phân tâm, sau đó sẽ bị Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp giết chết.

Lâm Thanh Phong mặc dù vẫn chú ý tới trận đấu của Chiến Thiên, nhưng hắn cũng không bỏ qua ba người Hắc hộ pháp.

Hắc hộ pháp ra hiệu cho hai người sau lưng, làm sao có thể tránh được tầm mắt của Lâm Thanh Phong?

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Cứ ở yên đó mà xem, chỉ cần một người tiến lên, ta hứa rằng cả ba người các ngươi, cùng tất cả những tên Hóa Thần, Nguyên Anh đằng sau không sống quá 10 hơi thở.

Giọng nói của Lâm Thanh Phong nhẹ nhàng vang lên, tuy nhẹ nhàng nhưng ai cũng nghe rõ ràng, khiến tất cả mọi người đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Đề ba vị Luyện Hư kì cường giả không sống qua 10 hơi thở, đây là bực nào bá khí?

Hắc hộ pháp nhíu mày nhìn Lâm Thanh Phong một cái, hắn thấy được Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn, vì thế hắn cũng không thêm đề Lâm Thanh Phong vào mắt.

Nhìn biểu hiện của Hắc hộ pháp, Lâm Thanh Phong cũng biết được rằng, hắn đang bị coi thường, nhưng hắn cũng không muốn nói nhiều.

Một bên khác, Chiến Thiên cùng hai người Khúc hộ pháp và Bạch hộ pháp đã đứng các nhau một khoảng cách, rồi cùng chuẩn bị sử dụng chiêu thức mạnh nhất mà bọn hắn có được.

Chiến Thiên vẫn như lúc trước, khí bao phủ toàn thân, hắn khụy gối, hai tay đưa về phía trước, rồi lại kéo về một bên đặt ngang bụng, miệng thì niệm từng chữ ngắt quãng.

-Ka...me...ha...me...

Còn Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp, hai người nhìn nhau rồi cũng bắt đầu sử dụng pháp thuật của hai người.

Thân là hộ pháp, bọn hắn được truyền thụ một loại pháp thuật hợp kích, chỉ cần có 2 người cùng sử dụng sẽ tăng thêm sức mạnh.

“Huyết Sắc Ấn” đây cũng là pháp thuật hợp kích mà Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp học được.

Cả hai đứng đối diện nhau, nhanh chóng kết lấy ấn quyết.

Luồng sáng màu đỏ nhanh chóng xuất hiện ở giữa hai người, luồng sáng tạo thành chữ “Huyết” nhanh chóng hình thành.

Lâm Thanh Phong nhíu mày nhìn về luồng sáng này, hắn cảm thấy một cỗ khí tức làm hắn chán ghét phát ra từ đây.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ, hai người nhìn thấy chữ “Huyết” này, cả hai đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Lúc trước bọn hắn dù đã sử dụng tất cả hệ thống thăm dò của tông môn mà vẫn không tìm được tin tức của thế lực muốn tấn công bọn họ.

Nhưng nhìn thấy chữ “Huyết” này, bọn hắn đều biết được, trước mặt bọn hắn là thế lực nào.

Huyết Sắc Tông, chỉ có Huyết Sắc Tông mới có thể sử dụng ra Huyết Sắc Ấn.

Các tông môn ở Thông Thiên Đại Lục đều được phân chia cấp bậc, cấp bậc được phân chia từ 1 đến 9, thấp nhất là tông môn cấp 1 còn cao nhất là cấp 9.

Tùy thuộc vào hai người mạnh nhất của tông môn quyết định đẳng cấp của tông môn.

Nếu tông môn có hai người đạt tới Luyện Khí kì thì sẽ được xem là tông môn cấp 1, hai người đạt Trúc Cơ kì sẽ là tông môn cấp 2,...

Nếu tông môn chỉ có một người đạt đến đẳng cấp Kim Đan thì tông môn đó chỉ có thể xem như là tông môn cấp 2 đỉnh phong, không thể xem là tông môn cấp 3.

Như Thiên Vận Tông, có Lục Mặc là Hóa Thần tầng 7 cùng Bạch Dạ là Hóa Thần tầng 4, vì thế được phân thành tông môn cấp 5.

Còn Huyết Sắc Tông là tông môn cấp 7.

Điều này cũng có nghĩa rằng, Huyết Sắc Tông có ít nhất hai vị cường giả đạt đến Hợp Thể kì.

Hai vị Hợp Thể kì cường giả, đây là khái niệm gì?

Phải biết rằng, sau Hóa Thần kì thì sẽ đến Luyện Hư kì rồi mới đến Hợp Thể kì.

Thiên Vận Tông vận khí phải bạo phát bao nhiêu mới bị một tông môn có hai vị Hợp Thể kì cường giả chú ý?

Với thế lực của tông môn cấp 7, muốn đối phó với một tông môn cấp 4 như Thiên Vận Tông thì khác gì tiện tay bóp chết một con kiến đâu?

Cũng vì vậy mà Lục Mặc cùng Bạch Dạ khi biết thế lực trước mắt là Huyết Sắc Tông, thì cả hai đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Huyết Sắc Ấn được hình thành, sắc mặt của Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đồng thời trắng bệch.

Huyết Sắc Ấn là một pháp thuật dùng máu người thi thuật để thi triển, người thi thuật sử dụng càng nhiều máu thì Huyết Sắc Ấn càng mạnh.

Vì thế những người tu luyện Huyết Sắc Ấn được tu sĩ bình thường liệt vào hàng Ma Đạo.

Khúc hộ pháp hơi thở đứt quãng, hắn nhìn về Chiến Thiên rồi hét lớn.

-Tiểu tử, đây là pháp thuật mạnh nhất của bọn ta, mau nhận lấy.

Khúc hộ pháp nói rồi, hắn cùng Bạch hộ pháp đồng thời đẩy mạnh tay về phía trước, bắn Huyết Sắc Ấn về phía Chiến Thiên.

Huyết Sắc Ấn như một cây tên ra khỏi cung, nhanh chóng bay về phía Chiến Thiên.

Lúc này Chiến Thiên hai tay cũng đẩy ra phía trước, miệng còn hét lên.

-Kamehameha...

Kamehameha cũng rời tay Chiến Thiên, tạo thành một quả cầu ánh sáng màu xanh bay đến Huyết Sắc Ấn.

Quả cầu Kamehameha cùng Huyết Sắc Ấn va chạm, tạo thành một chấn động cực mạnh.

Gió nhanh chóng thổi về bốn phía xung quanh, kèm theo tiếng rít chói tai.

Những tu sĩ dưới Kim Đan kì đều không chịu nổi chấn động này, hai tai chảy máu rồi té gục xuống đất.

Những tu sĩ Nguyên Anh kì, cũng phải dùng linh lực tạo thành một vòng bảo hộ mới không bị ảnh hưởng.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đều khiếp sợ, bọn hắn chỉ đứng từ xa mà nhìn, nhưng cũng cảm giác được uy lực đáng sợ của hai pháp thuật này khi va chạm.

Dù đứng khá xa, nhưng chấn động lan tới đây cũng khiến cho Lục Mặc cùng Bạch Dạ nổi da gà, bọn hắn biết nếu bọn hắn đứng gần một chút thì số phận của bọn hắn cũng không khác những tên đệ tử Trúc Cơ, Luyện Khí là bao.

....Hết Chương 99....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Toàn diệt

Kamehameha vẫn giằng co với Huyết Sắc Ấn, hai bên vẫn chưa phân được thắng bại, Huyết Sắc Ấn có vẻ nhỉnh hơn Kamehameha một chút.

Chiến Thiên ngày càng nỗ lực truyền khí vào đòn Kamehameha, để cố gắng phá vỡ Huyết Sắc Ấn.

Còn bên phía Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp, hiện tại hai người đã là nỗ lực hết đà.

Để xuất ra đòn Huyết Sắc Ấn này, hai người đã sử dụng tất cả khí huyết cùng linh lực của mình, vì thế hai người chỉ còn cách trông chờ vào Huyết Sắc Ấn có thể giết chết Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong chỉ nhìn sơ qua liền biết được kết cục, một bên là nỗ lực hết đà, còn một bên vẫn sung sức thì hắn cũng không cần quan tâm nữa.

Điều mà Lâm Thanh Phong chú ý hiện tại là động tĩnh của bọn người Hắc hộ pháp, hắn biết được đối với lời nói của hắn khi này, Hắc hộ pháp khinh thường và bỏ ngoài tai, thế nên hắn chắc chắn rằng Hắc hộ pháp sẽ có hành động.

Hắc hộ pháp cũng quan sát chiến trận, hắn nhíu mày một cái, hắn cũng không ngờ được hai người Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đã sử dụng tất cả sức lực thi triển Huyết Sắc Ấn nhưng chỉ chiếm được một ít thượng phong.

Hắn cũng biết rằng đây chỉ là lúc đầu, còn về sau kết cục chỉ có thể là Huyết Sắc Ấn vỡ nát, còn hai người Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp cũng theo đó mà đi đời.

Hắc hộ pháp hừ một cái rồi lên tiếng.

-Vụ hộ pháp cùng Phong hộ pháp, hai người theo ta tiến lên, không thể để Huyết Sắc Ấn bị đánh bại được.

Vụ hộ pháp cùng Phong hộ pháp đồng thời gật đầu, Huyết Sắc Ấn là tiêu chí của Huyết Sắc Tông, vì thế bọn hắn không thể nhìn Huyết Sắc Ấn bị hủy hoại.

Lâm Thanh Phong vẫn chú ý động tĩnh của ba người, khi thấy ba người chuẩn bị hành động, thì hắn cũng nhanh chóng lấy ra cái nôi.

Cử động của Lâm Thanh Phong nhanh chóng thu hút sự chú ý của Hắc hộ pháp, hắn nhíu mày một cái, nhưng cũng không quan tâm.

Một tên Trúc Cơ Viên Mãn lấy ra cái nôi, hỏi thử tên Luyện Hư kì nào quan tâm?

Lâm Thanh Phong tay phải cầm cái nôi, tay trái nhanh chóng sử dụng RasenShuriken.

Lúc trước chỉ muốn thử xem uy lực của RasenShuriken nên hắn chỉ sử dụng một viên nhỏ, ước chừng 10% sức mạnh của RasenShuriken.

Nhưng Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân, chỉ chịu ảnh hưởng ở vùng ngoại vi, còn dưới sự bảo hộ của bảo vật hộ thân có thể chống lại một kích toàn lực của Hóa Thần Viên Mãn tu sĩ mới có thể sống sót.

Lần này Lâm Thanh Phong toàn lực sử dụng RasenShuriken.

Tiếng gió rít chói tai vang lên, Lục Mặc cùng Bạch Dạ đứng cạnh bên cũng sợ hết hồn, sắc mặt hai người trắng bệch, nhìn về viên RasenShuriken trên tay Lâm Thanh Phong.

Viên RasenShuriken trong tay Lâm Thanh Phong rất đẹp đẽ, nhưng lại khiến hai người cảm giác được một cổ tử vong mùi vị.

Hắc hộ pháp, Vụ hộ pháp, Phong hộ pháp ba người đồng thời nhìn về Lâm Thanh Phong.

Nhìn viên RasenShuriken trong tay Lâm Thanh Phong, ba người đều hít một hơi khí lạnh, ba người đều cảm nhận được rằng, chỉ cần viên cầu này đụng trúng, cho dù ba người có thêm mười cái mạng cũng không đủ chết.

Hắc hộ pháp quả quyết ra lệnh.

-Nhanh chóng rút lui.

Nhưng bọn hắc tử, Lâm Thanh Phong ngay lập tức đã hành động.

Hắn ném viên RasenShuriken lên cao, tay cầm nổi dùng hết sức đập viên RasenShuriken về phía bọn người Hắc hộ pháp.

Hai phe thể lực cách nhau vài chục dặm, còn khu vực mà Chiến Thiên cùng Khúc hộ pháp, Bạch hộ pháp chiến đấu lại ở một hướng khác, cách hai phe thể lực vài chục dặm, tạo thành một hình tam giác.

Lâm Thanh Phong đập viên RasenShuriken như một trái bóng bàn, bay thẳng về phía đại quân của Huyết Sắc Tông.

Vì Lâm Thanh Phong dùng lực quá mạnh, viên RasenShuriken bay nhanh như tên bắn, chỉ trong 2 hơi thở đã bay tới ba người Hắc hộ pháp, Phong hộ pháp cùng Vụ hộ pháp.

Cả ba vẫn chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy viên RasenShuriken đập vào người Hắc hộ pháp rồi bắt đầu phát sáng.

Một vụ nổ có đường kính gần mười dặm bắt đầu hình thành, bao phủ gần như toàn bộ đại quân Huyết Sắc Tông.

Vụ nổ này khiến Chiến Thiên, Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp ba người đang giằng co cũng phải chú ý.

Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đều âm thầm kêu khổ, lần này không chỉ là bọn hắc tử thua, mà ngay cả đại quân cũng bị diệt sạch a.

Chiến Thiên hai mắt phát sáng, hắn đã từng thấy qua vụ nổ này, đó là chiêu thức RasenShuriken của Lâm Thanh Phong.

Chiến Thiên cũng đoán được Lâm Thanh Phong đã ra tay, vì thế hắn muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến ở nơi này.

Chiến Thiên dùng hết sức lực truyền toàn bộ khí vào đòn Kamehameha, đồng thời hét lên một tiếng dài.

-Haaaaaaaaa.....

Đòn Kamehameha được truyền thêm khí, nó nhanh chóng phá vỡ Huyết Sắc Ẩn rồi bay thẳng tới Khúc hộ pháp, cùng Bạch hộ pháp.

Nhìn Huyết Sắc Ẩn đã bị phá, Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp đồng thời phun ra một ngụm máu, hai người nở nụ cười khổ nhìn nhau.

Bọn hắc tử đã dùng hết sức rồi, nhưng vẫn không thắng được tên phạm nhân trước mặt này, vì thế bọn hắc tử cũng không tránh né mà đứng yên chờ đòn Kamehameha tới.

Đòn Kamehameha lướt qua khu vực mà Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp hai người đang đứng.

Nó không để lại thứ gì, mà chỉ lướt đi như một tia sáng.

Đòn Kamehameha bay đi, cũng là lúc Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp tan thành tro bụi.

Chiến Thiên nhìn về nơi mà lúc này hai người vẫn đứng đó, hắn thở ra một hơi rồi lắc đầu, sau đó lại bay về tụ họp với Lâm Thanh Phong.

Về phía Lâm Thanh Phong, đòn RasenShuriken tạo ra một vụ nổ tròn, có đường kính khoảng 10 dặm, bao phủ gần 2/3 đại quân của Huyết Sắc Tông.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đứng cách đó vài chục dặm mà vẫn cảm giác được tiếng gió rít nổi da gà.

Một ít Kim Đan kì của Thiên Vận Tông cũng bị sức gió kéo rách da.

Bọn hắc tử nhanh chóng tụ tập chúng đệ tử rồi dùng linh lực tạo thành một bức tường bảo vệ, để tránh cho những tên đệ tử không bị thương tổn.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ hít một hơi khí lạnh rồi nhìn về Lâm Thanh Phong.

Tới hiện tại bọn hắc tử mới biết được, lúc trước không phải do Lâm Thanh Phong tự cao, sự thật là hắn có thể nhẹ nhõm giải quyết đám Luyện Hư kì tu sĩ này.

Một hồi lâu sau, vụ nổ cũng kết thúc.

Mặt đất lúc này được tạo thành một cái hố to và sâu, xung quanh hố máu tươi đã nhuộm đỏ, tay cụt chân cụt vương vãi khắp nơi, nhìn như một cảnh tu la địa ngục.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hắn cũng không muốn sử dụng sức mạnh a, nhưng cũng do tên Hắc hộ pháp đã không nghe lời cảnh cáo của hắn, vì thế mới xảy ra tràn diện như thế này.

Lục Mặc hít vào một hơi khí lạnh, hắn quyết định bay đến cái hố trước mặt để nhìn kỹ càng.

3000 đại quân của Huyết Sắc tông, đứng chiếm khoảng 6 dặm, vụ nổ lại lan ra với bán kính 5 dặm bao phủ 5/6 đại quân.

Tuy 1/6 đại quân còn lại đứng ở phía ngoài, nhưng bọn hắn cũng chỉ là những tên Luyện Khí cùng Trúc Cơ kì, vì thế bọn hắn cũng chẳng tốt hơn đi đâu.

Kim Đan kì của Thiên Vận Tông đứng cách vụ nổ vài chục dặm mà còn bị sức gió làm chảy máu, thì bọn hắn đứng gần vụ nổ như vậy, làm sao có thể tốt?

Lục Mặc bay từ trên cao rồi nhìn xuống, hắn lại hít vào một hơi khí lạnh.

Trong phạm vi vụ nổ xảy ra, chỉ có ba cái xác còn tồn tại, đó là xác của Hắc hộ pháp, Vụ hộ pháp cùng Phong hộ pháp.

Ba người bọn hắn là Luyện Hư kì tu sĩ, nên thân thể mạnh mẽ, có thể bảo tồn được sau vụ nổ kinh khủng đó.

Còn tất cả những người khác đều biến mất, chỉ để lại một vùng đất nhiễm máu đỏ đậm.

Lần này đại quân của Huyết Sắc Tông chỉ có thể miêu tả bằng hai từ “Toàn diệt”.

3000 đại quân, 5 vị Luyện hư, 10 vị Hóa Thần, 20 vị Nguyên Anh, dẫn theo 3000 quân tới đây, chỉ có thể đem về hai chữ “toàn diệt”.

Tông môn cấp 7 muốn tiêu diệt tông môn cấp 4, nhưng ngược lại bị “toàn diệt” mất mũi bọn họ để đi đâu?

Vì thế mặc dù lần này thắng trận, nhưng Lục Mặc cũng không có chút nào vui vẻ.

Hắn biết được, lần sau Huyết Sắc Tông lại phải thêm người tới để lấy lại mặt mũi.

Nhưng đó cũng là chuyện của sau này, hiện tại trận chiến này phần thắng thuộc về Thiên Vận Tông.

Đám đệ tử Thiên Vận Tông một mặt mừng bức, một lúc sau bọn hắn mới tỉnh hồn.

Nhìn về hướng đại quân đối diện, chỉ còn một mình Lục Mặc đang lơ lửng trên bầu trời ở đó.

Một tên đệ tử bắt đầu nở nụ cười rồi hét lớn.

-Thắng rồi...

Tiếng “Thắng rồi” nhanh chóng loan truyền khắp nơi, khuôn mặt của tất cả đệ tử Thiên Vận Tông đều nở nụ cười.

Trải qua tai nạn lần này, địa vị của Lâm Thanh Phong nhanh chóng loan truyền khắp nơi.

Bọn hắn cũng biết được, đây chính là công lao của một mình Lâm Thanh Phong, một người đối mặt năm vị Luyện Hư kì, mười vị Hóa Thần, hai mươi vị Nguyên Anh cùng ba ngàn đại quân.

Nhưng Lâm Thanh Phong chỉ cần dùng một chiêu là đủ để toàn diệt đối phương.

Lâm Thanh Phong nhanh chóng trở thành thần tượng trong lòng tất cả đệ tử của Thiên Vận Tông.

Đối với suy nghĩ của những người ở đây, Lâm Thanh Phong cũng không có chút nào để ý.

Hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, hắn chỉ muốn trở về chơi đùa cùng hai lão bà thôi.

...Hết chương 100...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Dị biến

Chiến Thiên lúc này cũng trở về, hân vui vẻ đứng trước mặt Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

- Sư phụ, vừa nãy ngài thật mạnh nha.

Đối với lời này của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong không để ý nhiều, hắn gật đầu một cái xem như trả lời rồi quay đầu nhìn về phía Lục Mặc.

Lúc này, Lục Mặc cũng mang về ba cái xác, đó là xác của Hắc, Vu, Phong ba vị hộ pháp.

Đặt ba cái xác xuống đất, Lục Mặc mới thở dài rồi lên tiếng.

- Bên đó, chỉ còn lại xác của ba người này, còn lại đều đã thành tro bụi.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hắn tự biết rõ uy lực của RasenShuriken rất mạnh, ba người này còn có thể bảo tồn được thân xác cũng không dễ dàng.

Nhìn thi thể ba người, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lên tiếng.

- Tìm một chỗ an táng cho ba người bọn hắn đi, tuy bọn hắn thuộc phe đối địch, nhưng dù gì bọn hắn cũng là Luyện Hư kì tu sĩ, cũng không nên để bọn hắn chết không có chỗ chôn.

Lục Mặc trầm ngâm một chút rồi gật đầu đồng ý.

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Hắc hộ pháp, tưởng chừng như đã chết không thể chết lại, bỗng dung hiện ra.

Tu sĩ khi tu luyện tới Kim Đan kì, trong cơ thể sẽ ngưng tụ ra một viên bản mệnh Kim Đan.

Sau khi tu luyện tới Nguyên Anh kì, viên Kim Đan sẽ dần sinh ra Nguyên Anh, nếu tu sĩ sau khi chết mà Nguyên Anh vẫn còn, thì tu sĩ sẽ có cơ hội sống lại bằng cách đoạt xá.

Nhưng nguyên anh rất yếu, cũng không thể tồn tại lâu nếu không có thể xác, vì thế cơ hội sống lại này cũng rất mong manh.

Sau khi tu luyện tới Hóa Thần kì, Nguyên Anh sẽ hóa thành thần hồn, thần hồn có thể tồn tại thời gian dài cho dù không có thân xác, và còn có thể tấn công địch nhân.

Hiện tại Vô Cực Tử còn tồn tại được, cũng là do thần hồn của hắn chưa biến mất, hắn vẫn còn cơ hội để sống lại, chỉ cần hắn tìm một thân xác khác thích hợp với hắn là được.

Hắc hộ pháp thật sự đã chết, nhưng thần hồn của hắn vẫn còn, vẫn chưa bị tiêu diệt, thần hồn của hắn vẫn trốn trong cơ thể để chờ đợi thời cơ.

Nhân lúc bọn người Lâm Thanh Phong không để ý, hắn liền xuất hiện.

Hắc hộ pháp xuất hiện, thì liền ra tay, bọn người Lâm Thanh Phong không kịp phản ứng.

Hắc hộ pháp dùng hết sức lực còn lại của mình để tấn công Chiến Thiên.

Hắc hộ pháp là Luyện Hư tầng 2 tu sĩ, hắn mạnh hơn Khúc hộ pháp cùng Bạch hộ pháp, hai người bọn họ đều là Luyện Hư tầng 1.

Hắn biết rằng hắn có thể không gây được thương tích gì cho Lâm Thanh Phong, nhưng còn Chiến Thiên thì khác.

Chiến Thiên chỉ là một tên phạm nhân, nhưng sức chiến đấu của Chiến Thiên cực mạnh, có thể là một mối uy hiếp lớn cho Huyết Sắc Tông.

Cũng vì thế, Hắc hộ pháp muốn dùng một kích toàn lực của mình mà giết Chiến Thiên, để bóp chết mối uy hiếp này khi có cơ hội.

Cánh tay của Hắc hộ pháp chuyển thành màu đen, đây mà một pháp thuật rất ác độc, người bị trúng phải thì sẽ bị trọng thương còn bị trúng một loại độc cực độc, không có thuốc giải.

Nếu người bị trúng phải may mắn còn sống, thì cũng sẽ bị độc hành hạ tới chết trong vòng mười năm.

Hắc hộ pháp ra tay quá nhanh, khiến bọn người Lâm Thanh Phong đều không kịp phản ứng.

Nhưng lúc này hắn bị che khuất tầm nhìn, nên cũng không biết rằng lại có thêm dị biến phát sinh.

Mị Nguyệt đang vui vẻ chạy tới bên cạnh Chiến Thiên.

Sau khi thấy Chiến Thiên trở lại, nàng liền nở nụ cười tươi sáng rồi chạy tới.

Cùng lúc này, Hắc hộ pháp cũng ra tay tấn công Chiến Thiên, đột nhiên Mị Nguyệt lại xuất hiện chính giữa Chiến Thiên cùng Hắc hộ pháp.

Lâm Thanh Phong hết hoảng, hấn nhanh chóng phản ứng rồi lao tới Hắc hộ pháp.

Chiến Thiên bỗng dưng thấy Lâm Thanh Phong hành động, hấn cũng quay đầu về phía sau.

Nhìn thấy Hắc hộ pháp đang lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía mình, còn đứng sau lưng hấn là Mị Nguyệt.

Sắc mặt của Chiến Thiên trắng bệch, hấn muốn ngăn cản Mị Nguyệt nhưng hấn không kịp làm gì cả.

Chiến Thiên chỉ có thể tro mắt nhìn Hắc hộ pháp ngày càng tới gần Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt vẫn không hay biết gì, nàng vẫn vui vẻ nở nụ cười, rồi mở rộng hai tay chuẩn bị ôm lấy Chiến Thiên.

Một giây sau, bàn tay của Hắc hộ pháp đã chạm vào người của Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt chỉ cảm thấy một lực lượng cực lớn đập vào lưng nàng, một giây sau đó nàng liền bất tỉnh.

Hắc hộ pháp cũng giật mình, hấn không biết tại sao lại có một con kiến hôi chặn đường hấn, phá hoại kế hoạch của hấn.

Nhưng ngay lúc đó, Lâm Thanh Phong cũng đã lao tới, hấn nhanh chóng dùng tay bóp lấy cổ Hắc hộ pháp rồi không ché Hắc hộ pháp.

Mị Nguyệt sau khi trúng phải pháp thuật của Hắc hộ pháp, nàng như điều đứt dây bay về phía Chiến Thiên.

Chiến Thiên khuôn mặt trắng bệch, hai mắt hấn đỏ lên, trong lòng hấn thật loạn, nhưng hấn vẫn kịp thời ôm lấy Mị Nguyệt vào lòng.

Mị Nguyệt bất tỉnh, khuôn mặt nàng trắng bệch không mang tí huyết sắc nào, nhưng nàng vẫn không chết, mặc dù hơi thở mỏng manh, nhưng nàng vẫn còn sống.

Lúc này Lục Mặc cùng Bạch Dạ mới phản ứng kịp.

Bạch Dạ nhanh chóng tiến lại gần, hai mắt hấn bây giờ cũng đỏ rực, hai tay hấn run run mà bắt đầu xem xét trạng thái của Mị Nguyệt.

Nhận ra Mị Nguyệt vẫn còn sống, Bạch Dạ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi lên tiếng.

-Không sao, Nguyệt nhi vẫn còn sống.

Chiến Thiên nghe xong lời này, hấn mới dám thở ra một hơi, đưa Mị Nguyệt cho Bạch Dạ, ánh mắt Chiến Thiên tràn đầy sát khí nhìn về Hắc hộ pháp.

Dưới cái nhìn của Chiến Thiên, Hắc hộ pháp nở nụ cười ngất nghẻo rồi mở miệng.

-Còn sống? Haha, rồi tiểu kỹ nữ đó sẽ chết nhanh thôi, ta không ngại cho các ngươi biết, pháp thuật lúc này mà ta sử dụng đó là Vạn Độc Thủ.

-Vạn Độc Thủ chỉ cần đánh trúng mục tiêu thì chắc chắn sẽ chết, mục tiêu bị trúng đòn, nếu nặng thì sẽ chết ngay lập tức, còn nhẹ thì sẽ trúng độc rồi từ từ mà chết trong mười năm.

-Nhưng đó là đối với những người có tu vi mạnh mẽ, còn theo ta thấy, tiểu kỹ nữ đó cao lắm có thể sống sót trong 2 năm.

-Thật sự mục tiêu của ta là ngươi, nhưng tiểu kỹ nữ đó đã đỡ giúp ngươi thì nàng đáng chết.

Để Hắc hộ pháp nói nhiều như vậy, Lâm Thanh Phong cũng có chút không chịu nổi, hấn hừ một tiếng rồi nói.

-Đã như vậy, thì ngươi có thể đi chết rồi.

Lâm Thanh Phong vừa nói xong, hấn cũng không để Hắc hộ pháp mở miệng, một tay khác tạo thành một viên cầu Rasengan rồi đập vào thần hồn của Hắc hộ pháp.

Thần hồn của Hắc hộ pháp sau khi trúng phải Rasengan liền bị phá ra một cái lỗ hổng, sau đó toàn bộ thần hồn từ từ biến mất.

Hắc hộ pháp biết, sau khi làm ra sự tình như vậy thì hấn cũng không sống nổi, nhưng hấn vẫn làm như vậy, tới lúc chết hấn vẫn nở nụ cười khoái chí.

Lâm Thanh Phong có chút buồn bực, hấn không hiểu sao tên Hắc hộ pháp này lại làm như vậy, nhưng hấn cũng không muốn hỏi.

Lâm Thanh Phong quay đầu lại nhìn Mị Nguyệt, rồi lại nhìn Bạch Dạ rồi lên tiếng.

-Nàng thế nào?

Bạch Dạ lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Tuy còn sống, nhưng tình hình không tốt lắm, nàng trúng độc quá nặng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lại hỏi.

-Có cách nào để chữa trị cho nàng a?

Bạch Dạ thở dài một hơi rồi đau khổ lắc đầu.

Lúc này Lục Mặc mới lên tiếng.

-Cũng như lúc này Hắc hộ pháp đã nói, Vạn Độc Thủ này là một pháp thuật tàn độc của tông chủ Huyết Sắc Tông – Huyết Sắc Minh Vương đã tạo ra từ hàng ngàn năm trước.

-Nhưng tới nay vẫn chưa có ai còn sống sót sau khi trúng phải pháp thuật này.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì nhú mày một cái, hần hiện tại cũng không biết cách giải độc, vì thế hần lại hỏi.

-Có cách nào làm chậm thời gian phát độc của nàng sao?

Lục Mặc cùng Bạch Dạ, hai người nhìn nhau một cái rồi đồng thời lắc đầu.

Nhìn hai người như vậy, Lâm Thanh Phong cũng biết được câu trả lời, hần thở ra một hơi rồi nói.

-Như vậy, trước tiên chúng ta trở về trước, sau đó rồi sẽ tìm biện pháp khác.

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều gật đầu thở dài, Bạch Dạ ôm lấy Mị Nguyệt rồi bay trở về.

Chiến Thiên như người mất hồn, hần vẫn đứng đó đưa hai mắt nhìn về phương hướng của Mị Nguyệt.

Nhìn vẻ mặt của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cũng lắc đầu, hần vỗ vai Chiến Thiên một cái rồi nói.

-Cứ bình tĩnh, nàng sẽ không có chuyện gì.

Chiến Thiên vẫn không phản ứng gì, hần vẫn như người vô hồn mà nhìn về Mị Nguyệt.

Nhìn Chiến Thiên như vậy, Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hần biết nếu hần ở vị trí của Chiến Thiên, thì hần cũng không khá hơn bao nhiêu.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Người cũng đừng tiếp tục như vậy, hiện tại nên trở về hỏi Vô Cực Tử xem có cách nào trì hoãn thời gian phát độc của nàng, nếu như có thời gian trì hoãn, ta sẽ tìm ra cách.

Chiến Thiên lúc này hai mắt phát sáng nhìn về Lâm Thanh Phong.

Sư phụ của hần là một thiên tài và cũng sẽ không lừa hần, nếu Lâm Thanh Phong đã nói rằng sẽ tìm ra cách, thì chắc chắn hần sẽ tìm ra cách.

Nhìn hai mắt phát sáng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong cười khỏ, hần cũng hiểu được con hàng này lại bắt đầu dựa dẫm vào hần.

Nhưng hần cũng không muốn phá vỡ niềm hy vọng nhỏ nhoi lúc này của Chiến Thiên, vì thế hần cũng không nói gì.

.....Hết chương 101.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ta làm gì biết?

Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên, Bạch Dạ cùng Lục Mặc bốn người mang theo Mị Nguyệt trở về.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đã chuẩn bị sẵn sàng thức ăn, cả hai người đồng thời nở nụ cười vui vẻ tiếp đón.

Nhưng chỉ nhìn khuôn mặt của bốn người Lâm Thanh Phong thì cả hai người đều dừng nở nụ cười.

Nam Cung Mị Ảnh hỏi.

- Mọi chuyện vẫn tốt a, phu quân?

Nghe câu hỏi của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài rồi trả lời.

- Mặc dù đã dẹp hết đại quân của Huyết Sắc Tông, nhưng Mị Nguyệt lại không tốt lắm.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời nghi hoặc, hai nàng nhìn về Mị Nguyệt đang được Bạch Dạ ôm trong lòng.

Sắc mặt của Mị Nguyệt trắng bệch, phần cánh tay lại nổi lên một màu đen, biểu thị rằng nàng đang trúng độc.

Ninh Thiên Nhai hai mắt ửng đỏ, nàng lo lắng chạy đến nhìn Mị Nguyệt rồi hỏi.

- Nàng ấy bị làm sao?

Bạch Dạ thờ dài một cái rồi trả lời.

- Nguyệt nhi trong lúc vô tình đã đỡ giữ Chiến Thiên một kích, vì thế hiện tại nàng không tốt lắm.

Chiến Thiên cúi đầu trầm mặc không nói gì, hiện tại hắn không biết nói gì mới tốt.

Nam Cung Mị Ảnh cau mày một cái rồi lên tiếng.

- Như vậy các ngươi biết cách nào để cứu nàng sao?

Nghe xong câu hỏi này, bốn người đều trầm mặc.

Được một lúc thì Lâm Thanh Phong lên tiếng.

- Ta muốn để Vô Cực Tử xem xét tình hình nàng một chút, coi thử hắn có biện pháp nào chữa trị cho nàng hay không.

Nam Cung Mị Ảnh thờ dài rồi gật đầu, nàng đi vào trong để gọi Vô Cực Tử, hiện tại bọn hắn cũng không còn cách nào khác hơn.

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đồng thời rung mình một cái, bọn hắn vừa nghe được cái gì?

Vô Cực Tử? Chẳng phải đó là tên của Vô Cực Tôn Giả sao?

Lục Mặc nuốt ngụm nước bọt, hắn có chút khó khăn nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Lâm tiểu huynh đệ, Vô Cực Tử mà ngươi vừa nhắc đến phải chăng là Vô Cực Tôn Giả a?

Lâm Thanh Phong nhìn Lục Mặc một cái rồi gật đầu, sau đó lại hỏi.

- Đúng là hắn, nhưng hắn nổi tiếng như vậy sao? Cả hai người mà cũng nhận biết hắn?

Nghe được câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều rối loạn.

Cái gì mà “hắn nổi tiếng như vậy sao?”, Vô Cực Tử là tiền bối Đại Thừa kì được chứ? Cả Thông Thiên Đại Lục hiện tại, Độ Kiếp kì không ra thì Đại Thừa kì là đỉnh tiêm, là những tồn tại mạnh nhất đại lục.

Đại Thừa kì đều là những thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng trong giọng nói của Lâm Thanh Phong lại hơi hơi như vậy?

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều muốn dạy bảo Lâm Thanh Phong một phen, nhưng cả hai đồng thời suy nghĩ lại thái độ của Lâm Thanh Phong thì đều an tĩnh lại.

Chỉ sợ rằng trong mắt Lâm Thanh Phong, cho dù trước mặt là Độ Kiếp kì tiền bối thì cũng chỉ như vậy đi?

Nghĩ tới đây Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều vui vẻ, cả đời bọn hắn muốn diện kiến Luyện Hư kì cường giả cũng khó khăn, nhưng hiện tại lại có thể diện kiến Đại Thừa kì tồn tại thì bọn hắn còn mong muốn gì hơn nữa?

Bạch Dạ có chút run run rồi lên tiếng.

- Vô Cực Tôn Giả a, một trong những tồn tại mạnh nhất đại lục, ta thật sự nằm mơ cũng không dám mơ được gặp mặt.

Bạch Dạ than thở một tiếng, Lục Mặc cũng gật đầu đồng ý.

Nhìn hai người than thở, Lâm Thanh Phong chỉ có thể đưa hai người về mặt khinh bỉ, chỉ là gặp mặt Vô Cực Tử không phải sao? Cần gì phải đưa ra bộ mặt ước ao như vậy à?

Một lúc sau, Vô Cực Tử cùng Nam Cung Mị Ảnh xuất hiện.

Lục Mặc cùng Bạch Dạ đồng thời hít vào một hơi, rồi khom người lên tiếng.

-Tại hạ Lục Mặc, Bạch Dạ, xin kính chào tiền bối.

Vô Cực Tử thấy hai người cúi đầu chào, hần cũng nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Mấy ngày nay, ta cùng đệ tử ở lại đây, phiền phức hai vị rồi.

Bạch Dạ nhanh chóng lắc đầu.

-Không, không phiền phức, Lâm tiểu huynh đệ giúp đỡ bọn ta nhiều lắm.

Nghe xong lời này của Bạch Dạ, Lâm Thanh Phong ho khan vài tiếng rồi nói.

-Hình như có sự nhầm lẫn ở đây, ta không phải đệ tử của hần, lão bà của ta mới là đệ tử của hần.

Bạch Dạ cùng Lục Mặc đều tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi trầm nghĩ.

-Cũng đúng thôi, tên quái vật trước mặt lấy Trúc Cơ Viên Mãn đánh giết Luyện Hư kì, sợ rằng dù là mười cái Vô Cực Tôn Giả cũng không dạy nổi a.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hai người bọn hần cũng không nói ra miệng, nếu nói ra lỡ đắc tội Vô Cực Tôn Giả thì làm sao bây giờ?

Hiểu được suy nghĩ của hai người, Vô Cực Tử cũng nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Hai người cũng đừng đánh giá ta quá cao, ta thật sự không dạy nổi hần.

Bị nói trúng tâm tư, Lục Mặc cùng Bạch Dạ gãi đầu xấu hổ.

Nhưng Bạch Dạ vẫn không quên chuyện chính, hần ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Xin Vô Cực Tôn Giả xem giúp tình trạng hiện tại của đệ tử ta, chúng ta thật sự không còn cách nào khác.

Nói tới chuyện chính, Vô Cực Tử sắc mặt cũng ngưng trọng lên, hần gật đầu một cái rồi tiến lại gần Mị Nguyệt xem xét tình trạng của nàng.

Tất cả mọi người đều im lặng mà chờ đợi Vô Cực Tử, không ai dám gây ra một tiếng động nào, sợ khiến hần bị phân tâm.

Một lúc sau, Vô Cực Tử thở dài một cái rồi lắc đầu nói.

-Không được, nàng trúng độc quá nặng, nếu cảnh giới của nàng cao hơn thì có thể vẫn còn cơ hội sử dụng Vạn Độc Đan để giải độc, nhưng cảnh giới của nàng quá thấp, ta sợ rằng nếu sử dụng Vạn Độc Đan thì nàng sẽ bạo thể mà chết.

Vô Cực Tử nói xong, bầu không khí càng trở nên trầm mặc hơn, Chiến Thiên cúi đầu nắm chặt hai tay, hai tay hần chảy máu, biểu thị sự bất lực của hần.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi lên tiếng hỏi.

-Nếu sử dụng 1 lần không được, thì chúng ta có thể pha loãng ra mà từ từ sử dụng a?

Nghe xong câu hỏi này, Vô Cực Tử lắc đầu rồi giải thích.

-Vạn Độc Đan là một viên Thánh Cấp Linh Đan, nó rất quý hiếm có thể trị khỏi đa số loại độc tính, nguyên lý của nó là dùng độc công độc, dùng một loại độc mạnh hơn áp chế độc tính yếu rồi sau đó sẽ tìm thuốc giải.

-Nếu pha loãng ra thì dược lực cũng theo đó mà giảm bớt, khi đó ta sợ rằng không thể trị khỏi cho nàng còn khiến nàng trúng độc càng nặng thêm.

Vô Cực Tử nói xong, Lâm Thanh Phong cũng cau mày gãi đầu, rồi lại hỏi.

-Như vậy có cách nào để giúp nàng kéo dài thời gian sao?

Vô Cực Tử trầm ngâm một chút rồi gật đầu, hần lấy ra một viên đan dược màu xanh lam rồi nói.

-Đây là một viên Địa Cấp Linh Đan - Định Thân Đan, nó có tác dụng ngăn cản sự phát triển của cơ thể người sử dụng.

-Nếu đưa nàng sử dụng viên Định Thân Đan này, ta nghĩ rằng chúng ta có thể kéo dài thời gian cho nàng khoảng 30 năm, trong vòng 30 năm này nàng vẫn có thể hành động như bình thường như trước khi nàng bị trúng độc.

-Nhưng phải chắc chắn rằng trong 30 năm đó nàng không được tu luyện, đồng thời chúng ta phải tìm ra thuốc giải độc, sau thời hạn 30 năm ta chắc chắn rằng nàng sẽ độc phát mà chết trong vòng 1 ngày.

Nghe xong câu trả lời này, Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn chỉ cần kéo dài thời gian cho Mị Nguyệt thôi.

Hắn đã có cách để chữa trị cho Mị Nguyệt, tuy rằng không chắc là nó có hữu dụng hay không, nhưng ít nhất hắn vẫn muốn thử, vì đây là biện pháp duy nhất hiện tại.

Cách mà hắn nghĩ đến chính là Rồng Thần trong Dragonball, nhưng không phải là con Rồng Thần trái đất, mà là Rồng Thần Siêu Cấp.

Rồng Thần trái đất tuy rằng ngoài miệng thì luôn nói tất cả điều ước gì cũng thực hiện được, nhưng về sau ngày càng phé đi, Lâm Thanh Phong cũng không quan tâm tới con Rồng Thần đó.

Tuy đây cũng không hẳn là biện pháp, nhưng ít nhất nó cũng là một phương án để giải quyết độc trong người Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ xong rồi nhanh chóng quyết định, hắn nhìn Chiến Thiên rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, hiện tại độc trong người Mị Nguyệt sẽ giao cho ngươi phụ trách được chứ?

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người ngay cả Chiến Thiên cũng mộng bức mà nhìn hắn.

Chiến Thiên mặc dù không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại giao cho hắn nhiệm vụ này, nhưng hắn tin tưởng Lâm Thanh Phong sẽ không đùa giỡn hắn, vì thế hắn gật đầu rồi trả lời.

-Được, sư phụ cứ yên tâm mà giao cho ta.

Bạch Dạ một mặt không thể tin tưởng nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Ngươi biết cách chữa cho Nguyệt nhi?

Chiến Thiên lúc này, hai tay chống hông, khuôn mặt ngẩng cao, khiến ai cũng nghĩ hắn thật sự biết được biện pháp.

Nhìn biểu hiện của Chiến Thiên, Bạch Dạ hai mắt đều phát sáng, hắn nhanh chóng hỏi.

-Ngươi thật sự có biện pháp? Mau cho ta biết, biện pháp đó là gì a?

Ngay cả Lâm Thanh Phong cũng tin rằng Chiến Thiên đã nghĩ ra được.

Trong khi tất cả mọi người đều hướng về mặt ngạc nhiên mà chờ đợi Chiến Thiên.

Thì đáp lại tất cả chỉ có một câu trả lời.

-Nói đùa, ta làm gì biết?

...Qua...qua...

Toàn trường bỗng chốc trở nên yên tĩnh...

....Hết Chương 102...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Thiên cơ tử

Mọi người đều mộng bức mà nhìn Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong lấy tay che mặt, trán cũng nổi gân, hắn không biết được con hàng này lấy đâu ra tự tin để nói được lời như vậy.

Bạch Dạ khuôn mặt đen kịt, hắn không nói gì mà chỉ lấy ra một thanh đao từ thắt lưng vật.

Cầm thanh đao trên tay Bạch Dạ nở nụ cười nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Như vậy, ngươi còn lời nào để trấn trối a?

Chiến Thiên ngưng lại về mặt tự tin, đầu hắn đầy mồ hôi nhìn Bạch Dạ, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi giải thích.

-Đừng, đừng, Bạch tiên bối, trước hết ngài phải nghe ta giải thích.

Bạch Dạ vẫn mang theo nụ cười trên mặt nhìn về Chiến Thiên và chờ đợi hắn nói những lời “trấn trối” cuối cùng.

Chiến Thiên nuốt nước bọt một cái, đầu óc hắn nhanh chóng vận chuyển hết tốc lực, rồi mở miệng.

-Bạch tiên bối, ngươi cũng biết được chúng ta có Vô Tự Thần Thư a?

-Theo lời sư phụ đã kể, ở thế giới của Son Goku có một thứ gọi là Rồng Thần.

-Rồng Thần sẽ cho ta một điều ước, ta có thể thử nhờ Rồng Thần chữa bệnh cho Mị Nguyệt.

Bạch Dạ lúc này mới dừng tay, hắn quay đầu nhìn Lâm Thanh Phong một cái để xem thử câu trả lời của Lâm Thanh Phong.

Tất cả mọi người đều cùng Bạch Dạ nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn Chiến Thiên, hắn gãi đầu rồi trầm nghĩ.

-Quái, tên này đi guốc trong nào ta hay sao? Cách này ta cũng mới nghĩ ra mà hắn đã nhanh chóng biết được.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, nên hắn cũng gật đầu coi như xác nhận.

Bạch Dạ lúc này mới thu lại thanh đao, ánh mắt hắn vẫn tràn đầy sát khí nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Lần này coi như ngươi may mắn, ta giao Nguyệt nhi cho ngươi, nhưng nếu ngươi làm không được thì ngươi cứ chuẩn bị chôn cùng đi.

Chiến Thiên nuốt một ngụm nước bọt rồi nhanh chóng gật đầu đồng ý, hiện tại hắn làm sao dám nói từ “không”?

Nếu hắn thật sự dám nói ra thì Bạch Dạ chắc chắn sẽ liều mạng với hắn.

Bạch Dạ hừ một tiếng rồi quay đầu rồi đi, hắn thật sự không muốn nhìn mặt Chiến Thiên.

Bạch Dạ rời đi, lúc này Lục Mặc mới cau mày rồi lên tiếng.

-Biện pháp đó có thể được không?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, nhưng hiện tại đó cũng là biện pháp tốt nhất mà chúng ta nghĩ ra được, vì thế chúng ta vẫn phải tìm một biện pháp khác.

Lục Mặc cũng gật đầu coi như đồng ý, sau đó rồi lại hỏi.

-Nếu đã như vậy, ngươi muốn để nàng đi cùng tiểu tử Chiến Thiên hay để nàng ở lại đây?

Lục Mặc hỏi lời này, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nhìn về Chiến Thiên, hắn muốn để Chiến Thiên tự mình quyết định.

Dưới cái nhìn của Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên trầm mặc một chút rồi nói.

-Ta muốn nàng ở lại đây, nếu nàng ở lại đây thì nàng sẽ có nhiều thời gian để chờ đợi mọi người tìm biện pháp.

Nhưng cũng lúc này, Mị Nguyệt lên tiếng.

-Không, ta muốn đi theo ngươi.

Nàng đã tỉnh lại từ lâu, nhưng nàng vẫn nằm đó để nghe mọi người xung quanh nói về tình hình của chính nàng.

Mị Nguyệt dứt lời, rồi nàng cũng không đợi Chiến Thiên nói tiếp, nàng nhìn về Vô Cực Tử rồi nói.

-Xin Vô Cực Tôn Giả cho ta Định Thân Đan, đây cũng là nguyện vọng của ta.

Mị Nguyệt hai mắt kiên định nhìn về Vô Cực Tử, đây cũng là mong muốn của nàng, nàng muốn ở cùng Chiến Thiên.

Nhìn về mặt kiên định của nàng Vô Cực Tử gật đầu một cái, sau đó hắn cầm viên Định Thân Đan rồi nói.

-Đúng là ta có thể cho ngươi, nhưng tại sao ta phải cho ngươi a?

Tất cả mọi người đều mộng bức, Lâm Thanh Phong lại một lần nữa lấy tay ôm mặt.

Hắn không biết hôm nay là ngày gì, mà tên Chiến Thiên vừa xong thì lại đến lượt Vô Cực Tử muốn làm bậy.

Nhưng cũng đúng lúc này, một tiếng cười vang lên khắp phòng, kèm theo đó là một lời nói.

-Haha, đúng là Tác Tử Tôn Giả - Vô Cực Tử dù đã qua ngàn năm nhưng ngươi vẫn không thay đổi a.

-Nhưng ngươi cũng đừng ở hiện tại mà nổi bệnh tác tử, cơ hội mà ta nói với ngươi đã tới rồi, nếu ngươi lại tác tử thì ta không chắc rằng ngươi có thể lấy lại thân thể đâu.

Giọng nói vừa dứt, thì Vô Cực Tử nhanh chóng lên tiếng.

-Thiên Cơ Tử, nếu ngươi đã tới rồi thì cũng nên nhanh chóng xuất hiện a, đừng giấu đầu lòi đuôi như vậy.

Lời Vô Cực Tử vừa dứt, một bóng người cũng theo đó mà xuất hiện.

Một vị trung niên râu tóc bạc phơ xuất hiện, hắn mang một bộ y phục trắng tinh, tay cầm một cây phát trần, một tay còn lại đang vuốt chòm râu dài nở nụ cười, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Lâm Thanh Phong âm thầm đánh giá Thiên Cơ Tử một chút, rồi gật đầu, dáng vẻ hiện tại của Thiên Cơ Tử mới giống với câu “thần long thấy đầu không thấy đuôi” trong ấn tượng của hắn.

Lục Mặc trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài, đối với hắn, ngày hôm nay quá hạnh phúc.

Hôm nay là ngày gì? Hắn được một lần diện kiến Vô Cực Tôn Giả cũng thôi đi, hiện tại còn được gặp vị Tôn Giả thần bí nhất trong những vị Tôn Giả - Thiên Cơ Tử.

Mị Nguyệt hai mắt tròn trắng, nàng chỉ tay vào Thiên Cơ Tử rồi lên tiếng.

-Là ngươi...

Thiên Cơ Tử gật đầu nở nụ cười với Mị Nguyệt rồi nói.

-Tiểu hữu, đã lâu...

Nhưng hắn vẫn chưa nói hết thì Mị Nguyệt lại ngắt lời.

-Tên lừa gạt, ngươi còn dám xuất hiện ở đây?

Mọi người xung quanh đều mộng bức, nụ cười của Thiên Cơ Tử cứng đờ trên mặt.

Vô Cực Tử thì phun ra một ngụm nước bọt sau đó ôm bụng cười, hắn vừa cười vừa nói.

-Thiên Cơ Tử... ngươi... ngươi lúc nào trở thành tên lừa gạt rồi?

Thiên Cơ Tử vẻ mặt xạm đen, Lục Mặc cũng biết rằng Mị Nguyệt đây là đang vô lễ, hắn nhanh chóng đỡ lời.

-Đừng a, Thiên Cơ Tử tiên bối, nàng bị dạy hư, nàng không biết giữ miệng, mong ngài đừng để ý.

Lục Mặc vừa dứt lời, thì Mị Nguyệt cũng nói tiếp.

-Hắn thật sự là một tên lừa gạt, lần trước hắn nói chỉ cần chúng ta mua về một món bảo vật hộ thân có thể chống được công kích của Hóa Thần Kỳ, thì bọn ta cùng con phi hành thú sẽ không có chuyện gì.

-Nhưng kết quả thì bọn ta lại xem chết còn con phi hành thú lại chết rồi, khiến ta cùng Quan sư huynh còn phải nợ tông môn một con phi hành thú đây.

Nghe xong lời giải thích của Mị Nguyệt, Vô Cực Tử lại càng cười lớn hơn, hắn cười muốn rút gân, hắn thở từng hơi rồi nói.

-Thiên Cơ Tử a, ngươi cũng có ngày này, chỉ vì để chết mất một con phi hành thú mà lại biến thành tên lừa gạt rồi.

Thiên Cơ Tử cười khỏ, lần này hắn không thể chối, vì đúng là lần trước hắn đã nói với hai người Mị Nguyệt cùng Quan Phi Vân như vậy.

Thiên Cơ Tử áy náy gãi đầu rồi nói.

-Như vậy vị tiểu hữu này, hiện tại ta sẽ bồi thường lại cho tông môn của ngươi thay bọn ngươi, ngoài ra còn tặng ngươi một con phi hành thú được chứ? Đó thật sự là lỗi của ta.

Mị Nguyệt không nói gì, nàng vòng tay hừ một tiếng rồi không nhìn Thiên Cơ Tử.

Nhìn thái độ của nàng, Thiên Cơ Tử cũng không biết phải nói gì hơn, hắn quay đầu nhìn Lục Mặc rồi lên tiếng.

-Vị này chắc hẳn là Lục Mặc tông chủ đi? Ta sẽ thay hai người bọn hắn bồi thường phi hành thú được chứ?

Nghe Thiên Cơ Tử nhắc đến tên mình, Lục Mặc nhanh chóng xua tay rồi trả lời.

-Không sao, không sao cả, chỉ là một con phi hành thú cấp 1, ngài cũng đừng để ý.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười gật đầu, hắn lấy ra một viên linh thạch cực phẩm đưa cho Lục Mặc rồi nói.

-Đây là tiền bồi thường cho con phi hành thú ấy, ngươi xem thử, có thể sao?

Lục Mặc tròn mắt nhìn viên linh thạch cực phẩm trong tay Thiên Cơ Tử, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi nhanh chóng gật đầu.

-Có thể,... đương nhiên là có thể.

Thiên Cơ Tử nhìn Lục Mặc rồi nở nụ cười, hắn cũng không nói gì nữa.

Lại quay đầu nhìn Mị Nguyệt, Thiên Cơ Tử lấy ra một chiếc túi từ bên hông.

Chiếc túi này được gọi là Túi Linh Thú, có thể được dùng để chứa linh thú sống, bình thường mọi người đều dùng Túi Linh Thú để chứa phi hành thú cùng sủng vật.

Tuy nhiên, không phải ai cũng có thể sở hữu một chiếc Túi Linh Thú, bởi vì có thể chứa vật sống nên Túi Linh Thú rất đắt giá.

Giá của một chiếc túi linh thú loại nhỏ có thể cao tới 3000 viên thượng phẩm linh thạch.

Thiên Cơ Tử lấy từ Túi Linh Thú ra một con gà nhỏ có bộ lông màu vàng, đưa cho Mị Nguyệt, rồi nói.

-Đây là một con Phượng Hoàng non, tuy rằng nó khá nhỏ, nhưng khi cần sử dụng nó có thể biến lớn và có thể chở tối đa là 4 người.

-Nó cũng là vật bồi thường của ta cho ngươi, ngươi cũng đừng ghét bỏ a.

Mị Nguyệt nhìn con gà nhỏ trước mặt, hai mắt nàng phát sáng rồi gật đầu.

Nàng không quan tâm lắm về việc nó có thể chở được bao nhiêu người, cái mà nàng quan tâm là nó quá dễ thương.

Vô Cực Tử lúc này cũng tròn mắt mà nhìn Thiên Cơ Tử rồi lên tiếng.

-Không hổ danh là Phú Hào Tôn Giả, vì bồi thường một con phi hành thú cấp 1 lại đem ra một con phi hành thú cấp 4 khi lớn lên có thể đạt tới phi hành thú cấp 6 để đổi.

Vô Cực Tử vừa dứt lời, tất cả mọi người trừ Thiên Cơ Tử đều sửng sốt.

.....Hết Chương 103.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Khảo nghiệm của Thiên Cơ Tử

Phi hành thú cũng là yêu thú, nhưng tính công kích yếu, tốc độ bay lại nhanh nên thường được tu sĩ dùng để làm phương tiện di chuyển trên không, vì thế chúng được gọi là phi hành thú.

Đặc biệt nhất trong số đó chính là phượng hoàng, tốc độ bay của phượng hoàng là nhanh nhất trong những loại phi hành thú.

Phượng Hoàng không chỉ nhanh, còn là đời sau của thần thú Phượng Hoàng nên có tính công kích rất mạnh, có thể mạnh hơn so với yêu thú đồng cấp.

Phượng Hoàng từ khi mới sinh đã đạt tới yêu thú cấp 2, ngang hàng với Trúc Cơ kì tu sĩ, khi trưởng thành thì có thể đạt tới yêu thú cấp 7 ngang hàng với Hợp Thể kì tu sĩ.

Hiện tại Thiên Cơ Tử lại đưa cho Mị Nguyệt một con Phượng Hoàng nhỏ, đã đạt tới Yêu Thú cấp 4, cũng tương đương với đưa cho Mị Nguyệt một vị cường giả Hóa Thần kì để bảo hộ nàng.

Lúc đầu, bọn người Lục Mặc cũng không thấy lạ gì về Phượng Hoàng, chỉ là nó khá hiếm, nên bọn hắn cũng không ngạc nhiên gì.

Nhưng khi Vô Cực Tử nói rằng nó đã đạt tới Yêu Thú cấp 4 thì bọn hắn mới trợn tròn mắt kinh ngạc.

Con Phượng Hoàng trước mặt này còn nhỏ, đa phần Phượng Hoàng lúc này chỉ đạt tới Yêu Thú cấp 2, nhưng con Phượng Hoàng trước mặt này lại đạt tới Yêu Thú cấp 4.

Cũng tức là, con Phượng Hoàng trước mặt có nồng độ huyết mạch rất cao trong đám Phượng Hoàng.

Vậy mà Thiên Cơ Tử vẫn đưa nó cho Mị Nguyệt để làm quà bồi thường, lễ này phải nói là quá nặng.

Lục Mặc cổ họng khô khốc, hắn muốn lên tiếng nói gì đó nhưng Thiên Cơ Tử lại trừng mắt với hắn để hắn im miệng.

Hành động này của Thiên Cơ Tử, Mị Nguyệt cũng không thấy, hiện tại nàng chỉ tập trung vào con thú nhỏ đáng yêu trước mặt thôi.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười với Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

-Mị Nguyệt tiểu hữu, đối với món lễ vật bồi thường này của ta, ngươi vừa ý a?

Mị Nguyệt vui vẻ gật đầu, nàng ôm lấy con Phượng Hoàng nhỏ rồi trả lời.

-Vừa ý, con gà nhỏ này rất đáng yêu a.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười cứng đờ trên mặt, đây rõ ràng là Phượng Hoàng a? Nàng nhìn thế nào lại ra con gà?

Nhưng rồi hắn cũng không để ý, hắn ho nhẹ một tiếng rồi nhìn Lâm Thanh Phong sau đó lên tiếng.

-Như vậy, vị trước mặt ta là Lâm Thanh Phong, Lâm tiểu huynh đệ đi?

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười, gật đầu, hai tay ôm quyền cúi người chào hỏi.

-Thiên Cơ Tử tiền bối, nghe danh đã lâu.

Thiên Cơ Tử gật đầu nở nụ cười rồi nói.

-Ta cũng không phải là người ưa thích dài dòng, lý do chính mà ta ở đây thì Vô Cực Tử đã nói cho ngươi đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đúng là lão già Vô Cực Tử đã nói cho bọn ta biết, nhưng ta vẫn muốn hỏi, làm sao ngài có thể biết được nàng phù hợp làm đệ tử của ngài?

Thiên Cơ Tử nở nụ cười nhìn Lâm Thanh Phong rồi lại quay đầu nhìn Ninh Thiên Nhai rồi trả lời.

-Thiên Cơ Tử từ xưa tới nay luôn là nhất mạch đơn truyền, bọn ta sống bằng việc tính toán thiên cơ cho người khác.

-Tuy rằng chúng ta có thể nhận đệ tử, nhưng chỉ là đệ tử ký danh học được một ít da lông.

-Còn muốn làm đệ tử truyền thừa y bát của ta thì người đó phải thỏa mãn 2 điều kiện.

-Thứ nhất, người đó phải là người mà ta tính toán ra rằng đủ khả năng để ta truyền thừa y bát.

-Còn thứ hai, cũng là điều kiện quan trọng nhất, đó chính là hữu duyên.

Mọi người trong phòng vẫn im lặng mà nghe Thiên Cơ Tử giải thích.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười nhìn Ninh Thiên Nhai rồi tiếp tục nói.

-Lúc trước ta đã tính toán rằng, nàng là người phù hợp làm đệ tử của ta, vì thế nàng đã thỏa mãn điều kiện thứ nhất.

-Còn về điều kiện thứ hai, hiện tại ta xuất hiện ở đây cũng là để thử xem nàng có hữu duyên với ta hay không.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hần nở nụ cười nhìn Ninh Thiên Nhai rồi nói.

-Đã như vậy, thì lần này phải dựa vào chính nàng rồi.

Ninh Thiên Nhai có chút sợ hãi, nàng không biết khảo nghiệm mà Thiên Cơ Tử đặt ra cho nàng là gì, vì thế nàng nắm chặt lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong.

Nhìn biểu hiện của nàng, Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi giải thích.

-Đừng lo lắng, chỉ là một khảo nghiệm đơn giản, ngươi chỉ cần trả lời ta vài câu hỏi nhỏ là được.

Thiên Cơ Tử nói rồi, hần lấy trong nhẫn trữ vật ra năm cái thùng gỗ lớn được đóng kín, không nhìn thấy bên trong.

Hần chỉ tay vào một cái thùng rồi giải thích.

-Đây là những chiếc thùng gỗ được bao phủ trận pháp ngăn cách thần thức, ta đã đặt vào mỗi chiếc thùng một món đồ, ngay cả Độ Kiếp kì cũng đừng hòng nhìn thấy được vật được đặt ở bên trong.

-Và đây cũng là câu hỏi đầu tiên ta dùng để khảo nghiệm ngươi, ngươi hãy nói cho ta biết, ta đã bỏ gì vào những chiếc thùng này.

Mọi người trong phòng đều tròn mắt, đây thật là khảo nghiệm về độ hữu duyên sao?

Nhìn kiểu nào cũng thấy được đây là khảo nghiệm vận khí a?

Dưới con mắt tròn trĩnh của từng người, Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi giải thích.

-Trên đời này, phải có vận khí thì mới hữu duyên mà gặp mặt không phải sao?

Nghe lời giải thích này của Thiên Cơ Tử, tất cả mọi người đều trầm mặc một lúc rồi đồng thời gật đầu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hần vỗ nhẹ lấy bàn tay của Ninh Thiên Nhai rồi lên tiếng.

-Yên tâm đi Thiên Nhai, nàng cứ việc trả lời thỏa thích, nếu trả lời sai thì chúng ta sẽ tìm cách khác giúp nàng tu luyện.

Được Lâm Thanh Phong an ủi, Ninh Thiên Nhai gật đầu một cái, ánh mắt của nàng trở nên kiên định rồi nhìn về năm thùng gỗ lớn.

Dưới ánh nhìn của mọi người trong phòng, Ninh Thiên Nhai chỉ tay về từng chiếc thùng rồi lên tiếng.

-Trong những chiếc thùng này, ngoài chiếc đầu tiên có một bình thuốc cùng chiếc thứ hai có một quyển sách ra, còn lại đều trống rỗng.

Mọi người trong phòng đều mộng bức mà nhìn Ninh Thiên Nhai, chỉ trừ Thiên Cơ Tử một mặt không đổi sắc mà vẫn nở nụ cười nhìn nàng rồi hỏi.

-Câu trả lời của ngươi là chắc chắn a?

Ninh Thiên Nhai hít sâu một hơi rồi kiên định gật đầu.

Thật sự nàng biết đây đều là nói nhảm, nhưng nàng chỉ nghĩ được bao nhiêu đó nên nàng quyết định không đổi câu trả lời nào khác.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười gật đầu với nàng, hần cũng nhanh chóng cho nàng đáp án.

Thiên Cơ Tử phát tay một cái, năm chiếc thùng đều đồng loạt mở ra.

Cũng như đáp án của Ninh Thiên Nhai đưa ra, chiếc thùng đầu tiên có một bình đan dược, chiếc thùng thứ hai thì có một quyển sách, còn lại ba chiếc đều trống rỗng.

Tất cả mọi người trong phòng đều mộng bức, ngay cả Ninh Thiên Nhai cũng không thể tin được mà nhìn đáp án.

Một lúc sau, Thiên Cơ Tử nở nụ cười với mọi người trong phòng rồi nói tiếp.

-Đã biết đáp án a? Như vậy chúng ta sẽ tới câu hỏi thứ hai, và đây cũng là câu hỏi cuối cùng mà ta sẽ đặt ra.

Ninh Thiên Nhai một mặt vẫn đang mộng bức, nhưng khi nghe tới khảo nghiệm cuối cùng thì nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi gật đầu.

Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi lấy ra một miếng vải đen, hần đưa tới cho Ninh Thiên Nhai rồi nói.

-Muốn bái sư, thì điều trước tiên cần làm là người sẽ phải quỳ xuống bái sư, khảo nghiệm lần này cũng rất đơn giản.

-Người chỉ cần đeo miếng vải đen này vào mắt, nó có tác dụng ngăn cản tất cả giác quan của người, người chỉ có thể cảm nhận được một ít phương hướng, ngoài ra sẽ không còn cảm nhận được gì khác.

-Còn ta thì sẽ đứng ở một hướng khác trong phòng này, nếu như người có thể không dùng thần thức, cũng không cần sự trợ giúp nào mà bước đến trước mặt ta rồi quỳ xuống bái sư thì ta sẽ nhận người làm đệ tử.

-Nên nhớ rằng, người chỉ có một cơ hội duy nhất, chỉ cần người quỳ sai phương hướng thì coi như người thất bại.

Khảo nghiệm này của Thiên Cơ Tử cũng khiến mọi người đều mòng bức, khảo nghiệm này thực sự rất khó.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang đứng tại sảnh tiếp khách của Bạch Dạ, căn phòng này không tính lớn, nhưng cũng rộng hơn 50m2.

Vì thế khảo nghiệm này đối với một phạm nhân như Ninh Thiên Nhai thật sự rất khó.

Tất cả mọi người đều không nói gì mà yên lặng nhìn Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai yên lặng một chút rồi nhìn sang Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lên tiếng cổ vũ.

-Thiên Nhai cố lên.

Được sự cổ vũ của Lâm Thanh Phong, Ninh Thiên Nhai hít sâu vào một hơi rồi gật đầu tiếp nhận lấy mảnh vải đen.

Thiên Cơ Tử gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Đã như vậy, trước khi khảo nghiệm bắt đầu, phiền mọi người đều đi ra ngoài, cũng không cần phải đóng cửa, mọi người có thể ở phía ngoài mà nhìn xem, ta sẽ không lừa dối.

Tất cả mọi người trong phòng nghe xong đều gật đầu rồi bước ra ngoài, bọn hắn cũng biết được bọn hắn không nên làm phiền Ninh Thiên Nhai khảo nghiệm, vì thế tất cả đều bước ra ngoài.

Nhìn trong phòng hiện tại đã không còn ai khác, mọi người đều đứng bên ngoài nhìn vào, Thiên Cơ Tử gật đầu một cái rồi nói với Ninh Thiên Nhai.

-Như vậy, sau khi người đeo lên miếng vải đen, ta cũng sẽ tìm một hướng khác, người chỉ cần tự đếm đến 30 thì khảo nghiệm sẽ bắt đầu.

Ninh Thiên Nhai gật đầu rồi nàng đeo lên miếng vải để bịt mắt.

....Hết Chương 104....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ninh Thiên Nhai bái sư

Ninh Thiên Nhai đeo vào miếng vải bịt mắt, Thiên Cơ Tử bấm tay tính toán một chút rồi gật đầu bước đi tới một hướng khác.

Thiên Cơ Tử tìm đến phương hướng mà đứng, trùng hợp đó lại là phương hướng ngược về Nam Cung Thành.

Theo Thiên Cơ Tử tính toán, thì đây là phương hướng mà Ninh Thiên Nhai có khả năng cao nhất là sẽ bỏ qua, nếu hắn đứng tại đây mà Ninh Thiên Nhai vẫn chọn trúng thì cũng tức là nàng và hắn hữu duyên.

Nhưng tất cả mọi người ở đây, không ai nghĩ tới điểm này, bọn hắn chỉ thấy Thiên Cơ Tử bấm tay tính toán một chút rồi bước về một hướng của căn phòng.

Trước mặt Ninh Thiên Nhai là một mảnh tối đen, ngoài việc có thể cảm nhận một chút phương hướng ra, nàng không còn cảm thấy gì khác.

Nàng cũng biết rằng khảo nghiệm lần này rất khó, đối với nàng thì xác suất thành công là 0%.

Vì thế mà nàng cũng không biết làm sao để có thể chọn đúng phương hướng.

Mặc dù đã hơn 30 giây, nhưng nàng vẫn đứng yên đó mà không di chuyển.

Tất cả mọi người, ngay cả Thiên Cơ Tử cũng im lặng mà chờ đợi nàng.

Ninh Thiên Nhai suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không quyết định được phương hướng nào mà nàng phải đi.

Nhưng nàng vẫn còn cảm nhận được một ít phương hướng, vì thế mà nàng quay mặt hướng về Nam Cung Thành rồi thẳm nhủ.

-Xin phụ thân cùng mẫu thân phù hộ cho ta.

Tất cả mọi người thấy Ninh Thiên Nhai quay đầu ngược hướng với Thiên Cơ Tử, thì tất cả đều thở dài một hơi tiếc nuối.

Chỉ riêng Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mị Ảnh vẫn dõi mắt nhìn theo hành động của Ninh Thiên Nhai.

Ninh Thiên Nhai quay mặt nhìn về hướng của Nam Cung Thành một hồi, nơi đó là nơi mà nàng đã chôn phụ thân cùng mẫu thân của nàng.

Một lúc sau, Ninh Thiên Nhai thở ra một hơi rồi quyết định quay đầu ngược lại.

Cử động của Ninh Thiên Nhai khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, ngay cả Thiên Cơ Tử cũng kinh ngạc.

Ninh Thiên Nhai bước đi rất dứt khoát, nàng quyết tâm đánh cược một lần.

Đi được vài bước chân, tới trước mặt Thiên Cơ Tử thì Ninh Thiên Nhai đột ngột dừng lại rồi quỳ xuống khấu đầu.

Hành động của Ninh Thiên Nhai quá dứt khoát, nhưng lại chuẩn đến không thể nào mà tin được, phản ứng của Thiên Cơ Tử có chút chậm nhịp.

Tất cả mọi người phía ngoài, ai cũng không tin vào mắt của mình.

Đây là “hữu duyên” trong miệng của Thiên Cơ Tử sao? Nhìn như thế nào cũng giống như có chút giả đi? Không bằng hãy nói là đã biết trước a?

Nhưng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh thì khác, cả hai đều nở nụ cười rồi nhanh chóng chạy đến bên Ninh Thiên Nhai.

Lâm Thanh Phong đưa tay nâng lấy Ninh Thiên Nhai rồi gỡ xuống miếng vải che mắt nàng.

Miếng vải bị mất được tháo xuống, lúc này về mặt Ninh Thiên Nhai có chút thất vọng.

Nàng phải đợi một lúc mới được tháo xuống miếng vải bị mất, vì thế nàng nghĩ rằng lần này nàng đã thất bại rồi.

Nàng mở mắt ra, trước mặt nàng là Lâm Thanh Phong, hai mắt nàng đỏ ửng, nàng ôm lấy hắn rồi nói.

-Xin lỗi phu quân, ta đã thất bại rồi.

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu, nhưng lại nhìn về khuôn mặt hiện tại vẫn còn đang mộng bức của Thiên Cơ Tử thì hắn cũng hiểu được.

Đây là vì Thiên Cơ Tử khiến nàng đợi quá lâu, vì thế nàng nghĩ rằng nàng đã thất bại.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười xoa đầu nàng rồi giải thích.

-Không có, nàng đã thành công rồi, nhưng vì nàng hành động quá lưu loát khiến Thiên Cơ Tử vẫn còn chưa phản ứng kịp thời.

Lâm Thanh Phong vừa nói đồng thời vừa chỉ tay về Thiên Cơ Tử kể bên.

-Nhìn xem, hiện tại hắn vẫn còn đang ngờ ngác đây.

Thiên Cơ Tử lúc này đúng thật là vẫn còn đang mộng bức, hắn hồi tưởng về lúc trước, lúc mà hắn báai sư.

Khi nhận được khảo nghiệm này, hắn phải đắn đo suy nghĩ gần nửa ngày rồi mới quyết định quỳ xuống, còn Ninh Thiên Nhai chỉ trong chưa đầy một phút mà đã hoàn thành vì thế nàng mới khiến hắn mộng bức một lúc lâu.

Nhìn Thiên Cơ Tử vẫn đang ngẩn ngơ, Lâm Thanh Phong nhủ thầm một cái, hắn đưa tay ra trước mặt Thiên Cơ Tử rồi hươ qua hươ lại vài lần, nhưng Thiên Cơ Tử vẫn không phản ứng.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai nhìn cảnh này, hai nàng cũng không biết phải làm gì mới tốt.

Lâm Thanh Phong nhủ thầm một cái rồi giơ lên cánh tay, hắn dùng sức tát mạnh vào mặt Thiên Cơ Tử để đánh thức hắn.

Một tiếng “bốp” vang lên khiến tất cả mọi người đều giật mình tỉnh giấc, còn Lâm Thanh Phong ngay lập tức thu tay về rồi ngẩng đầu nhìn về phía khác

coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thiên Cơ Từ tỉnh lại, hần đưa ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh một vòng, rồi gãi đầu nhìn về ba người Lâm Thanh Phong.

Khuôn mặt của Thiên Cơ Từ không có lấy một vết trầy, thậm chí ngay cả vết đỏ ửng cũng không lưu lại, khiến cả ba người bọn Lâm Thanh Phong đều cảm thấy kinh dị.

Nhưng Lâm Thanh Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hần ho nhẹ một cái rồi nói.

-Thiên Cơ Từ tiền bối, lúc này Thiên Nhai đã vượt qua khảo nghiệm, như vậy người có nên thực hiện lời hứa nhận nàng làm đệ tử a?

Lời của Lâm Thanh Phong nhanh chóng đánh thức tất cả mọi người, bọn hần đưa mắt nhìn về Thiên Cơ Từ để chờ đợi câu trả lời của hần.

Dưới cái nhìn của mọi người, Thiên Cơ Từ gãi đầu một cái rồi gật đầu trả lời.

-Đương nhiên là ta sẽ thực hiện lời hứa, nàng đã hoàn thành khảo nghiệm cũng tức là nàng đối với ta hữu duyên, ta cũng không thể đập đổ truyền thống bao đời nay của Thiên Cơ Từ a.

Nghe được câu trả lời của Thiên Cơ Từ, Ninh Thiên Nhai nhanh chóng nở nụ cười rồi quỳ xuống cúi đầu với hần đồng thời lên tiếng.

-Sư phụ phía trên, xin nhận đệ tử một lạy.

Thiên Cơ Từ nở nụ cười rồi gật đầu, hần đỡ lấy Ninh Thiên Nhai rồi lên tiếng.

-Sau này cũng không cần thiết phải quỳ xuống như vậy.

Thiên Cơ Từ dừng một chút để nhìn kỹ Ninh Thiên Nhai rồi sau đó lại cười nói.

-Con đã là đệ tử của ta, như vậy trước tiên ta cũng phải đưa lễ vật cho con.

Thiên Cơ Từ nói rồi, hần tiến lại gần những chiếc thùng gỗ, lấy ra bình đan dược cùng quyển sách trong đó, đưa cho Ninh Thiên Nhai rồi giải thích.

-Đây là công pháp được truyền từ các đời Thiên Cơ Từ, hiện tại ta sẽ đưa nó cho con, con hãy dựa vào nó mà cố gắng tu hành.

-Còn đây là một bình đan dược trợ giúp con trong lúc tu hành, trong này có mười viên đan dược, mỗi khi đột phá xong một đại cảnh giới thì con hãy uống vào một viên.

-Hiện tại con chỉ là một người bình thường, vì thế hãy lấy một viên pha loãng trong một bình nước rồi uống mỗi ngày một ngụm.

Nghe Thiên Cơ Từ từ từ giải thích, Ninh Thiên Nhai gật đầu coi như đã hiểu những lời dặn dò của hần.

Lúc sáng bọn người Lâm Thanh Phong bắt đầu ra trận đối phó Huyết Sắc Tông, tới trưa thì trở về, sau đó Thiên Cơ Từ xuất hiện rồi khảo nghiệm Ninh Thiên Nhai cho tới hiện tại trời cũng đã chuyển sang chiều tối.

Đồ ăn trên bàn đã nguội hần từ lâu, nhưng bọn hần cũng không để ý, bởi vì bọn hần là tu sĩ, coi như là Nam Cung Mị Ảnh cùng Mị Nguyệt, nhịn ăn vài ngày đối với các nàng cũng không có chuyện gì.

Nhưng chỉ riêng Ninh Thiên Nhai cùng Chiến Thiên thì khác, cả hai chỉ là phạm nhân thôi, suốt một ngày trời không được ăn gì, còn phải nhận khảo nghiệm của Thiên Cơ Từ khiến bụng nàng sớm trống rỗng.

Vì thế mà, trong lúc mọi người đang vui vẻ chúc mừng nàng đã thành công bái Thiên Cơ Từ làm sư phụ thì bụng của Ninh Thiên Nhai cũng lên tiếng.

-Ọt...ọt...ọt...

Tất cả mọi người, nụ cười đều cứng đờ trên mặt, Ninh Thiên Nhai thì xấu hổ cúi đầu không dám nhìn mặt ai.

Cũng lúc này, bụng của Chiến Thiên cũng lên tiếng theo.

-Ọt...ọt...ọt...

Chiến Thiên gãi đầu cười khò rồi giải thích.

-Sư phụ a, thật sự là ta quá đói đi, ta cũng có chút không chịu nổi.

Chiến Thiên nói xong thì tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Lâm Thanh Phong cũng cười rồi nói.

-Hiện tại đồ ăn cũng đã nguội, vì thế người rắng ở đó mà chờ đi, ta sẽ đi chuẩn bị thức ăn mới, đồng thời chúng ta cũng nên chúc mừng một phen.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thanh Phong đứng theo thường lệ mà tỉnh giấc, hắn muốn đi chuẩn bị thức ăn cho tất cả mọi người.

Nhưng khi hắn bước ra cửa, thì Vô Cực Tử cùng Thiên Cơ Tử đã ngồi giữa sân, mặc dù hắn không biết cả hai đang làm gì nhưng hắn vẫn tiến lại chào hỏi.

-Hai vị, buổi sáng tốt lành.

Vô Cực Tử cùng Thiên Cơ Tử đồng thời gật đầu với Lâm Thanh Phong một cái coi như chào hỏi, sau đó Thiên Cơ Tử lên tiếng.

-Lâm tiểu hữu, chúng ta có chuyện muốn bàn với người.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi tìm một chỗ ngồi xuống, hắn cũng biết rằng hai người trước mặt cũng không rảnh rồi mà tìm hắn để nói chuyện phiếm.

Thiên Cơ Tử gật đầu rồi nói.

-Chuyện đầu tiên ta muốn nói, đó là ta sẽ dẫn theo Thiên Nhai rồi đi được chứ?

Đối với chuyện này, Lâm Thanh Phong cũng đã tính trước, hắn cũng biết rằng không phải ai cũng có thể như Vô Cực Tử, đi theo bọn hắn khắp mọi nơi.

Vì thế Thiên Cơ Tử nói ra điều này thì Lâm Thanh Phong cũng chẳng ngạc nhiên, hắn gật đầu rồi nói.

-Chuyện này bọn ta cũng đã bàn trước với nhau, tiền bối cứ dẫn nàng đi, nhưng phiền phức tiền bối hãy bảo vệ cho nàng.

Thiên Cơ Tử nghe xong thì gật đầu nở nụ cười rồi nói.

-Tất nhiên là ta sẽ bảo vệ Thiên Nhai, nàng ấy là đệ tử của ta, làm sao ta có thể không bảo vệ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Gấp rút tiến tới Dragonball thế giới

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý rồi lại hỏi.

-Như vậy, còn chuyện thứ hai là gì đâu?

Thiên Cơ Tử nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi trả lời.

-Chuyện thứ hai thì liên quan tới Vô Cực Tử.

-Ta đã tính ra trong tay người có Vô Tự Thần Thư, vì thế ta muốn người tìm cách tái tạo lại thân thể cho hắn.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, bảo hắn tái tạo cho Vô Cực Tử một bộ thân thể mới thì hắn phải làm như thế nào a?

Thiên Cơ Tử nở nụ cười một cái rồi nói.

-Không phải người chuẩn bị đi tìm Rồng Thần sao? Người có thể nhờ Rồng Thần tạo cho Vô Cực Tử một bộ thân thể phù hợp với hắn là được.

Nghe Thiên Cơ Tử nói xong, Lâm Thanh Phong lại lắc đầu rồi giải thích.

-Không đơn giản như vậy, thứ nhất, muốn tìm đủ 7 viên ngọc rồng rất khó.

-Thứ hai, bọn ta trước tiên muốn nhờ Rồng Thần chữa trị cho Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong nói tới đây, Thiên Cơ Tử nở nụ cười rồi trả lời.

-Về độc trong người của Mị Nguyệt thì người không cần lo lắng, Vạn Độc Thủ từ xưa tới nay không có thuốc giải, chỉ vì nó khiến máu trong cơ thể bị nhiễm độc, rồi từ đó khiến cơ thể chết dần chết mòn.

-Để chữa trị cho Mị Nguyệt, cách đơn giản nhất đó là phải thay máu cho nàng, chỉ cần thay sạch sẽ toàn bộ máu trong cơ thể nàng là có thể giải được độc.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, rồi hỏi.

-Nếu cách chữa trị đơn giản như vậy, vậy thì tại sao Vạn Độc Thủ lại được lưu truyền rằng không có thuốc giải, người trúng chủng chắc chắn phải chết?

Thiên Cơ Tử gật đầu rồi tiếp tục giải thích.

-Không có thuốc giải là sự thật, nhưng thay máu đúng thật là một biện pháp, những người khác cho dù thay máu vẫn không sống được đó là do thời gian bọn họ trúng độc quá dài.

-Người cũng biết được, máu sẽ di chuyển khắp cơ thể, do đó khi máu của bọn hắn trúng độc, trong thời gian bọn hắn đi tìm người chữa cộng thêm thời gian tìm nguồn máu mới thích hợp thì cơ thể của bọn hắn cũng trúng độc không sai biệt lắm, vì thế bọn hắn chỉ có một con đường chết.

-Còn Mị Nguyệt thì lại khác, ngày hôm qua nàng chỉ vừa trúng độc, thì liền được Vô Cực Tử cho sử dụng Định Thân Đan, vì thế máu độc cũng không có cơ hội đi khắp cơ thể, không thể làm những bộ phận khác bị trúng độc.

-Cũng vì vậy mà, chỉ cần thay máu cho nàng là giải được độc trên người nàng.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một tí rồi gật đầu lên tiếng.

-Nếu chỉ cần như vậy thì đơn giản, được rồi, như vậy chuyện tái tạo nhục thân của Vô Cực Tử cứ giao cho bọn ta.

Vô Cực Tử đứng một bên nở nụ cười rồi hỏi.

-Như vậy, người dự định khi nào chúng ta sẽ rời đi?

Lâm Thanh Phong gật đầu, rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, cứ để tới trưa ta sẽ hỏi mượn Vô Tự Thần thư của Lục Mặc rồi sẽ tính tiếp.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Vô Cực Tử gật đầu chấp nhận, Vô Tự Thần Thư đúng là thuộc sở hữu của Thiên Vận Tông, vì thế nếu bọn hắn muốn sử dụng thì phải được sự cho phép của Lục Mặc.

Lâm Thanh Phong thấy cũng không còn chuyện gì khác, hắn mới đi vào phòng bếp để chuẩn bị bữa sáng.

Chuẩn bị xong bữa sáng, vẫn như thường lệ Lâm Thanh Phong lại đi đánh thức mọi người.

Nhưng khi bước tới phòng của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong gõ cửa rồi đứng phía ngoài đợi một lúc lâu vẫn không thấy ai trả lời.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái rồi mở cửa phòng, trong phòng không có một ai, chiếc đèn trên bàn thì lạnh ngắt không có dấu hiệu được sử dụng, chứng tỏ rằng ít nhất là từ đêm qua Chiến Thiên cũng không trở về phòng.

Hắn gật đầu cười khổ, không cần nghĩ hắn cũng biết được Chiến Thiên đang ở nơi nào.

Vì thế hắn lại đến phòng của Mị Nguyệt.

Nhưng hắn cũng không cần gõ cửa, chỉ cần đứng cách cửa phòng 5m, hắn đã nghe những tiếng kêu không phù hợp cho trẻ em.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong cứng đờ, hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi lẩm bẩm.

-Sung sức như vậy? Từ đêm qua tới hiện tại mà vẫn còn hành sự?

Tự mình lẩm bẩm một hồi thì Lâm Thanh Phong xoay đầu rồi đi, hắn cũng không muốn phá hoại chuyện của Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt.

Về tới bàn ăn, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đã ngồi sẵn chờ ở đó, nhưng chỉ nhìn thấy một mình Lâm Thanh Phong cũng không thấy Chiến Thiên nên Nam Cung Mị Ảnh tỏ mò hỏi.

-Không phải phu quân đi gọi Chiến Thiên sao? Hắn đâu?

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Hắn đang có chuyện khác, hiện tại cũng không thể tới được, chúng ta cứ ăn trước không cần đợi hắn.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi không tiếp tục hỏi.

Nhưng lúc này Vô Cực Tử xuất hiện, hấn nhủu mây rồi hỏi Lâm Thanh Phong.

-Chiến Thiên tiểu tử, không phải là đang cùng Mị Nguyệt hành sự đi?

Lâm Thanh Phong sắc mặt cứng đờ nhìn Vô Cực Tử rồi gật đầu xác nhận.

Vô Cực Tử hốt hoảng, hấn nhanh chóng lên tiếng.

-Mau ngăn cản bọn hấn, nếu bọn hấn tiếp tục hành sự thì công hiệu của Định Thân Đan sẽ mất, đồng nghĩa với việc Mị Nguyệt sẽ trúng độc mà chết không có thuốc chữa.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng giật mình đứng dậy, hấn cũng hiểu được chuyện này không đùa được, vì thế cũng không nói gì mà nhanh chóng chạy đến phòng của Mị Nguyệt.

Nhưng cũng không cần chạy tới nơi, thì hấn đã thấy Chiến Thiên mang theo về mặt hốt hoảng chạy tới tìm hấn.

Nhìn về mặt của Chiến Thiên, hấn cũng biết được rằng Mị Nguyệt đã xảy ra chuyện rồi, hấn nhanh chóng lên tiếng.

-Ta biết rồi, không cần nói, mau mặc lại y phục cho Mị Nguyệt rồi đưa nàng tới phòng của Bạch Dạ, còn ta sẽ đi trước tìm Lục Mặc.

Chiến Thiên về mặt hốt hoảng, nhưng nghe được lời của Lâm Thanh Phong, hấn gật đầu rồi quay lại thay y phục cho Mị Nguyệt.

Lâm Thanh Phong một đường chạy như bay tới phòng của Bạch Dạ, hấn cũng không gõ cửa mà xông thẳng vào trong.

Bạch Dạ đang ngồi trong phòng tĩnh tọa, bỗng dưng cửa bị bật tung, hấn giật mình, sắc mặt hấn không tốt, nhưng khi nhìn người tới là Lâm Thanh Phong, hấn nở nụ cười rồi nói.

-Lâm tiểu huynh đệ, sáng sớm xông vào phòng người khác thì không tốt lắm đâu.

Lâm Thanh Phong sắc mặt ngưng trọng, hấn cũng không để ý tới lời nói của Bạch Dạ, mà nhanh chóng lên tiếng.

-Chuyện lớn không tốt, mau gọi Lục Mặc tới, nhớ bảo hấn mang theo Vô Tự Thần Thư.

Bạch Dạ sắc mặt cũng ngưng trọng, hấn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại gấp rút như vậy, nhưng hấn cũng nhanh chóng làm theo lời Lâm Thanh Phong mà đi tìm Lục Mặc.

Bạch Dạ rời đi, Chiến Thiên cũng mang theo Mị Nguyệt tới đây rồi đặt nàng nằm trên giường của Bạch Dạ, Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng Vô Cực Tử cũng tới.

Mị Nguyệt lúc này sắc mặt trắng bệch, cũng như hôm qua lúc nàng vừa trúng độc, Vô Cực Tử cau mày cũng không cần chờ ai nhắc nhở, hấn bắt đầu xem xét tình trạng của Mị Nguyệt lúc này.

Bốn người bọn Lâm Thanh Phong cũng không lên tiếng, im lặng chờ đợi Vô Cực Tử.

Một lúc sau, Vô Cực Tử thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn Chiến Thiên rồi lên tiếng.

-Công hiệu của Định Thân Đan gần như đã tan hết, cơ thể của nàng đã bắt đầu vận hành trở lại bình thường, chúng ta còn vài ngày trước khi cơ thể của nàng ấy hoàn toàn vận hành trở lại.

Nghe xong lời này, mọi người đều cau mày lo lắng, Chiến Thiên hai mắt cũng ngấn nước, nếu khi nãy hấn tự mình kiểm chế được thì Mị Nguyệt cũng không xảy ra chuyện.

Lúc này Bạch Dạ cùng Lục Mặc cũng gấp rút mà chạy tới, nhìn Mị Nguyệt đang nằm trên giường thì hấn cũng hiểu ra, hấn tức giận rồi lên tiếng.

-Tại sao Nguyệt nhi lại thành ra như vậy? Không phải đã nói rằng nàng còn vài chục năm sao?

Cả phòng đều im lặng, chỉ mỗi mình Chiến Thiên đứng ra, hấn cúi đầu rồi trả lời.

-Xin lỗi Bạch tiên bối, là ta đã làm nàng thành như vậy.

Bạch Dạ tức giận, hấn muốn xông lên giết chết Chiến Thiên, nhưng Lục Mặc nhủu mây rồi ngăn cản.

-Bình tĩnh lại, hiện tại không phải lúc, chuyện quan trọng hiện tại là chúng ta phải nhanh chóng tìm cách chữa cho Mị Nguyệt.

Bạch Dạ bị Lục Mặc ngăn cản, hấn mới dừng lại.

Bọn người Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó Lâm Thanh Phong lại lên tiếng.

-Lục Mặc tổng chủ, xin ngài cho ta mượn Vô Tự Thần Thư, lúc này Vô Cực Từ cũng đã nói, Mị Nguyệt chỉ có thể chống đỡ vài ngày, vì thế chúng ta chỉ còn cách nhờ Rồng Thần thôi.

Lục Mặc hít vào một hơi lạnh, hần gật đầu đồng ý rồi lấy ra Vô Tự Thần Thư đưa cho Lâm Thanh Phong.

Cầm trên tay Vô Tự Thần Thư cùng tám thẻ đánh dấu trang sách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi truyền linh lực vào tám thẻ.

Dòng chữ trong sách lại hiện ra, vẫn như lúc trước là một phần hướng dẫn sử dụng.

Nhưng lúc trước Lâm Thanh Phong chỉ truyền vào đó một ít linh lực, nên cũng không thể nào đọc hết hướng dẫn, còn lần này hần cố gắng truyền linh lực vào tám thẻ, cho tới khi cách sử dụng Vô Tự Thần Thư hiện ra.

Hướng dẫn sử dụng viết rõ: "Muốn sử dụng Vô Tự Thần Thư, phải truyền linh lực vào tám thẻ tới khi sách xuất hiện đầy đủ hướng dẫn sử dụng, rồi tự mình suy nghĩ tới thể giới muốn tới."

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi nhìn về mọi người, hần lên tiếng.

-Được rồi, Vô Cực Từ, Mị Ảnh, Thiên Nhai, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt mau tới gần ta, chúng ta sẽ xuất phát tới Dragonball thế giới.

Vô Cực Từ thì trở về Đường Hồn Châu được Nam Cung Mị Ảnh nắm giữ, bốn người được gọi tên đồng thời gật đầu rồi tiến lại gần.

Bạch Dạ cau mày rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, ta đã giao Nguyệt nhi cho ngươi, lần sau ta muốn nhìn thấy nàng khỏe mạnh như lúc đầu.

Chiến Thiên có chút dừng lại, hần nhìn Bạch Dạ rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong lúc này lên tiếng.

-Đã vậy, chúng ta sẽ đi trước, xin nhờ hai vị nói cho Thiên Cơ Từ, chúng ta sẽ quay lại sớm.

Lâm Thanh Phong dứt lời thì năm người đồng thời biến mất.

....Hết Chương 106....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Tiến về Dragonball thế giới

Dragonball thế giới...

Ở một vùng sa mạc, những chiến binh Z đang tụ họp nơi đây, khuôn mặt ai cũng căng thẳng, nhìn lên bầu trời.

Từ ngoài vũ trụ, một con tàu vũ trụ đang tiến đến, từ trên con tàu tỏa ra hai nguồn khí tức cực mạnh, cực kì tà ác, khiến người ta cảm giác lạnh sống lưng.

Những chiến binh Z ở đây, từ rất sớm đã phát hiện ra nguồn khí tức này, vì thế nên bọn họ đã tụ tập tại đây.

Phi thuyền cũng từ từ đáp xuống mặt đất tạo ra một tiếng động lớn.

Cùng lúc này, một vầng ánh sáng khác xuất hiện từ trên trời và rơi xuống một đỉnh núi cạnh bên những chiến binh Z.

Dị biến này khiến bọn hần cả kinh, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía luồng sáng, người có làn da xanh biếc, hai tai nhọn hoạt lên tiếng.

-Lại có thêm những tên khác sao?

Luồng sáng từ từ biến mất, có vài bóng người theo đó mà xuất hiện.

Đây là bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đứng dậy nhìn xung quanh, rồi lên tiếng.

-Mọi người không có chuyện gì chứ?

Phía sau lưng hắn, Nam Cung Mị Ảnh đỡ lấy Ninh Thiên Nhai, Chiến Thiên ôm lấy Mị Nguyệt cũng xuất hiện.

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh trả lời.

-Bọn ta không sao, phu quân.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Vô Tự Thân Thư nên cũng không biết được bọn hắn có gặp vấn đề gì hay không, nhưng nhìn sơ qua thì mọi thứ đều ổn.

Những chiến binh Z đều chú ý năm người bọn Lâm Thanh Phong.

Cảm giác được có người đang nhìn về mình, Lâm Thanh Phong quay đầu nhìn lại.

Một người hai tai nhọn hoắt, làn da mang một màu xanh lá, một tên lùn đầu trọc mặc y phục cam, một tên nhóc mặc bộ giáp kì quái, một tên trọc ba mắt cùng một tên nhóc con hai má đỏ hồng, một nữ nhân tóc xanh và hai tên nam nhân có vẻ bình thường.

Nhìn tổ hợp bọn người này, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

-Hắn là chúng ta đang ở lúc mà hai cha con Frieza đến trái đất đi?

Trầm ngâm một lúc, Lâm Thanh Phong gật đầu mỉm cười nhìn về phía bọn hắn rồi lên tiếng.

-Xin chào các vị, bọn ta không có ác ý, ta mong rằng chúng ta có thể nói chuyện một chút.

Lời nói của Lâm Thanh Phong, những chiến binh Z vì khoảng cách khá xa nên không nghe thấy, chỉ có một mình Piccolo có thể nghe, nhưng hắn vẫn yên lặng chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Hai cha con Frieza cũng xuống tàu, hai người mang theo hai cỗ khí tức tà ác nở nụ cười trò chuyện đồng thời xem xét xung quanh.

Lúc này một chàng trai trẻ mái tóc màu tím, mặc một bộ y phục màu đen, áo khoác màu trắng sau lưng mang theo một thanh kiếm đã bay đến trước mặt bọn hắn.

Chàng trai trẻ đó là Trunks, hắn từ tương lai đến đây để ngăn cản hai cha con Frieza.

Lâm Thanh Phong nhíu mày một cái, từ trên đỉnh núi này, hắn có thể thấy được con tàu của hai cha con Frieza cùng Trunks, vì thế hắn lên tiếng.

-Chiến Thiên, mau nhìn xem, Trunks đã đến.

Lời nói của Lâm Thanh Phong nhanh chóng thu hút Chiến Thiên, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Chiến Thiên thử cảm nhận một chút khí thoát ra từ người Trunks rồi cau mày trả lời.

-Đó là Trunks sao sư phụ? Nhưng ta không cảm giác được khí của hắn.

Đối với lời này, Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói.

-Không phải ta đã nói cho ngươi sao? Bọn hắn có thể che giấu khí tức của mình, đó cũng là một điều mà ngươi nên học tập từ bọn hắn.

Chiến Thiên gật đầu, rồi lại nhìn về hai cha con Frieza, hắn cảm nhận một chút khí tức của hai người rồi lên tiếng.

-Đó là hai cha con Frieza sao? Ta cảm nhận được bọn hắn khá mạnh, ít nhất có thể ngang ngửa với Số 1 lúc trước.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười, Chiến Thiên có thể cảm nhận được sức mạnh của những chiến binh nơi đây khiến hắn rất vui mừng.

Những chiến binh Z vẫn cau mày ngưng trọng nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong, chỉ riêng Piccolo, hắn là người Namek, hắn có thể nghe rõ ràng những lời mà Lâm Thanh Phong nói.

Hắn cau mày nhìn về phía con tàu của hai cha con Frieza rồi lên tiếng.

-Đã có người ngăn cản Frieza, chúng ta cứ chờ một chút, có thể bọn người trước mặt không có ác ý.

Những chiến binh Z sau khi nghe xong lời nói của Piccolo, tất cả đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng Krillin lên tiếng.

-Không phải chứ? Frieza mạnh như vậy, nhưng lại có người ngăn cản được hắn sao?

Piccolo cũng không trả lời câu hỏi này, tại nơi này hắn cũng không thể quan sát được phía bên kia, nên hắn quyết định bay đến đỉnh núi mà bọn người Lâm Thanh Phong đứng đó để quan sát.

Piccolo hành động, thì những người còn lại cũng hành động, bọn hắn đều bay đến đỉnh núi mà bọn Lâm Thanh Phong đứng đó.

Piccolo đáp xuống đất, hắn muốn nói gì đó, nhưng lúc này trận chiến bên kia cũng bắt đầu, Trunks nhanh chóng hóa thân thành Super Saiyan.

Khí tức của Trunks nhanh chóng tăng lên, khiến những chiến binh Z đều cả kinh, Chiến Thiên sắc mặt ngưng trọng rồi chuyển thành hưng phấn.

Theo hắn cảm nhận được, Trunks lúc này rất mạnh, có thể mạnh ngang Luyện Hư Kỳ, vì thế hắn rất vui vẻ.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gât đầu, đây mới là điều mà hắn nghĩ tới, những chiến binh Z càng mạnh thì Chiến Thiên lại càng có cơ hội để học tập từ những người này rồi trở nên mạnh mẽ hơn.

Son Gohan cả kinh nhìn về Trunks đang hóa thân thành Super Saiyan, hắn có chút không thể tin được rồi lắp bắp nói.

-Không thể nào... đó là... Super Saiyan giống bố, nhưng... hắn không phải bố.

Những chiến binh Z đều kinh ngạc nhìn về Trunks, Vegeta tức giận lên tiếng.

-Không thể nào, ngoài ta cùng Kakarot cùng Son Gohan ra, thì làm gì còn người Saiyan nào khác.

Tất cả mọi người đều lặng im, không ai nói gì với Vegeta, mà chỉ tập trung xem trận chiến phía dưới.

Một lúc sau, trận chiến cũng nhanh chóng kết thúc, hai cha con Frieza bị giết, tàu vũ trụ cũng bị Trunks phá hủy.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Trunks thở ra một hơi rồi giải trừ trạng thái Super Saiyan, sau đó quay về bọn người rồi lên tiếng.

-Bây giờ tôi sẽ đi đón chú Son Goku, có ai muốn đi cùng không?

Câu nói của Trunks khiến tất cả chiến binh Z đều cả kinh, tất cả mọi người nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn bọn người Lâm Thanh Phong.

Trunks cũng nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong, hắn có chút ngạc nhiên, trong lời kể của Bulma, hắn cũng không nghe Bulma nhắc tới bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười với bọn hắn rồi nói.

-Không sao cả, bọn ta sẽ cùng đi, khi đó chúng ta sẽ nói chuyện.

Những chiến binh Z nhìn nhau một cái rồi gât đầu, bọn hắn không cảm thấy ác ý từ bọn người Lâm Thanh Phong, vì thế đều đồng ý đi theo Trunks.

Trunks tuy rằng có chút tò mò, nhưng hắn cũng không nói gì mà dẫn đầu bay trước, hắn tin chắc rằng tất cả sẽ theo hắn.

Cũng đúng như Trunks dự đoán, những chiến binh Z đều bay theo sau, ngoài ra còn có Chiến Thiên ôm lấy Mị Nguyệt cùng bay theo.

Còn Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai không thể bay, vì thế Lâm Thanh Phong ôm lấy Ninh Thiên Nhai rồi cùng Nam Cung Mị Ảnh... chạy theo sau.

Quảng đường cũng không xa lắm, nhưng vì đã biết trước một số chuyện, nên Lâm Thanh Phong cũng không gấp rút đuổi theo, thay vào đó hắn lấy ra Vô Tự Thần Thư rồi tiếp tục xem hướng dẫn.

Lúc này Vô Tự Thần Thư đã đổi khác, nó không còn là một quyển sách dày, mà chỉ còn một trang sách duy nhất cùng bìa sách, chiếc thẻ đánh dấu trang sách cũng biến mất.

Trang sách duy nhất ghi lại đánh giá của Vô Tự Thần Thư đối với thế giới Dragonball, cùng với cách để thoát khỏi thế giới này.

Trên sách viết, Dragonball thế giới.

Đánh giá: Trung cấp thế giới.

Tỉ lệ thời gian trôi qua: 1:10.

Muốn rời khỏi, chỉ cần mặc niệm hai chữ “rời khỏi” là có thể trở về.

Nhìn tin tức trên quyển sách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, nếu đúng theo trong sách đã viết thì bọn hắn có thể trải qua 20 năm tại đây, mà bên ngoài mới chỉ qua 2 năm, điều đó khiến Lâm Thanh Phong yên tâm.

Hắn thở ra một hơi rồi cất lấy quyển sách, sau đó tiếp tục cùng Nam Cung Mị Ảnh chạy đến nơi những chiến binh Z dừng lại.

Trunks sau khi đáp xuống cũng đã cho những chiến binh Z biết rằng, khoảng 3 giờ nữa Son Goku mới trở về, vì thế bọn hắn ai cũng ngồi xuống chờ đợi.

Chiến Thiên bay cùng những chiến binh Z nên hắn tới trước, sau khi hạ xuống đất, hắn cẩn thận tìm một nơi có bóng mát rồi đặt Mị Nguyệt nằm xuống, sau đó ngồi cạnh bên.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Bulma có chút nhàm chán, nàng đi lại xung quanh rồi nhanh chóng bước tới gần Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt rồi chào hỏi.

-Xin chào, ta là Bulma, còn ba người đi cùng người đâu? Sao bọn hắn chưa tới đây?

Chiến Thiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy đó là Bulma nên nở nụ cười rồi trả lời.

-Xin chào, ta gọi Chiến Thiên, còn nàng là Mị Nguyệt, còn sư phụ bọn hắn không bay được, vì thế bọn hắn sẽ tới sau, người không cần lo lắng.

Bulma gật đầu rồi có chút tò mò nhìn về Mị Nguyệt, nhìn thấy tình trạng hiện giờ của Mị Nguyệt, Bulma cau mày rồi hỏi.

-Nàng ấy bị sao vậy?

....Hết Chương 107....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Son Goku trở về

Nghe được câu hỏi của Bulma, Chiến Thiên thở dài một hơi, hắn ôn nhu nhìn về Mị Nguyệt rồi trả lời.

-Nàng ấy bị trúng độc, cũng vì nàng ấy đỡ giùm ta một chương nên mới như vậy.

Bulma cúi đầu xem xét tình trạng hiện tại của Mị Nguyệt, nàng ôm cầm trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng.

-Người biết được nàng trúng độc gì sao?

Chiến Thiên lắc đầu trả lời.

-Ta không biết đó là loại độc gì, nhưng chỉ biết được rằng nó không thể giải, nếu muốn giải độc thì chỉ có một biện pháp đó là thay toàn bộ máu trong cơ thể nàng trong một thời gian ngắn, cũng không thể thay máu như cách thông thường, vì nếu làm vậy thì độc cũng sẽ theo máu mà đi khắp cơ thể khiến những bộ phận khác trúng độc.

Nghe Chiến Thiên giải thích, Bulma cũng có chút khó khăn, nhưng rồi nàng nhanh chóng nghĩ ra biện pháp rồi lên tiếng.

-Không sao, chúng ta có thể sử dụng ngọc rồng, nhờ Rồng Thần thay toàn bộ máu của nàng là tốt rồi.

Lúc này, những chiến binh Z khác cũng tới gần, bọn hắn nhìn Chiến Thiên rồi lại nhìn về Mị Nguyệt đang nằm đó.

Son Gohan có chút tò mò, rồi lại hỏi.

-Cô Bulma, có chuyện gì sao?

Bulma gật đầu với Son Gohan rồi nói.

-Đúng là có một ít chuyện, anh chàng này gọi là Chiến Thiên, còn bên kia là Mị Nguyệt hắn đang tìm biện pháp giải độc cho nàng ấy, vì thế ta nghĩ đến chúng ta có thể nhờ Rồng Thần giúp hắn.

Lúc này ba người Lâm Thanh Phong cũng chạy tới, Lâm Thanh Phong vẻ mặt không có gì, Nam Cung Mị Ảnh thì có chút thờ dốt.

Lâm Thanh Phong có chút giật mình vì tất cả chiến binh Z đều ở đây ngoại trừ Vegeta cùng Piccolo.

Vegeta cùng Piccolo không ở đây, Lâm Thanh Phong cũng không ngạc nhiên, tính tình của bọn hắn lạnh nhạt nên sẽ không tụ tập lại đây.

Lâm Thanh Phong gật đầu với những chiến binh Z, thả xuống Ninh Thiên Nhai rồi lên tiếng chào hỏi.

-Xin chào, trước tiên tự giới thiệu một chút ta gọi là Lâm Thanh Phong, còn đây là hai lão bà của ta Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai.

Mọi người trong nhóm chiến binh Z cũng nở nụ cười rồi tự mình giới thiệu.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Lý do chúng ta tới đây, Chiến Thiên cũng đã cho bọn ngươi biết đi? Tuy rằng bọn ta cũng không quen biết các ngươi, nhưng phiền bọn ngươi giúp đỡ chúng ta.

Nhóm chiến binh Z rất tốt bụng, bọn hắn mặc dù không quen thuộc đám người Lâm Thanh Phong, nhưng nếu Lâm Thanh Phong đã cầu xin giúp đỡ thì bọn hắn cũng gật đầu đồng ý.

Krillin nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Không sao cả, chuyện này chúng ta sẽ giúp các ngươi, nhưng có thể cho ta hỏi một chút sao, vị Chiến Thiên huynh đệ này, vì sao ngươi lại mặc y phục của Quy môn phái a?

Chiến Thiên gật đầu, hắn có chút ngại ngùng rồi trả lời.

-Đây là do ta nghe được câu chuyện của Son Goku, vì thế ta muốn mặc y phục giống hắn a.

Krillin gật đầu nở nụ cười, còn Son Gohan hai mắt phát sáng nhìn về Chiến Thiên rồi hỏi.

-Chiến Thiên đại ca cũng đã nghe kể về cha sao?

Chiến Thiên nở nụ cười xoa đầu Son Gohan rồi nói.

-Không những về Son Goku, mà ta cũng đã nghe kể về ngươi nữa cơ.

Son Gohan có chút xấu hổ gật đầu, hắn định nói thêm gì đó, nhưng lúc này Son Goku cũng đã về tới.

Tất cả những chiến binh Z đều đã cảm nhận được khí tức của Son Goku tới gần, Krillin lên tiếng.

-Đó đúng là khí tức của Goku, như vậy lời chàng trai trẻ kia nói là thật.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời, bọn hắn nhanh chóng thấy được một chiếc tàu vũ trụ đang lao nhanh xuống đất.

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, chuẩn bị gặp thần tượng chưa?

Chiến Thiên cũng vui vẻ nở nụ cười, hắn đã nghe về Son Goku lâu rồi, hiện tại sắp sửa được gặp mặt nên hắn có chút hồi hộp.

Tàu vũ trụ lao nhanh va chạm với mặt đất tạo thành một cái hố to khiến khói bụi bay mù mịt.

Khói bụi dần tan đi, một bóng người cũng từ trong đó hiện ra, đó chính là Son Goku.

Các chiến binh Z vui vẻ, ai cũng lao tới hỏi han.

Son Goku có chút ngạc nhiên, hắn lên tiếng.

-Tại sao mọi người lại biết tớ sẽ về tới đây để mà đón tiếp a?

Bulma vui vẻ, nàng chỉ tay về Trunks rồi trả lời.

-Chính người bạn của cậu đã nói cho chúng tớ biết rằng cậu sẽ về tới đây.

Son Goku nhìn qua Trunks, hắn có chút nghi hoặc rồi hỏi.

-Ai đây?

...Toàn trường tĩnh mịch...

Lúc này Trunks cũng không biết phải nói gì, hắn nhìn Son Goku rồi nở nụ cười lên tiếng.

-Chú Son Goku, cháu có chuyện riêng muốn nói với chú.

Trunks nói rồi lại đi qua một phía, Son Goku cũng đi theo sau.

Lâm Thanh Phong nhìn Trunks cùng Son Goku đã đi, hần mỉm cười cũng không nói gì.

Dựa theo nguyên tác, hần biết được Trunks dẫn Son Goku đi xa để nói về chuyện của những tên Android sẽ xuất hiện.

Mà Trunks cùng Son Goku cũng dựa theo nguyên tác mà bắt đầu.

Đầu tiên Son Goku hóa thân thành Super Saiyan khiến mọi người đều kinh ngạc.

Chiến Thiên có chút hứng thú nhìn về Son Goku rồi lên tiếng

-Mạnh thật, Son Goku đã mạnh ngang với Luyện Hư Kì tầng 2 tu sĩ rồi.

Lúc này Trunks cũng hóa thân thành Super Saiyan, điều này khiến mọi người nghi hoặc.

Chiến Thiên lại một lần nữa đánh giá kĩ sức mạnh của Trunks rồi lên tiếng

-Trunks thật mạnh, sức mạnh này cũng ngang tầm với Luyện Hư tầng 1 rồi, nếu thật sự chiến đấu với Trunks, phần thắng của ta chẳng cao được bao nhiêu.

Đây cũng không phải là do Chiến Thiên tự hạ thấp bản thân, tuy rằng lúc trước hần có thể cùng lúc chiến đấu với hai người Khúc hộ pháp và Bạch hộ pháp, hai vị Luyện Hư kì tầng 1, nhưng đó là do cơ thể của tu sĩ khá yếu, vì thế mà hần chiếm được thượng phong.

Nhưng hiện tại nếu để hần chiến đấu với Trunks, thì hần cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng.

Vì thế Chiến Thiên rất phấn khích, hần muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Một lúc sau, Son Goku cũng trở về còn Trunks thì lại đi mất.

Son Goku có chút xoắn xuýt, hần không biết phải làm thế nào để giải thích cho mọi người chuyện mà Trunks đã kể, nhưng Piccolo đã giành lấy kể trước.

Mọi người nghe xong chuyện thì ai cũng trầm mặc, Vegeta thì hừ lạnh một cái rồi lên tiếng.

-Kakarot, đừng vội lên mặt vì ngươi đã trở thành một Super Saiyan... chắc chắn một ngày nào đó ta sẽ vượt qua ngươi... đừng quên rằng ta mới là người mạnh nhất trong tộc Saiyan.

Nghe được lời này của Vegeta, Son Goku mỉm cười nhìn hần rồi trả lời.

-Ừ.

Vegeta nói xong thì lại bay đi mất, hần không muốn bỏ phí thời giờ để nói nhảm, hần còn phải luyện tập để trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhìn Vegeta bay đi, nhóm chiến binh Z ai cũng nở nụ cười khỏ, tính tình của Vegeta bọn hần cũng đã biết được đôi chút.

Vegeta là một người háo thắng, lòng tự tôn của hần rất cao, hiện tại lại thấy ngoài Son Goku thì có thêm một người khác lại có thể hóa thân thành Super Saiyan, còn hần thì vẫn dậm chân tại chỗ thì làm sao hần chịu nổi?

Son Goku tò mò nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong, đánh giá bọn hần một lúc rồi hỏi.

-Còn những người này là ai? Tại sao chàng trai kia lại mặc y phục của Quy môn phái?

Nghe thấy Son Goku đã để ý tới bọn hần, Chiến Thiên ngại ngùng đứng dậy rồi trả lời.

-Ta là Chiến Thiên, còn đây là sư phụ Lâm Thanh Phong, cùng hai vị sư nương Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai, còn bên kia là Mị Nguyệt, nàng đang bị trúng độc, chúng ta đến đây là để xin giúp đỡ.

Son Goku tò mò đánh giá Chiến Thiên, một lúc sau hần nở nụ cười rồi nói.

-Chiến Thiên huynh đệ, lần đầu gặp mặt ta cũng biết rằng không nên nói như vậy, nhưng ta cảm giác được ngươi rất mạnh, vì thế ngươi có thể cùng ta đấu một trận không?

Lời nói của Son Goku vừa phát ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Phải biết rằng hiện tại Son Goku là một Super Saiyan, đã vậy mà hần lại bảo Chiến Thiên rất mạnh.

Chiến Thiên có chút ngại ngùng gãi đầu nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong có chút bức tức nhìn Chiến Thiên, không biết tại sao con hàng này lúc này lại muốn hỏi ý kiến của hắn.

Bản thân đã muốn thử sức cùng Son Goku thì cứ việc thử, quay đầu hỏi ý kiến của hắn làm gì a?

Tại sao lúc bắt đầu hành sự cùng Mị Nguyệt lại không hỏi? Khiến Mị Nguyệt ra nông nổi như vậy còn bắt sự phụ phải gấp rút đi chùi dít chung với hắn.

Lâm Thanh Phong ôm một bụng tức giận rồi trả lời.

-Chuyện của người ta không quản, về sau cũng đừng hỏi ý kiến của ta.

Chiến Thiên mặc dù không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại tức giận, nhưng hắn cũng biết rằng đây là Lâm Thanh Phong đã cho phép hắn.

Vì thế, hắn mang theo vẻ mặt tràn đầy chiến ý nhìn Son Goku rồi nói.

-Được, Son Goku nghe danh đã lâu.

Son Goku cũng nở nụ cười gật đầu với Chiến Thiên rồi bay sang một nơi khác trông trải hơn.

Các chiến binh Z ở đây thấy cảnh này, ai cũng ôm mặt cười khở, Bulma thì có chút khó chịu nhìn về Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Tại sao người không ngăn cản Chiến Thiên? Goku thật sự rất mạnh a.

Trong ấn tượng của Bulma, Son Goku sau khi hóa thân thành Super Saiyan thì thật sự vô địch thiên hạ, vì thế nàng cũng có chút lo lắng cho Chiến Thiên.

Nghe được câu hỏi của Bulma, Lâm Thanh Phong lắc đầu nở nụ cười rồi trả lời.

-Son Goku đứng là rất mạnh, nhưng bọn hắn chỉ là luận bàn không phải sao? Quan trọng hơn là Chiến Thiên cũng không yếu.

.....Hết Chương 108....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thật sự muốn đánh?

Son Goku cùng Chiến Thiên bay ra xa một khoảng cách rồi đáp xuống.

Son Goku nở nụ cười nhìn Chiến Thiên rồi nói.

-Chiến Thiên huynh đệ, thật sự có lỗi, nhưng cơ thể ta lại muốn thử sức cùng với người.

Chiến Thiên cũng nở nụ cười rồi trả lời.

-Không sao cả, ta cũng muốn thử sức với người.

Son Goku gật đầu rồi lên tiếng.

-Như vậy, hai ta bắt đầu a?

Son Goku vừa dứt lời, thì thân hình của hắn cũng nhanh chóng biến mất.

Chiến Thiên cười mỉm rồi nhanh chóng quay mặt ra sau lưng, đồng thời đưa tay lên đỡ lấy đòn tấn công của Son Goku.

Tốc độ của bọn hắn khiến những chiến binh Z đồng thời kinh ngạc.

Những chiến binh Z đã biết Son Goku rất mạnh, vì thế bọn hắn cũng không lạ gì, nhưng điều khiến bọn hắn kinh ngạc nhất đó chính là Chiến Thiên.

Tốc độ của Chiến Thiên có thể theo kịp Son Goku đó mới là điểm chính.

Đòn tấn công bị đỡ, Son Goku cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, hắn đã cảm giác được Chiến Thiên rất mạnh, nếu Chiến Thiên không đỡ được đòn này thì hắn mới cảm thấy quái lạ.

Chiến Thiên nở nụ cười mỉm nhìn Son Goku rồi hỏi.

-Như vậy, chúng ta có thể đánh thật được chưa?

Son Goku có một tật xấu, đó là hắn không bao giờ dùng hết sức ngay những lúc bắt đầu, bị Chiến Thiên nói trúng tim đen, Son Goku xấu hổ gãi đầu rồi trả lời.

-Được rồi, Chiến Thiên huynh đệ, lần này sẽ là thật sự.

Son Goku dứt lời thì hắn cũng hóa thân thành Super Saiyan, tóc hắn hóa thành màu vàng, toàn thân được bao phủ bởi một lớp khí vàng phát sáng.

Chiến Thiên cũng nghiêm túc hẳn lên, lúc trước chỉ nhìn qua Super Saiyan từ xa, vì thế hắn cũng không cảm thấy gì nhiều.

Nhưng hiện tại đứng trước mặt Son Goku, hắn lại cảm thấy có chút áp lực.

Son Goku cũng không nói nhảm mà lại tiến lên tấn công, thân hình của hắn nhanh chóng biến mất.

Chiến Thiên về mặt ngưng trọng rồi thân hình cũng biến mất.

Các chiến binh Z đều kinh ngạc, bọn hắn không thể theo kịp tốc độ của hai người, mà chỉ cảm nhận được chấn động trong không khí do hai người tạo ra khi chiến đấu với nhau.

Son Gohan có chút sợ hãi rồi run run nói.

-Chiến Thiên đại ca... hắn có thể theo kịp bố sao?

Các chiến binh Z trầm mặc, bọn hắn tuy rằng không thể theo kịp tốc độ của hai người nhưng bọn hắn vẫn cảm nhận được rằng hai người đang đánh ngang tài ngang sức.

Chỉ riêng một mình Lâm Thanh Phong có thể thấy được tất cả, hắn lắc đầu rồi nói.

-Không, Chiến Thiên sẽ thua nhanh thôi, Goku còn chưa sử dụng toàn lực.

Lâm Thanh Phong dứt lời, ai cũng đưa về mặt kinh dị mà nhìn hắn.

Krillin có chút không tin tưởng nên hỏi.

-Lâm huynh đệ, ngươi có thể theo kịp động tác của bọn hắn sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười, hắn cũng không trả lời Krillin mà chỉ đưa bàn tay chỉ về một hướng.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phương hướng mà Lâm Thanh Phong chỉ tay.

Ngay lập tức một vụ nổ lớn vang lên, mặt đất nhanh chóng bị nện ra một cái hố to.

Chiến Thiên có chút chật vật bò ra từ cái hố, quần áo của hắn có chút rách rưới, nhưng hắn vẫn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Thật không hổ danh là Son Goku, ngươi thật sự rất mạnh.

Chiến Thiên dứt lời thì thân ảnh của Son Goku cũng xuất hiện, mặc dù y phục cũng có chút rách rưới, nhưng tình trạng của hắn khá hơn Chiến Thiên nhiều lắm.

Son Goku cũng mỉm cười nhìn Chiến Thiên, sau đó cả hai cùng cười lớn.

Son Goku giải trừ trạng thái Super Saiyan rồi trở về bình thường, hắn tới gần Chiến Thiên đưa tay đỡ Chiến Thiên đứng dậy rồi nói.

-Chiến Thiên huynh đệ, ngươi thật sự rất mạnh mà, ta còn chưa gặp được người nào mạnh như ngươi đâu.

Đây cũng không phải là Son Goku khách khí, sự thật là hắn chưa từng gặp người nào mạnh như Chiến Thiên mà không cần biến hình.

Đối với lời khen này của Son Goku, Chiến Thiên nở nụ cười lắc đầu rồi trả lời.

-Không, ngươi đã gặp rồi nhưng ngươi không biết, người đó còn mạnh hơn ta.

Câu trả lời của Chiến Thiên làm Son Goku lại nổi lên hứng thú, hắn tò mò nhìn Chiến Thiên rồi hỏi.

-Thật sự sao? Có người còn mạnh hơn ngươi?

Chiến Thiên mỉm cười gật đầu, hắn cũng không muốn giấu, hắn chỉ tay về Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Thật sự, đó là sự phụ ta, hấn mạnh hơn ta nhiều lắm.

Piccolo bản thân là người Namek thánh lực của hấn hơn xa người thường, vì thế hấn có thể nghe rõ ràng những câu đối thoại của Son Goku và Chiến Thiên, hấn lộ ra vẻ mặt kinh dị nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong từ đằng xa, sau khi nhìn thấy Chiến Thiên chỉ tay về phía mình, ngay lập tức hấn cảm thấy không ổn.

Son Goku có chút hưng phấn nhìn về Lâm Thanh Phong, sau đó hấn nhanh chóng bay tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Lâm huynh đệ, làm ơn hãy đánh với ta một trận.

Lâm Thanh Phong vỗ tay lên trán rồi ngẩng đầu nhìn trời, điều hấn sợ nhất cũng đã xảy ra.

Những chiến binh Z đều chết lặng, bọn hấn quá rõ ràng tính cách của Son Goku, chỉ cần thấy kẻ mạnh là sẽ đòi đánh nhau cho bằng được.

Son Goku vẫn mang theo vẻ mặt đầy chờ mong nhìn về Lâm Thanh Phong.

Dưới cái nhìn của Son Goku, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi hỏi lại.

-Thật sự muốn đánh?

Son Goku vui vẻ rồi nhanh chóng gật đầu.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, sau khi xem hết nguyên tác Dragonball hấn cũng biết được con hàng trước mặt này sẽ bất chấp mọi thứ để được đánh với kẻ mạnh, vì thế hấn cũng không từ chối nữa.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi gật đầu.

Chiến Thiên cũng bay trở lại, hấn nhìn Son Goku rồi lên tiếng nhắc nhở.

-Nhớ kĩ phải phòng thủ, sự phụ rất mạnh, thật sự là rất mạnh.

Tuy rằng được Chiến Thiên nhắc nhở, nhưng Son Goku lại bỏ ngoài tai, hiện tại hấn rất háo hức vì được đấu với Lâm Thanh Phong thế nên cũng không để ý được gì khác.

Nhìn nụ cười ngu ngơ của Son Goku, Chiến Thiên cũng lắc đầu, hấn biết được Son Goku chẳng để lọt tai lời mà hấn cảnh báo.

Cũng vì thế mà Chiến Thiên không thêm để ý nữa, hấn trở lại bên cạnh Mị Nguyệt bế nàng lên rồi quay lại chờ đợi.

Hành động của Chiến Thiên khiến mọi người tò mò, Krillin lên tiếng hỏi.

-Sao vậy? Không đợi bọn hấn luận bàn xong sao?

Nghe được câu hỏi này, Chiến Thiên lắc đầu thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Sẽ nhanh kết thúc thôi.

Tất cả mọi người đều nhú mày, bọn hấn có chút không hiểu ý của Chiến Thiên là gì.

Phía bên kia Lâm Thanh Phong cùng Son Goku đi đến một bãi đất thoáng đãng, nhìn xung quanh một cái, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Nơi này là được rồi, chúng ta nhanh chóng bắt đầu a.

Son Goku cũng dừng lại rồi nhìn xung quanh một chút, hấn gật đầu đồng ý rồi bắt đầu thủ thế.

Nhìn Son Goku vẫn chưa hóa thân thành Super Saiyan, Lâm Thanh Phong nhú mày rồi nói.

-Biến thân thành Super Saiyan đi, hiện tại ngươi không đủ mạnh.

Son Goku nhú mày nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng lúc trước cũng nghe từ Chiến Thiên là Lâm Thanh Phong rất mạnh, vì thế hấn cũng không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng biến thân thành Super Saiyan.

Lâm Thanh Phong nhìn Son Goku rồi gật đầu lên tiếng.

-Được rồi, như vậy chúng ta cũng nên bắt đầu.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, thì thân hình của hấn cũng nhanh chóng biến mất, sau đó xuất hiện sau lưng Son Goku, rồi đặt bàn tay lên vai Son Goku.

Còn Son Goku, về mặt hấn kinh ngạc, hấn vẫn còn chưa kịp phản ứng, hấn thậm chí không thể nhận ra rằng Lâm Thanh Phong đã di chuyển, sau khi cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình, lúc này Son Goku mới chầy ra mồ hôi lạnh.

Son Goku nhanh chóng bay về phía trước rồi quay đầu lại nhìn Lâm Thanh Phong, hấn có chút thờ dốt, nếu vừa nãy Lâm Thanh Phong đánh hấn thì hấn đã thua rồi, thua trong vòng một chiêu duy nhất.

Tất cả mọi người ngoại trừ Chiến Thiên cùng hai người Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai thì đều tỏ ra kinh ngạc, bọn hấn còn không kịp thấy được hành động của Lâm Thanh Phong, chỉ trong chưa đầy một cái chớp mắt mà Lâm Thanh Phong đã tiến ra phía sau Son Goku.

Tốc độ nhanh tới mức khiến Son Goku còn không kịp phản ứng.

Tuy đã cảm giác được Lâm Thanh Phong thật sự mạnh hơn mình nhiều lắm, nhưng Son Goku cũng không chán nản mà thay vào đó chiến ý của hấn càng tăng lên một cách mãnh liệt.

Hấn cũng không nói gì mà nhanh chóng lao về phía Lâm Thanh Phong đồng thời tung nắm đấm.

Lâm Thanh Phong mỉm cười, Son Goku lao tới hấn cũng không sợ hãi, hấn chỉ đưa tay ra trước mặt là nhanh chóng chặn đứng Son Goku.

Sau đó hấn giữ lấy cánh tay của Son Goku rồi dùng sức vứt sang một bên.

Đòn tấn công bị chặn đứng, Son Goku kinh ngạc, nhưng cũng không đợi hấn phản ứng, hấn nhanh chóng bị một cỗ lực lượng ném sang một bên, cơ thể của hấn cũng không thể phản kháng nổi.

Son Goku bị vứt đi, tất cả mọi người chăm chăm nhìn, hôm nay bọn hấn trải qua quá nhiều lần bị kinh ngạc rồi, thế nên bọn hấn có chút chết lặng.

Son Goku bị vứt vào một ngọn núi gần đó, cả người hấn đều bay sâu vào ngọn núi, tạo ra một cái động.

Lâm Thanh Phong nhìn vào động rồi lên tiếng.

-Như vậy, chúng ta kết thúc được chưa?

Lâm Thanh Phong dứt lời, một lúc sau Son Goku mới từ trong động bước ra, toàn thân hấn chật vật còn hơn cả Chiến Thiên khi nãy, nhưng hai mắt của hấn vẫn phát sáng.

Son Goku gãi đầu nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Lâm huynh đệ, ngươi mạnh thật đấy, lần sau chúng ta tiếp tục nhé.

Nhìn con hàng trước mặt này, Lâm Thanh Phong cũng hết nói nổi rồi, dân Saiyan toàn là một lũ điên.

.....Hết Chương 109....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Dùng nội làm pháp khí?

Đối với lời thỉnh cầu của Son Goku, Lâm Thanh Phong chỉ gật đầu đồng ý cho có lệ thôi, hấn cũng biết được, hiện tại mặc dù Son Goku yếu hơn hấn, nhưng về sau Son Goku rất nhanh sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi đó hấn cũng không chắc rằng mình có thể chịu nổi Son Goku hay không chứ đừng bảo đánh nhau.

Nên nhớ rằng, Dragonball thế giới cũng không có linh khí cho Lâm Thanh Phong tu luyện, vì thế hấn cũng không thể nào gia tăng cảnh giới ở nơi này.

Hiện tại bọn hấn đều tới đây thì chỉ có một mình Chiến Thiên có khả năng nâng cao sức mạnh thôi.

Son Goku thấy được Lâm Thanh Phong đồng ý thì hấn liền vui vẻ, hấn nhanh chóng lên tiếng.

-Được, cảm ơn Lâm huynh đệ, ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn để chiến đấu với ngươi.

Nghe xong câu nói này, Lâm Thanh Phong cũng chỉ có thể cười khò rồi trả lời.

-Cũng không cần phải chiến đấu với ta, về sau ngươi có thể đi tìm Chiến Thiên mà.

Son Goku gật đầu cười hắc hắc, hẳn rất vui vẻ vì hiện tại lại có thêm người để cùng hắn chiến đấu.

Nhìn nụ cười ngây ngô của Son Goku, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

-Hiện tại chiến đấu cũng xong, chúng ta cũng nên quay lại a? Bọn ta có việc gấp cần hoàn thành sớm đây.

Lúc này Son Goku mới gật đầu, rồi cùng Lâm Thanh Phong trở lại, hẳn cũng biết được bọn người Lâm Thanh Phong đang còn cần tìm ngọc rồng để chữa trị cho Mị Nguyệt.

Son Goku cùng Lâm Thanh Phong trở về, tất cả mọi người đều thở ra một hơi, Bulma lên tiếng.

-Nếu mọi chuyện đã xong rồi, như vậy mọi người đều trở về nhà ta sao?

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, nhưng chỉ có Tien và Chaozu lại lên tiếng từ chối.

-Bọn ta sẽ không, bọn ta cần luyện tập để mạnh mẽ hơn, bọn ta cũng không muốn 3 năm sau lại chết vì không đủ mạnh.

Tất cả mọi người đều trầm mặc sau khi nghe Tien nói.

Bọn hắn cũng biết được trận chiến 3 năm sau sẽ rất khó khăn vì thế trong lòng người nào cũng có chút lo sợ.

Nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại mỉm cười rồi lên tiếng.

-Không sao cả, mọi người cứ tập luyện, 3 năm sau ta cùng Chiến Thiên sẽ giúp đỡ.

Các chiến binh Z nghe được lời này thì ai cũng có vẻ vui mừng, nếu Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong tham gia thì phần thắng của bọn họ sẽ lớn hơn một chút.

Tuy vậy nhưng Tien vẫn nói.

-Ta cùng Chaozu vẫn sẽ tự mình luyện tập để trở nên mạnh mẽ hơn, vì vậy mọi người... 3 năm sau sẽ gặp lại.

Tien nói xong, thì liền cùng Chaozu rời đi.

Nhìn hai người rời đi, những người còn lại cũng không ai ngăn cản, tính tình của Tien cùng Chaozu là như vậy, bọn hắn từ sớm đã quen thuộc nên không lạ lẫm gì.

Krillin nở nụ cười khổ rồi cũng lên tiếng.

-Như vậy, tớ cũng sẽ trở về đảo rùa để cùng Quy Lão tập luyện.

Krillin nói rồi cũng không chờ đợi mà nhanh chóng bay đi.

Son Goku nhìn tất cả mọi người rồi nở nụ cười lên tiếng.

-Như vậy, trước tiên chúng ta cứ về nhà Bulma a, để Bulma nghiên cứu tìm cách chữa cho Mị Nguyệt rồi sau đó chúng ta sẽ cùng nhau luyện tập.

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, Bulma nhanh chóng lấy ra một chiếc máy bay từ viên Capsule, nhưng nàng lại bị Son Goku ngăn cản.

Bulma có chút nghi hoặc nhìn Son Goku, nhưng Son Goku lại lên tiếng.

-Không cần thiết dùng máy bay đâu, tớ mới học được một phép thuật mới có thể dịch chuyển không gian, vì thế mọi người chỉ cần nắm lấy tay nhau là được rồi.

Ngoại trừ bọn người Lâm Thanh Phong, thì còn lại bốn người Piccolo, Yamucha, Son Gohan cùng Bulma đều mang khuôn mặt nghi hoặc nhìn Son Goku.

Nhưng Son Goku vẫn nở nụ cười như vậy thì bọn hắn cũng quyết định thử một lần.

Tất cả mọi người đều nắm tay nhau, Son Goku mỉm cười gật đầu, hắn đặt một tay lên vai Son Gohan, rồi tay còn lại kẹp ngón trỏ và ngón giữa đặt lên trán, nhắm mắt tập trung.

Chỉ trong nháy mắt, khi bốn người bọn Son Gohan còn nghi hoặc thì bọn hắn lại xuất hiện tại nhà Bulma.

Dr.Brief đang ngồi ngoài vườn ngắm cảnh, miệng hắn còn đang ngậm một điếu thuốc.

Bỗng dưng bọn người Son Goku xuất hiện trước mặt khiến hắn giật mình, nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Bulma có chút mộng bức nhìn xung quanh, nàng vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì lại nghe Dr.Brief lên tiếng.

-Là Bulma sao? Con về rồi à?

Bulma có chút kinh dị, phải biết rằng lúc trước bọn hắn cách nơi này rất xa, gần cả ngàn cây số, nhưng Son Goku chỉ trong một cái chớp mắt liền đưa bọn hắn trở về, cái này không khoa học.

Bốn người có chút mộng bức mà nhìn Son Goku, Son Goku lại nở nụ cười rồi giải thích.

-Đây là một phép thuật mà tớ học được khi ở hành tinh Yardrat, nó được gọi là Dịch Chuyển Tức Thời.

-Nó có thể mang ta đi bất cứ nơi nào, bí quyết ở đây là chúng ta phải liên tưởng tới con người, trước tiên chúng ta phải cảm nhận khí tức của một người nào đó.

-Cũng vì thế mà tớ chỉ có thể đi tới những nơi có người quen thuộc ở đó thôi.

Bulma lúc đầu còn có chút kinh ngạc, nhưng nàng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh không xoắn xuýt nhiều.

Việc quan trọng hiện giờ là nàng phải tạo gấp rút tạo ra một chiếc tủ đông lạnh để giúp Mị Nguyệt có thể chống đỡ trong khoảng thời gian mà bọn hắn đi tìm ngọc rồng.

Theo lời kể của Chiến Thiên thì Mị Nguyệt chỉ có thể chống đỡ trong khoảng 2-3 ngày thôi, vì thế Bulma cũng không chậm trễ.

Nàng quay đầu nhìn sang Dr.Brief rồi lên tiếng.

-Bố à, mau lại đây giúp con chế tạo ra một chiếc tủ đông lạnh, bọn con có việc gấp.

Dr.Brief gật đầu, hắn có chút nghi hoặc nhưng cũng không phản nản gì mà theo lời Bulma đi vào phòng chế tạo.

Bulma tuy rằng gấp gáp, nhưng nàng cũng không quên đưa cho Son Goku cùng Lâm Thanh Phong hai chiếc máy dò ngọc rồng cùng hai cái điện thoại rồi nói.

-Trong thời gian bọn tớ chế tạo thùng đông lạnh, thì mọi người cứ đi tìm ngọc rồng trước.

-Thời gian hiện tại khá gấp rút nên cứ chia ra hai nhóm mà đi tìm.

Son Goku tiếp nhận hai chiếc máy dò ngọc rồng cùng điện thoại, hắn gật đầu đưa một cái cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Đây là máy dò ngọc rồng cùng điện thoại, Picollo cùng Yamucha sẽ biết cách sử dụng nó, còn ta và Gohan sẽ trở về thông báo với Chichi một tiếng rồi sẽ đi tìm cùng mọi người.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi lên tiếng.

-Như vậy, phiền phức người rồi.

Nhưng Picollo cũng không đáp lời Lâm Thanh Phong, hắn chỉ gật đầu một cái coi như là đã đồng ý, tính cách của hắn khá lạnh lùng nên cũng không thích nói nhiều.

Son Goku cùng Son Gohan rời đi, để lại Picollo cùng Yamucha ở đây dẫn đường cho bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong liếc nhìn Chiến Thiên một cái, hiện tại Chiến Thiên vẫn có chút không nở rời xa Mị Nguyệt.

Hắn biết trong lòng Chiến Thiên đang suy nghĩ điều gì, vì thế nên lên tiếng.

-Cứ yên tâm để nàng ở lại đi, có ta cùng hai vị sư nương của người sẽ chăm sóc cho nàng.

Nghe lời Lâm Thanh Phong nói, tuy Chiến Thiên có chút không nở, nhưng hắn vẫn gật đầu đồng ý, sau đó lại hỏi.

-Tại sao sư phụ lại ở đây? Người có thể đi cùng chúng ta a?

Lâm Thanh Phong trợn mắt nhìn Chiến Thiên một cái rồi kiên nhẫn giải thích.

-Bọn người có thể bay, ta chỉ có thể chạy bộ thôi, vì thế tốc độ di chuyển sẽ nhanh hơn ta.

Chiến Thiên nghe xong lời giải thích, hắn cái hiểu cái không gật đầu.

Lúc này Nam Cung Mị Ánh lại lên tiếng.

-Phu quân nói sai rồi, chàng vẫn có thể bay, tuy không thể tự thân bay lượn nhưng chàng vẫn có thể đạp pháp khí mà bay a.

Nam Cung Mị Ảnh nói hết, Lâm Thanh Phong có chút sững sờ, sau đó hấn vỗ trán.

Đúng thật là hấn có thể bay, nhưng từ khi đạt Trúc Cơ Viên Mãn thì mọi chuyện đều dồn dập tới khiến hấn quên mất điều này.

Lâm Thanh Phong mặt mỗ đỏ ửng gãi đầu, hấn có chút ngại ngùng rồi lên tiếng.

-Haha, ta quên mất...

Nam Cung Mị Ảnh cũng không biết phải nói gì hơn, lúc đầu nàng cứ nghĩ rằng Lâm Thanh Phong không bay mà cứ chạy bộ là do hấn muốn tập luyện vì thể năng cũng không nhắc nhở.

Nhưng nàng thật không ngờ là con hàng này lại quên.

Không biết lời này mà truyền ra ngoài thì sẽ có bao nhiêu tên Luyện Khí kì cả đời đều không thể Trúc Cơ sẽ đồng thời tiến lên liều mạng với hấn.

Lâm Thanh Phong cười gượng gãi đầu, hấn xem xét nhẩn trữ vật một chút, hấn muốn tìm một kiện pháp khí để sử dụng phi hành.

Tìm một hồi lâu, hấn cũng chỉ lấy ra một con dao xép cùng cái... nôi.

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, phu quân của nàng mặc dù mạnh, nhưng từ trước tới giờ cũng không có một kiện pháp khí nào, hiện tại bảo hấn lấy ra pháp khí đúng là làm khó cho hấn.

Cầm con dao xép cùng cái nôi trên tay, Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, hấn không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Vì thế mà hấn muốn thử, hấn liền truyền một ít linh lực vào cái nôi rồi không chế nó lơ lửng trên không một chút.

Đúng theo suy nghĩ của hấn, cái nôi nhanh chóng lơ lửng trên không trung, điều này khiến hấn rất vui mừng.

Hấn nhanh chóng nhảy lên cái nôi rồi điều khiển nó bay đi bay lại như một đứa con nít tìm được đồ chơi mới.

Piccolo, Yamucha hai khuôn mặt mừng rỡ nhìn Lâm Thanh Phong, bọn hấn chưa từng thấy có người cười nôi bay a?

Đừng nói tới hai người bọn hấn, ngay cả Chiến Thiên hay Nam Cung Mị Ảnh cũng chưa từng thấy tên tu sĩ nào dùng nôi làm pháp khí đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Thay máu

Lâm Thanh Phong vẫn vui vẻ mà điều khiển cái nôi bay lượn trên không, gần nửa giờ sau hấn mới chịu đáp xuống.

Nam Cung Mị Ảnh ngẩng đầu nhìn trời, biểu hiện của con hàng này khiến nàng quá xấu hổ.

Chỉ có Ninh Thiên Nhai là vui vẻ chạy tới vui vẻ chúc mừng hấn.

Piccolo cũng có chút nhìn không nổi nữa, vì thế hấn lên tiếng.

-Được rồi, chúng ta nhanh chóng đi tìm ngọc rồng thôi, chẳng phải thời gian rất gấp sao?

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng từ trong vui vẻ mà nghiêm túc trở lại, hấn gặt đầu rồi nhìn Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai mà nói.

-Như vậy bọn ta sẽ đi trước, hai nàng cứ ở lại đây mà chăm sóc cho Mị Nguyệt.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều gặt đầu đồng ý.

Yamucha lúc này lại lên tiếng từ chối.

-Tớ sẽ ở lại đây để tranh thủ luyện tập, hiện tại thực lực của tớ là yếu nhất, vì thế tớ phải chăm chỉ hơn.

Đối với quyết định này của Yamucha, Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản mà chỉ gặt đầu coi như là trả lời hấn.

Lâm Thanh Phong tiếp nhận cái điện thoại từ tay Picollo, hần trầm ngâm một chút rồi lại nhớ tới cái điện thoại của chính mình.

Vì thế hần nhanh chóng lấy ra, đưa cho Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Nàng đợi sau khi Bulma làm xong chiếc tủ cho Mị Nguyệt thì hãy nhờ nàng ấy giúp ta sạc điện vào đây được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh cũng biết được Lâm Thanh Phong muốn dùng chiếc điện thoại này để gọi về nhà, vì thế nàng nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Tất cả mọi chuyện ở đây đều đã xong, Picollo tay cầm máy dò ngọc rồng, dẫn theo Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên đồng thời lên đường.

.....

Mười ngày sau, năm người Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Picollo ngoài ra còn có Son Goku cùng Son Gohan đồng thời trở về nhà của Bulma,.

Trong vòng mười ngày, bọn hần đã sưu tập đủ 7 viên ngọc rồng rồi đem trở lại đây.

Hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đang cùng Ninh Thiên Nhai và Bulma ngồi trong phòng để trò chuyện, còn Mị Nguyệt thì đã được Bulma đem vào chiếc tủ lạnh để nàng tiến vào trạng thái ngủ đông.

Bọn hần trở về, thì Nam Cung Mị Ảnh liền nhận ra, nàng nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Bọn hần đã về tới rồi.

Mấy ngày này, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng không giấu diếm thân phận của bọn hần, mà kể ra toàn bộ cho Bulma, vì thế hiện tại nàng phát hiện ra bọn người Lâm Thanh Phong đã trở về thì Bulma cũng không kinh ngạc.

Cả ba người nhanh chóng ra ngoài để tụ họp cùng bọn hần.

Chiến Thiên có chút lo lắng, hần không biết được nếu rồng thần không thể thực hiện được điều ước thì bọn hần phải làm thế nào.

Nhìn Chiến Thiên có vẻ lo lắng, Lâm Thanh Phong nở nụ cười vỗ vai hần rồi an ủi.

-Cũng đừng lo lắng nhiều quá, nếu Rồng Thần không được thì chúng ta có thể tìm được cách khác.

Chiến Thiên nhận được lời an ủi, hần có chút khó khăn mà gật đầu.

Nhìn Chiến Thiên như vậy, Lâm Thanh Phong cũng không nói gì thêm, hần cũng biết đây cũng coi là một bước ngoặt trong đời Chiến Thiên, Chiến Thiên không lo lắng mới là kì quái.

Bulma thấy năm người bọn Lâm Thanh Phong thật sự đã trở về, nàng vui vẻ rồi lên tiếng.

-Nếu mọi người đã trở về rồi, thì chúng ta nên nhanh chóng chữa trị cho Mị Nguyệt thôi.

Mọi người đều đồng thời gật đầu đồng ý.

Chiến Thiên hít vào một hơi rồi đi cùng Bulma để đem chiếc tủ đông lạnh Mị Nguyệt ra ngoài.

Đây là một chiếc tủ màu đen, một mặt được làm bằng thủy tinh trong suốt, giúp người bên ngoài có thể nhìn thấy được tình trạng của người nằm bên trong.

Bên trong, Mị Nguyệt vẫn như vậy, vẫn là một mỹ nhân, nàng nhắm hai mắt, khuôn mặt trắng bệch, cặp môi cũng không có tí huyết sắc nào, nàng cứ lặng yên nằm trong tủ như một vị lạnh lùng mỹ nhân.

Nhìn nàng hiện tại, lại nhớ đến nàng từng cười đùa vui vẻ trong khoảng thời gian trước, Chiến Thiên hai mắt có chút ướt át.

Bảy viên ngọc rồng đã được bày sẵn trong sân, khi Chiến Thiên cùng Bulma mang theo Mị Nguyệt trở ra thì Son Goku cũng gật đầu.

Dưới cái nhìn trông đợi của mọi người, Son Goku lên tiếng kêu gọi Rồng Thần.

-Shen-long, mau hiện thân nào.

Son Goku dứt lời thì... chẳng có gì xảy ra cả.

Chiến Thiên khuôn mặt có chút mộng bức, hần muốn nói gì đó, nhưng lúc này trời đất bỗng dưng tối sầm.

7 viên ngọc nằm trên mặt đất bắt đầu phát ra ánh sáng, vài giây sau ánh sáng từ bảy viên ngọc bỗng dưng kéo lên tận trời.

Một con Rồng cũng theo ánh sáng xuất hiện, toàn thân một màu xanh lục, hai mắt đỏ hoe, trên đầu có hai chiếc sừng, trên người có bốn chân, mỗi chân có bốn ngón.

Đây là một con Tứ Trảo Thanh Long.

Rồng thần xuất hiện khiến ba người Chiến Thiên, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đều trầm trồ kinh ngạc, những người còn lại tất cả đều cảm thấy rất bình thường.

Piccolo tuy mấy ngày nay vẫn đi cùng Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên nhưng hắn vẫn còn nghi ngờ về thân phận của bọn người Lâm Thanh Phong.

Khi thấy Lâm Thanh Phong chẳng có biểu hiện gì là ngạc nhiên khiến Piccolo nhũn mày.

Lòng nghi ngờ của Piccolo rất nặng, vì thế hắn vẫn để ý tới từng cử động nhỏ của bọn người Lâm Thanh Phong, nếu bọn hắn có một cử chỉ nào không bình thường thì Piccolo sẽ phát hiện ngay.

Nhưng Piccolo quá đa nghi rồi, ngoài việc tới đây để cứu Mị Nguyệt ra, hiện tại bọn người Lâm Thanh Phong cũng không có lý do nào khác.

Rồng Thần xuất hiện, một lúc sau chính nó cũng lên tiếng.

-Các ngươi là người đã kêu gọi ta, như vậy ta sẽ ban cho các ngươi một điều ước.

-Như vậy, điều ước của các ngươi là gì đâu?

Son Goku gật đầu nở nụ cười rồi nhìn về Chiến Thiên mà nói.

-Mau lên đi Chiến Thiên, hãy nói ra điều ước của ngươi.

Chiến Thiên có chút chần chờ, nhưng nhìn về Mị Nguyệt hắn lại có thêm can đảm.

Hắn hít vào một hơi rồi lên tiếng.

-Xin Rồng Thần hãy thay đổi toàn bộ lượng máu đã trúng độc trong cơ thể của Mị Nguyệt, và thay vào đó là một lượng máu khác.

Rồng Thần nghe xong lời thỉnh cầu, nó đưa mắt nhìn đánh giá Mị Nguyệt một lúc.

Tất cả mọi người đều im lặng mà chờ đợi câu trả lời của nó.

Một lúc sau, Rồng Thần lắc đầu rồi trả lời.

-Ta không thể làm được, nàng là người thuộc thế giới khác cũng không thuộc về nơi này, vì thế ta không thể tự tiện dùng máu của loài người ở đây mà thay cho nàng.

Chiến Thiên có chút ủ rũ cúi đầu, Lâm Thanh Phong cũng cau mày, Rồng Thần trái đất mặc dù về sau rất vô dụng, đa phần điều ước đều không thể thực hiện được, nhưng vấn đề của Mị Nguyệt cũng không thể trách nó, vì Mị Nguyệt đúng là thuộc về thế giới khác, nó không làm được cũng không có gì lạ.

Nhưng Bulma ở đây lại có suy nghĩ khác, nàng là một thiên tài vì thế nàng nghĩ ra rất nhiều cách khác nhau để giải quyết vấn đề, nàng trầm tư một lúc rồi lên tiếng.

-Nếu như bọn ta có thể tìm đủ người đồng ý cho máu, như vậy ngươi có thể điều chỉnh rồi thay đổi máu cho phù hợp cơ thể nàng không?

Rồng Thần trầm tư một lúc, rồi nó gật đầu trả lời.

-Cũng vì nàng là người ở thế giới khác, nên ta không thể quyết định thay người khác, nhưng nếu các ngươi có bốn người đồng ý dùng máu để thay cho nàng thì ta sẽ thực hiện được.

Rồng Thần giải thích xong thì tất cả mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu ra.

Nhưng về sau Chiến Thiên sẽ cưới Mị Nguyệt, vì thế hiện tại hắn không thể cho nàng máu, nếu nàng mang trong mình một phần máu của hắn thì ai biết được về sau lỡ mà Mị Nguyệt có thai, thì con của bọn hắn có mang bệnh hay không?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Như vậy, đầu tiên cứ lấy một ít máu trong người của ta.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai cũng nở nụ cười nhìn nhau gật đầu rồi đồng thời lên tiếng.

-Tính thêm phần của chúng ta.

Son Goku trầm tư một lúc rồi lên tiếng.

-Như vậy, ta cũng sẽ cho nàng một ít lượng máu trong người của ta.

Chiến Thiên hai mắt có chút ướt át nhìn về bốn người, hấn cúi đầu thật sâu rồi lên tiếng.

-Cảm tạ mọi người.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

-Không cần cảm tạ ta, ta là sư phụ của ngươi, ta có trách nhiệm chùi đất cho những lỗi lầm của ngươi gây ra.

Chiến Thiên vui vẻ nở nụ cười, hấn lại quay sang Son Goku rồi lên tiếng.

-Cảm tạ ngươi, Son Goku.

Đối với lời cảm ơn của Chiến Thiên, Son Goku gãi đầu nở nụ cười rồi trả lời.

-Không cần cảm tạ ta, về sau ngươi chỉ việc cùng ta tập luyện là tốt rồi.

Chiến Thiên gãi đầu, hiện tại bốn người cũng đã chọn xong, vì thế hấn nhìn rồng thần rồi lên tiếng.

-Chúng ta đã chọn xong bốn người đồng ý, xin Rồng Thần hãy giúp Mị Nguyệt thay máu.

Rồng Thần nghe xong điều ước, nó trầm ngâm một chút rồi trả lời.

-Được rồi, như vậy ta sẽ thực hiện điều ước của ngươi.

Rồng Thần dứt lời, nó quay sang nhìn về Mị Nguyệt, hai mắt đỏ ngầu của nó phát ra vài tia sáng.

Ngay lập tức một lượng máu đen kịt từ trong cơ thể Mị Nguyệt được Rồng Thần vút bỏ ra ngoài, rơi xuống đất, lượng máu đen nhanh chóng ăn mòn mặt đất tạo ra một cái lỗ nhỏ.

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, lượng độc trong máu của Mị Nguyệt lớn như vậy, nếu không phải bọn hấn nhanh chóng tìm ra cách chữa cho Mị Nguyệt thì không biết nàng có thể tiếp tục sống trong bao lâu.

.....Hết Chương 111.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Sức mạnh mới của Mị Nguyệt

Rồng Thần sau khi lấy ra tất cả máu trong người Mị Nguyệt, nó lại quay đầu nhìn về bọn người Lâm Thanh Phong.

Chỉ trong phút chốc, bốn người Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh, Ninh Thiên Nhai cùng Son Goku sắc mặt đều trắng bệch.

Đây là biểu hiện của việc bọn hấn bị lấy đi một lượng máu lớn.

Nam Cung Mị Ảnh phải đưa tay chống lên tường mới có thể đứng vững, còn Ninh Thiên Nhai thì ngay lập tức nằm xuống bất tỉnh.

Bulma có chút hốt hoảng, nàng nhanh chóng tiến tới rồi đưa Ninh Thiên Nhai cùng Nam Cung Mị Ảnh vào trong.

Chiến Thiên cũng lo lắng mà nhìn Lâm Thanh Phong, hấn muốn nói gì đó nhưng Lâm Thanh Phong đã đưa tay ngăn lại rồi lên tiếng.

-Ta không sao, mau nhìn Mị Nguyệt.

Chiến Thiên tuy rằng có chút lo lắng, nhưng hấn vẫn biết được hiện tại quan trọng nhất là Mị Nguyệt.

Vì thế hấn quay đầu nhìn Rồng Thần, chờ đợi Rồng Thần trả lời.

Rồng Thần vẫn nhìn Mị Nguyệt, một lúc lâu sau đó nó trả lời.

-Được rồi, ta đã điều chỉnh lại lượng máu đã rút, đồng thời cải tạo lại một ít thân thể của nàng, chỉ cần đợi một lúc sau nàng sẽ tỉnh lại.

Đúng như lời Rồng Thần đã nói, cơ thể Mị Nguyệt dần dần phát sinh biến hóa, tuy biến hóa không nhiều nhưng rõ ràng nhất là ở một điểm, nàng bắt đầu mọc đuôi.

Mọi người đều nhìn trong mắt biến hóa lúc này của Mị Nguyệt, ai cũng hiểu được Mị Nguyệt mọc đuôi là do có dòng máu người Saiyan của Son Goku trong cơ thể.

Rồng Thần chờ đợi một hồi cho biến hóa của Mị Nguyệt kết thúc rồi mới lên tiếng.

-Điều ước đã được thực hiện,như vậy ta đi đây.

Rồng Thần nói xong thì cũng không ở lại chờ đợi thêm, ánh sáng nổi lên, thân ảnh của nó cũng biến mất trong vầng sáng.

Bảy viên ngọc rồng nằm trên mặt đất phát ra ánh sáng rồi bay lên cao, sau đó lại tản ra khắp nơi.

Chiến Thiên vui vẻ mà quan sát Mị Nguyệt, hẳn cũng biết được hiện tại Mị Nguyệt đã an toàn rồi.

Chờ đợi một lúc lâu mà Mị Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại Son Gohan có chút tò mò ngẩng đầu hỏi Picollo.

-Sur phụ, Rồng Thần đã đi rồi, nhưng sao Mị Nguyệt tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh lại?

Picollo có chút trầm ngâm, rồi trả lời.

-Cứ đợi một lúc nữa, ta đoán rằng nàng sẽ tỉnh lại nhanh thôi.

Dưới sự trông đợi của mọi người, một lúc sau Mị Nguyệt cũng tỉnh lại.

Mị Nguyệt mở hai mắt mông lung nhìn xung quanh, sau khi nàng thấy Chiến Thiên thì mới lên tiếng hỏi.

-Là Chiến Thiên ca sao? Chúng ta đang ở đâu đây?

Chiến Thiên nở nụ cười với nàng rồi mới trả lời.

-Chúng ta đang ở Dragonball thế giới, sau khi ngươi phát độc thì chúng ta đã gấp rút mang ngươi tới đây, hiện tại ngươi đã khỏe rồi.

Mị Nguyệt gật đầu, nhưng đầu óc nàng hiện tại vẫn còn có chút mơ hồ, vì thế nàng cần thêm một ít thời gian để tiếp nhận lượng tin tức này.

Lâm Thanh Phong đứng bên ngoài nhìn hai người, hẳn cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, cũng may là biện pháp này có công hiệu, tuy hiện tại huyết mạch trong người Mị Nguyệt đều bị đổi mới, nhưng ít ra là nàng không có chuyện gì.

Son Goku chờ đợi một hồi, nhìn thấy Mị Nguyệt đã tỉnh lại, hẳn cũng vui vẻ rồi lên tiếng.

-Mị Nguyệt, nếu ngươi đã tỉnh lại rồi thì nhanh chóng thử một ít năng lực hiện tại a, ta có cảm giác rằng ngươi rất mạnh mẽ đây.

Lâm Thanh Phong đưa tay che trán, con hàng này thật sự không biết điểm dừng là chỗ nào, tuy rằng những điều hắn nói là sự thật.

Mị Nguyệt lúc trước là tu sĩ Trúc Cơ kì, hiện tại có thêm huyết mạch của người Saiyan cộng thêm cơ thể đã trải qua Rồng Thần cải tạo thì làm sao có thể yếu đi đâu được? Nhưng đây cũng không phải là lúc đòi hỏi nàng vận động mạnh a?

Mị Nguyệt quay đầu nhìn vào Son Goku, nam tử trước mặt này rất xa lạ, ít nhất rằng trong trí nhớ của nàng, nàng nhớ rõ là chưa từng gặp hắn, vì thế nàng hỏi.

-Xin lỗi vị công tử này, ngươi là ai a? Ta hình như cũng không quen biết ngươi?

Son Goku có chút xấu hổ gãi đầu, đúng thật rằng hắn với nàng không quen biết, từ lúc Mị Nguyệt tới đây thì nàng đều trong trạng thái bất tỉnh làm sao nàng có thể biết hắn?

Chiến Thiên có chút xoắn xuýt rồi nhanh chóng giải thích.

-Đừng nói vậy Mị Nguyệt, hẳn là Son Goku, ngươi có thể tỉnh lại cũng là do hắn cho ngươi một ít máu huyết đây.

Mị Nguyệt nghe Chiến Thiên giải thích, nàng cũng nhanh chóng gật đầu rồi hướng Son Goku lên tiếng.

-Như vậy, thật xin lỗi ân công rồi.

Son Goku gãi đầu cười cười rồi trả lời.

-Không, không, là do ta quá phấn khích thôi, ngại thật sự không có lỗi gì đâu.

Tuy Son Goku nói vậy, nhưng Mị Nguyệt vẫn đứng lên xin lỗi, nhưng khi nhìn lại phía sau lưng lại dư ra một cái đuôi, vì thế nàng giật mình.

Chiến Thiên cũng nhanh chóng giải thích.

-Đừng lo lắng, vì huyết mạch của Son Goku là người Saiyan, hẳn lại cho nàng máu vì thể hiện tại nàng cũng được tính là một người Saiyan, có đuôi là chuyện bình thường thôi.

Nghe Chiến Thiên giải thích xong, Mị Nguyệt cũng hiểu được, nàng gật đầu chấp nhận.

Nàng cảm giác thử thân thể hiện tại một hồi, cũng không có gì khác lạ ngoài việc nàng có thêm một cái đuôi, vì thế nàng cũng không xoắn xýt nhiều.

Sau đó nàng ngồi xuống nhắm mắt cảm thụ linh khí trong cơ thể, nàng vẫn có cảnh giới Trúc Cơ tầng 2, nhưng nó cũng khiến nàng vui mừng, nàng rất sợ tu vi của nàng sẽ bị phế sạch rồi nàng phải tu luyện lại từ đầu.

Bởi vì lúc này khoảng cách của nàng cùng Chiến Thiên đã đủ xa rồi, nếu lại phải tu luyện từ đầu thì không biết bao giờ nàng mới có thể đuổi kịp hắn.

Cảm thụ xong tất cả mọi thứ trong thân thể, Mị Nguyệt mới đứng dậy rồi nói.

-Thân thể ta tất cả mọi thứ đều bình thường, không có điểm gì lạ.

Son Goku lắc đầu rồi lên tiếng.

-Không phải đâu, ta có cảm giác được rằng ngại hiện tại rất mạnh, ngại có thể thử mà, có thể ngại vẫn chưa quen thuộc cơ thể hiện tại đây.

Dưới lời thỉnh cầu của Son Goku, Mị Nguyệt cũng bắt đầu đi, nhưng nàng vẫn phải thử một ít lực lượng của mình để thỏa mãn Son Goku.

Mị Nguyệt dùng sức mà xông tới đánh Son Goku.

Ngay lập tức, Son Goku cùng mọi người đều giật mình, Son Goku nhanh chóng đưa tay lên đỡ đòn công kích của nàng, tuy vậy nhưng hắn vẫn bị đánh bay ra một khoảng cách.

Tất cả mọi người đều tròn mắt há mồm, Son Goku ở trạng thái bình thường theo Lâm Thanh Phong cảm nhận được thì cũng mạnh cỡ Hóa Thần tầng 4, nhưng chỉ với một tát của Mị Nguyệt lại khiến hắn bay xa, thực lực như vậy cũng không thấp hơn Son Goku là bao nhiêu đi?

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi nhanh chóng nghĩ ra.

Đây có thể là do tác dụng sau khi Rồng Thần thay đổi cơ thể của Mị Nguyệt, hiện tại nàng cũng mang theo huyết mạch của người Saiyan có lẽ đó là nguyên nhân chính khiến cơ thể của nàng mạnh lên.

Mị Nguyệt há hốc mồm, nàng cũng không tin tưởng được rằng nàng có thể đánh Son Goku vắng xa như vậy.

Son Goku quay lại, hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Ta đã bảo rằng ta cảm giác ngại rất mạnh mà, bây giờ có thể tin tưởng đi?

Mị Nguyệt có chút ngờ ngạc gật đầu, nàng cũng không biết tại sao sức lực của nàng lại lớn như vậy đây.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Ta nghĩ cũng không có gì là lạ, nên nhớ rằng hiện tại 1 phần huyết mạch của nàng là do Son Goku cho, cộng thêm huyết mạch của ba người bọn ta vì thế mới khiến sức lực của nàng trở nên mạnh mẽ.

-Cũng tương tự như Son Gohan hiện tại, một nửa huyết mạch của hắn là Saiyan, một nửa còn lại là huyết mạch người trái đất, vì thế hắn còn trẻ nên cũng rất mạnh không phải sao?

Son Goku cùng Piccolo đều nhìn qua Son Gohan một cái rồi đều gật đầu đồng ý với lời giải thích này của Lâm Thanh Phong.

Chiến Thiên thì cái hiểu cái không gật đầu rồi lại hỏi.

-Như vậy, chúng ta phải làm thế nào để nàng có thể trở lại như lúc trước?

Lâm Thanh Phong nhìn Chiến Thiên rồi lắc đầu trả lời.

-Trở về như lúc trước làm gì? Hiện tại nàng có sức mạnh như vậy, chỉ cần qua một khoảng thời gian để quen thuộc là tốt rồi, cần gì phải bỏ qua sức mạnh này đâu?

-Nhưng lúc này nàng cũng chỉ còn cách là từ từ quen thuộc với sức mạnh hiện tại không phải sao?

Mị Nguyệt cũng không còn cách nào khác, những lời mà Lâm Thanh Phong nói cũng không sai, nhưng nàng cũng không biết làm thế nào để quen thuộc sức mạnh hiện tại, vì thế nàng hỏi.

-Như vậy ta phải làm cách nào để quen thuộc sức mạnh này đây Phong tiền bối?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nhìn về Son Goku lên tiếng.

-Không phải ở đây chúng ta có một người rất ưa thích chiến đấu sao?

-Ngươi cứ việc tìm hắn đánh nhau là tốt rồi.

Mị Nguyệt rất nhanh chóng hiểu ý Lâm Thanh Phong, nàng có chút khó xử mà nhìn về Son Goku rồi nói.

-Như vậy xin nhờ Goku ca ca giúp đỡ.

Son Goku gật đầu cười hắc hắc, rồi trả lời.

-Không sao, ta sẽ giúp ngươi dù sao ta cũng rất thích đấu với những người mạnh mẽ.

Tuy Son Goku nói vậy, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không muốn chiếm tiện nghi của hắn, vì thế Lâm Thanh Phong lại nói.

-Ngươi đã giúp bọn ta nhiều chuyện như vậy, ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, thay vào đó ta sẽ chỉ cách cho Gohan trở thành một Super Saiyan được chứ?

.....Hết Chương 112.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Super Saiyan – Son Gohan

Lâm Thanh Phong dứt lời thì cả ba người Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo đều kinh ngạc mà nhìn hắn.

Giúp Gohan trở thành Super Saiyan? Điều này có thể sao? Theo lời Vegeta đã nói, chẳng phải Super Saiyan một ngàn năm mới xuất hiện một lần sao? Chẳng lẽ Lâm Thanh Phong biết được cách để người khác trở thành Super Saiyan?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Điều ta nói là sự thật a, nếu các ngươi không tin ta, vậy được rồi Gohan ngươi tiến lại đây, ta sẽ chỉ ngươi cách thức để trở thành Super Saiyan.

Son Gohan vẫn không tin tưởng, giọng hắn có chút run run mà hỏi lại.

-Phong ca ca, lời ngươi nói là thật sao? Nhưng chẳng phải chú Vegeta đã nói rằng Super Saiyan một ngàn năm mới xuất hiện một lần sao?

Đối với lời này của Son Gohan, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lên tiếng.

-Ngươi cứ lại gần đây, ta chỉ hướng dẫn cho ngươi biện pháp nhanh nhất thôi, còn có thể trở thành Super Saiyan được hay không thì còn phải tùy thuộc vào ngươi cơ.

Son Gohan có chút chần chờ, nhưng Piccolo lên tiếng.

-Cứ nghe theo lời hắn đi Gohan, hắn cũng không hại con, nếu con có thể trở thành một Super Saiyan thì tốt, còn không thì con cũng chẳng mất mát gì.

Dưới sự khích lệ của Piccolo, Son Gohan mới nuốt một ngụm nước bọt rồi tiến tới gần Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhìn Gohan có vẻ lo lắng, hắn nở nụ cười rồi nói.

-Cũng không cần phải lo lắng như vậy, ta chỉ hướng dẫn cho ngươi thôi, ngươi cứ việc làm theo lời ta nói là được rồi.

Gohan tuy rằng có chút lo lắng, nhưng hai mắt hắn nhanh chóng trở nên kiên định rồi trả lời.

-Được rồi Phong ca ca, xin người chỉ cách giúp ta.

Son Gohan lấy lại tự tin, khiến Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ theo, hắn đưa ngón tay đặt ở sau lưng Son Gohan, rồi nói.

-Được rồi, trước tiên người hãy cố gắng tập trung khí vào khu vực này, đồng thời người hãy nghĩ tới điều khiến người tức giận nhất, sau khi người cảm giác người không thể tập trung nữa thì hãy giải phóng nó ra là được.

Sau khi nghe xong những lời này của Lâm Thanh Phong, Son Goku cũng tròn mắt há mồm, mỗi lần hắn trở thành Super Saiyan thì hắn cũng không biết phải giải thích thế nào.

Ngoại trừ lần đầu tiên có chút khó khăn, nhưng về sau chỉ cần trong đầu hắn có ý niệm trở thành Super Saiyan thì hắn sẽ trở thành Super Saiyan thôi, hắn cũng không biết được nguyên lý trong đó.

Hiện nay Lâm Thanh Phong lại chỉ rõ ra thì hắn mới phát hiện, thực sự rằng đúng như lời Lâm Thanh Phong đã nói.

Liếc nhìn biểu hiện của Son Goku, Piccolo cũng tin tưởng rằng những lời Lâm Thanh Phong nói là đúng, vì thế hắn lên tiếng.

-Tốt rồi Gohan, con hãy làm theo lời của hắn thử xem.

Tuy nói thì dễ vậy, nhưng mà Son Gohan vẫn đứng ngơ ngác ở đó, hắn gãi đầu rồi hỏi lại.

-Nhưng con không biết phải làm thế nào để trở nên tức giận a?

Lâm Thanh Phong che trán, hắn cũng biết con hàng trước mặt này rất khó để tức giận, vì thế hắn nói.

-Người chỉ cần nghĩ về chuyện lúc trước thôi, giống như trong lúc người cùng Krillin đánh với Frieza ở Namek, Frieza gần như đã giết Krillin đúng không? Chẳng phải lúc đó người thật sự tức giận sao? Người cứ nhớ lại cảm giác khi đó rồi tập trung khí theo lời ta đã hướng dẫn thử xem?

Son Gohan gật đầu, hắn hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại từ từ nhớ lại khi chiến đấu cùng Frieza ở Namek, cùng với việc Krillin bị Frieza giết mất.

Trán hắn bắt đầu nổi gân, khí của hắn cũng bắt đầu tăng cao.

Lâm Thanh Phong rất hài lòng với biểu hiện lúc này của Son Gohan, nhưng lúc này cũng không phải là lúc để thả lỏng, vì thế hắn lên tiếng.

-Tốt, hiện tại người tập trung tất cả khí vào sau lưng theo lời ta đi.

Son Gohan mặc dù đang chìm đắm trong tức giận, nhưng hắn vẫn nghe theo lời Lâm Thanh Phong bắt đầu tập trung khí về sau lưng.

Từng tia khí tức dần dần bị Son Gohan tập trung về sau lưng, một lúc sau tất cả khí toàn thân hắn đều đã bị tập trung về sau lưng, lúc này Son Gohan cũng bắt đầu biến đổi.

Son Goku cùng Piccolo cũng kinh dị mà nhìn về biến đổi lúc này của Son Gohan, bọn hắn cũng biết được Son Gohan sắp thành công rồi.

Mái tóc dài không gió mà tự bay, sau đó dần có xu hướng chuyển đổi thành màu vàng.

Ngay cả Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng im lặng mà theo dõi sự thay đổi của Son Gohan, ai cũng chăm chú mà nhìn hắn.

Đúng lúc này, Son Gohan rốt cục không thể tập trung khí nổi nữa, hắn ngẩng đầu lên trời rồi hét dài một tiếng.

-A...a....a....

Không khí xung quanh cũng xao động, lấy trung tâm là Son Gohan đột ngột thổi mạnh ra khắp nơi.

Phân đất đá dưới chân Son Gohan vỡ nát, bụi mù cuốn lên khắp nơi.

Một lúc sau bụi mù tan đi, Son Gohan cuối cùng cũng không còn la hét, hắn vẫn đứng yên đó với luồng khí màu vàng bao phủ toàn thân.

Mái tóc dài màu đen lúc này đều chuyển đổi sang màu vàng, đồng thời chân mày cũng đổi sang màu vàng, hai mắt đen long lánh lúc này cũng sang màu xanh lục.

Hiện tại Son Gohan chính thức đạt tới cấp độ Super Saiyan khi hắn mới 7 tuổi.

Mặc dù về sau Son Gohan cũng sẽ đạt được cấp độ Super Saiyan thôi, nhưng hiện tại hắn lại trước thời gian mà đạt được, Lâm Thanh Phong cũng không biết điều này hắn làm đúng hay sai, nhưng nếu đã làm rồi thì hắn cũng không hối hận.

Son Goku có chút vui mừng chạy tới trước mặt Son Gohan rồi lên tiếng.

-Gohan, con thật giỏi a, con thật sự trở thành một Super Saiyan rồi.

Son Gohan vẫn đứng yên đó hần vẫn không trả lời Son Goku, một lúc sau trạng thái Super Saiyan của hần bị giải trừ, sau đó hần bất tỉnh.

Son Goku có chút sững sờ, hần nhanh chóng ôm lấy Son Gohan, Picollo cũng gấp rút mà chạy đến kiểm tra thân thể Son Gohan.

Một lúc sau Picollo thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Không sao cả, chỉ là do nó tập trung khí quá mức nên bất tỉnh thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là sẽ tỉnh lại.

Son Goku nghe xong cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, hần thật sự sợ rằng Son Gohan xảy ra chuyện, nếu vậy thì hần không biết phải ăn nói như thế nào với Chichi đây.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nói.

-Đã như vậy rồi, sau hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập được chứ?

Son Goku cùng Picollo đồng thời gật đầu, lúc này bọn hần cũng không muốn luyện tập mà muốn lo lắng cho Son Gohan nhiều hơn.

Chiến Thiên mang theo Mị Nguyệt về phòng, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi cũng đi về phòng cùng Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai, hần có việc khác muốn bàn với hai người bọn họ.

Hiện tại nơi này cũng không còn chuyện gì khác để bọn hần ở lại, vì thế mà Lâm Thanh Phong muốn rời khỏi đây, tất nhiên là hần vẫn đề Vô Cực Tử ở lại đây cùng với Chiến Thiên, bọn hần còn phải nhờ Rồng Thần giúp Vô Cực Tử làm ra một thân thể mới đây.

Nhưng vì Lâm Thanh Phong sợ rằng, việc làm ra một thân thể thích hợp với Đại Thừa Kì tôn giả như Vô Cực Tử thì dù là Rồng Thần Namek cũng không làm nổi đi, nhưng muốn chờ để gọi được Rồng Thần Siêu Cấp thì bọn hần phải đợi thêm ít nhất là 14 năm.

Hiện tại bọn hần đang ở năm 764 theo dòng thời gian của Dragonball thế giới, còn lần đầu tiên Son Goku gặp thần hủy diệt Berrus vào khoảng cuối năm 778, cách thời điểm hiện tại khoảng 14-15 năm.

Vì thế 14-15 năm sau, bọn người Son Goku mới có thể quen biết được Whis, còn hiện tại đừng nói rằng sưu tập ngọc rồng siêu cấp, cho dù có sưu tập đủ thì bọn hần cũng không biết được ngôn ngữ của thần làm sao để gọi ra Rồng Thần Siêu Cấp đây?

Cũng vì vậy mà hiện tại Lâm Thanh Phong cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây, hần còn muốn đưa Nam Cung Mị Ảnh đi tới một nơi khác để nâng cao kiếm thuật của mình.

Lâm Thanh Phong trở về phòng, thì Ninh Thiên Nhai cũng đã tỉnh lại, mặc dù sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, nhưng hiện tại nàng không có việc gì, nàng đang cùng Nam Cung Mị Ảnh nói chuyện phiếm.

Khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong bước vào, hai nàng đều vui vẻ rồi lên tiếng.

-Phu quân về rồi.

Thấy hai nàng cũng không xảy ra chuyện gì, Lâm Thanh Phong cũng yên tâm, hần nở nụ cười rồi nói.

-Hai nàng đã không có chuyện gì, như vậy ta cũng yên tâm, hiện tại ta có chuyện muốn bàn với các nàng cùng Vô Cực Tử nữa.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai đồng thời gật đầu, Nam Cung Mị Ảnh cũng lấy ra Đường Hồn Châu rồi gọi Vô Cực Tử.

Mấy ngày nay mặc dù Vô Cực Tử không xuất hiện, nhưng hần vẫn biết được tình hình bên ngoài, vì thế mà không cần Lâm Thanh Phong nói, hần cũng đoán được ý nghĩ hiện tại của Lâm Thanh Phong.

Vì thế khi Vô Cực Tử xuất hiện, hần liền nói vào vấn đề chính.

-Ta biết ngươi muốn đưa Ảnh nhi cùng Thiên Nhai rời đi, chờ đợi ở đây đúng thật chỉ lãng phí thời gian của hai nàng.

-Ngươi cứ việc để ta ở cùng tiểu tử Chiến Thiên, ta sẽ cùng hần ở lại đây.

Vô Cực Tử dứt lời, hần lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi tiếp tục nói.

-Ảnh nhi, tiến bộ của ngươi ta nhìn hết trong tầm mắt, tới bây giờ Vô Cực Kiếm Pháp mặc dù ngươi chỉ có thể nắm giữ được thức đầu tiên, nhưng cứ ở lại đây tập luyện cũng không giúp ích gì cho ngươi.

-Cái hiện tại mà ngươi thiếu đó chính là kinh nghiệm chiến đấu, vì thế ngươi cứ theo Phong tiểu tử rời đi.

-Sự phụ chỉ là một người dẫn đạo cho ngươi vào con đường, kết quả ra sao đều ở ngươi.

....Hết Chương 113....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Super Saiyan God – Mị Nguyệt

Sau khi quyết định xong mọi chuyện, Lâm Thanh Phong vẫn chưa rời khỏi Dragonball thế giới mà hắn muốn ở lại đây vài ngày.

Thứ nhất là để cùng Son Goku luyện tập như lời bọn hắn đã hứa lúc trước, thứ hai là Ninh Thiên Nhai cũng cần tĩnh dưỡng vài ngày để hồi phục lại lượng máu đã mất.

Hiện tại đã trải qua năm ngày kể từ lần đầu tiên Son Gohan biến hóa thành Super Saiyan.

Ở trạng thái bình thường Son Gohan vốn đã rất mạnh, hắn đã mạnh ngang Nguyên Anh kì tầng 1, còn sau khi hóa thân thành Super Saiyan thì hắn có thể đánh với Son Goku ở trạng thái bình thường mà không thất bại.

Tuy nhiên một phần là do Son Goku nương tay, đồng thời cũng là do Son Gohan còn nhỏ, hắn vẫn còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu nhiều lắm.

Còn về phần Mị Nguyệt, những ngày nay nàng cũng chuyển qua tu luyện khí, hiện tại ở Dragonball thế giới, nàng không tu luyện khí thì nàng nên luyện cái gì?

Mang trong mình dòng máu của người Saiyan, nên những ngày này tính cách của Mị Nguyệt cũng có chút biến đổi, nàng dần trở nên hiếu chiến hơn, và lúc nào cũng muốn chiến đấu với kẻ mạnh.

Đối với một thiếu nữ như nàng, điều này có vẻ không tốt lắm, nhưng Chiến Thiên không cảm thấy gì khác lạ, Mị Nguyệt càng ưa thích chiến đấu thì hắn càng vui vẻ hơn.

Cả hai người giống như trời sinh một cặp, ai cũng không muốn chịu thua mà cứ chiến đấu cùng nhau mãi.

Mặc dù mang trong mình dòng máu của người Saiyan nhưng Mị Nguyệt vẫn chưa thể hóa thân thành Super Saiyan.

Tuy Lâm Thanh Phong đã chỉ dẫn cách thức cho nàng, nhưng muốn trở thành Super Saiyan cũng không đơn giản như vậy, nàng vẫn cần thêm thời gian để không chế khí trong cơ thể.

Tuy vẫn chưa thể hóa thân thành Super Saiyan, nhưng thực lực của Mị Nguyệt cũng cao không thể bàn cãi, hiện tại sức mạnh của nàng cũng ngang với Son Goku ở trạng thái bình thường rồi.

Chuyện nàng có thể hóa thân thành Super Saiyan hay không đó chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Hiện tại, sáu người bọn hắn đang luyện tập ở một hoang mạc không người, vì sợ sẽ làm ảnh hưởng tới người khác nên bọn hắn mới chọn nơi đây làm chỗ luyện tập, Son Goku một mình chiến đấu với Son Gohan cùng Piccolo, còn Mị Nguyệt thì đấu với Chiến Thiên.

Hai cặp đấu này giống như được định sẵn từ trước, mặc dù đã qua năm ngày rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu thay đổi.

Lâm Thanh Phong cũng có chút đau đầu nhìn cảnh này, hắn muốn bọn hắn thay đổi cặp đấu một chút nhưng cũng không có cách nào mở miệng.

Nhưng lúc này cơ hội cũng tới rồi, Mị Nguyệt đang đấu với Chiến Thiên thì đột nhiên nàng dừng tay.

Chiến Thiên giật mình rồi cũng thu tay lại yên lặng chờ đợi.

Dị biến của hai người cũng khiến cho ba người bọn Son Goku chú ý.

Mị Nguyệt lúc này toàn thân khí tức rất khác thường, bình thường luồng khí tỏa ra khắp thân nàng đều là màu trắng bạc, nhưng lúc này lại có xu hướng chuyển sang màu đỏ.

Lâm Thanh Phong ngay lập tức nghĩ tới điều gì đó khiến hắn giật mình kinh hãi.

Mị Nguyệt vẫn đứng yên tại đó, mái tóc của nàng cũng bắt đầu chuyển đổi, từ màu tóc đen tuyền đã bắt đầu đan xen vào sắc đỏ tươi.

Khí tức của nàng bắt đầu biến hóa, khi có khi không, khiến Son Goku cùng Piccolo đồng thời nhíu mày.

Chiến Thiên nhanh chóng lùi ra xa, hắn đã từng nghe Lâm Thanh Phong kể về hình dạng này của người Saiyan.

Hắn chạy đến gần Lâm Thanh Phong, đồng thời ba người Son Goku cũng tiến lại gần, Son Goku cau mày rồi hỏi.

-Mị Nguyệt đang xảy ra chuyện gì? Tại sao ta cảm nhận khí tức của nàng lúc có lúc không?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, cứ đợi thêm một lúc nữa thì câu trả lời sẽ rõ ràng thôi.

Mị Nguyệt vẫn đứng yên đó, khí xung quanh nàng liên tục biến đổi, từ một màu trắng bạc chuyển sang màu đỏ, sau đó lại trở về màu trắng bạc, màu tóc của nàng cũng liên tục chuyển đổi từ màu đen sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang đen.

Một lúc sau, quá trình này cũng kết thúc, khí bao quanh toàn thân Mị Nguyệt đã chuyển sang một màu đỏ, luồng khí màu đỏ hình dạng như một ngọn lửa bao phủ khắp thân thể nàng.

Mái tóc của nàng từ màu đen cũng chuyển sang thuần một sắc đỏ, Son Goku cùng Picollo cũng không thể cảm nhận được khí tức của nàng nữa.

Nhìn hình dạng hiện tại của Mị Nguyệt, Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hắn đã biết Mị Nguyệt đã trở thành cái gì rồi.

Nàng đã trở thành trong truyền thuyết Super Saiyan God, một vị thần do người Saiyan tạo ra.

Mặc dù Lâm Thanh Phong vẫn không hiểu tại sao Mị Nguyệt lại trở thành Super Saiyan God, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của nàng nó đã chứng minh được nàng đã trở thành Super Saiyan God.

Son Goku hai mắt tỏa sáng, mặc dù hắn không biết tình trạng hiện tại của Mị Nguyệt là như thế nào, nhưng dòng máu của hắn mách bảo hắn rằng hiện tại Mị Nguyệt rất mạnh.

Picollo nhíu mày nhìn Mị Nguyệt rồi hỏi.

-Nàng hiện tại là làm sao?

Trải qua mấy ngày ở chung, Picollo cũng phải bội phục với tri thức của Lâm Thanh Phong, cơ hồ là vấn đề gì hắn cũng có thể giải đáp được, vì thế hắn mới lên tiếng hỏi.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi hỏi lại.

-Không biết các ngươi đã từng nghe qua truyền thuyết về Super Saiyan God?

Son Goku, Picollo cùng Son Gohan ba mắt nhìn nhau, tất nhiên rằng bọn hắn chưa từng nghe qua truyền thuyết này.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nói tiếp.

-Tộc Saiyan là một chủng tộc hiếu chiến, kiệt ngạo bất tuân, đa phần tộc người Saiyan đều là những người độc ác.

-Nhưng một số nhỏ còn lại thì mang theo trái tim lương thiện, những người lương thiện đó đã nhận ra sự xấu xa của dân tộc mình, vì thế bọn hắn đã đứng lên nổi dậy chiến đấu với cái ác.

-Nhưng do những người xấu quá nhiều, còn bọn hắn chỉ là một số nhỏ, bọn hắn không thể chiến thắng, vì thế bọn hắn đã tìm ra một biện pháp, đó là sáng tạo ra một vị thần tạm thời, bằng cách truyền sức mạnh của năm người Saiyan có trái tim trong sáng vào một người Saiyan có trái tim trong sáng khác.

-Khi đó người được truyền sức mạnh sẽ trở thành thần của người Saiyan được gọi là Super Saiyan God.

Son Gohan hai mắt phát sáng, hắn rất muốn nghe thêm về truyền thuyết này, vì thế lên tiếng hỏi.

-Như vậy bọn hắn có thành công không?

Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài rồi tiếp tục nói.

-Như ta đã nói, đây chỉ là một vị thần tạm thời, mặc dù sức mạnh của Super Saiyan God rất mạnh, nhưng hắn có hạn chế về thời gian tồn tại, cũng vì thế mà bọn hắn đã thất bại.

-Kể từ đó truyền thuyết về Super Saiyan God cũng biến mất trong lịch sử, về sau cũng không ai biết nữa.

Picollo trầm tư một chút rồi hỏi.

-Theo ý của người hiện tại Mị Nguyệt đã trở thành Super Saiyan God sao? Chẳng phải người vừa nói rằng cần phải có năm người Saiyan truyền sức mạnh mới có thể trở thành Super Saiyan God, nhưng hiện tại nàng ấy lại là thế nào?

Lâm Thanh Phong trầm mặc, một lúc sau hắn mới trả lời.

-Ta cũng không biết, nhưng trong truyền thuyết miêu tả rằng Super Saiyan God mang một bộ tóc đỏ, toàn thân bao phủ bởi một ngọn lửa màu đỏ.

-Hình dạng hiện tại của Mị Nguyệt rất giống với truyền thuyết miêu tả, đồng thời có lẽ người cùng Goku cũng không thể cảm nhận khí của nàng đi? Vì thế ta nghĩ rằng nàng đã trở thành Super Saiyan God.

-Còn việc làm cách nào để nàng trở thành Super Saiyan God thì chỉ còn cách phải tự đi hỏi nàng thôi.

Son Goku có chút phấn khích, theo lời Lâm Thanh Phong kể cộng với cảm giác của chính bản thân hắn, hắn biết rằng Mị Nguyệt hiện tại rất mạnh, vì thế hắn liền lên tiếng.

-Mị Nguyệt a, mau tới đây, chúng ta cùng thử sức nào.

Nghe tiếng kêu của Son Goku, Mị Nguyệt lúc này cũng quay đầu lại nhìn mọi người, nhưng khi nàng quay đầu lại, tất cả mọi người đều nhũn mảy.

Hiện tại Mị Nguyệt trông cứ như là một người vô hồn, hai mắt nàng không có tí thần sắc nào, điều này chứng tỏ rằng nàng đã bất tỉnh rồi.

Hiện tại cơ thể của nàng hành động hoàn toàn là do bản năng thôi.

Lâm Thanh Phong nội tâm có chút không yên, hắn nhũn mảy rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, hiện tại Mị Nguyệt đã bất tỉnh rồi, người mau đánh thức nàng ấy, nếu nàng ấy cứ hành động theo bản năng, ta sợ rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Chiến Thiên sắc mặt ngưng trọng gật đầu, hắn cũng hiểu được Mị Nguyệt đang trong trạng thái bất tỉnh, với sức mạnh to lớn của Super Saiyan God, nếu để nàng ấy hành động theo bản năng thì không biết chuyện tồi tệ gì sẽ xảy đến.

Chiến Thiên cũng không chậm trễ, hắn từ từ tiến gần Mị Nguyệt, đồng thời mở miệng.

-Mị Nguyệt, ta là Chiến Thiên đây, nàng cũng đừng làm ra hành động gì sai lầm được chứ?

-Ta đến để đưa nàng về nhà, cùng ta về nhà thôi.

Mị Nguyệt đưa hai mắt vô thần nhìn Chiến Thiên, nàng vẫn không có hành động gì khác.

Cho tới khi Chiến Thiên đứng cạnh bên nàng, thấy nàng vẫn không có hành động gì, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hắn đưa bàn tay đặt lên vai nàng rồi tiếp tục nói.

-Được rồi Mị Nguyệt, chúng ta về nhà thôi.

Cứ tưởng rằng mọi chuyện vẫn yên ổn, nhưng đúng lúc này dị biến phát sinh.

.....Hết Chương 114....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Super Saiyan God – Mị Nguyệt (2)

Cánh tay của Chiến Thiên còn chưa kịp đặt lên người Mị Nguyệt, thì Mị Nguyệt động.

Thân ảnh của nàng nhanh chóng biến mất trước mặt Chiến Thiên, dị biến này khiến tất cả mọi người cả kinh.

Lâm Thanh Phong giật mình, hắn nhanh chóng hét lớn.

-Chiến Thiên cúi đầu xuống, nàng ở sau lưng người.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Chiến Thiên cũng không do dự ngay lập tức cúi đầu xuống, ngay lúc hắn vừa cúi đầu, thì một bàn chân được bao phủ bởi ngọn lửa đỏ cũng lướt ngang qua tóc hắn.

Đó chính là bàn chân của Mị Nguyệt.

Hiện tại Mị Nguyệt đang mắt kiểm soát, trong trạng thái Super Saiyan God, nàng chỉ hành động theo bản năng.

Chỉ cần có người tới gần nàng, thì nàng ngay lập tức sẽ ra tay tấn công mà không phân địch hay thù.

Chiến Thiên sau khi né được đòn tấn công của Mị Nguyệt, hấn nhanh chóng lùi về phía sau rồi giữ khoảng cách.

Nhưng Mị Nguyệt cũng không dừng lại ở đó, đòn đầu tiên đánh hụt, nàng nhanh chóng thay đổi tư thế rồi lại áp sát lại gần Chiến Thiên để tiếp tục tấn công.

Chiến Thiên thật sự không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng né tránh những đòn tấn công của nàng.

Phía bên ngoài, bọn người Lâm Thanh Phong cũng nhìn rõ hết thấy, Lâm Thanh Phong nhanh chóng lên tiếng.

-Không ổn rồi, chúng ta mau tới giúp Chiến Thiên đồng thời ngăn cản nàng, chỉ cần có thể chống đỡ cho tới khi sức mạnh của Super Saiyan God tan đi là được.

Cũng không cần Lâm Thanh Phong lên tiếng, Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo ba người cũng biết hiện tại bọn hấn nên làm gì.

Son Goku cùng Son Gohan đồng thời đều hóa thân thành Super Saiyan, Piccolo cũng bỏ đi một thân phụ trọng.

Cả bốn người đồng thời lao nhanh về phía Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt.

Kể thì chậm, nhưng mọi thứ diễn ra rất nhanh chỉ trong vài hơi thở, nhưng lúc này Mị Nguyệt cũng đã đánh Chiến Thiên được vài cái.

Mặc dù tất cả đòn đánh đều được Chiến Thiên đỡ hết nhưng nó cũng khiến hay tay hấn tê rần.

Thấy bốn người bọn Lâm Thanh Phong đã tới, Chiến Thiên cũng hét lớn.

-Mọi người cẩn thận, nàng rất mạnh, chỉ trong vài giây chống đỡ mà hai cánh tay của ta đều tê rần rồi.

Bốn người nghe được lời nói của Chiến Thiên, sắc mặt của bọn hấn đều ngưng trọng, ngay cả Lâm Thanh Phong thần sắc cũng không tốt lắm.

Mặc dù Lâm Thanh Phong mạnh hơn Chiến Thiên nhiều lắm, nhưng hấn cũng không chắc rằng chỉ trong vài hơi thở lại có thể khiến hai tay của Chiến Thiên tê rần vì đỡ đòn.

Điều này có nghĩa rằng, trạng thái hiện tại của Mị Nguyệt sợ rằng còn mạnh hơn cả hấn.

Mị Nguyệt tuy rằng chỉ hành động theo bản năng, nhưng nàng vẫn cảm giác được sau lưng có bốn người đang tiến tới.

Vì thế nàng cũng không tập trung vào một mình Chiến Thiên nữa, mà quay về phía sau chuẩn bị nghênh địch.

Son Goku tới trước, hấn nhanh chóng đưa nắm đấm về phía Mị Nguyệt.

Ngay lập tức Mị Nguyệt cũng đưa tay ra đỡ được nắm đấm của hấn rồi tiện tay hất Son Goku sang một bên.

Lâm Thanh Phong cũng lao tới, hấn nhảy lên rồi thuận đà vurun ra một cú đá.

Nhưng lúc này thân hình của Mị Nguyệt lại biến mất, khiến Lâm Thanh Phong đá vào khoảng không.

Mị Nguyệt sau khi biến mất thì nàng lại nhanh chóng xuất hiện phía sau lưng Son Gohan đồng thời tung ra một cú đấm.

Son Goku lúc này cũng hốt hoảng, hấn đã nhìn thấy Mị Nguyệt phía sau lưng Son Gohan, vì thế hấn hét lớn.

-Gohan, coi chừng phía sau.

Son Gohan hiện tại đang trong trạng thái Super Saiyan phản ứng của hấn cũng không chậm, ngay khi nghe Son Goku nhắc nhở, hấn liền xoay người né tránh cú đấm của Mị Nguyệt rồi lùi ra một khoảng cách xa.

Piccolo cau mày, hấn phản ứng thật nhanh liền tụ khí vào lòng bàn tay rồi tung một viên khí cầu về phía Mị Nguyệt rồi lên tiếng.

-Mị Nguyệt, nhận lấy.

Mị Nguyệt bởi vì Son Gohan né được cú đấm nên nàng có chút đứng không vững, cũng vì thế mà nàng không thể né được viên khí cầu của Piccolo.

Viên khí cầu đụng trúng lưng Mị Nguyệt, liền phát nổ tạo ra một làn khói xám.

Tuy rằng viên khí cầu trúng đích nhưng cả năm người không ai dám thả lỏng, bọn hấn biết được Mị Nguyệt sẽ không bị hạ một cách dễ dàng như vậy.

Làn khói rất nhanh đã tan đi, Mị Nguyệt vẫn đứng tại trung tâm, toàn thân nàng không có một vết trầy, dù là y phục cũng không bị hư tổn chút nào.

Nhìn Mị Nguyệt hiện tại, Piccolo có chút trầm mặc.

Đừng tưởng rằng viên khí cầu hấn tung ra là yếu, mặc dù hấn gấp rút tụ lực, nhưng nó cũng có sức mạnh ngang với 90% sức mạnh công kích của hấn.

Hiện tại Piccolo sức mạnh cũng ngang ngửa Hóa Thần tầng 3 tu sĩ, 90% sức mạnh của hấn lại không thể gây cho Mị Nguyệt một vết xước nhỏ, thì phải biết rằng Mị Nguyệt hiện tại mạnh mẽ tới cỡ nào.

Piccolo nghiêng rằng, viên khí cầu lúc này là do hấn bắn ra uy lực của nó hấn là người rõ nhất, nhưng nó vẫn không gây ra được một điểm thương tổn cho Mị Nguyệt, khiến hấn có chút không tin nổi.

Mị Nguyệt có chút tức giận, nàng gầm lên một tiếng “A...a...a...” dài rồi nhanh chóng lao về phía Piccolo, nàng đưa tay chém về phía hấn.

Tốc độ của Mị Nguyệt lại tăng thêm, lần này Piccolo cũng không kịp né tránh, hấn chỉ kịp xoay người sang một bên, một cánh tay lại lãnh trọn nhất chém của Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt chém vào cánh tay của Piccolo giống như dao cắt đậu hũ, ngay lập tức nàng đã chém đứt một cánh tay của hấn, khiến hấn đau đớn ôm lấy cánh tay rồi ngẩng đầu hét lớn.

Son Gohan nhìn Piccolo bị chém đứt một tay, hấn liền tức giận rồi hét lớn.

-Sư phụ, Piccolo...

Son Gohan tức giận, trán nổi gân xanh, hấn nhanh chóng lao tới tấn công Mị Nguyệt, đồng thời Son Goku cũng lao tới.

Nhưng Mị Nguyệt lại nhanh chóng biến mất rồi vòng ra phía sau hai người, lần này nàng lại học theo Piccolo, hai tay của nàng ngưng tụ ra hai viên khí cầu rồi nhanh chóng bắn về phía Son Gohan cùng Son Goku.

Son Gohan lần này không kịp phản ứng, hấn lãnh trọn viên khí cầu của Mị Nguyệt vào lưng, khói mù nhanh chóng nổi lên, Son Gohan cũng rơi về một phía, trạng thái Super Saiyan cũng bị hóa giải rồi bất tỉnh.

Son Goku cũng lãnh trọn viên khí cầu, một thân y phục của hấn bị hư tổn, toàn thân cũng tràn đầy vết thương, nhưng hấn vẫn còn tốt hơn Son Gohan, ít nhất hấn vẫn giữ được trạng thái Super Saiyan và cũng không bất tỉnh.

Mị Nguyệt sau khi phế một tay của Piccolo, đánh bất tỉnh Son Gohan, nàng cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì mà ngay lập tức lại trở về tấn công Son Goku

Son Goku trầm mặc, hấn nghiêng rằng nhìn về phía Son Gohan nằm bất tỉnh, cảm nhận một chút khí tức phát ra từ Son Gohan để xác định rằng Son Gohan còn sống, rồi lại nhìn về Mị Nguyệt đang tới gần.

Hấn cũng biết hiện tại Mị Nguyệt chỉ hành động theo bản năng đó cũng không phải lỗi của nàng, nhưng nếu bảo hấn không tức giận đó là chuyện không thể nào.

Nhưng đúng lúc này Chiến Thiên nhanh chóng bay đến đứng giữa Mị Nguyệt cùng Son Goku, hai mắt hấn tràn đầy ôn nhu nhìn Mị Nguyệt rồi nói.

-Đã đủ rồi Mị Nguyệt, nàng cũng không cần đánh nhau nữa, chúng ta nên về nhà thôi.

Chiến Thiên xuất hiện khiến Mị Nguyệt ngừng tay, hiện tại nàng hành động theo bản năng, nhưng đối với sự xuất hiện của Chiến Thiên, nàng vẫn cảm nhận được một ít.

Tuy rằng lúc này nàng có tấn công Chiến Thiên, nhưng nàng cũng đã nhệ tay, bằng không Chiến Thiên cũng không chỉ tê rần hai cánh tay.

Lâm Thanh Phong sau lần ra tay thứ nhất, hấn cũng không tiếp tục mà nhanh chóng lấy ra cái nôi, đứng quan sát chờ đợi Mị Nguyệt sơ hở.

Vì vậy lần này Mị Nguyệt dừng tay, cũng chính là lúc Lâm Thanh Phong hành động, hấn nhanh chóng di chuyển ra sau Mị Nguyệt rồi dùng sức bật lên cao.

Lâm Thanh Phong xuất hiện phía sau lưng Mị Nguyệt, tay hấn cầm lấy cái nôi, nhân lúc Mị Nguyệt vẫn đang chú ý tới Chiến Thiên, hấn liền ra tay gõ mạnh vào đầu nàng.

Mị Nguyệt nhất thời không chú ý, nàng liền bị Lâm Thanh Phong đánh lén thành công khiến nàng bay thẳng xuống đất.

Chiến Thiên khuôn mặt có chút mừng bức mà nhìn Lâm Thanh Phong, nhưng hấn cũng biết hiện tại cũng không phải thời gian để thả lỏng, hấn nhanh chóng quay đầu quan sát Mị Nguyệt.

Sau khi Mị Nguyệt rơi thẳng xuống đất, trạng thái Super Saiyan God của nàng cũng bị giải trừ, mái tóc đỏ nhanh chóng biến trở về màu đen, toàn thân

bao phủ bởi lửa cũng tán đi.

Nhìn Mị Nguyệt hiện tại, bọn hắn đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã kết thúc rồi.

Piccolo nhìn tất cả đã kết thúc, hắn cũng cắn răng dùng sức phục hồi cánh tay đã bị Mị Nguyệt chém đứt của mình.

Piccolo là một người Namek, chỉ cần hắn không chết thì mọi bộ phận trên cơ thể hắn đều có thể phục hồi, tuy rằng sẽ tốn một chút sức lực, nhưng hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, hắn cũng nên phục hồi.

Sau khi phục hồi lại cánh tay của mình, Piccolo mới tiến lại gần chỗ Son Gohan rồi bế hắn trở về.

Son Goku thở ra một hơi giải trừ trạng thái Super Saiyan trở về bình thường, rồi nở nụ cười khổ.

-Thật sự là khiến ta sợ chết khiếp a, nàng ấy mạnh quá.

Chiến Thiên cùng Lâm Thanh Phong cũng chỉ biết gật đầu cười khổ, lần này có thể chiến thắng Mị Nguyệt một cách dễ dàng đó là do nàng chỉ có thể hành động theo bản năng, nếu nàng tỉnh táo thì thật sự khó giải quyết.

Nhưng nếu Mị Nguyệt làm chủ được sức mạnh này, thì đó sẽ là một lực lượng rất mạnh mẽ a.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, xem xét xung quanh, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi hoang mạc cứ như bị người khác đào xới lên một lần, khắp nơi đều là hố và hố.

Thật may mắn rằng bọn hắn luyện tập ở một hoang mạc không người, nếu bọn hắn luyện tập ở nhà của Bulma thì đoán rằng hơn một nửa thành phố sẽ gặp tai họa đi.

.....Hết Chương 115....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chiến thiên vs vegeta

Mọi chuyện kết thúc, sáu người bọn hắn cũng trở về nhà của Bulma ở tại West City.

Hiện tại ngoại trừ Lâm Thanh Phong không tổn hao gì, còn lại tất cả mọi người y phục đều rách nát, toàn thân còn mang theo thương tích, Mị Nguyệt cùng Son Gohan thì vẫn bất tỉnh.

Nhìn tình trạng hiện tại của bọn hắn, Nam Cung Mị Ảnh lo lắng rồi lên tiếng hỏi.

-Phu quân, mọi người đây là bị làm sao?

Lâm Thanh Phong cười khổ, hắn gãi đầu rồi trả lời.

-Không sao, bọn hắn bị Mị Nguyệt đánh.

Nam Cung Mị Ảnh mừng rỡ, nói đùa cái gì? Mặc dù Mị Nguyệt đúng là đã mạnh lên, nhưng nàng cũng không thể nào mạnh tới mức đánh bọn hắn thành thế này a?

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiếp tục giải thích rõ.

-Trong lúc chúng ta đang tập luyện, thì Mị Nguyệt liền biến đổi thành Super Saiyan God, nhưng đồng thời nàng ấy cũng mất kiểm soát, còn kết quả thì nàng cũng thấy rồi đây.

Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi, đối với chuyện này nàng cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Lâm Thanh Phong cũng có chút chán nản, hắn cũng không biết lý do tại sao Mị Nguyệt lại đột nhiên hóa thân thành Super Saiyan God, lần này một phần là do may mắn nên hắn mới đánh lên thành công không chế lại nàng.

Nếu như lại còn lần sau thì hắn cũng không chắc mình có thể đánh lên thành công hay không.

Vì vậy hiện tại, điều đầu tiên mà bọn hắn phải làm đó là chờ đợi Mị Nguyệt tỉnh lại rồi hỏi cho rõ ràng mọi chuyện, sau đó sẽ tìm cách khắc phục.

Chiến Thiên ôm lấy Mị Nguyệt vào phòng, thì lúc này nàng cũng tỉnh lại.

Mị Nguyệt đầu óc có chút đau nhói, nàng vừa mở mắt thì ngay lập tức cau mày ôm đầu rồi cuộn tròn người lại.

Chiến Thiên vẫn ngồi trong phòng, hần nhanh chóng phát hiện ra nàng đã tỉnh, hần mang theo vẻ mặt lo lắng chạy tới bên giường rồi ân cần hỏi.

-Sao vậy Mị Nguyệt? Nàng cảm thấy trong người thế nào?

Mị Nguyệt cố gắng mở mắt mà nhìn Chiến Thiên rồi lắc đầu lên tiếng.

-Ta không sao, chỉ là đầu óc có chút đau nhức.

Chiến Thiên thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi nở nụ cười giải thích.

-Không sao cả, khi này nàng bị sư phụ đánh bất tỉnh, nàng cứ nằm nghỉ còn ta sẽ gọi Bulma tới kiểm tra cho nàng.

Mị Nguyệt có chút khó khăn mà gật đầu, rồi lại nằm xuống.

Chiến Thiên cũng không chờ đợi gì, hần nhanh chóng bước ra khỏi phòng, đi tìm Bulma cùng Lâm Thanh Phong.

Trong lúc hần đi tìm Bulma, hần bỗng dừng nhìn thấy Vegeta cùng Dr.Brief đang cùng nhau nói chuyện gì đó, vì thế mà hần dừng lại để xem thử.

Mặc dù thái độ của Vegeta khiến người khác không ưa nổi, nhưng sau khi nghe chuyện mà Lâm Thanh Phong đã kể, thì Chiến Thiên cũng không cảm thấy hần đáng ghét, mà ngược lại càng ưa thích tính cách của hần hơn.

Nhưng bởi chính thái độ của hần nên hần cũng chỉ biết lui thủ một mình tìm kiếm sức mạnh.

Về sau hần có thêm Bulma và Trunks quan tâm hần, vì thế hần cũng hết mực quan tâm hai người bọn họ.

Vegeta hiện tại vẫn đang muốn tìm cách để trở thành Super Saiyan, hần không muốn chịu thua Son Goku, lòng tự tôn cùng huyết mạch của người Saiyan lúc nào cũng thôi thúc hần trở nên mạnh mẽ.

Vegeta đứng trước mặt Dr.Brief, hần mang theo thái độ lạnh nhạt rồi lên tiếng.

-Người hãy giúp ta chế tạo một căn phòng có trọng lực gấp 300 lần trên trái đất.

Dr.Brief giật mình, điều thuốc đang ngậm trên miệng cũng muốn phun ra, hần có chút khó tin mà hỏi lại.

-Hả, muốn...muốn ta tạo ra một căn phòng có trọng lực gấp 300 lần?

Vegeta vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, hần gật đầu rồi trả lời.

-Đúng vậy.

-Nghe nói lúc trước Kakarot đã tập luyện với trọng lực gấp 100 lần trái đất, đơn giản chỉ là gấp 3 lần hần mà thôi.

Dr.Brief có chút ngỡ ngàng, sau lưng hần đầy mồ hôi rồi vẫn cố gắng giải thích.

-Như vậy quá mạo hiểm, nếu như người nặng 60kg thì vào căn phòng đó sẽ tăng thành 18 tấn đấy.

Đừng nói tới Dr.Brief, ngay cả Chiến Thiên ở bên ngoài cũng hít vào một hơi khí lạnh, mặc dù hần đã biết Vegeta sẽ làm mọi cách để trở nên mạnh mẽ.

Nhưng cách tập luyện tàn ác với bản thân như vậy thì Chiến Thiên cũng phải chào thua.

Vegeta vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt như vậy mà nhìn Dr.Brief để chờ đợi câu trả lời của hần.

Lúc này Chiến Thiên cũng nhìn không nổi nên bước vào, rồi lên tiếng.

-Cũng không cần thiết đâu Vegeta, người có thể cùng bọn ta tập luyện mà.

Chiến Thiên bước vào, Vegeta cũng không ngạc nhiên, từ đầu hần đã cảm nhận được Chiến Thiên đang đứng bên ngoài nghe chuyện, nhưng hần cũng không quan tâm.

Sau khi Chiến Thiên mở lời, Vegeta nở nụ cười mỉa mai rồi trả lời.

-Tập luyện với bọn người? Không cần thiết, ta sẽ tự có cách khiến ta trở nên mạnh hơn mà không cần sự giúp đỡ của những tên yếu ớt các người.

Chiến Thiên cũng không tỏ vẻ gì, hần biết rõ rằng Vegeta sẽ không đồng ý, trong đầu hần đã nghĩ ra một biện pháp khác để khiến Vegeta ngoan ngoãn

mà luyện tập cùng bọn hắn.

Chiến Thiên nở nụ cười khinh bỉ nhìn Vegeta rồi lên tiếng.

-Yếu ớt? Như vậy ngươi có dám đấu với ta một trận sao? Nếu ta thắng thì ngươi sẽ cùng bọn ta luyện tập, còn nếu ngược lại ta sẽ không cần.

Vegeta trán lập tức nổi gân xanh, hắn ghét nhất là bị người khác sỉ nhục, lòng tự trọng của người Saiyan không cho phép hắn từ chối, vì thế hắn ngay lập tức lên tiếng.

-Được thôi, nhanh chóng ra ngoài, đừng nghĩ rằng ta sẽ nhẹ tay với ngươi.

Chiến Thiên trong lòng nhanh chóng vui vẻ, hắn biết rằng kế hoạch của hắn đã thành công rồi, nhưng hắn cũng không tỏ vẻ gì khác mà gật đầu rồi bước ra ngoài.

Vegeta trán nổi gân xanh, hắn hừ một tiếng rồi tức giận mà đi theo sau.

Dr.Brief một mặt mừng bức nhìn theo sau, hắn cũng không biết hiện tại hắn nên làm thế nào, vì thế hắn nhanh chóng đi tìm Bulma cùng Son Goku.

Bulma sau khi nghe chuyện thì ngay lập tức đi tìm Lâm Thanh Phong.

Sau khi nghe được chuyện này thì Lâm Thanh Phong lập tức hiểu ra ý định của Chiến Thiên, vì thế hắn chỉ nở nụ cười rồi trả lời.

-Đừng lo lắng, Chiến Thiên hắn sẽ có chừng mực.

Đối với câu trả lời này của Lâm Thanh Phong, Bulma cũng chỉ biết câm nín, nàng cũng biết rằng Chiến Thiên sẽ có chừng mực, nhưng người khiến nàng lo lắng là Vegeta cơ.

Bulma mang theo vẻ mặt khó khăn rồi lên tiếng.

-Ta cũng biết rằng Chiến Thiên sẽ có chừng mực, nhưng người khiến ta lo lắng là Vegeta cơ, ta sợ hắn tức giận sẽ phá hủy trái đất thôi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lắc đầu, hiện tại Vegeta cũng chỉ mạnh ngang Hóa Thần tầng 3 tu sĩ thôi, đứng trước mặt Chiến Thiên, nếu hắn có cơ hội phá hủy trái đất mới là có quý.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

-Chiến Thiên vẫn ở bên cạnh chăm sóc Mị Nguyệt, nếu hiện tại hắn ra ngoài, ta nghĩ rằng Mị Nguyệt cũng đã tỉnh lại, vì thế chúng ta nên đi tìm Mị Nguyệt để xem xét tình trạng hiện tại của nàng a.

Bulma cứng người, nàng cũng không biết phải nói sao với Lâm Thanh Phong nữa, nhưng nghĩ lại một chút rồi nàng cũng đi theo Lâm Thanh Phong để tìm Mị Nguyệt.

Chiến Thiên dẫn theo Vegeta bay ra khỏi thành phố, hắn biết được Vegeta sẽ không dễ dàng chịu thua, nên trận chiến của bọn hắn có thể sẽ gây ảnh hưởng tới mọi người trong thành phố.

Vegeta không quan tâm mà đi theo Chiến Thiên, mặc dù hắn cảm nhận được Chiến Thiên rất nguy hiểm, nhưng lòng tự trọng cùng huyết mạch của người Saiyan không cho phép hắn từ chối chiến đấu.

Chiến Thiên bay tới một hòn đảo không người gần đó rồi nhanh chóng hạ xuống.

Vegeta đồng thời cũng bay tới nơi, hắn xem xét xung quanh một cái rồi nở nụ cười lạnh.

-Ngươi không cần tìm người giúp đỡ sao?

Chiến Thiên lắc đầu rồi trả lời.

-Giúp đỡ sao? Điều đó không cần thiết.

Vegeta thật sự tức giận, ngay từ lúc đầu, Chiến Thiên luôn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt để nói chuyện với hắn khiến hắn cảm thấy rằng hắn bị coi thường.

Đây cũng là điều mà Chiến Thiên muốn, hắn muốn Vegeta thực sự tức giận để đấu với hắn.

Vegeta tức giận, hắn nhanh chóng vận khí rồi xông tới tấn công Chiến Thiên.

Chiến Thiên vẫn một mặt lạnh nhạt đứng đó, khi Vegeta tới gần, Chiến Thiên chỉ nhẹ nhàng mà né sang một bên, rồi đồng thời lên tiếng.

-Hiện tại ngươi quá chậm, sức mạnh thì ta không nói, nhưng với tốc độ này ngươi muốn chạm vào ta đó là chuyện không thể nào.

Vegeta càng tức giận hơn, sau khi đánh hụt Chiến Thiên, hắn cũng không nói gì mà tiếp tục xông tới đồng thời tung ra nắm đấm.

Lần này Chiến Thiên cũng không né tránh, hắn chỉ nhẹ nhàng đưa ra bàn tay đỡ lấy nắm đấm của Vegeta rồi tiếp tục lên tiếng.

- Với sức mạnh như thế này, thậm chí còn không bằng Gohan lúc trở thành Super Saiyan, như vậy ngươi còn dám tự xưng là người Saiyan mạnh nhất, hoàng tử Saiyan sao?

Vegeta tròn mắt, hắn không thể tin được những gì mà hắn vừa nghe, hắn hét to.

- Ngươi vừa nói cái gì?

Chiến Thiên cũng không muốn giấu diếm, hắn hừ một tiếng rồi trả lời.

- Son Gohan đã trở thành Super Saiyan, ngươi thậm chí còn không mạnh bằng hắn.

Vegeta lập tức trầm mặc rồi dừng tay lại, Son Gohan trở thành Super Saiyan là một đả kích quá lớn đối với hắn.

Một tên chiến binh hạ cấp như Son Goku trở thành Super Saiyan cũng thôi đi, hiện tại con trai của hắn cũng trở thành Super Saiyan.

Còn Vegeta, thân là một hoàng tử Saiyan, từ nhỏ đã mang danh thiên tài, vậy mà hiện nay lại không bằng một tên tạp chủng được lai giữa người trái đất cùng một tên chiến binh cấp thấp.

....Hết Chương 116....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Super saiyan 2 vegeta

Vegeta nắm chặt hai tay rồi, cúi đầu trầm mặc, Chiến Thiên cũng đứng yên mà quan sát hắn.

Chiến Thiên tin tưởng rằng, sau khi nghe được tin tức này, thì Vegeta sẽ có biến đổi, mặc dù không biết hắn có thể tức giận mà Hóa Thân thành Super Saiyan hay không, nhưng Chiến Thiên vẫn hy vọng.

Vegeta trầm mặc một lúc lâu, khí tức của hắn bắt đầu tăng cao, đất đá xung quanh cũng bị ảnh hưởng bởi khí tức của hắn mà đồng thời bay lên khỏi mặt đất.

Nhìn Vegeta lúc này, Chiến Thiên trong lòng cũng vui vẻ, lần đầu tiên hóa thân thành Super Saiyan của Son Gohan cũng diễn ra rất lâu.

Khí tức của Vegeta càng lên cao, màu tóc hắn cũng bắt đầu biến đổi từ màu đen sang màu vàng.

Hai mắt Chiến Thiên phát sáng, dấu hiệu này của Vegeta cho hắn biết được, Vegeta đây là đang muốn hóa thân thành Super Saiyan.

Trong tâm trí Vegeta lúc này, ngoài sự tức giận thì cũng chỉ có tức giận.

Hắn tự giận bản thân mình quá yếu đuối, ngay cả một tên chiến binh hạ cấp cùng một tên tạp chủng mà cũng mạnh hơn hắn, thì còn gì gọi là hoàng tử người Saiyan?

Nếu đã như vậy thì lòng tự trọng cùng niềm kiêu hãnh mà hắn gìn giữ bấy lâu nay lại có ích gì?

Vegeta chỉ chìm đắm trong sự tức giận, hắn không để ý tới sự biến đổi của chính hắn cùng vẻ mặt hiện tại của Chiến Thiên.

Hiện tại Vegeta lúc này, mái tóc đều trở nên vàng óng, khí của hắn cũng chuyển thành màu vàng bao phủ toàn bộ thân thể, đất đá xung quanh cũng nứt ra do bị khí của hắn ảnh hưởng.

Điều này chứng tỏ rằng hiện tại Vegeta đã trở thành Super Saiyan, khí tức của hắn chỉ yếu hơn Son Goku đôi chút thôi.

Chiến Thiên nở nụ cười vui vẻ, dưới sự kích thích của hắn, Vegeta đã trở thành Super Saiyan, như vậy bọn hắn mới có thể toàn lực mà đấu với nhau a.

Nhưng không như Chiến Thiên suy nghĩ đơn giản như vậy, biến hóa của Vegeta chưa dừng lại ở đó, sau khi biến đổi hoàn toàn thành Super Saiyan, khí tức của hắn vẫn tiếp tục tăng lên, nhưng trong đó lại mang theo một vẻ cuồng loạn.

Cảm nhận khí tức của Vegeta, Chiến Thiên lúc đầu còn mang theo vẻ mặt hưng phấn thì hiện tại cũng trở nên ngưng trọng.

Khí tức của Vegeta càng ngày trở nên mạnh mẽ hơn, đã vượt qua cả Son Goku, hơn nữa còn vượt qua rất xa.

Chiến Thiên tin chắc rằng, hiện tại cho dù có hai Son Goku ở đây cũng chưa chắc có thể đánh thắng Vegeta.

Biến đổi của Vegeta cũng làm cho Son Goku cùng Picollo ở nhà Bulma chăm sóc Son Gohan chú ý, cả hai người đồng thời cau mày, Picollo lên tiếng hỏi.

-Mạnh quá, khí này là của ai? Tại sao lại mạnh như vậy?

Son Goku nở nụ cười, hắn cảm thấy luồng khí này rất quen thuộc, mang theo khuôn mặt tràn đầy chiến ý mà trả lời.

-Khí tức này là của Vegeta.

Câu trả lời của Son Goku liền khiến Picollo kinh ngạc, Picollo mang theo vẻ mặt không tin tưởng mà hỏi lại.

-Thật sao? Từ khi nào mà Vegeta hắn lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Son Goku lắc đầu, rồi nói.

-Ta cũng không biết, hiện tại chúng ta chỉ cần đi tới đó xem xét trực tiếp là được rồi.

Picollo trầm mặc một chút rồi gật đầu đồng ý, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh rồi nói.

-Khí tức của hắn mạnh như vậy, muốn ngăn cản hắn sẽ rất khó khăn, vừa lúc này đấu với Mị Nguyệt, chúng ta vẫn chưa hồi phục hoàn toàn đâu, chúng ta mau đi tìm Lâm Thanh Phong cùng Chiến Thiên nhờ bọn hắn giúp đỡ.

Son Goku thần sắc cũng nghiêm trọng rồi gật đầu đồng ý, hắn đưa một tay lên vai Picollo, tay còn lại khép ngón giữa và ngón trỏ đặt lên trán.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh hai người đồng thời biến mất rồi xuất hiện trong phòng Mị Nguyệt.

Bulma sau khi xem xét tình trạng của Mị Nguyệt cho ra kết quả rằng nàng không sao, chỉ bị chấn động nhẹ ở đầu, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi hắn, thì rời đi.

Còn Lâm Thanh Phong vẫn ngồi lại, hắn muốn hỏi lý do tại sao lúc trước Mị Nguyệt lại đột nhiên trở thành Super Saiyan God.

Lúc Mị Nguyệt còn đang muốn giải thích thì khí tức của Vegeta đột nhiên tăng lên khiến Lâm Thanh Phong nhíu mày, còn Mị Nguyệt cũng nuốt lại lời nói rồi lên tiếng.

-Có một luồng khí tức cuồng loạn rất mạnh đang tăng cao.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Mị Nguyệt để báo rằng hắn đã biết, hắn thăm nghĩ một chút.

-Chiến Thiên cùng Vegeta đã đi được một khoảng thời gian, như vậy luồng khí tức này chắc hẳn là của Vegeta đi?

Đúng lúc này, Son Goku cùng Picollo cũng xuất hiện trong phòng, sự xuất hiện của bọn hắn cũng không làm Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt ngạc nhiên.

Son Goku sau khi xuất hiện thì liền lên tiếng.

-Phong huynh đệ, còn có Mị Nguyệt đã tỉnh rồi, hai người mau chạm vào người ta, ta cảm nhận được khí tức của Vegeta có chút không ổn.

Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt nhanh chóng gật đầu, cả hai người đều đặt tay lên vai Son Goku chờ đợi hắn dùng phép dịch chuyển tức thời.

Lúc này Vegeta cũng đã dừng biến đổi, hắn ngẩng đầu lên trời rồi hét lên một tiếng.

-A...a...aaaaa...

Khí tức của hắn tăng cao tới đỉnh điểm, khí tức cuồng bạo làm đất đá xung quanh nứt vỡ tạo ra một cái hố to, khói bụi mù mịt.

Chiến Thiên cũng giật mình rồi nhanh chóng lùi ra một khoảng cách để không bị ảnh hưởng.

Một lúc sau, bụi mù tan đi, thân ảnh của Vegeta cũng xuất hiện.

Mái tóc vàng óng ánh, toàn thân được bao phủ bởi một lớp khí màu vàng ngoài ra còn có thêm từng tia sét vàng xung quanh.

Chiến Thiên cười khở, sau khi nhận kích thích của hắn, không ngờ rằng Vegeta lại hóa thân thành Super Saiyan 2.

Nếu Vegeta hóa thân thành Super Saiyan thì Chiến Thiên còn có thể đánh một trận, còn hiện tại hắn lại nhảy vọt lên Super Saiyan 2 với sức mạnh gấp đôi so với Super Saiyan.

Lúc đầu Vegeta vừa hóa thân thành Super Saiyan thì thực lực của hắn ngang với Luyện Hư tầng 2, còn hiện tại thì thực lực của hắn lại ngang với Luyện Hư kì tầng 4 như vậy thì làm sao mà đánh?

Mặc dù Chiến Thiên rất thích thú khi đánh với những đối thủ mạnh, nhưng cũng phải mạnh vừa phải a.

Tuy Chiến Thiên mạnh thật, nhưng sức chiến đấu của hắn sau vài ngày luyện tập cùng bọn người Son Goku thì cũng mới tăng lên ngang với Luyện Hư tầng 2 thôi.

Trên Luyện Hư tầng 2 là Luyện Hư tầng 3, đây cũng là một cái lạch trời khó vượt qua rồi thì Luyện Hư tầng 2 làm sao mà đánh với Luyện Hư tầng 4?

Tình cảnh trước mặt không thể gọi là đánh nhau nữa, mà phải gọi là đơn phương bị đánh.

Son Goku lúc này cũng mang theo ba người Piccolo, Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt xuất hiện cạnh bên Chiến Thiên.

Tất cả nhìn xung quanh một chút rồi đều tập trung vào Vegeta ở trước mặt.

Lâm Thanh Phong che trán rồi lên tiếng.

-Người đã làm gì, sao lại khiến con hàng trước mặt hóa thân thành Super Saiyan 2 rồi?

Son Goku, Mị Nguyệt cùng Piccolo đều giật mình nhìn về Lâm Thanh Phong, Super Saiyan 2 là gì? Bọn hắn chưa từng nghe qua?

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi nói.

-Về Super Saiyan 2, ta sẽ giải thích sau, chúng ta nên ngăn Vegeta lại, hiện tại hắn quá yếu nếu để hắn tiếp tục ở trạng thái Super Saiyan 2 thì hắn sẽ xảy ra chuyện.

Son Goku có chút hiểu kì về trạng thái Super Saiyan 2, nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải thời gian đùa giỡn, hắn nhanh chóng hóa thân thành Super Saiyan rồi xông tới Vegeta.

Son Goku hành động thì Piccolo cùng Chiến Thiên cũng đồng thời hành động, chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Mị Nguyệt đứng tại chỗ.

Mị Nguyệt hiện tại vẫn không thể khống chế tốt khí trong cơ thể, nên nàng có tham dự vào cũng không giúp ích được gì.

Còn Lâm Thanh Phong thì đứng lặng yên, chăm chú quan sát tình trạng hiện tại của Vegeta, bởi vì hắn biết muốn trở thành Super Saiyan 2 cũng không đơn giản chỉ cần tức giận thôi, mà còn cần thêm vài điều kiện khác.

Mặc dù Lâm Thanh Phong không biết tại sao Vegeta lại trở thành Super Saiyan 2 nhưng hắn nhìn thấy rõ, Super Saiyan 2 của Vegeta hiện tại vẫn chưa hoàn chỉnh.

Chiến Thiên, Son Goku cùng Piccolo ba người đồng thời xông tới Vegeta.

Chiến Thiên đưa chân đá, Son Goku cùng Piccolo thì đồng thời tụ khí ở lòng bàn tay rồi bắn về phía Vegeta.

Vegeta lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn bọn hắn, sau đó hắn lấy tốc độ mà ba người bọn hắn không thể theo kịp mà né sang một bên.

Chiến Thiên sửng sò, hắn không ngờ tốc độ của Vegeta lại trở nên nhanh như vậy, vì thế mà hắn cũng không thể chuyển hướng mà đánh vào không khí.

Tốc độ của Vegeta cũng khiến cho Son Goku cùng Piccolo giật mình, hai viên khí cầu của bọn hắn đã rời tay không thể thu lại được và đang theo sát sau lưng Chiến Thiên, Son Goku hét to.

-Chiến Thiên, cẩn thận sau lưng.

Hai viên khí cầu của Son Goku cùng Piccolo đồng thời theo sát phía sau Chiến Thiên, nhưng Chiến Thiên đã mất đi điểm tựa, hắn không thể né tránh, vì thế hắn nhanh chóng xoay người lại rồi dùng thân thể đỡ lấy hai viên khí cầu.

Hai viên khí cầu đụng trúng Chiến Thiên liền phát ra một vụ nổ lớn, khói bụi mù mịt bay tứ phía.

Bụi mù tán đi, thân ảnh Chiến Thiên cũng xuất hiện, người hắn tràn đầy vết thương, y phục của hắn lúc đầu đã rách vài chỗ trong lúc chiến đấu với Mị Nguyệt, hiện tại thì tan nát cả, nhìn hắn hiện tại giống như một tên ăn mày.

Mị Nguyệt đứng ở ngoài mang theo vẻ lo lắng nhìn về hướng Chiến Thiên rồi hét lớn.

-Chiến Thiên, người không sao chứ.

Chiến Thiên có chút chật vật mà lắc đầu với Mị Nguyệt, sau đó mang về mặt ngưng trọng để tìm vị trí của Vegeta.

Vegeta sau khi né tránh đòn tấn công của ba người, hấn đứng một phía nở nụ cười như điên dại rồi lên tiếng.

-Hahaha... Kakarot, Chiến Thiên, còn có tên Namek kia, các ngươi quá chậm rồi, hiện tại ta muốn xem các ngươi làm sao có thể đánh bại ta.

.....Hết Chương 117....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Vegeta thách thức

Lâm Thanh Phong đột nhiên nghĩ rằng, nếu hiện tại Vegeta cũng không trở thành Super Saiyan 2 hoàn toàn thì đây cũng là một đối thủ tốt cho ba người bọn Chiến Thiên luyện tập.

Vì thế hấn cũng không muốn ra tay mà chỉ đứng bên ngoài quan sát, đồng thời hấn cũng đang muốn biết trạng thái Super Saiyan 2 hiện tại của Vegeta thiếu sót những gì.

Son Goku cùng Picollo liếc mắt nhìn nhau, bọn hấn đều cảm thấy Vegeta hiện tại có chút khó giải quyết.

Vegeta nở nụ cười lạnh rồi xông tới, tốc độ của hấn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt hấn đã xuất hiện sau lưng Son Goku cùng Picollo.

Son Goku phản ứng cực nhanh, hấn liền dùng sức đâm về phía Vegeta.

Vegeta khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười khinh thường, hấn liền đưa ra bàn tay chặn lấy cú đâm của Son Goku.

Nhưng khi hai cánh tay vừa chạm nhau, toàn thân Vegeta chấn động, sau đó hấn bị đẩy lùi về phía sau một khoảng cách xa.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đồng thời chăm chú nhìn Vegeta.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng nhanh chóng nghĩ ra thiếu sót hiện tại của Vegeta, hấn lên tiếng.

-Các ngươi cứ yên tâm mà đánh hấn, trạng thái Super Saiyan 2 hiện tại của hấn cũng không hoàn hảo, nó chỉ khiến hấn có tốc độ nhanh hơn một chút thôi, còn thực lực của hấn vẫn còn chưa bằng Goku đâu.

Ba người nghe xong lời này của Lâm Thanh Phong thì đôi mắt đều phát sáng, bọn hấn nhanh chóng lấy lại tự tin rồi đồng thời xông tới tấn công Vegeta.

Vegeta lúc này cũng nhận ra thiếu sót của chính mình, nhưng ngay lập tức bị Lâm Thanh Phong vạch trần khiến hấn càng tức giận hơn.

Mặc dù rất tức giận, nhưng hấn cũng biết hiện tại cũng không phải là lúc để tính sổ với Lâm Thanh Phong, trước mặt hấn vẫn còn ba đối thủ đang xông tới đây.

Vegeta lợi dụng tốc độ của mình để né tránh các đòn tấn công rồi đồng thời phản công lại.

Bốn người bọn hấn đánh nhau khiến đất đá xung quanh đảo hoang đều vỡ nát, trên đảo cũng xuất hiện nhiều hố to.

Một lúc sau, tốc độ của Vegeta cũng bắt đầu chậm lại, hấn cũng nhanh chóng thở ra từng hơi mỗi một, nhưng ba người bọn Son Goku thì vẫn còn rất khỏe khoắn.

Đến lúc này, thiếu sót của Super Saiyan 2 Vegeta lộ ra quá rõ ràng, hấn không thể giữ vững trạng thái Super Saiyan 2 lâu hơn nữa.

Vegeta rốt cục cũng không chịu nổi, hấn bị Chiến Thiên đánh bay xuống đất, trạng thái Super Saiyan cũng bị giải trừ, mái tóc vàng của hấn lại chuyển về thành màu đen.

Ba người Chiến Thiên, Son Goku cùng Picollo đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm, mặc dù cách bọn hấn vừa làm là ý đồ hiếp át, không đúng tác phong của võ thuật gia, nhưng bọn hấn vẫn làm như vậy để ngăn cản Vegeta.

Một phần bọn hấn không biết Vegeta sau khi có được sức mạnh này thì với tính cách hiện tại của hấn, thì hấn sẽ gây ra những chuyện tàn ác gì.

Đồng thời một phần là do bọn hấn tin tưởng Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong đã từng nói, nếu để Vegeta duy trì trạng thái này lâu thì sẽ có hại cho bản thân hấn.

Vegeta có chút chật vật bò dậy từ dưới hố, hắn vẫn mang theo vẻ mặt không phục mà nhìn về bọn người Chiến Thiên.

Chiến Thiên thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Vegeta, theo như ước định lúc trước thì ngươi đã thua rồi, về sau ngươi hãy cùng chúng ta luyện tập được chứ?

Vegeta không nói gì, hắn hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Năm người bọn Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản Vegeta, sau khi Vegeta bỏ đi thì Mị Nguyệt mới lên tiếng.

-Đề hấn đi như vậy thật tốt sao? Tại sao lại không ngăn cản hấn? Lỡ đâu hấn lại trốn tránh không tới thì sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu nở nụ cười với Mị Nguyệt rồi trả lời.

-Hắn sẽ tới thôi, hấn sẽ không thất hứa, hiện tại ngươi không phải là nên đi xem Chiến Thiên sao?

Mị Nguyệt đang có chút tức giận, nhưng nghe được lời của Lâm Thanh Phong thì nàng giật mình rồi nhanh chóng chạy tới xem xét thương thế của Chiến Thiên.

Ba người Chiến Thiên, Son Goku cùng Piccolo hiện tại cũng không khá hơn gì Vegeta, ba người đều mang thương tích khắp người.

Mặc dù lực công kích của Vegeta có thiếu sót không bằng được Goku nhưng vẫn mạnh hơn Chiến Thiên cùng Piccolo lại thêm tốc độ của hấn vẫn khiến ba người chật vật.

....

Ngày hôm sau, tuy rằng thương thế vẫn chưa lành hẳn, nhưng bọn người Lâm Thanh Phong vẫn tiếp tục luyện tập.

Son Gohan cũng đã tỉnh lại đồng thời tham gia vào quá trình tập luyện, hiện tại hấn đang ở trạng thái Super Saiyan đấu với Piccolo, Goku thì cùng Chiến Thiên đấu với nhau.

Mị Nguyệt bị Lâm Thanh Phong kéo sang một bên để hỏi rõ ràng lý do tại sao ngày hôm qua nàng bỗng dưng hóa thân thành Super Saiyan God.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, mặc dù hấn muốn hỏi rõ ràng, nhưng hấn cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mị Nguyệt cũng biết Lâm Thanh Phong muốn hỏi gì, nàng thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Ngày hôm qua, trong lúc tập luyện với Chiến Thiên, ta vô ý vận dụng Linh Lực theo thói quen, đồng thời cũng vận dụng khí, còn việc sau đó ta không còn nhớ gì nữa.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, nếu đúng theo lời Mị Nguyệt đã nói, thì chìa khóa để trở thành Super Saiyan God chính là linh lực, nhưng từ ngày đầu tiên khi đặt chân vào Dragonball thế giới Lâm Thanh Phong cũng không cảm ứng được linh khí.

Đã không có linh khí thì lấy đâu ra linh lực để khiến người Saiyan trở thành Super Saiyan God đây?

Lâm Thanh Phong vẫn trầm tư suy nghĩ, theo nguyên tắc thì một người Saiyan muốn trở thành Super Saiyan God thì phải được truyền sức mạnh từ năm người Saiyan có trái tim trong sáng khác.

Nhưng Vegeta lại nhờ vào chính sức mình để luyện tập rồi trở thành Super Saiyan God khi ở chỗ của thần hủy diệt Beerus...

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong chắc chắn một điều, đó là thánh địa của Beerus có linh khí, thế nên Vegeta sau khi luyện tập ở thánh địa đó, cơ thể cũng tự động hấp thu linh khí rồi chuyển thành linh lực, đó là lý do mà hấn có thể trở thành Super Saiyan God.

Như vậy chỉ còn lại một vấn đề khiến Lâm Thanh Phong thắc mắc, đó là tại sao phải cần tới 5 người Saiyan truyền sức mạnh thì mới có thể biến một người Saiyan khác trở thành Super Saiyan God?

Trong lúc Lâm Thanh Phong vẫn đang đau đầu suy nghĩ thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn.

-Này tên kia, hình như ngươi hiểu rất rõ về Super Saiyan, ngươi mau nói cho ta biết tại sao hôm qua ta lại có điểm yếu như vậy? Còn có, sau hôm qua ta cũng không thể trở lại trạng thái mà ngươi gọi là Super Saiyan 2 được nữa.

Lâm Thanh Phong bị cắt đứt dòng suy nghĩ, hấn có chút bức mình, với cái kiểu nói chuyện này thì dù Lâm Thanh Phong có mù thì hấn cũng nghe ra được là ai đang nói.

Vegeta đã tới, sau khi hỏi xong, hấn vẫn đứng im mà chờ Lâm Thanh Phong giải thích.

Vegeta tới cũng thu hút sự chú ý của bọn người Chiến Thiên, sau khi nghe rõ ràng câu hỏi của Vegeta bọn hấn cũng có chút tò mò mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong ngập dài một cái rồi trả lời.

-Đúng là ta biết, nhưng tại sao ta phải trả lời cho người?

Vegeta cứng miệng, từ trước tới nay hắn là hoàng tử Saiyan, hắn đã quen kiểu ra lệnh cho người khác, hiện tại Lâm Thanh Phong lại tỏ thái độ như vậy liền khiến hắn không biết phải làm sao mới tốt.

Nhưng lúc này bọn người Chiến Thiên cũng tới gần, Son Goku nở nụ cười với Vegeta rồi đưa tay chào hỏi.

-Này Vegeta, người đến trễ.

Nhưng Vegeta chỉ hừ một tiếng rồi quay mặt đi cũng không trả lời Son Goku.

Thái độ này của Vegeta, khiến Son Goku chỉ biết gãi đầu cười khổ, nhưng rồi hắn cũng không xoắn xuýt nhiều mà lập tức nở nụ cười quay sang hỏi Lâm Thanh Phong.

-Lâm huynh đệ, phiền người cho ta biết a, ta cũng muốn biết làm thế nào để đạt được trạng thái Super Saiyan 2 đây.

Đối với Son Goku, Lâm Thanh Phong cũng không muốn giấu diếm, nếu hắn đã lên tiếng hỏi thì Lâm Thanh Phong cũng sẵn lòng trả lời.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Son Goku một cái rồi mới bắt đầu nói.

-Như vậy, ta sẽ giải thích, trong cơ thể người Saiyan các người, có một loại tế bào được gọi là S-cells.

-Một khi đạt đủ lượng S-cells đồng thời được kích động bởi sự giận dữ thì các người liền có thể chuyển hóa thành Super Saiyan.

Vegeta hừ lạnh một tiếng rồi nói.

-Đừng có nói xàm, nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như lời người giải thích thì tại sao trong cả ngàn năm qua, tộc Saiyan bọn ta không ai có thể hóa thân thành Super Saiyan?

Lâm Thanh Phong lắc đầu với Vegeta một cái rồi tiếp tục giải thích.

-Sự thật chỉ đơn giản như vậy thôi, hàng ngàn năm qua tộc Saiyan bọn người không xuất hiện Super Saiyan nguyên nhân chính là do lượng S-cells không đủ.

-Tế bào S-cells rất dễ dàng tăng trưởng, chỉ cần người có một tâm hồn thuần khiết, cộng thêm việc thực chiến liên tục trong khoảng thời gian nhất định là đủ.

Vegeta sắc mặt lại càng lạnh lẽo hơn, hắn tiếp tục phản bác.

-Nếu đúng như lời người nói, thì dân tộc Saiyan bọn ta đáng ra phải có rất nhiều Super Saiyan xuất hiện mới đúng, nhưng sự thực thì hàng ngàn năm qua vẫn không có một ai.

Đối với lời phản bác của Vegeta, Lâm Thanh Phong tiếp tục lắc đầu rồi trả lời.

-Dân tộc Saiyan đúng thật là rất hiếu chiến, nhưng các người lại thiếu đi tâm hồn thuần khiết, đồng thời các người phần lớn đều chỉ chiếm đóng những hành tinh có sức chiến đấu yếu hơn các người, vì thế đa phần những chiến binh trong bộ tộc các người cũng không thể gọi là thiện chiến.

-Còn có môi trường ở hành tinh Vegeta quá ác liệt, không thích hợp cho tế bào S-cells tăng trưởng, và đó cũng là nguyên nhân khiến các người không thể xuất hiện Super Saiyan.

....Hết Chương 118....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Vegeta thắc mắc (2)

Vegeta trầm mặc, đúng như lời Lâm Thanh Phong đã nói, đa phần người Saiyan đều rất độc ác, bọn hắn chỉ muốn ý mạnh hiếp yếu, vì thế Vegeta cũng không thể phản bác được nữa.

Vegeta trầm mặc một lúc rồi lại lên tiếng hỏi.

-Như vậy người giải thích cho ta biết, tại sao con trai của Kakarot lại có thể hóa thân thành Super Saiyan, còn cả ta nữa, nếu đúng theo lời người đã nói thì ta mang trong mình một tâm hồn thánh thiện sao?

Lâm Thanh Phong nhìn Vegeta một chút sau đó cũng từ từ mà trả lời.

-Son Gohan, hẳn có thể trở thành Super Saiyan, đó là do tính tình của hắn lương thiện, môi trường ở Trái Đất rất ôn hòa, đồng thời từ nhỏ hắn đã được tập luyện dưới sự chỉ đạo của Piccolo vì thế hắn có thể dễ dàng trở thành Super Saiyan.

-Còn người thì khác, tâm hồn của người không thánh thiện, nhưng trong khoảng thời gian người ở trái đất, môi trường của trái đất giúp người tăng lên lượng lớn tế bào S-cells.

-Còn có, kể từ khi biết Goku có thể trở thành Super Saiyan, người hiện tại chỉ có một mục tiêu đó là trở nên mạnh mẽ hơn Goku, người cũng không còn thời gian để suy nghĩ về những âm mưu độc ác của chính người nữa.

-Vì thế tâm hồn tàn bạo của người cũng ôn hòa trở lại, dù chỉ một chút thôi nhưng nó cũng đủ để tế bào S-cells trong người phát triển, giúp người trở thành Super Saiyan.

Lâm Thanh Phong dừng một chút rồi tiếp tục nói.

-Còn về chuyện tại sao người không thể trở thành Super Saiyan 2 như ngày hôm qua thì rất đơn giản, đó là do lượng tế bào S-cells của người không đủ mạnh.

-Ngày hôm qua chỉ là may mắn trong cơn tức giận, người đã có thể trở thành Super Saiyan 2, nhưng người cũng thấy đó, Super Saiyan 2 của người không thể duy trì lâu, đã vậy còn có thiếu sót, tiêu hao rất nhiều sức mạnh trong cơ thể người.

-Nếu người muốn nhanh chóng làm chủ được Super Saiyan 2, thì chỉ còn cách là phải tăng lượng tế bào S-cells trong cơ thể người, khi lượng tế bào S-cells đầy đủ thì người rất dễ dàng nắm giữ hoàn toàn sức mạnh Super Saiyan 2.

Lâm Thanh Phong giải thích xong, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Vegeta tiếp tục hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi không nói gì nữa.

Mị Nguyệt hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng lên tiếng.

-Phong tiền bối, nếu đúng như người đã nói, chẳng phải ta cũng có thể trở thành Super Saiyan sao?

Lâm Thanh Phong đầu đầy mồ hôi, mẹ trẻ này không biết đang suy nghĩ cái gì, người đã có thể trở thành Super Saiyan God, hiện tại lại muốn trở thành Super Saiyan, chẳng lẽ người muốn nhảy lên Super Saiyan Blue sao?

Người mạnh như vậy thì sau này Chiến Thiên phải biết sống sao với người?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Lâm Thanh Phong cũng không nói ra, hắn chỉ gật đầu rồi trả lời.

-Đương nhiên rồi, chỉ cần người cố gắng tăng thêm lượng tế bào S-cells là được, nhưng ta phải nói trước cho người biết, nếu người không hoàn toàn làm chủ được Super Saiyan 2, ta cấm người sử dụng sức mạnh Super Saiyan God.

Nghe Lâm Thanh Phong nhắc tới Super Saiyan God Mị Nguyệt, ngoại trừ Vegeta vẫn không biết gì thì tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, sức mạnh bá đạo của Mị Nguyệt ngày hôm qua vẫn còn là kí ức mới toanh trong ấn tượng của bọn hắn, khiến bọn hắn đều cảm thấy sợ hãi.

Vegeta cau mày, hắn không hiểu Super Saiyan God trong lời Lâm Thanh Phong là như thế nào, hắn liền lên tiếng hỏi.

-Người vừa nói Super Saiyan God? Nó là gì? Chẳng lẽ là thần của tộc Saiyan bọn ta hay sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu với Vegeta một cái rồi trả lời.

-Đúng là thần của tộc Saiyan bọn người, Super Saiyan God là một vị thần tạm thời được tộc Saiyan bọn người tạo ra.

-Ngày hôm qua Mị Nguyệt cũng đã trở thành Super Saiyan God, nhưng theo ta nghĩ tế bào S-cells của nàng không đủ mạnh, do đó nàng bị mất kiểm soát.

Vegeta nghe xong, hắn vẫn đang muốn hỏi gì đó, nhưng Lâm Thanh Phong đã vỗ tay rồi lên tiếng.

-Được rồi, giải thích như vậy cũng đủ, hiện tại Goku, Gohan cùng Vegeta ba người các người, từ ngày hôm nay trở đi mọi thời khắc đều phải duy trì hình dạng Super Saiyan cho ta.

-Cho dù là đang ăn, đang ngủ, hay đang làm tất cả việc gì đều phải duy trì hình dạng Super Saiyan.

-Các người cũng đã nhận ra được, sau khi hóa thân thành Super Saiyan thì tính cách của các người đều trở nên cuồng bạo đi? Trong lúc chiến đấu, đó

cũng có thể là một điểm yếu chết người.

- Vì thế ta muốn các người thích ứng với trạng thái này, để trong lúc chiến đấu các người sẽ không bị ảnh hưởng.

- Đồng thời nó có thể giúp các người làm tế bào S-cells trở nên mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong dứt lời thì Son Goku cùng Son Gohan đồng thời gật đầu rồi hóa thân thành Super Saiyan, Vegeta hừ lạnh một tiếng rồi cũng làm theo.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn ba người bọn họ rồi nói.

- Hiện tại các người cứ tập luyện như bình thường, vài ngày sau ta sẽ cùng Mị Ảnh và Thiên Nhai rời khỏi đây, nhưng bù lại ta sẽ để lại một người, hắn sẽ thay ta chỉ đạo các người.

- Mặc dù phương thức tu luyện của hắn cùng các người không giống lắm, nhưng ánh mắt của hắn sẽ nhanh chóng nhìn ra chỗ các người thiếu sót rồi từ đó giúp các người tìm biện pháp khắc phục.

Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo đều có chút ngạc nhiên nhìn về Lâm Thanh Phong, Vegeta mặc dù cũng tò mò, nhưng hắn cũng không tỏ vẻ gì, còn Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt thì đã biết rõ người Lâm Thanh Phong nói tới đó là ai nên bọn họ cũng không ngạc nhiên.

Lâm Thanh Phong nhìn bọn hắn một cái rồi lấy ra Dưỡng Hồn Châu kêu gọi Vô Cực Tử xuất hiện.

Vô Cực Tử xuất hiện khiến bốn người đều ngạc nhiên, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi nói.

- Giới thiệu một chút, đây là Vô Cực Tử lão gia hỏa, hiện tại hắn chỉ còn tồn tại được ở hình dạng linh hồn thể, trước khi ta đi thì mọi người hãy làm quen với nhau một chút, sau này hắn sẽ chỉ đạo mọi người phương hướng tu luyện.

Vô Cực Tử nhàn nhạt gật đầu một cái xem như chào hỏi, hắn lại nhìn qua Son Goku rồi lên tiếng.

- Đây là Son Goku, người luyện tập thành công Bản Năng Vô Cực theo lời người sao Phong tiểu tử? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong a.

Bọn người Son Goku mặt một mặt mừng, Bản Năng Vô Cực lại là cái gì đây? Ngày hôm nay tại sao lại có nhiều kiến thức đập vào đầu của bọn hắn như vậy? Bọn hắn không thể tiếp thu nổi a?

Lâm Thanh Phong nghe xong cũng muốn phun một ngụm máu, hắn nắm lấy cánh tay Vô Cực Tử rồi kéo sang một bên rồi nói nhỏ.

- Lão già chết tiệt, chẳng phải hôm qua đã dặn là hiện tại không nên nói ra a? Bản Năng Vô Cực rất khó học, nếu để bọn hắn cứ chăm chăm tu luyện nó, lỡ về sau lại không đủ sức mạnh đánh kẻ xấu rồi bị giết hết thì thân xác người phải tính làm sao bây giờ?

Vô Cực Tử cũng chỉ biết cười khổ, lúc này hắn cũng không biết phải nói thế nào, hắn chỉ muốn trang bức một tí để lộ ra vẻ cao thâm thôi, không ngờ lại buột miệng nói ra hết.

Hắn gãi đầu cười khổ rồi hỏi lại.

- Như vậy, hiện tại ta phải làm thế nào đây?

Lâm Thanh Phong hai mắt tròn lên mà nhìn Vô Cực Tử sau đó trả lời.

- Người dù gì cũng là một tên Đại Thừa kì tu sĩ a, hiện tại nói sai rồi lại bắt một con kiến hôi Trúc Cơ như ta đi chui đất, làm người cũng phải có chút liêm sỉ chứ?

Vô Cực Tử cười khổ gãi đầu, dù gì cũng là một tên Đại Thừa kì tu sĩ, hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, hắn quay sang nhìn bọn người Son Goku, ho nhẹ một tiếng rồi nói.

- Như vậy, ta sẽ giới thiệu lại, ta gọi là Vô Cực Tử, lần đầu gặp mặt ta cũng không có gì để tặng các người, như vậy ta sẽ đưa mỗi người một viên đan được bảo mệnh đi.

Vô Cực Tử vừa nói xong, Lâm Thanh Phong ngay lập tức lại kéo hắn sang một bên rồi nói.

- Người bị điên sao? Đan dược của người toàn là linh khí, để cho ba tên Saiyan đằng kia ăn vào, lỡ đâu bọn hắn lại mất kiểm soát rồi biến thân thành Super Saiyan God như Mị Nguyệt ngày hôm qua khi đó không ai ngăn bọn hắn lại, lỡ đâu bọn hắn phá hủy Trái Đất thì phải làm thế nào?

Vô Cực Tử sắc mặt cứng đờ, lần đầu tiên nhận biết tiểu bối thì sẽ đưa quà gặp mặt, điều này hắn tập mãi thành thói quen vì thế hắn liền nói ra mà không thêm suy nghĩ.

Nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong giải thích rõ, hắn cũng chỉ biết cười khổ.

Bọn người Son Goku vẫn mang vẻ mặt mừng mà nhìn về hai con hàng đang ngồi xuống nói nhỏ với nhau, bọn hắn cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Son Gohan ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Xin chào Vô Cực Tử gia gia, ta gọi là Son Gohan, rất vui được biết ngài, về sau xin ngài giúp đỡ nhiều hơn.

Son Gohan mở lời, Vô Cực Tử cũng nở nụ cười xoa đầu hắn rồi nói.

-Tốt thôi, Gohan, sau này ta sẽ giúp đỡ các người luyện tập.

Vô Cực Tử đang nở nụ cười, bỗng dung nụ cười tắt hẳn, hai mắt hắn đờ đờ sát khí ngáng đầu lên bầu trời rồi quát lớn.

-Hai người các người, mau xuất hiện cho ta, cũng đừng có lén lút mà xem trộm nữa.

Hành động của Vô Cực Tử khiến tất cả mọi người đều giật mình, ngáng đầu nhìn trời, chỉ có mỗi mình Lâm Thanh Phong là vẫn bình chân như vại.

Hắn biết rõ hai người trong lời nói của Vô Cực Tử là ai.

Một người là Thượng Đế, còn một người khác chính là Bắc Kaio, ngoại trừ hai tên này có thể nhìn lên thì Lâm Thanh Phong cũng không nghĩ ra ai khác có khả năng đó.

....Hết Chương 119....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Vô Cực Tử bắt đầu chỉ đạo

Vô Cực Tử sau khi quát lên, ngay lập tức một giọng nói vang vọng vào tai mọi người.

-Xin lỗi mọi người, ta cũng không có ý nhìn lên, chỉ là bỗng dung ta cảm nhận một sức mạnh khá lớn xuất hiện nên ta mới kiểm tra một chút thôi.

Đây đúng là giọng nói của Bắc Kaio.

Nghe giọng nói này, Goku có chút vui vẻ lên tiếng.

-Là Kaio-sama sao? Người tới đây quan sát bọn con à?

Bắc Kaio nở nụ cười rồi cũng trả lời.

-Thì ra là Goku cũng ở đó à? Không có chuyện gì, ta chỉ muốn quan sát một lúc, sẽ không gây ảnh hưởng gì tới mọi người đâu.

-Còn một vị đang quan sát mọi người đó là Thượng Đế, hắn cũng không thể truyền âm được, mọi người đừng trách hắn.

Bắc Kaio mặc dù giọng nói vẫn nhàn nhạt, nhưng trán hắn đã đổ đầy mồ hôi, vừa rồi Vô Cực Tử chỉ cần quát lên một tiếng thì hắn liền có cảm thấy áp lực như đang đứng đối diện với thần hủy diệt Beerus vậy.

Ngay cả Bắc Kaio cũng run sợ, thì Thượng Đế sao có thể khá hơn? Chỉ sau tiếng quát của Vô Cực Tử, thì Thượng Đế đã ngã xuống, toàn thân hắn run rẩy vẫn chưa thể đứng vững được.

Vô Cực Tử lúc này mới thu lại vẻ mặt đờ đờ sát khí rồi lên tiếng.

-Nếu là người quen thì người muốn quan sát cũng không sao, ta sẽ không ngăn cản người.

Bắc Kaio cùng Thượng Đế nghe xong lời này thì cả hai đều thò ra một hơi nhẹ nhõm.

Mặc dù bọn hắn không nghĩ rằng Vô Cực Tử có thể làm gì bọn hắn từ khoảng cách xa như vậy, nhưng sát khí của Vô Cực Tử khiến bọn hắn thật sự sợ hãi.

Bắc Kaio dùng khăn tay lau mồ hôi, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Đã như vậy, ta sẽ không làm phiền mọi người nữa.

Bắc Kaio dứt lời thì hắn cũng nhanh chóng rời đi, hắn không dám tiếp tục quan sát nữa, đối diện với Vô Cực Tử cho hắn cảm giác áp lực quá lớn.

Bắc Kaio rời đi thì Thượng Đế cũng vậy, ban đầu hắn chỉ muốn quan sát Picollo một chút thôi, nhưng không ngờ hắn lại chọn trùng lúc Vô Cực Tử xuất hiện, vì thế mới xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng hắn cũng đã thấy Son Goku ở cạnh bên Picollo, vì thế hắn cũng yên tâm rằng hiện tại Picollo sẽ không làm chuyện gì xấu xa nữa, nên hắn cũng rời đi.

Vô Cực Tử nhìn lên bầu trời, cảm nhận thấy không còn ai quan sát nữa, lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn bọn người Son Goku rồi nói.

-Bọn hắn đã đi rồi, như vậy chúng ta cũng quay trở lại luyện tập a?

Son Goku hai mắt phát sáng, đã quen biết Bắc Kaio lâu như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Bắc Kaio bị phát hiện khi đang xem xét tình trạng dưới hạ giới.

Điều này chứng tỏ rằng vị Vô Cực Tử trước mặt hắn rất mạnh, vì thế trong lòng hắn rất háo hức, muốn được Vô Cực Tử chỉ đạo.

Vô Cực Tử nhìn bọn hắn một lúc, rồi lên tiếng.

-Như vậy, trước tiên ta muốn kiểm tra trình độ của các ngươi một chút.

Vô Cực Tử dừng lại, hắn nhìn qua Son Goku cùng Vegeta rồi tiếp tục nói.

-Hai người, Vegeta cùng Son Goku, các ngươi hãy dùng hết sức lực đấu với nhau một trận thử xem.

Vô Cực Tử vừa dứt lời, thì tất cả mọi người đều che mặt, chỉ riêng Vegeta cùng Son Goku đồng thời nở nụ cười hưng phấn, bọn hắn cũng không đợi Vô Cực Tử ra hiệu lệnh bắt đầu mà đã nhanh chóng hóa thân thành Super Saiyan rồi lao vào nhau bắt đầu trận chiến.

Vô Cực Tử về mặt có chút mừng bực.

-Thanh niên bây giờ sung sức như vậy sao? Ta còn chưa ra hiệu lệnh bắt đầu mà đã lao vào đánh nhau rồi?

Tuy rằng có chút bất ngờ, nhưng Vô Cực Tử cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi chăm chú nhìn hai người Vegeta cùng Son Goku.

Hai người đánh nhau được một lúc thì Vô Cực Tử gật đầu rồi lên tiếng.

-Được rồi, hai người có thể dừng tay.

Nhưng Vegeta cùng Son Goku hăng say mà đánh nhau, bọn hắn không thèm để ý xung quanh, cũng không nghe được lời nói của Vô Cực Tử.

Lời nói không có tác dụng khiến Vô Cực Tử có chút xoắn xuýt, hắn nhìn qua Lâm Thanh Phong để hỏi ý kiến một chút.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn lấy tay bóp trán một cái rồi trả lời.

-Chẳng phải ta đã từng nói với ngươi, hai bọn hắn là đối thủ truyền kiếp của nhau hay sao? Hiện tại ngươi có kêu khàn cổ bảo bọn hắn dừng tay thì bọn hắn cũng không thèm nghe đâu, ngươi cứ tự giải quyết cho nhanh gọn.

Lâm Thanh Phong nói xong, tất cả mọi người đều gật đầu.

Vô Cực Tử cũng không ngờ rằng hai tên này lại hăng máu như vậy, hắn ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu hành động.

Dưới cái nhìn tò mò của bọn người Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử hướng về phía hai người Son Goku cùng Vegeta, giơ một cánh tay lên cao sau đó dùng lực đập xuống.

Hành động của hắn khiến bọn người Lâm Thanh Phong mừng bực, Picollo nhú mày, muốn nói gì đó.

Nhưng lúc này, những đám mây trên bầu trời bắt đầu hội tụ thành một bàn tay to lớn, rồi ngay lập tức đập xuống vị trí của Son Goku cùng Vegeta.

Son Goku cùng Vegeta đang đánh nhau hăng hái, bỗng dưng bầu trời trên đầu bọn hắn tối sầm, bọn hắn đồng thời dừng tay rồi ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy một bàn tay to lớn được ngưng tụ bằng mây đang nhanh chóng tới gần, bọn hắn cũng không nói gì mà ngay lập tức né tránh.

Son Goku cùng Vegeta đồng thời thoát khỏi phạm vi mà bàn tay lao xuống.

Bàn tay đập xuống mặt đất, gây ra một con địa chấn lớn, gió mang theo bụi mù bay phủ khắp nơi, tất cả mọi người đều nhanh chóng bay lên cao để né tránh ảnh hưởng từ sự nứt vỡ của đại địa.

....

Ở một nơi xa xôi nào đó, có một cây cỏ thụ to lớn, cao chọc trời, dưới chân nó có một hồ nước lớn, xung quanh là một mảnh rừng xanh bạt ngàn.

Mặc dù khu rừng rất rộng lớn, nhưng nơi đây rất yên tĩnh, không có dấu hiệu của sinh vật sống tại đây.

Một vị nam nhân đang ngồi ở đây, làn da của hắn đều thuần một màu lam sắc, mái tóc trắng dựng thẳng trên đầu, hắn mang một bộ y phục kì quặc, tay cầm một cây gậy, giữa cổ còn mang một cái vòng màu xanh lam.

Hắn vẫn nhắm mắt ngồi tại đó, nhưng lại khiến người khác không thể cảm nhận được hắn nếu không tập trung chú ý.

Ngay lúc này, đột nhiên hắn mở mắt rồi nhìn lên bầu trời, miệng hắn lẩm bẩm.

-Loại sức mạnh này... đã ngang với Beerus-sama rồi, không biết ta có nên đánh thức ngài ấy không nữa?

Hắn quay đầu nhìn về hướng cây cỏ thụ to lớn rồi trầm tư suy nghĩ, một lúc sau hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Mà thôi tốt nhất là không nên đánh thức ngài ấy, hiện tại ở đây cũng nhàm chán, ta nên đích thân tới đó xem xét rồi sau này lại báo với Beerus-sama vậy.

Đã quyết định mọi việc hắn liền nhanh chóng đứng dậy, tay nắm lấy cây gậy, gõ xuống đất vài tiếng.

Một vầng sáng mang bảy màu sắc liền xuất hiện bao phủ toàn thân hắn, chỉ trong chớp mắt thì hắn cùng vầng sáng biến mất.

....Trở lại với bọn người Lâm Thanh Phong...

Một lúc sau bụi mù tan đi bọn hắn mới có thể nhìn thấy rõ ràng xung quanh, nơi bọn hắn đang tập luyện là một hòn đảo nhỏ không người nằm cách West City khá xa, vì thế cũng không lo lắng có thể ảnh hưởng tới thành phố.

Lúc này mặt đất đã bị sụp xuống tạo thành hình một bàn tay cực lớn, tạo thành một cái hố sâu không thấy đáy, nước biển xung quanh cũng bắt đầu tràn vào hố.

Tất cả mọi người nhìn cảnh này đều hít vào một hơi khí lạnh, Son Goku cùng Vegeta mở miệng đều chảy đầy mồ hôi, đồng thời cảm thấy may mắn, nếu bọn hắn không nhanh chóng né đi thì không biết hiện tại tình trạng của bọn hắn sẽ như thế nào.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sắc mặt hắn có chút không tốt, hắn nhìn về Vô Cực Tử rồi lên tiếng.

-Ngươi không thể kìm chế một chút à? Ra tay mạnh như vậy sẽ ảnh hưởng tới mọi người xung quanh đấy.

Đối với lời nói của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử liếc nhìn hắn một cái rồi nhàn nhạt trả lời.

-Ta đã kìm chế rồi, đòn lúc nãy chưa đạt tới 1% sức lực hiện tại của ta đâu.

Nghe xong câu này của Vô Cực Tử, tất cả lại hít thêm vào một hơi khí lạnh, vừa rồi Vô Cực Tử chỉ nhẹ nhàng phát tay một cái thôi mà đã có uy lực kinh khủng như vậy.

Mặc dù bọn hắn cũng có thể làm được, nhưng bọn hắn phải cần một ít thời gian để tụ lực, bọn hắn không thể nào làm nhẹ nhàng như Vô Cực Tử được.

Vô Cực Tử vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, hắn nhìn về Son Goku cùng Vegeta rồi lên tiếng.

-Hai người nên dừng tay được rồi, ta đã biết được các ngươi thiếu sót những gì, hiện tại hai người tới đây, ta sẽ nói rõ cho các ngươi biết.

Son Goku cùng Vegeta hai mặt nhìn nhau rồi đồng thời bay tới, cả hai người đều muốn biết cái mà bọn hắn thiếu đó là gì.

Son Goku cùng Vegeta bay tới, tất cả mọi người đều im lặng nhìn về Vô Cực Tử, bọn hắn ai cũng muốn nghe xem cái mà Son Goku cùng Vegeta thiếu sót.

Vô Cực Tử nhìn xung quanh một chút, rồi lên tiếng.

-Hiện tại nên tìm một hòn đảo khác, chúng ta cũng không nên cứ bay trên trời như thế này để nói chuyện à?

Nghe xong lời này của Vô Cực Tử, tất cả bọn hắn mới xem xét xung quanh một chút rồi đều gật đầu đồng ý.

....Hết Chương 120....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Whis tới

Vô Cực Tử dẫn theo bọn người Lâm Thanh Phong tới một hòn đảo cách đó khá xa, bởi vì những hòn đảo gần đó đều bị ảnh hưởng của một cơn bão lúc này phá hủy hết, không còn chỗ nào để bọn hắn đặt chân được nữa.

Vô Cực Tử ho nhẹ một tiếng rồi bắt đầu nói.

-Trước tiên ta muốn nói rằng, ta chủ tu kiếm đạo, ta cũng không giống các người đều tu luyện khí, nhưng có một điều ta chắc chắn, cho dù các người có tu luyện bất kì thứ gì thì điểm đến của nó vẫn là đại Đạo,

-Vì thế mặc dù chúng ta tu luyện khác nhau, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra một vài điểm yếu ở các người.

Vô Cực Tử dừng một chút, hắn nhìn qua Son Goku rồi tiếp tục nói.

-Son Goku, khi người cùng Vegeta đánh nhau, ta đã nhận ra ở người một điều.

-Người quá tự tin vào sức mạnh của chính người, vì thế người để lộ ra rất nhiều sơ hở, cũng nhờ đó mà Vegeta có thể khiến người gặp rắc rối.

Son Goku có chút xoắn xuýt, hắn gãi đầu cười, coi như đồng ý với Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử gật đầu với hắn, sau đó lại quay sang nhìn Vegeta rồi tiếp tục nói.

-Ta phải thừa nhận rằng người đúng là một thiên tài, mặc dù hiện tại người yếu hơn Son Goku một chút, nhưng người vẫn có thể ngay lập tức tìm ra sơ hở của hắn để đánh ngang tay với hắn.

Vegeta nở nụ cười lạnh, hắn có chút khinh thường rồi lên tiếng.

-Đương nhiên rồi, một thiên tài như ta rất dễ dàng nhìn thấu sơ hở này của Kakarot.

Vô Cực Tử gật đầu, sau đó ánh mắt của hắn lại trở nên nghiêm nghị rồi nói.

-Tuy vậy nhưng người vẫn thua Son Goku, người biết tại sao không?

Vegeta vẻ mặt cứng đờ, hắn có chút khó chịu, tuy vậy nhưng hắn vẫn im lặng mà nghe Vô Cực Tử giải thích.

Vô Cực Tử cũng không giấu diếm mà tiếp tục nói.

-Mặc dù đúng là sức mạnh của người yếu hơn Son Goku, nhưng điều đó không phải là lý do chính khiến người thua.

-Lý do chính khiến người thua, đó là người quá dễ nổi giận, điều đó khiến người không thể phát huy hoàn toàn khả năng của mình trong trận chiến.

Vegeta cắn răng, hắn hừ lạnh một cái rồi không tiếp tục lên tiếng.

Vô Cực Tử nở nụ cười, hắn muốn tiếp tục nói gì đó, nhưng hắn đột nhiên dừng lại rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời lên tiếng.

-Có vẻ như chúng ta có khách, hắn sẽ nhanh chóng tới đây thôi.

Bọn người Son Goku lại thêm một lần nữa giật mình rồi ngẩng đầu nhìn trời, lần này ngay cả Lâm Thanh Phong cũng nhìn lên, vì hắn không nghĩ ra người tới đây là ai.

Chỉ thấy trên bầu trời có một vầng sáng bảy màu hạ xuống.

Nhìn vầng sáng này, Lâm Thanh Phong liền nghĩ tới một người, đó chính là Whis.

Vầng sáng tan đi, lúc này tất cả bọn hắn mới nhìn rõ được thân ảnh bên trong, người đàn ông nước da xanh biếc, mái tóc trắng dựng thẳng lên cao, hắn mang một bộ y phục kì lạ, trên cổ có một chiếc vòng màu xanh, tay cầm gậy, hắn đúng là Whis.

Whis xuất hiện khiến Lâm Thanh Phong có chút tò mò, không phải Whis lúc nào cũng ở cùng Beerus sao? Tại sao lần này hắn lại xuất hiện tại đây?

Whis có chút ngạc nhiên nhìn về phía bọn người Lâm Thanh Phong, hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Hô hô, ta đã làm phiền các người sao? Các người đừng để ý, cứ tiếp tục đi.

Tuy rằng Whis nói vậy, nhưng tất cả mọi người đều không quan tâm mà vẫn cứ đứng đó nhìn hắn.

Dưới cái nhìn của bọn hắn Whis cũng có chút bối rối, hắn ho nhẹ một cái rồi nói.

-Như vậy trước tiên ta tự giới thiệu một chút, ta là Whis, là một thiên sứ giúp việc cho Thần Hủy Diệt trông coi vũ trụ này.

-Khi này ta cảm nhận được một nguồn sức mạnh lạ ở xung quanh đây, vì thế ta muốn tới đây xem xét một chút.

Whis nói rồi hai mắt hắn nhìn chăm chăm về phía Vô Cực Tử, trạng thái tồn tại của Vô Cực Tử khiến Whis cảm thấy rất tò mò.

Vô Cực Tử vẫn đứng đó mà nở nụ cười nhìn Whis, hắn cảm giác được Whis rất mạnh, mặc dù vẫn không bằng hắn ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng hiện tại Whis có thể uy hiếp được hắn.

Hai người chăm chú nhìn nhau một lúc lâu, khiến cho Lâm Thanh Phong có chút không chịu nổi, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Hai người các ngươi không mệt sao? Còn muốn nhìn nhau tới khi nào?

Vô Cực Tử cùng Whis đều đồng thời giật mình, Vô Cực Tử tuy có chút xoắn xuýt, nhưng về mặt hắn vẫn không thay đổi rồi nói.

-Xin lỗi ngươi Whis, ta có chút thất lễ, ta gọi là Vô Cực Tử.

Whis sắc mặt cũng không thay đổi, hắn nhắm híp hai mắt rồi tiếp tục nở nụ cười “hồ, hồ” coi như đáp lời của Vô Cực Tử.

Sau đó... cả hai người tiếp tục nhìn nhau chăm chăm.

Hiện trường lại trở về trầm mặc, Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn đưa tay xoa trán rồi lên tiếng.

-Hai người các ngươi, còn tính nhìn nhau tới bao giờ? Nhìn nhau chăm chăm từ này tới giờ chưa đủ sao?

Hiện trường lại tiếp tục yên tĩnh, tới lúc này Lâm Thanh Phong cũng không nhìn nổi nữa, hắn liếc mắt với những người khác rồi lên tiếng.

-Chúng ta đi thôi, cứ để bọn hắn nhìn nhau, khi nào bọn hắn chán rồi thì sẽ đi tìm chúng ta.

Lâm Thanh Phong nói xong thì quay đầu bỏ đi, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng theo sau, bốn người bọn Sơn Goku liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng đi theo.

Chỉ để lại Whis cùng Vô Cực Tử vẫn hai mắt nhìn nhau ở lại đó.

Lâm Thanh Phong dẫn theo bọn người rời đi, nhưng hắn cũng không đi xa mà chỉ tới một chỗ gần đó rồi ngồi xuống quan sát tình hình giữa Whis và Vô Cực Tử.

Lâm Thanh Phong đầu óc nhanh chóng loạn chuyển.

Hiện tại nếu Whis đã xuất hiện ở đây, thì việc tái tạo nhục thân mới cho Vô Cực Tử đã có hy vọng, ngoài ra nếu bọn hắn còn có thể yêu cầu Whis chỉ đạo huấn luyện cho bọn người Sơn Goku.

Nếu bọn người Sơn Goku được Whis huấn luyện, ba năm sau nếu Cell thật sự xuất hiện thì Lâm Thanh Phong chắc rằng Cell chỉ muốn ngồi một chỗ ôm gối khóc lóc rồi tự sát thôi.

Đã quyết định xong mọi chuyện, Lâm Thanh Phong cũng lập tức hành động, hắn nhìn qua Sơn Goku rồi lên tiếng.

-Goku, phiền ngươi quay trở về nhà của Bulma một cái, trong vòng nửa giờ ngươi hãy nhờ Bulma chuẩn bị thức ăn ngon rồi sau đó đem tất cả chúng tôi đây.

-Nên nhớ rằng, càng nhiều càng tốt, nhưng nhất định phải thật ngon.

Sơn Goku có chút mộng bức, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều mà nhanh chóng dùng Dịch Chuyển Tức Thời đi tới nhà của Bulma.

Ngoại trừ Chiến Thiên, thì tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt khó hiểu nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi trả lời.

-Nếu lần này thành công, trong tương lai các ngươi sẽ được huấn luyện bởi một vị đại năng siêu cấp mạnh, vì thế các ngươi nên mong là ta sẽ thành công đi.

Vegeta, Piccolo cùng Sơn Gohan có chút mộng bức nhìn nhau, bọn hắn đã lờ mờ đoán được nguyên do, sau đó đều đồng thời nhìn về Whis.

Vegeta cau mày, hắn hừ lạnh một cái rồi lên tiếng.

-Tên đó thật sự mạnh như vậy?

Lâm Thanh Phong chỉ nhàn nhạt trả lời.

-Hắn là sư phụ của Thần Hủy Diệt Beerus, hắn có thể hạ Beerus trong vòng một chiêu, người nghĩ xem hắn mạnh hay không?

Vegeta nhíu mày, cái tên Beerus mà Lâm Thanh Phong nhắc tới gọi cho hắn một ít ký ức từ khi hắn còn nhỏ.

Thời điểm đó, hành tinh Vegeta vẫn chưa bị Frieza hủy diệt và Vegeta vẫn còn nhỏ.

Trong một lần đi dạo khắp cung điện, Vegeta thấy được một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc.

King Vegeta đang quỳ gối cúi người sát đất trước mặt một tên lạ mặt, còn tên ấy thì vẫn lạnh nhạt ngồi ăn những thức ăn trên bàn, chân hắn dẫm lên đầu King Vegeta như dẫm một đồng rác rưởi, nhưng King Vegeta không dám nói một câu gì.

Vegeta đỏ mặt hộc máu, miệng hắn khô khốc rồi lên tiếng.

-Người vừa nói tới Thần Hủy Diệt Beerus sao? Một tên quái vật như hắn ta mà cũng có sư phụ?

Lâm Thanh Phong khinh bỉ nhìn Vegeta một cái rồi nói.

-Nhìn người hiện tại xem, chỉ nghe tới tên Beerus mà đã sợ hãi như vậy? Còn tự xưng cái gì là hoàng tử người Saiyan?

Vegeta thân thể run run, hắn nhanh chóng hét lớn.

-Không phải, người không biết được sự đáng sợ của hắn đâu.

Biểu hiện của Vegeta khiến cho Son Gohan, Piccolo cùng Mị Nguyệt đều sửng sốt, tuy rằng thời gian bọn hắn ở cùng Vegeta rất ngắn nhưng bọn hắn cũng biết được tính cách không bao giờ biết sợ hãi của Vegeta.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Vegeta sợ hãi như vậy.

Son Gohan có chút tò mò, hắn nhìn về Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Phong thúc thúc, vị Thần Hủy Diệt Beerus trong lời thúc nói, thật sự mạnh như vậy sao?

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút, sau đó hắn nở nụ cười rồi trả lời.

-Nếu như chúng ta đưa Frieza ở trạng thái toàn thịnh tới trước mặt hắn, hắn chỉ cần một cái tát... à không chỉ cần búng tay nhẹ một cái thì Frieza tan xác, người nghĩ xem hắn có mạnh hay không?

Lâm Thanh Phong dứt lời thì Son Gohan cùng Piccolo đều mộng bức, một cái búng tay thì Frieza tan xác? Đây rốt cục là phải mạnh cỡ nào?

Mị Nguyệt có chút tò mò, nàng không biết Frieza trong lời bọn hắn là ai, nhưng dòng máu Saiyan trong người của nàng lại sôi sục, thôi thúc nàng lên tiếng.

-Người tên Beerus đó thật sự mạnh như vậy sao? Ta thật chờ mong để đánh với hắn một trận a.

....Hết Chương 121....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Yêu cầu của Lâm Thanh Phong

Lời của Mị Nguyệt buông xuống, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng, chỉ trừ một mình Lâm Thanh Phong sắc mặt vẫn không thay đổi gì.

Nên nhớ rằng hiện tại Mị Nguyệt cũng mang trong người huyết mạch của người Saiyan, nếu nàng không có hứng thú với đối thủ mạnh đó là chuyện không thể nào.

Một lúc sau, Son Goku trở về lần này hắn mang theo cả Bulma.

Thấy Bulma cũng tới, Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, hắn nhìn nàng rồi hỏi.

-Bulma, tại sao người cũng tới đây?

Bulma hừ một tiếng rồi trả lời.

-Ta muốn xem các người đang tập luyện cái gì mà chỉ trong vài phút lại khiến những hòn đảo ở gần thành phố đều biến mất rồi, không những vậy mà còn khiến cho thành phố gặp phải động đất nữa.

Son Goku có chút xoắn xuýt, hấn gãi đầu rồi lên tiếng.

-Ta đã giải thích cho nàng, nhưng nàng vẫn muốn đi theo, vì thế ta cũng hết cách.

Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái, hấn cũng không để ý nhiều tới chuyện này, hấn nhìn về Bulma rồi nói.

-Người đã tới đây rồi, như vậy người đã chuẩn bị xong những thứ mà ta đã dặn dò sao?

Bulma trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái, nàng lấy ra một hộp đựng vài viên Capsule đưa cho hấn rồi nói.

-Tất cả đều ở trong này, người có thể tự mình sử dụng chúng.

Lâm Thanh Phong tiếp nhận cái hộp, hấn lấy ra một viên Capsule trong hộp, bấm vào cái nút trên đầu viên Capsule rồi vứt xuống đất.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, khói trắng nổi lên, sau khi làn khói tan đi, xuất hiện trước mặt bọn hấn là một bàn đồ ăn thịnh soạn.

Nhìn bàn đồ ăn trước mặt, Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi nhìn về hướng Whis cùng Vô Cực Tử lên tiếng.

-Whis, mau tới đây a, chúng ta cùng nhau ăn trưa, đừng tiếp tục nhìn lão già ấy nữa.

Nghe lời Lâm Thanh Phong nói, hai mắt Whis nhanh chóng phát sáng, hấn cũng bỏ qua Vô Cực Tử mà đi tới chỗ bọn người Lâm Thanh Phong đang đợi.

Whis nhìn vào bàn đồ ăn, hai mắt hấn tỏa sáng, nước miếng cũng muốn chảy ra.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Nào mọi người cùng vào ăn thôi, thức ăn để nguội sẽ không ngon nữa.

Lâm Thanh Phong nói xong thì nhanh chóng ngồi xuống, những người còn lại thì có chút chần chờ nhưng rồi cũng ngồi xuống theo.

Ngoại trừ Vô Cực Tử ra thì mọi người đều ngồi xuống, Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi nở nụ cười nhìn Whis mà lên tiếng.

-Như vậy Whis, giới thiệu một chút, ta là Lâm Thanh Phong, còn bọn hấn lần lượt là Chiến Thiên, Mị Nguyệt, Son Goku, Son Gohan, Vegeta, Bulma cùng Piccolo.

Whis có chút xấu hổ, hấn ho khan một tiếng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh rồi trả lời.

-Hô,hô... xin lỗi các vị, ta có chút thất lễ.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lên tiếng.

-Không sao cả, như vậy mọi người cũng đừng câu nệ cái gì, mau ăn a.

Nghe được lời này, Whis hai mắt phát sáng, hấn nhìn vào bàn đồ ăn rồi nhanh chóng thưởng thức rồi đồng thời hỏi thăm về những món ăn này.

Ngoại trừ Lâm Thanh Phong ra thì tất cả những người còn lại đều có vẻ ngạc nhiên, rồi chăm chú nhìn Whis.

Bulma mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn trả lời những câu hỏi mà Whis đưa ra.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người đều ăn xong, bởi vì có tới 4 người Saiyan ở đây, còn có sức ăn của Chiến Thiên cũng không kém, nên tất cả thức ăn mà Bulma chuẩn bị đã nhanh chóng bốc hơi.

Whis vẫn có chút thòm thèm, nhưng hiện tại thức ăn trên bàn cũng đã hết rồi, nên hấn cũng không tiện nói gì thêm.

Lâm Thanh Phong liếc nhìn Whis rồi lên tiếng.

-Những thức ăn này có hợp khẩu vị của người không Whis?

Whis ho nhẹ một tiếng rồi nở nụ cười mà trả lời.

-Hô,hô.. những món ăn này rất ngon a.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, nếu Whis thích những món này đúng theo nguyên tắc thì điều hấn toan tính sẽ dễ thực hiện hơn.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo nụ cười, mà nói với Whis.

-Whis này, ta biết ngươi rất mạnh, ngươi có thể giúp chúng ta vài chuyện không? Đương nhiên là chúng ta sẽ đãi ngươi thức ăn ngon.

Lúc này Whis thu lại nụ cười, hấn nghiêm túc mà nhìn Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Có chuyện gì sao? Nếu đơn giản thì ta sẽ giúp, nhưng ta nói trước ta chỉ là một thiên sứ phục vụ cho Thần Hủy Diệt, có nhiều chuyện ta sẽ không làm được.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu rồi nói.

-Đương nhiên, ở đây là có hai chuyện muốn nhờ ngươi, nếu ngươi đồng ý thì bọn ta rất cảm kích, còn nếu ngươi không giúp được thì cũng không có vấn đề gì.

Whis gật đầu, rồi nở nụ cười lên tiếng.

-Vậy thì được thôi, ngươi hãy nói ra những chuyện đó để ta nghe thử xem.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn nhìn sang bọn người Son Goku rồi lên tiếng.

-Chuyện thứ nhất rất đơn giản, nếu ngươi có thời gian, thì ngươi có thể tới đây huấn luyện bọn hấn được chứ? Đương nhiên mỗi lần ngươi tới đây thì bọn hấn sẽ đãi ngươi thức ăn ngon.

Lâm Thanh Phong dứt lời, Whis trầm tư suy nghĩ một chút rồi trả lời.

-Được thôi, điều này rất đơn giản, ta có thể huấn luyện bọn hấn, ngoài ra nếu bọn hấn đạt đủ tiêu chuẩn của ta thì ta sẽ đưa bọn hấn tới chỗ của ta để luyện tập, như vậy chuyện thứ hai là gì a?

Lâm Thanh Phong gật đầu, hấn nhìn sang Vô Cực Tử rồi nói.

-Chuyện thứ hai thì có liên quan tới Vô Cực Tử.

Nghe lời Lâm Thanh Phong, Whis có chút tò mò rồi quay sang nhìn Vô Cực Tử.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lên tiếng.

-Như ngươi cũng thấy, Vô Cực Tử bây giờ chỉ còn lại thần hồn, hấn cũng không còn thể xác, chuyện thứ hai mà bọn ta muốn nhờ ngươi, đó là ngươi hãy tìm giúp bọn ta 7 viên ngọc rồng siêu cấp, sau đó nhờ Rồng Thần tái tạo nhục thân cho Vô Cực Tử.

Lâm Thanh Phong dứt lời, hấn đưa ánh mắt chờ mong mà nhìn về Whis, ngay cả ba người Chiến Thiên, Mị Nguyệt cùng Vô Cực Tử cũng căng thẳng chờ đợi.

Whis lại trầm tư thêm một lúc, sau đó hấn lắc đầu lên tiếng.

-Việc này... ta không làm được.

Nghe được câu trả lời của Whis, bốn người bọn Lâm Thanh Phong tỏ vẻ thất vọng, nhưng Whis lại tiếp tục lên tiếng.

-Tuy nhiên cũng không phải là không có cách nào.

Bốn người bọn Lâm Thanh Phong hai mắt đều phát sáng mà nhìn Whis chờ đợi Whis nói ra biện pháp.

Whis ho nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

-Tuy ta không biết tại sao các ngươi lại biết đến sự tồn tại của những viên ngọc rồng siêu cấp nhưng ta vẫn sẽ giải thích.

-Nếu các ngươi đã biết tới ta, vậy thì cũng biết tới những vũ trụ khác đi?

Lâm Thanh Phong, Chiến Thiên cùng Vô Cực Tử đồng thời gật đầu, chuyện này từ lúc trước Lâm Thanh Phong đã kể, vì thế bọn hấn biết được, chỉ đề lại sáu người bọn Son Goku, Mị Nguyệt thì mộng bức.

Whis lại tiếp tục nói.

-Vũ trụ hiện tại mà chúng ta đang ở là Vũ Trụ thứ 7, còn những viên ngọc rồng siêu cấp lại nằm rải rác đồng thời ở vũ trụ thứ 7 cùng vũ trụ thứ 6.

-Ta chỉ là một thiên thần giúp việc cho Thần Hủy Diệt, nếu không được sự đồng ý của Thần Hủy Diệt, ta sẽ không được phép rời đi vũ trụ này.

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi lên tiếng hỏi.

-Như vậy, ý của ngươi là bọn ta phải được sự đồng ý của Beerus thì ngươi mới có thể giúp chúng ta đi tìm ngọc rồng siêu cấp?

Whis nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Đúng vậy, ngươi rất thông minh, đó cũng là biện pháp mà ta muốn nói.

Lâm Thanh Phong gật đầu, thở ra một hơi, nếu vấn đề chỉ có như vậy thì bọn hắn có thể thực hiện được, với tính cách ham ăn của Beerus cùng với khát khao được đánh với Super Saiyan God thì Lâm Thanh Phong tin chắc rằng Beerus sẽ nhanh chóng đồng ý.

Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Nếu đã như vậy, thì hiện tại ngươi có thể giúp ta huấn luyện bọn hắn hay không?

Whis mỉm cười gật đầu rồi trả lời.

-Được thôi, hiện tại ta sẽ huấn luyện bọn hắn vài tháng, nhưng các ngươi phải đảm bảo rằng ngày nào ta cũng được ăn nhiều món ngon.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn quay đầu nhìn Bulma rồi nói.

-Như vậy, Bulma những ngày tới phải phiền ngươi chuẩn bị thức ăn cho bọn hắn a.

Bulma có chút đau đầu, nàng biết rằng những ngày tới công việc chuẩn bị thức ăn lại rơi vào tay nàng rồi.

Lâm Thanh Phong lại quay đầu nhìn về bọn người Son Goku rồi lên tiếng.

-Còn các ngươi, vài tháng kế tiếp các ngươi sẽ được huấn luyện dưới sự chỉ đạo của Whis, đây là một cơ hội ngàn năm có một dành cho các ngươi, các ngươi phải cố gắng trân quý a.

Tất cả mọi người, ánh mắt đều tràn ngập chiến ý mà gật đầu với Lâm Thanh Phong, chỉ riêng Vegeta vẫn mang theo vẻ mặt lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay mặt đi.

Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ mà nở nụ cười “hắc, hắc...”, hắn đang suy nghĩ không biết sau này Cell với Majin Buu xuất hiện thì sẽ có cảm tưởng gì đây?

Lâm Thanh Phong cứ đứng đó nở nụ cười mà không nói gì, khiến cho những người khác đều nổi hết da gà, Bulma có chút khó chịu, nàng kéo lấy tay Mị Nguyệt rồi hỏi nhỏ.

-Tên đó không phải là điên rồi đi?

Mị Nguyệt có chút xoắn xýt, nàng nhìn về Chiến Thiên một cái, rồi lại nhìn về Lâm Thanh Phong sau đó nàng kiên định gật đầu...

Lúc này Whis chợt nhớ ra chuyện gì đó rồi lên tiếng hỏi.

-Theo ta nhìn thấy thì các ngươi có bốn người đều là người Saiyan đúng chứ? Vậy các ngươi biết gì về Super Saiyan God sao?

Nghe câu hỏi của Whis, tất cả mọi người trừ Lâm Thanh Phong, Bulma cùng Vô Cực Tử ra thì đều vô thức mà nhìn Mị Nguyệt.

.....Hết Chương 122...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Rời đi

Whis cũng chú ý tới cái nhìn của bọn Son Goku, vì thế hắn nhìn sang Mị Nguyệt rồi hỏi.

-Mị Nguyệt, ngươi biết Super Saiyan God sao?

Mị Nguyệt có chút xoắn xýt, nàng không biết phải nói gì, nàng đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang Chiến Thiên.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi thở ra một hơi, sau đó lên tiếng giải thích.

-Hiện tại, trong số chúng ta, Mị Nguyệt nàng ấy là người duy nhất có thể hóa thân thành Super Saiyan God.

Nghe lời nói của Lâm Thanh Phong, Whis có chút thắc mắc rồi lại lên tiếng hỏi.

-Hóa thân thành Super Saiyan God? Theo ý của ngươi thì nàng chỉ là một vị thần tạm thời sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi giải thích.

-Super Saiyan God đúng là một vị thần tạm thời do người Saiyan tạo ra, trong lúc vô tình Mị Nguyệt lại đạt được trạng thái đó, nhưng hiện tại nàng quá yếu, nàng vẫn không thể khống chế được sức mạnh của Super Saiyan God.

Nghe lời giải thích của Lâm Thanh Phong, Whis có chút hứng thú, hần lên tiếng.

-Như vậy, ta có thể nhìn xem một chút được không? Nếu nàng mất kiểm soát thì ta sẽ ngăn cản nàng.

Lâm Thanh Phong không trả lời, hần chỉ đưa mắt nhìn Mị Nguyệt để hỏi ý kiến của nàng.

Mị Nguyệt có chút xoắn xuýt, nàng nhìn về Chiến Thiên để hỏi ý.

Chiến Thiên trầm tư suy nghĩ một chút rồi nói với Mị Nguyệt.

-Ta nghĩ rằng nàng cũng nên thử một chút, hôm qua nàng hóa thân quá nhanh vì thế có lẽ sẽ khó kiểm soát, bây giờ nàng có thể thử làm chậm lại một chút, còn có Whis ở nơi này, hần có thể giúp đỡ nàng làm chủ được trạng thái đó.

Nghe lời của Chiến Thiên nói, Mị Nguyệt hít sâu một hơi rồi gật đầu đồng ý.

Dưới ánh mắt chờ mong của Whis cùng vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, Mị Nguyệt đi tới một bên đất trống rồi bắt đầu nhắm mắt lại.

Ngày hôm qua, đúng theo Chiến Thiên nói, Mị Nguyệt theo thói quen điều động linh lực trong cơ thể với vận tốc khá nhanh, vì thế mà nàng mất kiểm soát.

Còn lần này, Mị Nguyệt chỉ từ từ chậm rãi mà điều động linh lực.

Linh lực cùng Khí trong cơ thể Mị Nguyệt cứ từ từ chậm rãi mà dung hợp với nhau, dáng vẻ bề ngoài của Mị Nguyệt cũng từ từ thay đổi.

Khí có hình dạng giống như ngọn lửa lại bao quanh thân thể nàng, mái tóc đen cũng dần dần chuyển thành màu đỏ, bọn người Son Goku cũng không thể cảm nhận được khí của nàng nữa.

Nhìn bên ngoài thì ai cũng nghĩ rằng Mị Nguyệt rất nhẹ nhàng hóa thân thành Super Saiyan God, nhưng chỉ riêng Mị Nguyệt mới cảm nhận được sự khó khăn trong đó.

Linh lực cùng Khí trong cơ thể của nàng rất khó dung hợp lại với nhau, sau khi dung hợp lại thì chúng trở nên rất khó kiểm soát, di chuyển lung tung khắp cơ thể nàng.

Mị Nguyệt bắt đầu chảy mồ hôi, thân thể nàng run rẩy, nàng cắn răng cố gắng khống chế những dòng khí mất kiểm soát trong cơ thể để giữ mình tỉnh táo.

Whis có chút trầm tư nhìn vào Mị Nguyệt, hiện tại thì hần cũng đã khẳng định lời mà Lâm Thanh Phong nói đúng là sự thật.

Mị Nguyệt đúng là hóa thân thành Super Saiyan God nhưng nàng vẫn không thể khống chế được sức mạnh to lớn của nó.

Lúc này Whis có thể ra tay ngăn cản, nhưng hần vẫn đứng đó mà quan sát, hần muốn đợi xem cực hạn của Mị Nguyệt.

Những người khác ai cũng không nói gì mà chỉ yên lặng xem, ngay cả Chiến Thiên mặc dù trong lòng lo lắng cho Mị Nguyệt nhưng hần cũng không lên tiếng.

Ai cũng biết được hiện tại Mị Nguyệt vẫn còn đang cố gắng kiểm soát sức mạnh của Super Saiyan God.

Một lúc sau, Mị Nguyệt rốt cục yên tĩnh lại, thân thể của nàng cũng không còn run rẩy, dòng khí như ngọn lửa đỏ vẫn bao quanh cơ thể nàng.

Nhìn biểu hiện lúc này của Mị Nguyệt, tất cả những người xung quanh đều hồi hộp chờ đợi nàng.

Chỉ có Whis mới nhìn ra là nàng đã mất kiểm soát rồi, hần có chút thất vọng thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Được rồi, nàng đã thất bại, tuy vậy nhưng nếu nàng được huấn luyện nhiều hơn thì nàng sẽ rất nhanh khống chế được sức mạnh này.

-Hiện tại ta sẽ khiến nàng bất tỉnh một lúc, các người mau đỡ lấy nàng.

Whis dút lời, tay hắn nắm lấy cây gậy rồi đưa về phía Mị Nguyệt, ngay lập tức một luồng ánh sáng trắng phát ra từ cây gậy chiếu thẳng lên người Mị Nguyệt.

Mị Nguyệt liền gục xuống, mái tóc đỏ cũng chuyển về màu đen, Chiến Thiên ngay lập tức chạy tới ôm lấy nàng.

Hành động này của Whis khiến bọn người Son Goku hai mắt đều phát sáng, phải biết rằng lần trước khi Mị Nguyệt trở thành Super Saiyan God, liền khiến bọn hắn ăn phải cực khổ.

Nhưng Whis chỉ cần nhẹ nhàng giơ lên cây gậy là giải quyết xong tất cả, biểu hiện của Whis khiến cho Son Goku, Son Gohan cùng Piccolo ba người đều phục.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, nhìn Whis rồi nói.

-Như vậy, khi nào người có thể bắt đầu huấn luyện cho bọn hắn?

Whis trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời.

-Hiện tại là được, mỗi ngày ta sẽ huấn luyện bọn hắn 2 buổi sáng và chiều, nhưng các người phải mang thức ăn cho ta vào 2 buổi sáng cùng chiều được chứ?

Lâm Thanh Phong ngay lập tức gật đầu đồng ý, hắn nhìn qua bọn người Son Goku rồi nói.

-Các người cũng đã nghe rõ rồi, như vậy hiện tại liền bắt đầu đi, nên nhớ rằng cơ hội luyện tập với Whis không nhiều, vì thế các người phải cố gắng trân quý, nỗ lực hết sức mình đi.

....

Vài ngày sau, Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh cùng Ninh Thiên Nhai rời khỏi Dragonball thế giới.

Lúc trước bọn hắn đã rời đi từ căn phòng của Bạch Dạ, hiện tại bọn hắn lại xuất hiện tại đây.

Thời gian trôi qua ở Dragonball thế giới so với thế giới hiện thực là 1:10, cũng tức là bọn hắn rời đi chưa tới ba ngày liền trở về.

Bạch Dạ đang ngồi trong phòng, khi thấy ba người Lâm Thanh Phong xuất hiện thì hắn liền đứng dậy rồi hỏi.

-Các người đã trở về rồi? Mị Nguyệt, nàng như thế nào?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn Bạch Dạ rồi trả lời.

-Nàng không sao, rất may là bọn ta đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại Mị Nguyệt không sao, nàng vẫn đang ở cùng Chiến Thiên để luyện tập, vài năm sau nàng trở về thì sẽ cho người một bất ngờ.

Bạch Dạ nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, hắn không cần Mị Nguyệt cho hắn bất ngờ, hắn chỉ cần nàng khỏe lại là tốt rồi.

Nhưng không biết Bạch Dạ sẽ có cảm tưởng gì khi thấy hình dạng hiện tại của Mị Nguyệt?

Lâm Thanh Phong hiện tại cũng không muốn nói ra cho Bạch Dạ biết, để vài năm nữa Bạch Dạ nhìn tận mắt là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi hỏi.

-Không biết Thiên Cơ Tử hiện tại ở đâu? Bọn ta có việc muốn tìm hắn một chút.

Bạch Dạ còn chưa trả lời, thì giọng nói của Thiên Cơ Tử đã tới.

-Ta ở đây, nếu các người đã trở về thì Thiên Nhai cũng nên theo ta đi thôi.

Lâm Thanh Phong gật đầu với Thiên Cơ Tử, rồi lại nhìn Ninh Thiên Nhai mà nói.

-Hiện tại nàng cũng nên rời đi thôi, nhớ rằng phải cố gắng học tập Thiên Cơ Tử, về sau chúng ta lại có cơ hội gặp mặt.

Ninh Thiên Nhai mang theo ánh mắt kiên định mà gật đầu đồng ý sau đó cùng Thiên Cơ Tử đi khỏi Thiên Vận Tông.

Lúc còn ở Dragonball thế giới thì bọn hắn đã nói những lời chia tay từ trước, thế nên hiện tại bọn hắn cũng không xoắn xuýt gì nhiều.

Nhìn thân ảnh của Ninh Thiên Nhai rời đi, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, nhưng hiện tại hắn vẫn có chút buồn vô cớ.

Nam Cung Mị Ảnh cũng buồn, nhưng nàng tự biết được rằng hiện tại cũng không phải lúc, thời gian của bọn hắn còn rất ít, vì thế nàng phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Nàng cũng mang theo vẻ mặt kiên định nhìn về Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Phu quân, hiện tại ta muốn đi tu luyện kiếm đạo, cũng không cần phu quân đi theo ta, ta muốn tự thân trải nghiệm bằng chính sức lực của mình.

Lời nói của Nam Cung Mị Ảnh khiến Lâm Thanh Phong có chút bất ngờ, nhưng khi nhìn về mặt kiên định của nàng, hắn cũng biết rằng nàng đã quyết định kỹ càng, vì thế hắn cũng không ngăn cản.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi hỏi.

-Cũng tốt, nếu nàng đã quyết định thì ta sẽ không ngăn cản, nhưng nàng phải nhớ tự bảo trọng chính mình được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười gật đầu đồng ý rồi trả lời.

-Yên tâm đi phu quân, ta biết tự mình chăm sóc bản thân, hiện tại ngươi hãy đưa ta đến một thế giới nào đó chuyên tu về kiếm đạo a, ta sẽ tu luyện kiếm thuật tại đó.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười với Nam Cung Mị Ảnh, sau đó hắn lấy ra Vô Tự Thần Thư rồi mang nàng đi.

Ánh sáng trắng lại một lần nữa phát sáng, bao trùm hai người, chớp mắt sau cả hai biến mất, chỉ để lại Bạch Dạ đứng mộng mị, tự mình lầm bầm.

-Có cần phải gấp gáp như vậy sao? Cũng không chào ta một tiếng liền rồi đi rồi, thanh niên bây giờ thật sự không biết lễ phép a.

.....Hết Chương 123....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh

Trong một khu rừng gần Thiếu Lâm Tự, một vị nam tử khuôn mặt trắng bệch không một tí huyết sắc đang nằm tựa lưng vào một gốc cây, bên cạnh hắn còn có một vị nữ tử đang ngồi gầy đàn cầm.

Tuy rằng vị nữ tử mang một cái mũ rộng vành, bên ngoài còn có một lớp vải đen che kín mặt, nhưng chỉ cần nhìn qua thì ai cũng đoán được là một vị mỹ nữ.

Tiếng đàn dịu êm vang vọng khắp khu rừng khiến người nghe cảm thấy thư giãn.

Nữ tử vẫn đang chú tâm đàn, bỗng dưng nàng dừng tay rồi đưa ánh mắt nhìn về phía sau, nàng cảm nhận được có gì đó không đúng.

Tiếng đàn của vị nữ tử dừng lại cũng khiến cho người nam nhân chú ý, nhưng trước đó hắn đã hứa rằng sẽ không nhìn về phía sau, nên hắn cũng không quay đầu lại, hắn có chút vô lực rồi lên tiếng.

-Sao vậy bà bà?

Vị nữ tử cũng không trả lời hắn, nàng vẫn chăm chú nhìn về một phương.

Cũng ngay lúc này, một vầng ánh sáng trắng khiến người ta chói mắt hiện ra, vị nữ tử nhanh chóng buông cây đàn xuống đất, lấy ra thanh kiếm nắm chặt trên tay rồi tiến lại gần người nam nhân bảo vệ hắn.

Vị nam nhân cũng có chút giật mình, hắn không nhìn về phía sau, vì thế hắn không biết tại sao “Bà bà” lại hành động như vậy, nhưng hắn cũng không hỏi gì nhiều.

Vầng sáng xuất hiện cũng nhanh mà tiêu tán cũng nhanh, trong vài cái chớp mắt thì vầng sáng đã tán đi và để lại hai đạo thân ảnh, là một đôi nam nữ.

Lâm Thanh Phong cầm trên tay Vô Tự Thần Thư, hắn có chút đau đầu, mặc dù Vô Tự Thần Thư có thể đưa bọn hắn tiến vào thế giới sách, nhưng tiến vào tại thời điểm nào thì bọn hắn không thể điều khiển được.

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi thở ra một hơi, hắn lật Vô Tự Thần Thư để xem xét đánh giá của nó về thế giới này.

Trên Vô Tự Thần Thư viết, Kim Dung Thế Giới.

Đánh giá: Hạ cấp thế giới.

Tỉ lệ thời gian trôi qua: 1:100.

Muốn rời khỏi, chỉ cần mặc niệm hai chữ “rời khỏi” là có thể.

Nhìn đánh giá trên quyển sách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, thu quyển Vô Tự Thần Thư vào nhẫn trữ vật, rồi lên tiếng.

-Lão bà, chúng ta đã đến Kim Dung Thế Giới, tỉ lệ thời gian ở nơi này là 1:100, tức là nàng sẽ có thể ở lại đây 200 năm mà bên ngoài chỉ mới trải qua 2 năm.

-Ở nơi đây có rất nhiều cao thủ kiếm đạo, nhưng bọn họ chỉ là phạm nhân thôi, nàng có thể cùng bọn họ so chiêu để lĩnh ngộ kiếm đạo, không được phép sử dụng linh lực.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Được rồi phu quân, ta đã biết phải làm thế nào.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn đưa tay xoa đầu nàng rồi nói.

-Như vậy, trước tiên chúng ta sẽ cùng nhau đi hỏi thăm một ít xem hiện tại nơi đây là khoảng thời gian nào, ta sẽ cho nàng biết một ít thông tin về những cao thủ kiếm đạo trong khoảng thời gian này rồi sẽ trở về, chuyện còn lại giao cho nàng được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh không phản đối, nàng cũng cần thêm một chút thời gian để quen với cách sinh hoạt của những người nơi đây, nếu có thêm Lâm Thanh Phong theo làm bạn vài ngày thì còn gì tốt hơn nữa?

Lâm Thanh Phong lúc này mới chú ý tới xung quanh, hắn nhìn thấy một vị nữ tử mang mũ rộng vành, có lớp vải đen che kín khuôn mặt, tay nàng cầm kiếm đồng thời mang theo vẻ thù địch nhìn về phía bọn hắn.

Sau lưng nàng còn có một vị nam tử khuôn mặt trắng bệch đang nằm đó.

Nhìn tổ hợp hai người trước mặt, đầu óc Lâm Thanh Phong nhanh chóng loạn chuyển, tổ hợp hai người kì dị này trong ấn tượng của hắn chỉ có một thôi, vì thế hắn nở nụ cười rồi chấp tay lên tiếng.

-Tại hạ Lâm Thanh Phong, xin hỏi, trước mặt phải chăng chính là Lệnh Hồ thiếu hiệp của phái Hoa Sơn?

Người nam nhân này đúng là Lệnh Hồ Xung, còn vị mỹ nữ bên cạnh hắn chính là Nhậm Doanh Doanh, hiện tại bọn hắn đang cùng nhau lên Thiếu Lâm Tự để xin Phương Chứng cùng Phương Sinh hai vị đại sư trị bệnh cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung hiện tại sắc mặt trắng bệch, hiện tại trong cơ thể hắn chân khí đều rối loạn, nhưng khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi tới mình, mặc dù hiện tại hắn rất mệt nhưng hắn vẫn cố gắng mà trả lời.

-Tại hạ Lệnh Hồ Xung, xin lỗi vì ta không thể xoay người để nhìn huynh, không biết Lâm huynh tìm đến ta là có chuyện gì?

Lâm Thanh Phong cũng không trách Lệnh Hồ Xung, hắn cũng biết được Lệnh Hồ Xung là một chính nhân quân tử, hắn đã từng hứa với Nhậm Doanh Doanh rằng sẽ không xoay người lại nhìn nàng, hiện tại Nhậm Doanh Doanh đang ở phía sau hắn vì thế hắn sẽ không thất hứa.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi trả lời.

-Không sao cả, ta sẽ không để ý, chỉ là ta có chuyện muốn phiền Lệnh Hồ huynh đệ cùng vị nữ hiệp này một chút, sẽ không ảnh hưởng tới hai người.

Lệnh Hồ Xung có chút khó hiểu, hắn cười khổ rồi nói.

-Hiện tại sợ rằng không được, ta thân mang trọng thương, chính ta cũng không biết rằng mình có thể sống được bao lâu, sẽ chẳng giúp gì được cho Lâm huynh.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi nở nụ cười trả lời.

-Lệnh Hồ huynh đệ cứ yên tâm, ngươi sẽ không chết được, nếu các người ở đây cũng có nghĩa là các người đang muốn lên Thiếu Lâm Tự à? Như vậy hai chúng ta sẽ giúp các người lên Thiếu Lâm, đổi lại chỉ cần các người chỉ dẫn một ít kinh nghiệm hành tẩu giang hồ cho lão bà của ta được chứ?

Lệnh Hồ Xung nghe vậy, hắn nở nụ cười gật đầu đồng ý.

-Nếu chỉ như vậy, những ngày sau liền phiền phức Lâm huynh rồi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn đưa tay ra hiệu cho Nam Cung Mị Ảnh tiến tới rồi lên tiếng.

-Lão bà, đây là Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ huynh đệ, lúc trước ta đã từng kể với ngươi.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, nàng khom người xuống một chút rồi lên tiếng.

-Lệnh Hồ công tử, ta là Nam Cung Mị Ảnh, về sau mong công tử chỉ bảo nhiều hơn.

Lệnh Hồ Xung cũng vui vẻ rồi đáp lời.

-Mị Ảnh cô nương, thật xin lỗi hiện tại thân thể bất tiện, tại hạ Lệnh Hồ Xung, còn phía sau lưng là Bà Bà.

Lệnh Hồ Xung vừa nói, thì vừa chỉ tay về Nhậm Doanh Doanh đang đứng ở phía sau.

Nhậm Doanh Doanh vẫn mang theo chiếc mũ rộng vành, nàng khom người xuống một chút coi như là chào hỏi, sau đó nàng lại tìm một chỗ ngồi xuống, cầm theo chiếc đàn mà bắt đầu gảy.

Tình Tâm Chú cất lên, ba người còn lại cũng ngồi xuống yên tĩnh nhắm mắt mà nghe.

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh vẫn thưởng thức tiếng đàn của Nhậm Doanh Doanh.

Một lúc sau, Nhậm Doanh Doanh dừng đàn, nàng nhìn sang hai người Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

-Hiện tại hãy nói đi, hai người các ngươi là ai? Các ngươi muốn gì ở Lệnh Hồ Xung?

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười, hắn đã đoán trước chuyện này sẽ xảy ra nên hắn cũng không ngạc nhiên.

Chỉ sợ rằng trên thế giới này, ngoài Lệnh Hồ Xung cùng bốn tên nào tàn Đào Cốc Tứ Tiên ra, thì ai cũng không tin lý do mà Lâm Thanh Phong đưa ra.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo nụ cười trên mặt rồi trả lời.

-Hai người chúng ta tìm Lệnh Hồ Xung cũng không vì chuyện gì khác, lúc này ngươi cũng đã nghe rồi không phải sao?

Tuy Lâm Thanh Phong giải thích như vậy, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn không tin hắn, nhưng nàng cũng không tìm ra điểm đáng ngờ vì thế nàng lên tiếng.

-Đừng để ta biết được các ngươi có ý đồ xấu với Lệnh Hồ Xung, nếu thật sự như vậy thì các ngươi sẽ chết rất thảm.

Đối với lời uy hiếp của Nhậm Doanh Doanh, Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười trừ mà không trả lời.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Phu quân, chẳng phải ngươi cũng biết đàn sao? Hiện tại ngươi có thể đàn cho bọn ta nghe được chứ? Đã lâu rồi ta không được nghe ngươi đàn đây.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi ngay lập tức gật đầu đồng ý, hiện tại Lệnh Hồ Xung đã ngủ mất, bọn hắn cũng không có việc gì làm, cũng nên thư giãn một chút.

Nhậm Doanh Doanh hai mắt phát sáng nhìn Lâm Thanh Phong, nàng có chút không tin tưởng mà lên tiếng hỏi.

-Ngươi biết đàn sao? Như vậy ngươi hãy lấy chiếc đàn của ta mà sử dụng a, hiện tại các ngươi cũng không có đàn.

Lâm Thanh Phong nhìn Nhậm Doanh Doanh, hắn lắc đầu rồi nói.

-Ta cũng không biết sử dụng đàn cầm, ta sẽ sử dụng một loại đàn khác.

Nhậm Doanh Doanh đang định nói gì đó, thì Lâm Thanh Phong đã nhanh chóng lấy ra cây guitar từ nhẫn trữ vật.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Nhậm Doanh Doanh, Lâm Thanh Phong ngồi xuống một tảng đá, đặt cây đàn lên đùi, sau đó thuần thục điều chỉnh dây đàn.

Nhậm Doanh Doanh có chút không tin tưởng, nàng tới gần Nam Cung Mị Ảnh rồi hỏi nhỏ.

-Phu quân ngươi lấy ra vật gì? Đó thật sự là một cây đàn sao? Ta chưa từng thấy loại đàn nào như vậy a?

Nam Cung Mị Ảnh cũng không giấu diếm, nàng gật đầu rồi trả lời.

-Đó đúng là một loại đàn, phu quân ta gọi nó là đàn Guitar.

Nhậm Doanh Doanh gật đầu, nàng mang theo ánh mắt tò mò tiếp tục nhìn Lâm Thanh Phong.

Điều chỉnh xong dây đàn, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, nhìn về Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh, hần nờ nụ cười rồi bắt đầu đàn.

.....Hết Chương 124....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Ta là thần tiên

Tiếng nhạc đệm êm dịu cất lên, kèm theo đó là giọng hát nhẹ nhàng của Lâm Thanh Phong.

“Từ bao lâu nay, anh cứ mãi cô đơn bơ vơ... Bao lâu rồi, ai đâu hay...”

Lâm Thanh Phong chọn bài hát Ánh Nắng Cửa Anh một bài hát khá nổi tiếng lúc trước mà hần đã từng nghe.

Giai điệu của bài hát này rất nhẹ nhàng, rất dễ dàng để trình diễn, đồng thời cũng mang tới cho người nghe cảm giác thư giãn, vì thế Lâm Thanh Phong chọn nó.

Hần vẫn chú ý khống chế tiếng đàn, để tiếng đàn không ảnh hưởng tới ba người, nhưng tiếng đàn của hần vẫn khiến ba người mê say, Lệnh Hồ Xung đang nằm yên tĩnh ngủ cũng nở nụ cười, hần đang mơ một giấc mơ đẹp.

“Vi em luôn là tia nắng trong anh... Không xa rồi...”

Câu hát cuối cùng của Lâm Thanh Phong vang lên, Nam Cung Mị Ảnh cùng Nhậm Doanh Doanh vẫn chưa tỉnh lại, cả hai đang tưởng tượng về những ngày tháng hạnh phúc nhất.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh tỉnh lại đầu tiên, nàng đỏ mặt xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Lâm Thanh Phong, biểu hiện của nàng khiến Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ.

Nhậm Doanh Doanh cũng tỉnh lại, tuy lúc này nàng tưởng tượng ra những ngày tháng hạnh phúc nhất, nhưng khi tỉnh thì nàng lại thở dài một hơi buồn bã.

Nam Cung Mị Ảnh ngồi cạnh bên, nàng liền chú ý tới biểu hiện của Nhậm Doanh Doanh nên hỏi.

- Vị tỷ tỷ này, tại sao ngươi lại thở dài buồn bã? Tiếng đàn của phu quân không hay sao?

Nhậm Doanh Doanh lắc đầu, nàng nhìn về Lệnh Hồ Xung rồi mang theo một giọng nói buồn bã trả lời.

- Không, hần đàn rất hay, chỉ là ta không biết cho tới khi nào ta và Lệnh Hồ Xung mới có thể ở cùng một chỗ.

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi an ủi nàng.

- Đừng lo lắng, rất nhanh thì hai bọn ngươi sẽ được ở cùng một chỗ.

Dù cho Lâm Thanh Phong an ủi, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn không khá hơn một chút nào, nàng lắc đầu rồi trả lời.

- Trong lòng hần chỉ có một mình tiểu sư muội của hần thôi, ta không có cơ hội.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hần cũng không tiếp tục an ủi nàng, hần biết rằng hiện tại Lệnh Hồ Xung vẫn chưa hết hy vọng đối với Nhạc Linh San, vì thế hần có nói thế nào thì Nhậm Doanh Doanh cũng không tin tưởng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không biết phải làm thế nào để an ủi Nhậm Doanh Doanh, nàng nhìn về Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Phu quân, ngươi có thể đàn tiếp một bài khác để an ủi nàng sao?

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, chuyện tình cảm cho dù là thần cũng không thể nào an ủi được a? Nói chi Lâm Thanh Phong còn không phải thần, hần làm sao có thể làm được?

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một hồi, nhìn thấy cây sáo trên người của Nhậm Doanh Doanh, hai mắt hần nhanh chóng phát sáng, hần đã nghĩ ra cách để cho Nhậm Doanh Doanh hết buồn.

Ý tưởng của hần rất đơn giản, nếu hiện tại nàng có thời gian để buồn rầu, thì hần cứ tìm việc cho nàng làm, chẳng phải khi đó nàng sẽ không còn thời gian để suy nghĩ nhiều sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong liền lên tiếng.

-Không biết ta có thể mượn cây sáo của người sao? Ta có một khúc nhạc muốn thổi cho người nghe, biết đâu sau khi nghe người sẽ cảm thấy khá hơn?

Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt lên nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Phu quân, người lại còn biết thổi sáo? Tại sao lúc trước người không nói?

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, hắn gãi đầu cười khổ rồi giải thích.

-Lúc trước cũng không có sáo mà, chỉ có mỗi cây Guitar không phải sao?

Nam Cung Mị Ảnh nghiêng mặt lại, nàng mang giọng điệu hăm dọa mà nói với Lâm Thanh Phong.

-Mau nói cho ta biết, chàng còn biết chơi những gì? Nếu chàng không nói thì về sau cũng đừng hòng vào phòng.

Lâm Thanh Phong tròn trố mắt, nói đùa cái gì? Về sau bọn hắn ít nhất cũng phải hơn mấy tháng mới được gặp lại, đã vậy còn cấm hắn vào phòng thì làm sao hắn chịu nổi?

Lâm Thanh Phong mồ hôi đầy đầu, hắn nhanh chóng van xin.

-Đừng nha lão bà, ta thật sự chỉ biết thổi một ít sáo và chơi Guitar thôi, còn lại ta không biết gì hết.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn tròn mắt nhìn hắn, một lúc sau nàng nheo mắt lại, hai tay chống hông rồi nói.

-Lần này ta sẽ bỏ qua, nếu còn lần sau nữa thì chàng tự biết đi.

Lâm Thanh Phong như được đại xá, hắn nhanh chóng ôm lấy chân nàng, rồi giả vờ khóc lóc.

-Tạ ơn lão bà, lần sau ta cũng không dám nữa.

Thật sự Nam Cung Mị Ảnh cũng không muốn quản Lâm Thanh Phong có biết nhiều tài nghệ hay không, nàng chỉ muốn hỏi rõ để đề phòng hắn dùng tài nghệ của mình đi tán gái mà thôi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý tới hắn, nàng quay sang nhìn Nhậm Doanh Doanh rồi nói.

-Vị tỷ tỷ này, người có thể cho phu quân ta mượn cây sáo của người được chứ? Biết đâu hắn lại có thể làm người dịu đi nỗi buồn a?

Nhậm Doanh Doanh hiện tại cũng muốn cười, cặp phụ thê trước mắt này khiến nàng rất vui vẻ, những chuyện buồn cũng đã vơi đi phân nửa, vì thế nàng nhanh chóng gật đầu đồng ý rồi đưa cây sáo cho Lâm Thanh Phong.

Cầm lấy cây sáo, Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

-Bài nhạc này, đáng ra là được dùng để hợp tấu Tiêu và Cầm, nhưng hiện tại ở đây chỉ có sáo nên ta chỉ có thể mượn dùng nó độc tấu.

Lâm Thanh Phong nói rồi, hắn đặt cây sáo lên môi và bắt đầu thổi.

Bài hát hắn thổi đó là khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ ở phiên bản phim năm 1996.

(Mình sẽ đặt link ở cuối chương)

Khi Lâm Thanh Phong thổi sáo, thì Lệnh Hồ Xung cũng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, hắn cũng không quay đầu lại mà chỉ nhắm mắt thưởng thức tiếng sáo.

Nhậm Doanh Doanh liền nhíu mày, nàng biết rằng đây là khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ mà Lệnh Hồ Xung đã đưa cho nàng, hiện tại nàng cũng chưa lưu truyền ra ngoài thì làm sao Lâm Thanh Phong có thể biết được?

Vì thế nàng liền mang theo ánh mắt nghi ngờ mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng dừng thổi, hắn nhận ra Lệnh Hồ Xung đã tỉnh vì thế lên tiếng.

-Lệnh Hồ huynh đệ tỉnh rồi?

Lúc này Lệnh Hồ Xung mới mở mắt nở nụ cười mà trả lời.

-Lâm huynh thật sự khiến ta ngạc nhiên, người lại hiểu rõ âm luật, còn biết được khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Lâm Thanh Phong lắc đầu nở nụ cười trả lời.

-Hiểu rõ thì không dám nhận, chỉ là hiểu sơ một chút.

Nhậm Doanh Doanh cau mày nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

-Tại sao ngươi lại biết được khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ?

Nhưng đối với câu hỏi của nàng, Lâm Thanh Phong làm như không nghe thấy, hấn ngẩng đầu nhìn trời rồi lên tiếng.

-Cũng không còn sớm, ta sẽ đi tìm ít củi khô để nhóm lửa, các ngươi cứ chờ ở đây.

Lâm Thanh Phong nói xong thì hấn cũng lập tức đi mất, Nhậm Doanh Doanh có chút tức giận, nàng vẫn đang muốn hỏi rõ vì sao Lâm Thanh Phong lại biết khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ đây.

Nàng cũng không để ý tới Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh mà nhanh chóng đuổi theo Lâm Thanh Phong.

Nam Cung Mị Ảnh đang muốn ngăn cản Nhậm Doanh Doanh, nhưng lại nhìn về Lệnh Hồ Xung đang còn nằm một bên vì thế nàng cũng không đuổi theo.

Lâm Thanh Phong đi được một đoạn, hấn cũng nhận ra Nhậm Doanh Doanh đang đuổi theo hấn, hấn cũng nghĩ ra lý do tại sao nàng lại muốn đuổi theo, nên hấn di chuyển chậm lại để nàng đuổi kịp.

Nhậm Doanh Doanh lúc này cũng đuổi theo tới, thấy Lâm Thanh Phong đã ở trước mặt, lúc này nàng mới dừng lại thở dốc rồi hỏi.

-Ngươi...ngươi...tại sao ngươi lại nhanh như vậy?

Lâm Thanh Phong cũng không quay lại nhìn nàng, hấn chỉ chăm chú tìm củi khô rồi trả lời.

-Hình như lý do ngươi đi theo ta cũng không phải là chuyện này đi?

Lúc này Nhậm Doanh Doanh mới giật mình, nàng hít sâu một hơi lấy lại vẻ mặt nghiêm túc rồi lại đặt câu hỏi.

-Tại sao ngươi lại biết khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ? Là ai cho ngươi biết?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hấn cũng không trả lời nàng mà chỉ hỏi lại một câu.

-Ngươi biết thần tiên sao?

Nhậm Doanh Doanh ngay lập tức mừng rỡ, nàng ngây ngốc nhìn Lâm Thanh Phong, nàng không hiểu hấn đang muốn hỏi gì.

Nhìn Nhậm Doanh Doanh mừng rỡ, Lâm Thanh Phong gãi đầu, sau đó hấn đưa tay lên trước mặt, một viên cầu Rasengan xuất hiện trên tay hấn khiến Nhậm Doanh Doanh chú ý.

Lâm Thanh Phong nhìn qua một gốc cây lớn gần đó rồi tiện tay vứt viên Rasengan vào thân cây.

Nhậm Doanh Doanh khuôn mặt ngây ngốc, nàng vẫn nhìn theo viên cầu Rasengan bay về thân cây.

Viên Rasengan va chạm với thân cây, liền phát ra một tiếng nổ lớn, thân cây lập tức gãy đổ.

Đây là do Lâm Thanh Phong đã hạn chế uy lực của Rasengan, nếu hấn sử dụng toàn bộ sức mạnh của Rasengan thì động tĩnh cũng không chỉ là như vậy, đừng nói tới RasenShuriken.

Nhìn thân cây lớn đã gãy đổ, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hấn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Chính là thần tiên không gì không làm được trong miệng các ngươi.

Nhậm Doanh Doanh sắc mặt trì trệ, tay nàng run run chỉ về Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Ngươi...ngươi...là thần tiên?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Tuy không phải là rất mạnh, nhưng ít ra vẫn được tính là “thần tiên” theo lời nói của các ngươi.

.....Hết Chương 125.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Biện pháp

Nhậm Doanh Doanh hai mắt phát sáng, nàng nhanh chóng gỡ xuống chiếc mũ rộng vành, sau đó nàng quỳ gối, đập đầu trước mặt Lâm Thanh Phong cầu xin.

-Lâm Thần Tiên, xin người mau cứu Lệnh Hồ Xung, cho dù ngài bắt ta làm trâu làm ngựa thì ta cũng cam lòng.

Lâm Thanh Phong mừng bức, tại sao lại nói qua vấn đề này rồi? Hắn chỉ muốn lừa nàng một chút để nàng không cần tiếp tục nghi ngờ thôi, bảo tên “thần tiên” như hắn chữa cho Lệnh Hồ Xung thì làm sao hắn chữa được?

Nhậm Doanh Doanh vẫn cúi đầu, nàng không nhận ra vẻ mặt xoắn xýt của Lâm Thanh Phong, nàng vẫn ôm hy vọng chờ đợi hắn.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười khổ, lần này thật sự muốn tiến cũng không được mà muốn lùi cũng không xong a.

Nhưng lúc này, Lâm Thanh Phong lại phát hiện rằng có người đang tới gần, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng đúng là có hai người đang tới đây, suy nghĩ một chút hắn liền đoán được đó là Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung.

Nhậm Doanh Doanh đầu óc của nàng hiện tại triệt để loạn, nàng không để ý xung quanh mà chỉ chăm chú chờ đợi câu trả lời của Lâm Thanh Phong nên cũng không phát hiện rằng có người tới.

Như tóm được cọng rom cứu mạng, đầu óc Lâm Thanh Phong nhanh chóng loạn chuyển, sau đó hắn mang theo vẻ mặt lạnh tanh lên tiếng hỏi.

-Người nói là thật sao? Chỉ cần ta chữa trị cho Lệnh Hồ Xung thì việc gì người cũng chấp nhận?

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung lúc này cũng tới gần, hai người cũng nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong.

Lệnh Hồ Xung liền muốn bước ra ngăn cản, nhưng Nam Cung Mị Ảnh lại kéo tay hắn lại, đồng thời ra hiệu cho hắn im lặng mà lắng nghe.

Nam Cung Mị Ảnh cũng đoán được ý đồ của Lâm Thanh Phong, nàng cũng rất muốn nhìn xem biểu hiện của Lệnh Hồ Xung sẽ thế nào, vì thế nàng liền phối hợp với Lâm Thanh Phong... diễn kịch.

Nhậm Doanh Doanh ngẩng đầu, hai mắt nàng vẫn nhìn vào Lâm Thanh Phong rồi kiên định trả lời.

-Thật sự, chỉ cần ngài có thể chữa khỏi cho Lệnh Hồ Xung, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng chấp nhận.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, hắn lại tiếp tục hỏi.

-Người có từng nghĩ tới, với tính cách của Lệnh Hồ Xung, hắn sẽ không chấp nhận người hy sinh chính bản thân mình để ta chữa trị cho hắn sao?

-Ta có thể giấu hắn chuyện này, nhưng sau khi hắn được ta chữa trị, hắn sẽ trở về bên cạnh sư muội của hắn, cũng đâu quan tâm tới người, như vậy người vẫn chấp nhận hy sinh vì hắn sao?

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây, hắn liền nhin không nổi, hắn liền muốn tiến tới, nhưng ngay lập tức hắn đã bị Nam Cung Mị Ảnh khống chế lại, nàng nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai hắn.

-Cứ im lặng mà nghe, rồi sau đó người cứ tự mình quyết định.

Nhậm Doanh Doanh suy nghĩ một chút, sau đó nàng cắn răng lên tiếng.

-Ta đã quyết định, xin Lâm thần tiên thành toàn cho ta.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, sau đó lại tiếp tục hỏi.

-Người thân là thánh cô của Hắc Mộc Nhai, tại sao lại phải hy sinh bản thân mình vì một tên tiểu tử như Lệnh Hồ Xung đâu?

-Mặc dù tính tình hắn tự do phóng khoáng rất được nhiều người yêu thích, nhưng hắn lại ham uống rượu, đánh bạc, lại còn là một tên nghèo, như vậy người vẫn sẵn sàng hy sinh vì hắn sao?

Tuy Lâm Thanh Phong nói như vậy, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn không thay đổi quyết định, nàng một lần nữa cúi đầu rồi lên tiếng.

-Ta không quan tâm người khác nghĩ sao về hắn, nhưng chỉ cần ta cảm thấy ta có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy cho hắn sống sót là tốt rồi, xin Lâm thần tiên thành toàn cho ta.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn rất hài lòng với câu trả lời này của Nhậm Doanh Doanh, hắn liếc mắt về phía Nam Cung Mị Ảnh ra hiệu cho nàng thả Lệnh Hồ Xung, sau đó lại nhìn Nhậm Doanh Doanh, chỉ tay sang một phía rồi nói.

-Chuyện người muốn âm thầm hy sinh cho hắn thì ta có thể giúp người giấu hắn, nhưng hiện tại hắn đã nghe thấy hết rồi, ta nghĩ rằng hắn cũng có quyền quyết định đúng không?

Nhậm Doanh Doanh vẻ mặt mộng bức mà nhìn về hướng Lâm Thanh Phong chỉ tay, chỉ thấy Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh đã đứng đó từ lúc nào rồi.

Nhậm Doanh Doanh liền tức giận, nàng rút ra thanh kiếm đang cầm trong tay, sau đó lại nhìn Lâm Thanh Phong rồi hét lớn.

-Người không giữ lời hứa.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, sau đó hắn nở nụ cười nhìn Nhậm Doanh Doanh trả lời.

-Không phải đâu, ta đã hứa rằng ta không nói cho hắn biết, còn đây là hắn tự nghe được không phải sao? Nỗi này ta không cố, người cứ đi mà nói chuyện với hắn, ta cùng lão bà đi tìm cùi đốt đây.

Lâm Thanh Phong nói xong thì liền đi tới nắm tay Nam Cung Mị Ảnh rồi cùng nhau tung tăng bỏ đi, để lại Nhậm Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung hai mặt nhìn theo.

...

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đi được một đoạn khuất khỏi tầm mắt của hai người Lệnh Hồ Xung thì cũng dừng lại, Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Phu quân, người làm vậy ổn không?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn ghé sát tai nàng rồi nói nhỏ.

-Thật sự ta cũng không biết, nhưng với tính cách của hai người đó, ta tin tưởng rằng bọn hắn cuối cùng cũng chấp nhận đến với nhau thôi.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu rồi cũng không nói gì nữa, nàng tiếp tục theo sau Lâm Thanh Phong thu nhặt cùi.

Một lúc sau, hai người trở về, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh vẫn ở đó chờ bọn họ.

Khi thấy Lâm Thanh Phong trở về, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh ngay lập tức quỳ xuống, Lệnh Hồ Xung lên tiếng.

-Lâm huynh, hai người bọn ta quyết định rằng, đời này chúng ta sẽ không xa rời nhau nữa, phiền phức Lâm huynh chữa dứt bệnh cho ta, chúng ta sẽ đồng thời làm trâu làm ngựa cho huynh, có chết cũng không chối từ.

Khuôn mặt Lâm Thanh Phong lập tức mộng bức, hai con hàng này thật sự tin hắn có thể chữa bệnh sao? Còn nữa, tại sao bọn hắn lại đốt cháy giai đoạn nhanh như vậy? Chẳng phải hắn vừa rồi đi không lâu sao?

Nam Cung Mị Ảnh cũng mộng bức, sau đó nàng lại ôm bụng cười, nàng cũng biết rằng Lâm Thanh Phong lần này thật sự chơi lớn.

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Đầu tiên, ta chúc mừng hai người đã quyết định kết làm phu thê, nhưng hiện tại thật sự ta cũng không có gì để làm quà mừng, thật sự có lỗi.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời nở nụ cười, bọn hắn rất vui mừng vì Lâm Thanh Phong là người đầu tiên chúc mừng bọn hắn.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn lại ho ra một tiếng rồi tiếp tục nói.

-Còn điều thứ hai, ta sẽ không chữa bệnh cho các người, bởi vì ta không biết cách chữa.

Nụ cười trên mặt Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh lập tức cứng đờ, Nhậm Doanh Doanh tức giận, nàng nhanh chóng rút kiếm chỉ vào Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Người lại gạt bọn ta?

Nhưng cũng ngay lúc này, Lệnh Hồ Xung lại đưa tay ngăn cản nàng, hắn nở nụ cười khổ rồi nói.

-Doanh Doanh dừng tay, ta biết bệnh trong người ta khó chữa, Lâm huynh không chữa được đó là chuyện rất bình thường.

-Còn nữa, hôm nay là ngày vui của chúng ta, chúng ta cũng không nên động kiếm với hai vị khách mời duy nhất đúng không?

Nhậm Doanh Doanh lúc này mới buông kiếm xuống, nhưng nàng vẫn tức giận nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, tính tình Nhậm Doanh Doanh lúc này thật sự rất hung ác, hờ một chút là động tay động chân, về sau phải để Lệnh Hồ Xung tự mình dạy dỗ lại nàng thôi.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

-Tuy rằng ta không thể chữa bệnh, nhưng ta biết cách chữa a, ta sẽ chỉ dẫn các ngươi đi tìm cách chữa là được rồi.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đều nhìn về Lâm Thanh Phong, Lệnh Hồ Xung ngay lập tức hỏi.

-Thật sao Lâm huynh? Ngươi thật sự biết cách chữa?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu, xem như là trả lời câu hỏi này.

Nhậm Doanh Doanh có chút không tin tưởng, nàng hừ lạnh một cái rồi lên tiếng.

-Lần này, nếu ta biết ngươi lại lừa bọn ta, dù cho Xung ca có ngăn cản thì ta cũng giết ngươi.

Lâm Thanh Phong lại cười khổ, hắn không biết phải làm thế nào với Nhậm Doanh Doanh, hắn lại ho một tiếng rồi hỏi.

-Theo ta biết, bệnh của Lệnh Hồ huynh đệ là do trong cơ thể có nhiều loại chân khí đầu đá nhau đúng không?

Nghe xong câu hỏi này, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời gật đầu xác nhận.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi nói ra biện pháp.

-Như vậy biện pháp của ta rất đơn giản, nếu những đường chân khí ấy đuổi không đi, tại sao ngươi không trực tiếp đem chúng chuyển hóa thành chân khí của ngươi? Chẳng phải lúc đó ngươi sẽ khỏi bệnh sao?

Lệnh Hồ Xung thì mặt mọng bức, chân khí của người khác cũng có thể để bản thân sử dụng sao? Từ nhỏ tới giờ hắn vẫn chưa nghe biện pháp này đâu?

Nhậm Doanh Doanh thì khác, khi nghe Lâm Thanh Phong nói ra biện pháp này, nàng liền liên tưởng tới một người, nàng liền trầm mặc.

Nhìn biểu hiện của Nhậm Doanh Doanh thì Lâm Thanh Phong đã biết được nàng đã nghĩ tới Nhậm Ngã Hành, hắn nở nụ cười rồi nói.

-Các ngươi có thể đi tìm Nhậm Ngã Hành a, Hấp Tinh Đại Pháp của hắn có thể hút lấy chân khí của người khác chuyển hóa thành của mình, sau khi học xong thì Lệnh Hồ huynh đệ ngươi lập tức khỏi bệnh rồi.

.....Hết Chương 126....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Quyết định của lệnh hồ xung

Nghe xong lời nói của Lâm Thanh Phong, Nhậm Doanh Doanh lập tức hét lên.

-Không thể nào, phụ thân của ta đã chết từ lâu, làm sao có thể bảo hắn truyền thụ Hấp Tinh Đại Pháp cho Xung ca?

Lệnh Hồ Xung nghe xong thì kinh ngạc nhìn về Nhậm Doanh Doanh, còn Lâm Thanh Phong thì cười nhẹ một cái rồi trả lời.

-Ngươi đã từng thấy thi thể của hắn sao?

Lời này của Lâm Thanh Phong ngay lập tức khiến Nhậm Doanh Doanh á khẩu không trả lời được, đúng là nàng chưa từng nhìn thấy thi thể của phụ thân nàng, vì thế nàng nhanh chóng hỏi.

-Như vậy, ý ngươi là ngươi biết phụ thân ta hiện tại đang ở đâu?

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi gật đầu trả lời.

-Dĩ nhiên, hắn đang bị giam trong một căn mật thất dưới đáy Tây Hồ, nhưng hiện tại các ngươi cũng đừng vội tìm hắn mà hãy tới Thiếu Lâm Tự ở một

khoảng thời gian rồi lại đi tìm, khi đó sẽ có người giúp các người cứu hân ra.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh tìm thấy hi vọng, ánh mắt hai người đều sáng lên, mặc dù bọn hân không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại muốn bọn hân tới Thiếu Lâm Tự, nhưng điều đó không quan trọng.

Lâm Thanh Phong cũng không quản bọn hân vui mừng, hân đi tới một phía rồi bắt đầu cùng Nam Cung Mị Ảnh nhóm lửa nấu nướng.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong đã nấu xong thức ăn, hân nhanh chóng lấy ra một cái bàn cùng vài hũ rượu từ nhẫn trữ vật mà lúc trước đã nhờ Bạch Dạ chuẩn bị trước khi tiến về Dragonball thế giới.

Nhưng sau khi tới Dragonball thế giới thì hân cũng không có cơ hội dùng, những thứ này đặt trong nhẫn trữ vật cũng không bị hư, vì thế hân lấy ra để chúc mừng Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh có chút ngạc nhiên, nhưng khi nghĩ tới Lâm Thanh Phong là thần tiên thì bọn hân cũng không còn ngạc nhiên nữa.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Đêm nay là ngày vui của hai người, ta cũng chỉ có thể làm được như vậy để chúc mừng, thật sự có lỗi.

Lệnh Hồ Xung ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn Nhậm Doanh Doanh khiến nàng đỏ mặt cúi đầu, sau đó hân lại nở nụ cười nhìn Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Lâm huynh cũng đừng nói vậy, hai người chúng ta đến với nhau cũng nhờ có huynh đây, còn nữa, ở nơi thâm sơn cùng cốc thế này, huynh có thể chuẩn bị cho chúng ta một bữa tiệc như thế này là tốt lắm rồi.

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười, hân lấy ra hai chén nhỏ, rót đầy rượu rồi đưa cho Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh rồi nói.

-Cũng đừng nói những chuyện như vậy nữa, hai người mau uống hai chén rượu giao bôi a, sau này cả hai chính thức là phu thê rồi.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh hai người cũng không từ chối, bọn hân nhận lấy hai chén rượu rồi cùng nhau uống rượu giao bôi.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại quên mất một điều, bọn hân là tu sĩ, rượu mà Bạch Dạ chuẩn bị tất nhiên chỉ dành cho tu sĩ uống, bên trong đương nhiên có chứa linh khí, mặc dù không nhiều lắm nhưng đưa cho phạm nhân như Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh thì hai người bọn hân làm sao có thể chịu nổi?

Cũng chính vì thế, sau khi hai người Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh vừa uống xong, khuôn mặt hai người nhanh chóng đỏ lên, Lệnh Hồ Xung nhanh chóng gục xuống bàn.

Biểu hiện của hai người bọn hân khiến Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều giật mình.

Lệnh Hồ Xung miệng lười khô khốc, hân khó khăn nói lên từng chữ.

-Lâm...huynh..., thân thể ta... nóng quá... chân khí... không khống chế nổi...sắp bạo thể...

Lệnh Hồ Xung đã như vậy, thì Nhậm Doanh Doanh cũng không khá hơn tí nào, hiện tại cả hai người đều trong tình trạng linh khí dư thừa, đều sắp bạo thể tới nơi rồi.

Lâm Thanh Phong cũng rói lên, hân quay sang nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi hỏi.

-Tại sao bọn hân lại như vậy?

Nam Cung Mị Ảnh nhú mày, bởi vì hai chén rượu lúc nãy cũng không phải do nàng đưa cho Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh nên lúc này nàng bình tĩnh hơn Lâm Thanh Phong nhiều.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn về bình rượu một lúc, sau đó nàng nhanh chóng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nàng liền lấy ra hai quyển Luyện Khí Quyết đưa đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh rồi lên tiếng.

-Mau vận chuyển linh khí trong cơ thể theo trong sách, nếu không hai người sẽ bạo thể thật.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh thật sự sợ, bọn hân cắn răng cố gắng đọc Luyện Khí Quyết rồi ngồi xuống nhắm mắt bắt đầu vận chuyển linh khí trong cơ thể theo nội dung tàng một.

Một lúc sau, linh khí trong cơ thể hai người bọn hân cũng dần dần được luyện hóa thành Linh Lực, hai người bọn hân cũng không còn cảm giác muốn bạo thể, đều ngồi yên tĩnh luyện hóa hết số linh khí trong cơ thể.

Nhìn biểu hiện của bọn hân lúc này, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh mới thở ra một hơi, cũng không cần Nam Cung Mị Ảnh giải thích gì thì Lâm Thanh Phong cũng đã hiểu ra mọi chuyện.

Lần này thật sự chơi lớn, Lâm Thanh Phong không nói gì mà chỉ yên lặng nhìn về hai người Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh rồi trầm tư suy nghĩ.

-Không biết tình trạng của hai người Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh sau khi trở thành tu sĩ sẽ như thế nào?

-Bọn hần đồng thời mang theo Chân Khí cùng Linh Lực trong cơ thể, không biết đan điền của bọn hần có chứa đựng nổi hay không?

....Một đêm yên tĩnh....

Trời vừa sáng, Nam Cung Mị Ảnh lại đi sang một bên tiếp tục luyện tập Vô Cực Kiếm Pháp, còn Lâm Thanh Phong thì vẫn ngồi xem xét tình hình của Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh.

Lâm Thanh Phong để ý tới từng chi tiết nhỏ trong cơ thể hai người, hần liền nhận ra Linh Lực cùng Chân Khí trong cơ thể hai người bắt đầu có dấu hiệu bài xích lẫn nhau, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn gây hại cho hai người.

Điều này khiến hần cảm thấy thật sự đau đầu.

Chỉ một lúc thì Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh hai người, đều đồng thời mở mắt, hiện tại bọn hần đều đạt tới Luyện Khí tầng 1.

Mặc dù linh khí trong cơ thể còn rất nhiều, nhưng hiện tại bọn hần đã có thể dùng linh lực khống chế chúng, không để chúng làm loạn.

Với tình trạng hiện tại của hai người, Lâm Thanh Phong có thể xác định rằng, chỉ cần hai người luyện hóa hết những linh khí còn lại trong cơ thể thì có thể đạt tới luyện khí tầng 2.

Lâm Thanh Phong cũng đã phát hiện bọn hần tỉnh lại, hần thở dài một hơi rồi lên tiếng.

-Thật xin lỗi hai người, cũng vì ta mà hai người lại trở nên như vậy.

Lệnh Hồ Xung có chút không hiểu, hần mới hỏi lại.

-Đừng a Lâm huynh, mặc dù ta không biết đêm qua chúng ta xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi học theo quyển sách mà Mị Ảnh cô nương đã đưa, hiện tại chúng ta rất tốt không phải sao?

Lệnh Hồ Xung tính tình phóng khoáng, mặc dù vừa trải qua nguy hiểm nhưng hiện tại lại không sao, vì thế hần sẵn sàng bỏ qua tất cả, mặc dù biết vậy nhưng Lâm Thanh Phong lắc đầu thở dài rồi mới giải thích.

-Ta muốn cho hai người biết rõ một chuyện, ta cùng lão bà cũng không phải người thuộc thế giới này, bọn ta là tu sĩ, chỉ vì một ít chuyện nên mới tới đây cũng không có khả năng ở lại đây lâu.

Đối với lời nói của Lâm Thanh Phong, Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đều không có một điểm bất ngờ nào, trong ấn tượng của bọn hần, Lâm Thanh Phong là thần tiên, đương nhiên sẽ trở về tiên giới không thể ở lại phàm gian lâu.

Lệnh Hồ Xung lại nở nụ cười rồi trả lời.

-Lâm huynh, chuyện ngươi là thần tiên thì Doanh Doanh đã kể cho ta rồi, ngươi cũng đâu cần nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy?

Nhưng Lâm Thanh Phong lại lắc đầu rồi tiếp tục giải thích.

-Không, chuyện ta muốn nói sẽ liên quan tới bọn ngươi, ta sẽ để bọn ngươi quyết định.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh hai mặt nhìn nhau, sau đó cả hai người cùng nghiêm túc mà nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong thấy hai người đã nghiêm túc lại thì tiếp tục nói.

-Thứ rượu hôm qua bọn ngươi uống, là rượu mà thường ngày bọn ta uống, trong đó có chứa một thứ gọi là Linh Khí.

-Linh Khí là thứ cần thiết cho tu sĩ bọn ta tu luyện, còn các ngươi chỉ là phàm nhân, vì thế các ngươi không chịu nổi lượng Linh Khí đó, cũng vì vậy mà đêm qua các ngươi gần như đã muốn bạo thể rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe xong, hần gật đầu rồi hỏi lại.

-Nhưng chẳng phải hiện tại bọn ta đã tốt rồi sao? Ta cảm thấy cơ thể ta rất khỏe mạnh a? Ngoài việc phải áp chế Linh Khí trong cơ thể thì tất cả đều tốt.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hần thở ra một hơi rồi giải thích.

-Hôm qua chỉ vì quá gấp rút, nên Mị Ảnh đã đưa hai người công pháp nhập môn làm tu sĩ, để hai người có thể chuyển hóa Linh Khí thành Linh Lực, hiện tại hai người đều đạt tới Luyện Khí tầng 1, cũng tức là hai người đã chính thức trở thành tu sĩ.

-Nhưng điều mà ta muốn hai người phải suy nghĩ đó là, hai người có muốn tiếp tục đi trên con đường này hay không?

-Nếu hai người muốn tiếp tục, thì ta sẽ tìm cách đưa hai người tới thế giới của bọn ta, ở nơi đó hai người có dư thừa linh khí để tu luyện đạt tới đẳng cấp cao hơn.

-Còn nếu hai người không muốn, thì hiện tại ta sẽ phế hết tu vi của hai người, để hai người trở lại thành phàm nhân, nhưng đồng nghĩa với việc ta sẽ phá hủy đan điền của hai người, hai người sẽ mất hết chân khí, chỉ có thể là một người bình thường, về sau cũng không tu luyện được nữa.

....Hết Chương 127....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời giật mình, hai người mang theo vẻ mặt không hiểu thấu mà nhìn Lâm Thanh Phong, bọn hắn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại nghiêm trọng hóa vấn đề này như vậy.

Nhìn vẻ mặt của hai người, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi giải thích.

-Từ đêm qua tới hiện tại, ta đã quan sát rất kỹ động tĩnh trong cơ thể hai người, ta phát hiện ra Chân Khí cùng Linh Lực trong cơ thể hai người bắt đầu bài xích lẫn nhau.

-Hiện tại tuy rằng bài xích rất yếu ớt, nhưng đó là do hai người vừa đạt tới Luyện Khí tầng 1, Linh Lực cùng Chân Khí đều ở trạng thái cân bằng, về sau khi hai người tiếp tục tu luyện thì lực bài xích sẽ càng ngày càng lớn.

-Nếu hai người tiếp tục tu luyện Chân Khí, ta tin chắc rằng hai người chỉ có một con đường chết mà thôi, bởi vì Linh Lực mạnh hơn Chân Khí nhiều lắm, Chân Khí sẽ không thể nào áp chế được Linh Lực, khi đó hai người sẽ bị bài xích dẫn tới bạo thể.

-Nếu như hai người muốn tiếp tục tu luyện trở thành tu sĩ thì sẽ không xảy ra tình trạng này, khi hai người đạt tu vi cao hơn thì cơ thể đồng thời sẽ được cường hóa, có thể chịu đựng được hiện tượng bài xích.

-Tới một khi Linh Lực mạnh hơn Chân Khí, thì khi đó Linh Lực sẽ dễ dàng áp chế được Chân Khí, đồng thời đẩy hết Chân Khí trong cơ thể hai người ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đều mang theo vẻ mặt kinh dị mà nhìn nhau, lượng tin tức mà Lâm Thanh Phong nói cho bọn hắn thật sự quá lớn, bọn hắn vẫn chưa thể tiếp nhận được.

Lâm Thanh Phong lại thở dài ra một hơi rồi nói tiếp.

-Cũng chính vì vậy mà ta muốn hai người phải suy nghĩ thật kỹ, vì chuyện này có liên hệ tới tương lai của chính bản thân hai người, ta sẽ không ép buộc hai người.

-Hiện tại hai người đã là Luyện Khí tầng 1, như vậy hai người đều có thể sử dụng tinh thần lực để xem xét tình trạng cơ thể hiện tại, hai người cứ thử nhìn xem, sau đó rồi hãy tự mình quyết định.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đều trầm mặc, bọn hắn yên lặng dùng tinh thần lực để xem xét tình trạng trong đan điền, sau đó đều đồng thời thở dài một hơi, cộng thêm lời giải thích của Lâm Thanh Phong thì bọn hắn đều thấy đau đầu.

Nhậm Doanh Doanh trầm mặc một lúc, nàng nhìn sang Lệnh Hồ Xung rồi lên tiếng.

-Ta đã là người của Xung ca thì ta sẽ nghe theo Xung ca, Xung ca đi đâu ta sẽ theo đó.

Nghe xong lời này thì Lệnh Hồ Xung thở dài một hơi, hắn nhìn sang Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Hiện tại, ta vẫn chưa có được câu trả lời, Lâm huynh có thể cho ta thêm thời gian để suy nghĩ được chứ?

Đối với câu trả lời của Lệnh Hồ Xung, Lâm Thanh Phong cũng không có gì ngạc nhiên, hắn biết hiện tại Lệnh Hồ Xung vẫn còn có việc cần phải làm, vì thế hắn nở nụ cười rồi nói.

-Không sao cả, về sau Mị Ảnh sẽ còn ở lại đây, thời gian để hai người suy nghĩ vẫn còn rất nhiều, khi nào hai người đã quyết định xong thì cứ nói với nàng, khi đó nàng sẽ dẫn theo hai người cùng nhau rời đi.

Lệnh Hồ Xung lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn vẫn còn có sự phụ cùng sư nương ở đây, hai người đã nuôi hắn từ nhỏ, hắn xem hai người như cha mẹ, khi nào chưa báo đáp được hai người thì hắn vẫn không thể rời đi được, còn có phụ thân của Nhậm Doanh Doanh còn chờ đợi bọn hắn cứu ra đây.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng việc luyện kiếm, nàng vui vẻ chạy tới bên cạnh ba người rồi lên tiếng.

- Cũng đừng nghĩ những chuyện đó a, hai người lúc này đã trở thành tu sĩ rồi, hiện tại hai người thử sử dụng Linh Lực luận bàn với nhau xem sao?

Lâm Thanh Phong lúc này cũng nở nụ cười, hắn gật đầu rồi nói.

- Đúng a, hiện tại hai người cứ sử dụng Linh Lực mà luận bàn, Lệnh Hồ huynh đệ cũng không cần sợ là không thể xài Chân Khí, đạt tới luyện khí tầng 1 thì cơ thể của huynh cũng không còn cảm thấy mệt mỏi vì những đường chân khí kia loạn chuyển động không?

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh hai mặt nhìn nhau, sau đó hai người đồng thời gật đầu chấp nhận, hai người cảm lấy kiếm, sau đó đi tới một bên bắt đầu luận bàn.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên quan sát, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

- Lão bà, nàng hãy quan sát kỹ bọn họ, nhất là Lệnh Hồ huynh đệ, Độc Cô Cửu Kiếm của hắn rất mạnh đấy.

Không cần Lâm Thanh Phong nói, Nam Cung Mị Ảnh cũng tập trung chú ý vào từng đường kiếm của Lệnh Hồ Xung, một lúc sau nàng cũng than thở.

- Thật sự, Lệnh Hồ công tử thật sự rất mạnh, nếu là ta thì ta cũng gặp khó khăn.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, biểu hiện lúc này của Nam Cung Mị Ảnh mới đúng là thứ mà hắn muốn, Lệnh Hồ Xung càng mạnh thì khi Nam Cung Mị Ảnh luận bàn với hắn mới học hỏi được nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

Trận luận bàn của Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh rốt cục cũng kết thúc, kết quả là Nhậm Doanh Doanh đã thua, Lệnh Hồ Xung dừng tay, hắn thu kiếm lại rồi nhanh chóng tiến tới đỡ Nhậm Doanh Doanh đứng dậy.

Lúc này Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn vỗ tay rồi lên tiếng.

- Độc Cô Cửu Kiếm của Lệnh Hồ huynh đệ đúng là danh bất hư truyền, nhưng ta thấy ngươi vẫn chưa đủ mạnh đâu.

Lệnh Hồ Xung chấp tay nở nụ cười rồi lên tiếng.

- Lâm huynh có đôi mắt thật tinh tường, đúng rằng Độc Cô Cửu Kiếm của ta còn có nhiều thiếu sót, mong Lâm huynh chỉ giáo.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi trả lời.

- Không, thật sự Độc Cô Cửu Kiếm của ngươi hiện tại đã đánh rất tốt rồi, nhưng cái ngươi thiếu đó chính là thuần thực nó, cho tới khi nào ngươi có thể không suy nghĩ gì mà ngay lập tức ra chiêu, thì khi đó ngươi mới chính thức trở nên mạnh mẽ.

- Sẵn đây ta có thể đề cử một người, người đó có thể cùng ngươi so chiêu, tới khi ngươi thuần thực Độc Cô Cửu Kiếm là tốt rồi.

Lệnh Hồ Xung hai mắt phát sáng, hắn nhanh chóng nhìn về Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Thật sao Lâm huynh? Huynh mau cho ta biết, người đó là ai?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn cũng không nói gì mà đi tới bên cạnh Nhậm Doanh Doanh rồi lên tiếng.

- Nhậm cô nương, xin phép ngươi cho ta mượn thanh kiếm dùng một chút.

Nhậm Doanh Doanh có chút không hiểu thấu, nhưng nàng vẫn đưa thanh kiếm cho Lâm Thanh Phong.

Cầm trên tay thanh kiếm, Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu với nàng, sau đó hắn quay sang nhìn Nam Cung Mị Ảnh, ném thanh kiếm cho nàng rồi lên tiếng.

- Lão bà, hãy thử sức với Lệnh Hồ huynh đệ một chút, nhưng nhớ rằng chỉ nên so chiêu thức, cũng đừng sử dụng linh lực a.

Nam Cung Mị Ảnh tiếp nhận lấy thanh kiếm, nàng mỉm cười rồi nhanh chóng bước tới trước mặt Lệnh Hồ Xung, nàng nhìn Lệnh Hồ Xung rồi lên tiếng.

- Lệnh Hồ công tử, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Lệnh Hồ Xung hai mắt cũng sáng lên, hắn hai tay ôm quyền với Nam Cung Mị Ảnh rồi lên tiếng.

- Mị Ảnh cô nương khách khí rồi.

Lệnh Hồ Xung nói xong, thì hai người tay cầm kiếm, bắt đầu xông vào nhau.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hần đứng bên ngoài cùng Nhậm Doanh Doanh quan sát trận đấu của hai người.

Lệnh Hồ Xung mặc dù học được Độc Cô Cửu Kiếm, nhưng khi hần luận bàn với Nam Cung Mị Ảnh thì hần liền gặp khó khăn, nên nhớ Nam Cung Mị Ảnh ngày thường luyện kiếm cũng không phải cầm những thanh kiếm bình thường.

Thanh kiếm nàng sử dụng khi tập luyện là Hắc Thiết Kiếm, sức nặng của nó không phải chuyện đùa, Nam Cung Mị Ảnh đã quen với sức nặng của nó, hiện tại nàng lại cầm một thanh kiếm bình thường, vì thế tốc độ xuất kiếm của nàng rất nhanh.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không dùng toàn lực, nàng muốn Lệnh Hồ Xung nhanh chóng thích ứng với tốc độ hiện tại của nàng, đồng thời nàng cũng muốn có thêm kinh nghiệm chiến đấu, vì thế nàng không muốn trận luận bàn này kết thúc quá nhanh.

Tuy vậy nhưng Lệnh Hồ Xung vẫn chảy đầy mồ hôi, hần không ngờ rằng tốc độ xuất kiếm của Nam Cung Mị Ảnh lại nhanh như vậy, nhưng hần cũng rất nhanh chóng thích ứng với tốc độ xuất kiếm của Nam Cung Mị Ảnh.

Nhậm Doanh Doanh tròn mắt há mồm, nàng không ngờ rằng Nam Cung Mị Ảnh lại mạnh mẽ được như vậy, nàng lại nhanh chóng nhận ra khoảng cách của chính nàng cùng Lệnh Hồ Xung, nàng không muốn trở thành gánh nặng, nàng muốn bản thân nàng mạnh mẽ hơn.

Nhậm Doanh Doanh hai tay nắm chặt, nàng quay sang nhìn Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Lâm công tử, xin công tử giúp ta trở nên mạnh mẽ.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt cứng đờ, con hàng này lại nghĩ đi đâu rồi? Bảo hần giúp đỡ trở nên mạnh mẽ hơn? Bản thân hần còn lo chưa xong, thì làm sao hần giúp được người khác?

Nhậm Doanh Doanh vẫn nhìn về Lâm Thanh Phong, nàng vẫn chờ đợi câu trả lời từ hần.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hần hít sâu một hơi rồi trả lời nàng.

-Chuyện này ta không thể giúp ngươi được, ngươi phải tự nhờ vào chính mình đi thôi, muốn trở nên mạnh mẽ cũng không thể mãi nhờ ngoại lực, mà phải dựa vào chính bản thân ngươi.

....Hết chương 128....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Nửa bước Kiếm Tâm

Nhậm Doanh Doanh có chút thất vọng, nàng cúi đầu nhìn xuống đất mà không nói gì.

Nhìn biểu hiện của nàng, Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi rồi lên tiếng hỏi.

-Ngươi có biết tại sao Lệnh Hồ Xung vẫn chưa cho ta câu trả lời chính xác, mà hần lại bảo ta cho hần thêm thời gian hay không?

Nhậm Doanh Doanh lúc này mang theo vẻ mặt ngờ ngác mà nhìn Lâm Thanh Phong, nàng vẫn không biết tại sao Lệnh Hồ Xung lại muốn Lâm Thanh Phong cho hần thêm thời gian để suy nghĩ.

Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi tự mình giải thích cho nàng hiểu.

-Với tính cách của Lệnh Hồ Xung, nếu không phải do ngươi thì ngay lúc ta vừa dứt câu hỏi, thì hần sẽ ngay lập tức từ chối.

-Hần chỉ muốn sống một cuộc sống tiêu dao tự tại, là cao thủ cũng tốt, hay là người bình thường cũng tốt, những thứ đó đối với hần không quan trọng.

-Lý do hần muốn ta cho hần thêm thời gian suy nghĩ, chính là bởi vì ngươi.

Nhậm Doanh Doanh có chút giật mình, nàng không ngờ Lệnh Hồ Xung lại có thể suy nghĩ vì nàng như vậy, nàng đỏ mặt cúi đầu, trong lòng nàng có chút ngọt ngào.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hần đưa mắt nhìn về phía Lệnh Hồ Xung rồi tiếp tục nói.

-Lệnh Hồ Xung hẳn từ nhỏ chỉ là một cô nhi, ngoài sư phụ, sư nương cùng tiểu sư muội ba người, thì hiện tại có thêm người là người thân của hắn, vì thế hắn phải suy nghĩ tới người.

-Bởi hắn nhìn ra được, chính người muốn tiếp tục tu luyện trở tu sĩ, thế nên hắn phải suy nghĩ thêm trước khi đưa ra câu trả lời.

-Thế giới của tu sĩ không phải chỉ tràn đầy một màu hồng, thật ra nó còn nguy hiểm hơn giang hồ hiện tại, đó là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh làm vua, kẻ yếu chỉ có thể bị ức hiếp.

-Cũng vì nhận ra điểm này từ sớm nên Lệnh Hồ Xung hẳn muốn có thêm thời gian để trở nên mạnh mẽ hơn, khi đó hắn mới có thể bảo hộ người.

Nhậm Doanh Doanh hít sâu một hơi, sau khi nghe Lâm Thanh Phong giải thích, nàng bắt đầu có chút sợ hãi đối với thế giới tu sĩ.

Lâm Thanh Phong cũng không dừng lại, hắn muốn nhân cơ hội này mà nói hết cho Nhậm Doanh Doanh nghe về thế giới tu sĩ, thế nên hắn vẫn tiếp tục.

-Cũng như lão bà ta, mặc dù nàng là thiên kim của một gia tộc, nhưng nàng cũng không được gia tộc coi trọng, nàng phải cố gắng tu luyện hằng ngày, để có thể bảo hộ chính nàng cùng muội muội.

-Bởi nàng biết rõ, chỉ có thực lực mạnh mẽ thì nàng mới có tiếng nói.

-Ngay cả Lệnh Hồ Xung cũng vậy từ nhỏ hắn là cô nhi, hắn phải cố gắng đấu tranh để sống sót, cho tới khi hắn được sư phụ cùng sư nương hắn nhận nuôi, thì cuộc sống của hắn mới dễ dàng hơn được một chút.

-Còn người thì sao? Từ nhỏ đã là Thánh Cô của Hắc Mộc Nhai, tuy rằng người có cố gắng tu luyện để đạt tới cảnh giới hiện tại, nhưng người chỉ là thong thả tu luyện, còn bọn hắn phải cố gắng nhiều lắm.

-Cả hai đều không giống người, người từ nhỏ đã là Thánh Cô của Hắc Mộc Nhai, không ai dám động tới người, cuộc sống của người chỉ tràn đầy một màu hồng, vì thế người không có động lực để tu luyện, vì thế hiện tại người mới yếu hơn hai người bọn hắn.

Nhậm Doanh Doanh cúi đầu trầm mặc, cũng đúng như Lâm Thanh Phong đã nói, mặc dù nàng có cố gắng tu luyện, nhưng nàng cũng không chú tâm vào nó, nàng không có động lực để trở nên mạnh mẽ.

Lúc này, Lâm Thanh Phong cũng không tiếp tục đả kích nàng, hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Nhưng người cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy, hiện tại người yếu hơn bọn hắn thì sao? Người chỉ cần cố gắng tập luyện tới khi trở nên mạnh mẽ hơn bọn hắn là được rồi.

-Bọn hắn là thiên tài thì sao? Chẳng lẽ người không phải? Bọn hắn có thể cố gắng, chẳng lẽ người không thể cố gắng sao?

-Bọn hắn cố gắng mười, thì người cố gắng một trăm, thậm chí là một ngàn, cho tới khi nào người mạnh hơn bọn hắn là được, không phải sao?

-Cô nhân đã từng nói:"Thiên tài chỉ có 1% là cảm hứng, 99% còn lại là mồ hôi", đã như vậy thì tại sao người không cố gắng đâu?

Nhậm Doanh Doanh lúc này dần lấy lại vẻ tự tin, vẻ mặt nàng cũng kiên định trở lại, nàng gật đầu với Lâm Thanh Phong, sau đó nhắm mắt lại tự mình lĩnh hội câu nói của hắn.

-:"Thiên tài chỉ có 1% là cảm hứng, 99% còn lại là mồ hôi"...

Nhìn biểu hiện của Nhậm Doanh Doanh lúc này, Lâm Thanh Phong cũng gật đầu rồi nở nụ cười hài lòng, hắn biết rằng nàng đã có đột phá.

Nhậm Doanh Doanh đứng im lặng một lúc, sau đó cả cơ thể nàng bắt đầu phát sáng, Lâm Thanh Phong lúc này mang theo vẻ mặt mong mỏi mà nhìn nàng.

Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng tay, bọn hắn đều quay sang nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh toàn thân phát sáng, đỉnh đầu nàng xuất hiện một thanh kiếm nhỏ màu bạc, tuy rằng thanh kiếm rất nhỏ, lưỡi kiếm còn mang theo nhiều vết nứt, nhưng khi Nam Cung Mị Ảnh nhìn vào, thì nó đủ để khiến nàng khiếp sợ.

Thanh kiếm nhỏ đó chính là Kiếm Tâm, nó minh chứng cho việc một vị Kiếm Tu đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm, tuy rằng Kiếm Tâm của Nhậm Doanh Doanh mang theo rất nhiều vết nứt, nhưng nó vẫn là Kiếm Tâm hàng thật giá thật.

Nam Cung Mị Ảnh mang theo vẻ mặt khiếp sợ, nàng nhanh chóng tiến lại gần Lâm Thanh Phong, sau đó lên tiếng hỏi.

-Phu quân, người đã làm gì nàng? Tại sao trong một lúc thì nàng đã đạt tới Kiếm Tâm cảnh giới rồi?

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo vẻ mặt mong mỏi nhìn về Nhậm Doanh Doanh, khi hắn nghe được câu hỏi của Nam Cung Mị Ảnh thì hắn mới lấy lại bình tĩnh, hắn lắc đầu rồi trả lời.

-Ta cũng không làm gì nàng a? Chỉ khai sáng cho nàng một ít đạo lý thôi?

Nam Cung Mị Ảnh trợn mắt nhìn hấn, nàng chỉ tay vào Nhậm Doanh Doanh rồi lên tiếng.

-Chàng khai sáng cái gì cho nàng? Hiện tại nàng đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm rồi? Sao chàng không khai sáng cho ta a?

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hấn đưa tay bóp trán rồi trả lời.

-Hiện tại cũng không phải thời gian nói chuyện này mà? Quan trọng hơn, ta cảm thấy cảnh giới của Nhậm Doanh Doanh không ổn đâu.

Nam Cung Mị Ảnh trợn mắt, nàng hừ một tiếng rồi mới trả lời.

-Dĩ nhiên là cảnh giới của nàng không ổn, theo lời của Vô Cực lão sư thì hiện tại nàng chỉ đạt tới nửa bước Kiếm Tâm thôi.

-Muốn đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm hoàn chỉnh thì nàng nhất định phải Trúc Cơ trước đã, hiện tại nàng chỉ mới Luyện Khí, đương nhiên nàng không thể hoàn toàn đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm.

-Nhưng để nàng đạt tới Kiếm Tâm cũng rất đơn giản, Kiếm Tâm ngưng tụ có thể trợ giúp nàng lĩnh ngộ Kiếm Ý vì thế công việc của nàng hiện tại chỉ là đột phá Trúc Cơ mà thôi.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, nếu Nhậm Doanh Doanh thật sự có chuyện gì thì hấn không biết phải ăn nói thế nào với Lệnh Hồ Xung đây.

Lệnh Hồ Xung vẫn nhìn chăm chú vào Nhậm Doanh Doanh, hấn vẫn lo lắng rằng nàng sẽ xảy ra chuyện.

Tối chiều ánh sáng bao phủ khắp toàn thân của Nhậm Doanh Doanh cũng biến mất, Kiếm Tâm cũng theo đó mà sát nhập vào giữa trán nàng, sau đó cũng không để lại vết tích gì.

Nhậm Doanh Doanh lúc này mới mở mắt ra, trông nàng không khác gì bình thường, nhưng ánh mắt của nàng lại mang theo một vẻ tự tin, kiên định.

Lệnh Hồ Xung hiện tại cũng không mang theo vẻ mặt lo lắng, mà thay vào đó hấn cứ ngơ ngác mà nhìn về Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh sau khi mở ra hai mắt, nàng cũng nhìn trái nhìn phải để tìm Lệnh Hồ Xung.

Hai người cứ im lặng mà nhìn nhau, một lúc lâu cũng không ai nói gì.

Lâm Thanh Phong cũng không nhìn nổi nữa, hấn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Này, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, không cảm thấy mệt sao? Có muốn nói gì thì nhanh chóng nói ra a, bọn ta đứng bên ngoài nhìn cũng cảm thấy mệt giùm cho hai người đấy.

Nhậm Doanh Doanh có chút xấu hổ, nàng cúi đầu xuống đất để che đi sự xấu hổ của mình, còn Lệnh Hồ Xung thì gãi đầu, hấn cũng có chút lúng túng, không biết phải nói gì.

Nhìn biểu hiện của hai con hàng này, Lâm Thanh Phong lấy tay che trán, hấn nắm lấy tay Nam Cung Mị Ảnh rồi dẫn nàng rời đi, hấn cũng không nhìn nổi cảnh hai con hàng trước mặt này cứ im lặng mà nhìn nhau nữa.

Hai người rời đi một đoạn khá xa, Nam Cung Mị Ảnh có chút lo lắng, nàng quay đầu lại nhìn về sau lưng, nhưng lúc này Lâm Thanh Phong liền lên tiếng.

-Không sao cả, cứ cho bọn hấn không gian riêng, bọn hấn sẽ tự mình trò chuyện với nhau.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, rồi lên tiếng hỏi.

-Như vậy, khi nào chúng ta mới trở về đây? Cũng không thể để bọn hấn ở lại đó a?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hấn cũng không biết khi nào nên quay lại a, hấn đưa mắt nhìn trời hiện tại sắc trời cũng đã tối, lại nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, bỗng dưng hấn nở nụ cười dễ chịu rồi lên tiếng.

-Lão bà a, cứ để mặc bọn hấn, không phải chúng ta cũng có việc cần làm sao?

Nam Cung Mị Ảnh về mặt có chút mộng bức, nhưng lại nhìn về mặt dễ chịu của Lâm Thanh Phong, nàng nhanh chóng hiểu được hấn đang muốn làm gì, ngay lập tức nàng lắc đầu rồi trả lời.

-Không, nhất định là không...

....Hết Chương 129....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Dị biến

Ngày hôm sau, Lâm Thanh Phong cũng dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh trở về, hôm qua sau khi rời đi, bọn hắn cũng không quay trở lại tìm Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh ngay.

Bởi vì hai người biết rõ, đêm hôm trước, sau khi Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh quyết định trở thành phu thê thì bọn hắn cũng không có thời gian làm việc mà đôi phu thê nào cũng làm.

Vì thế Lâm Thanh Phong mới dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh rời đi, đồng thời hắn cũng muốn thử làm một trận “dã chiến” nơi hoang dã để xem thử cảm giác như thế nào.

Tuy lúc đầu Nam Cung Mị Ảnh có chút kháng cự, nhưng chỉ một lúc sau, nàng cũng không ngăn cản Lâm Thanh Phong nữa, mà nhanh chóng phối hợp cùng hắn để đánh một trận “dã chiến” giữa rừng.

Lúc này Lâm Thanh Phong trông có vẻ rất vui vẻ, nụ cười trên miệng hắn kéo tới tận mang tai.

Nam Cung Mị Ảnh đi cạnh bên, nhìn cái vẻ mặt dương dương tự đắc của Lâm Thanh Phong, nàng cũng có chút không chịu nổi, nàng dùng tay bấm mạnh vào eo của hắn rồi xoay tròn 180 độ, đồng thời lên tiếng.

-Còn cười, chàng còn cười, xấu hổ chết người rồi.

Lâm Thanh Phong hiện tại, khuôn mặt so với khóc còn muốn khó coi hơn, đầu hắn chảy đầy mồ hôi, hắn nhanh chóng van xin.

-Đừng nha lão bà, ta biết sai rồi, nàng mau tha cho ta, thật ta cũng muốn rút ra rồi.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh mới hừ một tiếng, rồi buông tay ra, nàng tròn mắt nhìn hắn rồi lên tiếng.

-Lần này ta tạm tha, nếu còn lần sau nữa thì cũng không dễ dàng như vậy.

Lâm Thanh Phong khóc không ra nước mắt, hắn chỉ biết gật đầu chấp nhận, hắn mang theo vẻ mặt như mướp đắng mà đi phía trước.

Nhìn vẻ mặt của hắn hiện tại Nam Cung Mị Ảnh cũng phải nở nụ cười khúc khích.

Một lúc sau, bọn hắn cũng trở về nơi mà Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đang đợi.

Khuôn mặt hiện tại của Lệnh Hồ Xung cũng không khác gì Lâm Thanh Phong, chỉ cần nhìn sơ qua thì ai cũng hiểu rõ, bọn hắn đây là cùng cảnh ngộ.

Hai người vừa gặp nhau, thì cả hai đều hiểu được chuyện gì đã xảy ra, bọn hắn đồng thời ngước mặt lên trời cười lớn.

Hai người bọn hắn thì cười vui vẻ, còn Nhậm Doanh Doanh cùng Nam Cung Mị Ảnh đều xấu hổ cúi đầu, hai nàng đồng thời cùng nhau đi về một phía khác, cũng không thèm để ý bọn hắn.

Nhìn hai nàng rời đi, lúc này Lâm Thanh Phong cùng Lệnh Hồ Xung cũng dừng cười, hai người nghiêm túc nhìn nhau, sau đó Lâm Thanh Phong mới lên tiếng.

-Lệnh Hồ huynh, hiện tại Nhậm cô nương đã đạt tới nửa bước Kiếm Tâm rồi, huynh cũng nên cho ta câu trả lời được chứ?

Nghe Lâm Thanh Phong nhắc tới chuyện này, Lệnh Hồ Xung gật đầu, hắn thở dài rồi trả lời.

-Được, hai người chúng ta sẽ cùng huynh rời khỏi nơi này, nhưng trước đó huynh có thể cho chúng ta thêm ít thời gian được không?

-Huynh cũng thấy, phụ thân của Doanh Doanh còn chưa được cứu ra, còn ta cũng phải dẫn Doanh Doanh về ra mắt sư phụ cùng sư nương.

Lâm Thanh Phong nghe xong, hắn nở nụ cười gật đầu đồng ý, sau đó lại nói tiếp.

-Không sao cả, ta cũng chỉ hỏi vậy thôi, ngày hôm nay ta sẽ rời đi, nhưng lão bà của ta sẽ ở lại, khi nào huynh muốn rời đi thì cứ nói với nàng ấy, những ngày này xin nhờ huynh cùng Nhậm cô nương chiếu cố lão bà của ta.

Lâm Thanh Phong nói xong, thì Lệnh Hồ Xung cũng vỗ ngực lên tiếng.

-Không sao, huynh cứ yên tâm giao Mị Ảnh cô nương cho bọn ta, huynh đã giúp bọn ta nhiều như vậy thì bọn ta cũng phải báo đáp, đồng thời chúng ta cũng muốn tìm hiểu một ít kiến thức của Tu Chân Giới đây.

Lệnh Hồ Xung nói xong, thì hai người nhìn nhau lại tiếp tục ngẩng đầu cười lớn.

Một bên khác, Nam Cung Mị Ảnh cùng Nhậm Doanh Doanh cũng nghe được tiếng cười của hai người, Nam Cung Mị Ảnh bĩu môi một cái rồi lên tiếng.

-Hai tên này lại dám đắc ý như vậy, về sau chúng ta phải trừng trị bọn hắn.

Nhậm Doanh Doanh khuôn mặt cũng xạm đen lại, nàng liền gật đầu đồng ý với lời của Nam Cung Mị Ảnh.

Nếu hai người bọn Lâm Thanh Phong nghe được câu nói này, không biết hai người bọn hắn còn có thể cười được hay không?

Quay trở lại bên phía Lâm Thanh Phong, lúc này Lâm Thanh Phong lại lấy ra một bình rượu rồi đặt trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tuy rằng yêu rượu như mạng, nhưng ký ức do uống rượu của Lâm Thanh Phong mà xém chút bị bạo thể còn quá mới mẻ, hắn vẫn chưa quên được.

Khi thấy Lâm Thanh Phong lại lấy ra một bình rượu, mặt hắn cười so với khóc còn khó coi hơn, hắn chán nản lên tiếng.

-Lâm huynh, ngươi cũng biết ta là một tên yêu rượu như mạng, nhưng hiện tại ta vẫn chưa muốn chết đâu, ngươi cũng đừng đem rượu ra hăm hại ta à.

Lệnh Hồ Xung nói xong, Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười, hắn lắc đầu rồi giải thích.

-Không có, bình rượu này là ta đưa cho ngươi để ngươi cùng Nhậm cô nương từ từ uống, trước khi uống ngươi nhớ pha loãng với nước là được rồi.

-Nói này cũng không có Linh Khí, vì thế sau khi luyện hóa hết Linh Khí còn thừa trong cơ thể thì ngươi cùng Nhậm cô nương có thể dùng nó để bổ sung linh khí tu luyện.

-Đây cũng coi như là một phần quà mà ta gửi tặng ngươi cùng Nhậm cô nương để mừng hai người chính thức trở thành phu thê, ngươi cũng đừng từ chối mới tốt.

Lệnh Hồ Xung nở nụ cười, hắn đưa tay tiếp nhận bình rượu rồi lên tiếng.

-Lâm huynh đã nói như vậy, nếu ta còn từ chối thì thật sự thất lễ, đa tạ Lâm huynh.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười gật đầu với Lệnh Hồ Xung một cái, sau đó hắn thu lại nụ cười, vẻ mặt của hắn cũng nghiêm túc trở lên, hắn thở ra một hơi rồi nói.

-Như vậy, hiện tại ta sẽ rời khỏi, còn lão bà ta thì xin nhờ Lệnh Hồ huynh rồi.

Lệnh Hồ Xung cũng gật đầu rồi trả lời.

-Được thôi, Lâm huynh cứ yên tâm.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì nữa, hắn lấy ra Vô Tự Thần Thư cầm trên tay, trong lòng hắn mặc niệm.

-Rời khỏi.

Ngay lúc này, một vầng ánh sáng hiện lên bao phủ toàn thân hắn, chớp mắt sau đó vầng sáng liền biến mất, thân ảnh của hắn cũng biến mất.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Nhậm Doanh Doanh lúc này cũng chạy tới, hai nàng chỉ thấy mỗi một mình Lệnh Hồ Xung đứng đó thì cũng đã hiểu rằng Lâm Thanh Phong đã rời đi.

Lệnh Hồ Xung nhìn Nam Cung Mị Ảnh, hắn thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Lâm huynh đã rời đi rồi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không trả lời hắn, nàng chỉ gật đầu một cái rồi cúi mặt xuống đất.

.....

Lâm Thanh Phong trước khi rời đi, hắn cũng không để ý rằng quyển Vô Tự Thần Thư trên tay hắn đã có chuyển biến.

Lúc trước bìa sách hoàn toàn là một màu đen tuyền, lúc hắn lấy nó ra tuy bìa sách vẫn là màu đen, nhưng nó lại pha thêm một chút ánh đỏ, màu đỏ này rất nhạt vì thế hắn cũng không để ý.

Sau hai lần sử dụng Vô Tự Thần Thư thì Lâm Thanh Phong cũng có chút hiểu biết, sau khi hắn mặc niệm hai chữ “Rời Khỏi” thì chỉ trong nháy mắt là hắn có thể rời đi.

Nhưng hiện tại đã trôi qua một lúc rồi, nhưng hấn vẫn chưa thể trở về Thông Thiên Đại Lục.

Hiện tại trong mắt Lâm Thanh Phong, xung quanh chỉ có một màu trắng, ngoài ra không còn gì khác, hấn gãi đầu một lúc rồi tự mình lăm bằm.

-Thật sự quái lạ, đây là nơi nào? Chẳng phải sau khi mặc niệm “Rời khỏi” là có thể rời đi thế giới sách hay sao? Tại sao ta lại ở đây?

-Haizz, cũng chẳng còn cách nào khác, cứ thử lấy Vô Tự Thần Thư ra xem là được rồi, hy vọng trong đó có viết về tình trạng này.

Bìa sách của Vô Tự Thần Thư đã không còn một màu đen tuyền nữa, mà thay vào đó là một màu đỏ đậm, lúc này Lâm Thanh Phong mới chú ý tới nó, hấn gãi đầu rồi lại lăm bằm.

-Quái, rõ ràng lúc trước bìa sách là một màu đen, tại sao bây giờ lại thành màu đỏ rồi?

-Mặc kệ nó, cứ mở ra xem thử, biết đâu lại có cách giải quyết đây.

Nhưng đúng lúc này, Vô Tự Thần Thư lại trở nên cực nóng khiến Lâm Thanh Phong nhanh chóng buông nó ra.

Vô Tự Thần Thư rơi xuống mặt đất, chỉ trong nháy mắt nó lại phát ra ánh sáng trắng mạnh mẽ, nhìn luồng ánh sáng trắng này Lâm Thanh Phong đầu đổ đầy mồ hôi, trong lòng hấn hò hét.

-Không tốt, chẳng lẽ nó sẽ phát nổ?

Đúng như những gì mà Lâm Thanh Phong đã suy nghĩ, sau khi Vô Tự Thần Thư phát ra ánh sáng mạnh mẽ, thì nó liền phát nổ.

Lâm Thanh Phong phản ứng rất nhanh, hấn liền dùng hết sức lực bú sữa mẹ truyền linh lực vào bộ y phục đang mặc đồng thời lập thành một vòng bảo hộ.

Một bộ ngự thần bào màu trắng liền xuất hiện trên người Lâm Thanh Phong, đồng thời một vòng hào quang cũng xuất hiện bao phủ toàn thân hấn.

Nhưng Lâm Thanh Phong uống công rồi, Vô Tự Thần Thư phát nổ, uy lực của vụ nổ nhanh chóng xuyên qua lớp Linh Lực bảo hộ cũng đồng thời xé rách bộ ngự thần bào trên người hấn.

Sau đó Lâm Thanh Phong cũng không cảm nhận được gì nữa, trước mắt hấn chỉ còn lại một màu tăm tối.

.....Hết Chương 130....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Gia Cát Tư Uyển

Trời đêm, trong một ngôi nhà nhỏ hai tầng, ở một căn phòng trên tầng hai, một tên tiểu hài tử khoảng chừng 5-6 tuổi đang nằm trên giường, hấn vẫn đang ngủ.

Bỗng dưng, tiểu hài tử giật mình tỉnh giấc, hấn nhanh chóng bật dậy, người hấn đổ đầy mồ hôi, đầu hấn có chút đau nhức, hấn gian nan đưa tay ôm trán, sau đó mở mắt nhìn xung quanh rồi lăm bằm.

-Đây là đâu? Chẳng phải ta gặp vấn đề khi sử dụng Vô Tự Thần Thư sao? Tại sao ta lại ở đây? Và nơi này sao lại có chút quen thuộc như vậy?

Tiểu hài tử này chính là Lâm Thanh Phong, sau khi Vô Tự Thần Thư phát nổ chuyện sau đó hấn cũng không nhớ được gì nữa.

Khuôn mặt hấn có chút ngây dại, hấn cảm giác khung cảnh trong phòng rất quen thuộc, nhưng hấn vẫn không thể nhớ rõ hấn đã từng nhìn thấy căn phòng này ở đâu.

Suy nghĩ một lúc mà vẫn không nghĩ ra được gì, Lâm Thanh Phong lúc này mới lắc đầu thở ra một hơi.

-Mặc kệ nó, nhớ cũng không nhớ được, thôi thì ta cứ xuống giường rồi đi thăm dò một chút.

Lúc hấn bước xuống giường, hấn mới phát hiện được là những đồ vật trong phòng này quá cao so với hấn, hấn có chút kinh ngạc.

Hấn đưa tay sờ vào đồ vật trong phòng thì hấn lại phát hiện bàn tay của hấn lại quá nhỏ.

Lúc này hấn mới nhìn lại thân thể của mình, thân thể của chính hấn lúc này là của một tiểu hài tử, hấn có chút không tin tưởng, hấn lại chạy tới trước

gương để xem xét, nhưng hình ảnh trong gương lại khiến hắn trầm mặc rồi tự hỏi.

-Tại sao ta lại trở về khi còn nhỏ? Chẳng lẽ ta bị nổ chết rồi, sau đó lại trùng sinh?

Trong mắt Lâm Thanh Phong hiện tại đứng trước gương là một tiểu hài tử, hắn cũng chính là Lâm Thanh Phong lúc nhỏ.

Lúc này, từ dưới lầu lại có tiếng của một người phụ nữ vọng lên.

-Tiểu Phong, đã dậy rồi sao? Mau xuống đây, chúng ta chuẩn bị ăn cơm này.

Giọng nói của người phụ nữ ngay lập tức khiến Lâm Thanh Phong giật mình, hắn nhớ rất rõ giọng nói này, bởi vì giọng nói này là giọng nói của mẫu thân hắn.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nhớ ra, khung cảnh quen thuộc trong căn phòng này, đó chính là nơi mà hắn ở lúc còn nhỏ.

Hai mắt hắn có chút ướt át, hắn nhanh chóng mở cửa phòng ra rồi chạy xuống dưới.

Nhưng vào lúc hắn mở cửa phòng ra thì trước mắt hắn lại xuất hiện một khung cảnh khác khiến hắn có chút sững sờ.

Hắn đang ở trên một chuyến bay, nữ tiếp viên thấy hắn đứng yên không di chuyển, nàng mới bước tới gần rồi lên tiếng.

-Quý khách, xin ngài vui lòng về chỗ ngồi thắt dây an toàn, chúng ta sắp đi qua khu vực có bão vì thế máy bay sẽ không ổn định.

Nhưng đúng lúc này, máy bay bắt đầu rung rắc, một lúc sau thế giới trước mắt Lâm Thanh Phong lại tối sầm.

....

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Thanh Phong lại lần nữa mở mắt, khung cảnh xung quanh lại hiện ra.

Lâm Thanh Phong hắn đang nằm trong một căn phòng nhỏ, căn phòng này hoàn toàn xa lạ đối với hắn.

Trong phòng cũng không có nhiều vật dụng, góc phòng có một cái tủ gỗ, giữa phòng có một bộ bàn ghế được làm bằng tre, Lâm Thanh Phong đang nằm trên một chiếc giường nhỏ cũng được làm bằng tre.

Hắn muốn ngồi dậy để đi xem xét xung quanh, nhưng khi hắn cử động một chút thì toàn thân hắn lại đau nhức.

Lúc này hắn mới xem xét bản thân, toàn thân hắn quần đầy băng vải, xung quanh phòng mùi thuốc nồng nặc.

Chỉ cần nhận ra hai điểm này thì hắn cũng tự biết được, hắn đây là được người cứu, hắn cười khổ một cái rồi tiếp tục nhắm mắt nằm tại chỗ.

Lâm Thanh Phong chờ đợi cũng không được bao lâu thì cửa phòng lại được mở ra, một tiểu cô nương trên tay cầm theo một thau nước, phía sau lưng thì mang theo hòm thuốc tiến vào.

Nàng đặt thau nước cùng hòm thuốc lên bàn rồi sau đó mới tiến lại cạnh giường xem xét tình trạng của Lâm Thanh Phong.

Nàng từ từ đỡ lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong, nhẹ nhàng đặt nó thẳng ra sau đó cẩn thận bắt mạch cho hắn.

Lúc này Lâm Thanh Phong bất chợt mở mắt, hắn ngay lập tức lên tiếng.

-Tiểu cô nương, ngươi đã cứu ta sao?

Tiểu cô nương lúc này mới giật mình, nàng nhanh chóng thả tay Lâm Thanh Phong xuống, nhưng nàng lại quên mất rằng, hiện tại Lâm Thanh Phong đang bị thương khắp người, mặc dù nàng chỉ buông nhẹ xuống nhưng cũng đủ khiến hắn đau nhức nghiêng rãng nghiêng lọi.

Tiểu cô nương lại giật mình lần nữa, nàng lúng túng lên tiếng.

-Xin lỗi, thật xin lỗi, vì ngươi làm ta giật mình nên ta mới như vậy.

Lâm Thanh Phong cả người đau nhức, hắn hít sâu một hơi để cố gắng không la toáng lên, hắn cắn chặt răng rồi lên tiếng.

-Ta không có việc gì, ngươi là người đã cứu ta sao?

Tiểu cô nương có chút không tin tưởng mà nhìn Lâm Thanh Phong, vẻ mặt hắn đau đớn như vậy, làm gì có chuyện “không sao” đây?

Tiểu cô nương tròn mắt nhìn hắn một cái rồi lên tiếng.

-Nhìn vẻ mặt ngươi khó coi như vậy, còn bảo không sao cái gì? Còn nữa ta không phải là người đã cứu ngươi, người cứu ngươi là tỷ tỷ của ta.

Lâm Thanh Phong gạt đầu một cái rồi lên tiếng.

-Như vậy, tiểu cô nương, tỷ tỷ của người hiện tại ở đâu? Ta muốn tạ ơn nàng vì đã cứu ta.

Tiểu cô nương ngay lập tức nổi nóng, nàng liền hét toáng lên.

-Người mới là tiểu cô nương, cả nhà người mới là tiểu cô nương.

Lâm Thanh Phong ngay lập tức giật mình, hắn không ngờ rằng phản ứng của nàng lại lớn như vậy, hắn gạt đầu một cái rồi lưng túng hỏi lại.

-Như vậy người tên là gì? Ta có thể gọi người là gì đây?

Tiểu cô nương lúc này mới vui vẻ trở lại, hai tay nàng chống hông, nàng ngẩng cao đầu rồi trả lời.

-Ta tên là Gia Cát Tư Uyển, mọi người thường gọi ta là Uyển nhi hoặc Uyển Uyển, người cũng có thể gọi ta như vậy.

Lâm Thanh Phong hai mắt tròn lên, trong lòng hắn thầm nhủ.

-Chỉ là giới thiệu cái tên thôi mà, có cần phải làm quá lên như vậy không?

Tuy rằng trong lòng suy nghĩ một đồng loạn thất bát tao, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn cố gắng nở nụ cười sau đó hỏi tiếp.

-Như vậy Uyển nhi, ta tên là Lâm Thanh Phong, người có thể gọi ta là gì cũng được.

Gia Cát Tư Uyển lúc này liền gạt đầu rồi lên tiếng.

-Tốt thôi, “Gì cũng được” ca ca, mặc dù ta không hiểu tại sao người lại ưa thích cái tên kỳ quái như vậy, nhưng không sao chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong nghe xong liền muốn phun ra một ngụm lão huyết, hắn không biết được bộ não của con hàng này được làm bằng gì nữa, “gì cũng được” cũng được coi là để gọi người sao? Ý của hắn là nàng muốn gọi hắn bằng cách nào cũng được a.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn ho nhẹ một cái rồi mới trả lời.

-Uyển nhi, ta nghĩ người nên gọi ta là Phong ca thì tốt rồi.

Gia Cát Tư Uyển lúc này mới nở nụ cười gạt đầu.

-Như vậy mới giống tên người chứ, ta còn tưởng Phong ca có sở thích quái dị đây.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hắn lại nhìn xung quanh một cái rồi lên tiếng hỏi.

-Uyển nhi, muội đã nói là tỷ tỷ của muội cứu ta, như vậy hiện tại nàng ấy ở đâu? Ta muốn tạ ơn nàng ấy được chứ?

Gia Cát Tư Uyển có chút bối rối, nàng hít sâu một hơi rồi mang theo vẻ mặt trịnh trọng trả lời hắn.

-Phong ca muốn gặp tỷ tỷ cũng được, nhưng muội nói trước, Phong ca không được ngạc nhiên hay sợ hãi, vì nếu ca làm vậy thì ca chắc chắn sẽ chết...sẽ bị tỷ tỷ đánh tới chết.

Lâm Thanh Phong cũng im lặng, hắn không biết phải tiếp lời Gia Cát Tư Uyển thế nào mới tốt, hắn hít vào một hơi rồi gạt đầu với nàng coi như là đồng ý.

Gia Cát Tư Uyển lúc này mới đi ra khỏi phòng để đi tìm tỷ tỷ của nàng.

Một lúc sau, Gia Cát Tư Uyển trở về, và theo sau nàng là tỷ tỷ nàng.

Lâm Thanh Phong phát hiện bọn họ đã đến, hắn liền quay đầu lại nhìn ra cửa, không nhìn ra cửa còn tốt, nhưng vừa nhìn thì hắn đã muốn bất tỉnh, đập vào mắt hắn là một tên nam tử trung niên khuôn mặt đầy râu.

Nam tử chỉ mặc một cái quần, cũng không mặc áo vì thế hắn lộ ra thân hình cao lớn, lồng ngực rậm rạp cơ bắp cuộn cuộn.

Trong đầu Lâm Thanh Phong liền có hàng vạn con thảo nê mã chạy loạn.

-Đã nói là tỷ tỷ đâu? Tại sao lại dẫn theo tên này trở về? Người với người tại sao một ít tín niệm cũng không có?

Gia Cát Tư Uyển ho nhẹ một cái, nàng có chút lúng túng giải thích.

-Phong ca, tỷ tỷ của ta hiện tại đang bận, nàng không thể gặp người được, còn đây là phụ thân của ta, hắn nghe nói người đã tỉnh vì thế hắn vào đây xem người một chút.

Nam tử trung niên mỉm cười gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Phong tiểu huynh đệ, người đã tỉnh rồi, ta là phụ thân của Uyển nhi, ta tên Gia Cát Minh Quang, người có thể gọi ta là gì cũng được.

....Hết Chương 131....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Khôi phục

Lâm Thanh Phong nụ cười cứng đờ trên mặt, hắn có chút lúng túng gỡ đầu sau đó lại trả lời.

-Như vậy, ta gọi ngài là Quang Minh thúc đi, còn ngài cứ gọi ta là tiểu Phong là được.

Gia Cát Quang Minh gật đầu rồi lên tiếng.

-Gọi ta là Quang Minh thúc cũng được, hiện tại người vẫn còn bị thương rất nặng, người cứ để Uyển nhi bắt mạch cho người, còn ta sẽ ra ngoài nấu cho người một ít cháo.

Gia Cát Quang Minh nói xong liền đi ra ngoài, Lâm Thanh Phong cũng chỉ kịp lên tiếng.

-Như vậy thì tạ ơn Quang Minh thúc rồi.

Gia Cát Quang Minh đã đi mất, chỉ để lại Gia Cát Tư Uyển cùng Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhìn nàng, hắn từ từ đưa cánh tay ra rồi lên tiếng.

-Phiền muội xem xét thương thế hộ ta, nhưng lần này cũng đừng hắt tay ta xuống nhé, thật sự rất đau đấy.

Gia Cát Tư Uyển đỏ mặt, nàng lè lưỡi với Lâm Thanh Phong một cái rồi trả lời.

-Ai bảo Phong ca tỉnh lại mà không cho ta biết, làm ta giật mình, ca bị như vậy là đáng đời.

Lần này Gia Cát Tư Uyển cũng không hắt cánh tay của Lâm Thanh Phong xuống, nàng từ từ cẩn thận nghiêm túc bắt mạch cho hắn.

Một lúc sau, nàng vui vẻ nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Oa, tốc độ hồi phục thương thế của Phong ca thật nhanh nha, từ lúc tỷ tỷ mang ca về đây thì ca cũng tới mức sắp chết rồi.

-Người bình thường có lẽ cũng cần vài tháng hoặc thậm chí vĩnh viễn cũng không thể nào hồi phục, nhưng ca chỉ cần có hai ngày, tốc độ hồi phục của ca thật sự ghê gớm á.

Lâm Thanh Phong cũng không giải thích gì, hắn chỉ nở nụ cười nhìn về Gia Cát Tư Uyển, ngay từ đầu hắn không cảm nhận được trên người nàng cùng Gia Cát Quang Minh chút linh khí ba động nào, vì thế hắn xác định bọn họ chỉ là người bình thường, hắn không muốn bọn họ biết về Tu sĩ.

Gia Cát Tư Uyển vẫn ngây ngô, nàng không để ý tới biểu hiện của Lâm Thanh Phong và tiếp tục nói.

-Về nội thương của Phong ca thì cơ bản đã hoàn toàn lành lặn, nhưng trên cơ thể ca vẫn có nhiều đoạn xương bị đứt gãy, muội không chắc là bao lâu nhưng với tốc độ khôi phục của ca thì muội tin chắc sẽ rất nhanh, ca sẽ lành lặn hoàn toàn.

Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười với nàng, sau đó hắn lại lên tiếng hỏi.

-Uyển nhi thật sự rất giỏi a, chỉ mới bằng này tuổi mà đã tinh thông y thuật rồi, về sau người nào có thể lấy được muội thì chắc chắn hắn rất có phúc.

Gia Cát Tư Uyển đỏ mặt, khi được Lâm Thanh Phong khen, nàng cảm thấy rất thích thú, nhưng một phần trong nàng lại ngại ngùng, nàng nhanh chóng hắt tay rồi trả lời.

-Đừng nói vậy, muội không có giỏi gì đâu, muội còn rất nhiều thứ phải học đây, tỷ tỷ mới thật sự giỏi cơ.

Với lời nói của nàng, Lâm Thanh Phong lắc đầu phản bác.

-Không, muội cũng đừng coi thường chính mình như vậy, muội từng này tuổi mà được như vậy là rất giỏi rồi, nhiều người ngang tuổi muội vẫn không

bằng đầu.

Gia Cát Tư Uyên lúc này cũng không muốn nói gì nữa, nàng chỉ ưỡn ngực cười hắc hắc, đúng như Lâm Thanh Phong đã nói, nàng cũng rất tự hào về chính mình trong khoản chữa bệnh, những tiểu hài tử xung quanh đây thậm chí là những học đồ của Gia Cát Quang Minh đúng là không ai có thể giỏi như nàng trong khoản này.

Nhìn nàng vui vẻ, Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười, sau đó hắn lại tiếp tục hỏi.

-Muội có biết hiện tại chúng ta đang ở đâu không?

Nghe câu hỏi này của Lâm Thanh Phong, Gia Cát Tư Uyên ngay lập tức gật đầu rồi trả lời.

-Biết, hiện tại chúng ta đang ở nhà của muội á.

Lâm Thanh Phong vẻ mặt cứng đờ, hắn chỉ đành cười khổ rồi hỏi lại.

-Không phải, ý của ta muốn hỏi là khu vực này thuộc nơi nào của Thông Thiên Đại Lục cơ.

Gia Cát Tư Uyên gật đầu, nàng trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi mới trả lời.

-Theo như lời phụ thân đã nói, thì chúng ta đang ở Long Hạ thôn thuộc phía Tây của Thông Thiên Đại Lục, còn vị trí chính xác là ở nơi nào thì muội cũng không biết, vì từ trước tới giờ muội vẫn chưa từng ra ngoài.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn suy nghĩ một chút rồi lại hỏi.

-Như vậy gần đây có ngọn núi nào, hay có tòa thành nào sao?

Gia Cát Tư Uyên gật đầu, nàng chỉ tay về một hướng rồi trả lời.

-Ở phía đó chỉ có một ngọn núi, mọi người trong thôn đều gọi là Long Hạ Sơn, mọi người thường lên núi để săn bắn, về sau mới tập trung thành một thôn nhỏ ở đây, vì thế tên của thôn được đặt theo tên ngọn núi đó.

-Còn về thành thị, thì đúng là có một tòa thành được gọi là Thổ Hoàng Thành, nhưng khoảng cách rất xa, khoảng 2-3 tháng người dân trong thôn đều chuẩn bị một ít đồ đạc rồi đem vào Thổ Hoàng Thành để bán.

-Vài ngày trước, đáng ra tỷ tỷ đã cùng bọn hắn tiến về Thổ Hoàng Thành, nhưng giữa đường thì lại tìm thấy Phong ca, vì thế tỷ tỷ đã đưa phong ca trở lại đây, còn những người khác thì tiếp tục lên đường.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu lên tiếng.

-Như vậy ta thật sự phải cảm ơn tỷ tỷ của muội rồi.

Lúc này Gia Cát Quang Minh cũng trở lại, tay hắn cầm theo một chén cháo nóng, hắn đưa cho Gia Cát Tư Uyên rồi lên tiếng.

-Uyển nhi, con hãy giúp tiểu Phong ăn cháo, còn ta sẽ ra ngoài phụ giúp tỷ tỷ con một chút, hiện tại cũng đã gần tối, cũng không thể để nàng ở bên ngoài lao lực như vậy.

Gia Cát Tư Uyên tiếp nhận chén cháo, nàng vui vẻ gật đầu với Gia Cát Quang Minh, Lâm Thanh Phong cũng lên tiếng tạ ơn.

-Đa tạ Quang Minh thúc rồi.

Gia Cát Quang Minh cũng không nói gì, hắn nở nụ cười gật đầu rồi bước ra ngoài.

Lâm Thanh Phong được Gia Cát Tư Uyên đút cháo, hắn cảm thấy có chút khoái chí, lần đầu tiên hắn được tiểu loli xinh đẹp đút cháo, bảo sao không khoái chí đây?

Sau khi ăn xong chén cháo, Lâm Thanh Phong mới tiếp tục hỏi.

-Cả nhà muội đều hành nghề y kiếm sống hay sao?

Gia Cát Tư Uyên lúc này đang chuẩn bị thu dọn chén, nhưng nàng vẫn trả lời hắn.

-Không, chỉ có muội cùng phụ thân mới học y thôi, còn tỷ tỷ vì sức khỏe khá tốt nên nàng cùng những thanh niên trong thôn thường lên núi săn bắn.

Lâm Thanh Phong gật đầu, sau đó hắn cũng không hỏi gì nữa, Gia Cát Tư Uyên cũng đem chén cháo ra ngoài.

Lâm Thanh Phong nằm một mình trong phòng, hần suy nghĩ một chút rồi lại bắt đầu vận chuyển Linh Lực để trị thương.

Hần cẩn thận kiểm tra toàn bộ cơ thể, cũng giống như lời Gia Cát Tư Uyên đã nói, nội thương của hần căn bản là đã hoàn toàn bình phục, ngoại trừ một ít xương gãy còn chờ hồi phục thì cũng chẳng còn gì khác phải lo lắng.

Nếu hần chỉ dựa vào tốc độ hồi phục của thân thể, thì những chỗ xương gãy này phải cần thêm vài tuần để khôi phục hoàn toàn, nhưng nếu hần vận dụng Linh Lực thì hần tin chắc chỉ cần tới sáng mai thì cơ thể của hần sẽ hoàn toàn khôi phục.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần lại tiếp tục đưa tinh thần lực vào nhần trừ vật để xem xét.

Tất cả đồ đạc trong nhần trừ vật vẫn còn ở đây không thiếu thứ gì, ngoại trừ Vô Tự Thần Thư, điều này làm hần lo lắng, nếu Vô Tự Thần Thư biến mất, thì bọn người Nam Cung Mị Ảnh sẽ như thế nào đây?

Nhưng cũng đúng lúc hần suy nghĩ về Vô Tự Thần Thư, thì ở giữa mi tâm của hần lại phát ra ánh sáng, sau đó Vô Tự Thần Thư xuất hiện.

Vô Tự Thần Thư vẫn mang một màu đen tuyền, phiêu phù trước mặt hần, mặc dù Lâm Thanh Phong không hiểu ra sao, nhưng hiện tại Vô Tự Thần Thư xuất hiện thì hần cũng yên tâm.

Sắc trời phía ngoài cũng đã tối, Lâm Thanh Phong cũng không còn gì khác để làm, hần chỉ im lặng vận dụng Linh Lực chữa trị những chỗ xương gãy trên cơ thể.

.....

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong cũng nhanh chóng mở mắt, hần dùng cả đêm để trị thương nên hiện tại cơ thể đã hoàn toàn khôi phục, hần đứng dậy bước xuống giường sau đó thử vận động nhẹ một chút, cảm thấy cơ thể không còn đau nhức, lúc này hần gạt đầu rồi lẩm bẩm

-Thật tốt, đã hoàn toàn khôi phục rồi.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại thở ra, hần cảm thấy thật sự nhẹ nhõm, nhìn lại toàn thân quần đầy băng vải của mình, hần gỡ đầu một cái rồi tiếp tục lẩm bẩm

-Cũng nên đi tắm một cái, cơ thể toàn mùi thuốc thật sự rất khó chịu a.

Nói là làm, Lâm Thanh Phong bước ra khỏi phòng, hần xem xét xung quanh một chút rồi tìm đường tới phòng tắm, cũng vì hôm qua trong lúc trị thương hần cũng đã dùng tinh thần lực dò xét toàn bộ căn nhà của Gia Cát Tư Uyên.

Bởi vì căn nhà không lớn lắm, vì thế tinh thần lực của hần dễ dàng bao phủ toàn bộ căn nhà, hiện tại mọi ngóc ngách trong nhà đều nằm trong đầu hần, vì thế hần chỉ cần đi tới phòng tắm là được.

Lâm Thanh Phong bước tới trước cửa phòng tắm, hiện tại trời vừa tờ mờ sáng, trong nhà lại không có đèn nhưng với ánh mắt của tu sĩ hần vẫn dễ dàng nhìn thấy xung quanh.

Hần đưa tay mở cửa phòng tắm, đập vào mắt hần là một thân thể cao lớn của một người nam tử, nhưng vì Lâm Thanh Phong chỉ nhìn thấy sau lưng nên hần cũng không biết đó là ai, hần gỡ đầu suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

-Quang Minh thức dậy thật sớm a.

Giọng nói của hần làm người trước mặt giật mình, hần quay lại phía sau để nhìn Lâm Thanh Phong.

Khi người trước mặt quay đầu lại, thì Lâm Thanh Phong cũng nhìn rõ ràng, đó không phải là khuôn mặt của Gia Cát Quang Minh, đó là khuôn mặt của một... nữ tử.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên trầm mặc.

.....Hết Chương 132....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Giả ngu

Đầu não Lâm Thanh Phong cấp tốc vận chuyển, không cần ai nói thì hần cũng biết người trước mặt không phải Gia Cát Minh Quang rồi, càng không phải là Gia Cát Tư Uyên.

Trong nhà này ngoài Lâm Thanh Phong thì chỉ có ba người, như vậy người trước mắt cũng không ai khác, mà đó chính là tỷ tỷ của Gia Cát Tư Uyên.

Hiện tại đầu óc của Lâm Thanh Phong đang vận chuyển với vận tốc tối đa, hần nhìn xung quanh phòng tắm, bởi vì không có đèn nên xung quanh tối om, với thị lực của hần thì vẫn nhìn rõ ràng, nhưng với thị lực của người bình thường thì không thể nào.

Vì thế hần quyết định... giả ngu, coi như là hần chưa thấy gì.

Kể ra thì chậm, nhưng thật sự thì Lâm Thanh Phong phản ứng rất nhanh, hần vẫn mang theo vẻ mặt “bình chân như vại” mà lên tiếng.

-Minh Quang thúc, thân thể ta đã khôi phục, vì thế ta muốn tắm một chút, khi nào thúc tắm xong thì hãy tới phòng ta gõ cửa nhé, ta sẽ trở về đợi thúc.

Lâm Thanh Phong nói xong thì hần lập tức đóng cửa phòng tắm lại rồi quay đầu đi ngay, mặc dù giọng nói của hần bình thản nhưng hiện tại tim của hần cũng muốn nhảy lên tới cổ họng rồi, hần vẫn biết rõ câu nói “chậm sẽ sinh biến” vì thế hần quyết định rời đi ngay và luôn.

Lâm Thanh Phong rời đi, khiến cho vị nữ tử vẫn còn ở trong phòng tắm mòng bức, một lúc sau nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng vẫn không biết được cả thân thể của nàng đều bị hần nhìn qua một lượt rồi, nhưng lúc đó hần giả trang quá giống vì thế nàng cũng không nghi ngờ gì.

Lâm Thanh Phong trở về phòng, đóng cửa lại sau đó hần ngồi lên ghế cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần vỗ ngực tự lẩm bẩm.

-Thật sự hù chết bảo bảo rồi, hèn gì hôm qua Uyên nhi không cho phép ngạc nhiên hay khiếp sợ khi thấy được tỷ tỷ của nàng, mặc dù ta không có ác cảm gì nhưng lần đầu nhìn thấy khuôn mặt mỹ nhân nhưng thân thể của một nam nhân cơ bắp như vậy thì ai cũng phải giật mình a.

Lâm Thanh Phong ngồi chờ trong phòng một lúc thì có tiếng gõ cửa, hần biết nàng ấy đã xong rồi, nhưng vì không muốn nàng ấy phát hiện nên hần lên tiếng.

-Được rồi Minh Quang thúc, thúc cứ về phòng trước còn ta sẽ ra ngay.

Lâm Thanh Phong tập trung lắng nghe một lúc, hần xác định bên ngoài không còn ai thì hần mới mở cửa ra rồi đi tới phòng tắm.

Sau khi Lâm Thanh Phong tắm xong, hần lấy ra một bộ y phục mới từ hần trữ vật, vẫn còn may cho hần là trong cái Valy vẫn còn 3-4 bộ y phục nam vừa người với hần, vì thế hần chỉ cần tìm một bộ mặc vào là ổn.

Sắc trời vẫn còn chưa sáng hẳn, vì thế Lâm Thanh Phong quyết định đi tới nhà bếp để nấu một bàn thức ăn cho cả nhà Gia Cát Tư Uyên, bọn hần đã giúp đỡ Lâm Thanh Phong nhiều lắm.

Nếu không có bọn hần thì chắc hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn còn đang nằm một chỗ nào đó mà không biết sống chết ra sao.

Lâm Thanh Phong lấy từ trong hần trữ vật ra một ít thịt bình thường rồi bắt đầu nấu nướng thức ăn, mùi thơm bốc lên nhanh chóng đánh thức Gia Cát Tư Uyên cùng Gia Cát Minh Quang.

Gia Cát Tư Uyên nửa mê nửa tỉnh, nàng cứ mơ màng mà đi tới phòng bếp, trên khóe mắt nàng ghi mắt vẫn còn dính ở đó, nước dãi trên miệng vẫn còn đang chảy ra.

Lâm Thanh Phong đang đứng nấu nướng, hần cũng phát hiện nàng tới, quay đầu lại nhìn khuôn mặt hiện tại của nàng, hần cũng nhin không nổi mà mỉm cười, hần tiến lại gần đưa tay xoa đầu nàng rồi nói nhỏ.

-Mau đi rửa mặt, còn có nhớ gọi thêm Minh Quang thúc cùng tỷ tỷ của muội, ta đã chuẩn bị đủ thức ăn cho mọi người đây.

Gia Cát Tư Uyên vẫn mơ màng rồi gật đầu đồng ý, sau đó lại đi về phía phòng tắm để rửa mặt.

Lâm Thanh Phong nấu xong thức ăn, hần nhanh chóng bay ra bàn, một lúc sau Gia Cát Tư Uyên mới dẫn theo Gia Cát Minh Quang cùng tỷ tỷ của nàng tới.

Gia Cát Tư Uyên nhìn vào bàn thức ăn, hai mắt của nàng nhanh chóng phát sáng, nước dãi trên miệng lại bắt đầu chảy ra.

Gia Cát Minh Quang thì bình tĩnh hơn, hần ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Tiểu Phong, thật phiền cho ngươi quá, về sau cũng không cần phải làm vậy đâu.

Đối với lời này của Gia Cát Minh Quang, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi lên tiếng.

-Không đâu Minh Quang thúc, mọi người đã giúp ta nhiều lắm, đây chỉ là một phần tâm ý của ta xin mọi người đừng chê mới tốt.

Gia Cát Minh Quang cũng nở nụ cười, hần nhìn Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Hôm qua cũng chưa giới thiệu với ngươi, đây là con gái lớn của ta, tên nàng là Diệu Hương.

Lâm Thanh Phong lúc này sắc mặt vẫn bình thản, hần nở nụ cười với Diệu Hương rồi lên tiếng.

-Diệu Hương cô nương, nghe Uyển nhi nói chính người đã mang ta về, thật sự cảm tạ người.

Diệu Hương cũng không nói gì, nàng chỉ gật đầu một cái coi như là trả lời.

Lúc này Gia Cát Tư Uyển mới lên tiếng.

-Oa, Phong ca thật sự khác so với mọi người nha, lần đầu tiên người gặp tỷ tỷ nhưng vẫn không có chút nào ngạc nhiên á.

Lời nói của nàng liền khiến Lâm Thanh Phong cùng Diệu Hương đều kinh ngạc, Diệu Hương kinh ngạc là tại vì đây là lần đầu tiên có người không ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng, hai mắt nàng sáng lên nhìn về Lâm Thanh Phong, còn Lâm Thanh Phong thì kinh ngạc bởi vì hần lo rằng hần sẽ bị lộ tẩy.

Nếu Lâm Thanh Phong nói rằng đây không phải lần đầu tiên hần nhìn thấy Diệu Hương thì sẽ thế nào? Nếu như vậy thì Diệu Hương liền biết lúc này hần đã nhìn thấy hết thân thể của nàng, nhưng mà Lâm Thanh Phong vẫn giả bộ như chưa từng thấy gì, nếu bị phát hiện thì thật sự lúng túng.

Để che dấu đi sự bối rối của chính mình, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi nói.

-Không phải người ta có câu nói:”Vẻ đẹp bên ngoài không quan trọng, quan trọng là tâm hồn” sao?

-Con người của ta thường không chú ý vẻ bề ngoài, ta chỉ coi trọng tâm hồn của mọi người mà thôi.

Lâm Thanh Phong không nói còn tốt, sau khi hần nói ra thì hai mắt Diệu Hương liền xáu hổ đỏ mặt cúi đầu, nhưng nàng vẫn len lén đưa ánh mắt liếc nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng không để ý, hần nhanh chóng nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Mọi người cũng đừng đứng đây nói chuyện a, mau ngồi xuống ăn thôi, thức ăn cũng muốn nguội cả rồi.

Một lúc sau bọn hần cũng đã ăn hết bàn ăn, Gia Cát Tư Uyển vẫn còn có chút thòm thèm, nàng vẫn còn muốn cầm đĩa thức ăn lên liếm sạch, nhưng Diệu Hương đã nhanh chóng ngăn cản, nếu thật sự để nàng làm vậy thì quá xấu hổ.

Diệu Hương nhanh chóng lôi Gia Cát Tư Uyển ra ngoài, chỉ để lại Gia Cát Minh Quang cùng Lâm Thanh Phong ngồi ở lại.

Nhìn Diệu Hương rời đi, Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần thật sự không chịu nổi khi phải nhìn vào mắt nàng.

Gia Cát Minh Quang đã nhận ra biểu hiện của Lâm Thanh Phong, hần thở ra một hơi rồi nói.

-Ta biết người cũng khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Diệu Hương, tuy rằng người che giấu rất tốt, nhưng trong mắt người vẫn hiện lên vẻ bối rối khi đối mặt với nàng.

Nghe xong lời này, Lâm Thanh Phong cứng họng, hần cũng không biết phải nói sao nữa, hần thật sự không để ý tới vẻ bề ngoài của Diệu Hương được chứ? Nhưng cũng không thể nói ra lý do hần ngại khi đối mặt với nàng a?

Cũng vì thế, Lâm Thanh Phong quyết định... giả ngu tới cùng...

Gia Cát Minh Quang thì không biết chuyện này, nhìn vẻ mặt của Lâm Thanh Phong hiện tại, hần cứ nghĩ rằng suy đoán của hần là đúng, vì thế hần tiếp tục lên tiếng.

-Diệu Hương từ nhỏ được ta cùng phu nhân nhặt về nuôi tới nay cũng đã được hơn 20 năm, chúng ta cũng không biết gia đình nàng ở đâu, lúc đó nàng cũng chỉ mới 6 tuổi và chỉ nhớ biết tên mình là Diệu Hương, ngoài ra cũng chẳng còn biết gì khác.

Gia Cát Minh Quang lại thở ra một hơi rồi tiếp tục nói.

-Ta nói với người chuyện này cũng không có ý gì khác, chỉ cần người đừng khiến nàng cảm thấy tủi thân là được rồi.

Lâm Thanh Phong cũng gật đầu cười khò, mặc dù cảm thấy thật sự có lỗi, nhưng hần cũng chỉ biết làm như vậy thôi.

Gia Cát Minh Quang lúc này mới gật đầu đứng dậy rồi đi.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hần cũng không muốn suy nghĩ nữa, chuyện này tới đâu thì hay tới đó thôi.

Sau khi thu dọn xong bàn thức ăn, Lâm Thanh Phong lại ra ngoài, hần cũng không muốn chỉ ngồi trong nhà, hần muốn thử xem xét quanh thôn, đồng thời kiểm chuyện làm giúp đỡ.

Bước tới trước cửa, hần thấy Gia Cát Minh Quang cùng Gia Cát Tư Uyển đang ngồi sau hai cái bàn tre riêng biệt, và trước mặt bọn họ là hai hàng người đứng xếp hàng.

Nhìn hai dòng người một chút, Lâm Thanh Phong liền đoán được, những người này là tới đây trị thương, những người có bệnh trong người thì sẽ gặp Gia Cát Minh Quang, còn những người bị ngoại thương thì sẽ gặp Gia Cát Tư Uyển để chữa trị.

Hai hàng người mặc dù rất đông, nhưng mọi người đều không chen lấn, tất cả đều đứng yên xếp hàng chờ tới lượt, nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong cũng phải gật đầu thán phục.

.....Hết Chương 133.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Sơn tặc

Thấy Lâm Thanh Phong ra tới, Gia Cát Tư Uyển sau khi băng bó xong cho một bệnh nhân, nàng nhanh chóng về phía hắn, nàng nụ cười vui vẻ nhìn hắn rồi lên tiếng.

-Phong ca, sao ngươi lại ra đây rồi? Vì sao không ở trong nhà tiếp tục nghỉ ngơi? Ngươi chỉ vừa mới khỏi hẳn a?

Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ, hắn bước tới gần Gia Cát Tư Uyển, xoa đầu nàng rồi trả lời.

-Ta phải ra đây thì mới thấy được Uyển nhi rất giỏi không phải sao? Nhưng muội cứ tiếp tục a, đừng để ý tới ta, cũng không nên để bệnh nhân chờ đợi đúng không?

Gia Cát Tư Uyển lúc này mới vui vẻ gật đầu, nàng tiếp tục quay lại làm việc, nhưng cũng không quên nhắc nhở.

-Ca đợi muội một lúc, sau khi muội làm việc xong thì muội sẽ dẫn ca đi dạo quanh thôn.

Lâm Thanh Phong vui vẻ gật đầu, mặc dù hắn có thể đi dạo một mình, nhưng nếu lại có thêm Gia Cát Tư Uyển theo sau thì còn gì bằng đây?

Tuy rằng Gia Cát Tư Uyển rất muốn làm xong cho nhanh để có thể đi chơi, nhưng nàng vẫn rất cẩn thận, nàng chú ý tới từng chi tiết nhỏ của người bệnh, sau đó dùng cồn rửa sạch vết thương rồi dùng băng vải sạch băng bó lại, nàng cũng không quên dặn dò bệnh nhân nhiều thứ cần phải chú ý.

Lâm Thanh Phong ngồi bên ngoài xem, hắn rất ngưỡng mộ cách mà Gia Cát Tư Uyển chú tâm vào làm việc, hắn cảm thấy không thôi.

Đối với những hài tử cỡ như Gia Cát Tư Uyển thì đa phần đều đã chạy đi chơi rồi, một phần thì vẫn ngồi lại làm việc nhưng sẽ không chú tâm, chỉ có một nhóm nhỏ thì giống như Gia Cát Tư Uyển vẫn tận tâm tận lực làm việc.

Bệnh nhân của Gia Cát Tư Uyển cũng không nhiều vì thế nàng rất nhanh đã xong việc, chỉ có một số ít thôn dân bị thương trong quá trình săn bắt mới tìm tới nàng, còn những người tự thân mắc bệnh thì đều tìm Gia Cát Minh Quang để chữa.

Sau khi băng bó hoàn tất cho người bệnh nhân cuối cùng, Gia Cát Tư Uyển mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó nàng liền quay sang Gia Cát Minh Quang rồi lên tiếng.

-Phụ thân a, bên chỗ này đã xong rồi, con có thể cùng Phong ca đi dạo được chứ?

Gia Cát Minh Quang cũng không có lý do gì để từ chối, hắn vui vẻ trả lời.

-Được rồi, cả hai cứ đi đi, việc nơi này cứ để ta là được rồi.

Gia Cát Minh Quang vừa nói xong thì Gia Cát Tư Uyển nhanh chóng kéo tay Lâm Thanh Phong rồi đi cũng không để cho hắn nói lời tạ ơn với Gia Cát Minh Quang nữa.

Gia Cát Minh Quang cũng chỉ biết cười khổ, từ lúc phụ nhân của hắn khó sanh mà chết đi, hắn đã nuông chiều Gia Cát Tư Uyển quá rồi.

Gia Cát Tư Uyển kéo tay Lâm Thanh Phong đi khắp thôn, tới nơi nào nàng cũng vui vẻ giới thiệu cho hắn nghe một lượt.

Là con gái của hộ gia đình duy nhất hành nghề y trong thôn, lại còn rất thân thiện, Gia Cát Tư Uyển được rất nhiều người dân trong thôn yêu thích, đi tới đâu nàng cũng được người dân đưa co một ít quà cáp.

Với thân thể nhỏ bé của Gia Cát Tư Uyển thì nàng không thể nhận hết được, nàng cố gắng từ chối nhưng vẫn bị người dân trong thôn ép nhận, vì thế... Lâm Thanh Phong trở thành tên ôm đồ miễn phí.

Tới giữa trưa, sau khi đi dạo khắp cả thôn, Gia Cát Tư Uyển lúc này mới dừng lại, nàng vui vẻ nhìn Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Đó là toàn bộ Long Hạ thôn, ca cảm thấy như thế nào?

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, chỉ đi dạo một vòng quanh thôn nhỏ chưa đầy 1km vuông mà bọn hắn phải tốn tới gần 4 tiếng thì hắn phải biết nói như thế nào?

Ngoại trừ cười khổ thì hắn cũng chỉ biết cười khổ thôi.

Hắn ho nhẹ một cái rồi trả lời.

-Ta thấy được, Long Hạ thôn rất yên bình, người dân nơi đây cũng rất quý muối a.

Gia Cát Tư Uyển gật đầu với Lâm Thanh Phong, nàng rất tự hào về điều này, gia đình của nàng làm nghề y, bọn hắn lại rất tận tâm vì thế người dân trong thôn rất quý bọn hắn.

Lâm Thanh Phong người nhìn lên trời một chút sau đó lại lên tiếng.

-Hiện tại cũng trưa rồi, chúng ta cứ quay trở lại nhà muối, ta sẽ làm một ít thức ăn, dân trong thôn tặng nhiều thức ăn lắm, cũng không thể để bọn chúng bị hư a.

Gia Cát Tư Uyển cũng gật đầu đồng ý, đi dạo khắp thôn khiến nàng cũng có chút mệt mỏi.

Hai người đồng thời trở về, Gia Cát Minh Quang lúc này cũng đã xem hết bệnh, trước cửa cũng không còn người nên hắn vào nhà nằm nghỉ.

Khi thấy Lâm Thanh Phong cùng Gia Cát Tư Uyển trở về, Gia Cát Minh Quang mới ngồi dậy nở nụ cười rồi hỏi.

-Sao rồi? Cả hai đi chơi vui vẻ chứ?

Gia Cát Minh Quang chỉ hỏi vậy thôi, chỉ cần nhìn đồng hồ trên tay Lâm Thanh Phong cùng khuôn mặt tươi cười của Gia Cát Tư Uyển thì hắn cũng biết là hai người rất vui vẻ.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lên tiếng.

-Hai người cứ đợi ở đây một lúc, ta sẽ vào trong làm một ít thức ăn, nhưng ta vẫn không thấy Diệu Hương đâu? Ta có nên tính thêm phần của nàng ấy a?

Gia Cát Minh Quang lắc đầu rồi trả lời.

-Diệu Hương lên núi săn thú, tới tối mới trở về, người cũng không cần để phần cho nàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn ôm heo đồng hồ bước vào phòng bếp.

....

Đúng như lời Gia Cát Minh Quang đã nói, tới chiều tối thì Diệu Hương mới trở về, theo như lời của Gia Cát Tư Uyển, thì ngày nào Diệu Hương cũng săn được một vài con thú, nhưng không như mọi khi, hôm nay Diệu Hương trở về mà không thu hoạch được gì, ngoài ra khuôn mặt của nàng có chút lo lắng.

Khuôn mặt lo lắng của nàng không giấu được ai, Gia Cát Minh Quang lập tức lên tiếng hỏi.

-Hương nhi, sao vậy? Có chuyện gì sao?

Diệu Hương cũng không giấu diếm, nàng thở ra một hơi rồi trả lời.

-Đúng thật là có chuyện, còn là chuyện lớn không tốt.

Diệu Hương nói xong, nàng lại nhìn về hướng Long Hạ sơn rồi nói tiếp.

-Gần đây Long Hạ sơn có một toán sơn tặc xuất hiện, khi nãy bọn chúng thấy con cùng vài người dân trong thôn săn bắt được thú, vì thế bọn chúng đã ra tay cướp hết.

-Mặc dù bọn con không đồng ý, nhưng bọn chúng rất đông, có khoảng chừng 30-40 tên, trên tay lại cầm theo vũ khí, vì thế chúng con phải cắn răng chấp nhận đưa hết thịt thú cho bọn chúng.

-Cứ đà này, thì con sợ rằng bọn chúng sẽ sớm tới đây thôi.

Gia Cát Minh Quang trầm mặc, hắn cũng không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào nữa.

Gia Cát Tư Uyển cũng lo lắng hẳn lên, nàng cũng không biết phải nói gì mới tốt.

Đối với chuyện này, Lâm Thanh Phong cũng không lo lắng, để phá vỡ bầu không khí trầm mặc, hắn nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Trước cũng đừng nói những chuyện này, ngày hôm nay mọi người cũng mệt rồi, để ta vào trong làm một ít thức ăn để mọi người ăn trước.

Cả ba người nghe xong lời của Lâm Thanh Phong thì đều gật đầu đồng ý, đúng là hiện tại có lo lắng cũng chẳng được lợi ích gì, cứ tới đâu thì hay tới đó thôi.

Lâm Thanh Phong bước vào bếp để làm thức ăn, nụ cười trên khuôn mặt hắn cũng nhanh chóng thu lại mà thay vào đó là một vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn rất thích Long Hạ thôn, cuộc sống yên bình nơi đây là thứ mà hắn phải bảo vệ, hắn ngẩng đầu lên trời rồi lầm bầm.

-Son tặc sao? Các ngươi cũng đừng khiến ta phải ra tay a, ta thật sự không muốn giết người đâu.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái, hắn quyết định rằng, tối nay hắn sẽ đi tìm những tên son tặc đó để “nói chuyện” một chút, nếu bọn người đó thật sự hết thuốc chữa thì hắn sẽ giải quyết luôn.

Hắn không muốn phải đợi tới khi đám son tặc đó hành động thì mới ra tay.

....

Màn đêm buông xuống, tất cả mọi người trong thôn đều đã ngủ, lúc này Lâm Thanh Phong mới tỉnh dậy, khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng, hắn bước ra khỏi cửa rồi ngay lập tức hướng tới Long Hạ sơn mà đi.

Lâm Thanh Phong rời đi một lúc thì Diệu Hương cũng thức dậy, nàng cũng có suy nghĩ giống hắn, nàng cầm theo một cây gậy gỗ rồi cũng đi về hướng Long Hạ sơn.

Tốc độ của Lâm Thanh Phong cũng không được gọi là nhanh, hắn vẫn từng bước từng bước đi tới Long Hạ sơn.

Sau khi tới trước Long Hạ sơn, Lâm Thanh Phong thở dài một cái rồi nhắm mắt tản ra tinh thần lực, tinh thần lực của hắn so với tu sĩ bình thường thì lớn hơn nhiều lắm, khuôn viên Long Hạ sơn bán kính 5Km ngay lập tức nằm trong tinh thần lực của hắn.

Long Hạ sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mặc dù tinh thần lực của Lâm Thanh Phong rất lớn, nhưng không thể nào bao phủ khắp cả ngọn núi được, vì thế hắn đành phải từ từ mà tìm kiếm.

Còn Diệu Hương thì khác, sau khi cầm lấy cây gậy rồi bước khỏi nhà, nàng liền đi tới một nơi gần thôn, ở nơi đây đã có rất nhiều thanh niên của Long Hạ thôn đứng chờ sẵn, trên tay bọn hắn ai cũng cầm theo vũ khí nhưng rất thô sơ, chỉ có gậy, cuốc là chủ yếu.

Lúc chiều, sau khi bị son tặc cướp lấy thịt thú, bọn hắn đã bàn sẵn với nhau, đêm nay sẽ tập kích bọn son tặc, đồng thời đánh đuổi bọn son tặc, hiện tại nơi đây có khoảng 50 người, đều là những thanh niên còn ở lại Long Hạ thôn, còn những thanh niên khác đều đã đi tới Thổ Hoàng Thành còn chưa trở về.

Khi Diệu Hương tới, thì tất cả thanh niên trong Long Hạ thôn đều đứng dậy, sắc mặt của bọn hắn nghiêm túc, đồng thời gật đầu một cái, sau đó tất cả đều không nói lời nào mà tiến về Long Hạ sơn.

....Hết Chương 134....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Quen tay...

Diệu Hương dẫn theo đám thanh niên của Long Hạ thôn đi tới nơi tụ tập của bọn son tặc, bởi vì lúc chiều sau khi bị cướp, nàng đã cùng một vài người theo dõi bọn son tặc trở về son trại, vì thế nàng rất dễ dàng tìm đường đi tới hang ổ của bọn chúng.

Son trại của bọn son tặc cũng không lớn, phía ngoài được bao phủ bởi rừng cây, còn bên trong là nhiều chiếc lều vải, đúng như lời Diệu Hương đã nói, bọn son tặc này chỉ vừa tới đây thôi, vì thế bọn hắn vẫn chưa thể xây lên nhiều phòng ốc.

Hiện tại đang là giữa khuya, đa phần bọn son tặc cũng đã ngủ yên giấc, chỉ còn một vài tên thức để đứng gác.

Diệu Hương cùng bọn thanh niên hành động rất chậm rãi và im lặng, bình thường bọn hắn đều phải làm như vậy để có thể săn thú, vì thế bọn hắn hành động rất nhẹ nhàng.

Sau khi tới gần son trại, Diệu Hương phát tay ra hiệu cho cả bọn dừng lại, sau đó nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

-Phía trước mặt là sơn trại của bọn hán, mọi người mau chia ra để tập kích bất ngờ khiến bọn hán không kịp trở tay, khi đó chúng ta mới có cơ hội giành thắng lợi.

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, sau đó bọn hán theo lời của Diệu Hương mà tách ra, bao vây xung quanh sơn trại.

Sau khi đã bao vây xong, Diệu Hương mới gật đầu rồi lại phất tay ra hiệu cho tất cả từ từ ép sát vào khu vực sơn trại.

Tới khi cách sơn trại chừng 5m, lúc này Diệu Hương mới gật đầu ra hiệu cho tất cả mọi người cùng xông lên.

Bọn hán cùng xông lên khiến cho đám sơn tặc thủ vệ cũng bất ngờ, nhưng bọn hán vẫn bình tĩnh mà đáp trả, một bộ phận kêu gọi đám sơn tặc còn đang ngủ, còn một phần khác thì nhanh chóng cầm lấy vũ khí đối đầu với bọn người Diệu Hương.

Nếu Lâm Thanh Phong có ở đây, thì hẳn sẽ nhanh chóng nhận ra, bọn trước mặt căn bản không phải là sơn tặc, mà bọn hán chính là những quân lính được huấn luyện từ trước.

Bởi vì động tác của bọn hán quá chỉnh tề, nếu bọn hán là sơn tặc thật, thì hiện tại bọn hán ai cũng phải lo lắng tới loạn cả lên, chứ không thể nào bình tĩnh như vậy.

Nhưng hiện tại điều này không quan trọng, quan trọng hơn hết là bọn người Diệu Hương chỉ là những người dân bình thường mặc dù có khỏe tới mấy cũng không thể nào đánh bại được những quân lính đã được huấn luyện trong quân ngũ.

Rất nhanh sau đó, ngoại trừ Diệu Hương từ nhỏ có sức khỏe lớn cùng gần 10 người khác ra thì tất cả đã nhanh chóng bị tóm gọn.

Tên sơn tặc đầu lĩnh lúc này mới xuất hiện, hẳn có chút khinh thường nhìn bọn người Diệu Hương, hẳn ngáp một cái rồi lên tiếng.

-Những con kiến hôi này, lúc chiều ta đã tha cho các ngươi một mạng, tại sao các ngươi còn tới đây a?

-Nếu đã muốn chết như vậy, thì hiện tại ta sẽ giết hết các ngươi, sau đó lại tới thôn của các ngươi giết hết những người còn lại, vì thế các ngươi có thể yên tâm đi rồi, người nhà các ngươi sẽ mau chóng tụ họp với các ngươi thôi.

Diệu Hương trầm mặc, nàng cúi đầu xuống đất, nước mắt cũng chảy ra, nàng biết rằng hiện tại tất cả đã kết thúc rồi, chỉ vì nàng quá yếu ớt, nàng không thể bảo vệ được gia đình của chính nàng.

Diệu Hương hai mắt đỏ lên, nàng nhìn về tên đầu lĩnh rồi hét lớn.

-Các ngươi đừng hòng đụng tới người nhà của chúng ta, cho dù chúng ta có chết thì chúng ta vẫn phải kéo theo các ngươi chôn cùng.

Lâm Thanh Phong thần sắc lạnh lùng, hẳn vẫn bước đi một cách không có chủ đích để tìm kiếm sơn trại của bọn sơn tặc này.

Bỗng dưng hẳn liền nghe được tiếng hét lớn, sắc mặt của hẳn đen lại, bởi vì hẳn nhận ra tiếng hét này là của Diệu Hương, hẳn liền đoán được tại sao Diệu Hương lại ở đây, hẳn cũng không chờ đợi nữa mà nhanh chóng lấy ra dao xếp, sau đó dùng linh lực điều khiển nó như một cái phi kiếm, bay tới chỗ Diệu Hương.

Tốc độ của Lâm Thanh Phong rất nhanh, chỉ trong chưa đầy một phút thì hẳn đã bay tới sơn trại, nhưng chỉ trong một phút đó, hơn bốn mươi thanh niên của Long Hạ thôn đều đã bị giết,

Diệu Hương cùng mười người còn lại cũng thương tích đầy mình, bọn hẳn biết rõ là bọn hẳn sắp chết, nhưng bọn hẳn vẫn cắn răng chống đỡ, bọn hẳn không thể để những tên sơn tặc này tiến vào thôn được.

Tên sơn tặc đầu lĩnh có chút khinh thường nhìn bọn người Diệu Hương, hẳn hừ nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Các ngươi buông bỏ đi thôi, ta còn phải vào trong đi ngủ đây, chỉ vì các ngươi mà đã khiến ta mất ngủ đây, thật sự phiền chết a.

Diệu Hương cùng mười người thanh niên lập tức trầm mặc, bọn họ thật sự rất tức giận, nhưng bọn hẳn hiện tại đang ở thế yếu, bọn hẳn cũng không thể làm gì khác.

Ngay lúc này Lâm Thanh Phong cũng đã tới, hẳn một chân đạp lên thanh dao xếp phiêu phù trên không trung, ngay sau khi nhìn xuống sơn trại, hẳn thấy được toàn cảnh, sắc mặt của hẳn liền trở nên lạnh lẽo.

Hắn từ từ hạ xuống, đứng giữa bọn người Diệu Hương cùng đám sơn tặc rồi lên tiếng.

-Ta cũng thấy đám sơn tặc các ngươi thật sự rất phiền đây, vì thế các ngươi muốn chết như thế nào?

Lâm Thanh Phong xuất hiện liền khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, tên sơn tặc đầu lĩnh nhìn thấy hẳn thì toàn thân đều chảy ra mồ hôi lạnh, hẳn là người trong quân ngũ mặc dù chỉ là một tên tướng nhỏ bé nhưng hẳn vẫn đạt tới Luyện Khí, vì thế hẳn biết được tu sĩ khi đạt tới cảnh giới Trúc Cơ thì có thể sử dụng pháp khí để bay.

Khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong chân đấm pháp khí hạ xuống, thì hắn liền biết được, người thanh niên trước mặt này là một vị tu sĩ, cảnh giới ít nhất cũng đạt tới Trúc Cơ kì, còn hắn chỉ là một tên Luyện Khí kì tầng 8 mà thôi.

Cho dù hắn là Luyện Khí viên mãn thì khi đứng trước mặt Trúc Cơ kì, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Tên sơn tặc đầu lĩnh toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hắn nhanh chóng cúi đầu rồi lên tiếng.

- Xin lỗi tiên bối, là chúng ta đã quấy rầy ngài, xin tiên bối tha thứ cho chúng ta.

Thái độ của tên đầu lĩnh liền khiến bọn người Diệu Hương kinh ngạc, bọn hắn không biết tại sao tên đầu lĩnh này lại sợ Lâm Thanh Phong như vậy, trong mắt bọn hắn, Lâm Thanh Phong chỉ là một tên thư sinh hiền lành mà thôi, ngoài ra cũng không có gì khác.

Tên đầu lĩnh cúi đầu nhận lỗi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không quan tâm, hắn quay lại nhìn bọn người Diệu Hương rồi lên tiếng.

- Ta không biết là do các ngươi ngu xuẩn hay vì cái gì khác, nhưng tại sao các ngươi lại dám tấn công khi chưa biết rõ thực lực của kẻ địch?

- Hiện tại các ngươi cũng thấy rồi chứ? Các ngươi hãy nhìn đi, những người khác phải chết đều là do bọn ngươi quá ngu ngốc.

Bọn người Diệu Hương đều trầm mặc cúi đầu mà không nói gì khác.

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi lại tiếp tục nói.

- Các ngươi cứ ở yên đó mà nghe xem, các ngươi sẽ phải đối đầu với cái gì.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới bọn người Diệu Hương, hắn quay đầu lại nhìn tên sơn tặc đầu lĩnh rồi lên tiếng.

- Ta cho ngươi 10 hơi thở để khai hết ra, các ngươi từ đâu tới, ta không tin các ngươi chỉ là những tên sơn tặc tầm thường như vậy, còn nữa nếu nói một lời thừa thãi thì ta sẽ giết mười người, các ngươi có tất cả 40 người, vừa đủ 4 lần.

Tất cả mọi người sau khi nghe xong thì đều hít vào một hơi khí lạnh, ngay cả bọn người Diệu Hương cũng lạnh sống lưng, bọn hắn không ngờ rằng tên thư sinh lúc sáng cười nói vui vẻ này lại ghê gớm như vậy.

Tên sơn tặc đầu lĩnh có chút xoắn xuýt, nhưng khi nghĩ tới thể lực phía sau lưng, thì hắn hít vào một hơi sau đó nở nụ cười rồi lên tiếng.

- Tiên bối, ngươi cũng đừng nói vậy a?

Lâm Thanh Phong cũng không nhiều lời, ngay sau khi tên sơn tặc đầu lĩnh vừa dứt câu, hắn liền điều khiển thanh đao xếp cắt cổ mười tên sơn tặc khác.

Mười bộ thi thể nhanh chóng nằm xuống đất, tên sơn tặc đầu lĩnh lúc này rất sợ hãi, hắn hít vào một hơi rồi lên tiếng.

- Ngươi cũng đừng quá đáng, phía sau lưng bọn ta còn có một gia tộc lớn...

Lại một lần nữa, thanh đao xếp lập tức cắt cổ mười tên sơn tặc, lại thêm mười bộ thi thể ngã xuống.

Tên đầu lĩnh cùng đám sơn tặc đều mộng bức, ngay cả bọn người Diệu Hương cũng mộng bức, tên đầu lĩnh có chút muốn khóc, hắn liền hét lớn.

- Không phải ngươi đã nói, ta phải báo ra thể lực sau lưng sao? Tại sao ngươi còn giết người của ta?

Lâm Thanh Phong giật mình, hắn có chút áy náy gãi đầu nở nụ cười khổ rồi trả lời.

- Xin lỗi, là ta quen tay...

Tất cả mọi người nghe xong câu trả lời này đều trầm mặc, thảo nê mã trong đầu bọn hắn cũng đếm hơn cả vạn con rồi.

Tên đầu lĩnh cũng không biết phải nói gì khác, bọn hắn hiện tại là thịt cá, vì thế hắn đành cắn răng rồi nói tiếp.

- Chúng ta theo lệnh của gia chủ Điền gia là Điền Bá Quang tới đây, vài ngày trước Điền gia đã thu mua được một lượng lớn da thú của Long Hạ sơn với giá rẻ, vì thế chúng ta được hân cử tới đây để chiếm đóng vùng núi này.

.....Hết Chương 135.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Phương tâm thiếu nữ

Lúc này Lâm Thanh Phong mới gạt đầu, sau đó hắt lại hỏi.

-Như vậy, đề ta đoán thử, có phải bọn người ở Long Hạ thôn sau khi bán đồ cho Điền gia thì đều bị diệt khẩu a?

Tên sơn tặc đầu lĩnh cúi đầu trầm mặc, hắn cũng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, mặc dù bọn hắn không biết, nhưng đối với cách làm người của Điền gia, nếu nói bọn người của Long Hạ thôn không bị diệt khẩu thì bọn hắn không tin.

Nhìn thấy biểu hiện của tên đầu lĩnh, thì Lâm Thanh Phong cũng không hỏi nữa, hắn lại quay đầu nhìn bọn người Diệu Hương rồi lên tiếng.

-Các ngươi đã nghe hết rồi đấy, hiện tại bọn ngươi có biết rằng bọn ngươi ngu tới cỡ nào sao?

Bọn người Diệu Hương đều cúi đầu trầm mặc, hiện tại bọn hắn ngoài hối hận thì cũng chỉ có hối hận, phải chi bọn hắn chờ đợi để bàn tính kỹ hơn với người trong thôn thì sẽ không xảy ra chuyện này.

Lâm Thanh Phong lúc này mới thở ra một hơi rồi lại tiếp tục lên tiếng.

-Hiện tại, các ngươi phải trở về nhận lỗi với mọi người, đồng thời phải mang theo thi thể những người đã chết trở về, chuyện này chúng ta giấu không được, các ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Bọn người Diệu Hương đều cúi đầu trầm mặc, bọn hắn tất cả đều hai mắt lưng tròng nhìn về thi thể của những đồng bạn của mình, sau đó tất cả đều không nói lời nào mà bắt đầu thu dọn thi thể đồng bạn.

Nhìn bọn hắn thu thập thi thể, Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, hắn lại nhìn sang bọn sơn tặc rồi lên tiếng.

-Còn các ngươi, mau thu dọn xác đồng bạn của các ngươi rồi đem chôn đi, từ đây tới sáng, các ngươi cũng phải tới Long Hạ thôn để tạ tội, các ngươi tất cả có 20 người, ta không muốn thấy thiếu một người nào được chứ?

Tất cả bọn sơn tặc hai mắt đều phát sáng, nếu Lâm Thanh Phong nói vậy thì bọn hắn liền suy nghĩ tới khả năng bỏ trốn, nhưng Lâm Thanh Phong lại tiếp tục lên tiếng.

-Ta biết các ngươi đều muốn bỏ trốn, nhưng ta nói thẳng, vài ngày sau Điền gia sẽ gặp tai ương, ta có thể biết được thông tin các ngươi từ miệng Điền Bá Quang, lúc đó ta không muốn đích thân ta phải đi truy sát bọn ngươi đâu.

Mặc dù Lâm Thanh Phong nói chuyện rất bình thường, nhưng trong mắt đám sơn tặc này, thì nó chứa đầy sát khí, bọn hắn ai cũng hít vào một hơi khí lạnh rồi liên tục gạt đầu đồng ý.

Tên đầu lĩnh lúc này cũng đứng ra vỗ ngực rồi lên tiếng.

-Xin tiên bối yên tâm, có ta ở đây, bọn hắn sẽ không dám chạy trốn.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì nữa, hắn nhìn qua bọn người Diệu Hương đã thu hết thi thể của đồng bạn rồi lên tiếng.

-Được rồi, hiện tại ta sẽ thu hết thi thể của bọn hắn vào nhẵn trừ vật, các ngươi cứ theo ta trở về, khi về tới thôn ta sẽ thả bọn hắn ra.

Lâm Thanh Phong nói xong, hắn liền thu hết những thi thể này vào nhẵn trừ vật rồi dẫn theo bọn người Diệu Hương trở về.

Một lúc sau, bọn hắn cũng trở về tới Long Hạ thôn, tất cả đèn đuốc trong thôn đã sáng lên, bọn hắn liền hiểu rằng, việc bọn hắn rồi đi đã bị phát hiện rồi, Lâm Thanh Phong thở dài một cái rồi lên tiếng.

-Tất cả mọi người đều đã biết rồi, các ngươi chuẩn bị nhận lỗi đi, khi về tới ta sẽ lấy những thi thể ấy ra.

Bọn người Diệu Hương hít vào một hơi rồi đầu gật đầu đồng ý, bọn hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý hết cả rồi, chuyện này trước sau gì cũng phải nói ra, hiện tại đã như vậy thì nói luôn sẽ tốt hơn.

Khi cả bọn về tới thôn, thì trước cửa thôn Gia Cát Minh Quang đã dẫn theo một đoàn người, tay cầm đèn đuốc chuẩn bị đi tìm bọn hắn.

Sau khi thấy bọn người Lâm Thanh Phong trở về, Gia Cát Minh Quang liền chạy tới trước mặt Diệu Hương rồi lên tiếng.

-Hương nhi, ngươi đã trở về rồi, tại sao các ngươi lại bị thương khắp người như vậy?

Gia Cát Minh Quang sau khi hỏi han, hắn lại ngẩng đầu lên nhìn tất cả, rồi tiếp tục hỏi.

-Tại sao bọn ngươi chỉ có từng này người? Những người còn lại đâu hết rồi?

Bọn người Diệu Hương trầm mặc cúi đầu sau đó lại nhìn qua Lâm Thanh Phong, dưới cái nhìn của bọn hắn Lâm Thanh Phong thở ra một hơi sau đó hắn

liền lấy thi thể của tất cả những người khác ra ngoài.

Bốn mươi thi thể được lấy ra, khiến Gia Cát Minh Quang rung mình, lúc này người dân của Long Hạ thôn cũng chạy tới.

Sau khi thấy được những thi thể này, bọn hắn ai cũng ứa ra nước mắt, ngay từ đầu bọn hắn liền đoán được những người này đều đi tìm đám sơn tặc, vì thế sau khi thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều trầm mặc, cũng không ai lên tiếng trách móc, mà chỉ lặng yên tìm kiếm người thân rồi mang về nhà.

Diệu Hương vẫn cúi đầu trầm mặc, hai mắt nàng ngấn nước, chuyện đêm nay là do chính nàng bày ra, vì thế trong lòng nàng tự oán trách chính bản thân của nàng.

Gia Cát Minh Quang trong lòng có chút tức giận vì hành động của những thanh niên này, nhưng khi thấy tình trạng này hắn cũng không nói nên lời, hắn chỉ hừ một tiếng rồi đi về nhà.

Diệu Hương vẫn đứng đó cúi đầu trầm mặc, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hắn tiến tới vỗ vai nàng rồi lên tiếng.

-Mau về nhà a, cũng phải để Uyển Nhi băng bó vết thương cho ngươi, đứng đây tự trách bản thân cũng chẳng có ích gì, ngày mai ngươi còn phải trợ giúp bọn hắn chôn cất người thân đây.

Lâm Thanh Phong nói xong, nhưng Diệu Hương vẫn đứng đó cúi đầu mà không đáp lại, Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn thở ra một hơi rồi kéo tay nàng trở về.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại không biết được rằng, Diệu Hương vẫn cúi đầu, không phải do nàng đang tự trách bản thân.

Ngay lúc mà Lâm Thanh Phong vỗ vai nàng, thì cả trái tim nàng liền nhảy loạn lên, nàng vẫn cúi đầu là do nàng xấu hổ thôi.

Tuy rằng bình thường những thanh niên trong thôn đều vỗ vai nàng, nhưng nàng biết bọn hắn chỉ xem nàng là một người huynh đệ để đối đãi, bọn hắn cũng không ai ưa thích nàng.

Nhưng Lâm Thanh Phong thì khác, trong ấn tượng của nàng, Lâm Thanh Phong không như những người khác, hắn thật sự xem nàng là một người nữ nhân.

Nhất là câu nói của hắn khi trước của hắn: "Vẻ đẹp bên ngoài không quan trọng, quan trọng là tâm hồn" đã làm nàng rung động, hiện tại hắn lại nắm lấy tay của nàng liền khiến trái tim thiếu nữ của nàng rung động mạnh mẽ.

Lâm Thanh Phong lần này thật sự là cảm đá đập vào chân mình, tuy rằng hắn thật sự không quan trọng vẻ bề ngoài, nhưng hắn vẫn còn hai lão bà a, trước khi đi hai lão bà đã từng căn dặn hắn không được kiếm thêm người, nhưng hiện tại hắn lại câu dẫn mất tâm hồn thiếu nữ của người ta rồi.

Lâm Thanh Phong vẫn không hay biết gì, nhưng nếu hắn biết rõ thì không biết hắn sẽ phải ăn nói như thế nào, hắn vẫn tiếp tục kéo lấy cánh tay của Diệu Hương đi về nhà nàng.

Khi về đến nơi, hắn mới lên tiếng.

-Được rồi, trước tiên cứ để cho Uyển Nhi xử lý các vết thương rồi hãy ngủ đi, sáng mai lại tính chuyện khác sau.

Diệu Hương lúc này mới giật mình nhìn xung quanh, sau khi nhận ra là đã về tới nhà, thì nàng mới gạt đầu với Lâm Thanh Phong rồi chạy về phòng.

Thái độ của nàng khiến Lâm Thanh Phong cảm thấy có chút kì lạ, hắn cũng không hiểu tại sao cả, hắn gãi đầu một cái rồi thầm nghĩ.

-Chắc là nàng bị đá kích quá lớn đi.

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong mới gạt đầu chấp nhận, sau đó hắn cũng trở về phòng ngồi xuống tu luyện.

....

Sáng hôm sau, mọi người trong thôn ai cũng dậy sớm, mà không, phải nói rằng cả đêm qua ai cũng không ngủ được.

Vì thế, từ rất sớm bọn hắn đã kéo nhau đi đào mộ, chôn cất những người vừa chết.

Lâm Thanh Phong cũng không ngoại lệ, hắn cũng theo đoàn người phụ giúp đào mộ, hắn rất thích những người dân ở Long Hạ thôn, vì thế hắn cũng đi theo tiễn đưa những người vừa chết.

Bọn hắn vẫn chưa ra tới cửa thôn, thì bọn sơn tặc lúc trước đã đứng ở phía ngoài chờ đợi.

Người dân trong thôn sau khi thấy những tên sơn tặc này, bọn hắn đều biết được những người này là ai, vì thế bọn hắn liền đặt những thi thể chưa được chôn cất xuống, rồi sau đó trở về nhà lấy thêm giấy gộc, sau đó ai cũng nhìn bọn sơn tặc với ánh mắt đầy thù địch.

Những tên sơn tặc trước mặt cũng chảy ra mồ hôi lạnh, bởi vì có Lâm Thanh Phong nên bọn hắn không dám có hành động gì khác biệt, bọn hắn chỉ đứng yên một chỗ để chờ đợi.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó hần bước lên phía trước tiến tới trước mặt những tên sơn tặc này, rồi xoay người nhìn về những người dân ở Long Hạ thôn rồi lên tiếng.

-Các vị, trước tiên cứ đợi đã, ta có vài điều muốn nói cho mọi người nghe.

Hành động của Lâm Thanh Phong nhanh chóng thu hút được sự chú ý của những người dân trong thôn, bọn hần đều dừng tay lại nhìn về Lâm Thanh Phong, một người nam tử trung niên trong số đó lên tiếng.

-Phong tiểu tử, ta biết ngươi chỉ vừa tới đây, bọn ta cũng không ghét ngươi, nhưng tại sao ngươi lại đứng ra nói giúp cho bọn sơn tặc này?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Dương Thất Lang

Lâm Thanh Phong thở dài, hần nhìn về vị nam tử trung niên rồi lên tiếng.

-Vị đại thúc này, ta biết rằng ngươi rất hận bọn hần, nhưng ngươi cứ bình tĩnh để nghe ta nói vài lời được chứ?

Vị nam tử trung niên vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng Gia Cát Minh Quang lại lên tiếng ngắt lời.

-Được rồi, cứ để tiểu Phong nói xong, dù gì đêm qua cũng chính hần là người cứu lại bọn Diệu Hương, chúng ta cứ nghe hần nói một chút cũng không tổn thất gì a.

Lúc này vị nam tử trung niên này cũng im lặng gật đầu coi như là đồng ý.

Lâm Thanh Phong thấy tất cả mọi người đã im lặng, hần mới hít vào một hơi rồi tiếp tục nói.

-Trước tiên, ta cũng không giấu mọi người nữa, ta sợ rằng những người tiến vào Thổ Hoàng Thành lần này cũng sẽ không trở về.

Lâm Thanh Phong vừa dứt câu, người dân trong thôn lại bắt đầu loạn cả lên, Gia Cát Minh Quang nhíu mày sau đó hần quát lớn.

-Im lặng, tiếp tục nghe.

Người dân trong thôn lại bắt đầu yên ắng lại, bọn hần nhìn về Lâm Thanh Phong chờ đợi hần nói tiếp.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hần chỉ tay về bọn sơn tặc phía sau lưng rồi nói tiếp.

-Bọn hần được người của Điền gia, một gia tộc lớn ở Thổ Hoàng Thành sai đến đây để chiếm lĩnh Long Hạ sơn, vì thế ta cho rằng, những người trước đó tiến về Thổ Hoàng Thành đã lãnh ít dữ nhiều.

Một số phụ nữ trong thôn bắt đầu khóc lên, người thân của bọn họ cũng ở trong đoàn người tiến về Thổ Hoàng Thành, nếu đúng theo lời Lâm Thanh Phong đã nói thì bọn hần đúng là lãnh ít dữ nhiều.

Lâm Thanh Phong lại thở ra một hơi, hần tiếp tục nói.

-Tuy rằng những tên sơn tặc này đáng chết, nhưng rốt cục bọn họ cũng chỉ là tay sai thôi, kẻ thù thực sự của các ngươi là Điền gia, cũng không phải là bọn người này.

-Bọn hần đã giết đi phần lớn thanh niên trai tráng của Long Hạ thôn, vì thế ta muốn mọi người để cho bọn hần sống, để bọn hần còn làm việc thay những người đó và chuộc lại lỗi lầm.

-Mặc dù ta biết rằng yêu cầu này có chút vô lý, nhưng mọi người cũng nên suy nghĩ một chút, nếu mọi người không đồng ý thì ta cũng không còn lời gì để nói.

Lâm Thanh Phong nói xong, hần mang về mặt lạnh lùng quay về nhìn bọn sơn tặc rồi lên tiếng.

-Ta nói cho các ngươi biết, hiện tại mạng sống của các ngươi phụ thuộc vào câu trả lời của những người dân trong thôn, chỉ cần bọn họ không đồng ý thì ta sẽ liền giết hết các ngươi, các ngươi nên biết phải làm gì rồi.

Những tên sơn tặc này đều đồng thời nuốt vào một ngụm nước bọt, bọn hần biết được Lâm Thanh Phong sẽ thật sự giết hết bọn hần, vì thế bọn hần nhanh chóng quỳ xuống trước mặt người dân trong thôn rồi đồng thời lên tiếng.

-Xin mọi người thứ lỗi cho chúng ta, chúng ta sẽ cố gắng lấy công chuộc tội.

Toàn dân trong thôn hiện tại cũng không ai để ý tới lời cầu xin của bọn hắn, mà tất cả đều bắt đầu khóc rống lên, bởi vì bọn họ nhận được tin rằng người thân của bọn họ đều lành ít dữ nhiều.

Chỉ riêng có Gia Cát Minh Quang là vẫn giữ được bình tĩnh, hắn thở dài một cái sau đó nhìn về bọn sơn tặc rồi lên tiếng.

-Trước tiên, các ngươi cứ giúp chúng ta đào mộ phần để chôn cất những người này đi, về sau các ngươi đừng làm chuyện xấu nữa là được rồi, người dân trong thôn sẽ không trách các ngươi, tuy rằng lúc đầu sẽ có nhiều người oán trách, nhưng phiền các ngươi cố gắng chịu đựng một chút.

Bọn sơn tặc lúc này đều mau chóng cúi đầu tạ ơn Gia Cát Minh Quang, nói đùa cái gì, bọn hắn hiện tại bọn hắn còn sống được là tốt lắm rồi, làm sao dám có ý đồ gì khác đây?

Cả bọn 20 người nhanh chóng theo sau Gia Cát Minh Quang đi đào mộ để chôn cất những thi thể mà bọn hắn đã giết đêm qua.

20 người cật lực làm việc cho tới giữa trưa thì bọn hắn mới lấp xong hết phần mộ cuối cùng, bọn hắn ai cũng mệt mỏi, ngay cả tên đầu lĩnh là Luyện Khí tầng 8 cũng mồ hôi đầy đầu.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới cùng Gia Cát Minh Quang dẫn theo người dân trong thôn đi tới đây, trên tay bọn hắn cầm theo thức ăn đã chuẩn bị trước cho 20 người.

Nhìn bọn hắn đã hoàn toàn chôn cất cho 40 người, người dân trong thôn ai cũng đều thở ra một hơi buồn bã, bọn hắn để thức ăn sang một bên rồi bắt đầu lo việc tế bái.

Lâm Thanh Phong cũng không tham dự, hắn quay sang nhìn đám đạo tặc rồi lên tiếng.

-Hôm nay các ngươi đã vất vả rồi, đây là thức ăn mà những người dân trong thôn đã chuẩn bị cho bọn ngươi, các ngươi cứ ăn đi, về sau các ngươi cũng đừng làm việc xấu nữa mà hãy ở trong thôn để phụ giúp mọi người.

20 người lập tức sững sờ, bọn hắn không ngờ rằng người dân của Long Hạ thôn lại tốt bụng như vậy, bọn hắn làm những việc này để chuộc lỗi, nhưng không ngờ rằng người dân lại chuẩn bị thức ăn cho bọn hắn.

Trong số bọn hắn có vài người bắt đầu khóc lên, bọn hắn thật sự cảm thấy hối hận.

Tên đầu lĩnh hai mắt cũng đỏ lên, hắn cúi đầu với Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Cảm tạ tiền bối.

Tên đầu lĩnh nói xong, hắn liền cùng 19 tên còn lại bắt đầu ăn những thức ăn mà dân trong thôn đã chuẩn bị, khóe mắt người nào cũng đỏ lên.

Nhìn bọn hắn đang chăm chú ăn, Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi lại tiếp tục lên tiếng.

-Sau khi các ngươi ăn xong, các ngươi cùng ta vào rừng một chút, chúng ta còn có việc đây.

Sau khi Lâm Thanh Phong dứt lời, tất cả 20 người đều gật đầu đồng ý, mặc dù bọn hắn không biết Lâm Thanh Phong có việc gì cần phải nhờ bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng không để ý.

...

Lâm Thanh Phong dẫn 20 người vào rừng, hắn nhìn xung quanh chọn vị trí một chút, tới khi tìm được khu vực có cây cối tương đối tốt hắn gật đầu một cái, hắn lấy ra 20 cây rìu đã chuẩn bị từ trước đưa cho 20 người, sau đó lấy ra giấy bút rồi lên tiếng.

-Hiện tại công việc của bọn ngươi đó là, chặt cây để dựng nhà cho các ngươi ở trong thôn, ta không biết các ngươi có gia đình hay không, vì thế trước đó mỗi người hãy lại đây báo với ta một tiếng.

-Nếu như các ngươi có gia đình ở Thổ Hoàng Thành thì khi ta tới đó ta sẽ dẫn các ngươi theo để hỏi ý bọn hắn, nếu bọn hắn đều đồng ý chuyển tới đây thì chúng ta sẽ chặt nhiều cây hơn để xây ngôi nhà riêng rộng hơn cho mỗi người các ngươi.

-Các ngươi cũng thấy rồi, mặc dù ở đây hơi nghèo một chút, nhưng cuộc sống ở đây rất dễ chịu, ta tin rằng người nhà các ngươi sẽ thích ở đây hơn là ở trong thành.

-Cũng đừng quên người nhà của 20 người đã chết đêm qua, khi vào Thổ Hoàng Thành ta sẽ cùng bọn ngươi sẽ đi tìm người nhà của bọn hắn.

20 người ánh mắt đều phát sáng, bọn hắn nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Thanh Phong để báo danh, đầu tiên là tên thủ lĩnh, hắn tên là Dương Thất

Lang tên thường gọi là Dương lão thất, trong nhà hán đứng hàng thứ 7 vì thế hán được gọi như vậy.

Hiện tại hán được 30 tuổi trong nhà hán ngoài mẫu thân hán tuổi đã già gần 70 cùng người em gái hơn 20 thì cũng không còn ai khác, những người khác đều đã chết, lúc trước hán gia nhập quân đội để kiếm tiền gửi về nhà.

Sau khi giải ngũ, hán được Điền gia thuê về để huấn luyện quân đội của gia tộc, mặc dù hán không thích Điền gia, nhưng bởi vì tiền công quá hậu hĩnh nên hán cũng đành gật đầu chấp nhận.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng đã ghi chép hết thông tin của 40 người, hán gật đầu một cái rồi nói.

-Như vậy, ở đây chúng ta có tám hộ gia đình cần phải xây nhà lớn, còn lại mười sáu căn nhà nhỏ cần phải xây, hiện tại các người cứ đốn cây a, còn ta sẽ giúp các người thu chúng vào nhân trữ vật rồi đem trở về, những thợ mộc trong thôn cũng sẽ trợ giúp các người xây nhà.

Lúc đầu có bốn mươi người, nhưng không phải người nào cũng còn gia đình, đa phần bọn hán đều một thân một mình, vì thế sau khi Lâm Thanh Phong lập xong danh sách thì chỉ còn có 24 căn nhà cần phải xây.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hán nhìn qua Dương Thất Lang rồi lên tiếng.

-Còn có Dương lão thất, ta muốn biết Điền gia có giao cho người nhiệm vụ gì khác hay không? Ta không tin rằng bọn hán chỉ bảo người đi chiếm Long Hạ sơn.

Nghe xong câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Dương Thất Lang gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đúng là có, bọn hán yêu cầu ta hàng tháng phải nộp cho bọn hán số đồ vật chúng ta cướp được, còn có thông báo cho bọn hán tin tức ở Long Hạ sơn, sau một khoảng thời gian thì bọn hán sẽ tới đây.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái ra hiệu rằng hán đã biết, hán phát tay rồi lên tiếng.

-Được rồi, hiện tại các người nhanh chóng đốn cây a, ta sẽ ở đây cùng các người tới chiều rồi trở về.

20 người đều nhanh chóng hăng hái hán lên, bọn hán liếc mắt cảm lấy riu rồi bắt đầu đốn cây, bọn hán đều biết những cây này đều được dùng để xây nhà cho bọn hán, vì thế bọn hán rất hăng hái, không ai dám lười biếng.

Lâm Thanh Phong nhìn biểu hiện của bọn hán thì gật đầu thỏa mãn, hán biết được bọn người này đều đã đồng ý ở lại trở thành một phần của Long Hạ thôn hết rồi, vì thế hán cũng yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Là...đi hện hò sao?

Vài tuần sau, đa phần người dân trong thôn đều quen thuộc với bọn người Dương Thất Lang, tuy rằng một số ít vẫn còn oán hận bọn hán, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt.

Những ngày này bọn hán từ sáng sớm tới trưa vẫn tích cực đốn cây, chiều thì theo sau bọn người Diệu Hương săn thú, tối thì về nghỉ ngơi, lúc đầu thì bọn hán phải dựng lều để nghỉ, bởi vì nhà riêng cho bọn hán vẫn chưa xây xong, nhưng hiện tại đã xây xong 8 căn nhà nhỏ, vì thế bọn hán có thể chia nhau ra ngủ, cũng không cần dựng lều nữa.

Cuộc sống hiện tại của bọn hán khiến bọn hán cảm thấy khá thích thú, bọn hán ngày càng không muốn rời khỏi Long Hạ thôn nữa.

Nhìn biểu hiện của bọn hán Lâm Thanh Phong cũng gật đầu hài lòng, vì thế hán cũng có chút yên tâm.

Những ngày này, công việc của Lâm Thanh Phong cũng rất nhàn nhã, từ sáng tới trưa thì hán sẽ dạy cho những đứa trẻ biết một số chữ viết cùng những phép tính đơn giản, trưa thì nấu ăn, chiều thì cùng bọn người Diệu Hương đi săn thú, hán rất thích cuộc sống nhàn hạ như thế này.

Nhưng hôm nay, Dương Thất Lang mang theo vẻ mặt lo lắng mà tìm tới Lâm Thanh Phong, bởi vì hôm nay là thời điểm mà bọn người Dương Thất Lang phải đưa da thú trở về Điền gia, nếu chậm trễ thì bọn người Điền gia sẽ làm khó dễ cho người nhà bọn hán.

Hiện tại Lâm Thanh Phong đang ở trong phòng bếp nấu nướng thức ăn, hán cảm giác được Dương Thất Lang đã tới, không cần Dương Thất Lang phải nói, thì Lâm Thanh Phong cũng đã đoán được tại sao Dương Thất Lang lại đi tìm hán, hán không quay lại nhìn mà chỉ lên tiếng.

-Ra ngoài chờ ta một chút, ta đã biết người tới đây làm gì, ta sẽ ra nhanh thôi.

Dương Thất Lang thở ra một hơi, sau đó hần theo lời Lâm Thanh Phong đi ra ngoài chờ đợi.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong đi ra, theo sau hần còn có Gia Cát Minh Quang.

Gia Cát Minh Quang nhìn Dương Thất Lang một cái rồi ra hiệu cho bọn hần đi theo vào nhà.

Cả ba người đều ngồi xuống bàn, ngoại trừ Lâm Thanh Phong ra thì hai người còn lại sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Diệu Hương cảm thấy bầu không khí không được tốt, vì thế nàng nhanh chóng dẫn theo Gia Cát Tư Uyển đi ra ngoài, nhường chỗ cho ba người nói chuyện.

Gia Cát Minh Quang thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Tiểu Phong, ngươi có nắm chắc lần này sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu với Gia Cát Minh Quang, sau đó hần trả lời.

-Nếu như lời của Dương lão thất là đúng, thì chỉ với hai vị Nguyên Anh kì sẽ không làm khó được ta.

Lúc trước Lâm Thanh Phong đã hỏi Dương Thất Lang một ít thông tin về Điện gia, mặc dù Dương Thất Lang được Điện gia thuê về, nhưng hần cũng không biết được nhiều thông tin, hần chỉ biết Điện gia có hai vị Nguyên Anh kì lão tổ cùng vài vị Kim Đan kì, còn lại thì hần không biết.

Lâm Thanh Phong chỉ hỏi để biết thêm thông tin về những tu sĩ mạnh nhất Điện gia thôi, nếu là Luyện Hư kì thì hần còn cảm thấy có chút khó khăn, nhưng đối phương chỉ là Nguyên Anh kì thì hần không quan tâm lắm.

Theo lời của Dương Thất Lang, thì mạnh nhất Thổ Hoàng Thành là một vị Hóa Thần kì tu sĩ, hần cũng chính là thành chủ hiện tại của Thổ Hoàng Thành, khi nghe được thông tin này thì Lâm Thanh Phong cũng không thêm để ý nhiều nữa.

Hiện tại hần chỉ sợ rằng không thể triệt để giải quyết Luyện Hư kì cường giả thôi, lỡ như Luyện Hư kì cường giả lại giống như Hắc hộ pháp vẫn còn thân hồn chưa diệt thì Lâm Thanh Phong không cảm nhận được, còn Hóa Thần kì đứng trước mặt hần thì... haha thật xin lỗi người quá yếu.

Dương Thất Lang có chút lo lắng, bởi vì lúc trước hần đã từng hỏi cảnh giới hiện tại của Lâm Thanh Phong, nhưng ngay lập tức Lâm Thanh Phong liền trả lời cho hần bốn chữ: "Trúc Cơ Viên Mãn".

Nhưng Dương Thất Lang lại tinh ý phát hiện, ngay lúc Lâm Thanh Phong nghe được hần nói mạnh nhất Thổ Hoàng Thành là một vị Hóa Thần kì cường giả, thì thái độ của Lâm Thanh Phong biến chuyển rõ rệt.

Lâm Thanh Phong lúc đầu còn hay trầm tư suy nghĩ, nhưng lúc này lại mang theo vẻ mặt không thêm quan tâm để nói chuyện, điều này khiến Dương Thất Lang lo lắng, hần nhìn sang Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Lâm công tử, ta biết sau lưng ngài có thể lực rất lớn, xin ngài nhờ bọn hần giúp đỡ chúng ta.

Gia Cát Minh Quang hai mắt cũng nhanh chóng sáng lên, mặc dù hần chỉ là người bình thường, nhưng khi nghe Dương Thất Lang nói vậy thì hần cũng hiểu được một chuyện, Lâm Thanh Phong cũng không đơn giản chỉ là một tên tiểu tử như vậy.

Gia Cát Minh Quang có chút đắc ý, hần không ngờ được Diệu Hương lại tinh mắt như vậy, nàng cứu được Lâm Thanh Phong trong lúc hần sắp chết, điều này chẳng khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, sau này bọn hần sẽ được thể lực sau lưng Lâm Thanh Phong che chở.

Nhìn biểu hiện của hai người trước mặt, Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hần thật sự chỉ là một tên tiểu tử thôi được chứ? Bão hần gọi thể lực sau lưng giúp đỡ, nhưng ít ra thì hần phải có mới được a? Còn sự thật thì hần không có, đã không có thì bão hần gọi thể nào?

Nhưng nhìn vẻ mặt của hai người thì Lâm Thanh Phong biết được, hiện tại hần nói không có thì hai người căn bản không tin, vì thế hần chỉ đành gật đầu chấp nhận.

Cái gật đầu của Lâm Thanh Phong liền khiến hai người thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lâm Thanh Phong cười khổ, hần đưa tay gỡ đầu rồi nói.

-Như vậy Minh Quang thúc, phiền người đi nói với mọi người trong thôn chuẩn bị cho chúng ta một số da thú cùng những vật khác, ngày mai bọn ta sẽ lên đường tiến về Thổ Hoàng Thành.

Gia Cát Minh Quang vẫn mang theo nụ cười mà gật đầu đồng ý, sau đó hần liền cùng Dương Thất Lang đi ra ngoài, bọn hần muốn đi nói với người dân trong thôn để bọn họ chuẩn bị một lượng da thú cùng nhiều thứ khác rồi đem vào thành bán.

Lâm Thanh Phong ngồi trong phòng một lúc thì Diệu Hương trở về, Gia Cát Tư Uyển hiện tại đã được nàng dẫn ra ngoài chơi với bọn nhỏ trong thôn vì thể hiện tại chỉ có mỗi mình nàng trở về.

Khi thấy Diệu Hương trở về, Lâm Thanh Phong liền nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Diệu Hương đã trở về a, mau ngồi vào đây, ta sẽ ra phía sau hâm nóng ít thức ăn để chúng ta cùng ăn, còn Minh Quang thức cùng Uyển nhi bọn họ sẽ ăn sau.

Diệu Hương liền giặt mình, sau đó nàng liền đỏ mặt cúi đầu rồi nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý.

Biểu hiện của nàng lại khiến Lâm Thanh Phong khó hiểu, những ngày gần đây khi ở cùng mọi người thì không sao, nhưng mỗi khi Diệu Hương ở một mình với hắn thì nàng đều có những biểu hiện lạ.

Lâm Thanh Phong cũng không hiểu tại sao, hắn có chút tò mò nhưng hắn cũng không hỏi, hắn gãi đầu một cái rồi đi ra phía sau chuẩn bị thức ăn.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong mang theo thức ăn đặt lên bàn, rồi sau đó cùng Diệu Hương ngồi ăn.

Diệu Hương trái tim nhỏ nhảy loạn, mặc dù nàng đã tự nhủ chính nàng phải bình tĩnh, nhưng không hiểu tại sao cứ ngồi trước mặt Lâm Thanh Phong thì nàng lại không yên.

Diệu Hương không nói gì, Lâm Thanh Phong cũng không biết phải mở miệng như thế nào, ngồi ăn một lúc thì Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Ngày mai bọn ta sẽ vào Thổ Hoàng Thành, ngươi có muốn đi cùng không?

Diệu Hương khuôn mặt càng đỏ hơn, bỗng dưng nàng trả lời.

-Là... đi hẹn hò sao?

Diệu Hương vừa dứt lời, nàng liền cúi mặt xuống đất, khuôn mặt Lâm Thanh Phong cũng mòng bức, trong đầu hắn hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh, chẳng lẽ hắn đã nói sai cái gì sao? Sao bỗng dưng lại nói tới chuyện đi hẹn hò rồi?

Diệu Hương khuôn mặt nóng bỏng, nàng không thể chịu nổi nữa, nàng liền đứng dậy rồi bỏ chạy ra ngoài.

Lâm Thanh Phong vẫn mòng bức mà ngồi ở đó, một lúc sau hắn mới giặt mình tỉnh giấc, hắn nhìn theo hướng mà Diệu Hương đã chạy đi rồi nở nụ cười khổ.

Lão bà đã dặn hắn không được kiếm thêm người khác, hiện tại liền tốt, hắn còn không làm gì thì người ta đã tự động đồ rồi.

Thật ra Diệu Hương cũng không tính là xấu, nàng thật sự rất xinh đẹp, chỉ là nàng hơi cao một chút cỡ 1m9, thân thể khỏe khoắn, cơ bắp săn chắc một chút, ngoài ra cũng không có gì khác.

Tuy rằng hình thể của nàng trong mắt người bình thường thì rất xấu, nhưng đối với Lâm Thanh Phong thì không có gì là lạ, trong mắt Lâm Thanh Phong thì Diệu Hương không khác gì một người con gái có chiều cao ưa thích đi tập gym cả.

Lúc ban đầu hắn giặt mình là do lúc đầu hắn không thể ngờ được ở nơi này lại có một người con gái cao như vậy thôi, về sau khi mọi thứ quen thuộc thì tất cả đều bình thường.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó hắn đứng dậy thu dọn bàn thức ăn rồi đi ra ngoài tìm Diệu Hương.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Nam Cung Mị Ảnh trở về

Lâm Thanh Phong bước ra ngoài để đi tìm Diệu Hương, hắn cũng không ngu ngốc tới nỗi làm giống như phim Hàn Quốc đi tìm một cách không chủ đích, hắn thở ra một hơi rồi tản mát tinh thần lực ra ngoài.

Long Hạ thôn có diện tích rất nhỏ, nên tinh thần lực của hắn dễ dàng bao phủ khắp cả thôn.

Lâm Thanh Phong liền phát hiện ra Diệu Hương đang ngồi một chỗ bên bờ sông ngoài thôn, nàng ngồi đó một mình, hai tay ôm lấy đầu gối thần thờ nhìn lên bầu trời.

Sau khi đã tìm được tung tích của Diệu Hương, Lâm Thanh Phong liền ngay lập tức đi tới, hắn cũng muốn nói cho nàng biết rằng hiện tại hắn đã có vợ, hắn không muốn nàng cứ mãi suy nghĩ về chuyện này để rồi bỏ lỡ nhân duyên của chính nàng.

Lâm Thanh Phong rất nhẹ nhàng mà bước tới phía sau Diệu Hương, hắn tiến tới cũng không làm cho nàng chú ý, hắn ngồi xuống bên cạnh nàng rồi lên tiếng.

-Người đối với ta như vậy... từ bao lâu rồi?

Mặc dù Lâm Thanh Phong xuất hiện khiến Diệu Hương có chút giật mình, nhưng sau khi nghe câu hỏi của hắn, nàng chỉ đỏ mặt cúi đầu rồi trả lời.

-Ta không biết, chỉ biết rằng chỉ cần ở một mình với người thì lúc nào tìm ta cũng đập loạn nhịp, và ta cũng không điều khiển được hành động của bản thân nữa.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn chỉ biết lắc đầu thờ ra một hơi rồi tiếp tục nói.

-Người biết không, ta là người đã có vợ, người cứ như vậy thì sẽ không tốt.

Diệu Hương đầu óc có chút ngưng trệ, sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói lời này, nàng cũng không biết phải trả lời như thế nào, hai mắt nàng đỏ hồng, nàng cúi đầu nhỏ nhẹ lên tiếng.

-Như vậy,...vợ của người...nàng có phải là rất xinh đẹp a?

Nhắc tới hai người vợ của chính bản thân mình, Lâm Thanh Phong có chút tự hào, hắn nở nụ cười gật đầu với Diệu Hương rồi trả lời.

-Đương nhiên, cả hai người bọn họ đều rất xinh đẹp, cưới được bọn họ là phúc phận của chính bản thân ta.

Diệu Hương cúi đầu trầm mặc, nàng lại tự nghĩ tới bản thân mình, Lâm Thanh Phong có tới hai người vợ xinh đẹp, còn bản thân nàng lại rất xấu xí, nàng có chút tự ti, nàng thật sự rất buồn.

Nàng hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh, nhưng hai mắt nàng vẫn đỏ hoe, nàng cố gắng nở nụ cười, giọng nói của nàng có chút run run.

-Hai nàng thật sự hạnh phúc, ước gì ta được gặp mặt các nàng.

Diệu Hương nói tới đây, thì Lâm Thanh Phong cũng giật mình, hiện tại hắn mới nhớ được rằng cốt truyện của Tiểu Ngạo Giang Hồ rất ngắn, thời gian trong đó lại có tỉ lệ là 1:100 so với hiện tại.

Tính tới thời điểm hắn trở về hiện tại thì cũng ít nhất là đã hơn hai tuần rồi, còn chưa tính tới khoảng thời gian mà hắn bất tỉnh chờ Diệu Hương cứu.

Nếu như vậy thì cốt truyện của Tiểu Ngạo Giang Hồ phải sớm kết thúc mới đúng.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ tới đây, hắn liền nhanh chóng lấy ra Vô Tự Thần Thư, sau khi Vô Tự Thần Thư xảy ra sự cố thì nó liền nhập vào giữa mi tâm của hắn, chỉ cần hắn muốn nó xuất hiện thì nó sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Hành động có chút gấp gáp của Lâm Thanh Phong khiến Diệu Hương giật mình, nàng không biết tại sao hắn lại như vậy, nhưng nàng cũng không hỏi gì mà chỉ đứng yên lặng quan sát hắn.

Vô Tự Thần Thư ngay lập tức xuất hiện trên tay Lâm Thanh Phong, nó vẫn như lúc trước bìa sách vẫn một màu đen tuyền, nhưng lúc này trang sách duy nhất ở bên trong đang phát ra ánh sáng.

Lâm Thanh Phong lập tức lật ra trang sách, hắn liền thấy được hai dòng chữ bằng tiếng Anh, một dòng thì viết: "Not yet" vẫn còn tối om, một dòng thì viết: "Accept - 3 days ago" đang chớp sáng.

Ngay từ lúc đầu thì Vô Tự Thần Thư được viết hoàn toàn bằng tiếng Anh, vì thế hiện tại Lâm Thanh Phong nhìn thấy chữ viết bằng tiếng Anh thì hắn cũng không cảm thấy lạ.

Lâm Thanh Phong cũng không biết phải làm thế nào, đây là lần đầu tiên hắn từ bên ngoài để mang người khác ra khỏi Vô Tự Thần Thư, hắn gãi đầu một cái rồi thờ ơ lên tiếng.

-Accept.

Sau khi Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì Vô Tự Thần Thư liền bay ra khỏi tay hắn, nó bay sang một bên rồi sau đó lại phát ra một cột ánh sáng.

Nhìn cảnh tượng này thì Lâm Thanh Phong liền hiểu được, hắn đã thành công, hiện tại Vô Tự Thần Thư đang tiến hành truyền tống Nam Cung Mị Ảnh trở ra.

Một lúc sau cột sáng dần tàn đi, từ trong đó có bốn bóng người hiện ra, Lâm Thanh Phong có chút tò mò, hắn không biết tại sao lại thừa ra một đạo bóng người, nhưng hắn vẫn yên lặng mà chờ đợi.

Sau khi cột sáng tàn đi hết, bốn đạo thân ảnh cũng hoàn toàn hiện ra, một người là Nam Cung Mị Ảnh, ngoài nàng ra còn có Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh cùng một người con gái khác.

Lâm Thanh Phong cũng không quan tâm tới ba người còn lại, hắn nở nụ cười sau đó nhanh chóng tiến tới ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh rồi lên tiếng.

-Lão bà, đã về rồi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng mở rộng vòng tay ôm lấy Lâm Thanh Phong, nàng cũng nở nụ cười nhưng trên mặt của nàng lại không có ý cười một chút nào cả.

Lâm Thanh Phong cũng không nhận ra vẻ mặt của Nam Cung Mị Ảnh, hắn vẫn đang chìm đắm trong hạnh phúc vì nàng đã trở về.

Bốn người bên ngoài vẫn đứng nhìn hai người bọn hắn ôm nhau, Lệnh Hồ Xung có chút xoắn xuýt, hắn từ từ tới gần Lâm Thanh Phong rồi nói nhỏ.

-Lâm huynh, mặc dù ta không muốn nói ra, nhưng mà ba ngày nay bọn ta đều thấy được những chuyện mà người làm, nhất là những chuyện vừa xảy ra... vì thế mà người phải tự giải quyết cho tốt a.

Lệnh Hồ Xung sau khi nói nhỏ vào tai của Lâm Thanh Phong xong, hắn liền dẫn theo Nhậm Doanh Doanh cùng cô nương kia chạy đi xa, để lại Diệu Hương, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh ở lại.

Lâm Thanh Phong sắc mặt cứng đờ, sau lưng hắn chảy đầy mồ hôi, hắn nở nụ cười khổ mà nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn như vậy, nàng vẫn đang mỉm cười nhìn Lâm Thanh Phong, nàng vẫn không nói một lời nào cả.

Cảm nhận mọi thứ sắp không ổn, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi buông Nam Cung Mị Ảnh ra, hắn có chút lúng túng sau đó đưa tay chỉ về Diệu Hương rồi lên tiếng.

-Lão bà, đây là Diệu Hương, khi trước Vô Tự Thần Thụ gặp chút sự cố, chính nàng đã cứu ta.

Sau đó hắn lại nhìn về Diệu Hương rồi tiếp tục nói.

-Diệu Hương, đây là một trong hai lão bà của ta, nàng tên là Nam Cung Mị Ảnh.

Sau khi Lâm Thanh Phong giới thiệu xong, Nam Cung Mị Ảnh mới gật đầu, nàng nhìn về Diệu Hương rồi nở nụ cười.

-Diệu Hương tỷ, chúng ta cần phải nói chuyện một chút.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không quản Lâm Thanh Phong, sau khi nói xong nàng liền kéo tay Diệu Hương đi qua một phía, Diệu Hương cũng có chút lúng túng, nàng chỉ biết cúi đầu rồi đi theo sau Nam Cung Mị Ảnh.

Hai người bỏ đi để lại một mình Lâm Thanh Phong ở lại, hắn cũng không biết phải nên làm gì tiếp theo, nhưng chắc chắn một điều rằng tối nay hắn sẽ gặp chuyện không may.

Đứng yên một chỗ cũng không giải quyết được gì, Lâm Thanh Phong thở dài lắc đầu rồi đi tìm Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lúc này đang cùng Nhậm Doanh Doanh cùng cô nương kia ngồi một bên bắt đầu thử vận chuyển Luyện Khí Quyết để hấp thụ Linh Khí xung quanh.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn tới nơi có Linh Khí nồng đậm như vậy, vì thế bọn hắn cần một ít thời gian để quen thuộc với xung quanh.

Sau khi thấy ba người bọn hắn đều như vậy Lâm Thanh Phong cũng không tiến tới để hỏi chuyện, hắn liền lấy ra dụng cụ làm bếp rồi xuống con sông gần đó bắt một ít cá để chuẩn bị nướng.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong cũng nướng xong thức ăn, lúc này Nam Cung Mị Ảnh cũng dẫn theo Diệu Hương trở về.

Không biết rằng hai người bọn hắn đã nói chuyện gì với nhau, nhưng lúc này khuôn mặt của Diệu Hương ửng đỏ, nàng chỉ biết cúi đầu rồi đi phía sau Nam Cung Mị Ảnh.

Khi hai người tiến tới, Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười rạng rỡ, hắn lấy ra hai con cá nướng rồi đưa cho hai người.

Tiếp nhận cá nướng từ tay Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh trừng mắt với hắn một cái, nàng đưa một con cá nướng cho Diệu Hương sau đó lại kéo Diệu Hương qua một bên tiếp tục nói chuyện, cũng không thèm quản Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hắn không biết rằng hai người đã nói những gì với nhau, nhưng hai người đã nhanh chóng kết thân được với nhau thì hắn cũng yên lòng.

Đợi thêm một lúc thì ba người Lệnh Hồ Xung cũng trở về, lúc này Lâm Thanh Phong mới có người để trò chuyện, hắn nở nụ cười sau đó nhìn Lệnh Hồ Xung mà lên tiếng.

-Lệnh Hồ huynh, Nhậm cô nương, đã lâu không gặp rồi.

Lệnh Hồ Xung cũng nở nụ cười với Lâm Thanh Phong, hắn vui vẻ chạy tới vỗ vai Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Haha, Lâm huynh, chúng ta đúng thật là đã lâu ngày không gặp, tối nay chúng ta phải uống say một bữa a.

-Nhờ có kinh nghiệm của Mị Ảnh cô nương mà hiện tại ta đã đạt Luyện Khí tầng 4 rồi, cũng không cần lo lắng phải bạo thể nữa.

Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ gật đầu, lúc này hắn mới nhìn sang vị nữ tử còn lại rồi hỏi.

-Không biết vị cô nương này là ai đây?

....Hết Chương 139....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Tiến về Thổ Hoàng Thành

Khi Lâm Thanh Phong nhắc tới người con gái còn lại, Lệnh Hồ Xung có chút tự hào, hắn vỗ ngực rồi trả lời.

-Đây là Nghi Lâm, nàng là muội muội kết nghĩa của ta.

Lâm Thanh Phong ngay lập tức mừng rỡ, theo như hắn biết được thì chẳng phải Nghi Lâm là tiểu ni cô đã động phạm tâm với Lệnh Hồ Xung sao? Hiện tại nàng lại trở thành muội muội kết nghĩa của tên này, ngày ngày nhìn người mình thương cùng một người con gái khác thả thức ăn cho chó, vậy mà nàng vẫn chịu nổi sao?

Lâm Thanh Phong có chút bội phục Nghi Lâm, hắn gật đầu với Nghi Lâm một cái xem như chào hỏi, Nghi Lâm có chút ngại ngùng, nàng nép sau lưng Nhậm Doanh Doanh cũng gật đầu với Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng không có ý kiến gì, hắn đã biết rằng Nghi Lâm có chút nhút nhát, hắn cũng không ép buộc nàng, sau đó hắn lại nhìn Lệnh Hồ Xung rồi nói.

-Được rồi Lệnh Hồ huynh, hiện tại mọi người cũng đã tới đây rồi, ta có nướng vài con cá, mau lại đây ăn cùng a.

Ba người Lệnh Hồ Xung cũng không từ chối, Lệnh Hồ Xung cũng vui vẻ, hắn cùng Lâm Thanh Phong vừa ăn vừa nói chuyện, còn Nhậm Doanh Doanh cùng Nghi Lâm thì ngồi cùng Diệu Hương với Nam Cung Mị Ảnh.

Hiện tại Lệnh Hồ Xung đã đạt tới Luyện Khí tầng 4, cơ thể của hắn cũng có thể chứa đựng được Linh Khí, rượu mà Lâm Thanh Phong có cũng không phải loại rượu đặc biệt gì, bọn chúng chứa rất ít Linh Khí, vì thế Lâm Thanh Phong cũng không có gì lo lắng mà nhanh chóng lấy ra vài hũ rượu để cùng Lệnh Hồ Xung uống cho thỏa thích.

Lâm Thanh Phong rót ra hai ly rượu, hắn đưa cho Lệnh Hồ Xung một ly rồi lên tiếng.

-Lệnh Hồ huynh, ly này là ta kính huynh trong những năm qua đã giúp đỡ lão bà của ta.

Lệnh Hồ Xung cũng nở nụ cười, hắn lắc đầu rồi trả lời.

-Không đâu Lâm huynh, nếu không nhờ huynh cùng Mị Ảnh cô nương, thì ta cũng Doanh Doanh cũng không thể đến nơi này, ly này phải là ta kính huynh mới đúng.

Lệnh Hồ Xung dứt lời, cả hai người đều nhìn nhau rồi cười lớn, sau đó đồng thời uống cạn chén rượu.

Buông xuống chén rượu, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi sau đó lại hỏi.

-Không biết những ngày qua, các người đã tu luyện như thế nào rồi? Về sau có dự tính gì sao?

Lệnh Hồ Xung cũng buông xuống chén rượu, hắn đưa mắt nhìn lên trời thở dài một hơi rồi trả lời.

-Ta cũng không biết, sau khi tập luyện cùng Mị Ảnh cô nương, ngoài trừ Nghi Lâm vừa mới đạt Luyện Khí tầng 1 ra thì ta cùng Doanh Doanh đều đã đạt tới Luyện Khí tầng 4.

-Nhưng Doanh Doanh mạnh mẽ hơn ta, lúc trước nàng đã đạt tới nửa bước Kiếm Tâm, còn ta vừa mới đạt được Kiếm Ý mà thôi.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, với cấp độ hiện tại của Lệnh Hồ Xung thì có vẻ hơi khó khăn khi sống sót tại Thông Thiên Đại Lục, tuy rằng ở Kim Dung thế giới thì bọn hắn có thể đi ngang, nhưng ở đây thì bọn hắn quá yếu.

Trầm ngâm một lúc thì Lâm Thanh Phong lại lên tiếng.

-Không sao cả, các người đã chỉ dẫn cho Mị Ảnh, thì ở đây các người trước tiên cứ đi theo ta, khi nào các người muốn rời đi thì hãy đi.

Lệnh Hồ Xung cũng không từ chối, hấn gật đầu với Lâm Thanh Phong rồi trả lời.

-Như vậy, những ngày này phiền phức Lâm huynh rồi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hấn tiếp tục rót rượu cho Lệnh Hồ Xung sau đó hai người tiếp tục vui vẻ cùng nhau uống.

....

Tối sáng hôm sau, Lâm Thanh Phong mới cùng mọi người trở về nhà của Diệu Hương, bởi vì hôm nay bọn hấn phải lên đường đi đến Thổ Hoàng Thành để giải quyết chuyện Điền gia.

Cả đêm qua Diệu Hương cùng Lâm Thanh Phong đều không trở về, khiến Gia Cát Minh Quang cùng Dương Thất Lang có chút lo lắng, nhưng hôm nay bọn hấn lại cùng nhau trở về, ngoài ra còn có thêm bốn người bọn Nam Cung Mị Ảnh khiến hai người bọn hấn đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Theo cái nhìn của bọn hấn, bốn người Nam Cung Mị Ảnh là người được Lâm Thanh Phong gọi tới để giúp đỡ bọn hấn giải quyết chuyện của Điền gia, cũng vì thế nên bọn hấn liền yên tâm.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng, sau đó hấn liền mở lời.

-Minh Quang thúc, giới thiệu một chút, đây là lão bà của ta, cùng ba người đồng bạn, lần này bọn hấn sẽ cùng chúng ta đi tới Thổ Hoàng Thành.

Gia Cát Minh Quang sau khi nghe nói như vậy, ý cười trên mặt hấn càng đậm hơn, hấn tin chắc rằng những người đồng bạn mà Lâm Thanh Phong mời tới sẽ không yếu đi đâu, như vậy chuyện lần này sẽ thêm phần chắc chắn.

Chỉ riêng Dương Thất Lang thì vẫn có chút nghi ngờ, lúc đầu hấn cũng không chú ý tới cảnh giới của bốn người Lệnh Hồ Xung nhưng sau khi nhìn lại thì hấn liền cau mày rồi lên tiếng.

-Lâm công tử, ta thấy chuyện này không ổn a, riêng ngài cùng phu nhân thì ta không nói, nhưng còn ba vị đồng bạn của ngài, ta nhìn ra bọn hấn vẫn còn chưa mạnh bằng ta đâu.

Đối với lời này của Dương Thất Lang, Lâm Thanh Phong cũng không phản bác, cũng không gật đầu đồng ý, đúng thật hiện tại bốn người Lệnh Hồ Xung cảnh giới cao nhất chỉ là Luyện Khí tầng 4 mà thôi, nhưng nếu nói bọn hấn yếu hơn Dương Thất Lang thì chưa chắc.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, sau đó hấn lại nhìn sang Lệnh Hồ Xung rồi nói.

-Lệnh Hồ huynh, người có thể thể hiện một chút sao, hấn đang coi thường người a.

Lệnh Hồ Xung cũng không từ chối, hấn gật đầu một cái rồi bước qua một bên, Dương Thất Lang cũng đi theo sau.

Đứng trước mặt Dương Thất Lang mặc dù Lệnh Hồ Xung cảm thấy có chút áp lực nhưng hấn vẫn tin chắc rằng hấn sẽ dễ dàng chiến thắng.

Lệnh Hồ Xung rút ra thanh kiếm đang đeo bên hông, tay cầm kiếm nhìn về Dương Thất Lang hai mắt tràn ngập chiến ý sau đó hấn lên tiếng.

-Dương huynh, người phải cẩn thận rồi.

Dương Thất Lang nét mặt cũng ngưng trọng hấn lên, hấn rút ra vũ khí là một cây đao, hấn không biết vì sao khi Lệnh Hồ Xung rút kiếm ra thì hấn liền cảm thấy áp lực.

Dương Thất Lang hít vào một hơi, hấn chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung rồi nhanh chóng xông tới.

Dương Thất Lang hùng hổ xông tới, nhưng Lệnh Hồ Xung vẫn đứng yên tại chỗ, ai nhìn vào thì đều tưởng rằng Lệnh Hồ Xung không kịp phản ứng.

Nhưng thật ra thì không phải do Lệnh Hồ Xung không kịp phản ứng, ngay trong lúc Dương Thất Lang đến gần, Lệnh Hồ Xung đã nhanh chóng né sang một bên.

Lệnh Hồ Xung né đi, Dương Thất Lang cũng nhanh chóng phản ứng, hấn liền truyền Linh Lực vào thanh đao trên tay sau đó chém về Lệnh Hồ Xung.

Linh Lực từ thân đao cũng theo đó mà thoát ra bay thẳng tới Lệnh Hồ Xung.

Biến hóa này cũng không qua mắt được Lệnh Hồ Xung, ngay lúc này từ thân thể hấn xuất hiện từng kiếm quang, từng thanh kiếm nhỏ trong suốt xuất hiện xung quanh Lệnh Hồ Xung, sau đó lại bay thẳng tới đạo Linh Lực của Dương Thất Lang.

Thanh kiếm nhỏ nhanh chóng đụng vào đạo Linh Lực của Dương Thất Lang, sau đó nó một đường thẳng tiến bay tới trước mặt Dương Thất Lang, rồi dừng lại ngay trước mặt hấn chỉ cách mặt hấn 1cm.

Biến hóa này xảy ra quá nhanh khiến Dương Thất Lang cũng không kịp phản ứng, thanh kiếm nhỏ vẫn dừng trước mặt hắn khiến hắn chảy mồ hôi lạnh đầy lưng.

Lâm Thanh Phong đứng bên ngoài nở nụ cười, hắn gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Được rồi, mọi chuyện tới đây thôi.

Lúc này Lệnh Hồ Xung cũng thu hồi kiếm quang, kiếm quang tản đi thì Dương Thất Lang liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn thật sự sợ hãi, vừa nãy chỉ cần đạo kiếm quang này nhích tới 1cm nữa thôi thì hắn liền mù một bên mắt.

Lệnh Hồ Xung sau khi thu hồi đạo kiếm quang, lúc này hắn mới nở nụ cười, tiến đến gần Dương Thất Lang đưa tay đỡ hắn dậy rồi nói.

-Dương huynh, huynh không sao a?

Dương Thất Lang thở ra một hơi, hắn cũng nở nụ cười rồi lắc đầu trả lời.

-Thật may mà ngươi đã nương tay, ta không sao cả.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng đi tới, về mặt hắn vẫn mang theo ý cười mà hỏi Dương Thất Lang.

-Sao rồi? Ngươi có thể yên tâm được chưa?

Dương Thất Lang lúc này cũng chỉ có thể cười khổ, đánh thì đánh không lại thì hắn còn có thể nói gì đây?

Tuy vậy nhưng Dương Thất Lang cũng cố gắng lên tiếng.

-Mặc dù Lệnh Hồ huynh đệ thật sự mạnh hơn ta, nhưng phải nhớ rằng Điền gia còn có hai cường giả Nguyên Anh kì, bọn hắn cũng không đứng nhìn a.

Đối với lời này của Dương Thất Lang, Lâm Thanh Phong chỉ cười rồi lắc đầu, nói đùa cái gì? Nguyên Anh kì cường giả xuất hiện thì hắn sẽ giải quyết hết, hắn cũng không phải ăn chay.

Cũng không thêm đề ý tới Dương Thất Lang, Lâm Thanh Phong quay đầu rồi lên tiếng nói với mọi người của Long Hạ thôn.

-Được rồi, hiện tại mọi người có thể về, nhưng phiền phức hãy để vài người từng vào Thổ Hoàng Thành đi theo bọn ta, chúng ta cần người để dẫn đường.

Ngay lúc này thì Gia Cát Minh Quang liền đứng ra, hắn chỉ tay về Diệu Hương rồi trả lời.

-Hãy để Hương nhi đi theo bọn ngươi, nàng đã từng vào thành nhiều lần, nàng có thể chỉ đường cho các ngươi.

Lâm Thanh Phong cũng không từ chối, hắn quay sang nhìn Diệu Hương rồi gật đầu nói.

-Như vậy Diệu Hương, những ngày này nhờ ngươi rồi.

Diệu Hương liền gật đầu đồng ý, nàng cũng biết được chuyến đi lần này sẽ có nguy hiểm, nhưng nàng tin tưởng vào Lâm Thanh Phong, nàng biết rằng hắn có khả năng bảo vệ được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Tiến về Thổ Hoàng Thành (2)

Sau khi chào tạm biệt mọi người ở Long Hạ thôn, bọn người Lâm Thanh Phong bắt đầu lên đường tiến về Thổ Hoàng Thành.

Ngoài Diệu Hương cùng năm người bọn Lâm Thanh Phong thì còn có thêm Dương Thất Lang cùng hai người huynh đệ của hắn, bọn hắn ba người cùng đi theo để thuyết phục những gia đình của những người huynh đệ dọn tới Long Hạ thôn.

Người dân ở Long Hạ thôn chuẩn bị cho bọn hắn hai chiếc xe ngựa để tiện cho việc di chuyển, lúc ban đầu thì bọn hắn dùng một xe để chở hàng hóa, còn một xe thì để cho bọn người Lâm Thanh Phong ngồi.

Bọn hắn khởi hành từ sáng sớm cho tới giữa trưa thì dừng chân bên cạnh dòng sông nghỉ ngơi.

Lúc này thì bọn người Dương Thất Lang mới thở ra một hơi, bọn hán không được ngồi xe ngựa như đám Lâm Thanh Phong, lại không có ngựa, vì thế bọn hán phải đi bộ từ sáng sớm tới hiện tại, trên đầu bọn hán đều chảy đầy mồ hôi rồi.

Nhìn ba người bọn hán mệt mỏi, Nghi Lâm từ nhỏ đã gia nhập phật môn, với lòng từ bi của nàng, thì nàng đã nhanh chóng không chịu nổi, nàng có chút rụt rè mà lên tiếng.

-Phong ca ca, người có thể tìm cách nào để bọn hán đỡ mệt không? Nhìn bọn hán mệt mỏi như vậy, ta có chút không nỡ.

Nhậm Doanh Doanh cùng Diệu Hương cũng nhanh chóng gật đầu, hai nàng cũng muốn nói điều này từ lâu rồi nhưng cả hai vẫn chưa tìm được thời điểm để nhắc nhở.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, nếu Nghi Lâm không nhắc nhở thì đúng thật là hán không để ý tới bọn người Dương Thất Lang.

Chuyện này đối với Lâm Thanh Phong rất dễ dàng, hán mỉm cười gật đầu với Nghi Lâm một cái rồi sau đó lại đi vào chiếc xe ngựa chờ hàng hóa, sau đó hán liền thu hết tất cả hàng hóa vào nhẫn trữ vật.

Nhưng sau khi thu hết mọi thứ vào nhẫn trữ vật thì Lâm Thanh Phong lại nở nụ cười khổ, bởi vì hán nhìn thấy một người đang nằm ngủ trong xe rất ngon lành, nước miếng trên miệng cũng chảy ra ướt cả vạt áo.

Người đang nằm trong xe không ai khác, đó chính là Gia Cát Tư Uyển, ban đầu nàng muốn đi theo bọn người Lâm Thanh Phong tới Thổ Hoàng Thành, nhưng nàng biết chắc rằng cho dù nàng cầu xin tới cỡ nào thì Gia Cát Minh Quang cũng không đồng ý.

Vì thế mà nàng nhanh chóng trốn vào chiếc xe chờ hàng hóa này rồi nằm đó chờ đợi, chờ đợi được một lúc thì nàng lại lăn ra ngủ mất cho tới hiện tại được Lâm Thanh Phong phát hiện.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười khổ, chà trách sao khi sáng hán không thấy Gia Cát Tư Uyển ra đưa tiễn, hán còn nghĩ rằng nàng không muốn đưa tiễn bọn hán đây, nhưng không ngờ rằng nàng lại vào đây trốn, hán tiến lại gần Gia Cát Tư Uyển rồi đưa tay vỗ nhẹ lên má nàng để đánh thức nàng dậy.

Gia Cát Tư Uyển bị Lâm Thanh Phong vỗ nhẹ, nhưng nàng vẫn không chịu tỉnh, nàng chỉ lăn qua một bên để tránh bị tát rồi lên tiếng cần nhân.

-Tỷ tỷ, để muội ngủ thêm chút nữa.

Sau đó nàng lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ mê...

Nhìn nàng say ngủ, Lâm Thanh Phong cũng không nổi đánh thức nàng, hán thở một hơi rồi nhẹ nhàng bế nàng đi ra ngoài.

Lâm Thanh Phong bế theo Gia Cát Tư Uyển đi ra ngoài, hán mang theo nụ cười khổ trên mặt đưa nàng tới trước mặt Diệu Hương, để Diệu Hương quyết định.

Diệu Hương sau khi thấy Lâm Thanh Phong mang theo Gia Cát Tư Uyển tới trước mặt mình thì nàng cũng mừng bức, sau đó nàng cũng chỉ biết cười khổ.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó hán lại lên tiếng hỏi.

-Hiện tại chúng ta phải làm sao đây? Uyển nhi đã trốn theo chúng ta như vậy rồi, không bằng chúng ta cứ cho nàng đi theo a?

Diệu Hương cũng không còn cách nào khác, nàng đành phải gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong, sau đó nàng lại đưa Gia Cát Tư Uyển lên xe để nàng tiếp tục ngủ.

Sau một hồi nghỉ ngơi, thì bọn người lại tiếp tục lên đường.

Theo lời Diệu Hương đã nói thì Thổ Hoàng Thành cách Long Hạ thôn cũng không xa, với tốc độ hiện tại của bọn hán thì chỉ cần 7 ngày là có thể tới nơi.

Càng tiến gần tới Thổ Hoàng Thành thì ba người bọn Dương Thất Lang càng lo lắng, bởi vì sau hành động lần này thì bọn hán cũng chính thức trở mặt với Điền gia.

Mặc dù bọn hán trong mắt Điền gia chỉ là những con kiến hôi mà thôi, nhưng cũng chính vì vậy mới khiến bọn hán lo lắng.

Đối với bọn hán Điền gia quá mạnh, mặc dù Dương Thất Lang đã đạt tới Luyện Khí tầng 8, nhưng hán lúc trước cũng chỉ là một tên lính quèn mà thôi, sức mạnh của hán cũng rất tầm thường, chỉ cần Điền gia phái ra vài tu sĩ cảnh giới Luyện Khí tầng 9 hoặc Luyện Khí tầng 8 hơi mạnh một chút thì dư sức làm gối bọn hán.

Lần này bọn hán tiến tới Thổ Hoàng Thành cũng do bọn hán ôm một tia hy vọng, tin tưởng đám người Lâm Thanh Phong có thể bảo vệ bọn hán an toàn dưới sự truy sát của những tu sĩ được Điền gia phái ra, còn về phần chống lại tu sĩ Nguyên Anh kì thì bọn hán cũng không dám nghĩ tới.

Đối với suy nghĩ của bọn hán thì Lâm Thanh Phong cũng không thêm để ý, hiện tại hán có chuyện quan trọng hơn khiến hán phải lo lắng.

Điều mà Lâm Thanh Phong lo lắng đó chính là Nam Cung Mị Ảnh, kể từ hôm qua sau khi nàng trở về, thì nàng cũng không thêm nói với hán một câu

nào, hán cũng chẳng biết tại sao, nhưng mỗi lần hán tới gần thì nàng lại tránh sang một bên rồi không để ý tới hán.

Thái độ của Nam Cung Mị Ảnh liền khiến cho Lâm Thanh Phong lo lắng muốn hoảng lên, nếu nàng tức giận trừng phạt hán thì tốt, nhưng hiện tại nàng cứ hành động như vậy liền khiến hán cũng không biết phải làm sao.

Dù cho Lâm Thanh Phong có len lén hỏi Nhậm Doanh Doanh cùng Diệu Hương thì hai nàng cũng chỉ lắc đầu với hán, khiến cho hán càng thêm quần bách.

Một lúc sau, Gia Cát Tư Uyển cũng tỉnh giấc, nàng mang theo vẻ mặt ngái ngủ mà xem xét xung quanh, chỉ cần vài giây thì nàng liền giật mình, sau đó tự lẩm bẩm

-Không được, ta đã bị phát hiện rồi, như vậy làm sao tiếp tục len đi theo đây? Phong ca ca thì không nói, nhưng tỷ tỷ chắc chắn sẽ đánh đòn.

-Không được ta phải nhanh chóng nghĩ cách khác.

Gia Cát Tư Uyển có chút lo lắng, nàng không biết được quyết định của bọn người Lâm Thanh Phong sẽ như thế nào, nàng rất muốn đi theo bọn hán nhưng lại sợ bọn hán không đồng ý sau đó lại dẫn nàng về Long Hạ thôn.

Gia Cát Tư Uyển suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nàng quyết định...

-Được rồi, phải giả vờ, giả vờ cho thật tội nghiệp, nếu không lần này thật sự sẽ bị tỷ tỷ đánh chết.

Nghĩ xong thì liền làm, Gia Cát Tư Uyển nhanh chóng dùng tay chấm một ít nước bọt rồi lau lên khóe mắt của chính mình, sau đó nàng ngồi trong xe và bắt đầu khóc rống lên.

Tiếng khóc của Gia Cát Tư Uyển nhanh chóng đánh động mọi người xung quanh, ai cũng nhận ra đây là tiếng khóc của nàng, vì thế mọi người ngoại trừ Nghi Lâm ra thì liền tiếp tục ngồi xuống nghỉ ngơi mà không ai thêm để ý tới.

Bởi vì bọn hán ai cũng đoán được lý do vì sao Gia Cát Tư Uyển lại khóc, thế nên bọn hán quyết định bỏ mặc nàng.

Nghi Lâm có chút lo lắng, với tính tình thiện lương của nàng thì nàng liền cảm thấy có chút không nỡ khi để Gia Cát Tư Uyển cứ khóc mãi như vậy, nàng muốn đi tới xe ngựa để dỗ dành nhưng Nhậm Doanh Doanh đã nhanh chóng giữ tay nàng lại, rồi nở nụ cười lắc đầu.

Gia Cát Tư Uyển vẫn tiếp tục khóc rống lên, lần này ngay cả Diệu Hương cũng có chút chịu không nổi, hành động của nàng khiến Diệu Hương quá xấu hổ rồi.

Diệu Hương có chút tức giận, nàng thở ra một hơi sau đó mới đi tới xe ngựa, rồi lên tiếng.

-Muội còn dám khóc, nếu còn không mau nín đi thì tỷ tỷ sẽ đánh đòn.

Lúc này Gia Cát Tư Uyển mới thôi không khóc nữa, nàng len lén đi tới trước cửa xe rồi thò đầu ra ngoài dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Diệu Hương, giọng nàng có chút run run hỏi.

-Tỷ tỷ, mọi người sẽ cho muội đi cùng a? Muội không muốn về nhà đâu.

Nhưng Diệu Hương chỉ hừ một tiếng sau đó cũng không để ý tới vẻ mặt tội nghiệp của Gia Cát Tư Uyển mà xoay mặt đi.

Lúc này Gia Cát Tư Uyển cũng hiểu được, bọn hán đã cho phép nàng đi theo, vì thế nàng nhanh chóng nở nụ cười vui vẻ rồi nhảy xuống xe, sau đó chạy tới ôm lấy Diệu Hương đồng thời lên tiếng.

-Muội biết mà, tỷ tỷ là tốt nhất.

Diệu Hương cũng nở nụ cười, nàng dùng tay nhéo nhẹ hai má Gia Cát Tư Uyển trừng mắt đe dọa.

-Chỉ một lần này thôi đấy, lần sau nếu muội còn dám làm vậy thì bọn ta sẽ đưa muội trở về.

Gia Cát Tư Uyển vui vẻ cười hi hi, sau đó nàng buông ra Diệu Hương rồi lại chạy tới bên Lâm Thanh Phong nhõng nhẽo.

-Phong ca ca, muội đói.

Nhìn Gia Cát Tư Uyển nhõng nhẽo, Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ, hán đưa một con cá nướng cho nàng rồi nói.

-Đây, làm sao có thể thiếu phần của muội đâu, muội ăn đi rồi chúng ta lại tiếp tục lên đường.

Gia Cát Tư Uyển vui vẻ, nàng tiếp nhận lấy con cá nướng rồi bắt đầu ăn ngon lành.

....Hết Chương 141....

Chương 142: Diệu Hương mất tích

Đoàn người Lâm Thanh Phong tiếp tục lên đường đi tới Thổ Hoàng Thành, đoạn đường kéo dài 7 ngày hiện tại đã tới ngày thứ 4.

Đi tới gần tới thì bọn hắn lại dừng chân tại bên trong một khu rừng để nghỉ chân, theo lời Diệu Hương thì để tiến về Thổ Hoàng Thành thì người dân ở Long Hạ Thôn đều phải dừng lại ở nơi này vài ngày để chuẩn bị thêm lương thực để tới Thổ Hoàng Thành.

Khu rừng này có chút kỳ lạ, khu rừng được bao quanh bởi một dãy núi, trên núi thì chẳng có một cọng cỏ nào, địa hình nơi đây khiến Lâm Thanh Phong tò mò, đồng thời hắn cũng muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện với Nam Cung Mị Ảnh.

Mấy ngày nay Nam Cung Mị Ảnh cứ tránh mặt hắn, khiến hắn cũng có chút chịu không nổi, vì thế hắn lấy lý do là muốn đi khảo sát xung quanh khu rừng để kéo nàng đi theo, với tình thần lực của Trúc Cơ kì tu sĩ thì bọn hắn vẫn có thể quan sát rõ xung quanh.

Nam Cung Mị Ảnh có chút xoắn xuýt, nhưng sau đó nàng vẫn gật đầu mà theo Lâm Thanh Phong đi khảo sát khu rừng.

Dẫn Nam Cung Mị Ảnh đi tới một khoảng cách khá xa, lúc này Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi rồi lên tiếng.

- Lão bà, tại sao mấy ngày nay ngươi cứ né tránh ta a?

Nam Cung Mị Ảnh xoắn xuýt, nàng biết rằng nàng cũng không thể trốn tránh Lâm Thanh Phong mãi, thế nên nàng đỏ mặt cúi đầu trả lời, nhưng giọng nói ngày càng nhỏ.

- Ta...ta...hơn 2 năm rồi...ta mới gặp lại chàng...vì thế mà...ta muốn...

Giọng nói của Nam Cung Mị Ảnh ngày càng nhỏ, nhỏ tới nỗi khiến Lâm Thanh Phong cũng không thể nghe rõ, nhưng hắn cũng nhanh chóng đoán được nàng muốn cái gì, vì thế hắn nở nụ cười dễ tiện, hắn bước tới gần nàng rồi nói nhỏ vào tai nàng.

- Nàng muốn cái gì a? Nàng phải nói thì ta mới biết được chứ.

Nam Cung Mị Ảnh xấu hổ cúi đầu, lần này thật sự xấu hổ chết người, tên này đã biết nàng muốn gì nhưng hắn vẫn muốn trêu chọc nàng, giọng nàng vẫn lí nhí mà lên tiếng.

- Muốn...muốn...cái đó...

Lâm Thanh Phong lúc này cũng không chọc nàng nữa, hắn cười hắc hắc rồi bắt đầu "làm việc"...

....

Mãi tới khi trời sáng thì bọn hắn mới trở về, lúc này Lâm Thanh Phong khuôn mặt mang theo nụ cười đắc ý, hắn nắm tay Nam Cung Mị Ảnh trở về, trên đường vừa đi vừa hát vui vẻ.

Nam Cung Mị Ảnh cúi đầu đỏ mặt, lần này thật sự xấu hổ chết người rồi, nàng không biết phải giấu mặt đi đâu nữa.

Nhưng ngay lúc này, Gia Cát Tư Uyên lại hốt hoảng chạy tới, hai mắt nàng đỏ hoe, nàng cũng không để ý tới hai người đang tay trong tay, nàng nhanh chóng tóm lấy tay Lâm Thanh Phong, giọng nàng hốt hoảng thờ từng hơi đứt quãng lên tiếng.

- Phong ca ca...ngươi có thấy...có thấy...tỷ tỷ ở không?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng nghiêm mặt lên, Lâm Thanh Phong xoa đầu Gia Cát Tư Uyên rồi lên tiếng.

- Uyên nhi, cứ từ từ đã, Diệu Hương xảy ra chuyện gì sao?

Gia Cát Tư Uyên lúc này mới lấy lại bình tĩnh, nàng hít vào một hơi rồi từ từ giải thích.

- Đêm hôm qua, sau khi Phong ca cùng Mị Ảnh tỷ tỷ đi ra ngoài, thì một lúc sau tỷ tỷ của muội cũng đi theo, nhưng cho tới sáng nay tỷ tỷ vẫn chưa về, mọi người đã tìm kiếm cả buổi rồi nhưng vẫn không thấy tỷ tỷ đâu.

Lâm Thanh Phong mỉm cười với Gia Cát Tư Uyên, hắn xoa đầu nàng để nàng yên tâm, sau đó mới nói.

- Được rồi, hiện tại muội cứ đi theo chúng ta để tìm Diệu Hương, cũng không cần chạy loạn như vậy nữa, sau khi tìm được nàng ấy thì chúng ta sẽ cùng

nhau trở về.

Gia Cát Tư Uyên gật đầu đồng ý, từ khi tỉnh dậy mà không thấy Diệu Hương thì tâm nàng thật loạn, mãi tới lúc này gặp được Lâm Thanh Phong thì nàng mới nhẹ nhõm được một chút.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó hần quay đầu nhìn về Nam Cung Mị Ảnh mà nói.

-Lão bà, chúng ta cùng nhau đi tìm Diệu Hương thôi, ta cảm thấy việc nàng ấy mất tích có vẻ không ổn.

Nam Cung Mị Ảnh cũng gật đầu đồng ý, nàng cũng cảm thấy việc Diệu Hương mất tích không ổn chút nào.

....

Tối gần tới thì ba người bọn Lâm Thanh Phong mới trở về, bọn hần đã tìm kiếm Diệu Hương cả ngày rồi nhưng vẫn chưa tìm được nàng, vì thế ba người bọn hần ai cũng lo lắng.

Bọn hần ai cũng im lặng không nói lời nào, chỉ mong rằng bọn người Lệnh Hồ Xung đã tìm thấy Diệu Hương trước.

Khi bọn hần trở về nơi tụ họp, Lâm Thanh Phong nhìn xung quanh một cái, vẫn không thấy Diệu Hương ở đâu, hần cũng thở ra một hơi ảo não.

Gia Cát Tư Uyên hai mắt đỏ hoe, nàng không nói một lời nào mà đi thẳng vào xe ngựa ngồi ở trong đó.

Lệnh Hồ Xung cùng Dương Thất Lang lúc này cũng tiến lại gần Lâm Thanh Phong bọn hần đều đồng thời hỏi một câu hỏi.

-Vẫn chưa tìm thấy Diệu Hương sao?

Đáp lại bọn hần chỉ có cái lắc đầu ngao ngán của Lâm Thanh Phong, tất cả mọi người ai cũng thở dài trầm mặc.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới thở ra một hơi, nàng quay sang Nghi Lâm rồi lên tiếng.

-Nghi Lâm, phiền muội vào trong động viên Uyên nhi, đừng để muội ấy một mình.

Nghi Lâm cũng không từ chối, hiện tại nàng ở lại đây cũng không giúp ích được gì, vì thế nàng liền theo lời của Nam Cung Mị Ảnh mà đi động viên Gia Cát Tư Uyên.

Trầm mặc một lúc lâu không ai có cách nào khá hơn, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi lên tiếng.

-Được rồi, mọi người tìm kiếm Diệu Hương cả ngày cũng đã mệt mỏi, hãy trở về nghỉ ngơi sớm, việc của Diệu Hương cứ giao lại cho ta.

Lúc này tất cả mọi người cũng quay trở lại nghỉ ngơi, trong lòng bọn hần ai cũng tự mình quyết định rằng sẽ ở lại đây vài ngày để tìm kiếm Diệu Hương, nếu không tìm được người sống thì phải tìm thấy xác, nếu bọn hần trở về mà không có Diệu Hương thì bọn hần không biết phải ăn nói như thế nào với Gia Cát Minh Quang nữa.

Thấy bọn hần đã trở về nghỉ ngơi, Lâm Thanh Phong mới lấy ra một viên Truyền Tin Thạch, đây là viên Truyền Tin Thạch mà Hòa Vân tôn giả đã đưa cho hần trước khi rời đi để bọn hần có thể liên lạc với nhau.

Lâm Thanh Phong thật sự cũng không muốn nhờ tới Hòa Vân tôn giả, nhưng hiện tại bọn hần cũng không còn cách nào khác, hần mong rằng Hòa Vân tôn giả sẽ chỉ cách cho bọn hần tìm thấy Diệu Hương.

Nam Cung Mị Ảnh đứng cạnh bên, sau khi nàng thấy Lâm Thanh Phong lấy ra viên Truyền Tin Thạch thì nàng cũng nhanh chóng hiểu ra ý định của hần, nếu Lâm Thanh Phong sử dụng Truyền Tin Thạch để liên lạc với Hòa Vân tôn giả thì nàng sẽ có cơ hội để liên lạc với Nam Cung Tuyết vì thế mà nàng có chút nóng lòng muốn biết hiện tại muội muội của nàng như thế nào.

Nhìn ra tâm tư của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong cũng không để nàng chờ đợi lâu, hần thử truyền linh lực vào Truyền Tin Thạch để bắt đầu liên lạc với Hòa Vân tôn giả.

Nhưng ngay lập tức Lâm Thanh Phong nhíu mày, hần cảm giác Linh Lực của hần trôi cực kì nhanh, theo hần tính toán cứ theo đà này thì số Linh Lực của hần chưa chắc chống nổi hai phút đồng hồ.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới phần nào cảm thấy được khoảng cách cực lớn giữa hần và Hòa Vân tôn giả, lúc trước Hòa Vân tôn giả sử dụng Truyền Tin Thạch thì mặt hần không có chút đổi sắc, hần vẫn nhẹ nhõm mà nói chuyện bình thường.

Không như Lâm Thanh Phong lúc này, hần chỉ vừa truyền Linh Lực vào Truyền Tin Thạch thôi, nhưng nó lại khiến người hần chày đầy mồ hôi, hần nhanh chóng cắt đứt không tiếp tục truyền Linh Lực vào đó nữa.

Hần tin rằng chỉ cần truyền vào một số Linh Lực như vậy thì đã đủ để Hòa Vân tôn giả nhận được tin rồi, vì thế hần mới ngừng truyền Linh Lực chờ đợi Hòa Vân tôn giả trả lời đồng thời để tiết kiệm sức lực.

Đúng như Lâm Thanh Phong suy nghĩ, chỉ một lúc sau thì viên Truyền Tin Thạch trong tay hắn phát sáng báo hiệu rằng Hòa Vân tôn giả đang truyền tin tới.

Lâm Thanh Phong cũng không để Hòa Vân tôn giả chờ đợi lâu, hắn nhanh chóng truyền linh lực vào Truyền Tin Thạch để liên lạc.

Lúc này giọng nói của Hòa Vân tôn giả cũng phát ra, nhưng không hiểu tại sao giọng nói của Hòa Vân tôn giả rất nhỏ, chỉ đủ cho một mình Lâm Thanh Phong nghe được thôi, ngay cả Nam Cung Mị Ảnh đứng cạnh bên mà cũng không thể nghe được.

-Tiểu tử, ngươi đang ở đâu? Tại sao Linh Lực của ta lại tiêu tốn nhiều như vậy? Cho dù là ta cũng chỉ chịu được trong vòng mười phút đồng hồ.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng giật mình, hắn không ngờ tới chuyện này, nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi lên tiếng hỏi.

-Lão già, chuyện khá dài, ta cũng nhanh chóng chịu không nổi, hiện tại không có thời gian để giải thích, nhưng ngươi có pháp thuật nào để tìm kiếm người mất tích sao?

Lâm Thanh Phong chờ đợi một lúc, sau đó Hòa Vân tôn giả mới trả lời.

-Pháp thuật dùng tìm người? Ta dĩ nhiên là biết, nhưng pháp thuật ta biết khá phức tạp, ta không đủ thời gian giải thích từ từ với ngươi, Âm tôn giả cũng biết một pháp thuật tương tự nhưng đơn giản hơn rất nhiều, ngươi có thể đi hỏi nàng.

Lâm Thanh Phong lúc này mới ngắt dòng Linh Lực, sau đó hắn liền ngồi xuống thở dốc, hắn chỉ dùng chưa tới một phút để liên lạc với Hòa Vân tôn giả, nhưng Linh Lực của hắn tiêu hao còn nhanh hơn dự tính.

Lúc đầu hắn nghĩ rằng hắn có thể chịu đựng trong hai phút đồng hồ, nhưng sau khi truyền tin xong thì hắn mới phát hiện rằng đừng nói tới hai phút, cho dù chỉ là một phút mười giây cũng đủ khiến hắn cạn sạch linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Tìm kiếm Diệu Hương

Mặc dù Nam Cung Mị Ảnh rất muốn liên lạc với Nam Cung Tuyết, nhưng biểu hiện của Lâm Thanh Phong lúc này khiến nàng lo lắng, nàng nhanh chóng rút ra một chiếc khăn tay lau mồ hôi cho hắn rồi mới hỏi.

-Sao vậy phu quân?

Lâm Thanh Phong vẫn còn ngồi đó thở dốc, một lúc sau hắn hít vào một hơi rồi mới lên tiếng trả lời.

-Ta không có việc gì, chỉ là tiêu tốn Linh Lực quá nhiều mà thôi, chỉ cần ngồi nghỉ một lát là sẽ hồi phục.

-Không ngờ rằng ở nơi này sử dụng Truyền Tin Thạch mất quá nhiều Linh Lực, ngay cả lão già Hòa Vân cũng chỉ có thể chịu đựng trong mười phút mà thôi, còn ta chỉ có thể chịu đựng tối đa khoảng hai phút là hết cỡ.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng cứ sợ rằng Lâm Thanh Phong xảy ra chuyện gì, nhưng nếu chỉ là tiêu tốn Linh Lực quá nhiều thì nàng liền yên tâm.

Tuy rằng Linh Lực của Lâm Thanh Phong hao tổn rất nhiều, nhưng nó cũng hồi phục rất nhanh, chỉ một lúc sau thì Lâm Thanh Phong đã hồi phục gần như toàn bộ Linh Lực, sau đó hắn lại lấy ra viên Truyền Tin Thạch mà lúc trước Âm tôn giả đã đưa cho hắn.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn có chút lo lắng, nàng trầm tư một chút rồi mới lên tiếng.

-Hay là chúng ta thôi đi phu quân, cứ ở lại đây vài ngày để tìm Diệu Hương, nhìn ngươi như vậy ta thật sự không chịu nổi.

Nhưng Lâm Thanh Phong lại lắc đầu từ chối, hắn thở ra một hơi rồi trả lời.

-Không được, Diệu Hương nói thế nào cũng là ân nhân của ta, nếu ta không cố gắng hết sức để tìm nàng thì ta thật có lỗi với chính bản thân mình.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không nói gì nữa, nàng tôn trọng quyết định của Lâm Thanh Phong, thật sự thì nàng cũng muốn tìm kiếm Diệu Hương, nhưng lại thấy Lâm Thanh Phong mệt mỏi như vậy nàng lại không nỡ.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi, hắn lại tiếp tục truyền linh lực vào viên truyền tin thạch của Âm tôn giả đã đưa, cũng giống như lần trước, linh lực của hắn cũng nhanh chóng rút đi, nhưng lần này đã có kinh nghiệm vì thế hắn cũng không bất ngờ.

Lâm Thanh Phong chỉ truyền linh lực vào đó vài giây thôi, ngay sau đó hắn lập tức ngắt linh lực, hắn tin chắc rằng Hòa Vân tôn giả sẽ thông báo trước cho Âm tôn giả, vì thế hắn chỉ cần vài hơi thở là đủ để khiến Âm tôn giả chú ý.

Lâm Thanh Phong cũng không cần đợi lâu, ngay sau khi hắn ngắt linh lực thì viên truyền tin thạch lại phát sáng, lúc này hắn mới truyền linh lực vào nó để nhận tin tức, giọng của Âm tôn giả phát ra cũng chỉ có mỗi mình Lâm Thanh Phong nghe được.

Âm tôn giả cũng không nhiều lời, sau khi nàng nghe Hòa Vân tôn giả giải thích tình hình hiện tại của Lâm Thanh Phong thì nàng cũng tiện tay mà giúp đỡ, nàng dùng những từ ngữ dễ hiểu nhất để giải thích cho hắn nghe về pháp thuật để tìm người, pháp thuật này có tên là “Truy Tung Thuật”.

Âm tôn giả giải thích đơn giản dễ hiểu, chỉ trong chưa đầy một phút thì Lâm Thanh Phong cũng hiểu được nguyên lý của Truy Tung Thuật, cũng bởi vì đây là một pháp thuật đơn giản thế nên nó chỉ có tác dụng trong một phạm vi nhỏ đủ để bao phủ khu rừng này, nhưng đối với bọn người Lâm Thanh Phong thì phạm vi này đã đủ dùng.

Sau khi ngắt linh lực, Lâm Thanh Phong lại ngồi xuống thờ ra một hơi mệt mỏi, thật sự hắn không quen phải tiêu hao linh lực nhiều như vậy, hắn cũng nhận ra chính hắn vẫn còn quá yếu kém.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, từ lúc hắn tu luyện cho tới bây giờ cũng chỉ được vài tháng thôi, có gặp được đối thủ thì tên nào cũng bị hắn giải quyết dễ dàng, vì thế hắn lấy đâu ra cơ hội sử dụng hết sức đây?

Nhân cơ hội này hắn cũng muốn tự thân rèn luyện một chút để sau này hắn có thể trở nên mạnh mẽ hơn và điểm yếu của hắn cũng sẽ dần được khắc phục.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong mới ngồi dậy, hắn hít vào một hơi sau đó nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nở nụ cười gật đầu.

Nam Cung Mị Ảnh cũng thờ ra một hơi nhẹ nhõm, nếu Lâm Thanh Phong đã vui vẻ như vậy cũng tức là hắn đã thành công.

Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều, hắn dựa theo lời chỉ dẫn của Âm tôn giả mà bắt đầu thi triển Truy Tung Thuật.

Truy Tung Thuật mà Âm tôn giả dạy cho Lâm Thanh Phong rất đơn giản, chỉ cần hắn tìm một cây gậy, truyền linh lực vào đó, bấm một đoạn pháp quyết cùng vài câu khẩu quyết, cuối cùng thì liên tưởng tới người mà hắn muốn tìm, nếu người đó ở trong phạm vi của pháp thuật thì cây gậy sẽ bay tới chỗ người đó.

Lâm Thanh Phong tìm một cành cây nhỏ gần đó để thi triển Truy Tung Thuật, sau khi Lâm Thanh Phong nhắm đọc xong khẩu quyết thì cành cây lập tức lơ lửng trên không trung, sau đó nó lập tức bay sang một hướng.

Nhìn cành cây khô bay xa Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh lấy tốc độ cực nhanh mà đuổi theo cành cây khô, một lúc sau bọn hắn đã đuổi theo ra khỏi khu rừng, lúc này thì bọn hắn cũng hiểu được lý do tại sao bọn hắn lại tìm không thấy Diệu Hương.

Bọn hắn cứ tìm kiếm trong rừng còn Diệu Hương đã đi khỏi khu rừng thì bọn hắn phải tìm tới khi nào?

Hai người bọn hắn đuổi theo cành cây một lúc lâu thì mới dừng lại, bởi vì cành cây dừng lại trước một hang động, nó không thể tiến thêm một tấc nào nữa mà cứ bay loạn trước cửa động.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn cũng đoán ra rằng Diệu Hương đang ở trong động vì thế bọn hắn cũng không cần phải nhờ cành cây chỉ đường tìm nàng nữa.

Lâm Thanh Phong cũng không cần thôi động Truy Tung Thuật nữa, cành cây cũng theo đó mà rơi xuống đất, sau đó cả hai người mới cùng nhau đi tới trước cửa động.

Đây là một hang động đen ngòm, không biết sâu bao nhiêu, dù cho Lâm Thanh Phong có tận ra tinh thần lực của hắn để xem xét nhưng nó lại bị cái gì đó cản lại khiến cho tinh thần lực không thể xem xét bên trong.

Tinh Thần Lực bị ngăn cản liền khiến Lâm Thanh Phong cau mày thật chặt, Nam Cung Mị Ảnh cũng thử tận ra tinh thần lực của chính nàng, nhưng nàng cũng giống như Lâm Thanh Phong, tinh thần lực của nàng cũng bị ngăn cản bên ngoài, không thể dò xét bên trong.

Cả hai người hai mắt nhìn nhau, Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi rồi lên tiếng.

-Cũng không còn cách nào khác, chúng ta cứ đi vào trong tìm Diệu Hương, nhưng phải thật cẩn thận, bởi vì hang động này có chút kì quái.

Cũng không cần Lâm Thanh Phong nhắc nhở, chính Nam Cung Mị Ảnh cũng cảm thấy hang động này kì quái, nàng mang theo vẻ mặt thận trọng gật đầu đồng ý.

Cả hai người lúc này mới cẩn thận mà bước vào hang động, hang động thật sâu, đi được một lúc lâu mà cả hai vẫn chưa đi tới cuối cùng, ánh nắng mặt trời cũng không thể chiếu rọi nơi đây nữa, với thị lực của Trúc Cơ kì mà hai người cũng không thể nhìn rõ ràng đường đi nữa.

Hai người chỉ còn cách nắm tay nhau rồi từ từ mò mẫm bước đi trong bóng đêm.

Không biết cả hai đi được bao lâu, lúc này đột nhiên hang động lại sáng rực rỡ, do thị lực của hai người đã dần quen với bóng tối nhưng hiện tại ánh sáng tới quá đột nhiên khiến cả hai cũng không kịp thích ứng, cả hai đồng thời nhắm mắt lại.

Một lúc sau khi hai mắt đã dần thích ứng với ánh sáng bên ngoài thì hai người mới mở mắt ra xem xét xung quanh.

Chỉ thấy trước mặt là một hang động rất rộng rãi, trên tường thì có viết chỉ chút những từ câu nói bằng tiếng Anh, ở giữa có một ngôi mộ nhỏ, bia mộ cũng không viết tên một ai, kể bên là Diệu Hương đang ngồi ngơ ngác tại đó.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, tuy không biết nơi này là nơi nào, nhưng ít nhất hiện tại bọn hắn đã tìm được Diệu Hương là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong lúc này mới đi tới gần Diệu Hương, hắn muốn đưa tay chạm vào người nàng để gọi nàng tỉnh dậy.

Nhưng cánh tay của hắn chưa chạm vào Diệu Hương thì hắn liền cảm nhận được một dòng điện truyền khắp cơ thể, khiến hắn nhanh chóng rút tay lại.

Hành động của Lâm Thanh Phong liền khiến Nam Cung Mị Ảnh giật mình, nàng nhanh chóng chạy tới cầm lấy cánh tay của hắn rồi ân cần hỏi.

-Sao vậy phu quân? Người không sao chứ?

Chỉ bị giật điện trong thời gian chưa tới một hơi thở, nhưng nó cũng đủ khiến cả cánh tay Lâm Thanh Phong tê dại, hắn nhú mày rồi chăm chú nhìn về phía Diệu Hương, hắn không biết tại sao hắn lại bị như vậy, nhưng dòng điện mà hắn cảm nhận được có vẻ là đang bảo vệ nàng vì thế hắn cũng không lo lắng lắm.

Lâm Thanh Phong thử cử động cánh tay, sau khi hắn cảm giác được cánh tay có thể hoạt động bình thường thì hắn mới thở ra một hơi, hắn lắc đầu rồi mới trả lời Nam Cung Mị Ảnh.

-Ta không sao, nhưng khi nãy cánh tay ta vừa tiến gần tới Diệu Hương thì cứ như là bị điện giật vậy, cả cánh tay đều tê dại đi không thể cử động.

-Nhưng có vẻ như Diệu Hương không có chuyện gì, hiện tại hai người chúng ta cứ đi xem xét xung quanh nơi này thử xem, biết đâu chúng ta sẽ tìm được biện pháp để đi ra ngoài.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng chăm chú nhìn vào Diệu Hương, sau đó nàng mới thở ra một hơi rồi nói.

-Cũng không còn cách nào khác, thôi thì cứ theo lời phu quân vậy, chúng ta sẽ cùng nhau đi xem thử, xung quanh đây toàn ký tự thượng cổ ta có xem cũng không hiểu gì.

....Hết Chương 143....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: A..a..a....có ma...

Hang động nơi mà bọn người Lâm Thanh Phong đang ở là một hang động nằm sâu trong lòng núi, mặc dù ánh sáng mặt trời không thể chiếu sáng nơi đây nhưng xung quanh hang động lại được khảm rất nhiều bảo thạch dùng để chiếu sáng.

Cũng nhờ những bảo thạch này Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh mới có thể nhìn rõ ràng mọi thứ xung quanh.

Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh men theo sát bờ tường để từ từ đọc những dòng chữ được viết trên đó.

Mặc dù không hiểu tại sao tiếng Anh phải lưu lạc tới mức trở thành thượng cổ ngôn ngữ, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không xoắn xuýt chuyện này, dù cho trình độ tiếng Anh của hắn chỉ tầm tạm nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng hiểu được những chữ viết trên tường đang muốn thể hiện đó là gì.

Không biết những chữ viết này đã được viết cách đây đã bao lâu rồi, nhưng chúng nó vẫn được bảo quản rất tốt, Lâm Thanh Phong cứ chậm rãi mà đọc những hàng chữ được viết trên tường đá, đồng thời hắn cũng dịch ra cho Nam Cung Mị Ảnh nghe.

Theo như những thông tin trên bờ tường ghi lại, thì ngọn núi này cùng khuôn viên ngàn dặm xung quanh từng là động phủ đồng thời là nơi an táng của một vị cường giả từ thời thượng cổ đã tồn tại cách đây hàng trăm vạn năm, ngay cả Long Hạ thôn cùng Thổ Hoàng Thành cũng thuộc khuôn viên động phủ.

Tất cả khuôn viên đều được bao phủ bởi một trận pháp to lớn khiến không ai có thể tìm được đường đi tới nơi này, đồng thời trận pháp cũng ẩn chứa rất nhiều sát trận nhỏ vì thế càng làm cho số lượng người có thể an toàn đi đến nơi này càng ít hơn.

Nhưng có lẽ do đã trải qua thời gian quá dài nên trận pháp bắt đầu yếu bớt, những sát trận nhỏ cũng theo đó mà bị hủy diệt, về sau những người dân ở Thổ Hoàng Thành cùng Long Hạ thôn mới bắt đầu tới gần đây sinh sống.

Dù cho trận pháp đã yếu đi do năm tháng, nhưng vẫn không có ai phát hiện ra nơi đây, nơi đây vẫn còn tồn tại một trận pháp khiến cho mọi người sợ nó đi trong vô thức, điều đó cũng khiến cho Lâm Thanh Phong nghĩ tới một điều, đó chính là tài nghệ trận pháp của vị cường giả này rất mạnh.

Những vị cường giả mạnh mẽ cỡ này theo Lâm Thanh Phong từng biết thì bọn hắn đều có một sở thích chung, đó là dùng nơi an táng làm nơi truyền thừa tài nghệ của chính mình, không biết vận khí của Diệu Hương phải bạo phát cỡ nào mới tiến tới nơi này.

Mặc dù nơi này thật sự không khó tìm, nhưng khi tiến gần tới dãy núi này, bởi trận pháp ảnh hưởng nên ai cũng vô thức tránh đi lên núi để tiến tới khu rừng, vì thế động phủ của vị cường giả này cho tới hiện tại mới bị bọn hắn phát hiện.

Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ một chút, nếu bọn hắn không dùng Truy Tung Thuật để tìm kiếm Diệu Hương thì thật đúng rằng bọn hắn sẽ không thể nào tìm được tới đây.

Phần còn lại của những dòng chữ này cũng không có nhiều nội dung, đa phần đều là những chuyện mà vị cường giả này đã trải qua trong cuộc đời của hắn, còn có phương pháp để nhận truyền thừa.

Hiện tại tình trạng của Diệu Hương như vậy cũng là do nàng đang tiếp nhận truyền thừa của vị cường giả ấy, dòng điện mà Lâm Thanh Phong cảm nhận được sau khi tiến gần tới Diệu Hương là một loại trận pháp bảo vệ nàng.

Cuối cùng trên tường đá chính là phương pháp để rời khỏi hang động này, nhưng nó cũng không viết tên của vị cường giả ấy.

Sau khi men theo bờ tường đọc hết những chữ cuối cùng thì Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi, hắn trầm ngâm một chút sau đó hắn đưa mắt nhìn về ngôi mộ nhỏ rồi bỗng dung lên tiếng, đây là hắn dùng tiếng Anh để nói.

-Lão già bắt từ, đã nhìn hai người bọn ta lâu như vậy rồi, ngươi cũng nên xuất hiện đi.

Cử động của Lâm Thanh Phong liền khiến Nam Cung Mị Ảnh giật mình, bởi vì Lâm Thanh Phong nói tiếng Anh, nên nàng cũng chẳng hiểu được gì, nàng mang theo khuôn mặt mộng bức mà nhìn hắn.

Lâm Thanh Phong nói xong, hắn cũng không có hành động gì khác, hắn vẫn đứng yên tại chỗ mà nhìn về hướng ngôi mộ nhỏ, Nam Cung Mị Ảnh đứng cạnh bên hắn, nàng có chút không hiểu, nhưng rồi nàng cũng không nói gì, bởi nàng tin chắc những hành động của Lâm Thanh Phong là có chủ ý.

Hai người cũng không cần chờ đợi lâu, chỉ vài giây sau đó thì ngôi mộ nhỏ cũng phát sinh biến hóa, từ giữa bia mộ xuất hiện một đạo bóng người nam tử, nói đúng hơn là có một thân hồn của người nam tử bước ra từ đó.

Người nam tử này râu tóc bạc phơ, trên người chỉ khoác một lớp áo da thú, khuôn mặt hắn có chút hưng phấn, hắn nhìn Lâm Thanh Phong rồi mới dùng tiếng Anh để nói chuyện.

-Tiểu tử, tại sao ngươi có thể phát hiện ra ta?

Nếu ngươi đang nhìn về một ngôi mộ, bỗng dung linh hồn người chết bước ra từ trong ngôi mộ, sau đó lại đứng trước mặt ngươi mang theo vẻ mặt hưng phấn mà nhìn ngươi, thì ngươi sẽ cảm thấy thế nào?

Lâm Thanh Phong đầu đồ đầy mồ hôi, hắn dùng sức hét lên một tiếng đinh tai nhức óc, sau đó lại ngay lập tức xoa đầu dùng hết sức lực bú sữa mẹ bỏ chạy đi tìm chỗ trốn.

-A...a...a...bớ người ta...có ma...

Biểu hiện của Lâm Thanh Phong liền khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng thân hồn mộng bức, thân hồn mộng bức là do hắn không hiểu lời nói của Lâm Thanh Phong là có ý gì, nhưng nhìn biểu hiện của con hàng này thì hắn cũng biết được là con hàng này đang sợ, nhưng con hàng này sợ cái gì thì thân hồn lại không biết được.

Nam Cung Mị Ảnh dùng tay bóp trán, nhiều lúc nàng cũng không hiểu nổi phụ quân của nàng, bình thường thì hắn cho người ta cảm thấy hắn rất đáng tin cậy, nhưng có nhiều lúc hắn lại như một đứa con nít.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, sau đó nàng lại đi tới gần Lâm Thanh Phong, dùng tay nắm lấy tai của hắn vận thật mạnh rồi nói.

-Chàng sợ cái gì? Chẳng phải chính chàng là người gọi hắn ra sao? Chàng đã biết rằng hắn vẫn còn ở đây, như vậy hắn xuất hiện chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?

Lâm Thanh Phong lúc này cũng đầu đồ về ý tới những lời nói của Nam Cung Mị Ảnh? Hắn chỉ để ý tới cái lỗ tai sắp bị nàng vận đứt thôi, hắn nhanh chóng chảy nước mắt lên tiếng van xin.

-Đừng a lão bà, đau...đau quá, lỗ tai...lỗ tai ta sắp đứt...

Nam Cung Mị Ảnh vẫn không để ý tới Lâm Thanh Phong, nàng kéo theo lỗ tai hắn dẫn tới trước mặt thân hồn rồi mới thả ra.

Thần hồn vị nam tử khuôn mặt vẫn mòng bức, trong đầu hắn đang có hàng vạn con thảo nê mã lao nhanh, hắn thề rằng ngay cả khi còn sống, hắn cũng chưa từng thấy cảnh tượng trước mặt này.

Trong thời đại của hắn thì nam nhân là lớn nhất, nữ nhân chỉ là một công cụ dùng cho việc sinh nở, vì thế cho dù hai người nam nữ có thân thiết cỡ nào thì cũng không thể xảy ra cảnh tượng trước mặt, bởi vì nếu để người khác nhìn thấy thì người nam nhân chắc chắn sẽ rất mất mặt, còn người nữ nhân sẽ bị đánh tới chết.

Thần hồn có chút khó chịu mà nhìn cảnh Lâm Thanh Phong bị Nam Cung Mị Ảnh nắm lỗ tai kéo đi tới trước mặt hắn, trong mắt của hắn thì Lâm Thanh Phong là một tên yếu đuối, vì thế hảo cảm ban đầu của hắn dành cho Lâm Thanh Phong liền tuột dốc không phanh.

Sau khi kéo Lâm Thanh Phong tới trước mặt thần hồn, thì Nam Cung Mị Ảnh mới buông lỗ tai hắn ra, nàng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi lên tiếng đe dọa.

-Chàng thử chạy nữa xem, lần sau là cả hai lỗ tai.

Lâm Thanh Phong mặc dù không sợ Nam Cung Mị Ảnh sẽ kéo đứt hai lỗ tai hắn, nhưng hắn vẫn mang theo hai mắt ngấn nước mà gật đầu với nàng.

Dùng tay xoa một bên lỗ tai vẫn còn đau nhức, lúc này khuôn mặt Lâm Thanh Phong mới nghiêm chỉnh trở lại, hắn nhìn về phía thần hồn sau đó lại dùng tiếng Anh để nói chuyện.

-Chào ngươi, ta tên Lâm Thanh Phong, lúc này có chút thất lễ, không biết tên của ngươi là gì đâu?

Thần hồn thái độ có chút khó chịu, nhưng hắn vẫn trả lời Lâm Thanh Phong.

-Ta là chủ nhân động phủ này tên ta là Thượng Thương Cửu Diệp, ngươi có thể gọi ta là Cửu Diệp Bán Tiên.

Lâm Thanh Phong có chút tò mò, hắn chưa từng nghe qua đẳng cấp “Bán Tiên” à? Hắn gãi đầu một cái rồi lại quay sang phiên dịch cho Nam Cung Mị Ảnh nghe.

Lâm Thanh Phong thì chưa từng nghe tới Bán Tiên, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã từng nghe rồi, sư phụ của nàng là Vô Cực tôn giả, hắn cũng có một chút hiểu biết về những cường giả thuộc thời kì thượng cổ.

Theo lời của Vô Cực tôn giả từng nói với Nam Cung Mị Ảnh, thì Bán Tiên cũng chính là cường giả Độ Kiếp kì, đó là cấp bậc hàng vạn năm qua chưa từng xuất hiện trở lại trên Thông Thiên Đại Lục này.

Nam Cung Mị Ảnh trán đổ đầy mồ hôi, bởi vì theo lời nói lúc trước của Vô Cực tôn giả thì khoảng cách giữa Độ Kiếp kì cùng Đại Thừa kì rất lớn, cho dù chỉ là một vị Độ Kiếp kì yếu ớt nhất, hắn chỉ cần phẩy nhẹ bàn tay là đủ sức tiêu diệt vài tên Đại Thừa Kì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Thượng thương cửu diệp – cửu diệp bán tiên

Nam Cung Mị Ảnh cả người chảy đầy mồ hôi, nàng vẫn không nói nên lời, Lâm Thanh Phong có chút khó hiểu mà nhìn nàng, hắn vẫn chờ nàng trả lời hắn đây.

Nhưng Cửu Diệp Bán Tiên không như vậy, chờ đợi một lúc lâu thì hắn lại tiếp tục lên tiếng.

-Tiểu tử, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết tại sao ngươi lại phát hiện ta vẫn còn ở đây đâu?

Lúc này Lâm Thanh Phong mới chú ý tới Cửu Diệp Bán Tiên, hắn quay đầu lại, một tay thì chỉ về Diệu Hương sau đó từ từ giải thích.

-Lý do rất đơn giản, ta tin chắc rằng Diệu Hương không thể nào đọc được những dòng chữ này, cũng đồng nghĩa với việc nàng sẽ không biết làm cách nào để nhận được truyền thừa.

-Nhưng hiện tại Diệu Hương lại đang tiếp nhận truyền thừa, cũng tức là có người cho phép nàng tiếp nhận, mà người có thể thực hiện được điều này, chỉ cần không phải ngu ngốc thì ai cũng nghĩ ra thì người đó cũng chỉ có thể là chủ nhân của động phủ mà thôi.

-Cũng chính vì thế mà ta tin chắc rằng ngươi vẫn còn ở lại đây để xem xét bọn ta.

Lúc này Cửu Diệp Bán Tiên cũng không còn gì để thắc mắc nữa, hắn gật đầu với Lâm Thanh Phong sau đó hắn lại nhìn về Diệu Hương rồi nói.

-Người cũng thấy rồi, ta chỉ còn lại một phần thần hồn thôi, phần thần hồn này đã rất yếu rồi vì thế ta cũng không thể nào ra khỏi hang động này nữa, mặc dù bản thân là Bán Tiên nhưng ta cũng không chống chọi nổi với thời gian, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn nữa thì ta sẽ tan biến.

-Cũng vì thế mà ta muốn dùng khoảng thời gian còn sót lại này để tìm người truyền thừa, vì thế ta đã cố gắng để kéo dài thời gian sống sót nhất mà ta có thể để chờ trận pháp bên ngoài yếu đi, dù cho trận pháp có yếu đi nhưng trong những năm nay cũng chỉ có nàng là có thể đi tới đây.

-Ta nghĩ đây cũng chính là duyên phận, vì thế mà ta muốn dùng hết sức lực còn lại của chính mình để truyền lại Trận Pháp chi đạo cho nàng.

-Ta biết rõ các người đang đi tìm nàng, nhưng các người có thể cho ta thêm một chút thời gian được không? Ta không muốn những thứ mà ta dày công nghiên cứu lại biến mất trong lịch sử.

Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ về những lời của Cửu Diệp Bán Tiên, nhìn Cửu Diệp Bán Tiên không giống như là đang nói dối để lừa bịp, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không dễ dàng tin tưởng như vậy, bởi vì hắn biết rõ những lão bất tử như Cửu Diệp Bán Tiên có tâm cơ rất thâm trầm, rất khó để có thể nhìn rõ được thâm tâm bọn họ muốn gì.

Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn không cho ra được câu trả lời, lúc này Cửu Diệp Bán Tiên cũng thở dài một hơi, hắn biết rõ Lâm Thanh Phong đang suy nghĩ cái gì, nếu hắn là Lâm Thanh Phong thì hắn cũng sẽ suy nghĩ như vậy, vì thế hắn lập tức lên tiếng.

-Ta biết người đang nghĩ gì, nhưng người có thể yên tâm được rồi, ta thật sự chỉ muốn truyền cho nàng Trận Pháp chi đạo, ngoài ra cũng không còn ý gì khác.

Lâm Thanh Phong cảm thấy có chút khó quyết định, vì thế hắn nhanh chóng lay tỉnh Nam Cung Mị Ảnh rời từ giả thích lại cho nàng những gì mà Cửu Diệp Bán Tiên vừa nói.

Mặc dù trong lòng Nam Cung Mị Ảnh vẫn có chút khiếp sợ với Cửu Diệp Bán Tiên, nhưng sau khi nghe Lâm Thanh Phong giải thích thì nàng cũng trầm ngâm suy nghĩ rồi sau đó trả lời hắn.

-Thiếp nghĩ như vậy cũng không tệ, nếu như vậy Diệu Hương sẽ mạnh hơn đúng không? Có một vị sư phụ là Bán Tiên thiếp nghĩ rằng cả đại lục hiện tại không ai có cơ hội này đâu.

Lâm Thanh Phong lại trầm tư một chút, sau đó hắn mới trả lời Cửu Diệp Bán Tiên.

-Được rồi, chúng ta đồng ý để nàng ở lại đây, nhưng người phải thề rằng người sẽ không nảy sinh ý đồ xấu với nàng.

Nghe Lâm Thanh Phong nói như vậy Cửu Diệp Bán Tiên liền gật đầu đồng ý, thật ra hắn cũng không phải người tốt đâu, nếu Diệu Hương tới sớm vài năm thì hắn còn có cơ hội, nhưng hiện tại thần hồn của hắn quá yếu rồi, chỉ đủ cho hắn kéo dài hơi tàn thôi, cũng không thể giúp hắn có cơ hội đoạt xá Diệu Hương.

Cửu Diệp Bán Tiên đồng ý thì Lâm Thanh Phong cũng an tâm phần nào, sau đó hắn lại xem xét kỹ Cửu Diệp Bán Tiên rồi lên tiếng hỏi.

-Cửu Diệp Bán Tiên, không biết người còn có thể chịu đựng được bao lâu?

Cửu Diệp Bán Tiên ngẩng đầu nhìn trời, nhưng trong hang động này cũng không có bầu trời để hắn nhìn, cái mà hắn nhìn thấy hiện tại chỉ là những vách tường bằng đá cùng với những viên bảo thạch sáng lấp lánh mà thôi, hắn lại cúi đầu thở ra một hơi giọng nói của hắn có chút cô đơn.

-Ta không biết chắc, ít thì hai ngày còn nhiều thì có thể là bảy ngày.

Nghe câu trả lời này của Cửu Diệp Bán Tiên, Lâm Thanh Phong cũng chán nản, mặc dù hắn không biết Trận Pháp chi đạo, nhưng dù chỉ là một con gà mờ thì hắn vẫn biết được một điều, muốn học được Trận Pháp chi đạo rất khó, không phải ai cũng có thể dễ dàng học được, hiện tại thời gian của Cửu Diệp Tôn Giả chỉ còn lại ít như vậy thì Diệu Hương có thể học được những gì đây?

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, sau đó hắn lại hỏi.

-Thời gian ít như vậy, cả hai lại bất đồng ngôn ngữ, người nghĩ người có thể dạy được gì cho Diệu Hương đây?

Cửu Diệp Bán Tiên cũng trầm mặc, hắn cũng không biết trong khoảng thời gian đó thì hắn có thể dạy được những gì cho Diệu Hương, hiện tại thời gian của hắn còn lại rất ít còn Diệu Hương thì vẫn đang tiếp nhận truyền thừa mà vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn biểu hiện của Cửu Diệp Bán Tiên thì Lâm Thanh Phong cũng hiểu được rồi, nhưng lúc này đầu óc hắn lại lóe sáng lên, hắn đã tìm ra cách đơn giản để giải quyết chuyện này, hắn liền lấy từ nhân trữ vật ra cái điện thoại của mình, mặc dù nó chỉ là một cái điện thoại “cục gạch” tầm thường thôi, cũng không phải Smartphone nổi tiếng gì, nhưng nó vẫn có một chức năng đặc biệt đó là... ghi âm.

Với chức năng ghi âm này thì mọi chuyện sẽ trở nên rất dễ dàng, ở Dragonball thế giới, sau khi đưa chiếc điện thoại cho Bulma, thì Bulma cũng tiện tay mà nâng cấp nó lên giúp Lâm Thanh Phong, hiện tại chiếc điện thoại này nhìn vẫn giống những “cục gạch” khác, nhưng điểm đặc biệt của nó ở chỗ bộ nhớ cùng lượng Pin.

Với khoa học hiện đại của Dragonball thế giới cùng với trí tuệ của mình, Bulma đã chỉnh sửa thêm vào cho chiếc điện thoại của Lâm Thanh Phong một số chức năng khác, đồng thời nàng cũng đã sửa chữa lại dung lượng pin cho hắn, với dung lượng pin hiện tại của chiếc điện thoại này thì dù cho Lâm Thanh

Phong có bật nó liên tục trong hai năm thì nó cũng không biết hai từ “hết pin” có nghĩa là gì.

Bộ nhớ của điện thoại cũng đã được Bulma nâng cấp lên, nó có thể sử dụng được thẻ nhớ, trước khi rời đi thì Bulma cũng đã đưa cho Lâm Thanh Phong một cục sạc pin dự phòng cùng một chiếc hộp nhỏ đựng 3 cái thẻ nhớ, mỗi cái có dung lượng hơn 100 TB.

Với số dung lượng như vậy thì Cửu Điện Bán Tiên cho dù có mười cái miệng để ghi âm thì Lâm Thanh Phong không tin hẳn có thể sử dụng hết bọn chúng trong khoảng thời gian ít ỏi như vậy đâu.

Cầm chiếc điện thoại trong tay, Lâm Thanh Phong nở nụ cười ngây ngô, lúc này hẳn cũng sức nhớ ra là hẳn có thể gọi về nhà rồi, vì thế hẳn rất vui vẻ, nhưng việc đó cứ để sau, việc quan trọng hiện tại là hẳn phải để Cửu Điện Bán Tiên tự mình ghi âm bài giảng cho Diệu Hương trước.

Lâm Thanh Phong đưa chiếc điện thoại cho Cửu Điện Bán Tiên, Cửu Điện Bán Tiên có chút tò mò, hẳn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại đưa cho hẳn vật giống “viên gạch” nhỏ này, hẳn gãi đầu một cái rồi hỏi.

-Đây là cái gì? Tại sao lại đưa ta thứ này?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, sau đó hẳn bắt đầu giải thích.

-Cái này là một cái điện thoại, nó có thể thu lại những gì người nói rồi sau đó phát lại cho người khác nghe bao nhiêu lần cũng được, vì thế trong những ngày này người chỉ cần sử dụng nó để thu lại những gì mà người muốn dạy cho Diệu Hương, về sau nàng muốn nghe thì chỉ cần dùng nó phát lại nghe thôi là ổn, nó đặc biệt ở chỗ là không cần Linh Khí cũng có thể sử dụng được.

Cửu Điện Bán Tiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, mặc dù chiếc “điện thoại” này có vẻ khá lạ, nhưng công dụng thu âm của nó thì cũng giống như những thứ mà hẳn đã từng sử dụng trước đây, vì thế hẳn cũng không có gì ngạc nhiên.

Sau khi nghe Lâm Thanh Phong hướng dẫn cách sử dụng điện thoại thì Cửu Điện Bán Tiên mới thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Thật không ngờ, người lại có một công cụ hữu dụng như vậy, ta thật sự thiếu nợ người rồi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, sau đó lại lắc đầu rồi trả lời.

-Không cần phải khách sáo như vậy, người cứ cố gắng dạy Diệu Hương cho tốt là được rồi, chuyện còn lại ta cũng không giúp gì được.

Cửu Điện Bán Tiên lúc này mới mỉm cười gật đầu, sau đó hẳn lại nói.

-Tiểu tử, người có muốn nghe chuyện xưa a?

.....Hết Chương 145.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Cái hố to bự

Sau khi nghe Cửu Điện Bán Tiên nói rằng muốn kể chuyện xưa, Lâm Thanh Phong liền nổi lên hứng thú, hẳn cũng muốn biết một ít chuyện từ thời thượng cổ, vì thế mà hẳn liền gật đầu đồng ý.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên nhìn hai người nói chuyện, bọn hẳn đều sử dụng thượng cổ ngôn ngữ nên nàng cũng chẳng hiểu gì, vì thế mà nàng có chút nhàm chán, nàng quyết định tiếp tục đi xem xét xung quanh, để lại hai người bọn hẳn trò chuyện với nhau.

Cửu Điện Bán Tiên cũng chẳng để ý tới Nam Cung Mị Ảnh, hẳn cũng biết nàng không hiểu hẳn nói gì, vì thế hẳn thở ra một hơi rồi hỏi Lâm Thanh Phong.

-Người có lẽ cũng biết lúc trước đã xảy ra một trận tiên nhân chi chiến ở trung tâm đại lục a?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hẳn đã từng nghe Nam Cung Tuyết kể rằng tại trung tâm Thông Thiên Đại Lục đã từng xảy ra một trận tiên nhân chi chiến, hiện tại nơi diễn ra trận chiến ấy cũng được mọi người công nhận là đệ nhất đại hiểm địa.

Cửu Điện Bán Tiên gật đầu sau đó hẳn lại tiếp tục nói.

-Như vậy người biết nguyên nhân chính diễn ra trận chiến này sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi tiếp tục im lặng mà nghe Cửu Điện Bán Tiên nói tiếp.

- Chắc ngươi cũng biết, đại lục này có tên là “Thông Thiên Đại Lục” nguyên nhân là do ở đây có một con đường nối thông trực tiếp tới Tiên giới.

- Con đường này lúc trước nó tồn tại ở trung tâm đại lục, nó giúp chúng ta có thể đi tới Tiên Giới, đồng thời cũng có thể giúp người ở Tiên Giới đi tới chỗ chúng ta.

- Bán Tiên cũng không phải là cảnh giới cao nhất, phía trên Bán Tiên còn có Tiên Nhân, mỗi vị Bán Tiên sau khi đạt tới Bán Tiên Viên Mãn sau khi đột phá lên Tiên Nhân cảnh giới thì sẽ được truyền tống thẳng đến Tiên Giới, người khác còn có thể gọi đó là Phi Thăng.

- Tuy nhiên việc đột phá thành Tiên Nhân rất khó, không phải ai cũng có thể thành công đột phá trở thành Tiên Nhân, nếu ngươi đột phá thất bại thì ngươi liền thân tử đạo tiêu, không có cách nào để ngươi có thể sống sót.

- Nhưng ngươi có thể dựa vào con đường ở Thông Thiên Đại Lục đi tới Tiên Giới, nếu ngươi đã ở Tiên Giới thì việc đột phá trở thành Tiên Nhân sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cũng vì thế mà rất nhiều Bán Tiên đi tới Thông Thiên Đại Lục để lựa chọn con đường này.

- Nhưng do quá nhiều người lựa chọn con đường này, liền khiến chúng ta bị những thế lực lớn ở Tiên Giới chú ý, trong mắt bọn hắn, con đường này thật sự là một miếng mồi béo bở mà ai cũng muốn cắn một ngụm.

Cửu Diệp Bán Tiên nói tới đây thì Lâm Thanh Phong cũng đã đoán ra phần tiếp theo của câu chuyện, nhưng hắn vẫn im lặng chờ đợi Cửu Diệp Bán Tiên kể.

- Khi đó ở Tiên Giới đã xảy ra một trận chiến cực lớn, trận chiến lại diễn ra ở gần con đường này, bởi vì con đường này kết nối với Thông Thiên Đại Lục nên nơi đây cũng bị ảnh hưởng, sinh linh sinh sống vạn dặm xung quanh con đường có cảnh giới dưới Đại Thừa Kỳ tất cả đều chết hết, cây cối cũng không thể nào sống nổi.

- Bởi vì quá nhiều sinh linh chết oan uổng, hồn phách của bọn hắn không thể nào tiêu tan được, nên đã hóa thành oán linh ở lại đây, sau đó bọn hắn bắt đầu di chuyển ra bên ngoài làm hại những sinh linh khác.

- Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả, bọn người ở Tiên Giới, sau khi đánh nhau, bọn hắn lại bắt đầu cử người tới nơi đây để chiếm đóng Thông Thiên Đại Lục, khiến cho tất cả sinh linh lại lâm vào cảnh nguy hiểm.

- Con đường đó cuối cùng cũng chỉ là một biện pháp giúp Bán Tiên có thể dễ dàng đạt tới Tiên Nhân cảnh giới mà thôi, nhưng nó lại khiến tất cả sinh linh của Thông Thiên Đại Lục lâm vào cảnh nguy hiểm, vì thế nên tất cả Bán Tiên lúc đó đều quyết định sẽ phá hủy nó đi, không để người của Tiên Giới gây nguy hiểm tới Thông Thiên Đại Lục.

Cửu Diệp Bán Tiên nói tới đây thì Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi sau đó lại tiếp lời.

- Cũng vì như vậy, nên đã diễn ra trận Tiên Nhân chi chiến sao?

Cửu Diệp Bán Tiên gật đầu, rồi sau đó lại tiếp tục nói.

- Mặc dù trận chiến lúc đó bọn ta đã thành công phá hủy con đường đó, nhưng bọn ta cũng chỉ có thể gọi là thắng thảm, tất cả Bán Tiên cùng những tu sĩ tham gia trận chiến đều chết, chỉ còn có 3 Bán Tiên có thể sống sót, và một trong số ba người đó là ta.

- Nhưng tất cả vẫn chưa dừng lại ở đó, số tu sĩ cùng Bán Tiên đã chết trong trận chiến đó lại bắt đầu hóa thành oán linh, vì thế ba người bọn ta đã dùng tất cả sức lực còn lại của mình mà tạo ra hai trận pháp cực lớn một cái để ngăn cản oán linh, đồng thời một cái còn lại có thể tịnh hóa bọn chúng giúp bọn chúng siêu thoát.

- Sau khi trận pháp hoàn thành thì hai người khác đều chết, chỉ còn một mình ta trở về động phủ để lại truyền thừa sau đó ta cũng chết đi, cho tới hiện tại gặp được bọn ngươi.

Nghe Cửu Diệp Bán Tiên nói tới đây, Lâm Thanh Phong liền có cảm giác không ổn, hắn cau mày thật chặt rồi hỏi lại.

- Theo lời ngươi nói, hiện tại đã trải qua hàng chục vạn năm rồi, đáng ra tất cả oán linh đều phải bị tịnh hóa đúng chứ?

- Nhưng theo ta biết được, mặc dù oán linh đúng thật là không có đi ra khỏi khu vực Tiên Nhân Chiến Trường, nhưng bọn chúng cũng không có dấu hiệu gì gọi là đã được tịnh hóa cả, bọn chúng vẫn luôn ở tại nơi đó, nơi đó vẫn là một vùng đất chết.

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, Cửu Diệp Bán Tiên liền biến sắc, hắn lập tức hét lớn.

- Không thể nào, lúc đó bọn ta thật sự đã làm ra một trận pháp chuyên dùng để tịnh hóa oán linh, đừng nói là oán linh Bán Tiên, cho dù là Tiên Nhân cũng không thể chịu được.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, chuyện này thật sự bắt đầu rắc rối rồi, hắn dùng tay bóp trán một lúc mà vẫn không nói câu gì, Cửu Diệp Bán Tiên sắc mặt đen kịt, hắn liền nghĩ tới một loại khả năng, nhưng hắn vẫn không thể tin tưởng vào điều này, miệng hắn vẫn luôn lâm bàm.

- Không thể... không thể nào... không thể nào...

Nhìn biểu hiện của Cửu Diệp Bán Tiên, Lâm Thanh Phong liền hiểu được rằng, hắn đã nghĩ tới điều gì rồi, nhưng hắn vẫn chưa thể chấp nhận mà thôi.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hắn lấy lại vẻ mặt nghiêm túc rồi tiếp tục lên tiếng.

- Còn nữa, sau trận Tiên Nhân Chi Chiến đó, tất cả tu sĩ ở Thông Thiên Đại Lục không ai có thể đạt tới Bán Tiên cảnh giới nữa, tất cả Đại Thừa Kỳ Viên Mãn đều thất bại hết, ta tin rằng ngươi cũng hiểu điều ta muốn nói đi?

Cửu Diệp Bán Tiên mang theo vẻ mặt không thể tin tưởng mà nhìn Lâm Thanh Phong, hắn không muốn tiếp nhận kết quả này đâu, nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Thanh Phong thì hắn đã biết, đây là sự thật.

Cửu Diệp Bán Tiên trầm mặc một lúc lâu, sau đó hắn thở dài một hơi chán nản rồi trả lời.

- Muốn để Đại Thừa Viên Mãn đột phá Bán Tiên cảnh giới, thì cần một loại khí, đó chính là Nguyên Khí, còn để Bán Tiên cảnh giới đột phá lên Tiên Nhân cảnh giới thì cần một loại khác đó chính là Tiên Khí.

- Nguyên Khí cũng giống Linh Khí, nó cũng được Thiên Địa hình thành, tuy nó cũng giống Linh Khí có mặt ở khắp nơi, nhưng không đạt tới Đại Thừa Viên Mãn thì không có cách nào sử dụng nó.

- Ở Bán Tiên cảnh giới, ngươi phải sử dụng Nguyên Khí chuyển hóa thành Nguyên Lực để tu luyện, rồi về sau khi đạt tới Tiên Nhân cảnh giới thì sẽ sử dụng Tiên Khí.

- Còn về Tiên Khí thì có thể hiểu đơn giản là loại Nguyên Khí cao cấp, chỉ có thể để cho Tiên Nhân sử dụng, nhưng chỉ có Tiên Giới mới có Tiên Khí, còn ở nơi này thì không có.

- Theo lời ngươi vừa nói, hiện tại cũng không tồn tại Bán Tiên cảnh giới, ta nghĩ nguyên nhân lớn nhất là do hiện tại Nguyên Khí quá thiếu thốn không đủ để tu sĩ đột phá lên Bán Tiên.

Cửu Diệp Bán Tiên nói tới đây, sắc mặt nghiêm trọng hẳn lên, hắn trầm giọng nói từng chữ.

- Một trong số hai người kia... vẫn còn sống.

Cửu Diệp Bán Tiên hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh, sau đó hắn lại tiếp tục nói.

- Một trong số hai người bọn hắn, đã sửa đổi trận pháp dùng để tịnh hóa oán linh, tạo thành một trận pháp hấp thụ Nguyên Khí cực lớn, cũng chính vì thế mà về sau những tu sĩ Đại Thừa Kỳ Viên Mãn đều thất bại khi đột phá Bán Tiên.

Lâm Thanh Phong sắc mặt cũng nghiêm trọng hẳn lên, hắn đưa tay bóp trán, hắn không ngờ rằng, hôm nay chỉ có việc đi tìm Diệu Hương mà thôi, nhưng sau đó hắn lại đập vào cái hố lớn này.

Chuyện của Hỏa Vân tôn giả còn chưa xong, hiện tại lại đập chân vào cái hố mang tên “Bán Tiên” to bự này, hắn chỉ là một tên Trúc Cơ Viên Mãn thái độ thôi được chứ? Tại sao hết chuyện này tới chuyện khác lại cứ tìm tới hắn?

Vì vậy Lâm Thanh Phong âm thầm thề, từ nay về sau, hắn sẽ không tiếp tục nghe kể chuyện xưa, lần trước Hỏa Vân tôn giả, hiện tại lần này cũng vậy, đối với Lâm Thanh Phong lúc này hai từ “chuyện xưa” chẳng khác gì cái hố to bự được đào ra chờ hắn đi lấp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Luyện khí quyết – nhân hoàng thánh kinh?

Cửu Diệp Bán Tiên suy nghĩ một lúc rồi nở nụ cười rồi nói.

- Nhưng mà, chuyện này cũng không liên quan tới hai người chúng ta, theo ta nhìn thì ngươi chỉ là một tên thái độ mà thôi, những chuyện này thật sự chẳng cần ngươi lo lắng.

Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, chuyện này hắn chỉ cần nói cho bọn người Vô Cực Tử biết là được rồi, bọn hắn là Đại Thừa Kỳ Viên Mãn đề này cứ để bọn hắn giải quyết là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong lại trầm ngâm một chút, hắn cũng có một ít vấn đề về tu luyện không biết phải làm sao, nhân cơ hội này hắn cũng hỏi thử Cửu Diệp Bán Tiên một ít.

- Cửu Diệp Bán Tiên, ta có một ít thắc mắc trong vấn đề tu luyện, ngươi có thể giải đáp sao?

Cửu Diệp Bán Tiên cũng không từ chối, hần nở nụ cười gật đầu rồi chờ Lâm Thanh Phong hỏi.

Lâm Thanh Phong cũng không chờ đợi gì, hần liền đưa ra câu hỏi.

-Từ lúc tu luyện cho tới bây giờ, ta sử dụng Luyện Khí Quyết để tu luyện, nhưng cho tới hiện tại ta đã thử rất nhiều cách nhưng ta vẫn không biết được ta thuộc hệ tu sĩ gì, ngươi có biết lý do tại sao a?

Cửu Diệp Bán Tiên gật mình một cái, sau đó hần lại nhìn kỹ Lâm Thanh Phong.

Dưới cái nhìn chăm chú của Cửu Diệp Bán Tiên, Lâm Thanh Phong rung mình một cái, hần cau mày rồi lên tiếng.

-Này lão già, ta kính ngươi là Bán Tiên, các ngươi đã vì sinh linh đại lục làm nhiều chuyện như vậy, nhưng ta không chơi gay, nếu ngươi cứ tiếp tục nhìn như vậy thì đừng trách sao ta trở mặt.

Dù cho Lâm Thanh Phong nói như vậy, nhưng Cửu Diệp Bán Tiên vẫn không chú ý tới hần, Cửu Diệp Bán Tiên vẫn chăm chú nhìn hần từ trên xuống dưới.

Nhìn chăm chú một lúc lâu sau Cửu Diệp Bán Tiên mới thở ra một hơi rồi hỏi.

-Tiểu tử, ngươi vẫn muốn nghe chuyện xưa sao?

Lâm Thanh Phong lúc này thật sự muốn chửi thề, lại là “chuyện xưa” mỗi lần nghe được “chuyện xưa” là mỗi lần hần gặp rắc rối.

Nhưng dù vậy, Lâm Thanh Phong vẫn gật đầu đồng ý nghe, người ta thường nói “bất quá tam”, hần không tin rằng lần nghe “chuyện xưa” thứ ba này lại khiến cho hần công nổi.

Cửu Diệp Bán Tiên mỉm cười nhìn Lâm Thanh Phong, sau đó hần mới bắt đầu kể.

-Từ xa xưa, khi con người vừa mới sinh ra, thế giới lúc đó rất hỗn loạn, yêu thú hùng mạnh đánh giết lẫn nhau tranh giành lãnh địa, còn loài người lại là sinh vật nhỏ bé, yếu đuối nhất trong tất cả mọi loài, vì thế loài người chỉ có thể làm thức ăn cho những loài khác.

-Trong tình cảnh đó, đã có một người duy nhất đứng ra, dẫn đầu tất cả loài người để vùng lên, hần được người đời biết đến với một cái tên là Nhân Hoàng, Nhân Hoàng tu luyện một bộ công pháp mang tên Nhân Hoàng Thánh Kinh, công pháp đó giúp hần trở nên cực kỳ mạnh mẽ, để hần có thể thay mặt loài người đứng ra chống chọi với các loài khác, từ đó giúp loài người tìm được nơi để sinh sống.

-Về sau, dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng loài người từ từ trở nên mạnh mẽ hơn, bọn hần cũng tự mình sáng tạo ra công pháp tu luyện để rồi có thể chống chọi với những loài yêu thú khác, mà không cần nhờ Nhân Hoàng đứng ra bảo vệ.

-Nhân Hoàng khi đó đã thấy loài người có sức tự bảo vệ mình, thì hần cũng lặng yên lui bước rồi đi ngao du khắp thiên hạ, về sau cũng không còn xuất hiện.

-Trước khi đi, Nhân Hoàng để lại quyền Nhân Hoàng Thánh Kinh rồi nhờ những người thân cận lưu truyền quyền Thánh Kinh này ra ngoài cho tất cả loài người đều biết.

-Nhưng từ khi quyền Thánh Kinh được lưu truyền ra, không phải ai cũng có thể giống Nhân Hoàng, học được Nhân Hoàng Thánh Kinh, tất cả loài người ai cũng cố gắng học tập nó để giống như Nhân Hoàng, nhưng kết quả thì thật sự rất thảm thương.

-Về sau cũng không ai tu luyện Nhân Hoàng Thánh Kinh nữa, bọn hần chỉ sử dụng Nhân Hoàng Thánh Kinh tu luyện vào ban đầu, về sau thì bọn hần sẽ tìm kiếm công pháp khác phù hợp với chính bản thân mình hơn.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng chẳng biết phải nói thế nào nữa, hần đưa tay cắt ngang lời nói của Cửu Diệp Bán Tiên rồi tiếp lời.

-Ngươi đừng nói với ta, về sau Nhân Hoàng Thánh Kinh được mọi người đặt tên là Luyện Khí Quyết, hiện tại ta là người duy nhất học được nó đi?

Cửu Diệp Bán Tiên tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái, sau đó hần lắc đầu rồi giải thích.

-Ngươi cũng đừng ảo tưởng như vậy, Luyện Khí Quyết mặc dù đúng là Nhân Hoàng Thánh Kinh, nhưng nó chỉ là nửa quyền trước mà thôi, còn quyền sau của Nhân Hoàng Thánh Kinh đã được những thân cận của Nhân Hoàng giấu đi, hiện tại cũng không biết nó đang ở nơi nào rồi.

-Tuy chỉ là nửa quyền trước, nhưng nếu ngươi thật sự học được nó, thì cũng chứng minh một điều rằng ngươi có khả năng trở thành Nhân Hoàng thứ hai, người có thể học được Nhân Hoàng Thánh Kinh sẽ mang trên mình một trách nhiệm cực kỳ lớn, tiểu tử, về sau ngươi phải cố gắng rồi.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, sau đó hần lại nói tiếp.

-Chuyện tương lai cứ để sang một bên, ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu, tại sao ta lại không xác định được hệ Linh Lực của chính mình đây?

Cửu Diệp Bán Tiên nở nụ cười, sau đó hần từ từ mà giải thích.

-Nhân Hoàng Thánh Kinh là một bộ Tiên Cấp công pháp, vì thế người tu luyện nó sẽ phải sử dụng Tiên Khí, mặc dù người tu luyện chỉ là phần trước của Nhân Hoàng Thánh Kinh, nhưng người phải sử dụng Nguyên Khí để tu luyện, hiện tại trong người người toàn bộ đều là Nguyên Lực.

-Nguyên Lực cao cấp hơn Linh Lực và cả Nguyên Lực là vô hạn, vì lẽ đó, người có sử dụng bất cứ biện pháp nào cũng không thể xác định được hệ Linh Lực của chính người.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút, sau đó hắn liền gật đầu chấp nhận, đối với cách giải thích này của Cửu Diệp Bán Tiên thì mọi thứ đều sáng tỏ.

Nhưng lại suy nghĩ thêm một lúc, Lâm Thanh Phong vẫn có chút thắc mắc, hắn lại tiếp tục hỏi.

-Người nói ta sử dụng Nguyên Lực để tu luyện, nhưng chẳng phải vừa nãy người đã bảo Nguyên Khí trên Đại Lục hiện tại không đủ hay sao? Tại sao ta vẫn còn có thể tu luyện đây?

Cửu Diệp Bán Tiên trên mặt vẫn lưu lại nụ cười, hắn gật đầu một cái rồi tiếp tục giải thích.

-Lời ta nói cũng không có gì sai, đúng là bên ngoài Nguyên Khí thiếu thốn, nhưng hiện tại số lượng mà người cần để đột phá cũng không nhiều, vì thế người vẫn có thể tu luyện, nhưng theo ta đánh giá thì người chỉ có thể tu luyện tới Luyện Hư Viên Mãn là hết.

-Nếu người muốn tu luyện thêm một bước nữa, thì người nhất định phải giải quyết tên kia, bằng không người chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là ở Luyện Hư Viên Mãn cho tới khi tên kia hoàn thành kế hoạch của hắn rồi sau đó tiếp tục đột phá, còn hai là tiếp bước những tên Đại Thừa Kỳ lúc trước đột phá thất bại rồi từ vong.

Lâm Thanh Phong sắc mặt đen kịt, lần này thì tốt, ba lần nghe kể “chuyện xưa” hai lần thì bắt hắn lấp hố cho người khác, còn hiện tại cái hố đã kéo lên người của chính hắn rồi, Lâm Thanh Phong thở, về sau lại có tên nào kể “chuyện xưa” cho hắn nghe thì trước tiên hắn sẽ cho một tát rồi tính tiếp.

Lâm Thanh Phong im lặng, hắn cũng không còn gì để hỏi Cửu Diệp Bán Tiên nữa, hắn quay sang nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi lên tiếng.

-Lão bà, chúng ta về thôi, mọi chuyện ở đây đã xong rồi.

Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh rời đi, Cửu Diệp Bán Tiên cũng không ngăn cản, nhưng hắn vẫn nói thêm một câu.

-Tiểu tử, người nên nhớ kỹ, người tu luyện Nhân Hoàng Thánh Kinh phải gánh trên người trách nhiệm rất lớn, người không thể trốn tránh được đâu.

Nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không trả lời Cửu Diệp Bán Tiên, hắn dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh rời đi mà không quay đầu lại nhìn.

Nam Cung Mị Ảnh có chút tò mò, nàng quay đầu nhìn về phía Cửu Diệp Bán Tiên sau đó lại lên tiếng hỏi Lâm Thanh Phong.

-Nãy giờ hai người nói chuyện gì a?

Nghe được câu hỏi của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong liền cười với nàng một cái rồi trả lời.

-Không sao, bọn ta chỉ bàn bạc với nhau một số chuyện liên quan tới Diệu Hương mà thôi, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng cả.

Nam Cung Mị Ảnh cái hiểu cái không gật đầu, mặc dù nàng biết rằng mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy, nhưng Lâm Thanh Phong đã không muốn cho nàng biết thì nàng cũng không hỏi, nàng sẽ chờ đợi cho tới khi nào hắn muốn nói cho nàng là được.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, thật sự hắn cũng không muốn giấu diếm Nam Cung Mị Ảnh, nhưng việc này nếu hắn nói cho nàng thì chỉ khiến nàng thêm lo lắng rồi khiến việc tu luyện bị ảnh hưởng mà thôi.

Lâm Thanh Phong vòng tay ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh, hắn dùng tay xoa đầu nàng rồi dịu dàng nói nhỏ.

-Về sau, khi tới thời điểm, ta sẽ kể cho nàng nghe được không?

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới nở nụ cười, nàng cũng vòng tay ôm lấy hắn rồi gật đầu đồng ý.

.....Hết Chương 147.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Đi trước tới Thổ Hoàng Thành

Sau khi rời khỏi động phủ của Cửu Diệp Bán Tiên, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người mới trở về nơi tụ họp của bọn người Lệnh Hồ

Xung cùng Dương Thất Lang.

Bọn hắn rời đi từ buổi tối, hiện tại lại trở về vừa đúng lúc trời sáng, hiện tại tất cả mọi người đều đã thức dậy chuẩn bị tiếp tục đi tìm Diệu Hương, chỉ riêng có Gia Cát Tư Uyên vẫn đang ngủ, dưới hai mắt nàng cũng đã xuất hiện viền đen, báo hiệu rằng đêm qua nàng thức rất khuya.

Khi thấy Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh trở về, Lệnh Hồ Xung liền chạy tới hỏi.

-Lâm huynh, Mị Ảnh cô nương, hai người đã tìm được Diệu Hương cô nương sao?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười vui vẻ gật đầu, hắn nhìn xung quanh một cái rồi trả lời.

-Ừ đã tìm được, hiện tại Uyên nhi ở đâu? Ta muốn báo cho muội ấy biết để muội ấy đỡ lo.

Nghe xong câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Lệnh Hồ Xung thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn nhìn về chiếc xe ngựa rồi mới nói.

-Hiện tại Uyên nhi đã ngủ rồi, đêm qua sau khi hai người đi khỏi, thì muội ấy liền lo lắng, phải tới gần sáng thì muội ấy mới mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi, hai người cũng đừng nên đánh thức muội ấy, ta nghĩ nên để muội ấy ngủ thêm một chút.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, sau đó hắn lại gọi Dương Thất Lang tới rồi hỏi.

-Nếu hiện tại chúng ta tiến tới Thổ Hoàng Thành, thì cần bao nhiêu thời gian?

Dương Thất Lang trầm ngâm tính toán một chút, sau đó hắn liền trả lời.

-Cũng không lâu lắm, chỉ cần đi thêm hai ngày đường là sẽ tới nơi.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy tính một chút, sau đó hắn quay sang nhìn Lệnh Hồ Xung rồi hỏi.

-Lệnh Hồ huynh, ngươi muốn theo ta đi Thổ Hoàng Thành trước để giải quyết việc này, ngoài ta cùng lão bà ra, thì Nhậm cô nương là người có tu vi cao nhất trong số những người ở đây, vì thế ta muốn nàng ở lại đây để bảo vệ mọi người.

-Ngươi muốn đi cùng hai người chúng ta tới Thổ Hoàng Thành trước, hay ngươi muốn ở lại đây để đi cùng bọn hắn?

Lúc ban đầu thì Lâm Thanh Phong cũng không gấp rút như vậy, hắn có thể đi cùng bọn người Dương Thất Lang tới Thổ Hoàng Thành rồi từ từ giải quyết chuyện của Điền gia, nhưng hiện tại thì khác rồi.

Diệu Hương thì không biết lúc nào sẽ tỉnh lại, còn Cửu Diệp Bán Tiên cũng không biết lúc nào sẽ biến mất, vì thế hắn phải tranh thủ thời gian để trở về chờ đợi Diệu Hương, lỡ như lúc nàng tỉnh lại tìm không thấy bọn hắn thì phải làm thế nào bây giờ?

Lệnh Hồ Xung không hiểu tại sao Lâm Thanh Phong lại hỏi như vậy, nhưng hắn cũng rất muốn sớm được chiến đấu, vì thế hắn liền nở nụ cười rồi trả lời.

-Dĩ nhiên là ta sẽ đi theo huynh a, còn về phần lão bà ta thì huynh cứ yên tâm, ta sẽ bảo nàng bảo vệ mọi người.

Lâm Thanh Phong cũng nở nụ cười, hắn gật đầu với Lệnh Hồ Xung một cái rồi lại quay sang nói với Dương Thất Lang.

-Như vậy, hiện tại các ngươi cứ sử dụng xe ngựa để tới Thổ Hoàng Thành, còn ta sẽ dẫn theo Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ huynh đi trước để xử lý chuyện của Điền Gia, đồng thời tìm thêm cho các ngươi vài cỗ xe ngựa, khi các ngươi đi tới Thổ Hoàng Thành thì cứ việc đi bán số hàng hóa này, sau đó cứ đi tìm người nhà của các ngươi là được.

Dương Thất Lang cái hiểu cái không gật đầu, hắn không biết tại sao Lâm Thanh Phong lại quyết định như vậy, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ cần Lâm Thanh Phong có thể sớm giải quyết bọn người Điền gia thì hắn liền yên tâm.

Lệnh Hồ Xung sau khi nhận lời với Lâm Thanh Phong thì hắn liền chạy đi nói với Nhậm Doanh Doanh cùng Nghi Lâm để hai người bọn hắn biết chuyện, còn Lâm Thanh Phong thì đi vào xe ngựa để tìm Gia Cát Tư Uyên.

Khi hắn bước vào xe hắn liền thấy Gia Cát Tư Uyên đang ngồi đó, nàng vẫn chưa ngủ mà vẫn ngồi đó đợi bọn hắn trở về, Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, hắn bước vào xe nở nụ cười xoa đầu nàng rồi hỏi.

-Uyên nhi, sao ngươi chưa chịu ngủ đây? Nếu để Diệu Hương biết được thì nàng sẽ đánh đòn ngươi a.

Ngay khi thấy được Lâm Thanh Phong, Gia Cát Tư Uyên liền nhảy tới ôm chặt lấy hắn, hai mắt nàng ướt ướt rồi mếu máo.

-Huhu...Phong ca ca...sao tới hiện tại ca mới về? Tỷ tỷ thì không tìm được...còn ca cũng đi mất, đêm qua muội rất sợ,...có phải ca không cần muội nữa?

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hắn đưa tay vỗ đầu Gia Cát Tư Uyên rồi lên tiếng an ủi.

-Không đâu, làm sao ta có thể không cần muội đây? Muội xem, muội dễ thương đáng yêu như vậy thì làm sao ta nỡ bỏ muội.

-Chỉ là đêm qua ta cùng Mị Ảnh đi tìm Diệu Hương nên mới về trễ thôi.

Gia Cát Tư Uyên lúc này mới ngẩng đầu, nàng đưa hai mắt rung rung nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi lại.

-Thật sao?

Lâm Thanh Phong chỉ đành cười khổ một cái, hấn gật đầu trả lời.

-Tất nhiên là thật rồi, hai người chúng ta còn biết được hiện tại Diệu Hương đang ở đâu mà.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Gia Cát Tư Uyên hai mắt liền sáng lên, nàng nhanh chóng đứng dậy nắm lấy cánh tay của hắn dùng sức kéo hắn ra khỏi xe đồng thời lên tiếng.

-Mau, mau dẫn muội đi tìm tỷ tỷ a.

Nhưng lúc này, Lâm Thanh Phong lại giữ nàng lại, hấn lắc đầu rồi nói.

-Hiện tại không được, hiện tại Diệu Hương đang bận một chút, không thể gặp người ngoài, hiện giờ muội có tới đó cũng vô ích.

Gia Cát Tư Uyên có chút chần chờ, nàng mang theo ánh mắt nghi hoặc mà nhìn Lâm Thanh Phong.

Dưới cái nhìn của nàng, Lâm Thanh Phong cũng không muốn lừa nàng, hấn thở ra một hơi rồi từ từ giải thích cho nàng nghe, hiện tại Gia Cát Tư Uyên vẫn còn nhỏ, dù cho Lâm Thanh Phong có giải thích thì nàng cũng không hiểu được bao nhiêu, nàng cái hiểu cái không gật đầu, sau đó nàng lại.

-Như vậy phải mất bao lâu thì muội mới được gặp tỷ tỷ?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy nghĩ một chút, sau đó hấn lắc đầu rồi trả lời.

-Ta cũng không biết Diệu Hương mất bao lâu để tiếp nhận truyền thừa, nhưng ta tin chắc rằng sẽ rất nhanh thôi, vài ngày sau chúng ta sẽ cùng nhau đi xem nàng được chứ?

Gia Cát Tư Uyên trầm ngâm một chút, sau đó nàng liền gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong mỉm cười hấn lại dùng tay xoa đầu Gia Cát Tư Uyên rồi sau đó nghiêm mặt lại lên tiếng đe dọa.

-Được rồi, hiện tại muội nên đi ngủ a, ta sẽ nói Nghi Lâm làm đây chăm sóc muội, nếu muội còn không chịu ngủ thì khi gặp lại Diệu Hương, ta sẽ bảo nàng ấy đánh vào mông của muội.

Gia Cát Tư Uyên khuôn mặt trắng bệch, nàng sợ nhất là bị Diệu Hương đánh vào mông, lần trước nàng không nghe lời thì Diệu Hương liền lấy tay đánh vào mông nàng khiến nàng đau nhức tới 3-4 ngày, vì thế nàng rất sợ Diệu Hương.

Gia Cát Tư Uyên hai mắt lưng tròng, nàng vừa nắm lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong vừa meo meo van xin.

-Đừng nha Phong ca ca, muội sẽ nghe lời, muội sẽ đi ngủ ngay, ca đừng bảo tỷ tỷ đánh muội.

Lâm Thanh Phong bật cười, hấn đưa tay xoa đầu nàng sau đó lại nói.

-Những ngày này, muội cứ tiếp tục lên đường cùng Doanh Doanh, Nghi Lâm hai vị tỷ tỷ được chứ? Ta sẽ cùng Mị Ảnh tỷ tỷ đi tới Thổ Hoàng Thành trước, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Gia Cát Tư Uyên cũng không từ chối, chỉ cần Lâm Thanh Phong không nói Diệu Hương đánh nàng là tốt rồi, nhưng cũng phải đồng ý rằng, mấy ngày này nàng cũng ưa thích ở cùng Nghi Lâm.

Gia Cát Tư Uyên cũng ngoan ngoãn đi ngủ, lúc này Lâm Thanh Phong mới đi ra khỏi xe ngựa, bên ngoài đã có Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh đứng đợi sẵn chờ đợi hấn tới.

Sau khi thấy Lâm Thanh Phong đi tới, Lệnh Hồ Xung nở nụ cười, lên tiếng hỏi.

-Lâm huynh, mọi thứ đã xong rồi, khi nào chúng ta sẽ lên đường đây?

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi sau đó trả lời.

-Hiện tại đi ngay cũng được, chúng ta ở lại nơi này cũng không có việc gì phải làm, thôi thì cứ đi giải quyết sự tình càng sớm càng tốt vậy.

Nghe Lâm Thanh Phong nói vậy, Lệnh Hồ Xung cũng gật đầu đồng ý, sau đó hấn nhìn xung quanh một cái rồi lại hỏi.

-Hiện tại chúng ta phải đi như thế nào đây? Chúng ta cũng đâu có ngựa?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hần nhìn Lệnh Hồ Xung một cái, sau đó lại lấy ra cái nôi rồi trả lời.

-Lệnh Hồ huynh chỉ mới tu luyện không lâu, vì thế huynh vẫn còn có chuyện không biết, nếu huynh đạt tới Trúc Cơ kì, thì huynh có thể điều khiển pháp khí bay lượn trên bầu trời, còn có thể sử dụng pháp khí giết người ngoài ngàn dặm.

-Bây giờ để tới Thổ Hoàng Thành, ta sẽ dùng pháp khí của mình chờ huynh đi cùng, sau khi tới đó chúng ta cũng sẽ tìm cho huynh, Nhậm cô nương cùng với Nghi Lâm ba kiện pháp khí, sau này các ngươi cũng không cần dùng những thanh kiếm cũ nữa.

Lệnh Hồ Xung hai mắt sáng rực, mặc dù biết Nam Cung Mị Ảnh sử dụng pháp khí, hần cũng muốn thử, nhưng da mặt hần không đủ dày để đi mượn, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong đã nói sẽ tìm pháp khí cho hần thì hần dĩ nhiên rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Long vân đại sư

Thổ Hoàng thành...

Trong mắt các tu sĩ của Thông Thiên Đại Lục, đây vốn chỉ là một tòa thành nhỏ nằm ở phía Tây Thông Thiên Đại Lục, tuy nhiên Thổ Hoàng thành cũng không phải ở nơi khi ho cò gáy gì, nó vẫn là tòa thành được nhiều tu sĩ lui tới.

Thành chủ nơi này tên gọi là Nguyệt Thánh Dạ, hần là một vị Hóa Thần Viên Mãn tu sĩ, hần là người có tu vi mạnh nhất trong thành, dưới sự cai quản của hần thì tất cả người dân tại Thổ Hoàng thành cũng được coi là đầy đủ no ấm.

Thế lực của Nguyệt Thánh Dạ rất lớn, không có chuyện gì xảy ra trong thành có thể qua được ánh mắt của hần, ngay cả việc làm của Điền Bá Quang với những người tới từ Long Hạ Thôn cũng không ngoại lệ.

Đối với Nguyệt Thánh Dạ, số vật phẩm mà những người ở Long Hạ thôn đem tới cũng không khiến hần nổi lên hứng thú động tay động chân, hần chỉ tò mò không biết bọn người này rốt cục bọn người này rốt cục tới từ nơi đâu mà thôi.

Mặc dù những người này thường xuyên tới Thổ Hoàng thành buôn bán đồ vật, nhưng khi bọn hần rời đi thì liền biến mất không một dấu vết, mặc dù Nguyệt Thánh Dạ đã cử người đi theo nhiều lần, nhưng lần nào cũng thất bại mà quay về.

Theo truyền thuyết của Thổ Hoàng Thành thì phương hướng mà bọn người Long Hạ thôn đi cũng là phương hướng của khu rừng cấm, theo truyền thuyết thì những người đi tới khu rừng đó tất cả đều không thể trở về, vì thế nơi đó cũng là một cấm địa của Thổ Hoàng Thành.

Đồng thời người thành chủ đời trước cũng cảnh báo rằng: "Không một người nào của Thổ Hoàng Thành được phép gây hại tới những người của Long Hạ thôn, nếu có người trái lệnh thì lập tức đuổi ra khỏi thành."

Nhưng thành chủ đời trước đã rời chức cũng đã được vài trăm năm rồi, về sau Nguyệt Thánh Dạ mới nhậm chức thành chủ, cho tới bây giờ hần vẫn tò mò không biết được lời cảnh báo của thành chủ đời trước có ý nghĩa gì, nhưng hần cũng chẳng muốn đi quán.

Cho tới khi Điền Bá Quang ra tay với những người tới từ Long Hạ thôn thì Nguyệt Thánh Dạ mới nổi lên hứng thú, hần cũng không ngăn cản Điền Bá Quang mà chỉ im lặng xem xét tình hình, hần muốn nhìn xem lời cảnh báo của thành chủ đời trước có ý nghĩa như thế nào.

Nhưng cho tới hôm nay, cũng đã trải qua gần một tháng, nhưng cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, Nguyệt Thánh Dạ cũng dần quên mất chuyện này, hiện tại hần đang có một chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Gần đây sắp có một vị Luyện Đan Đại Sư tới Thổ Hoàng Thành thu nhận đồ đệ, tương truyền rằng đây là một vị Luyện Đan sư cấp 5, hần cũng rất nổi danh trong thế giới tu sĩ, hần rất tài giỏi, hần có thể luyện chế đan dược cho Luyện Hư Kì tu sĩ, ngoài ra hần còn có một vị sư phụ là Luyện Đan Sư cấp 9, chuyên luyện chế đan dược cho Đại Thừa Kì tu sĩ, vì thế mà hần rất nổi tiếng trong giới tu sĩ.

Cũng chính vì vậy, sau khi Nguyệt Thánh Dạ nhận được tin tức này, hần liền vứt bỏ chuyện của những người Long Hạ thôn mà tập trung chuẩn bị đón tiếp vị Luyện Đan Đại Sư này.

Ngày hôm nay cũng là ngày mà vị Luyện Đan Đại Sư này tới Thổ Hoàng Thành để thu nhận đồ đệ, tất cả mọi người ở Thổ Hoàng Thành đều đã nhận được thông báo từ rất sớm, mọi người chỉ cần là một hệ tu sĩ thì ai cũng có cơ hội để trở thành đệ tử của y.

Nhưng trước đó, bọn hần phải thông qua vài khảo nghiệm, những khảo nghiệm này được vị Luyện Đan Đại Sư thông báo trước cho Nguyệt Thánh Dạ để hần sàng lọc trước cho y từ vài ngày trước.

Cho tới hiện tại, chỉ có mười người có thể thông qua tất cả khảo nghiệm của vị Luyện Đan Đại Sư này, hôm nay, mười người sẽ được diện kiến vị Luyện

Đan Đại Sư, còn muốn biết ai sẽ được y lựa chọn thì phải xem tạo hóa của mỗi người.

Vị Luyện Đan Đại Sư này có tính cách khá cổ quái, hẳn đi tới rất nhiều thành trì để tìm kiếm đệ tử, nhưng mỗi lần thì nghi thức đều khác, có lần thì việc tuyển chọn đệ tử được diễn ra trong im lặng, hẳn sẽ tự mình đi tìm những người thông qua khảo nghiệm rồi quan sát bọn hắn, sau vài ngày thì lựa chọn.

Yêu cầu đối với đệ tử của hắn rất cao, vì thế mà tất cả những thành trì hắn đi qua, không có một ai có thể hợp pháp nhãn của hắn, tất cả đều thất bại.

Lần này thì khác với những lần trước, vị Luyện Đan Đại Sư này muốn việc tuyển chọn đệ tử được diễn ra rầm rộ, vì thế hắn bảo Nguyệt Thánh Dạ cho tất cả người dân ở Thổ Hoàng Thành tới quan sát hắn tuyển chọn đệ tử.

Ngày hôm nay phần lớn người dân trong thành đều tập trung tới quảng trường, bọn hắn muốn nhìn xem ai sẽ là người được vị Luyện Đan Đại Sư này lựa chọn.

Mặc dù tới trưa thì vị Luyện Đan Đại Sư mới chính thức lựa chọn đệ tử, nhưng mười người thông qua khảo nghiệm vẫn tới đây từ rất sớm, tập trung đầy đủ đứng giữa quảng trường, bọn hắn cũng tự hiểu đây là một bước ngoặt trọng đại trong cuộc đời bọn hắn, bọn hắn không thể bởi vì đến trễ mà để lỡ cơ hội này.

Cho tới giữa trưa, thì Nguyệt Thánh Dạ xuất hiện, tất cả mọi người phía dưới ai cũng nôn nóng, bọn hắn ai cũng đoán được vị Luyện Đan Đại Sư sắp xuất hiện rồi, tất cả đều im lặng mà chờ đợi nghe Nguyệt Thánh Dạ nói chuyện.

Nguyệt Thánh Dạ đứng trên đài cao nhìn xuống dưới, hắn ho nhẹ một cái sau đó mang theo vẻ mặt tràn đầy vui vẻ lên tiếng.

-Ta biết rằng, ngày hôm nay mọi người rất nóng lòng để xem vị Luyện Đan Đại Sư sắp tới đây thu nhận đệ tử, ta cũng không muốn làm chậm trễ mọi người, ngay sau đây ta xin phép giới thiệu với mọi người, đây là Long Vân đại sư, hắn cũng chính là nguyên nhân mọi người tới đây.

Nguyệt Thánh Dạ vừa dứt lời, từ bên trong cũng có một vị nam tử trung niên bước ra, hắn mặc một thân pháp y màu trắng đứng trên đài cao, hắn không nói gì mà chỉ mang theo vẻ mặt lạnh nhạt, nhẹ nhàng gật đầu một cái xem như chào hỏi, tất cả mọi người ở phía dưới ai cũng vỗ tay hoan hô như sấm.

Nguyệt Thánh Dạ vui vẻ tươi cười, hắn nhanh chóng đưa tay ra hiệu cho những người phía dưới im lặng, ngay lập tức những người phía dưới cũng theo đó mà im ắng trở lại, sau đó hắn quay lại nhìn Long Vân Đại Sư rồi lên tiếng.

-Xin mời Đại Sư an tọa.

Long Vân Đại Sư cũng không có hành động gì, hắn thở ra một hơi rồi lắc đầu lên tiếng.

-Thật ra, đúng thật là ta sẽ tới đây để thu nhận đệ tử, nhưng hôm nay mọi chuyện đã khác đi, vì thế phiền các ngươi có thể đi về là được rồi.

Câu nói của Long Vân Đại Sư vừa buông xuống, thì tất cả mọi người đều mừng rỡ, ngay cả Nguyệt Thánh Dạ đứng cạnh bên cũng mang theo vẻ mặt không thể tin được mà nhìn hắn.

Một lúc sau Nguyệt Thánh Dạ khuôn mặt đen kịt, hắn có chút khó khăn mà lên tiếng.

-Xin hỏi đại sư, tại sao ngài lại thay đổi quyết định đây? Có phải chúng ta đã làm gì khiến ngài không vui?

Long Vân Đại Sư lắc đầu, hắn thở dài một hơi rồi mới trả lời.

-Các ngươi không làm gì sai đối với ta, thật sự ta cũng không biết chuyện như thế nào, nhưng trời vừa sáng thì sư phụ ta đã cấm ta tuyệt đối không được nhận đệ tử ở nơi này, nếu ta mà nhận đệ tử thì hẳn sẽ trục xuất ta khỏi sư môn, đồng thời còn phế hết tất cả thực lực của ta.

-Vì thế ta chỉ đành phải xin lỗi các ngươi rồi.

Long Vân Đại Sư nói xong, hắn cũng không tiếp tục nán lại mà quay đầu bỏ đi, nhưng đi được một lúc thì hắn lại quay đầu rồi lên tiếng.

-Ta không biết các ngươi đã gây ra chuyện gì, nhưng ngươi cứ trở về ngắm lại đi, xem thử gần đây các ngươi có đắc tội với người nào hay không.

Long Vân Đại Sư nói xong thì cũng rời đi, tất cả mọi người bên dưới, bọn hắn ai cũng nghe rõ ràng những lời mà Long Vân Đại Sư đã nói và bắt đầu bàn tán xôn xao.

Nguyệt Thánh Dạ cũng hết cách, hắn thở dài một hơi rồi lên tiếng.

-Các ngươi cũng giải tán đi thôi, Long Vân Đại Sư đã nói như vậy rồi, các ngươi có ở lại đây cũng không ích gì.

Nhưng ngay lúc này, từ trên trời có hai nam một nữ, ba người bay tới giữa quảng trường, hai người nam nhân đứng trên một pháp khí trông khá giống một cái nồi, còn người nữ nhân thì đẹp tựa tiên thiên đứng trên một thanh kiếm.

Ba người này chính là ba người bọn Lâm Thanh Phong, từ sáng sớm bọn hắn đã rời đi rồi bay tới Thổ Hoàng Thành, hiện tại bọn hắn liền tới nơi.

Trước khi vào thành thì Lâm Thanh Phong đã thả ra tinh thần lực để quan sát, nhưng hắn lại không cảm nhận được một người nào cả, nhưng tất cả mọi

người lại tập trung về giữa thành, vì thế hắn trực tiếp dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung bay tới đây.

Nguyệt Thánh Dạ nhú mảy, trong lòng hắn vẫn còn tức giận bởi vì Long Vân Đại Sư đã bỏ đi, hiện tại ba người bọn Lâm Thanh Phong lại tới đây, vì thế hắn liền nhân cơ hội này mà xả ra hết những bức tức trong lòng, hắn ngẩng đầu lên nhìn ba người rồi lớn tiếng quát to.

-Ba tên cầu tặc, các ngươi dám vi phạm cảm kị của Thổ Hoàng Thành? Người đâu? Mau tiến lên đánh chết bọn hắn cho ta.

Nguyệt Thánh Dạ vừa dứt lời, thì ngay lập tức có mười đạo bóng người xuất hiện, bọn hắn cũng cười lấy phi kiếm bay tới, dùng pháp thuật tấn công ba người bọn Lâm Thanh Phong.

....Hết Chương 149....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Phiên người trả nợ

Mười người cười pháp khí xông tới khiến ba người bọn Lâm Thanh Phong cũng giật mình, bọn hắn còn chưa kịp nói gì đâu, nhưng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh phản ứng rất nhanh, hai người nhanh chóng né tránh pháp thuật từ những người này rồi hạ xuống quảng trường.

Ba người bọn hắn hạ xuống đất, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung cũng rút kiếm ra sắc mặt hai người có chút nghiêm trọng, chỉ riêng có Lâm Thanh Phong là nét mặt vẫn bình chân như vại, hắn thu cái nôi vào nhẫn trữ vật rồi đứng đó yên tĩnh nhìn về Nguyệt Thánh Dạ.

Mười người trên cao lúc này cũng hạ xuống bao vây ba người, bọn hắn mang theo sắc mặt lạnh lùng mà nhìn ba người.

Lâm Thanh Phong vẫn như bình thường, hắn vẫn đứng đó nhìn Nguyệt Thánh Dạ rồi mở lời.

-Theo ta đoán, thì người chính là thành chủ đi? Mặc dù bọn ta làm sai, nhưng hình như cách làm của ngươi cũng không phải để dùng đối đãi với người khác đâu?

Nguyệt Thánh Dạ sắc mặt lạnh lùng đánh giá Lâm Thanh Phong, khi nhận ra bọn người Lâm Thanh Phong cao nhất chỉ là Trúc Cơ Viên Mãn thì hắn hừ lạnh một tiếng rồi trả lời.

-Đúng là bình thường không ai dùng cách này để đối đãi người khác, dù cho ngươi có làm sai quy củ cũng như vậy, nhưng hôm nay chỉ trách các ngươi không may, vì thế các ngươi có thể đi chết rồi.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong cũng theo đó mà trở nên lạnh lùng, giọng nói của hắn cũng trở nên lạnh nhạt hơn.

-Ta khuyên ngươi một câu, không nên làm như vậy đâu, nếu thật sự làm như vậy thì những tên tay sai của ngươi sẽ chết rất thảm.

Nguyệt Thánh Dạ cũng không thèm nghe vào tai những lời của Lâm Thanh Phong, hắn chỉ lạnh lùng phát tay một cái.

Lúc này thì mười tên tay sai của Nguyệt Thánh Dạ cũng xông tới, bọn hắn mười người, có năm người thuộc cảnh giới Trúc Cơ cùng năm người Kim Đan, vì thế bọn hắn cũng không sợ hãi gì mà ngay lập tức xông lên tấn công ba người bọn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong nhú mảy một cái, hắn nhìn mười người xông tới rồi xông lên phía trước, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung cũng theo đó mà xông lên, ngay lúc này Lâm Thanh Phong liền lên tiếng.

-Lệnh Hồ huynh, lão bà, hai người bọn ngươi hãy xử lý ba người cuối cùng bên phải, ba người bọn hắn đều là Trúc Cơ tu sĩ, bảy người còn lại cứ để ta.

Nghe được lời Lâm Thanh Phong nói, Lệnh Hồ Xung cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng không phản nản gì, hai người đồng thời xông tới ba người mà Lâm Thanh Phong đã chỉ định.

Mười người bên kia cũng nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, bọn hắn không nói gì với nhau, nhưng vẫn tách ra theo lời Lâm Thanh Phong nói, bọn hắn không tin rằng một mình Lâm Thanh Phong có thể xử lý bảy người, trong đó có năm Kim Đan kì.

Bọn hắn muốn nhìn xem, Lâm Thanh Phong sẽ làm như thế nào để đánh bại một lúc bảy người đây.

Lâm Thanh Phong cũng không nhiều lời, bàn tay hắn ngay lập tức xuất hiện một viên cầu Rasengan nhỏ, hắn cầm Rasengan trong tay xông tới bảy người trước mặt.

Về phía bên kia, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung cũng nhanh chóng chia nhau ra, Nam Cung Mị Ảnh giải quyết hai tên Trúc Cơ, còn Lệnh Hồ Xung thì giải quyết một tên.

Lâm Thanh Phong không chần chờ gì, hấn xông tới bảy tên trước mặt, cánh tay cầm Rasengan nhanh chóng lướt qua người bọn hắn.

Động tác của Lâm Thanh Phong trong mắt của bảy tên trước mặt đột nhiên trở nên nhanh nhẹn, nhanh tới mức mà bọn hắn không kịp phản ứng, chỉ trong vài hơi thở sau đó, trên người của bảy người đều xuất hiện vết thương, có người trên người xuất hiện một cái động lớn giữa ngực, có người thì cụt tay cụt chân.

Chỉ trong vài hơi thở sau đó, cả bảy người bọn hắn liền gục xuống, hai tên Trúc Cơ kì thì chết ngay lập tức, năm tên Kim Đan còn sống thì nằm lăn ra đất kêu rên.

Diễn biến này ngay lập tức khiến toàn trường giật mình, Nguyệt Thánh Dạ cũng mở to hai mắt đánh giá lại Lâm Thanh Phong.

Về phía bên kia, năm người đang đánh nhau cũng để ý tới bên này, ba tên Trúc Cơ kì cùng Lệnh Hồ Xung đều trợn hai mắt lên, chỉ riêng Nam Cung Mị Ảnh là không có gì bất ngờ, nàng chỉ liếc sơ qua một cái rồi lại tiếp tục trận chiến.

Hai tên Trúc Cơ kì trước mặt Nam Cung Mị Ảnh khỏ rồi, bọn hắn vẫn đang thất thần vì diễn biến bên phía Lâm Thanh Phong, vì thế bọn hắn đã mất cảnh giác, ngay lập tức hai cánh tay của bọn hắn liền bị Nam Cung Mị Ảnh chém đứt, hai người bọn hắn cũng nhanh chóng chảy ra mồ hôi lạnh, sau đó quỳ xuống đất kêu than.

Lệnh Hồ Xung cùng tên Trúc Cơ kì còn lại cũng giật mình, hai bọn hắn cũng nhận ra là mình đã mất cảnh giác, vì thế cả hai đều nhanh chóng lùi ra phía sau, cách nhau một khoảng cách xa.

Tên Trúc Cơ kì còn lại, chiến ý của hắn cũng nhanh chóng bị dập tắt, đầu hắn chảy đầy mồ hôi, hai tay cầm vũ khí cũng bắt đầu run rẩy, lần này hắn thật sự sợ hãi rồi, hắn không ngờ được chín người kia lại bị giải quyết nhanh như vậy, nhưng dù vậy hắn vẫn đứng đó mà không dám rút lui.

Lâm Thanh Phong sau khi giải quyết xong bảy tên, hắn cũng không để ý bên phía Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung, hắn vẫn mang theo sắc mặt lạnh nhạt mà nhìn về Nguyệt Thánh Dạ.

Nguyệt Thánh Dạ cau mày, lần này hắn thực sự tức giận, Long Vân Đại Sư thì không nói, nhưng chỉ là một tên Trúc Cơ kì mà cũng dám chọc tức hắn, hắn lạnh lùng mà lên tiếng.

-Tiểu tử, ta cho ngươi một cơ hội, hiện tại ngươi có thể tự sát, đừng khiến ta phải ra tay, bằng không lúc đó ngươi muốn sống cũng không được, mà muốn chết cũng không xong.

Đối với lời này của Nguyệt Thánh Dạ, Lâm Thanh Phong cũng không để tâm, một tên Hóa Thần Viên Mãn đứng trước mặt hắn là hét muốn giết hắn? Đây là ngại sống không lâu hay sao?

Lâm Thanh Phong cũng lười nói với Nguyệt Thánh Dạ, hắn xoay người đi tới gần Nam Cung Mị Ảnh rồi ân cần hỏi.

-Lão bà, ngươi không có chuyện chứ?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười lắc đầu, nàng dĩ nhiên là không có chuyện gì, nàng còn chưa sử dụng hết sức đâu.

Lệnh Hồ Xung cũng nhanh chóng chạy tới, hắn thở dài một cái rồi lên tiếng.

-Hai người a, kẻ địch trước mặt còn đang nhìn chúng ta đây, hai người hiện tại thả thức ăn cho chó, thật sự thích hợp sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu một cái, nói đùa cái gì? Hiện tại tên trước mặt vẫn còn đứng đó là tốt lắm rồi, Lâm Thanh Phong mặc dù thả thức ăn cho chó, nhưng hắn vẫn tán ra tinh thần lực để quan sát động tĩnh của Nguyệt Thánh Dạ, chỉ cần Nguyệt Thánh Dạ có hành động khác thường thì hắn sẽ được thưởng thức một phát RasenShuriken ngay.

Nhưng hiện tại Nguyệt Thánh Dạ cũng không có hành động gì khác, vì thế Lâm Thanh Phong vẫn không ra tay, hắn cố tình thả thức ăn cho chó để xem thử Nguyệt Thánh Dạ có hành động gì.

Nguyệt Thánh Dạ sắc mặt đen kịt, hành động của Lâm Thanh Phong hiện tại là trần trụi khiêu khích hắn, sát khí của hắn nổi lên nhưng bởi vì bản thân là một thành chủ, nơi đây còn có nhiều dân chúng như vậy, hắn phải giữ thể diện trước mặt dân chúng, hắn hít vào một hơi để đè nén sát khí của mình sau đó lạnh giọng lên tiếng.

-Tiểu tử, các ngươi là ai? Tại sao lại tới đây.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười lạnh nhìn Nguyệt Thánh Dạ, hắn biết Nguyệt Thánh Dạ cũng không dễ nói chuyện như vậy đâu, nhưng nếu Nguyệt Thánh Dạ đã hỏi thì hắn cũng không từ chối trả lời.

-Ta là Lâm Thanh Phong, còn đây là lão bà ta Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ huynh đệ Lệnh Hồ Xung, sao vậy? Ta còn tưởng ngươi sẽ tức giận rồi xông tới đây, tại sao ngươi lại hỏi chúng ta những vấn đề này?

Nguyệt Thánh Dạ cũng nở nụ cười lạnh, hắn vẫn mang theo một giọng lạnh nhạt mà trả lời.

-Lâm tiểu hữu, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu, tại sao các người lại tới đây?

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo vẻ mặt lạnh tanh, giọng nói cũng lạnh lẽo trả lời.

-Cũng không có chuyện gì lớn, thật ra bọn ta muốn tới đây tìm người giải quyết vài chuyện, nhưng cũng do không biết gì về nơi này, còn người dân bên ngoài đều không có ai, vì thế chúng ta mới tới đây.

-Mặc dù bọn ta có thể dùng một cách thức khác yên lặng hơn, nhưng do thời gian quá gấp rút vì thế chúng ta đành bay thẳng tới đây.

Nguyệt Thánh Dạ ánh mắt ngày càng lạnh lẽo, hần hừ một tiếng rồi tiếp tục hỏi.

-Như vậy người muốn làm gì đâu?

Lâm Thanh Phong lúc này mới xoay một vòng nhìn tất cả mọi người đang có mặt tại quảng trường, sau đó hần mới trả lời.

-Cũng không có việc gì lớn, chỉ là ta muốn tính toán một ít sổ sách với Điền gia, không biết hiện tại Điền gia có còn ở đây không?

Nguyệt Thánh Dạ im lặng, hần đưa ánh mắt lạnh lùng mà liếc nhìn về khu vực chỗ ngồi của Điền gia, nhìn ánh mắt của Nguyệt Thánh Dạ, Lâm Thanh Phong cũng xoay người về phía đó, sau đó hần nở nụ cười rồi nói.

-Như vậy, các người là người Điền gia a?

Điền Bá Quang là một nam tử trung niên, hôm nay là ngày mà Long Vân Đại Sư thu đồ, vì thế hần cũng đích thân đến tham dự, hiện tại hần đang ngồi ở hàng ghế thứ nhất của khu vực dành riêng cho Điền gia, hần không biết vì sao chuyện này lại có liên quan tới Điền gia, nhưng Lâm Thanh Phong từ lúc xuất hiện cũng không khiến ai thấy hào cảm, nên hần lạnh giọng trả lời.

-Đúng, ta là Điền Bá Quang, gia chủ Điền gia, người muốn tìm Điền gia là có chuyện gì?

Nghe được câu trả lời của Điền Bá Quang, Lâm Thanh Phong liền nở nụ cười gật đầu rồi trả lời.

-Khoảng một tháng trước, Điền gia các người có mua một ít hàng hóa của chúng ta, đồng thời cũng mua luôn đoàn người của chúng ta, nhưng Điền gia các người vẫn chưa trả tiền, vì thế hiện tại chúng ta tới đây để đòi nợ, phiền phức người trả nợ.

....Hết Chương 150....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Người là người tốt

Câu nói của Lâm Thanh Phong giống như một quả bom phát nổ khiến tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Điền gia là ai? Điền gia là một gia tộc lớn tiền trong nhà bọn hần còn đếm không hết, bọn hần làm sao có thể đi quyệt nợ đây? Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không giống là đang nói dối, sẽ không ai vô duyên vô cớ đi chọc Điền gia cả, vì thế những người dân trong thành bắt đầu nghị luận sôi nổi lên.

Điền Bá Quang sắc mặt trầm như nước, hần hừ lạnh một tiếng rồi đáp lời.

-Không thể nào, Điền gia ta mặc dù không phải giàu nhất Thổ Hoàng Thành, nhưng cũng không tới mức mua đồ mà không trả tiền, tiểu tử là ai sai người tới bôi nhọ danh dự của Điền gia?

Nhưng đáp lại hần chỉ có cái lắc đầu của Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ ra một hơi lên tiếng.

-Ta nói không sai đâu, khoảng một tháng trước Điền gia các người đã mua một số hàng hóa của bọn ta, đồng thời còn “thu mua” luôn tất cả người của bọn ta nữa, người hãy ngâm lại đi.

Điền Bá Quang trầm ngâm suy nghĩ một chút, những ngày gần đây hần cũng chỉ mãi suy nghĩ về chuyện của Long Vân Đại Sư mà thôi, chuyện của một tháng trước đã sớm bị hần vứt sau đầu rồi, hiện tại Lâm Thanh Phong nhắc lại mới khiến hần phải suy nghĩ.

Một lúc sau, Điền Bá Quang giống như đã suy nghĩ được chuyện gì, vẻ mặt hần tràn đầy sát khí mà nhìn Lâm Thanh Phong sau đó lại lên tiếng hỏi.

-Người là người của Long Hạ thôn?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hần vỗ tay vài cái rồi gật đầu đáp lời.

-Chúc mừng, người đã đoán đúng rồi, nhưng rất tiếc không có thưởng.

Chuyện Điền Bá Quang cho người ra tay với đoàn người của Long Hạ thôn thì chỉ có những thế lực lớn trong thành biết, nhưng bọn hắn cũng chỉ im lặng mà theo dõi kì biến mà thôi, không ai có hứng thú nhảy ra tranh đoạt nơi này, theo sự xuất hiện của Lâm Thanh Phong thì toàn thành đều biết cả rồi, vì thế Điền Bá Quang cũng không cần thiết phải dấu diếm nữa, hắn cười lạnh một cái rồi nói.

-Như vậy, không biết các người muốn bọn ta phải trả bao nhiêu tiền đây?

Lâm Thanh Phong cũng mỉm cười, hắn bấm ngón tay tính toán một chút, sau đó trả lời.

-Cũng không cần nhiều lắm đâu, lúc trước Điền gia các người đã mua tổng cộng hết 90% thanh niên trai tráng của thôn chúng ta, đồng thời còn số hàng hóa đó, ta tính đi tính lại thì các người chỉ cần đưa ra 50% tài sản của Điền gia là được.

Lời của Lâm Thanh Phong vừa dứt, thì đừng nói tới người của Điền gia, tất cả mọi người xung quanh ngoại trừ Nam Cung Mị Ảnh ra thì ai cũng mừng bực.

Điền Bá Quang có chút giận quá hóa cười, hắn lắc đầu một cái rồi lại hỏi.

-Có phải người tính sai a? Người biết 50% tài sản Điền gia là bao nhiêu sao?

Nghe xong lời này Lâm Thanh Phong lại bấm ngón tay suy nghĩ tính toán một chút, sau đó hắn gãi đầu tỏ vẻ có chút ngượng ngùng, hắn ho nhẹ một cái để giấu đi sự xấu hổ của mình.

-Không đúng, thật ngại quá, là ta tính sai rồi, người thật sự là một người tốt a.

Mọi người xung quanh lúc này mới thở ra một hơi, lúc này mới đúng chứ, Điền gia là một gia tộc cỡ Trung của Thổ Hoàng thành, tài sản của bọn hắn tuy không thuộc hàng “phú khả địch quốc” nhưng cũng không ít đâu, 50% tài sản của bọn hắn rất nhiều a.

Ngay lúc này, Lâm Thanh Phong lại tiếp tục giơ lên 8 ngón tay, sau đó hắn lại nói tiếp.

-Tất cả là 80%, nhưng người là người tốt, vì thế ta chiết khấu cho người 10% chỉ lấy 70% thôi.

Toàn trường lại thêm một lần nữa mừng bực, bọn hắn vừa nghe cái gì? 80%? Đã vậy còn chiết khấu 10% chỉ lấy 70%? Không cần ai nói thì tất cả mọi người đều có chung suy nghĩ “Tên này điên rồi”.

Điền Bá Quang giận tới mặt, khuôn mặt hắn đen kịt, hai mắt tràn đầy sát khí nhìn Lâm Thanh Phong mà không nói một lời nào.

Chờ đợi một lúc lâu vẫn không thấy Điền Bá Quang trả lời, Lâm Thanh Phong trong lòng thầm nở nụ cười, nhưng bên ngoài hắn lại giả vờ tỏ vẻ ngạc nhiên rồi tiếp tục nói.

-Sao vậy? Các người không nhận chiết khấu sao? Các người thật sự rất giàu a, thôi thì ta cứ lấy 80% là được rồi, phiền phức các người trả cho ta, thời gian của ta không có nhiều đâu.

Điền Bá Quang trên trán cũng nổi gân xanh, hắn hít vào một hơi rồi cũng không tiếp tục để ý tới Lâm Thanh Phong, hiện tại trong mắt của mọi người ở đây, Lâm Thanh Phong là một tên điên đúng nghĩa, nói chuyện với hắn thôi thì cứ nói chuyện với đầu gối còn tốt hơn.

Điền Bá Quang đứng dậy chấp tay với Nguyệt Thánh Dạ.

-Nguyệt thành chủ, hôm nay Long Vân Đại Sư đã nói như vậy rồi, hiện tại ở đây cũng không có chuyện gì khác, xin thành chủ hãy cho phép mọi người ra về.

Nguyệt Thánh Dạ suy nghĩ một chút, hắn muốn xử lý ba tên trước mặt nhưng cũng không tiện ra tay trước cái nhìn của nhiều người như vậy vì thế hắn gật đầu đồng ý, hắn phất tay một cái rồi lên tiếng.

-Được rồi, mọi người cũng nên giải tán, ở đây cũng chẳng còn chuyện gì nữa đâu.

Tất cả mọi người ai cũng gật đầu, bọn hắn cũng theo đó mà tán ra, ai cũng không thèm để ý tới Lâm Thanh Phong nữa, bọn hắn đều nghĩ Lâm Thanh Phong là một thằng điên, người bình thường đâu ai để ý tới thằng điên nói gì?

Ba người bọn Lâm Thanh Phong vẫn đứng đó xem xét hành động của mọi người xung quanh, nhìn mọi người bắt đầu rời đi Lệnh Hồ Xung có chút xoắn xuýt, hắn gãi đầu một cái rồi nói nhỏ với Lâm Thanh Phong.

-Lâm huynh, bọn hắn đã bắt đầu rời đi rồi, chúng ta tiếp theo phải làm thế nào?

Lâm Thanh Phong nhếch miệng cười khẩy một cái, hắn cũng không trả lời Lệnh Hồ Xung, phản ứng này của mọi người xung quanh là rất bình thường, nếu là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy thôi, tinh thần lực của hắn trước đó đã dò xét toàn bộ quảng trường, nơi đây cũng chỉ có hai cửa ra vào thôi, hắn làm vậy để người dân nhanh chóng ra về trước, bởi vì hành động sắp tới của hắn khá lớn, hắn không muốn có nhiều người vô tội bị ảnh hưởng.

Một lúc sau, khi dân thường đã ra về hết, Điền Bá Quang mới đứng dậy dẫn theo đoàn người Điền gia ra về, Lâm Thanh Phong cũng không có nhiều hành động, hắn chỉ đưa cánh tay lên ngang ngực, một viên RasenShuriken nhỏ đang xoay tròn trên tay hắn, nhưng ngay lập tức hắn lại thu tay về, cũng không ai nhận ra trên tay hắn đang có một viên RasenShuriken, sau đó hắn lại lên tiếng.

-Điền Bá Quang đứng không? Ngươi vẫn còn chưa nói cho ta biết, cho tới khi nào ngươi mới trả tiền cho chúng ta đây?

Điền Bá Quang hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn liền nở nụ cười rồi lên tiếng.

-Tiểu tử, hiện tại bản thân của ngươi còn lo không xong đâu, ngươi cũng đừng lo nghĩ tới việc đòi tiền của Điền gia ta nữa.

Lâm Thanh Phong lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, hắn có chút hứng thú mà nhìn Điền Bá Quang, chờ đợi Điền Bá Quang giải thích.

Điền Bá Quang cũng không nói nhiều với Lâm Thanh Phong, hắn chấp tay hướng về phía Nguyệt Thánh Dạ rồi nói.

-Nguyệt thành chủ, ta nhường tên tiểu tử này lại cho ngài, vài ngày nữa ta sẽ mang theo lễ vật sang phủ thành chủ để bái phỏng.

Nguyệt Thánh Dạ nở nụ cười, hắn phát tay với Điền Bá Quang một cái, sau đó hắn đứng dậy nhìn Lâm Thanh Phong với ánh mắt tràn đầy sát khí, hắn hắng giọng.

-Tiểu tử, ngươi đã “thu mua” nhiều thủ hạ của ta như vậy, hiện tại ngươi cũng nên trả tiền rồi chứ?

Lâm Thanh Phong cũng không có gì ngạc nhiên, Nguyệt Thánh Dạ ngay từ đầu đã muốn giết hắn rồi, nhưng lúc đó có nhiều người như vậy nên Nguyệt Thánh Dạ vẫn không có cơ hội ra tay thôi, hiện tại ngoài những gia tộc lớn của Thổ Hoàng thành ra thì nơi này cũng chẳng còn thường dân, vì thế Nguyệt Thánh Dạ cũng không có gì cố kỵ cả.

Bao nhiêu đây cũng đủ để thể hiện một điều, Nguyệt Thánh Dạ tuy độc ác, nhưng hắn vẫn làm tròn chức trách của một thành chủ, không muốn liên lụy cho người dân vô tội, mặc dù vẫn có một ít tâm tư, nhưng Lâm Thanh Phong rất đồng tình với hắn ở điểm này.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hắn đưa ánh mắt có chút thương tiếc nhìn Nguyệt Thánh Dạ sau đó lên tiếng.

-Ngươi là một thành chủ làm tròn chức trách của mình, mặc dù vẫn có một chút tâm tư, nhưng ngươi vẫn lo lắng cho người dân vô tội, rất ít ai làm được như ngươi, nên ta không muốn giết ngươi đâu, ngươi cứ ở yên đó mới tốt, còn bằng không thì phải tùy vào vận số của ngươi.

Đây cũng không phải là Lâm Thanh Phong nói đùa, nếu Nguyệt Thánh Dạ thật sự ra tay thì viên RasenShuriken trên tay của Lâm Thanh Phong cũng không ăn chay, tuy rằng đây chỉ là một viên nhỏ nhưng nó cũng đủ để Nguyệt Thánh Dạ ăn một châu, sống chết không biết.

Nguyệt Thánh Dạ cũng không để ý tới lời nói của Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong nói vậy chỉ khiến hắn cảm thấy là hắn bị coi thường, hắn càng muốn giết Lâm Thanh Phong hơn thôi, hắn hắng giọng một cái.

-Một con kiến hôi Trúc Cơ Viên Mãn mà cũng dám nói những lời như vậy trước mặt ta, ngươi có thể đi chết.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Thời gian của ta rất quý giá

Nguyệt Thánh Dạ dứt lời, thân thể của hắn như được nâng đỡ, hắn đứng lơ lửng trên không trung, hai tay bắt đầu bấm pháp quyết, hắn cũng không muốn ra lệnh cho tay sai xử lý Lâm Thanh Phong nữa, hắn muốn tự mình giải quyết.

Nhìn biểu hiện của Nguyệt Thánh Dạ, Lâm Thanh Phong lắc đầu thở ra một hơi, hắn bước lên phía trước Nam Cung Mị Ảnh cũng Lệnh Hồ Xung, bộ ngực thần bào cũng xuất hiện trên người hắn, sau đó hắn liền lấy ra cái nôi rồi biến lớn nó lên để che chắn cho hai người, bởi vì khoảng cách quá gần, hắn sợ rằng hai người sẽ bị tổn thương.

Một tay cầm theo viên RasenShuriken, Lâm Thanh Phong dùng sức ném mạnh vào Nguyệt Thánh Dạ, ngay lúc này Nguyệt Thánh Dạ cũng đã hoàn thành pháp quyết, hai mắt hắn tràn đầy sát khí nhìn về Lâm Thanh Phong, hắn hét lớn.

-Tiểu tử, ngươi đi chết.

Kể thì lâu, nhưng hành động của Lâm Thanh Phong cùng Nguyệt Thánh Dạ thật sự rất nhanh, mọi chuyện xảy ra chỉ trong chưa đầy ba hơi thở.

Một con Phượng Hoàng bằng lửa từ tay Nguyệt Thánh Dạ xuất hiện, sau đó nó liền bay thẳng tới chỗ ba người Lâm Thanh Phong, từ chỗ Lâm Thanh Phong cũng có một viên RasenShuriken nhỏ bay thẳng vào nó.

Cả hai ngay lập tức đụng vào nhau, nhưng chỉ trong chớp mắt, Phurong Hoàng liền lập tức chia năm sẻ bảy, ngọn lửa từ Phurong Hoàng cũng xoay tròn theo viên RasenShuriken bay thẳng tới chỗ Nguyệt Thánh Dạ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, khiến tất cả mọi người xung quanh ngay cả Nguyệt Thánh Dạ đều không phản ứng kịp, Nguyệt Thánh Dạ chỉ thấy được, sau khi Hỏa Phurong Hoàng bay khỏi tay hắn ngay lập tức liền chia năm sẻ bảy, sau đó là một viên cầu liên tục xoay tròn mang theo ngọn lửa từ Hỏa Phurong Hoàng nhanh chóng tiến gần tới hắn.

Nguyệt Thánh Dạ khiếp sợ, nhưng hắn phản ứng cực nhanh, một tầng linh khí nhanh chóng xuất hiện bao phủ toàn thân hắn, ngay lúc này viên RasenShuriken cũng tới, ngay lập tức nó liền bị tầng linh khí chặn ở ngoài, nhưng cũng đúng lúc này, viên RasenShuriken mang theo ngọn lửa lập tức biến lớn, rồi tạo thành một vụ nổ.

Tầng linh khí bao quanh Nguyệt Thánh Dạ liền giống như một tờ giấy mỏng nhanh chóng bị cắt đứt, vụ nổ nhanh chóng bao phủ toàn thân của hắn.

Vụ nổ nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh phạm vi 10m thì dừng lại, hiện tại bốn người Lâm Thanh Phong đứng cách xa Nguyệt Thánh Dạ cũng hơn 100m, vì thế cũng không ảnh hưởng gì nhiều lắm, nhưng những tay chân đứng trên đài cao dưới chân Nguyệt Thánh Dạ liền khổ rồi, bọn hắn đều bị cuốn vào vụ nổ.

Một lúc sau, vụ nổ tàn đi, chỉ có Nguyệt Thánh Dạ toàn thân trọng thương, quần áo rách rưới vẫn đang lơ lửng, sau đó hắn liền té xuống đất như điều đứt dây, còn lại tất cả những tên phía dưới bị cuốn vào đều chết sạch, đài cao cũng bị nổ ra một mảng lớn.

Tất cả những đại gia tộc còn lại, nhìn thấy cảnh này liền khiếp sợ, đầu bọn hắn đều chảy ra mồ hôi, phải biết Nguyệt Thánh Dạ là Hóa Thần Viên Mãn, hắn chỉ chịu một đòn mà đã thành như vậy, bọn hắn nếu lãnh một đòn tương tự thì chỉ có một con đường chết.

Những đại gia tộc xung quanh, ai cũng nuốt vào một ngụm nước bọt, nhưng một lúc sau bọn hắn đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, bởi vì bọn hắn cũng không có thù oán gì với Lâm Thanh Phong, người hiện tại phải lo lắng là Điện Bá Quang cùng Điện gia mới đứng.

Điện Bá Quang hiện tại, toàn thân chảy đầy mồ hôi, hắn chỉ tay vào Lâm Thanh Phong, giọng nói của hắn có chút run run.

-Người... người...

Sau khi vụ nổ tàn đi hết, Lâm Thanh Phong liền thu lại cái nhìn cùng bộ ngữ thần bảo, hắn cười khẩy một cái nhìn Điện Bá Quang rồi trả lời.

-Người cái gì mà người? Hiện tại, ta muốn người trả thêm 20% bởi vì khiến ta phí sức ra tay, mau trả tiền.

Điện Bá Quang cắn răng, hắn chỉ biết câm nín, hắn hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh, đầu óc hắn nhanh chóng vận chuyển, sau đó hắn lại nở nụ cười gằn.

-Tiểu tử, đừng ở đó mà giả vờ, ta không tin người vẫn còn sức để sử dụng một đòn như vậy nữa đâu, một đòn uy lực mạnh như vậy, một tên Trúc Cơ viên mãn không thể nào sử dụng nhiều lần được.

Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, hắn tròn mắt lên mà nhìn Điện Bá Quang, nhưng chỉ một lúc thì hắn nở nụ cười, hắn lại đưa bàn lên, một viên RasenShuriken khác xuất hiện, viên này còn lớn hơn viên trước đó, giọng nói của hắn có chút châm chọc.

-Sao hả? Người vừa nói gì? Ta vẫn không nghe rõ đâu?

Điện Bá Quang cả người đều toàn là mồ hôi, ngay cả những người thuộc Điện gia ở phía sau hắn cũng nuốt một ngụm nước bọt, hai chân đều bắt đầu run rẩy, đa phần bọn hắn đều chỉ là những tên đệ tử của Điện gia cảnh giới cũng không cao, hôm nay Điện Bá Quang cùng hai vị trưởng lão dẫn theo bọn hắn đi xem kịch thôi, nhưng không ngờ lại gặp cảnh này.

Điện Bá Quang có chút khó xử, hắn nuốt một ngụm nước bọt, rồi cuối cùng cũng chịu thua, so với nguy hiểm tới sinh mạng hiện tại thì 100% tài sản Điện gia có nghĩa lý gì đây? Giọng nói của Điện Bá Quang có chút run run.

-Được, được, ta sẽ trả người 100% tài sản của Điện gia.

Lâm Thanh Phong nhếch mép lên, hắn lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Không, bởi vì thời gian của ta rất quý giá, vì thế hiện tại ta sẽ tính thêm lợi tức, 100% tài sản Điện gia, còn có mạng của người cùng những tên lúc trước người đã sai đi “thu nhận” người của chúng ta.

-Ta đã rất nhân hậu rồi, người cũng đừng kéo dài thêm thời gian, đừng khiến lợi tức tăng lên toàn gia tộc a.

Lâm Thanh Phong nói xong, hắn cũng không để Điện Bá Quang tiếp tục suy nghĩ mà ngay lập tức giơ lên năm ngón tay, một hơi thở sau lại thả xuống một ngón, Điện Bá Quang ngay lập tức trầm mặt, hắn vẫn im lặng mà không nói một câu nào cả.

Chuyện này thật ra cũng không trách được Điện Bá Quang, ai ở tình cảnh này thì cũng đều như hắn thôi, chẳng ai muốn lựa chọn mình chết cả, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không dừng lại, sau năm hơi thở thì hắn cũng thả hết năm ngón tay, hắn tiếp tục lên tiếng.

-Lợi tức tăng thêm mười người của Điện gia, người vẫn còn suy nghĩ sao? Vậy người nên suy nghĩ cho thật kỹ nha, đừng lo lắng ta sẽ thu đủ mà không

thừa, không thiếu, ta rất vui về vì có nhiều lợi tức đây.

Lúc này những đệ tử của gia tộc Điền gia cũng không chịu đựng nổi nữa, bọn hắn cũng tức giận, có người bắt đầu lên tiếng.

-Gia chủ, đừng sợ, chúng ta cứ việc liều với tên tiểu tử này, chúng ta có nhiều người còn hắn chỉ có ba người, ta không tin bọn hắn có thể chịu đựng được.

-Đúng vậy, chúng ta cứ liều một phen, không thể nào cứ nhần nhục như vậy được.

Điền Bá Quang trầm mặc một lúc, sau đó hai mắt hắn cũng kiên định trở lại, hắn gật đầu rồi lên tiếng.

-Các ngươi, một người mau bắn pháo hiệu, còn những người khác một lúc sau hãy cùng ta tiến lên.

Điền Bá Quang ra lệnh, hơn hai mươi người của Điền gia đều gật đầu, một người chạy ra phía sau để bắn pháo hiệu, những người còn lại ai cũng mang theo vẻ mặt ngưng trọng mà nhìn Lâm Thanh Phong.

Điền Bá Quang hít vào một hơi, hắn đứng dậy chấp tay với những gia tộc ở lại rồi lên tiếng.

-Điền gia đang gặp khó khăn, xin các vị hãy giúp đỡ một tay, sau chuyện này chúng ta nhất định sẽ hậu tạ.

Điền Bá Quang dứt lời, liền có một vài gia tộc bắt đầu rục rịch, vì thế Lâm Thanh Phong cũng ngay lập tức ra tay, hắn viên ném viên RasenShuriken trên tay vào một gia tộc gần đó, Lâm Thanh Phong ra tay quá bất ngờ, hơn 20 người ở gia tộc này cũng không kịp phản ứng, một vụ nổ khác lại xảy ra, tất cả bọn hắn đều chết hết.

Thật sự mà nói, đối với tốc độ hồi phục linh lực hiện tại của Lâm Thanh Phong thì trong một khoảng thời gian ngắn, hắn có thể ném liên tục hơn 20 viên RasenShuriken tương tự, hoặc hai viên RasenShuriken cỡ lớn như OdamaRasengan của Naruto, nếu 20 viên không đủ thì hắn vẫn còn sức lực của chính bản thân hắn đây, vì thế hắn cũng không lo lắng bọn người này có thể uy hiếp tới hắn.

Lâm Thanh Phong vẫn mang theo nụ cười châm chọc, hai tay lại xuất hiện thêm hai viên RasenShuriken khác sau đó hắn lên tiếng.

-Ây chà, ném trượt rồi, các vị ở những gia tộc không liên quan, ta nghĩ các ngươi không nên động đây đâu, cẩn thận ta lại “ném trượt” a.

Tất cả những gia tộc xung quanh đều cảm như hén, bọn hắn thật sự sợ rồi, ngay cả Nguyệt Thánh Dạ tu vi cao nhất cũng không biết sống chết ra sao, thì bọn hắn thật sự không thể chịu đựng nổi, vì thế những gia tộc bắt đầu rục rịch liên im ắng lại, không ai dám có phản ứng gì khác thường nữa.

Nhìn xung quanh một hồi, Lâm Thanh Phong mới gật đầu, hắn lấy tay sờ cằm một chút rồi lại lên tiếng.

-Điền gia, hiện tại lợi tức cũng đã tăng thêm rồi, các ngươi cứ mãi nhảy nhót mà không chịu quyết định, như vậy thật sự rất phiền a, thôi thì ta cứ diệt tộc bọn ngươi một lần được chứ?

Điền Bá Quang run rẩy, hai tay hắn nắm lại thật chặt, móng tay đâm vào da thịt cũng đổ máu, nhưng sau đó hắn hừ lạnh một tiếng rồi trả lời.

-Tiểu tử, cũng đừng khinh người quá đáng, hiện tại chúng ta liều chết với ngươi.

Những tên đệ tử Điền gia xung quanh cũng đồng thời hét lớn.

-Xông lên, liều chết với hắn.

Nhưng đáp lại Điền Bá Quang cùng những tên đệ tử ấy chỉ có một quả cầu RasenShuriken...

....Hết Chương 152....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Cút...

Vụ nổ của viên RasenShuriken lại một lần nữa bao trùm khu vực của Điền gia, một lúc sau hơn 20 người của Điền gia cũng theo đó mà biến mất không còn một dấu vết nào.

Ngay lúc này, từ trên bầu trời có vài đạo bóng người bay tới, những người này đều là người của Điền gia, một tên lão tổ Hóa Thần kỳ, ba tên trưởng lão Nguyên Anh kỳ, cùng vài tên Kim Đan kỳ, lúc này tên đệ tử của Điền gia đã bắn pháo hiệu kêu gọi bọn hắn tới.

Lão tổ Hóa Thần kì của Điền gia thần sắc nghiêm nghị, hần nhìn lướt qua quảng trường một lần, hần cũng nhìn thấy Nguyệt Thánh Dạ đang nằm đó, hần có chút khiếp sợ hít vào một hơi rồi trầm giọng lên tiếng.

-Người của Điền gia đâu rồi?

Nhưng cũng không ai trả lời hần, tất cả mọi người chỉ có một hành động đó là đồng loạt nhìn về phía Lâm Thanh Phong.

Điền gia lão tổ nhíu mày, nhìn biểu hiện của những người ở đây thì hần cũng hiểu rồi, hần cũng nhìn Lâm Thanh Phong rồi tiếp tục hỏi.

-Tiểu tử, ngươi là ai? Tại sao ngươi lại gây chuyện với Điền gia?

Lúc này, Lâm Thanh Phong thở dài một cái rồi trả lời.

-Cũng không có việc gì, chỉ là Điền gia các ngươi thiếu nợ, hiện tại ta đến đòi, nhưng bọn hần lại không trả, vì thế ta chỉ đành dùng phương pháp hơi mạnh mẽ một tí thôi.

“Thảo nê mã” là những điều mà tất cả những gia tộc ở đây đều đang nghĩ tới, giết một lần 20 người mà chỉ là “hơi mạnh mẽ”, nếu thật sự ngươi dùng phương pháp mạnh mẽ thì ngươi còn làm tới mức nào?

Điền gia lão tổ phía trên cau mày, hần lại tiếp tục hỏi.

-Ngươi từ đâu tới? Và Điền gia chúng ta tại sao lại nợ ngươi?

Lâm Thanh Phong cười khẩy một cái, hần cũng tiếp tục trả lời.

-Ta tới từ Long Hạ thôn, một tháng trước Điền gia đã giết sạch tất cả thanh niên trai tráng của thôn nhỏ chúng ta, vì thế hôm nay ta tới đây để đòi nợ.

Điền gia lão tổ ngay lập tức trầm mặt, hần đã sống hơn ngàn năm rồi, vì thế hần vẫn nhớ được lời nói của thành chủ đời trước, mặc dù hần cũng không biết tại sao thành chủ đời trước lại cấm bọn hần không được đụng tới người dân ở Long Hạ thôn, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt thì rõ ràng hần đã hiểu rồi.

Điền gia lão tổ cũng không nói nhiều, hần trầm ngâm một chút rồi nói.

-Đã như vậy, hiện tại ta sẽ giao tất cả tài sản của Điền gia cho ngươi đồng thời dẫn theo tất cả người của Điền gia rời khỏi Thổ Hoàng thành, chỉ cầu ngươi có thể cho chúng ta một con đường sống.

Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, hần mở to mắt mà nhìn tên Hóa Thần kì này một lúc rồi hỏi lại.

-Tại sao ngươi lại dễ dãi như vậy đây? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra ta chỉ là một tên tiểu tử Trúc Cơ kì hay sao? Theo đúng lý mà nói thì ngươi phải lao lên giải quyết ta chứ?

Điền gia lão tổ trên trán lập tức xuất hiện gân xanh, con bà nó, ai mà không nhìn ra ngươi chỉ là một tên Trúc Cơ kì? Nhưng tên Nguyệt Thánh Dạ vẫn còn đang nằm đằng kia có bị ngu cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra được chứ? Hần là Hóa Thần viên mãn mà còn như vậy thì ngươi bảo ta phải làm sao? Chẳng lẽ theo bước tên Điền Bá Quang kia đi chịu chết?

Trong lòng Điền gia lão tổ đang có hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh, hần đè nén cơn giận hít vào một hơi rồi tiếp tục hỏi.

-Ngươi không cần quan tâm, hiện tại phiên ngươi cho ta biết câu trả lời, ta thề rằng từ nay Điền gia sẽ không có người nào dám có ý đồ xấu đến Long Hạ thôn.

Lâm Thanh Phong có chút nghi hoặc, hần trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

-Được thôi, nhưng ta có thêm một điều kiện, phiên ngươi giải quyết hết những tên lúc trước tham gia vây bắt thanh niên của Long Hạ thôn, nhưng nếu bọn hần có gia đình thì ngươi không được động vào gia đình của bọn hần.

Điền gia lão tổ thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần liền gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong sau đó lại xoay lưng về những tên Điền gia phía sau rồi lên tiếng.

-Các ngươi đã nghe kỹ chưa? Hiện tại mau lập lời thề ngay tại đây rồi quay trở về thu dọn, đồng thời giải quyết hết những tên lúc trước theo lời của hần.

Những tên Điền gia phía sau tuy rằng vẫn có chút kháng cự, nhưng với lời nói của Điền gia lão tổ thì bọn hần cũng nhanh chóng lập lời thề rồi quay về.

Điền gia lão tổ thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó hần quay về hướng Lâm Thanh Phong thì lễ cuối đầu rồi cũng xoay người bỏ đi.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, sau đó hần quay lại nhìn Nam Cung Mị Ảnh, ngực hần ưỡn cao hai mắt nhìn lên trời rồi cười nói.

-Sao hà lão bà? Ta có uy phong không?

Nam Cung Mị Ảnh cũng chỉ biết cười khỏ, thái độ của con hàng này thay đổi quá nhanh, ngay lúc trước còn hung thần ác sát lời nói chứa đầy sát khí, còn hiện tại lại như một đứa con nít tới đòi phần thưởng khiến nàng dờ khóc dở cười.

Tất cả những gia tộc còn lại cũng trợn mắt lên, đây có thật là tên hung thần vừa rồi không? Hiện tại với lúc này thật sự hoàn toàn khác nhau, mặc dù lúc này hắn cũng mang theo nụ cười vui vẻ để nói chuyện nhưng ai cũng cảm nhận được sát khí ở trong đó, còn hiện tại lại như một đứa trẻ như thế này...

Lâm Thanh Phong lúc này mới để ý tới xung quanh, hắn ho nhẹ một cái rồi lên tiếng hỏi.

-Sao vậy? Các người ở lại đây làm gì? Hay lại muốn cho ta tiền? Ta rất sẵn sàng nhận a.

Lời của Lâm Thanh Phong vừa dứt, thì tất cả những gia tộc còn lại ở đây ai cũng lập tức đứng lên ra về, ai bay được thì liền bay mất, còn những tên chỉ có thể chạy bộ thì liền dùng hết sức bú sữa mẹ mà chạy bọn hắn cũng không muốn ở lại đây một chút nào.

Nhìn bọn hắn rời đi hết, Lâm Thanh Phong mới gật đầu một cái, sau đó hắn lại tiếp tục lên tiếng.

-Sao rồi? Còn chưa chịu tính sao? Hay lại muốn thương thức một lần RasenShuriken nữa?

Ngay lúc này Nguyệt Thánh Dạ liền bật dậy, hắn toàn thân đầy thương tích, hắn ho ra một ngụm máu rồi có chút khó khăn lên tiếng.

-Được rồi, ta đã tính, người đừng tiếp tục.

Lâm Thanh Phong đánh giá tình trạng của Nguyệt Thánh Dạ một lúc, sau đó hắn gật đầu rồi nói.

-Cũng may mắn cho người, lúc đó ta chỉ muốn cảnh cáo người thôi, nếu người thương thức những cú sau thì hiện tại người cũng không còn đứng đây đâu.

Nguyệt Thánh Dạ trầm mặc cúi đầu, mặc dù nằm yên bất động nhưng hắn cũng biết rõ Lâm Thanh Phong cũng không đùa hắn, nếu hắn thương thức một trong những phát tiếp theo thì hắn liền chết.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn lắc đầu một cái rồi tiếp tục nói.

-Thôi được rồi, hiện tại người cũng nên tìm một ít đan dược để ăn a, nếu như không có thì người vẫn có thể tìm vị đang đứng phía sau bức tường đằng kia quan sát tình huống, theo ta đoán hắn là Long Vân Đại Sư gì đó trong miệng các người đi, hắn là hắn sẽ có đan dược trị thương cho người.

Lâm Thanh Phong dứt lời, thì hắn cũng nhìn về một bên, phía bên đó là một góc khuất của khán đài, lúc này người từ trong đó cũng xuất hiện, đó cũng chính là Long Vân Đại Sư, lúc đầu hắn cũng không đi xa, sau khi những người dân thường đi hết thì hắn cũng liền quay lại, hắn vẫn đứng ở đó quan sát hết mọi chuyện.

Ngay khi Lâm Thanh Phong nói ra thì hắn cũng không cần thiết phải trốn tránh nữa, hắn liền nở nụ cười rồi bước ra ngoài, hắn vỗ tay vài tiếng rồi có chút hứng thú nhìn Lâm Thanh Phong mà lên tiếng.

-Không ngờ chỉ là một tên Trúc Cơ kì mà có thể phát hiện được ta, như vậy người hẳn là người mà sư phụ đã nhắc tới đi?

Lâm Thanh Phong khuôn mặt tối sầm lại, theo cách nói của con hàng này, thì câu sau hắn chắc chắn là sẽ bắt đầu nói "Lúc trước..." gì gì đó, nó cũng tính là chuyện xưa, nhưng Lâm Thanh Phong lại cực kì có ác cảm với hai chữ "chuyện xưa" vì thế hắn liền ngắt lời.

-Cút, ta không quen người.

Long Vân Đại Sư mòng bức, Nguyệt Thánh Dạ mòng bức, ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung đều mòng bức.

Lâm Thanh Phong lập tức chỉ tay về Long Vân Đại Sư rồi tiếp tục nói.

-Người muốn ta nghe chuyện xưa? Cút ngay cho ta, cần thận cần thận ta trở mặt với người.

Long Vân Đại Sư cười khỏ, hắn thề đây là lần đầu tiên hắn bị người ta đuổi cổ thẳng mặt như vậy, lúc trước chỉ cần nghe tới tên hắn thì ai cũng vui vẻ tăng bốc, chưa bao giờ hắn bị chửi thẳng mặt như vậy, vì thế hắn tiếp tục cười rồi lên tiếng.

-Không hổ danh là người mà sư phụ...

Nhưng hắn cũng chưa nói dứt câu, trên tay Lâm Thanh Phong lại xuất hiện một viên RasenShuriken cỡ lớn, Long Vân Đại Sư cả người chạy đầy mồ hôi, hắn thân là Luyện Đan Sư cấp 6, thực lực vì thế cũng đã đạt tới Luyện Hư kì, nhưng viên RasenShuriken trên tay Lâm Thanh Phong lại khiến hắn cảm thấy nguy hiểm.

Vì thế hắn liền làm ra hành động từ trước tới giờ mà hắn chưa từng làm, hắn đưa hai tay lên cầu xin.

-Đừng, đừng, ta sẽ không nói nữa, sẽ không nói nữa.

.....Hết Chương 153.....

Chương 154: Trấn nguyên đại sư – thận ca

Lâm Thanh Phong lúc này mới dừng tay thu lại viên RasenShuriken, Long vân tôn giả cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, thật sự hắn cũng không muốn ở lại đối mặt với tên này đâu, nhưng bởi do sư phụ hắn có lệnh thể nên hắn không dám không tuân theo.

Long Vân Đại Sư thở ra một hơi, hắn lập tức lấy ra một viên Dưỡng Hồn Châu đưa cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Đây là Dưỡng Hồn Châu mà sư phụ bảo ta giao cho ngươi, chỉ cần ngươi giới thiệu cho sư phụ ta một thiên tài mặc hệ linh lực, hắn muốn tìm người truyền thụ một thân đan đạo của hắn.

Thảo nê mã, lần này thật tốt rồi, không nghe chuyện xưa mà vẫn có nỗi chờ hắn công, tâm tình Lâm Thanh Phong thật sự phức tạp, ngay khi nghe tới tên Dưỡng Hồn Châu thì hắn lập tức nghĩ tới Cửu Diệp Bán Tiên, nhưng hắn phải đi đâu để tìm thiên tài mang mặc hệ linh lực đây? Hắn thở dài một cái rồi lắc đầu trả lời.

-Xin lỗi, ta thật hết cách, đúng là ta rất cần viên Dưỡng Hồn Châu này, nhưng ta cũng không có cách nào tìm thiên tài mặc hệ linh lực cho ngươi.

Long Vân Đại Sư cũng lắc đầu thở dài.

-Ta cũng biết là như vậy, nhưng không hiểu sao sư phụ ta lại xác định là ngươi có thể tìm được, vì thế ta cũng hết cách, không bằng ta đưa ngươi Truyền Tin Thạch để ngươi có thể trực tiếp nói chuyện với hắn?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút sau đó gật đầu đồng ý, hiện tại hắn thật sự cần Dưỡng Hồn Châu vì thế chỉ còn cách đàm luận trực tiếp với sư phụ của Long Vân Đại Sư thôi.

Long Vân Đại Sư liền lấy ra Truyền Tin Thạch, hắn đưa cho Lâm Thanh Phong rồi kéo tay Lâm Thanh Phong lại nói nhỏ.

-Sư phụ ta tên Trấn Nguyên, tuy biết rằng không nên nói những lời này nhưng sư phụ ta luyện đan rất chuyên nghiệp, đan được mà hắn luyện ra lúc nào cũng thuộc hàng cực phẩm, hắn luyện đan cho nhiều người nhưng lại luôn lấy giá trên trời, những người nhờ hắn luyện đan luôn phải chuẩn bị cho thật tốt, đã từng có kẻ phải bán luôn hai quả thận mới đủ tiền chi trả, vì thế những người quen đều gọi sư phụ ta là Thận ca, hôm nay hắn chịu bỏ ra một viên Dưỡng Hồn Châu để nhờ ngươi tìm đệ tử thì chắc chắn ngươi có thể tìm được.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, con hàng Long Vân này thật sự cực phẩm a, có tên đệ tử nào lại đi bôi bác sư phụ của chính mình như hắn đâu? Nhưng có thể dạy ra một con hàng cực phẩm như vậy thì hẳn là tên sư phụ cũng không kém đi đâu.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái sau đó hắn lại chỉ tay về phía Nguyệt Thánh Dạ rồi nói.

-Phiền ngươi xem xét hắn một chút, ta thấy rằng hắn làm thành chủ cũng tốt lắm, nếu lỡ như hắn chết đi thì người dân trong thành lại gặp họa.

Long Vân Đại Sư gật đầu một cái, sau đó hắn theo lời Lâm Thanh Phong mà đi xem xét vết thương cho Nguyệt Thánh Dạ.

Cầm viên Truyền Tin Thạch trên tay, Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi bắt đầu truyền linh lực vào đó, có kinh nghiệm lần trước nên lần này hắn rất tập trung để tránh bị hút cạn linh lực, nhưng thật sự là hắn đã suy nghĩ nhiều rồi lần trước là do hắn ở trong trận pháp của Cửu Diệp Bán Tiên bởi vì trận pháp đã suy yếu nên hắn mới có thể truyền tin với bên ngoài, nhưng dù là vậy hắn cũng phải tốn cực nhiều linh lực để duy trì, còn hiện tại thì không cần, linh lực của hắn tiêu tốn rất ít, với tốc độ hồi phục của hắn thì có thể coi như không tổn.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung có chút tò mò, bọn hắn cũng tiến lại gần để nghe, viên Truyền Tin Thạch vẫn chớp sáng, được một lúc thì nó cũng phát ra tiếng nói.

-Sao rồi tiểu Long Long? Đã tìm được hắn chưa?

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lệnh Hồ Xung ở bên cạnh cũng cố nín cười, Long Vân Đại Sư trông như một nam tử trung niên, nhưng hiện tại hắn đã là Luyện Hư kì tu sĩ rồi, hắn sống không biết bao nhiêu năm còn bị gọi là tiểu Long Long.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi, sau đó hắn mới lên tiếng.

-Xin chào Trấn Nguyên Đại Sư, ta là Lâm Thanh Phong, theo lời của Long Vân Đại Sư thì ngài có việc tìm ta sao?

Trấn Nguyên Đại Sư im lặng một lúc, sau đó hắn lại trả lời, giọng nói của hắn có chút vui vẻ.

-Đứng, đứng, Lâm Thanh Phong, là ta muốn nhờ ngươi tìm giúp ta một vị đồ đệ có một hệ linh lực, ngươi có thể tìm giúp ta sao?

Lâm Thanh Phong thờ dài một cái.

-Đây cũng là nguyên nhân ta liên lạc với ngài đây, không biết ngài nghe tin ở đâu mà lại dám chắc chắn rằng ta có thể giúp ngài tìm được đệ tử đây?

Trần Nguyên Đại Sur ngay lập tức trả lời lại.

-Ngươi đừng lừa ta, ta đã nghe lão già Hòa Vân cùng Âm Dương hai vị tôn giả nói rồi, bọn hắn nói ngươi là một cái máy thu hút thiên tài, chỉ cần là người ngươi nhặt về thì tất cả đều là thiên tài, ngươi cứ ra ngoài nhặt một vài tên là được rồi.

Lâm Thanh Phong thật sự muốn chửi thề, đây là lý do sao? Thật sự tìm kiếm thiên tài liền dễ dàng như vậy? Nếu thật sự dễ dàng như vậy thì ngươi ra ngoài nhặt vài tên thiên tài cho ta xem thử một chút?

Lâm Thanh Phong cố nén giận, bởi vì lần này hắn thật sự cần Đường Hồn Châu, vì thế hắn vẫn cố gắng để thương lượng với Trần Nguyên Đại Sur.

-Trần Nguyên Đại Sur, việc tìm đệ tử cho ngài thì ta không dám chắc, nhưng ta có thể mua lại viên Đường Hồn Châu của ngài được không? Hiện tại ta thật sự rất cần tới nó.

Trần Nguyên Đại Sur cũng rất thoải mái, hắn mang theo giọng nói vui vẻ mà trả lời.

-Được thôi, chỉ cần ngươi trả ta 200 viên Linh Thạch Cực Phẩm, giá cũng rất rẻ nha.

Lâm Thanh Phong trực tiếp mòng bức, hết giá như thế này thì hắn cũng chịu phục, cho dù hiện tại hắn có bán tất cả gia sản cộng với hai quả thận của chính hắn thì cũng không đủ để trả đâu, Thận ca thật không hổ danh là Thận ca, hắn có chút đau đầu, hắn dùng tay bóp trán một chút rồi trả lời.

-Trần Nguyên Đại Sur, phiền ngài chờ ta một lúc, để ta tìm xem trong người còn có bao nhiêu tiền rồi sẽ nói lại với ngài sau.

Lâm Thanh Phong nói xong hắn liền ngắt linh lực truyền vào viên Truyền Tín Thạch, thật ra hắn có tìm cũng vô ích, bởi vì hắn cũng không đủ tiền, hắn chỉ muốn hỏi một số chuyện với Âm tôn giả mà thôi, còn hỏi về điều gì? Dĩ nhiên là hỏi mượn tiền rồi, ngoài Âm, Dương hai vị đại gia này hắn cũng không biết đi mượn ai a.

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi, sau đó hắn lại lấy ra một viên Truyền Tín Thạch mà Âm tôn giả trước đó đã đưa cho hắn rồi truyền linh lực vào đó.

Một lúc sau, giọng nói non nớt của Mộng Tiêu Dao liền phát ra.

-Oa, Phong ca ca, đúng thật là ngươi a, mấy tháng này ngươi cũng không thêm liên lạc với người ta, người ta thật sự chán ghét ngươi á.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hắn có chút xoắn xuýt rồi trả lời.

-Yên nào, Tiêu Dao muội muội, đúng là vài tháng qua không liên lạc với muội là lỗi của ta, hiện tại việc tu luyện của muội sao rồi?

Mộng Tiêu Dao giọng nói có chút tinh nghịch, nàng khoát chỉ mà trả lời.

-Hiện tại muội đã là Trúc Cơ kỳ Viên Mãn rồi, huynh xem muội có lợi hại hay không?

Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh hai người trực tiếp quỳ, từ lúc Mộng Tiêu Dao rời đi cách đây chưa tới ba tháng thì nàng vẫn chỉ mới đạt tới Luyện Khí tầng 4 được chứ? Hiện tại đã Trúc Cơ Viên Mãn rồi, tốc độ tu luyện của nàng thật sự khiến người ta phải cảm nín.

Lâm Thanh Phong ngoài cười khổ thì cũng chỉ biết cười khổ mà thôi, hắn hít vào một hơi rồi tiếp tục nói.

-Thật lợi hại, với cái đà này thì chỉ qua vài năm là muội đã mạnh mẽ hơn ta rồi.

Mộng Tiêu Dao rất vui vẻ, nàng cười hi hi rồi trả lời.

-Tất nhiên rồi, sau này muội sẽ bảo vệ cho Phong ca ca, sẽ không còn ai dám ăn hiếp Phong ca ca nữa.

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi sau đó hắn lại hỏi vào vấn đề chính.

-Việc này để sau đi, hiện tại ta có chút chuyện muốn gặp hai vị sư phụ của muội, muội có thể gọi hai người bọn hắn giúp ta sao?

Mộng Tiêu Dao không cười nữa, giọng nàng có chút tức tối mà trả lời.

-Hai vị sư phụ đã đoán trước rồi, hai người bảo ta chuyển lời với ca rằng:”Chúng ta sẽ không cho mi mượn tiền để đưa lão Thận” vậy đấy.

-Muội đã cố gắng hết sức rồi, nhưng hai người vẫn nhất quyết không cho.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, thật sự hắn cũng không còn cách nào khác, vì thế hắn cũng chỉ có thể trả lời.

-Thôi được rồi, như vậy ta thật cảm ơn muội, ta sẽ ngắt liên lạc, muội phải cố gắng tu luyện thật tốt a, về sau còn phải bảo vệ ta đây.

Mộng Tiêu Dao lúc này mới cười hi hi rồi cắt đứt liên lạc, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi cũng cắt đi viên Truyền Tin Thạch, lần này thật sự khó khăn, hắn không biết phải làm sao để lấy được viên Đường Hồn Châu đâu.

....Hết Chương 154....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Người là lão quái vật?

Lâm Thanh Phong cũng không còn cách nào khác, hắn liền truyền tin cho Trần Nguyên Đại Sư.

-Trần Nguyên Đại Sư, mặc dù ta không có tiền để trả cho ngài, nhưng ta cần viên Đường Hồn Châu của ngài để kéo dài sinh mạng cho một vị Bán Tiên thời thượng cổ, tạo nên trận pháp của hắn rất cao thâm, không biết ngài có thể cho ta mượn Đường Hồn Châu được không?

Một lúc sau, Trần Nguyên Đại Sư cũng truyền tin về.

-Người đùa ta? Người nghĩ thử xem, ta là một tên Luyện Đan Sư, như vậy ta cần gì phải quan tâm tới trận pháp đâu?

Lâm Thanh Phong cũng không còn cách nào khác, tiền thì không có, vì thế hắn chỉ còn cách sử dụng “miếng đòn” cho tới cùng.

-Trần Nguyên Đại Sư, không biết ngài đã từng nghe qua câu nói:”Con đường nào cũng dẫn tới đại Đạo” chưa?

Trần Nguyên Đại Sư kinh ngạc, mặc dù hắn biết Lâm Thanh Phong đang cố gắng làm hắn lung lay ý nghĩ, nhưng cách thức của Lâm Thanh Phong rất mới lạ vì thế hắn liền thử nghe một chút.

-Ồ, người tiếp tục nói thử cho ta nghe một chút?

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, nếu Trần Nguyên Đại Sư có thể tiếp tục nghe thì tốt rồi, hắn chỉ sợ Trần Nguyên Đại Sư ngay lập tức cắt liên lạc thôi, nếu thật sự như vậy thì hắn cũng hết cách, hắn ho nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

-Người biết “Đạo” là cái gì sao?

Trần Nguyên Đại Sư lập tức mộng bức, “Đạo là cái gì?” câu hỏi này chính hắn cũng không biết, hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, sau đó hắn thở dài một hơi rồi trả lời.

-Ta không biết, vậy người biết “Đạo” là gì sao?

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, “Đạo” là cái quý gì thì hắn làm sao biết được, nhưng câu trả lời này của Trần Nguyên Đại Sư lại đúng như hắn suy nghĩ, vì thế hắn tiếp tục nói.

-“Đạo” là cái gì thì ta cũng không biết, nhưng ta biết được trên đời này có ba ngàn đại “Đạo”, chỉ cần người có thể tìm hiểu tới tận cùng, thì người sẽ hiểu được “Đạo” là thứ gì.

-Ý ta không phải muốn nói người phải tìm hiểu hết ba ngàn đại đạo, chỉ cần người có thể tìm hiểu tới tận cùng đạo của chính người thì người liền có thể hiểu được “Đạo” là gì.

Trần Nguyên Đại Sư trầm mặc một chút, sau đó hắn lại hỏi tiếp.

-Như vậy ý người muốn nói là gì đây?

Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới Trần Nguyên Đại Sư, hắn lại tiếp tục hỏi.

-Có bao giờ người từng nghĩ, tại sao người lại có thể luyện chế thành công đan dược dành cho các hệ tu sĩ riêng biệt sao?

-Tại sao đều là một loại vết thương, nhưng các hệ tu sĩ lại cần những đan dược khác nhau đâu?

-Tại sao một viên đan dược trị thương dành cho hòa hệ tu sĩ, lại có tác dụng yếu đi nếu cho một vị tu sĩ hệ khác sử dụng?

-Nhưng tại sao lại có những loại đan dược mà bất kỳ tu sĩ nào cũng có thể sử dụng được?

....

Một đồng câu hỏi tại sao được Lâm Thanh Phong đưa ra, khiến cho Trần Nguyên Đại Sư đầu óc có chút xoay vòng, đa phần câu hỏi hắn đều trả lời được, nhưng từ lúc đầu hắn đã bị Lâm Thanh Phong hỏi một câu “Đạo là gì?” khiến hắn có chút mông lung, vì thế trí não của hắn hiện tại cũng không đủ dùng để trả lời hết những câu hỏi này.

Lâm Thanh Phong cũng biết được điều đó, sau khi hỏi miên man một lúc lâu, hắn lại tiếp tục hỏi.

-Mỗi lần luyện đan, để tránh cho việc linh khí trong tài liệu thất thoát quá nhiều, vì thế người phải sử dụng lò đỉnh đúng không? Nếu người sử dụng lò đỉnh bình thường, thì nó lại không thể chịu nổi sức nóng thì phải làm sao bây giờ?

-Dĩ nhiên là người phải tìm kiếm tài liệu tốt hơn để luyện chế lò đỉnh, nhưng nếu khi đó lò đỉnh quá nặng nhưng nó lại khiến Linh Khí trong tài liệu thất thoát quá nhiều thì làm sao?

-Người cũng không thể lúc nào cũng phải đổi lò đỉnh đúng không? Vậy người có từng nghĩ tới, nếu người thêm vài trận pháp chống thất thoát linh khí bên ngoài lò đỉnh thì sao? Hoặc là thêm vài trận pháp bảo vệ lò đỉnh bên ngoài thì sao?

-Vấn đề ngay lúc đó ngay lập tức sẽ được giải quyết, người không cần phải đổi lò đỉnh nữa, còn nếu tạo nghệ trận pháp của người cực kì cao thì sao? Khi đó người có thể dùng một vài trận pháp chống thất thoát linh khí bên ngoài đan được, giúp đan được có thể bảo tồn lâu hơn, cũng không cần nhiều vật dụng quý giá đúng không?

Trần Nguyên Đại Sư hơi thờ có chút gấp rút, đúng như lời Lâm Thanh Phong nói, tại sao hắn không sử dụng trận pháp để bảo tồn đan được đây? Hắn lại nghĩ tới vấn đề, hiện tại không phải bên cạnh Lâm Thanh Phong có một tên Bán Tiên Trận Pháp Đại Sư sao? Vì thế hắn ngay lập tức liền nói.

-Được rồi, người không cần nói nữa, ta cho người mượn Dưỡng Hồn Châu, nhưng sau đó người phải để vị Bán Tiên kia tới chỗ ta làm khách, ta sẽ cùng hắn đàm luận.

Lâm Thanh Phong nụ cười nở đầy mặt, hắn chỉ đợi có câu nói này thôi, hiện tại Trần Nguyên Đại Sư cuối cùng đã bị lung lay thì tốt, hắn cũng thán than thở.

-Không ngờ “Miệng rộng” đại pháp của Naruto thật sự hữu dụng a, ngay cả Trần Nguyên Đại Sư con hàng này cũng bị đẩy ngã thì đừng nói gì tới Nagato cùng Obito rồi.

Lâm Thanh Phong lúc này mới vui vẻ mà trả lời.

-Tốt, như vậy thật sự cảm ơn Trần Nguyên Đại Sư rồi.

Sau đó hắn liền ngắt liên lạc, hắn có chút vui vẻ nụ cười nở đầy mặt rồi quay đầu lại.

Nhưng hắn chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh, Lệnh Hồ Xung, Long Vân Đại Sư cùng Nguyệt Thánh Dạ đang trợn trắng mắt lên mà nhìn hắn, khiến hắn lạnh cả người.

Hắn ho nhẹ một tiếng rồi hỏi.

-Các người nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có dính gì sao?

Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Không có, chỉ là bọn ta có chút tò mò, không biết tại sao chàng lại hiểu biết nhiều như vậy thôi, chẳng lẽ chàng lại là lão quái vật sao?

Lâm Thanh Phong trợn mắt lên, sau đó hắn lại nhìn sang ba người còn lại rồi lại hỏi.

-Bọn người cũng nghĩ vậy sao?

Ba người khác liền đồng thời gật đầu một cái coi như xác nhận câu nói của Nam Cung Mị Ảnh là đúng.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn bóp trán một cái rồi mới trả lời.

-Nếu ta nói, những thứ lúc này đều là do ta nói nhầm thì các người tin sao?

Bốn người đồng loạt lắc đầu, bọn hắn đều mang theo ánh mắt khinh bỉ mà nhìn Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Chàng nói năng liên tục, lưu loát như vậy còn bảo là nói nhầm? Chàng nghĩ bọn ta là con nít ba tuổi dễ gạt sao?

Cả ba người còn lại đều đồng thời gật đầu, bọn hắn đều đồng ý với câu nói này của Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, biểu hiện của bốn người đều như vậy thì hắn giải thích cũng chẳng ích gì, bởi vì căn bản là bọn hắn không tin, vì thế

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì nữa, hần nhìn Long Vân Đại Sư rồi nói.

-Lúc này ngươi cũng nghe rồi, hiện tại ngươi đưa Dưỡng Hồn Châu cho ta, thời gian cũng không còn nhiều lắm, ta sợ vị Bán Tiên ấy không chịu nổi.

Long Vân Đại Sư gật đầu như cái máy, hần liền lấy ra Dưỡng Hồn Châu rồi đưa cho Lâm Thanh Phong, trong lòng hần cũng thật sự bội phục Lâm Thanh Phong, hần chưa từng thấy người nào chỉ cần dùng lời nói mà có thể thuyết phục “lão Thận” một cách triệt để như vậy đâu.

Tiếp nhận Dưỡng Hồn Châu từ tay của Long Vân Đại Sư, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lại quay sang nói với Lệnh Hồ Xung cùng Nguyệt Thánh Dạ.

-Lệnh hồ huynh, ta đoán chừng ngày mai thì bọn người Nhậm cô nương sẽ tới, phiền phức ngươi ở lại chỗ Nguyệt Thánh Dạ chờ đón bọn hần được chứ? Còn ta cùng Mị Ảnh sẽ rời đi trước.

Lệnh Hồ Xung cũng không có ý kiến gì, sau chuyện xảy ra ngày hôm nay thì hần cũng phải ngẫm nghĩ lại một chút về cách sống ở Thông Thiên Đại Lục, dù đã nghe Lâm Thanh Phong nói từ trước nhưng hần vẫn cảm thấy kinh ngạc khi trải qua chuyện lúc này, chỉ một lời không hợp thì những người có tu vi yếu đuối liền có thể bị giết.

Nguyệt Thánh Dạ cũng không từ chối, hần vỗ ngực một cái rồi lên tiếng.

-Lâm tiểu hữu đừng lo, ta sẽ cho người đứng đợi ở bên ngoài, chỉ cần người của Long Hạ thôn tới đây thì chúng ta sẽ nhận được tin tức.

-Còn nữa, ta sẽ cho người thu gom tất cả tài sản của Điền gia, bảo đảm sẽ không để sót một thứ gì.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, rồi lại quay sang hỏi Long Vân Đại Sư.

-Như vậy ngươi muốn đợi ở đây, hay là cùng bọn ta đi tới chỗ vị Bán Tiên ấy? Ngươi cũng cần phải mang vị Bán Tiên ấy về cho sư phụ ngươi đứng không?

Long Vân Đại Sư trầm ngâm một chút rồi gật đầu đồng ý.

Như vậy đã quyết định xong rồi, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh liền cười...nói, dẫn theo Long Vân Đại Sư bay về hướng ngọn núi của Cửu Điện Bán Tiên.

.....Hết Chương 155....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Trấn nguyên đại sư (2)

Tối buổi chiều, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Long Vân Đại Sư ba người mới bay tới hang động của Cửu Điện Bán Tiên.

Lâm Thanh Phong ngay sau khi hạ xuống chân núi nơi ở của Cửu Điện Bán Tiên thì hần liền chạy vào trong hang động, thời gian của Cửu Điện Bán Tiên không còn nhiều, vì thế hần phải nhanh chóng đi cứu.

Nhưng khi bước vào sâu trong hang động, một cảnh tượng đập vào mắt hần làm hần có chút đau đầu.

Cửu Điện Bán Tiên, con hàng này lại sử dụng điện thoại của hần “tự sướng” một cách mê say, hần đang làm đủ các tư thế quái dị, một tay thì cứ bấm chụp hình liên tục, tiếng “tách, tách” phát ra từ chiếc điện thoại cứ liên tục ngân vang trong hang động.

Mặc dù điện thoại của Lâm Thanh Phong là một “cục gạch” nhưng nó vẫn có chức năng chụp ảnh, dù Camera chẳng ra sao cả, nhưng đối với Cửu Điện Bán Tiên thì bấy nhiêu là đủ xài rồi.

Cửu Điện Bán Tiên đang say mê chụp ảnh, một lúc sau hần nhận ra Lâm Thanh Phong đã tới, vì thế hần liền thay đổi bộ dáng, lấy lại vẻ nghiêm chỉnh “cao thâm mặt trắc” như một vị tiền bối cao nhân bình thường.

Hành động này của Cửu Điện Bán Tiên khiến Lâm Thanh Phong trên trán nổi gân xanh, hần cắn răng mà dùng tiếng Anh để nói chuyện.

-Ngươi chụp đã chưa?

Cửu Điện Bán Tiên có chút xấu hổ, hần ho nhẹ một cái rồi mới trả lời.

-Hắc hắc, có chút xao nhãng, nhưng chỉ tốn một ít thời gian mà thôi.

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng, hần bước tới thu lấy chiếc điện thoại rồi kiểm tra bộ nhớ, không kiểm tra còn tốt, nhưng kiểm tra rồi thì hần chỉ còn cách che mặt lại, tấm hình cũ nhất được chụp cách đây hơn 12 tiếng, hiện tại là buổi chiều cũng tức là con hàng này từ sau khi Lâm Thanh Phong rời đi thì liền bắt đầu chụp ảnh tự sướng.

Lâm Thanh Phong cũng thật sự phục Cửu Diệp Bán Tiên, phải nhàm chán tới mức nào mới có thể sử dụng cục gạch này “tự sướng” liên tục 12 tiếng đây?

Nhưng phục là một chuyện, còn việc con hàng này bỏ thời gian vô nghĩa để “tự sướng” là chuyện khác, Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi nói.

-Người lại tốn nửa ngày thời gian để làm chuyện vô bổ này? Chẳng phải thời gian còn lại của người rất ít sao?

Cửu Diệp Bán Tiên gãi đầu, hần cũng chỉ biết cười khổ, hần cũng không ngờ rằng chính bản thân hần lại bỏ ra nhiều thời gian như vậy, nhưng cũng không còn cách nào khác, mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, hần cũng không thể sửa được.

Trong khi Lâm Thanh Phong đang đứng đó trách móc Cửu Diệp Bán Tiên thì Nam Cung Mị Ảnh cùng Long Vân Đại Sư cũng tới, bọn hần có chút kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh này.

Long Vân Đại Sư có chút tò mò, hần mới hỏi nhỏ với Nam Cung Mị Ảnh.

-Đó là vị Bán Tiên mà các người đã nói sao? Tại sao ta không hiểu bọn hần đang nói gì?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu một cái, bọn hần cũng đã tới đây rồi vì thế nàng cũng không giấu nữa.

-Đúng vậy, đó là Cửu Diệp Bán Tiên, hiện tại bọn hần đang sử dụng thượng cổ ngôn ngữ để nói chuyện với nhau, vì thế người nghe không hiểu là phải.

Long Vân Đại Sư có chút ngạc nhiên.

-Ngay cả thượng cổ ngôn ngữ mà Lâm tiểu huynh đệ cũng biết? Hiện tại có đánh chết ta thì ta cũng không tin hần chỉ là một tên tiểu tử hơn 20 tuổi đâu, hần nhất định là một lão quái vật.

Nếu Lâm Thanh Phong nghe được lời này thì hần sẽ ngay lập tức thành toàn cho Long Vân Đại Sư, nhưng rất may mắn cho Long Vân Đại Sư là hần không nghe được.

Khi thấy hai người bọn hần đã tới rồi, Lâm Thanh Phong cũng lấy ra Đường Hồn Châu đưa tới trước mặt Cửu Diệp Bán Tiên rồi nói.

-Đây là Đường Hồn Châu mà ta đã mượn được cho người, nó có tác dụng bồi dưỡng thần hồn, người đã cho ta mượn là sư phụ của tên đó, hần là một tên Luyện Đan Sư, hần muốn người sau khi sử dụng Đường Hồn Châu thì tới chỗ hần để cùng nhau đàm đạo.

-Người có thể đợi tới khi Diệu Hương hoàn thành xong truyền thừa thì hần sẽ đưa người cùng Diệu Hương tới chỗ sư phụ của hần, người có thể cùng sư phụ hần đàm đạo rồi đồng thời chỉ dạy Diệu Hương.

Cửu Diệp Bán Tiên hai mắt phát sáng, phải biết Đường Hồn Châu là thiên địa kỳ vật, nó thật sự rất quý hiếm, ngay cả Cửu Diệp Bán Tiên lúc trước cũng không có, vì thế hần chỉ còn cách chờ đợi từ vong từ từ tiến đến, nhưng hiện tại Đường Hồn Châu đã có rồi, thế nên hần cũng không cần chần chừ nữa, vì thế hần liền gật đầu đồng ý.

Cửu Diệp Bán Tiên ngay lập tức trốn vào Đường Hồn Châu, Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này Long Vân Đại Sư cùng Nam Cung Mị Ảnh mới tiến đến, Long Vân Đại Sư có chút xoắn xuýt, hần gãi đầu một cái rồi hỏi.

-Lâm tiểu huynh đệ, lúc trước người cũng không nói vị Bán Tiên này sử dụng thượng cổ ngôn ngữ a, hiện tại cũng không có ai sử dụng nó nữa, như vậy sư phụ ta làm sao có thể cùng hần đàm đạo đây?

Lâm Thanh Phong trợn mắt nhìn Long Vân Đại Sư một cái.

-Chuyện này có như vậy cũng hỏi? Người không biết thì người không thể đi học sao? Có ta ở đây thì người còn sợ rằng người không hiểu tiếng Anh a?

Hai mắt của Long Vân Đại Sư liền phát sáng, đứng rồi, có Lâm Thanh Phong ở đây thì hần có thể dạy a? Như vậy còn gì để lo lắng nữa đâu?

Lúc này Cửu Diệp Bán Tiên cũng từ Đường Hồn Châu xuất hiện, hần có chút hứng thú mà lên tiếng.

-Người vừa nói gì với bọn hần a? Ta cũng có chút hứng thú muốn nghe.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng nở nụ cười, hần nhìn Cửu Diệp Bán Tiên một cái rồi cũng nói.

-Ta muốn dạy bọn hần thượng cổ ngôn ngữ, đồng thời người cũng có thể học ngôn ngữ hiện tại thử xem, ta sẽ đồng thời dạy tất cả bọn người.

Cửu Diệp Bán Tiên cũng không từ chối, hần cũng biết rằng nếu hiện tại chỉ sử dụng thượng cổ ngôn ngữ thì có chút khó khăn để giao tiếp với người

khác, vì thế hẳn cũng muốn nhân cơ hội này để học tập ngôn ngữ.

....

Bảy ngày sau, sau khi tất cả ba người đều nói năng lưu loát ngôn ngữ mới nhưng Diệu Hương vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Lâm Thanh Phong suy tính một chút rồi lên tiếng.

-Thôi được rồi, hiện tại ta cùng Mị Ảnh sẽ trở về Thổ Hoàng Thành, còn Cửu Diệp Bán Tiên cùng Long Vân Đại Sư sẽ ở đây chờ Diệu Hương được chứ?

-Bọn ta sẽ đi đón đám người Lệnh Hồ Xung cùng Gia Cát Tư Uyển rồi sẽ quay trở lại đây.

Cửu Diệp Bán Tiên cùng Long Vân Đại Sư đều không có ý kiến, bây giờ bọn hắn đã có thể giao tiếp được với nhau, vì thế những ngày này bọn hắn cũng có thể tự mình đàm đạo với nhau.

Mặc dù nói là đàm đạo, nhưng có lẽ phải nói rằng Cửu Diệp Bán Tiên chỉ dạy cho Long Vân Đại Sư thì đúng hơn, bởi vì đa phần đều là Long Vân Đại Sư hỏi còn Cửu Diệp Bán Tiên trả lời giải thích nghi hoặc, còn những thứ mà Cửu Diệp Bán Tiên hỏi thì Long Vân Đại Sư chỉ đành cười khò.

....

Lâm Thanh Phong dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh trở về Thổ Hoàng Thành để tìm bọn người Lệnh Hồ Xung, lần này bọn hắn trực tiếp bay thẳng vào Thổ Hoàng Thành, nhưng cũng không ai ngăn cản bọn hắn.

Nói đùa cái gì? Khuôn mặt của Lâm Thanh Phong đã sớm được Nguyệt Thánh Dạ ra lệnh về lại rồi treo khắp toàn thành, hiện tại trong mắt toàn thể Thổ Hoàng Thành, Lâm Thanh Phong được xem như một tên sát thần, không thấy Điền gia sao? Vì thế ai mà dám ngăn cản hắn?

Nguyệt Thánh Dạ đã dặn dò kĩ lưỡng như vậy rồi, nếu có tên nào muốn chết thì cứ việc ngăn cản, nếu ai muốn ngăn cản thì sau đó còn sống hay chết thì hắn không quản.

Vì thế Lâm Thanh Phong cứ một đường dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh bay thẳng tới phủ thành chủ.

Sau khi hai người hạ xuống phủ thành chủ, Lâm Thanh Phong cũng không chờ đợi gì, hắn liền tản ra tinh thần lực của hắn để dò xét xung quanh, tinh thần lực của hắn ngay lập tức phát hiện ra bọn người Lệnh Hồ Xung.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười, hắn quay sang nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà, cùng nhau đi thôi, ta đã biết bọn hắn đang ở nơi nào rồi.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười, nàng gật đầu một cái rồi theo sau Lâm Thanh Phong đi tìm bọn người Lệnh Hồ Xung.

Nhưng ngay lúc này, liền có một lão già hớt hải chạy tới, trên người mặc một bộ y phục trắng, râu tóc bạc phơ, nhưng thân thể hắn vẫn trẻ trung tràn đầy sức sống, hắn mang theo vẻ mặt vui mừng không chịu được nắm lấy hai tay Lâm Thanh Phong, vừa rung lắc hai tay vừa nói.

-Tiểu tử, ngươi có phải là Lâm Thanh Phong? Ngươi đã về đây rồi? Như vậy đệ tử ta đâu? Mau mau chỉ cho ta.

Lão già này khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong giật cả mình, hắn nhanh chóng dùng tay đẩy mặt của lão già ra rồi lên tiếng.

-Lão già, mau buông tay, ngươi là ai? Ta không biết, ngươi đi ra đi.

-Còn nữa, đệ tử của ngươi thì ngươi tự đi mà tìm, ta làm sao biết đệ tử của ngươi ở đâu?

Lão già trợn mắt một cái, hắn có chút không tin tưởng dùng ngón tay chỉ mặt mình rồi hỏi.

-Ngươi không biết ta? Thận ca này danh tiếng lẫy lừng tứ phương mà ngươi không biết?

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng, hắn nhìn lão già như nhìn một tên điên.

-Thận ca? Nổi danh lắm sao? Đúng là đồ điên.

.....Hết Chương 156....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Trần nguyên đại sư (3)

Lão già ngay lập tức phát hỏa, hất chỉ tay vào Lâm Thanh Phong rồi hét lớn.

-Tiểu tử, ngươi nói ai là tên điên? Có giỏi thì ngươi nói lại một lần nữa?

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi chán ngán, hắn cũng không để ý tới lão già này nữa mà nắm lấy tay Nam Cung Mị Ảnh dẫn nàng rời đi, để lại lão già điên ấy một mình trợn mắt chửi rủa.

Nam Cung Mị Ảnh có chút xoắn xuýt, sau khi hai người đi được một khoảng cách xa thì nàng mới nói nhỏ.

-Phu quân, không phải cái tên Thận ca này nghe có chút quen tai hay sao?

Lâm Thanh Phong lúc này mới dừng lại nghiêng ngẫm một chút, nếu Nam Cung Mị Ảnh đều nói quen tai thì hắn cũng phải suy tính lại.

-Nàng đều đã nói vậy, thì hình như cũng có chút quen tai à? Thật giống như ta từng nghe ở đâu đó?

Một lúc sau, hai người mới đồng thời trợn mắt lên rồi đồng thanh la lớn.

-Trần Nguyên Đại Sư, sư phụ của Long Vân Đại Sư?

Lâm Thanh Phong lúc này mới giật mình, hắn cũng nhanh chóng hiểu được lý do tại sao lão già lúc nãy chạy tới đòi đệ tử, hắn dùng tay bóp trán một cái rồi lên tiếng.

-Thôi xong, đành phải quay lại nói chuyện với hắn, hắn gấp rút như vậy chắc là đang đi tìm Long Vân Đại Sư cùng Cửu Diệp Bán Tiên đi, hèn gì hắn lại đòi ta tìm đệ tử cho hắn.

Nam Cung Mị Ảnh dở khóc dở cười, Lâm Thanh Phong lấy tay che trán thở ra một hơi rồi hai người cùng nhau quay trở về chỗ đã gặp Trần Nguyên Đại Sư.

Trần Nguyên Đại Sư lúc này vẫn còn đang ở đây, hắn mang theo vẻ mặt nghi hoặc mà lăm bằm tự hỏi chính mình.

-Ta thật sự là đồ điên sao? Ta thật sự không nổi danh sao?...

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn cười khỏ một cái vỗ vai Trần Nguyên Đại Sư rồi lên tiếng.

-Trần Nguyên Đại Sư, Thận ca, là ta sai, tất cả là lỗi của ta, ngài đừng có đứng đây làm bầm nữa được chứ?

Trần Nguyên Đại Sư lúc này mới trợn mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái, nhưng sau đó hắn lại quay mặt đi không thèm nhìn Lâm Thanh Phong nữa.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khỏ một cái, đây thật sự là Luyện Đan Sư cấp 9 Thận ca, danh tiếng vang vọng khắp tứ phương sao? Vì sao tính tình của hắn lại như một đứa con nít như vậy đâu?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn cũng không biết phải làm như thế nào nữa, hắn thở dài một cái rồi tiếp tục nói.

-Thận ca, ngài là đại gia, là ta sai rồi, ngài phải làm thế nào để có thể tha thứ cho ta?

Trần Nguyên Đại Sư lúc này mới hí mắt lại nở nụ cười, hắn cũng không quay mặt lại nhìn Lâm Thanh Phong mà thở dài một hơi rồi tự nói.

-Phải chi có người tìm được cho mình một người đệ tử a...

Lâm Thanh Phong trợn mắt lên, hắn hừ một cái rồi dứt khoát quay đầu nắm tay Nam Cung Mị Ảnh rời đi.

-Lão bà cứ mặc kệ hắn, chúng ta đi thôi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng chỉ biết cười khỏ, nàng đành phải theo chân Lâm Thanh Phong rời đi, nàng không rời đi cũng không được, Trần Nguyên Đại Sư cứ như vậy thì nàng cũng không biết phải nói gì với hắn.

Hai người thật sự rời đi khiến Trần Nguyên Đại Sư lại trợn mắt lên, hắn khoanh tay đứng đó, hắn không tin rằng hai người thật sự bỏ đi bỏ mặc hắn.

Nhưng mặc cho Trần Nguyên Đại Sư chờ đợi, lần này Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh thật sự đi mất, bọn hắn đi tìm bọn người Lệnh Hồ Xung trước, cũng không có thời gian ở đây chơi đùa với Trần Nguyên Đại Sư.

Gia Cát Tư Uyển đang ngồi xem Lệnh Hồ Xung luyện kiếm, sau khi thấy Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh trở về, ngay lập tức Gia Cát Tư Uyển liền chạy ra đón, nàng nhanh chóng ôm lấy chân của Lâm Thanh Phong rồi vui vẻ nói.

-Phong ca ca, ngươi trở về rồi.

Lâm Thanh Phong mỉm cười xoa đầu nàng, sau đó Lệnh Hồ Xung cũng đi tới, hần liền hỏi.

-Lâm huynh, người có gặp được Thận ca sao? Khi nãy hần đang ngồi với chúng ta rồi đột nhiên bỏ chạy đi và nói là đi tìm người.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hần chỉ có thể cười khổ rồi trả lời.

-Đúng là đã gặp được, nhưng ta đã để hần tự kỷ ngoài kia rồi.

Lệnh Hồ Xung cười khổ, hần ho nhẹ một cái rồi giải thích.

-Sau khi các người đi được vài ngày, thì Thận ca liền tới đây, hần nói hần muốn đợi người tìm đệ tử cho hần vì thế hần liền ở lại đây.

Lâm Thanh Phong lắc đầu thở dài một hơi.

-Chuyện này cứ để sau đi, hiện tại bọn người Dương Thất Lang đã làm xong hết chưa? Chúng ta nên xuất phát trở về Long Hạ thôn.

-Chúng ta đã đi hơn một tuần rồi, ta sợ rằng người ở Long Hạ thôn lại lo lắng.

Lệnh Hồ Xung cũng không có gì phản nản, hần gật đầu nở nụ cười.

-Theo ta biết thì bọn hần đã xong rồi, chúng ta chỉ ở đây để đợi người thôi, như vậy ta sẽ đi báo với bọn hần để bọn hần chuẩn bị.

Lệnh Hồ Xung cũng không chờ đợi gì nữa, sau khi nói xong thì hần liền quay đi tìm Dương Thất Lang cùng Nhậm Doanh Doanh.

Gia Cát Tư Uyển vẫn ôm lấy chân của Lâm Thanh Phong, nàng có chút buồn bã rồi lên tiếng hỏi.

-Phong ca ca, như vậy tới khi nào muội mới được gặp tỷ tỷ đây?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm, hần cũng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào đây? Diệu Hương nếu một ngày chưa nhận xong truyền thừa thì nàng vẫn chưa thể tỉnh lại đâu.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi xoa đầu nàng mà trả lời.

-Thật sự Phong ca ca cũng không biết khi nào tỷ tỷ của muội mới tỉnh lại, thôi thì Phong ca ca sẽ dẫn muội tới gặp nàng được chứ? Nhưng muội phải hứa với ca ca là muội phải ngoan, muội không được làm phiền tỷ tỷ.

Gia Cát Tư Uyển hai mắt liền phát sáng, nàng nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong cũng mỉm cười, sẵn có Trần Nguyên Đại Sur ở đây rồi, vì thế hần cũng muốn dẫn theo Trần Nguyên Đại Sur tới chỗ Cửu Diệp Bán Tiên luôn một thể.

Lâm Thanh Phong cau mày suy nghĩ, lúc này lại có thêm một vấn đề mới, bọn hần phải làm sao để làm cho Trần Nguyên Đại Sur hết giận đây? Trần Nguyên Đại Sur tính tình cứ như một đứa con nít, làm sao bọn hần có thể thuyết phục được lão ấy đây?

Nam Cung Mị Ảnh đứng kế bên, chỉ cần nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Lâm Thanh Phong thì nàng liền biết hần đang nghĩ tới vấn đề gì, nàng mỉm cười một cái rồi ngồi xuống hỏi Gia Cát Tư Uyển.

-Uyển nhi, những ngày nay ở cùng Trần Nguyên Đại Sur, ngài ấy có ưa thích muội sao?

Gia Cát Tư Uyển có chút tò mò, nhưng đúng là những ngày nay Trần Nguyên Đại Sur có vẻ rất yêu thích nàng, ngày nào hần cũng tìm nàng chơi đùa vui vẻ với nàng, vì thế sau khi nghe được câu hỏi của Nam Cung Mị Ảnh thì nàng liền gật đầu.

-Mấy ngày nay muội rất thân với Trần Nguyên gia gia, ngày nào Trần Nguyên gia gia cũng cho muội kẹo rồi chơi đùa cùng muội đây.

Gia Cát Tư Uyển nói như vậy, Lâm Thanh Phong hai mắt liền phát sáng, hần liền giơ ngón cái với Nam Cung Mị Ảnh rồi âm thầm đắc ý.

-Có lão bà thông minh thật sự rất tốt a.

Gia Cát Tư Uyển vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, nàng vẫn ngờ ngác mà nhìn hai người.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái, hần bắt đầu đưa ánh mắt “tội nghiệp” của mình nhìn về Gia Cát Tư Uyển rồi giả vờ khóc lóc.

-Uyển nhi, khi nãy ta đã làm Trần Nguyên gia gia giận, muội có thể nói đỡ cho ta, đừng để Trần Nguyên gia gia tiếp tục giận ta sao?

Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che mặt, thật sự vẻ mặt hiện tại của Lâm Thanh Phong quá vô sỉ rồi, nàng cũng không thể nhìn nổi nữa.

Gia Cát Tư Uyển có chút xoắn xuýt, nàng cảm thấy biểu hiện của Lâm Thanh Phong có gì đó không đúng lắm, vì thế nàng vẫn chưa chấp nhận ngay mà

chần chờ suy nghĩ một lúc.

Nhưng cũng ngay lúc này Lâm Thanh Phong lại lên tiếng.

-Nếu muối giúp ta, thì ta sẽ mua kẹo cho muối.

Gia Cát Tư Uyển cũng ngay lập tức đưa hai ngón tay lên trả lời.

-Hai cây.

Lâm Thanh Phong cũng không thêm suy nghĩ gì thêm, hần liền đưa ngón tay cái.

-Đồng ý.

Cả hai người nhìn nhau một lúc rồi đồng thời cười lớn, nhìn hai con hàng này Nam Cung Mị Ảnh lấy tay che trán, hết lần này nàng quyết định phải kéo Gia Cát Tư Uyển tránh xa Lâm Thanh Phong, nếu cứ để hai người đi chung thì nàng sợ rằng Gia Cát Tư Uyển thật sự sẽ bị dạy hư.

Sau khi cả hai người nhìn nhau cười được một lúc, Gia Cát Tư Uyển liền chạy đi mất, một lúc sau nàng quay về, đồng thời dẫn theo Trần Nguyên Đại Sur, lúc này khuôn mặt Trần Nguyên Đại Sur rất vui vẻ, không còn giận hờn như lúc nãy nữa.

Trần Nguyên Đại Sur bước tới, hần rất vui vẻ mà nói với Lâm Thanh Phong.

-Tiểu tử, chuyện lúc nãy ta sẽ bỏ qua cho ngươi, bao giờ chúng ta chuẩn bị lên đường đây?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đồng thời tròn to mắt lên, Gia Cát Tư Uyển đã nói gì với hần? Nàng ấy chỉ cần đi một lúc thôi mà đã thuyết phục xong con hàng này rồi?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hần cũng không biết phải làm sao nữa, nhưng Trần Nguyên Đại Sur không còn giận dữ mà đã đồng ý cùng đi chung với bọn hần là tốt rồi.

.....Hết Chương 157....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Tranh giành đệ tử

Ngày hôm sau, bọn người Lâm Thanh Phong rốt cục cũng chuẩn bị xong tất cả để lên đường trở về Long Hạ thôn.

Dương Thất Lang cũng dẫn theo một số người là người nhà của huynh đệ bọn hần trở về, còn một số người thì không nguyện ý, vì thể tính toán ban đầu của Lâm Thanh Phong có chút dư thừa, nhưng như vậy cũng không sao, những căn nhà thừa có thể được dùng để cho những vị khách ngoại lai ở tạm, còn không thì có thể để cho những gia đình trong thôn có nhiều người chia ra ở.

Lâm Thanh Phong nhìn xem mọi người đã tập trung đông đủ thì hần mới gật đầu rồi nói.

-Bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau đi tới Long Hạ thôn, nhưng ta có một vài điều muốn nói trước cho mọi người nghe.

-Thứ nhất, ta xin lỗi vì đã giết đi người thân của các vị, ta không mong các vị sẽ tha lỗi cho ta, nhưng người dân ở Long Hạ thôn không liên quan tới chuyện này, các vị có hận thì cũng không nên hận bọn hần.

Lâm Thanh Phong nói lời này, bọn người Dương Thất Lang đều trầm mặc, một lúc sau Dương Thất Lang lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Không đâu Lâm tiên bối, ngài không có lỗi, ban đầu là do bọn ta đã làm sai, vì thế chúng ta phải nhận sự trừng phạt thích đáng, ngài không những tha lỗi cho bọn ta, lại còn xin dân làng chấp nhận bọn ta, chúng ta thật sự thiếu nợ ngài nhiều lắm, làm sao có thể oán hận ngài.

Bọn người Dương Thất Lang phía sau đều thở dài một hơi, rồi ai cũng ừ ừ gật đầu, bọn hần đã nghe Dương Thất Lang kể lại tất cả mọi chuyện rồi, vì thế ai cũng mang theo vẻ mặt buồn rầu, Lâm Thanh Phong nhìn bọn người Dương Thất Lang một lượt, rồi tiếp tục nói.

-Còn điều thứ hai mà ta muốn nói, Long Hạ thôn là một nơi rất yên bình, dân làng cũng rất lương thiện, vì thế ta muốn mọi người có thể vui vẻ mà hòa nhập sống chung với những dân làng ở đó được chứ?

Bọn người Dương Thất Lang đều gật đầu đồng ý, thật sự bọn hần đều sống khổ nhiều năm nên cũng quen chịu khổ rồi, nhưng sống ở Thổ Hoàng Thành quá khó khăn, vì thế bọn hần mới đồng ý đi tới Long Hạ thôn, khi đó cuộc sống mới có thể dễ dàng hơn một chút.

Nhìn bọn hắn gật đầu đồng ý, Lâm Thanh Phong lúc này lại nở nụ cười rồi tiếp tục nói.

-Mọi người cũng đừng bi quan như vậy, điều thứ ba mà ta muốn nói cho mọi người biết đó là một tin vui.

-Đêm qua ta đã bàn bạc với Nguyệt Thánh Dạ, hắn đã đồng ý cho phép con cái của người dân Long Hạ thôn, khi lớn lên sẽ được vào Thổ Hoàng Thành để học tập và làm việc, Nguyệt Thánh Dạ sẽ xây dựng riêng cho bọn hắn một nơi để ở, bọn hắn sẽ có thể vừa làm vừa tích góp tiền của rồi tự mình mua nhà, khi đó mọi người ai cũng có cơ hội để trở lại nơi này.

Tin vui này của Lâm Thanh Phong khiến tất cả bọn người Dương Thất Lang đều nhảy cẫng lên vui vẻ, bọn hắn lao động vất vả ở tầng đáy Thổ Hoàng Thành nhiều năm rồi, vì thế bọn hắn biết được độ khó khăn để kiếm một nơi ở trong Thổ Hoàng Thành là cực lớn.

Đa phần tiền mà bọn hắn kiếm được đều được dùng để trả tiền thuê nhà, hiện tại Lâm Thanh Phong có thể để Nguyệt Thánh Dạ xây cho bọn hắn một nơi ở riêng thì bọn hắn sẽ dễ dàng hơn trong việc tích góp tiền của rồi.

Thật ra Nguyệt Thánh Dạ cũng không tốt bụng như lời Lâm Thanh Phong vừa nói, để Nguyệt Thánh Dạ đồng ý điều kiện này thì Lâm Thanh Phong phải tự mình bỏ ra một số tiền đưa cho hắn.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không quan tâm, bởi vì số tiền mà hắn kiếm được khi thu gom tất cả tài sản của Điền gia nhiều lắm, bản thân hắn là tu sĩ vì thế hắn cũng không cần nhiều tiền bạc của người thường, hắn chỉ để lại một phần đủ để mua thức ăn dự trữ.

Phần còn lại thì dùng để yêu cầu Nguyệt Thánh Dạ xây một nơi ở để những người của Long Hạ thôn sinh sống sau này, đồng thời cũng để Nguyệt Thánh Dạ xây lên nhiều công trình dành riêng cho người của Long Hạ thôn tới đây buôn bán và làm việc.

Nhưng đây cũng là chuyện sau này, hiện tại đa phần thanh niên của Long Hạ thôn đều bị giết sạch cả rồi, vì thế đành phải chờ một thời gian rất lâu về sau thì bọn hắn mới có thể tới đây để học tập.

Nhìn trong mắt bọn hắn ai cũng tỏ vẻ vui mừng hơn hờ, Lâm Thanh Phong cũng mỉm cười rồi thở ra một hơi nhẹ nhõm, đây đã là tất cả những gì hắn có thể giúp được cho Long Hạ thôn rồi, về sau bọn hắn sẽ ra sao thì phải dựa vào chính bọn hắn thôi.

.....

Ngày hôm sau, bọn người Lâm Thanh Phong liền tới được khu rừng gần nơi ở của Cửu Diệp Bán Tiên, bởi vì bọn hắn đã chuẩn bị trước lương thực ở Thổ Hoàng Thành, vì thế bọn hắn cũng không cần ở lại đây nữa mà lập tức có thể lên đường về Long Hạ thôn.

Vì thế Lâm Thanh Phong liền để Dương Thất Lang đưa những người mới trở về Long Hạ thôn, còn Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh, Nghi Lâm, Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Tư Uyển và Trần Nguyên Đại Sư thì theo hắn đi tới chỗ của Cửu Diệp Bán Tiên.

Trần Nguyên Đại Sư có chút háo hức, hắn cũng Gia Cát Tư Uyển trên vai chạy phía trước rồi quay đầu lại lên tiếng.

-Tiểu tử, bọn người nhanh chân lên, ta thật sự không chờ được đây.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn vẫn không biết rằng Gia Cát Tư Uyển đã nói gì với Trần Nguyên Đại Sư khiến cho lão già này hiện tại cứ như trẻ con háo hức đi tìm món đồ chơi mới.

Thái độ háo hức hiện tại của Trần Nguyên Đại Sư liền khiến Lâm Thanh Phong cảm thấy không đúng lắm, hắn thở ra một hơi rồi hỏi.

-Thận ca, dù thế nào thì ngài cũng là Đại Thừa kì tôn giả được chứ? Thái độ của ngài cứ như một đứa con nít như vậy thật sự ổn sao?

Trần Nguyên Đại Sư trợn mắt lên nhìn hắn.

-Thái độ của ta như thế nào? Ta háo hức muốn đi gặp mặt đệ tử thì có gì sai sao? Đúng không Uyển nhi?

Gia Cát Tư Uyển ngồi trên vai Trần Nguyên Đại Sư cũng hí mắt cười.

-Đúng, đúng, không có gì sai.

Gia Cát Tư Uyển nói xong thì cả hai người cùng nhìn nhau rồi cười lớn, sau đó lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn chỉ còn cách bóp trán rồi im lặng, một lúc sau hắn thở ra một hơi rồi lầm bầm.

-Ta cảm giác rằng Gia Cát Tư Uyển cứ đi theo lão già Trần Nguyên này lâu ngày thì chắc chắn sẽ bị lão già này làm hỏng mắt.

Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười, nàng trợn mắt với Lâm Thanh Phong một cái.

-Vậy chàng tướng Uyển nhi đi theo chàng thì sẽ tốt hơn sao?

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, nhưng hiện tại nhìn hai người bọn hắn vui vẻ như vậy, Lâm Thanh Phong cũng không nỡ tách hai người bọn hắn ra.

Một lúc sau bọn hắn cũng đã tới hang động của Cửu Diệp Bán Tiên, Trần Nguyên Đại Sư quay đầu lại rồi hỏi.

-Tiểu tử, là hang động phía trước đúng không?

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi rồi gật đầu.

-Đúng rồi, là phía trước, đệ tử yêu quý của người đang ở trong đó.

Trần Nguyên Đại Sư cùng Gia Cát Tư Uyên cười híp mắt, hai bọn hắn nhanh chóng chạy vào động mà không chờ đợi bọn người Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, hắn cũng đành dẫn theo bọn người Nam Cung Mỹ Ảnh chạy vào động.

Bên trong động, Diệu Hương vẫn chưa tỉnh lại còn Cửu Diệp Bán Tiên vẫn đang cùng Long Vân Đại Sư vẫn đang ngồi đàm đạo, tu sĩ bình thường đàm đạo liên tục một tháng cũng không có vấn đề gì, tới cảnh giới của bọn hắn đã có thể ích cốc không cần ăn uống rồi, Lâm Thanh Phong mới rời đi hai ngày thôi, đối với bọn hắn chẳng qua còn chưa tới một cái chớp mắt.

Lúc này, Trần Nguyên Đại Sư mang theo Gia Cát Tư Uyên ngay lập tức xông vào, cắt đứt hai người bọn hắn đàm đạo, bọn hắn liền đứng dậy nhìn hai người.

Bởi vì Diệu Hương đang ngồi giữa hang động rất dễ thấy nên Trần Nguyên Đại Sư liếc mắt nhìn một chút rồi chỉ tay về Diệu Hương.

-Uyển nhi, kia có phải là tỷ tỷ của người?

Gia Cát Tư Uyên mới vừa đi qua một con đường không ánh sáng, vì thế nàng cần đợi một chút để có thể thích nghi với ánh sáng trong động, sau đó lại nhìn về hướng chỉ tay của Trần Nguyên Đại Sư, nàng liền nở nụ cười gật đầu.

-Đúng rồi, đó là tỷ tỷ, Thận gia gia, chúng ta nhanh tới đó.

Trần Nguyên Đại Sư gật đầu một cái rồi cũng nhanh chóng mang Gia Cát Tư Uyên chạy tới chỗ Diệu Hương, cả hai đều bỏ qua Long Vân Đại Sư cùng Cửu Diệp Bán Tiên, không để ý gì tới hai người bọn hắn.

Cửu Diệp Bán Tiên cau mày, bởi vì đây là động phủ của hắn, mặc dù biết rõ hai người là do Lâm Thanh Phong dẫn đến nhưng hai người lại xông vào đây mà không chào hỏi hắn nên hắn có chút khó chịu, hắn ho nhẹ một cái.

-Hai người các người, xông vào động phủ của người khác mà không chào hỏi gì, hình như không phải phép lắm đâu.

Cửu Diệp Bán Tiên tuy rằng đã được học ngôn ngữ hiện tại, nhưng lúc này hắn lại theo thói quen sử dụng thượng cổ ngôn ngữ, vì thế mà Trần Nguyên Đại Sư cùng Gia Cát Tư Uyên hai người nghe không hiểu gì, hai người về mặt miệng bức nhìn nhau, một lúc sau Gia Cát Tư Uyên mới hỏi.

-Thận gia gia, ông lão ấy đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu?

Trần Nguyên Đại Sư gật đầu, lúc trước Lâm Thanh Phong đã từng nói rằng đây là động phủ của một vị Bán Tiên từ thời thượng cổ hiện tại vị Bán Tiên ấy vẫn còn thần hồn tồn tại.

Trần Nguyên Đại Sư liền đoán được vị trước mắt này là vị Bán Tiên trong lời nói của Lâm Thanh Phong, bởi vì khi này quá háo hức nên hắn liền quên mất, hắn có chút áy náy cúi đầu.

-Thật xin lỗi tiền bối, là bọn ta không đúng, nhưng không biết tiền bối có thể sử dụng ngôn ngữ hiện tại được không? Bọn ta không hiểu ngài đang nói cái gì.

.....Hết chương 158.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Tranh giành đệ tử (2)

Cửu Diệp Bán Tiên cũng có chút xấu hổ, hắn đã biết hiện tại thượng cổ ngôn ngữ cũng rất ít người biết sử dụng nhưng khi này bởi vì quen thuộc nên hắn lại lấy ra sử dụng, cũng chẳng trách sao cả hai người nghe xong đều miệng bức như vậy, để giấu đi sự xấu hổ của mình hắn ho nhẹ một cái rồi sử dụng ngôn ngữ hiện tại để nói chuyện.

-Được rồi, cũng đừng để ý việc đó, hiện tại hai người các người cứ lại đây, đừng ảnh hưởng tới đệ tử của ta, nàng đang còn phải nhận truyền thừa.

Trần Nguyên Đại Sur lúc này lại trợn mắt lên, hất chỉ tay về phía Diệu Hương rồi hỏi lại.

-Tiền bối, người vừa nói nàng là đệ tử của người?

Cửu Diệp Bán Tiên gật đầu một cái coi như trả lời, vẻ mặt của Trần Nguyên Đại Sur có chút xoắn xuýt, hất hít vào một hơi để lấy can đảm.

-Tiền bối, ta biết rằng ta nói những lời này là không đúng, nhưng không biết ngài có thể nhường nàng ấy cho ta được không? Ta muốn dạy nàng ấy học luyện đan chỉ đạo.

.....

Cả hang động ngay lập tức lâm vào tĩnh mịch, Cửu Diệp Bán Tiên có chút mộng bức, con hàng này điên rồi sao? Xông loạn vào động phủ của hắn thì thôi đi, còn lúc này vừa mới gặp mặt lại muốn cướp luôn đệ tử của hắn?

Khuôn mặt Cửu Diệp Bán Tiên đen như đáy nồi, hắn thật sự cảm thấy có chút tức giận rồi, Long Vân Đại Sur nuốt vào một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy tình cảnh ở nơi đây có chút không ổn, vì thế liền chạy ra đứng giữa hai người để hòa giải.

-Từ từ, từ từ, mọi chuyện đều từ từ nói, đừng động đao động thương mà.

Trần Nguyên Đại Sur cùng Cửu Diệp Bán Tiên đều im lặng, cả hai đều mở hai mắt nhìn chăm chăm vào nhau, mặc dù cả hai im lặng, nhưng ai cũng cảm nhận được hiện trường trở nên rất căng thẳng, ngay cả Gia Cát Tư Uyên cũng sợ hãi, hai mắt nàng lưng tròn rồi bắt đầu khóc thút thít.

Lúc này bọn người Lâm Thanh Phong mới tới đây, Gia Cát Tư Uyên ngay lập tức chạy tới ôm lấy chân hắn tiếp tục khóc, nhìn hiện trường im lặng căng thẳng Lâm Thanh Phong nhủm mày.

-Đã xảy ra chuyện gì? Các người đang muốn làm cái gì?

Long Vân Đại Sur mang theo vẻ mặt hoảng loạn, hất hít vào một hơi rồi từ từ giải thích.

-Lâm tiểu huynh đệ, người mau ngăn hai bọn hắn lại, không hiểu tại sao sư phụ đột nhiên xông vào đây rồi nói Cửu Diệp tiền bối nhường đệ tử, vì vậy hai bọn hắn mới trở nên như vậy.

Lâm Thanh Phong nhíu mày gật đầu, hắn có chút tức giận, hiện tại hắn cũng hiểu được tại sao Trần Nguyên Đại Sur lại hăng hái đi chung với bọn hắn như vậy, vì thế hắn liền lên tiếng.

-Trần Nguyên Đại Sur, người đừng tay cho ta, ngay từ đầu ta đã không đồng ý hứa rằng sẽ tìm đệ tử cho người, vì sao người lại muốn đi đoạt đệ tử của người khác?

-Thân là một Đại Thừa kì tôn giả, người không cảm thấy mất mặt sao?

Trần Nguyên Đại Sur lúc này mới thôi không đối mặt với Cửu Diệp Bán Tiên, hắn hừ lạnh một cái.

-Tiểu tử, người không nên xen vào chuyện này, mặc dù ta biết rõ là ta sai, nhưng vị đệ tử này ta nhất quyết phải kiếm cho bằng được.

Lâm Thanh Phong hai hàng lông mày cau lại thật chặt, hắn không hiểu tại sao Trần Nguyên Đại Sur cứ chấp nhất mãi như vậy.

-Trần Nguyên Đại Sur, có chuyện gì thì cứ nói ra rồi chúng ta sẽ ngồi lại từ từ giải quyết, nếu người cứ hành động như vậy thì đừng trách bọn ta không nể tình.

Nhìn Gia Cát Tư Uyên hai mắt lưng tròn vẻ mặt lại mang theo vẻ sợ sệt, Trần Nguyên Đại Sur liền mềm lòng, hắn thở dài một hơi rồi lắc đầu.

-Thật sự ta cũng không muốn đâu, nhưng thật sự rằng ta không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Bọn người Lâm Thanh Phong có chút tò mò, ngay cả Cửu Diệp Bán Tiên cùng Long Vân Đại Sur đều có chút hiếu kì mà chờ đợi Trần Nguyên Đại Sur nói tiếp, Trần Nguyên Đại Sur hít vào một hơi rồi mới bắt đầu.

-Chuyện này kể ra...

Lâm Thanh Phong vừa nghe tới đây, khuôn mặt của hắn liền trở nên đặc sắc, theo như những câu này thì Trần Nguyên Đại Sur lại bắt đầu kể chuyện xưa, mà từ trước tới nay mỗi lần nghe kể “chuyện xưa” là mỗi lần hắn phải công nôi.

Khuôn mặt của Lâm Thanh Phong biến đổi, Long Vân Đại Sur liền để ý bởi vì lần trước hắn muốn kể chuyện xưa thì Lâm Thanh Phong ngay lập tức liền muốn trở mặt, hiện tại hắn đang đứng giữa hai người nếu Lâm Thanh Phong ra tay thì Trần Nguyên Đại Sur cùng Cửu Diệp Bán Tiên thì chắc sẽ không có chuyện gì, nhưng hắn thì không chắc được.

Vì bảo vệ mạng nhỏ của mình, Long Vân Đại Sur nhanh chóng cắt đứt lời nói của Trần Nguyên Đại Sur.

-Đừng, đừng, sư phụ, ta van ngài đừng kể chuyện xưa, nếu ngài mà kể thì ta sẽ chết mất.

Ngoại trừ Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh ra thì tất cả mọi người đều tròn mắt lên ngay cả Lâm Thanh Phong cũng có chút tò mò nhìn Long Vân Đại Sư, dưới cái nhìn của mọi người, Long Vân Đại Sư nuốt vào một ngụm nước bọt, hần cười khổ.

-Đừng kể chuyện xưa nữa sư phụ, người cứ nói thẳng lý do là được rồi, kể chuyện xưa rất tốn thời gian.

Trần Nguyên Đại Sư tròn mắt lên, hần hừ một tiếng.

-Thật không có phép tắc, mau tránh sang một bên cho ta.

Long Vân Đại Sư chỉ chờ đợi bấy nhiêu, hần cúi đầu: “Dạ, dạ, đệ tử sai rồi, đệ tử đi ngay” sau đó hần cười hắc hắc rồi ngay lập tức chạy về sau lưng của Lâm Thanh Phong, nếu Lâm Thanh Phong có ra tay thì ít nhất đứng sau lưng hần sẽ không bị liên lụy nhiều.

Nhìn biểu hiện của con hàng này thì Lâm Thanh Phong liền hiểu được chuyện gì, con hàng này sợ hần sẽ ra tay với Trần Nguyên Đại Sư nên kiếm có để bỏ chạy, nhưng trải qua chuyện lần trước thì Lâm Thanh Phong đã hiểu được rồi, nếu có chuyện hần phải làm thì cho dù không nghe “chuyện xưa” thì kết quả cuối cùng hần cũng phải làm thôi.

Vì thế mà Lâm Thanh Phong cũng không còn nhiều ác cảm với hai từ “chuyện xưa” nữa, hần đen mặt lại là do thói quen mà thôi, chứ cũng không có ý gì khác.

Nam Cung Mị Ảnh cũng liền hiểu được, nằng che miệng cười rồi nói nhỏ với Lâm Thanh Phong.

-Coi bộ lần trước chàng đã lưu lại cho Long Vân Đại Sư ấn tượng rất mạnh a.

Lâm Thanh Phong có chút dở khóc dở cười, hần lắc đầu một cái rồi cũng không nói gì thêm.

Trần Nguyên Đại Sư không hiểu chuyện gì, nhưng biểu hiện của Long Vân làm cho hần cảm thấy mất mặt, hần lại hừ một cái.

-Lúc trở về, người ngồi chếp lại cho ta một vạn lần môn quy rồi đem tới trước mặt ta, cứ một ngày không đem tới thì số lượng lại tăng thêm gấp đôi.

Long Vân Đại Sư khuôn mặt cứng đờ, đây là đang đùa với hần sao? Môn quy của bọn hần có mười điều, nhưng lại bắt hần lại chếp một vạn lần trong một ngày? Khuôn mặt của hần có chút khổ sở, hần chấp tay cúi đầu.

-Sư phụ...

Nhưng đáp lại hần chỉ có một câu nói lạnh như băng của Trần Nguyên Đại Sư.

-Hai vạn lần.

Long Vân Đại Sư cũng không nhiều lời, hần nhanh chóng cúi đầu chấp tay rồi lên tiếng.

-Được rồi sư phụ, một vạn lần, ngay khi về tới nơi ta sẽ chếp.

Lệnh Hồ Xung khuôn mặt có chút đặc sắc, đầu não hần ngay lập tức vận chuyển, hần liền nói nhỏ với Nhậm Doanh Doanh cùng Nghi Lâm.

-Nếu về tới nơi lúc trời tối thì đặc sắc, liền từ một vạn lên hai vạn.

Nghi Lâm cùng Nhậm Doanh Doanh đều che miệng cười, cả hiện trường đều im lặng khuôn mặt ai cũng trở nên đặc sắc, mặc dù Lệnh Hồ Xung nói nhỏ, nhưng ở đây ngoại trừ Gia Cát Tư Uyển ra thì mọi người ai cũng là tu sĩ, vì thế ai cũng nghe rõ ràng.

Long Vân Đại Sư khổ không thể tả, hần cũng cảm thấy chuyện này rất có thể xảy ra, vì thế hần ngay lập tức chạy sang một bên rồi ngồi xuống lấy ra giấy bút và bắt đầu chếp.

Nhìn biểu hiện của Long Vân Đại Sư, ai cũng lắc đầu im lặng, Trần Nguyên Đại Sư khuôn mặt đen lại, hần thề chưa bao giờ hần cảm thấy mất mặt như thế này, nhưng hần cũng không tiếp tục để ý tới Long Vân Đại Sư mà tiếp tục nói.

-Chuyện này có lẽ các người ai cũng biết rồi, thời thượng cổ đã xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa, trận chiến đó đã để lại hậu quả là Độ Nhất Hung Địa kéo dài cho tới hiện tại.

Cửu Diệp Bán Tiên cùng Lâm Thanh Phong đồng thời gật đầu, bọn hần đã biết rõ chuyện này từ trước vì thế cũng không có gì ngạc nhiên, còn mọi người còn lại thì ai cũng có chút hứng thú, nhưng bọn hần đều không lên tiếng mà tiếp tục chờ Trần Nguyên Đại Sư tiếp tục nói.

-Sau trận khi trận đại chiến đó diễn ra, thì không biết Đại Lục đã xảy ra chuyện gì, nhưng về sau tu sĩ muốn đại tới Độ Kiếp kì hay còn gọi là Bán Tiên thì chỉ còn cách mạo hiểm tiến vào Độ Nhất Hung Địa để tiến cấp.

-Nhưng mọi chuyện đều bắt đầu ở đây, hàng chục vạn năm qua tất cả tu sĩ vào đó để độ kiếp, tất cả đều chỉ có đi mà không có về, vì thế từ đó cả Đại Lục đều không xuất hiện qua Độ Kiếp kì cường giả nữa.

Chương 160: Lại công nôi?

Trần Nguyên Đại Sur thở ra một hơi buồn bã.

- Cũng vì chuyện này, mà một trăm năm trước, tất cả Đại Thừa kì hiện tại của Đại Lục đã ngồi lại bàn tính với nhau, chúng ta sẽ đồng thời tiến vào đó để tìm hiểu nguyên do.

- Ta thân là một Luyện Đan Sur, đồng thời hiện tại đã đạt tới Đại Thừa Viên Mãn, vì thế ta cũng được muốn đi theo.

Lâm Thanh Phong nhíu mày trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại.

- Như vậy, chẳng phải rất bình thường sao? Tại sao ngươi lại gấp rút đi tìm đệ tử? Chẳng lẽ ngươi lại sợ rằng các ngươi sẽ thất bại sao?

Trần Nguyên Đại Sur gật đầu, ánh mắt của hắn có chút mệt mỏi.

- Ngươi có từng nghe tới Thiên Cơ Tử sao?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai mắt nhìn nhau rồi đồng thời gật đầu với Trần Nguyên Đại Sur, Cửu Diệu Bán Tiên có chút ngạc nhiên.

- Ô, Thiên Cơ Tử vẫn còn được kế thừa sao? Lúc trước nhờ hắn mà ta mới có thể sống cho tới bây giờ, về sau gặp lại truyền nhân của hắn thì ta nhất định phải hậu tạ a.

Trần Nguyên Đại Sur tiếp tục nói.

- Sau khi chúng ta bàn tính xong chuyện này thì Thiên Cơ Tử xuất hiện, vì thế mà chúng ta đã nhờ hắn bói một quẻ.

- Thiên Cơ Tử cũng không từ chối, hắn liền bói cho chúng ta một quẻ.

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi, bọn hắn ai cũng tò mò đều muốn biết quẻ bói của Thiên Cơ Tử như thế nào, nhưng chỉ riêng một mình Lâm Thanh Phong thì khác, hắn cảm thấy trái tim muốn nhảy lên cổ họng rồi.

Trần Nguyên Đại Sur cũng không để mọi người đợi lâu, hắn liền tiếp tục nói.

- Theo lời Thiên Cơ Tử đã nói, nếu chúng ta đi vào đó, mười phần có đi mà không có về, nhưng nếu chúng ta đợi thêm một trăm năm, khi đó sẽ có một vị Bán Tiên cùng một vị tu luyện công pháp cổ xưa cao quý nhất nhân tộc xuất hiện, nếu có hai người bọn hắn cùng đi với chúng ta thì cơ hội thành công của chúng ta liền tăng thêm một phần.

“Con mẹ nó” đây là câu nói mà Lâm Thanh Phong đang thầm la ó trong lòng không biết bao nhiêu lần, Nhân Hoàng Thánh Kinh có cao quý hay không? Có cổ xưa hay không? Hỏi thừa, Nhân Hoàng Thánh Kinh theo lời kẻ của Cửu Diệu Bán Tiên thì đây là công pháp đầu tiên của nhân tộc, so độ cổ xưa thì nó đứng thứ nhất, Nhân Hoàng phải nhờ nó mới có thể dẫn dắt nhân tộc đánh ra một khoảng trời.

Hiện tại nói tới công pháp cổ xưa cao quý nhất thì chẳng phải nói tới Nhân Hoàng Thánh Kinh sao? Người tu luyện nó hiện tại chẳng phải là Lâm Thanh Phong sao? Còn muốn nói thêm một vị Bán Tiên, không phải là đang nói lão già sống dở chết dở Cửu Diệu trước mặt sao?

Nói tóm lại, sau khi Lâm Thanh Phong nghe câu chuyện xưa này thì chẳng phải cái nôi này lại đập lên đầu hắn sao? Lâm Thanh Phong trong lòng đang hò hét.

- Ta chỉ là một tên Trúc Cơ tiểu tu sĩ thôi, các ngài là Đại Thừa kì, các ngài là đại gia, là tôn giả, tại sao các ngài lúc nào cũng bắt ta công nôi đây?

Khuôn mặt Lâm Thanh Phong biến đổi liên tục, nhưng không có ai để ý tới sắc mặt của hắn, Cửu Diệu Bán Tiên gật đầu, hắn thở ra một hơi.

- Như vậy, ngươi mong rằng trong khoảng thời gian tìm kiếm người còn lại, thì ngươi phải truyền lại chân truyền cho đệ tử?

Trần Nguyên Đại Sur liền gật đầu.

- Đúng vậy, ngay khi nghe tin các ngươi tìm được Cửu Diệu Bán Tiên, ta mới gấp rút đi tìm đệ tử, ta mong rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này ta có thể truyền thụ lại chân truyền.

- Còn như Long Vân tiểu tử này, ta nhìn ra được hắn không thể nào lĩnh hội toàn bộ chân truyền của ta, hắn chỉ có thể lĩnh hội một chút da lông mà thôi.

Long Vân Đại Sư vẫn ngồi một bên cầm cùi viết một vạn lần môn quy đồng thời cũng nghe hết câu chuyện của sư phụ, lúc này tay hắn nắm chặt thân bút, nước mắt cũng chảy ra, hắn hận chính bản thân hắn quá ngu dốt, vì thế hắn không thể lĩnh hội toàn bộ chân truyền của sư phụ, phải bắt sư phụ phải gấp rút đi tìm đệ tử như vậy.

Lệnh Hồ Xung nhú mồm một cái.

-Ngươi đã biết rõ chuyện như vậy, tại sao trước đó ngươi không đi tìm đệ tử? Mà phải đợi tới lúc này mới bắt đầu gấp rút đi tìm đây?

Trần Nguyên Đại Sư lắc đầu.

-Một trăm năm qua, ta đã để Long Vân đi tìm đệ tử khắp nơi, nhưng tất cả những tên mà hắn tìm về đều không được, một tháng trước bởi vì Âm Dương hai vị tôn giả nhờ ta luyện đan cho đệ tử khi đó bọn hắn mới cho ta biết về tiểu tử Lâm Thanh Phong.

-Ta ôm một tia hy vọng dò xét tìm kiếm Phong tiểu tử khắp nơi nhưng vẫn không tìm được, nhưng lúc đó lại có một hiện tượng lạ, ở gần Thổ Hoàng Thành lại có một trận nổ lớn, mặc dù không phải là chuyện gì lớn, nhưng ta ôm tia hy vọng liền cử Long Vân tới đây, thật không ngờ lại gặp được hắn thật.

-Đồng thời còn nghe được tin tức về Cửu Diệp Bán Tiên, thế nên ta mới gấp rút chạy tới đây, một phần để nhờ Phong tiểu tử tìm đệ tử, phần còn lại là để mời Cửu Diệp Bán Tiên tham gia cùng chúng ta.

Lệnh Hồ Xung lúc này mới gật đầu, thật sự cũng không thể trách Trần Nguyên Đại Sư, hắn đã cố gắng hết sức rồi.

Cửu Diệp Bán Tiên thở ra một hơi, hắn quay đầu lại nhìn Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Tiểu tử, hiện tại ngươi muốn làm gì tiếp theo đây? Chuyện này ngươi cũng có phần a.

Lâm Thanh Phong trợn mắt lên, hắn hừ một cái.

-Còn tính sao? Dĩ nhiên là ta từ chối.

Hai người nói chuyện khiến tất cả mọi người còn lại đều trợn mắt lên, bọn hắn ai cũng không hiểu tại sao Lâm Thanh Phong lại nói như vậy, Nam Cung Mị Ảnh cau mày lên tiếng.

-Phu quân, tại sao ngươi lại ngay lập tức từ chối đây? Mặc dù đúng là rất khó tìm được đệ tử cho Trần Nguyên Đại Sư, nhưng ít ra ngươi cũng không nên từ chối thẳng như vậy a?

Bốn người Lệnh Hồ Xung đều gật đầu, Gia Cát Tư Uyển cũng có chút khó hiểu mà nhìn Lâm Thanh Phong, mặc dù nàng chỉ là người thường, nhưng nàng cũng hiểu được câu nói này của Lâm Thanh Phong có chút không đúng.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hắn cùng Cửu Diệp Bán Tiên muốn nói cũng không phải chuyện này, Cửu Diệp Bán Tiên ho nhẹ một cái.

-Các ngươi hiểu sai rồi, ta là đang hỏi hắn có muốn tham gia tiến vào Tiên Nhân Chiến Trường hay không? Bọn ta không nói tới việc tìm đệ tử cho tên Trần Nguyên.

Tất cả mọi người đều giật mình, Trần Nguyên Đại Sư cau mày lại.

-Tại sao tiền bối lại hỏi hắn có muốn tham gia hay không? Hắn chỉ là một tên Trúc Cơ tiểu bối mà thôi.

Ngay lúc này Cửu Diệp Bán Tiên lại nói ngay.

-Nhưng hắn tu luyện đó là Nhân Hoàng Thánh Kinh, nó là môn công pháp cổ xưa nhất, cao quý nhất trên đại lục này, nếu đem công pháp khác so sánh với nó thì đó chính là một sự khinh nhờn.

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng xoay mặt đi, tất cả mọi người ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cũng tròn mắt ra không thể tin được mà nhìn hắn.

Dưới cái nhìn của mọi người, Lâm Thanh Phong có chút không chịu nổi, hắn nhanh chóng la lên.

-Ta dù gì cũng chỉ là một tên tiểu tử Trúc Cơ kì được chứ? Ta còn phải bảo vệ mạng nhỏ đây, các ngươi một tên Bán Tiên cùng một đám Đại Thừa kì kéo một tên Trúc Cơ đi vào Đệ Nhất Hung Địa, bộ vui lắm sao?

Trần Nguyên Đại Sư tròn mắt một lúc, thì hắn liền chạy tới nắm lấy cánh tay của Lâm Thanh Phong.

-Phong tiểu tử, ngươi thật sự như lời Cửu Diệp tiền bối đã nói sao? Ngươi phải giúp đỡ chúng ta a, ngươi muốn gì chúng ta cũng sẽ cố gắng giúp ngươi.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, nhưng hắn vẫn quay mặt đi mà không để ý tới Trần Nguyên Đại Sư.

Ngay lúc này Cửu Diệp Bán Tiên lại lên tiếng.

-Tiểu tử, ta nghĩ rằng ngươi nên chấp nhận đi, một phần là vì bọn hán, nhưng quan trọng nhất là cũng vì chính ngươi.

Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên mà nhìn Cửu Diệp Bán Tiên, hán không biết vì sao Cửu Diệp Bán Tiên lại nói như vậy đây?

Cửu Diệp Bán Tiên mỉm cười.

-Theo như trong sách mà ta đã đọc thì mặc dù Nhân Hoàng Thánh Kinh giúp ngươi tu luyện cực nhanh chóng, đồng thời không gặp bình cảnh.

-Nhưng người tu luyện Nhân Hoàng Thánh Kinh nhất định phải tích đủ công đức thì mới có thể đột phá lên cảnh giới tiếp theo, nhưng càng về sau thì công đức phải càng nhiều, lượng công đức mà ngươi giúp đỡ người khác nhận được cũng khác nhau, ngươi giúp đỡ tu sĩ thì sẽ thu được công đức nhiều hơn người bình thường.

-Giả sử ngươi giúp đỡ một người bình thường thì được một điểm công đức, nhưng nếu ngươi giúp một tên Luyện Khí tu sĩ thì ngươi sẽ thu được gấp trăm lần.

-Còn bọn hán đều là Đại Thừa kì tu sĩ, nếu ngươi giúp đỡ bọn hán, thì ngươi sẽ thu được công đức gấp vạn lần cũng có thể.

Lâm Thanh Phong trầm mặc, nếu đúng như lời của Cửu Diệp Bán Tiên đã nói, thì cái nòi này hán nhất định phải công rồi, nhưng hán chỉ là một tên Trúc Cơ kì mà thôi, cái nòi này thật sự quá lớn đối với hán a, còn chưa kể rằng có tới chín phần là thất bại nữa, hán tham dự hành động lần này thì chỉ có chết mà thôi.

.....Hết Chương 160....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Tự làm bậy, không thể sống

Lâm Thanh Phong trầm mặc, tất cả mọi người có mặt trong hang động cũng im lặng, bọn hán biết đây là chuyện riêng của Lâm Thanh Phong, dù là bọn người Lệnh Hồ Xung thì cũng cảm giác mơ hồ được khoảng cách biệt về thực lực giữa bọn hán cùng Trần Nguyên Đại Sư.

Ngay cả Trần Nguyên Đại Sư cũng phải chết thì bọn hán phải suy nghĩ cho thật kỹ, nếu bọn hán là Lâm Thanh Phong thì bọn hán phải quyết định như thế nào, vì thế không ai lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Lâm Thanh Phong, còn chưa kể Lâm Thanh Phong còn có hai người vợ đây.

Lâm Thanh Phong trầm mặc một lúc, hán thở dài một hơi rồi hỏi.

-Nếu hiện tại ta đồng ý, thì các ngươi khi nào sẽ bắt đầu?

Trần Nguyên Đại Sư trầm ngâm một lúc.

-Khoảng chừng một tới hai năm, những người khác ai cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, chỉ còn đợi hai người xuất hiện mà thôi.

Lâm Thanh Phong lại nhìn sang Cửu Diệp Bán Tiên.

-Trong khoảng thời gian này, ngươi có thể khôi phục hoàn toàn hay không?

Cửu Diệp Bán Tiên mỉm cười, hán rất ưa thích suy nghĩ chừng chạc của Lâm Thanh Phong, nếu Lâm Thanh Phong lập tức đồng ý thì hán sẽ từ chối ngay lập tức, tình trạng của hán bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi tĩnh dưỡng trong Dưỡng Hồn Châu mà thôi, đối phó với Luyện Hư kì còn được nếu gặp Hợp Thể kì thì hán chỉ có thể chịu chết.

Cửu Diệp Bán Tiên lắc đầu.

-Một, hai năm thì không thể nào, thần hồn của ta tổn hại rất nhiều, cho dù là lúc trước thì ta cũng phải tốn ít nhất mười năm, còn hiện tại chỉ nhờ vào Dưỡng Hồn Châu thì ta cần ít nhất một trăm năm.

Trần Nguyên Đại Sư lập tức trầm mặc, hán thật sự đã vì quá vui mừng mà quên mất hiện tại Cửu Diệp Bán Tiên còn chưa khôi phục, nếu bọn hán thật sự kéo nhau đi vào Tiên Nhân Chiến Trường thì bọn hán cũng là đi chịu chết.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi nhẹ nhõm, nếu là như vậy thì còn có thể kéo dài thêm một chút thời gian để hán có thể tăng thêm một chút thực lực, hán cũng không muốn bởi vì chính hán quá yếu mà dẫn thân đi chịu chết.

Trần Nguyên Đại Sư suy nghĩ một chút rồi thở ra một hơi, sau đó hán vui vẻ vỗ ngực.

-Không sao, chuyện chữa trị cho Cửu Diệp tiền bối cứ giao cho ta, ta sẽ tìm kiếm những tài liệu chuyên dùng để chữa trị thần hồn để giúp Cửu Diệp tiền bối nhanh chóng khôi phục.

-Nhưng trong khoảng thời gian này, Phong tiểu tử, ngươi phải giúp ta tìm đệ tử.

Lâm Thanh Phong hai mắt tròn trắng, con hàng này vẫn còn muốn tìm đệ tử? Một trăm năm ngươi mò hết đại lục còn tìm không ra, hiện tại ngươi lại muốn ta tìm đệ tử? Ta đi đâu mà tìm cho ngươi? Lâm Thanh Phong hiện tại thật muốn chửi bậy.

Trần Nguyên Đại Sur cũng không hiểu được suy nghĩ hiện tại của Lâm Thanh Phong, hắn thấy Lâm Thanh Phong cứ im lặng thì liền cho rằng Lâm Thanh Phong đã đồng ý rồi, vì thế trăm trắng hắn rất vui vẻ, lại nhìn sang một bên Long Vân vẫn đang ngồi cắn răn viết môn quy, Trần Nguyên Đại Sur liền nói.

-Long Vân, không cần viết nữa, ta không phạt ngươi nữa.

Long Vân mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng hắn đã được tha thì hắn cũng liền vui vẻ, hắn đứng lên rồi cắt hết toàn bộ giấy bút vào nhẵn trư vật, nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại nói.

-Chuyện tìm đệ tử cho ngươi, ta sẽ không hứa được, ngươi tìm một trăm năm còn không ra, thì ngươi bảo ta đi đâu mà tìm?

Trần Nguyên Đại Sur sắc mặt cứng đờ, đúng như lời Lâm Thanh Phong đã nói, hắn đã lùng sục hơn một trăm năm còn tìm không ra thì bảo Lâm Thanh Phong phải đi đâu mà tìm đây?

Ngay lúc này Long Vân sau khi thu dọn xong, thì hắn vui vẻ chạy tới kể bên Trần Nguyên Đại Sur, hắn vì quá vui vẻ mà không để ý tới khuôn mặt của sư phụ mình.

-Sư phụ, mọi người đang nói chuyện gì vui vẻ như vậy?

Lâm Thanh Phong tròn hai mắt lên, con hàng Long Vân này hai mắt có phải bị mù hay không? Trần Nguyên Đại Sur sắc mặt gần đen như đáy nồi, như vậy mà còn hỏi nói chuyện gì vui vẻ? Lâm Thanh Phong chỉ còn cách thở dài lẩm bầm.

-Tự làm bậy, không thể sống.

Đúng như Lâm Thanh Phong suy nghĩ, Trần Nguyên Đại Sur đen mặt lại, hắn lạnh lùng lên tiếng.

-Quay về viết cho ta hai vạn lần.

Long Vân khuôn mặt cứng đờ, đây là đang đùa hắn sao? Chẳng phải vừa mới được tha sao? Sao bây giờ kết quả lại tăng lên hai vạn lần rồi? Tuy rằng Long Vân rất bất mãn, nhưng bởi vì đây là mệnh lệnh của Trần Nguyên, hắn cũng không dám cãi lời, hắn cắn răn quay về chỗ cũ tiếp tục lòi giấy bút ra viết.

Nhìn Long Vân khổ sở như vậy, ai cũng cảm thấy buồn cười, chỉ trách chính hắn thật sự rất xui xẻo thôi.

Buồn cười thì buồn cười, nhưng Lệnh Hồ Xung vẫn có chút băn khoăn trong lòng, Nhậm Doanh Doanh đã trúng Tam Thi Nảo Thần Đan từ nhỏ, những năm này đều phải dùng thuốc giải tạm thời để kéo dài thời gian, mặc dù hiện tại nàng đã trở thành tu sĩ, nhưng nàng vẫn chưa thể khỏi hoàn toàn.

Theo lời của Nam Cung Mị Ảnh đã nói thì nàng nhất định phải đạt tới Trúc Cơ tầng 1 khi đó cơ thể mới tổng xuất độc tố từ trong ra ngoài thì mới có cơ hội giải được Tam Thi Nảo Thần Đan.

Lệnh Hồ Xung hai mắt thâm tình nhìn Nhậm Doanh Doanh, một lúc sau hắn nhanh chóng quỳ xuống hướng về Trần Nguyên Đại Sur, Nhậm Doanh Doanh đứng một bên cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Lệnh Hồ Xung đã quỳ gối thì nàng thân là thể tử của hắn cũng nhanh chóng quỳ xuống theo hắn.

Lệnh Hồ Xung hai mắt kiên định, hắn hít sâu một hơi rồi vừa khấn đầu vừa nói.

-Trần Nguyên Đại Sur, xin ngài hãy cứu Doanh Doanh, dù ngài muốn ta làm gì ta cũng chấp nhận.

Trần Nguyên Đại Sur giật mình, hắn không hiểu vì sao mà Lệnh Hồ Xung lại làm như vậy, nhưng bọn người Lâm Thanh Phong lại hiểu, bởi vì Nhậm Doanh Doanh từ nhỏ đã trúng độc Tam Thi Nảo Thần Đan của Đông Phương Bất Bại.

Cho dù hiện tại nàng đã trở thành tu sĩ nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn khỏi hẳn, trở thành tu sĩ chỉ khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn một chút khi độc tính phát tác mà thôi, hàng năm nàng vẫn phải sử dụng thuốc giải độc đây.

Trần Nguyên Đại Sur tò mò, dù gì Lệnh Hồ Xung cũng là người của Lâm Thanh Phong, nếu Lệnh Hồ Xung có chuyện muốn nhờ thì nếu trong khả năng thì hắn sẽ không từ chối, nhưng hiện tại Lệnh Hồ Xung cứ quỳ như vậy thì không tốt lắm.

Trần Nguyên Đại Sur liền phát tay một cái thì ngay lập tức có một luồng gió xuất hiện đỡ lấy Lệnh Hồ Xung đang quỳ dưới đất đứng dậy, hắn thở ra một hơi rồi nở nụ cười.

-Đừng lo, Lệnh Hồ tiểu tử, mấy ngày nay ở cùng với các người, ta cảm giác các người cũng không tệ lắm, người cứ thử nói xem, nếu là chuyện ta có thể giúp thì ta sẽ giúp đỡ.

Nghe được lời này của Trần Nguyên Đại Sư, Lệnh Hồ Xung liền vui vẻ, hần nắm lấy cánh tay của Nhậm Doanh Doanh rồi dẫn nàng tới trước mặt Trần Nguyên Đại Sư rồi từ từ giải thích.

-Từ nhỏ trước khi tu luyện thì Doanh Doanh đã bị trúng một loại độc, được gọi là Tam Thi Nảo Thần Đan, để độc tính không phát tác thì hằng năm nàng vẫn phải sử dụng thuốc giải độc.

-Theo lời Mị Ảnh cô nương đã nói, thì khi đạt tới Trúc Cơ kì cảnh giới thì cơ thể bọn ta sẽ có một lần bài tiết tạp chất từ bên trong ra bên ngoài, nhưng hiện tại bọn ta chỉ mới đạt tới Luyện Khí tầng 4 mà thôi, với số thuốc giải ít ỏi còn lại, ta sợ rằng nàng sẽ không chịu đựng nổi.

Nghe xong lời giải thích của Lệnh Hồ Xung, Trần Nguyên Đại Sư có chút khinh thường với cái tên Tam Thi Nảo Thần Đan.

-Hừ, chỉ là một loại độc còn con lại dám mang chữ “Thần” trong tên? Thật không biết trời cao đất rộng là gì.

-Doanh Doanh tiểu nữ, người đừng chống cự, ta muốn nhìn thử xem loại độc nào lại dám mang theo chữ “Thần” trong tên gọi.

Trần Nguyên Đại Sư cũng không chần chờ, sau khi vừa dứt lời thì tinh thần lực của hắn liền tản ra thâm nhập vào khắp cơ thể của Nhậm Doanh Doanh, đồng thời cũng tiến vào cơ thể của Lệnh Hồ Xung.

Nhậm Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung thân thể khẽ run một cái, nhưng hai người nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, để mặc cho Trần Nguyên Đại Sư dò xét hết cơ thể của mình.

Một lúc sau Trần Nguyên Đại Sư cũng thu về tinh thần lực, hần hừ lạnh một tiếng.

-Chỉ là độc của ba con tiểu trùng mà cũng dám xưng “Thần Đan”? Nếu để ta biết được tên nào đặt ra cái tên này thì ta hứa chắc hẳn cũng không thể thấy mặt Diêm Vương nữa.

-Còn người nữa Lệnh Hồ tiểu tử, trong người người cùng Doanh Doanh tiểu nữ đều có vài luồng khí lạ khác, mặc dù bọn chúng rất yếu ớt, hiện tại chúng cũng không gây ảnh hưởng gì cho các người, nhưng về sau khi các người đột phá, nhẹ thì chúng sẽ khiến người mất hết tu vi, còn nặng thì sẽ bạo thể mà chết.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh hai mắt phát sáng, Trần Nguyên Đại Sư thật không hổ là Luyện Đan sư cấp 9, chỉ cần nhìn sơ một chút là đã phát hiện tất cả tai họa ngầm trong cơ thể bọn họ, cả hai người đều vui vẻ nhìn nhau rồi cúi đầu với Trần Nguyên Đại Sư.

-Xin Trần Nguyên Đại Sư giúp đỡ chúng ta.

Trần Nguyên Đại Sư gật đầu rồi lấy từ nhẫn trữ vật ra hai lọ đan dược, một lọ mang hai màu đen trắng, còn một lọ thì chỉ là một lọ thủy tinh bình thường, đưa tới trước mặt hai người.

-Ở đây ta có rất nhiều cách để chữa trị cho các người, nhưng đa phần các người đều không chịu được, nên ta đã lựa chọn ra hai loại thuốc để hai người lựa chọn.

....Hết Chương 161....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Xuân dược?

Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh, cùng bọn người Lâm Thanh Phong ở kế bên đều có chút tò mò, bọn hắn đều mang theo ánh mắt chờ đợi mà nhìn Trần Nguyên Đại Sư.

Trần Nguyên Đại Sư ho nhẹ một tiếng, rồi đưa lên lọ thủy tinh.

-Đây là Tẩy Tủy Đan, nó có thể giúp các người ngay lập tức tiến hành quá trình Tẩy Kinh Phạt Tủy, nhưng điểm yếu của nó là về sau các người cũng không thể Tẩy Kinh Phạt Tủy được nữa.

-Các người cũng đừng coi thường những lần Tẩy Kinh Phạt Tủy này, khi các người tu luyện đạt cảnh giới cao hơn, khi đó cơ thể các người sẽ được rèn luyện tới mức tốt nhất, tạp chất dư thừa trong cơ thể các người sẽ rất nhiều, ta khuyên các người cứ đợi tới khi đạt tới Luyện Khí Viên Mãn cùng Trúc Cơ tầng 1 rồi mới Tẩy Kinh Phạt Tủy.

-Bởi vì khi đó tạp chất trong cơ thể của các người mới được đẩy ra ngoài hoàn toàn.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đồng thời gật đầu, sau đó hai người lại nhìn về chiếc bình mang theo hai màu đen và trắng, hiện tại bọn hắn chỉ có một lựa chọn duy nhất thôi.

Lần này Trần Nguyên Đại Sur có chút lúng túng, hắn gãi đầu tỏ vẻ xoắn xuýt mà không chịu giải thích tác dụng của những viên đan dược trong chiếc bình này.

Lâm Thanh Phong cau mày rồi hỏi.

-Này, người có thể nhanh chóng giải thích được không? Dù gì cũng là một Đại Thừa kì tôn giả, tại sao lại cứ xoắn xuýt như đứa trẻ thế kia?

Trần Nguyên Đại Sur ho nhẹ một tiếng, sau đó hắn lại nghiêm túc nhìn về Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh.

-Sau khi ta giải thích tác dụng của loại đan dược này, ta muốn các người suy nghĩ cho thật kỹ được chứ? Không thể quyết định vội vàng, vì nó có thể ảnh hưởng tới tương lai của các người.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh có chút khó hiểu, nhưng hai người vẫn gật đầu rồi im lặng chờ đợi Trần Nguyên Đại Sur giải thích, Trần Nguyên Đại Sur thở ra một hơi.

-Đây là Âm Dương Song Tu Đan, các người có thể xem là một loại xuân dược.

.....

Cả hang động đều im lặng, chỉ có tiếng bút lông của Long Vân đang viết lên giấy, tất cả mọi người đứng một bên nghe xong lời nói của Trần Nguyên Đại Sur thì đều động lòng, Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, hắn dùng tay bóp trán một chút.

-Này lão già, không phải người vừa bảo là đan dược trị bệnh sao? Sao hiện tại lại là xuân dược ra rồi?

Trần Nguyên Đại Sur có chút xấu hổ, hắn ho nhẹ một cái rồi tiếp tục giải thích.

-Đúng vậy, nó là xuân dược, nhưng cũng chính là đan dược trị bệnh cho Lệnh Hồ tiểu tử cùng Doanh Doanh tiểu nữ.

-Đan dược này yêu cầu rất khắt khe, nhất định phải là hai người cực kì yêu thương nhau tới mức có thể hy sinh vì người kia mới sử dụng được.

-Nếu sau khi sử dụng rồi, chỉ cần trong số hai người có ai thay đổi tâm ý của chính mình, thì người đó sẽ “bùng” một phát... bạo thể mà chết.

Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Thanh Phong ngay lập tức giật mình, cả hai người bọn hắn đều đồng thời chảy mồ hôi đầy đầu, bọn hắn đều xác nhận rằng, cái bình đan dược này còn đáng sợ hơn “nhà tù của đàn ông” nữa.

Nhìn thái độ của Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Thanh Phong, Nhậm Doanh Doanh cùng Nam Cung Mị Ảnh đều đồng thời trợn trắng hai mắt, hai nàng đều dùng một tay nắm lấy lỗ tai bọn hắn rồi xoay mạnh.

Lâm Thanh Phong cùng Lệnh Hồ Xung khổ không thể tả, bọn hắn chỉ còn cách quỳ gối van xin.

-Đừng, đừng, đau quá... lão bà ta biết sai rồi.

-Đừng nha Doanh Doanh, đau quá... làm ơn tha cho ta.

Nghĩ Lâm cùng Gia Cát Tư Uyển có chút sợ hãi, cả hai người đều ôm nhau tránh sang một góc, sợ rằng Nam Cung Mị Ảnh cùng Nhậm Doanh Doanh sẽ giận lây, chỉ có Cửu Diệp Bán Tiên vẫn bình tĩnh lên tiếng.

-Tác dụng phụ của nó đã như vậy mà người còn lấy ra, thì chắc rằng công dụng chính của nó rất đáng được để ý a?

Lúc này Nhậm Doanh Doanh cùng Nam Cung Mị Ảnh mới buông tay, Lâm Thanh Phong cùng Lệnh Hồ Xung đều thoát nạn, bọn hắn dùng tay xoa lỗ tai rồi nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc nhìn Trần Nguyên Đại Sur.

Trần Nguyên Đại Sur gật đầu.

-Đương nhiên, công dụng chính của nó rất tốt, hai người trong lúc làm chuyện vợ chồng thì có thể tâm linh tương thông nhận được cảm ngộ của người kia, vì thế tu vi của cả hai sẽ tăng trưởng rất nhanh.

-Điểm chính ở đây, công dụng của chúng nó là vĩnh viễn không thể mất tác dụng, dù cho cảnh giới của hai người có xa tới cỡ nào, nó chỉ mất tác dụng khi một trong hai người chết đi.

Lâm Thanh Phong có chút oán hận, hắn hừ một tiếng rồi hỏi.

-Loại đan dược này, là do người cùng ai nghiên cứu ra? Ta không tin người có thể nhầm chán tới độ tự mình nghiên cứu ra loại đan dược quý quái này

đầu.

Trần Nguyên Đại Sur cũng không giấu diếm, hần liền thành thật trả lời.

-Bởi vì khi còn trẻ Dương tôn giả có chút ong bướm, vì thế vào một ngày đẹp trời Âm tôn giả đã lôi hần đến chỗ ta rồi ép buộc hần cùng luyện ra loại đan dược này, sau khi hai người phục dụng thì như người đã thấy rồi, Dương tôn giả cũng không dám rời khỏi Âm tôn giả nữa, hiệu quả rất tốt a.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, chẳng trách sao con hàng Dương tôn giả lúc nào cũng mang bộ mặt nghiêm trọng như vậy, một tên đàn ông sung sức thích trêu hoa ghẹo nguyệt, lại sớm bị giam cầm trong cái “nhà tù cao cấp” này chỉ cần sa ngã một chút là mất mạng thì ai mà không căng thẳng a?

Lâm Thanh Phong có chút khổ não, hần chỉ vào bình đan dược hai màu trên tay Trần Nguyên Đại Sur rồi hỏi.

-Cái loại đan dược này, người còn bao nhiêu?

Trần Nguyên Đại Sur gãi đầu một cái.

-Cách luyện chế ta đã nhớ rõ, vì thế chỉ cần có đủ tài liệu thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng hiện tại ở đây chỉ còn hai viên này thôi, lần trước cùng Âm Dương hai vị tôn giả luyện chế ra bốn viên hai Âm hai Dương.

-Âm Dương hai vị tôn giả đã dùng mỗi loại một viên rồi, ở đây chỉ còn lại hai viên thôi.

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi vỗ vai Trần Nguyên Đại Sur.

-Ta khuyên người, đừng nói cho người khác biết người có thể chế tạo loại đan dược này, khi đó cho dù người là Đại Thừa kì thì người vẫn chết không có chỗ chôn.

Trần Nguyên Đại Sur tròn to mắt nhìn Lâm Thanh Phong.

-Người coi ta là thằng ngu sao? Ta cũng không muốn làm công địch của tất cả đàn ông trong thiên hạ đâu.

Lâm Thanh Phong lúc này mới gật đầu, hần quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh chờ đợi hai người bọn họ quyết định.

Lệnh Hồ Xung cũng không có gì cần phải suy nghĩ, hần vui vẻ nắm tay Nhậm Doanh Doanh rồi mỉm cười với nàng.

Nhậm Doanh Doanh có chút xấu hổ, nhưng nàng cũng nắm chặt cánh tay của Lệnh Hồ Xung, sau đó cả hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về Trần Nguyên Đại Sur rồi đồng thanh.

-Xin Đại Sur cho thuốc.

Trần Nguyên Đại Sur cũng không nói gì nữa, hần cũng mỉm cười gật đầu rồi đưa bình thuốc cho hai người, đồng thời dặn dò.

-Lệnh Hồ tiểu tử uống viên trắng, Doanh Doanh tiểu nữ uống viên đen, đừng uống nhầm.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đều gật đầu, bọn hần cũng lấy ra hai viên đan dược rồi theo lời của Trần Nguyên Đại Sur uống vào.

Nhìn hai người bọn hần nuốt vào viên thuốc, Trần Nguyên Đại Sur mới gật đầu, sau đó hần liếc mắt nhìn Cửu Diệp Bán Tiên một cái.

Cửu Diệp Bán Tiên không nói gì mà chỉ phất tay một cái, một góc hang động nhanh chóng xuất hiện một căn phòng bằng đá, bên ngoài còn có vầng sáng lấp lóe bao phủ.

Hành động của hai người bọn hần khiến cho Lâm Thanh Phong có chút tò mò, hần liền hỏi.

-Hai người muốn làm gì?

Trần Nguyên Đại Sur chỉ tay về phía Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh, sau khi hai người uống thuốc thì ngay lập tức thuốc đã có tác dụng, khuôn mặt hai người đỏ lên và cả hai bắt đầu thở dốc, lúc này Trần Nguyên Đại Sur mới giải thích.

-Ta đã nói, hai viên thuốc đó là xuân dược, người nghĩ xem sau khi uống xuân dược thì người sẽ làm gì?

Lâm Thanh Phong lúc này mới hiểu được, hần liền quay sang Nam Cung Mị Ảnh rồi lên tiếng.

-Lão bà, nàng mau mang Nhậm cô nương vào đó, còn ta sẽ mang Lệnh Hồ huynh đệ.

Nam Cung Mị Ảnh cũng hiểu được rõ ràng, nàng không từ chối mà ngay lập tức ôm lấy Nhậm Doanh Doanh chạy như bay vào khu vực riêng biệt mà Cửu Diệp Bán Tiên đã lập ra, Lâm Thanh Phong cũng hành động nhanh không kém, sau khi đưa hai người vào đó thì bọn hần liền đi ra ngoài.

Cửu Diệp Bán Tiên lúc này mới gật đầu.

-Được rồi, ta sẽ kích hoạt trận pháp cách âm ở khu vực đó, hiện tại chúng ta cứ ở đây chờ thôi.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó hắt lại hơi Trần Nguyên Đại Sư.

-Lần đầu tiên thì hai viên thuốc đó có tác dụng bao lâu đây?

Trần Nguyên Đại Sư thở ra một hơi rồi lắc đầu.

-Ta không biết, tất cả tùy thuộc vào sinh lý cùng tư chất của hai người đó, nhưng lần đầu tiên cũng là lần đặc biệt nhất, bọn hấn làm càng nhiều thì bọn tu vi của bọn hấn cũng theo đó mà tăng trưởng nhanh chóng.

-Đương nhiên là không có tác dụng phụ.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, hiện tại bọn hấn cũng không còn cách gì khác ngoài việc chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Xuân dược là gì?

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, lần này có chút hơi ngoài dự đoán của hấn, cứ nghĩ rằng lần này bọn hấn chỉ có trách nhiệm dẫn Trần Nguyên Đại Sư tới đây gặp mặt Cửu Điện Bán Tiên mà thôi.

Nhưng không ngờ hiện tại Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh lại ở nơi này “hành sự” khiến bọn hấn phải chờ thêm một khoảng thời gian.

Nhưng cũng không thể trách Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh được, bởi vì trong cơ thể bọn hấn có tai họa ngầm nên thừa lúc này giải quyết triệt để là tốt nhất, nhưng chỉ tội nghiệp cho Nghi Lâm mà thôi, mặc dù Lệnh Hồ Xung đã nhận nằng làm muội muội kết nghĩa, nhưng người nằng thích chính là hấn a.

Ngày nào Nghi Lâm cứ im lặng nhìn người mà nằng yêu tay trong tay với người khác cười đùa vui vẻ, bấy nhiêu đó cũng đủ khó chịu rồi, hiện tại càng trực tiếp hơn, để nằng nhìn người mà nằng yêu vào nơi riêng tư để “hành sự” cùng người khác, còn nằng thì chỉ biết đứng đó nhìn từ xa mà không làm được gì.

Gia Cát Tư Uyển có chút tò mò, nằng vẫn còn rất nhỏ, nằng không hiểu “xuân dược” là loại thuốc gì, nằng mang theo về mặt tò mò của mình mà hỏi Lâm Thanh Phong.

-Phong ca, xuân dược có tác dụng gì? Từ trước tới nay cha muội chưa từng nói cho muội biết.

Lâm Thanh Phong đầu chảy đầy mồ hôi, bảo hấn giải thích công dụng của xuân dược? Hấn phải giải thích thế nào đây? Hấn chỉ đành gượng gạo cầu cứu sang mọi người xung quanh.

Nam Cung Mị Ảnh chỉ trừng mắt nhìn hấn, còn lại mọi người đều quay mặt đi, không ai muốn giải thích công dụng của loại thuốc này cho một đứa trẻ cả.

Vì thế Lâm Thanh Phong liền khò rồi, đầu óc hấn nhanh chóng vận chuyển để tìm ra cách giải thích, chủ vài giây sau hấn liền mỉm cười, xoa đầu Gia Cát Tư Uyển rồi nói.

-Uyển nhi, xuân dược là một loại thuốc rất kỳ diệu, ai cũng có thể sử dụng, công dụng của nó là giúp người ta trở nên cực kỳ hưng phấn, sức khỏe dồi dào.

-Bất kì ai cũng có thể sử dụng xuân dược, cho dù là một người bệnh nặng hay là một lão nhân gia gần đất xa trời, chỉ cần phục dụng xuân dược thì bọn hấn đều “tràn trề sinh lực”.

Gia Cát Tư Uyển hai mắt sáng lên, nằng chỉ tay vào chính bản thân của mình.

-Xuân dược thật sự kì diệu như vậy sao Phong ca? Đồ tốt như vậy mà cha lại giấu muội, không được, lần sau về nhà muội phải nói cha để muội uống thử.

Lâm Thanh Phong mồ hôi chảy đầy đầu, nếu thật sự để Gia Cát Tư Uyển làm như vậy thì hấn dám chắc rằng Gia Cát Quang Minh sẽ liều mạng với hấn mất, hấn ho nhẹ một cái.

-Không đúng đâu Uyển nhi, mặc dù xuân dược có thể khiến người sử dụng tràn đầy sức sống, nhưng nó chỉ thích hợp cho người trưởng thành mà thôi.

Hấn

-Hiện tại muội còn nhỏ, bây giờ muội sử dụng xuân dược thì sẽ gây hại cho cơ thể về sau, vì thế muội đừng nên sử dụng là hơn.

Gia Cát Tư Uyên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bọn người Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm bởi vì chuyện này cuối cùng đã qua rồi, nhưng lúc này Gia Cát Tư Uyên lại nói.

-Nếu chỉ có người trưởng thành mới được sử dụng, như vậy thì Phong ca ca, sau này muội trưởng thành thì ca hãy cho muội sử dụng xuân dược được chứ?

Tất cả mọi người đều tròn mắt hai mắt, Lâm Thanh Phong thì càng ho ột hơi hại hơn, lần này tốt rồi, hắn phải làm sao mới đúng đây? Chấp nhận thì chắc chắn sẽ bị Nam Cung Mị Ảnh đánh chết, còn nếu không thì hắn phải biết giải thích như thế nào mới tốt?

Trần Nguyên Đại Sư cũng không nhìn nổi nữa, hắn lắc đầu một cái rồi lên tiếng.

-Uyển nhi, cũng không thể nói muốn dùng là dùng như vậy, trước đó phụ thân của con có dạy qua y thuật cho con, chẳng lẽ con không biết rằng thuốc cho dù tốt thì cũng có ba phần độc tính hay sao?

-Đối với trường hợp của Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh, thì hai người bọn hắn đang mắc bệnh nên bọn hắn bắt buộc phải sử dụng thuốc, nếu như bọn hắn khỏe mạnh thì bọn hắn cũng đâu muốn sử dụng thuốc đúng không?

Gia Cát Tư Uyên lúc này mới im lặng suy nghĩ, sau đó nàng gật đầu.

-Đúng a, thuốc rất đáng, nếu như không phải bắt buộc thì ai cũng không muốn uống, đã như vậy thì thôi về sau con cũng sẽ không uống.

Nghe Gia Cát Tư Uyên nói lời này, thì mọi người ai cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, bọn hắn chỉ sợ nàng lại tiếp tục nói về vấn đề này thì bọn hắn sẽ nói sai.

Gia Cát Tư Uyên nói xong, nàng lại tiếp tục hỏi.

-Thận gia gia, vậy còn tỷ tỷ thì sao? Từ nãy tới giờ con chỉ thấy tỷ tỷ ngồi yên bất động như vậy, chẳng lẽ tỷ tỷ không cần ăn cơm hay uống nước gì?

Gia Cát Tư Uyên hỏi về vấn đề này thì Cửu Diệp Bán Tiên liền mỉm cười giải thích.

-Đừng lo lắng, hiện tại tỷ tỷ của ngươi đang nhận truyền thừa của ta, lúc trước ta cũng đã lập ra một trận pháp giúp cơ thể nàng không tiêu tốn nhiều năng lượng đồng thời cũng bổ sung năng lượng cho cơ thể của nàng, vì thế ngươi cứ yên tâm, tỷ tỷ của ngươi cũng sẽ không sợ đói khát gì cả.

Gia Cát Tư Uyên gật đầu, mặc dù nàng còn nhỏ vẫn chưa hiểu biết gì nhiều, nhưng nàng vẫn tin tưởng bọn người Lâm Thanh Phong, bọn hắn nói Diệu Hương sẽ không sao thì nàng cũng yên tâm.

Lâm Thanh Phong mỉm cười một cái rồi tiến tới xoa đầu Gia Cát Tư Uyên.

-Được rồi Uyển nhi, hiện tại nơi đây cũng không còn chuyện gì khác, chúng ta nhanh chóng trở về thôi, ta nghĩ rằng cha của muội sẽ rất lo lắng a.

Gia Cát Tư Uyên vui vẻ, nàng cũng gật đầu đồng ý với Lâm Thanh Phong, nhưng lúc này Trần Nguyên Đại Sư lại lên tiếng.

-Phong tiểu tử, các ngươi trở về, như vậy ta sẽ đi theo các ngươi, ta muốn gặp mặt phụ thân của Uyển nhi.

Lâm Thanh Phong tò mò, mặc dù đôi lúc Trần Nguyên Đại Sư có chút không đáng tin cậy, nhưng Trần Nguyên Đại Sư chắc chắn đã suy nghĩ trước, vì thế Lâm Thanh Phong cũng không hỏi nhiều mà liền gật đầu đồng ý.

Trần Nguyên Đại Sư liền bế Gia Cát Tư Uyên lên rồi đặt trên vai, tiếp theo hắn lại nhìn sang Long Vân.

-Long Vân, cũng không cần viết nữa, ngươi hãy ở đây với Cửu Diệp tiên bối, tới khi Diệu Hương tỉnh lại thì hãy đưa cả hai người trở về, ta sẽ về trước để chuẩn bị đan dược cho Cửu Diệp tiên bối.

Long Vân vẫn đang ngồi một bên cầm cuộn chép “môn quy”, nhưng khi nghe xong những lời này, hắn liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi cười lấy lòng chạy tới trước mặt Trần Nguyên Đại Sư.

-Sư phụ ngài cứ yên tâm, ta đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ, không làm ngài thất vọng.

Mặc dù hai người đã ở cùng nhau nhiều năm, nhưng không hiểu tại sao cứ mỗi lần nhìn bán mặt này của Long Vân là Trần Nguyên Đại Sư lại không chịu nổi, hắn cau mày bộp trợn suy nghĩ một lúc rồi lại nói.

-Thôi, ta nghĩ ngươi cứ tiếp tục chép đi, dù gì ở đây ngươi cũng không có chuyện gì khác để làm, cứ chép coi như là để giết thời gian vậy.

Long Vân khuôn mặt cứng đờ, hắn thật sự muốn khóc rồi, nhưng làm sao hắn có thể dễ dàng chấp nhận như vậy được? Hắn nhanh chóng trả lời.

-Không nha sư phụ, ở đây ta vẫn còn rất nhiều chuyện có thể làm a, có Cửu Diệp tiên bối ở đây, ta có thể xin ngài ấy chỉ đạo cho ta a.

Cửu Diệp Bán Tiên khuôn mặt đen lại, con hàng này chỉ vì tránh chép phạt mà lại lỗi hấn vào? Hấn hừ một cái rồi chen ngang.

-Ta không có nhiều thời gian như vậy, ta còn phải trở về Đường Hồn Châu để chữa trị thần hồn.

Cửu Diệp Bán Tiên nói xong thì cũng liền trở về Đường Hồn Châu, Long Vân hai mắt ngấn nước, còn Trần Nguyên Đại Sur vẫn mang theo khuôn mặt bình thản mà nhìn hấn, nhưng Long Vân vẫn chưa hết hy vọng, hấn lại quay đầu sang, dùng đôi mắt tội nghiệp mà cầu xin Lâm Thanh Phong.

Dưới cái nhìn của Long Vân, Lâm Thanh Phong mỉm cười, hai mắt Long Vân liền phát sáng, hiện tại trong mắt của Long Vân, Lâm Thanh Phong là một ân nhân cứu mạng của hấn, vì thế hấn cũng nở nụ cười lấy lòng.

Nhưng không như Long Vân suy nghĩ, Lâm Thanh Phong sau khi nở nụ cười, thì liền quay lưng rồi lên tiếng.

-Lão bà a, mau thu dọn đồ đạc, hiện tại trời cũng không còn sớm, chúng ta nhanh chóng trở về Long Hạ thôn nấu ăn a.

“Thảo nê nãi” đây là cụm từ duy nhất còn sót lại trong suy nghĩ của Long Vân lúc này, hấn thật sự hận chết Lâm Thanh Phong rồi.

Trần Nguyên Đại Sur mỉm cười.

-Sao rồi đệ tử? Hiện tại cũng không ai muốn giúp ngươi, tiếp theo ngươi muốn làm thế nào đây?

Long Vân mang theo khuôn mặt khổ không thể tả, hấn không dám trái lời Trần Nguyên Đại Sur đồng thời hấn cũng không muốn chép phạt, nhưng hấn cũng không tìm ra lý do nào khác để trốn tránh nữa, hấn thề rằng nếu lúc này có ai xuất hiện cứu hấn để hấn không phải chép phạt thì hấn nguyện làm trâu làm ngựa.

Nhìn Long Vân có chút tội nghiệp, tính tình thiện lương của Nghi Lâm lại chịu đựng không nổi, nàng nhìn xung quanh một lúc rồi lên tiếng.

-Trần Nguyên tiên bối, người có thể cho hấn quét dọn nơi này được không? Ngài thấy đó, mặc dù nơi này rất sạch sẽ, nhưng chắc chắn sẽ có bụi a, ngài có thể để hấn lau dọn sạch sẽ nơi này mà?

.....Hết Chương 163...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Người phải tự mình suy nghĩ

Nghi Lâm vừa dứt lời thì nàng liền nhận ra là nàng đã nói sai, vì thế nàng liền xấu hổ cúi đầu xuống, tất cả mọi người đang có mặt hiện tại đều nhìn nàng với ánh mắt kì dị, ngay cả Long Vân cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Nghi Lâm đã lên tiếng bảo vệ cho Long Vân, nhưng hấn cũng có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu.

-Nghi Lâm cô nương, mặc dù ta rất cảm kích vì ngươi đã đứng ra nói giúp cho ta, nhưng mà ngươi cảm thấy lý do này của ngươi có đáng tin không a?

-Ngươi nhìn thử xung quanh một chút, nơi này ngoài những chữ viết trên tường cùng ngôi mộ đằng kia ra thì tất cả xung quanh đều là đá và đất, ngươi muốn ta lau dọn nơi này thì ta biết lau dọn cái gì đây?

Long Vân nói xong lời này thì Nghi Lâm càng thêm xấu hổ hơn, nàng vẫn cúi đầu mà không nói lời nào.

Nhìn bộ dạng của Nghi Lâm như vậy, Long Vân có chút dở khóc dở cười, hấn tiến lại lấy tay xoa đầu nàng rồi sau đó nở nụ cười.

-Nhưng thật sự cũng rất cảm ơn ngươi, vì ngươi đã chịu đứng ra cầu xin giúp ta, nhưng lần sau phải chú ý một chút a.

Ngay từ lúc nhỏ thì Nghi Lâm đã rất nhút nhát ít tiếp xúc với người lạ, ngay cả ở bên cạnh Lệnh Hồ Xung thì nàng cũng ít khi lên tiếng, hiện tại Long Vân lại xoa đầu nàng khiến nàng xấu hổ chỉ biết gãi đầu mà không nói được lời gì khác.

Long Vân thở ra một hơi chán ngán, hiện tại hấn cũng hết đường chạy rồi, vì thế chỉ biết ngậm ngùi đi sang một bên tiếp tục lấy giấy bút ra mà chép môn quy.

Nhưng lúc này, Trần Nguyên Đại Sur lại nở nụ cười bí hiểm lên tiếng.

-Tiểu Phong a, ta cảm thấy ý kiến của Nghi Lâm rất tốt, ngươi có thể không chép môn quy nhưng ngươi phải quét dọn, như vậy ngươi muốn chọn cái nào đầu?

Long Vân lúc này liền mang theo khuôn mặt khổ không thể tả để nhìn sư phụ của hắn.

-Sư phụ a, ngài cũng đừng đùa giỡn ta nữa, nơi này ngoài đá thì là đất cát, ngài muốn ta phải dọn như thế nào đây?

Trần Nguyên Đại Sư vẫn mang theo nụ cười bí hiểm, hắn lắc đầu.

-Không, không, người hiểu sai ý ta rồi, ta cũng đâu ác tâm đến nỗi để đồ nhi ngoan của ta phải dọn dẹp nơi này chứ.

Long Vân da gà toàn thân đều nổi lên, chưa bao giờ hắn cảm thấy sợ hãi như vậy khi đối mặt với sư phụ của hắn đâu, nhìn nụ cười của Trần Nguyên Đại Sư lúc này thì ngay cả Gia Cát Tư Uyên cũng liền biết chuyện dọn dẹp này sẽ không dễ dàng như vậy.

Tuy rằng Long Vân có chút sợ hãi, nhưng lòng hắn vẫn ôm lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi, vì thế hắn liền liều mình hỏi lại.

-Như vậy, sư phụ, ngài muốn ta dọn dẹp chỗ nào đây? Nhưng nhất định chỗ đó không phải hang động và cũng đừng quá to a, nếu quá to thì ta thà chịu chép môn quy đây.

Trần Nguyên Đại Sư vẫn mang theo nụ cười trên gương mặt, hắn nhẹ nhàng gật đầu.

-Phòng luyện đan của ta, người cũng thường xuyên vào a, ta muốn người lau dọn nó thôi.

Long Vân hai mắt liền phát sáng, phòng luyện đan của Trần Nguyên Đại Sư hắn đã đi vào không biết bao nhiêu lần vì thế hắn rất quen thuộc nơi này, nhưng một tia lí trí còn sót lại khiến hắn có cảm giác nghi ngờ.

-Thật sự chỉ lau dọn phòng luyện đan?

Trần Nguyên Đại Sư vẫn mỉm cười gật đầu.

-Đúng, chỉ là lau dọn phòng luyện đan thôi, nhưng để cho giống hình phạt thì người không được phép sử dụng linh lực.

Long Vân cũng không còn nghi ngờ gì nữa, hắn liền nở nụ cười vui vẻ.

-Đồng ý, nhưng ngài không được đổi ý đâu.

Trần Nguyên Đại Sư vẫn mỉm cười mà gật đầu, Long Vân thấy vậy thì càng vui vẻ hơn, hắn nhanh chóng chạy tới bên cạnh Nghi Lâm.

-Đa tạ người Nghi Lâm, nhờ người mà ta không cần phải chép lại môn quy nữa, mặc dù vẫn phải đi lau dọn phòng luyện đan, nhưng nếu so với ngồi một chỗ viết môn quy thì việc lau dọn thoải mái hơn nhiều a.

Nghi Lâm nhìn Long Vân vui như vậy thì nàng cũng vui vẻ theo, mặc dù nàng không lên tiếng nhưng nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt của nàng không che giấu được ai.

Nhưng cũng ngay lúc này, Long Vân chợt nhận ra có điều không ổn, bình thường Trần Nguyên Đại Sư giao việc dọn dẹp phòng luyện đan cho những tên học đồ thân tín, nhưng tại sao ngày hôm nay lại giao cho hắn đây? Ngoài ra còn cảm thấy không được sử dụng linh lực?

Nghĩ tới đây, Long Vân liền cảm thấy lạnh cả người, nụ cười trên mặt hắn bắt đầu thu lại rồi thay bằng khuôn mặt khổ sấp.

-Sư phụ a, tại sao ngài lại giao việc dọn phòng luyện đan cho ta đây? Chẳng phải ngài luôn để học đồ dọn dẹp nó sao?

Trần Nguyên Đại Sư cười hí mắt lại.

-Haha, đúng là bình thường thì ta sẽ giao cho bọn hắn, nhưng dù sao bọn hắn có dọn thì cũng đâu thể nào sạch sẽ như người đúng không?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mỹ Ảnh cả hai đều lấy tay che trán, bọn hắn không hiểu hai con hàng này sao lại có thể như vậy đây?

Ngay cả Gia Cát Tư Uyên cũng nhìn ra Trần Nguyên Đại Sư đang đào một cái hố lớn để cho Long Vân nhảy xuống, nhưng cái cách đào hố của tên này thật sự không ai nhìn nổi, nhất là cái nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng kia, Lâm Thanh Phong dám chắc rằng ngay cả một đứa con nít cũng không thể nào nhảy vào cái hố này.

Nhưng con hàng Long Vân này lại không giống người thường, hắn mặc dù rất nghi ngờ nhưng vẫn sẵn lòng nhảy hố.

Nhìn hai tên thầy trò trước mặt này, Lâm Thanh Phong có chút bất đắc dĩ, hắn lắc đầu một cái rồi quay sang nói với Nghi Lâm.

-Nghi Lâm, người tiếp theo sẽ tính như thế nào? Người muốn ở lại đây chờ Lệnh Hồ huynh đệ, hay người muốn đi theo chúng ta đây?

Nghe xong lời này thì Nghi Lâm giật mình một cái, nàng có chút không rõ rồi bỏ Lệnh Hồ Xung, nhưng nếu nàng ở lại thì phải tiếp tục nhìn Lệnh Hồ Xung vui vẻ với Nhậm Doanh Doanh thì nàng cũng không chịu nổi, nàng liền lâm vào tình thế khó xử, một nửa muốn rời đi, còn một nửa lại muốn ở lại, nàng chỉ biết im lặng không trả lời.

Chờ đợi một lúc lâu mà Nghi Lâm vẫn chưa quyết định xong, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Nghi Lâm, không chỉ ta, mà tất cả mọi người ở đây ai cũng đều biết ngươi rất thích Lệnh Hồ Xung, nhưng hần chỉ xem ngươi là một người muối muối mà thôi, ta tin rằng ngươi là người hiểu rõ nhất.

-Nếu lúc trước ngươi vẫn mang theo một ít ảo tưởng để cho Lệnh Hồ Xung để ý tới ngươi thì còn có thể, nhưng hiện tại thì khác rồi, ngươi cũng đã nghe từ lúc này, nếu hiện tại hần lại để ý tới ngươi thì hần chỉ có một kết cục để đi thôi, ta tin rằng ngươi cũng hiểu điều đó.

-Vì thế ta muốn ngươi phải suy nghĩ lại, lý do gì khiến ngươi quyết định cùng hai người Lệnh Hồ Xung tới đây? Nếu ngươi quyết định đi theo bọn hần chỉ để âm thầm chúc phúc cho bọn hần đơn giản như vậy, thì tại sao ngươi không ở lại làm tiểu ni cô mà lại tới đây? Chẳng lẽ khi ngươi làm tiểu ni cô thì ngươi không thể chúc phúc bọn hần được sao?

Nghe xong lời này, thì Nghi Lâm liền trầm mặc suy nghĩ, nàng cũng hiểu rõ chuyện này từ trước đó rồi, lúc trước nàng cũng muốn từ chối không đi tới đây, nhưng không hiểu vì sao khi nàng mở miệng thì lại đồng ý.

Nhìn Nghi Lâm suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn chưa có câu trả lời, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Không bằng như vậy đi, hiện tại ngươi cứ ở lại đây để suy nghĩ, còn bọn ta sẽ trở về Long Hạ thôn, khi ngươi suy nghĩ ra thì ngươi sẽ biết được chính ngươi muốn làm cái gì.

-Và khi đó nếu ngươi muốn tìm bọn ta thì hãy nhờ Long Vân đưa ngươi đi, còn nếu ngươi không muốn thì ngươi có thể tự mình rời đi.

-Nhưng ta phải nhắc nhở thêm một lần nữa, bên ngoài rất nguy hiểm, nếu như ngươi muốn một thân một mình rời đi thì ngươi phải suy nghĩ cho thật kỹ, vì khi đó cũng không có ai có thể giúp ngươi, với tính tình thiện lương của ngươi thì ngươi rất dễ dàng bị người khác ăn sạch.

Lâm Thanh Phong nói xong thì liền quay đầu bỏ đi, hần dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh, Gia Cát Tư Uyển cùng Trần Nguyên Đại Sur rời khỏi động phủ của Cửu Điện Bán Tiên, để lại Nghi Lâm cùng Long Vân ở đó.

Bước ra khỏi hang động, Nam Cung Mị Ảnh có chút không nỡ mà nhìn vào hang động, nàng cảm thấy lo lắng cho Nghi Lâm, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Không cần lo lắng đâu lão bà, Nghi Lâm tuy rằng rất đơn thuần, thiện lương đồng thời có chút hơi ngốc, nhưng ta tin rằng nàng ấy rất nhanh sẽ suy nghĩ thông suốt thôi.

Trần Nguyên Đại Sur cũng gật đầu.

-Tuy ta có một chút không thích cách làm của ngươi, nhưng ta cũng phải công nhận rằng ngươi làm như vậy là rất đúng, hiện tại tu vi của Nghi Lâm còn yếu, nếu cứ để nàng ngoan ngoãn theo sau Lệnh Hồ tiểu tử thì sau này nhất định nàng sẽ sinh ra tâm ma.

-Và tới lúc đó thì tâm ma của nàng sẽ càng khó giải quyết hơn, nếu nhẹ thì sẽ khiến tu vi của chính nàng không thể nào thăng tiến, còn nặng thì nàng có thể tẩu hỏa nhập ma mất sạch tu vi, thậm chí rằng nàng có thể chết.

.....Hết Chương 164.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Chuyện cũ

Lâm Thanh Phong gật đầu với Trần Nguyên Đại Sur, thật ra ngay từ lúc Nghi Lâm tới đây thì hần cũng đã nghĩ tới chuyện này rồi.

Bọn hần là tu sĩ, mà tu sĩ muốn trở nên mạnh mẽ không sớm thì muộn chắc chắn phải vượt qua tâm ma, tâm ma từ đầu chỉ là chấp niệm của mỗi tu sĩ, nhưng nếu để mặc nó thì nó sẽ càng ngày càng lớn lên và trở thành tâm ma ngăn cản bước đường tiến tới, vì thế hần muốn nhân cơ hội này giúp Nghi Lâm bỏ đi chấp niệm của nàng.

Mặc dù không thể phủ nhận rằng cách nói của Lâm Thanh Phong quá trực tiếp, nhưng đó cũng là cách hiệu quả nhất để giúp Nghi Lâm suy nghĩ một cách chín chắn.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mỉm cười.

-Được rồi chúng ta không bàn chuyện này nữa, hãy mau chóng trở về Long Hạ thôn thôi, hiện tại trời còn chưa tối hẳn, nếu chúng ta về kịp thì còn có thể có cơm ăn a.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu, Gia Cát Tư Uyên thì nhảy cẫng lên hoan hô vui vẻ, chỉ có Trần Nguyên Đại Sur vẫn mang theo vẻ mặt bình thản.

Lâm Thanh Phong đi tới trước mặt Gia Cát Tư Uyên hất ngời xuống mỉm cười hỏi.

-Uyển nhi, bây giờ muội muốn chúng ta đi bộ hay muội muốn chúng ta bay về đây?

Gia Cát Tư Uyên hai mắt sáng lên, nàng chưa từng thử cảm giác bay lượn trên bầu trời đâu, hiện tại Lâm Thanh Phong lại hỏi như vậy đương nhiên nàng chỉ có một câu trả lời.

-Muốn bay, muội muốn bay a.

Lâm Thanh Phong vui vẻ gật đầu, hất lấy ra cái nôi từ nhẫn trữ vật, ngay lúc này Trần Nguyên Đại Sur tròn mắt lên.

-Này, ngươi là đầu bếp sao? Tại sao lại dùng nôi làm pháp khí?

Lâm Thanh Phong liếc mắt một cái.

-Ta thích như vậy, ngươi có ý kiến gì sao?

Trần Nguyên Đại Sur cứng họng, mỗi người có mỗi pháp khí khác nhau, vì thế hắn cũng không có quyền gì để chỉ trích Lâm Thanh Phong cả.

Lâm Thanh Phong hừ một tiếng rồi cũng không để ý tới Trần Nguyên Đại Sur nữa, hắn nhanh chóng dùng nguyên lực khiến cái nôi to hơn rồi mỉm cười với Gia Cát Tư Uyên.

-Uyển nhi, còn có lão bà, hai người mau vào đây, ta sẽ dẫn hai người bay về Long Hạ thôn.

Gia Cát Tư Uyên vui vẻ, nàng nhanh chóng leo lên cái nôi của Lâm Thanh Phong rồi lên tiếng.

-Nhanh nào Mị Ảnh tỷ tỷ, chúng ta mau đi thôi.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười, nàng cũng nhanh chóng nhảy lên, nhìn hai người đã ngồi vững vàng, Lâm Thanh Phong mới gật đầu rồi bắt đầu điều khiển cái nôi bay lên.

Trần Nguyên Đại Sur hừ một tiếng, mặc dù hắn có chút khó chịu, nhưng hắn vẫn nhảy lên.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, hắn điều khiển cái nôi nhanh chóng bay về Long Hạ thôn.

....

Long Hạ thôn, hiện tại trời đã gần tối, Gia Cát Quang Minh đã sớm đóng cửa, hắn đang ngồi trong phòng ngắm đầu nhìn bầu trời.

Ngay lúc này, từ trên bầu trời, có một đạo ánh sáng xuất hiện, đạo ánh sáng ấy nhanh chóng bay thẳng về hướng của Gia Cát Quang Minh.

Nếu là một người bình thường nhìn thấy cảnh này, thì người đó nhất định sẽ hoảng mau chóng tránh đi, nhưng Gia Cát Quang Minh thì khác, sau khi thấy đạo ánh sáng này, hắn vẫn bình tĩnh mà ngồi đó, cũng không có hành động gì khác.

Lúc này Lâm Thanh Phong cũng điều khiển cái nôi hạ xuống đất, vào trước sân nhà của Gia Cát Tư Uyên.

Gia Cát Tư Uyên vui vẻ như con chim nhỏ, nàng nhanh chóng nhảy xuống rồi chạy đi tìm phụ thân của nàng.

Lâm Thanh Phong cười khỏ một cái, sau đó hắn lên tiếng.

-Đã về tới rồi, hai người mau xuống đi.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Trần Nguyên Đại Sur đồng thời nhảy xuống, Trần Nguyên Đại Sur hít vào một hơi, trên khuôn mặt của hắn có chút căng thẳng.

Lâm Thanh Phong liền để ý tới chi tiết này, sau khi thu lại cái nôi thì hắn lại hỏi.

-Lão già, sao vậy? Ngươi cảm thấy có gì không ổn a?

Trần Nguyên Đại Sur cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong, hắn vẫn đưa mắt nhìn toàn cảnh xung quanh.

Gia Cát Tư Uyên chạy vào nhà được một lát thì nàng cũng nhanh chóng xuất hiện, nàng vui vẻ chạy phía trước còn theo sau nàng là Gia Cát Quang Minh.

Gia Cát Quang Minh xuất hiện, hắn mỉm cười gật đầu với Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, sau khi nhìn thấy Trần Nguyên Đại Sur thì khuôn mặt hắn đen lại, giọng nói của hắn cũng trở nên lạnh lùng.

-Tiểu Phong, tại sao ngươi lại dẫn hần tới đây? Chẳng lẽ ngươi không biết ngôi miếu nhỏ của ta không chứa được vị đại thần như hần sao?

Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Tư Uyển đều trợn mắt lên ngạc nhiên, nhất là Gia Cát Tư Uyển, nàng chưa bao giờ thấy được thái độ lạnh lùng này của phụ thân nàng đâu.

Trần Nguyên Đại Sur cũng không để ý tới lời nói lạnh lùng của Gia Cát Quang Minh, hần chỉ mỉm cười.

-Tiểu Minh, ngươi vẫn còn giận phụ thân sao? Chuyện lúc trước đúng là ta đã sai, ngươi có thể tha thứ cho ta được chứ?

Gia Cát Quang Minh vẫn mang theo khuôn mặt lạnh lùng, hần không để ý tới Trần Nguyên Đại Sur.

-Uyển nhi, mau vào trong, còn có tiểu Phong cùng Mị Ảnh, hai người cũng vào đi.

Gia Cát Quang Minh nói xong thì liền dẫn theo Gia Cát Tư Uyển đi vào, hần cũng không thèm để ý tới ba người bọn Lâm Thanh Phong nữa.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều có chút khó xử, bọn hần hai mắt nhìn nhau một cái rồi lại quay sang nhìn Trần Nguyên Đại Sur.

Trần Nguyên Đại Sur vẫn đứng đó nhìn vào căn nhà mà không lên tiếng, về mặt của hần có chút cô đơn cùng hối hận.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sau đó hần cũng dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh đi vào nhà, để lại Trần Nguyên Đại Sur đứng bên ngoài, hần không biết mâu thuẫn giữa hai người là gì, nhưng hần nghĩ chuyện này cứ để hai người tự giải quyết với nhau mới tốt.

Đêm đến...

Lâm Thanh Phong vẫn không ngủ được, hần thở ra một hơi rồi ngồi dậy đi ra ngoài, phía bên ngoài Trần Nguyên Đại Sur vẫn đứng yên bất động nơi đó, hần cũng không di chuyển.

Lâm Thanh Phong gãi đầu rồi bước ra ngoài đứng cạnh bên Trần Nguyên Đại Sur.

-Giữa hai người có chuyện gì sao?

Trần Nguyên Đại Sur vẫn im lặng, Lâm Thanh Phong cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng gió lạnh thổi cỏ lay động.

Một lúc sau Trần Nguyên Đại Sur thở dài một hơi rồi lên tiếng.

-Vào một vạn năm trước, có một tên khát cái được chương môn của một tông môn luyện đan thu nhận về làm đệ tử.

-Lúc ban đầu hần thất sự chẳng có gì đặc biệt, nhưng sau khi được dạy học luyện đan, thì hần bắt đầu tỏa sáng, chỉ trong hai trăm năm thì hần liền từ một tên phạm nhân trở thành một vị luyện đan sư cấp 4 tu vi cũng đạt tới Hóa Thần Kỳ.

-Vào lúc đó, hần thật sự trở thành một trong những thiên chi kiêu tử, xung quanh hần có rất nhiều bóng hồng theo đuổi, nhưng hần lại yêu thích một vị cô nương và nàng chỉ là một người bình thường, không có một chút tu vi cũng thế lực nào.

Nói tới đây, Trần Nguyên Đại Sur bắt đầu chìm vào hồi ức, ánh mắt của hần cô đơn nhưng khóe miệng lại mỉm cười.

-Nàng ấy chỉ là người bình thường, nàng không đẹp như những bóng hồng theo sau hần, nhưng nàng rất dịu dàng, hiền hậu, giọng nói của nàng rất ngọt ngào, nàng từ từ chiếm lấy trái tim của hần.

-Sau một thời gian dài theo đuổi, cuối cùng vị cô nương đó cũng chấp nhận hần, hai người cùng có một khoảng thời gian ở bên nhau.

-Nhưng chuyện này cũng rất nhanh chóng truyền đến tai của sư phụ hần, sư phụ hần lúc đó thật sự rất tức giận, người liền ra lệnh bắt hần phải trở về, và cắt đứt quan hệ với vị cô nương đó, nếu không thì sẽ trục xuất hần khỏi tông môn.

Trần Nguyên Đại Sur lúc này lại cúi đầu cắn răng, hai tay của hần nắm chặt lại, khóe mắt cũng chảy ra nước mắt.

-Khi đó, tên thiên tài ấy chỉ lo nghĩ cho bản thân của mình, vì thế hần để lại vị cô nương đó và bỏ đi, nhưng lúc đó hần cũng không biết được rằng, vị cô nương đó đã có thai.

-Sau khi trở về tông môn, tên thiên tài ấy tiếp tục dưới sự chỉ dạy của sư phụ tiếp tục luyện đan.

-Cuộc sống của hần cứ thế mà trôi qua, bởi vì thời gian ở cùng vị cô nương quá ngắn cho tới mười năm sau, hần đã quên mất vị cô nương kia, thì lại có một tên tiểu tử đã tới tìm hần, tên tiểu tử ấy cũng chỉ là một tên phạm nhân, hần như một tên khát cái, khuôn mặt dơ bẩn, quần áo rách nát chạy tới, quỳ dưới chân hần nói rằng mình chính là con của hần rồi cầu xin hần cứu mẫu thân.

-Nhưng lúc đó, tên thiên tài này cũng không nhớ tới chuyện năm xưa, hần dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn tên tiểu tử này rồi quay mặt bỏ đi, để lại tên tiểu tử hai mắt đỏ ừng quỳ đó khóc lóc cầu xin.

Trần Nguyên Đại Sur lại hít vào một hơi thật sâu.

-Tiếp thêm năm ngàn năm sau, khi tên thiên tài này trở thành một vị Luyện Đan Sư cấp 7 tu vi cũng đạt tới Hợp Thể kì, thì tên tiểu tử năm xưa lại một lần nữa trở lại tìm hắn.

-Lần này tên tiểu tử ấy tu vi cũng đạt tới Luyện Hư kì, hắn đi cùng với một vị cô nương, hắn quỳ gối trước mặt tên thiên tài này rồi giới thiệu với hắn đây là con dâu của hắn.

-Nhưng tên thiên tài này vẫn như lúc trước, hắn vẫn lạnh lùng mà không để ý tới tên tiểu tử ấy.

-Vào hai trăm năm trước, tên tiểu tử ấy lại xuất hiện, hắn mang theo vị nữ tử ấy trở lại, một lần nữa hắn lại quỳ xuống cầu xin tên thiên tài này cứu thê tử của hắn.

-Nhưng tên thiên tài này vẫn lạnh lùng quay mặt bỏ đi.

.....Hết Chương 165....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Chuyện cũ (2)

Trần Nguyên Đại Sur nói tới đây, thì hắn dừng một chút, sau đó lại thở dài.

-Những lần trước, tên tiểu khát cái sau khi thấy ta lạnh lùng bỏ đi, ngoại trừ lần đầu thì hắn vẫn quỳ đó khóc sụt sùi, còn lần thứ hai thì hắn cũng không lên tiếng trách móc gì, hắn quỳ ở đó đập đầu ba lần rồi bỏ đi.

-Nhưng lần này thì khác, tên tiểu khát cái này giận dữ đứng dậy rồi hét lớn:”Trần Nguyên, ta không hiểu tại sao mẫu thân lại chọn tin tưởng loại người như ngươi, ngươi chỉ là một tên vô tình vô nghĩa, đây là lần thứ ba ta cầu xin ngươi và cũng là lần cuối cùng, từ nay về sau ta sẽ không mang họ của ngươi nữa, trên đời này cũng không có Trần Quang Minh, mà chỉ có Gia Cát Quang Minh”.

-Tên tiểu khát cái ấy tức giận rồi ôm thê tử của hắn rồi đi để lại mình ta đứng đó nhìn bọn hắn.

Trần Nguyên Đại Sur thở ra một hơi khổ não, hắn lắc đầu một cái.

-Ngay sau khi hắn nói ra những lời này, thì một lúc ta cũng hiểu được, mẫu thân của hắn chính là nàng, ta liền lập tức đuổi theo, nhưng hắn đã rời đi mất.

-Sau khi hắn rời đi, thì ta mới ngồi lại nhớ về những ngày tháng lúc trước ở cùng với nàng, ta cảm thấy thật sự có lỗi với hai người nhiều lắm, vì thế ta bắt đầu đi tìm hắn, ta đã đi khắp nơi nhưng ta vẫn tìm không được.

-Cho tới vài ngày trước, ngay khi gặp được Uyển nhi, nhìn khuôn mặt của nàng thì ta liền đoán được, Uyển nhi chính là con của hắn, và cũng là cháu của ta, bởi vì Uyển nhi thật sự giống nàng ấy nhiều lắm.

-Chính ta bỏ mặc cho nàng ấy chết đi, cũng chính ta từ bỏ con trai của chính mình, vì thế lần này ta tới đây cũng không mong được tha thứ, ta chỉ mong hắn có thể đưa ta tới mộ phần của nàng ấy mà thôi.

Trần Nguyên Đại Sur nói tới đây thì hắn liền cúi đầu trầm mặc, Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi, chuyện này thật sự hắn không quản nổi rồi, hắn lắc đầu một cái.

-Chuyện này thật sự ta không giúp được ngươi rồi, hai người phải tự mình giải quyết với nhau thôi.

Trần Nguyên Đại Sur vẫn cúi đầu trầm mặc, Lâm Thanh Phong cũng không biết nói gì hơn, hắn thở dài một hơi rồi bước vào nhà.

Bước vào sân, Lâm Thanh Phong liền nhìn thấy Gia Cát Quang Minh đang ngồi trên ghế, hắn thở ra một hơi rồi cũng bước tới ngồi bên cạnh, cả hai đều im lặng mà không nói gì cả.

Ngồi cùng Gia Cát quang Minh một lúc lâu, Lâm Thanh Phong mới thở dài một cái.

-Ta biết rằng đây không phải chuyện của ta, nhưng Quang Minh thúc, ngươi không thể tha thứ cho lão già ngoài kia sao? Nhìn hắn đã rất hối hận rồi à?

Gia Cát Minh Quang vẫn im lặng, hai mắt hắn nhắm lại, hắn đang hồi tưởng lại những chuyện lúc trước, một lúc sau khóe mắt của hắn cũng xuất hiện vệt nước, hắn khịt mũi một cái rồi hỏi.

-Tiểu Phong, người có từng tưởng tượng được cuộc sống của một người phụ nữ chưa chồng nhưng lại có thai sao?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, nếu là ở thế giới của hắn lúc trước thì chuyện này rất bình thường, nhưng khi ở đây thì hắn đúng là chưa được thấy.

Gia Cát Quang Minh thở dài một hơi.

-Ở nơi mà ta từng sống, những người phụ nữ chưa chồng mà lại có thai, bọn họ là những người có địa vị thấp hèn nhất và cũng bị người đời ghét bỏ nhất, trong mắt những người ở đó thì những người phụ nữ chưa chồng mà đã có thai được xem như yêu ma quỷ quái nhất định phải đánh.

-Chỉ cần thấy họ xuất hiện bên đường, thì chắc chắn họ sẽ bị người ta đuổi đánh dù cho bọn họ chẳng hề làm gì, nhưng người dân cũng sẽ không đánh chết, bọn hắn đánh nhưng vẫn chừa một hơi thở, để người phụ nữ ấy rời đi.

-Cho dù là người phụ nữ ấy có thành công cưới được chồng khác, thì gia đình của bọn họ cũng bị người dân xung quanh kì thị và cô lập.

-Mẫu thân của ta cũng không ngoại lệ, ngay khi biết nàng có thai, thì những người thân thuộc xung quanh bắt đầu trở nên xa lạ đối với nàng, ngay cả phụ mẫu của nàng cũng không ngoại lệ, ngay sau khi nàng vừa sinh ra ta thì bọn họ đã quyết định đuổi nàng và ta ra khỏi nhà.

Gia Cát Quang Minh lắc đầu thở ra một hơi, đôi mắt của hắn có chút ướt át.

-Sau khi bị đuổi khỏi nhà, cuộc sống của mẫu thân vốn dĩ đã rất khó khăn, nhưng bây giờ nàng lại còn phải lo lắng cho ta.

-Lúc ta còn nhỏ thì vẫn đỡ một chút, đêm đến thì vẫn có vài người tốt bụng cho nàng một ít thức ăn cầm hơi có sữa cho ta bú, nhưng tới khi ta lớn lên thì nàng liên khổ, chín phần thức ăn nàng tìm được nàng đều đưa cho ta, nàng thà rằng để chính nàng bị đói chứ không muốn nhìn ta bị đói.

-Năm ta lên 6 tuổi, bởi vì cuộc sống quá khắc khổ, sức khỏe của mẫu thân cũng có dấu hiệu yếu đi, nên có lần ta hỏi mẫu thân rằng tại sao chúng ta không rời đi, kiếm nơi khác mà sinh sống?

Lâm Thanh Phong cũng gật đầu đồng ý, theo suy nghĩ của người bình thường, nếu ở một nơi mà cuộc sống quá khó khăn, thì ai cũng sẽ chọn cách rời đi.

Gia Cát Quang Minh khuôn mặt lúc này lại trở nên ác liệt, hắn cắn răng nói từng chữ.

-Nhưng người có biết mẫu thân ta đã trả lời như thế nào sao?

-Mẫu thân đã nói với ta:“Chúng ta phải ở lại đây để chờ phụ thân của con, ta tin chắc rằng phụ thân của con sẽ sớm quay trở lại đón chúng ta về”.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, lần này thật sự hắn không thể giúp được Trần Nguyên Đại Sur rồi, hắn thì quên mất người ta, còn người ta thì vẫn cố chấp ở đó mà chờ hắn, nếu như Lâm Thanh Phong là Gia Cát Quang Minh thì đừng nói rằng hắn chỉ giận như vậy, nếu gặp được Trần Nguyên Đại Sur lần nào thì hắn liền đánh lần đó.

Gia Cát Quang Minh cắn răng, hắn hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

-Năm ta lên chín tuổi, khi đó sức khỏe của mẫu thân thật sự không được, nàng cũng không còn đủ sức để đi xin ăn nữa, bởi vì quá lo lắng cho mẫu thân nên ta đã lên nàng chạy tới nhà gia gia để hỏi thăm tin tức của phụ thân.

-Và kết quả là, ta bị gia gia đánh tới thừa sống thiếu chết, lúc này mẫu thân cũng biết được tin liền cố gắng đi tới và bảo vệ ta, nhưng kết quả là chính bản thân nàng cũng bị phụ thân của nàng đánh tàn phế một chân.

-Sau lần đó, sức khỏe của mẫu thân liền giảm sút lợi hại hơn, ta lại một lần nữa tới trước cửa nhà của gia gia để hỏi thăm tin tức của phụ thân, bởi vì ta thật sự không còn cách nào khác.

-Nhưng lần này thật may mắn, lần này không phải gia gia ra gặp ta, mà là nãi nãi, nàng đã thương tình chỉ đường cho ta tới tìm Trần Nguyên lão già ấy, và đưa cho ta một số tiền để làm lộ phí.

Gia Cát Quang Minh lại thở ra một hơi chán nản.

-Sau khi trở về, ta liền dùng số tiền ấy để mua một chiếc xe kéo nhỏ, ngoài ra còn mua thêm lương thực để đưa mẫu thân đi gặp lão già ấy.

-Cũng may là tông môn của lão già ấy khá gần, bọn ta chỉ cần đi hơn hai tháng là đã có thể tới nơi rồi.

-Tưởng chừng mọi thứ sẽ rất dễ dàng, nhưng khi ta đưa mẫu thân vào đó thì liền bị chặn lại ở bên ngoài, bọn hắn không để mẫu thân của ta vào.

-Bọn ta đã ở bên ngoài chờ đợi một tuần lễ, thì bệnh của mẫu thân ngày càng kịch liệt hơn, bởi vì không còn cách nào khác nên ta phải đợi đêm tối rồi lên vào tìm lão già ấy.

-Cũng ngay đêm đó ta liền bị một vị đệ tử thủ hộ bắt lại, hắn cũng là người đã chặn đường chúng ta ở bên ngoài, bởi vì thấy bọn ta quá tội nghiệp nên hắn đã mềm lòng, dẫn ta tới gặp lão già ấy, hắn còn để một người khác ở lại chăm lo cho mẫu thân của ta.

Gia Cát Quang Minh lúc này ánh mắt càng trở nên ác liệt hơn, hần bắt đầu cười như điên dại.

-Ta không mong gì lão già ấy có thể chấp nhận bọn ta, ta chỉ mong rằng hần có thể niệm tình cũ mà cứu mẫu thân thôi, nhưng kết quả thì sao?

-Hần chỉ lạnh lùng nhìn ta rồi quay lưng bỏ đi, mặc cho ta quỳ gối dập đầu van xin tới khàn giọng.

-Người có biết không, khi nhìn hần quay lưng bỏ đi, trái tim của ta thật sự rất lạnh, thật sự rất đau khổ.

-Ta không cảm thấy đau khổ do hần không nhận ta là con của hần, ta chỉ đau khổ cho mẫu thân, người mà mẫu thân ngày đêm nhung nhớ nhưng hần lại không thêm quan tâm, thậm chí cũng không nhớ tới nàng.

-Tối chiều hôm đó, ta lủi thủi trở về, trong đầu ta cứ suy nghĩ không biết phải ăn nói như thế nào với mẫu thân đây, cuối cùng ta chỉ còn cách là phải nói dối mẫu thân, ta nói với nàng là hiện tại hần đang có việc, hần không thể gặp mặt chúng ta được nhưng chỉ cần nàng cố gắng chịu đựng thêm vài ngày, khi đó thì hần sẽ có thể ra gặp chúng ta.

Gia Cát Quang Minh hai mắt đầm nước, hần không còn điên dại nữa, một lúc sau hần lại tiếp tục nói.

-Nhưng mẫu thân dường như đã biết rằng ta đang nói dối, nàng mỉm cười xoa đầu ta:”Cứ tin tưởng phụ thân của con”, sau đó nàng vẫn mỉm cười rồi trút hơi thở cuối cùng.

.....Hết Chương 166.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Chuyện cũ (3)

Lâm Thanh Phong nghe xong tới đây thì cũng phải im lặng, hần thật không biết cách phải khuyên giải như thế nào nữa, bởi vì Trần Nguyên Đại Sur đã sai, về tình về lý hần đều sai.

Về trách nhiệm làm một người phụ thân cùng phu quân, Trần Nguyên Đại Sur đã không hoàn thành, về phần là một vị luyện đan đại sư, mặc dù hần không có bổn phận phải chữa cho tất cả mọi người, nhưng một đứa trẻ lặn lội tới cầu xin hần như vậy thì ít ra hần cũng phải đi theo nhìn bệnh nhân một chút, nhưng hần cũng không làm.

Trần Nguyên Đại Sur thật sự đi một bước rơi xuống hố sâu vạn trượng không thể cứu vớt nổi, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi.

-Như vậy chuyện tiếp theo sau đó thế nào?

Gia Cát Quang Minh trầm ngâm một lúc.

-Sau khi mẫu thân mất, ta cũng không biết phải nên làm gì tiếp theo, nhưng bởi vì mẫu thân đã mong nhớ lão già ấy như vậy, nên ta đã lên chôn nàng bên cạnh tông môn của hần, nhưng ta cũng không lập mộ bia, bởi vì ta vẫn hiểu được không nên chôn cất ở gần tông môn người khác, vì thế ta lên chôn mẫu thân ở đó để nàng có thể mỗi ngày đều có cơ hội được nhìn thấy hần.

-Sau khi chôn cất xong mẫu thân, ta như một tên điên mất định hướng, ta không biết tiếp theo ta nên làm những gì, tiền cũng không có, người thân cũng không, chỉ có ta lẻ loi hiu quạnh trên cuộc đời này.

-Vì thế nhiều lần ta đã cố gắng tự sát, nhưng tất cả đều thất bại, cho tới vài năm sau thì ta gặp được sư phụ, sư phụ là tán tu, tu vì khi đó chỉ ở Kim Đan kỳ, nhưng người thật sự rất yêu thương ta, người chăm sóc ta từng li từng tí cứ như là con ruột của người vậy.

Gia Cát Quang Minh nói tới đây thì liền mỉm cười.

-Đó là lần đầu tiên ta được người khác ngoài mẫu thân chấp nhận, ta rất vui vẻ và cứ đi theo sư phụ chu du khắp nơi, đồng thời sư phụ cũng hướng dẫn ta trở thành tu sĩ.

-Nhưng cũng không được bao lâu thì sư phụ lại phải độ thiên kiếp, và người đã không qua khỏi.

-Và ta lại tiếp tục trở thành cô nhi, một thân một mình trên cõi đời này, ta cứ như vậy mà trải qua một khoảng thời gian rất dài, cho tới khi ta gặp được Uyên nhi.

Lâm Thanh Phong thở nhẹ một hơi, cuộc đời của Gia Cát Quang Minh khiến hần cảm thấy tâm trạng thật nặng nề, hần cũng cảm thấy đồng cảm cho những gì mà Gia Cát Quang Minh đã phải trải qua.

Gia Cát Quang Minh nở nụ cười.

-Tên thật của nàng là Bạch Ngọc Uyển, tuy rằng nàng không được coi là quốc sắc thiên hương, nhưng vào lần gặp đầu tiên ấy ta cứ như bị nàng ấy hút hồn, ngày nào ta cũng ngẩn ngơ mà nhớ tới hình bóng của nàng.

-Ta thì cứ ngày ngày bám theo nàng ấy, vui vẻ nói đủ những thứ trên trời dưới đất, và ta cũng biết được nàng vốn là một cô nhi từ nhỏ nàng đã bị bán vào kỹ viện, tâm thân của nàng cũng không được trong sạch.

-Nhưng đối với ta đó không phải là vấn đề, khi biết được hoàn cảnh của nàng thì chỉ khiến ta cảm thấy thương nàng hơn, ta càng cảm thấy ta muốn bảo vệ nàng hơn, mặc dù tình cảnh của ta cũng không khá hơn nàng bao nhiêu, nhưng ít ra ta vẫn còn một người phụ thân.

-Cho tới một ngày, đột nhiên nàng bảo nàng muốn làm thê tử của ta và hỏi ta có muốn cưới một cô gái như nàng hay không?

Gia Cát Quang Minh chìm đắm vào hồi ức, khuôn mặt hần tràn đầy hạnh phúc.

-Đó là lần đầu tiên trong đời, ta cảm thấy mình có lý do để tồn tại trên cõi đời này, lần đầu tiên trong đời, ta cảm thấy thế giới xung quanh cũng không đen tối như ta đã nghĩ, và đó cũng là lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy rằng ta phải cảm ơn lão già ấy, bởi chính lão đã giúp cho ta gặp được nàng.

-Trong đầu ta liền nghĩ tới một cảnh tượng, đã trải qua từng ấy năm rồi, có lẽ lão già ấy cũng đã nhớ ra mẫu thân? Nếu đúng như vậy thì có lẽ nếu ta cùng Uyển nhi đi gặp lão thì chẳng phải lão ấy cũng sẽ chấp nhận bọn ta sao? Khi đó gia đình chúng ta sẽ vui vẻ ở cùng nhau, đồng thời ta cũng muốn nhân cơ hội này trở về thăm mộ mẫu thân.

-Ta vui vẻ như con chim nhỏ, bàn tính sẵn kế hoạch với nàng, sau khi nàng nghe xong thì liền đồng ý đi theo ta.

Gia Cát Quang Minh lúc này cúi đầu, hần có chút thất vọng.

-Nhưng kết quả thì không giống như ta mong đợi, lão già ấy vẫn chẳng nhớ ra mẫu thân là ai, đồng thời cũng chẳng thèm nhìn mặt hai người bọn ta.

-Nhưng mẫu thân đã từng bảo rằng ta phải tin tưởng ở hần, vì thế cho dù có chút thất vọng, ta vẫn dập đầu với hần rồi rời đi tiếp tục chờ đợi.

Lâm Thanh Phong hiện giờ cũng chẳng còn biết nói giúp Trần Nguyên Đại Sư như thế nào nữa rồi, hần chỉ đành thở dài một tiếng rồi tiếp tục im lặng nghe Gia Cát Quang Minh kể.

Gia Cát Quang Minh có chút cô đơn.

-Mặc dù đã trở thành phu thê suốt năm ngàn năm, nhưng hai chúng ta vẫn không thể có con, không phải do ta hay nàng, chỉ là do tu sĩ càng tu luyện tới đẳng cấp cao thì càng khó có hậu đại.

-Chúng ta cũng rất tuyệt vọng, vào lúc đó ông trời giống như thương xót chúng ta, đã để bọn ta tìm thấy Diệu Hương, lúc đó nàng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, nàng bị bỏ rơi mà không có ai chăm sóc, vì thế hai người chúng ta đã mang nàng về nuôi dưỡng.

-Trên người nàng khi đó cũng không có gì khác, ngoài một mảnh giấy viết hai chữ Diệu Hương, vì vậy chúng ta liền gọi nàng là Diệu Hương, đồng thời chúng ta liền chuyển nhà về gần nơi mà ta chôn cất mẫu thân để sống ở đó.

-Chúng ta sống cùng với nhau không được bao lâu, thì Ngọc Uyển liền mang thai, lúc đó chúng ta rất vui mừng, cả nhà chúng ta ăn mừng gần một tuần lễ.

-Nhưng tới lúc sanh Uyển nhi thì Ngọc Uyển lại có chuyện, trước khi nhận biết ta thì nàng đã bị thương trong lúc đánh nhau với yêu thú, bình thường nàng vẫn không có chuyện gì vì thế chúng ta cũng không nghĩ tới, nhưng tới lúc nàng sanh Uyển nhi, thì vết thương ấy lại tái phát.

Gia Cát Quang Minh cắn chặt răng.

-Bởi vì vết thương đó, nên sau khi Ngọc Uyển vừa mới sinh xong Uyển nhi thì ta liền dẫn nàng gấp rút đi tìm lão già ấy, ta mong rằng hần cho dù không niệm tình bọn ta, nhưng nếu có bệnh nhân ở trước mặt thì hần vẫn sẽ ra tay cứu giúp.

-Nhưng hần vẫn như những lần trước, hần vẫn không để ý tới chúng ta mà chỉ lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

Gia Cát Quang Minh lại thở dài một hơi.

-Sau khi lão già ấy bỏ đi, ta triệt để thất vọng với hần, vì thế ta liền đưa Ngọc Uyển đi tìm vị Luyện Đan Sư khác để cứu nàng, nhưng nàng không chờ nổi cho tới lúc đó và nàng đã chết.

-Còn chuyện sau đó thì người cũng đã biết rồi, ta dẫn theo Diệu Hương cùng Uyển nhi tới nơi này, và bắt đầu sinh sống ở đây cho tới khi Diệu Hương mang người trở về.

Gia Cát Quang Minh lắc đầu chán nản.

-Ban đầu ta cứ nghĩ rằng, ta sẽ ở cùng cả hai, đợi cả hai lập gia đình rồi sinh con, sau đó ta sẽ yên lặng tìm một nơi để đi theo Ngọc Uyển, nhưng khi thấy

Diệu Hương mang người về thì ta liền cảm giác rằng cuộc sống của bọn ta sẽ không được như ta suy tính rồi.

Lâm Thanh Phong cười khỏ, hần cũng đâu còn cách nào khác? Lúc đó hần thật sự trọng thương tới độ ngay cả tỉnh lại còn không được, thì hần phải làm sao đây?

Gia Cát Quang Minh nghiêm mặt lại, rồi chỉ tay ra ngoài cửa.

-Nhưng điều quan trọng hơn, là tại sao người lại đưa tên ấy tới đây? Mau đuổi hần đi, ta không muốn nhìn mặt hần.

Lâm Thanh Phong ngoài cười khỏ cũng chỉ biết cười khỏ, hần làm sao đuổi được Trần Nguyên Đại Sư đây? Đánh thì đánh không lại, còn nếu lão ấy muốn rời đi thì còn chờ Lâm Thanh Phong đuổi đi sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Ta thật không tiện để xen vào việc của các người, nhưng tại sao người không ra ngoài nghe thử lão ấy muốn nói gì? Chẳng phải mẫu thân người cũng nói người phải tin tưởng hần sao?

-Cứ ra ngoài nghe hần nói một chút cũng đâu mất mát gì phải không?

Gia Cát Quang Minh hừ một tiếng.

-Muốn ta bỏ thời gian nghe hần nói?

-Đừng có nằm mơ, cho dù hần có quỳ xuống cầu xin ta thì ta cũng không chấp nhận.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, rồi lắc đầu.

-Quang Minh thúc, người cứ ra nghe hần nói một lần xem sao, chẳng phải ba lần trước hần cũng bỏ thời gian chờ người sao? Hiện tại người lại ra ngoài nghe hần nói hết một lần là được rồi.

-Coi như người trả lại khoảng thời gian lúc trước cho hần, sau đó nếu người muốn đuổi hần đi thì người cứ nói thẳng thì hần sẽ đi, không phải sao?

Nghe Lâm Thanh Phong nói xong, Gia Cát Quang Minh cũng trầm tư suy nghĩ, một lúc sau hần hừ một tiếng.

-Người đi vào trong đi, ta không biết hần đã nói gì với người, nhưng lần này người đã thành công thuyết phục ta rồi.

Lâm Thanh Phong không biết phải nói như thế nào nữa, hần lắc đầu một cái rồi đứng dậy đi vào trong, chuyện này hần thật sự không thể giải quyết được, hần chỉ có thể giúp đỡ Trần Nguyên Đại Sư tới đây thôi, còn chuyện khác thì phải do Trần Nguyên Đại Sư tự mình làm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Hoàng Kim Thử

Hoang Mạc Chi Địa còn được gọi là hiểm địa thứ tư của Thông Thiên Đại Lục, nơi đây là một vùng hoang mạc rộng lớn chỉ toàn cát vàng, nơi đây khí hậu khô hạn quanh năm, rất ít khi có mưa, chỉ có những Yêu Thú thổ hệ mới có thể sinh tồn ở đây.

Nơi đây rất ít người đến, bởi vì hoàn cảnh quá khắc nghiệt, đồng thời không thể đề phòng được những loại thổ hệ yêu thú bất ngờ tập kích.

Nhưng hôm nay, có ba bóng người đang lang thang tại nơi này...

-Này Quang Minh thúc, nơi này thật sự có thứ mà chúng ta cần tìm sao? Chúng ta đã đi lâu lắm rồi, ngay cả một cọng cỏ cũng không thấy thì nói gì tới linh thảo đây?

Người này là Lâm Thanh Phong, hiện tại hần đang cùng Nam Cung Mị Ảnh đi theo Gia Cát Quang Minh để tìm một loại linh thảo để Trần Nguyên Đại Sư luyện chế đan dược.

Hiện tại đã trải qua hai năm, từ khi bọn hần đưa Trần Nguyên Đại Sư trở về gặp Gia Cát Quang Minh, lúc ban đầu hai người có chút bất hòa, nhưng sau khi Lâm Thanh Phong thành công khuyên bảo, thì bọn hần liền bỏ đi vài ngày, sau khi trở lại thì bọn hần đã hòa thuận.

Gia Cát Quang Minh khuôn mặt ướt đầm mồ hôi, hần cau mày.

-Làm sao ta biết được? Ta cũng không phải Luyện Đan Sư, ta chỉ nghe theo lời lão bắt từ ấy đi cùng hai người các người thôi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng mệt mỏi, nằng thở ra một hơi.

-Phu quân, Quang Minh thúc, hai người cũng đừng cãi nhau nữa, hiện tại chúng ta nên giữ sức là hơn, thời tiết nơi này thật sự quá khắc nghiệt rồi.

Lâm Thanh Phong tâm trạng không tốt lắm, hần khoanh tay lại rồi hừ một tiếng.

-Sau khi trở về, ta nhất định sẽ nói Uyển nhi giặt sạch chũm râu của hần, dám chơi ta? Đâu phải dễ vậy?

Nói tới Gia Cát Tư Uyển thì Gia Cát Quang Minh chỉ biết cười khỏ, sau khi hần và lão già Trần Nguyên làm lành, thì Trần Nguyên lão già ấy càng ngày càng sùng ái Gia Cát Tư Uyển hơn, hiện tại nằng đã trở thành một tiểu ma nữ trong mắt người khác rồi.

Mỗi lần Gia Cát Quang Minh muốn đánh nằng thì nằng đều chạy trốn sau lưng Trần Nguyên khiến hần cũng hết cách.

Nhưng lúc này, Gia Cát Quang Minh nhú mày.

-Cẩn thận, có Yêu Thú đang tới.

Nghe được lời nói này, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh lập tức trở nên nghiêm túc lại, trong suốt hai năm này, bọn hần đều bỏ thời gian cùng Gia Cát Quang Minh đi tìm linh thảo cho Trần Nguyên Đại Sư, nên đối với những lần Gia Cát Quang Minh cảnh báo như thế này đều trở nên quen thuộc.

Thực lực của Gia Cát Quang Minh ở hai năm trước cũng đã là Hợp Thể Kỳ Viên Mãn, vì thế Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh dưới sự bảo hộ của hần đã đi khắp nơi tìm kiếm linh thảo, cả hai cũng nhân cơ hội này mà rèn luyện chính bản thân mình, hiện tại Lâm Thanh Phong đã tới Kim Đan Viên Mãn, tùy thời có thể Kết Anh, còn Nam Cung Mị Ảnh thì đã sớm bước vào Kiểm Tâm cảnh giới.

Gia Cát Quang Minh tản ra tinh thần lực, sau đó hần gặt đầu.

-Có yêu thú, nó cũng không mạnh lắm, nhưng cũng ngang ngửa với Luyện Hư kỳ, Mị Ảnh ngươi lên đi.

Nam Cung Mị Ảnh nghe lệnh, nằng gặt đầu một cái rồi rút ra Hắc Thiết Kiếm, Hắc Thiết Kiếm lúc trước đã sớm không còn phù hợp cho Nam Cung Mị Ảnh sử dụng tu luyện, vì thế nó được Cửu Điện Bán Tiên gia cường thêm trận pháp, giúp nó trở nên rắn chắc hơn, đồng thời cũng nặng hơn, hiện tại sức nặng của Hắc Thiết Kiếm đã hơn 5 tấn.

Nhiều lúc nhìn Nam Cung Mị Ảnh cầm thanh Hắc Thiết Kiếm này, Lâm Thanh Phong cũng phải hít vào một hơi khí lạnh, hần hiện tại cũng không dám đắc tội nằng nữa, hần sợ rằng một khi chọc nằng giận lên, nằng lại lấy thanh Hắc Thiết Kiếm ra nện hần thì hần phải làm sao bây giờ? Đánh thì không thể đánh lại, còn chạy thì cũng không thể chạy, chẳng lẽ hần phải đứng yên đó cho nằng đánh sao? Sẽ chết người đấy.

Nam Cung Mị Ảnh khuôn mặt nghiêm túc, tay cầm Hắc Thiết Kiếm bước lên phía trước, nằng nhắm mắt rồi tản ra tinh thần lực để thăm dò xung quanh.

Gia Cát Quang Minh lại lên tiếng.

-Đừng dùng tinh thần lực, hãy để bản thân cảm nhận rồi từ đó luyện thành Tâm Nhãn, ngươi là một kiếm tu, cũng đã đạt tới Kiểm Tâm cảnh giới rồi, nếu ngươi có thể tu luyện thành công Tâm Nhãn, thì ngươi có thể dễ dàng đạt tới cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất, và khi đó con đường trở thành Kiếm Tôn sẽ mở rộng ra cho ngươi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không có nghi ngờ gì, mặc dù Gia Cát Quang Minh cũng không phải là Kiếm Tu, nhưng đây chỉ là những yêu cầu cơ bản để tiến cấp vì thế hần biết cũng là điều tất nhiên.

Nam Cung Mị Ảnh thu lại tinh thần lực, nằng nhắm chặt hai mắt, rồi bắt đầu dùng cảm nhận của bản thân để tìm ra con yêu thú.

Lâm Thanh Phong cùng Gia Cát Quang Minh đều im lặng, bọn hần biết hiện tại Nam Cung Mị Ảnh cần tập trung.

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh mở hai mắt, một đạo kiếm ý từ cơ thể của nằng xuất ra ngoài rồi dung nhập vào Hắc Thiết Kiếm, khiến thanh Hắc Thiết Kiếm sáng lên.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn im lặng, nằng giờ lên Hắc Thiết Kiếm rồi chém về một hướng, đạo kiếm ý theo thân kiếm bay ra, một đường thẳng tắp dung nhập xuống mặt đất tràn đầy cát vàng.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cát vàng cũng theo vụ nổ mà bay lên.

Lâm Thanh Phong hai mắt sáng rực, vỗ tay khen ngợi.

-Haha, lão bà làm tốt lắm.

Gia Cát Quang Minh khuôn mặt đen kịt, hần hừ một tiếng.

-Hựt rồi, tốt gì mà tốt?

Nam Cung Mị Ảnh có chút xấu hổ, nàng chỉ đành đưa tay gỡ đầu, Lâm Thanh Phong trợn to mắt chỉ tay về phía vụ nổ rồi lên tiếng.

-Hựt gì mà hựt? Ngươi không thấy nàng chém trúng con chuột rồi sao?

-Nhìn cho kỹ a, nó còn đang nằm đó háp hời kìa, nếu không tin thì ta sẽ tới đó đem nó về cho ngươi xem

Lâm Thanh Phong không nói còn tốt, hắn nói xong thì Nam Cung Mị Ảnh càng xấu hổ hơn, nàng hai mắt trợn trắng trừng hắn một cái.

Gia Cát Quang Minh đưa tay bóp trán, hắn có chút đau đầu, chém trúng con chuột cũng nên ăn mừng sao?

Lâm Thanh Phong không để ý tới hai người, hắn nhanh chóng chạy về phía con chuột đang nằm thoi thóp, nắm lấy đuôi của nó rồi mang về đưa tới trước mặt Gia Cát Quang Minh.

-Nhìn kỹ a, rõ ràng là chém trúng rồi, nhưng kể ra cũng lạ, con chuột này thật yếu, chỉ cỡ yêu thú cấp 1 thôi, nó đã yếu ớt như vậy, làm sao nó có thể sinh tồn ở nơi này à?

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt trợn trắng, hiện tại nàng thật sự có xung động muốn giết người a.

Gia Cát Quang Minh khuôn mặt đen kịt, hắn cũng không biết phải nói gì mới tốt, nhưng hắn vẫn liếc mắt về con chuột mà Lâm Thanh Phong đem tới, ngay sau đó khuôn mặt hắn liền biến sắc.

-Hoàng Kim Thử, không xong, mau bay lên.

Gia Cát Quang Minh nói xong liền tự thân phi hành lên không trung, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh có chút mộng bức, nhưng cả hai người cũng nhanh chóng nhảy lên Hắc Thiết Kiếm rồi bay lên cao.

Đứng từ trên cao nhìn xuống đất, Lâm Thanh Phong cau mày.

-Quang Minh thúc, có chuyện gì sao?

Gia Cát Quang Minh khuôn mặt ngưng trọng, hắn nhìn xuống mặt đất.

-Hoàng Kim Thử là loài yêu thú ăn đất đá, sống bầy đàn, thực lực của bọn chúng rất yếu, nhưng số lượng của bọn chúng cực nhiều lại thường đi chung với nhau, nếu ngươi giết một con, thì chắc chắn sẽ có hàng vạn con sẽ tiến tới bao vây lấy ngươi, ngay cả ta cũng không dám trêu chọc vào một ổ Hoàng Kim Thử đâu.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, nếu thật sự đúng như lời Gia Cát Quang Minh đã nói, thì lần này thật khó giải quyết, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút.

-Như vậy, hiện tại chúng ta phải làm gì?

Gia Cát Quang Minh lắc đầu.

-Ta không biết, nhưng ngươi mau vứt xác con chuột trên tay đi, đừng để mùi máu của con chuột ấy dẫn bọn chúng đuổi theo ngươi.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hắn liền vứt xác con chuột trên tay xuống đất, con chuột lúc này còn thoi thóp, nhưng lúc này lại bị Lâm Thanh Phong vứt từ trên cao xuống, nó không thể chịu nổi nữa, bốn chân giật giật vài cái rồi bất động.

Một lúc sau, bốn phía vẫn im lặng không có chuyện gì xảy ra, Lâm Thanh Phong cau mày.

-Quang Minh thúc, đã nói rằng hàng vạn con chuột đâu? Vì sao đợi này giờ vẫn không thấy?

Gia Cát Quang Minh cau mày, hắn lắc đầu.

-Ta không biết, nhưng Hoàng Kim Thử thật sự là một loài sống bầy đàn, nếu có một con xuất hiện ở đây, thì chắc chắn rằng xung quanh đây sẽ có một ổ Hoàng Kim Thử, còn vì sao bọn chúng chưa xuất hiện thì ta không biết được.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Hiện tại nếu chúng không xuất hiện thì chắc chúng ta an toàn rồi, nhưng Quang Minh thúc, lúc này ngươi nói rằng có một con yêu thú đang tới, như vậy nó đâu rồi? Tại sao nó vẫn chưa xuất hiện ở đây?

.....Hết Chương 168....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Thất Thải Hoa

Gia Cát Quang Minh cau mày, đúng thật lúc trước hắn có cảm nhận được yêu thú, Hoàng Kim Thử dĩ nhiên hắn cũng cảm nhận được, nhưng Hoàng Kim Thử quá yếu thể hình lại quá nhỏ nên hắn cũng không để tâm lắm, con yêu thú mà hắn cảm nhận được là một con khác.

Cũng như Lâm Thanh Phong vừa mới hỏi, bọn hắn đã đứng ở đây một lúc lâu rồi, chiếu theo lý thì con yêu thú đó cũng phải đến đây rồi mới đứng, nhưng hiện tại ba người bọn hắn vẫn không thấy nó đâu.

-Không lẽ trên đường tới đây lại dẫm phải ổ chuột đi?

Nam Cung Mị Ảnh đột nhiên lên tiếng, khiến Lâm Thanh Phong cùng Gia Cát Quang Minh đều giật mình, nhưng sau đó Gia Cát Quang Minh lại lắc đầu phản bác.

-Không đúng, mặc dù Hoàng Kim Thử rất yếu, nhưng chúng nó rất đông lại còn sống theo bầy đàn, nơi ở của chúng nó thường có mùi rất đặc trưng dùng để đánh dấu lãnh thổ, những yêu thú khác ngửi thấy mùi này liền sẽ tránh sang một bên, vì thế con yêu thú đó không thể nào dẫm vào ổ chuột đâu.

Lâm Thanh Phong lại nghĩ khác, hắn trầm tư một lúc.

-Nếu như, phía trên ổ chuột lại có thứ gì đó thu hút con yêu thú thì sao?

Gia Cát Quang Minh trầm ngâm rồi gật đầu.

-Nếu như vậy thì có khả năng, trước tiên chúng ta cứ bay về hướng đó xem sao, nhưng phải nhớ rằng các ngươi không được đặt chân xuống mặt đất, lỡ như xâm phạm hang ổ của Hoàng Kim Thử thì bọn chúng sẽ liều mạng để tấn công các ngươi, khi đó thật sự rất phiền phức.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt cũng ngưng trọng gật đầu, cả ba người nhanh chóng bay về phương hướng mà Gia Cát Quang Minh cảm nhận được yêu thú.

Bay được một khoảng cách thì cả ba người đều nghe thấy tiếng thú rống, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Thật đúng là nó dẫm phải ổ chuột a, con yêu thú này thật sự rất xui xẻo.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, Gia Cát Quang Minh cũng chẳng biết phải nói thế nào mới tốt, cả ba người tiếp tục bay về phía trước.

Tràng cảnh phía trước liền hiện ra, trên mặt cát vàng đang có một con sói lớn, con sói có một chiếc sừng nhọn trên đầu, cơ thể nó tràn đầy vết thương, máu chảy ướt cả cơ thể, nhưng nó vẫn không để ý, nó vẫn đang gầm gừ nhe hàm răng nhọn hoắt miệng đầy máu tươi nhìn xung quanh.

Gia Cát Quang Minh thở ra một hơi.

-Đó là Độc Giác Lang, một loại yêu thú cấp 6, hiện tại nó sắp xong đời rồi.

Lấy Độc Giác Lang làm trung tâm, bên ngoài được bao phủ bởi chi chít thân ảnh Hoàng Kim Thử, đâu đâu cũng là chuột.

Nhìn cảnh tượng phía dưới, ba người bọn Lâm Thanh Phong đều hít vào một hơi khí lạnh, Nam Cung Mị Ảnh chỉ tay xuống phía dưới rồi lên tiếng.

-Tất cả phía dưới đều là Hoàng Kim Thử sao? Chỉ ít cũng phải trên vạn con a.

Lâm Thanh Phong lắc đầu thở dài rồi chỉ tay về một hướng.

-Đâu chỉ vạn con, bọn chúng còn chưa tập trung đông đủ kia, bên đó vẫn còn rất nhiều chuột đang chui ra a.

Phương hướng mà ngón tay của Lâm Thanh Phong chỉ tới có thật nhiều cái lỗ, từ trong lỗ vẫn đang có Hoàng Kim Thử chui ra liên tục mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Nam Cung Mị Ảnh cả người đều nổi hết da gà, nàng bình thường không sợ chuột, nhưng với số lượng như thế này thì ai cũng không thể bình tĩnh nổi a.

Gia Cát Quang Minh cau mày trầm tư.

-Không đúng, mặc dù một ổ Hoàng Kim Thử số lượng rất nhiều, nhưng một ổ chuột số lượng 4-5 vạn con đã là rất nhiều rồi, nếu vượt hơn số lượng đó thì chuột chúa cấp 1 sẽ không thể ra lệnh cho bọn chúng được, nhưng hiện tại ở phía dưới đã hơn 8 vạn con, nhưng bọn chúng vẫn chưa tập trung đầy đủ, trừ khi...

Gia Cát Quang Minh dừng lại một chút, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng im lặng mà chờ đợi hắn nói tiếp.

Gia Cát Quang Minh hít vào một hơi, khuôn mặt của hắn có chút căng thẳng.

-Trừ khi...phía dưới là một ổ chuột khổng lồ, và để điều khiển được số lượng chuột đông đảo như vậy, chắc chắn chuột chúa đã đạt tới cấp 2, hoặc thậm chí là cao hơn.

-Với một cái ổ chuột cỡ lớn như vậy, thì cho dù là ta cũng thấy khó giải quyết a.

Trong lúc ba người bọn Lâm Thanh Phong đang ở trên cao quan sát, thì Độc Giác Lang phía dưới cuối cùng cũng không chịu nổi, mặc dù nó là yêu thú cấp 6, nhưng nó không thể chịu đựng nổi số lượng Hoàng Kim Thử đông đảo như vậy.

Độc Giác Lang gục xuống, xác của nó nhanh chóng bị đám Hoàng Kim Thử ăn hết, ngay cả nội đan cũng không chừa lại, chỉ trong chưa đầy mười phút đồng hồ, ngay sau khi ăn hết thịt trên người của Độc Giác Lang chỉ chừa lại phần xương trắng hếu, cùng những xác chết Hoàng Kim Thử bị Độc Giác Lang giết, số Hoàng Kim Thử bắt đầu lui về tổ.

Lúc này bọn người Lâm Thanh Phong mới nhìn rõ được xung quanh, gần bên bộ xương có một bông hoa bảy màu đang đung đưa theo gió, mặc dù vừa nãy có rất nhiều Hoàng Kim Thử di chuyển xung quanh, nhưng bọn nó vẫn tránh không chạm vào bông hoa, không để bông hoa bị tổn hại.

Ba người bọn Lâm Thanh Phong liền hiểu được, đám Hoàng Kim Thử này đào ổ phía dưới bông hoa để dẫn dụ bọn yêu thú tới cho bọn chúng làm thịt.

Nhìn bông hoa bảy màu đang đung đưa theo gió, Gia Cát Quang Minh mỉm cười.

-Đó là thứ mà chúng ta cần tìm, tên của nó là Thất Thái Hoa, cứ cách một ngàn năm thì nó sẽ sinh trưởng thêm một cánh hoa mang màu sắc khác, hiện tại trên bông hoa đã có bảy màu sắc, và đó cũng là số màu sắc tối đa của nó.

-Mặc dù lão già kia chỉ nói chúng ta tìm Lục sắc Thất Thái Hoa thôi, nhưng hiện tại lại gặp được thất sắc Thất Thái Hoa, thật sự là may mắn.

Lâm Thanh Phong có xung động muốn chửi bậy, khuôn mặt hắn đen kịt, chỉ tay về phía bộ xương của Độc Giác Lang rồi lên tiếng.

-May chỗ nào? Người thử xuống đó nhờ nó lên cho ta xem một chút, không thấy con chó kia sao?

-Nhìn sơ qua là biết con chó ấy cũng tới đây vì bông hoa phía dưới rồi, nhưng hiện tại hạ tràng của nó như thế nào đây?

Nhưng đối với sự bất mãn của Lâm Thanh Phong, Gia Cát Quang Minh cũng không để ý, hắn mỉm cười lắc đầu.

-Cũng không phải chuyện của ta, thu thập linh thảo là do lão già ấy yêu cầu các người đi làm, còn ta chỉ đi theo xem náo nhiệt mà thôi.

“Cái mạng”, Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, đúng như con hàng này đã nói, trong suốt khoảng thời gian này, hắn đúng thật chỉ đi theo xem náo nhiệt, đôi lúc thì giới thiệu một ít yêu thú, còn mọi việc đều do Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh lo liệu.

Lâm Thanh Phong cũng không biết nói gì hơn, hiện tại nếu không thu lấy đóa Thất Thái Hoa bên dưới thì bọn hắn phải đi đâu tìm một đóa khác bây giờ? Vì thế đóa hoa phía dưới bắt buộc bọn hắn phải thu lấy, nhưng phải làm cách nào để thu lấy mà không bị đám Hoàng Kim Thử đuổi đánh mới là điều khó khăn.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn xuống bên dưới một lúc rồi lên tiếng.

-Phu quân, không bằng chúng ta thử hóa thân thành bọn chúng xem sao?

Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên.

-Tại sao lại phải hóa thân thành bọn chúng?

Nam Cung Mị Ảnh chỉ tay về phía đám xác chết Hoàng Kim Thử.

-Chàng nhìn xem, bọn chúng sau khi giết chết Độc Giác Lang thì liền ăn hết thi thể, chỉ để lại thi thể của đồng loại, vì thế ta nghĩ rằng nếu chúng ta hóa thân thành bọn chúng thì có thể chúng sẽ không tấn công chúng ta đâu?

Lâm Thanh Phong hai mắt phát sáng, hắn nhanh chóng ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh rồi tươi cười.

-Lão bà thật giỏi nha, ngay cả chuyện như vậy mà người cũng nghĩ ra được.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười như không phải cười, nàng híp hai mắt lại.

-Như vậy, chuyện phía sau phải nhờ phu quân rồi.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt cứng đờ, khi nãy hắn quá vui vẻ nên không nghĩ tới chuyện phía sau, nói là giả trang thành Hoàng Kim Thử như vậy ai sẽ là người giả trang đây? Gia Cát Quang Minh thì khò bàn, hắn đã nói hắn chỉ là một tên đi xem náo nhiệt, chẳng lẽ phải để Nam Cung Mị Ảnh giả trang sao? Cho dù có ép nàng thì nàng cũng không làm a.

Lâm Thanh Phong cười khỏ, hần chỉ biết cúi đầu nhận mệnh.

-Như vậy, việc tiếp theo thì ta phải nên làm thế nào đây? Ta cũng không thể biến hình thành Hoàng Kim Thử a?

Nghe Lâm Thanh Phong nói câu này, Gia Cát Quang Minh liền cười lớn.

-Chuyện này người không cần phải lo lắng, Mị Ảnh người qua đây đứng sau lưng ta.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong có chút tò mò, bọn hần cũng không biết được Gia Cát Quang Minh đang muốn làm cái gì, nhưng hần đã nói như vậy thì Nam Cung Mị Ảnh cũng đi tới phía sau lưng hần.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh đi tới sau lưng, Gia Cát Quang Minh mới mỉm cười gật đầu, sau đó hần phất tay một cái, một lượng lớn xác chết Hoàng Kim Thử phía dưới cùng máu tươi của bọn chúng đều bay thẳng lên phiêu phù trên bàn tay của Gia Cát Quang Minh.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh khuôn mặt trắng bệch, bọn hần liền hiểu được Gia Cát Quang Minh muốn làm cái gì rồi, Lâm Thanh Phong ngay lập tức liều mạng lắc đầu hươ tay múa chân.

-Không, không, đừng nha, đừng làm vậy, nếu không đừng trách ta trở mặt à.

.....Hết Chương 169.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Có ba cách giải quyết

Lâm Thanh Phong lê một thân dính đầy máu Hoàng Kim Thử, trên đầu và vai còn có thêm vài cái xác Hoàng Kim Thử khác, hần thở ra một hơi rồi đặt chân xuống mặt đất.

Ngay lúc này, liền có Hoàng Kim Thử xuất hiện xung quanh Lâm Thanh Phong khiến hần hít vào một hơi khí lạnh, bên trên Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh đều chăm chú quan sát hành động của bọn chúng.

Đám Hoàng Kim Thử này chỉ di chuyển xung quanh Lâm Thanh Phong ngửi ngửi một lúc rồi quay đầu bỏ đi, cũng không tiếp tục để ý tới hần.

Nhìn bọn Hoàng Kim Thử quay đầu bỏ đi, ba người bọn Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó Lâm Thanh Phong mỉm cười, hần đưa ngón tay cái vẫy Nam Cung Mị Ảnh rồi từ từ bước lại gần Thất Thái Hoa.

Nhìn Thất Thái Hoa cứ đóng đưa nhe nhẹ theo gió, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, đóa hoa tưởng chừng như vô hại này đầu ai ngờ bên dưới nó ẩn chứa nguy cơ kinh dị như vậy đâu.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi lấy ra một cái xẻng nhỏ bắt đầu đào đất xung quanh đóa hoa, hần đào rất từ từ và nhẹ nhàng để cố gắng không làm tổn thương đến đóa hoa.

Lay hoay một lúc sau, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần đưa tay lau mồ hôi trên trán mỉm cười thu lấy đóa hoa vào nhẩn trữ vật, sau đó hần quay về phía sau lấy ra cái nỏ điều khiển nó bay lên trên.

Nhưng lúc này dị biến liền phát sinh, mặt đất dưới chân hần bắt đầu rung động, đám cát vàng dưới chân Lâm Thanh Phong bắt đầu nhô lên, dị biến này khiến ba người bọn hần đồng thời giật mình.

Gia Cát Quang Minh phản ứng cực nhanh, hần hét lớn.

-Phong tiểu tử, mau bay lên ngay, đó là thử vương, hành động của chúng ta bị phát hiện rồi.

Lâm Thanh Phong cũng không dám chậm trễ, hần liền điều khiển cái nỏ bay lên cao, đồng thời một viên RasenShuriken cũng nhanh chóng được tạo thành nằm trên bàn tay của hần.

Hành động của Lâm Thanh Phong liền khiến Gia Cát Quang Minh hết hồn, những năm này đi chung với hai người bọn hần, Gia Cát Quang Minh cũng không xa lạ gì với chiêu RasenShuriken này nữa, hần liền đoán được Lâm Thanh Phong đang muốn làm gì, hần hét lớn.

-Không được làm tổn thương thử vương, bằng không chúng ta thật sự bị đám Hoàng Kim Thử này truy sát tới chân trời góc bể măt.

“Cái mắg”, Lâm Thanh Phong cũng giật mình, hần nhanh chóng thu lại viên RasenShuriken và dùng hết sức bú sữa mẹ điều khiển cái nỏ bay lên cao.

Nhưng Lâm Thanh Phong vẫn chậm chân một chút, hần vừa mới bay lên cách mặt đất 1-2 mét thì từ trong đồng cát vàng, liền có một con Hoàng Kim Thử lớn nhảy ra, ánh mắt nó đỏ ngầu, hai chiếc răng cửa trắng toát, nó dùng bốn chân bám vào tay cầm của cái nôi rồi bắt đầu điên cuồng cắn loạn khắp nơi, phía bên dưới Hoàng Kim Thử cũng bắt đầu tụ tập, chỉ trong vài giây ước chừng đã có hơn một ngàn con lít nha lít nhít chạy tới phía dưới chân Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đầu chảy đầy mồ hôi, hần cũng cảm thấy hoảng sợ, phía dưới nhiều chuột như vậy, chỉ cần rơi xuống thì dù hần có mười cái mạng cũng không đủ để chết.

Về phía con Hoàng Kim Thử lớn đang bám vào tay cầm cắn loạn kia, hình thể của nó lớn hơn những con Hoàng Kim Thử phía dưới nhiều lắm, mặc dù những con chuột phía dưới to lớn khác nhau, nhưng to nhất cũng chỉ cỡ một bàn tay, còn con chuột đang bám trên cái nôi của Lâm Thanh Phong thì to gần bằng một cánh tay rồi.

Nhìn sơ qua thì ai cũng đoán được, con chuột này chính là Hoàng Kim Thử Vương.

Hoàng Kim Thử chủ yếu ăn đất đá và khoáng thạch để sinh sống, vì thế hàm răng của chúng rất chắc khỏe, ngay cả Linh Cấp pháp khí cũng dễ dàng bị Hoàng Kim Thử thường gặm nát, thì đừng nói tới độ rắn chắc của bộ răng Hoàng Kim Thử Vương.

Tuy là vậy, nhưng Hoàng Kim Thử Vương sau một hồi cắn loạn nó vẫn không để lại nổi một vết trầy trên cái nôi, có lẽ nó cũng nhận ra rằng nó không thể cắn nổi cái nôi này, nên nó dừng lại dùng hai mắt đỏ ngầu của chính mình nhìn xung quanh.

Sau khi nó nhìn thấy Lâm Thanh Phong thì nó liền nhảy tới tấn công hần.

Nam Cung Mị Ảnh ở phía trên lo lắng, nằng hết lớn.

-Phu quân, cẩn thận.

Lâm Thanh Phong sắc mặt lạnh lùng, hần hừ một tiếng, đưa tay tóm lấy thân thể của Hoàng Kim Thử Vương, sau đó dùng hết sức mà vứt nó sang một bên.

Hành động này của Lâm Thanh Phong liền khiến Gia Cát Quang Minh giật mình, hần nhanh chóng sử dụng linh lực làm thành một cái đệm nhẹ nhàng đỡ lấy Hoàng Kim Thử Vương rồi hết lớn.

-Thảo nê mã, chẳng phải ta đã bảo ngươi đừng làm tổn thương nó sao? Ngươi ném nó mạnh như vậy, lỡ như nó ghi thù ngươi thì ngươi liền khổ rồi, sẽ bị Hoàng Kim Thử truy sát tới chân trời góc biển.

Lâm Thanh Phong lúc này đã điều khiển cái nôi lên một khoảng cách cao ngang hàng với Gia Cát Quang Minh cùng Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng không để ý tới lời nói của Gia Cát Quang Minh, mà chỉ lạnh lùng nhìn về Hoàng Kim Thử Vương.

Hoàng Kim Thử Vương hai mắt đỏ ngầu, nó bắt đầu kêu “chít, chít...” loạn cả lên, nhưng những con Hoàng Kim Thử xung quanh lại tập trung ngày càng đông hơn, số lượng hiện tại của bọn chúng còn đông hơn khi nãy bọn chúng tập trung đối phó với Độc Giác Lang nữa.

Nhìn số lượng Hoàng Kim Thử phía dưới, Nam Cung Mị Ảnh vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt, nằng lên tiếng.

-Phu quân, hiện tại chúng ta phải làm sao đây? Chúng ta đã chọc giận bọn nó a.

Lâm Thanh Phong cau mày, thật sự cái ổ chuột này quá đông rồi, nếu như không giải quyết triệt để bọn chúng thì về sau nhất định sẽ rất phiền toái, hần hít vào một hơi rồi đánh liều một phen.

-Hoàng Kim Thử Vương, ta biết rằng ngươi có thể nghe hiểu ta nói những gì, nếu ngươi hiểu thì gật đầu, chúng ta sẽ thương lượng.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh tròn mắt nhìn Lâm Thanh Phong, con hàng này nghĩ lạc đi đâu rồi? Bảo Hoàng Kim Thử hiểu tiếng người? Sao ngươi không bảo chúng nó thượng thiên a? Phải biết rằng yêu thú muốn hiểu tiếng người thì ít nhất phải đạt tới cấp 4, Hoàng Kim Thử Vương chỉ mới đạt tới cấp 2 thì nó hiểu tiếng người kiểu gì?

Nhưng trái với suy nghĩ của Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh, Hoàng Kim Thử Vương hai mắt đỏ ngầu, nó kêu lên “chít, chít” rồi gật đầu.

Biểu hiện của Hoàng Kim Thử Vương lại khiến Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh kinh ngạc, nó thật sự hiểu tiếng người, nhìn Hoàng Kim Thử Vương gật đầu, Lâm Thanh Phong mới thở nhẹ ra một hơi, hần gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Theo ta nhìn được, thì ổ chuột của ngươi có khoảng mười vạn con chuột đi?

Hoàng Kim Thử Vương hai mắt vẫn đỏ ngầu, nó kêu “chít chít” vài tiếng rồi lại gật đầu.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Trước tiên ta đoán một cái nữa, có phải rằng số lượng này sau nhiều năm nhưng mãi vẫn không tăng thêm đúng chứ?

Hoàng Kim Thử Vương tiếp tục gật đầu, bởi vì đây là sự thật, nó cũng không muốn dẫu giẫm làm gì.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi tiếp tục nói.

-Nếu như ta đoán không sai, nguyên nhân lớn nhất khiến bọn người không thể tiếp tục gia tăng số lượng, là do không đủ thức ăn để cung cấp đúng không?

Hoàng Kim Thử Vương tiếp tục gật đầu, Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Nếu như ta có cách khiến các người gia tăng thêm số lượng, như vậy người có thể đưa ta Thất Thái Hoa hay không?

Hoàng Kim Thử Vương có chút nghi ngờ, nhưng Lâm Thanh Phong đã nói trúng suy nghĩ của nó vì thế nó muốn nghe thử xem Lâm Thanh Phong có cách gì.

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi tiếp tục.

-Các người đã trông giữ Thất Thái Hoa rất lâu rồi, vì thế ta cũng đoán được, lúc đầu có rất nhiều yêu thú tự đưa thân tới đây cho các người làm thịt để gia tăng số lượng, nhưng về sau thì số yêu thú tới đây ngày càng ít, đồng thời mỏ quặng ở phía dưới cũng đã bị tộc nhân của người đào rỗng, thế nên hiện tại các người đang thiếu lương thực trầm trọng đúng không?

Hoàng Kim Thử Vương cũng không lên tiếng, nó chỉ im lặng tiếp tục chờ Lâm Thanh Phong nói thôi.

-Người có từng thử nghĩ, nếu như có một loại khoáng thạch mà người cực kì thích ăn xuất hiện trước mặt người thì người sẽ thế nào?

-Theo ta đoán, khi đó người liền lao tới mà ăn không thêm suy nghĩ đúng không?

Hoàng Kim Thử Vương gật đầu, đây là chuyện rất hiển nhiên a?

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Vậy nếu như viên khoáng thạch đó lại trôi nổi giữa dòng dung nham lớn thì sao? Muốn ăn được khoáng thạch thì người nhất định phải nhảy xuống dung nham, nhưng một khi nhảy xuống dung nham thì mệnh người cũng không còn, như vậy người còn muốn ăn không?

Hoàng Kim Thử Vương suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, ăn nó bụng làm gì khi mệnh đã không còn chứ? Đây là điều rất hiển nhiên a?

Lâm Thanh Phong mỉm cười vỗ tay một cái rồi chỉ tay xuống đất.

-Trường hợp của các người cũng tương tự như vậy, bao lâu nay các người làm tổ ở đây sớm đã bị các yêu thú khác biết được rồi, vì thế đâu có yêu thú nào muốn thí mạng cho các người ăn đâu?

-Vì thế các người có để Thất Thái Hoa ở đây cũng vô dụng, còn không bằng đưa nó cho ta để ta suy nghĩ tìm cách giúp các người đâu.

Hoàng Kim Thử Vương trầm ngâm suy nghĩ, mặc dù nó mở ra linh trí có thể hiểu được tiếng người, nhưng dù sao linh trí của nó cũng rất thấp, không thể suy nghĩ xa xa như người bình thường được, hiện tại Lâm Thanh Phong chỉ rõ vấn đề này thì nó mới nhận ra.

Nhìn Hoàng Kim Thử Vương im lặng suy nghĩ, Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi giơ lên ba ngón tay.

-Ta có ba cách để giúp người gia tăng số lượng, đồng thời cũng không sợ hãi vấn đề thiếu lương thực.

.....hết chương 170.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Di hỏa

Hoàng Kim Thử Vương hai mắt tỏa sáng, nó có chút trông mong chờ đợi Lâm Thanh Phong nói ra ba cách này, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi đưa lên một ngón tay.

-Cách thứ nhất đó là các người phải di chuyển chỗ ở, bởi vì xung quanh đây đều bị các người đào rỗng cả rồi vì thế các người mới không đủ lương thực.

Hoàng kim Thử Vương yên lặng gật đầu, nó cũng đồng ý với Lâm Thanh Phong, trước đó nó đã có ý nghĩ này, nhưng bởi vì nó vẫn tiếc Thất Thái Hoa nên chưa dẫn tộc nhân di chuyển.

Lâm Thanh Phong tiếp tục đưa ra ngón tay thứ hai.

-Cách thứ hai cũng gần như cách của người vẫn đang sử dụng, người chỉ cần cử tộc nhân của người tàn ra khắp bốn phía, sau đó để chúng nó trộm bảo vật của các yêu thú khác mang về đây.

-Khi đó bọn yêu thú bị trộm bảo vật sẽ tức điên lên, rồi chúng sẽ tự tới đây nộp mạng... Người hiểu ý ta chưa?

Hoàng Kim Thử Vương hai mắt sáng lên, nó điên cuồng gật đầu, tộc nhân của nó là chuyên gia trong lĩnh vực đào động, vì thế muốn chúng nó đi ăn trộm là rất dễ dàng a.

Lâm Thanh Phong tiếp tục giơ lên ngón tay thứ ba.

-Cách thứ ba mà ta nghĩ ra, đó là các người hãy đi xâm chiếm những ổ Hoàng Kim Thử khác, rồi ra lệnh cho bọn chúng đào các quặng khoáng thạch đem về đây cho các người, khi đó các người vừa có lương thực, lại có thêm một lượng tộc nhân mới.

-Bản thân người là Hoàng Kim Thử Vương, có mấy ổ Hoàng Kim Thử có được thử vương đâu chứ? Nếu có thử vương thì ta nghĩ bọn chúng cũng đang đau đầu vì không biết phải làm thế nào để giải quyết vấn đề thiếu lương thực đây, bọn chúng sẽ không rảnh quản tới người, vì thế đây là cơ hội tốt nhất chi người để gia tăng số lượng tộc nhân a.

Hoàng Kim Thử Vương lại trầm tư, ba người bọn Lâm Thanh Phong cũng im lặng chờ đợi, xung quanh chỉ còn có tiếng gió thổi cộng thêm tiếng “chít, chít” của chục vạn con chuột đang kêu réo phía dưới.

Một lúc sau, Hoàng Kim Thử Vương như là đã quyết định xong điều gì đó, nó kêu lên hai tiếng “chít, chít” rồi quay đầu về hang ổ, cả đàn Hoàng Kim Thử cũng theo đó mà lui về, rất nhanh sau đó, cả vùng đất chỉ còn sót lại vài con Hoàng Kim Thử.

Cả ba người bọn Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, bọn hắn cũng hiểu được Hoàng Kim Thử Vương đã quyết định bỏ qua chuyện này rồi, bọn hắn cũng không sợ Hoàng Kim Thử Vương ghi thù, nhưng nếu như bị nó ghi thù thì thật sự rất phiền phức.

Gia Cát Quang Minh thở ra một hơi lắc đầu cảm thán.

-Thật không ngờ, tới Hoàng Kim Thử Vương nổi tiếng thù dai mà người cũng giải quyết được.

-Không hổ danh là người duy nhất sau Nhân Hoàng có thể tu luyện được Nhân Hoàng Thánh Kinh a, có chút không giống với người bình thường.

Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn Gia Cát Quang Minh.

-Này Quang Minh thúc, người nói vậy là có ý gì? Ta có chỗ nào không giống với người bình thường?

-Người nhìn thử xem cả người ta từ trên xuống dưới có chỗ nào không giống người bình thường? Ngoại trừ việc ta “hoi” đẹp trai hơn người bình thường một chút thì còn chỗ nào không giống đâu?

Gia Cát Quang Minh đen mặt lại, hắn thở ra một hơi rồi lắc đầu không tiếp tục đề ý tới Lâm Thanh Phong.

Ở chung hai năm thì Gia Cát Quang Minh cũng biết được Lâm Thanh Phong con hàng này mắc bệnh tự luyện nặng không có thuốc chữa, bỏ thời gian cãi với hắn thì không bằng đi cãi với đầu gối của chính mình còn tốt hơn.

Nam Cung Mị Ảnh cũng dở khóc dở cười, phu quân của nàng cái gì cũng tốt, ngoại trừ căn bệnh tự luyện này trị mãi không khỏi, nàng phải chuyển hướng câu chuyện sang đề tài khác.

-Hiện tại Thất Thái Hoa cũng đã thu được rồi, hiện tại chúng ta có thể trở về được chưa?

Lâm Thanh Phong cũng hết tự luyện, hắn cũng mang theo ánh mắt dò hỏi mà nhìn Gia Cát Quang Minh.

Gia Cát Quang Minh gãi đầu một cái rồi lấy từ nhẫn trữ vật ra một tờ giấy nhỏ, hắn nhìn vào tờ giấy một chút rồi thở ra một hơi.

-Còn chưa xong đâu, chúng ta vẫn còn phải tìm thêm hai thứ dược liệu nữa, đó là Vạn Niên Tuyết Liên cùng với Nhân Sâm Vạn Năm, độ hiếm của hai thứ này cũng không nhỏ, ở nơi của lão già kia cũng không còn.

-Vạn Niên Tuyết Liên đúng như tên gọi, đó là đóa Tuyết Liên sinh trưởng trên vạn năm ở những nơi lạnh giá, vì thế nó thường được tìm thấy ở phương Bắc, thời tiết ở nơi đó rất lạnh giá, thích hợp cho Tuyết Liên sinh trưởng.

-Còn Nhân Sâm Vạn Năm thì khác, nó có thể sinh trưởng ở bất kì điều kiện nào, nhưng Nhân Sâm Vạn Năm có một đặc điểm đặc biệt khiến nó cực kì khó tìm, đó là... nó thành tinh.

Nam Cung Mị Ảnh gãi đầu, nàng không hiểu “thành tinh” ở đây có nghĩa là gì, còn Lâm Thanh Phong tròn mắt nhìn.

-Quang Minh thúc, người đừng nói với ta là Nhân Sâm Vạn Năm có thể giống như yêu thú, có thể hóa thân thành hình người rồi đi lại nói chuyện như người bình thường nha?

Gia Cát Quang Minh cười khò lắc đầu.

-Không tới nỗi như vậy, nhưng cũng không kém là bao đâu, theo như những gì ta biết được, thì Nhân Sâm Vạn Năm có thể di chuyển, cộng thêm cảm giác đối với nguy cơ của nó cực lớn, vì thế nó rất dễ dàng di chuyển tránh đi những mối nguy hiểm.

Gia Cát Quang Minh trầm tư một lúc rồi hần nói tiếp.

-Thêm một nguồn tin nữa, đó là trong suốt hai vạn năm nay, vẫn không một ai tìm được Nhân Sâm Vạn Năm.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi chán nản, hai thứ này hiếm như vậy thì bọn hắn phải biết đi đâu mà tìm đây?

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái.

-Như vậy Quang Minh thúc, trước tiên chúng ta cứ đi tìm Vạn Niên Tuyết Liên thôi, ít ra chúng ta còn biết được có thể tìm nó ở nơi nào, còn Nhân Sâm Vạn Năm cứ tính sau.

Gia Cát Quang Minh mỉm cười gật đầu.

-Được rồi, như vậy chúng ta cứ rời khỏi nơi này rồi sẽ đi tới phương Bắc để tìm Vạn Niên Tuyết Liên, Nhân Sâm Vạn Năm quá hiếm có, cứ để tùy duyên thôi.

Ngay lúc này Nam Cung Mị Ảnh đột nhiên lên tiếng.

-Phu quân a, người có thể hỏi Hóa Vân tiền bối về tung tích của Vạn Niên Tuyết Liên không?

Gia Cát Quang Minh đều mang vẻ mặt khó hiểu mà nhìn nàng.

-Hóa Vân tôn giả thì có liên quan gì ở đây đâu? Theo ta biết thì lão ấy cũng đâu sống tại phương Bắc?

Lâm Thanh Phong cũng ngờ ngạc mà gật đầu, hần đồng ý với lời này của Gia Cát Quang Minh, nhìn cả hai người đều ngờ ngạc, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười giảo hoạt.

-Phu quân a, sao đầu óc của người lại hỏng vào lúc này đây? Đúng là Hóa Vân tiền bối không biết, nhưng chẳng lẽ phu nhân của hắn lại không biết a?

Lâm Thanh Phong ngu ngơ một lúc, sau đó hai mắt hắn phát sáng, hắn vui vẻ ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh.

-Đúng a, sao ta lại quên mất đây? Lão bà thật đúng là thiên tài a.

Gia Cát Quang Minh một mặt mừng bức ngờ ngạc nhìn hai người.

-Hóa Vân tôn giả có phu nhân sao? Từ khi nào mà hắn đã có phu nhân? Chúng ta có phải đang nói về cùng một người không?

Chuyện Hóa Vân tôn giả chuẩn bị cưới Băng Thánh vẫn chưa được truyền ra ngoài, nên Gia Cát Quang Minh không biết là điều đương nhiên.

Lâm Thanh Phong lúc này mới buông Nam Cung Mị Ảnh ra, hần mỉm cười giải thích.

-Đúng là chúng ta đang nói về lão già Hóa Vân ấy, lúc trước hắn đã nói khoảng chừng 8 năm nữa, hắn sẽ mang lễ vật đi cưới hoi Băng Thánh, cả hai người đều đồng ý với nhau rồi.

Gia Cát Quang Minh nghe xong thì cau mày.

-Có chuyện như vậy sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu coi như xác nhận thông tin của chính mình là đúng.

Gia Cát Quang Minh cau mày trầm tư một lúc rồi lắc đầu thở ra một hơi.

-Như vậy 8 năm sau sẽ có một trận đại chiến diễn ra a, chuyện này thật sự không tốt chút nào.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt đều ngưng trọng lại, Gia Cát Quang Minh nói tới chuyện này thì bọn hắn cũng nhớ tới Nam Cung Tuyết vẫn đang còn chờ bọn hắn bảo vệ nàng đây.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Quang Minh thúc, thúc cũng đã nghĩ tới rồi, như vậy thúc có thể cho chúng ta biết thêm thông tin của Hóa Thánh sao?

Gia Cát Quang Minh trầm ngâm nhìn về hai người một chút rồi gật đầu.

-Hỏa Thánh vào 1000 năm trước đã đột phá tới Đại Thừa tầng 3, sau một ngàn năm thì đã có tin đồn rằng hắn muốn đột phá Đại Thừa tầng 4.

Lâm Thanh Phong cau mày.

-Đại Thừa kì tầng 3 sao? Ta nghĩ rằng Hỏa Vân lão già ấy tu vi cũng khoảng cỡ này đi? Vì sao lão ấy lại lo sợ Hỏa Thánh như vậy?

Gia Cát Quang Minh lắc đầu.

-Đúng là Hỏa Thánh tu vi không cao bằng Hỏa Vân tôn giả, nhưng hắn có một thứ mà Hỏa Vân tôn giả không có, đó chính là Dị Hỏa.

-Hỏa Vân tôn giả mà một thiên tài, nếu hắn có một loại Dị Hỏa thì ta tin chắc rằng tên gọi Hỏa Thánh hiện tại là thuộc về hắn.

.....Hết Chương 171.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Tin tức Cửu Thiên Hỏa

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cả hai đều chưa từng nghe tới Dị Hỏa, nên đều đưa ánh mắt tò mò mà chờ đợi Gia Cát Quang Minh giải thích.

Gia Cát Quang Minh thở ra một hơi.

-Dị Hỏa là tên gọi chung của những loại hỏa diễm không giống với bình thường.

-Đại lục có rất nhiều loại Dị Hỏa khác nhau, những loại Dị Hỏa này sức mạnh cũng được phân chia cao thấp, nhưng trong đó có bốn loại được xem là mạnh nhất.

-Từ thấp cho tới cao theo thứ tự là Phượng Hoàng Hỏa, Hàn Băng Hỏa, Cửu Thiên Hỏa, cùng Đế Hỏa.

-Mỗi người chỉ có thể đưa duy nhất một loại Dị Hỏa vào trong cơ thể, không được đưa thêm loại thứ hai, bởi vì nếu làm vậy thì hai loại Dị Hỏa sẽ xảy ra xung đột và kết quả là người liền tan thành tro bụi.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

-Như vậy Hỏa Thánh sở hữu loại dị hỏa nào đâu?

Gia Cát Quang Minh liền trả lời.

-Hàn Băng Hỏa cùng Phượng Hoàng Hỏa.

Nghe xong câu trả lời này, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều tròn mắt, Nam Cung Mị Ảnh liền hỏi.

-Không phải mỗi người chỉ có thể đưa vào cơ thể một loại Dị Hỏa sao? Tại sao Hỏa Thánh lại có thể đưa vào cả hai? Hắn không sợ hai loại Dị Hỏa sẽ xung đột với nhau sao?

Gia Cát Quang Minh lắc đầu.

-Theo lý thuyết đúng là như vậy, nhưng nó chỉ đúng với người bình thường, còn về Phượng Hoàng Tộc thì khác.

-Phượng Hoàng Hỏa là một loại hỏa có sẵn trong huyết mạch của mỗi thành viên Phượng Hoàng tộc, nó được coi là một phần thiên phú của mỗi người.

-Hỏa Thánh bản thân là một con Phượng Hoàng hóa thành hình người, vì thế hắn mang theo sẵn trong người Phượng Hoàng Hỏa, nên hắn có thể hấp thu thêm một loại Dị Hỏa khác.

-Cũng vì hắn một người mang theo hai loại Dị Hỏa khác nhau, nên hắn mới trở thành Hỏa Thánh.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu chấp nhận, còn Lâm Thanh Phong thì trầm tư một lúc rồi lại hỏi.

-Quang Minh thúc, lúc nãy ngươi đã nói rằng Hỏa Vân lão già ấy không sở hữu Dị Hỏa sao?

Gia Cát Quang Minh gật đầu.

-Đúng vậy, Hòa Thánh không sở hữu Dịch Hòa, nhưng với tư chất yêu nghiệt của hắn, chỉ dùng hỏa diễm bình thường cùng tu vi Đại Thừa tầng 6 thì hắn đủ đánh bại tất cả những Đại Thừa kì sử dụng Dịch Hòa khác.

-Chỉ tiếc rằng hỏa diễm bình thường cũng chỉ là hỏa diễm bình thường, nó đối chọi với một loại Dịch Hòa còn có thể, nhưng nó không thể đối chọi với cả hai loại Dịch Hòa cùng một lúc, vì thế Hòa Vân tôn giả mới thất bại trước Hòa Thánh.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, nghe được lời này cùng hai năm theo Gia Cát Quang Minh học hỏi thêm nhiều tin tức về tu chân giới thì Lâm Thanh Phong cũng nể phục tư chất yêu nghiệt của Hòa Vân tôn giả, đừng nên nghĩ rằng Đại Thừa Kì dễ dàng đạt tới như vậy.

Hòa Vân Tôn Giả, Trần Nguyên Đại Sư, Băng Thánh ba người thật sự là yêu nghiệt thiên tài mới có thể đạt tới trong khoảng thời gian một vạn năm.

Nếu như đem Gia Cát Quang Minh so sánh với ba người bọn hắn, thì Gia Cát Quang Minh thật sự không đáng nhắc tới, Gia Cát Quang Minh cũng sử dụng thời gian một vạn năm, nhưng hắn chỉ mới đạt tới Hợp Thể kì tầng 2 mà thôi.

Nhưng Gia Cát Quang Minh vẫn được xem là một thiên tài, đa phần những tu sĩ bình thường khác thì trải qua một vạn năm thì tu vi cũng chỉ ở mức Luyện Hư kì mà thôi.

Nam Cung Mị Ảnh suy nghĩ một lúc rồi nài lại hỏi.

-Như vậy tại sao chúng ta không tìm một loại Dịch Hòa cho Hòa Vân tiên bối đâu? Chẳng phải nếu tìm được Dịch Hòa thì Hòa Vân tiên bối sẽ mạnh mẽ hơn Hòa Thánh hay sao?

Gia Cát Quang Minh lắc đầu.

-Dịch Hòa đâu dễ tìm như vậy? Dịch Hòa sinh trưởng trong điều kiện rất hà khắc, nếu nói đúng ra thì Hàn Băng Hỏa của Hòa Thánh cũng chỉ là một đoàn nhỏ mà thôi, còn về hai loại Dịch Hòa đầu tiên thì càng khó gặp hơn, sau thời của Nhân Hoàng cho tới hiện tại vẫn chưa ai tìm ra Đế Hỏa, còn Cửu Thiên Hỏa thì từ sau thời kì thượng cổ cho tới bây giờ thì vẫn không có ai tìm ra nó đây.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều tròn mắt há mồm, nhưng Gia Cát Quang Minh lại nói tiếp.

-Nhưng mà vẫn có một ít thông tin về Cửu Thiên Hỏa, theo truyền thuyết từ thời Thượng Cổ thì trước đó đã có một đốm nhỏ Cửu Thiên Hỏa rơi xuống nơi này, và nhiệt độ của nó liên biến nơi này trở thành Hoang Mạc Chi Địa như hiện nay.

Nam Cung Mị Ảnh hai mắt phát sáng, nài vui vẻ lên tiếng.

-Nếu như truyền thuyết đó là đúng thì chẳng phải Cửu Thiên Hỏa vẫn còn ở nơi này sao?

Gia Cát Quang Minh mỉm cười lắc đầu.

-Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, còn nó có thật sự tồn tại hay không thì làm sao ta biết được?

-Chỉ biết rằng từ thời thượng cổ tới giờ vẫn chưa ai tìm ra Cửu Thiên Hỏa đâu.

Nam Cung Mị Ảnh như quả bóng bị xì hơi, nài ủ rũ thu lại nụ cười rồi cúi đầu xuống đất, nhưng Lâm Thanh Phong lúc này lại nghĩ ra sáng kiến.

-Nếu không biết thì chúng ta có thể hỏi a.

Gia Cát Quang Minh lắc đầu.

-Làm sao hỏi a? Ta đã nói với người rồi, hiện tại cũng đâu có ai tìm ra Cửu Thiên Hỏa, nếu thật sự có thể hỏi thì những người khác còn chờ tới lượt người sao?

Lâm Thanh Phong tròn mắt lên nhìn Gia Cát Quang Minh một cái.

-Ai bảo với người là ta sẽ hỏi người khác?

Gia Cát Quang Minh cùng Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe xong câu hỏi này, thì cả hai đều mang theo ánh mắt tò mò mà nhìn Lâm Thanh Phong, chờ đợi hắn nói tiếp, Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi.

-Các người vì sao không thử suy nghĩ một chút, các người đã tìm hết tất cả cái Hoang Mạc Chi Địa này chưa?

-Nếu trên mặt đất các người đã tìm hết rồi mà vẫn không tìm thấy thì vì sao các người không tìm dưới đất?

-Nhưng nói về đào đất, thì các người dám tự nhận là các người giỏi nhất sao?

Gia Cát Quang Minh cùng Nam Cung Mị Ảnh đồng thời ngơ ngác, một lúc sau ánh mắt cả hai đều sáng lên và đồng thanh nói lớn.

-Hoàng Kim Thử.

Lâm Thanh Phong lúc này mới mỉm cười gật đầu, nói tới loài đào đất mà sinh sống, thì làm gì có loài nào dám tranh với Hoàng Kim Thử đâu?

Gia Cát Quang Minh lắc đầu cười khỏ, không phải người khác không muốn hỏi, nhưng người khác vừa thấy được Hoàng Kim Thử thì không liều mạng bỏ chạy là tốt lắm rồi, làm gì có ai như tên Lâm Thanh Phong này có thể giao tiếp với Hoàng Kim Thử a?

Lâm Thanh Phong mỉm cười, hần nhìn xuống đất mà kêu lớn.

-Hoàng Kim Thử Vương, phiền người ra đây một lát, ta có chút chuyện muốn hỏi.

Một lúc sau, Hoàng Kim Thử Vương lại xuất hiện, nó đứng lên bằng hai chân sau ngẩng đầu mà nhìn Lâm Thanh Phong rồi kêu lên vài tiếng “chít, chít”.

Lâm Thanh Phong vẫn nở nụ cười.

-Hoàng Kim Thử Vương, người biết Cửu Thiên Hỏa ở nơi nào sao?

Hoàng Kim Thử Vương nghiêng đầu qua một bên, rồi lấy một chân trước gãi gãi đầu, kêu lên vài tiếng “chít chít”.

Nhìn biểu hiện của nó, Gia Cát Quang Minh thở ra một hơi.

-Không được rồi, có lẽ là nó không biết.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi lại quay đầu hỏi Gia Cát Quang Minh.

-Quang Minh thúc, người biết đặc điểm của Cửu Thiên Hỏa sao? Ngoài nóng ra thì nó còn có đặc điểm gì khác không?

Gia Cát Quang Minh lắc đầu, hần cũng đâu phải Hỏa hệ tu sĩ, hần đâu có thời gian tìm hiểu nhiều thứ như vậy.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi lấy ra viên Truyền Tin Thạch từ nhẫn trữ vật, rồi truyền linh lực vào đó, viên Truyền Tin Thạch chớp sáng một lúc rồi giọng nói của Hỏa Vân tôn giả cũng từ đó mà phát ra.

-Tiểu tử, người tìm ta lại có việc gì sao?

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một tiếng rồi hỏi.

-Lão già, Cửu Thiên Hỏa ngoài nóng ra thì còn có đặc điểm gì sao?

Hỏa Vân tôn giả có chút bất ngờ vì câu hỏi này của Lâm Thanh Phong, nhưng hần cũng không hỏi nhiều mà liền trả lời.

-Cửu Thiên Hỏa? Theo như trong sách viết lại thì Cửu Thiên Hỏa là một ngọn lửa màu tím chỉ tồn tại trên chín tầng trời, sức nóng của nó có thể thiêu cháy mọi vật trên thế gian, vì thế nó mới được gọi là Cửu Thiên Hỏa.

-Ta chỉ biết bấy nhiêu, nhưng vì sao người lại hỏi về Cửu Thiên Hỏa a?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hần cũng không trả lời Hỏa Vân tôn giả mà ngắt linh lực rồi quay sang hỏi Hoàng Kim Thử Vương.

-Hoàng Kim Thử Vương, trong Hoang Mạc Chi Địa này, người biết nơi nào nóng nhất sao? Còn nữa, nơi đó có thể có ánh lửa màu tím.

Hoàng Kim Thử Vương nghe xong câu hỏi này liền suy nghĩ một chút, sau đó nó gật đầu.

Cả ba người đều kinh ngạc, sau đó cả ba đều nở nụ cười, Lâm Thanh Phong hỏi tiếp.

-Như vậy người có thể dẫn bọn ta tới đó được không? Đương nhiên bọn ta sẽ đưa cho người một ít thứ coi như trao đổi.

Hoàng Kim Thử Vương trầm ngâm một chút rồi tiếp tục gật đầu.

Lâm Thanh Phong vui vẻ, lúc này hần mới tiếp tục truyền linh lực vào viên Truyền Tin Thạch, đợi cho tới khi giọng nói của Hỏa Vân tôn giả cất lên.

-Tiểu tử, sao người dám...

Ngay lúc này Lâm Thanh Phong lạnh nhạt lên tiếng ngắt lời Hỏa Vân tôn giả.

-Dẫn người đi tìm Cửu Thiên Hỏa, mau tới Hoang Mạc Chi Địa, và mang theo những loại khoáng thạch mà Hoàng Kim Thử thích ăn nhất, số lượng cho mười vạn con ăn trong 1 tháng.

....Hết Chương 172....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Tiểu Hoàng

Hỏa Vân tôn giả lập tức im lặng, chỉ cần có người nhìn về mặt hắn lúc này thì đều nhận ra là hắn đang sững sờ kinh ngạc.

Hỏa Vân tôn giả sững sờ một lúc sau hắn lại nhanh chóng lên tiếng.

-Cho ta một tháng, một tháng sau ta sẽ mang tới đủ cho ngươi.

Hỏa Vân tôn giả nói xong thì hắn cũng không tiếp tục chờ đợi mà ngay lập tức cất viên Truyền Tín Thạch rồi chạy như bay ra ngoài, hắn vẫn tin tưởng Lâm Thanh Phong, chuyện này lớn như vậy Lâm Thanh Phong cũng không nhân rồi mà đi đùa giỡn hắn.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nở nụ cười gật đầu rồi lại nói với Hoàng Kim Thử Vương.

-Như vậy, phiền ngươi một tháng sau lại dẫn chúng ta đi tìm Cửu Thiên Hóa được chứ?

Hoàng Kim Thử Vương gật đầu, sau đó nó lại chui xuống đất.

Nam Cung Mị Ảnh không giấu được vẻ vui mừng, nàng vui vẻ ôm lấy Lâm Thanh Phong.

-Phu quân, nếu lần này Hỏa Vân tiên bối thành công, thì chẳng phải tiểu Tuyết sẽ được bảo vệ sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười xoa đầu nàng, hắn cũng hiểu được nỗi lo lắng lớn nhất của Nam Cung Mị Ảnh chính là Nam Cung Tuyết, cũng bởi vì Nam Cung Tuyết mà nàng mới cố gắng hết sức để tu luyện đây.

Nhưng lúc này, Gia Cát Quang Minh đột nhiên lên tiếng.

-Không đúng, nếu như phải đợi Hỏa Vân tôn giả, thì chẳng phải chúng ta sẽ phải ở lại đây thêm một tháng sao?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều trợn mắt há mồm, không chỉ riêng Gia Cát Quang Minh mà cả hai người bọn hắn cũng đã chán ở nơi này lắm rồi, nơi đây khí hậu nóng bức thì không nói, xung quanh ngoài cát thì cũng chỉ có cát mà thôi.

.....

Một tháng sau, Hỏa Vân tôn giả rốt cục tới Hoang Mạc Chi Địa, đầu hắn chảy đầy mồ hôi thở ra từng hơi gấp gáp, nhưng hắn giống như không cảm thấy mệt mỏi mà vẫn nở nụ cười, hắn lấy ra viên Truyền Tín Thạch truyền linh lực vào đó rồi nói.

-Tiểu tử, ta đã tới rồi, các ngươi đang ở đâu?

Ngay lúc này, cả ba người bọn Lâm Thanh Phong lại xuất hiện phía sau lưng hắn, cả ba trên đầu đều chảy đầy mồ hôi, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Lão già chết tiệt, ngươi bay nhanh như vậy làm gì? Bọn ta đuổi theo ngươi muốn hụt hơi đây.

Hỏa Vân tôn giả giật mình quay đầu, sau khi nhận ra Lâm Thanh Phong thì hắn mới gãi đầu áy náy cười.

-Hắc hắc,...Xin lỗi, xin lỗi, tại ta quá vội vàng nên không để ý tới phía sau, Cửu Thiên Hóa đang ở nơi nào? Mau dẫn ta đi tìm nó, ta thật sự không đợi nổi nữa rồi.

Cả ba người bọn Lâm Thanh Phong đều không trả lời, cả ba đang liên tục thở dốc, lúc này dùng hết sức lực để đuổi theo Hỏa Vân tôn giả vì thế bọn hắn có chút không chịu nổi.

Một lúc sau Lâm Thanh Phong hít vào một hơi, hắn trừng mắt nhìn Hỏa Vân tôn giả rồi hỏi.

-Chuyện đó để sau, trước tiên ngươi có đem theo những thứ mà ta đã yêu cầu không?

Hỏa Vân tôn giả lập tức gật đầu, hắn lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Lâm Thanh Phong.

-Ngươi bảo ta chuẩn bị thức ăn cho Hoàng Kim Thử làm gì? Đã vậy số lượng còn khổng lồ như thế? Chẳng lẽ ngươi định mở trại chăn nuôi Hoàng Kim Thử sao?

Tiếp nhận nhẵn trư vật Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu.

-Ta không tính mở trại chăn nuôi, nhưng cũng không kém là bao nhiêu đâu, chúng ta cần dùng những thứ này để nhờ người dẫn đường.

Hỏa Vân tôn giả có chút mộng bức, hiện tại vẫn còn có người biết Cửu Thiên Hỏa ở đâu sao? Nếu như thật sự có người biết thì tại sao hắn không đem tin tức này trao đổi những thứ hữu dụng hơn là số thức ăn cho Hoàng Kim Thử này đây?

Nhìn vẻ mặt mộng bức của Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái cũng không muốn giải thích nhiều, bởi vì tới đó thì Hỏa Vân tôn giả cũng sẽ tự hiểu vấn đề mà thôi, nhưng để tránh trường hợp xấu xảy ra, Lâm Thanh Phong vẫn nhắc nhở.

-Lão già a, tới lúc đó cũng đừng làm ra cử động gì quá khích được chứ? Cơ hội này chỉ có một lần thôi, nếu ngươi bỏ qua cơ hội này thì ta cũng không còn cách nào khác.

Hỏa Vân tôn giả thu lại vẻ mặt mộng bức, hắn nghiêm túc gật đầu, hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội này đâu, từ lâu lắm rồi hắn đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng để thu thập Dịch Hỏa, cho tới hiện tại thì hắn chỉ chờ có tin tức Dịch Hỏa xuất thế mà thôi nhưng hắn vẫn không chờ được.

Một tháng trước khi Lâm Thanh Phong nói rằng sẽ dẫn hắn đi tìm Cửu Thiên Hỏa thì hắn liền gấp rút chạy tới đây, nếu không phải tốn thêm thời gian để chuẩn bị thức ăn cho Hoàng Kim Thử thì hắn đã tới đây từ sớm rồi, hiện tại đối với Hỏa Vân tôn giả thì việc tìm được Cửu Thiên Hỏa là quan trọng nhất, cho dù có phải lên núi đao xuống biển lửa hắn cũng chấp nhận.

...

-Thảo nê mã, tên tiểu tử chết đấm, ngươi mau giải thích xem chuyện này là thế nào?

Tiếng hét của Hỏa Vân tôn giả vang lên tận trời xanh, ở một bên Gia Cát Quang Minh đưa tay bóp trán, một bên khác Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi vuốt ve Hoàng Kim Thử Vương, còn Hoàng Kim Thử Vương thì cứ nằm ngửa phoi bụng ra nhắm hai mắt hưởng thụ.

Lâm Thanh Phong cười híp cả mắt, hắn dùng hai tay nâng lên Hoàng Kim Thử Vương rồi đưa tới trước mặt Hỏa Vân tôn giả.

-Hỏa Vân gia gia, ngươi nhìn xem, tiểu Hoàng không phải là rất dễ thương sao? Nhìn xem bốn cái chân nhỏ nhỏ xinh xinh này, cả cái bụng tròn trĩnh đáng yêu này nữa.

Nam Cung Mị Ảnh đứng kế bên cũng vui vẻ gật đầu, cả tháng nay bọn hắn chờ Hỏa Vân tôn giả quá nhàm chán nên đã đi tìm Hoàng Kim Thử Vương và chơi đùa với nó, hiện tại bọn hắn rất thân thiết.

Nghe được câu “Hỏa Vân gia gia” của Lâm Thanh Phong, thì Hỏa Vân tôn giả cả người đều cảm nhận được một trận hàn ý, hắn rung người một cái rồi dùng khuôn mặt đen đen rau muống của mình mà nhìn Gia Cát Quang Minh.

Dưới cái nhìn của Hỏa Vân tôn giả, Gia Cát Quang Minh ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng hắn đang la hét.

-Ta không biết chuyện gì cả, ta chỉ là người qua đường ắt, ta không quen bọn hắn.

Lâm Thanh Phong trong bụng vui vẻ tới nở hoa.

-Tiểu Hoàng, mau cúi đầu chào Hỏa Vân gia gia nào.

Hoàng Kim Thử Vương kêu lên hai tiếng “chít chít” rồi cũng theo lời Lâm Thanh Phong cúi đầu chào Hỏa Vân tôn giả.

Hỏa Vân tôn giả tròn trĩnh cả mắt, đây còn là Hoàng Kim Thử Vương sao? Hoàng Kim Thử Vương mà ngay cả Đại Thừa kì khi nghe danh đều ngán ngẩm khi nào lại biết nghe lời như vậy? Còn có tiểu Hoàng là cái quý gì?

Hỏa Vân tôn giả toàn thân run rẩy, cánh tay hắn run run chỉ về Hoàng Kim Thử Vương trên hai tay Lâm Thanh Phong.

-Ngươi biết trên tay ngươi là gì a?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái.

-Đương nhiên, nó là tiểu Hoàng a.

Hỏa Vân tôn giả cắn chặt hàm răng sau đó liền tức giận la hét.

-Tiểu Hoàng cái quý, đó là Hoàng Kim Thử Vương a, là loại Yêu Thú mà ngay cả Đại Thừa Kì như ta cũng cảm thấy đau đầu, hiện tại ngươi gọi nó là tiểu Hoàng có ý gì?

Lâm Thanh Phong bĩu môi, hắn không để ý tới Hỏa Vân tôn giả mà nói với Hoàng Kim Thử Vương.

-Tiểu Hoàng a, cũng không cần để ý tới lão già khó tính ấy, già rồi nên mỗi tháng đều có một ngày khó chịu, chúng ta tiếp tục qua bên kia phoi nắng thôi.

Hoàng Kim Thử Vương đứng thẳng bằng hai chân sau, còn hai chân trước thì khoanh tay lại quay mặt qua chỗ khác cũng không thèm nhìn Hỏa Vân tôn giả, biểu hiện của nó khiến cho Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh càng thêm thích thú, cả hai đều nở nụ cười rồi tiếp tục đùa giỡn với Hoàng Kim Thử Vương, bỏ mặc Hỏa Vân tôn giả một mặt mọng bức.

Một lúc sau, Hỏa Vân tôn giả hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, hấn cắn răng một cái rồi trầm giọng lên tiếng.

-Bọn ngươi có thể bắt đùa giỡn được không? Hiện tại chúng ta làm cách nào để tìm Cửu Thiên Hỏa đây?

Nghe xong lời này, Lâm Thanh Phong bĩu môi một cái, nói về việc chính thì hấn cũng nghiêm túc hỏi Hoàng Kim Thử Vương.

-Tiểu Hoàng a, lúc trước việc ta nhờ ngươi đã hoàn thành chưa? Hiện tại có thể dẫn đường cho chúng ta được chứ?

Hoàng Kim Thử Vương gật đầu kêu lên hai tiếng “chít chít” sau đó nó nhảy từ tay Lâm Thanh Phong xuống đất rồi chạy lên trước.

Nhìn theo Hoàng Kim Thử chạy đi, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Đi theo tiểu Hoàng thôi, nó sẽ dẫn chúng ta tới chỗ Cửu Thiên Hỏa.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh cũng không có ý kiến gì, bọn hấn liền cùng Lâm Thanh Phong đuổi theo Hoàng Kim Thử Vương, Hỏa Vân tôn giả một mặt mọng bức đứng tại chỗ một lúc, sau đó hấn giật mình một cái rồi nhanh chóng đuổi theo, hấn vừa chạy vừa hỏi.

-Tiểu tử, ngươi phải giải thích cho ta, những lời ngươi vừa nói có ý gì đây?

.....Hết Chương 173.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Trở về

Nghe xong câu hỏi này của Hỏa Vân tôn giả, Lâm Thanh Phong khuôn mặt liền mọng bức, hấn gãi đầu rồi quay sang hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

-Lão bà, khi nãy ta có nói gì sai sao? Hay là ta đã nói gì đó quá khó hiểu sao?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười lắc đầu, phản ứng này của Hỏa Vân tôn giả là bình thường thôi, nếu là người khác thì cũng không kém hơn là bao đâu.

Bởi vì Lâm Thanh Phong vừa bảo bọn hấn phải đi theo Hoàng Kim Thử Vương, chỉ cần nghe tới Hoàng Kim Thử thì người khác đã chạy từ sớm rồi, rất ít người được như Hỏa Vân tôn giả vẫn đứng đây nghe Lâm Thanh Phong nói nhảm.

Hỏa Vân tôn giả sắc mặt tối sầm, hấn chỉ tay về phía Hoàng Kim Thử Vương.

-Ngươi bảo ta phải đi theo Hoàng Kim Thử về ổ của nó sao? Chẳng lẽ ngươi muốn chết sao?

Lâm Thanh Phong liền hiểu được, đây là do Hỏa Vân tôn giả vẫn còn nghi ngờ Hoàng Kim Thử Vương nên hấn mới hành động như vậy.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sắc mặt hấn trở nên nghiêm túc mà nhìn Hỏa Vân tôn giả.

-Lão già, ngươi từng nhớ, vào ban đầu ta đã nói gì với ngươi không? Ta đã nói ngươi đừng làm những hành động như vậy nữa, nếu ngươi tin tưởng ta thì tốt, còn không thì ngươi có thể rời khỏi.

Hỏa Vân tôn giả sắc mặt cứng đờ, hấn cúi đầu trầm mặc, cả bọn Lâm Thanh Phong ba người một chuột đều dừng lại chờ đợi hấn quyết định.

Một lúc sau Hỏa Vân tôn giả ngẩng đầu hừ một tiếng.

-Sớm cũng chết, muộn cũng chết, ta mặc kệ, lần này ta quyết định liều với ngươi một phen, tiểu Hoàng dẫn đường.

Hỏa Vân tôn giả nói xong, hấn liền chạy lên phía trước vượt qua ba người bọn Lâm Thanh Phong, tóm lấy Hoàng Kim Thử Vương đặt lên vai rồi mang nó đi về phía trước, vừa đi còn vừa cười đùa nói chuyện với nó.

Nhìn bộ dáng của hấn ba người bọn Lâm Thanh Phong đều có chút đau đầu, Hỏa Vân tôn giả con hàng này trở mặt quá nhanh, mới vừa nãy còn tỏ ra ghét cay ghét đắng Hoàng Kim Thử Vương nhưng bây giờ liền xem nó như người bạn lâu năm.

Cả ba người đều không biết phải nói gì, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Cứ mặc kệ đi, bọn hấn vui là tốt rồi.

Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh chỉ biết cười khổ không trả lời, cả ba đều im lặng đi theo bọn hấn.

Một lúc sau theo chỉ dẫn của Hoàng Kim Thử Vương, bốn người một chuột đi tới trước một cái hố sâu không thấy đáy, miệng hố không rộng lắm chỉ đủ cho hai người đi vào cùng một lúc.

Hỏa Vân tôn giả nhắm hai mắt, tinh thần lực của hấn tản ra tập trung về phía miệng hố, tinh thần lực của Hỏa Vân tôn giả có phạm vi bao phủ rất lớn, dù hấn có tập trung hết sức nhưng hấn vẫn không thấy được đáy của cái hố, chỉ thấy được dưới hố có vài con Hoàng Kim Thử đang ăn khoáng thạch, được một lúc thì hấn cau mày lên tiếng.

-Tinh thần lực của ta đã tập trung tới cực đại, nhưng theo ta cảm nhận được thì nhiệt độ phía dưới không khác ở đây là bao.

-Tiểu Hoàng, ngươi có chắc rằng các ngươi đã đào đúng chỗ có Cửu Thiên Hỏa sao?

Hoàng Kim Thử Vương kêu lên hai tiếng “chít chít” rồi gật đầu, biểu hiện của nó khiến bốn người đều cảm thấy kì lạ, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút.

-Cứ đi xuống thôi, tiểu Hoàng chắc sẽ không sai, có lẽ Cửu Thiên Hỏa ở sâu phía dưới, thoát khỏi phạm vi tinh thần lực của ngươi.

-Cũng vì thế mà ngươi không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Gia Cát Quang Minh cũng gật đầu đồng ý.

-Cách giải thích này hợp lý, nếu Cửu Thiên Hỏa vẫn trong phạm vi tinh thần lực của Hỏa Vân tiên bối, thì chắc chắn nó đã sớm bị phát hiện rồi, sẽ không tới lượt chúng ta đi tìm nó.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng không có ý kiến gì khác, cả ba người đều nhìn về Hỏa Vân tôn giả chờ đợi hấn quyết định.

Hỏa Vân tôn giả trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

-Được rồi, như vậy ta sẽ cùng tiểu Hoàng xuống đó, còn ba người các ngươi, các ngươi dự tính sẽ làm gì tiếp theo?

Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Gia Cát Quang Minh ba người nhìn nhau một lúc, sau đó Gia Cát Quang Minh nói trước.

-Ta sẽ đem Thất Thái Hoa về trước, rồi sau đó sẽ đi tìm tung tích của Nhân Sâm Vạn Năm, có Hỏa Vân tôn giả ở đây thì Vạn Niên Tuyết Liên ta sẽ giao cho hai người các ngươi.

Gia Cát Quang Minh nói xong thì cũng không ở lại, hấn liền hướng về một phương khác rồi bay đi.

Nhưng lúc này Hỏa Vân tôn giả lại có chút tò mò lên tiếng.

-Các ngươi tìm Vạn Niên Tuyết Liên làm gì? Nó có tác dụng chính là dùng để bồi bổ thần hồn, các ngươi muốn dùng nó để chữa trị cho tên Vô Cực Tử sao?

-Nhưng chẳng phải lúc trước thần hồn của Vô Cực Tử cũng đâu bị thương a? Chẳng lẽ trong hai năm này có chuyện gì ngoài ý muốn?

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Không có, chúng ta cần nó để chữa cho Cửu Điện Bán Tiên, còn về phần Vô Cực Tử thì bọn ta đã tìm cách khác để làm lại một bộ thần thể mới cho hấn.

Nhắc tới Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong mới sực nhớ ra, những ngày này hấn cũng không xem xét Vô Tự Thần Thư, vì thế hấn cũng không biết bọn người Chiến Thiên có hoàn thành nhiệm vụ hay chưa.

Lâm Thanh Phong trong lòng thầm hô một tiếng “Vô Tự Thần Thư”, ngay lập tức Vô Tự Thần Thư liền xuất hiện trước mặt hấn, Vô Tự Thần Thư bìa sách đen nhánh, bên trong tỏa ra từng ánh kim quang chói lọi phiêu phù trước mặt Lâm Thanh Phong.

Hỏa Vân tôn giả tò mò nhìn cuốn sách, hấn không hiểu tại sao Lâm Thanh Phong lại lấy ra cuốn sách này, Nam Cung Mị Ảnh hai mắt sáng lên, nàng cũng chạy tới bên cạnh Lâm Thanh Phong.

Dùng tay lật ra trang sách, Lâm Thanh Phong mỉm cười, bởi vì dòng chữ “Not yet” lúc trước đã chuyển thành “Accept – 2 days ago”, điều này cũng có nghĩa là bọn người Chiến Thiên đã hoàn thành xong nhiệm vụ, và bây giờ bọn hấn muốn trở về.

Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ.

-Phu quân, bọn họ muốn trở về rồi sao?

Với câu hỏi của nàng, Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu.

Hỏa Vân tôn giả tò mò, hần tiến lại nhìn vào cuốn sách rồi hỏi.

-Đây là cái gì? Tại sao ngươi lại lấy nó ra? Còn có những dòng chữ này là sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười giải thích.

-Đây là Vô Tự Thần Thư, sau khi ngươi rời đi thì ta có thu nhận một tên đệ tử, ta đã giao cho hần nhiệm vụ đi tái tạo cho Vô Cực Tử một bộ thân thể mới, hiện tại chính là lúc bọn hần trở về.

Hỏa Vân tôn giả nghe xong lời giải thích này thì hần có chút nghi ngờ mà nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong con hàng này hai năm trước chỉ mới bắt đầu tu luyện thôi, mặc dù hần thật sự không giống người thường, nhưng hai năm trước hần chỉ mới Luyện Khí Viên Mãn, dù tên đệ tử của hần có yêu nghiệt tới mức nào thì trong hai năm cũng không thể mạnh đi đâu a?

Hỏa Vân tôn giả trầm ngâm một lúc.

-Ngươi thật sự có cách giúp hần sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Ta không biết, nhưng hiện tại bọn hần đã muốn trở về như vậy thì ta cứ gọi bọn hần xuất hiện thì chẳng phải sẽ biết kết quả sao?

Hỏa Vân tôn giả gật đầu, hiện tại suy đoán kiểu gì cũng vô dụng, cứ để bọn hần xuất hiện là câu trả lời tốt nhất rồi.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi, sau đó hần lên tiếng.

-Accept.

Sau khi Lâm Thanh Phong dứt lời, từ trong quyển sách có một đạo ánh sáng chói mắt phát ra, một lúc sau ánh sáng tàn đi, có năm đạo nhân ảnh theo đó mà xuất hiện, năm người bốn nam một nữ.

Từ đạo ánh sáng bước ra năm người, Chiến Thiên, Mị Nguyệt, Vô Cực Tử, Son Goku cùng Vegeta, cả năm người sau khi ra khỏi vầng sáng thì đều có chút tò mò nhìn xung quanh.

Nhìn năm người bọn hần Lâm Thanh Phong mỉm cười, lúc trước hần cũng đã từng đoán ra Son Goku cùng Vegeta hai tên này nhất định sẽ đi theo ba người bọn Chiến Thiên, bởi vì ở Dragon ball thế giới cũng không còn đối thủ cho bọn hần nữa.

Ngay lúc này, Hỏa Vân tôn giả liền rút ra vũ khí rồi hét lớn.

-Vô Cực Tử, tên chết đấm mau tới đây.

Vô Cực Tử cũng giật mình, nhưng khi nhận ra đây là giọng nói của Hỏa Vân tôn giả thì hần cũng mỉm cười rút kiếm.

-Hỏa Vân, những năm này ta đã nhường ngươi nhiều rồi, lần này ta sẽ không nhịn nữa, ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao?

Ngay sau đó, thân ảnh của hai người đều biến mất...

Sáu người còn lại ở đây, ngay cả Hoàng Kim Thử Vương cũng mừng bức, một lúc sau Lâm Thanh Phong nở nụ cười lên tiếng.

-Chiến Thiên, Mị Nguyệt, Son Goku còn có Vegeta đã lâu không gặp.

Chiến Thiên, Mị Nguyệt cả hai đều vui vẻ, hai người liền chạy tới quỳ gối trước mặt Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh rồi đồng thanh lên tiếng.

-Sư phụ, sư nương, bọn ta đã trở về.

Mị Nguyệt cùng Chiến Thiên hai người đã quyết định tới với nhau, vì thế cả hai người đều gọi Lâm Thanh Phong là sư phụ, Nam Cung Mị Ảnh là phu nhân của hần vì thế cả hai người đều gọi nàng là sư nương.

Nghe được những lời này, Lâm Thanh Phong ngẩng đầu cười lớn, Nam Cung Mị Ảnh có chút ngại ngùng, nàng nhanh chóng tiến tới đỡ hai người đứng dậy.

-Cả hai trở về là tốt rồi, về sau cũng đừng câu nệ những tiểu tiết này.

Không để ý tới bọn người Lâm Thanh Phong, ở một bên khác, Son Goku cùng Vegeta sau khi thấy được Lâm Thanh Phong, thì cả hai người đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó bọn hần bắt đầu... oản tù tì.

Chương 175: Thử sức

Một lúc sau, Son Goku đã chiến thắng, hân vui vẻ lên tiếng.

-Vegeta, cậu thua rồi, lần này tớ sẽ ra trước.

Vegeta đã thua, hân hừ một tiếng rồi cũng không để ý nữa.

Son Goku vui vẻ, hân nhanh chóng chạy tới trước mặt Lâm Thanh Phong háo hức lên tiếng.

-Yo, Phong huynh đệ, đã lâu không gặp, lần trước người đánh bại ta quá dễ dàng, lần này ta muốn chúng ta so tài lại, người đồng ý sao?

Lâm Thanh Phong khuôn mặt cứng đờ, Son Goku con hàng này yêu chiến đấu tới điên rồi, chỉ vừa mới gặp mặt thì liền như vậy.

Nam Cung Mị Ảnh thì đã kéo theo Mị Nguyệt tránh xa một bên hai nàng vui vẻ trò chuyện bỏ mặc không để ý tới bọn hân nữa.

Lâm Thanh Phong liếc nhìn sang Chiến Thiên, chỉ thấy Chiến Thiên gãi đầu cười khổ, cái bệnh này của người Saiyan nhất là Son Goku đã tới mức hết thuốc chữa rồi.

Lâm Thanh Phong cũng hết cách, mặc dù có chút khó chịu nhưng hân vẫn mỉm cười.

-Được chứ, ta cũng muốn xem thực lực hiện tại của các người.

Son Goku lên vui vẻ, hân rất háo hức để được đánh với Lâm Thanh Phong, sau lần trước hân thất bại về sau hân đã tập luyện rất nhiều, Lâm Thanh Phong luôn được hân xem là một trong những đối thủ mà hân cần vượt qua.

Nhưng lúc này từ đằng xa lại có người bay tới, đó là Gia Cát Quang Minh, lúc này hân vừa rời đi nhưng bây giờ lại trở về về mặt của hân có chút lo lắng.

Nhìn thấy người tới là Gia Cát Quang Minh, bọn người Lâm Thanh Phong cũng tập trung lại, Lâm Thanh Phong nhíu mày.

-Quang Minh thúc, không phải lúc này người nói rằng phải trở về sao?

Gia Cát Quang Minh trên đầu chảy đầy mồ hôi, hân gấp rút thở từng hơi.

-Mau nói cho Hỏa Vân tiên bối, người của Hỏa Thánh đang tới đây.

Nghe xong lời này, Lâm Thanh Phong cũng cảm thấy có chút khó khăn, hân cau mày hỏi.

-Thúc biết nhân số của bọn hân sao? Tu vi cao nhất là người nào?

Gia Cát Quang Minh gật đầu.

-Vừa nãy ta rời đi thì liền nhìn thấy bọn hân, bọn hân có bốn người, đều là Hợp Thể Kì, ta có thể giải quyết được hai người, nhưng không thể giải quyết tất cả.

-Ta sợ rằng nếu để bọn hân chạy thoát thì bọn hân sẽ trở về báo với Hỏa Thánh, khi đó Hỏa Thánh tới đây thì lớn chuyện, vì thế ta mới quay lại để thông báo cho các người.

Lâm Thanh Phong gật đầu trầm ngâm suy nghĩ, mặc dù hân đã đạt tới Kim Đan Viên Mãn, hân đã từng thử cùng Gia Cát Quang Minh chiến đấu nhưng Gia Cát Quang Minh đánh giá sức của hân vẫn không thể đánh nổi Hợp Thể kì tầng 1, cao nhất là hân chỉ đánh ngang tay với Luyện Hư Viên Mãn mà thôi, nhưng lúc này Son Goku lại lên tiếng.

-Vị thúc thúc này, những người đó rất mạnh sao?

Gia Cát Quang Minh mặc dù không biết tại sao lại có thêm bốn người ở đây, nhưng hân vẫn gật đầu.

Nhìn thấy cái gật đầu của Gia Cát Quang Minh, Son Goku hai mắt lại phát sáng, Vegeta thì cười lạnh, chỉ cần nhìn qua thì ai cũng biết được ý định của bọn hân, Lâm Thanh Phong đưa tay bóp trán, hân có chút đau đầu với hai người này, nhưng ngay lúc này thì hân lại nghĩ ra một điều rồi lên tiếng.

-Được rồi Quang Minh thúc, người cứ dẫn bốn người bọn hắn tới đây, nhưng người sẽ giải quyết hai người, hai người còn lại cứ giao cho bọn ta.

Gia Cát Quang Minh có chút không hiểu thấu, nhưng hắn cũng không định hỏi lại mà lập tức bay đi dụ bọn người kia tới đây, hắn tin tưởng rằng Lâm Thanh Phong nhất định sẽ có cách giải quyết.

Nhìn Gia Cát Quang Minh rời đi, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, người nghĩ thực lực hiện tại của các người có thể đánh với Hợp Thể kì sao?

Chiến Thiên nghe được câu hỏi thì trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi trả lời.

-Đệ tử cũng không chắc, bởi vì lúc trước đệ tử cũng chưa từng gặp được Hợp Thể kì, nhưng hiện tại bọn đệ tử có thể đánh với Thần Hủy Diệt Berrus mà không rơi xuống hạ phong.

Nghe xong lời này thì Lâm Thanh Phong gật đầu, theo đánh giá lúc trước của hắn thì bọn người Son Goku lúc trước đã ngang với Luyện Hư kì, nhưng Luyện Hư kì về sau mỗi cảnh giới đột phá khoảng cách càng ngày càng lớn, theo hắn suy đoán thì thực lực của Berrus cũng cỡ Hợp Thể kì, dù gì thì Dragon ball thế giới cũng chỉ là Trung Cấp thế giới mà thôi.

-Như vậy Goku, Vegeta còn có Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt, hai trong số bốn người sắp tới đây sẽ giao cho các người a, hai người sẽ đánh với một người.

Nghe xong lời này, Vegeta lại hừ lạnh một tiếng.

-Không cần thiết chỉ cần ta cùng Kakarot là đủ rồi.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, nhưng tính tình của Vegeta là vậy cũng không có cách nào khuyên hắn được, lúc này Son Goku cũng lên tiếng.

-Đúng vậy Phong huynh đệ, bọn ta không ưa thích ý đông hiệp ít, người cứ để hai người bọn ta là được rồi.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu đồng ý, nhưng hắn vẫn nhắc nhở.

-Như vậy bọn ta sẽ ở ngoài xem, nhưng ta phải nhắc nhở trước, ở nơi này không giống như lúc các người ở Dragon ball thế giới, nơi này tu sĩ có rất nhiều loại pháp thuật, mặc dù các người sức chiến đấu rất mạnh nhưng các người sẽ rất bất lợi ta tin rằng khi đối chiến với Mị Nguyệt thì các người cũng hiểu đi? Vì thế nếu hai người các người không chịu nổi thì Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt sẽ vào giúp, như vậy được chứ?

Vegeta hừ một tiếng rồi cũng không phản bác, Son Goku thì vui vẻ gật đầu đồng ý, mặc dù Mị Nguyệt chỉ là Trúc Cơ tu sĩ nhưng năng lực vẫn học được một ít pháp thuật, khi đối chiến với nàng thì Son Goku cùng Vegeta cũng có chút bó tay bó chân.

Một lúc sau, Gia Cát Quang Minh cũng dẫn theo bốn người trở về, bốn người phía sau toàn thân khoác áo bào màu đen tay cầm vũ khí ánh mắt tràn đầy sát khí đuổi theo hắn, một người trong số đó cười lạnh lên tiếng.

-Gia Cát Quang Minh, mau nói cho bọn ta biết Hỏa Vân tôn giả đang ở nơi này làm cái gì, bằng không người cứ chuẩn bị nhận sự truy sát của Hỏa Thánh đi.

Gia Cát Quang Minh hừ một tiếng, hắn cũng không trả lời mà tiếp tục bay tới chỗ bọn người Lâm Thanh Phong.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Goku cùng Vegeta, lần này phiền phức hai người rồi.

Son Goku cùng Vegeta đồng thời gật đầu, cả hai người bước lên phía trước, bộ tóc của hai người cũng chuyển từ màu đen sang màu xanh lam, đồng thời vầng hào quang màu xanh lam bao phủ thân thể của hai người.

Phía trên trời, Gia Cát Quang Minh cũng không tiếp tục bay nữa, hắn xoay đầu nhìn về bốn người phía sau rồi nở nụ cười lạnh.

-Cả bốn người các người, đã chuẩn bị xong hết chưa? Truy sát ta lâu như vậy cũng thỏa mãn đi?

Lúc này Son Goku cùng Vegeta cũng trôi nổi lên không, đứng ngang với Gia Cát Quang Minh, cả hai người chiến ý hừng hực tập trung nhìn bốn người đối diện.

Bốn người sắc mặt cũng ngưng trọng nhìn về Son Goku cùng Vegeta, nhưng khi tra xét cảnh giới của bọn họ thì một người trong số đó lại cười lạnh.

-Ta cứ nghĩ rằng người sẽ tìm được viện binh nào mạnh mẽ lắm, nhưng người lại tìm về hai tên phạm nhân, người đây là đang diễn hài sao?

Gia Cát Quang Minh sắc mặt cũng không thay đổi, từ đầu hắn đã nhận ra Son Goku cùng Vegeta chỉ là phạm nhân mà thôi, nhưng hắn vẫn tin tưởng Lâm Thanh Phong, nếu Lâm Thanh Phong đã để hai người bọn hắn ra tay thì chắc chắn hai người bọn hắn sẽ làm được.

Gia Cát Quang Minh nở nụ cười lạnh.

- Có diễn hài hay không thì phải thử mới biết được, nhưng ta đoán chừng hôm nay các ngươi phải nằm lại nơi này rồi.

- Hai người các ngươi, chúng ta cùng lên.

Gia Cát Quang Minh dứt lời, thì Son Goku, Vegeta cùng hẳn ba người chia ra ba hướng, bốn người áo đen cũng nhanh chóng đuổi theo, một trong bốn người lên tiếng.

- Bạch Hổ, ngươi cùng ta cầm chân Gia Cát Quang Minh, còn Chu Tước và Huyền Vũ, hai người các ngươi hãy giải quyết hai tên còn lại rồi trở về giúp bọn ta.

Ba người phía sau nhận lệnh, hai người tản ra rồi bắt đầu tự chọn đối thủ cho mình.

Gia Cát Quang Minh cười lạnh.

- Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước cùng Huyền Vũ sao? Nghe đồn Hỏa Thánh có mười nhóm hộ pháp đều được gọi như vậy, bốn người các ngươi là nhóm thứ mấy đây?

Bạch Hổ âm trầm cười.

- Nhóm thứ mấy không quan trọng, quan trọng là ngày hôm nay ngươi chết chắc.

Huyền Vũ đuổi theo Son Goku còn Chu Tước thì đuổi theo Vegeta, còn bốn người bọn Lâm Thanh Phong thì đứng dưới mặt đất ngẩng đầu nhìn, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

- Chiến Thiên, ngươi chú ý tới Goku, còn Mị Nguyệt ngươi hãy chú ý tới Vegeta, nếu bọn hắn rơi xuống hạ phong thì hãy lên giúp bọn hắn.

- Còn ta sẽ ở đây nhìn Quang Minh thúc.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nghe xong liền đồng thanh lên tiếng.

- Dạ, sư phụ.

Đột nhiên lúc này Nam Cung Mị Ảnh lại lên tiếng.

- Phu quân, Goku cùng Vegeta hai người mặc dù lực chiến khá mạnh mẽ, nhưng dù gì bọn hắn cũng là người bình thường a, bọn hắn có chịu nổi pháp khí của Chu Tước cùng Huyền Vũ hay không?

Nghe xong câu hỏi này, Lâm Thanh Phong liền lắc đầu.

- Ta cũng không biết, vì thế ta mới để Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nhìn chăm chăm hai người bọn hắn, nếu hai người bọn hắn không chịu nổi thì Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt sẽ lên giúp, dù gì Chiến Thiên cũng là bán yêu, hắn cũng từng độ qua lời kiếp, còn Mị Nguyệt từng là tu sĩ nên ta nghĩ hai người có thể giúp được bọn hắn.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới gạt đầu thò ra một hơi rồi nàng lại mang theo vẻ mặt lo lắng im lặng quan sát những trận chiến phía trên.

....Hết Chương 175....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Giết

Ba trận chiến trên cao vẫn đang tiếp tục.

Thanh Long, Bạch Hổ hai người vẫn đang cùng Gia Cát Quang Minh đối chiến, hai người chỉ là Hợp Thể Tầng 1 thấp hơn Gia Cát Quang Minh một tiểu cảnh giới nhưng khi hai người hợp sức với nhau thì cũng không phân cao thấp với Gia Cát Quang Minh.

Còn bên khác, Son Goku đang cùng Chu Tước đối chiến, Vegeta thì đang cùng Huyền Vũ đối chiến, không giống như những gì mà Nam Cung Mị Ảnh cũng Lâm Thanh Phong lo lắng, khi cả hai hóa thân thành Super Saiyan Blue thì cơ thể của hai người cũng theo đó mà mạnh lên, có thể đối kháng với Chu Tước cùng Huyền Vũ.

Tuy là ban đầu thì Son Goku cùng Vegeta còn chiếm chút ưu thế, nhưng Huyền Vũ cùng Chu Tước nhanh chóng nhận ra điểm yếu của bọn họ, Huyền

Vũ cười lạnh.

-Chu Tước, hai tên này có chút khó giải quyết, nhưng bọn chúng chỉ giống như thỏ tu chỉ giỏi cận chiến mà thôi bọn chúng cũng không biết dùng pháp thuật, hãy giữ khoảng cách rồi dùng pháp thuật mài chết bọn chúng.

Nghe Huyền Vũ nói lời này, Vegeta cùng Son Goku đều mỉm cười, lúc trước Vô Cực Tử cũng đã chỉ rõ điểm này cho bọn hắn vì thế bọn hắn cũng đã tìm được cách khắc phục rồi.

Huyền Vũ cùng Chu Tước lùi ra một khoảng cách đứng gần nhau, cả hai người đều nở nụ cười lạnh rồi bắt đầu dùng hai tay thi triển pháp thuật, Vegeta cùng Son Goku đứng phía xa cả hai người đều đưa lên một cánh tay.

Từ cánh tay của hai người, hai quả khí cầu màu vàng óng xuất hiện, Vegeta cười lạnh.

-Hai tên rác rưởi, các ngươi nghĩ Hoàng Tử Vegeta này sẽ cho các ngươi toại nguyện sao?

Vegeta dứt lời, thì quả khí cầu cũng rời tay hắn cùng Son Goku, hai viên khí cầu vàng óng bay như tên bắn lao nhanh tới trước mặt Huyền Vũ cùng Chu Tước.

Tuy rằng bọn hắn thuần phát chương lực hơi yếu, nhưng đó không là vấn đề, bởi vì Chu Tước cùng Huyền Vũ cũng cần một ít thời gian để thi triển pháp thuật, trong khoảng thời gian đó cả hai người phải tập trung vận chuyển linh khí trong cơ thể và không được phép xảy ra sai sót, vì thế Son Goku cùng Vegeta chỉ cần quấy nhiễu bọn hắn một chút là đủ rồi.

Huyền Vũ cùng Chu Tước khuôn mặt kịch biến, bọn hắn ngay lập tức cắt đứt thuật pháp rồi né sang một bên, hai quả khí cầu vàng óng ngay lập tức bay đến chỗ bọn hắn đã đứng, va chạm vào nhau rồi phát nổ, khói bụi bay mù mịt.

Son Goku bay tới đứng cạnh bên Vegeta, cả hai đều chăm chú nhìn vào đoàn khói bụi trước mặt.

Một lúc sau khói bụi tản đi, Huyền Vũ, Chu Tước hai người khuôn mặt trắng bệch, đồng thời ho ra một búng máu, cả hai người sắc mặt đều khó coi, Huyền Vũ cắn răng.

-Hai tên phạm nhân, các ngươi dám đã thương bọn ta?

Ở phía dưới, nhìn trận chiến của Vegeta cùng Son Goku như vậy, ai cũng thờ ra một hơi nhẹ nhõm, Chu Tước cùng Huyền Vũ đều bị thương rồi, phần thắng đã nghiêng về Son Goku cùng Vegeta.

Vegeta trên trán nổi gân xanh, hắn nở nụ cười lạnh, lạnh lùng lên tiếng.

-Đã thương thì sao? Lần này ta còn giết luôn bọn ngươi, ta thật không ưa cái cách mà bọn ngươi dùng mắt chó coi thường người khác.

Vegeta nói xong, hai tay hắn đưa về một bên đặt ngang đỉnh đầu, mắt nhìn chăm chăm vào Huyền Vũ cùng Chu Tước rồi bắt đầu vận công, nhìn Vegeta Son Goku mỉm cười, hai tay hắn cũng đưa về một bên đặt ngang hông, hai mắt nhìn thẳng bắt đầu vận khí.

Luồng khí màu xanh lam bao quanh cơ thể hai người bắt đầu trở nên lớn hơn, trên tay của hai người cũng hình thành hai quả cầu một lam một tử.

Nhìn hai người bọn hắn vận khí, Huyền Vũ cùng Chu Tước cau mày hừ một tiếng rồi bắt đầu thi triển pháp thuật, Vegeta cùng Son Goku cần thời gian thì bọn hắn cũng cần thời gian.

Mặc dù cảm thấy “pháp thuật” mà Son Goku cùng Vegeta thi triển có chút kì lạ nhưng Huyền Vũ cùng Chu Tước hai người không tin hai tên phạm nhân trước mặt có thể thi triển ra pháp thuật có thể mạnh mẽ hơn pháp thuật của bọn hắn.

Vài giây sau đó, Huyền Vũ hét lớn một tiếng.

-Chu Tước, lên...

Chu Tước cũng theo đó mà hét lớn.

-Hai tên phạm nhân, đón lấy Thiên Địa Ấn của bọn ta rồi đi chết đi.

Chu Tước cùng Huyền Vũ dứt lời, hai bàn tay của bọn hắn đều phát sáng, rồi từ đó xuất hiện hai chữ “Thiên” “Địa” cực lớn màu vàng óng bay thẳng về phía Son Goku cùng Vegeta.

-Galick ho, Kamehamehaaa...

Hai tiếng hét lớn cũng đồng thời phát ra từ miệng Vegeta cùng Son Goku, đồng thời cả hai cũng dùng tất cả sức lực của mình đẩy hai viên cầu một lam, một tử về phía Huyền Vũ cùng Chu Tước.

Hai viên cầu một lam, một tử nhanh chóng va chạm với Thiên Địa Ấn màu vàng óng, ảnh hưởng do va chạm của hai phía nhanh chóng lan ra khắp nơi, cả mặt đất đều rung chuyển, gió mạnh nhanh chóng lan ra xung quanh.

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, hẳn không ngờ được lực va chạm của hai phía lại mạnh như vậy, hẳn âm thầm chửi.

-Mẹ nó.

Nhưng rồi Lâm Thanh Phong cũng hành động cực nhanh, hắn liền lấy ra cái nôi từ nhẫn trữ vật, biến cái nôi lớn lên che chắn trước mặt hắn cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Một bên khác, Gia Cát Quang Minh cùng Thanh Long, Bạch Hổ đối chiến, cả ba đều cảm nhận được chấn động từ trận chiến bên này, cả ba đều dừng tay đưa mắt nhìn.

Gia Cát Quang Minh lắc đầu âm thầm cười khổ.

-Người đi theo tên Lâm Thanh Phong này đều là quái vật cả a, ngay cả phạm nhân đều mạnh như vậy.

Thanh Long cùng Bạch Hổ đều cau mày, Thanh Long hừ một tiếng.

-Hai tên phé vật, đối đầu với hai tên phạm nhân mà còn phải xuất ra Thiên Địa Ấn? Lần này trở về ta xem bọn hắn phải giải thích thế nào.

Bạch Hổ cau mày một lúc rồi lắc đầu.

-Hai tên phạm nhân này, theo ta nhìn thì bọn chúng không phải là những tên phạm nhân bình thường đâu, bằng không chúng cũng không dễ ép Chu Tước cùng Huyền Vũ sử dụng chiêu này được.

Thanh Long hừ một tiếng rồi cũng không tiếp tục nói gì nữa, hắn cũng hiểu được điều mà Bạch Hổ nói là đúng.

Trở lại phía này, Huyền Vũ cùng Chu Tước vẫn đang liều mạng vận chuyển Linh Khí điều khiển Thiên Địa Ấn đối đầu với hai viên khí cầu, ban đầu bọn hắn còn có chút kinh ngạc bởi vì Thiên Địa Ấn bị chặn đứng, nhưng hiện tại bọn hắn chỉ có sợ hãi.

Bởi vì Thiên Địa Ấn đang bị đẩy lùi, thậm chí còn có vài vết rạn đang từ từ lan ra.

Huyền Vũ cùng Chu Tước đầu chảy đầy mồ hôi, hai hàm răng cắn chặt liều mạng chống đỡ, một lúc sau, Thiên Địa Ấn cuối cùng cũng không chịu nổi, nó vỡ tan thành từng mảnh rồi biến thành những đoàn linh khí tiêu tán giữa thiên địa.

Hai viên khí cầu một lăm, một tử của Vegeta cùng Son Goku lao thẳng một đường, bao phủ hoàn toàn Chu Tước cùng Huyền Vũ rồi mang theo thần hồn của bọn hắn bay thẳng lên trời xanh sau đó phát nổ.

Nhìn cảnh tượng này, Gia Cát Quang Minh, Thanh Long, Bạch Hổ ba người đều mang theo vẻ mặt kinh dị cả ba đều hít vào một hơi khí lạnh, Huyền Vũ cùng Chu Tước không yếu, bọn hắn chính là Hợp Thể kì hàng thật giá thật a, nhưng bọn hắn lại bị hai tên phạm nhân đánh tới thần hồn cũng nổ tan tành.

Vegeta cùng Son Goku lúc này mới thu tay lại, Vegeta khoanh tay hừ lạnh một tiếng rồi bay tới phía trước.

Ở nơi đó, Chu Tước cùng Huyền Vũ hai người mang theo vẻ mặt không thể tin được đứng yên bất động tại đó, toàn thân hai người cháy đen như than củi, y phục đều rách nát, vài nơi trên thân thể còn bốc khói trắng.

Vegeta bay đến cạnh bên hai người, hắn khoanh tay khinh thường hừ một tiếng.

-Làm sao? Cảm giác bị phạm nhân đánh bại như thế nào? Có phải là rất dễ chịu a?

Huyền Vũ cùng Chu Tước lúc này cũng không trả lời hắn, bởi vì hai người bọn họ chỉ còn lại thân xác ở nơi này, thần hồn của bọn hắn đã theo hai viên khí cầu bay thẳng lên trời xanh sau đó nổ tan tành rồi.

Vegeta lại hừ một tiếng rồi đưa ngón tay lên búng vào thân thể hai người, sau phát búng của Vegeta, thân thể của hai người cũng theo đó mà tiêu tán trở thành bụi.

Huyền Vũ cùng Chu Tước đã chân chính hình thần câu diệt...

Lâm Thanh Phong lúc này mới thu lại cái nôi, hắn thở ra một hơi rồi nói với Chiến Thiên.

-Chiến Thiên, còn có Mị Nguyệt cả hai người hãy đi trợ giúp Quang Minh thúc, đừng để Thanh Long cùng Bạch Hổ chạy.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt nghe xong lời này thì đồng thời gật đầu rồi lập tức bay về phía Gia Cát Quang Minh, ngăn cản đường chạy của Thanh Long cùng Bạch Hổ.

Đúng như Lâm Thanh Phong suy nghĩ, sau khi nhìn thấy thảm trạng của Huyền Vũ cùng Chu Tước thì Thanh Long, Bạch Hổ đã muốn bỏ chạy rồi, bọn hắn chỉ có thể cầm chân Gia Cát Quang Minh rồi chờ hai người còn lại hội hợp, hiện tại hai người kia đã chết thì bọn hắn ở lại đây cũng chỉ có chờ đợi tử vong.

Nhưng lúc này Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đã xuất hiện phong tỏa đường chạy của bọn hắn, ba người Chiến Thiên, Mị Nguyệt cùng Gia Cát Quang Minh đứng ba góc tạo thành hình tam giác, để Thanh Long cùng Bạch Hổ ở giữa.

Thanh Long khuôn mặt tràn đầy sát khí, hần hừ lạnh.

-Gia Cát Quang Minh, ngươi thật sự muốn đổi nghịch với Hỏa Thánh sao? Nếu ngươi giết bọn ta thì Hỏa Thánh nhất định sẽ không tha cho ngươi.

....Hết Chương 176....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Kinh dị như vậy?

Nghe xong lời này của Thanh Long thì Gia Cát Quang Minh lại nở nụ cười lạnh.

-Ngươi thử suy nghĩ một chút, nếu các ngươi thắng thì các ngươi sẽ tha cho bọn ta sao?

Thanh Long ngay lập tức trầm mặc, bởi vì câu trả lời đã quá rõ ràng rồi, không cần Thanh Long trả lời thì ai cũng hiểu được.

Bạch Hổ khuôn mặt ngưng trọng, hần liếc mắt nhìn xung quanh rồi lên tiếng.

-Thanh Long, đừng nói những lời thừa thãi, bây giờ ta ở lại đây giữ chân bọn hắn, còn ngươi hãy mau chóng trở về báo tin cho Hỏa Thánh.

Thanh Long có chút bất ngờ, hần cũng không thể ngờ được Bạch Hổ lại quyết định như vậy, nhưng hiện tại tình cảnh của bọn hắn cũng không cho phép hần suy nghĩ nhiều, Thanh Long liền gật đầu đồng ý.

-Được, huynh đệ tốt, nếu ta thoát được thì ngày này hằng năm ta nhất định sẽ tới đây để bái tế ngươi.

Bạch Hổ im lặng gật đầu, Thanh Long cũng không nói thêm gì nữa, hần nhanh chóng xoay người về phía sau dùng hết sức lực chuẩn bị bay đi.

Nhưng lúc này dị biến phát sinh, ngay lúc Thanh Long xoay người đưa lưng về phía Bạch Hổ, Bạch Hổ liền nở nụ cười âm trầm, bàn tay hần sáng lên, hần dùng hết sức lực của mình đánh một chưởng thật mạnh vào sau lưng Thanh Long rồi nhanh chóng bay về hướng Mị Nguyệt.

Dị biến này khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Thanh Long phun ra một ngụm máu tươi, hần mang theo vẻ mặt không dám tin xoay đầu lại nhìn về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ vừa bay nhanh vừa cười lớn.

-Haha, Thanh Long phiên ngươi ở lại chặn bọn hắn giúp ta, ngày này hằng năm ta nhất định sẽ tới đây bái tế ngươi.

Dị biến phát sinh quá nhanh, Gia Cát Quang Minh cũng giật nảy người, hần không kịp phản ứng mà chỉ có thể hét lớn.

-Mị Nguyệt cẩn thận.

Nhưng lúc này bên tai hần lại vang lên giọng nói bình thản của Chiến Thiên.

-Cứ yên tâm đi Quang Minh thúc, nếu hần chọn ta thì hần còn có một ít cơ hội, nhưng hần đã chọn sai người rồi.

Gia Cát Quang Minh khuôn mặt tràn đầy mộng bức, nhưng khi hần nghĩ lại bên cạnh Lâm Thanh Phong căn bản không có người bình thường thì hần cũng im lặng quan sát.

Bạch Hổ nở nụ cười lạnh, hần nhanh chóng bay tới trước mặt Mị Nguyệt đồng thời lên tiếng.

-Nữ nhân, phiền phức ngươi đi theo ta một khoảng thời gian a.

Nhưng đáp lại Bạch Hổ chỉ có vẻ mặt lạnh lùng của Mị Nguyệt, khi bàn tay của Bạch Hổ gần chạm vào người nàng, thì toàn thân nàng đều phát ra một luồng khí màu xanh lam, sau đó thân hình nàng liền biến mất trước mắt hần.

Mị Nguyệt mang một bộ tóc xanh lam, nàng xuất hiện phía sau lưng Bạch Hổ, nàng lạnh lùng dùng tay đánh vào gáy của hần một phát thật mạnh.

Bạch Hổ giật mình, hần còn không theo kịp tốc độ của Mị Nguyệt, một giây sau đó hần liền cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó tất cả mọi nơi đều tối đen như mực rồi hần không còn biết gì nữa.

Bạch Hổ ngay lập tức bất tỉnh, Mị Nguyệt liền nắm lấy cổ áo của hắn rồi vút hắn về phía Thanh Long như vút một con gà.

Thanh Long khuôn mặt mòng bức, hắn cũng không thèm nhìn về Bạch Hổ mà chỉ đón lấy Bạch Hổ trong vô thức, hai mắt hắn đại ra nhìn chăm chăm Mị Nguyệt.

Dưới cái nhìn của Thanh Long, Mị Nguyệt cau mày một cái rồi lên tiếng.

-Nếu ngươi còn tiếp tục nhìn thêm một hơi thở nữa, ta nhất định sẽ móc cặp mắt của ngươi ra.

Thanh Long mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, Bạch Hổ sức chiến đấu cùng hắn không phân cao thấp, Bạch Hổ chỉ trong một chiêu liền không chịu nổi thì Thanh Long hắn cũng không khá hơn bao nhiêu, hắn cũng không dám nhìn Mị Nguyệt nữa, hắn liền hướng sự chú ý của mình về phía Bạch Hổ, hai mắt hắn tràn đầy sát khí.

-Giới cho một cái Bạch Hổ, ta không ngờ ngươi lại làm như vậy với ta, lần này ngươi không thoát được.

Thanh Long dứt lời, bàn tay của hắn cũng sáng lên, hắn liền dùng hết sức lực còn lại của chính mình đánh mạnh vào đan điền của Bạch Hổ, Bạch Hổ lúc này hai mắt vẫn nhắm chặt, hắn căn bản không biết rằng hắn cũng không còn cơ hội mở mắt nữa.

Giải quyết xong Bạch Hổ, Thanh Long ngẩng đầu lên trời cười lớn.

-Haha, Gia Cát Quang Minh, lần này ta đã thất bại nhưng ngươi đừng tưởng rằng như vậy là xong, ta báo cho ngươi biết chúng ta là nhóm thứ mười cũng là nhóm yếu nhất, về sau ngươi cứ chuẩn bị tiếp nhận sự truy sát của Hóa Thánh đi.

Thanh Long sau khi nói xong, hắn liền dùng chính bàn tay của mình đánh mạnh vào đan điền của chính mình, sau đó hắn liền ngã xuống.

Tứ hộ pháp nhóm thứ mười toàn diệt...

Nhìn tất cả đã kết thúc, Gia Cát Quang Minh thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng cảm thấy sợ hãi với thực lực của Mị Nguyệt, ngay cả chính hắn cũng không thể dễ dàng đánh bại Bạch Hổ chỉ với một chiêu như vậy.

Nhưng lại nghĩ tới Mị Nguyệt cũng không phải kẻ địch của bản thân, Gia Cát Quang Minh liền cảm thấy may mắn, hắn cười khổ lắc đầu để bỏ đi hết những suy nghĩ lung tung của chính mình rồi lên tiếng.

-Chuyện ở đây đã xong rồi, như vậy ta sẽ trở về trước, hai người các ngươi cứ quay lại chỗ Phong tiêu tử thôi.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt cũng không ngăn cản, cả hai đồng thời gật đầu rồi bay trở về hội họp với Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Son Goku cùng Vegeta đã trở về từ trước, Lâm Thanh Phong đang lắc đầu cười khổ lên tiếng.

-Goku còn có Vegeta, không phải là ta không muốn đấu với hai người, nhưng thực lực của các ngươi rõ ràng đã mạnh hơn ta hiện tại, các ngươi còn muốn ta đấu thế nào?

-Sao các ngươi không tìm Mị Nguyệt hay Chiến Thiên mà cứ mãi đi tìm ta như vậy?

Khi Lâm Thanh Phong nhắc tới Mị Nguyệt, Son Goku cùng Vegeta sắc mặt đều có chút khó coi, bọn hắn căn bản là đánh không lại Mị Nguyệt, thực lực của nàng hơn xa bọn hắn, nếu đấu với nàng trong lúc bình thường còn được, nhưng lỗ trùng "ngày đó" của nàng thì bọn hắn liền khổ rồi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không biết điều này, hắn chỉ nghĩ rằng hai con hàng này đang muốn báo thù rửa hận mà thôi.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt lúc này cũng trở về, Mị Nguyệt sắc mặt có chút xanh xao, nàng liền kéo lấy tay Nam Cung Mị Ảnh rồi chạy về một phía Hoàng Kim Thử Vương đang nằm chán ngán trên vai Nam Cung Mị Ảnh cũng bị kéo theo, Chiến Thiên gãi đầu nở nụ cười hỏi.

-Sur phụ, các ngươi đang nói gì? Trông có vẻ rất vui a?

Lâm Thanh Phong sắc mặt đen kịt, hắn chỉ tay về phía Son Goku cùng Vegeta rồi giải thích.

-Hai con hàng này, rõ ràng thực lực đã hơn xa ta, nhưng bọn hắn từ lúc trở về cứ lẻo đẻo theo ta đòi ta đánh với bọn hắn, ta thật sự có chút không chịu được a.

-Ngươi cùng Mị Nguyệt nhanh tới đây đánh với bọn hắn đi, ta không thích tìm ngược.

Chiến Thiên lúc này mới hiểu ra, hắn gãi đầu cười hắc hắc.

-Ta sợ rằng hiện tại có cho bọn hắn tiền thì bọn hắn cũng không dám tới gặp mặt Mị Nguyệt đâu.

Son Goku cùng Vegeta liền sửng sốt, thân thể hai người đều run lên cầm cập, Lâm Thanh Phong liền để ý tới chi tiết này, hắn tò mò hỏi.

-Tại sao à?

Chiến Thiên cười hắc hắc rồi giải thích.

-Bởi vì hôm nay Mị Nguyệt đang tới “ngày đó” a.

Vegeta hừ một tiếng rồi quay mặt đi, Son Goku gãi đầu cười khò, Lâm Thanh Phong khuôn mặt mông bốc, mặc dù hắn biết là con gái thì phải có “ngày đó” nhưng có đáng sợ như vậy sao?

Chiến Thiên ngoài cười thì cũng chỉ biết cười, hắn lắc đầu giải thích.

-Sư phụ, người không biết đâu, trong hai mươi năm qua, mỗi lần Mị Nguyệt tới “ngày đó” thì sức mạnh của nàng liền điên cuồng đề thăng, một mình nàng có thể treo lên đánh ba người bọn ta, ngay cả Thân Hủy Diệt Berrus cũng phải tránh xa khi nàng tới “ngày đó”.

-Vừa nãy tên Bạch Hồ xui xẻo chọn trúng nàng trong ngày này, nàng chỉ dùng tay chặt một phát hắn liền bất tỉnh, thậm chí cơ hội phản kháng cũng không có.

Lâm Thanh Phong tròn mắt há mồm, Mị Nguyệt kinh dị như vậy? Về sau Lục Mặc cùng Bạch Dạ biết tin này thì bọn hắn sẽ cảm thấy như thế nào đây? Nằm ngủ cũng cười tỉnh?

Lâm Thanh Phong rùng mình một cái, rồi trừng mắt nhìn Son Goku cùng Vegeta, dưới cái nhìn của hắn, Son Goku cùng Vegeta đều ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng hắn liền khẳng định hai con hàng này thật sự muốn trả thù hắn, hắn hừ một tiếng rồi lên tiếng.

-Làm sao? Muốn tìm đối thủ mạnh? Tại sao không tìm Mị Nguyệt a? Nàng rất sẵn lòng đánh với các người mà?

Dưới sự chỉ trích của Lâm Thanh Phong, Vegeta rốt cục không chịu nổi, hắn liền quay sang Son Goku.

-Kakarot, chúng ta ra ngoài quyết đấu một trận, ta không tin ta đánh không lại người.

Son Goku nghe xong thì hắn liền cười hắc hắc, gật đầu đồng ý với Vegeta rồi cả hai cùng bay ra ngoài đối chiến.

“Con mẹ nó” Lâm Thanh Phong trong lòng chửi ầm lên, hắn nghiêng răng ken két, thù này hắn nhớ kỹ, hắn thề về sau hắn nhất định cho hai con hàng này nếm mùi đau khổ.

.....Hết Chương 177....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Kinh dị như vậy? (2)

Lâm Thanh Phong trong lòng điên cuồng chửi rủa Son Goku cùng Vegeta, một lúc sau hắn cũng bình tĩnh lại, hắn hít vào một hơi rồi hỏi.

-Những năm qua các người thế nào? Có gặp được Cell, Majin Buu, Black Goku hay Jiren a? Quan trọng nhất là người nắm giữ được Bản Năng Vô Cực sao?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi những câu này, Chiến Thiên liền gật đầu.

-Đã gặp tất cả, nhưng đệ tử vẫn chưa chạm tới dạng hoàn hảo của Bản Năng Vô Cực, đệ tử chỉ nắm giữ một nửa, sư phụ ngài xem.

Chiến Thiên vừa dứt lời thì hắn liền vận khí lên, ban đầu hào quang khí của hắn có màu trắng bạc, nhưng lúc sau nó lại chuyển về một màu xanh lam và có một lượng nhiệt nóng phát ra từ đó.

Ánh mắt của Chiến Thiên cũng thay đổi từ màu đen tuyền sang màu trắng bạc, mái tóc của hắn bỗng bồng bềnh lay động mặc dù xung quanh không có gió.

Nhìn hình dạng của Chiến Thiên hiện tại, Lâm Thanh Phong gật đầu, sau đó Chiến Thiên thở ra một hơi rồi trở về trạng thái bình thường.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

-Lúc trước ta cũng đã nhắc nhở người, Bản Năng Vô Cực là một con dao hai lưỡi, nó có thể giúp người mạnh hơn nhưng nó cũng có thể giết chết chính người, vì thế sau này nhớ chú ý một chút.

Chiến Thiên cũng không phản bác, hắn cúi đầu chấp tay.

-Đệ tử đã biết.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nở nụ cười vỗ vai Chiến Thiên.

-Cũng đừng nói những chuyện này nữa, hiện tại cũng rảnh rồi, ngươi có thể kể cho ta nghe những chuyện mà các ngươi trải qua sao? Lúc các ngươi gặp Cell, Majin Buu... thì thế nào?

Chiến Thiên gật đầu cười khổ.

-Cell thì không cần phải nói, ta cảm thấy hắn thật sự rất xui xẻo.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt mông bốc, hắn có chút không hiểu thấu mà nhìn Chiến Thiên, nhưng hắn lại nghĩ tới cái gì đó, hắn liền chỉ tay về phía Mị Nguyệt, giọng nói của hắn có chút không chắc chắn.

-Chẳng lẽ...?

Chiến Thiên cười khổ gật đầu giải thích.

-Lúc đó bọn ta vẫn để Cell tổ chức Cell's Game, vào ngày bắt đầu thì bọn ta liền tới đó, ngày đó Mị Nguyệt cũng trùng hợp tới kìa.

-Tuy vậy nhưng nàng vẫn muốn đấu với Cell vì thế nàng và Goku liền oán tù tì, kết quả là nàng đã thắng.

-Nhưng khi bước lên võ đài, Cell cũng không thêm để nàng trong mắt, vì thế hắn liền khiến nàng tức giận, nàng lập tức bỏ qua Super Saiyan 2 mà trở thành Super Saiyan 3, chỉ trong chưa đầy mười hơi thở thì Cell liền bốc hơi, ngay cả thời gian khôi phục nàng cũng không cho hắn.

Lâm Thanh Phong chỉ biết đưa tay bóp trán, hắn cũng cảm thấy tội nghiệp cho Cell, làm boss mà phải lĩnh com hộp sớm chỉ vì lý do như vậy thì có chút không đáng a.

Lâm Thanh Phong bóp trán một lúc rồi lắc đầu thở dài.

-Như vậy về sau thì sao? Khi các ngươi gặp Majin Buu thì thế nào?

Chiến Thiên trầm ngâm một chút rồi mới nói.

-Gặp Majin Buu thì khác, bởi vì sự cố lần trước nên lần này ta cũng Mị Nguyệt cũng không ra tay, mà để cho mọi thứ diễn ra theo tự nhiên, nhưng do Goku, Vegeta cùng Gohan đã tập luyện với hai người chúng ta khá nhiều nên bọn hắn đã dễ dàng giải quyết Majin Buu sau khi tách ra, và cứu lại được Buu mập.

-Còn những chuyện về sau, hai người bọn ta căn bản là không quan tâm, chúng ta chỉ tập trung tu luyện ở thế giới của Thần Hủy Diệt mà thôi, lúc này thì ta cũng nắm giữ được một nửa Bản Năng Vô Cực, cho tới khi bọn người Goku tham gia Đại Hội Sức Mạnh.

-Bởi vì ở đó có Jiren nên ta cùng Mị Nguyệt quyết định tham gia với tư cách là thành viên của Vũ Trụ 7.

Nói tới đây, Chiến Thiên lại cười khổ.

-Nhưng Jiren lại không gặp may, sau khi hắn đánh bại Goku thì hắn lại đi tìm ta cùng Mị Nguyệt, đúng lúc này Mị Nguyệt lại tới kỳ.

Bầu không khí im lặng...

“Con mẹ nó” Lâm Thanh Phong trong não toàn bộ đều là câu này, mặc dù Jiren mạnh hơn Thần Hủy Diệt ở vũ trụ 11 nhưng hắn cũng chưa chắc mạnh hơn Berrus a? Berrus được coi là vị Thần Hủy Diệt mạnh nhất trong mười hai vị, nhưng khi gặp Mị Nguyệt tới ngày thì hắn cũng phải né sang một bên, nhưng tên Jiren xui xẻo này lại đâm đầu vào?

Chiến Thiên chỉ biết cười khổ.

-Vì thế căn bản là ta không được đấu với Jiren, ngay cả Goku sau khi trở về luyện tập với ta vài ngày thì mới nắm giữ được một nửa của Bản Năng Vô Cực.

-Hiện tại cả hai chúng ta cũng chưa thể nào hoàn thiện được nó.

Nghe tới đây thì Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng, hiện tại ngoài im lặng ra thì hắn cũng chẳng biết phải nói gì khác, một lúc sau hắn thở dài một hơi cảm thán.

-Phụ nữ, thật sự rất rắc rối a.

Chiến Thiên gật đầu cười khổ, sau khi Mị Nguyệt được hưởng dòng máu Saiyan thì nàng có chút vượt quá người thường, từ đó tới nay đều là nàng treo hắn lên đánh.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, bỗng dừng hẳn nghĩ ra điều gì đó rồi lên tiếng hỏi.

-Mị Nguyệt nàng ấy vẫn chưa cắt đuôi đúng không?

Chiến Thiên có chút mộng bức, hắn không hiểu vì sao Lâm Thanh Phong lại hỏi điều này nhưng hắn vẫn thành thật trả lời.

-Đúng là nàng vẫn chưa cắt đuôi, bởi vì nàng nói nàng muốn giống như đệ tử trên người đều mang theo cái đuôi, để nàng có thể giống như đệ tử đồng thời bị người khác coi thường.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, hắn cũng không muốn hỏi nguyên do, cái mà hắn tò mò là Mị Nguyệt có thể đạt tới Super Saiyan 4 hay không, và nếu có thể đạt tới thì liệu nàng có thể sử dụng đồng thời sức mạnh của Super Saiyan 4 trong trạng thái Super Saiyan god hay không.

Về mặt lý thuyết thì điều này hoàn toàn có thể, bởi vì Super Saiyan Blue nói đúng ra cũng chỉ là Super Saiyan trong trạng thái Super Saiyan god mà thôi.

Và nếu suy nghĩ của Lâm Thanh Phong là đúng thì khi đó trình độ của Mị Nguyệt sẽ trở nên khủng bố một cách đáng sợ, nhưng vấn đề chính ở đây là làm sao có thể đánh thức nàng khi nàng ở hình dạng khi đột.

Nếu Mị Nguyệt trở thành khi đột rồi biến thành Super Saiyan Blue thì ai có thể cản nàng bây giờ? Để khi đột Super Saiyan Blue Mị Nguyệt đi khắp nơi tàn phá thì Lâm Thanh Phong không thể tránh thoát trách nhiệm a.

Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ, Chiến Thiên cũng im lặng đứng cạnh bên quan sát, một lúc sau Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lên tiếng.

-Chiến Thiên, về sau ngươi đừng để Mị Nguyệt nhìn lên mặt trăng được chứ?

Chiến Thiên vẻ mặt có chút không hiểu thấu, nhưng hắn vẫn gật đầu.

-Không sao cả sư phụ, chuyện này ta có thể làm được.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, đây chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi, bọn hắn không thể lúc nào cũng nhìn chăm chăm Mị Nguyệt được, để tránh trường hợp khi đột Super Saiyan Blue tàn phá lung tung thì thực lực của bọn hắn phải mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Phong có chút đau đầu, mọi chuyện cuối cùng đều quy về thực lực, hiện tại hắn vẫn còn quá yếu, không đánh nổi Hợp Thể kì thì làm sao có thể ngăn cản Mị Nguyệt được đây?

Đây đều là ý nghĩ riêng của Lâm Thanh Phong, nếu để cho những tu sĩ khác nghe được thì chắc chắn hắn sẽ bị chửi rủa cho tới chết.

Một tên Kim Đan Viên Mãn lại đi lo lắng chuyện ngăn cản Hợp Thể Kì? Về nhà ngủ sớm đi thôi.

Suy nghĩ một lúc lâu Lâm Thanh Phong lại lắc đầu thở dài, hắn ngẩng đầu nhìn trời cau mày lẩm bẩm.

-Hai lão bát tử kia không biết đi đâu rồi, tới bây giờ vẫn còn chưa chịu về, bọn hắn không nghĩ tới mọi người ở đây phải chờ đợi bọn hắn sao?

Chiến Thiên cười khỏ, hắn không biết sư phụ của hắn suy nghĩ cái gì, nhưng nhìn bộ dáng này thì hắn liền hiểu đây là do sư phụ của hắn nghĩ không ra vấn đề nên bắt người khác đi trút giận.

Tuy rằng biết vậy nhưng Chiến Thiên cũng không lên tiếng ngăn cản, hắn vẫn đứng một bên im lặng.

Lâm Thanh Phong lăm bằm một hồi cũng vui bớt đi sự tức tối, sau đó hắn lại quay sang Chiến Thiên.

-Sau này ngươi có dự tính gì sao? Còn muốn đi tìm những người khi trước hiếp đáp mẫu thân cùng ngươi để trả thù sao?

Chiến Thiên mỉm cười, hắn lắc đầu một cái rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời.

-Ta đã không còn hận bọn họ nữa rồi, hiện tại ta muốn đi theo sư phụ, nhân tiện tìm kiếm phụ thân.

-Ta là bán yêu, trên người chỉ có một cái đuôi khi, mẫu thân ta là người bình thường vì thế phụ thân chắc chắn là yêu thú và còn là một yêu thú loài khi đã hóa hình, vì thế ta muốn tìm hắn để xem thái độ của hắn đối với mẫu thân như thế nào.

Chiến Thiên nói tới đây, hắn thu lại nụ cười, hai mắt hắn tràn đầy sát khí.

-Nếu hắn chỉ là một tên phụ bạc... ta nhất định sẽ phế hắn.

Đứng một bên quan sát thái độ của Chiến Thiên, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hắn lắc đầu.

-Dù là vậy, nhưng thân là sư phụ, ta phải nhắc nhở ngươi, đừng quá chấp nhất chuyện này, đừng để nó trở thành tâm ma của ngươi.

-Ngươi cũng biết được, phương thức tu luyện của ngươi rất khác với tu sĩ, nhưng ở một thời điểm nào đó ngươi cũng phải độ kiếp, lần trước ngươi độ kiếp là mình chứng rõ ràng nhất.

-Một khi tâm ma của ngươi quá lớn, thì đừng nói là tìm người báo thù, ngay cả bản thân ngươi còn không lo nổi.

....Hết Chương 178....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Vô Cực Tử giải thích

Chiến Thiên liền thu lại vẻ mặt tràn đầy sát khí, hần trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi chấp hai tay cúi đầu trước Lâm Thanh Phong.

-Tạ ơn sư phụ nhắc nhở, đệ tử hiểu được.

Lâm Thanh Phong cũng không để ý, hần quay sang nhìn về Son Goku cùng Vegeta hai con hàng đang còn đánh nhau rồi lớn tiếng hô.

-Goku, Vegeta, bọn mi cũng đừng tiếp tục nữa, mau tới đây ta có chuyện muốn nói.

Son Goku cùng Vegeta đều đồng loạt dừng tay, bọn hần đưa mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi cũng bay trở lại.

Vegeta cau mày, hần khoanh tay hừ một cái.

-Có chuyện gì?

Dù thái độ của Vegeta khiến người ta không ưa nổi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không để ý, bởi vì tính tình của Vegeta là như vậy không đổi được.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi nghiêm túc hỏi.

-Hai người muốn ở lại đây thật sao? Nơi đây cũng không giống như thế giới của hai người, đây là một thế giới mạnh được yếu thua, mặc dù đúng là có nhiều đối thủ mạnh để hai người giao chiến, nhưng bọn hần rất độc ác, Frieza vẫn không bằng một góc của bọn hần đâu.

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi điều này, Son Goku cùng Vegeta liếc mắt nhìn nhau một cái rồi Son Goku mỉm cười trả lời.

-Không sao cả, trước khi tới đây thì bọn ta đã suy nghĩ thật kỹ rồi mới quyết định, vì thế Phong huynh đệ ngươi cứ yên tâm.

Lâm Thanh Phong gật đầu, hần liền tản ra tinh thần lực quan sát cả hai một lúc rồi hỏi tiếp.

-Như vậy hai người muốn trở thành tu sĩ sao? Trở thành tu sĩ có rất nhiều cái lợi, nhưng cái lợi to lớn nhất và trực tiếp nhất đó chính là tuổi thọ của hai người sẽ được tăng cao.

-Ta lấy ví dụ một chút, đó là Vô Cực Tử, hần hiện tại là Đại Thừa kì, hiện tại hần đã gần hai vạn tuổi rồi, nếu hần không gặp phải chuyện gì bất trắc, thì hần có thể sống thêm vài chục vạn năm.

Vegeta đều kinh ngạc thân thể hần có chút chấn động, Son Goku khuôn mặt có chút mông bốc, hần gãi đầu cười khổ lên tiếng.

-Phong huynh đệ, ta cũng không giỏi đếm số như vậy, ngươi nói vài chục vạn năm có nhiều hay không a?

Lâm Thanh Phong mông bốc, hần có chút đau đầu đưa tay bóp trán, hần lại quên mất con hàng Son Goku này ngoài việc giỏi đánh nhau ra thì hần căn bản cũng không có não, hần hít vào một hơi rồi tiếp tục giải thích.

-Hiện tại Goku, tuổi thọ của ngươi khoảng chừng 50 tuổi đi? Ta tính sơ một chút tuổi thọ của Vô Cực Tử có thể hơn ngươi khoảng hai trăm tới ba trăm lần.

Son Goku tiếp tục gãi đầu cười khổ, cho dù Lâm Thanh Phong có nói vậy thì hần cũng không biết là bao lâu a.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt mông bốc, hần cũng không biết phải giải thích thế nào cho Son Goku hiểu nữa, lúc này Vegeta mới hừ lạnh một tiếng.

-Ngươi chỉ cần biết Vô Cực Tử lão già ấy sống rất lâu là được rồi, thậm chí còn lâu hơn Hit là được.

Lúc này Son Goku mới kinh ngạc, hần tròn mắt cả mắt lên nhìn Vegeta với vẻ mặt không tin nổi, giọng hần có chút run rẩy.

-Vô Cực Tử lão già ấy sống lâu như vậy sao? Tớ cứ nghĩ rằng lão ấy chỉ tầm tuổi với Quy Lão thôi.

Lâm Thanh Phong hai mắt tỏa sáng đưa ngón tay cái với Vegeta, giải thích đơn giản kiểu này là đủ để Goku hiểu được rồi, không hổ danh là “bạn gay” tốt a, hẳn biết rõ rằng con hàng Goku này càng giải thích thì hẳn lại càng không hiểu nổi, càng giải thích chỉ tốn thêm thời gian.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

-Đó chỉ là một trong những cái lợi của việc trở thành tu sĩ thôi, cái lợi thứ hai mà ta muốn kể tới, đó là khi trở thành tu sĩ thì hai người cũng không sợ bị... đối, tất nhiên là hai người vẫn có thể ăn tới khi nào cũng được.

Nghe tới đây thì Son Goku hai mắt tỏa sáng, một trong những điểm yếu của hắn là đói bụng, khi hắn đói bụng thì hắn cũng không còn sức nữa, Vegeta thì trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

Lâm Thanh Phong lại tiếp tục nói.

-Ngoài ra, khi trở thành tu sĩ thì cường độ thân thể của hai người cũng theo đó mà tăng lên, ngoài ra việc tu luyện có thể giúp hai người giữ được trạng thái Super Saiyan God lâu hơn, nhưng đây chỉ là do ta suy đoán mà thôi.

Vegeta vẫn khoanh tay cau mày, hắn nhìn Lâm Thanh Phong chờ đợi Lâm Thanh Phong nói rõ lý do, bởi vì chuyện này liên quan tới thực lực của bọn hắn, bọn hắn có thể hóa thân thành Super Saiyan God nhưng thể lực của bọn hắn tiêu tốn rất nhiều, mặc dù về sau đã dần quen thuộc và giảm bớt tiêu hao nhưng sự thực bọn hắn vẫn tiêu tốn thể lực.

Ở Dragonball thế giới bọn hắn cũng không còn cách nào khác ngoài việc kiên trì luyện tập để gia tăng thể lực, nhưng tu luyện như vậy tuy không tốn nhiều thời gian nhưng tuổi thọ của bọn hắn rất ngắn, bởi vì bọn hắn dù gì cũng chỉ là người bình thường mà thôi, tới khi bọn hắn trở nên già yếu thì bọn hắn cũng chẳng thể làm gì khác.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vegeta, Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi giải thích.

-Điều này là do ta quan sát Mị Nguyệt mà suy đoán ra, nên ta cũng không chắc chắn.

-Các ngươi có nhớ lúc trước khi Mị Nguyệt lần đầu tiên trở thành Super Saiyan God sao?

Son Goku cùng Vegeta đồng thời gật đầu một cái, lúc đó bọn hắn vẫn còn rất yếu, Mị Nguyệt trở thành Super Saiyan God rồi mất kiểm soát đã khiến bọn hắn rất chật vật khi ngăn cản nàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi mới nói ra suy đoán của mình.

-Theo suy nghĩ của ta, Mị Nguyệt có thể trở thành Super Saiyan God là do khi đó trong cơ thể của nàng có Linh Khí.

-Trước khi tới chỗ của các ngươi thì nàng đã từng là tu sĩ, sau khi chúng ta thay máu cho nàng thì Linh Khí vẫn còn ở trong người của nàng, vì thế nàng liền có thể hóa thân thành Super Saiyan God trong khi nàng vẫn chưa thể hóa thân thành Super Saiyan.

-Cũng vì hóa thân thành Super Saiyan God khi các tế bào S-Cells vẫn chưa đủ mạnh, nên nó khiến nàng mất kiểm soát, đồng thời khiến thực lực Super Saiyan God của nàng rất yếu chưa hoàn hảo.

Vegeta trầm ngâm một chút.

-Ta cảm thấy suy đoán này không đúng lắm, bởi vì nếu nguyên nhân chính có thể khiến Mị Nguyệt trở thành Super Saiyan God là Linh Khí, như vậy thì nghi thức biến một người Saiyan thành Super Saiyan God của người Saiyan bọn ta thì phải giải thích như thế nào đây?

Lúc này, Vô Cực Tử cùng Hòa Vân tôn giả xuất hiện bên cạnh Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử mỉm cười lên tiếng.

-Chuyện này cứ để ta giải thích cho ngươi hiểu, còn tên gà mờ này chỉ mới tu luyện được vài năm thôi, để hắn giải thích chuyện này thì thật sự làm khó cho hắn.

Nghe được giọng nói của Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong xoay đầu lại nhìn, cả người bọn hắn có chút rách nát, nhiều chỗ bị phá ra lỗ hổng, trên mặt thì mang theo vài vết trầy xước, Lâm Thanh Phong cau mày.

-Hai tên lão bất tử, vẫn còn biết mò về sao? Nhất là lão già Hòa Vân, bọn ta tới đây là để giúp ngươi, nhưng ngươi lại bỏ đi để bọn ta chờ đợi?

Hòa Vân tôn giả, Vô Cực Tử hai người đưa mắt nhìn nhau rồi ngẩng mặt lên trời cười lớn, Lâm Thanh Phong sắc mặt đen kịt, hắn hừ một tiếng rồi cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này.

-Vừa nãy ngươi nói ngươi có thể giải thích vấn đề của người Saiyan bọn họ sao?

Nói tới chính sự, Vô Cực Tử liền nghiêm túc lại gật đầu.

-Đương nhiên, những năm này ở chung với bọn hắn, ta rảnh rỗi tới phát chán a, vì thế ta đã nghiên cứu để biết người Saiyan bọn hắn cùng người trái đất khác nhau ở điểm nào.

-Theo nghiên cứu của ta thì huyết mạch của người Saiyan bọn hán rất đặc biệt, bọn hán sở hữu một thiên phú mà tất cả mọi tu sĩ đều khao khát, đó là thân thể tự động hấp thu linh khí xung quanh.

-Ngay từ khi sinh ra thì huyết mạch của bọn hán đã tự động hấp thu linh khí, cho dù là tên yếu đuối nhất cũng tự động hấp thu linh khí, chỉ là tốc độ hấp thu chậm hơn so với những tên khác mà thôi.

-Bởi vì ngay từ nhỏ đã được linh khí xung quanh cạo rửa, nên bọn hán từ khi sinh ra đã mạnh mẽ hơn những tộc khác.

Hỏa Vân tôn giả nghe tới đây thì giật mình, hán nghiêm túc đánh giá Son Goku cùng Vegeta, một lúc sau hán gật đầu chấp nhận cách giải thích này, bởi vì trong mắt của hán, thiên địa linh khí xung quanh đều không tự chủ được mà tập trung vào cơ thể của hai người.

Lâm Thanh Phong thì cau mày, hán trầm ngâm một chút rồi phản bác.

-Không thể nào, bởi vì Dragonball thế giới ta cũng đi qua, ở đó căn bản là không có linh khí a, ở một nơi không có linh khí thì bọn hán làm sao có thể hấp thu linh khí đây?

Nói tới điểm này, Vô Cực Tử lắc đầu mỉm cười giải thích.

-Không phải là không có linh khí, chỉ là tất cả linh khí đều tập trung ở một nơi, và nó không tản mát ra ngoài, ngoài nơi đó ra thì chỉ có thêm vài nơi đặc biệt mới có linh khí, mặc dù những nơi đặc biệt này lượng linh khí cũng nhạt tới mức không tưởng nổi, nhưng vẫn có linh khí ở đó.

-Nhưng với huyết mạch của người Saiyan bọn hán thì khác, bọn hán có thể tự động dẫn dụ linh khí từ nơi đặc biệt đó tới bên mình rồi hấp thụ vào người, mặc dù số lượng linh khí này đã bị tiêu tán rất nhiều số lượng ít tới mức không đủ cho một tên Luyện Khí kì tăng 1 sử dụng, nhưng đối với cơ thể phàm nhân thì nó đủ nuôi dưỡng cơ thể giúp bọn hán trở nên mạnh mẽ hơn.

....Hết Chương 179....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Hỏa vân lệnh

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi liếc mắt nhìn về Son Goku cùng Vegeta, hán cũng nhận ra lời của Vô Cực Tử là đúng, bởi vì linh khí xung quanh đều bị Son Goku cùng Vegeta hấp thụ, Lâm Thanh Phong cũng phải chấp nhận cách giải thích này.

Vô Cực Tử mỉm cười, hán tiếp tục nói.

-Mặc dù bọn hán hấp thụ linh khí để nuôi cơ thể, nhưng vẫn có một số tồn trữ trong người bọn hán, khi bọn hán chiến đấu trọng thương thì số linh khí này sẽ tiếp tục nuôi dưỡng cơ thể bọn hán giúp bọn hán trở nên mạnh mẽ hơn sau khi vết thương lành.

-Và khi bọn hán nhận được kích thích quá độ, thì số linh khí này sẽ giúp bọn hán gia tăng sức mạnh của các tế bào và từ đó bọn hán trở thành Super Saiyan, Super Saiyan 2 và Super Saiyan 3 thậm chí là Super Saiyan God.

-Sau khi các tế bào đã được tăng cường, thì về sau bọn hán cũng không cần nhờ linh khí nữa, mà có thể tự thân biến hóa trở thành Super Saiyan.

Vegeta lúc này liền cau mày phản bác.

-Nếu những điều người nói là đúng, thì tại sao ta vẫn không thể trở thành Super Saiyan 3 trong khi Kakarot lại có thể?

Son Goku cái hiểu cái không nhưng hán vẫn gật đầu mang theo ánh mắt tò mò mà nhìn Vô Cực Tử, Lâm Thanh Phong thì trầm ngâm suy nghĩ rồi lên tiếng.

-Bởi vì Super Saiyan 3 đối với người là không cần thiết, bởi vì lượng linh khí trong cơ thể người trực tiếp biến người trở thành Super Saiyan God, mạnh mẽ hơn Super Saiyan 3.

-Còn về Son Goku tại sao có thể hóa thân thành Super Saiyan 3 là do trước đó hán được tập luyện ở một trong những nơi đặc biệt có linh khí mà Vô Cực Tử đã nói – Giới Vương Tinh.

-Ta nói đúng không lão già?

Vô Cực Tử mỉm cười gật đầu.

-Rất đúng.

- Còn về phần nghi thức biến một người trở thành Super Saiyan God của người Saiyan thì cần có 5 người Saiyan truyền sức mạnh vào một người Saiyan khác, có thể giải thích như thế này.

- Cần 5 người truyền sức mạnh, không bằng hãy nói là cần 5 người truyền linh khí vào một người để cường hóa tế bào trong cơ thể.

- Điểm đặc biệt của người Saiyan cũng là ở đây, nhất định phải có 5 người truyền linh khí thì mới có thể kích hoạt khả năng cường hóa tế bào trong cơ thể của linh khí.

- Và số lượng linh khí sau khi truyền để cường hóa tế bào cũng sẽ ở trong cơ thể người được truyền, sau khi hân trở thành Super Saiyan God thì tùy thuộc vào lượng linh khí nhiều ít trong cơ thể mà hân có thể giữ trạng thái đó trong thời gian dài hay ngắn.

- Sau lần đầu hóa thân thành Super Saiyan God, thì cơ thể người đó sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời cơ chế hấp thu linh khí tự động cũng mạnh lên, về sau người đó có thể tự do hóa thân thành Super Saiyan God khi cơ thể hấp thụ đầy đủ linh khí.

- Còn về phần Super Saiyan Blue chỉ có thể đạt được khi người được tập luyện ở một nơi có đầy đủ linh khí, và đó cũng là nơi ở của Berrus.

Vegeta cũng đã tin tưởng vào những lời giải thích này của Vô Cực Tử hân đã hiểu được nhiều chuyện và cũng không hỏi nữa, nhưng Son Goku hân vẫn còn thắc mắc.

- Vậy những đứa con của bọn ta thì sao? Gohan thì không nói, nhưng Trunks cùng Goten thì sao? Bọn chúng từ nhỏ cũng không luyện tập nhiều, nhưng lại có thể trực tiếp trở thành Super Saiyan đồng thời khi Trunks cùng Goten hợp thể thì bọn chúng cũng có thể trở thành Super Saiyan 3 à?

Vegeta hừ một tiếng rồi giải thích.

- Đó là do ta cùng người đã truyền cho bọn chúng những tế bào mạnh mẽ, nên bọn chúng có thể trở thành Super Saiyan, còn khi hợp thể thì lượng linh khí mà cơ thể bọn chúng hấp thụ được cũng đồng thời hợp nhất làm một, đủ để bọn chúng trở thành Super Saiyan 3.

Vô Cực Tử gật đầu vỗ tay.

- Lại đúng rồi, thật không hổ danh là Hoàng Tử người Saiyan a, nói vài câu liền hiểu được vấn đề.

Vegeta hừ một tiếng, cũng không thèm để ý tới Vô Cực Tử, hân vẫn có một vấn đề quan trọng hơn.

- Như vậy sau khi bọn ta trở thành tu sĩ thì sẽ như thế nào đây?

Vô Cực Tử mỉm cười.

- Để trở thành tu sĩ, thì các người sẽ phải học công pháp tu luyện để hấp thụ linh khí vào trong cơ thể, khi đó các người có thể tự động điều chỉnh linh khí cường hóa bất cứ chỗ nào trong thân thể, theo ý các người, cộng thêm tuổi thọ các người sẽ được tăng cường, đồng thời các người có dư thừa linh khí để hóa thân thành Super Saiyan God.

Vegeta gật đầu, hân cũng không thèm nhìn Son Goku rồi tự mình quyết định.

- Như vậy cả hai người bọn ta đều muốn trở thành tu sĩ, các người hãy dạy bọn ta a.

Lời này của Vegeta vừa nói ra, ngoại trừ Hỏa Văn tôn giả ít tiếp xúc với hân ra thì tất cả mọi người đều trợn mắt không dám tin, hoàng tử Vegeta băng lãnh cao ngạo, làm sao có thể nói ra những lời này đây?

Vegeta bị nhìn đến không chịu nổi, trán hân nổi lên gân xanh rồi hét lên.

- Các người nhìn đủ chưa? Có dạy hay không thì nói một câu a?

Lúc này bọn người Lâm Thanh Phong mới giật mình, rồi đồng thời ngẩng đầu lên trời cười lớn, Vegeta hừ một tiếng rồi xoay mặt đi cũng không thèm nhìn bọn hân.

Đùa giỡn được một lúc, Lâm Thanh Phong cũng dừng lại, hân lấy ra quyển Luyện Khí Quyết rồi đưa cho Vegeta.

- Đây là Luyện Khí Quyết, công pháp nhập môn của tu sĩ, các người hãy đi qua bên kia tìm Mị Nguyệt, nàng sẽ hướng dẫn cho các người.

- Còn bọn ta hiện tại đang có một số việc, nên sẽ không có thời gian để chỉ đạo hai người các người được.

Nhắc tới Mị Nguyệt, Vegeta cùng Son Goku toàn thân run rẩy, nhận lấy quyển Luyện Khí Quyết, Vegeta nuốt một ngụm nước bọt rồi gian nan hỏi.

- Nhất định phải tìm Mị Nguyệt sao? Có thể tìm lão bà người được không?

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu thấu, nhưng hân vẫn gật đầu, nhìn thấy cái gật đầu của Lâm Thanh Phong, Son Goku cùng Vegeta cả hai đều như nhặt được vàng, khuôn mặt bọn hân vui vẻ rồi liền chạy đi tìm Nam Cung Mị Ảnh.

Nhìn theo bóng lưng bọn hán Lâm Thanh Phong gãi đầu lăm bằm.

-Hai con hàng này chẳng lẽ lại phát điên đi? Không phải Mị Nguyệt chỉ bảo bọn hán thì sẽ có lợi hơn sao? Dù sao nàng cũng là tu sĩ ngoài ra cũng luyện khí giống bọn hán a? Chẳng lẽ lại bị lão bà ta câu dẫn đi mất sao?

Chiến Thiên cười khỏ, hán biết là sư phụ hán đã quên rồi, nên hán cúi đầu gần sát bên tai Lâm Thanh Phong nhắc nhở.

-Sư phụ, hôm nay Mị Nguyệt tới kỳ, cho dù ngài cho vàng thì bọn hán cũng không dám đi gặp nàng a.

Được Chiến Thiên nhắc nhở Lâm Thanh Phong cũng cười khỏ, hán không biết Mị Nguyệt đã hành hạ hai con hàng này thế nào mà lại khiến bọn hán sợ tới như vậy, phải biết dù cho bọn hán yếu hơn Berrus rất nhiều thì bọn hán vẫn muốn đánh với Berrus, không như Mị Nguyệt, bọn hán thật sự sợ nàng a.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi cũng không để ý nữa, hán nhìn sang Hòa Vân tôn giả.

-Hiện tại đã trở về rồi, vậy khi nào ngươi mới đi tìm Cửu Thiên Hòa đây?

Hòa Vân tôn giả mỉm cười gật đầu.

-Được rồi, thời gian cũng không có nhiều, hiện tại ta liền đi, nhưng phiền các ngươi hãy tới Hòa Vân tông để đón tiếp Tuyết.

-Nàng là đệ tử của ta, hiện tại ta lại có hành động như vậy mặc dù Hòa Thánh vẫn không biết ta đang làm gì, nhưng chắc chắn hán sẽ bắt nàng và dùng nàng gây khó dễ cho ta.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

-Như vậy ta sẽ để tiểu Hoàng dẫn đường cho ngươi, khi tới chỗ của Cửu Thiên Hòa thì ngươi hãy cố gắng mà luyện hóa nó trong thời gian sớm nhất được chứ?

Hòa Vân tôn giả gật đầu, hán cũng lấy ra một cái lệnh bài màu đen, bên trên có khắc một chữ “Hòa” đưa cho Lâm Thanh Phong.

-Đây là Hòa Vân Lệnh, chỉ có Thái Thượng Trưởng Lão của Hòa Vân tông mới có thể sở hữu, sau khi sư phụ ta chết thì người đã đưa cho ta.

-Hòa Vân Lệnh chỉ nhận lệnh bài không nhận người, ngươi cầm lệnh bài này thì ngươi có quyền quyết định tất cả mọi sự vụ trong Hòa Vân tông, thậm chí ngươi có quyền phế truất cả tông chủ.

-Hiện tại ta giao nó cho ngươi, có nó thì ngươi sẽ dễ dàng đi lại hơn một chút.

Lâm Thanh Phong cau mày tiếp nhận lệnh bài, hán lên tiếng hỏi.

-Vì sao ngươi lại đưa lệnh bài này cho hán? Có rất nhiều vật có thể lấy ra làm bằng chứng không phải sao?

Hòa Vân tôn giả lắc đầu mỉm cười, hán cũng không trả lời, liền bay tới chỗ Nam Cung Mị Ảnh rồi dẫn theo Hoàng Kim Thủ Vương nhảy xuống hố sâu.

Hành động của Hòa Vân tôn giả càng khiến Lâm Thanh Phong nghi ngờ nhiều hơn, hán quay sang hỏi Vô Cực Tử.

-Hòa Vân tôn giả hán làm vậy là có ý gì?

Vô Cực Tử lắc đầu thờ dãi.

-Đây là hán tin tưởng ngươi, hán muốn ngươi chăm sóc tông môn giúp hán.

-Cửu Thiên Hòa là loại Dịch Hỏa đứng thứ hai, nó một loại hỏa diễm rất cuồng bạo, muốn luyện hóa được nó thì ngay cả hán cũng không chắc chắn rằng hán có thể bình yên trở về.

-Vì thế hán muốn ngươi giúp hán cai quản tông môn của hán trong khi hán không có ở đó, nếu thời gian sau mà hán chưa trở về, thì hán muốn ngươi tìm một người khác tiếp nhận Hòa Vân Lệnh này.

Vô Cực Tử ngẩng đầu lên trời than thở.

-Hòa Vân tôn giả lần này đã đánh một ván cược thật lớn a.

Lâm Thanh Phong liền lập tức chạy như bay tới miệng hố, hán đứng đó hét lớn.

-Lão già bắt từ, ngươi mau lên đây cho ta, ta thề rằng ta sẽ không đánh chết ngươi.

.....

.....Hết Chương 180....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Lôi Kiếp tới???

Trên bầu trời xanh của Thông Thiên Đại Lục, có một cái nôi lớn đang bay nhanh, trên cái nôi có vài người đang ngồi cùng một tên thanh niên đang nằm ngửa, hất một tay đỡ đầu, một tay thì cầm một chiếc lệnh bài màu đen tung hứng.

Đó là bọn người Lâm Thanh Phong, sau khi bọn hắn rời khỏi Hoang Mạc Chi Địa, thì hiện tại bọn hắn đang trên đường đi tới Truyền Tống Trận để đi tới Hỏa Vân Tông.

Hoang Mạc Chi Địa ở phía Tây Thông Thiên Đại Lục, còn Hỏa Vân Tông thì ở phía Đông Nam, khoảng cách của hai nơi rất xa bọn hắn không có thời gian để trực tiếp bay tới đó mà phải đi tìm Truyền Tống Trận.

Vô Cực Tử có chút ngao ngán nhìn Lâm Thanh Phong rồi cau mày lên tiếng.

-Tiểu tử, dù gì đó cũng là Hỏa Vân Lệnh được chứ? Không biết bao nhiêu người ao ước đoạt được nó đâu, ngươi cũng đừng lấy nó ra để tung hứng a.

Lâm Thanh Phong khóe miệng xì một tiếng rồi đưa Hỏa Vân Lệnh về phía Vô Cực Tử.

-Nếu ngươi muốn thì ngươi cầm giúp ta a, cầm cái vật phiền phức này thì ta phải lãnh bao nhiêu trách nhiệm đây?

-Còn có lão già Hỏa Vân chết tiệt đó nữa, lần sau gặp lại hắn ta chắc chắn sẽ nhờ vả phiền phức này cho ta.

Vô Cực Tử chỉ biết cười khò, trên đời này có biết bao nhiêu người muốn cầm tới Hỏa Vân Lệnh a? Dù cho bất cứ ai cầm lấy Hỏa Vân Lệnh thì đều có thể nắm giữ toàn bộ Hỏa Vân Tông, hiện tại Bán Tiên không ra thì Đại Thừa kỳ lớn nhất, ai mà không muốn nắm giữ một tông môn có Đại Thừa Kỳ tọa trấn a? Đừng nói tới Hỏa Vân Tông thật sự rất lớn và mạnh mẽ, có tới ba vị Đại Thừa Kỳ chưa tính Hỏa Vân tôn giả tọa trấn đây? Nhưng Hỏa Vân Lệnh khi rơi vào tay con hàng này thì liền bị xem như một thứ phiền phức, bị hắn ghét bỏ.

Nam Cung Mị Ảnh cũng cười khò, nàng nhanh chóng tiến tới bên cạnh Lâm Thanh Phong lên tiếng giảng hòa.

-Thôi mà phu quân, cứ coi như là chúng ta đi du lịch một chuyến đi, đồng thời chúng ta có thể nhân dịp này mà đi thăm tiểu Tuyết không phải sao?

Nam Cung Mị Ảnh đã lên tiếng thì Lâm Thanh Phong cũng không còn phản nản nữa, hắn gạt đầu một cái rồi thu Hỏa Vân Lệnh vào nhẫn trữ vật, tiếp tục điều khiển cái nôi bay về phía trước.

Trên cái nôi, ngoài Hỏa Vân tôn giả, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong ba người vẫn đang còn tỉnh táo ra thì Chiến Thiên đang ngồi một góc dựa gối với Mị Nguyệt, Son Goku cùng Vegeta thì đang tĩnh tọa hấp thu thiên địa linh khí xung quanh tu luyện, cả hai người bọn hắn đều không màng tới xung quanh mà chỉ tập trung tu luyện.

Được một lúc thì Lâm Thanh Phong lại lên tiếng hỏi.

-Lão già, chúng ta đi hướng này đúng hay không? Chúng ta đã bay suốt một tuần lễ rồi, với tốc độ này thì còn bao lâu nữa thì sẽ tới nơi?

Nghe Lâm Thanh Phong hỏi thì Vô Cực Tử âm thầm tính toán một lúc, sau đó hắn gạt đầu xác định.

-Phương hướng là chính xác, với tốc độ này thì chúng ta cần đi thêm vài canh giờ nữa là sẽ tới nơi có truyền tống trận.

Nghe vậy thì Lâm Thanh Phong cũng gạt đầu, hắn lại đưa mắt nhìn sang Son Goku cùng Vegeta rồi thở ra một hơi.

-Không biết hai tên này sau khi tĩnh lại thì sẽ đạt tới Luyện Khí kì tầng mấy đây? Bọn hắn đã ngồi như vậy suốt một tuần rồi.

Hai người bọn hắn từ khi bắt đầu học tập Luyện Khí Quyết thì bọn hắn có thể dễ dàng hấp thu linh khí xung quanh, cộng thêm huyết mạch người Saiyan tự động hấp thu linh khí cực kì khủng bố, lúc trước ở Dragonball thế giới cho dù người Saiyan bọn hắn ở cách nơi của Berrus rất xa nhưng bọn hắn vẫn có thể hấp thu được thì phải biết rằng huyết mạch của bọn hắn kinh khủng tới cỡ nào.

Bởi vì vậy, nên từ khi tới đây thì lượng linh khí trong người Son Goku cùng Vegeta luôn luôn tràn đầy và thậm chí có hơi dư thừa, một phần linh khí dư thừa thì bọn hắn đem chuyển hóa thành năng lượng, nó khiến bọn hắn không còn cảm thấy đói bụng nữa.

Vô Cực Tử lắc đầu thở ra một hơi.

-Ta cũng không biết, nhưng số linh khí mà bọn hán hấp thu quá nhiều, ta nghĩ rằng nó đủ để bọn hán đột phá Luyện Khí tầng 5 đi?

-Sau khi tới Hòa Vân Tông thì chúng ta có thể tìm cho bọn hán một loại công pháp mộc hệ chú trọng việc nuôi dưỡng cơ thể và phục hồi vết thương là được rồi.

-Dù gì bọn hán cũng có phương pháp tu luyện tương tự thể tu, khi chiến đấu bọn hán chỉ toàn đánh cận chiến mà thôi.

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý, nhưng hán cũng liền thở ra một hơi.

-Ta chỉ mong bọn hán cũng đừng như Chiến Thiên, đừng một phát là độ Lôi Kiếp mới tốt.

Nghe xong lời này của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Từ bĩu môi.

-Người tưởng Lôi Kiếp là rau cải trắng à? Ai muốn độ kiếp thì liền độ kiếp sao?

Nhưng khi Vô Cực Từ dứt lời, bầu trời đang trong xanh bỗng dưng có rất nhiều mây đen kéo tới, cả vùng thiên địa bỗng chốc tối sầm lại, Vô Cực Từ cứng họng, hán có chút mộng bức ngẩng đầu nhìn trời.

Chiến Thiên tròn tròn mắt, hán nhanh chóng ôm lấy Mị Nguyệt rồi bay ra phía xa.

Lâm Thanh Phong cũng giật mình, hán nhanh chóng điều khiển cái nôi hạ xuống đất, tay hán chỉ tay lên trời rồi hét lên.

-Người nhìn trên trời là cái gì? Đừng nói với ta đó không phải là Lôi Kiếp à.

Vô Cực Từ cười khỏ.

-Hiện tại cũng không phải thời gian nói chuyện này được chứ? Nhanh tránh đi, cả hai người bọn hán muốn độ kiếp rồi, đừng đứng ở đây nếu không sẽ bị Lôi Kiếp bổ trúng à.

Lâm Thanh Phong hừ một cái rồi cũng không phản bác, hán ôm lấy Nam Cung Mị Ảnh rồi bay về phía Chiến Thiên, Vô Cực Từ cũng theo sau mà bay tới đó.

Năm người bay được một khoảng cách khá xa, nhưng vẫn chưa thoát khỏi vùng bao phủ của Lôi Kiếp, nhận ra điểm này Vô Cực Từ liền cau mày.

-Không đúng vùng bao phủ của Lôi Kiếp chưa bao giờ rộng như vậy, còn nữa Son Goku cùng Vegeta lúc đó vẫn chưa tỉnh lại, bọn hán vẫn chưa đột phá thành công thì làm sao có Lôi Kiếp xuất hiện?

Vô Cực Từ dứt lời, hán liền nhìn chăm chú vào Lâm Thanh Phong, sau đó đầu hán chảy đầy mồ hôi, hán gấp rút hét lớn.

-Tiểu tử chết dẫm, người từ khi nào đã liền muốn Kết Anh rồi? Kim Đan cũng đã chuyển hóa thành Nguyên Anh hơn một nửa rồi, người phải độ Lôi Kiếp là người chứ không phải bọn hán.

-Mau buông Mị Ảnh ra, để ta còn dẫn nàng bỏ chạy à.

“Thảo nê mã” Lâm Thanh Phong cũng giật mình, hán thậm chí còn không nghĩ tới rằng chính hán đột nhiên phải độ kiếp rồi, hán còn không cảm nhận được Kim Đan chuyển hóa thành Nguyên Anh đây, cho tới bây giờ Vô Cực Từ nói thì hán cũng vừa phát hiện ra.

Buông Nam Cung Mị Ảnh xuống để nàng đứng bên cạnh Vô Cực Từ, Lâm Thanh Phong lại rút ra cây dao găm ngay lập tức bay về một phía khác để chuẩn bị độ Lôi Kiếp.

Bốn người bọn Vô Cực Từ cũng không tiếp tục chần chờ, mà liền quay về nơi bọn hán đã để lại Son Goku cùng Vegeta, lúc này bọn hán mới thấy đám mây đen trên đầu voi bót cũng có nghĩa là bọn hán đã ra khỏi vùng Lôi Kiếp.

Đặt chân xuống gần bên Son Goku cùng Vegeta, Vô Cực Từ mới thở ra một hơi rồi có chút buồn bực.

-Tên tiểu tử này, xem chút hại chết bọn ta, chính mình muốn độ Lôi Kiếp mà hán cũng không biết, không biết hán tu cái kiểu gì đây?

Nam Cung Mị Ảnh chỉ biết cười khỏ, phu quân của nàng là vậy, hán từ trước tới giờ cứ ngơ ngác ngác mà tiến cấp, thậm chí tới khi hán Kết Đan cũng vậy, chỉ cần ngủ một giấc bảy ngày thì hán liền Kết Đan xong rồi, lần đó nàng cứ nghĩ rằng hán xảy ra chuyện gì đây.

Nhưng điều này cũng không trách được Lâm Thanh Phong, Cửu Diệp Bán Tiên đã từng nói rằng người tu luyện Nhân Hoàng Thánh Kinh muốn tiến cấp thì phải giúp đỡ rất nhiều người và nhận được đầy đủ lượng công đức mới có thể tiến cấp.

Đúng là lúc trước Lâm Thanh Phong vẫn chưa tích đủ lượng công đức cho lần đột phá Nguyên Anh nhưng tuần trước hán đã giúp đỡ Hòa Vân tôn giả tìm được Cửu Thiên Hóa, khi hán giúp được người có đẳng cấp càng cao thì lượng công đức mà hán nhận được sẽ càng lớn, hiện tại hán có thể đột phá cũng tức là Hòa Vân tôn giả đã tìm được Cửu Thiên Hóa rồi.

Nhưng điều này Lâm Thanh Phong cũng không biết, hán chỉ biết ngẩng đầu lên trời nhìn đám mây đen rồi cười khỏ mà thôi.

Cửu Diệp Bán Tiên đã từng nói, người tu luyện Nhân Hoàng Thánh Kinh sẽ không gặp bình cảnh, nhưng hắn cũng không nói là sẽ không độ Lôi Kiếp a.

Nam Cung Mị Ảnh có chút lo lắng nhìn về phía Lôi Kiếp, nhìn ra suy nghĩ của nàng, Vô Cực Từ mỉm cười lên tiếng.

-Đừng lo lắng, hắn chỉ độ Nguyên Anh Lôi Kiếp mà thôi, chỉ có ba mươi sáu đạo lôi kiếp, hắn sẽ dễ dàng vượt qua.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong liền gật đầu, nhưng nàng vẫn mang theo ánh mắt lo lắng mà nhìn về phía Lôi Kiếp.

....Hết Chương 181....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Hợp thể kì lôi kiếp

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh lo lắng Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt lúc này cũng tiến tới, Chiến Thiên lên tiếng an ủi.

-Sự mẫu cứ yên tâm, sự phụ sẽ không có chuyện.

....

Ngẩng đầu nhìn đám mây đen trên bầu trời, Lâm Thanh Phong nuốt vào ngụm nước bọt, hắn hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, bộ Ngự Thần Bào lại xuất hiện, trên tay hắn nắm lấy con dao xếp, ngẩng mặt lên trời hét lớn.

-Ba mươi sáu đạo Lôi Kiếp Nguyên Anh, mau tới đây, ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao?

Nhưng lúc này trên đám mây đen chứa Lôi Kiếp trên bầu trời màu sắc ngày càng đậm hơn, một lúc sau lại xuất hiện ánh lửa, ánh lửa từ từ xuất hiện nhiều hơn và xếp thành một hàng chữ, Lâm Thanh Phong mong bức hắn nhìn lên hàng chữ trên trời trong miệng thì lâm bầm.

-Tám mươi mốt đạo, sợ chưa?

-Đó là cái quỷ gì? Còn hai chữ “sợ chưa” kia là sao?

Đứng ngoài xa, với tầm mắt của Đại Thừa kì thi Vô Cực Từ vẫn nhìn thấy hết tất cả, ngay cả hắn cũng mong bức, từ khi nào Lôi Kiếp lại “nhân tính hóa” như vậy? Nhưng cũng ngay lúc này, vẻ mặt mong bức của Vô Cực Từ liền bị thay thế bởi vẻ mặt hoảng sợ.

Bởi vì 81 đạo Lôi Kiếp chỉ xuất hiện khi tu sĩ bình thường đột phá từ Luyện Hư Viên Mãn lên Hợp Thể kì, mặc dù vẫn có một số ít yêu nghiệt thiên tài đột phá từ Hóa Thần Viên Mãn lên Luyện Hư cũng xuất hiện 81 đạo Lôi Kiếp, nhưng kiếp vận của bọn hắn sẽ nhạt hơn rất nhiều, đám người Hỏa Vân tôn giả đều trải qua trận lôi kiếp như vậy.

Đám kiếp vận trên đầu Lâm Thanh Phong hiện tại ngày càng trở nên đậm màu, cộng thêm đám lửa đã cho biết rằng sẽ xuất hiện 81 đạo Lôi Kiếp thì Vô Cực Từ liền xác định, đây là Lôi Kiếp dành riêng cho Luyện Hư Viên Mãn đột phá lên Hợp Thể kì.

Vô Cực Từ có chút hoảng sợ đối với tư chất của Lâm Thanh Phong, và hắn cũng có chút lo lắng không biết rằng Lâm Thanh Phong sẽ giải quyết đám Lôi Kiếp này như thế nào đây.

Tầm mắt của Nam Cung Mị Ảnh không nhìn xa được như vậy, bởi vì khoảng cách quá xa nên nàng chỉ nhìn thấy vài đạo đốm lửa phát sáng trên đám mây mà thôi, nàng quay sang Vô Cực Từ rồi hỏi.

-Sự phụ, những đốm lửa kia là sao? Còn có tại sao ta cảm giác Kiếp Vận ngày càng đậm màu đây?

Vô Cực Từ đầu chảy đầy mồ hôi, hắn làm gì biết tại sao a? Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp tình trạng này được chứ?

Vô Cực Từ xoắn xuýt một lúc rồi hắn mỉm cười trả lời.

-Không sao, đó chỉ là màn dạo đầu thôi, đám lửa đó nhiệt độ không lớn, tiểu tử ấy sẽ dễ dàng qua được., còn Kiếp Vận trở nên đậm màu hơn là do tư chất của tiểu tử ấy quá yêu nghiệt, vì thế hắn phải trải qua Lôi Kiếp mạnh hơn bình thường một chút.

Nam Cung Mị Ảnh cái hiểu cái không gật đầu, rồi không tiếp tục để ý tới Vô Cực Từ, lại đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía Lôi Kiếp, nhìn nàng chấp nhận câu trả lời này, Vô Cực Từ cũng thở nhẹ ra một hơi rồi nhìn về phía Lôi Kiếp, ánh mắt của hắn có chút phức tạp.

Một bên khác, Lâm Thanh Phong vẫn đang mong bức mà nhìn đám mây đen, lúc này đám mây đen lại xuất hiện ánh lửa nó lại xếp thành một dòng

chữ: “Chuẩn bị chưa? 5...4...3...2...1”

Ngay khi số 1 vừa hiện ra đầy đủ thì ngay lập tức có hơn mười đạo Lôi Kiếp xuất hiện đồng thời bỏ về phía Lâm Thanh Phong, tốc độ của những đạo Lôi Kiếp này quá nhanh, Lâm Thanh Phong cũng không kịp phản ứng.

Đùng...đùng...đùng...

Những tiếng “Đùng...đùng...” liên tục phát ra, khói bụi mịt mù, mặt đất dưới chân Lâm Thanh Phong cũng vỡ nát, mặt đất dưới chân Lâm Thanh Phong như bị bỏ ra, tạo thành những đường nứt kéo dài lan khắp bốn phía.

Nhìn cảnh này Vô Cực Tử liền nuốt vào một ngụm nước bọt, bởi hắn nhận ra được uy lực của mười đạo Lôi Kiếp này không yếu, mỗi đạo đều mạnh ngang với một trong những đạo Lôi Kiếp cuối cùng của những tu sĩ thiên tài khi đột phá từ Hóa Thân Viên Mãn lên Luyện Hư Kỳ.

Một lúc sau bụi mù tan đi, Lâm Thanh Phong cũng theo đó mà xuất hiện.

Khuôn mặt của hắn đen như dính nhọ nồi đầu tóc toàn bộ dựng thẳng đứng, toàn thân ngoại trừ bộ ngực thần bào vẫn còn trắng toát ra thì bên trong đều cháy đen.

Lâm Thanh Phong ho vài cái, mỗi lần hắn ho là mỗi lần có khói bay ra từ miệng hắn.

Lâm Thanh Phong tức giận, một tay cầm dao xếp một tay chỉ lên đám mây gân cổ hét lớn.

-Người được lắm, nói đánh là đánh không để người khác chuẩn bị tinh thần, có ngon thì lần này lại thêm một đợt nữa a.

Ngay khi Lâm Thanh Phong vừa dứt lời, cánh tay chỉ lên đám mây vẫn chưa hạ xuống, thì lại có thêm mười đạo Lôi Kiếp mạnh hơn mười đạo trước xuất hiện rồi đồng thời lao tới chỗ của hắn đang đứng với tốc độ chóng mặt.

Nhưng lần này khác lần trước, Lâm Thanh Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, con dao xếp trên tay biến dài ra, hắn dùng sức chém liên tục về phía những đạo Lôi Kiếp này.

Những đạo Lôi Kiếp tiếp xúc với con dao xếp thì liền bị cắt ra làm đôi rồi biến mất, nhưng vẫn còn vài đạo bỏ trúng người Lâm Thanh Phong.

Toàn thân Lâm Thanh Phong run rẩy, giọng nói của hắn có chút run run.

-Người...chỉ có...vậy thôi sao?

-Có ngon...thì đánh tiếp a?

Lôi Kiếp cũng đồng ý những lời của Lâm Thanh Phong, nhưng lần này lại có hai mươi đạo xuất hiện, không giống như hai lần trước đánh xuống một lần, lần này hai mươi đạo Lôi Kiếp xuất hiện rồi cũng không đồng loạt xông lên, từ trong hai mươi đạo liền có một đạo tách ra lao nhanh tới chỗ Lâm Thanh Phong.

Rút kinh nghiệm lần trước, khi thấy từng đạo Lôi Kiếp riêng lẻ đánh về phía mình, Lâm Thanh Phong nở nụ cười nhạt, tay cầm con dao xếp hướng về phía đạo Lôi Kiếp đang đánh tới mà chém mạnh.

Nhưng Lôi Kiếp cũng không giống như lần trước bị hắn chém là tiêu tán, lần này Lôi Kiếp sau khi bị hắn chém thì trực tiếp truyền điện từ con dao xếp vào thân thể hắn, khiến cơ thể hắn run lên bần bật, một cái nơi xuất hiện vết thương và máu bắt đầu thấm ra ngoài.

Uy lực của đạo Lôi Kiếp này chỉ có hơn chứ không yếu so với đạo Lôi Kiếp của những tu sĩ bình thường khi đột phá từ Luyện Hư Viên Mãn lên Hợp Thể kỳ, Vô Cực Tử trực tiếp mộng bức, khóe miệng hắn lẩm bầm.

-Không thể nào.

Đây chỉ mới là đạo Lôi Kiếp thứ 21 mà thôi, nó đã mạnh như vậy rồi, còn 60 đạo kia sẽ mạnh như thế nào? Vô Cực Tử không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Lâm Thanh Phong toàn thân đều run rẩy, nguyên lực trong cơ thể bắt đầu tán loạn không nghe theo sự điều khiển của hắn, con dao xếp cũng thu ngắn lại về kích cỡ ban đầu.

Không đợi cho hắn nghỉ ngơi, một đạo Lôi Kiếp trên trời lại tiếp tục đánh xuống, Lâm Thanh Phong cũng không còn cách nào khác mà phải tự mình dùng thân thể chống đỡ.

Đạo Lôi Kiếp thứ 22 bỏ trúng người hắn, uy lực của nó cũng không kém uy lực của đạo Lôi Kiếp thứ 21 là bao nhiêu, khiến những vết thương trên cơ thể hắn đều rách ra, máu chảy khắp người, bộ Ngự Thần Bào trắng nay cũng đã chuyển thành màu hồng vì nhiễm máu huyết.

Lâm Thanh Phong toàn thân đau đớn, hắn nằm gục xuống đất mà rên rỉ, đây là lần thứ hai hắn bị thương nặng như vậy sau khi tới thế giới này, nhưng lần trước thì hắn liền trực tiếp bất tỉnh vì thế cũng không cảm nhận được sự đau đớn như lúc này, cơ thể của hắn có chút không chịu được.

Nhìn cảnh này, Vô Cực Tử có chút tiếc hận, nhưng hắn không trách Lâm Thanh Phong, cho dù là Đại Thừa kỳ gặp phải trận Lôi Kiếp quý dị này đều

muốn bị lột một lớp da, còn Lâm Thanh Phong chỉ là một tên Kim Đan Viên Mãn vừa mới Kết Anh mà thôi, dù cho hắn có yêu nghiệt cỡ nào thì hắn cũng không chịu nổi a.

Đứng một bên quan sát thái độ của Vô Cực Tử, Nam Cung Mị Ảnh lo lắng, nàng gấp gấp lên tiếng hỏi.

-Phu quân hiện tại làm sao rồi hả sư phụ? Hắn vẫn còn có thể chịu đựng chứ?

Vô Cực Tử chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

-Trận Lôi Kiếp này thật sự quá quý giá, uy lực hiện tại của nó đã ngang với trận Lôi Kiếp mà các tu sĩ Luyện Hư Viên Mãn đột phá lên Hợp Thể kì rồi, về sau ta thật không biết nó sẽ còn mạnh tới cỡ nào nữa.

Trong lúc Vô Cực Tử cùng Nam Cung Mị Ảnh đang nói chuyện, đạo Lôi Kiếp thứ 23 cũng bắt đầu chuyển động, nó tách rời hàng ngũ rồi lao thẳng xuống mặt đất nơi mà Lâm Thanh Phong còn đang nằm rên rĩ.

Linh khí không thể điều khiển, toàn thân cũng đau nhức run rẩy, Lâm Thanh Phong cũng không thể làm gì hơn, hắn cắn chặt hàm răng rồi cố gắng né sang một bên, nhưng đạo Lôi Kiếp vẫn đáng trúng hắn.

Lâm Thanh Phong gần như bất tỉnh, nhưng hắn vẫn cắn răng cố gắng đứng dậy, bởi vì hắn biết hắn không thể tiếp tục nằm, nếu hắn vẫn nằm thì sợ rằng đạo Lôi Kiếp tiếp theo sẽ khiến hắn bất tỉnh thật.

Lâm Thanh Phong toàn thân đau đớn tới nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn cả người đều dính đầy máu tươi của mình, Lâm Thanh Phong nghiêng răng lắm lắm.

-Lần đầu tiên cảm thấy đau tới vậy a.

-Thật muốn cầm lấy đám Lôi Kiếp này rồi tự tay xé chúng ra cho bỏ tức.

Lắm lắm tới đây, bỗng dưng hai mắt Lâm Thanh Phong sáng lên, bởi vì hắn nghĩ tới Lôi Kiếp trên cơ bản chính là dòng điện cực mạnh, vậy nếu hắn tìm một vật gì đó không dẫn điện, mà còn có thể ngăn trở dòng điện thì sao?

.....Hết Chương 182....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Giả thiên kiếp?

Nghĩ tới liền làm, Lâm Thanh Phong liền cố sức điều động một ít linh khí trong cơ thể của mình vào nhẫn trữ vật để lấy ra... Vài chai nước rồng.

Những bình nước này là do lúc đầu Lâm Thanh Phong sau khi xuyên việt tới đây tìm thấy và muốn dùng để đựng nước, về sau hắn cũng không cần dùng nữa, nhưng hắn vẫn cất chúng trong nhẫn trữ vật để làm kỷ niệm.

Dù sau thì những chai nước này đều cùng lúc xuyên không tới đây với Lâm Thanh Phong nên chúng vẫn có chút cứng rắn, ngoài ra nhựa là một chất cách điện, vì thế Lâm Thanh Phong muốn dùng những chai nhựa này đánh bay Lôi Kiếp.

Mặc dù suy nghĩ của hắn có chút không thực tế, nhưng hắn phải thử, bởi vì hắn cũng hết cách rồi, không lẽ hắn phải nằm im chờ chết a?

Cầm một chai nước nhựa trên tay, Lâm Thanh Phong hít vào một hơi lấy bình tĩnh rồi ngẩng mặt lên trời hét lớn.

-Có ngon thì cuồng tiếp a, ta không sợ người đâu.

Vô Cực Tử có chút mộng bức, hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng những hành động của Lâm Thanh Phong, nhìn chai nhựa trên tay hắn, Vô Cực Tử tò mò lên tiếng.

-Mị Ảnh, người biết tên tiểu tử đó đang làm trò gì sao?

Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu, khoảng cách quá xa, nàng còn không thấy được Lâm Thanh Phong đang ở đâu thì làm sao biết hắn đang muốn làm gì?

Vô Cực Tử cau mày một cái hắn đưa tay sờ cằm rồi nói.

-Bỗng dưng hắn lại lôi ra một đồng chai lọ kì quái, rồi cầm bọn chúng đi khiêu chiến Lôi Kiếp, hắn bị sét đánh tới điên rồi sao?

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư suy nghĩ một chút, sau đó nàng liền hiểu ra ý định của hắn nên giải thích.

-Theo lời phu quân từng nói, thì những chai lọ đó được làm từ một thứ gọi là “nhựa”, “nhựa” là một chất cách điện vì thế ta nghĩ rằng hấn muốn dùng chúng để đối kháng Lôi Kiếp.

Vô Cực Tử nghe xong lời này thì sắc mặt hấn không tốt chút nào, hấn hừ một tiếng.

-Hồ nháo, trên đời này làm gì có thứ có thể trực tiếp đối kháng Lôi Kiếp.

Dù Vô Cực Tử nói vậy, nhưng trong ánh mắt hấn không có một tí tức giận nào, mà thay vào đó lại là ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Hấn cũng không muốn Lâm Thanh Phong chết, hấn mong rằng Lâm Thanh Phong sẽ tạo nên kì tích.

Lâm Thanh Phong tay cầm chai nước nhựa, hấn ngẩng đầu chỉ tay lên đám mây đen rồi lớn giọng.

-Làm sao? Vừa nãy bỏ ta ghê gớm lắm mà, bây giờ có giỏi thì các ngươi xuống a.

Như đáp lại lời khiêu khích của Lâm Thanh Phong, lại có một đoàn Lôi Kiếp tách ra rồi lao thẳng xuống vị trí của hấn.

Lâm Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, bàn tay cầm chai nước cũng hành động thật nhanh, hấn dùng hết sức lực hiện tại của mình mà đập thẳng chai nước vào đoàn Lôi Kiếp, trong lòng hấn đang thầm hò hét.

-Con mẹ nó, thành công đi, thành công giúp ta, nếu không thì thật sự không xong rồi.

Đoàn Lôi Kiếp tiếp xúc với chai nhựa, liền phát ra tiếng nổ lớn, khói bụi xung quanh lại bay mù mịt, Vô Cực Tử trong lòng hồi hộp hấn mở to mắt mà nhìn về khói bụi, cầu mong Lâm Thanh Phong thành công.

Nam Cung Mị Ánh nhắm chặt hai mắt, hai tay nàng cũng nắm chặt và âm thầm cầu nguyện.

Một lúc sau bụi mù tan đi, thân ảnh Lâm Thanh Phong lại xuất hiện, hấn vẫn đứng đó, trên người tràn đầy vết thương, bộ ngự thần bào nhiễm máu đỏ tươi bay phất phơ trong gió, một cánh tay hấn vẫn đang cầm chai nhựa rỗng.

Tuy rằng cả người đầy máu, nhưng đó chỉ là máu từ những vết thương cũ chảy ra, hiện tại ngoài việc thân thể vẫn còn hơi tê cùng đau nhức ở những vị trí bị thương cũ ra thì Lâm Thanh Phong cũng không còn cảm nhận được những vết thương mới.

Quan sát Lâm Thanh Phong vẫn bình yên vô sự, Vô Cực Tử thở ra một hơi nhẹ nhõm, hấn mỉm cười.

-Hấn không sao, hấn đã thành công.

Nam Cung Mị Ánh như trút được gánh nặng, nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi, ánh mắt của nàng tràn đầy chờ mong mà nhìn về phía Lôi Kiếp.

Lâm Thanh Phong xem xét bản thân mình một chút rồi ngẩng đầu ngửa mặt lên trời cười lớn.

-Haha, ta thành công, Lôi Kiếp, ngươi có giỏi thì đánh tiếp a, có bao nhiêu đánh bao nhiêu a.

Dưới sự khiêu khích của Lâm Thanh Phong, Lôi Kiếp giống như bị chọc giận, mười bảy đạo Lôi Kiếp liền dung hợp với nhau tạo thành một bàn tay bằng lôi điện cực lớn, bốn ngón tay thu lại chỉ để dựng lên một ngón giữa hướng về Lâm Thanh Phong, nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong liền triệt để mộng bức, đầu óc hấn cũng có chút chậm nhịp.

-Con bà nó, từ khi nào mà Lôi Kiếp cũng biết dựng ngón giữa?

Vô Cực Tử chỉ biết cầm nín ngẩng đầu quan sát Lôi Kiếp, mặc dù không hiểu hành động này của Lôi Kiếp có nghĩa gì, nhưng hấn cảm thấy rằng trước mặt hấn là một cái giả Lôi Kiếp.

Bàn tay Lôi Kiếp trên trời tỏa ra uy áp cực lớn khiến người nhìn vào cảm thấy hoảng sợ, sau khi dựng ngón giữa với Lâm Thanh Phong thì lại xòe bốn ngón tay còn lại ra tạo thành một bàn tay hoàn chỉnh, rồi lao nhanh tới chỗ mà Lâm Thanh Phong đang đứng.

Bàn tay mang theo uy áp hủy thiên diệt địa nhánh chóng tiến gần tới chỗ Lâm Thanh Phong, nó càng tới gần thì cơ thể hấn càng cảm thấy nặng nề, khó cử động.

Lâm Thanh Phong cắn răng, hiện tại hấn đã không còn đường lui nữa, ánh mắt hấn trở nên kiên định, tay nắm chặt chai nước, số linh lực ít ỏi vẫn chưa bị tán loạn trong cơ thể hấn tuôn ra ngoài tạo thành một lớp bảo hộ mỏng.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi rồi hét lớn.

-Tới đây, ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao.

Bàn tay Lôi Kiếp ngày càng gần, chỉ trong vài hơi thở thì nó đã mạnh theo uy thế hủy thiên diệt địa tới trước mặt Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong đưa chai nước rỗng lên trước mặt liều mạng chống đỡ.

Chai bước va chạm với Lôi Kiếp thì Lâm Thanh Phong ngay lập tức cả người đều chấn động, hắn có cảm giác giống như hắn đang bị một chiếc xe tải lớn tông phải, hai chân hắn cố gắng đứng vững nhưng cả người hắn vẫn bị đẩy lùi về phía sau.

Lâm Thanh Phong bị đẩy lùi vài trăm mét thì lực lượng của Lôi Kiếp mới bắt đầu suy yếu dần, nhưng nó vẫn tiếp tục đẩy Lâm Thanh Phong lùi về thêm vài chục mét nữa thì mới dừng lại.

Chit chờ cơ hội này, Lâm Thanh Phong dùng tất cả sức mạnh còn lại của mình đánh bay Lôi Kiếp sang một bên.

Lôi Kiếp mặc dù đa phần lực lượng đều bị Lâm Thanh Phong đón đỡ, nhưng nó vẫn rất mạnh mẽ, sau khi bị Lâm Thanh Phong đánh bay, nó va đập xuống mặt đất, tạo thành một cái hố hình bàn tay sâu không thấy đáy.

Lâm Thanh Phong cũng sức cùng lực kiệt, sau khi đỡ xong đợt Lôi Kiếp này thì hắn cũng đã tới tình trạng cầu hết đèn tắt, chai nước cũng vỡ tan, cả người hắn vết thương chồng chất, thân thể tê rần, linh lực trong cơ thể tán loạn.

Nằm xuống đất thở ra từng hơi mệt nhọc, Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, lần này thì tiêu đời rồi, tám mươi mốt đạo Lôi Kiếp mới chỉ đỡ có bốn mươi đợt nhưng hắn đã không động đậy nổi, vẫn còn bốn mươi mốt đạo Lôi Kiếp đang chờ hắn đây.

Nhìn thảm cảnh của Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử thở dài lắc đầu.

-Phong tiểu tử... hắn không chịu nổi.

Nam Cung Mị Ảnh nghe xong lời này, nàng liền rút ra Hắc Thiết Kiếm rồi bay thẳng vào vùng Lôi Kiếp.

Nàng hành động quá nhanh, Vô Cực Tử vẫn đang lo lắng nhìn về phía Lâm Thanh Phong nên hắn không để ý, đợi tới khi Chiến Thiên lên tiếng thì hắn mới nhận ra, khi đó nàng đã sớm bay vào vùng Lôi Kiếp rồi.

-Sur mẫu, đừng nha.

Vô Cực Tử hoảng loạn, hắn nhanh chóng hét lớn.

-Mị Ảnh, ngươi đi đâu? Mau quay về, ngươi vào đó cũng không có ích gì, chỉ khiến cho Lôi Kiếp càng mạnh hơn mà thôi.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh cũng không quan tâm, nàng vẫn một đường bay thẳng tới chỗ Lâm Thanh Phong.

Nhìn theo bóng lưng của nàng, Vô Cực Tử thở ra một hơi chán nản, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh đã vào vùng Lôi Kiếp, hắn cũng không còn cách nào để ngăn cản nàng nữa, nếu hắn đi vào đó thì chỉ làm Lôi Kiếp càng mạnh hơn.

Khi đó thì ngay cả hắn cũng lo không nổi thân mình thì nói gì tới việc cứu Nam Cung Mị Ảnh ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát thì Nam Cung Mị Ảnh đã tới bên cạnh Lâm Thanh Phong, nhìn thấy tình trạng của hắn hiện tại, hai mắt của nàng liền đẫm nước.

-Phu quân, mau tỉnh lại a, chàng không thể nằm đây được.

Nghe được lời nói này của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong liền hốt hoảng, bởi vì hắn đang phải độ kiếp, Nam Cung Mị Ảnh tới đây thì nàng cũng sẽ bị Lôi Kiếp đánh chung, ngay cả hắn cũng chịu không nổi thì Nam Cung Mị Ảnh liền nguy hiểm rồi.

Nhưng cũng không chờ Lâm Thanh Phong nói gì, thì đợt Lôi Kiếp tiếp theo đã bắt đầu ngưng tụ trên bầu trời, lần này chỉ có duy nhất một đạo lôi kiếp xuất hiện, nhưng kích cỡ của nó to hơn những đạo lôi kiếp trước đó nhiều lắm.

Những đạo Lôi Kiếp trước mặc dù mạnh nhưng bọn chúng chỉ lớn cỡ cánh tay thôi, còn đạo Lôi Kiếp lần này lớn như một cái bắp đùi, chỉ cần nhìn qua là biết uy lực của bọn chúng không cùng một cấp bậc.

Đạo Lôi Kiếp sau khi ngưng tụ xong, nó liền lao thẳng xuống chỗ Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Chết rồi?

Nhìn đạo Lôi Kiếp chuẩn bị xông tới, Nam Cung Mị Ảnh cũng không nhiều lời, tay nàng giữ chặt Hắc Thiết Kiếm đứng lên che chắn trước mặt Lâm Thanh Phong.

Mặc dù nàng biết rằng nàng sẽ không chống nổi đạo Lôi Kiếp này, nhưng ít ra thì nàng cũng có thể giảm bớt uy lực của nó, khi đó Lâm Thanh Phong sẽ có thêm cơ hội để sống sót.

Lâm Thanh Phong cắn chặt răng, bây giờ cũng không có thời gian để trách móc Nam Cung Mị Ảnh, hắn cũng biết nàng vì lo lắng cho hắn nên mới tới đây, hiện tại biện pháp duy nhất mà hắn có thể làm đó là chuyển nàng tới một nơi khác để bảo đảm an toàn cho nàng.

Lâm Thanh Phong liền lên tiếng kêu gọi Vô Tự Thần Thụ, Vô Tự Thần Thụ ngay lập tức liền xuất hiện trước mặt hắn, hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều mà ngay lập tức mang Nam Cung Mị Ảnh tới một thế giới nào đó mà ngay cả hắn cũng không biết.

Ánh sáng từ Vô Tự Thần Thụ liền phát ra, bao phủ toàn bộ hai người, ngay lúc này đạo Lôi Kiếp cũng tới gần, nó lập tức va chạm với vầng sáng gây ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mặt đất xung quanh, ngay lúc này cũng đã bắt đầu vỡ nát do uy lực của đợt Lôi Kiếp trước, lần này lại chịu thêm chấn động từ vụ nổ nên liền vỡ nát, tạo thành một cái vực lớn sâu không thấy đáy.

Từng đợt chấn động lan ra khắp tứ phía, mặt đất đều chia năm xẻ bảy, thậm chí lan tới chỗ bọn người Vô Cực Tử ở phía xa.

Vô Cực Tử hốt hoảng, hắn phản ứng cực nhanh, liền rút ra phi hành pháp khí hình một cái đĩa lớn, rồi lớn tiếng ra lệnh cho Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt.

-Mau đưa Vegeta cùng Son Goku hai người lên, chúng ta phải rời khỏi đây.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều cảm nhận được chấn động này, cả hai người đều ngay lập tức hành động theo lời của Vô Cực Tử.

Vô Cực Tử nhanh chóng điều khiển phi hành pháp khí bay lên cao, đồng thời liền phát động vầng trận pháp bảo hộ, cả năm người đều thoát khỏi vùng đại địa bị chia năm xẻ bảy.

Nhưng năm người vẫn không tránh được những cơn chấn động, phi hành pháp khí của Vô Cực Tử bên ngoài có trận pháp bảo hộ, nhưng khi nó tiếp xúc với những đợt chấn động này thì cũng bắt đầu nứt vỡ, cả phi hành khí đều rung lắc dữ dội.

Vô Cực Tử mồ hôi đầy đầu, hắn cũng không tưởng tượng nổi uy lực của đạo Lôi Kiếp này, bọn hắn chỉ đứng bên ngoài mà đã chịu chấn động như vậy, thì Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong hai người ở giữa Lôi Kiếp phải làm sao đây?

Một lúc sau, Kiếp Vân cũng dần tiêu tán, bầu trời cũng trong xanh trở lại, biểu thị một việc, đó là người độ kiếp đã thất bại, nhìn cảnh tượng bên dưới Vô Cực Tử chỉ biết lắc đầu thở dài im lặng không nói gì.

Chiến Thiên sắc mặt trắng bệch, hắn liền nhảy ra khỏi phi hành pháp khí rồi điên cuồng bay lượn tìm kiếm xung quanh mong rằng có thể tìm ra Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, cả Mị Nguyệt cũng theo sau hắn cố gắng tìm kiếm.

Lúc bọn hắn vừa tới đây, thì nơi đây là một vùng thảo nguyên cỏ cây xanh bát ngát, nhưng hiện tại, cả một vùng đất rộng lớn chỉ có một cái hố cực lớn, sâu không thấy đáy, phía dưới tối đen như mực.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt tìm xung quanh miệng hố một lúc, tới khi xác định xung quanh chẳng có gì khác thì mới bay xuống hố để tìm.

Vô Cực Tử cũng không lên tiếng ngăn cản hai người bọn Chiến Thiên, bởi vì trong lúc gấp rút thì hắn cũng đã nhìn ra Lâm Thanh Phong đã dùng Vô Tự Thần Thụ dẫn Nam Cung Mị Ảnh rời đi rồi.

Hiện tại hắn để mặc cho Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt tìm kiếm chủ yếu là để xác định xem Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đã an toàn rồi đi hay chưa mà thôi, nhưng nếu trường hợp hai người đều thất bại và bị Lôi Kiếp bổ tan thành tro bụi thì Vô Tự Thần Thụ vẫn sẽ ở đó.

Vô Tự Thần Thụ là một kiện Thần Khí, vì thế sức phòng ngự của nó rất mạnh, nó sẽ không dễ dàng bị Lôi Kiếp phá hư, và lỡ như nó thật sự bị phá hư thì vẫn sẽ còn một vài phần tồn tại, nó không thể nào bị Lôi Kiếp đánh tan thành tro bụi được.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt tìm kiếm một lúc lâu vẫn không thấy gì đành quay trở về, Chiến Thiên chỉ biết trầm mặc cúi đầu nắm chặt hai tay, Mị Nguyệt cũng buồn bã, nàng cũng im lặng mà không biết phải nói gì.

Vô Cực Tử thở ra một hơi, rồi mỉm cười lên tiếng.

-Đừng lo lắng, hai người không tìm thấy gì cũng không phải là xấu, ngược lại nó là một điều tốt.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều ngạc nhiên, Chiến Thiên ngẩng đầu nhìn Vô Cực Tử rồi hỏi.

-Sư tổ, ý người là gì đây? Tại sao không tìm thấy sư phụ cùng sư nương lại là điều tốt?

Nhìn hai người bọn hắn, Vô Cực Tử mỉm cười.

-Chẳng lẽ các người đã quên rằng tên tiểu tử đó vẫn còn Vô Tự Thần Thụ hay sao? Với Vô Tự Thần Thụ thì tiểu tử đó có thể đưa bản thân hắn cùng Mị Ảnh rời đi né tránh Lôi Kiếp.

Mị Nguyệt ánh mắt liền sáng lên, khi được Vô Cực Từ nhắc nhở thì nàng mới hiểu được, nhưng Chiến Thiên vẫn trầm mặc, một lúc sau hắn lại hỏi.

-Sur tổ, ngươi đã biết trước điều này thì tại sao ngươi còn để hai người bọn ta lo lắng đi tìm?

Với câu hỏi này của Chiến Thiên, Vô Cực Từ chỉ lắc đầu rồi giải thích.

-Trong lúc gấp rút, ta đã nhìn thấy ánh sáng của Vô Tự Thần Thư bao phủ hai người bọn hắn, nhưng ngay lúc đó Lôi Kiếp cũng vừa đánh tới, vì thế ta không xác định được bọn hắn có an toàn rồi đi hay không.

-Nên nhớ Vô Tự Thần Thư là một món thần khí, lực phòng ngự của nó rất mạnh, dù có là Lôi Kiếp thì cũng khó có thể phá hủy nó được.

-Nên ta mới để hai người bọn ngươi đi tìm, nếu các ngươi tìm thấy dù chỉ là một mảnh nhỏ của Vô Tự Thần Thư thì khi đó tên tiểu tử ấy cùng Mị Ảnh chắc chắn đã gặp nguy hiểm.

-Nhưng các ngươi đã không tìm thấy gì, như vậy cũng có nghĩa là hai người bọn hắn đã rời đi, hiện tại chúng ta chỉ cần chờ bọn hắn trở về là đủ.

Chiến Thiên im lặng trầm mặc một lúc lâu, sau đó hai mắt hắn kiên định mà ngẩng đầu lên tiếng.

-Sur phụ cùng sur nương sẽ không có chuyện gì.

Nghe tới đây thì Mị Nguyệt hai mắt cũng sáng lên, nàng cũng gật đầu xác nhận.

-Đúng vậy, sur phụ cùng sur nương hai người sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, bọn hắn sẽ trở lại.

Vô Cực Từ mỉm cười gật đầu.

-Tốt rồi, hiện tại chúng ta cứ tiến tới Hỏa Vân Tông thôi, ở nơi đó vẫn còn có việc chờ hai người các ngươi làm thay Lâm Thanh Phong đây.

Nghe Vô Cực Từ nói vậy, Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt mới gật đầu đồng ý rồi đi theo Vô Cực Từ trở về Hỏa Vân Tông.

Chiến Thiên có chút tò mò lên tiếng.

-Sur tổ, hiện tại chúng ta cũng không có Hỏa Vân Lệnh, như vậy làm sao có thể khiến cho bọn người Hỏa Vân Tông nghe lời a?

Với câu hỏi này của Chiến Thiên, Vô Cực Từ chỉ mỉm cười lắc đầu.

-Chuyện đó thì cứ chờ khi tên tiểu tử ấy trở về rồi tính, hiện tại chúng ta cứ việc tới Hỏa Vân Tông làm khách đồng thời bảo vệ Nam Cung Tuyết là được.

-Dù gì thì nàng cũng là muội muội của Mị Ảnh, hiện tại nàng gặp nguy hiểm, Mị Ảnh lại không có ở đây, thế nên người sur phụ này phải ra tay bảo vệ muội muội giúp đệ tử chứ.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt hai mắt đều tỏa sáng, hai người bọn hắn vẫn chưa gặp qua Nam Cung Tuyết lần nào đâu, bọn hắn cũng hiểu rõ Nam Cung Mị Ảnh mặc dù biểu hiện rất ít, nhưng nàng cũng là hàng thật giá thật thiên tài, như vậy muội muội của nàng sẽ như thế nào a?

Còn có Nam Cung Mị Ảnh là một mỹ nhân, như vậy muội muội của nàng hẳn sẽ không kém đi đâu, cả hai người đều có chút chờ mong.

Nhìn hai người không còn buồn bức thì Vô Cực Từ cũng không tiếp tục nói gì nữa, hắn liền điều khiển phi hành pháp khí tiếp tục bay về hướng truyền tống trận.

Lúc này Son Goku cùng Vegeta đột nhiên cả người đều chấn động một cái, linh khí xung quanh như thủy triều mà tụ tập về phía hai người, cả hai đồng thời mở mắt.

Chiến Thiên liền nhận ra hai người đã tỉnh lại, hắn mỉm cười lên tiếng.

-Hai người rốt cục tỉnh lại, như vậy càng tốt, bọn ta đỡ phải lo lắng cho các ngươi.

Son Goku cùng Vegeta đều mỉm cười, nhưng Vô Cực Từ lại ngẩng đầu nhìn trời, hắn dừng phi hành pháp khí lại rồi thở dài một hơi lên tiếng.

-Cũng không hẳn như vậy.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều có chút mộng bức, cả hai ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời, mây đen vừa tiêu tán xong lại tiếp tục ngưng tụ lại.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều rung mình, vừa rời trận Lôi Kiếp mà Lâm Thanh Phong trải qua để lại cho bọn hắn ấn tượng quá sâu đậm.

Vô Cực Từ cũng cảm thấy có chút đau đầu, hắn đưa tay bóp trán một cái.

-Cả hai người, mau đi ra xa độ Lôi Kiếp giúp ta, đó chỉ là Nguyên Anh Lôi Kiếp bình thường mà thôi, nhưng dù là vậy phi hành linh khí của ta không chịu nổi Lôi Kiếp giày vò a.

Son Goku gật đầu cười khỏ, Vegeta thì hừ một tiếng rồi cả hai người đều theo lời Vô Cực Tử bay ra phía xa chuẩn bị độ kiếp.

Nhìn cả hai người đều bay xa độ kiếp, Vô Cực Tử thờ dài cảm thán.

-Tên tiểu tử này, người mà hần tìm về không có tên nào bình thường a.

Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đều im lặng cười khỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Ta có vợ?

4 giờ sáng, là thời gian mặt trời còn chưa bắt đầu tỏa nắng.

Trong một căn nhà nhỏ tại thành phố Hồ Chí Minh thuộc đất nước Việt Nam, một thanh niên cũng theo đó mà tỉnh giấc, hần dùng tay dụi dụi hai mắt rồi mở mắt nhìn xung quanh phòng, khi nhận ra khung cảnh quen thuộc trong hơn mười năm, hần mở miệng ngáp một cái thật sâu, sau đó liền nhảy xuống giường sắp xếp lại chăn gối, rồi đi tắm rửa, đánh răng.

Nhìn vào chính bản thân mình trong gương, tên thanh niên mỉm cười gật đầu thăm nhủ với chính bản thân mình.

-Hôm nay lại là một ngày mới, Lâm Thanh Phong người phải cố gắng mới được, mắt tích vài năm trời đã khiến cha mẹ lo lắng nhiều lắm rồi.

Sau khi tự kỉ với chính bản thân mình, thì hần đi xuống nhà, mở cửa hít một hơi khí trời se lạnh vào buổi sáng và bắt đầu bày ra vài bộ bàn ghế nhựa chuẩn bị tiếp tục một ngày buồn bán.

Gia đình hần cũng thuộc dạng khá giả, hơn mười năm trước thì cha mẹ hần đã mua một căn nhà ba tầng ở gần chợ, có khoảng sân rộng rãi, mỗi ngày đều bán nước giải khát cho khách hàng từ sáng sớm cho tới chiều tối.

Hiện tại mới chỉ là 4 giờ 30 phút sáng, nhưng chợ đã bắt đầu nhộn nhịp lên, nghe những âm thanh này, Lâm Thanh Phong mỉm cười, trong lòng hần cảm thấy rất thoải mái.

Lúc này, thì phía sau lưng hần cũng vang lên một giọng nói dịu dàng.

-Tiểu Phong, đã nói mày không cần dậy sớm như vậy, công việc này là của mẹ mày a, mày còn phải giữ sức để đi tìm việc mới đây.

Đây là giọng nói của mẹ hần Trần Thị Hoa hiện tại bà đã hơn 40 tuổi, mẹ hần là một người rất dịu dàng, hiền hậu, Lâm Thanh Phong hần lại là con một, vì thế ngay từ nhỏ bà đã luôn nuông chiều hần, khi nhận ra giọng nói của mẹ, Lâm Thanh Phong nở nụ cười.

-Mẹ à, con hiện tại rất khỏe nha, cứ để con phụ giúp gia đình là được rồi, lát nữa thì con sẽ đi tìm việc sau.

Một giọng nói nam tính đầy cương nghị từ phía sau nhà cũng vang lên.

-Bà cứ để nó phụ đi, còn bà cứ vào đây ngủ thêm một lát, nó không tìm được việc thì cái quán nước này cứ giao cho nó bán là được rồi, dù gì thì mọi người xung quanh cũng rất thích nó.

Đây là giọng nói của cha hần Lâm Cường, hiện tại cha hần đã hơn 50 tuổi, cha hần là một người Việt Nam, nhưng lại mồ côi từ nhỏ, và được một người quen gốc Trung Quốc nuôi dưỡng, vì thế cha hần được bọn họ cho mang họ Lâm và đặt tên là Lâm Cường.

Nghe giọng nói của cha mình, Lâm Thanh Phong cũng gật đầu.

-Mẹ coi cha nói kia, bây giờ mẹ vào trong ngủ thêm một chút đi, hiện tại còn sớm khách cũng không nhiều, cứ để con lo là được.

Trần Thị Hoa khoanh tay hừ một cái.

-Đồ quý, mày chỉ biết nghe theo cha mày là giỏi.

Dù Trần Thị Hoa biểu hiện bất mãn, nhưng trong lòng bà vẫn vui vẻ, bà cũng không theo lời hai cha con hần quay về phòng ngủ tiếp, mà đi ra phía sau bếp bắt đầu nấu nước nóng để pha cà phê.

Nhìn mẹ của mình đi ra phía sau, Lâm Thanh Phong bắt gặp mỉm cười.

Lúc này có một vị khách trung niên bước vào quán, hắn ngồi xuống bàn tựa lưng vào ghế rồi lên tiếng.

-Ông chủ nhỏ, cho một ly cafe sữa nóng.

Nghe được giọng nói này, Lâm Thanh Phong ở phía trong cũng lên tiếng.

-Được rồi, một cafe sữa nóng, chú Năm chờ một chút.

Chú Năm là một trong những khách quen của quán, vợ chồng hắn bán thịt heo trong chợ, sáng nào hắn cũng ra đây ngồi uống cafe đọc báo, tám chuyện với vài người rồi sau đó sẽ vào chợ giúp vợ mình bán hàng.

Bưng ly cafe sữa nóng nghi ngút khói đặt lên bàn, Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Chú Năm hôm nay ra hơi sớm nha, mọi người vẫn còn chưa ai ra đâu.

Chú Năm cười hắc hắc.

-Tao trốn việc a, với lại hôm nay thịt lấy về cũng ít, cứ để cho bà già ấy tự lo là được rồi.

-Còn mày thì sao hả ông chủ nhỏ? Mất tích bao nhiêu năm rồi, hiện tại đã xin được việc chưa?

Nghe xong câu hỏi này, Lâm Thanh Phong chỉ biết lắc đầu cười khổ, 5 năm trước sau khi hắn lên đường đi công tác thì máy bay liên gặp tai nạn, tất cả mọi người ngay cả máy bay đều mất tích hết.

Chính bản thân hắn cũng bị mất tích trong hơn 2 năm, sau đó hắn đã được tìm thấy trong tình trạng toàn thân đầy vết thương, hắn liền lập tức được đưa tới bệnh viện, người khác cứ nghĩ rằng hắn sẽ không qua khỏi, nhưng kì tích thay thân thể của hắn sau một khoảng thời gian ngắn lại hoàn toàn bình phục.

Các bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, và chỉ có thể coi đó là do thân thể của hắn quá khỏe mạnh, nên các vết thương khôi phục nhanh hơn người bình thường, sau một thời gian ngắn thì hắn liền tỉnh lại và nói ra nơi ở của mình thì cha mẹ hắn được các bác sĩ thông báo, và tới đưa hắn về nhà.

Khi được người khác hỏi về khoảng thời gian đã mất tích hắn đã làm gì thì Lâm Thanh Phong không nhớ gì cả, chỉ lạ một chỗ là trên tay hắn xuất hiện vài chiếc nhẫn có kiểu dáng rất lạ, từ nhỏ tới lớn thì hắn cũng không đeo nhẫn, nhưng không hiểu sao hắn lại có cảm giác quen thuộc với bọn chúng, nhưng vì kiểu dáng rất lạ nên hắn liền đeo trên tay mà không vứt đi.

Đây là năm thứ 3 sau khi hắn trở về, từ sau vụ mất tích lần trước thì công ty cũng đã cho hắn thôi việc, vì thế trong khoảng thời gian này hắn cũng đang muốn đi tìm việc khác để làm, nhưng tìm việc hiện giờ cũng đâu dễ dàng như vậy? Thế nên trong khoảng thời gian 3 năm hắn chỉ dành ở nhà phụ giúp cha mẹ hắn buôn bán mà thôi.

Nhìn thấy nụ cười khổ của Lâm Thanh Phong, chú Năm cũng đã hiểu câu trả lời, hắn trầm ngâm một chút rồi lên tiếng.

-Tao có một ông bạn, ông khoe con của ông đang làm trong một công ty lớn, tao thấy mày cũng giỏi, mày có cần tao xin cho mày một chỗ không?

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Không cần đâu chú Năm, con sẽ tự đi tìm việc làm, con đã tìm được một công việc thích hợp trên mạng và đã nộp đơn rồi, vài ngày nữa người ta sẽ cho con câu trả lời thôi.

Chú Năm nghe vậy cũng không tiếp tục khuyên bảo, lão gật đầu một cái.

-Cũng tốt, nhưng mày phải nhớ cẩn thận đừng dễ bị lừa, tao không biết nhiều về ba cái mạng mẽo, nhưng tao nghe người ta nói là trên mạng đa phần toàn là bọn lừa đảo.

Lâm Thanh Phong cũng mỉm cười.

-Con biết rồi, chú Năm.

Chú Năm nở nụ cười hắc hắc.

-Thôi không nói chuyện này, có báo mới hay không? Đưa chú một tờ.

Lâm Thanh Phong lúc này mới lắc đầu.

-Vẫn còn chưa có đâu chú, hôm nay chú ra sớm, phải đợi một lúc nữa mới có, mà thôi để con vô nhà lấy cho chú mượn cái máy tính bảng đọc, nó cũng rất dễ xài thôi.

Chú Năm lại lắc đầu.

-Thôi thôi, tao chờ một tí cũng được.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi nhìn ra ngoài đường, khi thấy bóng dáng của một thằng nhóc chừng 11-12 tuổi, hai bên đang đeo hai cái túi lớn hót hải chạy tới thì hần mỉm cười.

-Mới nhắc tới báo thì liền có báo rồi, hôm nay chú Năm may mắn nha.

Chú Năm cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài, sau khi thấy thằng nhóc nhỏ, chú Năm cũng cười.

-Công nhận, thằng Hiền này còn nhỏ mà linh không tưởng nổi, chỉ vừa nhắc tới là nó liền xuất hiện, mai một khi nó chết chắc tao về dẹp cái bàn thờ ông Địa ở nhà để cúng nó quá.

Nghe xong lời này, Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khỏ, thằng Hiền chỉ mới 12 tuổi thôi, nó là cô nhi, vừa đi bán vé số vừa đi giao báo để nuôi thêm một đứa em 5 tuổi ở nhà, nó mà nghe được lời này thì không biết cảm giác của nó sẽ như thế nào.

Thằng Hiền chạy muốn hụt hơi, khi tới trước quán nước của Lâm Thanh Phong, nó ngừng lại thở dốc.

Lâm Thanh Phong cũng thấy tội nghiệp, hần đi vào trong làm một ly trà đá đưa cho nó.

-Nhóc Hiền làm gì mà chạy gấp dữ vậy? Đưa chú Năm một tờ báo rồi ngồi xuống đây uống một ly nước rồi nghỉ một đi.

Thằng Hiền lắc đầu, nó đưa tay lên ngực thở ra từng hơi gấp gấp, một lúc sau nó lại lấy ra một tờ báo rồi đưa Lâm Thanh Phong.

-Anh Phong, lần này lớn chuyện nha, anh được lên báo kìa.

Lâm Thanh Phong tròn mắt lên, hần dùng tay gõ đầu thằng Hiền một cái.

-Thằng khùng, mày thử nghĩ xem, anh mày làm gì mà được lên báo? Có lên báo cũng chỉ là tên giống nhau thôi.

Thằng Hiền bị gõ đầu một cú đau điếng, nó dùng một tay ôm đầu, một tay khác đưa tờ báo cho Lâm Thanh Phong.

-Anh không tin thì cứ đọc đi, không những lên báo mà còn lên trang nhất báo Tuổi Trẻ đây, trên đó người ta còn đưa lên cả ảnh của anh, em mà nói xạo thì ra đường xe tông chết.

Lâm Thanh Phong cau mày, đưa tay tiếp nhận tờ báo, đọc một lúc thì hần liền sững sờ.

Bởi vì trên trang nhất đúng là ảnh của hần cùng ảnh của một cô ca sĩ nổi tiếng, bên trên còn viết một dòng tin tức: "Tin chấn động, nữ ca sĩ, diễn viên nổi tiếng Nam Cung Mỹ Ảnh vừa thừa nhận rằng chính mình đã kết hôn."

Nhìn Lâm Thanh Phong sững sờ, chú Năm cũng tò mò lên tiếng.

-Nhóc Hiền, mày đưa tao một tờ xem thử.

Thằng Hiền gật đầu, nó theo yêu cầu mà đưa một tờ báo cho chú Năm, chú Năm nhìn nhìn một chút rồi than thở.

-Ông chủ nhỏ, cưới vợ mà cũng không báo cho tui tao biết là sao?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Ta có vợ? (2)

Lâm Thanh Phong thề, ngay cả chính hần cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, hần vẫn còn chưa có bạn gái thì lấy đâu ra vợ đây? Hần chỉ biết cười khỏ.

-Chú Năm đừng đùa nữa, chú cũng biết con còn chưa có bạn gái thì lấy đâu ra vợ?

Chú Năm cũng biết được điều này, nhưng hần vẫn hừ một tiếng.

-Không lẽ báo Tuổi Trẻ cũng nói xạo? Mày đừng gạt tao, ngay cả thông tin địa chỉ nhà của mày cũng ghi rõ trên này rồi, không phải mày thì là ai?

Chú Năm nói xong thì liền hướng vào trong nhà mà kêu lớn.

-Ông chủ, bà chủ, hai người ra đây mà coi, thằng coi trai của hai người có vợ rồi đấy.

Lâm Cường, Trần Thị Hoa hai người từ bên trong nhà đều nghe rõ lời của chú Năm, cả hai không hiểu chuyện gì nhưng cũng liền đi ra, Lâm Cường cau mày lên tiếng.

-Anh Năm, có chuyện gì? Thằng Phong nó có vợ khi nào?

Chú Năm liền đưa hai người tờ báo.

-Nhìn xem, trên báo cũng đã đăng tin rồi, lần này hai người liền sững, có cô con dâu vừa giàu vừa nổi tiếng.

Lâm Cường cau mày thật chặt, đưa tay tiếp nhận tờ báo, Trần Thị Hoa cũng có chút tò mò, cả hai người đọc một lúc rồi Lâm Cường nghiêm mặt lên tiếng.

-Thằng Phong, chuyện này là sao? Mày có vợ khi nào mà không nói cho chúng tao biết?

Lâm Thanh Phong trong lòng đau đau rau muống, chính hắn cũng không biết thì làm sao mà nói bây giờ? Trước khi mất tích thì ngay cả bạn gái còn không có thì lời vợ ở đâu ra? Hiện tại thì trừ khi ra ngoài kiếm việc làm thì còn lại toàn bộ thời gian đều ở nhà thì càng kiếm không ra vợ à? Lâm Thanh Phong chỉ biết chán nản lắc đầu.

-Con cũng không biết a.

Lâm Cường hừ một tiếng rồi cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong, ông chỉ hỏi như vậy thôi, tình hình của hắn thì ông cũng biết được, ông cũng tin tưởng rằng chuyện lớn như vậy thì Lâm Thanh Phong chắc chắn sẽ nói cho cả nhà, về chuyện này thì ông vẫn tin tưởng Lâm Thanh Phong, ông xoay người đi vào trong rồi lên tiếng.

-Lo mà tự mình giải quyết việc này, đừng để cả nhà bị ảnh hưởng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi cười khỏ quay sang nhìn chú Năm.

-Chú Năm, chuyện này con thật sự không biết được, hôm nay con sẽ gọi về cho báo Tuổi Trẻ yêu cầu họ chỉnh sửa thông tin sai lệch.

Chú Năm cũng gật đầu, ông không tiếp tục để ý tới chuyện này mà lại quay ra ngồi ngoài bàn tiếp tục uống cà phê, đây cũng không phải là chuyện nhà hắn nên hắn không cần thiết phải quan.

Trần Thị Hoa mỉm cười, bà bước ra xoa đầu thằng Hiền, đưa nó tờ 50 ngàn rồi nói.

-Đây là tiền hai tờ báo, còn thừa lại thì con cứ cầm đi mua đồ ăn cho hai anh em, cũng không cần thối lại.

Thằng Hiền cầm tờ 50 ngàn, nó có chút xoắn xuýt, nhưng rồi vẫn móc trong túi ra tiền thừa.

-Không cần đâu cô, đây là tiền thừa của cô.

Nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại lên tiếng.

-Mẹ anh cho thì nhóc cứ cầm, cũng không nhiều gì nhưng cứ coi nó là tiền công cho việc nhóc chạy tới đây báo tin là được rồi.

Nghe Lâm Thanh Phong nói những lời này, thằng Hiền mới chần chờ một chút rồi gật đầu cất đi số tiền thừa, nó cúi đầu xuống cảm ơn hai người rồi tiếp tục chạy đi giao báo.

Lúc này Trần Thị Hoa mới quay đầu lại hỏi.

-Chuyện này con tính như thế nào?

Lâm Thanh Phong chỉ biết thờ dài.

-Lúc này con cũng đã nói rồi, hôm nay con sẽ gọi điện về tòa soạn báo yêu cầu đính chính thông tin, con không muốn lại bị hiểu nhầm đâu.

Trần Thị Hoa gật đầu, nàng cũng không quan chuyện của Lâm Thanh Phong, bởi vì nàng biết con nàng đã lớn rồi, hiện tại hắn biết tự suy nghĩ cho chính bản thân mình.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hồi, hắn cầm tờ báo nhìn kỹ vào bức hình khuôn mặt của Nam Cung Mị Ảnh trên đó, bất tri bất giác hắn lại có một cảm giác rất quen thuộc, nhưng hắn không nhớ rằng chính hắn đã gặp nàng ở đâu.

Nghĩ nhiều cũng không có cách, Lâm Thanh Phong lắc đầu rồi quyết định mặc kệ.

....

Trong một căn nhà lớn ở khu trung tâm quận 1, có hai người nữ nhân đang ngồi đó nói chuyện.

Một trong hai người thì cầm trên tay ly trà nóng nhắm mắt thư giãn từ từ thưởng thức, người còn lại thì tay cầm một cái máy tính bảng cau mày đọc tin tức, một lúc sau nàng bỏ máy tính bảng xuống bàn đưa tay bóp trán suy nghĩ liên tục, rồi lên tiếng.

-Mị Ảnh, chẳng phải chị đã nói với em rằng không được nói chuyện này ra rồi sao? Tại sao em vẫn cứ nói ra? Em có biết rằng khi em làm vậy thì lượng fan hâm mộ của em sẽ giảm sút không? Khi đó công việc của em cũng phải chịu ảnh hưởng không nhỏ, công sức mà em đã bỏ ra trong 3 năm này cũng có thể vì việc này mà đổ sông đổ biển.

Mặc kệ cho người kia cứ tiếp tục căn nhắc, người còn lại vẫn bình tĩnh nhâm nhi ly trà nóng, sau đó nàng mới đặt ly trà xuống mà lạnh nhạt trả lời.

-Phượng tỷ, trước đây khi ký hợp đồng thì ta đã từng nói với tỷ rồi, ta làm công việc này mục đích chính là để tìm phu quân của ta.

-Hiện tại ta đã có tin tức của hắn thì mọi việc ta đều có thể mặc kệ, không quan tâm.

Nghe câu trả lời này của nàng, người được gọi là Phượng tỷ chỉ biết cười khổ, trở thành người nổi tiếng là mơ ước của biết bao nhiêu người a? Nhưng trong lời nói của Nam Cung Mị Ảnh thì nó lại chẳng đáng giá một đồng như vậy, chỉ cần nàng muốn là nàng liền từ bỏ.

Phượng tỷ thở dài một hơi.

-Mị Ảnh, điều em nói thì chị vẫn nhớ, ngay từ ngày công ty đồng ý ký hợp đồng với em thì điều đó cũng đã viết rõ trong bản hợp đồng rồi.

-Nhưng hiện tại em đang ở một vị trí khác xa với lúc trước, em cũng phải suy nghĩ tới điều này chứ? Chẳng lẽ em muốn vứt bỏ vị trí mà em đã cố gắng hết sức để dành được sao?

Dù Phượng tỷ có nói như vậy, nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn lạnh nhạt.

-Đối với ta điều này không quan trọng, vị trí này người nào cần thì cứ lấy, ta chỉ coi nó là một cách để tìm kiếm phu quân mà thôi.

Phượng tỷ liền cau mày khó chịu, nàng lên tiếng phản bác.

-Chị không hiểu, người chồng này có ý nghĩa như thế nào với em, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên em được lên báo, hoặc lên sóng truyền hình, nếu anh ta vẫn nhớ tới em thì đáng ra đã xuất hiện từ sớm..

Phượng tỷ còn chưa nói hết câu, Nam Cung Mị Ảnh liền liếc mắt nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt tràn đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Phượng tỷ toàn thân run rẩy, cả người chảy đầy mồ hôi, từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi như vậy, nàng cảm giác được nếu nàng còn tiếp tục nói thì Nam Cung Mị Ảnh sẽ thật sự giết nàng.

Nam Cung Mị Ảnh bản thân là Kiếm Tu, chỉ cần nàng muốn là nàng có thể khiến một người bình thường như Phượng tỷ chết trong một cái nhìn, hiện tại Phượng tỷ chỉ run rẩy toàn thân mà thôi, cũng chứng minh là Nam Cung Mị Ảnh đã nương tay.

Một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh thu lại ánh mắt, Phượng tỷ cũng theo đó mà ngồi bẹp xuống đất, vừa lúc này nàng sợ muốn tè ra quần, hai chân của nàng run rẩy dữ dội, nàng mang theo ánh mắt hoảng sợ mà nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không quan tâm, sau khi thu lại ánh mắt, nàng tiếp tục nâng ly trà nóng lên uống cạn, nàng đặt ly trà xuống bàn rồi lạnh nhạt lên tiếng.

-Phượng tỷ, vì là người quen nên ta chỉ cảnh cáo, về sau tỷ cũng đừng nói phu quân ta như vậy được chứ?

Phượng tỷ nuốt vào một ngụm nước bọt rồi liều mạng gạt đầu.

Nhìn Phượng tỷ sợ hãi như vậy, Nam Cung Mị Ảnh cũng không muốn tiếp tục nói chuyện, nàng nhìn ra cửa sổ, thấy sắc trời đã sáng, nàng liền mỉm cười, sau đó lại quay về Phượng tỷ rồi lên tiếng.

-Trời đã sáng rồi, hiện tại ta sẽ đi gặp phu quân, còn tỷ thì cứ ở đây là được.

Phượng tỷ tuy rằng vẫn còn sợ hãi, nhưng nàng vẫn run run lên tiếng.

-Không...được...em còn... buổi...thử giọng..

Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý, nàng đi vào phòng thay đồ, một lúc sau nàng lại trở ra, lần này nàng mặc một bộ y phục màu xanh lục có phong cách cổ xưa, không giống như những bộ y phục trẻ trung của nữ nhân thời hiện đại.

Trước khi bước ra cửa, nàng vẫn không quên nói với Phượng tỷ.

-Những công việc khác, thì tỷ có thể thông báo hủy, bọn họ muốn tiếp tục hợp đồng thì cứ chờ tới khi ta rảnh, còn không thì cứ đem số tiền mà ta kiếm được để bồi thường cho bọn họ, ta sẽ không quan tâm.

Nam Cung Mị Ảnh nói rồi thì liền đóng cửa đi ra ngoài, nàng như một con chim nhỏ vừa đi vừa hát ngân nga rất vui vẻ, để lại Phụng tử một mặt mộng bức, trong khoảng thời gian 3 năm làm việc cùng Nam Cung Mị Ảnh, chưa lần nào nàng thấy Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ như vậy đâu.

Trong trí nhớ của Phụng tử, thì Nam Cung Mị Ảnh lúc nào cũng mang một vẻ mặt lạnh như băng, chỉ đôi khi có chuyện vui thì nàng chỉ cười nhẹ một cái rồi cho qua, đây cũng là lần đầu tiên Phụng tử thấy Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ như vậy.

Sững sờ một lúc lâu sau, Phụng tử mới giật mình vội vàng móc ra điện thoại gọi đi khắp nơi thông báo hủy bỏ buổi thử giọng....

....Hết Chương 186....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Nam Cung Mị Ảnh tới

Hiện tại đã qua buổi sáng, nhưng quán cafe của nhà Lâm Thanh Phong vẫn rất đông khách, ngày hôm nay còn đông hơn mọi hôm, người người tấp nập vào quán khiến cả nhà Lâm Thanh Phong ba người đều xoay sở không kịp.

Trần Thị Hoa mồ hôi đầy đầu, bà đưa tay áo lau mồ hôi trên trán rồi than thở.

-Hôm nay là ngày gì mà tại sao có nhiều khách như vậy?

-Cafe cũng đã bán sạch nhưng vẫn còn người chờ, thậm chí còn có người chấp nhận ngồi chờ đợi tới khi mua cafe về để pha.

Lâm Cường cũng đưa tay lau mồ hôi, hần cần nhẫn.

-Đừng nói nữa, tiếp tục làm đi, bên ngoài còn cả đồng người đang chờ kia.

Lâm Thanh Phong lúc này cũng tiến vào, cha mẹ hần phụ trách việc pha nước, còn hần phụ trách việc bung nước, mặc dù cả buổi sáng hần đã đi ra đi vào cả trăm vòng rồi nhưng hần vẫn rất sung sức, cả người hần không có một dấu hiệu mệt mỏi nào, thậm chí ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

Lâm Thanh Phong tươi cười, hần để lên bàn một tờ giấy nhỏ.

-Hai người cô lên nha, hôm nay rất đông khách đây.

Tiếp nhận tờ giấy nhỏ, Trần Thị Hoa cười khỏ, bà mở tủ tiền rút ra tờ 500 ngàn đưa cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Mấy đi ra vào chợ mua thêm cafe đi, để việc bung nước cho cha mẹ là được, nhưng nhớ phải về nhanh, hiện tại quán rất đông khách.

Tiếp nhận tờ tiền, Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu rồi bước ra ngoài.

Bản thân Lâm Thanh Phong cũng biết được nguyên nhân ngày hôm nay rất đông khách là do bài báo khi sáng, hần đã định ninh rằng bài báo ấy là sai lầm, nhưng hần cũng không nói ra, cứ để khách tò mò tới uống nước thôi, mặc dù có chút mệt mỏi nhưng mà có thể kiếm tiền thì ngu sao mà không kiếm đây?

Lâm Thanh Phong bước ra chợ, có rất nhiều ánh mắt xung quanh nhìn chăm chăm vào hần, mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không để ý, hần vẫn tiếp tục đi tới gian hàng tạp hóa để mua cafe, hiện tại cha, mẹ vẫn còn đang chờ hần về đây, hần cũng không có nhiều thời gian rảnh rồi để lo chuyện khác.

Trong chợ chỉ có hai cửa hàng tạp hóa một cái ở đầu chợ còn một cái ở cuối chợ, người đi chợ lại rất đông nên cả hai cửa hàng lúc nào cũng đông khách, cái ở cuối chợ là người quen của nhà Lâm Thanh Phong vì thế hần quyết định tới đó.

Đến trước cửa hàng tạp hóa quen thuộc ở cuối chợ, Lâm Thanh Phong cứ tự nhiên bước vào, hần cầm ra tám bịch cafe Trung Nguyên một kg, bước tới trước mặt bà chủ, hần đưa tờ 500 ngàn cho bà rồi nói.

-Di ba, con lấy tám gói Trung Nguyên nhá, hiện tại khách ở nhà hơi đông nên con phải về sớm, nếu có thiếu thì đi cứ ghi sổ giúp con.

Bà chủ cửa hàng này là em gái của mẹ Lâm Thanh Phong, hiện tại bà cũng đã gần 40 tuổi, khi bà nhận ra giọng nói của hần, bà liền mỉm cười.

-Thằng chó, mày giấu kỹ lắm, cưới vợ mà cũng không báo cho dì một tiếng.

-Uổng công khi nhò đi còn bẻ mảy rồi thay tã cho mảy, hiện tại mảy cưới vợ mà mảy cũng không cho tao biết.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hấn lắc đầu một cái.

-Di cũng đừng tin tờ báo đó, di cũng biết rõ con mà, bạn gái còn chưa có thì kiếm đâu ra vợ đây?

Di bà tròng mắt, bà hừ một cái.

-Làm sao tao biết được? Bọn mảy giấu kín như bưng, ngay cả thằng Bảo nhà tao cũng vậy, lúc nào cũng thề thốt rằng không có bạn gái, rồi dùng một cái dất về một con bé rồi bảo là đã quen nhau 4 năm.

-Khiến tao và ông già nó cũng bất ngờ trở tay không kịp đây.

Lâm Thanh Phong cũng không nói nổi nữa, hấn cười khổ gãi đầu rồi chạy mất, vừa chạy vừa la lớn.

-Di ba, bây giờ con phải về sớm để phụ coi quán đây, chuyện này để sau nhá đi.

Di ba sững sờ, sau đó bà cũng lắc đầu cười khổ, tính cách của Lâm Thanh Phong bà vẫn hiểu rõ, bà chỉ muốn chọc ghẹo hấn mà thôi chứ cũng không có ý gì khác.

Lâm Thanh Phong chạy được một quãng thì hấn dừng lại thở ra một hơi, ải này coi như hấn đã thoát rồi, nhưng hấn cũng sắp không chịu nổi, hấn quyết định rằng sau khi về nhà thì liền gọi điện cho tòa soạn báo yêu cầu ngày mai phải đính chính thông tin.

Tuy Nam Cung Mị Ảnh thật sự rất đẹp, còn hấn thì 25 tuổi chưa có mối tình vắt vai nhưng hấn cũng không dễ dãi tới mức bất kì người nào cũng có thể cưới.

Lâm Thanh Phong cứ thế mà lững thững đi về nhà, biết bao nhiêu cặp mắt xung quanh nhìn hấn nhưng hấn vẫn chẳng quan tâm.

Nhưng khi tới trước nhà, hấn lại thấy một cảnh tượng lạ, khách hàng xung quanh càng lúc càng đông, sân nhà của hấn cũng được xem là không nhỏ, nhưng hiện tại người đã đông tới mức không còn chỗ đứng, mọi người đứng chen lấn đầy đường, thậm chí còn có một vài người phụ nữ tay mang theo đủ thứ đồ đạc đứng đó chỉ chi trò trò.

Cầm trên tay tám bịch cafe, Lâm Thanh Phong cười khổ lắm bầm.

-Tám bịch có vẻ như hơi ít, chắc một lát lại phải đi lấy thêm thôi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái, sau đó hấn vẫn đi về, hấn vừa chen lấn vừa hét lớn.

-Làm ơn tránh đường... cafe về tới rồi... làm ơn tránh đường nha...

Cứ tưởng rằng hấn phải rất cực khổ để có thể vào nhà, nhưng sau khi hấn hét lớn một tiếng, thì xung quanh đang ồn ào bỗng chốc im lặng, mọi người xung quanh đều quay đầu để tìm một cái gì đó.

Sau một lúc thì tất cả mọi ánh mắt xung quanh đều tập trung vào hấn, Lâm Thanh Phong bị nhìn tới mức không chịu nổi, hấn hừ một tiếng.

-Làm sao? Các người còn muốn uống cafe hay không a?

-Muốn uống thì làm ơn nhường đường cho ta đi vào nha.

Cả đám người có chút mộng bức, bọn họ đưa mắt nhìn nhau một chút rồi cũng chừa ra một lối đi để hấn đi vào.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hấn cũng không hiểu nổi bọn người này sao lại kì lạ như vậy, chỉ là lên báo một chút thôi có cần phải kéo nhau tới đây nhiều như vậy không?

Lâm Thanh Phong cũng không tiếp tục để ý tới bọn họ, bọn họ muốn tới thì cứ việc tới, hấn cứ việc bán nước, bọn họ tới càng nhiều thì nhà hấn càng kiếm được nhiều tiền.

Lâm Thanh Phong bước vào nhà, tất cả mọi chỗ ngồi đều trống không, mọi người đều đứng ngoài cửa, tay cầm ly nước hoặc chai nước rồi tự uống, không một ai vào quán.

Lâm Thanh Phong trợn trắng cả mắt, hiện tại lại có chuyện ngược đời như vậy sao? Máy con hàng này vào quán uống nước mà không ngồi vào bàn, lại thích đứng uống sao?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, chẳng lẽ hấn chỉ rời đi có một chút mà mọi người đều chuyển qua style mới mà chính hấn không biết rồi? Hấn cảm giác chính mình đã trở thành người tới cổ không hiểu biết mọi việc xung quanh.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hấn quay sang nhìn về một vị khách rồi hỏi.

-Tại sao có bàn trống mà các người lại không ngồi? Chẳng lẽ chỗ ngồi không thoải mái?

Người khách được hỏi, hần liền giật mình một cái rồi liên tục lắc đầu.

-Không, không, chỗ ngồi rất thoải mái, nhưng ta vẫn thích đứng uống hơn.

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, hần liền quay sang hỏi những người cạnh bên.

-Các người cũng cảm thấy như vậy sao?

Tất cả mọi người xung quanh đều một dạng gật đầu trả lời.

-Đứng, đứng, đứng uống thích hơn.

Lâm Thanh Phong liền bó tay, còn có chuyện như vậy sao? Nhưng rồi hần cũng không tiếp tục hỏi, chỉ cần khách thích là tốt rồi, bọn hần trả tiền mua nước thì uống thế nào là việc của bọn hần.

Bỏ lại bọn người phía sau, Lâm Thanh Phong mang theo tám bịch cafe bước vào bếp, chỉ thấy Lâm Cường cha hần đang hí hục rửa ly, nhưng còn mẹ hần thì lại mất tích, hần liền cau mày.

-Cha ở đây, còn mẹ đâu? Tại sao mẹ lại không giúp cha?

Lâm Cường sững sờ một lúc, sau khi nhận ra giọng nói của Lâm Thanh Phong thì hần liền lên tiếng.

-Mày lên nhà kêu mẹ mày xuống, còn mày thì lên đó mà tiếp khách.

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, đầu óc hần liền suy đoán không biết vị khách là ai? Nhưng hần nhìn ra biểu hiện của những vị khách này trở nên như vậy một phần là do vị khách này của hần đi.

Nhưng chính bản thân hần làm gì quen người nào có thể khiến mọi khách hàng lại hành động như vậy đâu?

Suy nghĩ một lúc cũng không đoán được vị khách này là ai, Lâm Thanh Phong cũng không còn cách nào hơn là cứ đi gặp mặt trực tiếp.

Chưa bước chân tới cửa phòng dành riêng cho khách thì hần liền nghe tiếng cười khúc khích của một nữ nhân lạ, cùng với giọng nói vui vẻ của mẹ hần, Lâm Thanh Phong có chút tò mò, hần liền dùng tay gõ cửa, trong phòng cả hai người đều im lặng, nhưng chỉ trong chốc lát thì giọng nói của mẹ hần lại vang lên.

-Cứ vào đi, cửa cũng không khóa.

Lâm Thanh Phong chần chờ một lúc rồi cũng mở cửa đi vào, người đầu tiên mà hần nhìn thấy là một người con gái lạ mặc y phục cổ trang màu xanh lục, cô ta rất đẹp, ngoài một chữ “đẹp” ra thì không còn từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của nàng.

....Hết Chương 187....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Nàng bị điên rồi

Nếu là người bình thường, lần đầu tiên được gặp Nam Cung Mị Ảnh thì chắc chắn một điều là bất kì ai, dù là trai hay gái thì cũng phải ngẩn ngơ, không thể tự chủ mà cứ tiếp tục nhìn, nhưng Lâm Thanh Phong nhìn nàng chỉ trong vài hơi thở, mặc dù trong ấn tượng của hần đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hần không cảm thấy gì kì lạ, hần chỉ cảm thấy được đây là một điều tất nhiên.

Lâm Thanh Phong nhìn nàng trong vài hơi thở, rồi quay sang nói với mẹ của hần.

-Mẹ à, mẹ để cha ở dưới rửa ly, còn chính mình ngồi ở đây đùa giỡn sao?

Trần Thị Hoa cũng mộng bức với thái độ của Lâm Thanh Phong khi nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh, phải biết rằng vừa lúc này khi bà gặp nàng thì bà cũng phải ngẩn ngơ mà nhìn, cho tới khi được nàng đánh thức thì bà mới tỉnh hồn.

Trần Thị Hoa có chút nghi ngờ nhìn con trai của chính mình, một lúc sau rồi bà mới hỏi.

-Phong, mày mau nói cho mẹ biết, mày có phải bị gay hay không? Cứ nói ra đừng sợ, mẹ sẽ không trách mày.

Lâm Thanh Phong liền mòng bức, sau đó hần nghiêm mặt trả lời.

-Mẹ đừng đùa, con của mẹ là một tên chuẩn men 100%, không có chuyện bị gay.

Trần Thị Hoa không tin tưởng, bà lắc đầu rồi chỉ tay về phía Nam Cung Mị Ảnh.

-Như vậy tại sao mày không để ý tới Mị Ảnh? Ngay cả tao lần đầu gặp nàng cũng phải ngạc nhiên, nhưng còn mày thì chỉ nhìn qua vài giây mà thôi, cũng không có vẻ gì ngạc nhiên cả.

Lâm Thanh Phong có chút mòng bức, đây là kiểu suy nghĩ gì? Hần không nhìn gái thì liền xác định hần bị gay sao?

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh liền mỉm cười, nàng nhỏ nhẹ giải thích.

-Không đâu mẩu thân, phu quân dù gì cũng đã nhìn ta hơn 2 năm rồi, hiện giờ ta còn sợ hần sẽ ngạc nhiên vì dáng vẻ của ta đây.

-Hần không ngạc nhiên thì chứng tỏ hần vẫn còn nhớ tới ta,... dù chỉ một ít thôi.

Nam Cung Mị Ảnh càng nói, thì giọng nói của nàng cũng dần dần nhỏ lại, cho tới câu cuối cùng thì chỉ có chính nàng nghe được.

Trần Thị Hoa lắc đầu một cái rồi thở dài.

-Chuyện của hai đứa thì hai đứa cứ tự giải quyết với nhau, còn tao cùng lão già ấy sẽ không quản.

Trần Thị Hoa nói rồi bà liền đứng dậy bước ra khỏi phòng, để lại Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người trong phòng, hai mắt nhìn nhau, cả hai người đều không biết phải nên nói chuyện gì.

Bầu không khí có chút lúng túng, nhìn nàng mặc một thân cổ trang Lâm Thanh Phong gãi đầu, hần hít vào một hơi rồi lên tiếng.

-Vị...nữ hiệp này, tại hạ Lâm Thanh Phong...

Nam Cung Mị Ảnh phì cười, nàng dùng tay che miệng cười khúc khích.

Lâm Thanh Phong có chút lúng túng, hần chỉ muốn mở đầu câu chuyện cho đúng hoàn cảnh mà thôi, nhìn nàng một thân cổ trang thì hần nên xưng hô như vậy là đúng a? Không có mao bệnh gì?

Nam Cung Mị Ảnh cười một lúc, rồi nàng lắc đầu.

-Phu quân, chàng cũng không cần tiếp tục gãi vò nữa, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, chàng có thể trở về bình thường được rồi.

Nhưng lúc này Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức gãi đầu nhìn nàng, hần cũng không hiểu ý của nàng là gì đâu? Kêu hần trở về bình thường là sao? Bộ hần có chỗ nào không bình thường sao?

Nhìn bộ dáng ngơ ngác của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cũng không còn cười nổi, khuôn mặt nàng cứng đờ, giọng nàng run run.

-Chẳng lẽ...chàng thật sự...quên rồi?

Lâm Thanh Phong vẻ mặt vô tội gãi đầu.

Nam Cung Mị Ảnh hốt hoảng lấy tay che miệng, lúc đầu nàng cứ nghĩ rằng Lâm Thanh Phong không biết giải thích với người nhà như thế nào nên mới bịa ra chuyện hần bị mất trí nhớ.

Nhưng nàng không ngờ rằng con hàng này mất trí nhớ thật, hần mất trí nhớ thật thì nàng phải làm sao đây? Chẳng trách tại sao ban đầu ánh mắt của hần nhìn nàng lại có vẻ xa lạ như vậy.

Nam Cung Mị Ảnh đưa tay bóp trán trầm tư suy nghĩ, Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng mà nhìn nàng, hần biết hiện tại nàng đang cần suy nghĩ về vấn đề gì đó quan trọng, nên hần cũng không lên tiếng.

Nam Cung Mị Ảnh suy nghĩ một lúc, rồi nàng lên tiếng.

-Chàng lại đây, ta cần quan sát chàng một lúc.

Lâm Thanh Phong mặc dù không hiểu tại sao Nam Cung Mị Ảnh lại yêu cầu như vậy, nhưng hần vẫn thành thật ngồi xuống trước mặt nàng.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn chằm chằm Lâm Thanh Phong, nàng tản ra tinh thần lực của chính mình để quan sát rõ bên trong cơ thể hần.

Một lúc lâu sau, Nam Cung Mị Ảnh cũng không lên tiếng. Lâm Thanh Phong bị nàng nhìn chăm chăm cũng khó chịu, hần chuẩn bị đứng lên, nhưng ngay lập tức Nam Cung Mị Ảnh lại lên tiếng.

-Ngồi im.

Lâm Thanh Phong cũng ngay lập tức ngồi xuống, hần thề rằng hần không biết tại sao hần lại nghe theo lời nàng, ngoại trừ cha mẹ hai người ra, thì bất cứ ai cũng không thể ra lệnh cho hần như vậy, cứ như là cơ thể hần tự động phản ứng theo thói quen.

Nam Cung Mị Ảnh quan sát hần hồi lâu, sau đó nàng gặt đầu lẩm bầm.

-Thương tích toàn bộ đã khôi phục, cơ thể khỏe mạnh bình thường, có phần cường tráng hơn lúc trước, Kim Đan đã chuyển hóa hoàn toàn sang Nguyên Anh, cơ thể trở nên cường tráng hơn là do chính thức trở thành Nguyên Anh tu sĩ, về phần linh khí trong cơ thể mặc dù rất yếu ớt nhưng vẫn có.

-Ở nơi không có linh khí như nơi này, chàng ấy căn bản không hấp thu được linh khí, nên linh khí yếu ớt là chuyện tất nhiên, nếu như có thể trở về thì hần là chàng ấy sẽ khôi phục hoàn toàn.

Mặc dù Nam Cung Mị Ảnh tự mình lẩm bầm rất nhỏ, nhưng Lâm Thanh Phong ngồi cạnh bên nàng vẫn nghe được tất cả, trong đầu hần loạn thành một đoàn.

-Cái gì là linh khí? Kết Đan là gì? Còn có chuyển hóa Nguyên Anh là sao? Chẳng lẽ nàng đang nói tới những thứ giống như trong truyện tu tiên hay sao? Những thứ đó chẳng phải chỉ là tượng tượng hay sao?

-Nhưng nhìn nàng nghiêm túc suy nghĩ như vậy? Chẳng lẽ là... nàng điên rồi?

-Nhưng nhìn nàng đầu giống là bị điên a?

Lâm Thanh Phong suy nghĩ loạn thất bát tao một lúc, sau đó chỉ biết gãi đầu rồi quyết định im lặng chờ đợi, bởi vì cũng không còn cách nào khác, cơ thể hần báo động cho hần rằng nếu hần nói ra những thứ mà mình đang suy nghĩ thì Nam Cung Mị Ảnh chắc chắn sẽ vận đút lỗ tai hần.

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư thêm một lúc rồi nàng nghiêm mặt lại, nàng quyết định kể hết mọi chuyện cho hần nghe, ít ra nghe xong thì hần sẽ không còn ngờ ngờ ngác ngác như bây giờ nữa.

Nam Cung Mị Ảnh trầm tư nhìn hần rồi hít vào một hơi, Lâm Thanh Phong cũng trở nên nghiêm túc hơn, hần muốn nghe xem nàng sẽ nói những gì, khi thấy Lâm Thanh Phong nghiêm túc, Nam Cung Mị Ảnh cũng bắt đầu nói.

-Chàng, thật ra là một tu sĩ.

“Con mẹ nó, bà cô này thật điên rồi” Đây là câu nói liên tục lặp đi lặp lại trong não của Lâm Thanh Phong ngay sau khi hần nghe được lời này của Nam Cung Mị Ảnh, ánh mắt hần có chút thương cảm mà nhìn nàng, hần cảm thấy ông trời thật bất công, thật tội nghiệp cho nàng, ông trời đã cho nàng nhan sắc, đã cho nàng tiền bạc đầy đủ, nhưng mỗi tội lại khiến nàng bị...điên.

Về mặt của Lâm Thanh Phong làm sao có thể thoát khỏi cặp mắt của Nam Cung Mị Ảnh? Nàng tròn trĩnh cả mắt lên, nàng thật sự muốn đè hần ra rồi hung hần xoay lỗ tai hần.

Nhưng lại nghĩ tới đây là phản ứng rất bình thường của con người khi nghe nói tới một điều mới lạ mà bọn hần vẫn chưa biết thì Nam Cung Mị Ảnh cố gắng cưỡng ép xung động trở lại, nàng hít vào một hơi rồi tiếp tục kiên nhẫn giải thích.

-Ta cũng không nói đùa, chàng đúng thật là một tu sĩ, trên tay của chàng vẫn đang đeo nhẫn trữ vật, và nó vẫn còn một số đồ dùng lúc trước, chàng có thể vận dụng lượng linh lực ít ỏi còn lại của mình để lấy bọn chúng ra.

Nói rồi Nam Cung Mị Ảnh giờ bàn tay của mình lên, Lâm Thanh Phong chỉ thấy trên tay của nàng cũng mang theo một cái nhẫn màu đen có cùng kiểu dáng với cái nhẫn trên tay hần.

Sau đó Nam Cung Mị Ảnh bắt đầu sử dụng linh khí để lấy từ chiếc nhẫn ra vài viên linh thạch mang màu đỏ, vàng để trước mặt Lâm Thanh Phong.

Hành động của nàng khiến Lâm Thanh Phong triệt để mộng bức, dưới ánh mắt của hần, thì Nam Cung Mị Ảnh chỉ đưa bàn tay về phía trước một chút thôi, sau đó nàng cũng không làm gì khác, thì cái nhẫn trên tay nàng đột nhiên phát sáng một chút rồi những viên đá kì lạ có màu này liền xuất hiện.

Cũng không quản Lâm Thanh Phong có mộng bức hay không, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

-Đây là linh thạch, bên trong có chứa linh khí, tu sĩ vẫn thường sử dụng nó để tu luyện, hiện tại nơi này không có linh khí vì thế chàng không thể khôi phục hoàn toàn được, nhưng chàng có thể sử dụng những viên linh thạch này để hồi phục một ít linh khí cho bản thân mình.

-Chàng cứ cầm chúng trên tay rồi nhắm mắt, tập trung điều khiển linh khí từ chúng vào cơ thể, khi đó cơ thể của chàng sẽ tự động hấp thu, sau khi hấp thu hết linh khí thì linh thạch sẽ chuyển thành màu trắng.

-Chàng cứ thử đi rồi chàng sẽ tin tưởng những điều ta vừa nói.

Lâm Thanh Phong cả người đều cứng ngắc, hần tiếp nhận mấy viên linh thạch từ tay Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng theo lời nàng mà nhắm mắt lại, tâm thần tập trung vào những viên linh thạch đang cầm trên tay.

.....Hết Chương 188....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Làm sao trở về?

Cầm những viên linh thạch trên tay, Lâm Thanh Phong ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, nhưng khi thấy vẻ mặt chờ mong của nàng thì hần cũng đành thử một lần.

-Kệ nó, cứ thử xem, nhìn nàng như vậy cũng không giống là đang gạt ta.

Lâm Thanh Phong ngồi xếp bằng, tay cầm những viên linh thạch, hần nhắm mắt lại tập trung tinh thần để thử cảm ứng linh khí trong những viên linh thạch ấy rồi dần chúng vào cơ thể.

Nam Cung Mị Ảnh vẫn mang theo vẻ mặt tràn đầy chờ mong nhìn hần.

...Qua một lúc lâu...

Những viên linh thạch trên tay Lâm Thanh Phong cũng chẳng có gì thay đổi, hần mở mắt, không cần hần phải nhìn về những viên linh thạch thì hần cũng biết được bọn chúng chẳng khác gì lúc này, hần lắc đầu thảm tử giễu.

-Ta đúng là bị điên rồi, tự dung nghe theo những lời nói vô lý của nàng, tu chân chỉ có trong những quyển tiểu thuyết kia a, lúc này nàng dùng thủ thuật che mắt để lấy những viên đá này ra thôi.

Buông xuống những viên linh thạch trong tay, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Vị cô nương này, ngươi cũng đã thấy rồi đó, ta đã làm theo hướng dẫn của ngươi nhưng cũng chẳng có gì xảy ra cả.

Nam Cung Mị Ảnh cũng mừng bức, nàng cũng không hiểu tại sao hần lại không thể hấp thụ linh khí được, nàng thử lấy một viên linh thạch từ trong tay Lâm Thanh Phong và hấp thụ linh khí của nó, viên linh thạch sau khi bị hấp thụ liền mất đi màu sắc vốn có, chuyển thành một màu trắng.

Lâm Thanh Phong mặc dù cảm thấy có chút kì lạ, nhưng trong lòng hần đã định ninh rằng nàng chỉ dùng thủ thuật che mắt mà thôi, nên hần cũng không tin tưởng nàng nữa.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh không biết được, nguyên nhân là do Lâm Thanh Phong tu luyện Nhân Hoàng Thánh Kinh, khi tu vì hần ở dưới Nguyên Anh kì thì hần còn có thể sử dụng linh khí để tu luyện, nhưng hiện tại hần đã đạt tới Nguyên Anh kì thì hần phải dùng Nguyên Khí thì hần mới có thể hấp thụ được.

Linh Khí có đẳng cấp quá thấp so với Nguyên Khí nên nó tự động bị cơ thể hần từ chối hấp thụ, nếu Cửu Diệu Bán Tiên có ở đây hoặc là Lâm Thanh Phong không bị mất trí nhớ thì bọn hần sẽ giải thích được, nhưng điều này Nam Cung Mị Ảnh không biết, nên nàng vẫn đang đau đầu suy nghĩ.

Nghĩ một hồi cũng không còn cách nào khác, Nam Cung Mị Ảnh chỉ đành lắc đầu thở dài.

-Cách này không được, như vậy ta sẽ kể cho chàng nghe những chuyện đã xảy ra đi, lỡ đâu chàng lại nhớ được.

Lâm Thanh Phong có chút không tin tưởng, hần định ninh rằng Nam Cung Mị Ảnh bị điên rồi, nhưng hần vẫn gật đầu ngồi nghe thử xem nàng kể chuyện gì.

.....

Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh mới thở ra một hơi, rồi hỏi.

-Mọi chuyện là như vậy, chàng thử cố gắng nhớ lại xem?

Lâm Thanh Phong sờ cằm suy tư một chút rồi hỏi lại.

-Như vậy, ý cô là ta đã thất bại trong lần độ Lôi Kiếp, vì vó cô đứng ra ngăn cản, nên ta đã dùng Vô Tự Thần Thư đưa cả hai chúng ta tới đây, nhưng đồng thời ta và cô cũng bị thất lạc nhau?

Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ gật đầu.

Lâm Thanh Phong lại tiếp tục hỏi.

-Như vậy làm sao cô biết ta ở đây?

Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ, nàng liền trả lời.

-Cũng rất khó nha, năm đầu tiên ta cũng không có người quen, ta chỉ biết tự mình đi tìm chàng mà thôi.

-Về sau ta gặp được Phượng tỷ, tỷ ấy đã giúp ta nổi tiếng, và với số tiền kiếm được ta mở công ty riêng, và vài ngày trước thì ta nhận được đơn xin việc của chàng.

Lâm Thanh Phong gật đầu, lại tiếp tục hỏi.

-Như vậy hiện tại đã tìm được ta thì cô dự tính sẽ làm gì tiếp theo?

Nghe câu hỏi này, Nam Cung Mị Ảnh có chút xấu hổ, nàng cúi đầu nhỏ giọng.

-Lúc đầu ta chỉ muốn tìm chàng rồi cùng chàng trở về Thông Thiên Đại Lục mà thôi, nhưng hiện tại lại gặp được cha mẹ chàng nên ta cũng không biết tiếp theo mình nên làm gì.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Như vậy ta phải làm thế nào để giúp cô trở về Thông Thiên Đại Lục đây?

Nam Cung Mị Ảnh có chút mộng bức, nàng mở to mắt hỏi lại.

-Không phải chúng ta sẽ cùng trở về sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, hắn đưa lên hai ngón tay rồi giải thích.

-Thứ nhất, ta sẽ không theo cô trở về, ở đây ta còn có cha mẹ, hai người cần ta phải lo.

-Thứ hai, nếu như lời cô nói là thật, thì hiện tại ta trở về Thông Thiên Đại Lục thì ta có thể tiếp tục gặp phải Lôi Kiếp đúng không?

-Thời kì toàn thịnh ta còn không chống nổi, hiện tại cô đã nói Linh Khí trên người ta yếu ớt tới gần như không có.

-Với tình trạng hiện tại, nếu ta cùng đi với cô thì ta chỉ có một con đường chết mà thôi.

-Vì thế nên ta sẽ không đi...

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm suy nghĩ, nàng cũng không biết phải nói tiếp như thế nào, bởi vì đúng như lời Lâm Thanh Phong phân tích, hiện tại cũng không phải là thời điểm mà hai người trở về.

Nghĩ một lúc lâu cũng không tìm ra cách giải quyết nào khác, Nam Cung Mị Ảnh chỉ đành thờ dãi chấp nhận.

-Như vậy chúng ta phải nhanh tìm cách giải quyết vấn đề trên người chàng, bởi vì chàng sẽ không thể ở lại đây lâu được.

-Chàng nên nhớ rằng cả hai người chúng ta đều được Vô Tự Thần Thư truyền tống đi, nhưng thời gian truyền tống là có giới hạn, sau khi hết thời gian thì nó sẽ cưỡng ép truyền tống hai người chúng ta trở về.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh thật sự đang chú tâm suy nghĩ tới chuyện này, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi chán nản, hắn cảm thấy rằng hắn cũng đang bắt đầu điên theo nàng rồi, tu tiên là cái gì chứ? Những thứ đó chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi, hiện tại thời đại nào rồi mà còn tin vào những chuyện tu tiên này chứ?

Nam Cung Mị Ảnh vẫn không để ý tới vẻ mặt của Lâm Thanh Phong, nàng lên tiếng.

-Chàng hãy thử lấy Vô Tự Thần Thư ra xem, lúc trước chàng nói rằng chỉ cần chàng muốn là nó có thể tự xuất hiện rồi.

-Nó có chức năng đánh giá đẳng cấp của thế giới này, khi đó chúng ta có thể biết được thời gian còn lại của chúng ta là bao lâu.

Lâm Thanh Phong đưa tay bóp trán, hắn bắt đầu có chút không chịu nổi với độ điên của Nam Cung Mị Ảnh rồi, nhưng hắn biết rằng nếu hắn không khiến cho nàng chết tâm thì nàng vẫn sẽ theo hắn mãi không buông.

Không còn cách nào khác, Lâm Thanh Phong đành chiều theo nàng lần cuối, hắn nhắm mắt lại, trong đầu thầm niệm Vô Tự Thần Thư.

Tức thì giữa trán Lâm Thanh Phong nổi lên một vầng sáng, Vô Tự Thần Thư cũng theo đó mà xuất hiện, phiêu phù trước mặt hắn.

Lâm Thanh Phong mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt hắn là một quyển sách mang phong cách cổ xưa, bìa sách màu đỏ đậm, bên trong chỉ kẹp duy nhất một trang giấy mỏng.

Cầm lấy cuốn sách trên tay, Lâm Thanh Phong tròn mắt ngạc nhiên, hắn cũng đã có chút tin tưởng những lời của Nam Cung Mị Ảnh, bởi vì hắn chỉ nhắm mắt trong thoáng chốc mà thôi, hắn tin rằng trong khoảng thời gian đó nàng sẽ không kịp làm gì khác, tò mò đánh giá quyển sách một chút rồi hắn ngừng đầu hỏi.

-Không phải lúc này cô đã nói, Vô Tự Thần Thư có bìa sách màu đen hay sao? Tại sao lúc này nó lại có bìa sách màu đỏ?

Nam Cung Mị Ảnh cũng mộng bức, nàng lắc đầu biểu thị rằng chính nàng cũng không biết, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy được bìa sách của Vô Tự Thần Thư chuyển sang màu đỏ đậm.

Hỏi Nam Cung Mị Ảnh cũng vô ích, Lâm Thanh Phong lật sách ra, chỉ thấy trang sách duy nhất bên trong có ba dòng chữ theo thứ tự lần lượt là Dragonball thế giới, Kim Dung thế giới và???

Hai dòng chữ trên đều mang một màu đen, chỉ có dòng cuối cùng là phát ra ánh sáng.

Lâm Thanh Phong tò mò, hắn dùng tay điểm vào dòng???, thì bên dưới liền xuất hiện một số hàng chữ khác.

???

Đánh giá:???

Ti lệ thời gian trôi qua:???

Không thể rời khỏi.

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, hắn đưa cuốn sách cho Nam Cung Mị Ảnh xem rồi lên tiếng.

-Như vậy... làm sao trở về?

Nam Cung Mị Ảnh

Vài ngày sau.

Hai vợ chồng Lâm Cường, Trần Thị Hoa ngày hôm nay tâm tình của hai người rất tốt, nụ cười treo trên miệng cả ngày, Lâm Cường vẽ mặt tràn đầy hạnh phúc ôm lấy vợ mình lên tiếng.

-Mẹ nó ơi, cuối cùng thằng con trời đánh cũng dẫn bạn gái về nhà rồi.

Trần Thị Hoa cũng vui vẻ, bà dúi mặt vào lòng chồng mình nở nụ cười hạnh phúc.

Màn đối thoại này đã diễn ra liên tiếp vài ngày rồi, nhìn mãi cảnh này Lâm Thanh Phong cũng có chút đau đầu, hắn đưa tay bóp trán.

-Này, hai người có thể dừng làm những hành động như vậy được không? Hai người cũng lớn tuổi rồi còn thả thức ăn cho chó? Khách hàng cũng bị hai người làm cho sợ hãi bỏ chạy hết rồi.

Lâm Cường tròn trố mắt.

-Làm sao? Mày có ý kiến gì? Mày dẫn bạn gái về nhà thả thức ăn cho chó thì được, còn hai vợ chồng tao lại không được?

Lâm Thanh Phong cứng họng, hắn đành phải bó tay rồi, vài ngày trước sau khi cùng Nam Cung Mị Ảnh suy nghĩ cả ngày trời cũng không tìm được cách để đưa nàng về Thông Thiên Đại Lục, cuối cùng nàng quyết định chuyển nhà tới đây ở cùng hắn.

Theo lời của Nam Cung Mị Ảnh thì ở nơi này cũng chỉ có Lâm Thanh Phong hắn là người thân duy nhất của nàng, nên nàng muốn chuyển tới đây để ở chung với bọn hắn.

Dù cho Lâm Thanh Phong có lắc đầu từ chối thì nàng vẫn được mẹ hắn cho phép chuyển tới, không còn cách nào khác, bởi vì cha mẹ hắn mới là chủ nhà, hai người đã đồng ý thì hắn còn biết phải nói gì đây?

....Hết Chương 189....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Truyền thuyết

Khuyên giải hai người không thành công, Lâm Thanh Phong cũng đành lắc đầu làm ngơ, chỉ cần hai người vui vẻ là tốt rồi.

Nhưng nguyên nhân chính khiến hai người vui vẻ như vậy là do Nam Cung Mị Ảnh,

Lúc này lại có tiếng của Nam Cung Mị Ảnh từ phía trước vọng vào.

-Phu quân, cho Tam thức một ly cafe sữa nóng.

Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi, lên tiếng.

-Có ngay...

Tuy rằng cách nói chuyện của Nam Cung Mị Ảnh có chút giống trong những bộ phim kiếm hiệp cổ trang, nhưng nó cũng không khiến người nghe cảm thấy khó chịu, chỉ cần tiếp xúc với nàng vài lần thì ai cũng sẽ quen thuộc.

Tam thức trong miệng của nàng là Nguyễn Văn Lâm, hần là chồng của Di ba Trần Mỹ Duyên, nhà bọn hần mở một cửa hàng tạp hóa ở cuối chợ, vài ngày trước Lâm Thanh Phong đã tới cửa hàng tạp hóa của bọn hần để mua cafe, nhưng số cafe đó cũng đã bán hết vì thế Trần Thị Hoa đã gọi Nguyễn Văn Lâm đã tới đây giao thêm một ít.

Đem ly cafe đang còn nóng hổi bốc khói nghi ngút ra phía trước, chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh đang ngồi cùng Nguyễn Văn Lâm nói chuyện vui vẻ, tiến tới đặt ly cafe xuống Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Chú Ba cùng Mị Ảnh đang nói gì đây? Sao lại vui vẻ như vậy?

Nguyễn Văn Lâm cười hắc hắc.

-Không có gì, chỉ là đang cảm ơn trời bất công mà thôi.

Lâm Thanh Phong có chút không hiểu, ông trời bất công thì tại sao hai người lại vui vẻ như vậy đây?

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của hần, Nguyễn Văn Lâm càng cười lợi hại hơn.

-Bọn tao chỉ đang nói tới mây, không hiểu sao mây lại dẫm phải vận khí cút chó gì khiến mây câu dẫn thành công Mị Ảnh thôi.

Lâm Thanh Phong lúc này mới hiểu ra, hần có chút ngại ngùng đưa tay gỡ đầu.

Đưa ly cafe lên uống một ngụm, Nguyễn Văn Lâm lại lắc đầu than thở.

-Mị Ảnh vừa xinh đẹp, vừa ngoan hiền, phải chi mụ già nhà tao được 2-3 phần như Mị Ảnh thì tao đỡ biết mấy, tao nằm mơ cũng cười tới tỉnh lại.

Nam Cung Mị Ảnh khuôn mặt đỏ bừng, nàng xấu hổ đứng dậy bỏ chạy vào trong, Lâm Thanh Phong chỉ biết gỡ đầu cười trừ, nhưng lúc này từ sau lưng Nguyễn Văn Lâm, Trần Mỹ Duyên lại xuất hiện, bà trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong khiến hần cảm ngại, nhưng dù sao Nguyễn Văn Lâm vẫn là chủ của hần, hần không thể để chủ của mình tiếp tục lao đầu xuống hố nên hần chớp mắt liên tục để ra hiệu.

Nguyễn Văn Lâm hồn nhiên không để ý, hần đang quay lưng lại nên hần cũng không nhìn thấy phía sau, hần thờ ra một hơi rồi tiếp tục lắc đầu cảm ơn.

-Phải chi tao trẻ lại vài chục tuổi, thì tao sẽ liều mạng theo đuổi Mị Ảnh a...

Trần Mỹ Duyên mỉm cười lạnh lùng, Lâm Thanh Phong đầu chảy đầy mồ hôi, hần đã cố hết sức rồi nhưng Nguyễn Văn Lâm căn bản là không linh tính, hần nuốt một ngụm nước bọt rồi khó khăn lên tiếng.

-Chú Ba...con sợ là...tôi nay chú...không dám ngủ đâu.

Nguyễn Văn Lâm khoanh tay hừ một tiếng.

-Làm sao? Chẳng lẽ có ma tới sao?

-Nói cho mây biết, tao không sợ ma, tới bao nhiêu tao đánh bấy nhiêu.

Lâm Thanh Phong cười khổ, lúc này Trần Mỹ Duyên hần giọng lên tiếng.

-Ma thì không có, chỉ có con “mụ già” mà thôi.

Nghe được giọng nói này, Nguyễn Văn Lâm sắc mặt cứng đờ, khuôn mặt hần có chút khổ sáp, quay đầu lại nhìn vợ mình, hần gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

-Mẹ nó, bà tới đây từ lúc nào?

Trần Mỹ Duyên mỉm cười lạnh lùng.

-Vừa mới tới thôi, vừa kịp nghe từ lúc “Mị Ảnh vừa xinh đẹp, vừa ngoan hiền...”

Nguyễn Văn Lâm không nói hai lời, hần ngay lập tức quỳ xuống, hai tay ôm đùi vợ mình khóc lóc van xin.

-Là lỗi của tôi, tôi biết lỗi rồi, mẹ nó tha cho tôi với.

Lâm Thanh Phong cười khổ, lần này Nguyễn Văn Lâm khổ rồi, Trần Mỹ Duyên nổi tiếng là một người phụ nữ hung dữ nhất khu chợ này, đêm nay Nguyễn Văn Lâm có thể yên ổn ngủ thì Lâm Thanh Phong là người đầu tiên không tin.

Đúng như những gì Lâm Thanh Phong suy nghĩ, Trần Mỹ Duyên khoanh tay hừ lạnh.

-Mau về nhà trông cửa hàng, chuyện này tới tới rồi tôi sẽ tính với ông.

Nguyễn Văn Lâm vẻ mặt như được đại xá, hần nhanh chóng gập đầu đứng dậy, uống hết ly cafe trên bàn rồi chạy như bay về nhà, hiện giờ vợ hần đang còn tức giận hần ở đây cũng chỉ bị hành hạ mà thôi, đợi tới tới khi vợ hần nguôi giận thì hần mới có cơ hội làm dịu nàng.

Nhìn dáng chạy của Nguyễn Văn Lâm, Trần Mỹ Duyên lắc đầu than thở.

-Thằng cha cũng vậy, đứa con cũng vậy, không biết tới bao giờ bọn hần mới để tao bớt lo.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hần nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường rồi lên tiếng hỏi.

-Dì Ba, sao đi lại ra đây? Có chuyện gì sao?

Trần Mỹ Duyên gập đầu.

-Đúng là có chuyện, dì muốn hỏi mẹ mầy thử xem, khi nào mới để hai đứa bây làm đám cưới.

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, mặc dù Nam Cung Mị Ảnh đã nói rằng bọn hần trước đó đã cưới nhau rồi, nhưng trong ấn tượng của Lâm Thanh Phong thì bọn hần chỉ mới gặp mặt nhau có vài ngày mà thôi, hần còn chưa có thời gian tìm hiểu nàng thì nói gì tới đám cưới?

Nhìn khuôn mặt mộng bức của Lâm Thanh Phong, Trần Mỹ Duyên che miệng cười, nàng dùng tay gỡ đầu hần rồi nói.

-Dì chỉ đùa mầy thôi, thật ra dì có chuyện muốn nói với chị Hoa nên mới tới đây, đồng thời dì muốn gặp Mị Ảnh để hai dì cháu còn làm quen với nhau.

Lâm Thanh Phong lúc này mới thờ ra một hơi, mấy ngày nay hần cứ bị Lâm Cường và Trần Thị Hoa ép cưới tới điên rồi, nên nghe tới chuyện cưới xin thì hần liền sợ hãi.

Trần Mỹ Duyên mỉm cười vỗ vai Lâm Thanh Phong.

-Coi mầy kìa, đàn ông con trai gì mà lại sợ hãi chuyện cưới xin như vậy?

-Dì biết là chuyện này căn bản không thể cưỡng ép được, nhưng mầy cũng nên suy nghĩ một chút đi, người như Mị Ảnh gần như tuyệt tích cả rồi, nếu mầy để lỡ cơ hội này thì mai sau sẽ hối hận.

Lâm Thanh Phong có chút chán nản gập đầu, lời của trưởng bối hần không thể không nghe, nhưng hiện tại tình cảm của hần đối với Nam Cung Mị Ảnh rất mong lung.

Mặc dù nàng thật sự rất xinh đẹp, tính tình hiền hậu, nhưng trong nội tâm hần vẫn chưa chấp nhận nàng.

Không phải là do tầm mắt của hần quá cao, chỉ là do hần vẫn còn xa lạ với nàng mà thôi, tình cảm thứ này phải cần có thời gian bồi dưỡng mới được.

Trần Mỹ Duyên mỉm cười, bà vỗ vai Lâm Thanh Phong vài cái rồi đi vào trong tìm Trần Thị Hoa, để lại một mình Lâm Thanh Phong ngồi thẫn thờ nhìn trời, hần cũng không để ý tới vẻ mặt của Trần Mỹ Duyên.

Sau khi đi vào trong, vẻ mặt vui vẻ của Trần Mỹ Duyên đã thay đổi, và thay vào đó là một bộ mặt ngưng trọng.

Ở bên trong cũng không có thân ảnh của Nam Cung Mị Ảnh, chỉ có hai vợ chồng Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đang cười đùa trêu chọc nhau mà thôi.

Trần Mỹ Duyên sắc mặt ngưng trọng lên tiếng.

-Anh, chị bọn chúng có động tĩnh.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa nghe xong lời này, cả hai liền dừng cười đùa, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng. Lâm Cường lên tiếng.

-Lúc nào?

Trần Mỹ Duyên liền lấy ra một sấp giấy tờ từ trong người đưa cho ông.

-Đây là thông tin gần đây nhất, một lượng lớn gia súc của những hộ gia đình ở xung quanh khu vực Buôn Mê Thuật đã vô duyên vô cớ chết đi, chính phủ đã phải cố gắng hết sức để phong tỏa những tin tức này, bọn họ muốn chúng ta giúp đỡ.

Lâm Cường khuôn mặt ngưng trọng, tiếp nhận đồng giấy tờ từ tay Trần Mỹ Duyên, chỉ thấy trên đó là những hình ảnh về hiện trạng của những gia súc đã chết đi, bọn chúng đều có chung một điểm là cả người đều khô quắt, phía dưới còn có một vài dòng đánh giá: "Bị hút hết máu huyết mà chết".

Lâm Cường gật đầu thờ ra một hơi.

-Được rồi, em hãy trở về thu thập thông tin, đồng thời chờ đợi bên chính phủ, còn bọn anh sẽ lên đường đi Tây Nguyên xem xét tình hình.

Trần Mỹ Duyên gật đầu rồi đi ra ngoài, để lại hai vợ chồng Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa ở lại.

Trần Thị Hoa có chút lo lắng.

-Cha nó, không phải lúc trước ông cùng cha đã phong ấn bọn chúng rồi sao? Tại sao bọn chúng lại có thể thoát ra?

Lâm Cường lắc đầu.

-Chuyện này tôi cũng không biết, nhưng có một điều chắc chắn là bọn chúng lúc trước đã bị tôi cùng cha phong ấn, bởi vì thế mà cha cũng mất mạng.

-Tôi nghĩ rằng bọn chúng đã có vài tên thoát ra, vì thế bọn chúng mới cần lượng lớn máu huyết để khôi phục thực lực, rồi sau đó sẽ tìm cách giải thoát bọn còn lại.

-Vì thế hiện tại chúng ta phải nhanh lên, tu vi của hai người chúng ta mặc dù mạnh, nhưng cũng không mạnh mẽ bằng cha, chúng ta phải nhân cơ hội này giải quyết hết bọn chúng, bằng không thì...

Nói tới đây thì Lâm Cường cũng dừng lại, hắt hắt đầu thờ dài.

-Cứ tưởng rằng mọi chuyện tới đời này thì sẽ kết thúc, không ngờ...

Trần Thị Hoa dịu dàng mỉm cười.

-Chúng ta phải cố lên thôi, chỉ cần giải quyết nốt lần này, thì mọi chuyện đều trở về bình thường.

Nghe Trần Thị Hoa an ủi, Lâm Cường cũng nở nụ cười.

-Được rồi mẹ nó, chúng ta chuẩn bị lên đường thôi, cứ giao lại tất cả cho thằng bất hiếu kia, có Mị Ảnh ở cùng hẳn sẽ không xảy ra chuyện.

....Hết Chương 190....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Truyền Thuyết (2)

Lại là một ngày mới, Lâm Thanh Phong vẫn như cũ thức dậy từ sáng sớm, hắt ngáp dài một cái rồi đi xuống bếp nấu bữa sáng.

Vài ngày trước, không biết Trần Mỹ Duyên đã bàn những gì với Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa mà ngay trong đêm cả hai người đều lên đường đi Buôn Mê Thuật, chỉ để lại tờ giấy báo là đi hưởng "Trăng Mập".

Lâm Thanh Phong cũng mừng rỡ, hai người đã cưới nhau bao nhiêu năm rồi, tới hiện tại còn đi hưởng "Trăng Mập" là cái quý gì?

Nhưng cũng hết cách, cả hai người đều đã đi mất chỉ để lại Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh ở lại giữ nhà.

Mấy ngày nay không như mọi ngày, mẹ của hấn không có ở nhà vì thế cũng không có ai nấu thức ăn, nên hấn phải xuống bếp.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng xuất hiện, nàng mỉm cười dịu dàng.

-Phu quân sớm nha.

Lâm Thanh Phong vẫn còn ngái ngủ, đưa tay ngáp một cái.

-Cũng không có cách, hiện tại cũng chỉ có hai người chúng ta, ta cũng không để cô xuống nấu a.

Nam Cung Mị Ảnh nụ cười càng đậm hơn, nàng tự tin vỗ ngực.

-Chàng muốn ăn cơm cháy hay đồ sống thì cứ để ta, ta rất sẵn lòng nấu nha.

Lâm Thanh Phong lắc đầu cười, người khác ở ngoài đều nghĩ Nam Cung Mị Ảnh là một người tài sắc vẹn toàn, nhưng cũng đâu ai biết được, Nam Cung Mị Ảnh không biết nấu ăn, ngay cả giặt đồ mà nàng cũng không biết.

Điều này cũng không trách được Nam Cung Mị Ảnh, từ nhỏ nàng là một đại tiểu thư, mặc dù gia tộc có ghét bỏ nàng nhưng những chuyện như vậy thì nàng vẫn có nô tỳ chăm sóc.

Sau khi gặp gỡ Lâm Thanh Phong thì thức ăn đều do hấn nấu nên nàng cũng không cần đụng tay, về sau trở thành Trúc Cơ tu sĩ chỉ cần thôi động một ít linh lực thì triển pháp thuật là cả người đều sạch sẽ, ngay cơ thể cũng sạch sẽ, cũng không cần nàng phải giặt đồ.

Cả hai đùa giỡn một lúc, ăn xong bữa sáng rồi sau đó mới bắt đầu ra ngoài bày bàn ghế chuẩn bị một ngày mới buôn bán.

Mở cửa được một lúc, thì chú Năm lại bước vào, chú mỉm cười.

-Hai vợ chồng trẻ mở cửa thật sớm nha.

Mấy ngày nay, đa phần khách quen bước vào quán đều trêu chọc Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh một câu, bọn hấn cũng đã quen thuộc, Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Chú Năm cũng tới sớm, hôm nay chú muốn uống gì đây?

Chú Năm cười hắc hắc.

-Vẫn như mọi ngày thôi, một ly cafe đá, sẵn tiện đưa chú một tờ báo đi.

Nam Cung Mị Ảnh từ bên trong mang theo một ly cafe nóng nàng vừa pha sẵn đi ra, nàng mỉm cười.

-Cafe thì có ngay, nhưng báo thì thúc phải đợi Hiền đệ đệ thôi.

Chú Năm gật đầu cười vui vẻ.

-Cô vợ trẻ thật hiểu ý chú nha, phải chi bà vợ chú được 2-3 phần như con thì chú đỡ khổ.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ lên tiếng nhắc nhở.

-Chú cũng đừng nói những câu như vậy nha, lần trước chú Ba của con cũng nói điều này, tới hôm nay chú ấy vẫn còn nằm trên giường chưa thể xuống được kia.

Chú Năm lắc đầu cười hắc hắc, sau đó hấn cũng không tiếp tục nói gì, chỉ cầm ly cafe lên nhấp nháp.

Nhưng ngay lúc này, Trần Mỹ Duyên liền xuất hiện, vẻ mặt của bà có chút nghiêm trọng.

Sự xuất hiện của bà cũng khiến Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, hấn liền mỉm cười lên tiếng.

-Dì Ba, hôm nay có việc gì sao?

Trần Mỹ Duyên sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ, bà gật đầu.

-Cả hai con vào đây với dì một chút, dì có chuyện muốn nói với cả hai.

-Còn anh Năm, mong anh thứ lỗi cho, hôm nay nhà bọn em có việc bận, không tiện tiếp tục buôn bán.

Chú Năm mỉm cười, ông cũng không để bụng, cầm ly cafe uống hết một lần.

-Không sao, bây giờ cũng không còn sớm, tôi còn phải trở về.

Nghe được lời này, Trần Mỹ Duyên gạt đầu rồi bà cũng không nói gì nữa mà đi vào trong.

Mặc dù cảm thấy thái độ của Trần Mỹ Duyên có chút kì lạ, nhưng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh vẫn đi ra ngoài dọn dẹp rồi theo bà tiến vào trong.

Bên trong Trần Mỹ Duyên đang đứng trầm tư, sắc mặt của bà vẫn như lúc nãy ngưng trọng, Lâm Thanh Phong cau mày lên tiếng.

-Di Ba, hiện tại có thể cho tụi con biết chuyện gì đã xảy ra sao?

Trần Mỹ Duyên vẫn im lặng, một lúc sau bà thở dài một hơi.

-Thanh Phong, có chuyện này di phải nói cho con biết, nhưng con nghe xong thì phải bình tĩnh, nhất là Mị Ảnh, di xem con là người nhà, nếu con muốn biết thì con hãy ở lại, còn không thì con có thể đi ra ngoài, bởi vì việc này có thể sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của con sau này.

Lâm Thanh Phong hai đầu lông mày càng nhíu chặt hơn, chưa bao giờ hắn thấy vẻ mặt này của Trần Mỹ Duyên, hắn cũng biết việc này quan trọng tới cỡ nào, liếc nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh một cái, chỉ thấy nàng cũng cau mày nhìn lại, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi gạt đầu với Trần Mỹ Duyên.

Trần Mỹ Duyên trầm mặc, một lúc sau bà mới lên tiếng.

-Anh Cường cùng chị Hoa, hai người có thể đã xảy ra chuyện.

Lâm Thanh Phong tròn tròn mắt, Trần Mỹ Duyên nói ra những lời này khiến hắn có chút không hiểu thấu, cha mẹ hắn hai người đã đi “Trăng Mập” với nhau đã vài ngày rồi, nếu có xảy ra tai nạn thì đáng ra phải có truyền thông đưa tin những vụ tai nạn tử sớm, tại sao hôm nay mới có tin tức?

Nhìn Lâm Thanh Phong tròn mắt, Trần Mỹ Duyên lắc đầu thở dài.

-Thật ra anh Cường cùng chị Hoa không đi “Trăng Mập” ở Buôn Mê Thuật, bọn họ tới đó để làm việc khác.

Trần Mỹ Duyên nói rồi, bà lại lấy trong người ra một sấp giấy tờ đặt lên bàn.

-Hai con tới đây xem đi, sau đó di sẽ nói tiếp.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều đồng thời tiến tới, cầm lấy sấp giấy tờ rồi bắt đầu đọc.

Chỉ cần đọc lướt qua một chút thì cả hai người đồng thời nhíu mày, bởi vì bọn hắn chỉ thấy trên tất cả sấp giấy tờ này đều là hình ảnh của những loại động vật đã chết, nhưng thì thể bọn chúng có chút quái dị, bọn chúng đều có một điểm chung, đó là thì thể khô quắt lại, bên dưới còn có vài dòng đánh giá.

Đọc được hơn một nửa thì Lâm Thanh Phong cau mày bỏ xuống sấp giấy tờ rồi hỏi.

-Chuyện này thì có liên quan gì tới chuyện, cha mẹ của con xảy ra chuyện đâu?

Trần Mỹ Duyên thở dài.

-Anh Cường cùng chị Hoa đi tới Buôn Mê Thuật cũng là để điều tra hiện tượng này, còn di thì ở lại đây để bảo vệ hai đứa đồng thời tiếp nhận thông tin từ phía chính phủ.

-Tới bây giờ đã được mười ngày kể từ khi anh Cường cùng chị Hoa rời đi, mỗi ngày bọn di vẫn liên lạc với nhau để thông báo tình hình, nhưng từ ba ngày trước thì bọn di đã mất liên lạc, cho tới bây giờ di vẫn không thể liên lạc với hai người bọn họ được.

-Vì thế di đoán rằng hai người họ đã xảy ra chuyện nên mới quyết định tới đây thông báo cho hai đứa biết, để hai đứa chuẩn bị tinh thần.

Lâm Thanh Phong sau khi nghe lời này thì nội tâm hắn có chút xung động, Nam Cung Mị Ảnh cũng nhận ra, nàng dịu dàng đứng cạnh bên hắn an ủi hắn, Lâm Thanh Phong hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh, rồi chỉ tay vào sấp giấy tờ trên bàn.

-Tại sao chính phủ lại yêu cầu họ đi điều tra? Cả hai người chỉ là dân thường mà thôi, bọn họ không có khả năng làm những việc này mà.

Trần Mỹ Duyên lắc đầu, hai mắt bà nhắm lại, một tay bà để ngửa rồi đưa lên phía trước, một tay còn lại chắp hai ngón đặt trước ngực, miệng bà lầm bầm đọc một loại ngôn ngữ nào đó mà Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều nghe không hiểu.

Ngay khi Trần Mỹ Duyên đọc xong, thì bàn tay đang đưa lên phía của bà cũng sáng lên, sau đó một quyền trực cũng theo đó mà xuất hiện trong lòng bàn tay của bà.

Cảnh tượng này khiến Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đồng thời tròn tròn mắt, bởi vì Nam Cung Mị Ảnh đã từng xác nhận, Lâm Cường, Trần Thị Hoa cùng Trần Mỹ Duyên ba người đều là người bình thường, trong cơ thể bọn họ không có linh lực, hiện tại Trần Mỹ Duyên lại làm ra hành động như vậy tất nhiên sẽ khiến hai người kinh ngạc.

Biểu hiện của hai người bọn Lâm Thanh Phong, Trần Mỹ Duyên đều nhìn rõ trong mắt, nắm chặt quyền trực trong tay, Trần Mỹ Duyên thở dài rồi bà bắt

đầu lên tiếng.

-Thanh Phong, con cũng đã từng nghe qua truyền thuyết về Lạc Long Quân cùng Âu Cơ đúng không?

Lâm Thanh Phong giật mình một cái rồi mới gật đầu.

-Theo truyền thuyết thì bốn ngàn năm trước Lạc Long Quân cùng Âu Cơ lấy nhau sinh ra một bọc chứa trăm quả trứng, sau đó nở ra một trăm người con.

-Năm mươi người con theo Âu Cơ lên núi, năm mươi người con theo Lạc Long Quân xuống biển, về sau người con trưởng trở thành vua của nước Văn Lang, và lấy hiệu là Hùng Vương.

-Nhưng đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, nó cũng không phải sự thật.

Trần Mỹ Duyên thở dài lắc đầu.

-Không phải hoàn toàn, một phần là sự thật, nhưng bởi vì truyền miệng nhiều người, nên câu chuyện cũng đã biến tấu.

-Về sau cũng không người có thể kiểm chứng nên nó trở thành truyền thuyết.

Lâm Thanh Phong vẽ nghi hoặc trên mặt càng ngày càng đậm hơn, hần cau mày.

-Như vậy, chuyện này có liên quan gì tới việc chúng ta đang nói đâu?

Đối với câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Trần Mỹ Duyên cũng không trả lời ngay lập tức, bà lại thở ra một hơi rồi nghiêm túc lên tiếng.

-Con trai trưởng Vua Hùng đời thứ 80 Lâm Cường, Lâm Thanh Phong quỳ xuống nghe thánh chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Đi cứu người

Không chỉ riêng Nam Cung Mị Ảnh ngạc nhiên, ngay cả Lâm Thanh Phong cũng tròn tròn mắt, miệng hần mở to, trải qua một lúc lâu mà vẫn chưa thể khép lại được.

Hần vừa nghe cái gì? Con trai trưởng của Vua Hùng đời 80? Hần sao? Trò đùa này có chút lố đi?

Trần Mỹ Duyên sắc mặt vẫn nghiêm túc như cũ, bà hét lớn.

-Sao còn chưa quỳ xuống?

Lâm Thanh Phong vẻ mặt mộng bức, hần cảm nhận được Trần Mỹ Duyên cũng không phải đùa giỡn, nhưng con trai trưởng của Vua Hùng đời 80 là sao?

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới lên tiếng.

-Chàng cứ quỳ xuống thử xem, đằng nào đó cũng là a di của chàng, chàng quỳ xuống trước mặt nàng cũng không có gì xấu.

Dưới sự khuyên bảo của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong xoắn xuýt một lúc rồi cũng quỳ xuống, lúc này Trần Mỹ Duyên gật đầu một cái rồi mới mở ra quyền trục trên tay, nhìn vào quyền trục bà bắt đầu đọc.

-Phụng Thiên thừa nhận, Tiên Đế chiếu viết.

-Một khi Hoàng Đế mất tích, yêu ma bắt đầu lộng hành, đất nước đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng, không có người dẫn dắt.

-Khi đó Thái Tử sẽ phải đứng ra đảm nhiệm trọng trách đối kháng với yêu ma, đồng thời dẫn dắt con dân tránh thoát tai nạn.

-Vì thế, ta Trần Mỹ Duyên, ngày hôm nay tuân theo tổ huấn của các đời tiên đế, lập Thái Tử Lâm Thanh Phong trở thành Vua Hùng đời thứ 81, dẫn dắt đất nước ra khỏi nguy cơ.

...

Trần Mỹ Duyên nghiêm túc đọc một tràng dài những thứ có trong quyển trục, bỏ mặt Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cả hai đều mộng bức, bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới tình cảnh này, vì thế chỉ biết im lặng ngơ ngác nhìn về Trần Mỹ Duyên.

Sau khi liên tục đọc một tràng dài,

-Thái tử xin tiếp chỉ.

Lâm Thanh Phong hiện tại cũng không biết nói gì nữa rồi, hấn cứ máy móc tiếp nhận Thánh Chi, ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cũng sững sờ không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Đưa Thánh Chi cho Lâm Thanh Phong, lúc này Trần Mỹ Duyên mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhìn hai người đang còn mộng bức quý gối, bà trừng mắt.

-Thánh Chi cũng đã tiếp nhận rồi, sao còn chưa đứng dậy?

Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đồng thời giật mình, cả hai người lúc này mới đồng thời đứng dậy, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Di Ba, chuyện này là sao đây?

Trần Mỹ Duyên sắc mặt nghiêm túc, bà bắt đầu nói.

-Truyền thuyết về Lạc Long Quân cùng Âu Cơ mà các con nghe được chỉ đúng một phần mà thôi.

-Vào lúc đó, Thiên Địa cũng không an bình như bây giờ, khắp nơi đều là yêu ma quỷ quái quấy phá, khiến cho dân ta không thể an ổn sinh sống.

-Lạc Long Quân nguyên bản là một đầu Thần Long, ngài đã giúp con người xua đuổi rất nhiều yêu ma quỷ quái, giúp dân ta tìm được một chỗ dựa để sinh tồn.

-Trong một lần ngài đi đánh giết yêu quái thì đã cứu được Âu Cơ, về sau hai người kết hôn với nhau rồi sinh hạ một người con trai.

-Lạc Long Quân ngài vốn là một đầu Thần Long, vì thế ngài cũng không thể ở lại trần gian để giúp người dân đánh đuổi yêu ma được, ngài cần phải trở về Tiên giới.

-Vì thế, ngài và Âu Cơ đã nhận thêm chín mươi chín người con nữa, cộng thêm người con duy nhất của hai người là một trăm người.

-Lạc Long Quân lúc này mới truyền dạy pháp thuật của mình cho một trăm người con, để bọn họ có thể bảo vệ người dân đánh đuổi yêu ma.

-Sau khi một trăm người con đã học thành tài, Lạc Long Quân mới quyết định, để năm mươi người con trở về vùng Biển sinh sống, đồng thời để bọn họ đánh đuổi yêu ma giúp đỡ dân chúng ở vùng này.

-Còn Âu Cơ thì dẫn theo người con ruột và bốn mươi chín người con còn lại tiến về vùng núi cao để đánh đuổi yêu ma.

-Từ đây người con ruột duy nhất của hai người khai sinh ra nhà nước Văn Lang và lấy tên gọi là Hùng Vương.

-Sau khi Hùng Vương đời thứ nhất lập quốc, thì bọn họ năm mươi người tiếp tục sử dụng những pháp thuật mà Lạc Long Quân đã dạy để đánh đuổi yêu ma cứu dân chúng mãi cho tới ngày nay, và chỉ có người mang huyết mạch của Lạc Long Quân mới được gọi là Vua Hùng.

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, nếu đúng theo lời của Trần Mỹ Duyên thì chẳng phải hấn là người có huyết mạch Thần Long hay sao?

Nhìn ra suy nghĩ của Lâm Thanh Phong, Trần Mỹ Duyên mỉm cười gật đầu.

-Con nghĩ đúng rồi, con là cháu đời thứ 81 của Lạc Long Quân, con mang trong mình dòng máu của Thần Long.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cả hai đều câm nín, một lúc sau Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Chuyện này cứ để qua một bên đi, con không cần biết con có huyết mạch Thần Long hay không, nhưng về chuyện cha, mẹ xảy ra chuyện này là do bọn họ đi tìm tung tích của yêu ma hay sao?

Trần Mỹ Duyên sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

-Đúng vậy, tuần trước đi đã nhận được thông tin từ phía chính phủ, bọn họ nghi ngờ rằng yêu ma đã bắt đầu hành động trở lại, vì thế anh, chị hai người đã lên đường đi tìm hiểu.

-Cho tới ba ngày trước thì bọn họ không còn liên lạc với đi nữa.

-Di đã đợi ba ngày mà cũng không thấy bọn họ liên lạc, di nghĩ rằng bọn họ đã xảy ra chuyện. nên hôm nay mới tới đây báo cho hai đứa biết.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy nghĩ, sắc mặt của hấn có chút ngưng trọng, không phải hấn không tin trên đời này có yêu ma, mà bởi vì hấn tin là có

yêu ma nên hắn mới phải suy nghĩ.

Mấy ngày nay ở chung với nhau, Nam Cung Mị Ảnh cũng đã chứng minh cho hắn thấy rằng nàng là tu sĩ, trên đời này nếu đã có tu sĩ tồn tại thì yêu ma tồn tại cũng không khiến hắn ngạc nhiên lắm.

Bởi vì Nam Cung Mị Ảnh là tu sĩ, nên Lâm Thanh Phong hắn có thể đi cùng Nam Cung Mị Ảnh tới đó để cứu viện Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa, nếu là hắn nhờ thì Nam Cung Mị Ảnh sẽ không từ chối, nhưng vấn đề ở đây là những yêu ma này mạnh mẽ như thế nào, hắn cũng chưa từng thấy yêu ma, nên hắn không thể liều mạng mà đưa đầu vào miệng cọp.

Nam Cung Mị Ảnh cũng trầm ngâm suy nghĩ, cũng như Lâm Thanh Phong, nàng cũng muốn nhanh chóng đi cứu viện, nhưng nàng không biết tu vi của bọn yêu ma này như thế nào.

Trần Mỹ Duyên nhìn hai người trầm ngâm, bà thở dài một hơi.

-Dĩ nói những chuyện này, cũng không phải là muốn để hai đứa đi cứu hai người bọn họ.

Nói rồi Trần Mỹ Duyên lại lấy ra một quyển sách từ trong người, bà đưa tới trước mặt Lâm Thanh Phong.

-Đây là quyển sách viết lại những pháp thuật mà tổ tiên Lạc Long Quân đã truyền lại, con hãy dùng nó mà học tập pháp thuật, còn về phần những chữ viết trong đó thì hiện tại di sẽ dạy cho con.

-Về sau thì con sẽ dùng những pháp thuật này để đối phó với bọn yêu ma.

Trần Mỹ Duyên dứt lời, hai mắt bà cũng đỏ lên, bởi vì chuyện này mà bà đã suy nghĩ suốt đêm, đưa ra quyết định này cũng tức là bà đã chấp nhận rằng hai vợ chồng Lâm Cường đã chết.

Lâm Thanh Phong có chút căng thẳng, nếu hắn tiếp nhận quyển sách này thì cũng có nghĩa rằng hắn đã chấp nhận cha mẹ của hắn hai người đã chết, vì vậy hắn phải học những pháp thuật trong này để chiến đấu chống lại bọn yêu ma.

Nam Cung Mị Ảnh cũng hiểu được điều này, nàng thở ra một hơi rồi lắc đầu mỉm cười.

-Tam a di, ta nghĩ rằng hiện tại bọn ta sẽ không cần quyển sách này.

Câu nói của Nam Cung Mị Ảnh liền khiến Lâm Thanh Phong cùng Trần Mỹ Duyên giật mình nhìn nàng.

Nhìn về mặt của nàng thì Lâm Thanh Phong liền hiểu được ý định của nàng, hắn cũng mỉm cười.

-Dĩ ba, đúng là bọn con hiện tại sẽ không cần những pháp thuật trong này.

Lâm Thanh Phong nói rồi hắn liền quay người đi lên lầu, Nam Cung Mị Ảnh cũng vui vẻ chạy theo sau.

Trần Mỹ Duyên có chút mộng bức, nhưng rồi bà liền cau mày hỏi lại.

-Hai người các con đang muốn làm gì?

Nhưng cũng không có ai đáp lời bà, cả hai người vẫn theo nhau đi lên lầu, Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ lên tiếng hỏi.

-Phu quân, chúng ta phải đem theo những gì đây?

Lâm Thanh Phong cười hắc hắc.

-Ta cũng không biết nữa, lần đầu tiên được đi Tây Nguyên mà, chắc phải chuẩn bị thêm một ít kem chống nắng thôi, nghe đồn trên đó rất nắng, cũng không thể để da bị đen nha.

Nam Cung Mị Ảnh vui vẻ gật đầu, cả hai người đều vui vẻ đi lên phòng chuẩn bị hành lý, để lại Trần Mỹ Duyên mộng bức đứng ở dưới nhìn theo.

Một lúc sau, Trần Mỹ Duyên lấy lại bình tĩnh, bà nhanh chóng chạy theo để ngăn cản bọn hắn, trong suy nghĩ của bà, hai người Lâm Thanh Phong hành động như vậy là quá nguy hiểm, Lâm Thanh Phong là hy vọng duy nhất còn lại, bà không thể để hắn đi chịu chết.

Khi lên tới căn phòng của Lâm Thanh Phong, chỉ thấy trên tay Lâm Thanh Phong còn đang cầm một cái quần đùi xếp vào balo, còn Nam Cung Mị Ảnh thì đang cầm hai chai kem chống nắng đứng cạnh bên, nhìn hai con hàng này Trần Mỹ Duyên trên trán cũng nổi gân xanh, bà nghiến răng ken két trầm giọng hỏi.

-Hai đứa đang làm cái gì?

Lâm Thanh Phong có chút mộng bức, hắn ngây ngốc nhìn Trần Mỹ Duyên rồi trả lời.

-Chuẩn bị đi cứu người nha.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đi cứu người (2)

Nghệ xong câu trả lời của Lâm Thanh Phong, Trần Mỹ Duyên khuôn mặt đen lại, bà liếc mắt nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh rồi hỏi.

- Còn con đang làm cái gì?

Nam Cung Mị Ảnh cũng ngờ ngạc, nàng nhìn vào hai chai kem chống nắng rồi ngẩng đầu trả lời với một vẻ mặt hết sức thản nhiên.

- Cũng chuẩn bị đi cứu người nha.

“Con mẹ nó” Trần Mỹ Duyên có chút đau đầu, bà đưa tay bóp trán, có ai đi cứu người mà chuẩn bị giống hai con hàng này sao? Người thì chuẩn bị quần đùi để thay, còn người thì đem theo kem chống nắng? Đây là chuẩn bị đi chơi xa chứ đâu giống như đi cứu người?

Hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, Trần Mỹ Duyên trầm giọng lên tiếng.

- Noi đó rất nguy hiểm, di không cho phép các con tới đó.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh liếc nhìn nhau một cái cả hai đồng thời gật đầu, Lâm Thanh Phong mỉm cười lên tiếng.

- Được, con hứa với di là tụi con sẽ không “đi” đến đó.

Câu trả lời của Lâm Thanh Phong liền khiến cho Trần Mỹ Duyên có chút nghi ngờ, bà chăm chú nhìn hấn.

Lâm Thanh Phong bị nhìn tới trán chảy đầy mồ hôi, hấn cười khổ.

- Được rồi con chịu thua, di đừng nhìn con như vậy nữa, bọn con dự tính sẽ bay tới đó, cũng không “đi” tới đó.

Trần Mỹ Duyên cũng không hiểu rõ từ “bay” lời nói của Lâm Thanh Phong, bà chỉ nghĩ rằng bọn hấn sẽ đi máy bay tới đó mà thôi, bà khoanh tay hừ lạnh một tiếng.

- Di biết mà, hai đứa sẽ không dễ dàng nghe lời như vậy, di đã nói rồi, hai đứa không được phép tới đó, còn không thì đừng nhìn mặt di nữa.

Trần Mỹ Duyên dứt lời thì bà liền quay đầu đi ra ngoài, để lại Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh ở lại bốn mắt nhìn nhau.

Nam Cung Mị Ảnh có chút mộng bức, nàng gãi đầu lên tiếng.

- Phu quân, Tam a di nói vậy rồi, chúng ta phải làm sao đây?

Lâm Thanh Phong liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nở nụ cười.

- Mị Ảnh, ta hỏi cô một câu, trong khi bay cô có thể đồng thời mang theo hai người khác sao?

Nam Cung Mị Ảnh máy móc gật đầu, một lúc sau hai mắt nàng phát sáng, nàng đưa tay che miệng cười.

- Phu quân làm vậy là chơi xấu nha.

Lâm Thanh Phong vỗ ngực một cái, hất mặt lên trời.

- Đây không phải là chơi xấu, chúng ta chỉ đồng thời đưa tiễn di ba tới đó thôi, cũng không phải chúng ta tự mình đi nha.

.....

Tây Nguyên - Buôn Mê Thuật, trên một sườn núi nào đó, cây cối um tùm, nơi đây giống như một khu rừng còn chưa được khai phá.

Trần Mỹ Duyên sắc mặt trắng bệch, hai chân run rẩy, bà chống tay vào một thân cây để giữ lại thăng bằng, bà có cảm giác rằng thức ăn trong bụng bà đều muốn đi ra.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng không để ý tới bà, cả hai hết nhìn đông tới nhìn tây, quan sát sườn núi, Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi.

-Thôi xong rồi, ở nơi này sẽ không bị nắng cháy da, nhưng chúng ta sẽ bị muỗi đốt a, nếu như biết trước thì ta đã mang theo kem chống muỗi rồi.

Nam Cung Mị Ảnh cũng gật đầu đồng ý.

Trần Mỹ Duyên hai chân vẫn run rẩy không thể đứng vững, lúc trước bà vẫn có đi máy bay, nhưng đây là lần đầu tiên bà được “bay” một cách đúng nghĩa.

Một giờ trước, sau khi bà la mắng hai người bọn Lâm Thanh Phong một trận, thì bà liền đi về nhà, bỗng dưng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh xuất hiện trước mặt bà rồi thúc giục mà chuẩn bị đồ đạc.

Bà cũng hiểu ý định của bọn hắn, bà tức giận liền xoay người la mắng bọn hắn một trận, nhưng trong lúc này Lâm Thanh Phong lại liếc mắt với Nam Cung Mị Ảnh, rồi sau đó ngay trước mặt bà, Nam Cung Mị Ảnh liền biến mất.

Điều này khiến Trần Mỹ Duyên kinh ngạc tròn mắt, ngay cả việc la mắng bà cũng quên mất, nhưng vài giây sau Nam Cung Mị Ảnh lại xuất hiện, nàng gật đầu với Lâm Thanh Phong một cái rồi lấy từ đâu ra một cây kiếm màu đen kịt đặt xuống đất.

Vài chục giây sau Trần Mỹ Duyên mới hoàn hồn trở lại, bà chỉ thấy trước mặt là Nam Cung Mị Ảnh, còn Lâm Thanh Phong đang đứng ở phía sau dùng hai tay đỡ lấy bà, hắn mỉm cười lên tiếng.

-Dì bà đứng vững nha, nếu đi có rớt xuống là bọn con không thể nào đỡ kịp đâu à.

Trần Mỹ Duyên lại lâm vào mộng bức, bà liếc mắt nhìn xuống dưới chân thì liền thấy, chân của hai người thì đồng thời đạp lên một thanh kiếm, còn phía dưới là cánh vật được nhìn từ trên cao xuống, đang liên tục thay đổi với một tốc độ chóng mặt, còn phía trước là Nam Cung Mị Ảnh, nhưng nàng không giống hai người chân đạp lên kiếm, mà tự thân nàng đang bay trên không.

Lúc trước Nam Cung Mị Ảnh cũng đã đạt tới Kiếm Tâm cảnh giới, nàng có thể bay giống như Nguyên Anh tu sĩ bình thường mà không cần dùng Phi Kiếm, nhưng lúc đó Lâm Thanh Phong chỉ mới là Kim Đan Viên Mãn mà thôi, hắn không thể tự thân bay lượn như vậy, nên đa phần Nam Cung Mị Ảnh cứ để hắn dùng cái nôi mang theo nàng bay lượn.

Hai chân của Trần Mỹ Duyên ngay lập tức trở nên run rẩy, cho tới tận bây giờ, cả ba đã hạ cánh xuống đất được 15 phút rồi mà hai chân của bà vẫn chưa hết run.

Không như Trần Mỹ Duyên, đây cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Thanh Phong bay như vậy, mặc dù hắn đã quên mất nhưng hắn cũng không cảm thấy lạ lẫm.

Lâm Thanh Phong nhìn ngắm khung cảnh xung quanh một chút rồi nói.

-Trên này khung cảnh rất đẹp, không khí thì mát mẻ, nhưng hình như bầu trời toàn mây đen, có vẻ như sắp mưa.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu cảm thán.

-Đúng vậy, chỉ tiếc là bầu trời đang chuẩn bị mưa, sương mù cũng hơi nhiều nên nơi đây nhìn có vẻ như khá âm u, nếu không có bọn chúng thì khung cảnh nơi này còn đẹp hơn nữa.

Nghe xong lời này thì Trần Mỹ Duyên có chút mộng bức ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên đỉnh đầu bà là một bầu trời trong xanh đẹp đẽ, lấy đâu ra mây đen sắp mưa? Mặc dù không khí có chút lạnh nhưng ánh nắng chiếu sáng khắp nơi thì lấy đâu ra sương mù?

Ngay lập tức Trần Mỹ Duyên liền nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt của bà cũng theo đó mà ngưng trọng trở lại, bà nhặt một chiếc lá xanh nhỏ rồi bấm tay thi triển pháp thuật lên nó, sau đó bà bóp nát rồi bôi vào hai mắt.

Ngay lúc này, khung cảnh xung quanh trong mắt Trần Mỹ Duyên mới thay đổi, bầu trời trong xanh liền chuyển thành một bầu trời âm u, ánh nắng cũng không còn mà thay vào đó là sương mù giăng khắp nơi.

Trần Mỹ Duyên mồ hôi lạnh chảy khắp người, bà có chút kinh ngạc mà nhìn về Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, rồi hỏi lại.

-Hai đứa có thể nhìn thấy Ma Khí sao?

-Nhất là Mị Ảnh, con có thể nhìn thấy Ma Khí sao?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, Ma Khí thì bọn hắn không biết, bọn hắn chỉ thấy nơi đây toàn là sương mù thôi.

Trần Mỹ Duyên hít vào một hơi rồi giải thích.

-Đám sương mù này là Ma Khí, còn đám mây đen phía trên là do Ma Khí ngưng tụ mà thành, người bình thường không thể nào nhìn thấy bọn chúng.

-Chỉ những người có thể sử dụng pháp thuật mới có khả năng này.

-Về phần thằng Phong thì có thể là do di truyền từ dòng máu Thần Long, nhưng còn Mị Ảnh, con cũng có thể nhìn thấy sao?

Đối với lời này của Trần Mỹ Duyên, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh chỉ mỉm cười mà cũng không giải thích, Lâm Thanh Phong lại hỏi.

-Di ba, trước tiên cũng đừng thắc mắc vấn đề này, hiện tại đi có biết cha mẹ con ở đâu không?

Trần Mỹ Duyên lắc đầu.

-Hai đứa quá gấp gáp, đi cũng không kịp chuẩn bị phù chú để thi triển pháp thuật, nhưng đi đoán rằng anh Cường cùng chị Hoa đang ở nơi mà bọn yêu mà lúc trước bị phong ấn.

-Nơi đó là nơi mà yêu ma thoát ra, nên Ma Khí ở nơi đó là đậm nhất, hai đứa đã nhìn thấy được Ma Khí thì cứ đi tới nơi đó là được.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi đưa mắt nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không chần chừ, nàng lập tức bay lên bầu trời mà quan sát.

Trần Mỹ Duyên thở ra một hơi, hiện tại bà cũng không có tâm tư để hỏi thân phận của Nam Cung Mị Ảnh nữa, tự thân Nam Cung Mị Ảnh có thể bay được mà không cần dùng thuật pháp cũng đồng nghĩa với việc cảnh giới của nàng ấy đã cao hơn bà rồi, thậm chí còn cao hơn cả Lâm Cường, bởi vì Lâm Cường cũng không thể bay xa như nàng đâu.

Nghĩ tới đây thì Trần Mỹ Duyên nội tâm mới nhẹ nhõm một chút, bà thở ra một hơi.

-Nếu có Mị Ảnh thì cơ hội cứu được anh Cường cùng chị Hoa sẽ cao hơn một chút.

Lâm Thanh Phong nghe xong lời này thì cũng mỉm cười gật đầu, đúng thật là nếu không có Nam Cung Mị Ảnh thì hẳn đã theo lời Trần Mỹ Duyên bỏ mặc Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa ở đây rồi.

Không phải do hắn không có sức lực cứu người, nhưng nếu không có Nam Cung Mị Ảnh thì hắn cũng không biết rằng chính bản thân hắn lúc trước đã từng là tu sĩ đâu, tuy hiện tại kí ức vẫn như cũ chưa hồi phục, hắn cũng không biết sức lực của cơ thể mình cao tới đâu, nhưng ít ra hắn vẫn biết mình mạnh hơn người thường nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Đi cứu người (3)

Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Trần Mỹ Duyên ba người tiếp tục men theo sườn núi để đi tìm tới khởi nguồn của những đoàn Ma Khí này.

Dưới ánh mắt của bọn họ thì Ma Khí xung quanh ngày càng dày đặc, ngoài ra trong không khí còn mang theo mùi hương khó ngửi.

Trần Mỹ Duyên từ sớm đã không chịu nổi, bà phải lấy một cái khẩu trang rồi thi triển pháp thuật lên nó đeo vào mới có thể đi tới đây, nếu bà không làm như vậy thì với thể chất của một người bình thường thì bà đã sớm bất tỉnh.

Mặc dù cơ thể không bị ảnh hưởng nhưng mùi hương này đều khiến Lâm Thanh Phong cũng Nam Cung Mị Ảnh cảm thấy khó chịu, Lâm Thanh Phong cau mày nhăn nhó.

-Đám yêu ma này, tại sao bọn chúng lại có thể sống trong điều kiện như thế này? Bọn chúng không biết thối hay sao?

Trần Mỹ Duyên chỉ biết im lặng, quãng đường này đi chung với hai người, tuy rằng không dài nhưng bà cũng dần quen thuộc với con hẻm này, suốt quãng đường hắn cứ mãi rên rỉ mà không thèm dừng lại, cứ như là hắn không cảm thấy mệt mỏi vậy.

Chỉ có Nam Cung Mị Ảnh ở bên cạnh Trần Mỹ Duyên mỉm cười nói nhỏ.

-Tam a di cũng đừng để ý tới chàng, đây là tính cách của chàng ấy, mỗi lần cảm thấy việc gì phiền phức là chàng ấy cứ kêu ca mãi không thôi.

Trần Mỹ Duyên gật đầu thở ra một hơi, sau đó về mặt của bác có chút ngưng trọng.

-Ma Khí nơi này đã dày đặc như vậy rồi, cũng có nghĩa là chúng ta sắp tới nơi, các con cẩn thận chút.

Lâm Thanh Phong dừng chân, kêu ca nhiều như vậy khiến hắn có chút khát, hắn lấy trong balo ra một chai nước, uống vài ngụm rồi hỏi.

-Di ba, bọn yêu ma ấy rốt cục như thế nào? Di biết thông tin gì về bọn chúng sao?

Trần Mỹ Duyên được hỏi tới thì bà trấn ngâm suy nghĩ một chút rồi trả lời.

-Yêu ma chỉ là tên gọi chung của bọn chúng mà thôi.

-Yêu ma có rất nhiều loại được phân thành ba loại bậc, cao nhất là Ma Vương, thứ hai là Ma Tướng cùng Ma binh.

-Ma Vương là mạnh mẽ nhất, một Ma Vương có thể mạnh mẽ hơn mười tên Ma Tướng.

-Đám động vật lúc trước bị chết có quy mô khá lớn, di nghĩ rằng đó là do một tên Ma Tướng đã gây ra, nhưng có lẽ là do hấn chưa hồi phục được sức mạnh nên chỉ có thể ra tay với động vật để hồi phục mà thôi.

-Nếu Ma Tướng toàn lực ra tay thì di nghĩ rằng hơn nửa thành phố Buôn Ma Thuật này đều trở thành vùng đất chết.

-Còn Ma Binh thì có thể không cần quan tâm, căn bản bọn chúng chỉ là tôm tép nhãi nhép, cho dù có một ngàn tên Ma Binh cũng không đáng sợ bằng một tên Ma Tướng.

Vừa uống nước vừa suy nghĩ, Lâm Thanh Phong lại hỏi.

-Vậy còn phần di cùng cha mẹ thì sao? Ba người đoán chừng có thể đối phó với loại yêu ma nào?

Nghe câu hỏi này thì Trần Mỹ Duyên lại thờ dài một hơi, rồi lắc đầu cười khổ.

-Cha của con từ nhỏ đã là một thiên tài, nhờ có huyết mạch của Thần Long cùng tư chất của mình nên có thể đối phó với Ma Tướng, hiện tại pháp lực của anh ấy tăng cao có lẽ rằng có thể đối đầu với Ma Vương.

-Mẹ của con thì có thể đối đầu với Ma Tướng, còn di thì không được như bọn họ, di chỉ có thể đối đầu với những tên Ma Binh nhãi nhép mà thôi.

Lâm Thanh Phong nghe xong thì gật đầu, theo những lời này của Trần Mỹ Duyên thì hấn liền đoán được bên phía Yêu Ma có ít nhất một tên Ma Vương tồn tại, cùng vài tên Ma Tướng khác, vì thế bọn chúng mới có thể khiến Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa mất tích cho tới hiện tại.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên chăm chú nhìn về một hướng, nàng nhú mày chỉ tay về hướng đó rồi lên tiếng.

-Tam a di, phu quân, hai người nhìn xem bên kia là cái gì?

Nghe lời này thì Trần Mỹ Duyên cùng Lâm Thanh Phong hai người đồng thời đều nhìn về phía mà Nam Cung Mị Ảnh đã chỉ, Trần Mỹ Duyên căn bản là không nhìn thấy gì, bà cau mày hỏi.

-Phong, ở bên đó xảy ra chuyện gì?

Dưới sự dày đặc của Ma Khí, tầm nhìn của Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng bị ảnh hưởng, khoảng cách hiện tại của ba người với nơi đó cũng không xa, nhưng Lâm Thanh Phong phải nheo mắt lại để tập trung nhìn, hấn có chút không chắc chắn.

-Một vòng ánh sáng màu xanh lam, nhưng ánh sáng của nó khá mờ nhạt.

Trần Mỹ Duyên nghe xong lời này, bà liền hoảng hốt ngay lập tức chạy thật nhanh về phía đó, đồng thời lên tiếng.

-Mau tới đó, đó là lớp phòng ngự cuối cùng của anh Cường, màu sắc của nó trở nên mờ nhạt cũng tức là pháp lực của anh Cường đã cạn kiệt rồi.

Nghe được lời này của Trần Mỹ Duyên, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng vội vàng dùng hết sức mình chạy về phía đó.

Trần Mỹ Duyên chỉ là người, cho dù bà có chạy trước thì tốc độ của bà cũng không thể nhanh bằng Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh, hai nhanh chóng bỏ xa Trần Mỹ Duyên, Lâm Thanh Phong cau mày lên tiếng.

-Mị Ảnh, khoảng cách từ đây tới đó cũng còn khoảng hơn hai cây số, di bà tốc độ quá chậm, chúng ta không có thời gian nhiều như vậy, cô hãy mang di theo, còn tôi sẽ đi trước.

Nam Cung Mị Ảnh cũng biết hiện tại cũng không phải lúc tranh cãi, nàng lấy ra Hân Băng Kiếm đưa cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Chàng hãy cầm nó theo và nhớ phải cẩn thận.

Tiếp nhận thanh kiếm từ tay Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong gật đầu rồi dùng sức chạy thật nhanh về phía trước.

.....

Lâm Cường, Trần Thị Hoa hai người một thân mang đầy thương tích, máu chảy khắp người, quần áo dơ bẩn đầy lỗ thủng, hai người ngồi dựa lưng vào nhau thở từng hơi gấp gáp.

Trên đỉnh đầu hai người đang có một lá bùa phát ra ánh sáng màu xanh lam, và ánh sáng tạo thành hình một cái chén úp ngược, bao phủ bán kính vài mét xung quanh hai người.

Bên ngoài khu vực bao phủ của lá bùa là đầy rẫy Yêu Ma đủ loại hình dáng khác nhau, bọn chúng chỉ có một vài điểm chung, đó là toàn thân đen kịt, hai mắt trắng dã vô hồn, miệng lưỡi đỏ lòm cùng hàm răng sắc nhọn.

Nhìn số Ma Binh xung quanh, Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa hai người đều hít vào một hơi khí lạnh, dù cho hai người đã từng tham gia chiến đấu chống lại Yêu Ma, nhưng nhìn số lượng Yêu Ma trước mặt thì hai người đều phải trầm mặc.

Lâm Cường cười khò lên tiếng.

-Thôi xong rồi, không ngờ số lượng của bọn chúng lại nhiều như vậy, dù chỉ là bọn Ma Binh nhưng đã đánh liên tục ba ngày rồi mà số lượng vẫn không giảm.

Trần Thị Hoa cũng thở dài trầm mặc, ba ngày trước cả hai người liền tìm thấy được nơi mà lúc trước cha của Lâm Cường phong ấn bọn Yêu Ma, và nhận ra phong ấn bị hư hại, vì thế cả hai phải tìm cách chữa trị.

Nhưng do phong ấn bị hư hại nên đã có vài con Yêu Ma thoát ra từ trước, đa phần là Ma Binh nhưng trong số chúng lại có một Ma Tướng.

Dưới hiệu lệnh của Ma Tướng thì nhân lúc Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đang sửa phong ấn thì bọn chúng liền ra tay, khiến hai người không có thời gian để tu sửa nữa.

Đồng thời do phong ấn tu sửa chưa hoàn tất nên uy lực bị giảm bớt, bọn Yêu Ma bị phong ấn bên trong liền cố sức phá phong ấn thoát ra, ban đầu thì số lượng Yêu Ma thoát ra còn ít một chút, nhưng về sau phong ấn càng ngày càng bị hư hại nghiêm trọng khiến lượng Yêu Ma thoát ra ngày càng đông hơn.

Dù chỉ là Ma Binh cấp thấp nhưng số lượng bọn chúng quá đông, khiến Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa hai người phải cố gắng chống đỡ cho tới hiện tại.

Từ phía bên ngoài, đám Ma Binh bỗng dừng dạt ra làm hai, tạo thành một con đường thẳng tắp, ở giữa con đường đó chỉ có một con Yêu Ma duy nhất còn đứng lại, con Yêu Ma này khác xa với những con xung quanh.

Hình dáng giống như một người nam nhân, thân thể được bao phủ bởi một lượng lớn Ma Khí màu đen, mang một bộ giáp màu đỏ sẫm, trên đầu có một chiếc sừng nhọn, hai mắt đỏ thẫm, tay cầm theo một cây liềm vác trên vai.

Nó từ từ tiến lại gần vòng bảo hộ rồi cười như điên dại, lộ ra một miệng đầy máu tươi cùng hai hàm răng nanh nhọn hoắt.

-Haha, xem chúng ta có gì ở đây.

-Hùng Vương cùng Hoàng Hậu, hai người các ngươi muốn chúc mừng Yêu Ma bọn ta thoát nạn nên tự đưa thân tới đây làm lễ vật sao?

-Thật là vinh hạnh cho Yêu Ma bọn ta nha, ta nghĩ rằng Ma Vương sẽ rất vui khi thấy hai người a.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa cả hai đồng thời cau mày, sắc mặt ngưng trọng nhìn nhau, bởi vì con Yêu Ma trước mặt không phải là Ma Binh nữa, mà nó chính là Ma Tướng.

Ma Tướng mạnh mẽ hơn Ma Binh về mọi mặt, Ma Binh chỉ là đám tốt thí không có suy nghĩ, còn Ma Tướng có trí tuệ rất cao, đồng thời sức mạnh của Ma Tướng cũng lớn hơn Ma Binh rất nhiều.

Nếu có thể được chọn thì Lâm Cường thà đổi mặt với một ngàn con Ma Binh chứ cũng không muốn đổi đầu với một con Ma Tướng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Đi cứu người (4)

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa cả hai đều nhắm mắt ngồi tĩnh tọa im lặng không nói gì, bây giờ đã biết có Ma Tướng tồn tại nên hai người phải tập trung hồi phục pháp lực, mặc dù thời gian bọn họ còn lại không nhiều, nhưng hồi phục được càng nhiều pháp lực thì cơ hội sống sót lại tăng cao thêm một ít.

Đứng bên ngoài quan sát cả hai, Ma Tướng cười lạnh.

-Hùng Vương cùng Hoàng Hậu, các ngươi cũng đừng cố gắng nữa, ta biết ý định của các ngươi rồi, các ngươi nghĩ rằng ta sẽ để các ngươi tiếp tục hồi phục pháp lực sao?

Mặc cho Ma Tướng có nói gì thì Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa cũng đều bỏ mặc không quan tâm, với sức của Ma Tướng thì không thể nào phá hủy được vòng phòng hộ này ngay lập tức được, bọn họ vẫn có chút thời gian.

Ma Tướng khiêu khích không thành công, nó cũng biết rằng dùng cách này không thể nào ảnh hưởng được Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa, nó hừ lạnh.

-Ma Bình, lên hết cho ta, phá hủy vòng phòng hộ này.

Đám Ma Bình nghe lệnh, bọn chúng ngay lập tức xông tới vòng phòng hộ, vòng phòng hộ phát ra ánh sáng màu xanh lam, tất cả những Ma Bình chạm phải đều bị bắn bay ra ngoài, sau khi đứng dậy thì bọn chúng tiếp tục chạy tới tấn công vòng phòng hộ, ánh sáng của vòng phòng hộ cũng theo đó mà yếu dần.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đồng thời mở mắt, cả hai đều im lặng không nói gì bởi vì hiện tại bọn họ cũng không thể làm được gì khác, sau ba ngày chiến đấu liên tục thì vòng phòng hộ này đã tiêu tốn tất cả pháp lực của bọn họ rồi.

Ma Bình chỉ là một đám tiểu tốt không có suy nghĩ chỉ hành động theo bản năng, bình thường bọn chúng sẽ không tới gần vòng phòng hộ, vì thế dưới sự che chở của vòng phòng hộ thì Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa sẽ có thêm vài tiếng thời gian để nghỉ ngơi.

Nhưng hiện nay lại có Ma Tướng xuất hiện, dưới mệnh lệnh của Ma Tướng thì đám Ma Bình bất chấp tất cả mà xông vào vòng phòng hộ, khiến cho vòng phòng hộ ngày càng yếu ớt.

Trần Thị Hoa có chút gấp gáp, bà lên tiếng hỏi.

-Ông ơi, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Liên tại Lâm Cường biết phải làm cái gì bây giờ? Đây đã là biện pháp cuối cùng của ông rồi, ông chỉ đành cười khổ lắc đầu.

-Tôi cũng hết cách, đành chờ tới khi vòng phòng hộ vỡ nát thì liều mạng thôi, giết được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Trần Thị Hoa nghe xong lời này liền chỉ biết cúi đầu trầm mặc, ở bên ngoài, Ma Tướng cũng nghe được lời này, nó ngẩng đầu lên trời cười lớn.

-Haha, Hùng Vương cùng Hoàng Hậu, các ngươi buông bỏ đi thôi, ta hứa rằng sau khi các ngươi chết thì ta sẽ đích thân tiễn con cái của các ngươi đi theo các ngươi.

Ma Tướng vừa dứt lời, thì ánh mắt của Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đều cùng lúc thay đổi, ánh mắt hai người tràn đầy sát khí, Lâm Cường hần giọng.

-Ngươi vừa nói cái gì?

Ma Tướng ngừng cười, nó chăm chú nhìn Lâm Cường rồi trả lời.

-Ta nói rằng, ta sẽ đích thân giết chết con cái của bọn ngươi.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đồng loạt đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc, cả hai không nói một lời nào mà chỉ đưa tay liên tục bấm pháp quyết, hai người đã mệt mỏi lắm rồi, pháp lực cũng không còn được bao nhiêu, đây là pháp thuật cuối cùng mà hai người sử dụng để liều mạng với Ma Tướng, sau đòn này thì hai người chắc chắn sẽ chết.

Nhìn hai người hành động Ma Tướng cười lạnh.

-Hai người các ngươi muốn liều mạng với ta sao? Các ngươi không có cơ hội đó, cứ yên tâm đi ta hứa rằng ta sẽ đích thân giết chết hết con cái của hai ngươi.

Ma Tướng vừa nói, hai tay nó đồng thời nắm chặt cây liềm rồi giơ lên cao, Ma Khí trên cơ thể cũng bắt đầu chảy về phía cây liềm, một phần khiến cây liềm dài ra, một phần khác tập trung vào phần lưỡi, nó cười lạnh.

-Hùng Vương, Hoàng Hậu, hai người các ngươi chết đi.

Ma Tướng vừa dứt lời thì nó liền dùng hết sức lực của chính bản thân mình, dùng cây rìu chém thẳng vào Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đứng bên trong vòng phòng hộ đang bấm quyết thi triển pháp thuật.

Lưỡi liềm tiếp xúc vòng phòng hộ, ngay lập tức vòng phòng hộ giống như một tờ giấy mỏng bị cắt ra, vòng phòng hộ nổ tung khói bụi nổi lên mù mịt.

Nhưng lúc này Ma Tướng liền cau mày, bởi vì hắn không cảm giác được lưỡi liềm chém trúng người, hắn chỉ cảm giác được cây rìu bỗng dưng nhẹ hơn mà thôi.

Thu ngắn cây liềm lại, Ma Tướng liền trầm mặc, bởi vì lưỡi liềm đã biến mất, cây liềm chỉ còn lại cán mà thôi, hiện tại nó chỉ là một cây gậy dài.

Ma Tướng hừ một cái, hai mắt chăm chăm nhìn vào đám khói bụi rồi lên tiếng.

-Ngươi là ai?

Đáp lại lời của Ma Tướng chỉ có một giọng nói hài hước.

- Cây liềm của ngươi có vẻ hơi yếu ớt nha, ta chỉ mới chặt nhẹ một cái là nó đã gãy rồi, có phải ngươi mua trúng hàng giả không?

Ma Tướng trầm mặc, hai mắt đỏ ngầu tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào làn khói bụi, một lúc sau khói bụi dần tản đi lộ ra thân ảnh ba người, hai người trong số đó là Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đang dùng vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn người phía trước.

Người phía trước là Lâm Thanh Phong, một thân quần jean đen, áo thun trắng, tay cầm một thanh kiếm đang đứng mỉm cười nhìn về Ma Tướng.

Ma Tướng trầm mặc, nó hần giọng hỏi lại.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Bỏ ngoài tai câu hỏi của Ma Tướng, Lâm Thanh Phong quay đầu về phía Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa rồi bĩu môi.

- Hai người nha, đã nói trước là đừng đi hưởng trăng mật rồi, tại sao hai người không chịu nghe?

- Đều đã lớn tuổi rồi có phải còn trẻ đâu mà đòi đi hưởng trăng mật? Ở nhà bán nước có phải sung sướng hơn hay không?

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa có chút mộng bức, một lúc sau Lâm Cường giật mình rồi cắn nhả.

- Thằng bất hiếu, ai cho mày cái quyền lên mặt dạy đời cha mẹ mày đấy?

Đối với lời này của Lâm Cường, Lâm Thanh Phong bĩu môi một cái rồi lắc đầu không thèm để ý, hần quay sang Trần Thị Hoa rồi mỉm cười.

- Mẹ không bị thương chứ?

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Trần Thị Hoa cũng không trả lời, bà tiến lại gần hần quan sát hần từ trên xuống dưới rồi lo lắng hỏi.

- Mẹ không sao, còn con thì sao? Tại sao con lại ở đây?

Cảm nhận được sự quan tâm của Trần Thị Hoa, Lâm Thanh Phong mỉm cười, nhưng còn chưa đợi hần trả lời thì Lâm Cường liền khoanh tay hừ một cái.

- Quan tâm thằng bất hiếu này làm gì? Nó còn cười được thì tất nhiên là nó không có chuyện gì rồi.

Nhìn ba người bỏ mặc mình, Ma Tướng hai mắt đỏ ngầu tràn đầy sát khí lên tiếng.

- Vậy ra đây là Thái Tử sao? Tốt thôi, cả gia đình một nhà ba người đều ở đây đỡ phải tốn công ta đi tìm kiếm.

Ma Tướng lên tiếng khiến cho cả nhà Lâm Thanh Phong ba người đều tập trung nhìn vào hần, không quản Lâm Thanh Phong làm sao có thể đỡ được một đòn lúc trước của Ma Tướng, Lâm Cường sắc mặt ngưng trọng.

- Thằng bất hiếu, tên Ma Tướng này rất mạnh, mày có thể câu giờ cho chúng tao thi triển pháp thuật sao?

Lâm Thanh Phong cũng không cần suy nghĩ gì, hần ngay lập tức trả lời.

- Câu giờ thì được, nhưng không cần thiết phải phiền phức như vậy.

Câu trả lời của Lâm Thanh Phong liền khiến cho Lâm Cường, Trần Thị Hoa cùng Ma Tướng đều sửng sốt, Ma Tướng cười lạnh.

- Thái Tử, ngươi rất kiêu ngạo nha, tưởng rằng đỡ được một đòn của ta thì nghĩ rằng ngươi mạnh mẽ lắm sao?

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa sắc mặt ngưng trọng, lần này cả hai đều đồng ý với Ma Tướng, Trần Thị Hoa có chút lo lắng lên tiếng.

- Phong, đừng khinh địch, Ma Tướng rất mạnh, không thể coi thường nó được.

Nghe xong lời này của Trần Thị Hoa, Lâm Thanh Phong chỉ lắc đầu mỉm cười cũng không trả lời, hần không biết phải giải thích ra sao, nhưng hần cảm giác được rằng tên Ma Tướng trước mặt không hề đem tới cho hần một chút cảm giác nguy hiểm nào.

Bỏ qua vẻ mặt lo lắng của Trần Thị Hoa, Lâm Thanh Phong tay nắm chặt thanh kiếm, bước lên phía trước, đứng đối diện Ma Tướng.

- Hình như vừa nãy ngươi nói rằng ngươi muốn giết ta?

Ma Tướng có chút sửng sốt, nhìn về mặt của Lâm Thanh Phong, nó biết rằng nó đang bị coi thường, nó nở nụ cười ác độc, lộ ra chiếc lưỡi dài đỏ lôm và hàm răng nhọn hoắt.

- Không những giết ngươi, mà ta còn giết hết toàn bộ dòng họ nhà ngươi, bởi vì ngươi dám coi thường ta.

Nghe được câu này, Lâm Thanh Phong gật đầu, sau đó hắn dùng tay giờ thanh kiếm lên cao, rồi dùng sức chém thật mạnh vào Ma Tướng rồi thu kiếm về, tốc độ của hắn quá nhanh, khiến hai người Lâm Cường, Trần Thị Hoa cùng Ma Tướng đều không thể theo kịp.

Dù Lâm Thanh Phong chưa hồi phục Nguyên Khí, nhưng tu vi hắn vẫn là hàng thật giá thật Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, ánh mắt của người thường làm sao có thể theo kịp hành động của hắn đây? Chưa kể tới cơ thể của hắn mạnh hơn Nguyên Anh Kỳ tu sĩ bình thường nhiều lắm.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa chỉ thấy Lâm Thanh Phong chậm chậm giờ lên thanh kiếm, rồi ngay sau một hơi thở thì hắn đã thu kiếm về.

Một tiếng “Xoẹt” thanh thúy vang lên, Lâm Thanh Phong thu kiếm về, hắn lắc đầu thở dài.

-Thật yếu, không chịu nổi một kích.

Ma Tướng mộng bức, ngay sau khi Lâm Thanh Phong dứt lời, nó chỉ thấy được tầm nhìn của nó bị chia làm hai, sau đó... liền không có sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Ta là tu sĩ

Cơ thể của Ma Tướng bị chia làm hai từ đầu xuống chân, sau đó hai nửa cơ thể liền đổ gục xuống đất, Ma Khí màu đen từ cơ thể nó bắn ra khắp nơi rồi tiêu tán giữa thiên địa.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa tròn mắt há hốc mồm, bọn họ vừa thấy gì? Ma Tướng từ khi nào lại trở nên yếu ớt như vậy?

Cả hai người bọn họ chỉ thấy Lâm Thanh Phong giờ lên thanh kiếm, sau đó lại nghe thêm một tiếng “xoẹt” như dao cắt vào giấy, rồi Ma Tướng liền chết?

Đồng thời mặt đất dưới chân Ma Tướng nứt ra, tạo thành một vết chém dài vài chục mét, tất cả Ma Binh đứng sau lưng Ma Tướng cơ thể cũng chia làm hai rồi đổ gục xuống, Ma Khí từ trong cơ thể bọn chúng thoát ra cũng giống như Ma Tướng tiêu tán vào thiên địa.

Lâm Cường nuốt vào một ngụm nước bọt, ông có chút không tin vào hai mắt mình, ông dùng tay tự tát vào mặt mình rồi lầm bầm lên tiếng.

-Mẹ nó, chắc chắn là đang nằm mơ... mau tỉnh lại.

Nhưng dù cho Lâm Cường có tự tát mình bao nhiêu lần, thì tình cảnh trước mặt vẫn như cũ, Lâm Thanh Phong vẫn đứng đó, một tay cầm kiếm đưa lưng về phía hai người, xung quanh Ma Khí vẫn dày đặc, đám Ma Binh vẫn còn rất đông.

Lâm Thanh Phong nhú mày, bởi vì hắn cảm nhận được một chuyện khác, sau khi Ma Tướng cùng Ma Binh chết đi, thì đám Ma Khí của bọn chúng đa phần đều bị tiêu tán giữa thiên địa, nhưng một phần rất nhỏ lại bị cơ thể hắn hấp thụ.

Thân thể tự hấp thụ phần Ma Khí này khiến Lâm Thanh Phong phát hoảng, hắn tự cảm nhận cơ thể của chính mình một chút, nhưng cũng không thấy có gì khác biệt, Ma Khí giống như là không gây ảnh hưởng tới cơ thể hắn, mà ngược lại bọn nó lại giúp hắn cảm thấy thực lực của mình lại mạnh hơn một chút.

Nhận ra điểm này, Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn đưa mắt nhìn đám Ma Binh xung quanh, hiện tại đám Ma Binh này trong mắt hắn chỉ là một đám yếu gà, nhưng hắn không vì thế mà quên đi việc chính, hắn quay đầu lại nói với Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa.

-Hai người hãy nghỉ ngơi một chút để dưỡng sức, chút nữa đi ba sẽ tới đây, khi đó ba người hãy cùng nhau phong ấn bọn chúng trở lại.

Nghe xong lời này thì Trần Thị Hoa có chút do dự, bà muốn nói gì đó nhưng đã bị Lâm Cường ngăn cản.

-Hãy nghe lời nó, hiện tại chỉ còn cách như vậy thôi, bằng không nếu Ma Vương phá được phong ấn thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Trần Thị Hoa có chút xoắn xuýt, nhưng bà cũng hiểu rằng hiện tại biện pháp này là tốt nhất, bà thở dài một hơi rồi gật đầu.

-Phong, con phải cẩn thận.

Trần Thị Hoa nói xong thì bà liền cùng Lâm Cường ngồi xuống, vừa nãy bọn họ cũng được nghỉ ngơi một khoảng thời gian ngắn, nên pháp lực đã hồi phục một ít, cả hai đồng thời sửa dụng toàn bộ chút pháp lực còn lại của mình để tạo ra một vòng phòng hộ mới.

Ánh sáng của vòng phòng hộ này rất yếu ớt, cũng đồng nghĩa với việc nó không thể chịu nổi nhiều Ma Binh va chạm, phạm vi bao phủ của nó cũng rất nhỏ chỉ đủ để hai người Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa ngồi bên trong, nhưng hiện tại chỉ cần bấy nhiêu là đủ, bởi vì Ma Binh sẽ không tấn công vòng phòng hộ nếu không có lệnh của Ma Tướng.

Nhìn đám Ma Bình không tiếp tục công kích vòng phòng hộ, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, quay mặt về đám Ma Bình phía sau, hần nộ nộ cười lạnh, tay nắm chặt thanh kiếm rồi xông vào đám Ma Bình chém loạn.

Đám Ma Bình yếu ớt căn bản không phải là đối thủ của Lâm Thanh Phong, dù cho số lượng của bọn chúng thật sự rất nhiều, nhưng bọn chúng cũng không thể nào tới gần hắn.

Hàn Băng Kiếm là một kiện Thiên Cấp pháp khí, khi nó được Lâm Thanh Phong sử dụng, dù chỉ là những nhát chém rất bình thường, nhưng đám Ma Bình cũng không thể chịu nổi, rất nhiều Ma Bình đã bị chém chết.

Một lúc sau, đám Ma Bình cứ liên tục bị Lâm Thanh Phong vung kiếm chém giết, xác chết xung quanh cũng đã chất thành đống, cũng giống như lúc trước, cứ mỗi con Ma Bình chết đi thì Lâm Thanh Phong đều cảm giác được thực lực của mình lại tăng thêm một ít, điều này khiến hắn càng điên cuồng ra sức nhiều hơn.

Đám Ma Bình đông đảo còn lại mặc dù không có suy nghĩ, nhưng bản năng của bọn nó cũng báo cho bọn nó biết rằng, Lâm Thanh Phong rất nguy hiểm, lại không có Ma Tướng ở đây, vì thế bọn chúng liền bắt đầu chạy tán loạn.

Chỉ sau vài phút thì xung quanh Ma Bình đều bị Lâm Thanh Phong đuổi đi hết, Lâm Thanh Phong cũng theo đó mà thở ra một hơi, mặc dù đánh giết đám Ma Bình có thể khiến thực lực của hắn tăng cao một chút, nhưng đó chỉ là mặt ngoài mà thôi, hiện tại hắn không nhận ra điều gì khác thường nhưng cũng không có nghĩa là tương lai sẽ không có, vì thế mà hắn không dám mạo hiểm giết quá nhiều.

Lúc này thì Nam Cung Mị Ảnh cùng Trần Mỹ Duyên cũng tới nơi, nhìn xung quanh toàn là xác của Ma Bình Trần Mỹ Duyên có chút kinh dị, dù cho Ma Bình thực lực được đánh giá là yếu, nhưng Lâm Thanh Phong chỉ mới tới đây trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi, nơi đây liền có tới vài trăm cái xác Ma Bình đều một dạng là bị kiếm chém chết.

Nam Cung Mị Ảnh thì khác, nàng đã nhìn thấy Lâm Thanh Phong đại khai sát giới kiểu này nhiều rồi nên nàng cảm thấy chuyện này khá bình thường, nàng chỉ liếc mắt nhìn một chút rồi cũng không quan tâm nữa.

Trần Mỹ Duyên mừng bức một lúc, rồi bà cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bà lên tiếng hỏi.

-Phong, cha mẹ của con hai người thế nào?

“Hai người đang ở bên kia, cũng may vừa tới kịp” Lâm Thanh Phong vừa nói, hắn vừa chỉ tay về một phía, Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa vẫn đang còn ngồi bên đó tĩnh tọa nhắm mắt dưỡng sức.

Trần Mỹ Duyên nhìn sang phía đó, khi thấy hai người Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa vẫn an toàn thì bà mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lâm Thanh Phong đưa tay sờ cằm một chút rồi nói tiếp.

-Tuy là cứu kịp, nhưng hai người vẫn bị thương từ trước khá nhiều, con nghĩ bọn họ sẽ không đủ sức phong ấn đám yêu ma trở lại, vì thế con nghĩ rằng chúng ta phải tìm biện pháp khác.

Trần Mỹ Duyên thở dài một hơi rồi lắc đầu.

-Chuyện này hiện tại không nói, hiện tại cứu được hai người đã là tốt lắm rồi.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi không nói gì nữa, hắn cũng đành chấp nhận mọi chuyện như vậy thôi, nhưng lúc này Nam Cung Mị Ảnh lại lên tiếng.

-Có lẽ ta có cách giúp phụ thân, mẫu thân trị thương.

Ngay khi nàng vừa dứt lời thì Lâm Thanh Phong, Trần Mỹ Duyên hai người đều nhìn nàng, ngay cả Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa cũng mở mắt ra, Lâm Thanh Phong có chút tò mò hỏi lại.

-Cô có cách thật sao?

Nam Cung Mị Ảnh cũng không trả lời, nàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bình đan dược, hành động của nàng khiến cả ba người Lâm Cường, Trần Thị Hoa cùng Trần Mỹ Duyên đều tròn mắt nhìn, đây là lần đầu tiên ba người thấy nàng lấy đồ từ nhẫn trữ vật nên cả ba đều ngạc nhiên.

Nam Cung Mị Ảnh kiểm tra đan dược trong bình một chút rồi mỉm cười giới thiệu.

-Đây là Huyết Khí Đan, công dụng chính của nó là để trị thương cho những tu sĩ cấp thấp.

-Lúc trước thiếp và tiểu Tuyết sử dụng vẫn còn thừa lại một ít.

Sau khi nghe lời giới thiệu của Nam Cung Mị Ảnh, ba người bọn Lâm Cường đều tròn mắt bởi vì bọn họ chưa từng nghe qua tu sĩ là gì, cả ba đều mừng bức nhìn về Lâm Thanh Phong đợi hắn xác nhận chuyện này.

Chỉ thấy Lâm Thanh Phong sắc mặt vẫn bình tĩnh không có gì ngạc nhiên, hần chỉ nhíu mày một chút lên tiếng.

-Thuốc trị trường dành cho tu sĩ? Như vậy cha và mẹ, hai người có thể chịu nổi sao?

Nam Cung Mị Ảnh xoắn xuýt đưa tay gỡ đầu, bởi vì nàng cũng không dám khẳng định, dù Huyết Khí Đan chỉ là đan dược cấp thấp, nhưng nó vẫn là đan dược dành cho tu sĩ, cơ thể của tu sĩ khỏe mạnh hơn người bình thường nhiều lắm, nàng cũng không phải Luyện Đan Sư, nên không thể đánh giá được sức chịu đựng của hai người.

Chờ đợi một lúc lâu mà Nam Cung Mị Ảnh không đưa ra câu trả lời, thì Lâm Thanh Phong cũng tự hiểu được, hần lắc đầu thờ dãi.

Trần Mỹ Duyên mộng bức một lúc, sau đó bà ngờ ngác hỏi lại.

-Hai con đang nói chuyện gì? Tu sĩ là cái gì?

Lâm Thanh Phong gỡ đầu, hần liếc mắt nhìn Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa một chút, chỉ thấy hai người đều đang nhìn chăm chăm vào chính mình, hai người mặc dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt của cả hai đã tự nói rằng cả hai đều muốn biết.

Lâm Thanh Phong gỡ đầu đưa mắt nhìn Nam Cung Mị Ảnh, hần cũng không biết phải nên nói như thế nào đây, chính bản thân hần cũng biết rõ ràng mọi việc mà hần biết được đều là nghe từ nàng mà thôi.

Nhận ra ánh mắt của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cũng hiểu được, dưới cái nhìn chăm chú của ba người Lâm Cường, thân thể nàng từ từ phồng phủ lên giữa không trung, nàng cúi đầu mỉm cười lên tiếng.

-Phụ thân, mẫu thân và tam a di, hãy để ta giới thiệu lại một chút, ta tên Nam Cung Mị Ảnh, là phu nhân của Lâm Thanh Phong và đồng thời ta là một tu sĩ.

....Hết Chương 196....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Các người đánh đã chưa?

6 giờ sáng chủ nhật là khoảng thời gian bắt đầu giờ cao điểm ở những khu chợ, bởi vì đa phần nhân viên, công nhân đều được nghỉ làm, vì thế số lượng người đi chợ cũng theo đó mà tăng cao, khu chợ ở gần nhà Lâm Thanh Phong cũng không ngoại lệ.

Đứng trong bếp, Lâm Thanh Phong đứng chống tay vào thành bếp thờ ra một hơi, đưa ánh mắt ngao ngán nhìn về mấy chục tờ giấy viết đầy những thứ mà khách hàng đã gọi còn trên bàn, hần chỉ biết im lặng.

Đã biết trước rằng lượng khách hàng vào chủ nhật sẽ rất đông, nhưng bình thường sẽ không đông như hiện tại, khoảng sân bên ngoài đã không còn chỗ để đứng, nhưng khách hàng vẫn vào như không có gì xảy ra, bọn họ còn tự giác đứng ngay ngắn xếp hàng kiên nhẫn chờ tới lượt để gọi nước.

-Phu quân, chàng đang ngẩn ngơ suy nghĩ gì đây? Bên ngoài khách hàng vẫn còn rất nhiều nha.

Giọng nói êm dịu của Nam Cung Mị Ảnh vang lên bên tai lập tức khiến Lâm Thanh Phong hoàn hồn, xoay người nhìn nàng, hần lắc đầu cười khổ.

-Ta đành chịu, hiện tại trong nhà đã hết cafe rồi, ta phải ra chỗ đi ba để lấy thêm, đồng thời phải đi mua thêm đá lạnh, phiền cô giúp ta làm trước cho những người gọi nước ngọt, còn những người gọi cafe thì ta sẽ làm sau khi về.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, nàng cũng không từ chối mà ngay lập tức tiến tới làm nước, nói là làm nước vậy thôi, nhưng công việc của nàng chỉ là lấy một cái ly sạch bỏ đá lạnh vào đó rồi đưa nó cùng chai nước ngọt ra cho khách.

Không phải là Lâm Thanh Phong không muốn giao hết toàn bộ công việc trong bếp cho nàng, nhưng vấn đề ở đây là nàng không làm được, dù cho trước đó hần đã cẩn thận chỉ dẫn, nhưng nhờ vào một phép màu nào đó... nàng vẫn không thể làm xong.

Thứ duy nhất nàng có thể làm đó là... nấu nước sôi để làm mì gói, thậm chí công việc gần như tương tự việc nấu mì gói là pha cafe mà nàng cũng không thể làm được, dường như có một thế lực đen tối nào đó khiến nàng lúc nào cũng thất bại vào phút chót, vì thế Lâm Thanh Phong cũng hết cách.

Còn về phần hai người Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa, sau khi cả hai sử dụng nửa viên Huyết Khí Đan của Nam Cung Mị Ảnh đưa cho thì những vết thương trên người đa phần đã khỏi hẳn, nhưng bọn họ vẫn cần thêm một ít thời gian để tĩnh dưỡng nên chỉ có thể làm những việc nhẹ nhàng, ít phải vận động, hiện tại Lâm Cường đang ngồi cầm cụ rửa ly, còn Trần Thị Hoa thì đang ở bên ngoài thu tiền cùng viết lại yêu cầu của khách.

Thờ ra một hơi chán ngán, Lâm Thanh Phong bước ra ngoài, nhìn lượng người xếp hàng dài hơn 20m bên ngoài, miệng hần co quắp lại, nếu như là một

nhà hàng sang trọng thì hẳn cũng không ngạc nhiên, nhưng gia đình hắn chỉ mở một quán cafe nhỏ mà thôi, nhưng lượng khách hàng lại đông tới mức này thì hẳn cũng phải bó tay.

Hắn xuất hiện cũng được nhiều người nhìn thấy, bọn họ hai mắt đều phát sáng âm thầm nghĩ tới một vấn đề, vẫn không nhận ra sự thay đổi của mọi người Lâm Thanh Phong thầm tính toán trong đầu một chút rồi tiến tới đầu hàng người, ở đây có Trần Thị Hoa đang cầm một xấp giấy viết những thứ mà khách hàng gọi đồng thời thu tiền, hắn tới gần rồi lên tiếng.

- Mẹ à, bên trong hết cafe rồi, mẹ đưa con ít tiền để con đi mua thêm, cùng với mua thêm đá nữa.

Trần Thị Hoa cũng không nói nhiều, bà liền đưa hai tờ năm trăm ngàn cho hắn rồi tiếp tục viết yêu cầu của khách hàng, cầm tiền trên tay Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi xoay người nói với khách hàng.

- Xin lỗi những vị khách gọi cafe, bên trong đã hết cafe rồi, hiện tại ta sẽ đi mua thêm, nếu các vị không ngại thì khi ta về ta sẽ lập tức làm ngay, còn không thì phiền các vị hãy gọi đồ uống khác, nhưng chỉ có thể gọi nước ngọt các loại thôi nhé, bởi vì bên trong cũng không còn ai có thể pha nước được.

Lâm Thanh Phong nói ra những lời này xong thì bỏ ra ngoài, hắn cũng không sợ những người này rời đi, vì hắn biết rõ quán cafe của gia đình hắn sẽ không thu hút được nhiều khách hàng như vậy, mục đích chính của bọn họ tới đây chỉ là để gặp mặt Nam Cung Mị Ảnh, còn mua nước uống chỉ là lý do phụ.

Cũng đúng như suy nghĩ của Lâm Thanh Phong, những người khách này một phần thì chuyển sang gọi nước ngọt, còn một phần khác thì vẫn ngồi chờ đợi, cũng không ai rời đi.

Lâm Thanh Phong bước chân ra ngoài, hiện tại đang là buổi trưa nắng gắt, lại nhìn hàng người nối đuôi phía sau, hắn cũng đành lắc đầu thờ dài, cũng không lên tiếng nhắc nhở, bọn người này đều đã lớn cả rồi, muốn làm gì là quyền của bọn hắn, không tới phiền một người lạ mặt như Lâm Thanh Phong quan tâm.

Không biết hữu ý hay vô ý, nhưng sau khi Lâm Thanh Phong bước ra khỏi cửa thì trong số những người khách cũng có vài người đứng dậy rồi đồng thời bước theo sau hắn, những người này đều đeo khẩu trang trên mặt, nếu ở điều kiện bình thường thì cũng chỉ khiến người ta chú ý một chút, nhưng hiện tại bởi vì lượng khách quá đông, vì thế cũng không ai quan bọn hắn.

Mới rời khỏi nhà vài bước chân, Lâm Thanh Phong đột nhiên cau mày, bởi vì hắn cảm nhận được có vài đạo ánh mắt đang nhìn về phía hắn, nhưng hắn cũng không để ý, bởi vì người xung quanh nhiều lắm, chưa nói tới người dân qua đường, đi chợ, chỉ riêng đám người còn đang xếp hàng thôi cũng đủ nhiều rồi, có người để ý nhìn hắn cũng không có gì lạ.

Lắc đầu một cái, Lâm Thanh Phong tiếp tục tiến về phía cửa hàng của Trần Mỹ Duyên, hiện tại đã là giữa trưa, người đi chợ cũng dần ít đi, đa phần chỉ có người bán hàng là ở lại, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn cảm giác được có vài đạo ánh mắt đang nhìn chằm chằm về mình, hắn nháu mày một cái rồi nở nụ cười lạnh.

Để khẳng định suy nghĩ của mình, Lâm Thanh Phong không tiếp tục đi về phía cửa hàng của Trần Mỹ Duyên, hắn lại chuyển sang một đoạn đường khác, đi vào một ngõ nhỏ, hiện tại đang là giữa trưa, nên ngõ nhỏ này cũng không có ai khác, chỉ có một mình hắn cùng đám người đi theo sau.

Bởi vì chỉ nhìn được bóng lưng, nên những người đi theo sau Lâm Thanh Phong cũng không biết rằng chính mình đã bị phát hiện, bọn họ vẫn cứ chậm chậm đi theo hắn, khi thấy hắn đi vào ngõ, bọn người này liếc nhìn nhau một cái rồi đồng thời gật đầu, mỗi người đều lấy ra một cây roi điện cầm sẵn trên tay, sau đó cả bọn đều nhẹ nhàng từng bước tiến tới gần Lâm Thanh Phong.

Đi vào ngõ nhỏ được một lúc, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Thanh Phong ngày càng lạnh hơn, bởi vì hắn vẫn cảm giác được rằng có người đang theo sau hắn, cũng tức là suy đoán vừa nãy của hắn là chính xác.

Lâm Thanh Phong dừng lại, hắn thờ dài một hơi rồi lên tiếng.

- Xuất hiện đi, đi theo ta lâu như vậy ta nghĩ rằng các ngươi cũng mệt mỏi nha.

Bọn người phía sau lúc này mới giật mình bởi vì bọn hắn đã bị phát hiện, nhưng bọn hắn cũng không còn đường lui, cả bọn đồng thời dùng hết sức mình chạy tới bên cạnh Lâm Thanh Phong, một người ngay lập tức dùng tay khống chế hai tay Lâm Thanh Phong đưa ra sau lưng, còn những người khác dùng roi điện đánh hắn.

Lâm Thanh Phong khuôn mặt vẫn bình tĩnh, hắn không biết đám người này từ đâu tới, nhưng nếu đã muốn dùng roi điện đánh hắn thì bọn người này cũng không phải dạng tốt lành gì.

Mặc dù không đoán được Lôi Kiếp mạnh hơn lôi điện bình thường bao nhiêu lần, nhưng Lâm Thanh Phong đã từng bị Lôi Kiếp đánh vài chục lần mà vẫn không chết, thì những cây roi điện này căn bản không thể tổn thương được hắn.

Bị những cây roi điện đập trúng người, Lâm Thanh Phong cũng không có cảm giác gì khác biệt, hắn vẫn đứng đó bình tĩnh nhìn bọn người trước mặt.

Sau khi đánh liên tục, bọn người này cũng có chút mệt mỏi, một tên liền dùng tay lại, hắn cũng không nhìn Lâm Thanh Phong mà chỉ thở ra một hơi rồi lên tiếng.

- Thôi đủ rồi, chúng ta chỉ nhận lệnh dạy dỗ nó một chút thôi, còn đánh nữa sẽ chết người.

Bọn người còn lại rốt cục cũng dừng tay, bọn hán cũng có chút mệt mỏi, không ai nhìn về Lâm Thanh Phong, bởi vì trong ấn tượng của bọn hán, người bình thường sau khi bị đánh bằng nhiều đòn roi điện như vậy thì đều đã ngất đi, hiện tại Lâm Thanh Phong còn đứng được là do tên đằng sau đang dùng thân đỡ hán, nên cũng không ai thấy lạ.

Chỉ riêng tên đang dùng tay khống chế Lâm Thanh Phong mới biết được rằng, hán không hề đỡ lấy Lâm Thanh Phong, hán chỉ khống chế hai bàn tay mà thôi, thấy đồng bọn dừng tay, hán mới lớn tiếng hét to.

- Mau đánh tiếp, thằng này còn chưa bắt tính đâu.

Lời nói của hán liền khiến cho bọn người kia giật mình, cả bọn đều dùng hai mắt kinh dị mà nhìn về Lâm Thanh Phong, chỉ thấy Lâm Thanh Phong lạnh nhạt mỉm cười hỏi.

- Các người đánh đã tay chưa? Nếu đã tay rồi thì phiền các người mau nói ra ai là người đã sai các người đánh ta nha.

.....Hết Chương 197....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198

Đám người này ai cũng hít vào một hơi khí lạnh, bởi vì Lâm Thanh Phong quá bình tĩnh, cơ thể hán cũng không có một vết thương nào, lúc này bọn họ mới cảm thấy sợ hãi.

Tên phía sau đang giữ chặt hai tay của Lâm Thanh Phong cũng có chút gấp lên, hán hét lớn.

- Tụi mày mau lên, còn đứng chờ cái gì nữa? Không lẽ chờ nó kêu cứu sao?

Đám còn lại ngăn người một lúc, rồi bọn chúng mới tiếp tục đánh, nhưng lần này không giống lần trước, lần này bọn hán đánh càng mạnh tay hơn và đồng thời cũng để ý tới biểu hiện của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong bắt đầu cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, bọn người này căn bản không làm gì được hán, hán có thể đứng im cho bọn người này đánh tới hết đời thì hán cũng không thể bị thương được, nhưng hiện tại hán không có nhiều thời gian như vậy, ở nhà còn có khách hàng đang đợi hán về pha cà phê đây.

Thờ dài một cái, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

- Các người có thể dừng tay được rồi, các người không thể làm tổn thương ta được, hiện tại ta cũng không có nhiều thời gian, phiền các người mau nói cho ta biết người nào đã ra lệnh cho các người, nói xong thì ta sẽ thả các người đi, còn không nói thì...

Bình tĩnh nói tới đây thì Lâm Thanh Phong cũng lập tức hành động, dưới ánh mắt của bọn người kia, chỉ trong chớp mắt trên tay Lâm Thanh Phong liền xuất hiện vài cây roi điện, còn những cây roi điện của bọn hán liền biến mất.

Cả bọn đều mộng bức, vài giây sau bọn hán chỉ thấy được Lâm Thanh Phong nhẹ nhàng dùng tay bóp bóp vài cái thì đám roi điện liền như đậu hũ một dạng, tất cả đều nát bấy.

Thả xuống đám roi điện đã bị bóp nát, Lâm Thanh Phong phui tay vài cái rồi nở nụ cười vô hại lên tiếng.

- Hiện tại, các người có thể cho ta biết là ai sai sử các người tới đây được chưa?

Dù cho Lâm Thanh Phong trên khuôn mặt nở nụ cười, nhưng đám người này đều cảm thấy lạnh sống lưng, bọn hán cảm giác được nguy hiểm.

Đám người im lặng nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, bọn hán đưa ánh mắt sợ sệt liếc nhau một lúc lâu nhưng cũng không ai trả lời Lâm Thanh Phong, nhìn biểu hiện của đám người này, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi lại nở nụ cười.

- Các người vẫn không chịu nói sao? Vậy được rồi, người ta thường nói “bất quá tam” nên ta sẽ cho các người thêm một cơ hội cuối cùng, mau nói ra nha.

Lâm Thanh Phong nói xong hán liền khống chế sức lực dưới chân một chút rồi dẫm nhẹ lên mặt đất một cái, lấy dấu chân của Lâm Thanh Phong làm trung tâm, những đường nứt kéo dài hơn một mét rồi mới dừng lại.

Bầu không khí có chút im lặng, đám người xung quanh chỉ biết đứng trợn mắt nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, Lâm Thanh Phong mỉm cười nhẹ

nhàng rồi hỏi.

-Như vậy, ai là người sẽ nói cho ta biết đây?

Đám người này chỉ biết im lặng nhìn nhau, bọn hấn khóc không ra nước mắt, ai ở trong tình cảnh của bọn hấn lại không hoảng sợ đây? Dưới chân bọn hấn là đoạn đường được phủ bằng xi măng, nhưng chỉ với một cái dẫm chân tùy ý thì xi măng liền nứt toác ra, thử nghĩ xem nếu Lâm Thanh Phong không dẫm lên nền xi măng mà dẫm lên người bọn hấn thì sao? Bọn hấn không nghĩ rằng thân thể mình cứng hơn xi măng a.

Chờ đợi một hồi lâu cũng không nhận được câu trả lời, Lâm Thanh Phong lắc đầu thở dài.

-Đã các ngươi không chịu nói thì thôi vậy, hiện tại ta sẽ tính sổ với các ngươi một chút.

-Ở đây có tất cả sáu người, năm người cầm roi điện đánh ta như vậy ta liền phế của năm người các ngươi mỗi người một cánh tay.

Lâm Thanh Phong dứt lời, hấn cũng không chờ bọn người kia phản ứng thì liền hành động, hấn chỉ đưa tay vỗ nhẹ lên cánh tay của mỗi người một cái.

Năm tên này còn chưa kịp phản ứng gì, thì cả năm tên liền lập tức ôm lấy cánh tay của mình nằm xuống đất kêu la, bọn hấn ai cũng cảm giác được rằng cánh tay của chính mình thật sự bị phế đi, phần xương cánh tay tất cả đều bể nát, không có xương tay chống đỡ, cánh tay bọn hấn đều mềm ngoặt.

Tên ở sau lưng Lâm Thanh Phong chỉ biết đứng im lặng nhìn đồng bọn ngã xuống mà không làm được gì, lúc này trong nội tâm hấn cũng hoảng loạn cùng cực, chỉ thấy Lâm Thanh Phong xoay người mỉm cười vô hại nhìn hấn, rồi nói.

-Cơ hội cuối cùng nha, nếu ngươi không nói thì ngươi sẽ bị phế hai cánh tay, bởi vì bọn hấn chỉ dùng một tay để tấn công ta, còn ngươi thì dùng tới hai tay để giữ ta lại.

-Vì thế nên, phiền ngươi trả lời nhanh một chút.

Lâm Thanh Phong dứt lời, hấn liền đưa lên năm ngón tay, dưới con mắt hoảng sợ của tên cuối cùng, cứ mỗi giây trôi qua thì một ngón tay lại hạ xuống, tên này cũng không còn cách nào khác để chọn, hấn liền quỳ xuống ôm lấy chân Lâm Thanh Phong rồi khóc lóc van xin.

-Đừng nha đại ca, em nói... em nói hết, đừng đánh gãy hai tay của em.

Lúc này Lâm Thanh Phong mỉm cười, hấn dùng tay vỗ vai tên cuối cùng.

-Ngươi thật sự rất thông minh, không như những tên kia, nếu làm vậy từ sớm thì đâu phải chịu cảnh này?

Tuy Lâm Thanh Phong mỉm cười vô hại, nhưng trong mắt tên này, Lâm Thanh Phong liền như hóa thân của ác ma, sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói vậy thì hấn mới gian nan nuốt ngụm nước bọt rồi trả lời.

-Đại ca... bọn em chỉ là những tên thất nghiệp vô học, bọn em được một người phụ nữ tên là Phụng tử sai tới đây.

-Cô ta hứa sẽ đưa bọn em 50 triệu và yêu cầu bọn em dạy dỗ... à không, cô ta bảo bọn em đánh anh, rồi yêu cầu anh tránh xa Nam Cung Mỹ Ảnh.

-Trước đó cô ta đã đưa bọn em một nửa số tiền, và yêu cầu bọn em sau khi đánh anh thì gọi cho cô ta, khi đó cô ta sẽ đưa tiếp nửa còn lại.

-Bọn em chỉ biết nhiều đó, xin anh làm ơn tha cho bọn em một con đường sống.

Lâm Thanh Phong lúc này mới trầm ngâm một chút rồi hỏi lại.

-Nếu nói vậy thì bọn ngươi vẫn còn giữ lại số điện thoại của Phụng tử sao? Hiện tại ngươi có thể đưa cho ta được không?

Tên này gật đầu như trống, hấn liền lấy ra điện thoại rồi bắt đầu đọc số liên lạc của Phụng tử cho Lâm Thanh Phong nghe, sau khi nghe xong số điện thoại, Lâm Thanh Phong mới gật đầu, dùng tay vỗ vai hấn rồi nói.

-Được rồi, hiện tại ngươi và đồng bọn có thể trở về, ta cũng không ác độc tới nỗi phế cánh tay bọn hấn, ta chỉ làm cho bọn hấn đau đớn một chút thôi, về tính đường vài ngày là khỏi hấn.

-Về số tiền còn lại thì sau vài ngày cô ta sẽ gửi cho các ngươi, coi như là vốn làm ăn, nhưng nhớ là về sau cũng đừng làm những chuyện như thế này nữa được chứ?

Nói xong, Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới bọn người này mà quay đầu rồi đi, hiện tại hấn lại có việc phải làm, cũng không rảnh rỗi tới mức ở lại đây chăm lo cho bọn người này.

....

Tới khi trời tối, quán nước cuối cùng cũng đóng cửa, Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đều nằm dài trên bàn, hôm nay cả hai người đều mệt mỏi.

Lâm Thanh Phong đem từ trong bếp ra vài món ăn đặt lên bàn, ngày hôm nay thật sự rất đông khách nên cả nhà bọn hấn cũng không ai có thời gian ăn

uống, riêng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh thì không có chuyện gì bởi bọn hắn cũng không cần ăn uống, chỉ có Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa là cần ăn uống mà thôi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho bốn người dùng.

Trần Thị Hoa đối với người con dâu Nam Cung Mị Ảnh này càng ngày càng ưa thích, mặc dù nàng không thể vào bếp điều này đối với bà không quan trọng, Lâm Thanh Phong có thể làm được, nếu hắn không muốn ăn mì gói thì cứ vào bếp mà tự làm cơm.

Trên bàn cơm chỉ có Trần Thị Hoa cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người nói cười với nhau, còn phần Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong cả hai đều im lặng dùng cơm, Lâm Cường cũng không còn hơi sức gì để nói nữa.

Liếc nhìn Nam Cung Mị Ảnh một chút, Lâm Thanh Phong lắc đầu thở ra một hơi, chuyện giữa bản thân hắn và Phượng tỷ, trước tiên cứ để hắn giải quyết là được rồi, cũng không cần nói cho nàng biết.

Nam Cung Mị Ảnh rất nhanh để ý tới biểu hiện của hắn, nàng tò mò hỏi.

-Phu quân, chàng có chuyện gì sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu một cái.

-Cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là ta đang suy nghĩ một chút về đám yêu ma mà thôi.

Lâm Cường sau khi nghe được câu hỏi này, ông bình tĩnh lên tiếng.

-Về đám yêu ma thì không cần phải suy nghĩ nhiều, mặc dù phong ấn đã được gia cố, nhưng chuyện chúng nó thoát ra chỉ là sớm muộn mà thôi, tao đã cho người canh giữ nơi đó, khi nào phong ấn bị phá vỡ hoàn toàn thì sẽ có người báo cáo lại.

-Tuy rằng có chút chậm trễ, nhưng ngày mai mày hãy theo tao học pháp thuật, Ma Vương không giống như Ma Tướng, nó không thể nào bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.

.....Hết Chương 198....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Đi gặp Phượng tỷ

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, Lâm Cường nói những lời này cũng không phải là do ông coi thường những người kia, nhưng theo những gì đã được ghi chép lại thì chỉ có Hùng Vương, người mang huyết mạch Thần Long mới có thể hoàn toàn tiêu diệt được Ma Vương.

Bởi vì chỉ có người mang huyết mạch Thần Long mới có thể phát huy tối đa sức mạnh của những pháp thuật mà Lạc Long Quân truyền lại, vì thế việc phong ấn yêu ma cũng chỉ có thể để Hùng Vương làm.

Lúc trước Lâm Cường đã suy yếu tới tận đỉnh nên ông không thể gia cố phong ấn, còn Lâm Thanh Phong lại càng không thể bởi vì hắn còn chưa bắt đầu học pháp thuật thì làm sao có thể gia cố phong ấn? Cũng vì thế nên việc gia cố phong ấn được giao lại cho những người khác.

Lâm Cường hừ một tiếng.

-Từ đó tới giờ cũng không có Hùng Vương nào như mày, ngay cả tao cũng phải học pháp thuật từ nhỏ, còn mày thì lớn già đầu rồi mới bắt đầu học pháp thuật.

Lâm Cường nói tới đây thì Trần Thị Hoa lập tức phản bác.

-Ông còn dám nói? Từ nhỏ ông không cho nó học pháp thuật, cho tới bây giờ ông lại đi trách nó?

Lâm Cường cứng người, ông chỉ biết lắc đầu cười khổ, chuyện này là do ông quyết định, nên ông không còn đường nào chối cãi.

Lâm Thanh Phong cũng không còn cách nào khác mà đành phải lên tiếng.

-Thôi được rồi, hai người cũng đừng cãi nhau nữa, bây giờ cơm cũng đã ăn xong rồi, hai người lên phòng nghỉ sớm đi, ngày mai con sẽ theo cha học pháp thuật là được.

Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa hai người cũng không tiếp tục xoắn xýt chuyện này, sau khi ăn xong thì bọn họ liền lên phòng nghỉ ngơi, chỉ để lại Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh hai người ở lại.

Nam Cung Mị Ảnh ngồi vào bàn im lặng không nói gì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lâm Thanh Phong, nàng biết rõ là hắn có chuyện đang giấu nàng, nên nàng muốn hắn nói ra, bị nàng nhìn chăm chăm, Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt.

-Cô nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì? Trên mặt ta có dính gì sao?

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh mới gạt đầu, nàng khoanh tay, dựa lưng vào ghế, rồi nghiêm túc nói.

-Tất cả, chàng có chuyện gì không muốn nói cho ta nghe thì nên nói hết ra.

-Chàng cũng đừng tiếp tục giấu diếm, ở chung với chàng bao nhiêu năm đừng nghĩ ta nhìn không ra.

Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khỏ, hắn đành phải nói ra, nhưng vẫn giấu đi một phần.

-Cũng không phải là chuyện to tát, nhưng có chút người vì cô nên muốn gây chuyện với ta.

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm một chút rồi gạt đầu.

-Là Phượng tỷ sao?

Lâm Thanh Phong có chút giật mình nhìn Nam Cung Mị Ảnh, nhưng lại nghĩ tới nàng là một tu sĩ, đầu não của nàng suy nghĩ nhiều hơn người bình thường thì hắn cũng không để ý nữa, hắn chỉ lắc đầu rồi tiếp tục nói.

-Cũng không chắc, chỉ là nghe bọn lưu manh nói rằng người thuê bọn hắn là Phượng tỷ, vì thế ta muốn gặp cô ta một lần để nói chuyện.

Nam Cung Mị Ảnh trầm ngâm một chút rồi gạt đầu.

-Được rồi, chuyện này ta sẽ không quản, chàng cứ tự mình giải quyết là được.

Dừng một chút, Nam Cung Mị Ảnh lại nói tiếp.

-Nhưng mà, Phượng tỷ dù gì cũng là người quen của ta, nàng ấy lúc trước đã giúp đỡ ta nhiều lắm, nàng có hơi thẳng tính, nếu không thuyết phục được nàng đi gặp mặt thì hãy tìm ta.

Lâm Thanh Phong cười khỏ, hắn thật sự chỉ muốn nói chuyện mà thôi, cũng không muốn làm ra chuyện gì khác, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã nói vậy thì hắn đành gạt đầu.

-Ta biết rồi, chuyện này ta sẽ cố gắng thuyết phục nàng ấy.

Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới chấp nhận, nàng đứng dậy dọn dẹp chén đĩa trên bàn rồi xoay người đi vào trong.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hắn cầm lấy điện thoại rồi bắt đầu bấm dãy số mà những tên khi sáng đã đưa cho hắn, chờ đợi một lúc sau thì bên kia rốt cục cũng có người bắt máy, giọng nói nhẹ nhàng của một người phụ nữ cất lên.

-Alo?

Lâm Thanh Phong cũng không trả lời ngay, hắn im lặng một chút rồi mới lên tiếng.

-Là Phượng tỷ sao?

Người bên kia đúng là Phượng tỷ, nghe xong câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Phượng tỷ cũng ngay lập tức trả lời.

-Đúng, việc chị giao bên các em đã làm xong chưa?

Phượng tỷ cũng không hỏi nhiều mà ngay lập tức vào vấn đề chính, bởi vì đây là số điện thoại mới mà nàng tiện tay mua được bên đường, nàng chỉ dùng nó để liên lạc với bọn người đã đi tìm Lâm Thanh Phong mà thôi, ngoài bọn người đó ra thì cũng không ai biết.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mới nói.

-Ta là Lâm Thanh Phong, ngày mai chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện sao?

Đầu dây bên kia lập tức trở nên yên tĩnh, Phượng tỷ cũng không ngờ được người gọi cho mình là Lâm Thanh Phong, nhưng chỉ vài giây sau đó nàng liền lấy lại bình tĩnh.

-Cũng không cần gặp mặt, giữa chúng ta cũng không có chuyện gì để nói, cậu chỉ cần tránh xa Mị Ảnh là được rồi.

-Cậu nên biết rằng, Mị Ảnh là một người con gái tốt, một người đàn ông như cậu không xứng đáng với em ấy.

Phượng tỷ nói xong cũng không đợi Lâm Thanh Phong nói gì thì liền cúp máy.

Nghe được những tiếng “tút, TUT...” từ điện thoại, Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ, hắn gãi đầu một cái rồi tiếp tục bấm số gọi lại, nhưng chỉ nghe được một giọng nói nhẹ nhàng: “Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được...”

Lâm Thanh Phong cũng bó tay, mặc dù chuyện này không đáng kể gì nhưng hắn vẫn phải giải quyết cho tốt, cứ để mặc Phụng tử gây chuyện thì sẽ ảnh hưởng tới việc buôn bán của gia đình hắn.

Bước vào trong bếp, Nam Cung Mị Ảnh vẫn đang dọn dẹp, Lâm Thanh Phong bước tới gần, nhưng cũng không cần hấn lên tiếng thì nàng đã nói trước.

-Thất bại rồi đúng không?

Lâm Thanh Phong thờ dài im lặng, Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt cũng không biến hoá, điều này nàng đã đoán được ngay từ đầu rồi, nàng gãi đầu một cái.

-Chàng ngồi đó đợi ta một chút.

....

Tại nhà riêng của Nam Cung Mị Ảnh, Phụng tử ngồi trên ghế salon, tay che trán, hai hàng lông mày nhăn lại, bên cạnh nàng đang có hai người đang ngồi đối diện, một nam và một nữ, là Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong hai mắt tò mò nhìn khắp nơi trong nhà, trong ấn tượng của hắn thì đây là lần đầu tiên hắn bước vào một căn nhà sang trọng như thế này.

Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt nghiêm túc, nàng cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong, nhìn Phụng tử rồi nói.

-Phụng tử, lúc trước ta đã từng nói qua đúng không? Tại sao tử cứ nhất quyết xen vào chuyện của ta?

Phụng tử về mặt tiếc hận cau mày lên tiếng.

-Mị Ảnh, chị cũng đã nói với em rồi, em cũng phải nghĩ tới tương lai của chính mình, đừng vì một tên đàn ông vô tình vô nghĩa mà hủy bỏ tiền đồ chứ?

Lâm Thanh Phong giật mình, hắn không biết trong ấn tượng của Phụng tử thì hắn là một người tệ hại tới mức nào, nhưng đã liên quan tới hắn thì hắn phải lên tiếng.

Nhưng Lâm Thanh Phong còn chưa kịp mở miệng thì Nam Cung Mị Ảnh đã lạnh nhạt lên tiếng trước.

-Phụng tử, đây là lần thứ hai ta cảnh cáo tử, không được nói xấu phu quân của ta, nếu tử còn tiếp tục làm vậy thêm một lần nữa thì đừng trách sao ta không nể tình.

Phụng tử về mặt cứng đờ, đây là lần thứ hai nàng bị Nam Cung Mị Ảnh cảnh cáo, tuy lần này Nam Cung Mị Ảnh chỉ hơi hột nói một câu và cũng không làm gì khác, nhưng ấn tượng từ lần cảnh cáo trước đó vẫn còn rõ ràng trong tâm trí nàng.

Phụng tử gian nan nuốt vào một ngụm nước bọt, nàng cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi.

-Phụng tử, ta biết là tử muốn tốt cho ta, muốn ta trước tiên gây dựng sự nghiệp rồi mới tính tới hôn nhân, ta rất cảm kích tử.

-Nhưng tử phải biết rằng, đối với ta thì những thứ đó không quan trọng, ta chỉ muốn ở bên người mà ta thương yêu, sống cuộc sống bình thường tới hết đời mà thôi.

Sau khi Nam Cung Mị Ảnh nói ra những lời này, Lâm Thanh Phong có chút ngại ngùng trái tim điên cuồng nhảy loạn, hắn giả vờ nghiêm túc ngồi thẳng người, mặt không đổi sắc để che dấu đi sự xấu hổ của mình.

Nhưng điều hắn muốn làm căn bản là vô ích, thay vì hắn cứ hành động như bình thường thì không sao, nhưng thái độ của hắn đột ngột thay đổi 180 độ liền khiến Phụng tử cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người chú ý, ánh mắt của hai người vừa liếc qua một chút thì liền biết ý định của hắn, Nam Cung Mị Ảnh phì cười.

-Phu quân, chàng bớt giả trang nha, diễn kỹ của chàng quá tệ, chàng diễn chỉ khiến người ta thấy buồn cười mà thôi.

Lâm Thanh Phong ngại ngùng gãi đầu, lần này thật quá xấu hổ rồi khiến hắn cũng không biết nói gì mới tốt.

Phụng tử sắc mặt đen kịt, nàng lắc đầu thờ dài tiếc hận, nàng thật sự không nhìn ra Lâm Thanh Phong có điều gì tốt mà hắn có thể khiến Nam Cung Mị Ảnh say mê tới như vậy, nhưng nàng chỉ đành im lặng, bởi vì nàng biết được rằng nếu nàng còn tiếp tục nói tới chuyện này thì Nam Cung Mị Ảnh nhất định sẽ trở mặt.

....Hết Chương 199....

Chương 200

Khuyên ngăn Nam Cung Mị Ảnh không được, Phượng tỷ liếc nhìn sang Lâm Thanh Phong, đánh giá hắn kỹ càng một chút, nhưng rồi lại lắc đầu thờ dài, bởi vì thật sự nàng không tìm được điểm gì đặc biệt ở hắn.

Trên người mặc một bộ quần áo rẻ tiền, tính cách ngớ ngẩn, ngoài nhan sắc còn coi được một chút, thì Lâm Thanh Phong cũng không khác gì một người đàn ông bình thường, với mức độ nổi tiếng cùng sắc đẹp của Nam Cung Mị Ảnh thì nàng sẽ rất dễ dàng tìm được người khác tốt hơn hắn cả chục, cả trăm lần.

Nhìn thái độ của Phượng tỷ đối với chính mình không tốt lắm, nếu là bình thường thì Lâm Thanh Phong căn bản là không quan tâm, nhưng hắn cũng không hiểu vì sao trong nội tâm hắn lại bắt đầu dâng lên một cỗ hỏa khí, có điều gì đó khiến hắn muốn xông tới đánh chết Phượng tỷ ngay lập tức.

Nhận ra cảm xúc thất thường của chính mình, Lâm Thanh Phong liền cau mày, hắn nhắm mắt hít sâu một hơi, lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, hắn nhìn chăm chăm Phượng tỷ rồi nói.

-Chị Phượng, trước hết tự giới thiệu một cái, ta là Lâm Thanh Phong, đúng như chị suy nghĩ, hiện tại ta chỉ là một tên đàn ông bình thường, không giàu có, không việc làm, và chỉ là một tên ăn bám gia đình mà thôi.

Phượng tỷ khoanh tay hừ một tiếng.

-Ít ra vẫn còn tự nhận biết vị trí của chính mình.

Lâm Thanh Phong sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng hỏa khí trong lòng của hắn ngày càng lớn, cảm xúc này khiến hắn cảm thấy rất khó chịu, nhắm chặt hai mắt hít vào một hơi thật sâu thêm một lần nữa, nhưng đám hỏa khí này chỉ vơi đi một chút mà thôi.

Nội tâm một phần cố gắng đè nén hỏa khí, một phần cố gắng giữ bình tĩnh, Lâm Thanh Phong nghiêm túc nhìn về Phượng tỷ rồi tiếp tục nói.

-Thứ lỗi ta nói thẳng một chút, không phải do ta tự cao, nhưng hôm nay ta yêu cầu Mị Ảnh dẫn ta tới đây cũng chỉ có một mục đích, đó là ta muốn cảnh cáo chị đừng đụng tới người nhà của ta.

-Ta biết chị không tán thành việc Mị Ảnh đến tìm ta, nếu chị muốn gây phiền phức cho ta thì cứ việc, ta sẽ không quản chi, nhưng nếu chị chạm tay tới người nhà của ta, dù là chỉ một lần, thì đừng trách ta...

Lâm Thanh Phong nói xong thì hỏa khí trong người hắn cũng đột nhiên dâng cao, hai mắt hắn cũng dần trở nên đục ngầu, nhìn thấy chính mình sắp không áp chế nổi, hắn liền dùng tay đánh vào mặt bàn một cái, cả cái bàn lập tức chia năm xẻ bảy khiến Phượng tỷ giật nảy mình, trên đầu nàng chảy đầy mồ hôi.

Đánh nát cái bàn thì hỏa khí trong nội tâm Lâm Thanh Phong cũng đã tiêu tán hầu như không còn, cảm xúc từ từ ổn định lại, hai mắt cũng dần trở lại bình thường, hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nam Cung Mị Ảnh cũng nhìn thấy sự thay đổi của Lâm Thanh Phong, nhưng nàng cũng không nói gì mà chỉ cau mày im lặng quan sát.

Nhìn thấy cái bàn đã bị mình đánh nát, Lâm Thanh Phong có chút xấu hổ, hắn thở ra một hơi rồi đứng dậy lên tiếng.

-Chị Phượng, xin lỗi vì ta có chút vô lễ, về chuyện muốn nói thì ta cũng đã nói xong, hiện tại chúng ta sẽ ra về.

Trong lúc Phượng tỷ đang ngờ ngác, Lâm Thanh Phong lập tức dẫn theo Nam Cung Mị Ảnh ra về, hắn không muốn tiếp tục ở lại đây, bởi vì hắn biết được, nếu đợi tới khi Phượng tỷ tỉnh táo trở lại thì hắn... sẽ phải đền tiền.

Nhìn sơ qua là biết cái bàn Lâm Thanh Phong vừa phá hủy là cùng một bộ với ghế salon, hắn không biết rằng bọn chúng trị giá bao nhiêu, nhưng hắn biết được một điều là hắn đền không nổi, vì thế hắn liền... chạy ngay lập tức.

Kéo tay Nam Cung Mị Ảnh đi được một đoạn xa xa, Lâm Thanh Phong lúc này mới dừng lại thở phào một hơi cảm thán.

-Thật may là ta chạy nhanh, đợi thêm một lúc thì Phượng tỷ lại bảo ta đền tiền cái bàn thì không biết phải làm sao nha.

Nam Cung Mị Ảnh có chút mộng bức, nàng cũng không biết phải nói gì với con hàng này, bọn hắn mới từ nhà của nàng chạy ra cũng không phải là nhà của Phượng tỷ, cái bàn mà hắn vừa phá là cái bàn mà nàng mua à, nhưng hiện tại nàng vẫn có chuyện muốn hỏi nên cũng không thêm tính toán với hắn.

-Chuyện đó bỏ qua một bên đi phu quân, còn hiện tại chàng hãy nói cho ta biết, lúc này chàng bị làm sao? Mặc dù lời nói và thái độ của Phượng tỷ có

chút vô lễ, nhưng theo bình thường thì những thứ đó sẽ không ảnh hưởng tới chàng mới đúng nha.

Nghe được câu hỏi này, Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi mới lắc đầu.

-Cũng không biết nữa, nhưng vừa nãy đột nhiên trong nội tâm ta cảm thấy rất tức giận, mặc dù đã cố gắng áp chế nhưng ta vẫn phải phá hủy xong cái bàn thì mới bình thường trở lại.

Nam Cung Mị Ảnh cũng trầm tư, nàng liền đưa mắt nhìn chăm chú Lâm Thanh Phong một hồi, sau đó nàng cau mày.

-Trong cơ thể chàng, tại sao lại có thêm một vài luồng khí lạ? Mặc dù chúng rất nhỏ, chỉ có vài tia, nhưng những luồng khí này là từ đâu ra?

Nghe Nam Cung Mị Ảnh nhắc tới đây, thì Lâm Thanh Phong cũng giật mình, hắn thầm suy nghĩ một chút rồi gãi đầu trả lời.

-Những luồng khí lạ sao? Chắc là những luồng Ma Khí đã xâm nhập vào cơ thể ta sau khi ta đánh giết lũ yêu ma, nhưng vì cảm thấy bọn chúng cũng không ảnh hưởng gì tới ta nên ta cũng quên mất.

Nam Cung Mị Ảnh thử điều khiển linh khí trong cơ thể mình tiến vào cơ thể Lâm Thanh Phong một chút để loại bỏ chúng, mãi một lúc sau, đám khí lạ này cũng không bị ảnh hưởng gì, nàng cũng có chút bó tay, nàng lắc đầu thở ra một hơi.

-Không được, ta không có cách loại bỏ bọn chúng, chúng ta cứ về nhà trước, nếu đây là do yêu ma thì chúng ta sẽ thử hỏi phụ thân cùng mẫu thân một chút, có thể bọn họ có cách.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì mà chỉ gật đầu coi như là đồng ý với quyết định của nàng, mặc dù không biết chắc là có phải chính bọn chúng đã khiến hắn trở nên như vậy hay không, nhưng cứ về nghiên cứu trước rồi tính sau.

Hiện tại đã là giữa đêm, người đi đường cũng ít, Nam Cung Mị Ảnh cũng không kiêng kị gì liền lấy ra Hắc Thiết Kiếm rồi dùng nó để đưa cả hai trở về, đang bay giữa đường, nàng bỗng dung nở nụ cười tinh quái rồi lên tiếng.

-À đúng, căn nhà vừa nãy là nhà của ta, cả bộ bàn ghế đó tốn của ta không ít tiền đâu, chàng nhớ phải đền cho ta á.

Lâm Thanh Phong liền muốn khóc, chạy trời không khỏi nắng, hắn có chút rụt rè lên tiếng.

-Có thể...không trả sao?

Nam Cung Mị Ảnh cười hắc hắc.

-Chàng đoán xem?

....

Đêm khuya thanh vắng, tại nhà của Lâm Thanh Phong đèn vẫn còn chiếu sáng, Lâm Cường đang ngủ gà ngủ gật trên ghế, một bên khác Trần Thị Hoa về mặt lo lắng đi qua đi lại.

Nhìn chồng mình vẫn đang ngủ gật, Trần Thị Hoa có chút bức tức, bà dùng tay vịn lấy lỗ tai của ông khiến ông đau tới chảy nước mắt đồng thời hét lớn.

-Ông suốt ngày chỉ biết ngủ thôi, mau tỉnh lại đi tìm thằng con về ngay cho tôi.

Lâm Cường thật sự khóc không ra nước mắt, nhưng ông cũng chỉ biết cắn chặt răng nhẫn nhịn, ông phàn nàn.

-Tôi thấy bà nên đi ngủ còn hay hơn là ở đây lo lắng cho thằng bất hiếu đó, nó đã lớn rồi, nó có thể tự lo cho mình được, cần gì bà phải lo cho nó đây?

Trần Thị Hoa trầm mặc, bà cũng tự biết rằng hiện tại Lâm Thanh Phong đã lớn rồi, nhưng bà vẫn lo lắng, bởi vì lần trước Lâm Thanh Phong gặp chuyện, ai cũng nghĩ rằng hắn đã chết rồi điều này khiến bà rất đau lòng, nhưng rồi hắn lại trở về, hiện tại hắn lại mất tích lần nữa, làm sao bà không lo lắng đây?

Lâm Cường cũng có chút bất đắc dĩ, ông cũng hiểu rõ tại sao vợ mình lại như vậy, nhưng ông cũng không có cách để khuyên bà, ông đành thở dài một hơi rồi tiếp tục ngồi đợi cùng bà.

Hai người cũng không cần đợi lâu, một lúc sau thì Lâm Thanh Phong cũng trở về thấy đèn trong nhà còn mở, hắn liền biết được Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa đã thức, hắn một mặt nước mắt nước mũi đầm đìa chạy tới ôm lấy chân Lâm Cường rồi mếu máo.

-Lão cha, cứu con nha, con bị người ta lừa đảo nha.

Lâm Cường mừng bức não ông có chút không theo kịp nên ông chỉ biết đứng im mà không nói gì, Trần Thị Hoa hốt hoảng, bà nhanh chóng chạy tới bên cạnh Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

-Sao vậy con? Ai đã lừa con?

Lâm Thanh Phong một mặt nước mắt nước mũi, hắn cũng không trả lời mà cứ tiếp tục bám chặt vào chân Lâm Cường khóc nức nở.

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh cũng tiến vào, nhìn Lâm Thanh Phong một mặt nước mắt nước mũi ôm chân Lâm Cường, nàng chỉ biết cười khổ.

Lâm Cường cau mày, ông nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi hỏi.

-Mị Ảnh, con có thể nói cho ta biết là chuyện gì đã xảy ra sao?

Nam Cung Mị Ảnh có chút bất đắc dĩ, nàng lắc đầu giải thích.

-Không có gì đâu phụ thân, ta chỉ muốn đùa giỡn với chàng một chút thôi.

Nghe được lời này của nàng, Lâm Cường mới dùng tay gõ đầu Lâm Thanh Phong rồi hừ lạnh một cái.

-Mau đứng lên, Mị Ảnh cũng chỉ đùa với mày mà thôi.

Lâm Thanh Phong cũng không đứng lên, hắn vẫn một mặt nước mắt nước mũi ôm lấy chân Lâm Cường rồi trả lời.

-Ta lỡ tay phá hư bộ bàn ghế của nàng, nàng bắt ta đền nha.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Boss ần?

Lâm Cường ngay lập tức trầm mặt, ông gãi đầu một cái rồi hỏi.

-Mị Ảnh, nó phá đồ của nhà con sao?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu cười khổ, chuyện này là sự thật nên nàng cũng không chối.

-Đúng nha, phu quân đã đập nát bàn ghế của con.

Lâm Cường cũng không biết nói gì hơn, mặc dù Nam Cung Mị Ảnh vẫn coi ông cùng vợ mình là cha mẹ, nhưng nàng vẫn chưa chính thức bước chân vào nhà dâu, Lâm Thanh Phong đã phá đồ của nàng thì ông cũng phải chịu một phần trách nhiệm, ông thở ra một cái rồi hỏi.

-Bộ bàn ghế đó đáng giá bao nhiêu?

Nam Cung Mị Ảnh cười khổ, nàng cũng thành thật trả lời.

-Cái bàn được làm hoàn toàn bằng gỗ quý vài trăm tuổi do chính con tìm ra và tìm người làm, nếu tính tới hiện tại giá trị của nó khoảng vài chục tỷ.

“Haha...” Lâm Cường cười như không cười, dưới cái nhìn mòng bức của Lâm Thanh Phong ông trực tiếp đẩy hắn ra, nắm tay vợ mình dẫn lên phòng, rồi nói vọng xuống.

-Mị Ảnh, hai vợ chồng bọn ta không có con, thằng kia chỉ là người lạ thôi, con muốn đòi nợ thì tự mình đòi nha, hai chúng ta không liên quan.

Trần Thị Hoa đi theo Lâm Cường, nhưng bà vẫn có chút không nỡ, bà muốn quay lại nhưng Lâm Cường đã ngăn cản.

-Đừng nghĩ nhiều, Mị Ảnh chỉ đùa giỡn mà thôi chẳng lẽ bà nhìn không ra sao?

-Nó dù gì cũng là tu sĩ, tiền bạc căn bản không lọt vào mắt nó, về sau nó cũng sẽ phải rời đi, hiện tại nó còn ở đây chỉ là chưa tìm ra cách khiến thằng bất hiếu kia khôi phục trí nhớ mà thôi.

Nghe Lâm Cường nói vậy, Trần Thị Hoa mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi đi theo ông lên phòng.

Đầu óc Lâm Thanh Phong trống rỗng, đã nói là con trai duy nhất đâu? Vừa mới nghe tới vài chục tỷ liền xoay người bỏ đi?

Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười hắc hắc, nàng tinh quái lên tiếng.

-Phu quân nha, hiện tại chàng còn tìm ai giúp chàng trả nợ đây?

Lâm Thanh Phong đành phải im lặng, hắn còn biết nói gì nữa bây giờ? Vài chục tỷ căn bản là hắn không thể đưa ra, hắn suy nghĩ một chút rồi có chút rụt rè lên tiếng.

-...Lấy thân gán nợ... được không?

Nam Cung Mị Ảnh bật cười.

-Chàng đoán xem?

Câu trả lời của nàng càng khiến Lâm Thanh Phong thêm quẫn bách, hắn thừa biết được là nàng chỉ đùa giỡn với chính mình mà thôi, nhưng trong nội tâm của hắn thì nàng vẫn là người lạ chỉ mới quen biết được vài tuần, phá hư đồ của nàng thì phải đền đó là một chuyện tất nhiên.

Đùa giỡn với Lâm Thanh Phong một lúc, Nam Cung Mị Ảnh mới lắc đầu.

-Chàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, chàng là phu quân của ta, đồ của ta không phải đồ của chàng sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi từ chối.

-Chuyện gì ra chuyện đó, dù cho ta có thật sự là phu quân của cô, nhưng trước khi ta khôi phục được trí nhớ thì chúng ta vẫn chỉ là bạn bè mà thôi, thiếu nợ thì ta vẫn phải trả.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười, mặc dù Lâm Thanh Phong có chút cứng đầu, nhưng đây cũng là một trong những thứ mà nàng ưa thích ở hắn, nàng cũng không phản đối.

-Những ngày này ta đã bỏ bê rất nhiều công việc, vì thế mấy ngày sau ta sẽ bắt đầu đi làm trở lại, khi đó ta sẽ đi rất nhiều nơi, vì thế chàng hãy đi cùng ta với vai trò là vệ sĩ được chứ?

Lâm Thanh Phong chỉ đành thở ra một hơi rồi gật đầu đồng ý, hắn cũng không còn cách nào khác, hắn không thể kiếm tiền trả nợ cho nàng thì phải đành làm vệ sĩ cho nàng mà thôi.

....

Trời vừa sáng, Lâm Thanh Phong theo thường lệ tỉnh dậy từ sớm, với tu vi Nguyên Anh kì của hắn thì hắn cũng không cần ngủ, nhưng hắn vẫn cứ đi ngủ như một thói quen, ngáp một hơi thật dài rồi bước xuống giường.

Vệ sinh thân thể được một lúc, thì Lâm Cường đã xuất hiện, Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Lão cha, sớm nha.

Lâm Cường chỉ gật đầu một cái coi như đáp lời, ông nghiêm túc lên tiếng.

-Lên trên sửa soạn đồ, tao với mày sẽ đi sớm.

“Ồ” một tiếng, Lâm Thanh Phong gật đầu, hôm qua Lâm Cường đã nói rằng sẽ đưa hắn đi học pháp thuật nên hắn cũng không kinh ngạc, hắn tò mò hỏi.

-Chúng ta đi lâu không?

Lâm Cường trầm ngâm một chút rồi lắc đầu.

-Cũng không biết, thời gian nhanh hay chậm chủ yếu là do mày, nếu mày học nhanh như cha mày thì khoảng chừng vài tháng, còn chậm thì vài năm cũng không chừng.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi lắc đầu từ chối.

-Không được, vài ngày sau con phải theo Mị Ảnh, làm vệ sĩ cho nàng để trả nợ, con không thể tốn quá nhiều thời gian được.

Lâm Cường liền đau đầu, ông đưa tay bóp trán trầm giọng nói.

-Mày nghĩ thử, việc trả nợ với việc cứu thế giới, cái nào quan trọng hơn?

Lâm Thanh Phong cũng ngay lập tức trả lời mà không cần suy nghĩ.

-Việc trả nợ quan trọng hơn.

“...” Lâm Cường trợn mắt im lặng, thấy ông trợn mắt, Lâm Thanh Phong tiếp tục giải thích.

-Cha thử nghĩ, nếu thế giới được cứu xong, còn thân mình phải mang nợ thì mình phải sống làm sao?

-Cứu thế giới xong rồi vui đầu làm việc để trả nợ sao?

“Con mẹ nó” Lâm Cường dứt khoát xoay người rời đi, ông không muốn tiếp tục đối mặt với con hàng này nữa, ông sợ rằng mới sáng sớm ông sẽ bị hấn chọc cho tức chết.

Lâm Thanh Phong bĩu môi một cái, lúc này Nam Cung Mị Ảnh liền xuất hiện, nàng che miệng cười.

-Chàng cứ đi theo phụ thân học pháp thuật không được sao? Còn việc trả nợ thì chàng cũng đâu cần gấp gáp, đằng nào chàng cũng không thể trả hết trong một sớm một chiều được đâu?

Điều này thì không cần Nam Cung Mị Ảnh nói ra thì Lâm Thanh Phong cũng biết được, nhưng hắn đã lỡ hứa rồi, làm sao có thể rút lại đây? Trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi hắn liền hỏi.

-Như vậy, cô cứ nói thời gian và địa điểm cho ta, ta sẽ đi cùng lão cha trước vài ngày, trong mấy ngày này ta sẽ cố gắng học pháp thuật, khi tới thời điểm thì ta sẽ tới chỗ cô được chứ?

Nam Cung Mị Ảnh cũng không từ chối, nàng viết một số điện thoại lên giấy, đưa cho Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Tám ngày sau, vào lúc 11 giờ thì chúng ta sẽ bắt đầu quay một đoạn MV ca nhạc, sẽ lấy cảnh quay ở Vịnh Hạ Long, khi chàng tới đó thì hãy gọi cho Phụng tử, tỷ ấy sẽ cho người ra đón chàng.

Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái, hắn có một chút cảm giác không tốt khi đối mặt với Phụng tử, nhưng hắn cũng không từ chối, nhận lấy tờ giấy viết số điện thoại hắn liền đi lên lầu chuẩn bị hành lý.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong vai đeo balo đi xuống, ở phía dưới Lâm Cường đã đứng đợi sẵn, thấy Lâm Thanh Phong đã chuẩn bị xong, ông khoanh tay hừ một tiếng.

-Nhanh đi, chúng ta không có nhiều thời gian để lãng phí ở đây.

Lâm Cường nói rồi liền đi ra ngoài, bên ngoài đã có một chiếc xe đợi sẵn, ông liền ngồi vào trong. Lâm Thanh Phong liếc nhìn biển số xe, chỉ thấy ầm ầm một cái rồi cũng theo sau ngồi vào, balo cũng không cất vào phía sau xe mà trực tiếp cầm theo bên người.

Sau khi Lâm Thanh Phong đã ngồi an vị, Lâm Cường mới lên tiếng nói với tài xế.

-Lên đường đi.

Sau khi nhận được lệnh, tài xế gạt đầu một cái rồi liền cho xe chạy, trên xe ba người đều im lặng không ai nói gì, bầu không khí có chút ngột ngạt.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi thả xuống kính chắn gió, hiện tại là 6h sáng, xung quanh vẫn còn một ít sương sớm, gió mát thổi vào mặt khiến hắn cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Để ý xung quanh một chút thì hắn liền cau mày, bởi vì con đường này đều rất trống vắng không có một ai, nên nhớ hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, đúng ra bình thường thì hiện tại cũng phải có người đang trên đường đi làm mới phải, nhưng xung quanh lại không có một ai liền khiến hắn tò mò.

Lâm Thanh Phong còn chưa kịp hỏi thì Lâm Cường đã lên tiếng.

-Con đường này đã sớm bị ngăn lại rồi, nên cũng không có ai đi cả, mày cũng không cần hỏi nhiều.

“Ồ” một tiếng, Lâm Thanh Phong liền không thắc mắc nữa, nếu Lâm Cường không muốn giải thích thì hắn cũng không hỏi nhiều, nhưng hắn cũng có chút tò mò về sức ảnh hưởng của Hùng Vương, không phải ai cũng có thể đề chính phủ dọn đường đưa đón như vậy đâu.

Được một lúc sau đó thì tài xế đã đưa bọn họ tới một khu vực dành riêng cho quân đội, bên ngoài có mười tên quân nhân, trang bị vũ trang đầy đủ đứng trước cổng, nhìn sơ qua là biết khu vực này được canh gác nghiêm ngặt cỡ nào.

Khi chiếc xe chở Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong đi qua thì mười tên quân nhân lập tức đứng nghiêm túc đưa tay lên trước trán làm động tác chào, mãi tới khi chiếc xe đi qua được một đoạn thật xa thì bọn họ mới buông tay xuống rồi tiếp tục công việc canh gác.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Thanh Phong không ngăn được sự tò mò của mình, hắn lên tiếng hỏi.

-Lão cha, nói cho ta biết địa vị của người lớn tới bao nhiêu a?

Lâm Cường im lặng suy nghĩ, một lúc sau ông trả lời.

-Không lớn lắm, chỉ là toàn bộ cao tầng của đất nước này đều nghe lệnh ta mà thôi.

Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng, hắn cũng không biết phải nói cái gì bây giờ, toàn bộ cao tầng đều nghe lệnh mà còn không lớn lắm? Cái này căn bản là boss ả a.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 202: Tới Hạ Long

Nhìn về mặt của Lâm Thanh Phong, Lâm Cường cũng đoán được là hắn đang suy nghĩ cái gì, ông lắc đầu rồi nói.

-Tuy nói rằng tất cả cao tăng đều nghe lệnh của Hùng Vương, nhưng những mệnh lệnh này phải được bọn hắn suy xét rồi thông qua mới được.

Nghe câu này, Lâm Thanh Phong liền nói vào.

-Bởi vì trong mắt bọn hắn, Hùng Vương chỉ là vũ khí để đối phó với bọn yêu ma mà thôi, ngoài việc này ra thì Hùng Vương chẳng khác nào người bình thường.

-Tuy vậy nhưng lời nói của Hùng Vương vẫn được coi trọng, bởi vì không có Hùng Vương thì bọn hắn không có cách nào để đối phó với yêu ma, đúng không?

Lâm Cường gật đầu mỉm cười, chuyện này là sự thật cũng không có gì phải che giấu, nếu Lâm Thanh Phong đã hiểu được thì ông cũng không cần phải giải thích.

Trong xe lại trở về im lặng, không ai nói gì, nhưng chỉ một lúc sau tài xế đã đưa hai người tới trước một chiếc máy bay trực thăng, xe dừng lại, Lâm Cường không nói gì mà liền mở cửa xe rồi bước xuống, Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi đi theo sau.

Bước lên máy bay, Lâm Cường cũng như lúc trước khoanh tay ngồi im lặng một chỗ, không biết ông đang suy nghĩ cái gì, Lâm Thanh Phong cũng không quen thuộc hai người phi công, hắn cũng có chút tò mò vì nơi mà bọn hắn sắp tới nên lên tiếng hỏi.

-Cha, chúng ta sẽ đi tới đâu mà phải ngồi máy bay đây?

Nghe được câu hỏi này, Lâm Cường cũng không trả lời mà người phi công phụ đã lên tiếng trước.

-Thưa Thái Tử, điểm đến của chúng ta sẽ là Vịnh Hạ Long.

Lâm Thanh Phong xoắn xuýt gãi đầu, đây là lần đầu tiên hắn được người khác gọi là Thái Tử nên có chút ngại ngùng không biết trả lời làm sao, chỉ đành phải nói.

-Ta là Lâm Thanh Phong, hiện tại mới 25 tuổi thôi, hai người trông có vẻ lớn tuổi hơn ta nên hai người cứ gọi ta là Phong cũng được, cũng đừng gọi Thái Tử gì gì đó, nghe xấu hổ chết người.

Hai tên phi công nhìn hắn xấu hổ, cả hai đều vui vẻ mỉm cười, tên phi công phụ cũng tự mình giới thiệu.

-Được rồi Phong, em quá nổi tiếng rồi nên cũng không cần phải giới thiệu nữa, anh tên Lâm hiện tại 30 tuổi, còn đây là anh Khánh hiện tại 31 tuổi, rất vui được quen biết với em.

Phi cơ trường vẫn ngồi điều khiển máy bay, nhưng khi nghe được đồng đội của mình giới thiệu, hắn liền gật đầu một cái để chào hỏi Lâm Thanh Phong. Anh Lâm khuôn mặt lăm lăm lét liếc sang Lâm Cường một cái, thấy ông vẫn không có phản ứng gì thì mới dám tiếp tục hỏi Lâm Thanh Phong.

-Phong này, mấy ngày nay báo chí đang đồn ầm lên chuyện giữa em và Nam Cung Mị Ảnh, em có thể kể cho bọn anh biết một chút sao?

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, Khánh đưa tay vỗ đầu đồng đội mình một cái, lúc này Lâm mới nhận ra là mình đã lỡ lời, hắn cười cười giải thích.

-Haha, xin lỗi em, là do anh quá tò mò, em đừng để bụng cứ coi như anh chưa từng hỏi cũng được.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái.

-Không sao cả, chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, ta có thể kể cho hai người cũng được, chỉ là ta hơi bất ngờ khi được hỏi vậy thôi.

Khánh, Lâm hai người nghe được lời này thì trong tâm cả hai đều thở ra một hơi nhẹ nhõm, bởi vì cấp trên đã cảnh cáo bọn họ không được làm Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong khó chịu, nếu không cả hai bọn họ sẽ có thể bị đuổi việc.

Lâm Thanh Phong sờ cằm suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng.

-Hai anh nghĩ sao về chuyện bỗng dưng một ngày đẹp trời, một cô gái vừa xinh đẹp vừa nổi tiếng chạy tới nhà mình rồi tự xưng là vợ của mình?

.....

Bên trong máy bay đột nhiên im lặng, Lâm có chút bất đắc dĩ lên tiếng.

-Phong à, em không muốn kể thì cứ việc nói thẳng ra, hai anh cũng đâu muốn ép em kể?

-Đằng này em lại hỏi một câu như vậy là muốn làm khó bọn anh sao?

Lâm Thanh Phong gãi đầu giải thích.

-Không phải đâu, sự thật mọi chuyện là như vậy, em cũng không có cách nào.

Khánh cùng Lâm hai người đều một mặt mông bốc nhìn nhau, một lúc sau Lâm mang theo vẻ mặt không thể tin được mà hỏi lại.

-Ý em nói là, em căn bản chưa từng quen biết Nam Cung Mị Ảnh, rồi bỗng dưng cô ấy xuất hiện rồi gọi em là chồng?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, coi như là trả lời câu hỏi này.

Khánh cùng Lâm hai người lại trầm mặc, Lâm đưa mắt quan sát kỹ Lâm Thanh Phong một lúc cũng không nhìn ra điểm gì khác trên khuôn mặt Lâm Thanh Phong, điều này chứng tỏ rằng Lâm Thanh Phong cũng không nói dối bọn hắn, Lâm lắc đầu thờ dài cảm thán.

-Không hổ danh là Thái Tử, chúng ta chịu phục.

Khánh thở ra một hơi.

-Vận khí của chú em thật sự quá tốt, bọn anh ai cũng đã 30 rồi mà vẫn chưa tìm được người nào, lại sắp tới tết âm lịch, không biết làm sao mới tìm ra người bạn gái để dẫn về quê ra mắt ông bà già ở nhà, bọn họ năm nào cũng hối thúc bọn anh cả.

Lâm cũng gật đầu biểu thị việc mình đồng ý với lời của Khánh, bọn hắn lâu năm làm việc trong quân đội rất ít thời gian nghỉ, vì thế bọn hắn cũng không thể nào tìm được bạn gái.

Lâm Thanh Phong cũng thấy đồng cảm với hai người, đây là tình hình thực tế, bây giờ đa phần con gái đều muốn bạn trai mình dành nhiều thời gian chăm sóc cùng họ vun đắp tình cảm, rất ít người chịu được cảnh cô đơn một mình vì bạn trai có ít thời gian nghỉ.

Cảm thấy hai người tính tình cũng khá, Lâm Thanh Phong sờ cằm suy nghĩ một chút rồi hỏi.

-Hai anh, chủ nhật này hai anh rảnh sao? Có thể đi cùng em một chút a?

Nghe được câu này, Lâm suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

-Hiện tại công việc của bọn anh là bảo vệ em cùng chú Cường, vì thế nếu em muốn đi đâu thì bọn anh sẽ theo tới đó.

Lâm Cường ngồi im nhắm mắt từ đầu tới giờ, lúc này mới lên tiếng.

-Mày còn muốn đi đâu nữa?

Lâm Cường chỉ nói một câu thì Lâm cùng Khánh liền im lặng tiếp tục nghiêm túc điều khiển máy bay, hai người vẫn không quên cảnh báo của cấp trên, nếu Lâm Cường không hài lòng với bọn họ dù chỉ một chút thì hai người đều sẽ mất việc.

Lâm Thanh Phong cười cười vỗ vai Lâm Cường rồi nói

-Chủ nhật này, Mị Ảnh sẽ đi quay MV ở Vịnh Hạ Long, vì thế con muốn tới đó để làm tròn chức trách của người vệ sĩ nha.

Lâm Cường hừ một cái.

-Tao nói mày rồi, lo mà học pháp thuật....

Nhưng không đợi Lâm Cường nói xong thì Lâm Thanh Phong liền ngắt lời.

-Vậy cha trả giúp con số nợ nha.

“Mày...” Lâm Cường cứng họng, dù thân là Hùng Vương nhưng ngoài việc sở hữu pháp thuật ra thì ông cũng là người bình thường mà thôi, số tiền vài chục tỷ không phải ông muốn là có thể đem ra liền được, hừ lạnh một tiếng rồi ông tiếp tục khoanh tay nhắm mắt, nhưng ông vẫn nói thêm một câu.

-Mày muốn đi đâu thì đi, từ đây tới đó còn 7 ngày, mày phải cố hết sức học pháp thuật cho tao, còn tới chủ nhật thì mày có thể đi, nhưng trong một tuần lễ thì mày phải trở về học pháp thuật tiếp.

-Đây là giới hạn cuối cùng của tao, nếu còn không đồng ý thì mày hiện tại có thể đi luôn, cũng không cần trở về nữa.

Lâm Thanh Phong gật đầu đồng ý, hắn cũng biết thời gian Ma Vương thoát ra càng ngày càng gần, đưa ra điều kiện này là Lâm Cường đã rất rộng rãi rồi, nhưng hắn vẫn nói thêm.

-Nêu trong một tuần lễ mà con có thể học hết tất cả pháp thuật thì cha sẽ cho phép con đi tới khi nào muốn về thì về, đúng không?

Lâm Cường cũng không mở mắt, ông hừ một tiếng.

-Pháp thuật không dễ học, ngay cả tao cũng phải mất tới vài năm mới học hết, mày sẽ không thể nào học hết trong một tuần được.

-Nhưng nói gì thì nói, nếu mày có thể đạt tới mức độ khiến tao hài lòng trong một tuần thì mày muốn đi đâu thì đi.

Lâm Thanh Phong cười hắc hắc, hắn chỉ chờ câu nói này của Lâm Cường mà thôi, có lẽ ông đã quên một điều, Lâm Thanh Phong dù gì cũng là Nguyên Anh kì tu sĩ, trí não của hắn mạnh mẽ hơn người bình thường nhiều lắm, trong những ngày Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa dưỡng thương thì hắn đã sớm đi tìm Trần Mỹ Duyên để nhờ bà truyền thụ pháp thuật từ sớm, nhưng tới bây giờ hắn vẫn chưa nói cho ai biết mà thôi.

Muốn sử dụng pháp thuật thì cần phải có pháp lực, pháp lực càng mạnh mẽ thì pháp thuật được thi triển sẽ càng mạnh, nhưng pháp lực phải được tu luyện từ từ mới được không thể trong một sớm một chiều là có được pháp lực mạnh mẽ.

Tất cả các pháp thuật được viết trong quyển sách mà Trần Mỹ Duyên đã đưa thì Lâm Thanh Phong đã sớm thuộc lòng hết tất cả, nhưng đa phần hắn vẫn không thể thi triển được bởi vì hắn không đủ pháp lực, dù gì hắn cũng mới tu luyện trong vài ngày mà thôi, nếu hắn thật sự thi triển được tất cả pháp thuật trong đó thì quả nghịch thiên rồi.

....Hết chương 202....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Truyền ngôi

Trong một hang động thạch nhũ nằm sâu dưới lòng đất ở Vịnh Hạ Long, bên trong hang tối tăm không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng từ những cây nến đốt lên tạo nên một khung cảnh âm u lạnh lẽo.

Trên một tảng đá lớn, Lâm Thanh Phong nhắm hai mắt, hai tay đặt trước người, ngồi im bất động như tượng đá.

Không biết đã qua bao lâu, ánh sáng từ những ngọn nến cũng đã tắt đi từ lúc nào, Lâm Thanh Phong mở mắt nhìn xung quanh, mặc dù trong hang tối đen như mực, nhưng với ánh mắt của Nguyên Anh Kì tu sĩ thì hắn vẫn có thể nhìn rõ ràng vài chục mét xung quanh.

Thở dài một hơi, tung người nhảy xuống tảng đá, bước tới gần chỗ đốt nến, tiện tay cúi người cầm lấy bao nylon đựng đèn cầy, Lâm Thanh Phong cũng không cần đốt nến soi đường bởi vì đường vào hắn đã nhớ rõ nên cứ vậy mà bước ra ngoài.

Đi được một lúc lâu khi bắt đầu thấy được ánh sáng bên ngoài, Lâm Thanh Phong liền tăng tốc độ đi ra ngoài.

Ánh nắng mặt trời chiếu sáng khiến Lâm Thanh Phong có chút đau mắt, nhắm hai mắt lại hít vào một hơi không khí trong lành, hắn cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm.

Vươn vai đuổi người một cái, thì ngay lúc này từ đằng sau hắn lại có tiếng nói.

-Phong, em cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

-Mặc dù chú Cường đã nói không cần phải lo lắng cho em, nhưng em đã ở trong đó 6 ngày, mà không cần ăn uống gì, em không có việc gì chứ?

Nghe được tiếng người, Lâm Thanh Phong xoay người lại nhìn, nhận ra người mới nói là Lâm, hắn mới mỉm cười trả lời.

-Là anh Lâm nha, ta đã ở trong đó 6 ngày rồi sao? Không sao cả, ta vẫn ổn, cảm ơn anh đã lo lắng.

Lâm thở ra một hơi nhẹ nhõm, tuy chỉ mới quen biết được vài ngày, nhưng hắn cảm thấy tính cách của Lâm Thanh Phong rất hợp ý với hắn, vì thế hắn mới lo lắng cho Lâm Thanh Phong.

Lâm mỉm cười dùng tay vỗ nhẹ lên vai Lâm Thanh Phong vài cái rồi nói.

-Thôi em ổn thì tốt rồi, bây giờ hai chúng ta đi về, chú Cường tuy ngoài mặt lạnh tanh, nhưng chú cũng đang rất lo lắng cho em, ngày nào cũng phải để bọn ăn chuẩn bị sẵn thức ăn trên bàn rồi ngồi đó chờ em về ăn chung đây.

Nói tới đây, Lâm ngừng đầu nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định là không có ai thì hắn mới nói nhỏ vào lỗ tai Lâm Thanh Phong

-Thật ra anh trốn ra đây, bởi vì anh cũng không dám ở đó nữa, mỗi ngày cứ cách vài tiếng là phải ăn một đồng hồ ăn mà chú Cường yêu cầu làm, rồi lại chuẩn bị thêm món mới thật sự là không chịu nổi.

Lâm Thanh Phong cười khỏ, hắn gật đầu một cái rồi hỏi.

-Anh chạy ra đây một mình, như vậy còn anh Khánh thì sao? Ta sợ khi trở về thì anh sẽ có chuyện nha.

Nghe được lời này thì Lâm liền sùng sốt, trên đầu hắn chảy đầy mồ hôi, hắn có chút xoắn xuýt hỏi lại.

-Có lẽ là...không sao đâu, đúng không?

Đối với câu hỏi này của Lâm, Lâm Thanh Phong chỉ lắc đầu dùng tay vỗ nhẹ vai hắn vài cái, coi như an ủi.

Thật ra hàng động mà Lâm Thanh Phong vừa bước ra cùng với khuôn viên một ngàn mét vuông xung quanh đây đều là khu vực mà nhà nước không cho phép người thường tiến vào, cách hàng động chừng vài cây số là biệt thự theo kiểu phương Tây, do nhà nước xây dựng dành riêng cho các đời Hùng Vương sử dụng khi muốn đào tạo Thái Tử.

Về tới biệt thự, đập vào mắt Lâm là một khuôn mặt như muốn ăn tươi nuốt sống chính mình của Khánh, hắn có chút sợ hãi ngay lập tức quay đầu bỏ chạy, Khánh cũng ngay lập tức đuổi theo phía sau.

Nhìn hai người một chạy một đuổi cứ vậy mà đi mất, Lâm Thanh Phong cũng không biết phải nói thế nào, hắn gật đầu một cái rồi bước vào trong.

Đón tiếp Lâm Thanh Phong là một người hầu gái, sau khi thấy hắn bước vào, người hầu gái này liền cúi đầu lên tiếng.

-Thái tử đã về.

Lâm Thanh Phong đã có chút quen thuộc đối với cách xưng hô này, mặc dù hắn đã nhắc nhở nhiều lần nhưng những người này cứ cố chấp gọi hắn là Thái Tử, vì thế hắn chỉ đành mặc kệ.

Gật đầu với nữ hầu gái một cái, Lâm Thanh Phong liền hỏi.

-Chị biết cha của ta hiện đang ở đâu sao?

Nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong, nữ hầu gái gật đầu một cái rồi trả lời.

-Hùng Vương đang ở trong phòng ăn, mời Thái Tử đi theo ta, ta sẽ dẫn đường đưa ngài tới đó.

Nữ hầu gái nói xong cũng không đợi Lâm Thanh Phong phản ứng liền xoay người đi trước dẫn đường.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi từ từ đi theo sau, trong ngôi biệt thự này có rất nhiều hầu gái cũng có quản gia, nhưng nghe Lâm cùng Khánh hai người giới thiệu thì những người này đều là những người từng tham gia quân đội, khi được cấp trên phân công thì mới ở đây để chăm sóc ngôi biệt thự này trong khi Hùng Vương không có mặt, và sau một thời gian thì bọn họ sẽ được chuyển công tác đi nơi khác.

Vì thế mặc dù bản thân là hầu gái nhưng thái độ của bọn họ đối với những vị chủ nhân rất "hiếm" khi về nhà của mình đều không tốt lắm, nhưng vì cấp trên đã ra lệnh nên bọn họ bắt buộc phải tuân theo.

Bước theo sau cô hầu gái tới phòng ăn, chỉ thấy Lâm Cường khoanh tay nhắm mắt ngồi sẵn ở bàn ăn, trước mặt là một đồng hồ ăn khói bốc nghi ngút, giống như lời của Lâm đã nói trước đó, Lâm Thanh Phong gật đầu tạ ơn cô hầu gái một cái rồi bước tới ngồi vào bàn.

Lâm Cường mở mắt nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi gật đầu lên tiếng.

-Đã về rồi thì ăn thôi.

Cầm lấy đôi đũa, Lâm Thanh Phong không câu nệ gì liền gấp lấy thức ăn trên bàn bỏ vào miệng, Lâm Cường lúc này cũng bắt đầu gấp lấy thức ăn, cả hai người đều im lặng dùng cơm không ai nói gì.

Một lúc sau cơm nước đã xong, Lâm Cường đứng dậy lên tiếng.

-Xong rồi thì theo tao vào đây.

Nói rồi liền quay đầu bỏ đi, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi cũng lẻo đẻo đi theo sau, Lâm Cường đi trước dẫn đường, tiến vào phòng đọc sách, ông đi tới chiến bàn giữa phòng, trên bàn để giá bút cùng nhiều đồ vật khác, ông xoay xoay giá để bút một chút thì từ kệ sách bên cạnh tự động dời đi, để lộ ra một căn hầm ngầm ở phía dưới, ông liếc nhìn Lâm Thanh Phong một cái rồi tiếp tục đi vào căn hầm.

Những điều lạ mà Lâm Thanh Phong trải qua trong những ngày này quá nhiều rồi, hắn cũng đã có chút chết lặng, hắn cứ vậy mà đi theo sau cha mình, cũng không lên tiếng hỏi cái gì.

Ánh sáng từ bên ngoài cũng không thể nào lọt vào hầm, nhưng căn hầm vẫn rất sáng sủa nhờ đèn chiếu sáng, đi được một lúc thì đã tới cuối đường hầm, Lâm Thanh Phong hai mắt có chút tò mò xem xét xung quanh.

Chỉ thấy ở giữa là một cái bàn thờ lớn, bên trên có để hàng chục tấm bài vị khác nhau về kiểu dáng, nhưng đều thuần một màu xanh lục, sau khi Lâm Thanh Phong tính toán một chút thì phát hiện được bên trên có tổng cộng 79 tấm bài vị, trên bài vị khắc những dòng chữ màu đỏ sậm là tên cùng ngày sinh tháng đẻ của mỗi người, bên dưới là một bộ lư hương bằng đồng, cùng một bó nhang, bên phải bức tường có treo một thanh đao.

Lâm Cường bước tới trước bàn thờ, châm lửa lên đèn cây, ông đốt vài cây nhang, lùi về trước bàn thờ ông liền quỳ gối xuống, hành động của ông khiến Lâm Thanh Phong có chút mừng rỡ, nhưng hắn liền đoán được cha mình đang muốn làm gì, hắn nhanh chóng phản đi tới quỳ gối bên cạnh ông.

Sau khi thấy Lâm Thanh Phong đã quỳ gối xuống, Lâm Cường tay cầm những cây nhang vừa mới đốt đưa lên đỉnh đầu, rồi lên tiếng.

-Liệt tổ liệt tông phía trên, hôm nay ta Lâm Cường, Hùng Vương đời thứ 80, muốn truyền ngôi vị lại cho con trai Lâm Thanh Phong, để hắn trở thành Hùng Vương đời thứ 81 và tiếp tục công việc hàng yêu phục ma, xin tổ tiên chứng giám.

Mặc kệ vẻ mặt mừng rỡ của Lâm Thanh Phong, sau khi Lâm Cường nói xong thì ông liền vái lạy ba lần rồi cầm những cây nhang đó vào bát hương.

Làm xong việc này Lâm Cường liền đứng dậy, Lâm Thanh Phong có chút mừng rỡ, hắn cũng muốn đứng dậy theo nhưng lại bị ngăn cản bằng một giọng nói lạnh nhạt.

-Quỳ ở đó.

Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt rồi tiếp tục quỳ, Lâm Cường bước tới bên cạnh bàn thờ, xoay người lại đối diện với Lâm Thanh Phong, hai mắt ông nghiêm nghị lên tiếng hỏi.

-Đứng trước mặt liệt tổ liệt tông, ta hỏi ngươi Lâm Thanh Phong, ngươi có dám thề rằng, dù trong bất kì hoàn cảnh nào, ngươi đều sẽ lấy công việc hàng ma phục yêu, bảo vệ dân chúng làm đầu hay không?

Lâm Thanh Phong gật đầu thần sắc nghiêm nghị trả lời.

-Xin hứa.

Lâm Cường gật đầu một cái rồi tiếp tục nói

-Tốt, hiện tại ngươi đã thề trước mặt liệt tổ liệt tông, ngươi phải nhớ cho kĩ những lời mình đã hứa, còn bây giờ hãy khấn đầu ba cái trước mặt liệt tổ liệt tông, để cho bọn họ thấy thành ý của ngươi.

Lâm Thanh Phong liền theo lời Lâm Cường khấn đầu ba cái.

Nhìn con trai mình khấn đầu, Lâm Cường thần sắc nghiêm nghị đi tới bên bức tường gỡ thanh đao xuống, đồng thời lấy ra một tấm bài vị màu đen, đưa cả hai cho hắn rồi nói.

-Để chứng tỏ thành ý của ngươi, thì hiện tại ngươi hãy dùng thanh đao này, cắt tay lấy máu của mình và viết rõ ngày sinh tháng đẻ cùng tên họ của ngươi lên tấm bài vị này.

.....Hết Chương 203.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Bách nhân trăm ma đao

Tiếp nhận cây đao từ tay Lâm Cường, lúc này Lâm Thanh Phong mới nhìn kĩ lại một lần, thanh đao được đặt trong vỏ đao màu đỏ sậm mang phong cách cổ xưa, chỉ lộ ra phần chuôi đao không biết được làm từ chất liệu gì nhưng trông có vẻ rất cứng rắn.

Xem xét bên ngoài cây đao một lúc, Lâm Thanh Phong mới gật đầu lên tiếng.

-Cây đao này, niên đại của nó có vẻ rất lâu rồi nha, phần lưỡi bên trong không bị tổn hại hay sao hả cha?

Trong mắt Lâm Thanh Phong, thanh đao mặc dù được bảo quản rất tốt, nhưng nó chỉ là một thanh đao bình thường a, mà một thanh đao bình thường thì đừng nói tới chuyện làm hắn chảy máu, có thể làm trầy da hắn hay không đã là một vấn đề rồi, còn chưa tính tới nếu nó bị thời gian làm mòn thì sao có thể làm hắn bị thương được đây?

Nghe được suy nghĩ của con mình, Lâm Cường hừ một cái rồi lên tiếng.

-Đừng nghĩ nhiều, nó là một thanh thần khí mà tổ tiên Lạc Long Quân đã lưu lại, độ sắc bén của nó không ai có thể đo lường được.

-Từ đó tới nay, 80 đời Hùng Vương không một ai có thể rút đao ra khỏi vỏ, chỉ cần chạm tay vào chuôi đao thì bàn tay đã nứt toát ra rồi.

Lâm Thanh Phong hai mắt nghiêm trọng gật đầu một cái, mặc dù hắn không biết thanh đao này có phải là thần khí hay không, nhưng hắn tin rằng Lâm Cường sẽ không lừa hắn, nếu những vị Hùng Vương trước chỉ cần chạm tay vào chuôi đao thì đã bị thương thì cũng hiểu được đây không phải là một thanh đao bình thường.

Từ từ đưa tay nắm lấy chuôi đao, Lâm Thanh Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc bàn tay sẽ bị thương như Lâm Cường đã nói, nhưng không giống tưởng tượng của hắn, bàn tay nắm lấy chuôi đao không hề bị thương.

Mang theo ánh mắt nghi hoặc của mình liếc nhìn Lâm Cường một cái, chỉ thấy vẻ mặt ông vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lúc này Lâm Thanh Phong mới hít vào một hơi rồi rút thanh đao ra khỏi vỏ.

“Choang” lưỡi đao bóng loáng xuất khỏi vỏ vang lên một tiếng thanh minh, trong tay Lâm Thanh Phong lúc này là một thanh đao hoàn chỉnh, gần chuôi đao khắc hai chữ “Trảm Ma”, thanh đao dài gần một mét, lưỡi đao sáng loáng, không có vết tích bị rỉ sét.

Mãi mê đánh giá thanh đao, Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới biến hóa trên mặt của Lâm Cường, hiện tại sắc mặt nhìn qua thì vẫn bình tĩnh, nhưng từ trên khóe mắt của ông lại xuất hiện một vệt nước mắt.

Từ khi thanh đao được xuất ra khỏi vỏ, bên ngoài dị tượng cũng xuất hiện, ánh mặt trời đang chiếu sáng bị mây đen che lấp, bầu trời tối sầm lại, nhưng những dị tượng này cũng chỉ có một số người mới nhìn thấy, còn tất cả những người bình thường khác đều không nhìn thấy được.

Nam Cung Mị Ảnh cũng là một trong những người có thể nhìn thấy, nhưng nàng cũng không để ý gì nhiều, bởi vì nàng đoán được đây là do Lâm Thanh Phong gây ra, còn nếu không phải do hắn gây ra thì những chuyện phiền phức sau này cũng không liên quan tới nàng.

Tại nhà của Lâm Thanh Phong, Trần Thị Hoa vẻ mặt vui mừng ngẩng đầu nhìn lên trời rồi lẩm bẩm.

-Không hổ danh là con trai của mẹ, con làm được rồi.

Trần Mỹ Duyên cùng chồng mình đang bán hàng cũng đột nhiên dừng tay ngẩng đầu ngoác nhìn lên trời lẩm bẩm.

-Thằng nhóc này, nó làm được rồi sao?

Nhưng bà chỉ lẩm bẩm một câu thôi thì bà nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, liếc nhìn chồng mình một cái, thấy ông gật đầu thì bà liền đứng dậy lên tiếng.

-Hôm nay quán bán tới đây thôi, rồi sẽ đóng cửa vài ngày, xin mọi người thông cảm.

Trần Mỹ Duyên nói rồi liền đứng dậy xoay người đi vào trong, không thèm để ý tới vẻ mặt mừng rỡ của những khách hàng bên ngoài, chỉ có chồng bà mới gấp gáp đứng dậy xin lỗi các khách hàng rồi cố gắng bán cho hết đợt khách còn trong tiệm.

....

Bởi vì ở trong hầm, nên những dị tượng bên ngoài cũng không khiến Lâm Thanh Phong chú ý, Lâm Cường lấy tay lau đi giọt nước còn đọng nơi khóe mắt, ông ho nhẹ một cái rồi lên tiếng.

-Đây là Bách Nhân Trảm Ma Đao, theo ghi chép của các đời tổ tiên truyền lại, thì nó thanh đao do tổ tiên Lạc Long Quân lấy răng của chính mình luyện chế ra.

-Công dụng của nó chỉ có một, đó là dùng để chém giết yêu ma.

Nghe được những lời này, Lâm Thanh Phong mới ngạc nhiên hỏi lại.

-Không phải là sử dụng pháp thuật liền có thể chém giết yêu ma sao? Tại sao tổ tiên Lạc Long Quân lại luyện chế ra thanh đao này đây?

Lâm Cường lắc đầu thờ ra một hơi.

-Không đơn giản như vậy, lần trước mày giết đám yêu ma, chắc mày cũng có thể cảm nhận được rằng có Ma Khí tiến nhập vào người mày đúng không?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi trả lời.

-Đúng nha, lúc giết đám yêu ma xong, thì con cảm nhận được có vài luồng khí tức xâm nhập vào cơ thể, Mị Ảnh cũng biết được điều này, nhưng bọn con không thể nào đẩy chúng ra ngoài được.

-Không còn cách khác nên bọn con muốn nhờ cha tìm cách, nhưng rồi lại quên mất.

Đối với cái tính hay quên của con trai mình, Lâm Cường cũng đã nghĩ tới rồi, ông hừ một cái.

-May mà tao đã chuẩn bị trước, cho mày vào động tĩnh tâm để loại bỏ hết Ma Khí trong người rồi mới vào đây, không thì thật sự lớn chuyện.

Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ, chuyện này đúng là do hắn quên mất nên hắn cũng không còn lời nào để nói.

Lâm Cường tiếp tục nói.

-Đám yêu ma có đặc điểm rất đặc biệt, đó là mỗi khi tiêu diệt chúng nó thì Ma Khí của chúng nó sẽ tự động thâm nhập vào cơ thể người đã giết bọn chúng.

-Đám Ma Khí này không thể bị loại bỏ, ngoại trừ cách phải tiến vào trong động tối, khi đó Ma Khí sẽ dần dần thoát ra ngoài.

-Nếu không loại trừ Ma Khí, thì khi mày tiếp tục giết yêu ma tới một mức độ nào đó thì Ma Khí được tích tụ trong cơ thể sẽ dần biến mày thành yêu ma.

-Nhưng cầm lấy thanh Bách Nhân Trảm Ma Dao thì không giống vậy, thanh đao này hoàn toàn chém giết luôn yêu ma, cũng không để Ma Khí trong người bọn nó tiến nhập vào cơ thể người sử dụng.

-Bởi vì nó là một thanh thần binh chuyên dùng để chém giết yêu ma, nên chỉ cần trong người nhiễm chút Ma Khí cầm vào nó thì sẽ bị nó giết chết.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới cảm thấy sợ hãi, may mà cha hắn đã chuẩn bị trước, nếu không thì hắn sẽ gặp rắc rối lớn rồi, nhưng suy nghĩ một chút thì hắn lại hỏi.

-Nếu là như vậy, mỗi lần diệt sát yêu ma thì cứ vào động ngồi loại bỏ Ma Khí thì sao?

-Khi đó cũng không cần sợ bị Ma Khí biến thành yêu ma đúng không?

Nghe lời này, Lâm Cường mới lắc đầu giải thích.

-Điều kiện loại bỏ Ma Khí không phải là tiến vào động tối, vào động tối chỉ có thể giúp người ta dễ dàng tiến vào quá trình loại bỏ Ma Khí mà thôi.

-Có người có thể vào đó để loại bỏ Ma Khí nhiều lần, cũng có người không cần vào đó cũng có thể tự mình loại bỏ ma khí, thậm chí có người không thể nào loại bỏ Ma Khí được.

Lâm Thanh Phong cái hiểu cái không đưa tay gãi đầu, Lâm Cường tiếp tục hỏi.

-Lúc mày tiến vào động, không tiếp xúc ánh sáng, thì mày nghĩ tới cái gì?

Lâm Thanh Phong trầm tư một lúc rồi nói.

-Không nghĩ tới gì cả, đầu óc trống rỗng, không có cảm giác sợ hãi, cũng không có cảm giác vui vẻ... con cũng không biết phải giải thích như thế nào nữa.

Lâm Cường nghe lời này thì gật đầu một cái.

-Đó mới là điều kiện để đẩy Ma Khí ra khỏi cơ thể.

-Khi tiến vào động tối không tiếp xúc ánh sáng, không tiếp xúc âm thanh, sẽ dễ dàng khiến người ta tiến vào một trạng thái hoàn toàn khác, ở trong trạng thái này cơ thể sẽ tự động loại bỏ Ma Khí ra ngoài.

-Nên nói tao mới nói việc vào động tối chỉ giúp quá trình đó diễn ra nhanh hơn mà thôi.

-Nếu mày ở bên ngoài thì cũng có thể khiến cơ thể tiến nhập trạng thái này, nhưng rất khó khăn, bởi vì mày sẽ bị chi phối bởi nhiều thứ khác nhau, khiến mày không thể tiến nhập vào trạng thái này được.

Lâm Thanh Phong lúc này mới gật đầu, trầm ngâm một chút rồi hắn tiếp tục hỏi.

-Như vậy, những người không thể loại bỏ Ma Khí thì họ chắc chắn sẽ biến thành yêu ma sao?

Lâm Cường gật đầu.

-Đúng vậy, nếu là người bình thường vô tình nhiễm Ma Khí thì sau một khoảng thời gian, bọn họ sẽ biến thành Ma Binh không có suy nghĩ.

-Còn đối với những người có pháp lực bình thường thì bọn họ sẽ biến thành Ma Tướng.

Lâm Thanh Phong lúc này mới nói chen vào.

-Còn nếu những người có pháp lực cao như Hùng Vương, thì bọn họ sẽ biến thành Ma Vương, có đúng không?

Lâm Cường gật đầu một cái, sau đó ông thờ dài.

-Bởi vì Ma Vương rất mạnh, các đời Hùng Vương đều phải trả cái giá rất đắt để giết Ma Vương, có người thành công thì cũng có người thất bại.

-Nhưng những người thành công thì cũng tới sức tàn lực kiệt, còn bị đám Ma Khí của Ma Vương thâm nhập vào cơ thể, lúc đó bọn họ không đủ thời gian để loại bỏ đám Ma Khí ra ngoài và sẽ biến thành đời Ma Vương tiếp theo.

.....Hết Chương 204.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Phượng tử

Lâm Cường thờ ra một hơi rồi lên tiếng.

-Cũng đừng tiếp tục nói những chuyện này, mày cứ hoàn thành lễ truyền ngôi trước đi đã.

“Ồ” Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, sau đó hắn dùng tay cầm thanh đao, điều khiển lưỡi đao hướng vào ngón tay bên tay còn lại của mình cứa một cái để lấy máu.

Nhưng mặc cho hắn cố gắng tới thế nào thì thanh đao cũng không thể nào khiến hắn chảy da dù chỉ một chút, hắn có chút mộng bức.

Lâm Cường đứng một bên nhìn, rốt cục ông cũng nhìn không được đành phải khổ não lên tiếng.

-Thằng ngu này, không phải tao đã nói với mày rằng nó là thanh thân khí do tổ tiên Lạc Long Quân luyện chế ra, chỉ được dùng để chém giết yêu ma hay sao?

-Hiện tại mày đem nó để tự chém mình đương nhiên là không được.

Nghe được lời này thì Lâm Thanh Phong mới gãi đầu cười khổ, hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút để tìm kiếm thứ có thể khiến hắn chảy máu, nhưng lúc này Lâm Cường tiếp tục lên tiếng.

-Không cần tìm, trong này không có thứ gì có thể khiến mày bị thương được đâu.

Lâm Thanh Phong liền mộng bức, hắn liền lên tiếng hỏi.

-Như vậy làm sao để lấy máu?

Lâm Cường lạnh nhạt trả lời.

-Mày tự cắn tay lấy máu đi.

....

Nửa giờ sau, Lâm Thanh Phong vẻ mặt sinh không thể luyện đi theo Lâm Cường bước ra khỏi căn hầm, một tay cầm theo Bách Nhân Trảm Ma Đao, một tay thì bỏ vào túi quần.

Nhìn trên phim truyền hình, việc cắn ngón tay lấy máu là việc rất nhẹ nhàng, nhưng ngoài đời thực không dễ dàng như vậy, khó khăn lắm Lâm Thanh Phong mới lấy được một ít máu từ ngón tay của mình, nhưng còn chưa đợi hắn viết xong tên cùng ngày sinh tháng đẻ lên bài vị thì cơ thể hắn lại tự động làm vết thương khép miệng khiến máu ngừng chảy.

Không còn cách khác, hắn liền tiếp tục cắn ngón tay để lấy máu, vòng lặp này cứ lặp đi lặp lại mấy chục lần thì hắn mới viết xong.

Hiện tại ngón tay cái của bàn tay đặt trong túi quần hắn đã sưng lên bởi vì bị cắn quá nhiều lần nên hắn đặt tay trong túi để tránh cho người khác nhìn thấy.

Lâm Cường bước tới bàn đọc sách rồi ngồi xuống, ông nghiêm túc lên tiếng.

-Hiện nay, mày đã chính thức trở thành Hùng Vương đời thứ 81 ngoài ra mày còn sở hữu được Bách Nhân Trảm Ma Đao, vì thế tao nghĩ mày cũng không cần học pháp thuật làm gì nữa.

-Hôm nay là thứ bảy nên mày cứ ở lại đây nghỉ ngơi đi, rồi ngày mai hãy đi tìm Mị Ảnh, tao sẽ không ngăn cản.

-Nhưng mày phải nhớ, tới khi tao gọi về là mày phải về ngay, không được la cà bên ngoài.

-Còn nữa, tận dụng những ngày này hãy bỏ ra một ít thời gian để tập sử dụng Bách Nhân Trảm Ma Đạo đi và đừng để ai đụng vào nó, tao không biết chắc nó có gây tổn thương cho người khác hay không.

Nghe được những lời này thì Lâm Thanh Phong liền gật đầu đồng ý.

-Vậy được con đã nhớ rõ, khi nào có chuyện thì cha hãy gọi cho con.

Lâm Cường gật đầu rồi phát tay ra hiệu Lâm Thanh Phong đi ra ngoài, Lâm Thanh Phong cũng theo đó mà bước ra, chỉ để ông ngồi lại trong phòng một mình.

Ngồi trong phòng một mình, Lâm Cường không biết suy nghĩ cái gì, hai mắt ông toát lên vẻ đau thương, miệng thầm lẩm bẩm những thứ mà ngay chính ông cũng không thể nghe rõ.

...

7 giờ sáng chủ nhật, Lâm Thanh Phong cùng hai người Lâm và Khánh ngồi trên một chiếc Bentley rời biệt thự đi tới nơi mà Nam Cung Mị Ảnh sẽ quay MV ca nhạc, với chức trách là vệ sĩ, nên Khánh cùng Lâm hai người phân chia công việc một người là tài xế phụ trách lái xe, người còn lại sẽ là tài xế phụ cộng thêm việc bảo vệ Lâm Thanh Phong.

Ngồi tại ghế phụ, Lâm có chút hâm mộ hướng Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Phong à, em thật sướng nha, được chính phủ cấp hẳn cho một chiếc Bentley riêng trị giá hơn chục tỷ để đi đây đi đó, hai người bọn anh đang hưởng hào quang từ em nha.

Đối với những lời này của Lâm thì Khánh ngồi tại ghế tài xế cũng gật đầu đồng ý, hai người bọn hắn chỉ là quân nhân quèn mà thôi, mặc dù tiền lương cũng có chút hậu hĩnh, nhưng hiện tại bọn hắn vẫn không thể nào sở hữu riêng một chiếc xe trị giá vài chục tỷ đồng đâu.

Từ một tuần trước, sau khi bọn hắn báo cáo với cấp trên là vài ngày tới Thái Tử muốn đi ra ngoài một chút và muốn hai người bọn hắn đi theo làm vệ sĩ, thì chỉ vài ngày sau chính phủ liền gửi tới biệt thự chiếc xe này, toàn bộ chiếc xe đều được cấp riêng cho Lâm Thanh Phong, ngoài ra cứ mỗi năm thì Lâm Thanh Phong cũng sẽ được cấp cho 1000 lít xăng dầu để tiện cho việc di chuyển.

Sau khi chiếc xe này được chuyển tới thì Khánh cùng Lâm hai người cũng nhận được phần công tác mới chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là phải tận lực bảo vệ Lâm Thanh Phong không thể xảy ra sơ sót, nếu có sơ sót gì thì bọn hắn cũng mất việc, và không bao giờ được gia nhập vào quân đội nữa, nhưng nếu nhiệm vụ thành công thì bọn hắn cũng được trả một phần lương rất cao cộng thêm một kì nghỉ ngắn, tất cả chi phí đều do chính phủ cung cấp.

Mệnh lệnh này cả hai người bọn hắn cũng rất mừng rỡ, nhưng chỉ cần nghĩ tới thân phận của Lâm Thanh Phong là Thái Tử thì bọn hắn liền bình tĩnh trở lại, sau mấy lần giao tiếp với Lâm Thanh Phong thì bọn hắn cũng hiểu rõ, tính tình của Lâm Thanh Phong rất dễ gần, chỉ cần trong lúc này không có tên nào rảnh trống đi giết hắn thì nhiệm vụ này rất dễ dàng hoàn thành.

Thật ra nếu là Lâm Cường muốn đi ra ngoài thì chính phủ cũng không tới mức cấp hẳn cho ông một chiếc xe riêng để di chuyển, bọn họ làm vậy chủ yếu là để lấy lòng Lâm Thanh Phong mà thôi.

Từ nhỏ Lâm Thanh Phong không được Lâm Cường cho phép học tập pháp thuật để đối phó đám yêu ma, cộng thêm đám yêu ma đã bị phong ấn vì thế chính phủ cũng không cần thiết vì hắn mà phải bỏ ra nhiều tiền như vậy, nhưng hiện tại thì khác, đám yêu ma chuẩn bị thoát ra, còn Lâm Thanh Phong đã được truyền ngôi trở thành đời Hùng Vương kế tiếp, vì thế chính phủ mới ra sức lấy lòng hắn.

Đối với những tâm tư này của chính phủ, Lâm Thanh Phong căn bản không để tâm, nếu chính phủ không lấy lòng hắn thì hắn vẫn ra sức đi giết yêu ma theo lời Lâm Cường, đồng thời hắn cũng không biết lái xe và sau khi tìm ra cách cùng Nam Cung Mị Ảnh đi tới Thông Thiên Đại Lục thì không biết hắn có còn trở về đây hay không, vì thế chiếc xe này trong mắt hắn chỉ là gân gà, có cũng được mà không có cũng không sao.

Lâm cùng Khánh hai người đều không biết những thứ này, Lâm hằng hái lên tiếng hỏi.

-Phong à, hôm nay em muốn đi đâu?

Khánh cũng đưa ánh mắt tò mò liếc nhìn lên gương chiếu hậu chờ đợi Lâm Thanh Phong trả lời.

Lâm Thanh Phong cũng đâu biết bọn hắn phải đi đâu? Dưới ánh mắt tò mò của hai người, hắn rút điện thoại ra rồi bấm số gọi cho Phượng tỷ đồng thời cũng bật loa ngoài để Lâm cùng Khánh hai người có thể nghe được, bởi vì hắn cũng không quen thuộc đường phố ở Hạ Long.

Đợi được một lúc thì Phượng tỷ rốt cục cũng nghe máy, nàng đã nhận ra dãy số của Lâm Thanh Phong nên liền cần nhả lên tiếng.

-Cậu còn có thể tra được số điện thoại của tôi sao? Mau nói, cậu muốn gì?

Lâm Thanh Phong lắc đầu cười khổ một cái, hắn liền đoán được khi gọi điện thoại cho Phụng tử thì sẽ nghe được câu này, nhưng hắn cũng không để tâm tới thái độ của nàng mà chỉ lạnh nhạt lên tiếng.

-Chị Phụng, hiện tại ta là vệ sĩ riêng cho Mị Ảnh, hôm nay nàng đi quay MV và nàng đã nói ta hỏi chị địa điểm quay vì thế chị có thể cho ta biết địa điểm được không?

Nghe được lời này của Lâm Thanh Phong, Phụng tử hừ lạnh một cái.

-Hừ, dùng cách này để theo sau Mị Ảnh? Cái trò này xưa rồi, cậu tưởng tôi dễ bị lừa lắm sao? Nếu Mị Ảnh muốn tìm vệ sĩ thì đã tìm từ sớm, ngoài ra nếu em ấy thật sự muốn tìm vệ sĩ thì cũng sẽ tìm những người có sức khỏe hơn cậu, cậu nghĩ rằng với sức của mình thì ai đồng ý nhận cậu làm vệ sĩ đây?

Phụng tử nói xong thì liền cúp máy, nàng cũng không muốn tiếp tục cùng Lâm Thanh Phong nói nhảm, trong mắt nàng thì Lâm Thanh Phong chỉ là một tên đàn ông vô lại, dùng mọi cách để có thể bám vấy Nam Cung Mị Ảnh mà thôi, đối với loại đàn ông này thì tất cả phái nữ đều phải tránh xa, vì thế nàng làm những điều này là để bảo vệ Nam Cung Mị Ảnh.

Bởi vì Lâm Thanh Phong mở loa ngoài, nên cuộc đối thoại này Lâm cùng Khánh hai người đều nghe được, Khánh và Lâm hai người đều lắc đầu thờ dãi.

-Phong à, vì sao lúc trước em nói Mị Ảnh theo đuổi em? Sao hiện tại sự thật lại thành ra là em theo đuổi cô ấy đây?

Đối với những lời này, Lâm Thanh Phong cũng không lên tiếng giải thích, hắn tiếp tục bấm số gọi điện cho Phụng tử, thật ra hắn có thể nhờ Lâm cùng Khánh hai người tìm hiểu địa điểm một chút nhưng hắn không muốn gây phiền phức quá nhiều nên đành tiếp tục gọi cho nàng.

.....Hết Chương 205.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Phụng tử (2)

Phụng tử tâm tình không tốt lắm, nàng cau mày nhìn chiếc điện thoại trên bàn đang liên hồi rung, màn hình phát sáng hiện ra dãy số của Lâm Thanh Phong.

-Thứ mặt dày không biết điều.

Mặc dù Phụng tử có thể chặn số điện thoại này gọi tới, nhưng dù gì đây cũng là số của Lâm Thanh Phong người mà Nam Cung Mị Ảnh say mê như điên, trước khi nàng chưa thể làm Nam Cung Mị Ảnh sáng mắt ra rồi từ bỏ hắn thì nàng không thể làm vậy, lỡ như chặn số của hắn lại khiến Nam Cung Mị Ảnh trở mặt với nàng thì không đáng.

Lâm bầm một cái cuối cùng Phụng tử cũng bắt máy, nàng hần giọng lên tiếng.

-Cậu đừng tiếp tục làm phiền tôi, coi chừng tôi báo cảnh sát.

Ở đầu bên kia, Lâm Thanh Phong cũng có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là hắn đâu muốn làm phiền nàng? Lỗi do nàng dây dưa không chịu nói ra địa điểm nên hắn đành phải tiếp tục gọi mà thôi.

Thờ dãi một hồi Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Chị Phụng, từ đầu ta chỉ hỏi chị về địa điểm quay mà thôi, cũng không muốn hỏi chuyện khác, bây giờ chị cứ nói ra chẳng phải là được rồi hay sao? Ta cũng không muốn tốn nhiều tiền điện thoại đâu.

Lúc này Phụng tử mới giật mình tự nghĩ lại, đúng là chuyện này do nàng gây ra, xoắn xuýt một lúc rồi lại nghĩ tới địa điểm mà bọn họ muốn quay MV thì nàng liền cười lạnh.

-Tốt, hiện tại tôi sẽ nói cho cậu thời gian và địa điểm, còn chuyện cậu có thể tới đó hay không thì không liên quan tới tôi.

Trong lòng Lâm Thanh Phong có chút đau đau rau muống, hắn làm bầm.

-Nhanh nói giúp ta, cứ dài dòng như vậy không biết tiền điện thoại rất mắc a?

Dù trong lòng có chút tức giận, nhưng ngoài mặt thì Lâm Thanh Phong vẫn như cũ trả lời.

-Được, chỉ cần chị nói ra thời gian và địa điểm thì ta sẽ không làm phiền chị nữa.

Phượng tỷ cười lạnh một cái rồi trả lời.

-Chỗ bọn tôi muốn quay rất dễ tìm đó là khoảng sân của căn biệt thự lớn nhất Vịnh Hạ Long này, đa phần là người ở Vịnh Hạ Long đều có tẻ chi đường cho cậu tới đó, bọn tôi sẽ tới đó vào lúc 11 giờ trưa.

-Vị chủ nhân ở nơi này rất thần bí, người ta còn thuê cả quân đội để làm bảo vệ, bọn tôi phải vất vả lắm mới có thể xin phép vào đây nhưng số lượng người được vào cũng giới hạn, thế nên việc cậu có thể vào hay không thì xin lỗi tôi không quản được.

Phượng tỷ nói xong thì liền ngắt máy, nàng cười lạnh lắm lắm.

-Để xem, cậu còn có thể làm được gì.

Thực ra nàng cũng không biết rằng vị “chủ nhà” mà nàng vừa nói tới chính là Lâm Cường, cha của Lâm Thanh Phong, bởi vì bình thường ông cũng không ở đây vì thế nàng cũng không có cơ hội gặp mặt, lúc trước khi bàn bạc để mượn nhờ địa điểm quay, nàng cũng chỉ được gặp người quản gia mà thôi.

Ba người Lâm Thanh Phong, Khánh và Lâm một mặt một bức nhìn nhau, một lúc sau Lâm cười khỏ lên tiếng.

-Phong à, anh thật sự phục em sát đất, có người nào muốn đi dạo trong sân nhà mình thì liền được chính phủ cấp riêng cho một chiếc xe để đi đây?

Lâm Thanh Phong cũng chỉ biết cười khỏ, hần cũng không lường trước được chuyện này a, nếu biết trước thì hần cũng không cần phải xin phép rồi đi rồi.

Nhìn vào màn hình điện thoại, lúc này chỉ mới 7h35 mà thôi, Lâm Thanh Phong thở dài một cái.

-Hiện tại cũng còn sớm, mới 7h35 mà thôi, cũng không thường xuyên có cơ hội tới đây thôi thì chúng ta cứ đi dạo xem xung quanh một chút a?

Nghe được lời này, Khánh và Lâm đều gật đầu, Lâm vỗ ngực lên tiếng.

-Phong à, anh là dân gốc ở đây, vì thế chuyện này cứ giao cho anh, anh sẽ dẫn em đi tới nơi có thức ăn ngon nhất, rồi sẽ dẫn em đi dạo xung quanh.

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu, hiện tại hần cũng không có chuyện gì để làm, cứ theo lời Lâm đi dạo khắp nơi là được rồi.

Nhận được cái gật đầu của Lâm Thanh Phong, Lâm liền rút ra điện thoại trong túi rồi bấm số, một lúc sau điện thoại cũng kết nối được hần vui vẻ lên tiếng.

-Mẹ à, hiện giờ mẹ rảnh không?

Nghe được câu này của Lâm, Lâm Thanh Phong cùng Khánh hai người đều một bức hai mặt nhìn nhau, đã bảo là đi ăn đâu? Sao lại gọi về nhà cho mẹ đây?

Mặc kệ Lâm Thanh Phong cùng Khánh hai người tò mò nhìn mình, Lâm tiếp tục nói.

-Haha, công việc của con vẫn rất tốt.

-Hôm nay con và hai người bạn đang được thư giãn một chút cho tới trưa, hiện tại chúng con đang ở gần nhà mình, vì thế con muốn đưa họ về nhà mình, sẵn tiện thăm mẹ và em một chút, mẹ có thể chuẩn bị một chút đồ ăn cho bọn con không?

Một lúc sau, Lâm mới gác máy, nhìn thấy ánh mắt tò mò của Lâm Thanh Phong cùng Khánh, Lâm cười hắc hắc nhìn Lâm Thanh Phong rồi nói.

-Tin tưởng anh nha Phong, không phải anh tăng bốc, nhưng mẹ anh là người nấu ăn rất ngon đấy.

Khánh bĩu môi một cái.

-Đừng có xạo nữa, cứ nói toẹt ra là mày chỉ muốn về thăm nhà thôi.

Nghe được câu này Lâm lắc đầu.

-Anh Khánh tin em lần này đi, nếu em nói xạo với anh, thì anh muốn gì em đều chiều anh hết.

Khánh nở nụ cười đầy ác ý lên tiếng.

-Có thật là chuyện gì cũng đồng ý?

“Chắc chắn” Lâm khoanh tay nhắm mắt tự tin gật đầu trả lời, bởi vì đang nhắm mắt, nên hần cũng không nhìn thấy nụ cười đầy ác ý của Khánh, nhưng ngồi ghế phía sau nhìn qua gương chiếu hậu Lâm Thanh Phong nhìn thấy rất rõ, hần phối hợp với Khánh mỉm cười lên tiếng.

-Ngay cả việc “đó” cũng đồng ý sao?

Nghe được lời này, Lâm liền mở mắt ra, đập vào mắt hắn là nụ cười đầy ác ý của Khánh, hắn liền cuộn người vào một góc, hai mắt hoảng loạn đưa hai tay che trước ngực.

-Anh đừng có mơ tưởng chiếm được thân thể người ta, người ta không chơi gay.

Khánh thu lại nụ cười đầy ác ý của mình, rồi bấu môi một cái.

-Thôi bớt đi, đừng làm anh mày đau mắt, hiện tại mau chỉ đường, từ sáng tới giờ anh đói lắm rồi.

Lâm cười hắc hắc rồi bắt đầu chỉ đường cho Khánh lái xe đi tới.

....

11 giờ trưa, xe của đoàn quay phim đã đúng hẹn tới trước cổng biệt thự, đoàn xe có 3 chiếc, chiếc đi đầu là một chiếc xe bảy chỗ chở những người ở đoàn, chiếc thứ hai là xe chở Phượng tỷ và Nam Cung Mị Ảnh, còn chiếc cuối cùng là một chiếc xe tải chở dụng cụ quay.

Trước cổng có hai người quân nhân đang đứng canh gác, trên vai đeo súng, thấy được bọn họ tới một trong hai người nhíu mày lên tiếng.

-Đoàn người phía trước mau dừng xe lại, đây là khu vực tư nhân không phận sự không được phép vào, các người là ai? Tới đây có việc gì?

Lúc này chiếc xe mở cửa, một người đàn ông trung niên bước xuống xe, tay ông cầm hai bản danh sách bước tới trước mặt người quân nhân này rồi mỉm cười chào hỏi, đưa tờ danh sách cho người quân nhân này rồi nói.

-Người anh em, bọn ta là người của đoàn quay phim, lúc trước chúng ta đã được sự cho phép của quản gia tới đây để quay phim trong vài ngày, đây là phân danh sách những người được phép vào đây, cùng những đạo cụ bọn ta mang vào, em nhìn thử một chút.

Cầm trong tay tờ danh sách, người quân nhân này cũng không hỏi gì, hắn gật đầu một cái rồi đưa tay lấy ra một cái bộ đàm trong túi, thử liên lạc với những người ở bên trong một lúc, sau khi được sự xác nhận của những người bên trong thì lúc này hắn mới tiến tới chiếc xe điểm danh số người ở bên trong.

Sau khi điểm danh đầy đủ tất cả số người, thì người này mới gật đầu với người quân nhân còn lại, để hắn mở cửa cho đoàn xe tiến vào trong.

Đoàn xe lúc này mới được phép tiến vào trong, ngồi trên xe nhìn thấy an ninh nơi này được bảo vệ rất gắt gao, Phượng tỷ trong lòng vui vẻ, nàng thâm trầm lắm.

-Để xem, lần này cậu còn có cách nào để theo bọn tôi.

Phượng tỷ trong lòng tràn đầy vui vẻ, nhưng nàng cũng không để lộ ra ngoài, bởi vì ngồi cạnh bên nàng là Nam Cung Mị Ảnh, nàng không muốn để Nam Cung Mị Ảnh biết được điều này.

Phượng tỷ mặc dù che dấu rất khéo, nhưng tâm tình của nàng thay đổi liên khiến khí tức của nàng cũng thay đổi theo, mặc dù nó rất yếu ớt nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Nam Cung Mị Ảnh, với tâm trí của nàng thì nàng liền đoán được một ít, nhưng nàng cũng không để tâm.

Sau khi đoàn xe được phép đi vào trong, hơn nửa giờ sau thì Khánh, Lâm cùng Lâm Thanh Phong ba người mới lái xe trở về, nhận ra đây là xe của Lâm Thanh Phong, hai người gác cổng liền đứng nghiêm trang đưa tay lên mũ làm thế chào rồi lớn tiếng hô.

-Thái tử đã trở về.

Xe dừng lại, Lâm đưa đầu ra khỏi cửa kính tay lái phụ rồi hỏi.

-Đoàn quay phim đã tới chưa?

Nghe được câu hỏi này, người quân nhân lúc này đã cho phép đoàn quay phim tiến vào liền nghiêm túc trả lời.

-Thưa sếp, nửa giờ trước bọn họ đã tới, sau khi kiểm tra đầy đủ thì bọn ta đã cho phép bọn họ vào trong.

Nhận được câu trả lời, Lâm gật đầu một cái rồi xoay vào trong lên tiếng.

-Phong, bọn họ đã tới rồi.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi nói.

-Vậy được rồi, phiền các anh đưa ta tới chỗ bọn họ là được.

....Hết Chương 206....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 207: Phượng Tỷ (3)

Được lệnh của Lâm Thanh Phong, hai người gác cổng liền mở cửa để Khánh lái xe chở ba người đi vào.

Ngay lúc này, từ bên đường có một người chạy xe máy tiến tới, tên này vừa chạy vừa la hét.

-Chiếc xe phía trước, làm ơn chờ một chút.

Tiếng kêu này liền khiến ba người bạn Lâm Thanh Phong ngồi trong xe cùng hai người gác cổng giật mình, Khánh lập tức dừng xe rồi cùng Lâm đồng thời nhảy xuống xe, hai người liền lấy ra hai khẩu súng lục từ trong người, hai người gác cổng đồng thời cầm súng trên vai, bốn người chỉ thẳng súng vào chiếc xe máy, nếu chiếc xe máy này tiếp tục tới gần thì bọn họ sẽ nổ súng.

Lâm Thanh Phong ngồi trong xe nhú mồm một cái, hắn cũng không sợ người đang tới này có thể gây tổn thương tới hắn, hắn lên tiếng.

-Không có việc gì, cứ đợi một chút xem người này muốn làm gì.

Được lệnh của Lâm Thanh Phong, cả bốn người đều dừng lại không nổ súng, nhưng cả bốn cây súng vẫn chỉ thẳng vào chiếc xe không chút nào buông lỏng.

Chiếc xe máy tới gần, người ngồi trên xe cũng nhìn thấy bốn miệng súng đang chỉ thẳng vào người mình vì thế hắn không dám chậm trễ.

Người này nhanh chóng gỡ nón bảo hiểm, chống xe rồi bước xuống, giơ hai tay qua đầu, hắn liếc sơ qua tình hình một chút liền nhận ra Lâm Thanh Phong là chủ nhân vì thế liền chạy tới trước mặt Lâm Thanh Phong giọng nói có chút xoắn xuýt lên tiếng.

-Người anh em... à không vị thiếu gia này, ngài có thể cho tôi xin phép vào trong cùng ngài được không?

Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, hắn đánh giá người trước mặt một chút, ấn tượng đầu tiên của hắn đối với người này là một tên mập mạp, nhan sắc rất bình thường, nhưng khuôn mặt rất hiền lành, suy nghĩ một chút rồi hắn liền hỏi.

-Ngươi là ai? Và tại sao ta phải cho ngươi vào trong?

Tên mập này có chút bối rối, hắn cũng không biết phải trả lời làm sao, hắn suy nghĩ một chút rồi nói.

-Thật ra tôi và con trai của chủ nhà này là bạn bè, hôm nay tôi muốn tới đây thăm nó một chút, nhưng tôi lại muốn tạo sự bất ngờ cho nó, vì thế tôi mới phải làm như vậy để có thể vào trong.

-Người anh em, cậu cho phép tôi vào cùng được chứ?

Vừa nghe xong lời này, Khánh liền muốn lên tiếng nói gì đó nhưng liền bị Lâm Thanh Phong ngăn lại, hắn có chút hứng thú nhìn tên này, bởi vì hắn cũng không quen biết tên này, lời của tên này căn bản là nói nhảm, nhưng hắn cảm giác được tên này không có ác ý, hắn thật sự muốn vào trong nhưng lại không muốn nói ra lý do thật sự, sợ cảm một chút Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài.

-Như vậy không được, thật ra ta cũng không quen biết chủ nhà này, ta chỉ là một thành viên trong đoàn làm phim, đi theo đoàn tới đây thôi, tôi cũng không được phép cho anh vào trong nhà.

Nghe được Lâm Thanh Phong là người của đoàn làm phim, tên mập này vui vẻ ra mặt, hắn ngay lập tức quên mất bản thân đang còn bị bốn khẩu súng chia vào, hắn đưa hai tay bám lấy cửa sổ rồi hỏi.

-Người anh em này, cậu là người của đoàn làm phim? Như vậy Phượng Cửu đang ở trong đó đúng hay không?

Biểu hiện của tên này làm Lâm Thanh Phong có chút giật mình, nhưng hắn liền hiểu được con hàng trước mặt này đang muốn tìm Phượng tỷ, mặc dù không biết lý do thật sự của hắn nhưng nhìn vẻ mặt của hắn thì Lâm Thanh Phong cũng đoán được một hai.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Nhưng ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi là ai đâu? Còn nữa ngươi là gì của Phượng tỷ? Tại sao ta phải trả lời cho ngươi biết Phượng tỷ có ở trong đó hay không?

Tên mập này cũng không biết phải nói như thế nào nữa, hắn với Lâm Thanh Phong vốn chỉ là người lạ, từ nãy tới giờ hắn cũng không muốn nói ra tên thật của chính mình vì thế Lâm Thanh Phong cũng không có trách nhiệm phải trả lời câu hỏi của hắn.

Xoắn xuýt một lúc, tên mập này mới thò ra một hơi rồi ảo não rồi đi, hắn quyết định không nói ra tên gọi của chính mình.

Nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Thôi được rồi, người cứ theo ta vào đi, nhưng người không được phép đi lung tung, anh Khánh sẽ đi theo giám sát người.

Nghe được lời nói này, tên mập liền giật mình xoay người lại, ánh đèn ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn Lâm Thanh Phong, bốn người bọn Khánh, Lâm liền mừng rỡ, Khánh muốn nói gì đó nhưng Lâm Thanh Phong lại lắc đầu ra hiệu cho hắn không nói nữa.

Lâm Thanh Phong mỉm cười nhìn tên mập rồi hỏi.

-Như vậy được chứ?

Tên mập như gặp được vị cứu tinh hai mắt tỏa sáng, hắn gật đầu liên tục để thay cho câu trả lời, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lên tiếng.

-Nếu đã như vậy, bây giờ chúng ta vào trong đi.

Khánh thở dài một hơi, nhưng hắn cũng không thể thay đổi quyết định của Lâm Thanh Phong nên đành chấp nhận nhiệm vụ này, Khánh lái xe vào trong, còn phía sau là tên mập cùng chiếc xe máy của hắn.

Ngồi trên xe, Lâm nhìn vào kính chiếu hậu rồi lên tiếng hỏi.

-Phong à, tại sao em lại cho tên đó đi vào? Chẳng may hắn có ý đồ xấu thì sao?

Khánh cũng gật đầu đồng ý với câu hỏi này của Lâm, cả hai đều nhìn về Lâm Thanh Phong chờ đợi câu trả lời của hắn.

Dưới ánh mắt tò mò của hai người, Lâm Thanh Phong chỉ mỉm cười trả lời.

-Ta cảm giác được, hắn không phải người xấu, nên hắn sẽ không gây chuyện.

Lâm, Khánh hai người đều mừng rỡ, đây là câu trả lời sao? Bọn hắn thở dài một cái rồi cũng không nói gì nữa.

Nhưng đây là do cả hai quá lo nghĩ rồi, mặc dù Lâm Thanh Phong hiện tại trí nhớ ở Thông Thiên Đại Lục đã mất hết, nhưng cảnh giới Nguyên Anh Kỳ của hắn vẫn còn ở đó, cảm giác của hắn đối với những người có ý đồ xấu sẽ không thể sai được.

Tên mập lái xe theo sau, hai mắt tò mò đánh giá xung quanh, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn được vào ngôi nhà nổi tiếng nhất Vịnh Hạ Long, khung cảnh đẹp đẽ xung quanh khiến hắn không thể nhìn được mà phải nhìn thêm vài lần.

Chạy theo con đường dẫn tới ngôi biệt thự, phía trước đã có vài người hầu gái cùng vị quản gia trẻ tuổi đứng đợi, Lâm Thanh Phong bước xuống xe, tất cả bọn họ đều khom người lên tiếng.

-Thái tử đã trở về.

Lâm Thanh Phong gật đầu với bọn họ một cái rồi ra hiệu cho Khánh cùng Lâm đem xe của hắn và xe của tên mập đi cất, hắn nhìn về vị quản gia rồi hỏi.

-Hiện tại đoàn làm phim lúc này đang ở đâu?

Người quản gia được hỏi, hắn liền khom người trả lời.

-Thưa thái tử, bọn họ đã được ta hướng dẫn tới chỗ tĩnh tâm động, hiện tại chắc rằng bọn họ đang còn ở đó sắp xếp dụng cụ và dàn dựng cảnh quay, nếu Thái tử muốn thì hiện tại ta sẽ dẫn đường cho người tới đó.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lại nhìn sang tên mập.

-Còn người thì sao? Người muốn cùng ta đi tới chỗ đoàn làm phim, hay là muốn đi dạo xung quanh?

Tên mập xoắn xuýt suy nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng nhận lời đi theo sau Lâm Thanh Phong, bởi hắn nhận thấy được, nếu hắn không đi theo Lâm Thanh Phong thì hắn sẽ bị những người hầu gái này đuổi đi ra ngoài, những người hầu gái này nhìn qua thì ai cũng xinh đẹp, nhưng mà bọn họ lại mang tới cho hắn một cảm giác sợ hãi nói không nên lời.

Người quản gia đi trước dẫn đường cho Lâm Thanh Phong cùng tên mập đi theo sau, tên mập có chút bồn chồn không yên, liếc nhìn hắn một lúc, rốt cục Lâm Thanh Phong cũng không nhìn được mà lên tiếng hỏi.

-Người có thể bình tĩnh lại sao?

Tên mập lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Người anh em, cậu không hiểu được cảm giác của tôi.

Lâm Thanh Phong tròn trĩnh mắt.

-Chỉ là đi gặp Phụng tử thôi, cần gì phải làm quá lên như vậy?

Nghe được lời này, tên mập giật mình một cái, hai dùng về mặt hoảng hốt nhìn Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

-Làm sao cậu biết?

Lâm Thanh Phong đưa tay che trán, con hàng này còn không tưởng rằng hắn che giấu kĩ nên không ai biết được hay sao? Lắc đầu một cái rồi Lâm Thanh Phong lại hỏi.

-Trước cũng đừng quản tại sao ta biết được, nhưng ngươi tới gặp Phụng tử với mục đích gì? Mau nói ra biết đâu có thể ta sẽ giúp đỡ được một chút.

Tên mập xoắn xuýt suy nghĩ một lúc, sau đó hắn như là đã quyết định được chuyện gì đó rồi gật đầu ghé sát tai Lâm Thanh Phong nói nhỏ.

-Thật ra, tôi và Phụng Cửu đã có hôn ước từ nhỏ, nhưng gia đình hai bên đã có quy định rằng hai người không được phép gặp nhau, nếu tới 30 tuổi mà hai bên vẫn chưa tìm được người yêu và chưa kết hôn thì cả hai sẽ cưới nhau.

Nghe tới đây, Lâm Thanh Phong sắc mặt cổ quái nhìn lại tên mập này một lần từ trên xuống dưới, tên mập vẫn không để ý mà tiếp tục nói.

-Hiện tại tôi đã 29 tuổi rồi, còn một tháng nữa là vừa tròn 30, nhưng vẫn không có người yêu, tôi nghe được tin từ gia đình bên kia là Phụng Cửu cũng giống tôi vẫn chưa có người yêu cũng chưa kết hôn, nên hôm nay tôi mới lên tới đây để gặp vợ sắp cưới của mình một chút.

.....Hết Chương 207.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Thần kinh không ổn định

Nhìn tên mập vẫn đang tiếp tục kể chuyện hôn ước giữa gia đình hắn và Phụng tử, Lâm Thanh Phong lắc đầu thở ra một hơi rồi ngắt lời.

-Đừng cứ mãi dựa dẫm vào hôn ước, hiện tại không giống như lúc xưa cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nữa, tuy chỉ mới gặp mặt Phụng tử vài lần, nhưng ta thấy với tính cách của nàng, nàng sẽ không đặt hôn ước này vào mắt đâu.

-Nếu ngươi muốn cưới nàng về thì ta nghĩ cách tốt nhất là ngươi nên thành thật đi thưa đồ nàng đi.

Tên mập gật đầu một cái.

-Tôi cũng nghĩ tới điều này rồi, vì thế mục đích mà tôi tới đây hôm nay ngoài việc gặp mặt Phụng Cửu ra thì mục đích khác là tôi sẽ tìm cách tạo ấn tượng với cô ấy rồi từ từ làm quen.

Nghe được lời này thì Lâm Thanh Phong liền giơ lên ngón tay cái lên tiếng cổ vũ.

-Hay lắm, đàn ông là phải như vậy mới đúng, ta ủng hộ ngươi.

Tên mập gãi đầu cười hắc hắc, nhưng rồi hắn lại ghé sát tai Lâm Thanh Phong nói nhỏ.

-Người anh em, tuy tôi nói vậy, nhưng từ trước tới giờ tôi cũng chưa từng có bạn gái nha, nhìn cậu đẹp trai như vậy, hẳn là kinh nghiệm tình trường cũng không ít, có thể hướng dẫn vài chiêu sao?

“Ngươi hỏi nhầm người” tuy Lâm Thanh Phong trong lòng nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không nói ra, từ trước tới giờ hắn cũng có mối tình nào đâu? Ngoài việc vô duyên vô cớ có thêm một lão bà thì hắn cũng đâu còn biết gì khác? Nhưng mấy vấn đề này cũng không làm khó được Lâm Thanh Phong sờ cằm suy nghĩ một chút rồi hắn hỏi.

-Hiện tại ngươi đã 29 tuổi rồi, như vậy hẳn là đã có công việc ổn định đi?

Tên mập liền gật đầu, hắn tự hào vỗ ngực.

-Đương nhiên là có, tôi là một thợ rèn, gia đình chúng tôi đã làm nghề này từ lâu lắm rồi, tới đời của tôi là đời thứ 19.

Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên, bởi vì trong xã hội hiện tại mọi thứ đều được máy móc làm ra, rất ít người còn tiếp tục theo nghề này thế nên thợ rèn còn sót lại rất ít.

Ngạc nhiên là một chuyện, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn không quên vấn đề chính.

-Như vậy, một tháng thu nhập của người khoảng bao nhiêu?

Nói tới đây thì tên mập xoắn xuýt gãi đầu.

-Cậu cũng biết rồi, xã hội hiện tại nghề rèn rất khó kiếm sống, vì thế một tháng thu nhập của tôi cũng không cao lắm, đa phần ở tầm vài triệu mà thôi.

Lâm Thanh Phong thở dài một cái, như vậy chẳng khác nào là không có tiền a, vài triệu một tháng thì có thể lo cho một người sống vừa đủ, nếu ăn uống tiết kiệm thì còn thừa một ít, còn hai người thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ lại “một túp lều tranh, hai quả tim vàng?”, mặc dù trường hợp này vẫn có, nhưng với tính cách của Phụng tử thì nàng gần như không thể chấp nhận điều này.

Nhiều mảy suy nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra cách gì, Lâm Thanh Phong đành hỏi.

-Như vậy, ban đầu người muốn dùng cách gì để cưa đổ Phụng tử?

-Ta đẹp trai – Tên mập tự tin lên tiếng.

“#@” trong đầu Lâm Thanh Phong cũng không biết là đang nghĩ gì nữa, hắn chỉ biết cầm nín nhìn con hàng trước mặt này, bởi vì bọn họ nói chuyện cũng không sợ người khác nghe thấy vì thế người quản gia đi phía trước cũng nghe được, hắn dừng bước quay đầu dùng ánh mắt thương hại nhìn về tên mập.

Không hiểu trong đầu hắn nghĩ gì mà có thể tự tin về nhan sắc của chính mình như vậy, theo đánh giá khách quan của Lâm Thanh Phong thì nếu nhan sắc của hắn là 5 thì tên mập này chỉ được 2-3 điểm mà thôi, không biết ai cho hắn tự tin để nói ra được câu này.

Vị quản gia rốt cục nhịn không nổi đành phải lên tiếng.

-Nhan sắc có hạn mà mặt dày thì có thừa.

Nghe được câu này, Lâm Thanh Phong liền đưa lên ngón cái, tên mập thì sắc mặt vẫn bình tĩnh, hắn dùng tay hất lên mái tóc của chính mình, ngẩng đầu nhìn trời rồi cảm thán.

-Các người ganh tị với nhan sắc của tôi nên nói xấu tôi, đừng lo tôi hiểu được.

Lâm Thanh Phong mặt một mớ, vị quản gia khoé miệng có chút giát giát, cuối cùng cả hai thở dài một cái rồi cùng lắc đầu, Lâm Thanh Phong chán nản lên tiếng.

-Sáng nay trước khi rời nhà, người đã uống thuốc chưa?

Tên mập có chút ngây ngốc khi nghe Lâm Thanh Phong hỏi câu này, nhưng rồi hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hắn khoanh tay bĩu môi một cái.

-Cậu muốn uống thuốc thì tự đi mà uống, còn tôi không có bệnh, mắc mớ gì phải uống?

Lâm Thanh Phong đưa tay che trán, mặc dù không ưa thích gì Phụng tử cho lắm, nhưng hắn vẫn cảm thấy tội nghiệp cho nàng ấy, đành phải con hàng này không biết nàng ấy chịu đựng được bao lâu.

Nói nhiều vô ích, tên mập này căn bản không có thuốc chữa, lắc đầu một cái Lâm Thanh Phong lên tiếng nói với quản gia.

-Thôi chúng ta cứ tiếp tục đi thôi, về sau cứ mặc kệ hắn, chúng ta không quản là được.

Quản gia gật đầu một cái rồi tiếp tục dẫn đường cho Lâm Thanh Phong, tên mập cũng liền chạy theo phía sau, hắn cũng không muốn chưa gặp được vợ chưa cưới mà chính mình đã bị lạc đường nha.

Mất thêm một lúc thì người quản gia mới đưa hai người tới chỗ đoàn làm phim, bên cạnh đoàn làm phim còn có một vài người hầu gái đứng đó, còn mọi người trong đoàn làm phim đang bận rộn chuẩn bị cho cảnh quay mới nên cũng không ai để ý tới ba người bọn hắn.

Người quản gia đưa hai người tới gần bên thì liền cúi đầu.

-Thái tử, bọn họ đang ở phía trước, ngài cứ việc tự nhiên, còn tôi sẽ trở về biệt thự cho người chuẩn bị bữa trưa, nếu cần gì thì ngài cứ cho người gọi tôi chuẩn bị.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái tỏ ý đã hiểu, người quản gia cũng theo đó mà trở về biệt thự.

Tên mập lúc này liền lên tiếng.

-Người anh em, tại sao bọn họ lại gọi cậu là Thái tử? Có thể cho tôi biết một chút sao?

“Tại bọn họ thích thế” Lâm Thanh Phong trả lời một câu rồi cũng không để ý tới tên mập liền tiến vào đoàn làm phim, hắn đã nhìn thấy Nam Cung Mị

Ảnh đang ngồi trên ghế chờ đợi, còn Phượng tỷ thì không thấy đâu nên hắn liền đi tới chỗ của nàng, tên mập mọng bức một chút rồi cũng chạy theo sau.

Bởi vì mọi người trong đoàn làm phim đang bận rộn, nên bọn họ cũng không để ý Lâm Thanh Phong cùng tên mập đang tới gần Nam Cung Mị Ảnh.

Thấy Lâm Thanh Phong đã tới, Nam Cung Mị Ảnh cũng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, nàng mỉm cười ngọt ngào.

-Phu quân, tới rồi nha.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái.

-Gặp một vài chuyện trên đường đi nên tới trễ một chút.

Nhận ra người trước mặt là Nam Cung Mị Ảnh cùng nghe được hai người nói chuyện, tên mập hoảng hốt hết lên.

-Cái gì? Cậu là chồng của Mị Ảnh?

Tiếng hét của tên mập liền thu hút sự chú ý của những người xung quanh, bọn họ đều dừng hết công việc của mình tò mò nhìn về bên này.

Bị ánh mắt của nhiều người dò xét, Lâm Thanh Phong có chút khó chịu, hắn cau mày lầm bầm.

-Cần gì hét lớn như vậy đây?

Tên mập lúc này mới giật mình, nhìn xung quanh thấy tất cả mọi người xung quanh đều hướng về phía này, hắn xoắn xuýt gỡ đầu.

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng sắc mặt Lâm Thanh Phong cũng không thay đổi, hắn hướng mọi người xung quanh cúi đầu chào một cái rồi nói.

-Xin chào mọi người, ta là Lâm Thanh Phong, hiện tại là vệ sĩ riêng của Mị Ảnh, mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Lâm Thanh Phong dứt lời, bầu không khí xung quanh yên tĩnh như chết, mọi người ai cũng không nói tiếng nào mà chỉ im lặng đánh giá hắn từ trên xuống dưới, mãi một lúc sau mới bắt đầu có vài lời xì xào vang lên, những người này đang tò mò về mối quan hệ giữa Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, mặc dù báo chí đã nói rằng do chính Nam Cung Mị Ảnh nói ra điều này, nhưng phần lớn người vẫn không tin.

Mặc dù bọn người này đã cố đè nén thanh âm, nhưng với thính lực của Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong thì hai người vẫn nghe rõ bọn họ đang bàn tán chuyện gì, Nam Cung Mị Ảnh lạnh nhạt lên tiếng.

-Đây là phu quân của ta, hiện tại hắn là vệ sĩ riêng của ta, mọi người cứ tiếp tục làm việc như bình thường, hắn sẽ không làm ảnh hưởng tới mọi người.

-Nếu có gì tò mò muốn hỏi, thì cứ đợi khi được nghỉ rồi tới hỏi, ta sẽ trả lời.

Câu nói của Nam Cung Mị Ảnh như tiếng sét đánh vang vọng giữa trời xanh, đám người xung quanh lập tức im lặng, những thành viên nam của đoàn làm phim về mặt đều như nuốt phải ruồi, cả đám đều buồn thiu tiếp tục trở lại làm việc, còn những thành viên nữ thì vẫn đứng nhìn tò mò đánh giá Lâm Thanh Phong.

Số lượng thành viên nữ cũng ít, bọn họ cũng không làm gì nhiều, đa phần công việc đều được những thành viên nam làm hết, vì thế Nam Cung Mị Ảnh cũng mặc kệ bọn họ, lúc này nàng mới nhìn tới tên mập rồi lên tiếng hỏi.

-Ngươi là ai?

“Ta...tôi...tôi...” Tên mập được hỏi tới, hắn cứ lắp bắp mãi mà không nói thành lời, Nam Cung Mị Ảnh cũng không quản hắn, nàng quay sang nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi trả lời.

-Đừng quản hắn, hắn mới từ trong đó ra, sáng nay vẫn chưa uống thuốc nên thần kinh không ổn định lắm.

....Hết Chương 208....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Điều thuộc dạng đặc biệt

“Ồ” Nam Cung Mị Ảnh gật đầu một cái, rồi cũng không tiếp tục để ý tới tên mập nữa, nếu Lâm Thanh Phong đã nói hắn điên rồi thì nàng cũng tin như

vậy.

Thấy hai người thật sự không để ý tới mình, tên mập tròn trắng mắt lên tiếng.

-Này này, hai người như vậy là có ý gì? Nói xấu người khác như vậy vui lắm sao?

Mặc kệ tên mập đang nói cái gì, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều không để ý tới hắn, Lâm Thanh Phong nhìn xung quanh một chút rồi hỏi.

-Phượng tỷ đang ở đâu? Tại sao ta không nhìn thấy nàng ấy?

Nghe Lâm Thanh Phong nhắc tới Phượng tỷ, tên mập cũng lập tức ngừng nói nhảm, hai mắt tò mò chờ đợi Nam Cung Mị Ảnh trả lời.

Nam Cung Mị Ảnh liền chỉ tay về phía một hang động gần đó rồi nói.

-Bởi vì trong MV sẽ có vài cảnh được quay trong hang động, vì thế đạo diễn đã cùng Phượng tỷ vào đó để chọn cảnh quay trước, một lúc sau bọn họ sẽ trở ra.

Tên mập nghe xong không nói lời nào liền co chân chạy thẳng vào hang động, để lại Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh một mặt mông bức nhìn theo.

Nam Cung Mị Ảnh tò mò hỏi.

-Tên này làm sao vậy?

Lâm Thanh Phong mỉm cười trả lời.

-Hắn nói hắn là hôn phu của Phượng tỷ, hiện tại nghe được lão bà tương lai của mình lại ở một mình cùng với một tên nam nhân lạ mặt thì đương nhiên hắn phải lo lắng.

Nam Cung Mị Ảnh nghĩ nghĩ một chút rồi mỉm cười, nàng cũng hiểu được vì sao Lâm Thanh Phong lại đưa tên mập này tới đây, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

-Như vậy, chàng tới trễ là do chàng bỏ thời gian đi điều tra mối quan hệ của Phượng tỷ sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Không có, gặp mặt tên mập này chỉ là tình cờ, hắn tự mình tới trước cửa tìm ta, nên ta thuận tiện đưa hắn tới đây thôi.

-Còn có, nơi này cũng coi như là nhà của ta, ta đã ở đây từ 7 ngày trước rồi, nên nói là ta đã tới từ sớm mới đúng.

Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng gật đầu một cái, vẻ mặt nàng cũng không có biến hóa, những thứ tiền bạc, đất đai ở đây nàng đều không để vào mắt, nàng chỉ muốn ở cùng Lâm Thanh Phong mà thôi.

...

Phượng tỷ sắc mặt đen kịt bước ra khỏi hang động, phía sau nàng là tên mập cùng một tên thanh niên, trên mặt tên mập mang theo nhiều vết thâm tím.

Phượng tỷ trực tiếp bỏ qua Nam Cung Mị Ảnh bước tới trước mặt Lâm Thanh Phong, nàng giận dữ lên tiếng.

-Lâm Thanh Phong, tên mập này là ai? Tại sao cậu lại đưa vào đây? Cậu làm phiền Mị Ảnh còn chưa đủ hay sao mà giờ lại đưa tên mập này tới đây làm phiền tôi?

Tên mập ngay lúc này liền lên tiếng đính chính.

-Phượng Cửu à, cũng đừng nói như vậy nha...

Nhưng còn chưa đợi tên mập nói hết lời, Phượng tỷ liền quay sang cho hắn một bạt tai.

Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu không để ý tới hai người, hắn liền muốn như thế này, Phượng tỷ lần nào gặp mặt cũng muốn làm phiền hắn, mặc dù hắn không nói gì nhưng hắn cũng cảm thấy phiền a, hiện tại có tên mập này ở đây thì liền đỡ hơn một chút.

Lâm Thanh Phong ngẩng đầu nhìn người thanh niên hướng về hắn đưa ra một bàn tay rồi hỏi.

-Ngươi chắc là đạo diễn đi? Ta là Lâm Thanh Phong, lần đầu gặp mặt về sau phiền ngươi chỉ bảo nhiều hơn.

Tên thanh niên trong mắt lóe lên một tia khác thường, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh mỉm cười gật đầu, đưa ra một bàn tay bắt lấy tay Lâm Thanh Phong.

-Cậu chắc hẳn là chồng của Mị Ảnh đi? Tôi là Cường, tôi cũng chỉ mới vào nghề mà thôi, lần này được hợp tác với Mị Ảnh là một điều may mắn, về sau mong anh cũng giúp đỡ.

Tuy Cường đã che giấu rất kỹ, nhưng Lâm Thanh Phong ánh mắt cỡ nào? Hắn vẫn nhìn ra một tia khác thường trong ánh mắt của Cường, hắn chỉ muốn chào hỏi một chút mà thôi, nhưng khi nhìn ra tia khác thường này trong lòng hắn liền phiền muộn thầm lẩm bẩm.

-Vừa giải quyết được một người, hiện tại lại tới thêm một người, thật sự rất phiền a...

Tuy trong lòng phiền muộn, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn một mặt không đổi sắc, vẫn mỉm cười chào hỏi với Cường như hai người bạn đã lâu không gặp.

Nhìn vào hang động một chút Lâm Thanh Phong liền hỏi.

-Như vậy các người đã tìm được nơi thích hợp để quay đoạn MV sao?

Cường lắc đầu thờ dãi.

-Vẫn chưa đâu, tôi đang cùng chị Phụng xem xét thì anh chàng mập mập kia đột nhiên xông vào rồi bắt đầu nói năng loạn cả lên, cả hai người bọn tôi đều nghe không hiểu cái gì.

-Chị Phụng liền nổi nóng, ra tay đánh hắn một lúc thì hắn mới nói là do cậu đưa hắn tới, vì thế chị Phụng liền chạy ra đây tìm cậu.

“Ồ” Lâm Thanh Phong xem như hiểu được, lúc đầu hắn chỉ nghĩ tên mập này thần kinh không bình thường một chút thôi, nhưng hiện tại hắn xác định con hàng này điên rồi.

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng âm thầm cười trộm, tên mập này càng điên càng tốt, Phụng tỷ sẽ càng tốn nhiều thời gian với hắn nhiều hơn, sẽ không còn thời gian để ý tới Lâm Thanh Phong nữa.

Phụng tỷ sau khi đánh tên mập xong, bỏ mặc tên mập nằm một chỗ, toàn thân co giật như chó chết một dạng, nàng căn bản không quan tâm tới hắn, liền vui vẻ phui tay một cái rồi tiếp tục kéo Cường đi tìm chỗ phù hợp yêu cầu cho cảnh quay sắp tới.

Nhìn Phụng tỷ vui vẻ như vậy, lại nhìn thảm cảnh của tên mập Lâm Thanh Phong có chút không đành lòng tiến lại gần an ủi, nhưng chưa kịp nói gì thì hắn liền im lặng, bởi vì hắn thấy được tên mập vẻ mặt sung sướng hạnh phúc, miệng cong lên mỉm cười vui vẻ, khoe miệng chảy nước dãi, ngoài ra miệng hắn còn liên tục rên rĩ.

-Nữa...đi...nữa...đi...

Lâm Thanh Phong mở hời chảy đầy dãi, hắn liền hiểu được con hàng này không những điên, mà còn là một tên khổ dâm, nghĩ nghĩ lại vừa nãy Phụng tỷ đánh người rồi vui vẻ như vậy, Lâm Thanh Phong thờ dãi cảm thán.

-Trời sinh một đôi...

Một người thích đánh người, còn một người thích bị đánh, đây không phải trời sinh một đôi thì là gì? Lâm Thanh Phong im lặng lắc đầu, hắn cảm thấy mình lo lắng có chút dư thừa, hai người này tự nhiên sẽ tới với nhau thôi, không cần hắn phải lo lắng.

Nam Cung Mị Ảnh cùng những người khác trong đoàn làm phim cũng nhìn tên mập một cái rồi trực tiếp bỏ mặc hắn, biểu hiện của hắn như vậy khiến ai cũng thấy ghê tởm.

Ngay lúc này, Lâm cùng Khánh hai người sau khi cất xe xong thì liền đi tới, Lâm Thanh Phong hai mắt phát sáng, còn không để hai người kịp nói gì thì hắn đã chỉ tay về tên mập rồi lên tiếng trước.

-Anh Lâm, anh Khánh, phiền hai người mang tên này đi chỗ khác giúp ta một chút.

Lâm, Khánh hai người liền mừng rỡ, cả hai còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra đâu, nhưng nhìn tên mập thương tích khắp người nằm một chỗ, khoe miệng chảy nước dãi như vậy thì bọn hắn cũng cảm thấy ghê tởm a.

Cả hai người đều muốn khóc, liền đưa ánh mắt cầu xin nhìn Lâm Thanh Phong, bọn họ không muốn đụng vào tên này đâu, nhìn hắn quá ghê tởm.

Dưới ánh mắt cầu khẩn của hai người, chỉ thấy Lâm Thanh Phong làm một cái thủ thế “Cố lên” rồi hắn liền quay đầu đi mất.

Lâm cùng Khánh hai người đều mừng rỡ, Lâm mang theo vẻ mặt tức giận hướng về Khánh lên tiếng.

-Em đã nói anh rồi, cứ đợi một lúc nữa hãy tới, anh cứ nhất quyết không chịu nghe, hiện tại anh thấy hậu quả chưa? Anh tự làm đi, em sẽ không làm đâu.

Khánh thờ dãi một hồi, hắn cũng không còn lời nào để phản bác, bởi vì chính hắn là người hối thúc Lâm nhanh chóng tới đây, hắn đành im lặng nắm hai chân tên mập lôi đi chỗ khác.

Tên mập thật ra cũng không nặng lắm, chiều cao khoảng 1m75, cơ thể săn chắc do làm nghề rèn, nhưng mọi người đều gọi hắn là mập bởi vì cái bụng

của hắn, không hiểu vì sao mà nó lại lớn một vòng, không hợp với hình thể rắn chắc khỏe mạnh của hắn.

Mặc dù khu vực này nằm trong khuôn viên biệt thự, nhưng chính phủ cũng không thể nào đồng ý bỏ tiền lát gạch men hết tất cả mọi nơi, Khánh nắm lấy hai chân tên mập rồi lôi đi, dù cho đường đi khá lồi lõm, hắn cũng bỏ mặc thân thể cùng đầu của tên mập cọ sát xuống đất đá.

Tên mập cũng không vì thế mà đau đớn la hét, hắn thậm chí càng thỏa mãn, càng rên rỉ nhiều hơn nữa, Khánh cũng không chịu nổi, đành phải tăng tốc độ lôi kéo tên mập đi nhanh hơn một chút, hắn không muốn phải nghe tên mập này rên rỉ nhiều hơn một phút nào nữa.

Lâm Thanh Phong đưa tay lau mồ hôi cảm thán.

-Lần này thật sự mang về một tên đủ cá tính a.

Nam Cung Mị Ảnh che miệng cười, Lâm Thanh Phong vốn dĩ là vậy, người nào mà hắn mang về cũng thuộc dạng đặc biệt không giống với người thường, Tiểu Hồng Trần cũng vậy, Mộng Tiêu Dao cũng vậy, mặc dù tên mập này có hơi khác biệt một chút, nhưng hắn vẫn thuộc dạng “đặc biệt” không khác những người khác là bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Thả thức ăn cho chó

Tên mập bị Khánh lôi đi, đoàn làm phim vẫn tiếp tục công việc như bình thường, chỉ một lúc sau máy quay cùng địa điểm đều đã được chuẩn bị xong.

Phượng tỷ bước tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, tay cầm sấp kịch bản mỏng đưa cho nàng rồi nói.

-Đây là phần kịch bản, em đọc thử một chút rồi chúng ta sẽ bắt đầu quay.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không hỏi gì mà chỉ im lặng gật đầu cầm lấy kịch bản đọc lướt qua một lần.

Lâm Thanh Phong làm đúng chức trách của một người vệ sĩ, hắn chỉ việc đứng sau lưng nàng im lặng quan sát bốn phía mà không có ý kiến gì khác.

Đứng sau lưng Lâm Thanh Phong, Lâm nhịn không nổi lên tiếng.

-Chị Phượng, tôi không phải là người trong nghề, nhưng tôi cảm thấy chị làm như thế này thì không ổn.

-Lúc này chị mới đưa kịch bản cho Mị Ảnh xem, em ấy có thể nhớ hết sao?

Lâm hỏi điều này cũng không có gì là lạ, bởi vì đối với người bình thường thì dù chỉ là một cảnh quay nhỏ, nhưng để quay được những cảnh quay đẹp nhất thì bọn họ cũng phải được đọc trước kịch bản rồi diễn tập thử vài lần trước khi bấm máy.

Nhưng đối với Nam Cung Mị Ảnh thì điều này không cần thiết, với trí lực của nàng thì nàng chỉ cần đọc lướt qua một lần thì nội dung kịch bản nàng đều nhớ rõ, phần còn lại nàng chỉ việc diễn theo nội dung trong kịch bản mà thôi.

Dù gì cũng bản thân cũng là tu sĩ tại ở bên cạnh Lâm Thanh Phong cùng một đám đại lão nhiều năm như vậy, thế nên tài diễn kịch của Nam Cung Mị Ảnh cũng không kém đi đâu, mặc dù còn chưa tới mức có thể diễn kịch trước mặt những đại lão, nhưng chỉ bấy nhiêu là đủ để người bình thường xem rồi.

Đối với ý kiến của Lâm, Phượng tỷ cũng lười trả lời, nàng chẳng thèm để ý tới hắn sau khi đưa kịch bản cho Nam Cung Mị Ảnh thì liền xoay người bỏ đi.

Lâm có chút nóng nảy lên tiếng.

-Thái độ kiểu gì đây? Phong, em không cảm thấy cô ta hơi quá đáng sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi cũng không trả lời gì khác, hắn gật đầu bởi thái độ của Phượng tỷ khiến người khác không ưa nổi, nhưng hắn cũng hiểu được rằng nếu Mị Ảnh cảm thấy không ổn thì nàng đã sớm lên tiếng, nhưng nàng lại im lặng vì thế hắn cũng im lặng.

Thấy Lâm Thanh Phong không để ý tới, Lâm ôm một bụng tức giận nhưng cũng không biết phát tác đi đâu, hắn đành hừ một cái rồi cũng im lặng nhẫn nhịn.

Nam Cung Mị Ảnh rất nhanh đọc xong kịch bản, thuận tay đưa cho Lâm Thanh Phong rồi đứng dậy mỉm cười lên tiếng.

-Phu quân, hiện tại ta phải đi quay MV, chàng đi theo nhìn nha.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi đi theo sau, nhiệm vụ của hắn là làm vệ sĩ cho Nam Cung Mị Ảnh, nên dù có nhìn hay không thì hắn vẫn phải đi theo sau,

Lâm thì đi theo Lâm Thanh Phong nên hắn cũng phải theo.

“Tôi cũng muốn theo” tiếng nói đột nhiên xuất hiện làm Lâm Thanh Phong cùng Lâm hai người giật mình, Nam Cung Mị Ảnh đã cảm giác được từ trước nên nàng cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên, xoay người lại chỉ thấy sau lưng là tên mập đang đè hai tay sau lưng, dùng ánh mắt hăng hái nhìn bọn hắn.

Lâm Thanh Phong tròn mắt một cái, tên này không phải vừa lúc này vẫn còn đang nằm một đống như chó chết sao? Hiện tại lại hăng hái như vậy cứ như là chưa từng bị đánh qua.

Nếu không phải trên mặt hắn vẫn còn vài vết đỏ cùng thâm tím thì Lâm Thanh Phong cũng không tin được là tên này vừa mới bị đánh xong.

Nhìn sau lưng tên mập cũng không thấy Khánh ở đâu, Lâm Thanh Phong liền hỏi.

-Anh Khánh đâu rồi? Tại sao chỉ có ngươi quay về? Không phải lúc này anh Khánh đi cùng ngươi sao?

Nhắc tới Khánh, tên mập gãi đầu cười hắc hắc rồi nhỏ giọng nói.

-Tôi đánh cậu ấy xỉu rồi.

Lâm nghe xong lời này thì liền trực tiếp phản bác.

-Không thể nào, anh Khánh là một người lính xuất sắc đã trải qua tập luyện rất nhiều rồi, vì thế không có chuyện anh ấy lại bị một tên như cậu đánh ngất xỉu được.

Lâm Thanh Phong mặc dù không biết Khánh cùng Lâm hai người đã trải qua tập luyện nhiều bao nhiêu, nhưng dù sao hai người cũng thuộc quân đội nên hắn cũng không nghĩ một người bình thường như tên mập này lại có thể đánh Khánh xỉu được.

Ngay lúc này Nam Cung Mị Ảnh lại nói nhỏ với Lâm Thanh Phong.

-Trên tay hắn có cầm theo viên gạch...

“@x\$%” Lâm Thanh Phong coi như hiểu được, con hàng này không biết lôi từ đâu ra viên gạch rồi dùng nó nện vào đầu Khánh vì thế mới khiến Khánh bất tỉnh đây, nhưng một người bình thường cầm gạch nện vào đầu người khác không cẩn thận sẽ gây ra án mạng a.

Thở ra một hơi Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Dẹp viên gạch trên tay đi, ngươi mau cùng anh Lâm đưa anh Khánh đi chữa trị, tiền thuốc ngươi đều phải chi trả.

-Anh Khánh là người của quân đội, nếu anh ấy có mệnh hệ gì thì ngươi cũng đừng nghĩ tới việc cưới Phụng ty nữa.

Lâm tròn mắt, không thể tin được mà nhìn tên mập, chỉ thấy tên mập gãi đầu cười hắc hắc rồi buông viên gạch được giấu sau lưng xuống đất rồi nói.

-Đừng lo, tôi không chế lực đạo rất tốt, người lúc này chỉ ngất xỉu cùng lắm là 5 phút thôi, mặc dù lúc tỉnh dậy sẽ có hơi đau đầu một chút nhưng sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, chắc người đó cũng sắp tỉnh lại rồi.

Mặc dù tên mập nói như vậy, nhưng Lâm vẫn không tin tưởng, hắn liền hành động thật nhanh lôi áo tên mập kéo đi tìm Khánh, bởi vì đuổi lý nên tên mập cũng không chống trả mà ngoan ngoãn đi theo Lâm.

Hai người bọn họ đi mất, Lâm Thanh Phong liền lăm bầm hỏi.

-Con hàng này bị đánh xong rồi máu dồn lên não hay sao? Vớ được viên gạch đập người rồi còn có dũng khí mang nó tới đây? Hắn còn muốn đánh ai sao?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười.

-Ta nghĩ rằng chàng phải là người biết rõ nhất a?

Lâm Thanh Phong gãi đầu nghĩ nghĩ rồi liền giật mình hỏi lại.

-Con hàng này không định dùng viên gạch liều mạng với đạo diễn đi?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười.

-Chàng đoán xem?

Lâm Thanh Phong cười khỏ, cần gì phải đoán nữa? Tám, chín phần là như vậy rồi, vừa mới gặp mặt liền bị vợ chưa cưới đánh còn chưa nói, sau khi đánh xong thì nàng liền vui vẻ dẫn tay tên đàn ông khác... chạy, để lại mình nằm như chó chết, nếu là đàn ông bình thường thì đa phần đều sẽ hành động giống tên mập này a.

Đạo diễn Cường đang ở trong hang động dẫn dò những diễn viên khác, bỗng đứng hần liền cảm thấy lạnh cả người, hắt xì vài cái da gà nổi đầy tay, thẳm lăm lăm.

- Là ai nhấc tới mình đây?

Phượng tỷ đứng cạnh bên thấy hần hắt xì liền lo lắng hỏi.

- Sao vậy đạo diễn? Cảm lạnh sao?

“Không có gì” Cường mỉm cười lắc đầu một cái rồi tiếp tục công việc, hần cũng không hề biết là mình vừa thoát khỏi một trận tai kiếp.

....

- Cát.

- Mọi người hôm nay làm rất tốt, tất cả các cảnh quay đều đã xong hết rồi, thời gian hoàn thành còn sớm hơn dự tính rất nhiều.

- Tôi đã nhờ quản gia làm một bàn tiệc vào buổi tối lúc 8 giờ, vì thế từ giờ tới lúc đó, mọi người có thể đi chơi thoải mái, nhưng nhớ phải cầm theo thẻ của đoàn làm phim, bởi vì những người gác cổng rất nghiêm túc, nếu không có thẻ thì sẽ không được vào đâu.

Câu nói của Cường vừa dứt, cả đoàn đều phát lên tiếng “Hoan hô”.

Cường mặc dù còn rất trẻ, nhưng hần làm đạo diễn rất chuyên nghiệp, cả đoàn quay phim cứ theo lời hần mà quay, chỉ trong hai lần bấm máy là các cảnh quay đều đã hoàn tất, thời gian còn chưa tới một giờ thì liền quay xong, mặc dù là người ngoài nghề nhưng Lâm Thanh Phong cũng phải thán phục không thôi.

Khánh, Lâm cùng tên mập ba người đều đã tới đây từ sớm đứng phía sau Lâm Thanh Phong, đúng như lời tên mập nói, hần không chế lực đạo rất tốt, sau khi tình dục thì ngoài cảm giác hơi đau đầu ra thì Khánh cũng không bị gì khác.

Nhìn Phượng tỷ nói cười vui vẻ với Cường, tên mập nghiêng răng ken két, trên trán đều xuất hiện gân xanh, nhưng Lâm Thanh Phong đã cầm hần gây ảnh hưởng tới đoàn làm phim vì thế hần đành nhẫn nhịn.

Đoàn làm phim được nghỉ, Lâm Thanh Phong cũng lấy ra một chiếc khăn đã chuẩn bị từ trước tiến tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, dưới con mắt ghen tị của mọi người xung quanh hần từ từ lau mồ hôi cho nàng.

Nhưng Nam Cung Mị Ảnh làm gì chảy mồ hôi? Những cảnh quay vừa rồi đều rất nhẹ nhàng nàng căn bản cũng không chảy một giọt mồ hôi nào, ngay cả cảm giác tim đập nhanh hay mặt đỏ đều không có, Lâm Thanh Phong làm như vậy căn bản là để thả thính ả cho chó mà thôi.

Mặc dù không chảy mồ hôi, nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn rất hạnh phúc khi được Lâm Thanh Phong chăm sóc, nàng để mặc hần dùng khăn lau khắp khuôn mặt mình, mỉm cười nói.

- Phu quân, hiện tại ta được nghỉ nha, có thể đưa ta ra ngoài dạo chơi sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu, hần cũng muốn ra ngoài dạo chơi, vì thế rất nhanh chóng đáp ứng nàng.

Lâm Thanh Phong đồng ý đi ra ngoài, thế nên Khánh cùng Lâm hai người vệ sĩ của hần cũng phải đi theo, Khánh thở ra một hơi rồi nói.

- Như vậy, cả hai chờ anh một chút, anh sẽ về biệt thự lấy xe tới đây đón hai người.

Lâm Thanh Phong gật đầu, mặc dù hần cũng không muốn Khánh cùng Lâm hai người đi cùng, nhưng đây là công việc của bọn họ, hần không thể ngăn bọn họ làm việc của mình được.

....Hết Chương 210....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Người một nhà

Khánh đi lấy xe, Lâm Thanh Phong lại nhìn về tên mập rồi hỏi.

- Còn người thì sao? Người muốn đi theo Phượng tỷ hay đi cùng bọn ta?

Tên mập trầm ngâm một chút rồi trả lời.

-Không, mục đích mà tôi tới đây là để gặp Phượng Cửu mà thôi, hiện tại mục đích đã đạt được, vì thế tôi sẽ trở về.

Tên mập nói xong thì liền đi ngay, Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản.

Nhìn tên mập rời đi, Lâm thờ dài một hơi.

-May quá, thằng điên này đã đi rồi, anh còn sợ rằng hắn sẽ tiếp tục ở lại đây gây phiền toái.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt bình tĩnh, Lâm Thanh Phong thì gật đầu cười khổ, hắn cũng sợ tên mập ở đây sẽ tiếp tục lên con, khi đó hắn sẽ làm những gì thì không ai biết được.

Tên mập đi khuất được một lúc, chưa được bao lâu thì Nam Cung Mị Ảnh lên tiếng.

-Hắn trở lại.

Lâm, cùng Lâm Thanh Phong hai người đều giật mình, trong tầm mắt của bọn họ, chỉ thấy hắn lại hốt hải chạy trở về, đứng trước mặt Lâm Thanh Phong thờ ra từng hơi, Lâm Thanh Phong cau mày.

-Sao ngươi còn chưa đi? Lại quay về đây làm gì?

Tên mập đưa tay ra hiệu cho Lâm Thanh Phong đợi một lúc, hắn thờ gấp vài hơi rồi mới lên tiếng hỏi.

-Cậu... là con trai của Hùng Vương, là Thái tử sao?

Mặc dù không biết con hàng này làm sao biết được, nhưng nếu hắn đã biết thì Lâm Thanh Phong cũng không muốn giấu diếm liền gật đầu, tên mập cười hắc hắc.

-Haha, thật ngại quá, thì ra tất cả đều là người nhà.

Lâm Thanh Phong cau mày.

-Người nhà? Ngươi là ai?

Tên mập hít vào một hơi rồi quỳ một chân xuống giới thiệu.

-Ta là tên Dương, là pháp sư đời này của một trong chín mươi chín người con nuôi của Lạc Long Quân tổ tiên, nay được lệnh của cha tới đây giúp Hùng Vương ngăn cản yêu ma.

Lâm mừng bức, Lâm Thanh Phong trầm mặc, theo lời con hàng này nói cũng có nghĩa là hắn sẽ tiếp tục ở lại đây sao? Nếu vậy thì không ổn rồi, hắn điên như vậy lỡ hắn làm bậy thì Lâm Thanh Phong phải làm sao đây?

Lâm Thanh Phong suy tư một chút rồi hỏi.

-Ngươi được lệnh tới đây? Vì sao ta không biết?

Dương liếc nhìn xung quanh, mọi người của đoàn làm phim đều đang thu dọn ở trong hang động, nên xung quanh ngoại trừ bọn họ bốn người ra cũng không còn ai khác, hắn không muốn Lâm nghe được nên ánh mắt dừng lại trên người Lâm cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Lâm Thanh Phong cũng hiểu được ý định của tên mập nên liền lên tiếng.

-Anh Lâm, anh có thể đi tìm anh Khánh sao? Bọn ta có chút chuyện riêng cần phải nói.

Lâm thờ dài một hơi rồi gật đầu đi về biệt thự tìm Khánh, hắn mặc dù thân với Lâm Thanh Phong, nhưng dù gì hắn cũng là người ngoài, có nhiều việc Lâm Thanh Phong không thể nói cho hắn, còn chưa kể đây là chuyện của Hùng Vương, ngay cả chính phủ cũng không được biết thì hắn càng không có tư cách để biết.

Lâm đã đi, Dương lại hướng mắt về Nam Cung Mị Ảnh, nhưng Lâm Thanh Phong liền nói.

-Có gì thì cứ nói, nàng không phải người ngoài, cho nàng biết cũng không sao.

Dương chần chờ một lúc, nhưng nghĩ lại Nam Cung Mị Ảnh là vợ của Lâm Thanh Phong, cũng tức là Thái Tử Phi vì thế hắn cũng yên lòng nói.

-Ngày hôm trước, chúng tôi đã nhận được tín hiệu, vì thế hôm nay tôi được lệnh tới đây để giúp đỡ ngài tiêu diệt bọn yêu ma.

Lâm Thanh Phong gãi đầu.

- Tín hiệu nào? Ta đâu nhớ rằng bọn ta có phát tín hiệu?

Dương gật đầu giải thích.

- Tôi cũng không biết rõ, nhưng theo như trong sách mà tổ tiên lưu truyền lại, một khi có người rút ra thanh thần đao thì trời đất sẽ tối sầm lại, chỉ có người học pháp thuật của tổ tiên Lạc Long Quân truyền cho mới có thể nhìn thấy, khi đó tất cả hậu nhân sẽ phải tập trung tới chỗ Hùng Vương để giải quyết bọn yêu ma.

Lâm Thanh Phong nhìn qua Nam Cung Mị Ảnh một chút, chỉ thấy nàng gật đầu.

- Hôm trước đúng là thiên địa có tối sầm lại, nhưng chỉ trong khoảng thời gian không dài, và có vẻ như người bình thường không nhìn thấy được.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái.

- Như vậy, theo ý của ngươi là những ngày này sẽ có thêm người tới đây để giải quyết bọn yêu ma sao?

Dương nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu.

- Sẽ có người tới, nhưng đa phần những người khác đều đã đợi sẵn ở Buôn Mê Thuật rồi, bởi bọn họ còn phải canh chừng phong ấn, còn một số khác trong những ngày này sẽ tập trung lại đây.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

- Được rồi, như vậy ngươi cứ tiếp tục ở lại đây, nhưng nhớ đừng gây ra phiền phức được chứ?

Dương bĩu môi.

- Tôi làm gì gây phiền phức?

“Ừ, ngươi không gây phiền phức, ngươi lúc này chỉ muốn đánh chết người ta thôi” Lâm Thanh Phong trầm nghĩ.

Một lúc sau, Phượng tỷ từ trong hang động đi ra, bên cạnh còn có Cường, hai người cười nói vui vẻ đi tới trước mặt Nam Cung Mị Ảnh, nhìn bên cạnh nàng còn có Lâm Thanh Phong cùng Dương, sắc mặt Phượng tỷ đen lại, nhưng Cường thì khác, hắn vẫn mang theo vẻ mặt bình thản hỏi.

- Mị Ảnh, hiện tại anh cùng chị Phượng sẽ ra ngoài, em muốn đi cùng không?

Nam Cung Mị Ảnh mặt không đổi sắc lắc đầu.

- Không, ta sẽ đi cùng phu quân.

Sắc mặt Cường cứng đờ, trong mắt hắn lóe lên một tia thù hận, nhưng rất nhanh chóng bị hắn giấu đi mất, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong đều nhận ra nhưng cả hai đều không nói gì.

Cường mỉm cười quay sang Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Phong, còn em thì sao? Em muốn đi cùng bọn anh không?

Phượng tỷ ánh mắt hình viên đạn nhìn về Lâm Thanh Phong, chờ đợi hắn trả lời.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

- Không sao, nhiều người đi cùng càng vui.

Cường gật đầu mỉm cười, đối với hắn Lâm Thanh Phong có đi cùng hay không đều không quan trọng, hắn chỉ quan tâm là Nam Cung Mị Ảnh có đi cùng hay không, còn về Lâm Thanh Phong thì hắn có rất nhiều cách để đẩy Lâm Thanh Phong qua chỗ khác.

Lâm Thanh Phong đồng ý thì Nam Cung Mị Ảnh cũng không có ý kiến, lúc này tên mập lên tiếng.

- Ta cũng muốn đi theo.

Lâm Thanh Phong đưa tay bóp trán, tên mập này đang muốn tiếp tục gây chuyện sao? Nhưng cũng không thể vút hắn ở nhà, hắn muốn đi theo thì Lâm Thanh Phong cũng không cản được.

Phượng tỷ hừ lạnh.

- Hai cậu muốn đi thì tự mình lấy xe mà đi, xe bọn tôi không đủ chỗ để các cậu ngồi cùng.

Cường đen mặt lại, hấn không hiểu được tại sao Phụng tử lại có thể nói ra lời này, bởi vì chỉ cần nhìn qua là biết Nam Cung Mị Ảnh sẽ đi cùng Lâm Thanh Phong, nếu không cho Lâm Thanh Phong lên xe thì đồng nghĩa với việc Nam Cung Mị Ảnh cũng sẽ không đi cùng, nếu Nam Cung Mị Ảnh không đi theo thì công sức của hấn coi như vứt hết, vì thế hấn nhanh chóng xin lỗi.

-Phong, em đừng để ý tới chị Phụng, xe của bọn anh vẫn còn rất nhiều chỗ ngồi, đủ để đưa chúng ta đi cùng.

Lâm Thanh Phong đối với Cường gật đầu một cái, hấn cũng không để ý tới Phụng tử, bởi vì hấn cũng không muốn ngồi cùng xe với nàng, nếu thật sự ngồi cùng với nàng thì hấn sợ rằng hấn sẽ bị nàng chọc cho tức chết.

Một lúc sau, Khánh cùng Lâm hai người cũng đem xe tới, mở cửa ra đứng trước mặt Lâm Thanh Phong. Khánh lên tiếng.

-Phong, bọn anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, hiện tại chúng ta có thể đi.

Nhìn chiếc xe, sắc mặt Phụng tử càng lạnh hơn, trong ấn tượng của nàng thì Lâm Thanh Phong chỉ là một tên nghèo kiết xác đeo bám theo Nam Cung Mị Ảnh mà thôi, nàng nghĩ rằng chiếc xe này là do Nam Cung Mị Ảnh bỏ tiền ra mua cho hấn, vì thế nàng càng khinh thường hấn nhiều hơn.

Sắc mặt của Cường cũng không khác gì, hiện tại hấn liền cảm thấy Lâm Thanh Phong thật sự khó chơi, lúc đầu Lâm Thanh Phong có thể tiến vào đây mặc dù khiến hấn cảm thấy ngạc nhiên một chút, nhưng nghĩ tới có thể là do Nam Cung Mị Ảnh đưa hấn vào nên Cường cũng không để tâm lắm.

Cho tới hiện tại Lâm Thanh Phong lại có một chiếc xe riêng để chở Nam Cung Mị Ảnh đi cùng liền phá hủy hết đa phần kế hoạch của hấn.

Lâm Thanh Phong nhìn qua Phụng tử một cái rồi nói.

-Hiện tại hai người cứ đi cùng nhau, ta sẽ cùng Mị Ảnh đi phía sau là được, muốn đi đâu thì tùy hai người chọn.

Cường sắc mặt đen kịt gật đầu một cái rồi cũng đi lấy xe, Phụng tử hừ lạnh rồi đi theo Cường, hai người cũng không muốn tốn thời gian ở đây.

Lâm Thanh Phong đối với Khánh gật đầu, sau đó hấn đi tới chiếc xe, mở cửa ra mời Nam Cung Mị Ảnh bước vào.

Tên mập nhìn qua Phụng tử một cái rồi chạy tới xe của Lâm Thanh Phong rồi dùng ánh mắt tội nghiệp cầu xin hấn.

-Thái tử à, ngài cho tôi đi cùng nha, tôi hứa rằng tôi sẽ ngoan ngoãn mà.

Lâm Thanh Phong bĩu môi một cái “Có quý mới tin người ngoan ngoãn”, nhưng hấn cũng không nói gì mà chỉ gật đầu biểu thị cho tên mập có thể tiến vào trong, hấn cũng sợ rằng nếu để tên mập này đi chung xe với Phụng tử cùng đạo diễn Cường thì tên mập này sẽ gây ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Kem...Mắm Ruốc?

Ngồi ở tay lái sắc mặt Cường âm trầm đáng sợ, Phụng tử ngồi cạnh bên cũng để ý tới, nàng lên tiếng.

-Cường, chị biết em đang nghĩ gì, nhưng đừng lo lắng, tên đó chỉ là một tên nghèo mà thôi, hiện tại Mị Ảnh còn đang say mê hấn, chỉ cần em cố gắng một chút để em ấy tỉnh ngộ rồi bỏ hấn là được.

Cường gật đầu thờ ra một hơi.

-Không sao cả, chị Phụng, em đã biết.

Bởi vì ưa thích Nam Cung Mị Ảnh nên trước tiên Cường đã dùng nhiều cách khác nhau để có được cảm tình của Phụng tử, để Phụng tử giới thiệu hấn với Nam Cung Mị Ảnh sau đó từ từ tiếp cận nàng, hiện tại nếu hấn bỏ cuộc thì công sức của hấn đều đổ sông đổ biển, hấn sẽ không thể nào từ bỏ dễ dàng như vậy.

Ở xe phía sau, tên mập cũng đồng dạng lo lắng với Cường, nhưng người khiến hấn lo lắng là Phụng tử.

Lâm Thanh Phong liếc mắt qua một cái rồi lên tiếng.

-Người dùng có thờ dài mãi được không? Người không thấy phiền nhưng mọi người đều thấy phiền a.

Lâm ngồi ở ghế phụ cười đắc ý.

-Không thờ dài cũng không được, khó khăn lắm mới tìm ra người vợ chưa cưới vừa xinh đẹp vừa hợp tính như vậy, nhưng sắp bị người ta dẫn chạy thì ai

cũng sẽ như hần thôi.

Tên mập vẫn im lặng, hần vẫn đang suy nghĩ xem phải làm cách nào để có thể cura đồ Phụng tử, hần và nàng chỉ mới gặp nhau hôm nay thôi, hần không hiểu gì về nàng cả.

Nhìn hần suy tư, Lâm Thanh Phong có chút không đành lòng, tuy tên mập này hơi điên một chút nhưng dù gì cũng là người mình, vì thế Lâm Thanh Phong quyết định giúp hần.

Nhìn qua Nam Cung Mị Ảnh một chút chỉ thấy nàng mỉm cười gật đầu, hần thở dài một hơi rồi nói bằng quơ.

-Người không biết một người nào đó thích những gì, thì người có thể đi hỏi a.

Tên mập trầm ngâm một chút rồi hai mắt tỏa sáng, khoe miệng liền cong lên.

-Hắc hắc, cảm ơn người anh em, tôi đã hiểu.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi không để ý tới, hần chỉ là tiện tay giúp đỡ một chút mà thôi.

Lâm mỉm cười.

-Hiện tại biết cách rồi, mau làm ngay cho nóng, để lâu kéo lại quên đấy.

Tên mập liền gật đầu hít vào một hơi, sau đó dưới ánh mắt khích lệ của Lâm cùng Khánh, tên mập liền... rút ra điện thoại rồi bấm dãy số gọi đi.

Lâm, Khánh hai người liền mừng rỡ, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong cũng giật mình nhìn tên mập, chỉ thấy hai mắt hai nghiêm túc tập trung chờ đợi điện thoại.

Chỉ trong chốc lát, đầu bên kia cũng bắt máy.

-Xin hỏi, là ai gọi tới?

Tên mập để loa ngoài, nên mọi người trong xe đều nghe được cuộc đối thoại, ngay khi giọng nói vừa cất lên, cả bốn người trong xe đồng thời mừng rỡ, bởi vì đây là giọng nói của Phụng tử...

Lâm Thanh Phong đưa tay che mặt, quá xấu hổ, hần cảm thấy rằng hần không nên giúp tên mập này chút nào.

Tên mập vẫn hồn nhiên không để ý, hần cười nói.

-Phụng Tử, em có thể cho anh biết rằng em thích thứ gì không? Món ăn, hay bất cứ thứ gì đều được.

Phụng tử bên kia cũng mừng rỡ, nàng đương nhiên nhận ra giọng nói của tên mập, nàng không thể ngờ rằng tên này lại gọi cho chính mình để hỏi những thứ này, hừ lạnh một cái Phụng tử lạnh nhạt trả lời.

-Tại sao tôi phải cho cậu biết?

Tên mập hồn nhiên trả lời.

-Đương nhiên là để anh tìm cách cura đồ em nha.

“Phốc” bốn người bên Lâm Thanh Phong đồng thời phun một ngụm nước bọt, Phụng tử cũng sững sờ im lặng.

Lâm cùng Khánh hai người đều nín cười hướng về tên mập giờ lên ngón cái.

Nam Cung Mị Ảnh che miệng mỉm cười.

-Người mà phu quân đưa về, ai cũng đặc biệt nha.

Lâm Thanh Phong dở khóc dở cười, hần không biết phải nói làm sao với tên mập này nữa.

Phụng tử sững sờ một lúc rồi hai má đỏ lên, đây cũng là lần đầu tiên nàng được tỏ tình trực tiếp như vậy khiến nàng cũng không biết phải làm sao.

Cường ngồi cạnh bên liền để ý tới biểu hiện của nàng, hần tò mò hỏi.

-Chị Phụng, có chuyện gì vậy?

Nghe được Cường hỏi, Phụng tử giật mình lắc đầu lấy lại bình tĩnh, dùng tay che lại điện thoại lạnh nhạt trả lời.

-Không có gì, chỉ là một tên ranh rồi trêu chọc chị.

“Ồ” Cường gật đầu một cái rồi cũng không tiếp tục để ý, Phụng tử hít vào một hơi rồi trả lời điện thoại.

-Tôi thích ăn Kem Mắm Ruốc, vì thế tôi muốn ăn chung người tôi thích.

Phụng tử nói xong liền cúp máy, vẻ mặt nàng lạnh nhạt nhưng khóe miệng nàng đã kéo lên thành nụ cười mà ngay chính nàng cũng không nhận ra.

Bên xe kia, tên mập tròn mắt gãi đầu, hần ngơ ngác hỏi.

-Có món Kem Mắm Ruốc sao? Quan trọng hơn là Mắm Ruốc có thể đi làm kem sao?

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều im lặng không nói gì, Lâm liền vui vẻ, hần cảm thấy Phụng tử cũng quá ác, nhưng hần cũng muốn thử xem tên mập này sẽ giải quyết như thế nào.

-Đương nhiên là có, nhưng sẽ rất ít người biết làm, bọn tôi cũng không biết, vì thế cậu phải cố gắng nha.

Khánh tròn trắng cả mắt, hần muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng Lâm đã sớm nháy mắt với hần và đưa ngón tay lên trước miệng ra hiệu cho hần im lặng, nhìn ý cười trong mắt Lâm, Khánh do dự một chút nhưng cũng lựa chọn im lặng.

“Ồ” Tên mập ngồi phía sau nên cũng không nhìn thấy được biểu hiện của hai người, mặc dù cảm thấy có chút không ổn nhưng hần vẫn thành thật gãi đầu chấp nhận.

....

Hai ngày sau, trong căn biệt thự của Lâm Thanh Phong mùi mắm ruốc nồng nặc bay khắp nơi, ngồi trong phòng đọc sách, Lâm Cường cũng ngửi thấy mùi này, mặc dù không có ác cảm với mắm ruốc nhưng bị “urop” trong cái mùi này suốt hai ngày ông cũng không chịu được.

Cau mày nhìn qua người hầu gái, Lâm Cường lên tiếng hỏi.

-Hai ngày này có chuyện gì? Tại sao mùi mắm ruốc trong nhà lại nồng nặc như vậy?

Người hầu gái được hỏi tới vấn đề này, nét mặt nàng cũng có chút ghét bỏ trả lời.

-Thưa Hùng Vương, đây là do người bạn của Thái Tử gây ra...

Nhưng người hầu gái còn chưa nói hết câu, cửa phòng lại được mở tung ra, tên mập tay cầm một cái ly thủy tinh và một cái muỗng nhỏ, bên trong ly còn có thứ gì đó không rõ màu sắc hăng hái chạy vào.

Đặt cái ly lên bàn đọc sách của Lâm Cường, tên mập hai mắt phát sáng lên tiếng.

-Chú Cường, mấy ngày nay chú mệt rồi, chú hãy thử món kem mới mà cháu vừa làm xem, nó thật sự rất thơm và rất ngon nha.

Lâm Cường sững sờ nhìn thứ trong ly một lúc rồi nở nụ cười khó khăn gật đầu.

-Được rồi, cháu cứ để đó, lát nữa chú sẽ ăn, cháu ngoan quá, không như thằng bát hiệu nhà chú, nhưng về sau cũng không cần phải làm nhiều thứ như vậy.

Tên mập hăng hái gật đầu.

-Không sao cả, chú cứ thử một chút nha.

Lâm Cường trầm mặc, ông cũng không muốn thử nha, nhìn cái thứ trong ly này màu sắc như vậy ông cũng sợ rằng ông sẽ gặp chuyện đây, nhưng nghĩ lại tới hai ngày nay tính tình tên mập này cũng rất thật thà, hiện tại hần còn làm riêng cho mình thức ăn, nếu mình không ăn thì sẽ phụ lòng hần, ông thờ dãi một hơi gật đầu.

Tay cầm cái muỗng nhỏ múc một miếng “Kem” không rõ màu sắc trong ly, tay ông run run đưa tới miệng của mình, người hầu gái lưng chảy đầy mồ hôi, nàng không nỡ nhìn cảnh này nên quay đầu nhìn về một phía khác, chỉ có tên mập hăng hái nhìn về Lâm Cường.

Hửi một ít “mùi thơm” mà tên mập vừa nói, Lâm Cường liền choáng váng đầu óc, trong lòng thầm nhủ tự mình an ủi.

-Chỉ một miếng thôi, lỡ đâu nó lại giống như đậu hũ thối thì sao? Có lên, chỉ một miếng thôi, sẽ không chết người.

Hít vào một hơi để lấy can đảm, Lâm Cường nhắm chặt hai mắt đưa cái muỗng vào miệng mình.

Vào thời khắc này thời gian trong căn phòng giống như dừng lại, cả phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Ngay sau đó, Lâm Cường liền làm rơi cái muỗng, té xuống ghế, khuôn mặt xanh lét, hai mắt tròn trắng, miệng sùi bọt mép ngất xỉu, người hầu gái xoắn xuýt gọi xe cứu thương tới, còn tên mập gãi đầu lẩm bầm.

-Không thể nào, rõ ràng đã làm đúng như công thức rồi mà.

Chuyện xảy ra ở biệt thự Lâm Thanh Phong cũng không biết gì, bởi vì hắn đã sớm cùng Nam Cung Mị Ảnh đi tới một nơi khác để tiếp tục công việc của nàng.

Khánh vẫn tiếp tục làm tài xế, Lâm vẫn ngồi bên ghế phụ, nhận được cuộc điện thoại từ người ở biệt thự, Lâm gật đầu xoắn xuýt lên tiếng.

-Phong à, có vẻ như chúng ta đùa hơi quá, vì ăn phải “Kem” của tên mập đó làm nên cha của em đã phải vào bệnh viện rửa ruột rồi.

Lâm Thanh Phong đưa tay che mặt, món kem đó chỉ cần nghe qua cái tên thì ai cũng liền chạy mất, tại sao cha hắn lại liều mình đi ném thử đây? Thở dài một hơi rồi nhìn qua Nam Cung Mị Ảnh.

-Mị Ảnh à, có vẻ như hôm nay ta sẽ không đi cùng cô được rồi, ta phải vào bệnh viện chăm sóc lão cha đã.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu.

-Không sao, hôm nay công việc cũng không quan trọng, chúng ta hãy cùng vào đó để xem tình trạng phụ thân.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

-Anh Khánh, phiền anh lái xe đưa bọn ta vào bệnh viện nha.

Khánh gật đầu đồng ý, Lâm thở dài rồi bấm lại số gọi cho người ở biệt thự để hỏi vị trí của bệnh viện, hắn không ngờ rằng chỉ một câu nói đùa của hắn lại làm phiền tới nhiều người như vậy, lần đầu tiên hắn cảm thấy hối hận vì mình đã nói như vậy.

....Hết Chương 212....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Suy nghĩ biện pháp

Lâm Thanh Phong cau mày nhìn qua Lâm Cường đang nằm trên giường bệnh, trên mặt Lâm Cường đã có một chút huyết sắc, nhưng ông vẫn còn cảm thấy khá mệt mỏi thở ra từng hơi đứt quãng.

Lâm liếc nhìn tên mập rồi lên tiếng.

-Không phải lúc đầu bọn tôi đã nói cậu đừng nên gây chuyện sao? Sao cậu lại không nghe lời bọn tôi?

Tên mập gật đầu xoắn xuýt.

-Tôi không biết nha, rõ ràng tôi đã thử trước rồi mới đưa cho chú Cường, nhưng không hiểu tại sao lại thành ra như vậy.

Lâm có chút bất đắc dĩ.

-Cậu có biết rằng, nếu chú Cường xảy ra chuyện thì hình phạt nhẹ nhất của cậu là ngồi tù chung thân hay không?

Tên mập chỉ biết im lặng gật đầu, hắn cũng biết rằng nếu Hùng Vương xảy ra chuyện thì phần tội lỗi này hắn gánh không được, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Đừng nói tới những chuyện này nữa, hiện tại lão cha vẫn ổn, vẫn còn chưa chết được.

Lâm Cường nằm trên giường bệnh sắc mặt đen kịt ho lớn vài cái.

-Thằng bất hiếu này, cái câu “Vẫn còn chưa chết được” của mày ý là gì? Mày muốn cha mày chết sớm đúng hay không?

Lâm Thanh Phong bĩu môi.

-Vậy ai là người tham ăn tới mức phải vào bệnh viện rửa ruột đây?

Lâm Cường giận tím mặt, ông hừ một tiếng rồi quay đi không để ý tới Lâm Thanh Phong, lúc này Nam Cung Mị Ảnh ngồi cạnh bên trái cây mím cười.

-Phu quân cũng đừng nói vậy nha, hiện tại thân thể phụ thân vẫn còn khỏe mạnh là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong lắc đầu một cái rồi cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này, đưa mắt nhìn Khánh cùng Lâm một cái, hai người liền hiểu ý gật đầu đi ra ngoài.

Bởi vì đây là phòng bệnh riêng dành cho Lâm Cường, sau khi Lâm cùng Khánh hai người đi ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn bốn người Lâm Cường, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng tên mập.

Lâm Thanh Phong nói.

-Hiện tại cha bị như vậy, làm sao có thể đón tiếp những người còn lại? Chuyện đó cứ giao cho con được chứ?

Nói tới việc chính, Lâm Cường nghiêm túc trở lại, ông gật đầu.

-Ừ, hôm nay đành nhờ mày, còn ngày mai mẹ mày và vợ chồng chú ba sẽ tới, mày cứ để ba người bọn họ giải quyết.

Dừng một chút ông lại nói tiếp.

-Mà tao nghĩ rằng sẽ có vài đứa tuổi tác gần như mày được lệnh tới đây giống như thằng Dương, nếu có thời gian thì tao nghĩ bọn bây hãy làm quen với nhau một chút.

“Được rồi, con đã biết” Lâm Thanh Phong gật đầu rồi đẩy cửa đi ra ngoài, Nam Cung Mị Ảnh cùng tên mập cúi chào Lâm Cường một cái rồi cũng đi theo sau.

....

Buổi chiều tại biệt thự.

-Hôm nay tới đây thôi phu quân.

Câu nói của Nam Cung Mị Ảnh vừa cất lên, Lâm Thanh Phong tay cầm đao, mồ hôi như mưa ngồi bệt xuống đất thở phì phò.

-Vẫn là không đánh lại.

Thấy cả hai người đã dừng lại, người hầu gái cạnh bên lập tức tiến tới, tay cầm khăn đưa cho Lâm Thanh Phong rồi lạnh nhạt lên tiếng.

-Thái tử, đây là khăn lau mồ hôi.

“Cảm ơn” Lâm Thanh Phong gật đầu nở nụ cười tiếp nhận cái khăn rồi cầm lấy lau mồ hôi trên người.

Không giống với Lâm Thanh Phong mệt mỏi, Nam Cung Mị Ảnh vẫn như bình thường, tay cầm kiếm, cả người không đổ một giọt mồ hôi, hơi thở không gấp nhịp tim không loạn, vì thế nàng cũng không cần dùng khăn, nhìn Lâm Thanh Phong mệt mỏi, nàng mỉm cười.

-Hai ngày nay, phu quân đã tiến bộ rất nhiều rồi nha.

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Đừng khích lệ ta, ta biết rằng so với cô thì ta vẫn còn yếu lắm.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu.

-Nhưng đây mới chỉ qua hai ngày thôi, mà chàng đã ép ta sử dụng một thành thực lực là tốt rồi.

Lâm Thanh Phong trợn mắt, sau đó lại lắc đầu cười khổ, nhìn sang nữ hầu gái rồi nói.

-Ngày mai cô không cần đến đây sớm đâu, cứ khoảng giờ này thì cô tới là được rồi.

Nữ hầu gái im lặng gật đầu, hôm nay đã là ngày thứ hai nàng đứng cạnh bên xem hai người họ luyện tập với nhau rồi, hai người tập luyện vừa đúng 6 tiếng một ngày không một phút giây nào dừng lại nghỉ ngơi.

Ban đầu nàng được lệnh của Lâm Cường tới đây nhìn rồi tiện thể chỉ điểm Lâm Thanh Phong luyện đao, nhưng vào 5 phút đầu của ngày đầu tiên thì nàng mới miễn cưỡng nhìn ra hành động của hai người, nhưng về sau thân ảnh của hai người ngày càng mờ đi, vào ngày hôm nay kể từ lúc bắt đầu nàng chỉ nghe được tiếng binh khí chạm vào nhau, bụi mù cùng tiếng cỏ lay động, nếu không phải còn nghe tiếng binh khí chạm vào nhau cùng bụi mù tán ra thì nàng còn nghĩ rằng nàng đang đứng tại chỗ này một mình.

Đã không thể nhìn thấy hai người nữa thì nàng có thể chỉ điểm gì đây? Ở lại đây chờ cũng không giúp ích được gì thôi thì cứ để hai người tự tập luyện với nhau còn nàng thì đi tìm việc khác làm.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi tiếp tục hỏi.

-Những người khác đã có ai tới chưa?

Vị nữ hầu gái gật đầu một cái.

-Vừa lúc này hoàng hậu đã tới, nhưng nhận được tin Hùng Vương phải vào bệnh viện nên bà đã tới đó rồi.

“Được rồi ta đã biết” Lâm Thanh Phong gật đầu với nữ hầu gái rồi thở ra một hơi, nếu mẹ hắn đã tới thì đơn giản, hắn có thể giao việc đón tiếp những người kia cho bà rồi tiếp tục làm vệ sĩ cho Nam Cung Mị Ảnh, hôm qua vì hắn mà nàng đã phải nghỉ làm một bữa, còn hôm nay đã là bữa thứ hai rồi.

Gãi đầu một cái Lâm Thanh Phong nói.

-Như vậy ngày mai cô có thể tiếp tục đi làm được rồi, ta sẽ tiếp tục đi theo làm vệ sĩ cho cô.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu.

-Được, nhưng cũng không tốn nhiều thời gian lắm đâu, sau lần này thiếp sẽ giải nghệ.

Lâm Thanh Phong cau mày.

-Tại sao lại giải nghệ? Không phải công việc vẫn còn rất tốt sao?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười.

-Ngay từ đầu thiếp đã nói rằng thiếp làm việc này để tìm chàng thôi, hiện tại đã đạt được mục đích nên công việc này cũng không còn cần thiết nữa.

Mặc dù đúng là ngay từ đầu Nam cung Mị Ảnh đã nói điều này, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn thấy có chút không ổn, hắn còn tính khuyên nhủ nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã ngắt lời.

-Chàng không cần khuyên, ta biết ta đang nghĩ gì.

Lâm Thanh Phong chỉ đành gật đầu rồi không tiếp tục khuyên bảo, sờ cằm suy nghĩ một chút rồi hắn lại hỏi.

-Như vậy cô đã tìm ra cách nào để trở về chưa?

Lắc đầu một cái, Nam Cung Mị Ảnh trả lời.

-Vẫn còn chưa đây, nhưng thiếp đã nghĩ tới một vài cách có thể thử xem.

“Ồ, nói nghe thử một chút?” Lâm Thanh Phong có chút hứng thú.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không dấu giếm.

-Có thể làm giống như chàng lúc trước, tìm một con bão rồi dùng máy bay trực tiếp bay vào đó.

Nghe được cách này, Lâm Thanh Phong liền lắc đầu liên tục, đừng có đùa, muốn làm cách này thì trước tiên phải tìm một con bão, sau đó còn phải tìm được một chiếc máy bay, con bão thì dễ rồi, năm nào cũng có bão chỉ cần đợi đúng thời gian là được, nhưng quan trọng hơn là tìm đâu ra chiếc máy bay đây? Vì thế cách này liền bỏ qua.

Nam Cung Mị Ảnh cười híp mắt, nàng biết rõ rằng cách này dĩ nhiên sẽ không làm được nên nàng tiếp tục nói.

-Còn một cách nữa, đó là thiếp sẽ cùng chàng dùng phi kiếm bay thẳng vào con bão.

Lâm Thanh Phong trầm mặc, đây coi như là biện pháp sao? Chưa nói tới việc thân thể hai người có chịu đựng được sức gió hay không, chỉ nói tới việc lỡ khi đang bay sức gió quá lớn thì một người lại rút khỏi phi kiếm thì làm sao bây giờ?

Nam Cung Mị Ảnh bĩu môi.

-Đùa chàng thôi, biện pháp mà thiếp nghĩ đó là tìm ra cách mà tổ tiên Lạc Long Quân của chàng đã sử dụng để rời khỏi đây.

Lâm Thanh Phong gãi đầu, hắn có vẻ không hiểu cho lắm, Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười.

-Không phải phụ thân đã nói rằng tổ tiên Lạc Long Quân là một đầu Thần Long và ngài đã trở về tiên giới sao?

-Nơi đây không có linh khí, không thể khôi phục linh lực vì thế mà thực lực của thiếp cũng bị ảnh hưởng rất nhiều, còn tổ tiên lại ở đây chém giết yêu ma không biết bao nhiêu lâu, nên thực lực của ngài ấy cũng sẽ bị giảm sút.

- Vì thế mà thiếp nghĩ rằng tổ tiên đã sử dụng một loại biện pháp tương tự truyền tống trận để rời khỏi đây, nếu ngài ấy thật sự sử dụng truyền tống trận rời đi thì nơi đó dĩ nhiên sẽ còn lại một đầu trận pháp và đầu bên kia sẽ trực tiếp nối thẳng tới nơi của Lạc Long Quân tổ tiên, khi đã tới đó thì chúng ta có thể tìm được cách để trở về Thông Thiên Đại Lục.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu, đây là biện pháp tốt nhất hiện tại rồi, nhưng vấn đề là phải tìm cho ra nơi mà Lạc Long Quân rời đi mà thôi.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện, trái địa cầu này lớn như vậy biết tìm đâu ra nơi mà Lạc Long Quân bày truyền tống trận đây? Cũng không thể cứ đi tìm loạn nha, tìm như vậy thì biết bao giờ mới tìm ra?

.....Hết Chương 213.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Lại cùng nhau đi hưởng trăng mật?

- Vẫn không tìm thấy.

Ngồi tựa lưng vào ghế, Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi chán nản, hôm nay đã là ngày thứ 3 hắn ngồi trong phòng sách của Lâm Cường để đọc về những cuốn sách cổ hòng tìm ra nơi ở của Lạc Long Quân lúc trước rồi, nhưng vẫn không tìm được gì có thể giúp ích cho hắn.

Buông cuốn sách xuống bàn, Lâm Thanh Phong ảo não đứng dậy tiếp tục đi tới tủ sách, ngồi một bên Nam Cung Mị Ảnh cũng đang trầm ngâm tìm kiếm, nàng đã hoàn thành tất cả công việc và đã nói với Phượng tỷ là nàng giải nghệ nên hiện tại nàng có nhiều thời gian rảnh cùng Lâm Thanh Phong tìm kiếm nơi ở của Lạc Long Quân.

Ngồi trầm ngâm một lúc bỗng dưng hai mắt Nam Cung Mị Ảnh sáng hẳn lên, cảm quyền sách trên tay ngay lập tức chạy tới chỗ Lâm Thanh Phong vui mừng lên tiếng.

- Phu quân, ta tìm được rồi nha.

- Tìm được rồi? Cho ta xem một chút.

Lâm Thanh Phong cũng háng hái hẳn lên, nhiều ngày tìm kiếm như vậy đều không có một chút tin tức gì hữu dụng, hiện nay Nam Cung Mị Ảnh lại phát hiện thì hắn dĩ nhiên vui vẻ.

Nhìn vào nội dung quyền sách trên tay Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong liền cau mày, bởi vì hắn thấy được quyền sách đang nói về thành phố dưới đáy biển Atlantis.

Thấy Lâm Thanh Phong cau mày, Nam Cung Mị Ảnh liền mỉm cười.

- Phu quân nha, chàng có vẻ như không tin tưởng cho lắm?

Lâm Thanh Phong liền gật đầu.

- Atlantis cái thành phố này ta cũng biết một ít, nhưng nó thuộc dạng truyền thuyết rồi không biết có thật sự tồn tại hay không, mặc dù trên mạng có đầy rẫy thông tin về nó nhưng chúng đều là những tin tức lá cải, vẫn chưa ai thực sự tìm ra vị trí của nó đâu.

- Và đây cũng là điểm khiến thiếp nghĩ đó là nơi mà tổ tiên Lạc Long Quân đã từng ở. Nam Cung Mị Ảnh một mặt tự tin nói.

- Tại sao? Lâm Thanh Phong gãi đầu một mặt không hiểu thấu ngây ngốc hỏi lại.

Nam Cung Mị Ảnh liền giải thích.

- Theo suy nghĩ của thiếp, động phủ đối với tu sĩ cũng như là nhà của người bình thường, vì thế đa phần chỉ cần là tu sĩ hoặc bất kể là Yêu Thú hóa hình đi chăng nữa, đều xây dựng cho bản thân mình ít nhất một động phủ để làm nơi nghỉ ngơi, tổ tiên Lạc Long Quân đã tới đây lâu như vậy dĩ nhiên sẽ xây dựng cho mình một cái.

- Giống như một căn nhà bình thường bên ngoài phải xây dựng hàng rào bảo vệ, tu sĩ cũng sẽ dùng trận pháp bao phủ bên ngoài động phủ của mình để ngăn không cho người lạ xâm nhập.

- Mà tổ tiên Lạc Long Quân đã rời đi khá lâu, nên hiện tại trận pháp bao phủ bên ngoài động phủ cũng dần yếu bớt, vì thế người bình thường mới có thể

ngẫu nhiên nhìn thấy động phủ của người.

-Nhưng trận pháp yếu ớt cũng không có nghĩa là nó đã hoàn toàn hỏng, cũng vì lẽ đó mà những người kia vẫn không thể tìm được vị trí chính xác của nơi đó.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

-Nếu nghĩ theo hướng này thì nơi này có khả năng vẫn tồn tại, nhưng làm sao chúng ta có thể xác định vị trí của nó? Mặc dù trong sách có viết là người ta nhìn thấy nó ở Đại Tây Dương nhưng chúng ta cũng không thể mù nhắm xuống biển đi tìm a?

Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu.

-Thiếp không biết, nhưng hiện tại chúng ta liền có mục đích để tìm kiếm không phải sao?

Gật đầu một cái Lâm Thanh Phong đành chấp nhận, như vậy cũng tốt, ít ra phạm vi tìm kiếm liền được thu nhỏ từ toàn bộ trái đất xuống còn Đại Tây Dương.

Ngay lúc này, một người hầu gái liền ở bên ngoài gõ cửa.

-Thái tử, bên ngoài có người tới, xin người ra ngoài gặp mặt.

-Ta đã biết.

Trả lời với người hầu gái một câu, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi gấp cuốn sách lại rồi nói với Nam Cung Mị Ảnh.

-Hiện tại vẫn chưa xác định được vị trí chính xác nơi đó ở đâu, vài ngày sau chúng ta hãy cùng đi tới Đại Tây Dương để tìm nó.

-Àn.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu vui vẻ trả lời.

Hiện tại Lâm Cường vẫn chưa chịu trở về nên Lâm Thanh Phong cũng không có cách nào rời bỏ vị trí chủ nhà này để chạy loạn làm việc khác.

Nghĩ tới Lâm Cường, Lâm Thanh Phong liền nghiêng răng nghiêng lợi, Lâm Cường vào bệnh viện là sự thật, nhưng bệnh tình cũng không nặng như vậy, người bình thường chỉ cần rửa ruột một lần là liền có thể ra về, nhưng do Lâm Cường là Hùng Vương nên chính phủ muốn ông phải ở lại bệnh viện vài ngày để kiểm tra sức khỏe.

Mặc dù có chút rườm rà nhưng đúng lý ra chỉ cần tới ngày thứ hai là Lâm Cường có thể xuất viện, và ngay lúc đó Trần Thị Hoa cũng vừa vận tới, nên hai vợ chồng liền dẫn nhau... chạy, chỉ để lại cho Lâm Thanh Phong một dòng tin nhắn từ điện thoại.

“Cha mẹ đi hưởng tuần trăng mật, tất cả giao cho con”

Vì thế mà Lâm Thanh Phong liền phải ngồi ở biệt thự một bên luyện đao, một bên chờ đợi những người khác, hẳn chỉ có thể để Lâm cùng Khánh hai người làm vệ sĩ đưa Nam Cung Mị Ảnh đi làm.

Thật ra Lâm Thanh Phong không tức giận vì chuyện cha mẹ hẳn hai người giao tất cả công việc cho hẳn, hẳn chỉ có chút dờ khóc dờ cười với cái lý do “Đi hưởng tuần trăng mật” của hai người mà thôi, một lần trước “đi hưởng tuần trăng mật” liền sống dờ chết dờ, lần này lại tiếp tục “đi hưởng tuần trăng mật” không biết sẽ như thế nào.

Thở dài một hơi Lâm Thanh Phong quyết định không tiếp tục nghĩ tới hai người, đuổi người một cái rồi đẩy cửa ra đi tới phòng khách, Nam Cung Mị Ảnh một bên khoác lấy cánh tay của hắn đi cùng, phu quân của nàng đi tiếp khách, nàng không thể không đi theo.

Bước tới phòng khách, Lâm Thanh Phong liền nhìn thấy tên mập đang ngoan ngoãn ngồi một chỗ, cạnh bên là một đôi vợ chồng trung niên, người đàn ông thân thể cao lớn, cơ bắp săn chắc đang khoanh tay đồng thời dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn chăm chăm vào tên mập, còn người phụ nữ thì mỉm cười đưa tay dịu dàng xoa đầu hắn.

Nghĩ nghĩ một chút liền đoán được ba người bọn họ là người một nhà, bước tới gần Lâm Thanh Phong họ nhẹ một cái rồi cúi đầu lễ phép lên tiếng.

-Xin chào chú cùng dì.

Nam Cung Mị Ảnh cũng đồng thời cúi đầu.

-Thúc thúc, a đi khỏe.

Lúc này người đàn ông trung niên mới thu lại ánh mắt hình viên đạn không tiếp tục nhìn tên mập, mà mỉm cười gật đầu với Lâm Thanh Phong.

-Hai con là Hùng Vương cùng Hoàng Hậu đời này sao? Rất đẹp đôi nha.

Lâm Thanh Phong xoắn xuýt gãi đầu, Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt đỏ ửng nép sau lưng hắn.

Biểu hiện của hai người liền khiến người đàn ông trung niên vui vẻ cười lớn, lúc này người phụ nữ trung niên liền trừng mắt với ông một cái rồi mỉm cười lên tiếng.

-Xin lỗi các con nhưng tính tình ông ấy là vậy, hai con đừng để ý tới ông ấy.

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

-Không sao cả đi à, bọn con sẽ không để ý, con là Lâm Thanh Phong, còn đây là Nam Cung Mị Ảnh, còn hai người tên gì? Hai người là người thân của Dương sao?

Người phụ nữ gật đầu mỉm cười trả lời.

-Ừ, dì là mẹ nó, dì tên Thanh, còn đây là chồng dì tên là Quang.

Nói tới đây, chú Quang liền thở dài.

-Chú xin lỗi con vì thằng con trời đánh của chú lại khiến cha con phải nhập viện.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

-Chú quang đừng lo lắng, chỉ là do thân thể cha con không tốt thôi, hiện tại rửa ruột một lần liền khỏe rồi.

Chú Quang gật đầu một cái rồi hỏi.

-Hiện tại cha mẹ con hai người ở đâu? Mặc dù con nói như vậy nhưng chú vẫn nên tìm ông ấy để nói xin lỗi một tiếng.

“Bọn họ dẫn nhau đi hưởng tuần trăng mật rồi” Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không nói ra, mặc dù Lâm Cường cha hắn có chút vô trách nhiệm, nhưng ở trước mặt người khác hắn vẫn phải giữ thể diện cho ông một chút, hắn liền mỉm cười tỏ vẻ áy náy.

-Hiện tại cha mẹ con có việc ra ngoài, vì thế bọn họ không ở đây nhưng vài ngày sau bọn họ sẽ về.

Chú Quang gật đầu, nhưng ông còn chưa kịp nói gì thì tên mập liền xen lời vào.

-Nói xạo, cha mẹ hắn không có việc, mà đã cùng nhau đi chơi rồi nên hiện tại mới không có ở nhà.

Tên mập dứt lời, chú Quang liền trừng mắt nhìn hắn một cái, để hắn im lặng, sau đó ông lại đưa ánh mắt dò xét nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong không còn đường chối nên đành phải cười khổ giải thích.

-Con cũng không muốn nói dối chú cùng dì đâu, nhưng hai người họ liền dẫn nhau đi chơi rồi, chỉ để lại con cùng Mị Ảnh ở đây đón khách.

Chú Quang lắc đầu mỉm cười.

-Không sao cả, chú cũng từng nghe nói cha mẹ con có một vài sở thích rất “đặc biệt”, nhưng chú không nghĩ tới hai người lại “đặc biệt” tới như vậy.

Chú Quang không nói thì còn tốt, nói ra thì càng làm Lâm Thanh Phong xoắn xuýt hơn, nhưng hắn cũng rất nhanh chóng câu chuyện sang hướng khác.

-Mặc dù cha mẹ con không có ở đây, nhưng vẫn có chú ba cùng dì ba của con ở đây, hai người đợi con một chút con sẽ gọi bọn họ ra cùng hai người trò chuyện.

Chú Quang mỉm cười lắc đầu.

-Không sao cả con à, hiện tại chú cùng dì đi đường xa có chút mệt mỏi, phiền con sắp xếp một chút.

Nghe câu này, Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi gật đầu với hai người rồi nói với người hầu gái dẫn hai người tới phòng nghỉ ngơi.

....Hết Chương 214....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Chuẩn bị

Hôm nay đã là ngày thứ 4 sau khi chú Quang cùng dì Thanh hai người tới đây, nhưng Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa vẫn chưa về, những ngày kế tiếp vẫn có người tới, và đều được Lâm Thanh Phong đón tiếp.

Hiện tại trong biệt thự không tính quần gia cùng những người hầu gái đã có hơn 40 người, bọn họ đa phần đều là những người thuộc độ tuổi trung niên cùng thế hệ với Lâm Cường, vợ chồng Trần Mỹ Duyên cũng ở đây.

Mặc dù trên danh nghĩa là bọn yêu ma đã bị phong ấn nhưng thật ra lúc trước cha con Lâm Cường hai người chỉ phong ấn đại đa số Ma Bình cùng tất cả Ma Tướng và Ma Vương mà thôi, bên ngoài vẫn có rất nhiều Ma Bình còn sót lại, vì thế tất cả thế hệ đồng lứa với Lâm Thanh Phong đều được giao nhiệm vụ đi tìm bọn chúng để xử lý.

Keng. . keng. . trong khuôn viên biệt thự, tiếng đao kiếm thanh thúy va chạm vào nhau vang lên khắp nơi, khói bụi mù mịt nổi lên bao phủ khắp một góc sân.

Những tiếng động này tuy rằng ở khá xa biệt thự nhưng những người trong biệt thự vẫn còn có thể nghe được, lúc đầu khi biết được đây là do Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh tập luyện gây ra nên họ còn có chút tò mò tới đây xem xét, nhưng chỉ sau một lần thì bọn họ đều bỏ cuộc.

Bởi vì bọn họ căn bản không nhìn thấy gì nên tới đây cũng vô dụng.

...

- Vẫn là đánh không lại.

Lâm Thanh Phong buông đao, cả người đầy mồ hôi ngồi xuống đất thở ra từng hơi, Nam Cung Mị Ảnh cũng dừng tay, tra Hàn Băng Kiếm vào vỏ, tuy trên mặt nàng không có biểu hiện mệt mỏi, nhưng chỉ cần để ý một chút thì ai cũng có thể nhận ra hơi thở của nàng có chút gấp gáp, nàng mỉm cười.

-Phu quân, chàng tiến bộ rất nhanh nha, hiện tại ta phải dùng linh lực mới có thể đánh với chàng đây.

Lâm Thanh Phong lắc đầu thở ra một hơi.

-Đừng ăn ừ ta, ta biết là ta vẫn còn rất yếu.

Nam Cung Mị Ảnh chỉ biết im lặng, phải biết rằng bản thân nàng là kiếm tu đã luyện kiếm hơn 20 năm, nàng còn là thiên tài đã đạt tới Kiếm Tâm cảnh giới, chỉ cần rèn luyện Kiếm Tâm hoàn mỹ nữa là tùy thời có thể bước vào Kiếm Tôn rồi, còn Lâm Thanh Phong chỉ mới luyện đao hơn một tuần lễ mà thôi lại ép nàng phải sử dụng tới linh khí để đối phó hắn.

Mặc dù chỉ dùng một lượng rất nhỏ nhưng bấy nhiêu là đủ để biết thiên phú của hắn ghê gớm cỡ nào, đã như vậy hắn còn chưa biết đủ, nếu những kiếm tu khác nghe được thì bọn họ sẽ liều mạng với hắn a, lắc đầu một cái Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười, bởi vì phu quân nàng càng mạnh thì nàng càng vui vẻ.

Ngay lúc này, điện thoại trong túi Lâm Thanh Phong lại phát sáng, tò mò rút ra điện thoại, là một số lạ gọi tới, Lâm Thanh Phong cau mày một cái rồi bấm nghe máy.

-Mau nói cho tôi biết, cậu và Mị Ảnh đang ở nơi nào?

Còn chưa để Lâm Thanh Phong nói gì thì bên kia đã lên tiếng trước, nhận ra giọng nói của Phượng tỷ, Lâm Thanh Phong liền bấm ngắt máy.

Sau khi Nam Cung Mị Ảnh tuyên bố giải nghệ thì ngày nào Lâm Thanh Phong cũng nhận được những cuộc gọi từ Phượng tỷ, mặc dù Nam Cung Mị Ảnh đã giải thích rõ ràng nhưng Phượng tỷ vẫn khư khư cố chấp là do Lâm Thanh Phong nên Nam Cung Mị Ảnh mới giải nghệ, vì thế nàng liên tục gọi điện làm phiền hắn, vì thế hắn liền bỏ mặc.

Thấy Lâm Thanh Phong chưa nói lời nào liền ngắt máy, Nam Cung Mị Ảnh liền hỏi.

-Lại là Phượng tỷ sao?

Lâm Thanh Phong gật đầu.

-Ừ, vẫn là nàng ấy.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi chán ngán.

-Để ngày mai thiếp sẽ gặp mặt trực tiếp nói với nàng, cứ để nàng làm phiền mãi như vậy không ổn.

Lâm Thanh Phong gật đầu, chuyện này phải cần một cái kết thúc, để Phượng tỷ mãi như vậy hắn cũng thấy không ổn.

Đứng dậy cầm thanh Bách Nhân Trảm Ma Đao lên xem xét một chút, mặc dù không biết thanh đao này được đánh giá thuộc cấp độ nào nhưng phải biết rằng Nam Cung Mị Ảnh sử dụng chính là Thiên cấp pháp khí Hàn Băng Kiếm, độ cứng của nó không phải bàn cãi nhưng thanh Bách Nhân Trảm

Ma Đạo này vẫn có thể trụ vững vàng không sụt mẻ, vậy thì thanh đao này ít nhất cũng là một kiện Thiên Cấp pháp khí.

Mặc dù Nam Cung Mị Ảnh vẫn có thể sử dụng Hắc Thiết Kiếm nhưng Lâm Thanh Phong lại ngăn cản, hiện tại thanh Hắc Thiết Kiếm mà Nam Cung Mị Ảnh sử dụng nặng tới vài tấn, dưới tình huống không biết sức chịu đựng của thân thể mình là bao nhiêu thì Lâm Thanh Phong vẫn không dám để nàng sử dụng nó, hắn sợ rằng nếu hắn thất thủ một chút lại bị nàng nện trúng thì hắn phải làm sao bây giờ?

Thở ra một hơi Lâm Thanh Phong lên tiếng.

-Chúng ta trở về thôi.

Nam Cung Mị Ảnh gạt đầu cắt đi Hãn Băng Kiếm cùng Bách Nhân Trảm Ma Đao vào nhân trữ vật, mặc dù nàng cũng không cầm được Bách Nhân Trảm Ma Đao nhưng cắt nó vào nhân trữ vật thì nàng có thể làm được.

Ngay lúc này, tên mập lại từ đằng xa chạy tới trước mặt Lâm Thanh Phong, hắn cúi người thở ra từng hơi gấp gáp rồi nói.

-Phong à về mau, bên kia đã có động tĩnh.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thời gạt đầu nhanh chóng trở về.

Bước vào biệt thự, mọi người trong phòng khách, ngoại trừ những người liên quan đã tập trung đông đủ nghiêm túc ngồi chờ thì cũng không còn người khác, khi Lâm Thanh Phong vừa bước vào thì tất cả mọi người đều tập trung về hắn.

Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lên tiếng hỏi Trần Mỹ Duyên.

-Dì ba, bên kia đã có động tĩnh gì sao?

Trần Mỹ Duyên gạt đầu.

-Đúng vậy, vừa lúc này những người canh giữ phong ấn bên kia đã liên lạc, bọn họ nói rằng bọn yêu ma đã muốn phá phong ấn mà thoát ra, hiện tại phong ấn đã suy yếu rất nhiều, không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa.

-Ngoài ra số lượng Ma Binh lúc trước thoát ra đã bị bọn họ tiêu diệt hết, nhưng lúc đó phong ấn chỉ bị phá ra một góc nhỏ nhưng tổng số Ma Binh bọn họ tiêu diệt cùng với số lượng mà con cùng anh chị đã giết thì cũng gần tới một ngàn con.

-Chỉ như vậy liền biết được số lượng của bọn chúng rất nhiều, lần này chúng ta sẽ lâm vào một trận khổ chiến.

Trần Mỹ Duyên nói xong cả phòng liền trầm mặc, bọn họ ở bên đây tính luôn tên mập, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh thì cũng chỉ có 43 người, thêm số người bên kia thì cũng hơn 100 người mà thôi, bọn họ đang ở thế yếu.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Như vậy còn cha mẹ của con thì sao? Dì đã liên lạc với bọn họ chưa?

Trần Mỹ Duyên gạt đầu.

-Dì đã liên lạc với bọn họ, cả hai người đều đã ở đó từ một tuần trước, phong ấn yếu đi cũng là do cha con sai người báo với bọn dì.

Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong có chút đau đầu đưa tay bóp trán, không phải cha mẹ hắn lúc trước đã nói rằng đưa nhau đi tuần trăng mật sao? Hiện tại lại chạy tới chỗ bọn yêu ma rồi? Lại còn ở đó một tuần lễ, như vậy chẳng phải nói là bọn họ trực tiếp đi thẳng tới đó sao? Chỗ đó là chiến trường chứ không phải địa điểm hưởng tuần trăng mật đâu à?

Đầu óc nghĩ loạn một đống, cuối cùng Lâm Thanh Phong liền tin chắc rằng hai người này đã... hiểu sai cụm từ “tuần trăng mật” rồi, hắn quyết định hết lần này phải giải thích lại rõ ràng cho bọn họ hiểu được.

Mặc dù đầu óc nghĩ loạn, nhưng về mặt Lâm Thanh Phong cũng không thay đổi gì, hắn gạt đầu một cái rồi hướng về tất cả mọi người trong phòng lên tiếng.

-Các cô chú, tình hình của chúng ta lúc này các cô chú đều đã biết, số lượng yêu ma quá lớn, vì thế cuộc chiến này sẽ rất ác liệt, và con chắc rằng sẽ có người nhiễm ma khí vì thế mà trở thành một trong số bọn chúng, và hiện tại cũng là lần gặp mặt cuối cùng của mọi người với nhau, con tin rằng trước khi mọi người tới đây thì đều đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi.

Tất cả mọi người trong phòng đều im lặng gạt đầu, hiện tại nói nhiều cũng vô ích, chỉ còn một cách là chính diện đối đầu với bọn yêu ma mà thôi.

Thấy tất cả mọi người trong phòng đều đồng ý, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi.

-Hiện tại, các cô chú hãy trở về chuẩn bị, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường tới đó.

Tất cả mọi người đều trầm mặc đứng dậy đi về phòng chuẩn bị, bọn họ biết được lần này bọn họ sẽ phải đối đầu với cái gì và kết cục của bọn họ sẽ ra

sao, Lâm Thanh Phong tin tưởng rằng bọn họ sẽ tự mình chuẩn bị tâm lý nên cũng không nói thêm nữa.

Trong phòng chỉ còn vợ chồng Trần Mỹ Duyên, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh bốn người.

Trần Mỹ Duyên thở ra một hơi.

-Phong à, nếu chú và dì có biến thành một trong số bọn chúng, phiền con hãy ngay lập tức kết liễu bọn ta.

Lâm Thanh Phong không trả lời mà chỉ yên lặng gật đầu chấp nhận.

....Hết Chương 215....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Chuẩn bị (2)

Đối với câu hỏi này của Trần Mỹ Duyên, Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu.

-Tụi con đã tìm được biện pháp, nhưng hãy đợi tới lúc tập hợp đủ mọi người thì con sẽ nói một lần.

Những ngày này Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh không chỉ luyện tập mà còn nhờ những người đang trên đường tới đây bắt vài con Ma Binh để nghiên cứu cách thức tiêu diệt bọn chúng, bởi vì biết được chuyện này nên Trần Mỹ Duyên mới hỏi như vậy.

Nhận được câu trả lời, vợ chồng Trần Mỹ Duyên thở ra một hơi nhẹ nhõm, bà mỉm cười đứng dậy cùng chồng mình đi vào trong chuẩn bị.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, Lâm Thanh Phong thở dài.

Đúng là những ngày này bọn hắn có nghiên cứu, thậm chí Nam Cung Mị Ảnh trực tiếp dùng thân mình để giết vài con Ma Binh, theo kết quả mà nàng phân tích được khi Ma Khí tiến vào cơ thể của nàng, chúng liền gây ảnh hưởng tới thất tình lục dục, từ đó khiến suy nghĩ trở nên cực đoan và cuồng bạo.

Tương tự như lúc trước Lâm Thanh Phong bị nhiễm phải Ma Khí, mặc dù trong cơ thể hắn không có Nguyên Lực nhưng hắn vẫn là hàng thật giá thật Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, bình thường hắn vẫn có thể khống chế cảm xúc của mình rất dễ dàng, nhưng do Ma Khí ảnh hưởng nên hắn liền trở nên cuồng bạo sau vài câu khiêu khích của Phượng tỷ.

Và từ cách loại bỏ Ma Khí mà Lâm Cường hướng dẫn cũng tương tự như nhập định, Nam Cung Mị Ảnh liền rút ra vài điểm chính, đó là phải để cho bản thân thư giãn, nội tâm thanh tịnh, thất tình lục dục không bị dao động.

Dựa theo hai thứ này và sau vài lần thử nghiệm khống chế thất tình lục dục của chính mình, Nam Cung Mị Ảnh liền tìm ra một biện pháp.

Do Ma Khí dựa vào thất tình lục dục của một người rồi từ đó gây ảnh hưởng tới người đó, nên muốn thân thể không nhiễm Ma Khí do giết yêu ma này, chỉ cần để cho nội tâm của chính mình thanh tịnh, đồng thời giữ vững thất tình lục dục của chính mình không để bị dao động là được, khi đó dù cho Ma Khí có tiến vào thân thể thì cũng không sợ Ma Khí điều khiển.

Và cách này đã được Nam Cung Mị Ảnh thử nghiệm thành công.

Nhưng để nội tâm thanh tịnh, đồng thời giữ cho thất tình lục dục không bị dao động, nói ra thì dễ, nhưng cách này coi như không thể thực hiện được, là một người bình thường, ai có thể nói chắc rằng mình sẽ không bị dao động đâu?

Chưa kể đến khi chiến đấu với bọn yêu ma, ai cũng mang một tâm niệm là phải giết chết bọn chúng và đồng thời sợ hãi với việc Ma Khí nhập thể thì ngay lúc đó thất tình lục dục đã bị dao động rồi.

Vì thế cho dù là người nghĩ ra biện pháp này, nhưng ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cũng rất khó mà làm được, nàng vẫn chưa thể một khống chế thất tình lục dục của bản thân còn một bên ra tay chém giết yêu ma trong một khoảng thời gian dài.

Nói cho cùng, tới thời điểm hiện tại, ngoài một mình Lâm Thanh Phong có thể sử dụng Bách Nhân Trảm Ma Dao ra thì không một ai có thể chống lại Ma Khí nhập thể.

Hiện tại trận chiến đã tới trước mắt, Lâm Thanh Phong cũng không muốn hai vợ chồng Trần Mỹ Duyên lại lo lắng nhiều hơn nên hắn mới trả lời như vậy.

Nam Cung Mị Ảnh thở dài một hơi, nàng cũng hiểu được tại sao Lâm Thanh Phong lại nói như vậy nên cũng không lên tiếng, trầm tư suy nghĩ một chút rồi hai mắt nàng liền trở nên kiên định, dường như nàng đã quyết định được điều gì đó.

.....

12 giờ trưa ở Buôn Mê Thuật, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu rọi khắp nơi, vì nơi đây đa phần là núi cao nên vào những ngày như thế này thì đây là khoảng thời gian nắng gắt nhất trong ngày.

Nhưng một trong số những ngọn núi đó lại không giống vậy, nơi này màn sương dày đặc đang bao phủ khắp nơi, hiện tượng này đã kéo dài gần ba ngày rồi, ngay từ ngày đầu tiên thì tất cả những động vật trên núi đều nhanh chóng dẫn nhau rời núi, bọn chúng cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần, điều này người dân xung quanh Buôn Mê Thuật đều cảm thấy hiểu kì.

Nhưng kể từ ngày đầu tiên thì ngọn núi đã được chính phủ cho quân đội kiểm soát gắt gao không người nào có thể tiến vào, ngay cả phóng viên, nhân viên điều tra khí hậu hay nhân viên kiểm lâm đều bị quân đội chặn bên ngoài núi không cho tiến vào trong.

Tại một bên sườn núi lại có vài chục túp lều vải được dựng lên, Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa hai người đang nhắm mắt hai tay đặt lên gối ngồi im lặng nhập định.

Ở trận chiến lúc trước hai người cũng giết không ít yêu ma, mặc dù Ma Khí trong cơ thể đã bị hai người đẩy ra hết, nhưng hai người vẫn yên lặng ngồi nhập định để chuẩn bị cho thật tốt tâm tình của chính mình.

Không biết qua bao lâu, Lâm Cường thở ra một hơi rồi mở mắt, nhìn bên cạnh vợ mình vẫn đang nhập định, ông quyết định không làm phiền bà mà lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

Trong mắt người bình thường, hiện tại sườn núi đang được bao phủ bởi một lớp sương trắng dày đặc, nhưng trong mắt của người học pháp thuật thì nơi đây tràn ngập Ma Khí màu đen.

Lâm Cường cau mày thật chặt, bởi vì trong mắt ông thấy rõ ràng, lượng Ma Khí xung quanh đây so với hôm qua càng ngày càng dày đặc, hôm qua ông còn có thể nhìn rõ ràng khoảng cách 10m, nhưng hôm nay ông chỉ có thể nhìn được tối đa 5m mà thôi.

-Phong ấn, sắp không chịu nổi sao?

Thở dài một hơi Lâm Cường lắc đầu rồi bắt đầu dựa theo trí nhớ của chính mình mà bắt đầu di chuyển trong khu rừng bị lớp Ma Khí dày đặc bao phủ, một lúc sau, ông đã đi tới trước một hang động.

Hang động không có gì đặc biệt, nhưng cửa hang có dán 11 lá bùa có vẽ những kí tự ngoằn ngoèo khó hiểu, được dán làm 2 vòng, vòng trong 5 cái, vòng ngoài 6 cái, người bình thường nhìn vào chỉ thấy đây là 11 tờ giấy bình thường được vẽ bậy.

Nhưng trong mắt của những người học pháp thuật thì từ 11 tờ giấy phát ra những luồng sáng kết hợp với nhau tạo thành một vòng tròn và bên trong vòng tròn có hình một ngôi sao 5 cánh, đang phát ra ánh sáng, nhưng ánh sáng hình ngôi sao bên trong lại âm ỉ, tùy thời có thể tắt đi.

Phía trước hang động còn đang có vài người canh gác, bọn họ đều đồng dạng ở độ tuổi trung niên, tuy ánh mắt vẫn chưa mờ nhưng do Ma Khí khiến cho tầm nhìn quá hạn hẹp, bọn họ cũng không thể nhìn thấy được Lâm Cường nên khi nghe động tĩnh tất cả bọn họ đều căng thẳng, một người trong số đó liền lên tiếng hỏi.

-Ai đó?

-Không có chuyện gì, là tôi. Lâm Cường nhàn nhạt đáp lời.

Nhận ra giọng nói của Lâm Cường, lúc này những người này liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

-Là Hùng Vương sao?

Lâm Cường gật đầu một cái rồi bước lại gần xem xét phong ấn.

Xem xét một lúc, Lâm Cường lại thở dài lẩm bẩm.

-Phong ấn còn chịu được bao lâu đây?

Dù Lâm Cường giọng nói rất nhỏ, nhưng những người canh gác vẫn nghe được, một người trong số đó lại thở dài.

-Vừa nãy tôi đã xem xét cửa còn lại, phong ấn bên đó cũng đồng dạng với nơi này, đều đã suy yếu rất nhiều, nhưng bên này lại yếu hơn bên kia nhiều.

Lâm Cường trầm mặc gật đầu, lúc trước ông cùng cha mình phong ấn bọn yêu ma, cổng bên này đã được phong ấn trước, sau đó cha của ông dùng chính thân mình dụ dỗ bọn yêu ma vào động thông qua cổng còn lại để ông từ bên ngoài đóng cổng vì thế phong ấn bên này yếu hơn là chuyện dễ hiểu.

Dù cho bọn người Lâm Cường đã gia cường phong ấn, nhưng cũng chỉ giúp phong ấn thêm một chút sức lực mà thôi, nếu không có lớp gia cường này thì phong ấn đã bị phá từ sớm.

Đưa mắt nhìn vào cửa hang, Lâm Cường thấy rõ có rất nhiều Ma Khí đang lảng lảng thoát ra từ đó, nhưng ông cũng không còn cách nào khác.

Thở dài một hơi Lâm Cường lên tiếng.

-Tất cả trở về đi, hiện tại ở đây canh giữ cũng không có ích gì.

Lâm Cường nói xong liền quay lưng trở về, một trong số những người còn lại gật đầu một cái rồi quay lưng đi một hướng khác, ông muốn đi thông báo cho những người ở phong ấn còn lại, những người còn lại đều đi theo Lâm Cường trở về.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, bầu không khí nặng nề bao trùm.

...

Một bên khác, bọn người Lâm Thanh Phong đã bước xuống phi cơ và có mặt tại Buôn Mê Thuật, đám người Lâm Cường ai cũng căng thẳng, thì bên Lâm Thanh Phong cũng không khác bao nhiêu.

Cũng không thể trách được bọn họ, bởi vì bọn họ đang từng bước đối mặt với cái chết, trong trường hợp này dù là ai thì cũng như vậy mà thôi, đâu có ai thật sự muốn chết? Cho tới hiện tại bọn họ chưa rời khỏi là tốt lắm rồi.

Thở dài một hơi, Lâm Thanh Phong cũng không có cách giúp những người này bớt căng thẳng, hắn tự nhận rằng skill miệng độn của mình vẫn không đủ, không thể như Naruto có thể khiến người ta vui vẻ đi chịu chết.

.....Hết Chương 216.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Tiến vào động

Tên mập cũng nhìn ra bầu không khí có chút nặng nề, hắn liền đi tới gần Lâm Thanh Phong rồi nói nhỏ.

-Phong à, em có thể giúp chúng ta tăng cao sĩ khí được không? Dù biết rằng sau khi tham gia trận chiến này thì sẽ có rất nhiều người chết, nhưng trước khi ra trận mà sĩ khí quân mình thấp như vậy thì không ổn nha.

Lâm Thanh Phong lắc đầu, ngay cả tên mập cũng nhìn ra thì hắn làm sao có thể không nhìn ra? Nhưng hắn cũng không biết phải dùng cách nào để gia tăng sĩ khí cho những người này nữa, trải qua mấy chục năm không có áp lực chiến đấu với Ma Tướng cùng Ma Vương thì ý chí của bọn họ đã bị ăn mòn rất nhiều rồi, hiện tại lại biết mình sắp sửa đối đầu với bọn chúng thì những người này căng thẳng là một điều dễ hiểu.

Với tình trạng hiện tại của những người này thì Lâm Thanh Phong không tin rằng bọn họ có thể sống sót sau trận chiến lần này đâu.

Thở dài một hơi, Lâm Thanh Phong hai mắt kiên định liền làm ra quyết định, hắn muốn đơn thân độc mã xông vào hang động phong ấn bọn yêu ma để chém giết bọn chúng trước khi bọn chúng thoát ra, nhưng hiện tại hắn sẽ không nói với ai, bởi vì hắn biết nếu hắn nói ra thì những người này sẽ lập tức ngăn cản.

Nam Cung Mị Ảnh đứng một bên không nói gì, ánh mắt nàng liếc nhìn qua Lâm Thanh Phong một cái thì nàng đã đoán được một phần ý nghĩ của hắn, nàng thở dài một hơi.

-Làm như vậy rất nguy hiểm nha phu quân, còn chưa nói đến chuyện chàng dùng cách đó có nguy cơ thất bại rất cao nha.

Câu nói của Nam Cung Mị Ảnh khiến Lâm Thanh Phong trợn mắt cười khò, hắn thật sự phục nàng về khoản này, dường như nàng đi guốc trong bụng hắn, chỉ cần hắn làm ra quyết định thì nàng liền đoán được.

-Ngoài cách đó ra ta không nghĩ được cách gì khác nha, cô có cách nào hay hơn không? - Lâm Thanh Phong thở dài chán nản.

Nam Cung Mị Ảnh im lặng, một lúc sau nàng gật đầu.

-Được, nếu chàng muốn dùng biện pháp đó thì thiếp sẽ đi cùng chàng.

Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong có chút cảm động, nhưng hắn lại lắc đầu từ chối, nói đùa cái gì, Lâm Thanh Phong làm ra quyết định này bởi vì bản thân hắn không sợ ma khí nhập thể, còn Nam Cung Mị Ảnh thì không được, bình thường nàng đã mạnh kinh khủng, ngay cả Lâm Thanh Phong cố hết sức cũng mới bức ra một phần nhỏ thực lực của nàng, nếu lại để nàng nhiễm ma khí rồi hóa thân thành yêu ma thì bọn hắn phải làm sao bây giờ?

Nam Cung Mị Ảnh còn đang muốn nói gì đó, nhưng Lâm Thanh Phong lại đưa tay ngăn cản.

-Không được, chuyện này ta đã quyết định rồi.

Nam Cung Mị Ảnh có chút bất đắc dĩ gật đầu thờ dài, nàng hiểu rằng nàng không thể ngăn cản quyết định của hắn được nữa.

Lâm Thanh Phong mỉm cười đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng an ủi.

-Đừng lo lắng, ta sẽ không xảy ra chuyện, trong lúc ta đi phiền cô ở lại chăm sóc cha mẹ giùm ta.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu đồng ý rồi im lặng cảm thụ hơi ấm từ bàn tay hắn, bầu không khí có chút lãng mạn.

Ngay lúc này, tên mập đứng cạnh bên im lặng từ đầu tới giờ nhìn hết tất cả, hắn có chút bất đắc dĩ lên tiếng.

-Này hai người, tôi không biết hai người đang nói chuyện gì, nhưng phiền hai người để ý tới cảm giác của người khác được không?

-Đứng trước mặt F.A chơi trò này vui lắm sao?

Nam Cung Mị Ảnh khuôn mặt liền đỏ ửng, nàng liền lao tới ôm lấy Lâm Thanh Phong, dúi mặt vào người hắn để che đi sự xấu hổ, Lâm Thanh Phong có chút bất ngờ, nhưng hắn vẫn đưa tay ôm lấy nàng vào lòng, để lại tên mập tròn mắt há mồm.

-Hai người...hai người...

Tên mập cắn răng nói lấp bắp vài câu rồi giận dỗi bỏ đi, hắn thật không chịu nổi hai người này, hắn sợ nếu hắn tiếp tục đứng đây nhìn thì hắn sẽ bị chọc tức chết.

Đánh thì không thể, hắn tin rằng nếu hắn có hành động gì có uy hiếp tới Lâm Thanh Phong thì đừng nói cha mẹ hắn hai người sẽ ngăn cản, mà ngay lập tức trên người hắn sẽ có vài lỗ đạn.

Còn về chuyện khuyên ngăn? Không thấy hắn mới chỉ khuyên một câu thì hai người này từ xoa đầu trực tiếp chuyển thành ôm nhau sao? Biết đâu khuyên một câu nữa thì hai người này lại trực tiếp hôn nhau hoặc trực tiếp kéo nhau đi làm những chuyện không phù hợp với thiếu nhi thì sao?

...

Đêm đến...

-Không được.

Ngồi trong lều vải, Lâm Cường lớn tiếng phản bác, khuôn mặt ông mang theo vẻ tức giận, trước mặt ông là Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh.

-Đúng, mẹ cũng không đồng ý con làm chuyện này.

Trần Thị Hoa ngồi cạnh bên bình tĩnh lên tiếng, hai hàng lông mày cau lại thật chặt.

Ánh sáng từ chiếc đèn sạc chiếu rọi lên khuôn mặt Lâm Thanh Phong, hắn có chút bất đắc dĩ thờ dài.

-Con cũng biết việc này rất nguy hiểm, nhưng cha mẹ hãy nhìn thử xem sĩ khí quân ta như thế nào?

-Mặc dù bọn họ đều là những pháp sư tinh nhuệ, nhưng sau khoảng thời gian dài không chiến đấu với Ma Tướng cùng Ma Vương nên ý chí chiến đấu của bọn họ đã phai nhạt rất nhiều rồi.

-Với tình trạng hiện tại, con tin rằng bọn họ sẽ không chịu nổi Ma Tướng giày vò đâu.

-Chúng ta phải có cách nào đó kích thích sĩ khí của bọn họ.

Trần Thị Hoa thờ dài.

-Điều này cha mẹ đều biết, chúng ta còn định để mọi người tập hợp đông đủ rồi sẽ nói rõ ràng với bọn họ.

-Vô ích thôi. Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài.

-Mẹ nghĩ xem, mỗi người bọn họ đều biết rõ lý do mà bọn họ tới đây, nhưng sĩ khí của bọn họ đều thấp như vậy, vì thế khích lệ sĩ khí theo cách bình thường là điều không thể.

-Thời gian cũng không còn nhiều lắm, nên chúng ta phải dùng một biện pháp mạnh mẽ hơn để kích thích sĩ khí của bọn họ, biện pháp mà con nghĩ ra là một trong số đó, nhưng để chắc chắn biện pháp này thành công thì phải cần một người ở bên ngoài khích lệ, và người đó chỉ có thể là cha.

Lâm Thanh Phong nghiêm túc nhìn về Lâm Cường chờ đợi ông quyết định.

Lâm Cường trầm mặc một lúc rồi khoát tay nói.

-Hôm nay trễ rồi, hai con về lều nghỉ ngơi đi.

Lâm Thanh Phong thở dài một cái rồi gật đầu đứng dậy đi ra ngoài, Nam Cung Mị Ảnh cũng theo sau hắn.

Đi ra bên ngoài, Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi.

-Chàng nghĩ xem, phụ thân sẽ quyết định như thế nào?

Lâm Thanh Phong lắc đầu, Lâm Cường đang do dự, bởi nếu ông không đồng ý thì ông sẽ trực tiếp phản đối, nhưng sau khi nghe Lâm Thanh Phong phân tích rõ ràng thì ông cũng không phải đối, mà lại bảo hai người bọn hắn trở về.

Thở ra một hơi, Lâm Thanh Phong lại nói.

-Ta cũng không biết, có lẽ ngày mai chúng ta sẽ nhận được câu trả lời.

Trong lều chỉ còn Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa hai người, Trần Thị Hoa vẻ mặt lo lắng nhìn qua chồng mình, nhưng chỉ thấy ông đang ngồi im lặng, hai mắt nhắm chặt, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, bà thở dài một hơi rồi nằm qua một bên, không làm phiền ông suy nghĩ.

Được một lúc sau, Lâm Cường thở dài lên tiếng.

-Về chuyện lúc này, bà nghĩ sao?

-Tôi cũng không biết nữa... ông tự mình quyết định đi. Trần Thị Hoa chậm rãi trả lời, lời nói của bà mang theo vài phần do dự.

Lâm Cường im lặng gật đầu, ông đã tự mình quyết định xong rồi, ông chỉ hỏi bà một lần để xem bà có ý nghĩ nào khác hay không, đưa tay tắt đèn rồi nằm xuống cạnh bên vợ mình, ông thở dài.

-Ngày mai, chuyện khích lệ sĩ khí mọi người dành phần tới bà vậy.

Trần Thị Hoa cả người đều run rẩy, giọng bà có chút không ổn.

-Ông cũng muốn đi sao?

-Ừ, tôi muốn nhân cơ hội này để tìm cha, mặc dù không biết ông ấy đã chết, hay vẫn... còn sống, nhưng chắc chắn ông ấy vẫn ở trong đó. Lâm Cường cắn răng trả lời.

Lâm Cường biết rõ, từ lúc phong ấn được đóng lại, cha của ông chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là tự sát, hai là chấp nhận biến thành yêu ma để tiếp tục sống sót, ông không muốn cha mình phải tiếp tục nằm giữa hang ổ của địch nhân, ông muốn đích thân vào đó để đưa cha mình ra ngoài, còn nếu cha của ông đã chấp nhận trở thành yêu ma thì ông muốn dùng chính sức lực của mình để ngăn cản cha mình lại.

Trần Thị Hoa cũng không ngăn cản, bà cũng hiểu được quyết định của chồng mình, nếu bà ở trong trường hợp này thì bà cũng làm ra quyết định như vậy, hai mắt bà ướt át, áp mặt vào ngực chồng mình rồi nói nhỏ.

-Ông phải cẩn thận, những chuyện còn lại tôi sẽ lo.

-Haha, bà cứ yên tâm, vẫn còn có thằng bát hiệu kia đi cùng tôi, bản thân nó mạnh mẽ cỡ nào bà cũng hiểu được. Lâm Cường cao hứng trả lời, bản thân ông rất sợ rằng vợ mình sẽ không đồng ý, khi đó ông sẽ không thể toàn tâm toàn ý tiến vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Ông nội?

12 giờ trưa, là khoảng thời gian ánh nắng chói chang của mặt trời chiếu sáng khắp nơi, nhưng một vùng núi thuộc Buôn Mê Thuật vẫn tối tăm, chỉ có vài tia sáng lẻ lói chiếu rọi.

Đứng trước hang động, Lâm Thanh Phong bên hông đeo Bách Nhân Trảm Ma Dao, sau lưng đeo một cái balo, bên trong có chứa vài chai Huyết Khí Đan pha loãng, hắn thở dài một hơi.

- Cha quyết định kĩ chưa?

Lâm Cường một thân trang phục nữ, đứng cạnh bên cạnh đồ mặt quất.

- Đừng nói nhiều, hiện tại là khoảng thời gian ma khí yếu nhất, sau khi mẹ mày mở phong ấn thì mày hãy nhanh chóng đưa tao cùng nhau vào đó.

Không còn cách nào khác, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi rồi gật đầu chấp nhận, quay về sau lưng nói với Nam Cung Mị Ảnh.

- Chuyện ngoài này, đành phải nhờ cô vậy.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu.

- Chàng nhớ phải bảo vệ phụ thân, mặc dù phụ thân đang mang trên người pháp khí hộ thân, nhưng cấp bậc của bọn chúng cũng không cao, phụ thân cũng không phải tu sĩ, không thể sử dụng pháp khí cao cấp được, nếu nhận quá nhiều công kích thì những pháp khí này sẽ bị vỡ.

- Ta đã biết. Lâm Thanh Phong gật đầu, ngay khi Lâm Cường nói cho bọn hắn quyết định của ông, thì Nam Cung Mị Ảnh cũng không nhiều lời liền lấy ra vài món pháp khí đưa cho ông mặc vào, đây đều là những pháp khí của nàng sử dụng lúc trước, sức phòng ngự của bọn chúng hơn xa áo giáp nhiều lắm, vì thế mặc dù là đồ của nữ, nhưng Lâm Cường vẫn cần rằng chấp nhận mặc vào.

- Phong ấn đã mở, hai người hãy vào mau. Trần Thị Hoa vẻ mặt nghiêm túc quát lớn.

Lâm Thanh Phong cũng không chần chờ gì nữa, hắn ngay lập tức xông lấy Lâm Cường xông vào phong ấn.

Cũng ngay lúc phong ấn được mở ra liền có một số lượng lớn yêu ma thoát ra ngoài, nhưng bọn chúng đều một dạng là Ma Binh, không có Ma Tướng cùng Ma Vương.

Thở dài một cái, Nam Cung Mị Ảnh liền lấy ra Hàn Băng Kiếm xông vào chém giết số Ma Binh này.

Mặc dù Nam Cung Mị Ảnh lập tức hành động, nhưng để giải quyết số Ma Binh này cũng phải mất một khoảng thời gian, còn chưa kể tới nàng phải đứng cạnh bên bảo hộ Trần Thị Hoa khép lại phong ấn.

Những người khác cũng nhận ra động tĩnh bên này, bọn họ ngay lập tức chạy tới, nhìn thấy Trần Thị Hoa và Nam Cung Mị Ảnh đang đứng giữa đám Ma Binh, bọn họ không nói hai lời liền gia nhập vào tham gia chiến đấu.

Bên ngoài là như vậy, bên trong động Lâm Thanh Phong cũng không khá hơn chút nào, ngay khi vào động thì hắn liền rút đao điên cuồng chém giết ma binh nhân cơ hội này muốn thoát ra ngoài, một bên Lâm Cường cũng như Trần Thị Hoa chăm chú ra sức khép lại phong ấn.

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Cường rốt cục dừng tay, ông lấy từ trong người ra hai lá bùa và một cây đèn pin, dán một lá bùa vào người mình, còn một cái dán vào người Lâm Thanh Phong, sau đó ông thở ra một hơi rồi nói.

- Phong ấn đã khép lại, lá bùa này khiến bọn ma binh không thấy được chúng ta, mày đừng để nó rơi khỏi người.

Hai mắt quan sát đám Ma Binh xung quanh một chút, sau khi chắc chắn rằng bọn Ma Binh này thật sự không nhìn thấy hắn thì hắn mới dừng tay thu Bách Nhân Trảm Ma Đao vào vỏ.

Hang động tối đen như mực, ánh sáng bên ngoài đã không vào được nơi đây, ma khí bao phủ xung quanh khiến nơi này càng trở nên âm u hơn nữa.

Hiện tại cửa hang chỉ có những tia sáng yếu ớt từ phong ấn chiếu rọi giúp Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường có thể nhìn rõ xung quanh một chút, nhưng phạm vi cũng không lớn lắm, bởi vì xung quanh đây áp những con yêu ma che lấp lối đi.

Lâm Cường im lặng nhìn xung quanh một chút rồi lấy từ trong người ra một tờ giấy có chút cũ nát, đặt xuống đất rồi dùng đèn pin rọi lên, Lâm Thanh Phong tò mò hỏi.

- Là địa đồ sao cha?

Lâm Cường không nói gì mà chỉ gật đầu một cái rồi trầm ngâm suy nghĩ, tay ông chỉ vào một góc tấm địa đồ rồi nói.

- Phong ấn trong động này có hai lớp, một lớp là ở trung tâm hang động, và một lớp phong ấn ở bên ngoài, lớp bên ngoài chỉ để ngăn chặn bọn Ma Binh thoát ra mà thôi.

- Còn đây là vùng trung tâm hang động, lúc trước tao và ông nội mày đã bày phong ấn Ma Vương cùng Ma Tướng tại đó.

- Phong ấn ở vùng trung tâm rất mạnh, theo kế hoạch lúc trước thì ông nội mày sẽ dẫn dụ bọn chúng tới đây sau đó sẽ phong ấn bọn chúng.

- Nhưng chuyện này ngoài tao và ông nội mày ra thì cũng không ai biết được, mặc dù tao là thiên tài nhưng bởi vì tuổi tác của tao còn quá nhỏ, bọn họ sẽ không đồng ý kế hoạch này.

- Nhưng cho tới hiện tại phong ấn bên ngoài vẫn chưa bị phá, cũng có nghĩa là kế hoạch lúc trước của tao và ông nội mày đã thành công.

Ngay lúc này Lâm Thanh Phong lại nói chen vào.

- Nhưng vấn đề cũng ở chỗ này, theo tính toán lúc trước thì phong ấn này sẽ không bị phá hủy, nhưng tới hiện tại thì không hiểu sao phong ấn đã bị suy

yếu, và đã có một tên Ma Tướng thoát ra, đúng không?

Lâm Cường gật đầu.

- Ủ, đúng là như vậy, hiện tại công việc chính của tao và mày là phải sửa lại phong ấn đó.

- Trong lúc tao sửa lại phong ấn thì tao sẽ không thể phân tâm đối phó với bọn yêu ma xung quanh, khi đó phải nhờ vào mày.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu hỏi lại.

- Như vậy đây là việc mà lúc nãy cha nói cha muốn làm hay sao?

Lâm Cường gật đầu.

- Ủ, còn có một chuyện là tao phải tìm ra hải cốt của ông nội mày, hiện tại đã vào đây thì không thể nào để ông nội mày tiếp tục ở lại đây được.

Một đường đi tới, Lâm Thanh Phong đảm nhận trọng trách mở đường, bởi vì đám Ma Binh vẫn nhiều lắm, một đường càn quét Lâm Thanh Phong mới đồng ý với quyết định không để người khác cùng vào đây sửa lại phong ấn của Lâm Cường, nếu không phải hấn sử dụng Bách Nhân Trảm Ma Đạo không sợ ma khí nhập thể thì hấn đã biến thành yêu ma từ sớm rồi.

Nếu là những người khác vào đây thì còn chưa tới gần phong ấn thì trên thế giới này đã xuất hiện thêm vài tên Ma Tướng, lúc đó đừng nói tới việc sửa lại phong ấn, tới mạng sống của chính bọn hấn còn khó giữ được.

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường hai người rút cục đi tới trung tâm hang động, ở giữa hang động tối tăm mịt mù có tồn tại một cột ánh sáng nhu hòa màu xanh lam hình tứ giác dựng thẳng đứng, nhưng cột sáng này cũng không sáng lắm, bên trong còn xen lẫn nhiều đoàn sáng màu đen.

Nhìn cột sáng này, Lâm Thanh Phong có cảm giác không đúng lắm, hấn nhíu mày hỏi.

- Cha à, đây là phong ấn sao?

- Ủ, là phong ấn. Lâm Cường thờ dài một hơi rồi trả lời, sau đó ánh mắt ông liền nghiêm túc chăm chú quan sát phong ấn.

Nhìn Lâm Cường cau mày quan sát, Lâm Thanh Phong mặc dù có chuyện muốn hỏi nhưng hấn cũng không muốn đánh gãy, đành im lặng nhìn xung quanh.

Được một lúc sau, Lâm Cường chỉ tay về một hướng của phong ấn rồi nói.

- Đây là Ngũ Phương Trấn Ma Trận do tao và ông nội mày nghĩ ra, theo bình thường thì sẽ có năm góc, tạo thành năm mắt trận, nhưng hiện tại chỉ có bốn, cũng có nghĩa là một góc phong ấn đã bị phá hủy.

- Hiện tại tao phải suy nghĩ biện pháp hoàn thiện phong ấn.

- Trong khoảng thời gian này mày hãy đi xung quanh để tìm hải cốt của ông nội đi, tới lúc tao nghĩ ra xong thì tao sẽ gọi mày trở lại.

Lâm Cường nói xong liền đi tới phong ấn trầm ngâm quan sát, nhìn từ xa thì chỉ nhìn được vài đoàn sáng màu đen, nhưng tới gần phong ấn thì liền thấy được những đoàn sáng này là những tên yêu ma đang cố sức phá phong ấn từ bên trong.

Nhìn phong ấn vẫn bền chắc như vậy, không có dấu hiệu sẽ bị phá vỡ ngay lập tức Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi rồi theo lời cha mình đi tìm hải cốt của ông nội.

Ngay lúc này, bỗng dưng có một giọng nói khác lạ vang lên.

- Các ngươi là ai?

Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong đều đồng loạt nhìn về phía giọng nói phát ra, chỉ thấy nơi giọng nói phát ra có một hang động nhỏ, đứng trước cửa động là một người đàn ông đầu tóc bạc trắng, mặt mũi dơ bẩn, quần áo rách nát đứng tại đó.

Lâm Thanh Phong nhíu mày thật chặt, còn Lâm Cường thì tròn mắt, giọng nói run run hỏi.

- Cha?... Là cha sao?

Nghe được giọng nói của Lâm Cường, người đàn ông tròn trĩnh mắt nhìn về Lâm Cường, giọng nói của ông cũng run run.

- Cường... tiểu Cường?

Sau đó hai người liền hai mắt lưng tròng, chạy tới... ôm nhau khóc.

Nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng, liếc mắt nhìn về cha mình, đầu óc bắt đầu nghĩ loạn.

- Tiểu Cường? Là con gián sao? Không biết mẹ nghe được thì sẽ cảm thấy thế nào.

Tuy rằng nghĩ loạn, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn rất bình tĩnh lên tiếng hỏi.

- Khoan đã, trước tiên hai người cứ dừng lại, có vài điều chúng ta cần phải làm rõ ở đây.

....Hết Chương 218....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Lâm Anh Hào

Lâm Cường tròn mắt với Lâm Thanh Phong một cái rồi lại quay về người đàn ông nói.

- Đúng rồi cha à, đây là cháu nội của cha, tên nó là Thanh Phong.

Người đàn ông gật đầu một cái rồi chăm chú nhìn Lâm Thanh Phong, ông có chút kích động tiến tới vỗ vai hắn.

- Tốt, tốt, tốt, cháu trai, haha, Lâm Anh Hào ta rốt cục cũng có cháu trai.

Lâm Thanh Phong xoắn xuýt gãi đầu, nhưng dù vậy tâm trí của hắn vẫn rất bình tĩnh, hắn ho nhẹ một cái rồi hỏi.

- Ông nội sao? Trước đừng nói về phần này, nhưng có một chuyện con phải hỏi, ông đã ở đây vài chục năm rồi, làm sao ông có thể sống được?

- Im miệng. Lâm Cường ngay lập tức quát lớn, mặc dù ông cũng thắc mắc về chuyện này, nhưng sau vài chục năm cứ nghĩ rằng cha mình đã chết, hiện tại nhìn thấy ông vẫn còn sống thì Lâm Cường làm sao quản tới điều đó được?

Nhưng lúc này, Lâm Anh Hào liền phát tay ngăn cản Lâm Cường rồi nói.

- Không sao cả tiểu Cường, dù tiểu Phong không hỏi thì cha cũng sẽ nói cho bọn con biết.

Lâm Cường trầm mặc liền gật đầu im lặng.

Lâm Anh Hào thở dài.

- Thật sự ra, ta đã trở thành yêu ma.

Bầu không khí liền lâm vào im lặng, Lâm Cường hai mắt không thể tin được nhìn về cha mình, ngay cả Lâm Thanh Phong cau mày nhìn chăm chú vào ông.

Lâm Anh Hào lại thở dài.

- Nhưng cũng không tính là đã biến thành yêu ma, nói đúng hơn là... một nửa đã trở thành Yêu Ma.

Lâm Cường không còn biết phải nói gì nữa, ông cắn thật chặt hai hàm răng của mình, hai tay run run nắm chặt lại.

Lâm Thanh Phong cau mày.

- Ý của ông là sao?

Lâm Anh Hào thở dài.

- Ý của ông đúng là như vậy, một nửa của ông đã trở thành yêu ma, còn một nửa lại là người bình thường.

Nói rồi Lâm Anh Hào lại nhìn về phong ấn, thở ra một hơi.

- Sau khi ông phong ấn bọn chúng, thì ông cũng đã trọng thương sắp chết, lại thêm trước đó ông đã giết quá nhiều Ma Bình, ông không thể tự kết liễu cuộc đời mình được cũng vì thế ông đã bị biến thành một trong số bọn chúng.

- Nhưng có lẽ là do ông bị trọng thương, nên khi biến thành yêu ma thì ông cũng không hoàn toàn đánh mất ý thức, và bởi vì một nửa cơ thể là yêu ma

nên ông cũng không cần ăn uống gì mà vẫn có thể sống sót cho tới bây giờ.

Lâm Cường thở dài một hơi, Lâm Thanh Phong cau mày suy nghĩ, sau đó Lâm Thanh Phong liền hỏi.

- Ông vừa nói ông chỉ có một nửa là người đúng không? Như vậy là bất kì lúc nào ông cũng có thể trở thành yêu ma?

Lâm Anh Hào mỉm cười.

- Đúng là ông có thể trở thành yêu ma, nhưng cháu cũng không cần lo lắng, sau khoảng thời gian dài đấu đá nhau, hiện tại ma khí và pháp lực trong cơ thể ông đã đạt tới trạng thái cân bằng, hiện tại cho dù ông có giết yêu ma thì cũng không sợ ma khí nhập thể.

- Nhưng do vậy mà thân thể ông liền chia làm 2 phần ý thức, một là ý thức hiện tại, còn hai là ý thức do yêu ma làm chủ, vì thế ông có thể trở thành người trong nửa ngày, còn nửa ngày sau sẽ trở thành yêu ma.

- Hiện tại ông mới trở về làm người trong vài tiếng thôi, còn có một khoảng thời gian nữa ông mới trở thành yêu ma được.

Lâm Thanh Phong gật đầu, sau đó hắn lại nhìn về phía phong ấn, mặt đất ở xung quanh phong ấn đã bị phá nát, ở đó còn có nhiều dấu vết trận pháp rồi hỏi.

- Như vậy, nơi đó bị phá là do ông sao?

Lâm Anh Hào gật đầu.

- Đúng vậy, đó là do ông phá hủy trong lúc trở thành yêu ma.

- Nên đã có vài tên Ma Vương thoát ra, và khi ông trở về bình thường thì ông đã giết tất cả, nhưng lại để lọt mất một tên.

- Nhưng trước khi ông có thể giết nó thì nó đã phá phong ấn và thoát ra ngoài, không còn cách nào khác nên ông đành phải đóng phong ấn bên ngoài một lần nữa rồi tiếp tục ở lại đây.

Lâm Cường thở dài một hơi.

- Tên đó đã thoát ra khỏi phong ấn, và đã bị cháu của cha giết rồi.

Lâm Anh Hào cũng có chút ngạc nhiên khi nghe được lời này, hai mắt ông phát sáng cười lớn.

- Haha, giết tốt, cháu của ông làm rất tốt.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong vẫn bình tĩnh, hắn gật đầu một cái coi như trả lời, rồi tiếp tục hỏi.

- Như vậy phong ấn vẫn còn tồn tại là do lúc bình thường ông đã tu sửa nó sao?

Lâm Anh Hào gật đầu, về mặt ông có chút lo lắng.

- Đúng là như vậy, nhưng hiện tại tình huống có chút thay đổi, bởi vì phong ấn đã bị mất một góc, cộng thêm đã được ông sửa quá nhiều lần, dẫn tới uy lực của nó cũng từ từ suy yếu, tạo cơ hội cho Ma Vương phá phong ấn từ bên trong, cứ đà này thì chừng vài năm nữa phong ấn sẽ hư mất.

Lâm Cường thở dài cảm thán.

- Mấy năm nay cực khổ cho cha rồi.

Lâm Anh Hào lắc đầu mỉm cười.

Thở ra một hơi, Lâm Thanh Phong coi như đã nắm rõ tình hình lúc này, hắn suy nghĩ một chút rồi nói.

- Như vậy, hiện tại cha cùng ông, hai người cứ tiếp tục tu sửa phong ấn, nhưng lần này phải tu sửa cho thật chắc chắn, bởi vì con nghĩ chúng ta sắp phải đối mặt với một tên yêu ma rất mạnh, và nó có thể là Ma Vương, nếu phong ấn không chịu được động tĩnh thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nghe được lời này, Lâm Cường theo quán tính liền nhìn về hướng phong ấn, rồi lên tiếng phủ quyết.

- Không thể, Ma Vương vẫn còn đang bị phong ấn, nó vẫn chưa thoát ra được.

Lâm Thanh Phong thở dài lắc đầu rồi liếc nhìn về Lâm Anh Hào.

- Con không nói tới Ma Vương trong phong ấn, con nói chính là ông nội.

Lâm Cường trầm mặc, Lâm Anh Hào có chút hứng thú nhìn về Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Làm sao con biết?

Bầu môi một cái, Lâm Thanh Phong đưa lên một ngón tay rồi trả lời.

- Thứ nhất nói về chuyện phong ấn, theo ông nói lúc này thì trong lúc trở thành yêu ma thì ông đã phá đi một góc, và có rất nhiều Ma Tướng thoát ra, nếu như vậy tại sao bọn chúng không hợp lực để phá hết phong ấn?

- Lý do rất đơn giản, không phải bọn chúng không muốn hợp lực để phá, mà là do bọn chúng phá không nổi.

- Đám đông Ma Tướng còn không phá nổi, mà phong ấn lại bị ông phá một góc, có nghĩa là khi trong trạng thái yêu ma, ông liền là Ma Vương hoặc ít nhất ông có sức mạnh ngang ngửa với Ma Vương.

Lâm Cường tiếp tục im lặng, Lâm Anh Hào vui vẻ gật đầu.

- Tốt, mau nói tiếp.

Dừng một chút, Lâm Thanh Phong lại đưa lên ngón tay thứ hai.

- Còn vấn đề thứ hai, con không biết số lượng Ma Tướng thoát ra là bao nhiêu, nhưng con tin rằng bọn chúng có thể thoát ra ngoài từ sớm, nhưng tại sao bọn chúng không làm như vậy mà lại để ông giết?

- Bởi vì ông là Ma Vương, hay nói chính xác một nửa của ông là Ma Vương, bọn chúng nghe lệnh Ma Vương, có lẽ đã bị ông ra lệnh không được thoát khỏi đây, nên mới bị ông từ từ giết chết.

Lâm Anh Hào vui vẻ vỗ tay.

- Đúng rồi, không hổ danh là cháu của ông, cháu thật sự rất giỏi, chỉ nhìn qua một lúc liền nghĩ được nhiều như vậy.

- Những năm này ông đã làm như cháu đã nói, lại thêm một phần phải lo tu sửa phong ấn để phòng khi ông biến thành yêu ma sẽ tiếp tục phá, một phần khác phải đầu trí với chính bản thân mình, không cho đám Ma Tướng thoát khỏi phong ấn nên phải tốn rất nhiều thời gian để chém giết bọn chúng.

Lâm Thanh Phong lắc đầu cười khổ, lần này hẳn thật sự phục bọn yêu ma này, phân cấp bậc rõ ràng, nghiêm chỉnh tới mức mù quáng, để một người Lâm Anh Hào hai ý thức xoay vòng vòng như vậy mà vẫn tiếp tục nghe lệnh.

Lâm Anh Hào mỉm cười nhìn Lâm Cường.

- Hiện tại đừng nói những cái này, việc tu sửa phong ấn cứ để cho cha, phong ấn còn có thể chịu đựng thêm vài năm nữa, con hãy mau trở về nghĩ biện pháp đi, nếu để cha biến thành Ma Vương thì hai con sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Cường lắc đầu.

- Con sẽ không rời đi.

Nói đùa cái gì? Sau bao nhiêu năm mới có thể gặp lại cha của mình, làm sao ông có thể dễ dàng rời đi dễ dàng như vậy?

Lâm Thanh Phong cũng nghĩ như vậy, liền nói.

- Con cũng sẽ không rời đi.

Lâm Anh Hào có chút gấp, ông cau mày lớn tiếng.

- Hai đứa phải rời đi, nơi này rất nguy hiểm, hai con phải trở về suy nghĩ biện pháp khác, trên đường tới đây hai con đã giết rất nhiều Ma Binh rồi, nếu hai con lại biến thành yêu ma thì chúng ta phải làm thế nào?

Lâm Thanh Phong mỉm cười, tay cầm thanh Bách Nhân Trảm Ma Dao đưa về phía Lâm Anh Hào rồi nói.

- Ông đừng lo lắng, bọn con sẽ không trở thành yêu ma.

Nhìn thanh đao, Lâm Anh Hào hai mắt sáng lên, nhưng ngay lập tức ông lại cau mày.

- Không đúng, hiện tại tính ra mới tới đời 81 mà thôi, thanh thần đao này vẫn chưa thể ra khỏi vỏ được, làm sao các con có thể sử dụng được nó?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Tìm lại ký ức

Lâm Anh Hào vừa mới dứt lời, cũng không đợi Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường kịp nói gì thì ông liền lên tiếng.

- Cũng không đúng, vẫn còn có một khả năng...

Sau đó lại nhìn về Lâm Thanh Phong, hai mắt ông phát sáng.

- Tiểu Phong, con được thanh đao này nhận làm chủ nhân sao?

Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường đồng loạt miệng bực, bởi vì hai người vẫn chưa từng nghe về tin tức này.

Nhìn cả hai người miệng bực, Lâm Anh Hào ho nhẹ một cái rồi giải thích.

- Là do ông, lúc trước tiểu Cường còn quá nhỏ nên ông chưa thể giải thích hết cho nó lai lịch của thanh thần đao này.

- Tên chính thức của thanh thần đao này là Trảm Ma Đao.

- Nó là một thanh thần đao được tổ tiên Lạc Long Quân tự mình luyện chế thành nên có ý nghĩ riêng của mình, vì thế nó có thể tự mình lựa chọn chủ nhân.

- Mặc dù chúng ta là hậu nhân của tổ tiên Lạc Long Quân, nhưng chúng ta chỉ là người bình thường nên chúng ta không xứng để sở hữu nó, nếu có người cường ép sử dụng thì sẽ bị phản phệ.

- Vì thế mà tổ tiên đã lập lời hứa với nó, nếu trong 100 đời Hùng Vương mà không ai có thể khiến nó nhận chủ, thì ở đời thứ 100 nó chỉ cần giúp chúng ta tiêu diệt hết bọn yêu ma là nó có thể tự mình rời đi.

- Nhưng do phản phệ quá mạnh, nên mỗi đời Hùng Vương đều phải dùng một ít máu huyết của chính mình để giảm bớt lực phản phệ.

- Cách này thật sự có hiệu quả, bằng chứng là cho tới đời của ông thì ông chỉ bị lực phản phệ làm rách bàn tay một chút xiu mà thôi, so với đời Hùng Vương thứ nhất bị xé đứt cả cánh tay thì không là gì.

- Vì thế thanh thần đao này mới được gọi là Bách Nhân Trảm Ma Đao, cũng tức là phải dùng sức của 100 người mới có thể sử dụng nó để trảm ma.

Lâm Cường trầm ngâm suy nghĩ rồi nói.

- Nhưng hiện tại thằng Phong đã có thể sử dụng được nó, cũng tức là nó đã nhận thằng Phong làm chủ đúng hay không cha?

Lâm Anh Hào gật đầu.

- Có thể là vậy, nhưng đây cũng là điều khiến cha thắc mắc, tại sao tiểu Phong lại có thể khiến nó nhận chủ, phải biết rằng đó là thần binh, tâm mắt của nó rất cao, nó sẽ không nhận bất kì một người bình thường nào làm chủ nhân.

- Cha sợ rằng nó sẽ gây bất lợi tới tiểu Phong sau này.

Nghe lời này, Lâm Cường thở ra một hơi rồi mỉm cười lắc đầu.

- Về chuyện này cha cứ yên tâm, thằng cháu của cha không phải người bình thường, hiện tại nó là tu sĩ.

Lâm Anh Hào liền thắc mắc.

- Không phải người bình thường? Tu sĩ là gì? Ý của con là sao?

- Cha đi hỏi nó thì sẽ hiểu rõ hơn, con giải thích không rõ bằng nó. Lâm Cường mỉm cười nói.

Lâm Anh Hào nghe vậy liền xoay người tò mò nhìn về Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hắn cười khỏ.

- Ông nội à, chuyện này chính con cũng không rõ, lần trước con gặp chút chuyện nên đã mất trí nhớ, vì thế con cũng không thể nói rõ được.

Lâm Anh Hào cau mày, suy nghĩ một chút rồi ông gật đầu nói.

- Tiểu Phong, con tới đây, ông sẽ giúp con phục hồi trí nhớ.

Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường đều tò mò, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Lâm Anh Hào, Lâm Thanh Phong bước tới gần ông rồi ngồi xuống.

Lâm Anh Hào gật đầu mỉm cười.

- Không sao, đừng lo lắng gì cả, đây là một pháp thuật ông sáng chế ra khi ông kết hợp giữa Ma Khí và Pháp Lực.

- Ông sẽ thi triển pháp thuật này trên người con, sẽ giúp con nhớ lại tất cả ký ức từ nhỏ cho tới bây giờ, chỉ cần con đã từng trải qua thì tất cả đều sẽ nhớ rõ, cũng tương tự như xem kịch mà thôi.

- Đương nhiên, nó cũng có một ít tai hại, bởi vì ông phải thi triển đồng thời Ma Khí và Pháp Lực, nên sẽ có một ít Ma Khí nhập vào cơ thể con, nhưng đừng lo lắng, ông sẽ chú ý khống chế Ma Khí, chỉ để lại trong người con một phần nhỏ, sẽ không gây ảnh hưởng tới con.

Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường đều gật đầu đồng ý, nhìn hai người đều đồng ý, Lâm Anh Hào mỉm cười, sau đó ông nhắm chặt hai mắt lại, sắc mặt nghiêm túc, từ trên tay ông thoát ra hai đoàn khí, một đoàn khí màu đen bên tay trái, một đoàn khí màu xanh bên tay phải.

Hai tay ông liên tục bấm ấn quyết, ấn quyết càng ngày càng nhanh Lâm Cường nhìn từ đầu tới cuối cũng không thể nào nhìn theo kịp, ông chỉ thấy được hai đoàn khí sau mỗi ấn quyết từ từ hòa quyện rồi hoàn toàn dung hợp lại với nhau tạo thành một khối cầu kích thước như một trái bóng bàn nhỏ trên tay Lâm Anh Hào, ông thở ra một hơi rồi từ từ đặt khối cầu lên đầu Lâm Thanh Phong, khối cầu cũng theo đó mà tiến vào cơ thể hắn.

Lâm Thanh Phong ngồi dưới đất nhắm chặt hai mắt, hắn cảm nhận rõ ràng từ khi Lâm Anh Hào đặt bàn tay lên đầu mình, liền có một đoàn khí theo đó mà nhập vào cơ thể hắn.

Từng đoàn ký ức trong trí nhớ Lâm Thanh Phong lập tức ủa về, ngay cả về mặt hạnh phúc của cha mẹ hắn khi hắn mới sinh ra, âm thanh sống động hẳn nghe rất rõ... nhưng góc nhìn của hắn hiện tại lại là góc nhìn thứ 3, cứ như hắn đang được xem TV như vậy.

Đoạn phim vẫn chạy bình thường, cho tới khi hắn ngồi lên máy bay, chính hắn cũng biết được đây là thời điểm quan trọng, tất cả những công sức của bọn hắn tới bây giờ đều là vì khoảng thời gian này, nên hắn nghiêm túc xem.

Nhưng lúc này thì đoạn phim liền bị đứt gãy, âm thanh mất đi, màn hình TV đen kịt.

Chờ đợi một lúc lâu cũng không có thay đổi gì, Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt, hắn cũng biết pháp thuật thất bại rồi, thờ dài một hơi mở ra hai mắt, chỉ thấy Lâm Anh Hào đứng trước mặt hắn trợn trừng hai mắt, vẻ mặt không thể tin được mà nhìn về hắn, Lâm Cường một mặt mờ mịt.

Mặc dù Lâm Thanh Phong ngồi xem TV thời gian thật lâu, nhưng bên ngoài chỉ qua vài giây mà thôi, nhìn cha cùng ông nội hai người một loại vẻ mặt khác nhau, hắn gãi đầu hỏi.

- Ông nội, làm sao rồi? Tại sao pháp thuật lại thất bại?

Lâm Anh Hào thờ dài lắc đầu.

- Pháp thuật không thất bại, chỉ là Ma Khí cùng Pháp Lực ông truyền vào bị sử dụng hết mà thôi, lần này ông sẽ sử dụng nhiều hơn một chút.

- Ồ, thì ra là do hết điện. Hiểu rõ chuyện này, Lâm Thanh Phong thờ ra một hơi nhẹ nhõm.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi tiếp tục nhắm mắt ngồi xuống, Lâm Anh Hào cũng tiếp tục bấm quyết, lần này Ma Khí cùng Pháp Lực của ông liền tản ra nhiều hơn, hai đoàn khí dung hợp với nhau, nếu lần trước là một trái bóng bàn, thì lần này là một trái bóng tennis, lớn hơn gấp đôi khối trước.

Đoàn khí từ từ dung nhập vào thân thể Lâm Thanh Phong, hắn lại tiếp tục được xem TV, nhưng trực tiếp tới đoạn hắn ngồi lên máy bay, chỉ một lúc sau hắn lại nhìn thấy mình xuất hiện trong khu rừng, lay hoay tìm vật dụng từ những chiếc valy hông bên cạnh.

Lâm Thanh Phong gật đầu trầm tư.

- Đây là lúc ta bắt đầu tới Thông Thiên Đại Lục sao? Như vậy một lúc sau liền tới đoạn thời gian ta gặp Mị Ảnh đi?

Đúng như Lâm Thanh Phong suy nghĩ, chỉ một lúc sau hắn liền nhìn tới lúc hắn đang nằm ngủ trên đám cỏ bên bờ sông, tiếng đùa nước liền thu hút hắn tới nhìn.

Trong tình trạng này, chỉ có người ngu mới không hiểu cảnh sau là gì, Lâm Thanh Phong không ngu, tim hắn liền nhảy loạn.

- Này, này, không lẽ ta sẽ được nhìn cảnh không phù hợp với trẻ em sao?

Nước miếng trong miệng chảy ra, hai mắt hắn mở lớn chăm chú nhìn về màn hình TV, chỉ thấy màn hình TV từ từ hiện lên cảnh tiếp theo, nhưng còn chưa đợi hắn nhìn rõ, thì màn hình TV lại đen kịt.

...

- Thật vậy luôn? Trêu chọc ta vui lắm sao?

Lâm Thanh Phong trợn mắt há mồm, lớn tiếng hò hét trong lòng, trải qua tình trạng này một lần thì hắn liền hiểu TV lại hết điện rồi, mở mắt ra chỉ thấy trắng cảnh tương tự như lúc trước, Lâm Anh Hào vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Cường một mặt mờ mịt.

Lâm Thanh Phong bắt đầu dĩ hời.

- Ông nội, TV lại... hết điện sao?

Lâm Anh Hào xoắn xuýt gãi đầu.

- Ông cũng không ngờ Ma Khí cùng Pháp Lực của ông lại hết nhanh như vậy, theo tính toán của ông thì đáng ra lượng Ma Khí cùng Pháp Lực ban đầu đủ để giúp người bình thường nhớ lại hết 80 năm cuộc đời rồi.

Lâm Cường thở dài một hơi.

- Cha à, con đã nói rồi, hiện tại thằng cháu của cha không phải người bình thường, cha cũng đừng dùng tiêu chuẩn của người bình thường đánh giá hắn.

Lâm Anh Hào nghiêm túc gãi đầu, lần này ông cũng tin tưởng lời của Lâm Cường, không thể dùng chuẩn mực của người bình thường mà đánh giá Lâm Thanh Phong.

Trầm tư suy nghĩ một chút, Lâm Anh Hào trực tiếp bấm quyết tạo ra một khối cầu trộn lẫn giữa Ma Khí cùng Pháp Lực, lần này khối cầu liền lớn bằng một trái bóng đá, sắc mặt của ông cũng theo đó trở nên trắng bệch, hai chân cũng đứng không vững.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Lại cúp điện?

Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong liền gấp lên, Lâm Cường chạy tới bên cạnh cha mình, đưa tay đỡ giúp ông đứng vững, ân cần hỏi.

- Cha à, có ổn không cha?

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Cường, Lâm Anh Hào đứng vững thở ra một hơi.

- Không sao, chỉ là sử dụng pháp lực cùng ma khí quá độ mà thôi, hơi quá sức một chút, chỉ cần nghỉ ngơi một hồi là ổn.

Khoát tay một cái, Lâm Anh Hào lại tiếp tục nói.

- Tôi đây tiểu Phong, chúng ta tiếp tục.

Nhìn Lâm Anh Hào như vậy, Lâm Thanh Phong cũng không nói nhiều liền đi tới trước mặt ông rồi tiếp tục nhắm mắt ngồi xuống.

Ánh sáng từ TV lại xuất hiện trước mắt, Lâm Thanh Phong trừng trắng hai mắt chăm chú vào màn hình TV, nhưng tình cảnh mà hắn mong đợi lại không xuất hiện, hắn chỉ nhìn được cảnh Nam Cung Mị Ảnh cùng Nam Cung Tuyệt sắc mặt căng thẳng cầm kiếm canh chừng hắn.

...

- !@\$%^&*&*

Lâm Thanh Phong vẻ mặt đáng ghét cúi đầu cười khổ, nhưng hắn rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nhìn về màn hình TV.

Lại qua thêm một lúc, hắn liền nhìn thấy cảnh Nam Cung Mị Ảnh thần thờ ngồi trên bờ hồ, còn chính hắn thì đang trần truồng lặn dưới bờ sông nhìn có vẻ như sắp hết hơi, không cần nghĩ cũng biết tình cảnh sắp xảy ra, khóe miệng Lâm Thanh Phong co quắp lại âm thầm cầu khẩn.

- Mau hết điện... ta không muốn nhìn... ta không muốn nhìn đâu.

Nhưng lời cầu xin của hắn liền vô dụng, hắn muốn nhắm mắt lại để không tiếp tục nhìn cảnh này, nhưng cũng vô dụng, bởi vì thực ra hắn đang nhắm mắt, hình ảnh trên TV vẫn cứ tiếp tục truyền vào mắt hắn.

Hắn chỉ biết cười khổ chấp nhận, nhưng diễn biến lúc sau liền thu hút sự chú ý của hắn, chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh xoắn xuýt một lúc, sau đó nàng chỉ tay về hắn rồi nói.

- Người... cười ta.

...

Lâm Thanh Phong lập tức im lặng, hiện giờ hắn liền biết được chuyện Nam Cung Mị Ảnh nói nàng là vợ hắn là sự thực, bởi vì hình ảnh trên TV đã chứng thực tất cả, hiện tại đang diễn ra cảnh hắn gãi đầu đồng ý với nàng.

Hắn không sợ những hình ảnh này là giả, bởi vì đây là ký ức của hắn, do ông nội hắn thi triển pháp thuật giúp hắn nhớ lại mà thôi.

Lâm Thanh Phong có chút cảm động, mặc dù Nam Cung Mị Ảnh bị bản thân mình đối xử không tốt lắm, nhưng nàng không có chút oán trách gì, vẫn một mực im lặng đi theo hắn, làm tròn bổn phận làm vợ, hắn đưa tay gỡ đầu đồng thời lẩm bầm

- Lần này liền tốt, trở về không biết phải làm sao đối mặt với Mị Ảnh nữa.

- Nhưng chuyện này cũng đã xảy ra rồi, về sau mình tự phải thay đổi bản thân mới được.

Thờ dài một hơi rồi tiếp tục nhìn xem, đoạn phim lại tiếp tục, cho tới lúc hắn nhận lấy quyển Luyện Khí Quyết lật ra mà xem.

Ngay lập tức những ký tự từ trong quyển Luyện Khí Quyết liền được in rõ vào trong trí nhớ của hắn, cau mày một cái, rồi lẩm bầm những ký tự mà hắn nhớ được, khi hắn lẩm bầm đọc những ký tự này thì hắn cũng không nhận ra sự thay đổi trong cơ thể hắn.

Chỉ thấy Nguyên Anh của hắn, nguyên bản ngồi im nhắm mắt tại đan điền đột nhiên mở ra hai mắt, nó bấu mỗi một cái rồi tự động vận chuyển công pháp theo từng chữ mà Lâm Thanh Phong đọc ra.

Nếu Nam Cung Mị Ảnh có mặt tại nơi này thì nàng cũng sẽ ngạc nhiên tròn tròn mắt, bởi vì Nguyên Anh bình thường sẽ không thể nào làm được như vậy, những Nguyên Anh bình thường ngoài việc giúp chủ nhân thi triển pháp thuật đối địch, ngoài ra còn có thể dùng nó xem như một biện pháp để sống lại thì không thể làm gì khác, còn chưa kể tới Nguyên Anh của Lâm Thanh Phong còn biết bấu mỗi.

Dưới sự trợ giúp của Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong lẩm bầm từng thứ nhất trong vài giây thì hắn liền tiếp chuyển tầng thứ hai, cũng đồng dạng vài giây sau hắn lại qua tầng thứ ba, vận chuyển công pháp tới đây thì hắn liền cau mày, bởi vì hắn cảm giác được hắn không thể vận chuyển công pháp tầng thứ tư.

Suy nghĩ một chút thì hắn liền nghĩ tới nguyên nhân, lúc trước Nam Cung Mị Ảnh đã từng nói nơi này không có Linh Khí, Nguyên Khí những thứ này, hiện tại hắn chỉ biết ngoài Pháp Lực tự bản thân tu luyện ra, cùng Ma Khí bản thân đam yêu ma tự tán ra ngoài thì không còn bất kì loại năng lượng nào khác.

Vì thế cho dù được sự trợ giúp của Nguyên Anh thì Lâm Thanh Phong cũng không thể vận chuyển công pháp tầng thứ tư được.

Nhưng suy nghĩ một lúc thì hắn liền lắc đầu phản bác, bởi vì cách giải thích này không ổn, nếu cách giải thích này là đúng thì làm sao hắn có thể vận chuyển ba tầng trước của công pháp đây?

Gỡ đầu một cái, Lâm Thanh Phong quyết định không nghĩ nữa mà tiếp tục nhìn về TV, lúc này Nguyên Anh trong cơ thể hắn tròn mắt rồi trở về trạng thái ban đầu, tiếp tục ngồi khoanh chân nhắm hai mắt, khỏe miệng nó còn lẩm bầm gì đó.

Nhưng những thứ này Lâm Thanh Phong đều không biết được, hiện tại hắn còn đang tập trung xem phim đây.

- Ô, thì ra ta đã từng trải qua những lúc lẳng mạn như vậy?

- Ô, còn chơi được Rasengan sao? Vậy RasenShuriken hắn là cũng chơi được? Vậy còn Kamehameha thì sao?

Lâm Thanh Phong có chút hăng hái nhìn màn hình, những thứ này mặc dù hắn đã từng nghe Nam Cung Mị Ảnh kể từ trước, nhưng tận mắt thấy mình sử dụng được Rasengan thì hắn cũng có chút xúc động.

...

Phim lại chiếu tới khi hắn nhìn tới đoạn hắn trốn trong tủ, còn Nam Cung Mị Ảnh thì mới tắm xong, còn đang chuẩn bị bước ra ngoài tìm quần áo để thay, nhìn tới đây Lâm Thanh Phong lại một lần nữa chảy nước miếng, nuốt vào một ngụm nước bọt, máu mũi cũng nhanh chóng chảy ra, ngay khi Nam Cung Mị Ảnh vừa vén lên tấm màn, thì...

Tạch, ... màn hình TV lại tối đen. ...

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜─

- Aaaaa... ta không xem nữaaaaa.

Lần này Lâm Thanh Phong không âm thầm gào thét nữa mà trực tiếp la lớn, hắn thật sự ức chế, người hiểu cảm giác xem phim 18+ nhưng mỗi lần tới khoảnh khắc cao trào thì TV lại mất điện sao? Liên tục vài lần như vậy thì ai cũng cảm thấy ức chế a.

Lâm Thanh Phong hét lớn, khiến Lâm Cường cùng Lâm Anh Hào bên ngoài đồng thời giật mình tròn mắt.

Lâm Cường ngo ngác nhìn qua Lâm Anh Hào chỉ thấy ông lắc đầu cười khổ, không cần nói cũng biết Lâm Thanh Phong con hàng này lại bị "cúp điện" rồi, hai người chỉ không biết tại sao hắn lại hét lớn như vậy thôi.

Thờ từng hơi một mồi, Lâm Thanh Phong lấy lại bình tĩnh rồi nói.

- Ông nội, không cần tiếp tục nữa, con đã nhớ ra đại khái rồi.

Lâm Anh Hào gật đầu cười khỏ.

- Cho dù con có muốn tiếp tục thì ông cũng chịu không nổi đâu.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi từ từ giải thích.

- Lần đó khi con đang trên đường đi công tác thì máy bay lại gặp chuyện, con may mắn còn sống sót và xuyên không tới một nơi được gọi là Thông Thiên Đại Lục.

- Người ở nơi đó cũng theo chúng ta đồng dạng tu luyện, nhưng cách thức lại không giống nhau.

- Bọn họ có một hệ thống tu luyện riêng bao gồm: Luyện Khí kì, Trúc Cơ kì... và mạnh nhất là Độ Kiếp kì, mỗi cấp độ đều có mười tầng cảnh giới, từ tầng 1 tới 9 và viên mãn.

- Sự chênh lệch giữa các cấp độ là rất lớn, cơ hồ khó có thể so sánh được, nhưng bọn họ có một điểm chung là phải sử dụng thiên địa Linh Khí mới có thể tu luyện, và nhờ thiên địa Linh Khí tẩm bổ thân thể giúp thân thể trở nên mạnh mẽ, kéo dài tuổi thọ, đồng thời tạo ra một loại năng lượng gọi là Linh Lực, được bọn họ sử dụng để thi triển pháp thuật.

- Uy lực của pháp thuật mà bọn họ sử dụng lớn hơn chúng ta rất nhiều, đạt tới đẳng cấp càng cao thì uy lực của pháp thuật càng mạnh mẽ.

- Ví dụ một chút, pháp thuật mà cha sử dụng có uy lực là 2, thì pháp thuật mà một vị tu sĩ Luyện Khí Viên Mãn sẽ có uy lực vào khoảng 4-5, còn một vị Trúc Cơ viên mãn đại khái sẽ vào khoảng 50-60.

- Cũng vì thân thể được thiên địa Linh Khí tẩm bổ, nên cơ thể bọn họ mạnh mẽ nhiều lắm, nếu dùng súng lục bắn vào một vị Luyện Khí kì tầng 1 ở khoảng cách gần, có thể chỉ tạo được cho người đó một vết trầy nhỏ mà thôi.

Lâm Cường gật đầu một cái, khi ông nghe Nam Cung Mị Ảnh miêu tả sơ qua về tu sĩ thì liền nghĩ tới nên cũng không ngạc nhiên, còn Lâm Anh Hào về mặt tò mò hỏi lại.

- Tu sĩ mạnh mẽ như vậy? Cháu cũng là tu sĩ, như vậy hiện tại cháu đã tu luyện tới cấp bậc nào đây?

Lâm Thanh Phong gãi đầu.

- Con cũng không biết, về chuyện đó thì con vẫn còn chưa nhớ ra, nhưng theo lời của Mị Ảnh thì hẳn là con đang ở Nguyên Anh Kì.

- Mị Ảnh lại là ai? Lâm Anh Hào về mặt mong bức hỏi lại.

Nghe được câu này, Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt nói nhỏ.

- Nàng là...vợ con.

....Hết Chương 221....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Nguyên Anh

Lâm Cường gật gù.

- Ít ra phải như vậy, Mị Ảnh là một đứa con gái rất tốt, nó đã vì mày mà phải làm nhiều thứ như vậy, nếu mày còn không chấp nhận nó thì sau khi trở về tao liền đem mày đi hiến, sau đó tao và mẹ mày sẽ ra sức tạo thêm một đứa nữa để nối dõi tông đường.

Lâm Thanh Phong bĩu môi một cái.

- Tên đàn ông vô liêm sỉ mặc đồ của phụ nữ mà cũng dám nói tới việc ra sức tạo em bé hay sao?

“Mày...” Lâm Cường cứng họng, ông cũng không thể nói gì khác mà chỉ đành hừ một cái rồi giận dữ quay mặt đi.

Lâm Thanh Phong cười hắc hắc, Lâm Anh Hào thì mồ hôi đầy đầu nhìn về con trai của chính mình, mặc dù lúc đầu ông có chút gai mắt với bộ đồ mà con

trai mình đang mặc, nhưng lại nghĩ rằng đây là “mốt” thời trang hiện tại nên ông chỉ hơi nghi ngờ một chút thôi.

Cho tới hiện tại khi nghe Lâm Thanh Phong khẳng định đây là đồ của phụ nữ thì ông liền muốn khóc.

Lâm Anh Hào về mặt sinh không thể luyến cấn chặt răng thờ dài.

- Tiểu Cường, cha thật không ngờ... nhưng không sao, con có thể yên tâm, cha sẽ không trách con, mỗi người đều có một sở thích riêng mà.

Lâm Cường sắc mặt đen như đáy nồi, từ từ giải thích.

- Cha à, cha đừng nghe thằng bất hiếu đó nói bậy.

- Bởi vì Mị Ảnh sợ rằng con sẽ gặp chuyện bất trắc, nên nó mới đưa bộ đồ này cho con mượn, mặc dù là đồ của phụ nữ, nhưng theo lời Mị Ảnh nói thì một bộ đồ mỏng như vậy sức phòng ngự của nó còn hơn mười bộ áo chống đạn cơ.

Đợi Lâm Cường giải thích xong, Lâm Thanh Phong cười cười nói.

- Nhưng nó vẫn là đồ của phụ nữ đúng không?

Lâm Cường chỉ biết câm nín, ngẩng mặt nhìn trời, nhưng hiện tại bọn họ đang ở trong động, cũng không có bầu trời để ông nhìn, ông chỉ đành nhìn lên trần hang.

Trêu chọc Lâm Cường một lúc, Lâm Thanh Phong cũng không muốn tiếp tục nữa, hần lắc đầu mỉm cười.

- Thôi, cũng đừng nói những chuyện này nữa, việc trước mắt là cha cùng ông nội, hai người hãy cùng nhau tu sửa phong ấn thôi, chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Lâm Cường hừ một tiếng từng bước đi tới trước phong ấn, Lâm Anh Hào cũng gật đầu rồi đi tới đó, hai người cùng nhau bàn bạc.

Lâm Thanh Phong không có chuyện gì làm, nên đành ngồi xuống tìm hiểu vì sao hần chỉ có thể vận chuyển ba tầng đầu của Luyện Khí Quyết chứ không thể vận chuyển tầng thứ tư.

Thở ra một hơi, Lâm Thanh Phong nhắm lại hai mắt rồi bắt đầu vận chuyển công pháp, đồng thời hần cũng sử dụng tinh thần lực quan sát sự thay đổi của cơ thể mình.

Ngay lúc này hần cũng nhận thấy Nguyên Anh ngồi im trong cơ thể hần mở mắt, hần trợn mắt nhìn về nó, chỉ thấy nó bữu mỗi nhìn về đoàn tinh thần lực của Lâm Thanh Phong, tuy Nguyên Anh không nói gì nhưng không biết tại sao Lâm Thanh Phong vẫn có thể hiểu được.

- Tên ranh hồi không có chuyện làm hay sao mà cứ đi làm phiền ta?

...

Lâm Thanh Phong trừng mắt nhìn chăm chăm về Nguyên Anh của chính mình, khóe miệng co quắp không nói nên lời, Nguyên Anh cũng được tính là một phần của hần, cảm giác bị chính mình nắn như thế nào?

Lắc đầu một cái, Lâm Thanh Phong liền hỏi.

- Là người đang nói chuyện với ta?

Nguyên Anh hừ lạnh.

- Nếu không phải là ta thì ai vào đây?

Lâm Thanh Phong gãi đầu tò mò.

- Nhưng người cũng không nói gì, cũng không phát ra âm thanh nha? Làm sao ta có thể nghe được?

Nguyên Anh về mặt có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

- Người có thể động não một chút sao? Ta là Nguyên Anh của người, ta cũng chính là người, chúng ta dùng chung suy nghĩ, vì thế ta chỉ cần nghĩ những gì ta muốn nói là người liền biết được.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

- Ồ, thì ra là như vậy sao?

- Nhưng chẳng phải Nguyên Anh bình thường đều không có ý thức sao? Vì sao người có thể tự mình suy nghĩ?

Nguyễn Anh thở dài.

- Đúng là nguyên bản ta không có ý thức, chỉ có thể nghe mệnh lệnh của người, nhưng nhờ lúc trước người để đám ma khí nhập thể, vào lúc đó ma khí cũng đồng thời dung hợp với ta một ít, nên ta liền trở nên như vậy.

- Nói một cách khác là ta là một biến dị Nguyễn Anh, ngoài ra bởi vì đã dung hợp một ít ma khí, nên ta có thể điều khiển chúng.

Lâm Thanh Phong hai mắt sáng rực.

- Nói cách khác là ta sẽ không cần lo lắng tới việc ma khí nhập thể sẽ gây ảnh hưởng tới ta?

“Đúng vậy” Nguyễn Anh gật đầu.

- Lúc bình thường ta còn có thể thay người vận chuyển công pháp, ngoài ra khi người đối địch ta sẽ thay người thi triển một loại, cũng đồng nghĩa với việc, người cùng lúc có thể sử dụng hai loại pháp thuật khác nhau để tấn công đối thủ.

- Hoặc là người có thể để ta ly thể, khi đó ta và người sẽ đồng thời đối địch, nhưng ta không khuyến khích người làm như vậy, mặc dù hai người đánh một sẽ có lợi thế hơn, nhưng dù gì ta cũng là Nguyễn Anh, ta không có cơ thể trâu bò như người, nếu để đối thủ nhân cơ hội này đánh ta trọng thương thì người cũng ngay lập tức bị trọng thương.

- Hoặc tệ hơn là ta bị đối thủ giết chết thì tu vi của người cũng ngay lập tức mất sạch.

“Ta hiểu được” Lâm Thanh Phong gật đầu.

- Nếu người có thể giúp ta sử dụng pháp thuật, vậy người có thể giúp ta lấy đồ từ nhẫn trữ vật không?

Nguyễn Anh gật đầu.

- Theo lý thuyết là vẫn được, nói cho cùng ta là do Nguyên Lực của người ngưng tụ mà thành, nói một cách khác thì ta chính là một đám Nguyên Lực có ý thức tự chủ, những chuyện cần sử dụng Nguyên Lực thì ta sẽ làm được.

- Nhưng chúng ta không biết phải ở lại đây tới bao giờ, trước khi chưa tìm ra cách để bổ sung nguyên lực thì càng ít sử dụng một chút.

“Ta đã hiểu” Lâm Thanh Phong gật đầu rồi chuyển dời tinh thần lực ra ngoài, tập trung nhìn vào nhẫn trữ vật.

Chỉ thấy bên trong có một đồng linh thạch chôn một góc, vài lọ đan dược, vài bộ y phục, một cái valy, một con dao xếp, vài chai nước rồng, ngoài ra cũng không còn gì khác.

Lâm Thanh Phong cau mày hỏi.

- Nguyễn Anh, tại sao trong nhẫn trữ vật không có cái nôi của ta? Nó đâu rồi?

Nguyễn Anh hừ một cái.

- Trước khi người độ kiếp thì cái nôi vẫn còn để Sơn Goku và Vegeta ngồi, sau đó người cũng đâu có thời gian lấy về, hiện tại nó hẳn là đang ở chỗ bọn hắn.

Nghe được Nguyễn Anh trả lời, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi tiếc nuối.

- Là vậy sao? Tiếc thật, ta cảm thấy sử dụng cái nôi khá thuận tay, nhưng hiện tại không có thì thôi vậy.

Không còn cách nào khác, Lâm Thanh Phong liền thở ra một hơi rồi ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, nhưng Nguyễn Anh lại lên tiếng.

- Ta thấy, pháp thuật lúc này của ông nội khá thú vị, nhưng mỗi tội pháp lực cùng ma khí của ông nội truyền vào quá ít, không thể giúp chúng ta khôi phục ký ức hoàn toàn được, hiện tại cũng không có việc gì làm, người cùng ta hai người có thể tu luyện một ít Pháp Lực đi, một lúc nữa người giết thêm yêu ma để lấy ma khí, ta sẽ dung hợp bọn chúng rồi chúng ta tự mình thi triển pháp thuật.

“Cũng đúng” Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi đứng dậy đi tới chỗ Lâm Cường cùng Lâm Anh Hào.

Lâm Cường nhíu mày một cái rồi hỏi.

- Mày qua đây làm gì?

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Không có gì, chỉ muốn hai người dạy con cách tu luyện ra pháp lực thôi.

Lâm Cường hừ một cái.

- Qua bên kia chơi, hiện tại tao và ông mày không rảnh.

Với câu nói này của Lâm Cường, Lâm Anh Hào cũng gật đầu.

- Cháu trai, hiện tại không phải thời gian đùa giỡn, cháu qua bên kia đi, ông và cha cháu còn đang bận việc đây, sau khi trở về thì cha cháu sẽ dạy cháu sau.

Hai người nói xong liền không tiếp tục để ý tới Lâm Thanh Phong, hai người chỉ xem là hắn đang đùa giỡn mà thôi, Lâm Thanh Phong không có pháp lực là điều hai người đều nhìn ra, hắn muốn tu luyện là đúng, nhưng hiện tại hai người thật sự không có thời gian.

Lâm Thanh Phong chưa từng tu luyện pháp lực, nên phải bắt đầu chỉ dẫn từng bước một, nhưng hiện tại phong ấn còn chưa sửa xong, làm sao hai người có thể bỏ thời gian để chỉ dạy hắn đây?

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, hắn cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng hai người không muốn dạy thì hắn cũng không còn cách nào khác.

Sờ cảm suy nghĩ một chút, Lâm Thanh Phong ngẩng đầu nhìn về phía phong ấn, lúc trước hắn đã được Trần Mỹ Duyên chỉ dạy tất cả pháp thuật do Lạc Long Quân truyền lại, phong ấn cũng là một trong số đó vì thế hắn cũng học hết.

Vấn đề là hắn không có pháp lực nên những gì hắn học được cũng không có trúng gì dùng, hắn chỉ học được lý thuyết suông mà thôi, cũng không thể thực hành, nhưng lần này thì khác, ở đây có sẵn phong ấn, hắn chỉ cần nhìn về phong ấn, cùng nhớ lại những gì mình đã học thì hắn liền hiểu nguyên lý hoạt động của phong ấn, từ đó có thể cùng Lâm Anh Hào và Lâm Cường suy nghĩ biện pháp tu sửa nó.

...Hết Chương 222...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Ma Vương

“Xong rồi” Lâm Thanh Phong đứng một bên quan sát rồi vui vẻ gật đầu.

Lâm Cường buông tay, trầm mặc nhìn về phía Lâm Anh Hào, chỉ thấy được ông đang ngồi trong một cái nồi màu xanh nhạt, được úp xuống mặt đất.

Bởi vì Ngũ Phương Trấn Ma Trận bị hư tổn, hiện tại chỉ có thể được gọi là Tứ Phương Trấn Ma Trận, nhưng nó vẫn còn tồn tại, trong khoảng thời gian ngắn thì bọn yêu ma bên trong cũng chưa thể thoát ra được, hiện tại bọn yêu ma trong đó chỉ có thể chờ Lâm Anh Hào trở thành yêu ma rồi đem phong ấn phá từ bên ngoài mà thôi, nên ba người Lâm Thanh Phong trước tiên chuyển mục tiêu sang Lâm Anh Hào.

Ngồi bên trong phong ấn, Lâm Anh Hào thở ra một hơi.

- Tiểu Phong à, phong ấn này của cháu thực sự phong ấn được Ma Vương sao?

Lâm Thanh Phong lắc đầu mỉm cười.

- Con không biết, nhưng ông nội cứ yên tâm, giao việc này cho con là được.

Lâm Thanh Phong đã nói như vậy rồi thì Lâm Anh Hào cũng chỉ biết tin tưởng, ông gật đầu một cái rồi ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy Lâm Anh Hào rốt cục yên tâm, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Muốn tạo ra một cái phong ấn không phải chuyện dễ dàng, còn chưa kể đến phải đảm bảo phong ấn có uy lực đầy đủ để phong ấn bọn yêu ma, lúc trước Lâm Anh Hào cùng Lâm Cường hai người phải tiêu tốn tới mấy năm mới có thể tạo ra Ngũ Phương Trấn Ma Trận hoàn chỉnh.

Phong ấn hình cái nồi úp ngược này là do Lâm Thanh Phong nghĩ ra, bản thân hắn là một tên Nguyên Anh kì tu sĩ, nên những việc động não suy nghĩ kiểu này hắn làm tốt hơn Lâm Cường cùng Lâm Anh Hào nhiều lắm, nhưng dù gì đây cũng là lần đầu tiên hắn tạo dựng một cái phong ấn, sai sót là điều khó có thể tránh được.

Lâm Cường chỉ cần liếc mắt nhìn một chút thì liền thấy được vẻ mặt xoắn xuýt của Lâm Thanh Phong, sờ cảm suy nghĩ thì ông liền hiểu được nguyên nhân, nhưng do Lâm Thanh Phong vẫn còn ở đây nên ông quyết định tin tưởng hắn, thở ra một hơi ông nói.

- Như vậy là ổn rồi, mày ngồi xuống đây, tao sẽ dạy mày cách tu luyện ra pháp lực.

Lâm Thanh Phong gật đầu rồi đi tới bên cạnh Lâm Cường ngồi xuống, trên tay Lâm Cường liền xuất hiện một đoàn khí màu xanh, ông nói.

- Bước đầu tiên để tu luyện pháp lực là phải cảm nhận được nó rồi làm quen với nó, hiện tại tao sẽ khống chế và đưa một đoàn pháp lực tiến vào cơ thể mày, mày hãy tập trung để cảm nhận nó.

- Sau khi làm quen với nó xong thì tao sẽ dạy mày cách tự tu luyện ra pháp lực.

...

Một giờ sau, Lâm Thanh Phong mở hai mắt, đưa một bàn tay lên trước ngực, giữa lòng bàn tay liền xuất hiện một đoàn khí màu xanh lam nhạt, đây cũng chính là pháp lực mà hắn cùng Nguyên Anh tu luyện ra.

- Tu luyện pháp lực cũng không khó mà.

Lâm Cường ghen hòng nhìn trần trối, từ nhỏ ông được người ta gọi là Thiên Tài, nhưng bản thân ông đã mất cả ngày chỉ để cảm nhận pháp lực và mất 1 tuần lễ để có thể tự mình tu luyện ra một tia pháp lực, và ông phải mất 1 tháng mới có thể điều khiển pháp lực giống như Lâm Thanh Phong hiện tại.

Lắc đầu cười khổ, Lâm Cường lẩm bẩm.

- Rốt cục ta đã sinh ra cái loại yêu nghiệt gì thế này?

“Mặc dù đã tu luyện ra pháp lực, nhưng số lượng này cũng có chút ít nha” Lâm Thanh Phong nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mặc dù học rất nhanh nhưng lượng pháp lực mà Lâm Thanh Phong tu luyện ra cũng không nhiều, hắn chỉ duy trì đoàn khí màu xanh lam trên tay vài giây thì liền thu lại.

Sờ cảm suy nghĩ một chút, Lâm Thanh Phong liền nói với Nguyên Anh.

- Người nghĩ rằng chúng ta có thể thực hiện pháp thuật lúc nảy của ông nội không?

Nguyên Anh gật đầu.

- Theo lý thuyết thì có thể.

- Người hãy giết nhiều yêu ma một chút để có ma khí dự trữ, trong lúc người thi triển pháp thuật thì ta sẽ đồng thời khống chế ma khí cùng pháp lực.

Quyết định liền làm, Lâm Thanh Phong liền đứng dậy lao vào đám Ma Binh xung quanh, rồi dùng tay không bóp chết một số lớn, dưới tác dụng của là bùa mà Lâm Cường đã đưa, bọn Ma Binh đều không thể thấy được Lâm Thanh Phong, bọn chúng chỉ thấy đám đồng bạn đột nhiên lăn ra chết nên chỉ biết bỏ chạy tán loạn.

Hành động của hắn liền khiến Lâm Cường giật nảy mình, ông hét lớn.

- Thăng điên, mày đang làm gì?

Nhưng Lâm Thanh Phong cũng không trả lời ông, sau khi giết được một số thì hắn im lặng nhắm hai mắt, nhớ lại cách mà Lâm Anh Hào thi triển pháp thuật lúc trước, mặc dù khi đó Lâm Thanh Phong không nhìn, nhưng tinh thần lực của hắn vẫn tập trung chú ý Lâm Anh Hào.

Hắn im lặng khống chế pháp lực, Nguyên Anh cũng phối hợp giúp hắn khống chế ma khí, hai đoàn khí xanh lam và đen lần lượt xuất hiện trên tay hắn, sau đó hai tay thực hiện từng đạo ấn quyết lúc trước mà Lâm Anh Hào đã từng sử dụng.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Cường liền trợn mắt hít vào một hơi khí lạnh, ông liền đoán được Lâm Thanh Phong đang muốn làm cái gì, mặc dù ông muốn ngăn cản nhưng ông chỉ đành im lặng, bởi ông biết hiện tại con trai ông cần tập trung.

Theo từng đạo ấn quyết mà Lâm Thanh Phong sử dụng, hai đoàn khí từ từ dung hợp với nhau, tạo thành một quả cầu nhỏ màu xám trên tay hắn, đặt đoàn khí lên đầu, màn hình TV lại xuất hiện trước mắt Lâm Thanh Phong.

Hình ảnh lại tiếp tục chuyển động, đứng trước mặt Lâm Thanh Phong hiện tại là một đám người vẻ mặt tràn đầy sát khí, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn rất bình tĩnh, hai tay nâng lên hai quả cầu Rasengan lao thẳng vào đám người trước mặt.

...

Không biết đã xem được bao lâu, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mở mắt lẩm bẩm.

- Pháp lực không đủ a.

- Không còn cách nào khác, pháp lực mà chúng ta luyện ra quá ít, việc này cũng chỉ có thể từ từ thực hiện thôi. Ngồi bên trong cơ thể Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh cũng thở dài.

Lúc này, Lâm Cường đã đi tới trước mặt Lâm Thanh Phong, ông cau mày hỏi.

- Không sao chứ? Pháp thuật thành công không?

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Pháp thuật thành công, nhưng do pháp lực quá ít nên con không thể sử dụng lâu được, nếu con có nhiều pháp lực hơn thì có thể nhớ hết toàn bộ quá khứ.

Nghe được lời này thì Lâm Cường liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Được rồi, chuyện này không thể gấp được, khi trở về thì hãy tiếp tục.

Lâm Thanh Phong gật đầu, sờ cằm suy nghĩ một cái rồi hỏi.

- Cha à, cha có biết lúc trước tổ tiên Lạc Long Quân ở đâu không?

“Không, sách cổ không viết về chuyện này, nhưng mày có thể hỏi ông nội mày thử xem, có thể ông nội mày biết được” Lâm Cường gật đầu một cái rồi trả lời.

Lâm Thanh Phong gật đầu, điều này hẳn cũng đoán được từ sớm, hẳn chỉ muốn hỏi thôi cũng không hy vọng gì nhiều.

“Hai cha con, mau chuẩn bị, ông sắp không chịu nổi” Ngay lúc này, Lâm Anh Hào ngồi trong phong ấn khó khăn lên tiếng.

Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường hai người nhìn nhau một cái rồi gật đầu, sắc mặt cả hai ngay lập tức trở nên nghiêm túc.

Lâm Thanh Phong rút ra Trảm Ma Dao từ bên hông cầm chặt trong tay, Lâm Cường liền chạy tới phong ấn chuẩn bị dùng pháp lực của mình để giữ vững phong ấn.

Thấy cả hai đã chuẩn bị đầy đủ, Lâm Anh Hào khó khăn nở nụ cười gật đầu, sau đó ông liền nhắm hai mắt lại.

Từng đoàn ma khí trong cơ thể Lâm Anh Hào từ từ tuôn ra bao trùm lấy cả người ông.

“Hahaha..., cuối cùng cũng lấy được quyền chưởng khống” Tiếng cười chói tai được phát ra từ miệng của Lâm Anh Hào.

Ngay sau đó ông đứng dậy ngẩng mặt lên, chỉ thấy trên khuôn mặt được bao trùm bởi ma khí lộ ra hai con mắt đỏ tươi, hàm răng sắc nhọn, cùng cái lưỡi đỏ dài ngoằn.

Nhìn Lâm Anh Hào, không hiện tại phải gọi là Ma Vương, toàn thân được ma khí bao trùm, chẳng khác gì Venom, nhưng lớp ma khí này rất mỏng, ngay cả con Ma Vương lúc trước Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường gặp phải đều có lớp ma khí đậm hơn Lâm Anh Hào nhiều.

Lâm Thanh Phong, Lâm Cường hai người đều nhận ra điểm này, nhưng hai người chưa từng gặp qua Ma Vương nên cả hai đều không dám thả lỏng.

Nụ cười của Ma Vương đột nhiên dừng lại, ông ngẩng đầu lên trời hét một tiếng chói tai.

- Chết tiệt Hùng Vương, ngươi đã làm gì?

“Ồ, nguyên nhân là do ông nội thi triển pháp thuật tiêu hao quá độ sao?” Lâm Thanh Phong nghĩ tới điểm này, hẳn liền nở nụ cười.

- Cha à, vừa nãy ông nội sử dụng pháp thuật đã tiêu hao lượng lớn ma khí trong cơ thể hẳn, hiện tại hẳn đã yếu đi nhiều rồi.

Lâm Cường sắc mặt nghiêm trọng lắc đầu.

- Đừng khinh thường Ma Vương, mặc dù đã yếu đi nhiều nhưng Ma Vương vẫn rất mạnh.

Lúc này, Ma Vương mới quan sát xung quanh, nhìn xuyên qua phong ấn, liền nhìn thấy Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong hai người, nó như hiểu được gì đó rồi nở nụ cười.

- Ô, thì ra đây là kế hoạch của bọn ngươi sao? Tiêu hao lượng lớn ma khí để ta yếu đi, sau đó sẽ đề đòi Hùng Vương kẻ tiếp tiêu diệt ta?

Nói tới đây, Ma Vương liền dừng một chút rồi lại hét lớn.

- Các ngươi... quá ngây thơ...

....Hết Chương 223....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Công dụng của Phong ấn

Ma Vương giơ lên hai tay, miệng cười điên loạn.

- Các con, mau tới đây.

Ma Vương vừa dứt lời, đám Ma Binh xung quanh như cần phải thuốc điên cuồng lao vào phong ấn.

Đối với những phong ấn bình thường, trong trường hợp này phong ấn sẽ ngăn cản lại một lượng lớn yêu ma xông vào rồi từ từ yếu dần đi cho tới khi vỡ nát.

Nhưng Phong ấn của Lâm Thanh Phong thì không như vậy, đám Ma Binh không hề nhận được một chút cản trở nào, bọn chúng cứ việc điên cuồng lao vào trong.

Bởi vì đây chỉ là phong ấn đầu tiên mà Lâm Thanh Phong làm ra, nên Lâm Cường lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng hành động thật nhanh, ngay khi thấy đám Ma Binh xông vào phong ấn, ông liền rút ra từ trong balo một đồng phù chú điên cuồng sử dụng, sắc mặt nghiêm trọng hết lớn.

- Không tốt, phong ấn không thể ngăn cản bọn chúng, mau cản chúng nó lại.

Mặc dù Lâm Cường hành động rất nhanh, nhưng số lượng Ma Binh quá lớn, ông chỉ ngăn cản được một phần rất nhỏ, Ma Binh xông vào phong ấn rồi liều mạng thôi động ma khí tiến nhập vào cơ thể Ma Vương, tiếng cười điên loạn của Ma Vương ngày càng lớn hơn.

- Haha, Hùng Vương cùng Thái Tử hiện tại hai người có thể chịu chết.

Lâm Cường dừng tay, ông cũng biết hiện tại ông không thể làm gì để ngăn cản Ma Vương được nữa, sắc mặt ngưng trọng nhìn qua Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hắn vẫn khoanh tay đứng yên tại chỗ mỉm cười, ngoài ra cũng không có hành động gì khác, ông liền cau mày hỏi.

- Sao mày không ra tay ngăn cản?

Nghe được câu hỏi của Lâm Cường, Lâm Thanh Phong mỉm cười bình tĩnh hỏi.

- Tại sao phải ngăn cản? Bọn chúng cũng đâu làm được gì?

“Cái gì?” Lâm Cường vẻ mặt không thể tin tưởng được mà tập trung nhìn về phía Ma Vương.

Chỉ thấy mặc cho số lượng Ma Binh đông đảo tiến vào đó, nhưng ánh sáng màu xanh lam của phong ấn vẫn phát sáng, không có dấu hiệu lung lay sắp đổ vỡ.

Nhìn ra điểm này, Lâm Cường cau mày, Ma Vương ở bên trong phong ấn cũng nhận ra có chuyện không đúng, mặc dù đám Ma Binh đã tấn ra rất nhiều ma khí muốn truyền vào hắn, nhưng đám ma khí của bọn chúng đều không thể nào tiến vào cơ thể hắn được, ma khí xung quanh ngày càng nhiều, bên trong phong ấn dần dần chuyển sang một màu đen, Ma Vương cau mày một cái rồi hít một hơi thật mạnh hòng hút lấy số ma khí đầy đặc xung quanh vào cơ thể, nhưng cũng không có gì xảy ra, hắn hết lớn.

- Hai người các người đã làm gì? Tại sao ta không thể hấp thụ ma khí?

Nghe được lời này của Ma Vương, Lâm Cường mới thở ra một hơi rồi tò mò nhìn về Lâm Thanh Phong, mặc dù ông cùng Lâm Anh Hào hai người bày ra phong ấn, cả hai người chỉ làm theo chỉ dẫn của Lâm Thanh Phong mà thôi, ông cũng không biết công dụng chính của phong ấn.

Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi nói.

- Người nghĩ rằng cái phong ấn đó dùng để phong ấn người sao?

- Người nghĩ sai rồi, công dụng chính của nó là để phong ấn ma khí.

- Không có ma khí thì người cũng chỉ là một con yêu ma khá mạnh mà thôi.

Nghe được lời này của Lâm Thanh Phong, Lâm Cường cùng Ma Vương đều giật mình kinh ngạc, nhưng trong lúc Lâm Cường còn không kịp phản ứng thì Ma Vương liền hành động, dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy ra khỏi phong ấn.

“Mơ tưởng” Ngay từ đầu Lâm Thanh Phong đã nghĩ tới trường hợp này rồi, nên tinh thần lực của hắn đã nhìn chăm chăm vào Ma Vương, thấy Ma Vương hành động, hắn cười lạnh một cái rồi cũng động, tốc độ của hắn quá nhanh, Ma Vương còn chưa kịp thoát khỏi phong ấn thì đã thấy hắn đứng trước mặt, một bàn tay vung ra đánh vào mặt Ma Vương, Ma Vương liền bay ngược ra phía sau, rơi đúng vào giữa trung tâm phong ấn, rồi nằm im bất tỉnh.

Lâm Thanh Phong là một tên Nguyên Anh kì hàng thật giả thật, mặc dù ký ức vẫn chưa lấy lại hết, nhưng lúc trước tập luyện với Nam Cung Mị Ảnh đã giúp hắn tự mình đánh giá lại thực lực của chính mình, còn Ma Vương trong mắt Lâm Cường thật sự rất mạnh mẽ, nhưng đối với Lâm Thanh Phong thì Ma Vương vẫn chưa đủ sức, bàn tay này vung ra là do Lâm Thanh Phong đã khống chế lực đạo rất nhiều, nên Ma Vương chỉ bay ngược về phong ấn mà thôi, nếu hắn dùng toàn lực thì Ma Vương chỉ có một con đường chết để đi.

Lâm Cường trợn mắt há mồm, đầu não ông vẫn còn chậm nhịp vì cái phong ấn mà Lâm Thanh Phong làm ra, hiện tại lại thêm việc Ma Vương bị tát bay không có sức phản kháng, nên ông không biết mình nên làm gì nữa.

Đứng bên ngoài phong ấn nhìn Ma Vương nằm im trong đó, Lâm Thanh Phong cười lạnh.

- Mau đứng lên đi, đừng tiếp tục giả vờ bất tỉnh, ta đã khống chế lực đạo, với một đòn như vậy thì ngươi không thể nào bất tỉnh được.

Lâm Thanh Phong dứt lời, Ma Vương cũng từ từ đứng dậy, mặc dù khuôn mặt của hắn đen kịt vì được bao phủ bởi ma khí, nhưng chỉ cần nhìn vào thì ai cũng nhận ra rằng sắc mặt của hắn không tốt lắm, bằng chứng thực tế nhất là hiện tại hắn không còn cười điên loạn nữa.

Ma Vương đứng dậy, tay đỡ trán, hai mắt đỏ ngầu chăm chú nhìn về Lâm Thanh Phong, hiện tại hắn phải đánh giá lại thực lực của tên Thái Tử trước mặt này, hắn nhận ra lúc này Lâm Thanh Phong vung ra một bàn tay đã thu lại lực đạo, đã như vậy mà hắn còn không có cách nào đỡ nổi, thì nói gì tới việc Lâm Thanh Phong nghiêm túc đây?

“Ngươi làm sao có thể mạnh như vậy?” Ma Vương nghiêng răng hỏi.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Đường đường là một Ma Vương mà cũng biết sợ sao?

Ma Vương hừ một cái rồi im lặng không nói gì, một lúc sau nó liền cười điên loạn.

- Haha, thái tử, ngươi đừng đắc ý quá sớm, ta biết rõ rằng lý do tại sao ngươi không giết ta.

- Ngươi đang lo lắng cho Lâm Anh Hào đúng hay không?

- Bởi vì bọn ta là cùng một thể, ngươi sợ rằng nếu ngươi giết ta thì Lâm Anh Hào cũng chết, có đúng hay không?

“Đúng vậy” Lâm Thanh Phong cũng không giấu diếm, hắn rất tùy ý gạt đầu.

Nắm được điểm yếu của Lâm Thanh Phong, Ma Vương cười lạnh, mặc dù hiện tại bị Lâm Thanh Phong một người cưỡng ép nằm trong phong ấn không có cách nào thoát ra, nhưng hắn vẫn rất tự tin, bởi vì Lâm Thanh Phong dù mạnh nhưng cũng chỉ là một người mà thôi, sẽ có lúc Lâm Thanh Phong lộ ra sơ hở, nếu hắn chờ đợi đúng lúc thì hắn sẽ có thể thoát ra ngoài, khi đó hắn còn sợ Lâm Thanh Phong hay sao?

Ma Vương nghĩ tới đây thì trong lòng cười lạnh, mặt ngoài hắn rất tùy ý ngồi xuống đất, nhưng trong lòng hắn vẫn còn đang suy nghĩ cách để thoát thân.

Ma Vương cũng không tiếp tục ra lệnh cho đám Ma Binh xung quanh xông vào phong ấn nữa, bên trong phong ấn ma khí không sử dụng được, nên hắn cũng không cần thiết để đám Ma Binh này hy sinh vô nghĩa, để bọn chúng ở bên ngoài thì trong giờ phút chót có thể ngăn trở Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường hai người tranh thủ cho hắn một ít thời gian.

Thấy Ma Vương không còn hành động gì khác thường, Lâm Thanh Phong cũng rất tùy ý ngồi xuống một bên, Ma Vương cần thời gian Lâm Thanh Phong cũng đồng dạng, hắn cũng muốn tìm cách để đẩy số ma khí trong cơ thể Lâm Anh Hào ra ngoài, nên chia một phần tinh thần lực tiến vào cơ thể để trò chuyện với Nguyên Anh để lại một phần lớn tinh thần lực khóa chặt Ma Vương để phòng hắn có hành động.

Lâm Cường đứng một bên nhìn thấy Lâm Thanh Phong nhắm mắt ngồi xuống, ông cũng sờ một lúc rồi cũng chạy tới đứng bên cạnh để bảo vệ hắn.

Nhìn cảnh này, Ma Vương cười lạnh, mặc dù Lâm Thanh Phong tốc độ thật nhanh, nhưng tốc độ của Ma Vương cũng không chậm, hiện tại Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường hai người đang ở trước mặt hắn, phía sau không ai canh giữ hiện tại không chạy thì tới bao giờ mới chạy?

“Các con, mau tấn công bọn hắn.” Ma Vương ngay ra lệnh cho bọn Ma Binh tấn công hai người để cản đường, ra lệnh xong Ma Vương ngay lập tức dùng hết sức mình chạy về phía sau.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Thanh Phong lập tức mở mắt, Nguyên Anh lập tức từ trong cơ thể bay ra ngoài phiêu phù bên cạnh Lâm Cường, còn bản thân Lâm Thanh Phong thì nhanh chóng biến mất rồi xuất hiện chặn đứng đường chạy của Ma Vương, đồng thời vung một bàn tay tát vào mặt hắn.

Ma Vương bị trúng một bàn tay, liền bay ngược về trung tâm phong ấn, hắn đứng dậy trầm mặc nhìn về Lâm Thanh Phong, trong lòng hắn cảm thấy khiếp sợ, phải biết lần này hắn đã sử dụng toàn lực đồng thời đã cẩn thận quan sát nhưng vẫn không thể theo kịp tốc độ của Lâm Thanh Phong.

Lại nhìn về phía Lâm Cường, bên cạnh hắn có thêm một tên tiểu nhân màu vàng đang cùng hắn giải quyết đám Ma Binh, mặc dù tốc độ chậm hơn Lâm Thanh Phong và sức mạnh cũng yếu hơn, nhưng tên tiểu nhân màu vàng này cũng rất mạnh, chỉ thấy tiểu nhân vung tay một cái thì 3-4 con Ma Binh liền bị giết, cộng thêm Lâm Cường ra sức sử dụng pháp thuật, đám Ma Binh nhất thời cũng không làm được gì, nhưng số Ma Binh bị giết cũng tăn ra ma khí dung nhập vào cơ thể cả hai.

...Hết Chương 224....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Thử nghiệm

Nhìn cảnh này Ma Vương nở nụ cười điên loạn nói.

- Haha Thái tử, người ở đây canh chừng ta có vẻ không tốt lắm đâu.

Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu.

- Không có gì không ổn cả.

Ma Vương hừ một tiếng rồi đưa tay chỉ về phía Lâm Cường lạnh lùng nói.

- Người có phải bị mù hay không? Bên kia cha của người cùng tên tiểu nhân màu vàng đó sẽ sớm bị Ma Khí nhập thể biến thành yêu ma mà thôi.

Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu không nói gì, Ma Vương hừ lạnh một cái rồi cũng im lặng.

Hiện tại Lâm Thanh Phong không hiểu tại sao nổi cơn thịnh nộ quan sát Ma Vương, hẳn không thể thoát ra nên chỉ đành im lặng suy nghĩ cách khác.

Về phía bên kia, Lâm Cường mặc dù không biết Nguyên Anh từ đâu mà ra, nhưng nhìn nó giống như phiên bản thu nhỏ của Lâm Thanh Phong thì ông cũng biết được nó là do Lâm Thanh Phong gọi ra để giúp sức với ông.

Mãi chém giết yêu ma một lúc, bỗng dưng Lâm Cường nghe được một giọng nói.

- Cha à, cha giết như vậy là đủ rồi, chuyện còn lại cứ để con.

Lâm Cường giật mình nhìn qua Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hắn im lặng mỉm cười nhìn chăm chăm vào Ma Vương, ông có thể khẳng định rằng hắn không chú ý tới bên này, nhưng giọng nói vừa xuất hiện trong đầu ông lúc này cũng không phải do ông tưởng tượng ra, lại nhìn về phía Nguyên Anh, chỉ thấy nó mỉm cười gật đầu, lúc này ông mới thở ra một hơi rồi dùng tay.

Nguyên Anh cũng không tiếp tục nhiều lời, hai tay rung động hai viên RasenShuriken đen kịt xuất hiện trên hai cánh tay nhỏ nhắn, tiếng gió rít đỉnh tai như óc khiến Lâm Cường đứng cạnh bên phải dùng hai tay che lại lỗ tai của mình, ông âm thầm khiếp sợ.

- Đây là pháp thuật gì?

Hai viên RasenShuriken xuất hiện, liền khiến Ma Vương chú ý, nó khiếp sợ nói.

- Tại sao? Nó có thể sử dụng ma khí?

Không trách được Ma Vương khiếp sợ, bởi vì nguyên bản ma khí chỉ có yêu ma sử dụng mà thôi, dù là bất kì sinh vật nào nhiễm phải ma khí thì đều bị ma khí biến thành yêu ma, Lâm Anh Hào là một ngoại lệ, bởi vì lúc đó ông bị thương quá nặng, nên khi bị nhiễm ma khí trở thành Ma Vương thì hắn cũng bị thương và ngắt xù.

Cuối cùng ma khí cùng pháp lực hai loại liền tiến vào trạng thái cân bằng, nhưng một phần của Lâm Anh Hào đã trở thành Ma Vương vì thế ông có thể sử dụng ma khí.

Nhưng Nguyên Anh trước mặt hoàn toàn không phải yêu ma, nhưng nó có thể sử dụng ma khí vì thế mới khiến Ma Vương khiếp sợ.

Nguyên Anh ném hai viên RasenShuriken về đám Ma Binh, một vụ nổ nhỏ liền bao phủ bọn chúng, những Ma Binh bị bao phủ trong vụ nổ liền chết sạch, ngay cả cận vệ cũng không còn, ma khí của chúng lại tiếp tục dung nhập vào cơ thể Nguyên Anh bổ sung số ma khí mà Nguyên Anh đã sử dụng.

Nhìn cảnh này Ma Vương liền trầm mặc, bởi vì cứ tiếp tục như thế này thì số Ma Binh ở đây đều sẽ bị Nguyên Anh đánh chết hết.

Lâm Thanh Phong mặc dù không nhìn ra cảm xúc hiện tại của Ma Vương, nhưng nhìn hành động của Ma Vương lúc này thì hắn cũng đoán được vài phần, hắn mỉm cười.

- Làm sao? Ma Vương lại khiếp sợ lần thứ hai? Hình như không xứng với cái tên Ma Vương a.

Ma Vương sắc mặt ngày càng đen hơn, hẳn biết Lâm Thanh Phong đang chọc giận hắn, nhưng thật sự hắn không có cách nào khác, hắn bị Lâm Thanh Phong áp chế gắt gao.

Lâm Thanh Phong mỉm cười nói.

- Hiện tại ngươi không thể làm gì khác, không bằng ngồi yên một chỗ tự thân hồi phục ma khí một bên từ từ suy nghĩ nha.

Ma Vương sắc mặt âm trầm như nước, đây là lần đầu tiên hắn chịu cảnh nhục nhã như vậy.

Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

- Ngươi vẫn còn ông nội ta là thế đánh bạc, vì thế ngươi cũng biết ta sẽ không làm gì ngươi, ngươi còn lo lắng chuyện gì nữa đây?

Ma Vương hừ một tiếng rồi ngồi xuống một bên, đám Ma Binh liền dừng tay, không tiếp tục lao vào tấn công Lâm Cường cùng Nguyên Anh nữa, Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu một cái rồi động thân đi tới cạnh bên hai người.

Đám Ma Binh không tiếp tục tấn công Lâm Cường thờ ra một hơi nhẹ nhõm, lại nhìn về Lâm Thanh Phong, ông chỉ tay về Nguyên Anh rồi hỏi.

- Đây là gì?

Lâm Thanh Phong còn đang muốn trả lời, Nguyên Anh ngay lập tức truyền âm vào não Lâm Cường.

- Cháu là cháu của ông nha.

Lâm Thanh Phong khóe miệng co quắp, do dùng chung một suy nghĩ nên mặc dù Nguyên Anh truyền âm cho một mình Lâm Cường, nhưng ý định của nó Lâm Thanh Phong cũng biết được.

Lâm Cường trợn trắng cả mắt, tay ông run run.

- Cháu... cháu trai?

“Cút” Lâm Thanh Phong sắc mặt đen như đáy nồi, Nguyên Anh vui vẻ ôm bụng cười rồi trở về thân thể Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong có chút bất đắc dĩ, với một cái Nguyên Anh như thế này hẳn cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa, lắc đầu một cái rồi nói.

- Cha à, đừng nghe nó nói bậy, nó là Nguyên Anh của con, não của nó có chút vấn đề.

Ngay lúc này, Nguyên Anh lại truyền âm cho Lâm Cường.

- Ta và ngươi sử dụng chung bộ não, ngươi nói vậy tức là tự chửi mình sao?

Bởi vì Nguyên Anh cùng Lâm Thanh Phong dùng chung suy nghĩ, nên nó nghĩ gì thì Lâm Thanh Phong liền hiểu, nó truyền âm cho Lâm Cường xem như một cách giao tiếp.

Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng, hẳn có chút xúc động muốn ngay lập tức đánh nát cái Nguyên Anh này ngay lập tức.

Lâm Cường thờ dài một hơi.

- Chuyện này bỏ qua đi, hiện tại...

Không đợi Lâm Cường nói hết câu thì Lâm Thanh Phong liền đưa tay lên miệng ra hiệu ông đừng nói chuyện, Nguyên Anh cũng truyền âm cho ông để giải thích.

- Cha à, đừng nói gì cả, bọn con có một kế hoạch để cứu ông nội nhưng hiện tại vẫn chưa thực hiện được, trước khi bọn con có thể chắc chắn thì chúng ta không nên để Ma Vương biết được.

- Hiện tại con dùng truyền âm nói chuyện với cha, Ma Vương sẽ không nghe được, nhưng cha hãy phối hợp với bọn con một chút, đừng để hắn nghi ngờ.

- Vừa nãy cha giết không ít Ma Binh, nên cha hãy ngồi xuống tĩnh tâm để loại bỏ bọn chúng đi.

Lâm Cường sắc mặt ngưng trọng gật đầu, Lâm Thanh Phong không nói thì ông cũng muốn làm như vậy, mặc dù ma khí nhập thể số lượng không nhiều, nhưng bấy nhiêu cũng có thể khiến ông mất kiểm soát trong lúc quan trọng rồi.

Thấy Lâm Cường ngồi xuống bắt đầu tĩnh tâm, Lâm Thanh Phong gật đầu, tinh thần lực một phần tiến vào cơ thể để bàn tính với Nguyên Anh, còn một phần khác lại tập trung gắt gao vào Ma Vương.

“Biện pháp đó ổn không?” Lâm Thanh Phong trầm ngâm hỏi.

Nguyên Anh lắc đầu.

- Cũng không biết nữa, hiện tại ngươi hãy ngồi che tầm mắt của Ma Vương đi, đừng để hắn nhìn thấy hành động của chúng ta, việc còn lại cứ để ta lo.

Lâm Thanh Phong gạt đầu rồi bước tới trước mặt Lâm Cường ngồi xuống, che chắn tầm nhìn của Ma Vương, khi chắc chắn Ma Vương không nhìn thấy gì, Nguyên Anh mới xuất hiện từ sau lưng của Lâm Thanh Phong phiêu phù trước mặt Lâm Cường.

“Cha à, hiện tại cha hãy ngồi yên tiếp tục giả dạng là mình đang tĩnh tâm, đừng làm hành động gì khác, con sẽ để một chút nguyên lực vào cơ thể cha để thử nghiệm” Nguyên Anh truyền âm cho Lâm Cường để ông không giật mình làm lộ kế hoạch.

Nhận được truyền âm của Nguyên Anh, Lâm Cường hai mắt giật giật vài cái rồi lại trở về bình thường, vì có Lâm Thanh Phong che chắn, Ma Vương không thể thấy được, nhưng cảm giác của nó với ma khí rất nhạy cảm, chỉ trong giây lát Lâm Cường không tiếp tục tĩnh tâm thì nó liền phát giác được nhìn về phía bên này.

“Ọc, ọc, ọc...” Ngay lúc này, Nguyên Anh liền dùng một tia nguyên lực nhỏ bé truyền vào bụng của Lâm Cường khiến bụng ông phát lên tiếng kêu.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Cha à, mấy giờ đồng hồ cha chưa ăn uống gì, cộng thêm lúc này sử dụng pháp lực, hiện tại cơ thể mệt mỏi nên không thể tập trung tĩnh tâm được, hãy lấy vài thứ trong balo của con để ăn đi.

“Ừ.” Lâm Cường gạt đầu mở mắt, đưa tay vào balo sau lưng Lâm Thanh Phong lấy ra vài món thức ăn, rồi ngồi ăn tự nhiên.

Ma Vương nhìn thấy cảnh này thì cũng không nghi ngờ gì nữa, hắn cũng biết Lâm Cường chỉ là người bình thường, bụng đói thì không thể nào tập trung tĩnh tâm được nữa, hắn hừ một tiếng rồi lại xoay người sang một bên nhắm hai mắt lại.

Nhìn Ma Vương như vậy, Lâm Thanh Phong nội tâm buồn lòng một hồi, hắn biết lần này bọn hắn đã thành công che mắt Ma Vương rồi.

Nhân cơ hội này, Nguyên Anh liền hành động, bởi vì Lâm Cường chỉ là người thường nên Nguyên Anh cũng không dám trực tiếp tiến nhập vào cơ thể ông, nên chỉ dùng một tia nguyên lực nhỏ mà thôi.

Ngay khi nguyên lực được truyền vào cơ thể, cả người Lâm Cường liền run lên một cái, cái run người này của ông liền khiến Ma Vương chú ý sang bên này, nhận ra mình thất thủ ông giả vờ vỗ ngực ho vài tiếng.

Lâm Cường cũng mỉm cười nói.

- Cha à, ăn từ từ thôi, ăn nhanh dễ bị sặc lắm.

Ma Vương hừ một cái rồi tiếp tục nhắm mắt.

....Hết Chương 225....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Loại bỏ ma khí

Một tia nguyên lực tiến vào cơ thể Lâm Cường liền hóa thành một cái Nguyên Anh nhỏ hơn, nó thở ra một hơi rồi nhìn xung quanh, hiện tại trong cơ thể Lâm Cường khắp nơi đều có ma khí, Nguyên Anh đưa tay vào đoàn ma khí, chỉ thấy nó liền bị Nguyên Anh cầm vào tay.

Nguyên Anh mỉm cười bắt đầu di chuyển khắp cơ thể Lâm Cường để tìm ma khí còn lại, cả hai Nguyên Anh đều có thể chia sẻ tầm mắt cùng ý nghĩ, nên Nguyên Anh phía bên ngoài cũng biết được mọi chuyện.

Những điều này đều diễn ra trong cơ thể Lâm Cường, Ma Vương cũng không biết được, nhưng Lâm Cường lại cảm nhận được, tuy rằng rất nhỏ bé nhưng ma khí trong cơ thể ông dần dần hợp lại thành một khối, cũng không tiếp tục chạy loạn trong cơ thể nữa.

Ngay lúc này Nguyên Anh trước mặt ông lại truyền âm.

- Cha à, cứ tiếp tục ăn đi, hiện tại con sẽ giúp cha gom ma khí thành một khối trước, sau đó con sẽ thử tổng bọn chúng ra ngoài, lúc đó cha hãy phối hợp với con ngồi tĩnh tâm để che mắt Ma Vương.

Mặc dù nội tâm Lâm Cường cũng cảm thấy khiếp sợ nhưng ông vẫn bất động thanh sắc tiếp tục ăn, ông biết ông phải tiếp tục diễn, bởi vì nếu biện pháp

này thật sự thành công thì số ma khí trong cơ thể Lâm Anh Hào cũng có thể được loại bỏ bằng cách này.

Nguyên nhân chính mà Lâm Anh Hào không thể dùng cách tinh tâm để loại bỏ ma khí là do Ma Vương quấy phá, nếu ông tỉnh tâm thì Ma Vương sẽ chiếm lấy quyền kiểm soát cơ thể, Ma Vương cũng đồng dạng.

Nếu hắn muốn loại bỏ pháp lực thì hắn phải thật sự tập trung từng li từng tí dẫn pháp lực ra ngoài, bởi vì hiện tại ma khí và pháp lực trong cơ thể đang ở trạng thái cân bằng, nếu có một chút sai sót gì thì hắn sẽ bị bạo thể, nhưng một khi hắn dùng hết tâm trí của mình để loại bỏ pháp lực thì Lâm Anh Hào lại chiếm quyền kiểm soát cơ thể, và ông có thể quấy phá hắn.

Vì thế trong mấy chục năm qua, Lâm Anh Hào cùng Ma Vương cứ như vậy mà trải qua, không bên nào làm chủ được.

Hiện tại nếu Lâm Thanh Phong có thể dùng cách này để loại bỏ ma khí thì số pháp lực trong cơ thể Lâm Anh Hào sẽ chiến thắng số ma khí, Lâm Anh Hào có thể hoàn toàn kiểm soát cơ thể, khi đó Ma Vương liền nguy kịch.

Hiểu được suy nghĩ của Lâm Thanh Phong, Lâm Cường bất động thanh sắc tiếp tục ăn, nhưng tốc độ ăn của ông rất chậm rãi, ông biết Lâm Thanh Phong cần thêm thời gian để gom hết số ma khí trong cơ thể của ông.

Mãi một lúc sau, ma khí đã bị Nguyên Anh nhỏ bên trong gom thành một viên cầu nhỏ dẫn tới lỗ tai Lâm Cường, lúc này Nguyên Anh bên ngoài truyền âm cho ông.

- Cha à, đã xong rồi, con đã gom hết ma khí trong cơ thể cha về phía lỗ tai cha rồi, hiện tại cha hãy bắt đầu “tĩnh tâm” đi, con sẽ thử đẩy chúng ra ngoài thông qua lỗ tai của cha.

Lâm Cường ho nhẹ một cái rồi cất số thức ăn còn thừa vào balo của Lâm Thanh Phong, sau đó nhắm hai mắt lại.

Nguyên Anh nhỏ bên trong ngồi đợi một chút, sau khi thấy ma khí có dấu hiệu thoát ra ngoài thông qua lỗ chân lông thì nó cũng lập tức hành động, dùng tay nhỏ bắt lấy một đoàn ma khí mỏng rồi thử đưa ra ngoài thông qua lỗ tai.

Ma khí rất dễ dàng theo đó bị tống ra ngoài, nhưng đoàn ma khí này ngay lập tức quay trở lại cơ thể Lâm Cường.

Nguyên Anh nhú mồm một cái rồi mỉm cười, cách này không sử dụng được cũng nằm trong suy nghĩ của nó.

Mỉm cười một cái, rồi Nguyên Anh nhỏ lại tiếp tục dùng tay gỡ xuống một đoàn ma khí nhỏ rồi...bỏ vào miệng nhai nuốt.

Đoàn ma khí vừa vào miệng Nguyên Anh thì ngay lập tức vung vẩy, nhưng bị Nguyên Anh nhai qua vài lần thì liền thành thật để Nguyên Anh nuốt xuống bụng.

Nguyên Anh nhỏ ở bên trong cứ tiếp tục dùng cách này, lấy từng đoàn ma khí mỏng rồi cắn nuốt, nhưng chỉ được vài lần thì nó cũng không chịu nổi, bởi vì...quá no.

“Ợ...” Nguyên Anh nhỏ ngồi xuống một bên, tay xoa xoa bụng, nó không thể nào ăn thêm được nữa.

Nguyên Anh bên ngoài tròn mắt một cái, nó cũng cảm nhận được Nguyên Anh nhỏ bên trong không thể nào ăn thêm, vì thế liền ra lệnh cho Nguyên Anh nhỏ trở về.

Nguyên Anh nhỏ từ từ rời khỏi cơ thể Lâm Cường, sau đó dung nhập vào cơ thể của Nguyên Anh, lúc này Nguyên Anh liền cảm thấy số ma khí trong cơ thể mình nhiều hơn một chút, nó nhú mồm nói với Lâm Thanh Phong.

- Có chút không tốt lắm, số lượng ma khí quá nhiều ta không có cách nào tiêu thụ được, chỉ còn cách truyền về cho người mà thôi.

“Ừ, ta đã biết, người cứ tiếp tục, khi nào cảm thấy không thể tiêu thụ được ma khí thì hãy truyền chúng cho ta.” Lâm Thanh Phong trả lời.

Nguyên Anh gật đầu một cái.

- Tốt, ta sẽ cố gắng để bọn chúng ngoan ngoãn, nhưng người cũng phải cẩn thận một chút, hiện tại ta không ở trong cơ thể người, ta sẽ không khống chế bọn chúng được, đừng để Ma Vương biết được kế hoạch của chúng ta.

Lâm Thanh Phong hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục ngồi nhắm mắt.

Nguyên Anh trở về cơ thể Lâm Thanh Phong rồi thả đoàn ma khí ra ngoài, nhưng không giống trong tưởng tượng, đoàn ma khí sau khi được thả ra ngoài thì liền ngoan ngoãn, không có biểu hiện bạo động.

Nguyên Anh gật đầu một cái rồi cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này, nó lại trở ra ngoài ngồi trước mặt Lâm Cường, phân ra nhiều Nguyên Anh nhỏ từ từ tiến vào trong cơ thể ông, tiếp tục cắn nuốt ma khí.

Với sự giúp đỡ của Nguyên Anh, Lâm Cường cũng phải tốn vài giờ để loại bỏ hoàn toàn ma khí ra bên ngoài, vài giờ tuy rằng rất lâu, nhưng tốc độ như thế này đã nhanh lắm rồi, nếu không có sự giúp đỡ của Nguyên Anh thì Lâm Cường có thể tốn cả ngày để có thể hoàn toàn loại bỏ bọn chúng.

Lâm Cường đang còn tỉnh tâm, nên ông cũng không để ý tới tình trạng bên trong cơ thể mình, những Nguyên Anh nhỏ cũng yên lặng đi ra ngoài trở lại trong cơ thể Nguyên Anh.

Nguyên Anh mỉm cười một cái rồi trở lại bên trong người Lâm Thanh Phong, tuy rằng ma khí trong cơ thể Lâm Cường đã được xử lý hết, nhưng hiện tại Nguyên Anh vẫn chưa thể nào rảnh rỗi, nó vẫn phải kiểm tra lại số ma khí vừa được đưa vào cơ thể Lâm Thanh Phong.

Tuy số ma khí này không có biểu hiện bạo động, nhưng ai dám chắc tương lai sẽ không có đây?

Tất cả quá trình Ma Vương đều không biết được, từ đầu tới cuối hắn vẫn ngồi im lặng suy nghĩ biện pháp để thoát khỏi Lâm Thanh Phong.

Hắn thật sự rất hận, có Lâm Thanh Phong ở đây hắn không thể nào thoát khỏi phong ấn, bản thân là một Ma Vương, ở trạng thái bình thường hắn tự tin rằng hắn có rất nhiều cách để thoát khỏi sự truy bắt của Lâm Thanh Phong.

Nhưng cái phong ấn quỷ quái này khiến một thân ma khí của hắn coi như vứt hết, âm mưu quỷ kế cũng không dùng được, chỉ có thể sử dụng thân thể để nghênh kháng, nhưng Lâm Thanh Phong thân thể quá biến thái, không cách nào nghênh kháng.

Đứng trước thực lực nghiền ép, Ma Vương cũng không nghĩ ra cách nào hay hơn, nhưng cũng không phải hết cách, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào hướng cửa hang động, miệng thì nở nụ cười lạnh.

...

Trần Thị Hoa trong lòng lo lắng không yên nhìn về phía phong ấn, Nam Cung Mị Ảnh ở cạnh bên mỉm cười nhàn nhạt.

- Mẫu thân, người cứ yên tâm đi, có phu quân đi cùng, phụ thân sẽ không xảy ra chuyện gì.

- Nếu bọn họ thật xảy ra chuyện thì phu quân đã sớm cùng phụ thân trở ra, hiện tại bọn họ vẫn chưa ra thì cũng tức là bọn họ vẫn an toàn.

“Biết là vậy, nhưng trong lòng mẹ vẫn có chút bất an.” Trần Thị Hoa lắc đầu thở dài.

Nam Cung Mị Ảnh thở dài.

- Hiện tại mẫu thân cũng đừng lo cho bọn họ, người hãy lo cho chúng ta trước đi.

- Phong ấn bình thường đã yếu, ngày hôm qua còn bị mở ra, mặc dù chỉ mở ra một chút mà thôi sau đó chúng ta liền đóng lại, nhưng theo con cảm nhận được thì phong ấn không trụ được bao lâu nữa, chỉ cần vài giờ nữa thôi là sẽ bị phá nát.

Trần Thị Hoa sắc mặt âm trầm nhìn về phía phong ấn, không cần Nam Cung Mị Ảnh nhắc nhở thì bản thân bà cũng cảm nhận được, thở dài một hơi bà nói.

- Những người khác hiện tại như thế nào rồi?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười.

- Cũng nhờ mẫu thân, lúc đầu bọn họ có chút tức giận, nhưng hiện tại đa phần đã khá hơn rồi, sĩ khí của bọn họ cũng nâng cao được một chút.

Trần Thị Hoa gật đầu thở dài.

- Con hãy bảo bọn họ tập trung lại đi, phong ấn đã sắp không chịu nổi rồi, không còn thời gian để bọn họ tự mình suy nghĩ nữa rồi.

Những người khác đã sớm được thông báo về chuyện Lâm Cường cùng Lâm Thanh Phong hai người đã đi vào phong ấn, lúc đầu bọn họ cũng tức giận với quyết định của hai người, nhưng sau khi nghe Trần Thị Hoa giải thích rõ ràng thì bọn họ liền im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 227: Phong ấn bị phá vỡ

Lâm Thanh Phong im lặng nhìn chằm chằm vào Ma Vương, đã qua vài giờ kể từ khi Lâm Thanh Phong xử lý triệt để đám ma khí trong cơ thể Lâm Cường rồi, Lâm Cường cũng tỉnh lại đi quan sát phong ấn, đương nhiên Nguyên Anh cũng theo sau bảo vệ ông, nhưng Ma Vương vẫn không có động tĩnh gì khác.

Ma Vương quá yên tĩnh khiến cho Lâm Thanh Phong nổi lên nghi ngờ, hắn suy nghĩ nát óc cũng không biết Ma Vương đang đánh chủ ý gì, nhưng chỉ đúng một lần duy nhất tinh thần lực của hắn phát hiện Ma Vương nhìn về phía cửa động mà thôi.

“Khoan đã, cửa động sao?” Nghĩ được điểm này, Lâm Thanh Phong liền trầm mặc sắc mặt đen như đáy nồi, bên kia Ma Vương khước miệng cong lên nở nụ cười khinh thường.

- Chắc, đã đoán ra rồi sao? Lâu như vậy mới nghĩ tới, ta có hơi thất vọng với Hùng Vương đời sau nha.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong âm trầm như nước, hẳn cũng không quan tâm tới lời trêu chọc của Ma Vương đứng dậy hướng về phía Lâm Cường cùng Nguyên Anh rồi nói.

- Cha à, không tốt rồi, phong ấn bên ngoài sắp bị vỡ, chúng ta mau trở về.

Lâm Cường đang ngồi xem xét phong ấn bên trong, nghe được lời này thì ông cũng giật mình, nhưng ông cũng hành động rất nhanh chạy tới cạnh bên Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh cũng trở lại dung nhập vào cơ thể hắn.

Thấy hai người bỏ mặc mình, Ma Vương cười điên loạn.

- Haha, các ngươi không tiếp tục ở đây canh chừng ta sao?

Lâm Thanh Phong cắn răng hừ một tiếng rồi cũng không tiếp tục để ý tới Ma Vương, tinh thần lực mở ra dẫn theo Lâm Cường trở về cửa động.

Tinh thần lực của Lâm Thanh Phong mạnh mẽ bao phủ cả hang động, ngay cả cửa động đều nằm trong phạm vi bao phủ, chỉ thấy số lượng Ma Binh ở cửa động rất nhiều, và đang điên cuồng phá phong ấn, ánh sáng từ phong ấn đã âm ảm không chịu nổi, tùy thời có thể tắt đi.

Lâm Thanh Phong cau mày, hừ một tiếng rồi quyết định xông ra ngoài, hiện tại có phong ấn cũng vô ích, có nó cũng không chống đỡ được bao nhiêu thời gian.

Nam Cung Mị Ảnh ngồi im lặng nhắm chặt hai mắt, tinh thần lực của nàng cố gắng xuyên qua phong ấn để nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Ngay khi tinh thần lực cảm giác được Lâm Thanh Phong mang theo Lâm Cường chạy như điên tới phong ấn, Nam Cung Mị Ảnh cau mày nói.

- Mẫu thân, hãy bảo mọi người chuẩn bị, phu quân cùng phụ thân sẽ ra ngay.

Nam Cung Mị Ảnh cảm giác được Lâm Thanh Phong, đồng thời Lâm Thanh Phong cũng cảm nhận được nàng, Nguyên Anh ngay lập tức truyền âm.

- Lão bà, nhắc nhở mọi người tránh xa cửa động một chút, ta sẽ sử dụng RasenShuriken để mở đường.

Nghe được lời này, Nam Cung Mị Ảnh ngạc nhiên tròn mắt, nội tâm nàng vui vẻ như nở hoa, nhưng nàng cũng hiểu được hiện tại không phải lúc xoắn xýt chuyện này, nàng ngay lập tức lên tiếng.

- Mọi người mau lùi về phía sau, càng xa càng tốt.

Những người bên ngoài đều tròn mắt, ngay cả Trần Thị Hoa cũng không hiểu tại sao Nam Cung Mị Ảnh lại nói như vậy, thấy bọn họ đều không ai theo kịp lời nói của mình, Nam Cung Mị Ảnh thâm than một tiếng rồi dùng một lượng lớn linh lực nhu hòa trong cơ thể đưa tất cả ra ngoài.

Uy lực RasenShuriken của Lâm Thanh Phong không phải đùa giỡn, những người này đứng gần cửa động như vậy nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Những người khác chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn họ liền cảm nhận được một luồng gió lớn cuốn thân thể bay về phía sau, nhưng luồng gió lớn này không hề làm hại họ, không những vậy, nó còn giúp bọn họ tiếp đất an toàn.

Nhìn mọi người đã an toàn tiếp đất, Nam Cung Mị Ảnh lúc này mới truyền âm cho Lâm Thanh Phong.

- Xong rồi phu quân.

Ngay khi nàng vừa dứt lời, Lâm Thanh Phong cùng Lâm Cường liền xông ra khỏi phong ấn, và xuất hiện cạnh bên nàng, theo bọn họ xuất hiện, phong ấn cũng vỡ vụn, vô số Ma Binh theo đó thoát ra ngoài.

Lâm Thanh Phong cũng không nói gì, chỉ để Lâm Cường đứng sau lưng Nam Cung Mị Ảnh, hắn hành động thật nhanh, hai tay nâng lên và lòng bàn tay xuất hiện hai viên RasenShuriken đen kịt, mang theo tiếng gió rít chói tai làm người nghe lạnh sống lưng.

Nam Cung Mị Ảnh tròn tròn mắt, nàng dĩ nhiên nhận ra Lâm Thanh Phong đang sử dụng ma khí thi triển RasenShuriken, nhưng nàng chỉ ngạc nhiên một chút mà thôi, nàng rất nhanh chóng đưa Lâm Cường bay về phía sau tị hợp với những người còn lại.

Lâm Thanh Phong hai tay nâng lên hai viên RasenShuriken đen kịt, hít vào một hơi rồi ném bọn chúng về phía cửa hang nơi đó lượng lớn Ma Binh đang bất chấp tất cả xông ra ngoài, sau khi ném hai viên RasenShuriken đi Lâm Thanh Phong cũng không tiếp tục chần chờ, liền nhanh chóng lui về sau thật xa.

Hai viên RasenShuriken rời tay Lâm Thanh Phong, cả hai đều dùng tốc độ nhanh nhất bay về cửa hang động, đồng thời hai viên RasenShuriken kết hợp với nhau khiến uy lực của bọn chúng càng lớn hơn.

Cả hai bay tới trước cửa hang rồi đồng thời va chạm với nhau tạo ra một vụ nổ cực lớn đường kính hàng trăm mét.

Vụ nổ liền khiến đám người Trần Thị Hoa giật mình, đồng thời chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, lúc này bọn họ mới hiểu vì sao Nam Cung Mị Ảnh lại để bọn họ tránh xa khu vực phong ấn, nếu bọn họ vẫn đứng gần đó thì chỉ sợ tất cả đều lành ít dữ nhiều.

Mấy ngàn Ma Binh ngay lập tức bị vụ nổ bao trùm, bọn chúng còn chưa kịp thoát ra thì đều biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại những đoàn ma khí dung nhập vào cơ thể Lâm Thanh Phong.

Lùi về bên cạnh Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong liền quỳ gối hai tay ôm đầu, hai mắt hấn đỏ ngầu, mặc dù đã có Nguyên Anh khổng lồ chế ngự ma khí, nhưng số lượng Ma Binh lúc này chết dưới tay hắn nhiều lắm, trong nhất thời Nguyên Anh không thể khống chế hết được.

Tình trạng của hắn lúc này là do ma khí quá nhiều suy nghĩ, chúng muốn hấn ra tay giết sạch những người xung quanh nhưng đã bị hấn ngăn lại.

Những người xung quanh vẫn còn khiếp sợ, chỉ có Nam Cung Mị Ảnh lo lắng chạy đến đỡ lấy hắn.

- Phu quân, chàng cảm thấy như thế nào?

Lâm Thanh Phong lắc đầu cố gắng nặn ra nụ cười.

- Không sao cả, chỉ là lượng ma khí nhập thể quá nhiều, nhất thời không khống chế được, qua một lúc là sẽ không sao.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng lúc này Lâm Cường lên tiếng.

- Không sao là tốt, nhưng mầy sử dụng pháp thuật mạnh như vậy liệu có ảnh hưởng tới phong ấn bên trong hay không?

Lâm Thanh Phong gật đầu.

- Ảnh hưởng đương nhiên sẽ có, nhưng con đã tính toán kỹ lưỡng, phong ấn chỉ chịu ảnh hưởng một chút thôi.

- Nhưng cái con lo lắng là ông nội sẽ nhân cơ hội này để phá hủy phong ấn, mọi người hãy nhanh chóng cản ông nội lại.

Lâm Cường sắc mặt ngưng trọng gật đầu, ông cũng không tiếp tục chần chờ mà ngay lập tức dẫn người tiến về phía hang động.

Hiện tại hang động không còn được gọi là hang động nữa rồi, đã bị Lâm Thanh Phong đào thành một cái hố rộng đường kính hàng trăm mét, cộng thêm phần hang động bên trong lộ ra bên ngoài tạo thành một cái hố sâu, số lượng Ma Binh bên trong đã giảm đi một cách đáng kể.

Bên trong hố sâu hai phong ấn vẫn tồn tại, nhưng cả hai đều đã rách nát không chịu nổi, bề mặt đều xuất hiện vết nứt, quang mang âm đạm, chỉ cần nhìn sơ qua là biết cả hai không chịu đựng được bao lâu.

Lâm Thanh Phong trầm mặc sắc mặt có chút khó nhìn, mặc dù hắn đã biết rằng hai phong ấn sẽ chịu ảnh hưởng nhưng không ngờ phong ấn lại bị tàn phá nhiều như vậy.

“Lão bà, người hãy qua bên đó trợ giúp cha đối phó Ma Vương, ta không có chuyện gì” Trầm ngâm một chút, Lâm Thanh Phong nói.

Nam Cung Mị Ảnh cũng biết lúc này không phải là thời điểm ủy mị, nàng gật đầu.

- Tốt, thiếp sẽ đi, chàng nhớ phải cẩn thận một chút.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

- Nếu có thể thì người cũng đừng đa thương Ma Vương, hãy ép Ma Vương vào phong ấn, Ma Vương là ông nội, đừng để ông bị thương quá nặng, ta có cách để cứu ông.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu.

- Tốt, thiếp đã hiểu, phu quân cứ ở đây, những chuyện còn lại cứ giao cho thiếp là được.

Nam Cung Mị Ảnh nói xong liền xoay người rời đi.

Vừa nãy Nam Cung Mị Ảnh đưa bọn người Trần Thị Hoa tới một khoảng cách không xa hang động lúc đầu, hiện tại bọn họ đã chạy về và đang cùng nhau đối phó đám Ma Binh.

Nam Cung Mị Ảnh đột nhiên xuất hiện đứng bên cạnh Lâm Cường, nở nụ cười nhàn nhạt nhìn ông rồi hỏi.

- Phụ thân, con phải làm sao để phong ấn gia gia lại đây?

Nam Cung Mị Ảnh như quỷ mị xuất hiện liền khiến Lâm Cường giật mình, ông một tay xoa ngực cười khổ nói.

- Con cũng đừng học theo thằng bất hiếu kia, mỗi lần xuất hiện đều khiến cha tức chết.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu.

- Được thôi phụ thân, con đã biết.

....hết chương 227....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Ta có cái muốn thử

Nam Cung Mị Ảnh xuất hiện giữa hồ sâu, nàng cau mày quan sát xung quanh.

Mặc dù phong ấn bên ngoài đã bị phá vỡ, nhưng ma khí xung quanh đây vẫn còn rất dày đặc, ánh sáng từ mặt trời vẫn không thể chiếu rọi tới nơi này, nơi đây chỉ có hai nguồn ánh sáng nhu hòa tỏa ra từ phong ấn chiếu rọi.

“Ồ, lần này lại cử tới một vị thiếu nữ sao? Bọn người các người rốt cục đang muốn làm cái gì?” Giọng nói khàn khàn của Ma Vương vang lên thu hút sự chú ý của Nam Cung Mị Ảnh.

Xoay người lại, chỉ thấy Ma Vương đang đứng khoanh tay bên cạnh Ngũ Phương Trấn Ma Trận, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào nàng.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười nhạt.

- Không làm gì cả, chỉ là muốn người ngoan ngoãn ngồi trong phong ấn mà thôi.

Nghe được câu trả lời của nàng, Ma Vương có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức hần liền lắc đầu cười.

- Haha, các người đang coi thường ta sao?

- Tốt, ta không quan tâm các người suy nghĩ như thế nào, nhưng người đã dám tới đây, cũng có nghĩa là người rất can đảm, người có tư cách để ta nhớ tên, mau nói cho ta biết tên của người là gì?

Đối với lời câu này của Ma Vương, Nam Cung Mị Ảnh chỉ lắc đầu không trả lời, nàng vẫn mang theo một nụ cười nhàn nhạt nói.

- Thời gian của ta không có nhiều lắm, hiện tại phiền người ngoan ngoãn trở lại phong ấn, đừng để ta mất tay, ta sẽ không nhân từ như phu quân.

Nụ cười của Ma Vương cứng lại trên gương mặt, hần âm trầm nói.

- Vừa nãy tên tiểu tử kia đã khiến ta không có chỗ phát tiết, hiện tại người lại dám ăn nói như vậy với ta? Coi Ma Vương ta dễ khi dễ sao?

- Tốt lắm, hiện tại ta sẽ không giết người, nhưng ta sẽ khiến người trở thành một trong số chúng ta, sau đó...

Ma Vương còn chưa nói hết câu, thân ảnh của Nam Cung Mị Ảnh đã biến mất, sau đó nàng liền xuất hiện bên cạnh hần, một bàn tay vung ra tát thẳng vào mặt Ma Vương, lực tát quá mạnh khiến hàm răng nhọn hoắt cũng phải rớt đi vài cái.

Nam Cung Mị Ảnh biết được Ma Vương trước mặt là Lâm Anh Hào, Lâm Thanh Phong đã nói rằng hần có cách để cứu ông, nên nàng đã nương tay, nếu nàng không nương tay, đừng nói Ma Vương chỉ rớt vài cái răng, mà ngay cả mạng nhỏ cũng mất.

Đầu óc Ma Vương trống rỗng, hần chỉ cảm thấy, cả thân thể mất tự chủ bay lên không trung, trời đất đảo loạn vài vòng, sau khi lấy lại bình tĩnh thì hần lại nằm giữa phong ấn hình cái nồi úp ngược lúc trước, cả người đau nhức không thể cử động đau nhất là ở một bên mặt.

Ma Vương tròn mắt nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh, chỉ thấy nàng đang đứng tại chỗ, nhẹ nhàng lấy ra một cái khăn nhỏ dùng nó để lau bàn tay sau đó lạnh nhạt nói.

- Hiện tại có thể ngoan ngoãn ở yên trong đó được chứ?

Ma Vương sắc mặt âm trầm tới đáng sợ, hần thầm suy tính cái tát lúc nãy của Nam Cung Mị Ảnh rất tùy ý, như vậy thực lực của nàng cũng không kém Lâm Thanh Phong là mấy, thậm chí còn có thể mạnh hơn, hần tự biết rằng chính mình không thể làm gì được nàng, hừ một cái hần lại hỏi.

- Tại sao người có thể mạnh mẽ như vậy?

Với câu hỏi của Ma Vương, Nam Cung Mị Ảnh chỉ mỉm cười lắc đầu, nàng không có nghĩ vụ phải trả lời hắn.

Nam Cung Mị Ảnh im lặng, Ma Vương cũng không còn cách nào khác, hai mắt hắn liếc nhìn về phía Ngũ Phương Trấn Ma Trận trong lòng âm thầm cười lạnh.

- Để ta xem, chỉ vài giờ nữa sau khi cái phong ấn kia bị phá thì các ngươi sẽ xử lý như thế nào?

Tiểu động tác của Ma Vương làm sao thoát khỏi ánh mắt của Nam Cung Mị Ảnh, nàng cũng thầm đoán được rằng hắn đang đánh chủ ý gì, nhưng hiện tại chính nàng cũng không có cách nào khác ngoài cách chờ đợi Lâm Thanh Phong có thể khống chế hoàn toàn lượng ma khí lúc trước đã nhập thể.

Trận chiến bên ngoài vẫn tiếp tục, nhưng thế cục đang dần nghiêng về phía bọn yêu ma, còn bọn người Lâm Cường liên tiếp lui về phía sau, không còn cách nào khác, mặc dù Lâm Thanh Phong đã tiêu diệt mấy ngàn con, nhưng số ma khí tràn ra quá nhiều, số ma khí đó đã khiến đủ loại côn trùng trong núi trực tiếp trở thành yêu ma, số lượng côn trùng trong núi nhiều cỡ nào không ai biết được, nhưng chắc chắn 100 người bọn Lâm Cường không thể nào giết hết được.

Ngồi một chỗ không biết qua bao lâu, Lâm Thanh Phong rốt cục mở hai mắt thở ra một hơi lắc đầu lăm bầm.

- Mới giết một lần mấy ngàn con thì đã khống chế khó khăn như vậy, không biết khi giết hết thì sẽ như thế nào nữa.

Lúc này, Nguyên Anh của hắn liền thoát ly khỏi cơ thể, đứng khoanh tay phiêu phù trước mặt hắn, bữu môi nói.

- Còn như thế nào? Trực tiếp trở thành Ma Vương chứ sao?

Nguyên Anh phải trực tiếp khống chế số lượng ma khí, ma khí từ mấy ngàn con ma binh đã khiến nó mệt mỏi rất nhiều, mặc dù ngũ khí của Nguyên Anh rất tùy ý, nhưng nó nói rất đúng tình cảnh hiện tại của Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong gật đầu thở ra một hơi, sau đó tinh thần lực lại nhìn về khối khí màu đen hình tròn đang xoay vòng tại đan điền, đây là tất cả ma khí đã nhập thể Lâm Thanh Phong được Nguyên Anh khống chế lại.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm sờ cằm một chút, sau đó hai mắt hắn phát sáng, ngay lúc này Nguyên Anh lại tiếp lời.

- Ta nghĩ rằng biện pháp của ngươi có thể sử dụng được, nhưng biện pháp này rất nguy hiểm, một khi chúng ta thất bại là cả thế giới này sẽ chơi xong.

Bởi vì dùng chung suy nghĩ, nên một khi Lâm Thanh Phong suy nghĩ thì Nguyên Anh liền biết được hắn đang nghĩ cái gì, nhận được câu trả lời của Nguyên Anh Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Cũng còn cách nào khác hay hơn đâu, đúng không?

Nguyên Anh mỉm cười gật đầu, sau đó nó lại nói.

- Tốt, như vậy ngươi hãy gom góp cho ta một số lượng cực lớn ma khí, hoặc hãy tìm cho ta một đám ma khí có ý thức, chuyện còn lại tự ta sẽ ra tay.

Lâm Thanh Phong sờ cằm suy nghĩ.

- Số lượng ma khí cực lớn sao? Mặc dù có thể giết Ma Binh để lấy, nhưng tốc độ có vẻ hơi chậm, nhưng bàn về ma khí có ý thức...

Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong lại nhìn về phía hố sâu, sau đó hắn nở nụ cười.

...

Ma Vương Lâm Anh Hào có chút chán ngán ngồi trong phong ấn, Nam Cung Mị Ảnh thì đứng một bên nhìn chăm chăm vào hắn, hắn cười khổ không thôi.

- Nay, ngươi có thể nhìn sang chỗ khác được hay không?

- Hay ngươi có thể giống như tên tiểu tử lúc trước, nhắm hai mắt nhưng vẫn có thể chú ý tới động tĩnh của ta có được hay không? Bị ngươi nhìn chăm chăm như vậy suốt một giờ đồng hồ, dù là ta cũng có chút không chịu nổi.

Nam Cung Mị Ảnh suy nghĩ một chút rồi gật đầu, tản ra tinh thần lực tập trung chú ý hành động của Ma Vương rồi khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này Ma Vương mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, bị nhìn chăm chăm suốt một giờ đồng hồ hắn thật không chịu nổi.

Lúc này, thân ảnh của Lâm Thanh Phong xuất hiện, nhìn tình cảnh xung quanh cùng hàm răng bị gãy mất vài cái của Ma Vương, hắn liền đoán được đại khái, nghĩ tới cảnh tượng lúc sau Lâm Anh Hào nở nụ cười liền thấy thiếu vài cái răng, hắn chỉ biết gãi đầu cười khổ.

Lâm Thanh Phong xuất hiện, Nam Cung Mị Ảnh cùng Ma Vương liền chú ý, tinh thần lực của Nam Cung Mị Ảnh đã sớm tản ra khắp nơi, nàng đương

nhìn thấy được Lâm Thanh Phong tới, nàng chỉ nhẹ nhàng đứng dậy mỉm cười đi tới bên cạnh hắn.

Còn Ma Vương cũng không có gì bất ngờ, mặc dù hắn không biết Lâm Thanh Phong lúc nào tới, nhưng hắn vẫn tự hiểu tốc độ của Lâm Thanh Phong quá nhanh hắn không theo kịp là chuyện bình thường, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nam Cung Mị Ảnh tới cạnh bên, Lâm Thanh Phong cười khổ nói.

- Lão bà, hắn dù gì cũng là ông nội a, ngươi làm ông nội gãy vài cái răng như vậy, lúc sau làm sao có thể ăn nói với ông đây?

Nam Cung Mị Ảnh tỉnh ngịch lẽ lười làm mặt quỷ với hắn rồi trả lời.

- Làm sao ta biết được? Đó là chuyện của chàng, ai bảo chàng quên ta thời gian lâu như vậy? Dù là phạt cũng phải sinh ra chút oán khí nha, gia gia chỉ gặp xui xẻo mà thôi.

Lâm Thanh Phong ngoại trừ cười khổ ra thì cũng không biết phải làm gì khác, đưa tay xoa đầu nàng rồi nói.

- Đây là lỗi của ta, về sau ta sẽ đền bù cho nàng nha.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu, sau đó nàng lại hỏi.

- Như vậy, tiếp theo chàng muốn làm gì?

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu.

- Ta có chút chuyện muốn thử, nàng hãy hộ pháp giúp ta.

Nam Cung Mị Ảnh cau mày chăm chú nhìn Lâm Thanh Phong, hắn chưa từng nhờ nàng hộ pháp lần nào, nhưng lần này lại nhờ thì nàng cũng hiểu rằng hắn muốn thử làm một điều rất nguy hiểm, thở ra một hơi nàng gật đầu đồng ý.

Lúc này Lâm Thanh Phong lấy lại thần sắc nghiêm túc, hắn nhìn sang Ma Vương Lâm Anh Hào rồi nói.

- Ma Vương, ta biết ngươi hiện tại cảm thấy rất tức giận nhưng lại không có chỗ phát tiết, như vậy ta tìm cho ngươi một cỗ thân thể mới như thế nào?

....Hết Chương 228....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Ta rốt cục đã gây nên tội nghiệt gì?

“Ồ, ý ngươi là sao?” Ma Vương có chút ngạc nhiên hỏi lại.

Với câu hỏi của Ma Vương, Lâm Thanh Phong rất tùy ý trả lời.

- Như ta đã nói, thân thể hiện tại của ông nội ta quá yếu, khiến ngươi không thể chịu nổi hai người bọn ta, vì thế ta nghĩ rằng ngươi nên chiếm hữu một bộ thân thể khác mạnh mẽ hơn.

- Và ta sẽ cho ngươi cơ hội chiếm hữu thân thể của ta. Ngươi nghĩ sao?

Ma Vương tròn trĩnh hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Thanh Phong, trường hợp này cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải, ngoại trừ những tên nào bị nước vào ra thì người bình thường đâu có ai nguyện ý để Ma Vương chiếm hữu thân thể?

Suy nghĩ một lúc, Ma Vương lắc đầu cười.

- Haha, điều kiện này mê người, nhưng vô dụng thôi.

- Ta không ngu tới mức sẽ bị lừa một cách dễ dàng như vậy, ngươi chỉ muốn nhân cơ hội khi ta rời bỏ Lâm Anh Hào thì ra tay giết ta mà thôi.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi.

- Ngươi quá đa nghi rồi, điều ta nói là sự thật.

- Ngươi cũng thấy, hiện tại ngươi không thể làm gì ta, nhưng ngươi lại ở trong cơ thể ông nội khiến ta cũng có chút bó tay bó chân.

- Vì thế ta liền định ra kế hoạch này, ta chỉ muốn thử một mắt một còn với ngươi mà thôi, nếu ngươi có thể chiếm hữu thân thể ta thì ta còn biết nói gì đây?

- Chẳng lẽ đường đường là một Ma Vương lại sợ không giành nổi quyền kiểm soát cơ thể của một tên tiểu tử sao?

Ma Vương trầm mặc suy nghĩ, tình cảnh của bọn hắn đang ở thế yếu, nếu hiện tại Ma Vương đòi trước cùng số Ma Tướng kia thoát khỏi phong ấn thì cũng không thể là đối thủ của hai người trước mặt được, mà một khi bọn chúng bị dồn vào phong ấn hình cái nôi này thì tất cả sẽ chết hết.

Ngoài việc Ma Vương nắm được điểm yếu duy nhất của hai người bọn Lâm Thanh Phong là cơ thể của Lâm Anh Hào thì hắn cũng không còn con bài tẩy nào khác, vì thế cơ thể của Lâm Thanh Phong đối với Ma Vương đúng là một thứ rất cần thiết, và lại hắn cũng không tin hắn không đủ sức kiểm soát cơ thể Lâm Thanh Phong.

Suy nghĩ một lúc Ma Vương nở nụ cười hung ác nói.

- Tốt, nhưng ngươi phải hứa với ta, trong lúc ta hoàn toàn thoát ly khỏi cơ thể Lâm Anh Hào, ngươi cùng người đàn bà của ngươi không được động tay động chân.

- Chỉ tới khi ta hoàn toàn nhập vào cơ thể của ngươi thì khi đó ta và ngươi sẽ tự giải quyết.

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu.

- Đương nhiên, Lão bà của ta sẽ không có hành động gì khác, năng chỉ ở đây hộ pháp giúp chúng ta không bị những tên sắp sửa thoát khỏi phong ấn làm phiền mà thôi.

Ma Vương trầm ngâm chăm chú nhìn Lâm Thanh Phong, cho tới khi xác nhận Lâm Thanh Phong không nói dối thì hắn mới gật đầu.

- Tốt, vậy hiện tại ta sẽ ra tay.

Ma Vương vừa dứt lời, thì ma khí từ cơ thể Lâm Anh Hào như bạo phát mà ra, toàn bộ đều dùng tốc độ nhanh nhất nhập vào cơ thể Lâm Thanh Phong.

Lâm Anh Hào mất đi lượng lớn ma khí, ông liền trở về bình thường, ngã gục xuống đất bất tỉnh, nhưng Nam Cung Mị Ảnh đã rất nhanh xuất hiện bên cạnh ông đỡ lấy ông, sau đó thân ảnh của cả hai liền biến mất.

Chỗ này tùy thời đều có thể trở thành chiến trường, Nam Cung Mị Ảnh không thể để Lâm Anh Hào nằm bất tỉnh ở đây được.

Sau khi Ma Vương nhập thể, Lâm Thanh Phong thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng, hắn liền nhắm mắt ngồi xuống đất, tất cả tinh thần lực đều đổ dồn về bên trong cơ thể.

Tại đan điền bên trong cơ thể Lâm Thanh Phong, Ma Vương xuất hiện dưới dạng một đoàn ma khí màu đen đặc, hai mắt đỏ ngầu, hàm răng nhọn hoắt đang cười hung ác.

- Haha, tiểu tử, ta không biết ngươi đánh chủ ý gì, nhưng ta sẽ cho ngươi hối hận bởi vì dám để ta nhập thể.

Nguyên Anh đứng cạnh bên thờ dài một hơi.

- Tên này nói nhiều quá, ta nghĩ chúng ta nên làm nhanh thôi, ta không chịu nổi hấn ồn ào như vậy.

Lúc này tinh thần lực của Lâm Thanh Phong cũng ngưng tụ thành một Lâm Thanh Phong nhỏ màu trắng, gật đầu với Nguyên Anh rồi nói.

- Trăm sự nhờ ngươi rồi.

Nguyên Anh gật đầu một cái rồi liền giơ bàn tay qua đầu, từ bàn tay xuất hiện một cái...chảo nhỏ màu vàng, cầm chắc cái chảo trong tay, Nguyên Anh mỉm cười gật đầu rồi liền xông thẳng tới Ma Vương, dùng toàn lực đập cái chảo về phía Ma Vương đang còn cười điên loạn.

Nhìn cái chảo trong tay Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong lấy tay che mắt, hắn thật không muốn nhìn nữa, sau khi lấy lại được một phần trí nhớ thì hắn liền biết được vũ khí của hắn chính là cái nôi, người ta thì cầm đao cầm kiếm ra trận muốn bao nhiêu suất khí thì có bấy nhiêu, còn hắn thì cầm cái nôi, muốn bao nhiêu mất mặt thì có bấy nhiêu, hiện tại tên Nguyên Anh này bắt đầu học xấu lại cầm chảo ra trận, Lâm Thanh Phong chỉ đành im lặng.

Nói tới thì chậm, nhưng Nguyên Anh cùng Lâm Thanh Phong giao tiếp bằng suy nghĩ, vì thế từ khi Ma Vương vừa vào tới nơi cho tới lúc Nguyên Anh lấy ra cái chảo thì thời gian vẫn chưa vượt quá 3 giây đồng hồ.

Trong khi Ma Vương còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì trước mặt hắn chỉ có một cái chảo màu vàng óng ánh đang dùng tốc độ không thể tin được tiến tới "tiếp xúc thân mật" với... khuôn mặt của hắn.

Ma Vương không kịp phản ứng liền bị đánh bay, gương mặt đau xót, la lớn thành tiếng.

- A...a...a...

Nhưng chưa dừng lại ở đó thân ảnh của Nguyên Anh lại biến mất và xuất hiện trước mặt hắn, tay cầm chưởng tiếp tục nện vào mặt, khiến hắn bay ngược lại, hắn cắn chặt hàm răng cố gắng lên tiếng.

- Chờ...

Nhưng chưa đợi Ma Vương nói hết câu thì Nguyên Anh tay cầm chưởng lại xuất hiện trước mặt hắn, cứ thế một chưởng nối tiếp một chưởng, khiến hắn không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Ma Vương trong lòng khổ không thể tả, hắn có chút hoài nghi nhân sinh, không phải đã nói đấu tay đôi công bằng sao? Không phải loài người mỗi lần đấu tay đôi đều phải cho đối phương chuẩn bị đầy đủ rồi mới bắt đầu sao? Hắn còn chưa chuẩn bị tinh thần thì liền bị đánh? Đây là kiểu công bằng gì?

Nhìn cảnh trước mắt, Lâm Thanh Phong lúc đầu còn có chút hưng phấn, nhưng về sau hắn cũng có chút ngán ngẫm, tinh thần lực ngồi xuống, đưa tay chống cằm ngáp vài hơi thật sâu.

Nhưng chỉ một lúc, Ma Vương nhanh chóng học được cách phòng ngự, ma khí từ cơ thể tập trung che phủ toàn bộ khuôn mặt để chống đỡ cái chưởng của Nguyên Anh, nhưng cũng ngay lúc này Nguyên Anh liền đổi cách tấn công, nó di chuyển ra sau lưng Ma Vương rồi dùng chưởng đánh vào gáy hắn.

Ma Vương trong lòng muốn chửi mẹ, cái kiểu tấn công vô lại này hắn thật không chịu nổi.

Người ta đã nói đánh người không đánh mặt, nhưng tên tiểu nhân màu vàng này cứ nhắm thẳng mặt mà đánh, hiện tại khuôn mặt đã phòng ngự tốt nó liền chuyển sang đánh sau gáy.

Ma Vương trong lòng kêu khổ không thôi, không phải hắn không muốn phòng ngự cả mặt lẫn sau gáy, nhưng lực công kích của Nguyên Anh quá mạnh, hắn chỉ có thể tập trung phòng ngự một nơi mà thôi, nếu như lúc này hắn lại phân ra lượng lớn ma khí để phòng ngự hai nơi thì lớp phòng ngự rất dễ dàng bị đánh vỡ.

- A...a...Người thành công chọc giận ta...

Ma Vương rốt cục tức giận, ma khí trong cơ thể toàn bộ bạo phát mà ra, hắn muốn nhân cơ hội này khiến Nguyên Anh thất thần để tranh thủ một chút thời gian lấy lại bình tĩnh.

Nhưng sự thật vốn rất tàn khốc, Ma Khí trong cơ thể Ma Vương bạo phát ra ngoài sẽ có một khoảng thời gian ngắn không nằm trong tầm kiểm soát của Ma Vương, và đa phần lượng ma khí này đều bị Nguyên Anh “xe nhẹ đường quen” một tay khống chế lại, tay còn lại cầm chưởng tiếp tục tìm khuôn mặt của Ma Vương để “tiếp xúc thân mật”.

Bất lực nhìn cái chưởng tiếp tục “tiếp xúc thân mật” vào mặt mình, lúc này Ma Vương mới hiểu được câu “dùng bánh bao thịt đánh chó, có đi mà không về”, lượng lớn ma khí tràn ra ngoài thậm chí còn không giúp hắn tranh thủ được một giây nào mà còn bị lấy đi một phần lớn khiến thực lực hắn đại giảm.

Lúc trước hắn toàn lực phòng ngự liền có thể đỡ được cái chưởng của Nguyên Anh, hiện tại thực lực đại giảm phòng ngự cũng dễ dàng bị đánh nát, từ đầu tới cuối hắn chỉ là đơn phương bị đánh, thậm chí một góc áo của Nguyên Anh hắn cũng không thể chạm tới được.

“Ta rốt cục đã gây nên tội nghiệt gì để hiện tại phải chịu cảnh này?” Ma Vương thật sự khóc không ra nước mắt, lúc ban đầu còn rất tự tin nhưng hiện tại lòng tự tin của hắn đã bị phá vỡ triệt để, không còn lại chút gì.

Hơn nửa giờ sau, khi bị đánh tới không chịu nổi, rốt cục Ma Vương cũng cúi đầu nhận thua, hắn như muốn khóc lên.

- Dừng tay... ta thua... ta thua rồi... đừng đánh nữa.

- Có gì từ từ nói... ta van ngươi đừng đánh nữa.

Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong chỉ biết lắc đầu thở dài, hắn đã biết ở một thời điểm nào đó Ma Vương sẽ nhận thua, dù là ai cũng không khác, nhưng đường đường là một Ma Vương lại bị cái chưởng đánh sợ, tên Ma Vương này thật sự rất đáng thương.

....Hết Chương 229....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Ta phải làm sao?

Đối với người bình thường Ma Vương thật sự rất mạnh, nhưng đối với Lâm Thanh Phong so ra thì Ma Vương cũng không mạnh mẽ được bao nhiêu, cùng lắm thì Ma Vương chỉ mạnh ngang ngửa một tên Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Nhưng bản thân Lâm Thanh Phong lại là một tên quá biến thái, ở Kim Đan Viên Mãn liền có thể so với Luyện Hư Kỳ Viên Mãn, hiện tại hẳn lại là Nguyên Anh kì thì Ma Vương làm sao có thể đánh lại đây?

Suy cho cùng, khi đối mặt với Lâm Thanh Phong thì Ma Vương chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là chấp nhận thất bại, hai là liều mình ôm Lâm Anh Hào tự bạo mà thôi, nhưng với sự dẫn dụ của Lâm Thanh Phong, Ma Vương đã tự mình chặt đi con đường tự bạo cùng Lâm Anh Hào, dẫn đến việc hắn thất bại là chuyện nằm trong dự tính.

Nguyên Anh dừng tay, lúc này Ma Vương mới có được một cơ hội thở dốc, khuôn mặt mặc dù bị đánh nhiều lần, nhưng cả người hắn toàn bộ đều là ma khí tạo thành nên nhìn không ra thay đổi gì, nhưng hai mắt tràn đầy tơ máu vẫn có thể khiến người khác nhận ra là hắn thật sự đang rất tức giận.

Ma Vương lúc này mới có thể xem xét xung quanh, đây là một vùng không gian đen kịt, chỉ có một viên cầu màu đen đang tỏa ra ma khí, tên tiểu nhân màu vàng lúc trước, và một tên tiểu nhân khác màu trắng, cả hai đều đồng dạng đều là bản thu nhỏ của Lâm Thanh Phong bên ngoài.

“Ngươi muốn gì?” Hướng về tên tiểu nhân màu trắng, Ma Vương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, mặc dù hắn rất tức giận, nhưng hắn vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra một điều, với thực lực của mình thì Lâm Thanh Phong rất dễ dàng giết chết hắn, nhưng hiện tại hắn còn sống tức là phải có nguyên do gì đó.

“Đã đoán được sao?” Lâm Thanh Phong gật đầu mỉm cười, đường đường là một Ma Vương, hắn nghi ngờ cũng không có gì lạ, nếu hắn không nghi ngờ thì Lâm Thanh Phong mới cảm thấy vô lý đây.

Ma Vương hừ lạnh.

- Bớt làm trò, hiện tại ta nằm trong sự khống chế của ngươi, có chuyện gì mau nói ra.

Lâm Thanh Phong bộ dáng rất tùy ý nói.

- Cũng không có chuyện gì, ta chỉ muốn ngươi hợp tác một chút mà thôi.

Ma Vương nhú mày một cái, hai mắt nghi ngờ nhìn về Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hắn mỉm cười lắc đầu.

- Đừng lo lắng, chuyện này đối với ta và ngươi đều có lợi.

Sự nghi ngờ trong mắt Ma Vương ngày càng nặng hơn, phải biết hắn đang ở thế yếu, làm gì có ai cho kẻ thù lựa chọn cơ hội đâu? Trừ khi đó là kẻ ngu mà thôi.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không phải do Ma Vương nắm quyền chủ động, Lâm Thanh Phong tùy thời có thể giết hắn, hắn cũng biết rõ điều này nên trầm giọng hỏi.

- Ngươi muốn gì? Nói cho ta nghe thử một chút.

Ma Vương đồng ý nghe điều kiện, lúc này Lâm Thanh Phong mới mỉm cười gật đầu, sau đó đưa hai tay ra sau lưng, bộ dáng cao thâm mặt trầm nói.

- Ngươi thấy thế giới này như thế nào?

Ma Vương bắt ngờ khi nghe được câu hỏi này, nhưng hắn vẫn rất tỉnh táo trả lời.

- Thế giới này căn bản không rộng lớn bao nhiêu, mặc dù hiện tại nó rất tươi đẹp, nhưng nếu không có đám người các ngươi gây cản trở thì chúng ta đã chiếm lấy nó từ lâu rồi.

“Sau đó thì thế nào?” Lâm Thanh Phong mỉm cười.

“Sau đó sao?...” Ma Vương cau mày, bởi hắn cũng không biết sau khi chiếm lấy thế giới này xong thì bọn hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Lúc này Lâm Thanh Phong tiếp lời.

- Để ta nói luôn, sau khi các ngươi chiếm thế giới này thì các ngươi sẽ tiếp tục ở đây xưng vương xưng bá, với thọ mệnh dài đằng đẳng của các ngươi, các ngươi không thể nào già chết được, các ngươi chỉ có thể tiếp tục như thế cho tới khi cái thế giới này lụi tàn mà thôi, ngoài ra các ngươi chẳng thể làm gì khác được nữa.

Ma Vương trầm mặc, bởi vì Lâm Thanh Phong nói điều này đúng như điều mà hắn đã nghĩ tới, cần rằng một cái hắn lại hỏi.

- Như vậy rốt cục ngươi muốn gì?

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Ta có thể đưa ngươi tới một thế giới tốt hơn, rộng lớn hơn, có nhiều đối thủ mạnh mẽ hơn để ngươi có thể thoải mái đầu trí, đầu sức... làm toàn bộ những thứ mà ngươi muốn.

- Ta nghĩ rằng như vậy so với việc ở lại đây xưng vương xưng bá tại cái thế giới nhỏ bé này thì vui vẻ hơn không biết bao nhiêu lần.

Ma Vương trầm mặc, sau khi nghe những lời này của Lâm Thanh Phong thì trong lòng hắn cũng nổi lên một chút hứng thú, nhưng hắn vẫn đầy đủ tỉnh táo để hỏi.

- Như vậy ngươi rốt cục muốn ta làm gì?

Chỉ tay về phía Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong đồng dạng nói.

- Giống như nó, trở thành Nguyên Anh của ta, khi đó ta sẽ mang ngươi đi tới một thế giới rộng lớn hơn.

“Mơ tưởng.” Ma Vương ngay lập tức từ chối, nói đùa cái gì? Như vậy chẳng phải ngay cả tự do của chính mình cũng mất sao? Khi đó còn nói gì tới chuyện đi tới thế giới rộng lớn?

Đối với việc Ma Vương từ chối lời đề nghị này, Lâm Thanh Phong đã có dự tính trước, hắn không bất ngờ mà chỉ mỉm cười nói.

- Ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, ta là đang cho ngươi lựa chọn mà thôi.

- Nếu ngươi nguyện ý trở thành một phần thực lực của ta thì ngươi có thể giống như Nguyên Anh của ta, tự có được ý thức của chính mình, ngươi vẫn có thể làm bất cứ thứ gì mình mong muốn, chỉ là đổi một dạng tồn tại khác mà thôi.

- Còn bằng không thì hiện tại chúng ta liền trực tiếp giết ngươi, sau đó sử dụng Ma Khí của ngươi để tạo ra một tồn tại đồng dạng giống như nó, chỉ hơi phiền phức một chút là không biết lúc đó Nguyên Anh mới sinh ra còn có ý thức hay không mà thôi.

- Ngươi đừng nghĩ rằng ta sợ hãi việc ma khí nhập thể, bởi vì Nguyên Anh của ta có thể trực tiếp khống chế ma khí, không tin ngươi nhìn thử xem.

Lâm Thanh Phong dứt lời, Nguyên Anh cũng cùng lúc lấy ra một đoàn ma khí sau đó tung hứng trên tay, rồi dùng đó để nặn thành đủ hình dáng khác nhau.

Ma Vương chỉ biết im lặng trầm mặc.

Nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong mỉm cười một cái rồi nói.

- Hiện tại ta không có nhiều thời gian lắm, nhưng ta sẽ cho ngươi một giờ đồng hồ để suy nghĩ.

Nhưng Lâm Thanh Phong chỉ vừa dứt lời, thì Ma Vương liền cười nói.

- Haha, tốt lắm, dám đánh chủ ý lên người ta, ngươi là người đầu tiên, thật sự khiến ta rất bội phục.

- Được, ta sẽ đồng ý với ngươi, nhưng ngươi phải hứa rằng, sau khi ta trở thành Nguyên Anh của ngươi thì ta vẫn giữ được ý thức.

Lâm Thanh Phong lắc đầu.

- Chuyện ngươi giữ được ý thức, xin lỗi ta không dám hứa chắc.

“Ngươi lừa ta?” Ma Vương nổi giận, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hắn lắc đầu trả lời.

- Ta chưa từng nói “chắc chắn” sẽ đưa ngươi đi, ta chỉ nói là ta “có thể” đưa ngươi đi mà thôi.

- Bởi vì đây cũng là lần đầu tiên ta làm như thế này, việc thất bại là điều khó tránh khỏi, ta chỉ đưa ngươi quyền đánh cược mà thôi.

“Tốt, đừng nói nhiều nữa, hiện tại ngươi muốn ta phải làm gì?” Ma Vương khoát tay hừ một tiếng.

“Haha, không hổ danh Ma Vương, một khi đã quyết định liền làm, ngay cả suy nghĩ cũng không cần.” Lâm Thanh Phong bật cười vỗ tay.

Ma Vương hừ lạnh một cái.

- Nhưng ta nói trước, nếu ta còn có thể giữ được ý thức, thì ngươi không thể bắt buộc ta tuân theo mệnh lệnh của ngươi.

Lâm Thanh Phong trong lòng vui vẻ mỉm cười gật đầu.

- Tốt, thỏa thuận như vậy.

- Trước tiên ta sẽ giải thích đơn giản một chút về hệ thống tu luyện của ta, ta tu luyện bằng một loại khí khác được gọi là Linh Khí để tạo thành Linh Lực, Nguyên Anh hiện tại là do ta tích tụ từng chút Linh Lực lại tạo thành.

- Hiện tại ma khí nhập vào cơ thể ta đã được ta chuyển hóa khống chế hoàn toàn, ta có thể gọi nó là Ma Lực.

- Hiện tại ngươi hãy buông bỏ không chế, sau đó Nguyên Anh sẽ từ từ giúp một thân ma khí của ngươi trở thành Ma Lực trong cơ thể ta, sau khi Ma Lực đạt đến đầy đủ điều kiện trở thành Nguyên Anh thì lúc đó chúng ta sẽ hoàn thành.

- Bình thường ma khí đều không có ý thức, nhưng hiện tại ngươi vốn có ý thức, vì thế theo suy nghĩ của ta, một khi trở thành Nguyên Anh ngươi vẫn sẽ có ý thức.

Ma Vương suy nghĩ một chút tính khả thi của kế hoạch này rồi gật đầu.

- Tốt, làm đi.

Ma Vương dứt lời thì liền ngồi xuống nhắm hai mắt, toàn thân thả lỏng tùy ý để Lâm Thanh Phong muốn làm gì thì làm.

Nhìn Ma Vương ngoan ngoãn như vậy, Lâm Thanh Phong mỉm cười một cái rồi gật đầu với Nguyên Anh.

Nguyên Anh lắc đầu thở dài một cái rồi tiến tới bên cạnh Ma Vương ngồi xuống, đồng thời nhắm mắt lại, hai tay đặt lên đùi.

...Một lúc sau, Nguyên Anh ngẩng đầu lên nhìn Lâm Thanh Phong rồi ngơ ngác hỏi.

- Ta phải làm thế nào để hấp thụ ma khí để chuyển chúng thành Ma Lực đây?

....Hết Chương 230...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Ma Vương biến đổi

“Ngươi không biết?” Lâm Thanh Phong tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn về Nguyên Anh, chỉ thấy nó bĩu môi một cái rồi trả lời.

- Biện pháp là do ngươi nghĩ ra, ngươi không biết thì làm sao ta biết được?

Nhận được câu trả lời của Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong cứng họng không biết phải nói như thế nào cho phải, hắn chỉ đành gãi đầu hỏi.

- Vậy sao lúc trước ngươi có thể chuyển hoá ma khí thành Ma Lực đây? Tại sao hiện tại lại không thể?

Nguyên Anh lắc đầu nói.

- Ta chỉ có thể làm như vậy đối với số ma khí lúc trước mà thôi, còn hiện tại với Ma Vương thì sẽ là một vấn đề khác.

“Vấn đề khác là sao?” Lâm Thanh Phong vẫn không thể hiểu được mà hỏi lại.

Nguyên Anh sờ cằm một chút rồi giải thích.

- Ngươi có thể hiểu nôm na như thế này, ngươi có thể đưa thức ăn đã nấu sẵn cho một tên không hề biết nấu ăn và yêu cầu hắn bày ra đĩa, nhưng nếu ngươi yêu cầu hắn nấu thức ăn cho ngon thì hắn có thể nấu sao?

- Tương tự như vậy, số ma khí lúc trước là thức ăn đã được chế biến sẵn, còn ta chỉ là tên không biết nấu ăn, chỉ biết bày số thức ăn đó lên đĩa mà thôi.

- Hiện tại ngươi đưa cho ta tên Ma Vương này, hắn có thể xem là “nguyên liệu tươi sống” rồi lại yêu cầu ta “nấu” hắn lên sao cho ngon miệng thì ta làm sao làm được?

- Còn chưa kể đến chỉ cần nhìn qua thì ai cũng thấy được phần “nguyên liệu” này cực kì độc nha, xử lý không tốt ăn vào toi mạng như chơi.

Lâm Thanh Phong gãi đầu.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?

Nguyên Anh tròn mắt.

- Làm sao ta biết được? Đây cũng là điều mà ta đang muốn hỏi ngươi nha.

Bầu không khí bỗng chốc rơi vào im lặng, Ma Vương vẫn đang ngồi đó không nhúc nhích, Nguyên Anh cùng Lâm Thanh Phong cả hai đang đau khổ suy nghĩ biện pháp.

Ma Vương ngồi một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh gì, hần cau mày hỏi.

- Ngươi còn đang đợi cái gì?

Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh cả hai đều giật bắn người, nhưng khuôn mặt đều đồng dạng bảo trì bình tĩnh, Lâm Thanh Phong mỉm cười nói.

- Đừng gấp gáp, bọn ta còn đang suy tính làm sao để cho ngươi giảm bớt đau khổ một chút.

Ma Vương khoát tay hừ lạnh.

- Muốn làm thì mau làm, đừng lo lắng những thứ đó.

Ma Vương nói xong liền tiếp tục nhắm mắt ngồi im, không để ý tới Lâm Thanh Phong, nhìn Ma Vương như vậy Lâm Thanh Phong trong lòng cười khổ không thôi, hần lẩm bẩm.

- Đại ca, ta biết ngươi muốn làm ngay, cả bọn ta cũng muốn, nhưng ngặt nỗi bọn ta cũng không biết tiếp theo sẽ phải làm như thế nào thì làm sao bây giờ?

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi quay sang gật đầu với Nguyên Anh, ngay lúc này Nguyên Anh lại nói.

- Gật đầu cái quỷ, ta không biết làm gì tiếp theo đâu.

Lâm Thanh Phong khước miệng co quắp, hần bất động thanh sắc suy nghĩ một chút rồi nói.

- Ngươi cứ làm theo lời ta nói là được.

- Trước tiên ngươi thử lấy một ít ma khí từ hần rồi chúng ta sẽ thử nghiệm.

Nguyên Anh gật đầu một cái rồi tiến lại gần Ma Vương, Ma Vương vẫn ngồi im nhắm mắt, khuôn mặt được bao phủ bởi lớp ma khí đen kịt không nhìn ra biểu tình gì.

Đưa tay nhỏ đặt lên người Ma Vương, chỉ thấy thân thể Ma Vương run nhẹ lên một cái rồi trở lại bình thường, Nguyên Anh sắc mặt nghiêm túc lấy ra một đoàn ma khí.

Đoàn ma khí nằm trong tay Nguyên Anh liền trở nên nhộn nhạo không yên, Lâm Thanh Phong nhìn cảnh này liền lên tiếng.

- Ngươi phối hợp một chút.

“Ta biết rồi, không cần ngươi phải nhắc.” Ma Vương hừ lạnh, đồng thời đoàn ma khí trong tay Nguyên Anh cũng bình tĩnh trở lại, không còn nhộn nhạo.

Nguyên Anh lúc này tay cầm đoàn ma khí từ từ tiến tới cạnh bên Lâm Thanh Phong.

- Ta phải làm gì tiếp theo?

Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Ngươi thử vận chuyển Luyện Khí Quyết xem sao, bắt đầu từ tầng 1, cứ từ từ làm thôi.

Nguyên Anh nhú mày một cái rồi hỏi.

- Nơi này lại không có linh khí hay nguyên khí, ngươi bảo ta vận chuyển nó làm gì?

Với câu hỏi của Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong lắc đầu nói.

- Cũng đâu còn cách nào khác, hiện tại cứ thử xem rồi chúng ta sẽ biết.

Nguyên Anh khước miệng co quắp, nó thở ra một hơi rồi khoanh chân ngồi xuống, yên lặng vận chuyển Luyện Khí Quyết.

Khi Nguyên Anh bắt đầu vận chuyển Luyện Khí Quyết, ngay lúc này cả người Lâm Thanh Phong đều phát sáng, hay nói đúng hơn là tinh thần lực của Lâm Thanh Phong phát sáng, còn cơ thể của hần ở bên ngoài cũng không có gì thay đổi.

Đoàn ma khí trong tay Nguyên Anh, đoàn ma khí hình cầu trong cơ thể Lâm Thanh Phong cùng ma khí trên người Ma Vương, cả ba chậm rãi hòa tan vào thân thể Lâm Thanh Phong.

“Có hiệu nghiệm, mau tiếp tục vận chuyển.” Lâm Thanh Phong cũng để ý tới điểm này, hần vui vẻ nói với Nguyên Anh.

Lâm Thanh Phong nhận ra thì Ma Vương làm sao không nhận ra? Nội tâm hần cũng có chút rung động, nhưng hần biết hiện tại không phải lúc để hỏi nên

hắn tiếp tục im lặng.

Ma khí chậm rãi hòa tan vào cơ thể Lâm Thanh Phong, lúc này bên cạnh Nguyên Anh cũng xuất hiện một tia khí mỏng manh màu trắng nhạt dài tầm 1cm, nhưng màu sắc nhạt đến nỗi mắt thường không thể nào nhìn thấy được, ngay cả tinh thần lực của Lâm Thanh Phong cũng không nhận ra sự tồn tại của tia khí này.

Nguyên Anh cứ tiếp tục vận chuyển tầng 1 Luyện Khí Quyết, không biết qua bao lâu, lúc này đoàn ma khí nhỏ trên tay nó đã biến mất hoàn toàn, đoàn ma khí hình cầu cũng nhỏ hơn vài vòng, còn ma khí trên người Ma Vương thì vẫn không nhìn ra thay đổi.

Tia khí màu bạc mỏng manh cũng ngưng thực được một chút, hiện tại nếu Lâm Thanh Phong chú ý kỹ thì hẳn sẽ dễ dàng nhận ra.

Nguyên Anh vẫn cứ vận chuyển tầng 1 Luyện Khí Quyết, nhưng ma khí từ trên người Ma Vương cùng đoàn ma khí kia cũng không còn dấu hiệu hòa tan vào cơ thể Lâm Thanh Phong nữa.

Nhận ra điểm này Lâm Thanh Phong lên tiếng nói với Nguyên Anh.

- Hãy vận chuyển tầng thứ 2.

Nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh bất động thanh sắc tiếp tục vận chuyển tầng 2 của Luyện Khí Quyết.

Theo sự vận chuyển của Luyện Khí Quyết, ma khí tiếp tục hòa tan vào cơ thể Lâm Thanh Phong, tia khí màu bạc đồng thời theo đó mà ngưng thực hơn, lúc này Lâm Thanh Phong đã để ý thấy được, hẳn nhúu mảy lông bầm.

- Đây là gì?

Lâm Thanh Phong không có câu trả lời, hắn nhìn về phía Ma Vương rồi nói nhỏ.

- Chẳng lẽ...?

Một lúc sau, đoàn ma khí hình cầu đã hoàn toàn biến mất còn thân ảnh Ma Vương ngày càng mờ nhạt, tia khí màu bạc cũng lớn hơn, lúc ban đầu chỉ tầm 1cm hiện tại đã dài hơn 10cm, cho tới khi Ma Vương hoàn toàn biến mất, đoàn khí màu trắng bạc rốt cục dừng lại ở 11cm.

“Được rồi, dừng lại thôi” Lâm Thanh Phong lên tiếng nói.

Nguyên Anh lúc này cũng dừng không tiếp tục vận chuyển Luyện Khí Quyết, nó mở mắt ra thì liền nhìn thấy Lâm Thanh Phong đang tò mò nhìn về đoàn khí màu bạc, nó gãi đầu hỏi.

- Đoàn khí này từ đâu ra?

Lâm Thanh Phong không trả lời, hắn vẫn tiếp tục nhìn về đoàn khí màu bạc rồi nói.

- Ma Vương, người thế nào?

Theo câu hỏi của Lâm Thanh Phong, đoàn khí màu bạc cũng lên tiếng nói.

- Người đã làm gì ta? Tại sao ta không thể nhìn thấy gì?

Đồng dạng với Nguyên Anh sử dụng suy nghĩ truyền đạt cho Lâm Thanh Phong, Ma Vương nói chuyện cũng không phát ra thanh âm hắn chỉ suy nghĩ để Lâm Thanh Phong biết được.

Có được câu trả lời, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi mỉm cười nói.

- Không sao, chúng ta đã thành công, hiện tại ngươi đã chuyển hóa thành một dạng khác, mà dạng này quá yếu ớt, nên ngươi vẫn chưa thể hóa thân thành Nguyên Anh vì thế ngươi không nhìn thấy gì là chuyện bình thường.

- Về sau ta sẽ tiếp tục hấp thu thêm ma khí bên ngoài, nếu may mắn thì ngươi sẽ có thể trở thành Nguyên Anh, lúc đó ngươi có thể nhìn thấy được rồi.

“Là như vậy sao?” Ma Vương trầm ngâm một chút rồi không tiếp tục hỏi.

Nguyên Anh lúc này cũng biết được đoàn khí màu bạc này từ đâu ra, nó nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

- Là do ta vận chuyển Luyện Khí Quyết sao? Nhưng không phải ma khí màu đen sao? Vì sao Ma Vương hiện tại lại chuyển thành màu bạc?

Lâm Thanh Phong gãi đầu nói.

- Làm sao ta biết được? Nhưng hiện tại hai người các ngươi đều sử dụng đầu não của ta để nói chuyện với ta vậy các ngươi có thể hiểu được nhau sao?

“Vẫn được, ta vẫn có thể biết được những điều mà Ma Vương vừa nói.” Nguyên Anh gật đầu trả lời.

“Ta cũng đồng dạng biết được những gì tên tiểu nhân này nói.” Ma Vương đáp.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi thở dài nói.

- Tốt, về chuyện vì sao Ma Vương lại chuyển thành màu bạc thì chúng ta sẽ tìm hiểu sau.
- Hiện tại, Ma Vương ngươi hãy thử một chút xem ngươi có thể điều khiển ma khí hay không.
- Mặc dù Nguyên Anh có thể điều khiển bọn chúng, nhưng nếu số lượng của bọn chúng quá nhiều thì nó cũng không thể điều khiển nổi.
- Trước mắt chúng ta còn phải giải quyết một tên Ma Vương và vài tên Ma Tướng, còn chưa nói tới đám Ma Binh đông đảo nữa, nếu ta mất kiểm soát là công sức của chúng ta đều đổ sông đổ biển hết.

....Hết Chương 231....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Truyền Thừa?

“Phu quân vẫn chưa tỉnh lại sao?” Nam Cung Mị Ảnh có chút ngán ngẫm, hai tay ôm đầu gối đưa mắt nhìn xung quanh.

Xung quanh vẫn như lúc trước, Ma Binh vẫn còn ở khắp nơi, ma khí thoát ra từ cơ thể chúng khiến mặt trời không thể chiếu sáng nơi đây.

Ngũ Phương Trần Ma Trận uy lực liên tục suy yếu, hiện tại ánh sáng tỏa ra từ nó mười không còn một, tùy thời đều có thể tắt đi.

Trong tình cảnh này, nếu đổi thành một người khác thì đã sớm chạy khỏi nơi này từ sớm, nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn kiên trì ở lại đây hộ pháp cho Lâm Thanh Phong.

Không phải là nàng không lo lắng, mà chỉ đơn giản là nàng tin tưởng Lâm Thanh Phong có thể hoàn thành xong thí nghiệm trước khi Ngũ Phương Trần Ma Trận hoàn toàn hỏng mất.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lâm Thanh Phong rốt cục tỉnh lại, hần mở mắt cau mày nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh thì hần rốt cục yên tâm nở nụ cười.

- Lão bà, vất vả cho ngươi.

“Chàng tỉnh rồi? Như vậy tức là thử nghiệm của chàng đã thành công?” Nam Cung Mị Ảnh cũng vui vẻ đứng dậy đi đến bên cạnh hắn.

Lâm Thanh Phong gật đầu đứng dậy.

- Đã thành công một nửa, hiện tại ta sẽ thử nghiệm thêm một chút, nếu ta thành công thì ta sẽ giải quyết triệt để bọn chúng.

Nam Cung Mị Ảnh tò mò hỏi.

- Như vậy tiếp theo chàng muốn làm thế nào?

Lâm Thanh Phong mỉm cười thần bí, hần bước ra khỏi phong ấn hình cái nôi của mình, hít vào một hơi rồi thăm nói với Ma Vương bên trong cơ thể.

- Hiện tại ngươi thử vận chuyển Luyện Khí Quyết tầng 1 thử một chút xem sao?

“Ta biết rồi.” Ma Vương hiện tại chỉ là một đoàn khí màu trắng bạc, sau khi nghe Lâm Thanh Phong nói như vậy thì đoàn khí phát sáng, Nguyên Anh đã sớm truyền cho hắn phương pháp vận chuyển Luyện Khí Quyết nên hắn rất dễ dàng làm theo.

Ngay lúc này, ma khí xung quanh khu vực này giống như một dòng suối, chảy vào cơ thể Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều giật mình, nhưng ma khí sau khi tiến vào cơ thể Lâm Thanh Phong thì một dạng như trâu đất xuống biển, không khiến hắn bị ảnh hưởng gì khác.

Nhận ra điểm này, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hần lên tiếng nói.

- Đừng lo lão bà, ta không có chuyện gì.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu đứng im lặng cạnh bên.

Lâm Thanh Phong nhắm mắt, tinh thần lực tập trung nhìn vào Ma Vương bên trong cơ thể.

Ma Khí tràn vào càng nhiều, kích thước của Ma Vương cũng theo đó ngày càng lớn, nhưng tốc độ lớn lên rất chậm, Lâm Thanh Phong quan sát hẳn hơn mười phút thì hẳn cũng chỉ dài và lớn hơn một chút mà thôi, lúc đầu kích thước của Ma Vương dài chừng 1 cm, thì sau mười phút thì chỉ dài thêm chừng 0.1 cm mà thôi.

0.1 cm tuy rằng không nhiều, nhưng ma khí xung quanh đây bị hút hơn mười phút đã bắt đầu ít hơn thấy rõ.

Sau hơn 30 phút thì đã có một tia ánh sáng mặt trời chiếu rọi tới đây, Nam Cung Mị Ảnh ngay lập tức nhìn thấy được tia sáng này, nàng mỉm cười.

Ma Vương bên trong cơ thể Lâm Thanh Phong đã dài thêm 0.1 cm nữa, lúc này Lâm Thanh Phong mới gật đầu nói tiếp với Ma Vương.

- Hiện tại hãy vận chuyển tầng 2 thử xem?

Ma Vương im lặng không nói gì, ánh sáng từ đoàn khí màu bạc càng ngày càng sáng hơn, đoàn khí cũng bắt đầu chậm chậm xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy nhỏ.

Ma Khí xung quanh cũng theo đó mà bị hút vào cơ thể Lâm Thanh Phong nhanh hơn, lúc ban đầu thì như một dòng suối chảy, hiện tại giống như lũ chảy thẳng vào cơ thể Lâm Thanh Phong, lực hút quá mạnh ngay cả đám Ma Binh xung quanh cũng bị hút vào theo.

Đám Ma Binh bị hút vào cơ thể Lâm Thanh Phong bọn chúng như cảm nhận được nguy hiểm, nên bắt đầu phản kháng, nhưng bọn chúng phản kháng không có tác dụng, kết quả bọn chúng cũng giống như ma khí bị hút vào vòng xoáy mà Ma Vương tạo ra, từ đó vòng xoáy cũng dần dần trở nên lớn hơn.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi nghĩ.

- Lớn nhanh là do hút được Ma Binh và số lượng ma khí nhiều hơn sao?

“Có lẽ như vậy.” Nguyên Anh cũng gật đầu.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Nếu là như vậy, có lẽ với số lượng lớn Ma Binh bên ngoài cùng số Ma Tướng và Ma Vương bị phong ấn trong kia thì hẳn là đủ để hấn hóa thân thành một Nguyên Anh khác.

Nguyên Anh gãi đầu một cái rồi nói.

- Nếu là như vậy thì về sau chúng ta liền gặp vấn đề khác, ta chắc chắn rằng hẳn không sử dụng ma khí để tăng thực lực, bởi nếu hẳn sử dụng ma khí thì hẳn cũng không trở thành đoàn khí màu trắng như thế này.

- Về sau chúng ta làm sao tìm ra loại khí thích hợp cho hẳn tu luyện đây?

“Ta cũng không biết, nhưng hiện tại cứ như vậy đi, chuyện đó về sau chúng ta sẽ tìm cách khác.” Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Ngay lúc này Ma Vương liền nói.

- Không cần thiết, ta cảm nhận được rằng, ta không cần những loại khí mà các người nói để tu luyện, ta dùng một phương thức khác.

Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh cả hai đều tròn mắt ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Ma Vương. Lâm Thanh Phong liền hỏi.

- Ý của người là sao?

Ma Vương trả lời.

- Kể từ lúc trở thành như thế này, trong trí nhớ của ta liền xuất hiện một loại phương pháp để tu luyện.

- Lúc ban đầu ta không biết nó là gì, không biết rằng nó có chính xác hay không, nhưng hiện tại ta đã xác định rằng, đây mới là phương pháp tu luyện chính xác nhất.

Lâm Thanh Phong cau mày suy đoán một chút rồi hỏi.

- Là truyền thừa sao? Trước tiên không quản nó từ đâu ra, nhưng vì sao người có thể xác định được?

Ma Vương trầm ngâm một chút rồi nói.

- Lúc ban đầu, ta cũng theo lời các người thử vận chuyển Luyện Khí Quyết, nhưng tốc độ hấp thụ ma khí rất chậm.
- Và hiện tại ta đang làm theo phương pháp trong trí nhớ của ta thì tốc độ hấp thụ ma khí lại nhanh hơn.

Trầm ngâm một chút thì Ma Vương lại nói tiếp.

- Cũng không đúng, những ma khí này được tạo từ đoàn khí màu bạc giống ta hiện tại, ta cảm giác được những đoàn khí này là một thể, vì thế ta chỉ việc thu bọn chúng lại mà thôi.
- Sau khi ta lấy lại nó thì ma khí tự động tiêu tán.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu hỏi.

- Chuyện này chúng ta sẽ bàn bạc lại sau, hiện tại người có thể tăng tốc độ hấp thụ ma khí hay không?
- Ngũ Phương Trấn Ma Trận tùy thời đều có thể sụp đổ, chúng ta phải nhanh hơn một chút.

“Được thôi, rất đơn giản.” Ma Vương giọng nói rất bình thản trả lời.

Ma Vương dứt lời thì hần cũng tăng tốc độ hấp thụ ma khí.

Ma khí xung quanh biến mất với tốc độ mắt thường đều có thể nhìn thấy được, chỉ sau vài giờ mà ánh sáng mặt trời đã chiếu sáng nơi đây, số lượng Ma Bình đếm không hết bên ngoài hiện tại chỉ còn khoảng vài trăm con.

Bọn người Lâm Cường vừa tới, Trần Thị Hoa không có ở đây vì bà phải ở lại chăm sóc cho Lâm Anh Hào, những người này đều giết mình bởi bọn họ nhìn thấy cảnh Lâm Thanh Phong điên cuồng hấp thụ ma khí, ngay cả những ma khí trong cơ thể do bọn họ giết Ma Bình bên ngoài đều một dạng bị Lâm Thanh Phong hấp thụ.

Mọi người tập trung vào Lâm Thanh Phong, chỉ riêng mỗi một mình tên mập tròn mắt kinh ngạc nhìn về Ngũ Phương Trấn Ma Trận ngờ ngác hỏi.

- Cột sáng đó là gì?

Không ai để ý tới câu hỏi của tên mập, tất cả mọi người đều một dạng tập trung nhìn về phía Lâm Thanh Phong, mặc dù bọn họ cũng tò mò về Ngũ Phương Trấn Ma Trận, nhưng hiện tại bọn họ vẫn lo lắng tới an nguy của Lâm Thanh Phong nhiều hơn, Lâm Thanh Phong là người có thể sử dụng Bách Nhân Trảm Ma Dao, hẳn là người duy nhất không lo lắng ma khí nhập thể khi giết yêu ma, nếu hẳn xảy ra chuyện thì bọn họ phải làm sao xử lý hết đám yêu ma bây giờ?

Lâm Cường trong lòng cũng gấp lên muốn chạy tới bên cạnh Lâm Thanh Phong, nhưng ông rất tinh táo hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

- Mị Ảnh, con biết thằng Phong nó đang làm cái gì sao?

Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười nói.

- Phu quân hiện đang hấp thụ ma khí vào cơ thể để xử lý bọn chúng.

“Ngư ngốc.” Lâm Cường lập tức hét lớn, ông cắn răng nói.

- Nó cũng biết tác hại khi ma khí nhập thể là gì mà? Tại sao nó lại làm như vậy? Còn con tại sao con không ngăn cản nó?

Đối mặt với câu hỏi của Lâm Cường, Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười nhàn nhạt trả lời.

- Phụ thân đừng lo lắng, phu quân biết rõ chàng ấy đang làm cái gì.
- Hiện tại chàng cần tập trung để xử lý những Ma Bình cùng số ma khí còn sót lại, không biết bao giờ mới xong, nếu nọ người đã tới đây thì hãy giữ sức thôi, phong ấn phía trước tùy thời sụp đổ, sau đó chúng ta phải trải qua một trận đại chiến đây.

Lâm Cường trầm mặc nhìn về phía phong ấn, sau đó lại nhìn về phía Lâm Thanh Phong, một lúc sau ông thở ra một hơi, ông cũng tin tưởng rằng Nam Cung Mị Ảnh sẽ không lừa ông những chuyện này, ông gật đầu nói.

- Được rồi, mọi người cứ theo lời Mị Ảnh nghỉ ngơi một chút thôi.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu, nhưng lúc này Lâm Thanh Phong lại mở mắt lên tiếng.

- Không còn kịp nữa, bọn chúng đã tới rồi.

....Hết Chương 232....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 233: Ngũ Phương Trấn Ma Trận... phá

Lâm Thanh Phong vừa dứt lời thì bên phía Ngũ Phương Trấn Ma Trận cũng có động tĩnh, ma khí dày đặc men theo những vết nứt trên phong ấn tràn ra ngoài, lượng ma khí dày đặc thậm chí còn muốn ngưng tụ thành nước khiến Lâm Cường cùng mọi người xung quanh đều nuốt vào một ngụm nước bọt, riêng Nam Cung Mị Ảnh thì vẻ mặt không có gì biến hóa.

Tên mập cũng nhận ra được rằng ngoại trừ đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong thì nơi an toàn nhất hiện tại là đứng bên cạnh Nam Cung Mị Ảnh, mặc dù toàn thân đều run rẩy nhưng tên mập vẫn rất cố gắng tiến tới đứng phía sau Nam Cung Mị Ảnh.

Cũng không trách được tên mập nhát gan, từ trước tới nay ai dám mạnh miệng nói rằng sẽ không cảm thấy áp lực khi đối diện với Ma Vương đâu? Ngay cả Lâm Cường thậm chí là Lâm Anh Hào mặc dù đã từng đối chiến với Ma Vương nhưng cả hai đều cảm nhận được áp lực rất lớn, không dám buông lỏng thì nói chỉ tới tên mập?

Đừng nói tới hiện tại bọn họ sắp đối mặt không phải chỉ là một tên Ma Vương mà còn có vài chục tên Ma Tướng, mặc dù Ma Tướng không mạnh như Ma Vương, nhưng áp lực từ vài chục tên tỏa ra cũng không kém Ma Vương là bao.

Lâm Cường sau lưng thấm đẫm mồ hôi, ông cắn chặt răng nói.

- Mọi người, hiện tại nói nhiều vô ích, trận chiến cuối cùng của chúng ta đang ở trước mắt, hãy cố gắng sống sót.

“Tốt.” Mọi người phía sau đồng thời hét lớn, sĩ khí dâng cao, tập trung nhìn chăm chăm vào Ngũ Phương Trấn Ma Trận.

Nhìn bọn họ như vậy, Lâm Thanh Phong khoe miệng câu lên nụ cười nhàn nhạt, hắn lắc đầu nói.

- Mọi người cứ yên tâm đứng phía sau là được rồi, con sẽ tự mình giải quyết bọn chúng.

...

Bầu không khí bỗng chốc trở nên im lặng.

Ngoại trừ Nam Cung Mị Ảnh thì tất cả mọi người đều đưa về mặt kinh ngạc mà nhìn về Lâm Thanh Phong.

Lâm Cường sững sờ một lúc rồi cau mày hét lên.

- Mày đang nói nhảm cái gì?

- Mặc dù mày nắm giữ Bách Nhân Trảm Ma Dao, nhưng ai cho mày cả gan xem thường Ma Vương cùng đám Ma Tướng kia?

- Đừng nghĩ rằng mày có thể nhẹ nhàng xử lý Ma Vương trong cơ thể ông nội mày thì mày liền có thể coi thường bọn chúng, chỉ là tên Ma Vương lúc trước đã bị ông nội mày áp chế mà thôi.

Lâm Cường giận tới đỏ mặt, ông không ngờ rằng vào giờ phút này con trai ông lại cuồng vọng như vậy.

Mọi người xung quanh nghe được lời này thì bọn họ đều có chút ngạc nhiên, tự mình xử lý Ma Vương đây là phải mạnh mẽ cỡ nào? Nhưng khi nghe được Ma Vương lúc trước bị áp chế sức mạnh thì bọn họ đều lắc đầu thở ra một hơi, tất cả đều đồng dạng nghĩ rằng Lâm Thanh Phong quá cuồng vọng.

Tên mập gãi đầu hỏi nhỏ Nam Cung Mị Ảnh.

- Mị Ảnh à, em có nên ngăn chồng em lại không? Anh cũng thấy đề nó như vậy không ổn đâu.

Đối với câu hỏi của tên mập, Nam Cung Mị Ảnh chỉ mỉm cười không trả lời.

Tên mập không nhận được câu trả lời cũng đành im lặng.

Lâm Cường tức giận thở hổn hển, chỉ thấy Lâm Thanh Phong mỉm cười, vòng xoáy màu bạc sáng lấp lánh từ trong cơ thể thoát ly ra ngoài trôi nổi cạnh bên.

Ma khí xung quanh ngay từ lúc đầu tới hiện tại vẫn liên tục bị cơ thể Lâm Thanh Phong hấp thu, nhưng từ lúc vòng xoáy màu bạc này xuất hiện thì lượng ma khí này liền thay đổi hướng đi bị dẫn vào vòng xoáy giống như trâu đất xuống biển biến mất không còn tăm tích, vòng xoáy màu bạc không bởi vì hấp thu ma khí mà xảy ra chuyện gì bất thường, thậm chí tốc độ xoay tròn càng nhanh hơn.

Ngay lúc này bọn người Lâm Cường cùng Nam Cung Mị Ảnh mới nhìn rõ ràng cách mà Lâm Thanh Phong có thể liên tục hấp thụ ma khí mà không sợ bị ma khí ảnh hưởng. Lâm Thanh Phong nhẹ nhàng nói.

- Cha cứ tin tưởng ở con là được.

Nhìn cảnh này Lâm Cường xoắn xuýt một lúc rồi thở ra một hơi.

- Cần thận một chút.

Đạt được câu trả lời của Lâm Cường, Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu sau đó bước lên phía trước đứng chắn trước mặt Lâm Cường. Nam Cung Mị Ảnh lúc này cũng động thân ngay lập tức đứng bên cạnh hắn.

Tên mập đứng sau lưng Nam Cung Mị Ảnh cũng không nhận ra nàng lúc nào rời đi, nhưng khi thấy nàng đã đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong thì hắn liền luống cuống chạy về phía sau tụ họp với những người còn lại.

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh đứng bên cạnh mình, Lâm Thanh Phong mỉm cười xoa đầu nàng rồi nói với Lâm Cường.

- Sau khi Ngũ Phương Trần Ma Trận hoàn toàn bị hủy, con sẽ cùng Mị Ảnh ép bọn chúng vào phong ấn phía sau, ở trong đó bọn chúng sẽ không sử dụng được ma khí, nhưng dù sao phong ấn cũng đã bị hư tổn nên con sợ rằng số lượng ma khí từ cơ thể bọn chúng tỏa ra quá nhiều sẽ khiến phong ấn không chịu nổi.

- Nên phiền cha cùng mọi người giúp con giữ vững phong ấn, mặc dù con có thể hấp thụ ma khí nhưng cũng cần một chút thời gian để triệt để tiêu hóa bọn chúng.

“Được, ta đã biết.” Lâm Cường gật đầu thở ra một hơi sau đó lùi về phía sau, lớn tiếng nói.

- Mọi người, hiện tại mọi chuyện có chút thay đổi, công việc của chúng ta là phải cố hết sức gia trì phong ấn ở đây, không thể để phong ấn này bị hủy...

Lâm Cường còn chưa nói hết câu, ngay lúc này từ Ngũ Phương Trần Ma Trận lại có tiếng cười chói tai vang lên.

- Hahaha... Lại muốn tiếp tục phong ấn bọn ta? Đám người các ngươi không nghĩ ra cách nào mới hơn sao?

Nghe được lời này, đám người Lâm Cường đồng loạt cau mày tập trung nhìn về phía Ngũ Phương Trần Ma Trận, chỉ thấy Ngũ Phương Trần Ma Trận phát sáng, vang lên vài tiếng răng rắc... rồi âm âm vờ vợn.

Ma khí cuộn cuộn tràn ra ngoài như vỡ đê, ánh sáng mặt trời lại một lần nữa bị ma khí che lấp, xung quanh lại trở nên tối đen như mực, chỉ còn một ít ánh sáng tỏa ra từ phong ấn của Lâm Thanh Phong giúp mọi người có thể nhìn được xung quanh.

Lâm Thanh Phong trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười nhạt nhẹ nhàng nói.

- Các ngươi đã ra rồi thì cần gì phải bày trận lớn như vậy đâu?

- Ta còn biết các ngươi có thể thu lại ma khí không để ma khí tản ra ngoài, đồng thời làm như vậy sẽ giúp các ngươi có thể phát huy toàn bộ thực lực, tại sao các ngươi không làm vậy đâu? Dù gì thì ánh nắng mặt trời cũng không ảnh hưởng tới các ngươi đúng không?

Nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, tiếng cười từ bên trong đám ma khí càng lớn hơn.

- Hahaha... không ngờ còn có người hiểu rõ bọn ta, không như những tên lúc trước cứ ngu ngốc tin rằng ánh sáng mặt trời có thể khiến thực lực của bọn ta giảm đi, nhờ đó mà bọn ta đã giết khá nhiều tên, đồng thời có thể khiến bọn chúng trở thành một trong số chúng ta.

- Cũng tốt thôi, coi như là phần thưởng cho ngươi vì đã tốn công tìm hiểu bọn ta rõ ràng như thế, bọn ta sẽ cho phép ngươi nhìn thấy hình dạng của bọn ta.

Bọn người Lâm Cường ngày càng căng thẳng hơn, “ánh sáng mặt trời sẽ làm bọn yêu ma yếu đi” là kinh nghiệm mà các đời trước truyền lại cho bọn họ, điều này đã khắc rãnh trong tiềm thức của bọn họ rất lâu rồi, nhưng hiện tại nghe Lâm Thanh Phong cùng bọn yêu ma đều khẳng định như vậy thì bọn họ mới biết bản thân mình ngu ngốc biết bao nhiêu.

Dù cho các đời trước luôn luôn chuẩn bị đầy đủ và không hề coi thường Ma Vương, nhưng ô mê tâm lý bọn chúng sẽ bị ánh sáng mặt trời làm suy yếu như vậy sẽ khiến bọn họ không thể hoàn toàn phát huy hết thực lực, đồng thời khi Ma Vương thu lại ma khí vào cơ thể thì thực lực của bọn chúng lại nâng cao một bước chứ không hề bị giảm thực lực.

Đối đầu với Ma Vương mà chỉ cần lo là một chút là đủ để bọn họ chết không nhắm mắt rồi, đừng nói chi tới việc bọn họ sẽ có một chút buông lỏng khi nghĩ có cơ hội thở dốc khi Ma Vương bị giảm thực lực.

Ma Khí dày đặc dần dần bị thu lại, ánh sáng mặt trời bắt đầu lan tỏa khắp nơi, nhưng đám người Lâm Cường sắc mặt vẫn nghiêm túc, bọn họ không hề có một tia buông lỏng, đã biết được sự thật nếu bọn họ lại có một tia buông lỏng thì bọn họ nên chuẩn bị quan tài cho mình là vừa.

Lâm Thanh Phong nụ cười mỉm trên gương mặt vẫn không thay đổi, gật đầu nói.

- Như vậy mới đúng chứ, ít nhất phải để chúng ta có cơ hội nhìn thấy mặt đối thủ đúng không?

Ma khí dần dần biến mất, trước mắt Lâm Thanh Phong xuất hiện mười chín đoàn ma khí màu đen lớn nhỏ không đồng đều xếp thành vòng tròn, ở giữa là một đoàn khí màu trắng bạc bắt mắt tương tự như Ma Vương sau khi bị Lâm Thanh Phong hấp thu.

Nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy khác một điểm, đó là đoàn khí màu bạc nằm giữa mười chín đoàn ma khí trước mặt không thuần một sắc bạc mà vẫn tồn tại một ít màu đen ma khí, và cả hai chỉ khác nhau ở điểm này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Long Khí – Long Vương?

Đoàn khí màu trắng bạc phát sáng lấp lánh nằm giữa mười chín đoàn khí màu đen là cỡ nào bất mắt? Chỉ cần không phải mù lòa thì ai cũng có thể nhìn thấy được.

Nhìn hai mươi đoàn khí trôi nổi trước mặt, Lâm Thanh Phong mỉm cười nói.

- Tiểu Ma Vương, dường như ngươi có bạn nha, và hình như người bạn này còn mạnh mẽ hơn ngươi đây.

“Cút.” Ma Vương hiện tại chỉ là một đoàn khí màu bạc không nhìn ra tâm tình, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng điệu của hắn thì liền hiểu hắn đang tức giận.

Lâm Thanh Phong vẫn một dạng rất tùy ý khoát tay.

- Ta nói thật nha, ngươi tức giận chuyện gì đâu? Tiểu Ma Vương?

Ba chữ “Tiểu Ma Vương” được Lâm Thanh Phong nhấn mạnh càng khiến Ma Vương tức tối hơn, nhưng sự thật trước mắt là vậy, đồng dạng là Ma Vương nhưng Ma Vương bên kia có thể tích gần như trái bóng rổ, còn Tiểu Ma Vương chỉ có thể tích gần như trái bóng ném mà thôi, vì thế Lâm Thanh Phong gọi hắn là “Tiểu Ma Vương” cũng không sai.

“Bớt nói những điều thừa thãi, ta cũng không phải mù lòa.” Ma Vương hừ lạnh một cái rồi cũng không tiếp tục để ý tới Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi.

- Tiểu Ma Vương, ngươi có nắm chắc phần thắng hay không?

“Ta không biết, nhưng chắc hẳn phần thắng rất thấp.” Tiểu Ma Vương lần này cũng không tiếp tục giận dỗi mà nghiêm túc trả lời, hắn căn bản không quan tâm Lâm Thanh Phong gọi hắn là gì, hắn chỉ tức giận vì lúc này Lâm Thanh Phong dùng giọng điệu trêu chọc hắn mà thôi.

Hiếm khi thấy được Lâm Thanh Phong nghiêm túc một lần, bởi vì tình cảnh trước mắt khiến kế hoạch của hắn có chút thay đổi.

Hắn không biết rõ thực lực của Ma Vương bên kia, nếu xét về hình thể thì Tiểu Ma Vương dĩ nhiên là không bằng, nghĩ nghĩ một chút hắn lại hỏi.

- Như vậy ngươi đoán chừng có thể giữ chân hắn trong bao lâu?

“Ta chỉ mới đạt được lực lượng này mà thôi, còn tên ấy nhìn qua thì đã biết hắn đã nắm giữ lực lượng này rất lâu rồi, vì thế thời gian mà ta có thể chống đỡ sẽ không lâu lắm.” Ma Vương trầm giọng trả lời.

Lâm Thanh Phong thờ dài một hơi, đây cũng chính là điều mà hắn đang lo lắng a, nếu Tiểu Ma Vương có thể chống đỡ lâu dài thì mọi chuyện liền dễ dàng, khi đó Nguyên Anh sẽ có dư giả thời gian để giúp Tiểu Ma Vương chuyển hóa đám ma khí kia tăng thêm thực lực, nhưng hiện tại liền khó rồi.

Ngay lúc này Nguyên Anh lại xuất hiện, nó phiêu phù cạnh bên Lâm Thanh Phong cùng Tiểu Ma Vương rồi nói.

- Như vậy, nếu đem tên Ma Vương ấy cắt nhỏ ra thì như thế nào?

Lâm Thanh Phong nghe xong liền tròn mắt nhìn về Nguyên Anh, ngay cả Tiểu Ma Vương cũng im lặng không nói gì.

Sau vài giây không nhận được câu trả lời, Nguyên Anh xoắn xuýt.

- Làm sao? Ta nói gì sai a? Miếng thịt quá lớn không thể ăn hết một lần vậy thì chúng ta phải cắt nhỏ nó ra để ăn, không phải sao?

Lâm Thanh Phong lúc này mới lắc đầu thờ ra một hơi cảm thán.

- Không, người nói đúng, chỉ là bọn ta hơi bất ngờ về cách nhìn của người mà thôi.

Nguyên Anh sắc mặt đen kịt, hấn khoanh tay hừ một tiếng rồi hỏi.

- Sao nào Tiểu Ma Vương? Người cảm thấy làm như vậy có được hay không?

“Hắc, hắc... Ta còn biết phải nói gì đây? Cứ thế mà làm thôi.” Tiểu Ma Vương cười lên vài tiếng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi cũng đồng ý, về mặt không thay đổi nhìn về phía hai mươi đoàn khí.

Kể ra thì chậm, nhưng thật ra cuộc đối thoại giữa ba người bọn Lâm Thanh Phong chỉ là những dòng suy nghĩ trong đầu vì thế diễn ra rất nhanh, thời gian bên ngoài chỉ mới qua chưa đầy một phút mà thôi.

Lúc này bọn người Lâm Cường mới nhìn rõ được có hai mươi đoàn khí xuất hiện, Lâm Cường về mặt ngưng trọng, ông còn đang muốn nói gì nhưng Nguyên Anh đã sớm truyền âm.

- Cha à, mau nhắc nhở mọi người giữ vững phong ấn, đừng để phong ấn bị phá, hiện tại hai người bọn con sẽ hành động ngay.

Trong khi nhắc nhở Lâm Cường, Nguyên Anh đồng thời truyền âm cho Nam Cung Mị Ảnh.

- Lão bà, ta sẽ xử lý tên màu bạc kia, số còn lại người hãy cường ép bọn chúng vào phong ấn, nhưng nhớ là đừng giết chúng, nếu lại để ma khí nhập thể thì chúng ta liền gặp rắc rối lớn.

“Haha, phu quân cứ yên tâm, thiếp biết rõ.” Nam Cung Mị Ảnh khoé miệng nở nụ cười gật đầu đồng ý.

Nhận được truyền âm của Lâm Thanh Phong, Lâm Cường liền giật mình một cái, nhưng phản ứng của ông cũng rất nhanh, ông liền ra lệnh.

- Mọi người, mau giữ vững phong ấn.

Trong lúc Lâm Cường đang gấp rút ra lệnh, hai mươi đoàn khí lúc này mới dần dần hiện ra thân ảnh hoàn chỉnh, chỉ trừ đoàn khí màu bạc là Ma Vương vẫn như cũ thì mười chín đoàn ma khí màu đen đều chuyển thành hình người, toàn thân đen kịt được bao phủ bởi bộ giáp màu đỏ, lộ ra đôi mắt đỏ ngầu và hàm răng trắng nhọn hoắt.

“Haha, các người nên cảm thấy vinh hạnh, bởi vì bọn người là những người đầu tiên được phép diện kiến ta.” Giọng cười của Ma Vương cất lên mang theo vài phân tự cao tự đại, khiến người nghe cảm thấy khó chịu.

Lâm Thanh Phong bĩu môi một cái rồi trả lời.

- Cũng bình thường thôi, ngoài việc người có màu sắc khác bọn còn lại thì người còn có gì khác đâu?

Nghe được lời này, Ma Vương khinh thường hừ lạnh.

- Thứ không có mặt, nhưng không sao, bởi vì từ trước tới nay ta là Ma Vương đầu tiên có thể chuyển hóa thành hình dạng này nên người không biết cũng là chuyện bình thường.

- Để ta nói cho người biết, hiện tại ta không còn là Ma Vương, mà là Long Khí, một đoàn Long Khí có linh trí, người có thể gọi ta là Long Vương, Ma Vương chỉ xem là thức ăn của ta mà thôi.

Ma Vương nói tới đây, bọn người Lâm Cường mồ hôi lạnh chảy đầy lưng, mặc dù bọn họ không biết Long Khí là gì, nhưng xem Ma Vương là thức ăn thì bọn họ cũng hiểu được tên trước mặt này rất mạnh.

“Long Khí sao?” Lâm Thanh Phong im lặng trầm tư, ánh mắt đảo một vòng, liếc nhìn qua Tiểu Ma Vương bên cạnh một cái rồi nói.

- Haha, coi bộ ta phải gọi người là Tiểu Long rồi.

- Nhìn có vẻ hấn thức tính truyền thừa nhiều hơn người nha, Tiểu Long.

“Cút, chuyện này còn cần người nhắc sao? Hình thể hấn lớn như vậy dĩ nhiên truyền thừa của hấn nhận được là nhiều hơn ta.” Tiểu Long hừ lạnh.

Lâm Thanh Phong tuy rằng trêu chọc Tiểu Long, nhưng cả hai chỉ dùng suy nghĩ mà nói chuyện thôi, người khác cũng không nghe được, Lâm Thanh Phong bất động thanh sắc chỉ tay về phía Tiểu Long rồi nói.

- Người nhìn kĩ lại một chút, bên cạnh ta là cái gì?

Ngay từ đầu, Long Vương chỉ tập trung chú ý vào Lâm Thanh Phong cũng không quan sát xung quanh, nói đúng hơn là hấn khinh thường quan sát, chỉ là Lâm Thanh Phong có chút hiểu rõ bọn hấn nên hấn mới chú ý mà thôi.

Lúc này Long Vương mới nhìn theo hướng tay của Lâm Thanh Phong, ngay khi thấy được tiểu Long trôi nổi cạnh bên thì hắn liền cười lớn.

- Haha... tốt lắm, ngươi là Ma Vương trong cơ thể tên đã phong ấn chúng ta sao? Không ngờ ngươi cũng có thể chuyển hóa thành Long Khí, nhưng ngặt nỗi là yếu hơn ta một chút.

- Nhưng không sao cả, ngươi vẫn mạnh hơn khi còn là Ma Vương nhiều lắm, ta sẽ cho ngươi cơ hội cùng ta trở thành một thể, sau đó hai chúng ta sẽ cùng nhau giết hết bọn người kia.

Lâm Thanh Phong bĩu môi.

- Trở thành một thể sao? Như vậy ý thức của ngươi làm chủ hay ý thức của nó làm chủ đây?

Long Vương trầm mặc, một lúc sau hắn cười gằn.

- Tên con người ngu xuẩn, ngươi đừng nghĩ tới chuyện chia rẽ chúng ta, đương nhiên là ý thức của cả hai sẽ trở thành một.

“Ngươi nghĩ bọn ta tin không?” Lâm Thanh Phong đưa tay ngoáy tai, vẻ mặt không quan tâm lên tiếng hỏi lại.

Long Vương liền im lặng, lời nói của hắn dĩ nhiên là giả, bình thường đã mạnh hơn tiểu Long, làm sao hắn có thể chấp nhận cùng ý thức của tiểu Long dung hợp lại làm một đây? Hắn chỉ muốn dụ dỗ tiểu Long để hấp thu hết sức mạnh của tiểu Long, khiến tiểu Long trở thành một bộ phận của hắn mà thôi.

Long Vương im lặng một chút sau đó hắn càng cười vui vẻ hơn.

- Haha...tốt lắm tiểu tử, ta ngày càng cảm thấy ưa thích ngươi rồi, mau cho ta biết tên của ngươi là gì? Lúc sau ta sẽ cho ngươi chết toàn thây.

“Cảm ơn Long Vương đã ưa thích, tại hạ là Lâm Thanh Phong.” Lâm Thanh Phong khoe miệng nở nụ cười.

Ngay lúc này tiểu Long lại lên tiếng.

- Nói nhiều với hắn làm gì? Cùng nhau lên giết hắn đi, hắn khiến ta cảm thấy không thoải mái.

“Ta cũng nghĩ giống như tiểu Long, giọng điệu của tên này khiến ta ngứa tai.” Nguyên Anh cũng gật đầu nói.

Nghe được hai lời này, Lâm Thanh Phong đành im lặng, khiến mình không thoải mái liền giết? Bĩu môi một cái nhưng trong lòng Lâm Thanh Phong vẫn gật đầu đồng ý với cả hai, bởi vì hai bên thuộc hai lập trường khác nhau, trận chiến này sẽ không thể nào tránh khỏi, sau đó mỉm cười với Long Vương.

- Được rồi, phần chào hỏi đã xong, hiện tại phiên ngươi ngoan ngoãn trở thành một bộ phận của tiểu Long đi thôi.

....Hết Chương 234...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Giả Ma Tướng

“Cái gì?” Nghe được câu nói của Lâm Thanh Phong, Long Vương cùng đám Ma Tướng cũng sửng sốt, nhưng bọn hắn còn chưa kịp có hành động gì thì thân ảnh của Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh cùng Nam Cung Mị Ảnh đã biến mất.

Cả ba dùng tốc độ nhanh không thể hình dung mà xuất hiện bên cạnh bọn chúng đồng thời ném tất cả số Ma Tướng vào phong ấn, chỉ để lại một mình Long Vương còn đứng lại.

Nam Cung Mị Ảnh cũng ngay lập tức trở về bên cạnh phong ấn rồi nói.

- Mọi người mau giữ vững phong ấn.

Kể ra thì chậm, nhưng tất cả chỉ diễn ra chưa tới 3 giây đồng hồ mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này Long Vương cùng đám Ma Tướng cũng không kịp phản ứng thì gọi tới đám người Lâm Cường?

Ma Tướng mặc dù đã thu lại toàn thân ma khí, nhưng bản thân bọn chúng là do số lượng lớn ma khí tạo thành, lại cộng thêm phong ấn lúc trước đã chịu ảnh hưởng nên khi mười chín tên Ma Tướng vừa vào đây thì phong ấn liền lung lay tùy thời đều có thể đổ vỡ.

“Mọi người nhanh lên một chút, đừng để bọn chúng thoát ra.” Nhìn cảnh này Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi đánh phải lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này bọn người Lâm Cường mới giật mình rồi nhanh chóng dùng pháp lực của mình để giữ vững phong ấn ngăn không cho bọn Ma Tướng thoát ra ngoài.

Mặc dù bọn người Lâm Cường hành động chậm một chút nhưng chỉ chậm vài giây mà thôi, trước đó Lâm Thanh Phong đã dặn bọn họ chuẩn bị sẵn sàng nên bọn họ đã vào vị trí từ sớm, khi bọn họ truyền pháp lực vào thì phong ấn liền tỏa sáng vững vàng.

Tuy vẫn còn vài tên Ma Tướng ngậy người vì bọn chúng bị phong ấn quá nhanh, nhưng đa phần chúng cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh cố gắng tìm cách thoát ra ngoài.

Bọn chúng tìm nhiều cách để đánh phá phong ấn, nhưng không thể sử dụng ma khí, bởi vì ma khí vừa thoát khỏi cơ thể liền mất điều khiển trở thành một đoàn ma khí tầm thường trôi nổi bên cạnh.

Nhận ra bọn người Lâm Cường đều tập trung truyền pháp lực giữ vững phong ấn nên nhiều tên liền muốn chạy ra ngoài, nhưng tất cả đều bị Nam Cung Mị Ảnh một tay tắt bay trở về.

Tên mập khuôn mặt đại ra, một bên truyền pháp lực giữ vững phong ấn một bên ngo ngác nuốt một ngụm nước bọt nhìn Nam Cung Mị Ảnh miệng lẩm bẩm.

- Không thể nào,... sức mạnh này... đơn giản là bất hack nha...

Tên mập ngo ngác thì những người còn lại cũng đồng dạng không hơn, tất cả bọn họ ngoại trừ Lâm Cường còn tỉnh táo ra thì những người khác đều như đang nằm mơ.

Không phải Lâm Cường không cảm thấy rung động, nhưng lúc trước ông đã từng chứng kiến Lâm Thanh Phong đồng dạng một tay tắt tiểu Long không có sức chống trả vì thế ông đã chết lặng.

“Mau tập trung giữ vững phong ấn, nên nhớ lúc này khoảng cách giữa chúng ta và đám Ma Tướng rất gần chỉ cần để chúng phá được phong ấn thì dù có Mị Ảnh ở đây thì nó cũng không thể nào bảo hộ tất cả.” Nhìn những người khác ngo ngác không tập trung, Lâm Cường vẫn rất tỉnh táo ra lệnh khiến mọi người tập trung trở lại.

Nghe được lời nhắc nhở, những người khác toàn thân đều run lên một cái, sau đó bọn họ đều cắn chặt răng ra sức truyền pháp lực giữ vững phong ấn.

Một bên khác tiểu Long, Nguyên Anh cùng Lâm Thanh Phong cả ba đều thở một hơi nhẹ nhõm, thật ra ngay từ lúc Ngũ Phương Trấn Ma Trận bị phá thì bọn hắn liền lên kế hoạch tương tự như vậy, Lâm Thanh Phong tốn nhiều thời gian để nói nhảm với Long Vương mục đích chính là để dụ dỗ bọn chúng thu lại ma khí giúp những người khác có thể nhìn rõ xung quanh, đồng thời giúp bọn họ có thêm một chút thời gian để chuẩn bị vào vị trí mà thôi.

Thật may mắn là kế hoạch của bọn hắn thành công, Lâm Thanh Phong mỉm cười nói.

- Long Vương a, hiện tại ngươi có thể ngoan ngoãn chịu trói sao?

Long Vương trầm mặc, một lúc sau hắn lạnh lẽo hỏi.

- Ngươi tính kế ta?

Lâm Thanh Phong tùy ý khoát tay.

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng kế hoạch câu giờ của ta đơn giản như vậy mà cho tới bây giờ ngươi mới nhận ra thì chỉ có thể trách ngươi quá ngu ngốc mà thôi.

Long Vương mỉm cười.

- Haha, tốt lắm, không hổ danh là người khiến ta cảm thấy ưa thích.

- Từ trước đến nay chỉ có ngươi mới dám đứng trước mặt ta mà ngạo mạn ta ngu ngốc.

- Ngươi thành công chọc giận ta, ta quyết định không giết ngươi, nhưng sau đó ta sẽ biến ngươi trở thành một trong số bọn chúng rồi sai bảo ngươi đi giết chết người nhà của ngươi.

Nghe được câu này Lâm Thanh Phong gãi đầu lẩm bẩm.

- Làm sao ta cảm thấy câu nói này có chút quen thuộc đâu? Hình như lúc trước đã nghe được từ chỗ nào đó.

Nguyên Anh khoé miệng giật giật, ánh mắt liếc xéo qua tiểu Long rồi phì cười nói.

- Tiểu Long, hình như đám Long Khí các ngươi chỉ nghĩ ra mỗi một biện pháp để tra tấn người khác đúng không? Hoặc là các ngươi có thần giao cách cảm? Nếu không tại sao tên đó nghĩ được cái biện pháp giống hệt ngươi như vậy?

- Chỉ là không biết kết quả của hắn sẽ như thế nào đây.

“Cút.” Ma Vương mặt mầu đỏ ửng, hắn thật hối hận vì lúc trước đã nói ra những lời kiêu ngạo như vậy, nhưng hắn cũng âm thầm cảm thấy may mắn cho bản thân mình, nói ra những lời cuồng vọng như vậy mà hiện tại bản thân vẫn còn sống sót nhảy nhót, nếu đổi lại là hắn thì tên nào dám đứng trước mặt hắn cuồng vọng như vậy thì hắn liền bóp chết.

“Haha, các ngươi chuẩn bị chết đi.” Giọng cười điên cuồng của Long Vương vang khắp nơi.

Trong lúc Nguyên Anh cùng tiểu Long nói chuyện phiếm thì Long Vương đã bắt đầu ra tay, cả cơ thể từ từ xoay tròn đồng thời phát ra ánh sáng ngày càng chói mắt, nhìn cảnh này Lâm Thanh Phong sắc mặt ngưng trọng, toàn bộ cơ thể căng cứng chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi Long Vương tấn công.

...

“Đã hơn nửa giờ rồi, chúng ta phải chờ bao lâu nữa hắn mới xuất chiêu?” Lâm Thanh Phong có chút ngán ngẩm nhìn cảnh trước mặt, vòng ánh sáng màu bạc trước mặt đã xoay vòng hơn nửa giờ rồi nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Nguyên Anh trôi nổi cạnh bên chỉ biết lắc đầu.

- Làm sao ta biết được? Ta nghĩ bây giờ chúng ta cứ thư giãn thôi, ngươi cứ tản ra tinh thần lực để quan sát nhất cử nhất động của hắn là được rồi.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi cũng theo lời Nguyên Anh tản ra tinh thần lực quan sát nhất cử nhất động của Long Vương, còn bản thân thì xù xì Nguyên Anh đi về phía phong ấn.

Tiểu Long đã sớm bỏ đi tới bên cạnh phong ấn hấp thụ đám Ma Tướng bên trong, đúng như Lâm Thanh Phong suy nghĩ ban đầu, phong ấn không cách nào ngăn trở tiểu Long hành động, cộng thêm sự giúp đỡ của Nam Cung Mị Ảnh thì đã có bốn tên Ma Tướng bị tiểu Long hấp thụ, hấp thụ càng nhiều thì kích cỡ của tiểu Long càng lớn hơn đồng thời tốc độ hấp thụ cũng nhanh hơn, số còn lại thì chỉ biết ngồi một góc ôm nhau run rẩy như cây sậy.

Bọn người Lâm Cường ngồi bên ngoài nhìn cảnh này đều cảm thấy cảnh trước mắt không phải là sự thật, ai cũng tự hỏi rằng đám đen đen yếu ớt ngồi run rẩy trong kia thật sự là Ma Tướng sao? Từ khi nào Ma Tướng lại trở nên yếu ớt như vậy?

Lâm Thanh Phong bước tới cạnh bên Lâm Cường rồi hỏi.

- Sao rồi cha?

Nghe được câu hỏi của hắn Lâm Cường thở ra một hơi.

- Hiện tại vẫn còn khá tốt, nhưng mọi chuyện lúc sau sẽ không dễ dàng, mặc dù bọn tao đã giúp giữ vững phong ấn, nhưng phong ấn cũng không chịu đựng được lâu nữa.

Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh cả hai sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng, từ lúc đầu có tổng cộng mười chín Ma Tướng, hiện tại đã bị tiểu Long hấp thụ bốn tên còn lại mười lăm, số lượng tuy không nhiều, nhưng một khi để bọn chúng chạy thoát thì thật sự khó tìm.

Nghĩ nghĩ một chút Lâm Thanh Phong hướng về Nguyên Anh nói.

- Ngươi vào đó trợ giúp tiểu Long thôi, nhưng mỗi lần chỉ cần giết 1-2 tên là được, nếu số lượng nhiều hơn thì ta sẽ không có cách nào để canh chừng Long Vương.

Nguyên Anh bĩu môi một cái, nhưng rồi cũng theo lời Lâm Thanh Phong tiến vào phong ấn để trợ giúp tiểu Long, mặc dù tính tình của nó giống như Lâm Thanh Phong đều có chút tùy hứng, nhưng nó cũng biết được chuyện gì cần phải làm.

Nguyên Anh tốc độ cũng rất nhanh, sau khi tiến vào phong ấn, chỉ trong nháy mắt nó liền tiện tay bóp chết hai tên Ma Tướng rồi dẫn số ma khí của chúng cùng nhau tiến vào cơ thể Lâm Thanh Phong, sau đó liền ngồi xuống âm thầm vận chuyển Luyện Khí Quyết tầng thứ 2.

Không phải Nguyên Anh không muốn vận chuyển tầng cao hơn, nhưng lúc trước bọn hắn đã thử để Nguyên Anh giúp tiểu Long vận chuyển tầng thứ 3, nhưng vì lý do nào đó mà khi đó Luyện Khí Quyết không thể hấp thụ ma khí, chỉ khi Nguyên Anh vận chuyển tầng thứ 2 thì mới có thể hấp thụ được.

Ngay cả tiểu Long cũng từng tự mình thử vận chuyển Luyện Khí Quyết tầng 3 nhưng kết quả cũng tương tự như Nguyên Anh, không còn cách nào khác Lâm Thanh Phong chỉ có thể nghĩ được nguyên nhân là do hiện tại tiểu Long quá yếu, tu vi của hắn vẫn chưa thể nào vận chuyển tầng thứ 3 mà thôi.

....Hết Chương 235....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Nguồn gốc của Yêu Ma

Lại qua thêm hai giờ đồng hồ, dưới sự giúp đỡ của Nguyên Anh, tiểu Long cuối cùng đã hấp thu hết số lượng Ma Tướng còn lại trong phong ấn, đồng thời số ma khí bên ngoài cũng bị hấp thu sạch sẽ, kể từ thời điểm này, trên thế giới sẽ không còn Ma Tướng hoặc Ma Vương nữa, chỉ còn lại những tên Ma Bình rải rác mà thôi.

Những tên Ma Bình này về sau bọn người Lâm Cường sẽ từ từ giải quyết triệt để, có thể nói rằng, đám yêu ma đã chính thức toàn diệt.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Lâm Cường có chút thốn thức, kể từ khi trở thành Hùng Vương, dù ông nằm mơ cũng không dám nghĩ rằng đám yêu ma sẽ chính thức toàn diệt ở đời của mình đâu.

“Chưa đâu cha, vẫn còn một tên chúng ta cần phải giải quyết trước khi về đây” Lâm Thanh Phong tỉnh táo lên tiếng nhắc nhở, kéo Lâm Cường ra khỏi mộng tưởng.

Nói rồi Lâm Thanh Phong lại nhìn về hướng Long Vương.

- Ngươi có thể ngừng diễn, bọn hán đã bị hấp thụ hết rồi.

Nghe được lời này của Lâm Thanh Phong, bọn người Lâm Cường sắc mặt cũng ngưng trọng trở lại nhìn chăm chăm về phía Long Vương không ai dám buông lỏng.

“Haha, không uống là người khiến ta cảm thấy ưa thích, liền biết phối hợp với ta để diễn trò như vậy.” Giọng nói ôn hoà của Long Vương cất lên, không như trước đó khiến người nghe cảm thấy gai người, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì không ai có thể nghĩ được đây là cùng một người nói.

Lâm Thanh Phong cũng không coi đây là lời khen ngợi, hán bữu môi.

- Rất đơn giản mà, chỉ cần không phải người ngu thì liền nhận ra được điểm này, ngươi thử nghĩ xem có tên nào dám đứng yên một chỗ hơn hai giờ đồng hồ? Đó căn bản là muốn chết.

- Ngươi không thấy tiểu Long sao? Hán chỉ chờ ngươi hơn hai phút thì liền chạy đi hấp thụ đám Ma Tướng kia rồi, ta cùng Nguyên Anh lưu lại giám sát ngươi chỉ để phòng hờ mà thôi.

- Hiện tại ngươi có thể nói ra mục đích của ngươi rồi.

“Haha, tốt thôi ta sẽ không dài dòng nữa, ta muốn đi cùng với các ngươi.” Long Vương giọng nói rất vui vẻ liền nói ra ý định của mình.

Nghe được lời này, bọn người Lâm Cường thần sắc đều chấn động, phải biết Long Vương là dạng tồn tại còn mạnh mẽ hơn Ma Vương, nhưng hiện tại Long Vương muốn thần phục Lâm Thanh Phong là ý vị như thế nào?

Điều này có nghĩ là bọn họ không cần tiếp tục lo lắng tới chuyện Long Vương sẽ gây phiền toái, mà bọn họ còn có thêm một tên đồng minh cực kì mạnh mẽ, mặc dù đám yêu ma đã bị giải quyết dứt điểm, nhưng ai biết về sau sẽ như thế nào? Hiện tại lại có thêm một đồng minh mạnh mẽ nhưng không bao giờ chết, cơ hội tốt như thế này ai muốn bỏ qua a?

Nghĩ được điểm này Lâm Cường về mặt kích động nhìn qua Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hán bữu môi.

- Tại sao bọn ta phải cho ngươi theo?

Bọn người Lâm Cường đồng loạt trợn mắt há mồm, tiết tấu này là sao? Đây là muốn từ chối Long Vương nha? Không sợ nói như vậy sẽ khiến hán trở nên điên cuồng sao?

“Haha, ta liền biết ngươi sẽ không dễ dàng đồng ý, nếu ngươi giống như những tên kia mù quáng khao khát sức mạnh của ta thì ta sẽ phải suy nghĩ lại đây.” Không giống như đám người Lâm Cường suy nghĩ, Long Vương không tức giận mà ngược lại còn vui vẻ tán thưởng.

Nhưng câu nói của Long Vương lại khiến cho bọn người Lâm Cường cảm thấy xấu hổ, đúng thật là bọn họ khao khát sức mạnh của Long Vương tới mức mù quáng, thậm chí bọn họ còn không suy nghĩ tới việc Long Vương sau này sẽ phản bội.

Nghĩ tới đây thì tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, ngay cả Lâm Cường cũng trầm mặc lui về phía sau ra lệnh.

- Chuyện của chúng ta ở đây đã xong, chuyện kế tiếp chúng ta không có tư cách quản tới, mọi người hãy cùng ta trở về thôi.

Giọng nói của Lâm Cường có chút thất lạc, không có chút nào giống mệnh lệnh, nhưng mọi người ở đằng sau ai cũng nghe theo, tuy có một chút không đành lòng nhưng bọn họ cũng tự hiểu được, chuyện tiếp theo bọn họ không có tư cách tham dự vào.

Lâm Thanh Phong cũng không ngăn cản bọn họ rời đi, hán chỉ nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh rồi mỉm cười nhẹ nhàng dặn dò.

- Lão bà, trước tiên nàng hãy về cùng cha mẹ, và hãy xem xét tình trạng của ông nội, sau đó đợi ta trở về.

“Thiếp biết rồi, chàng nhớ cẩn thận một chút.” Nam Cung Mị Ảnh cũng mỉm cười gật đầu đồng ý.

Nam Cung Mị Ảnh nói rồi thì cũng theo đoàn người Lâm Cường trở về, chỉ để lại Long Vương cùng Lâm Thanh Phong cả hai ở lại đây.

Nhìn bọn họ đã rời đi, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi hỏi.

- Mau nói đi, tại sao ngươi lại muốn đi theo ta?

“Bởi vì ngươi là tu sĩ.” Long Vương rất tùy ý nói một lý do.

Nhưng nghe được lý do này Lâm Thanh Phong liền giật mình, bởi vì ngoài Lâm Cường, Lâm Anh Hào cùng Trần Thị Hoa ba người ra thì hắn chưa từng nói hắn là tu sĩ với bất cứ ai, nhưng Long Vương lại biết được, vì thế hắn mới ngạc nhiên, nhưng dù vậy về mặt hắn vẫn rất bình tĩnh không có gì thay đổi, tùy ý hỏi.

- Ta là tu sĩ thì thế nào?

Được sự xác nhận của Lâm Thanh Phong, Long Vương thở ra một hơi nhẹ nhõm nói.

- Không giấu gì ngươi, lúc còn là Ma Vương thì ta cũng giống như những tên Ma Tướng khi nãy, chỉ nghĩ tới việc làm sao để thôn tính cả thế giới này.

- Nhưng từ khi trở thành hình dạng này, trong đầu ta liền xuất hiện một ít trí nhớ, mặc dù không hoàn chỉnh nhưng đủ để khiến ta biết được một số chuyện, chỉ là ngươi có hứng thú muốn nghe hay không?

“Ồ, nói thử một chút.” Lâm Thanh Phong đương nhiên rất có hứng thú, hắn cũng đang rất tò mò về nguồn gốc truyền thừa mà tiểu Long nhận được đây.

Long Vương thở ra một hơi rồi bắt đầu nói.

- Ngươi biết nguyên do thế giới này lại tồn tại yêu ma sao?

- Tất cả là do tổ tiên của ngươi, Lạc Long Quân.

Lâm Thanh Phong tròn trăng mắt.

- Tại sao lại có liên quan tới Lạc Long Quân?

Long Vương khinh thường hừ một tiếng.

- Thế giới này căn bản không có “Long” cái dạng như thần linh này tồn tại, vậy ngươi nghĩ tại sao ta nói ta là Long Khí?

Lâm Thanh Phong lúc này mới cau mày suy nghĩ, nhưng rồi hắn đành lắc đầu.

Long Vương lạnh lẽo nói tiếp.

- Trước khi tên Lạc Long Quân đó tới đây, thì yêu ma cũng chưa từng xuất hiện.

- Sau khi hắn phát hiện được vùng đất này, hắn liền nghĩ tới chuyện dùng nơi này để đào tạo đời sau.

- Nhưng nơi đây không có thứ gọi là linh khí tồn tại, hắn không thể nào sinh ra một con rồng nhỏ rồi để nó sinh sống ở đây.

- Vì thế hắn liền nghĩ ra một ý tưởng, đó là hắn sẽ kết hợp với loài người, cùng nhau sinh con, khi đó đứa nhỏ được sinh ra sẽ mang trong mình dòng máu của hắn, đồng thời có thể tồn tại ở nơi này.

- Nhưng nơi này căn bản không có linh khí, nên dù cho đứa con có mang dòng máu của hắn thì cũng không thể nào trở thành “Rồng” được.

- Nên hắn đã nghĩ tới một biện pháp, đó là từ từ truyền Long Khí của chính hắn vào người đứa nhỏ, về sau đứa nhỏ sẽ có thể trở thành Rồng.

Lâm Thanh Phong trầm mặc rồi tiếp lời.

- Sau đó Lạc Long Quân liền tạo ra các ngươi để các ngươi giúp hắn đào tạo đời sau?

“Đúng vậy.” Nói tới đây giọng nói của Long Vương liền trở nên điên cuồng, hắn lạnh lẽo nói tiếp.

- Ngươi có biết hắn dùng cách nào không?

- Hắn dùng oán khí của các loài sinh vật, cộng thêm Long Khí của chính mình để tạo ra Ma Khí.

- Sinh vật chỉ khi chết bất đắc kỳ tử, không hiểu lý do như thế nào mới có thể sinh ra oán khí, nhưng oán khí của bọn chúng rất nhạt, thậm chí một ngàn con chết một lúc cũng không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chứ đừng nói tới chuyện có màu sắc đen như Ma Khí.

- Cứ cho là Ma Khí đen đặc là do có trộn lẫn Long Khí, nhưng số lượng sinh vật chết đi để hấn có đủ oán khí tạo thành một con Ma Binh cũng hơn một ngàn, chứ đừng nói tới Ma Tướng cùng Ma Vương.

- Chỉ bấy nhiêu thì người có thể tưởng tượng được là số lượng sinh vật chết dưới tay hấn nhiều bao nhiêu sao? Căn bản là không thể nào đo đếm được.

- Loài người các người luôn miệng nói rằng “Tất cả các sinh vật đều bình đẳng” nhưng khi đó yêu ma bọn ta sẽ như thế nào? Bọn ta cũng muốn sống yên ổn, nhưng bọn ta làm sao chống lại mệnh lệnh của đám Long Khí có sẵn trong người đây? Còn chưa nói tới chuyện, bọn ta căn bản không phải sinh vật sống, bọn ta chỉ là một thứ được tạo ra để giúp tên Lạc Long Quân đó huấn luyện đời sau mà thôi.

Lâm Thanh Phong chỉ đành lắc đầu thở dài, “Nhỏ yếu là nguyên tội” những chữ này hấn vẫn nhớ rất rõ, kể từ khi hấn bắt đầu trở thành tu sĩ, vì thế hấn không thể nào đổ lỗi cho Lạc Long Quân, đồng thời cũng không thể nào đứng về phía những sinh vật đã bị Lạc Long Quân giết hại, thở ra một hơi, hấn lại hỏi.

- Như vậy, người muốn đi cùng bọn ta để trả thù Lạc Long Quân sao?

....Hết Chương 236....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Ý định của Lạc Long Quân

“Không có, ta hoàn toàn không muốn trả thù.” Long Vương thở ra một hơi rồi trả lời, giọng nói của hấn mang theo một chút chán nản.

- Từ lúc còn là Ma Vương thì ta liền hiểu được đạo lý “Nhỏ yếu là nguyên tội”, hiện tại ta chỉ muốn cùng người đi ra khỏi cái thế giới nhỏ bé này mà thôi.

Lâm Thanh Phong gật gù, nhưng hấn vẫn rất bình tĩnh hỏi.

- Người hiểu được đạo lý này thì tốt, nhưng tại sao ta phải dẫn người đi?

“Ta biết cách để rời khỏi thế giới này.” Long Vương không tức giận, hấn chỉ nhẹ nhàng trả lời.

Lâm Thanh Phong sắc mặt có chút hồ nghi nhìn qua Long Vương, nhưng rồi hấn bĩu môi.

- Người từ truyền thừa mới biết cách để rời khỏi đây đúng không? Nhưng nói về truyền thừa thì tiểu Long cũng có thể biết được, chỉ cần hấn có đủ long khí mà thôi.

- Đã như vậy, tại sao ta phải cho người đi cùng đây?

“Haha, người nghĩ cũng đúng, nhưng rất tiếc sự thật không phải như người mong muốn.” giọng nói của Long Vương có chút vui vẻ.

- Bởi vì Lạc Long Quân chỉ truyền lại một phần truyền thừa mà thôi, trong đó bao gồm phương thức tu luyện và biện pháp để rời khỏi thế giới này.

- Bởi vì thực lực của ta mạnh mẽ, nên trước đó ta đã lấy hết phần biện pháp để rời khỏi đây cùng một phần phương thức tu luyện, nên tên tiểu Long của người chỉ lấy được một phần nhỏ truyền thừa về phương pháp tu luyện mà thôi.

- Nếu như hấn có thể lấy được toàn bộ truyền thừa, thì chỉ cần vài phút ngắn ngủi hấn có thể hấp thu tất cả số Long Khí còn lại trên thế giới này, chứ không như lúc này.

- Nhưng người cũng đừng nghĩ tới việc các người có thể giết ta rồi đoạt lấy truyền thừa, phần truyền thừa này Lạc Long Quân chỉ truyền một lần duy nhất, nếu hiện tại ta chết đi thì các người cũng đừng hòng rời khỏi đây.

Lâm Thanh Phong cau mày, một phần tinh thần lực liền tiến vào bên trong cơ thể để đối thoại với Nguyên Anh cùng tiểu Long.

- Hai người nghĩ sao?

Tiểu Long hiện tại không còn như lúc ban đầu là một đoàn khí, kích thước đã lớn hơn Long Vương bên ngoài, thân thể từ từ chuyển thành hình dạng của rồng, có mắt, mũi, miệng đầy đủ, trên đầu hai cặp sừng nhỏ như sừng hươu, nhưng không có tay và chân, ngay cả vây rồng cũng không có.

Tiểu Long sắc mặt âm trầm gật đầu.

- Đúng như tên đó đã nói, ta thật sự không nhận được một phần truyền thừa nào khác nữa.

“Là như vậy sao?” Lâm Thanh Phong cau mày, nếu đúng thật như vậy thì ngoại trừ Long Vương ra, hiện tại cũng không ai biết được cách rời khỏi đây.

“Các ngươi đã bàn bạc xong chưa?” Long Vương ở bên ngoài chờ đợi, hắn cũng không có chút nào gấp gáp, bởi vì những lời hắn nói đều là sự thật.

Lâm Thanh Phong sắc mặt không tốt lắm, hiện tại quyền chủ động nằm trong tay Long Vương, hắn không thể nào hành động thiếu suy nghĩ, cau mày một cái hắn đành lắc đầu.

- Không được, bọn ta không thể nào tin tưởng ngươi.

“Ta có thể cho tiểu Long biết tất cả phương thức tu luyện, để các ngươi tin tưởng.” Lời nói của Long Vương không nhanh không chậm, nhưng nghe được lời này cả người Lâm Thanh Phong liền chấn động, tiểu Long hai mắt tràn đầy khát khao nhìn chăm chăm vào Long Vương.

Nhận ra thái độ của tiểu Long, Lâm Thanh Phong trầm mặc một lúc rồi nói.

- Tốt lắm, điều kiện của ngươi đã đánh động được ta, nhưng ngươi cũng biết một điều, hiện tại cơ thể của ta không thể nào chứa được ngươi, bên trong ta đã có tiểu Long, nếu lại có thêm ngươi thì cả hai nhất định phải hợp lại làm một, và dĩ nhiên cả ngươi và bọn ta đều không muốn điều này phát sinh.

“Haha, chuyện này ngươi không phải lo, dĩ nhiên ta biết một phương thức khác, chỉ cần ngươi đồng ý là được.” Giọng nói của Long Vương trở nên vui vẻ.

“Ồ? Mau nói ta nghe thử?” Lâm Thanh Phong có chút tò mò.

Long Vương cũng từ từ nói.

- Ngươi cũng biết Lạc Long Quân suy tính sâu xa, lúc ban đầu hắn muốn dựa vào số Long Khí mỏng manh trong số lượng ma khí mà các đời truyền nhân của hắn hấp thụ vào cơ thể để đạt được truyền thừa.

- Nhưng lỡ như tất cả các đời đều không thể đạt được truyền thừa mà đồng dạng bị Oán Khí khống chế thì sao bây giờ?

- Vì thế hắn liền lưu lại đây một kiện đồ vật để giúp các đời truyền nhân về sau cưỡng ép loại bỏ số Oán Khí đó, và chỉ tiếp nhận lượng nhỏ Long Khí mà thôi.

Nghe Long Vương nói tới đây thì Lâm Thanh Phong liền đoán được, Nguyên Anh cũng ngay lập tức giúp hắn lấy ra Trảm Ma Dao từ nhẫn trữ vật.

- Ngươi nói là cái này sao?

Nhìn thấy Trảm Ma Dao phong cách cổ xưa trong tay Lâm Thanh Phong, Long Vương hồ hấp trở nên dồn dập, nhưng hiện tại chỉ là đoàn khí màu bạc mà thôi, nên cũng không ai nhìn thấy được thái độ của hắn đã thay đổi.

- Đúng vậy, chính là nó.

“Như vậy ngươi muốn làm thế nào?” Lâm Thanh Phong nhíu mày hỏi.

“Ta muốn trở thành khí linh của nó.” Long Vương nhàn nhạt trả lời.

- Bản thân ngươi là một tên tu sĩ, ngươi cũng hiểu được một kiện binh khí cấp cao đi theo chủ nhân lâu năm sẽ thức tỉnh bản thân linh trí, và được gọi là khí linh.

- Ta cũng biết được, bản thân thanh đao này đã sinh ra khí linh, ta chỉ muốn cùng nó tranh giành quyền tự chủ mà thôi.

- Và tất nhiên, trước khi trở thành khí linh thì ta sẽ cho tiểu Long tất cả phần Long Khí trên người của ta, và đồng thời nói cho các ngươi biết biện pháp để rời khỏi nơi đây, riêng phần ý thức của ta sẽ tiến vào thanh đao này để tranh giành quyền tự chủ với khí linh bên trong.

- Ta đã dùng tất cả mọi thứ ta có để mua một cơ hội cùng ngươi thoát khỏi thế giới này, ngươi quyết định như thế nào?

Lâm Thanh Phong trầm mặc, phần tinh thần lực trong cơ thể lại trao đổi với Nguyên Anh, nói về vấn đề ở tu chân giới thì tiểu Long liền không hiểu được, vì thế hắn chỉ còn cách hỏi ý kiến Nguyên Anh mà thôi.

- Ngươi nghĩ sao?

Nguyên Anh lắc đầu một cái.

- Ta không có ý kiến, ngươi cứ tự mình quyết định là được.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi nói với Long Vương.

- Nếu ngươi đã nói như vậy thì ta cũng không có ý kiến, nhưng làm sao ta biết được ngươi không phản bội ta?

Long Vương thở ra một hơi.

- Vấn đề của ngươi nhiều thật, nhưng không sao cả, ta sẽ từ từ trả lời.
- Ngươi có từng thấy một kiện binh khí biết phản chủ chưa?
- Tương tự như vậy, nếu như ta có thể trở thành khí linh của thanh đao thì làm sao ta có thể phản bội ngươi?

Lâm Thanh Phong xoắn xuýt gãi đầu, hình như hắn hơi sai lầm khi hỏi vấn đề này, một kiện binh khí đã nhận chủ thì làm sao có thể phản chủ đây?

Nhưng vấn đề liên tới, mặc dù Lâm Thanh Phong có thể sử dụng được Trảm Ma Đao, nhưng hắn chưa từng khiến nó nhận chủ, lúc trước thì không nói, nhưng hiện tại trong tâm trí hắn đã nảy sinh ý đồ với nó, bản thân nó lại là một thanh thần binh cũng có nghĩa là nó đã sinh ra một tia linh trí, tự có ý thức của riêng mình, nên nó rất dễ dàng đoán được ý đồ của Lâm Thanh Phong thông qua việc nhỏ máu nhận chủ.

Ở trường hợp như vậy thì Lâm Thanh Phong có thể khiến nó nhận chủ hay không là điều rất khó nói.

Trảm mặc một lúc, Lâm Thanh Phong liền lên tiếng hỏi.

- Trảm Ma Đao, ý của ngươi thế nào? Ta sẽ không ép buộc ngươi.
- Hiện tại ta sẽ nhỏ máu để ngươi nhận chủ, nếu ngươi muốn cùng hắn tranh giành quyền tự chủ thì hãy chấp nhận, còn nếu ngươi không muốn thì ngươi đừng chấp nhận.

Lúc này không có ai xung quanh cũng là một điều tốt, nếu lại có người xung quanh đây nhìn thấy cảnh Lâm Thanh Phong tự mình nói chuyện hỏi ý kiến một thanh đao thì ai cũng nghĩ rằng Lâm Thanh Phong điên rồi.

Lâm Thanh Phong nói xong thì liền thở ra một hơi, hắn biết rõ linh trí của thanh Trảm Ma Đao này sẽ hiểu ý định của hắn, nên hắn liền hành động.

Đưa ngón tay cái lên miệng, tùy ý cắn một cái, từ ngón tay liền có một giọt máu chảy ra, thở ra một hơi rồi ấn nhẹ ngón tay lên chuôi đao.

Máu từ ngón tay tiếp xúc với thanh đao, một lúc sau cả thanh đao liền phát sáng, sau đó vài giây thì vệt máu cũng bị thanh đao hút hết, cũng có nghĩa rằng Trảm Ma Đao đã chấp nhận điều kiện của hắn.

Cảm nhận được thanh đao truyền tới một tia thân cận, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, rồi lại nhìn về phía Long Vương nói.

- Ngươi cũng đã thấy rồi, hiện tại ngươi hãy thực hiện lời hứa của ngươi, cho tiểu Long biết toàn bộ truyền thừa phương pháp tu luyện, đưa tất cả Long Khí của ngươi cho nó, và đồng thời cho ta biết biện pháp để rời khỏi nơi đây.
- Cứ yên tâm, nếu ngươi thực hiện đúng lời hứa, thì ta cũng sẽ giữ đúng lời hứa của chính mình, cho ngươi một cơ hội để cùng khí linh tranh giành quyền tự chủ.
- Ngươi nên nhớ, cơ hội này là do ngươi đánh đổi tất cả để lấy được, đừng phá vỡ nó, ta vẫn còn cách để tìm ra biện pháp rời khỏi nơi này.

....Hết Chương 237....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Yêu Đan?

Chíp, chíp...

Trời xanh, mây trắng, không gian yên bình lặng lẽ, tiếng gió thổi rì rào cùng tiếng chim hót vang vọng khắp núi rừng.

Dưới một gốc cây cổ thụ thuộc vùng núi Buôn Mê Thuật, có một cặp thanh niên nam nữ đang ngồi đây, tên thanh niên nằm ngửa, hai mắt khép lại, hơi thở nhẹ nhàng, đầu gối lên đùi người thiếu nữ nằm ngủ rất say, thiếu nữ cả người thư giãn thoải mái ngồi tựa vào gốc cây, khoe miệng mỉm cười nhẹ nhàng, tạo nên một khung cảnh khiến người ta cảm thấy thật nhẹ nhõm khi nhìn vào.

Không biết đã trải qua bao lâu, ánh nắng chiều tà cuối cùng đã chiếu xuống, lúc này tên thanh niên rốt cục tỉnh lại, hắn từ từ mở ra hai mắt vẫn còn mờ mịt.

- Đã tỉnh rồi sao phu quân?

Giọng nói nhẹ nhàng của vị thiếu nữ cất lên khiến tên thanh niên ngay lập tức tỉnh táo trở lại, hẳn có chút lúng túng.

- Haha..., ta đã tỉnh, phiền người ngồi đợi lâu như vậy.

Nói xong hắn lại nhìn xung quanh một lúc rồi hỏi.

- Bọn tiểu Long vẫn chưa xong à?

Tên thanh niên này dĩ nhiên là Lâm Thanh Phong, chờ đợi tiểu Long học được phương pháp tu luyện từ Long Vương quá nhàm chán, nên hắn cùng Nam Cung Mị Ảnh đã đi tới đây nghỉ ngơi, khoảng cách từ chỗ này tới chỗ bọn tiểu Long cũng không xa lắm, vì thế hắn liền để Nguyên Anh ở lại hộ pháp cho bọn tiểu Long.

“Đường như là vẫn chưa xong, chúng ta đã ngồi đây cả ngày nhưng bọn hắn vẫn chưa về.” Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng gật đầu trả lời.

Ngồi dậy đuổi người một cái, Lâm Thanh Phong còn chưa kịp nói gì thì liền nhận được truyền âm của Nguyên Anh.

- Mau trở lại, ta vừa phát hiện một thứ đồ chơi rất thú vị.

Lâm Thanh Phong sững sờ, hắn có chút tò mò không biết Nguyên Anh tìm ra thứ gì, tại sao lại phải truyền âm cho hắn, gật đầu một cái hắn lại nói với Nam Cung Mị Ảnh.

- Chúng ta trở về thôi, bên kia Nguyên Anh dường như đã phát hiện được thứ gì đó, nó muốn ta qua đó xem thử.

Nghe được lời này, Nam Cung Mị Ảnh ánh mắt có chút thất lạc, nhưng rất nhanh chóng nâng lại nở nụ cười gật đầu đồng ý.

Tuy Nam Cung Mị Ảnh rất nhanh thu lại ánh mắt, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn nhận ra, hắn mỉm cười đưa nhẹ nhàng xoa đầu nàng, nói nhỏ vào tai.

- Ta biết những ngày này nàng chịu nhiều khổ cực, sau khi chuyện này kết thúc ta sẽ bù đắp lại cho, đồng ý không?

Nam Cung Mị Ảnh ngay lập tức trở nên vui vẻ, khoe miệng nở nụ cười.

- Chàng nhớ đấy.

Lâm Thanh Phong gật đầu cười, sau đó liền nắm tay của nàng rồi dẫn nàng đi.

...

Trở lại một bên khác, Nguyên Anh ngồi im lặng nhắm mắt ngưng tụ ra pháp lực, đồng thời hộ pháp cho, Long Vương, tiểu Long cùng Trảm Ma Dao.

Nguyên nhân chính để Nguyên Anh ngưng tụ pháp lực là do Long Vương đã nói rằng, muốn rời khỏi thế giới này thì phải cần Pháp Lực cùng Long Khí, hai thứ kết hợp lại mới được.

Không giống như Lâm Thanh Phong một mặt lừa dối dẫn Nam Cung Mị Ảnh đi tìm một chỗ nghỉ ngơi, Nguyên Anh phải ở lại nơi này để hộ pháp, công việc này quá nhàm chán, vì thế nó đành phải bắt đầu nhận nhiệm vụ ngưng tụ pháp lực để giết thời gian.

Tốc độ tu luyện ra pháp lực của Nguyên Anh cũng không chậm, mà phải nói là rất nhanh, lúc trước nó cùng Lâm Thanh Phong cả hai đồng thời ngưng tụ pháp lực chỉ cần vài giờ ngắn ngủi thì đã ngưng tụ ra số pháp lực ngang bằng với Lâm Cường tu luyện hơn vài chục năm.

Hiện tại mặc dù không có Lâm Thanh Phong ở đây nhưng thời gian tu luyện của nó kéo dài gần cả ngày, vì thế số pháp lực mà nó ngưng tụ được phải gọi là nhiều không kể xiết, hiện tại đã từ dạng khí chuyển thành dạng lỏng, và đang từng bước chuyển thành dạng rắn.

Nhận ra được điểm này, Nguyên Anh nội tâm thầm thắc mắc.

- Cái dạng này... không phải giống như tu sĩ tu luyện sao?

- Ở Luyện khí kì thì linh lực hấp thụ vào cơ thể liền ở dạng khí, tới Trúc Cơ thì linh lực hóa dạng lỏng...

- Nếu như vậy...

Nghĩ tới điểm này, Nguyên Anh hai mắt phát sáng, nó muốn thử xem nếu nó tu luyện ra một cái Kim Đan từ pháp lực thì sẽ như thế nào, nhưng trước tiên nó cũng chưa nói cho Lâm Thanh Phong biết, mà muốn chính mình thử.

Mặc dù mạng tiếng là dùng chung bộ não, nhưng thực chất giữa Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong cùng tiểu Long cả ba cũng tương tự như một cái máy tính có 3 “ổ cứng”, cả ba đều có suy nghĩ riêng biệt, bình thường cũng không ai có thể hiểu được suy nghĩ của người kia, chỉ khi nào bọn hắn muốn truyền đạt suy nghĩ thì người kia mới có thể biết được.

Tuy cả ba đều có suy nghĩ riêng nhưng Lâm Thanh Phong vẫn được xem là “ổ cứng chính”, bởi vì nguyên bản Nguyên Anh cùng tiểu Long đều là một

phần sức mạnh của Lâm Thanh Phong, không có “ổ cứng chính” Lâm Thanh Phong thì ổ phụ cũng không dùng được.

Tuy rằng “ổ cứng phụ” cũng có thể chuyển đổi thành “ổ cứng chính”, nhưng hiện tại Nguyên Anh cùng tiểu Long không làm được điều này, nếu như hiện tại Lâm Thanh Phong chết đi thì Nguyên Anh cùng tiểu Long cũng không tốt lắm, mặc dù cả hai vẫn có thể sống sót nhưng bản thể đã chết nên cả hai cũng không thể nào tăng trưởng thực lực, vì thế trước mắt sẽ không tồn tại chuyện Nguyên Anh cùng tiểu Long sẽ gây bất lợi cho Lâm Thanh Phong.

Nguyên Anh hiểu được điểm này thì Lâm Thanh Phong cũng hiểu được, dù thế nào thì Nguyên Anh cũng do Lâm Thanh Phong tạo ra, nó như là một bản sao thu nhỏ của Lâm Thanh Phong, tất cả mọi thứ đều tương tự, ngay từ tính cách cho tới lối suy nghĩ và hành động.

Thế nên Lâm Thanh Phong có một lý do để tin tưởng rằng Nguyên Anh sẽ không làm chuyện gây bất lợi cho hắn, đó là do...hắn rất lười.

Nếu phải nghĩ tới việc phải tự mình tìm cách tách ra, sau đó tự mình tìm cách nâng cao thực lực, tự mình giải quyết vấn đề tiếp theo phải đối mặt... chỉ cần nghĩ tới nhiều chuyện phiền phức như vậy thì Lâm Thanh Phong đã chấp nhận trở thành một đầu cá ướp muối, cứ để mọi chuyện cho người khác giải quyết, còn riêng phần mình chỉ việc an an ổn ổn sống qua ngày liền tốt.

Nhưng hiện tại lại có thêm tiểu Long, Lâm Thanh Phong không biết được suy nghĩ của hắn như thế nào, vì vậy mới để Nguyên Anh ở lại đây hộ pháp, đồng thời theo dõi tiểu Long.

Mặc dù hiện tại thực lực của tiểu Long rất yếu, trước mắt tiểu Long sẽ không làm ra hành động gì khác, nhưng lúc này mới là lúc tiểu Long dễ dàng lộ ra sơ hở nhất, chỉ cần nhìn ra tiểu Long có một chút nào đó bất mãn thì Nguyên Anh cùng Lâm Thanh Phong về sau phải lên kế hoạch đề phòng.

Trở lại phần Nguyên Anh, từ lúc nó nhận ra pháp lực dần dần từ dạng lỏng chuyển sang dạng rắn cho tới hiện tại đã gần 5 giờ đồng hồ, trong khoảng thời gian như vậy thì tất cả số pháp lực mà nó ngưng tụ được đã hoàn toàn trở thành dạng rắn, và đang từ từ kết hợp lại thành một viên cầu nhỏ, Nguyên Anh khẽ mỉm cười một bên truyền âm cho Lâm Thanh Phong.

- Mau trở lại, ta vừa phát hiện một thứ đồ chơi rất thú vị.

Nguyên Anh sau khi truyền âm thì cũng không phải chờ đợi lâu, chỉ một lúc sau Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh liền xuất hiện, Lâm Thanh Phong liền hỏi.

- Có chuyện gì mà lại gọi ta về gấp như vậy?

“Người nhìn thử xem.” Nguyên Anh nở nụ cười thần bí, sau đó từ cơ thể nhỏ nhắn màu vàng óng của nó lại có một khối cầu tròn trĩnh không tì vết màu xanh lam nhạt đi ra.

Nhìn thấy khối cầu này, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều kinh ngạc, đồng loạt kêu lên.

- Kim Đan???

Nguyên Anh lúc này mới lắc đầu nói.

- Trong khoảng thời gian nhằm chán tu luyện pháp lực, ta liền ngưng tụ ra thứ này.

- Bản thân của nó có một chút thiếu sót, ta không biết nó thiếu thứ gì nhưng ta chắc chắn rằng nó không phải Kim Đan.

Nghe được lời này của Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đều đồng loạt cau mày trầm ngâm suy nghĩ, lúc này hai mắt Nguyên Anh lại liếc nhìn về phía tiểu Long đang hấp thu Long Khí từ Long Vương, và đang dần mọc ra tứ chi cùng Long Lân rồi nói.

- Nhưng ta nghĩ có lẽ nó có liên quan tới Lạc Long Quân.

Lâm Thanh Phong trầm tư suy nghĩ một chút rồi nói.

- Người đang nghĩ tới Yêu Đan sao?

Nguyên Anh lúc này mới gật đầu, Nam Cung Mị Ảnh một mặt mừng mừng bực bực ngạc nhiên.

- Tại sao lại là Yêu Đan? Yêu Đan không phải chỉ có Yêu Thú mới ngưng tụ ra được sao?

Nghe câu hỏi của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi từ từ giải thích.

- Ngày hôm qua nàng không ở đây nên nàng không biết được một số chuyện, nhưng ta sẽ nói ngắn gọn một chút.

- Như lúc trước đã nói, Lạc Long Quân - tổ tiên của ta là một đầu thần Long, mặc dù không biết huyết mạch mà hắn lưu lại tới đời của ta đã trở nên mỏng manh tới trình độ nào, nhưng cũng có thể nói rằng ta chính là một tên Bán Yêu.

....Hết Chương 238....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 239: Suy đoán của Lâm Thanh Phong

Nam Cung Mị Ảnh cau mày một cái rồi ngay lập tức phản bác.

- Không thể nào, Bán Yêu không thể tu luyện chứ đừng nói tới việc ngưng tụ ra Yêu Đan.
- Còn chàng hiện tại không những có thể tu luyện bằng Luyện Khí Quyết, mà còn có thể ngưng tụ ra Nguyên Anh, vì thế thiếp chắc chắn một điều rằng chàng không thể nào là Bán Yêu được.

Đối với việc Nam Cung Mị Ảnh phản bác, Lâm Thanh Phong đã dự tính trước được, hắn cũng không tức giận mà chỉ nhẹ nhàng nói.

- Khi biết được tổ tiên của ta là đời sau của thần Long, ta cũng từng nghĩ rằng đây là chuyện không thể nào, nhưng từ khi biết được ý định của Lạc Long Quân thì ta dần phải suy nghĩ lại một chút.

Nam Cung Mị Ảnh cau mày, nàng còn đang muốn hỏi gì đó nhưng Lâm Thanh Phong lại ngắt lời.

- Trong quyển sách mà dì ba đã đưa ta có viết rằng, những người thường xuyên ngưng tụ pháp lực, tuổi thọ sẽ bị rút ngắn, đặc biệt là những người bình thường, không phải các đời Hùng Vương và Thái Tử, tuổi thọ sẽ bị rút ngắn càng nhiều hơn.
- Lại thêm một chuyện là khi cùng đồng dạng sử dụng một lượng pháp lực để thi triển pháp thuật thì pháp thuật của các đời Hùng Vương cùng Thái Tử lại có hiệu quả cao hơn, mạnh hơn người bình thường.
- Hai chúng ta đã từng xem qua cha cùng những người khác thi triển pháp thuật, có lẽ nàng cũng nhận ra, số pháp lực mà cha sử dụng tuy rằng cùng số lượng với những người khác, nhưng về “chất lượng” thì lại cao hơn, cũng vì vậy mà pháp thuật mà ông sử dụng ra sẽ mạnh hơn.

“Đúng là như vậy, nhưng ý chàng muốn nói là gì?” Nam Cung Mị Ảnh tò mò hỏi.

Lâm Thanh Phong mỉm cười.

- Nàng có từng nghĩ tới, nơi này không tồn tại một dạng năng lượng nào, như vậy đám pháp lực mà ta cùng những người khác tu luyện được là từ đâu ra? Chẳng lẽ cứ ngồi yên tĩnh tọa một lúc là có được?
- “Trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí” câu nói này chắc nàng cũng hiểu được, đồng dạng như vậy, bọn ta phải trả một cái giá để đổi lấy pháp lực, và đó chính là... tuổi thọ, hay nói chính xác hơn đó là sinh mệnh lực.
- Sinh mệnh lực, cái thứ này ta cũng không hiểu rõ, nhưng có một điều ta chắc chắn rằng, sinh mệnh lực của Bán Yêu cường đại hơn người bình thường, cũng nhờ vậy mà Bán Yêu sống lâu hơn người bình thường rất nhiều, và đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho pháp lực mà các đời Hùng Vương luyện ra mạnh hơn người bình thường.
- Ở trạng thái bình thường thì dòng máu Yêu Thú trong cơ thể của các đời Hùng Vương đều không được kích hoạt, khiến cho sinh mệnh lực cũng bị phong ấn, vì thế tuổi thọ cũng chỉ ngang bằng với người bình thường mà thôi.
- Nhưng khi bắt đầu tu luyện pháp lực thì phần sinh mệnh lực bị phong ấn đó lại giúp các đời Hùng Vương ngưng tụ ra pháp lực có chất lượng mạnh hơn người thường, và giúp Hùng Vương bị giảm tuổi thọ ít hơn người bình thường.
- Nhưng bọn họ đều bị chuyển hóa thành Ma Vương hoặc yếu hơn một chút là Ma Tướng, nhưng đồng dạng đều kích hoạt phần sinh mệnh lực và có được tuổi thọ dài đằng đặc nên không ai có thể nhận ra điều này.

Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt há mồm, nàng cũng không biết phải phản bác như thế nào, lại tiếp tục hỏi.

- Làm sao chàng lại biết được những chuyện này?

Lâm Thanh Phong mỉm cười, một tay chỉ lên đầu của mình, nơi đó có một cọng tóc bạc nhỏ đang đang đưa theo gió, ngoài nó ra thì bên cạnh đều đồng dạng là một đám tóc màu đen nên rất dễ thấy.

“Cái này...” Nam Cung Mị Ảnh nếu tận ra tinh thần lực thì nàng rất dễ dàng nhận thấy, nhưng từ ban đầu cho tới bây giờ nàng đều không làm như vậy, bởi vì thế giới này cũng không ai có thể gây nguy hiểm cho hai người, nếu có thì chỉ với tu vi của nàng thì nàng liền cảm nhận được sát ý từ phía xa, cũng không cần sử dụng tinh thần lực, vì thế mà nàng cũng không nhận ra Lâm Thanh Phong lại có thêm một cọng tóc bạc.

Lúc trước Lâm Thanh Phong liền nghi ngờ về phương pháp tu luyện pháp lực này, nên khi Nguyên Anh đưa ra Yêu Đan thì hắn liền kiểm tra lại cơ thể và phát hiện ra, vì thế hắn liền khẳng định suy nghĩ của mình.

Lâm Thanh Phong là một tên Nguyên Anh kì tu sĩ, sinh mệnh lực cường đại cỡ nào? Hắn sống một trăm năm cũng không biết khuôn mặt có trở nên lớn tuổi hơn một chút rồi mọc râu hay không chứ nói gì tới tóc bạc, hiện tại lại mọc ra một cọng, cũng tức là sinh mệnh lực của hắn thật sự bị ảnh hưởng.

Nam Cung Mị Ảnh trầm mặc, nhưng nghĩ tới việc Lâm Thanh Phong phải trả giá bằng sinh mệnh lực để tu luyện pháp lực thì nàng liền lo lắng.

- Như vậy, tại sao chàng lại tiếp tục tu luyện pháp lực? Chẳng phải làm vậy thì sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ của chàng sao?

Lâm Thanh Phong mỉm cười lắc đầu.

- Không phải ta không muốn dừng, nhưng hiện tại ta thật sự cần một lượng lớn pháp lực để đưa hai người chúng ta rời khỏi đây.

- Nếu ta chỉ là người bình thường kích hoạt được phần sinh mệnh lực này, và trở thành Bán Yêu, cộng thêm Long Khí từ tiểu Long thì ta có thể dễ dàng rời khỏi.

- Nhưng hiện tại ta là một tên Nguyên Anh kì tu sĩ, còn có nàng là một tu sĩ có thể đánh bại Luyện Hư kì Viên Mãn, ta không biết được hai người chúng ta phải cần bao nhiêu pháp lực để có thể rời khỏi nơi này, vì thế ta phải cố gắng hết sức, luyện ra càng nhiều pháp lực càng tốt.

Nghe được lý do này, Nam Cung Mị Ảnh hai mắt liền đỏ lên, giọng nói cũng trở nên gấp gáp.

- Thiếp không cần, nếu chỉ vì rời khỏi đây mà lại khiến chàng phải như vậy thì thà rằng thiếp không bao giờ rời khỏi.

Lâm Thanh Phong mỉm cười, nhẹ nhàng ôm nàng rồi nói.

- Lão bà, nàng bình tĩnh lại một chút, không phải ta đã nói đây là suy nghĩ của ta sao?

- Nếu như suy nghĩ của ta là đúng, thì ta vẫn còn một lượng sinh mệnh lực cường đại bị phong ấn, chỉ cần ta kích hoạt được chúng thì sinh mệnh lực của ta sẽ phục hồi trở lại, thậm chí còn cường đại hơn trước.

- Còn chưa kể đến chuyện, hai người chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi này, bên kia vẫn còn tiểu Tuyết đang đợi chúng ta đây, chúng ta không thể nào bỏ mặc muội ấy đứng không?

Nam Cung Mị Ảnh liền cúi đầu im lặng, nàng thật sự muốn phản bác, nhưng một phần nàng lại muốn trở về, nàng chỉ còn cách im lặng chấp nhận.

Nguyên Anh ở một bên ho nhẹ rồi nói.

- Dừng đi, đừng ở trước mặt ta thả thức ăn cho chó.

Câu nói của nó làm cả hai đều giật mình, Nam Cung Mị Ảnh theo phản xạ tự nhiên, xấu hổ muốn tránh khỏi vòng tay của Lâm Thanh Phong nhưng bị hắn cứng rắn ôm lại, chỉ thấy hắn lườm Nguyên Anh một cái rồi nói.

- Lăn qua một bên chơi đi, bọn ta cũng không bắt ngươi nhìn.

Nguyên Anh hừ lạnh một cái, nó cũng không thật sự rời khỏi mà chỉ nói.

- Trước tiên đừng nói những thứ này, quan trọng hơn hết là hiện tại ta và ngươi phải tìm cách kích hoạt số sinh mệnh lực kia, ngươi dự định muốn làm như thế nào?

Nói tới chính sự, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng trở nên nghiêm túc, Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi nói.

- Theo như tiểu Long cùng ông nội nói lúc trước, thì khi chuyển hóa thành Ma Vương pháp lực cùng Ma Khí sẽ trải qua một khoảng thời gian thôn phệ lẫn nhau, sau đó bên thắng sẽ lấy được quyền chủ động.

- Nhưng theo ta nghĩ thì không phải vậy, đây là khoảng thời gian mà Long Khí bắt đầu dung hợp vào cơ thể, sau đó kích hoạt dòng máu yêu thú, lúc này cũng là khoảng thời gian mà ý thức các đời Hùng Vương trở nên yếu ớt nhất, vì thế ý thức của bọn họ dễ dàng bị Ma Khí hay nói đúng hơn là Oán Khí thôn phệ mất, và kết quả là bọn họ trở thành yêu ma.

“Như vậy, chúng ta phải dựa vào tiểu Long sao?” Nguyên Anh trầm tư một lúc rồi hỏi.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

- Trước mắt chỉ còn cách như vậy.

Nói xong lời này, Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh đồng thời trầm mặc, thần sắc của cả hai đồng thời trở nên ngưng trọng, như lúc trước đã nói, cả hai vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tiểu Long, nếu tiểu Long muốn thôn phệ lấy ý thức của Lâm Thanh Phong rồi trở thành “ổ cứng chính” thì đây là một cơ hội rất tốt, bởi vì lúc này ý thức của Lâm Thanh Phong sẽ trở nên rất yếu ớt.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, lúc này một giọng nói lại cất lên.

- Bọn người đang bàn tính chuyện gì mà không cho ta biết?

Giọng nói này chỉ có Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh nghe được, bọn họ liền nhận ra đây là giọng nói của tiểu Long, xoay người nhìn lại thì chỉ thấy tiểu Long hiện tại đã hoàn toàn chuyển hóa thành hình dạng của một con rồng nhỏ, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, sắc mặt không thay đổi nói.

- Không có gì, hai chúng ta đang đợi người tỉnh lại mà thôi, lại không muốn làm phiền người đang hấp thụ Long Khí nên chúng ta không nói với người.

- Hiện tại người đã tỉnh, như vậy chúng ta liền cùng nhau nói thôi.

....Hết Chương 239....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Yêu Đan?

Nguyên Anh đưa cặp mắt trắng dã nhìn về Lâm Thanh Phong, nhưng rồi nó cũng gật đầu xem như là xác nhận lời nói của hắn.

Tiểu Long liếc nhìn cả hai một chút rồi lắc đầu thờ dài nói.

- Cả hai bọn người đều đồng dạng giống nhau, diễn kỹ quá tệ, các người nghĩ rằng như vậy sẽ lừa được ta sao? Các người đang nghi ngờ ta có đúng hay không?

Bị nói trúng tim đen, Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh nội tâm đồng thời giật thót, cả hai oán trách liếc nhìn nhau một cái, sau đó Lâm Thanh Phong gãi đầu cười khổ.

- Haha, như vậy mà cũng để người đoán được...

Lâm Thanh Phong còn chưa kịp nói hết câu, tiểu Long đã tức giận mắng.

- Con bà nó, các người vậy mà thật sự nghi ngờ ta?

- Ta phản bội cả một tộc đàn để đi theo các người, chỉ mong làm một đầu cá ướp muối, cùng các người đi ngắm thế giới to lớn hơn, ta đã vì các người làm nhiều điều như vậy mà các người lại nghi ngờ ta?

Tuy tiểu Long bảo nổi là sự thật, nhưng trong mắt nó cũng không tồn tại một tia dị sắc nào, nó đơn thuần tức giận vì bị nghi ngờ mà thôi, nhận ra điểm này, Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh đều chỉ biết gãi đầu cười khổ, người xưa có câu “Dùng người thì phải tin, không tin thì không dùng” lần này thật sự bọn hắn đã làm sai rồi, không còn lời nào để bào chữa.

Mất thấy hữu nghị thuyền nhỏ sắp lật, Lâm Thanh Phong xoắn xuýt nói.

- Đừng giận nha tiểu Long, bọn ta chỉ nghi ngờ một chút mà thôi, cũng không có hành động gì khác thường đúng không?

Tiểu Long hừ lạnh một tiếng, khoanh tay quay mặt sang một bên cũng không thèm để ý tới Lâm Thanh Phong, nó cũng biết không thể hoàn toàn trách Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh được, nếu là nó thì nó cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ thôi, mặc dù không nói ra nhưng một ít phòng bị dĩ nhiên vẫn phải có.

Nhìn thái độ của tiểu Long, biết rõ nó không tiếp tục đề ý chuyện này, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

- Trước đừng nhắc lại chuyện này, tiểu Long hiện tại người đã hấp thụ hết Long Khí của Long Vương rồi, người cảm thấy thế nào?

Nhắc tới chính sự, tiểu Long cũng không tiếp tục hờn dỗi, nó lạnh nhạt trả lời.

- Ngoài việc ta cảm giác được mình trở nên cường đại hơn, thì cũng không có gì khác biệt.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Lâm Thanh Phong hỏi lại.

“Ừ, chỉ có vậy thôi.” Tiểu Long bình tĩnh đáp.

Nghe được tiểu Long khẳng định, Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái rồi nhìn sang Nguyên Anh, Nguyên Anh cũng hiểu ý đưa ra viên “Kim Đan” màu xanh lam cho tiểu Long rồi nói.

- Ngươi thử ngậm nó xem? Nếu không thì nuốt luôn cũng được.

“Đây là cái gì?” Nhận lấy viên “Kim Đan” từ Nguyên Anh, Tiểu Long có chút tò mò hỏi.

Lâm Thanh Phong trả lời.

- Đây là viên Kim Đan mà Nguyên Anh ngưng tụ ra từ pháp lực, bọn ta có chút suy đoán cần phải kiểm chứng, trước tiên ngươi cứ thử ngậm nó thử xem.

Tiểu Long khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi, nó hừ lạnh một tiếng rồi đặt viên Kim Đan vào trong miệng.

Lúc này dị biến liên phát sinh, viên “Kim Đan” màu xanh lam óng ánh vừa vào tới cửa miệng của tiểu Long liền giống như bị một lực hút cực mạnh chui thẳng vào bụng tiểu Long.

Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh cùng Nam Cung Mị Ảnh cả ba đều có chút bất ngờ, nhưng không ai có ý định ra tay ngăn cản, chỉ riêng tiểu Long một mặt chấn kinh, ngay lập tức ho sặc sụa nói.

- Các ngươi... đã cho ta ăn thứ gì?

“Yên tĩnh cảm thụ tự thân biến hóa đi tiểu Long.” Lâm Thanh Phong vẻ mặt lạnh nhạt lên tiếng.

“Cái gì?” Tiểu Long một mặt mộng bức, biến hóa cái gì hắn chưa từng nghĩ tới, nhưng ngay lập tức hắn liền cảm nhận được, vùng bụng của hắn có tồn tại thứ đồ vật, đó chính là viên “Kim Đan” hắn vừa mới ăn.

Viên Kim Đan này lẳng lặng lơ lửng trong bụng hắn, rồi dần dần phát ra ánh sáng màu xanh lam càng ngày càng sáng chói, sau đó từng đoàn Long Khí trên người tiểu Long lấy tốc độ rất nhanh, bị hút vào bên trong viên “Kim Đan”, chỉ sau gần một phút cả thân thể tiểu Long đều bị hút vào trong, bên ngoài chỉ còn viên “Kim Đan” màu xanh nhạt lẳng lặng trôi nổi ở đó.

Lâm Thanh Phong cau mày một cái liền tản ra tinh thần lực tập trung quan sát biến hóa của viên “Kim Đan” này, đồng thời cảm nhận khí tức của tiểu Long.

Mặc dù tiểu Long đã bị viên “Kim Đan” này hút hết vào bên trong, nhưng Lâm Thanh Phong vẫn cảm giác được nó còn sống, nhận ra điểm này hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi thử lên tiếng hỏi.

- Tiểu Long, ngươi thấy thế nào rồi?

...

Không có tiếng đáp lại, Lâm Thanh Phong chỉ còn biết gãi đầu hỏi Nguyên Anh.

- Như vậy... tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?

“Làm sao ta biết được?” Nguyên Anh trợn mắt hừ lạnh.

- Nhưng trước tiên chúng ta hẳn là có thể xác định được, đây nhất định là Yêu Đan, vì thế suy đoán lúc đầu của ngươi hẳn là chính xác rồi.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm gật đầu đồng ý với lời nói của Nguyên Anh, sau đó lại hỏi.

- Như vậy tại sao nó lại không trả lời ta đâu?

“Thiếp nghĩ, hiện tại tiểu Long đang trong quá trình dung hợp pháp lực và Long Khí, quá trình này có lẽ phải cần tồn một ít thời gian, thế nên chúng ta cứ ngồi đợi một lúc xem sao?” Nam Cung Mị Ảnh đứng cạnh bên quan sát tất cả, nhưng ngay từ lúc tiểu Long tới thì nàng không lên tiếng, lúc này lại thử nói chen vào.

Lâm Thanh Phong hai mắt phát sáng, tự lấy tay vỗ đầu mình nói.

- Đúng vậy nha, vừa lúc này mới giải thích với nàng là pháp lực và Long Khí dung hợp cần tồn một khoảng thời gian nhưng hiện tại ta lại quên mất.

- Như vậy...

Liếc nhìn qua Nguyên Anh, chỉ thấy nó hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp khoanh tay nhắm mắt ngồi xuống, không cần Lâm Thanh Phong nói thì nó cũng biết được ý định của hắn là muốn nó tiếp tục ngồi đây hộ pháp cho tiểu Long.

Thấy tiểu Long thành thật phối hợp như vậy, Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu rồi cùng Nam Cung Mị Ảnh đi tới cạnh Trảm Ma Đao, Trảm Ma Đao toàn thân lóe lên quang mang, yên lặng nằm trên mặt đất.

Lúc này ý thức của Long Vương đã sớm tiến vào bên trong và cùng khí linh của Trảm Ma Đao tranh giành quyền làm khí linh.

Mới nghe qua thì ai cũng thấy được rằng điều này hơi vô lý, bản thân là khí linh vậy mà còn phải cùng người khác tranh giành làm khí linh sao?

Nhưng thực ra điều này không vô lý chút nào, bởi vì khí linh là một dạng ý thức của pháp khí, và chỉ có những pháp khí cấp cao mới có cơ hội sinh ra khí linh.

Khí linh một khi sinh ra thì phải được chủ nhân từ từ nuôi dưỡng mới có thể trở nên cường đại, còn nếu không được chủ nhân nuôi dưỡng thì sẽ từ từ chết đi.

Đây cũng là trường hợp mà Khí Linh của Trảm Ma Dao gặp phải, từ ban đầu sau khi được Lạc Long Quân luyện chế thành công Trảm Ma Dao thì nó cũng được sinh ra, chỉ cần nói tới đây là ai cũng hiểu được Trảm Ma Dao căn bản không đồng dạng với pháp khí, pháp khí dù cho cao cấp đến cỡ nào thì cơ hội sinh ra khí linh cũng rất thấp.

Nhưng dù cho Trảm Ma Dao có cao cấp như thế nào, thì khí linh vừa mới sinh ra đều rất yếu ớt đồng dạng với những món pháp khí khác, và cũng chính lúc đó Lạc Long Quân lại đưa nó cho Hùng Vương đời thứ nhất, từ đó trở đi đã qua vài ngàn năm không tìm được chủ nhân, không được nuôi dưỡng, nên Khí Linh vừa sinh ra đã rất yếu ớt, nay lại còn yếu hơn.

Vì thế nó mới đồng ý với điều kiện của Hùng Vương đời thứ nhất, sau chín mươi chín đời, nếu nó không nhận bất kì đời nào làm chủ nhân thì ở đời thứ một trăm, nó sẽ giúp đỡ tiêu diệt hết bọn yêu ma rồi sau đó rời đi để tìm chủ nhân mới.

Nhưng lúc này, nó lại thấy được Lâm Thanh Phong, Lâm Thanh Phong là một tên tu sĩ, tuy rằng tu vi của Lâm Thanh Phong trong mắt nó căn bản là rất yếu ớt, yếu tới không thể nào tưởng tượng được, nhưng hiện tại nó còn sự lựa chọn nào sao? Vì thế nó mới chọn Lâm Thanh Phong làm chủ nhân, để sớm được nuôi dưỡng.

Nhưng dù cho nó được Lâm Thanh Phong từ từ nuôi dưỡng thì không biết phải mất bao nhiêu lâu thì nó mới có thể trở lại trạng thái lúc đầu chứ đừng nghĩ tới việc mạnh hơn.

Ngay lúc này Long Vương lại muốn cùng nó tranh đoạt vị trí Khí Linh này, nếu nó thành công thôn phệ được ý thức của Long Vương thì cho dù không cần Lâm Thanh Phong bồi dưỡng, sức mạnh của nó cũng được hồi phục, thậm chí còn có thể trở nên mạnh hơn lúc ban đầu.

Mặc dù ý thức của đối thủ có vẻ mạnh hơn nó hiện tại, nhưng khi ý thức của người khác tiến vào đây thì sẽ nhận được áp chế cực lớn, còn nó thân là một khí linh, bên trong Trảm Ma Dao là nhà của nó, tại nơi này nó căn bản không nhận áp chế.

Cơ hội ngàn vàng để phục hồi thực lực như vậy mà nó còn không nắm lấy thì phải đợi tới bao giờ?

.....Hết Chương 240....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Ngọc Tủy Linh Nhũ?

Nếu trong trường hợp bình thường thì cũng không ai muốn tranh giành trở thành khí linh, nhưng Long Vương cũng tương tự như Khí Linh, đều rơi vào trường hợp không có đường lui.

Lâm Thanh Phong rất mạnh, tuy không biết mạnh tới cỡ nào, nhưng ít nhất Long Vương có thể khẳng định hẳn không thể nào đối phó nổi, chỉ cần nhìn Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mỹ Ảnh cả hai tùy ý ra tay lúc ban đầu là hẳn liền xác định điều này.

Hắn cũng ôm một tia hy vọng muốn thử xem Lâm Thanh Phong có nắm giữ Trảm Ma Dao hay không, nếu như Lâm Thanh Phong không có thanh đao này thì hẳn liền chạy trốn, dù cho phải tổn hao bao nhiêu thực lực thì hẳn cũng muốn trốn, nhưng từ khi thấy Lâm Thanh Phong lấy ra thanh Trảm Ma Dao thì hẳn liền tuyệt vọng.

Với truyền thừa của mình thì hẳn hiểu rõ, chỉ cần hắn bị thanh Trảm Ma Dao này chém phải thì số Long Khí trên người hắn sẽ bị nó hút và truyền về cho Lâm Thanh Phong, một khi bị hút sạch Long Khí thì hẳn chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Vì thế hắn chỉ còn hai sự lựa chọn, một là tranh giành quyền trở thành khí linh để tranh thủ một tia cơ hội sống sót, còn hai là bị Lâm Thanh Phong chém giết.

Nhìn thanh Trảm Ma Dao đang yên lặng tỏa ra ánh sáng, Lâm Thanh Phong gãi đầu nói.

- Thật phiền phức, bên kia cũng vậy mà bên này cũng vậy, không biết phải mất bao lâu thì bọn chúng mới xong đây?

Không biết có bao nhiêu tu sĩ nằm mơ cũng nghĩ tới vũ khí của mình sinh ra khí linh, rồi bọn họ sẽ tìm mọi cách giúp nó trở nên mạnh mẽ hơn, dù phải tổn bao nhiêu thời gian thì bọn họ cũng vui vẻ chấp nhận chờ đợi.

Còn tên Lâm Thanh Phong này thì khác, hẳn lại cảm thấy phiền phức vì chờ đợi khí linh? Nếu có tên tu sĩ nào nghe được lời này thì đoán chừng người đó liền muốn xông lên liều mạng với hắn.

Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng mỉm cười.

- Chàng đừng nói vậy nha, ngay cả thiếp cũng đang mong chờ thanh Hắc Thiết Kiếm hay Hàn Băng Kiếm sinh ra khí linh đây.

Nói tới đây, giọng của nàng có một chút thất lạc.

- Chỉ tiếc phẩm cấp của bọn chúng quá thấp, sư phụ đã nói một kiện pháp khí muốn sinh ra khí linh thì ít nhất bọn chúng cũng phải đạt tới Thần cấp pháp khí.

- Nhưng Hàn Băng Kiếm chỉ là một kiện Thiên cấp, còn Hắc Thiết Kiếm cũng chỉ là một kiện Linh cấp pháp khí mà thôi, bọn chúng còn kém rất xa Thần cấp pháp khí đâu, muốn trở thành Thần cấp pháp khí thì thiếp còn phải tìm cách nâng cấp bọn chúng đây.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu xoắn xuýt.

- Đừng bi quan vậy nha lão bà, chúng ta sẽ cùng tìm cách nâng cấp bọn chúng, còn không thì ta sẽ đi tìm khí linh về cho nàng.

Nghe được thời này, Nam Cung Mị Ảnh liền lắc đầu bĩu môi.

- Thiếp không cần đâu, cứ việc để mặc cho tự nhiên là được rồi.

- Sư phụ đã nói, chỉ có khí linh do chính bản thân pháp khí sinh ra mới có thể giúp pháp khí phát huy toàn bộ uy lực.

- Còn về phần Trảm Ma Dao của chàng là trường hợp đặc biệt, bản thân Trảm Ma Dao đã có khí linh, nên dù cho Long Vương hay khí linh thôn phệ hết ý thức của đối phương thì chàng vẫn có thể phát huy hoàn toàn uy lực của Trảm Ma Dao.

Lâm Thanh Phong chỉ còn cách im lặng cười khổ, hiện tại hắn có nói gì cũng không được, nhưng Nam Cung Mị Ảnh lại mỉm cười nói.

- Nhưng mà...chàng đã nói sẽ giúp thiếp nâng cấp chúng, chàng nhớ phải giữ lời.

“Được rồi, ta sẽ nhớ.” Lâm Thanh Phong gãi đầu cười.

Nam Cung Mị Ảnh bĩu môi cười.

- Chàng biết những nguyên liệu cần để nâng cấp một kiện pháp khí sao?

- Như sư phụ đã từng nói, muốn nâng cấp một kiện Thiên cấp pháp khí trở thành một kiện Linh cấp pháp khí thì chúng ta phải tìm một viên nội đan cấp 5, và thêm nhiều nguyên vật liệu khác.

- Nhưng khi chúng ta tìm đủ nguyên liệu thì vẫn gặp một vấn đề, đó là nâng cấp pháp khí cũng có một tỉ lệ thất bại nhất định, một khi nâng cấp thất bại thì kiện pháp khí đó may mắn thì chỉ bị hư hỏng nhẹ, còn bằng không thì sẽ bị hư hỏng hoàn toàn.

- Ngay cả Hòa Vân tiên bối thân là một vị Luyện Khí Sư cấp 7 cả đời luyện khí cũng chỉ có 8 phần năm chắc sẽ nâng cấp thành công một kiện Linh cấp pháp khí trở thành Thánh cấp pháp khí, còn từ Thánh cấp lên Thần cấp thì chỉ có 3 phần mà thôi.

Nghe được những điều này, Lâm Thanh Phong liền cau mày.

- Nâng cấp pháp khí khó khăn vậy sao?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu.

- Dĩ nhiên rồi, vì thế có rất nhiều tu sĩ bị không thể tiếp tục tấn cấp, nguyên nhân là do đẳng cấp của bản mệnh pháp khí không đủ, nếu bọn họ không thể nâng cấp nó thì khi độ lợi kiếp thực lực của bọn họ sẽ bị giảm mạnh.

- Lôi Kiếp đáng sợ như thế nào thì chàng cũng đã từng kiểm nghiệm qua rồi, không có bất kì một tu sĩ nào ngu ngốc tới mức chưa nâng cấp xong bản mệnh pháp khí lại đi độ lợi kiếp cả.

- Trong quá trình độ Lôi Kiếp, nếu như bản mệnh pháp khí bởi vì không đủ cứng cáp để đối chọi với Lôi Kiếp mà bị hư hỏng, thì khi đó tu sĩ cũng sẽ bị trọng thương, đang trong quá trình độ Lôi Kiếp mà bị trọng thương thì chàng cũng hiểu được kết quả.

- Nhưng một khi nâng cấp thất bại, bản mệnh pháp khí bị hư hỏng thì tu sĩ cũng sẽ bị thương, nhẹ thì chỉ cần tu dưỡng vài ngày nửa tháng là bình phục, còn nặng thì một thân tu vi sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi.

- Nếu như nâng cấp pháp khí khó khăn như vậy thì sẽ không có nhiều tu sĩ cấp cao lắm mới đúng, nhưng sự thực tu sĩ cấp cao có rất nhiều, giống như những Hợp Thể kì tu sĩ dưới trường của Hóa Thánh, như vậy hẳn là sẽ có thứ giúp nâng cao tỉ lệ thành công đúng không?

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu.

- Đúng vậy, sư phụ đã từng nói, muốn nâng cao tỉ lệ thành công khi nâng cấp pháp khí, chúng ta phải tìm được Ngọc Tuyền Linh Nhũ.

“Ngọc Tuyền Linh Nhũ? Đó là vật gì? Làm cách nào chúng ta có thể tìm được?” Lâm Thanh Phong ánh mắt có chút ngạc nhiên, hẳn chưa từng nghe tới Ngọc Tuyền Linh Nhũ nên hỏi lại.

Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười giải thích.

- Tương truyền đây là loại thạch nhũ rất hiếm có, được hình thành sau vô số năm tháng được Linh Tuyền cạo rửa.

- Linh Tuyền là những dòng suối chảy qua những chứa nồng độ linh khí cực cao, nếu tu sĩ được luyện ở nơi này thì có thể gọi là làm ít công to, vì thế những nơi như thế này thường được các tông môn dùng làm động phủ để các trưởng lão, hoặc chương môn bế quan tu luyện đề cao tu vi.

- Người ta phân chia phẩm cấp của Ngọc Tuyền Linh Nhũ cũng tương tự như Linh Thạch, tùy vào lượng linh khí có trong Ngọc Tuyền Linh Nhũ để phân chia, từ Hạ phẩm cho tới Cực phẩm.

- Ngọc Tuyền Linh Nhũ có rất nhiều cách sử dụng, nhưng đa phần tu sĩ thường dùng chúng để Luyện Khí hoặc Luyện Đan, bởi vì được Linh Tuyền cạo rửa, nên bên trong Ngọc Tuyền Linh Nhũ chứa rất nhiều Linh Khí, có thể giúp nâng cao phẩm chất đan dược, và phẩm chất pháp khí.

- Sử dụng Ngọc Tuyền Linh Nhũ đẳng cấp càng cao để luyện đan thì chất lượng đan dược càng cao, hoặc có thể sinh ra càng nhiều viên trong cùng một lần luyện, còn nếu dùng để luyện khí thì sẽ giúp pháp khí càng trở nên cứng cáp hơn.

- Tuy nói rằng Ngọc Tuyền Linh Nhũ có thể tìm được bên cạnh các dòng linh tuyền, nhưng số lượng của chúng cũng phải tùy thuộc vào kích cỡ của dòng Linh Tuyền lớn hay nhỏ.

- Ước tính khoảng thời gian để hình thành nên một viên Ngọc Tuyền Linh Nhũ Hạ phẩm là khoảng chừng một trăm năm, Trung phẩm là một ngàn năm, Thượng phẩm thì ước chừng mười ngàn năm, còn Cực phẩm thì không ai biết chắc được, phải gọi là chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

- Theo lời của sư phụ thiếp thì dòng Linh Tuyền ở chỗ ông cứ một trăm năm sẽ có thể sinh ra được hơn hai mươi viên Ngọc Tuyền Linh Nhũ Hạ phẩm.

- Hai mươi viên nghe như không nhiều, nhưng đây đã là số lượng rất lớn, phải biết rằng ngay cả một tông môn Luyện Đan lớn giống như tông môn của Trần Nguyên tiên bối, một trăm năm cũng chỉ có thể xuất ra ngoài một trăm viên Ngọc Tuyền Linh Nhũ Hạ phẩm mà thôi.

- Cũng vì vậy nên dù là Ngọc Tuyền Linh Nhũ Hạ phẩm, nhưng giá cả của nó không hề tiện nghi một chút nào, ước tính một viên Ngọc Tuyền Linh Nhũ Hạ phẩm có giá khoảng 1000 viên linh thạch Trung phẩm, tương đương với một viên linh thạch Thượng phẩm.

- Còn về Ngọc Tuyền Linh Nhũ Trung phẩm nha... theo lời của sư phụ nói thì giá cả của nó phải từ mười viên linh thạch Thượng phẩm cất bước, nhưng căn bản không ai muốn bán, chứ đừng nói tới Ngọc Tuyền Linh Nhũ Thượng phẩm.

Lâm Thanh Phong âm thầm lú lờ, hẳn cần răn hỏi.

- Như vậy... để có thể nâng cấp pháp khí cho nàng thì chúng ta phải tìm Ngọc Tuyền Linh Nhũ phẩm cấp ra sao đây?

“Ít nhất là Ngọc Tuyền Linh Nhũ Trung phẩm mới có thể nâng cấp một thanh Thiên cấp pháp khí thành một thanh Linh cấp pháp khí, còn muốn nâng cấp Linh cấp pháp khí trở lên thì phải dùng Thượng phẩm.” Nam Cung Mị Ảnh nhàn nhạt trả lời.

....Hết Chương 241....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Ngọc Tuyền Linh Nhũ? (2)

Lâm Thanh Phong âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, lần này liền tốt rồi, lời đã nói ra thì không thể nào rút lại được, Ngọc Tuyền Linh Nhũ Trung phẩm rất đắt đỏ, Ngọc Tuyền Linh Nhũ Thượng phẩm sẽ càng đắt đỏ hơn, Lâm Thanh Phong theo quán tính đưa tay vuốt cằm trừ vật vài cái, nghĩ tới bên trong nhẫn vẫn còn một ít linh thạch Cực phẩm mà trước kia Âm tôn giả đưa cho thì hẳn liền nghĩ.

- Mặc dù giá cả đắt đỏ thật, nhưng hẳn là cũng không nhiều hơn số linh thạch Cực phẩm này đâu, khi trở về cứ nhờ lão già Trần Nguyên đề ý tìm giúp là được rồi.

Nhìn ra tiểu động tác của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh liền bật cười lắc đầu, nàng biết rõ hắn đang nghĩ tới chuyện gì, nhưng Ngọc Tùy Linh Nhũ Thượng phẩm cũng không dễ tìm như vậy, bọn họ muốn tìm chẳng lẽ người khác không muốn tìm hay sao?

Phải biết rằng, tất cả các kiện pháp khí từ Linh cấp trở lên tới Thần cấp, nếu muốn nâng cấp thì tỉ lệ thành công rất nhỏ, muốn tăng tỉ lệ thành công thì chỉ có thể sử dụng Ngọc Tùy Linh Nhũ Thượng phẩm.

Vì thế mỗi lần Ngọc Tùy Linh Nhũ Thượng phẩm xuất hiện liền sẽ thu hút rất nhiều tu sĩ tới tranh đoạt, đặc biệt là những Kiếm Tu giống Nam Cung Mị Ảnh thuần túy chỉ sử dụng kiếm.

Không như những tu sĩ bình thường chủ tu các loại pháp thuật có thể tùy thời thay đổi pháp khí thích hợp với bản thân.

Nhưng Kiếm Tu thì khác, bọn họ xem kiếm như thể sinh mạng, và đồng thời là chân tay của mình vậy, vì thế điều đầu tiên bọn họ cần phải làm để bước vào con đường Kiếm Tu đó là tìm ra một thanh kiếm thích hợp với bản thân mình, rồi lại trải qua giai đoạn “làm quen” với thanh kiếm, sử dụng nó cho thật nhuần nhuyễn, rồi sau đó mới có thể từng bước từng bước nâng cao cảm ngộ Kiếm đạo.

Vì sao Kiếm Tu lại phải trải qua nhiều giai đoạn phiền phức như vậy? Thử nghĩ đơn giản một chút, nếu như người thiếu mất một ngón tay, nhờ vào khoa học kỹ thuật tiến bộ thì người vẫn có thể nối lại một ngón tay giả để thay thế, nhưng trước tiên, điều người cần phải làm đó là tìm ra một ngón tay mới có độ dài, ngắn phù hợp với người mới được.

Trong trường hợp người cứ nhắm mắt chọn bừa thì như thế nào? Nếu may mắn thì người sẽ tìm ra một ngón tay có kích thước phù hợp, còn không thì sau khi nối lại ngón tay, ngón tay của người sẽ quá dài, hoặc là quá ngắn.

Khi đó cũng đừng nói tới chuyện người sẽ cảm thấy khó chịu khi bị người ngoài soi mói, mà bản thân người cũng sẽ vì kích thước không phù hợp của ngón tay mới này gây ảnh hưởng tới sinh hoạt.

Nhưng dù sao đó cũng là ngón tay của người, nếu người có thể hoàn toàn không cảm thấy khó chịu thì xin chúc mừng người, còn nếu không, thì người phải mất một khoảng thời gian dài hơn người khác rất nhiều để có thể quen thuộc với nó.

Kiếm Tu cũng đồng dạng như vậy, nếu họ không tìm được một thanh kiếm thích hợp cho bản thân, mà cứ nhắm mắt tùy ý tìm một thanh kiếm, tuy bọn họ vẫn có thể cảm ngộ kiếm đạo như bình thường, nhưng bọn họ phải tốn một khoảng thời gian dài hơn người khác.

Còn đối với những người tìm được thanh kiếm phù hợp với bản thân thì sao? Khi đạt tới một tu vi nhất định, bọn họ sẽ phải lựa chọn có nên dùng thanh kiếm đó làm bản mệnh pháp khí hay không, sau khi trở thành bản mệnh pháp khí, thì thanh kiếm đó cũng là một phần của Kiếm Tu, nếu thanh kiếm bị hư hỏng thì Kiếm Tu sẽ bị trọng thương.

Cũng có thể hiểu rằng, khi trở thành bản mệnh pháp khí thì thanh kiếm cũng không phải là “ngón tay” đã được nối lại nữa, mà nó đã trở thành ngón tay thật sự của người, dù người có quen thuộc với ngón tay được nối lại như thế nào đi chăng nữa, thì có một điều ai cũng có thể khẳng định rằng người không thể nào sử dụng nó nhuần nhuyễn như ngón tay mọc ra từ bàn tay của chính mình được.

Tuy rằng không ai ép buộc mỗi một Kiếm Tu đều phải có bản mệnh pháp khí, nhưng nếu như người có bản mệnh pháp khí, thì cũng có nghĩa là thanh kiếm ấy đã trở thành một phần của người theo đúng nghĩa đen, khi đó cảm ngộ về Kiếm đạo của người sẽ được nâng cao thêm một bước, cũng đồng nghĩa với việc tu luyện của người sẽ trở nên nhanh chóng hơn.

Thân là tu sĩ, ai không muốn mình trở nên mạnh mẽ đâu? Vì thế bản mệnh pháp khí tuy rằng không ép buộc, nhưng mỗi vị Kiếm Tu ai cũng đều phải có, nhưng mỗi người chỉ được chọn một bản mệnh pháp khí cho riêng mình, một khi đã quyết định thì về sau cũng không còn cơ hội để sửa đổi.

Theo sau việc chọn bản mệnh pháp khí, Kiếm Tu lại gặp vấn đề mới, đó là khi tu vi của người quá cao, nhưng bản mệnh pháp khí lại quá yếu ớt thì phải làm thế nào bây giờ? Bọn họ liền phải gia nhập đoàn đội “tranh đoạt ngọc tùy”.

Thử nghĩ một chút, một vị tu sĩ Luyện Hư kì, trong tay nắm một thanh Hoàng cấp pháp khí mà Trúc cơ kì có thể sử dụng, để đối phó với một vị Luyện Hư kì đồng cấp nhưng trong tay lại cầm một thanh Linh cấp pháp khí, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Trước cũng đừng nói tới việc đối địch, chịu một nhát chém của kiện Linh cấp binh khí, thanh Hoàng cấp pháp khí không biến thành bụi, thì chỉ có thể là do Thiên Đạo ngu quên mà thôi.

Nếu phải gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy, thì tại sao người không chọn một thanh Thần cấp pháp khí để làm bản mệnh pháp khí?

Như đã nói lúc trước, Kiếm Tu xem kiếm như mạng, bọn họ đều hiểu được, “không có pháp khí mạnh mẽ, chỉ có pháp khí phù hợp với bản thân”, nếu người thật sự tìm được một kiện Thần cấp pháp khí, lại còn phù hợp với bản thân thì chúc mừng người, người rất may mắn, nhưng đa phần những người khác đều không được như vậy đâu.

Còn chưa kể tới việc đẳng cấp của người quá thấp, sẽ không thể nào phát huy hoàn toàn sức mạnh vốn có của thanh Thần cấp pháp khí đó, ngoài việc nó có thể giúp người nhanh chóng cảm ngộ kiếm đạo và dùng để đối cứng trong lúc chiến đấu thì cũng không giúp gì được cho người.

Nhưng tìm được một kiện Thần cấp pháp khí dễ như vậy sao? Cả cái Thông Thiên Đại Lục hiện tại cũng chỉ có hơn một trăm tên Đại Thừa Kì mà thôi, trong số đó chỉ có vài người là Kiếm Tu và vài người là Luyện Khí Sư có thể luyện chế Thần cấp pháp khí.

Nếu người có thể từ trên người bọn họ tìm được một kiện Thần cấp pháp khí thích hợp cho bản thân mình, thì... tốt thôi, người căn bản thuộc dạng “con ông cháu cha” còn không thì người thuộc dạng có được Hào Quang Nhân Vật Chính, hoặc là thực lực của người đủ mạnh, nằm trong ba loại này thì người có thể không cần quan tâm tới đoàn đội “tranh đoạt ngọc tẩy”.

Còn nếu như người không thuộc dạng “Con ông cháu cha” cùng thực lực của người mạnh mẽ hai loại này? Vậy mà người muốn sở hữu Thần cấp pháp khí? Xin lỗi trước tiên ta phải hỏi người, người làm tốt chuẩn bị tiếp nhận truy sát sao?

Chỉ có những tên có Hào Quang Nhân Vật Chính thể loại Thiên Đạo sùng nhi này mới có thể sống sót trong trường hợp bị cả Đại Lục truy sát mà thôi, ngoài ra thì không một ai có thể làm như vậy.

Nói tóm lại, việc nâng cấp bản mệnh pháp khí đối với Kiếm Tu rất trọng yếu, bởi nó ảnh hưởng trực tiếp tới lực chiến của bọn họ, thế nên mỗi khi Ngọc Tủy Linh Nhũ Thượng phẩm xuất hiện đều đồng dạng gây lên nhiều gió tanh mưa máu trong giới Kiếm Tu.

Nam Cung Mị Ảnh chỉ biết lắc đầu thờ dài, bởi nàng hiểu rõ, một khi Ngọc Tủy Linh Nhũ Thượng phẩm xuất hiện thì ngay cả các vị kiếm tu ngang hàng với sư phụ nàng cũng có thể xuất động, mặc dù bọn họ không sử dụng, nhưng còn đệ tử hoặc một vị hậu bối mà bọn họ yêu thích đâu? Chẳng lẽ bọn họ không có đệ tử cũng không có một vị hậu bối nào?

Nếu thật sự không có thì... tốt, thiếu đi một người tranh đoạt thì cơ hội đoạt được liền lớn hơn một chút.

Nhưng đây chỉ là nói về phần Kiếm Tu mà thôi, tại Thông Thiên Đại Lục có rất nhiều trường phái cũng có phương thức tu luyện tương tự như Kiếm Tu, như Đạo Tu, Thương Tu... và còn có những tên tu sĩ chuyên tu pháp thuật ưa thích nâng cấp bản thân pháp khí.

Vì thế cũng có thể hiểu rằng, ở Thông Thiên Đại Lục, Ngọc Tủy Linh Nhũ Thượng phẩm loại này căn bản là “cung không đủ cầu”, chỉ cần xuất hiện một viên mà gần như cả đại lục đều nhảy vào tranh đoạt.

Nếu thật sự Lâm Thanh Phong có thể tìm được một viên, thì hẳn có thể được coi là kẻ thù của toàn bộ tu sĩ ở Thông Thiên Đại Lục.

Không phải vì hắn làm nhiều chuyện ác, gây nên toàn bộ đại lục công phẫn, nhưng chỉ vì một câu “Thất phu vô tội, hoài bích có tội” mà thôi.

Dù cho Lâm Thanh Phong có yêu nghiệt tới mức nào đi chăng nữa, hẳn lúc trước chỉ mới mạnh hơn Luyện Hư Kỳ Viên Mãn, có thể đánh không thua kém với Hợp Thể Kỳ tầng 1, nhưng nếu gặp Hợp Thể Kỳ tầng 2 thì hẳn liền..., còn hiện tại thì càng nát bét, mặc dù tu vi có cao hơn lúc trước, nhưng chưa hồi phục hoàn toàn, nếu gặp phải Hợp Thể Kỳ tầng 1 thì chạy thoát thân hay không cũng là một vấn đề, chứ đừng nói tới việc có thể đánh ngang tay hay không?

Dù cho Lâm Thanh Phong có được Hóa Vân tôn giả, Âm Dương hai vị tôn giả, Trần Nguyên Đại Sư cùng Băng Thánh che chở,... thì cũng không ổn, bởi vì bọn họ chỉ có vài người mà thôi, bọn họ không thể nào chịu được áp lực từ những vị tôn giả còn lại được.

...Hết Chương 242....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Ngọc Tủy Linh Nhũ? (3)

Hàn Băng Kiếm, thanh kiếm này đối với Nam Cung Mị Ảnh thật sự là rất đặc biệt, mặc dù là do Lâm Thanh Phong con hàng này “tiện tay nhặt được” trong lúc đi “tẩy kinh phạt tẩy”, nhưng dù gì nó cũng là món quà đầu tiên mà hắn tặng cho nàng.

Vì thế ngay từ lúc Vô Cực Tử cho nàng biết tới Bản Mệnh Pháp Khí thì nàng liền quyết định, dù cho Hàn Băng Kiếm không thể trở thành bản mệnh pháp khí của nàng thì nàng cũng tìm mọi biện pháp để có thể nâng cấp nó lên.

Nhưng tiếp theo sau một khoảng thời gian sử dụng Hàn Băng Kiếm thì nàng càng cảm thấy được rằng, nó chính là thanh kiếm thích hợp nhất đối với bản thân nàng, vì thế nàng liền quyết định muốn nó trở thành bản mệnh pháp khí.

Và đây cũng là nguyên nhân khiến tu vi của nàng tăng trưởng nhanh một cách nhanh chóng, chỉ cần vài chục năm mà nàng đã đạt tới Kiếm Tâm cảnh giới, tuy rằng cảnh giới Kiếm Tâm của nàng vẫn chưa hoàn chỉnh, nguyên nhân chính là do nàng thiếu Linh Lực mà thôi.

Kiếm Tu tuy rằng chủ tu theo một phương hướng khác, nhưng suy cho cùng bọn họ vẫn là tu sĩ, ngoài việc tự thân cảm ngộ kiếm đạo ra, Kiếm Tu cũng cần Linh Lực để tu luyện.

Kiếm Tâm là cảnh giới có thể đánh ngang ngửa với Luyện Hư kỳ, thậm chí là Hợp Thể kỳ tu sĩ, thì đương nhiên Linh Lực cũng cần rất nhiều, dù cho tốc độ hấp thu Linh Khí để tinh luyện thành Linh Lực của Nam Cung Mị Ảnh cao tới cỡ nào thì chỉ trong vài chục năm thì nàng vẫn không thể nào hấp thu đủ.

Còn chưa kể tới trong những năm này, phần lớn thời gian nàng đều tu luyện ở nơi không có Linh Khí, về sau nàng chỉ ở lại Thông Thiên Đại Lục hơn hai năm trời thì làm sao có đủ Linh Lực để hoàn toàn đạt tới cảnh giới Kiếm Tâm đây?

Nếu nàng thật sự có thể hoàn toàn hấp thu đủ lượng Linh Lực để trở thành Kiếm Tâm cảnh giới trong hai năm trời... , trong trường hợp này thì tất cả tu sĩ ở Thông Thiên Đại Lục có thể tìm một khối đầu hũ đập đầu tự sát là vừa, tu luyện cả đời cũng không bằng người ta tu luyện trong hai năm, như vậy còn tu cái gì?

Lâm Thanh Phong một bên thở ra một hơi nhẹ nhõm trầm nghĩ.

- Thật may mắn, ít ra vẫn còn tồn trữ một số Linh Thạch Cực Phẩm trong nhẫn trữ vật, nếu không thì không biết phải lấy đâu ra tiền để mua được Ngọc Tùy Linh Nhũ Thượng phẩm đây.

Nam Cung Mị Ảnh đã sớm đoán được Lâm Thanh Phong con hàng này đang nghĩ cái gì, nàng chỉ biết lắc đầu mỉm cười, Ngọc Tùy Linh Nhũ Thượng phẩm cái đồ vật này sức dụ hoặc quá lớn, mặc dù Lâm Thanh Phong vẫn còn một số Linh Thạch Cực phẩm trong người, nhưng bấy nhiêu vẫn không đủ mua.

Trước tiên cũng đừng nói mua, quan trọng hơn là hiện tại bọn họ không đủ sức để tham dự vào vũng nước đục này, Nam Cung Mị Ảnh cũng không muốn Lâm Thanh Phong gặp nguy hiểm.

Lâm Thanh Phong nghĩ nghĩ một chút, rồi nói.

- Lão bà, ta có chút chuyện muốn hỏi.

“Làm sao vậy phu quân?” Nam Cung Mị Ảnh tò mò hỏi.

Lâm Thanh Phong gãi đầu hỏi.

- Cái nồi lúc trước của ta...có được tính là pháp khí hay không?

Nam Cung Mị Ảnh khước miệng co quắp, nàng liền hiểu được con hàng này đang nghĩ cái gì, nàng có chút khó khăn gật đầu hỏi.

- Mặc dù ngay cả Trần Nguyên tiền bối cũng không nhìn ra đẳng cấp của nó, nhưng xem xét một chút thì nó vẫn được tính là một kiện pháp khí, chẳng lẽ chàng muốn...?

Lâm Thanh Phong nộ nộ cười gật đầu.

- Đúng vậy, nếu nó là một kiện pháp khí, thì ta sẽ nâng cấp nó lên.

Nhưng tiếp theo, hẳn lại trầm tư một chút rồi thở dài tiếc nuối.

- Nhưng hiện tại không được, ta vẫn chưa biết được đẳng cấp của nó, chuyện này về sau lại tính thôi.

Nam Cung Mị Ảnh thở ra một hơi, về sau lại tính mới là chuyện tốt, nếu hiện tại hẳn liền muốn đi tìm Ngọc Tùy Linh Nhũ thì nàng sẽ ngăn hẳn lại, nếu không ngăn được thì chỉ còn một biện pháp... là đánh cho hắn tỉnh, ai bảo hiện tại hắn yếu hơn nàng đây?

Lâm Thanh Phong cũng không hề cảm giác được là chính bản thân mình vừa mới dạo qua một vòng Quỷ Môn Quan, trong đầu hắn hiện tại vẫn còn đang suy nghĩ phải dùng biện pháp gì để có thể đánh giá được đẳng cấp của cái nồi đây.

....

Một tuần sau, Lâm Thanh Phong một mặt hưng phấn vui vẻ, chạy đi chạy lại hai bên quan sát tình trạng của Trảm Ma Dao cùng tiểu Long.

“Lại tới nữa?” Nguyên Anh cắn chặt hàm răng, trong lòng đầu đen rau muống trầm nghĩ.

“Tiểu Long vẫn chưa xong sao?” Lâm Thanh Phong vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt, không có chút nào lo lắng tùy ý hỏi.

“Ngươi tự nhìn đi.” Nguyên Anh mặt không đổi sắc, tùy ý trả lời một câu rồi cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong.

“Haha, không sao, vẫn chưa xong thì chúng ta cứ tiếp tục chờ, ta không vội.” Lâm Thanh Phong để lại một câu rồi hưng phấn chạy đi.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Thanh Phong, hai mắt của Nguyên Anh đều muốn phun lửa, cắn chặt răng vò đầu bứt tai, một mặt sinh không thể luyện ngồi lại hộ pháp cho tiểu Long, đoạn đối thoại này đã lặp đi lặp lại suốt 26 lần, hiện tại đã là lần thứ 27 rồi, Nguyên Anh thậm chí không cần suy nghĩ liền theo quán tính trả lời.

Cũng không thể trách được Nguyên Anh tại sao lại trở nên như vậy, có trách là phải trách Lâm Thanh Phong con hàng này, sau khi nhớ lại được một phần ký ức ở Thông Thiên Đại Lục, thì đêm đó hắn liền cùng Nam Cung Mị Ảnh “chiến đấu”.

Lâm Thanh Phong, cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người đều là tu sĩ trẻ, thể lực cũng không giống người bình thường, lại đồng dạng đang ở thời kì sung sức

mà phải nín nhịn trong một khoảng thời gian dài, nên hiện tại đầu chỉ chiến đấu trong vài hiệp?

Nếu như vậy thì cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng về sau dị biến liền phát sinh.

Lâm Anh Hào, Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa ba người chờ đợi vài ngày nên có chút lo lắng trở lại đây xem xét, nhưng Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh, hai con hàng này căn bản chiến đấu quá “hăng hái” nên căn bản cũng không để ý tới việc có người khác tới đây, nên cả hai liền bị phát hiện, cũng vì vậy mới khiến hai người dừng lại sau ba ngày thời gian “hăng hái chiến đấu”.

Lâm Anh Hào nụ cười kéo lên tận mang tai, thần thần bí bí dẫn Lâm Thanh Phong qua một bên dạo dò hẩn không nên quá lao lực, hãy nhớ để ý tới Trảm Ma Dao một chút, rồi sau đó liền kéo Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa hai người trở về, từ đó về sau cũng không xuất hiện ở đây nữa.

Cũng từ ngày đó, cho tới thời điểm hiện tại là bốn ngày, cứ đều đặn mỗi ngày vài lần, Lâm Thanh Phong con hàng này sẽ chạy đến đây xem xét, hỏi Nguyên Anh vài câu cho có lệ rồi lại chạy về “chiến đấu” cùng Nam Cung Mị Ảnh.

Sau vài lần thì Nguyên Anh đã cảm thấy Lâm Thanh Phong con hàng này có chút không đúng, nên nó phái một Nguyên Anh nhỏ đi xem xét, Nguyên Anh nhỏ cũng không có làm ra một biện pháp che dấu nào, chỉ thành thật bay phía sau Lâm Thanh Phong, vậy mà Lâm Thanh Phong cũng không phát hiện, một đường đi tới chỗ Nam Cung Mị Ảnh.

Lúc ban đầu nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh thì nó còn muốn nói gì đó, nhưng chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh căn bản không mặc quần áo nằm trong lều vải, về mặt tình loạn ý mê nhìn về Lâm Thanh Phong và cũng không nhìn nó, Lâm Thanh Phong con hàng này sau khi tới đây liền cởi hết quần áo chạy vào trong, sau đó cả hai lại tiếp tục...

Và cứ như vậy, mỗi ngày cứ cách vài giờ là con hàng Lâm Thanh Phong này sẽ dừng lại, nhanh chóng mặc vào quần áo rồi chạy đi xem xét Tiểu Long cùng Trảm Ma Dao.

“Tiểu Long vẫn chưa xong sao?” Lâm Thanh Phong vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt, không có chút nào lo lắng tùy ý hỏi.

“Ngươi tự nhìn đi.” Nguyên Anh sắc mặt đen kịt, khoanh tay hừ một tiếng cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong.

“Haha, không sao, vẫn chưa xong thì chúng ta cứ tiếp tục chờ, ta không vội.” Lâm Thanh Phong để lại một câu rồi hưng phấn chạy về với Nam Cung Mị Ảnh.

“Con mẹ nó, đây căn bản là muốn giết người a.” Nguyên Anh vò đầu bứt tai, hiện tại là lần thứ 28, nó cũng có chút không chịu nổi.

Nhìn về phía viên Yêu Đan màu xanh lam nhạt đang yên lặng xoay tròn, ngay từ đầu thuần một sắc xanh, hiện tại đã xuất hiện vài hình con rồng màu trắng, Nguyên Anh cắn răng thiếu chút nữa là muốn khóc, mở miệng van xin.

- Tiểu Long, ngươi làm ơn nhanh lên, cái cảnh này thật là quá sức chịu đựng nha.

Như đáp lại lời thỉnh cầu của Nguyên Anh, viên Yêu Đan lập lòe phát ra ánh sáng chói mắt, nhìn ra điểm này, nước mắt của Nguyên Anh đều muốn chảy ra, gật đầu nói.

- Chỉ cần ngươi nhanh lên, về sau ta sẽ cho ngươi làm lão đại, ngươi muốn thứ gì ta đều cho ngươi hết.

- Nguyên Anh này nói được làm được.

...Vài tiếng sau, Tiểu Long rốt cục tỉnh lại, nhưng nó vẫn không thoát khỏi viên Yêu Đan, chỉ có một giọng nói nhàn nhạt phát ra.

- Những lời ngươi vừa nói, ngươi nhớ giữ lời.

“Được, được, lão đại, ta sẽ giữ lời.” Nguyên Anh hai mắt chảy nước, nhanh chóng chạy tới nâng lấy viên Yêu Đan như nâng trứng.

Đúng lúc này, Lâm Thanh Phong con hàng này lại chạy tới, đồng dạng như lúc trước, căn bản không để ý xung quanh tùy ý hỏi.

- Tiểu Long vẫn chưa xong sao?

“Ngươi nhìn...” Nguyên Anh còn chưa kịp trả lời thì Lâm Thanh Phong lại nói.

- Haha, không sao, vẫn chưa xong thì chúng ta cứ tiếp tục chờ, ta không vội.

Sau đó lại hưng phấn chạy đi...

....Hết Chương 243....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Dâm uy của Lâm Thanh Phong

Nguyên Anh đầu tóc rối bời, hai mắt vô thần, thần thờ nhìn trời, một dạng sinh không thể lý giải, trôi lơ lửng bên cạnh nó là viên Yêu Đan màu xanh lam nhạt, trên mặt có in hình chín con rồng màu trắng.

Dưới chân Nguyên Anh là một thanh đao mang phong cách cổ xưa, vỏ đao màu xích hồng đang nằm lặng yên không nhúc nhích.

Cả ba đều trầm mặc không nói gì, đây đã là ngày thứ năm tính từ lúc Tiểu Long hoàn toàn tỉnh lại, và là ngày thứ ba kể từ lúc trận chiến giữa Khí Linh và Long Vương kết thúc.

Tuy rằng ban đầu có chút yếu thế hơn Long Vương, nhưng nhờ dựa vào việc Long Vương bị áp chế nên kết quả giữa Khí Linh cùng Long Vương là hòa, không còn cách nào khác, cả hai đành phải dung hợp với nhau để tạo thành một ý thức mới hoàn toàn, ý thức này mang trong mình tất cả ký ức của Khí Linh cùng Long Vương, và mạnh mẽ hơn cả hai.

Một ngày này cả ba đều im lặng không nói gì, một lúc sau, Nguyên Anh vò đầu bứt tai mở miệng.

- Ta nói hai bọn ngươi, tên nào muốn làm lão đại thì đi đánh thức con hàng kia a.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai con hàng này, đã hành sự liên tục trong mười lăm ngày, cho tới ngày thứ mười lăm, cũng là ngày mà Trảm Ma Đao tỉnh lại thì cả hai mới dừng lại, ... rồi sau đó ôm nhau ngủ li bì, để mặc cho Nguyên Anh, tiểu Long cùng Trảm Ma Đao hộ pháp.

Hôm nay đã là ngày thứ hai rồi mà cả hai vẫn chưa tỉnh lại.

Nghe được lời này, Tiểu Long liền khịt mũi khinh thường.

- Ngươi muốn thì đi làm đi, nếu ngươi thành công thì ta nhận ngươi làm lão đại.

“Ngươi...” Nguyên Anh cắn răng hừ một tiếng rồi tiếp tục khoanh tay ngồi yên một chỗ.

Không phải Nguyên Anh không muốn đi, vừa nãy nó cũng thử đánh thức Lâm Thanh Phong, nhưng kết quả liền bị Lâm Thanh Phong mơ ngủ treo lên đánh, cũng vì thế nên Nguyên Anh mới trở thành cái dạng này.

Có tám gương điển hình là Nguyên Anh trước mắt, nên tiểu Long cùng khí linh hiện tại của Trảm Ma Đao cũng không dám làm bậy.

Nguyên Anh thở ra một hơi, nhìn sang Trảm Ma Đao rồi nói.

- Trước cũng đừng quên hai tên đó, nên nói tới ngươi đi.

- Ngươi có ý thức riêng của mình, nên ngươi muốn chúng ta gọi ngươi là gì?

Dừng một chút, Nguyên Anh liếc nhìn sang Lâm Thanh Phong, thấy hắn vẫn không có động tĩnh gì rồi mới nói tiếp.

- Ngươi mau chọn đi, đừng để chủ của ngươi đặt tên, tên đó đầu óc toàn bã đậu, hắn sẽ không nghĩ ra một cái tên nào tốt đâu.

- Nhìn thử tiểu Long một chút, bởi vì lúc trước là một đoàn long khí, nhưng không tự lựa chọn tên của mình nên liền bị hắn đặt là tiểu Long.

“Ngươi không nói cũng không ai bảo ngươi cầm” Tiểu Long một bên nghe được Nguyên Anh nhắc tới liền rung mình một cái, Yêu Đan lập lòe rung động, điều này chứng tỏ nó cũng rất hối hận vì lúc trước không tự mình chọn tên.

Nhìn thấy tiểu Long sinh khí, Nguyên Anh chẳng những không để ý, mà nụ cười càng thêm sáng lạn hơn.

- Vậy nên... nếu như ngươi không muốn được gọi là tiểu Khí hay tiểu Khí Linh hay thứ gì đó tương tự như vậy thì hiện tại mau chọn tên nha, cả hai chúng ta sẽ ủng hộ ngươi.

Trảm Ma Đao lúc này toàn thân chấn động, chuỗi đao run run rồi khỏi vỏ lộ ra một phần lưỡi đao bóng lưỡng, và có một tiểu nhân màu trắng, kích cỡ ngang ngực Nguyên Anh, thân mang một bộ trường bào cổ xưa, gương mặt tương tự như Lâm Thanh Phong xuất hiện, đầu ngẩng cao, ánh mắt lạnh lùng, khoanh tay đưa mắt nhìn qua Nguyên Anh cùng Tiểu Long rồi nói.

- Ta là Khí Linh của Trảm Ma Đao, vì thế cứ gọi ta là Khí Linh là được, không cần thiết phải lấy tên khác.

Nhìn Khí Linh bộ dạng “Ta rất trâu” xuất hiện, Nguyên Anh bĩu môi nói.

- Chúng ta hiện tại là đồng bọn, lần đầu tiên gặp mặt, ngươi không thể làm bộ dạng khác sao? Một mặt nghiêm túc như vậy không tốt lắm đâu.

Yêu Đan tiểu Long một bên xoay tròn không nói gì, nó cũng đồng ý với Nguyên Anh, bộ dạng hiện tại của Trảm Ma Dao nhìn vào quá ngứa mắt.

Nghe được lời này của Nguyên Anh, Trảm Ma Dao trầm tư suy nghĩ một chút, dường như nó cũng cảm thấy lần đầu tiên gặp mặt lại dùng bộ dạng này là không thích hợp, nhưng nó cũng không thể làm bộ dạng khác, đành thở ra một hơi rồi lắc đầu nói.

- Mặc dù có chút thất lễ, nhưng về mặt hiện tại của ta là trời sinh, trước mắt ta không thể biểu hiện cảm xúc khác.

Nguyên Anh tròn mắt chăm chú nhìn vào Trảm Ma Dao, đưa hai tay xoa nắn gương mặt nó, nhưng dù Nguyên Anh có làm thế nào thì về mặt của Khí Linh vẫn như vậy, không có gì thay đổi, vẫn một dạng “ta rất trâu” bộ dáng, lúc này Nguyên Anh mới tin rằng lời của Trảm Ma Dao nói là sự thật.

Thở ra một hơi, Nguyên Anh lắc đầu nói.

- Như vậy ngươi không may rồi, dù có bọn ta ủng hộ, nhưng chắc chắn con hàng kia sẽ thêm một chữ “tiểu” cho ngươi, rồi dùng một chữ trong tên ngươi để gọi ngươi thôi.

- Chỉ là không biết hẳn sẽ gọi ngươi là tiểu Khí Tử hay tiểu Linh Tử thôi.

...

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Thanh Phong tỉnh dậy, mở đôi mắt vẫn còn đang ngái ngủ nhìn xung quanh, nhìn thấy đám Nguyên Anh đang cùng ngồi một bên trò chuyện vui vẻ, nói đúng hơn là Nguyên Anh nói, nhiều lúc còn hoa tay múa chân, còn hai tên kia thì ngồi yên lặng chăm chú nghe, nhưng đôi khi cả hai đều phát ra tiếng cười.

Lê một thân vẫn còn chút mệt mỏi lười biếng tới phía sau Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong lên tiếng.

- Khí Linh, Nguyên Anh cùng Tiểu Long các ngươi đang nói cái gì mà vui như vậy?

Nguyên Anh đang trong trạng thái hưng phấn, một miệng thao thao bất tuyệt, nó vẫn nghe được câu hỏi của Lâm Thanh Phong nhưng căn bản không để ý tới ai là người hỏi, vì thế liền trả lời.

- Ta đang kể cho bọn họ nghe về những hành động ngu ngốc của tên Lâm Thanh Phong, nếu ngươi muốn nghe thì liền tới đây.

Trả lời xong, Nguyên Anh cũng không nhìn phía sau là ai, nó vẫn tiếp tục cười híp mắt kể.

- Các ngươi biết không, cái lần đó con hàng ấy ngu không tả được... một thân dính đầy máu chuột chết mà vẫn phải cắn răng nở nụ cười...

Lâm Thanh Phong cứng người trong vài giây, sau đó hai mắt liền biến chuyển trở nên tràn đầy sát khí, miệng nở nụ cười quái dị.

Nguyên Anh không biết được, nhưng ngồi đối diện với nó, nhìn thấy phía sau lưng nó, Tiểu Long cùng Khí Linh cả hai còn muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng lại nhận được cái trừng mắt của Lâm Thanh Phong, dưới sự uy hiếp của hắn, cả hai chỉ còn biết im lặng cúi đầu.

Nguyên Anh vẫn một dạng thao thao bất tuyệt, mãi một lúc sau, tiểu Long căn bản chịu không nổi, Yêu Đan xoay loạn vài vòng rồi nhanh chóng bay thật xa, Khí Linh mặt không đổi sắc nhưng sau lưng đã chảy đầy mồ hôi lạnh, không nói một lời ngay lập tức thu mình về Trảm Ma Dao.

Hành động của hai tên này khiến Nguyên Anh tròn mắt há mồm, hét lớn.

- Hai các ngươi, tại sao lại chạy? Về đây, ta còn nhiều thứ để kể nha...

“Ồ, thật sao? Bọn hắn không muốn nghe, thôi thì ngươi kể ta nghe nha.” Lâm Thanh Phong chất giọng quái dị, nhẹ nhàng nói với Nguyên Anh.

“...” Nguyên Anh liền trầm mặc, im lặng cúi đầu, sau khi hứng thú vui bớt đi thì nó mới nghĩ tới một chuyện, nơi này ngoài ba bọn nó ra thì chỉ còn Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người, ngoài ra cũng không còn ai khác.

Hai tên kia liền ở trước mặt, như vậy giọng nói phía sau là của ai? Không cần nói cũng biết.

Nguyên Anh nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi chảy đầy đầu, nó xoay người lại, chỉ thấy Lâm Thanh Phong một mặt cười quái dị, đang híp mắt nhìn chăm chăm vào nó, Nguyên Anh nụ cười còn khó coi hơn là khóc nói.

- Ngươi... ngươi... ngủ... có ngon không?

Lâm Thanh Phong nụ cười quái dị, cười như không phải cười gật đầu.

- Ngủ ngon nha, nhưng chỉ có điều là hình như ta bị cảm lạnh, cứ hắt xì liên tục mãi thôi.

“Như vậy không tốt nha,... đáng ra ngươi phải đắp... chăn chứ? Lỡ như... lại cảm lạnh thật thì làm sao bây giờ?” Nguyên Anh cắn răng, khó khăn nói ra một câu hoàn chỉnh.

Lâm Thanh Phong vẫn như lúc trước, gật đầu trả lời.

- Được, lần sau ta sẽ để ý, tìm chỗ đắp kín người, sẽ không để bị cảm lạnh nữa.

....Nguyên Anh không dám nói gì, Lâm Thanh Phong cũng không lên tiếng, chỉ đứng một chỗ mỉm cười nhìn Nguyên Anh, bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Một lúc sau, Nguyên Anh liền quỳ xuống, hai tay ôm lấy chân Lâm Thanh Phong khóc lóc van xin.

- Đại ca, là ta sai rồi, người tha cho ta nha.

“Ồ, vậy người biết người sai ở điểm nào a?” Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên hỏi.

Nguyên Anh hai mắt ướt át, nước mũi chảy thành hàng dài meo meo trả lời.

- Là ta không tốt, ta không nên nói xấu sau lưng người, ta bị ma xui quỷ khiến nên mới trở nên như vậy thôi, người tha cho ta lần này nha.

“Được thôi, ta tha thứ cho người.” Lâm Thanh Phong nở nụ cười thiên chân vô tà trả lời.

Nghe được lời này, Nguyên Anh liền tròn mắt kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên có chút không chắc chắn hỏi.

- Thật... sao?

Lâm Thanh Phong vẫn nụ cười ấy gật đầu trả lời.

- Đương nhiên là thật rồi.

“Nhưng mà...” Nguyên Anh còn chưa kịp thở ra một hơi nhẹ nhõm, trái tim liền thắt chặt lại khi nghe được hai chữ này, nó ngờ ngác nhìn về Lâm Thanh Phong, chỉ thấy Lâm Thanh Phong vẫn nụ cười ấy, nhưng đồng thời hắn đang bóp bóp hai bàn tay phát lên những tiếng “răng rắc” thanh thúy.

- Ta sẽ tha cho người, nhưng ta không nói là sẽ không đánh người nha.

....Hết Chương 244...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Điên rồi?

“Tốt rồi, đã nói là sẽ tha thứ cho người, hiện tại ta tha thứ cho người nha.” Lâm Thanh Phong về mặt đắc ý đứng dậy để lại một câu rồi đi mất.

Để lại Nguyên Anh nằm một chỗ mặt mũi sưng vù, khóc không ra nước mắt.

- Đa tạ... lão đại...

Lâm Thanh Phong rời đi, lúc này tiểu Long cùng Khí Linh mới dám trở lại, nhìn thăm trạng sống dở chết dở của Nguyên Anh, cả hai chỉ biết lắc đầu cảm thán.

- Tự tạo nghiệt, không thể sống.

“Cút đi, hai con hàng hồ đồ đồng đội.” Nguyên Anh tức thì bão nổi, hai con hàng trước mặt này, khi nó kể chuyện thì tên nào cũng hằng hái muốn nghe, tới khi gặp chuyện thì liền chạy mất dạng, bỏ lại nó một mình chịu đòn.

“Các người nhớ lấy cho ta, thù này không báo thì không làm Nguyên Anh.” Nguyên Anh một tay che mặt, một tay chỉ về hai tên “hồ đồ đồng đội” buông một câu ngoan thoại rồi liền... ngồi xuống đất tu luyện.

Mặc dù ở nơi này tu luyện căn bản vô ích, nhưng trên mặt quá đau, nó lại không bắt tính được, đành phải làm như vậy để tạm thời quên đi đau đớn trên mặt.

Về phần Lâm Thanh Phong, sau khi đánh Nguyên Anh thỏa thích thì hắn liền đi đánh thức Nam Cung Mị Ảnh, nghĩ tới hơn hai tuần lễ điên cuồng “chiến đấu” như vậy, hắn liền lắc đầu cười khổ.

Trở về tới, nhìn Nam Cung Mị Ảnh vẫn còn đang nằm ngủ, trên người cũng không mặc quần áo, chỉ phủ lên một lớp chăn mỏng, đường cong hoàn mỹ lộ ra, Lâm Thanh Phong lại nuốt một ngụm nước bọt, tiểu huynh đệ lại muốn phát cò.

Hít sâu một hơi lắc đầu đề nén dục vọng, Lâm Thanh Phong biết rõ thời gian thư giãn của bọn hắn đã hết, bọn hắn không thể tiếp tục ở lại đây thêm nữa.

- Lão bà, mau dậy a.

“Phu quân... đề thiếp... ngủ thêm chút nữa.” Nghe được Lâm Thanh Phong đánh thức, Nam Cung Mị Ảnh cũng không lập tức tỉnh dậy, mà nũng nịu, cuộn người lại như một con mèo nhỏ.

Lâm Thanh Phong cười khổ không thôi, tiểu huynh đệ khó khăn lắm mới dừng biểu tình, hiện giờ lại bắt đầu rục rịch, nhưng lại tiếp tục bị hắn đè ép xuống, hắn ho nhẹ một cái rồi ghé sát tai nàng nói nhỏ.

- Nếu nàng còn không dậy nha... vậy ta sẽ tiếp tục...

“Khoan khoan, thiếp tỉnh còn không được sao?” Nam Cung Mị Ảnh giật nảy mình, nói đùa cái gì? Hơn mười năm ngày liên tục hành sự như vậy mà giờ lại muốn tiếp tục? Mặc dù nàng có là tu sĩ nhưng nàng cũng không thừa nhận nổi a.

Lâm Thanh Phong mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng nói.

- Hiện tại chúng ta phải về nha lão bà, chúng ta đã đi lâu ngày rồi, nếu còn không về thì cha mẹ, cùng ông nội ba người sẽ lo lắng lắm.

- Khi về tới nhà thì nàng muốn ngủ bao nhiêu cũng được.

Nam Cung Mị Ảnh bấu môi một cái rồi ngồi dậy tìm lại bản thân y phục, Lâm Thanh Phong trợn mắt ngây ngốc nhìn, tiểu huynh đệ lại một lần nữa cơ hồ muốn làm phản.

Nhận ra ánh mắt của Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh bật cười hỏi.

- Nhìn cũng lâu như vậy rồi, chàng còn không thấy chán sao?

Lâm Thanh Phong một mặt ngây ngốc, nuốt vào ngụm nước bọt.

- Không chán, nhìn cả đời cũng không chán.

Nam Cung Mị Ảnh bật cười, trừng mắt nói.

- Chàng chỉ được cái dẻo miệng.

- Hiện tại mau ra ngoài, thiếp còn phải thay y phục đây.

“Tốt, tốt, hiện tại ta sẽ ra ngay.” Lâm Thanh Phong xoắn xuýt gỡ đầu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bên ngoài, Nguyên Anh, tiểu Long cùng Trầm Ma Dao đã sớm tập hợp đầy đủ, cả ba đều đang chờ đợi hắn.

Khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong ra tới, Nguyên Anh hừ lạnh.

- Định lực quá kém, chỉ như vậy mà đã chịu không được.

Nghe Nguyên Anh nói câu này, tiểu Long cùng Trầm Ma Dao đều run lên, bốn mắt không dám tin nhìn chăm chăm vào Nguyên Anh, trong lòng gào thét.

- Con hàng chết tiệt, ngươi muốn tìm đánh thì tự mình tìm, đừng ở đây lôi bọn ta vào à.

Nguyên Anh khoé miệng kéo lên nụ cười, trong lòng thầm đắc ý.

- Để xem, hai các ngươi đã bán ta một lần, đánh thì ta cũng đã chịu rồi, ta chẳng còn gì để mất nữa, lần này ta muốn chúng ta cùng nhau... chịu đánh a, các ngươi có giỏi thì hiện tại chạy a.

Nhưng mà... Nguyên Anh suy tính là một chuyện, còn sự thật lại rất tàn khốc.

Nhìn thấy nụ cười của Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong căn bản cũng không ý thức được nó đang muốn gì, chỉ còn cách gỡ đầu thả mình.

- Không tốt nha, Nguyên Anh đây là bị đánh tới điên rồi? Hiện tại tiếp tục muốn tìm đánh?

- Nhưng rõ ràng là lúc này ta chỉ đánh mặt chứ đâu đánh đầu? Chẳng lẽ bị va đập chỗ nào rồi?

Nghĩ một hồi cũng không có cách, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi đưa tay vỗ vai Nguyên Anh, lắc đầu nói.

- Thật xin lỗi, Nguyên Anh, mấy ngày này là do ta đã ép mi làm việc quá mức, nên hiện tại đầu óc ngươi có chút ngơ ngẩn, về sau ta sẽ không bắt ép

ngươi nữa.

- Tiểu Long, cùng Khí Linh, mấy ngày này Nguyên Anh có chút mệt mỏi, đầu óc có hơi lú lẫn, vì thế ta sẽ để việc chăm sóc nó cho các ngươi.

- Nếu như nó phản kháng, không chịu nghỉ ngơi thì các ngươi cứ gọi ta, ta sẽ giúp đỡ.

“Thảo...” Nguyên Anh lập tức giật mình, nhưng nó còn chưa kịp nói gì thì liền bị tiểu Long ngắt lời.

- Đại ca, cứ tin tưởng bọn ta, bọn ta hứa sẽ “chăm sóc” cho Nguyên Anh thật tốt.

Khí Linh cũng một dạng “nghĩa chính ngôn từ” nói chen vào.

- Mặc dù ta thân là Khí Linh, bình thường thì nên ở trong pháp khí, nhưng với tình trạng hiện nay của Nguyên Anh, ta sẽ không tiếc thân mình vào trong cơ thể đại ca để “chăm sóc” Nguyên Anh.

- Đảm bảo với đại ca, từ nay về sau, Nguyên Anh sẽ không còn tình trạng mệt mỏi tới lú lẫn như thế này nữa.

“Thảo... ngươi mới lú lẫn, cả nhà ngươi mới lú lẫn...” Nguyên Anh trong lòng sợ hãi run rẩy hết lớn, nó không hét còn tốt, nhưng hét xong câu này thì mặt mũi Lâm Thanh Phong lại đen kịt lại.

Ở đây ngoại trừ Nam Cung Mị Ảnh ra, thì Nguyên Anh, tiểu Long cùng Khí Linh, cả ba đều đồng dạng là một phần của Lâm Thanh Phong, câu này của Nguyên Anh chẳng khác nào nói Lâm Thanh Phong hần lú lẫn đây?

Mặc dù trong lòng có chút giận, nhưng lại nghĩ tới Nguyên Anh “mệt nhọc, vất vả” nhiều ngày, lại vừa mới bị đánh nên đầu óc lú lẫn, Lâm Thanh Phong chỉ đành phải lắc đầu cho qua.

Đưa tay nắm lấy Nguyên Anh, mặc kệ nó chống cự quyết liệt như thế nào, Lâm Thanh Phong vẫn cưỡng ép đưa nó vào cơ thể, để cho nó “nghỉ ngơi”, làm xong tất cả, Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi.

- Được rồi, Nguyên Anh mấy ngày nay chịu áp lực tinh thần quá lớn, các ngươi cũng đừng trách nó.

“Bọn ta hiểu được.” tiểu Long cùng Khí Linh một mặt “cảm thông” gật đầu, nhưng trong lòng cả hai đều đang cười lạnh không thôi, Nguyên Anh có chịu “áp lực tinh thần” từ mấy ngày trước hay không thì bọn nó không biết, nhưng mấy ngày tiếp theo hẳn là sẽ... rất dễ chịu a.

Nguyên Anh lần này chỉ có một từ...thảm đê hình dung, ăn trộm không được còn mất thêm một nắm gạo, lại để cho tiểu Long cùng Khí Linh cả hai có cơ hội “chăm sóc tận tình” a.

Giải quyết xong Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong lại hỏi.

- Tiểu Long, từ khi nào các ngươi có thể nói chuyện bình thường? Không phải lúc trước vẫn phải giao tiếp dựa vào trí não của ta sao?

Tiểu Long gật đầu.

- Đúng là như vậy, nhưng hiện tại chúng ta sử dụng một cách khác,

- Giống như ngươi, mỗi lần ngươi nói chuyện, thì thanh quản của ngươi sẽ rung động và tạo ra âm thanh.

- Còn ta cùng Nguyên Anh thì khác, chúng ta mặc dù có thanh quản, nhưng chúng ta căn bản chỉ là một dạng năng lượng mà thôi, vì thế chúng ta không thể phát âm, hiện tại mỗi lần muốn phát ra tiếng thì chúng ta sẽ dùng thực lực của mình khiến không khí chấn động thay cho thanh quản.

- Ta thì dùng Yêu khí, Nguyên Anh dùng Nguyên Lực, riêng Khí Linh thì khác, mặc dù không biết tại sao nhưng tự thân có thể nói chuyện, như vậy là được rồi.

Tiểu Long hơi dừng một chút rồi nói tiếp.

- Mặc dù làm vậy có chút phiền phức, và cũng không nhanh bằng giao tiếp thông qua trí não ngươi, nhưng làm vậy thì Nguyên Anh và ta có thể nói chuyện với người khác mà cũng không cần phải thông qua ngươi, hay nhờ Nguyên Anh truyền âm nữa.

“Là vậy sao? Tốt thôi, chỉ cần các ngươi vui vẻ là được rồi.” Lâm Thanh Phong tùy ý gật đầu.

Nghe được câu này, tiểu Long tròn mắt hỏi.

- Ngươi không sợ ta sẽ lợi dụng điểm này để gây khó khăn, phiền toái cho ngươi?

“Ồ? Vậy ngươi sẽ gây khó khăn cho ta sao?” Lâm Thanh Phong một mặt khó hiểu hỏi lại.

Tiểu Long im lặng, Lâm Thanh Phong im lặng... một lúc sau tiểu Long cười lớn.

- Haha, tốt một câu “ngươi sẽ gây khó khăn cho ta sao?”...

- Với câu này của ngươi, về sau ta sẽ một dạng đi theo ngươi, không cần ngươi phải lo lắng nữa.

Lâm Thanh Phong giật mình một cái, chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng sâu nào không thôi.

- Tốt, lại thêm một con hàng điên rồi, về sau phải làm thế nào mới được đây?

Đứng bên ngoài nhìn Lâm Thanh Phong một dạng “vọng thiên” thờ dài chán ngán, còn Tiểu Long một dạng cười to không quan tâm ai, Khí Linh chỉ biết cúi đầu trong lòng thâm hô không tốt.

- Có lẽ ta nên suy nghĩ tới việc đi tìm một chủ nhân mới?

Lúc này Nam Cung Mị Ảnh đã thay xong y phục mới, đồng thời dọn dẹp xong hết “bãi chiến trường” bước ra, nhìn cảnh trước mặt, Nam Cung Mị Ảnh liền hiểu được một ít, nàng mỉm cười lắc đầu quay mặt đi, không tiếp tục để ý tới ba tên này.

.... Hết chương 245....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Lựa chọn?

Một tên nam nhân thờ dài ngẩng đầu vọng thiên, bên cạnh là một tên tiểu ngân cuối đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, khuôn mặt tràn đầy bất đắc dĩ, cùng một viên ngọc nhỏ màu xanh lam đang cười điên loạn.

Tràng cảnh quý dị này đã diễn ra hơn nửa 10 phút rồi, Nam Cung Mị Ảnh ban đầu cũng không để ý, nhưng ngồi nhìn một lúc lâu thì nàng cũng có chút chịu không nổi, nàng cau mày nói.

- Phu quân, chàng còn muốn đứng đó tới bao giờ nữa?

- Không phải chàng đã nói chúng ta phải trở về sao?

“Ồ, đúng, chúng ta còn phải trở về nha.” Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong mới giật mình, xoắn xuýt gỡ đầu.

Ho nhẹ một cái rồi nhìn sang tiểu Long rồi nói.

- Lúc trước ngươi đã thu thập hết tất cả phần Long Khí còn lại hay chưa?

Tiểu Long gật đầu trả lời.

- Đã thu thập hết rồi, nhưng ta vẫn chưa hấp thụ bọn chúng, mà chỉ thu lại rồi để trong người Nguyên Anh.

Nghe tiểu Long trả lời như vậy, Lâm Thanh Phong liền tò mò hỏi.

- Tại sao ngươi không dung hợp? Chẳng lẽ do lượng Long Khí quá nhiều, nên ngươi cần một khoảng thời gian dài sao?

Tiểu Long lắc đầu.

- Không, ta và Nguyên Anh đã suy nghĩ một khoảng thời gian, và bọn ta cũng không nghĩ được, ta có nên hấp thụ bọn chúng hay không, vì chuyện này có liên quan tới ngươi, thế nên bọn ta muốn để ngươi quyết định.

“Ồ? Liên quan tới ta thì ta còn hiểu một chút, nhưng tại sao lại để ta quyết định đây? Ngươi cũng là một phần thực lực của ta, nếu ngươi mạnh hơn thì ta cũng mạnh hơn đúng không? Vậy tại sao ngươi không hấp thụ bọn chúng đâu?” Nghe được câu trả lời này, Lâm Thanh Phong có chút không hiểu thấu.

Với câu hỏi này của Lâm Thanh Phong, tiểu Long chỉ lắc đầu nói.

- Ta không nói tới thực lực của ngươi, ta là đang nói tới Lâm Anh Hào, cũng chính là ông nội của ngươi.

Nghe tiểu Long nhắc tới Lâm Anh Hào, Lâm Thanh Phong liền cau mày suy nghĩ một chút

- Chẳng lẽ, ngươi nói tới phần sinh mệnh lực của ông nội?

Thấy Lâm Thanh Phong đã đoán được, tiểu Long gật đầu nói.

- Đúng vậy, và đó cũng là nguyên nhân khiến ta và Nguyên Anh đắn đo suy nghĩ.

- Người cũng biết rõ, Bán Yêu có thể sống lâu hơn người khác là do phần sinh mệnh lực này, theo Nguyên Anh đã nói thì một tên Bán Yêu dù là một tên nát nhất thì tuổi thọ cũng bắt đầu từ vạn năm cất bước.

- Dù ta và Nguyên Anh cũng đã tính tới phần sinh mệnh lực của ông nội người đã yếu đi do trải qua nhiều thế hệ huyết mạch bị pha loãng, nhưng theo cảm nhận của ta khi còn trong cơ thể của ông nội người, thì phần sinh mệnh lực đó vẫn có thể duy trì hần sống sót hơn ba ngàn năm, thậm chí không cần ăn uống.

“Chuyện này...” Đừng nói tới Lâm Thanh Phong, mà ngay cả Nam Cung Mị Ảnh cũng tròn mắt, một người bình thường có tuổi thọ hơn ba ngàn năm đây là khái niệm gì? Phải biết hiện tại Nguyên Anh kì tu sĩ cũng chỉ có hơn một ngàn năm thọ nguyên mà thôi, đây là so với Nguyên Anh kì tu sĩ còn muốn lật gập ba lần nha.

Tiểu Long thở dài một hơi rồi nói tiếp.

- Đây là ta còn chưa kể tới việc phần sinh mệnh lực này sẽ tự động giúp ông nội của người chữa trị vết thương trên cơ thể.

- Tuy không tới mức giống như thần lân loại bò sát này đứt đuôi còn có thể mọc lại, nhưng trừ những vết thương “chí mạng” như đầu bị phá hủy, hay “bùn” một phát thịt nát xương tan, ngay cả cận cũng không chữa, mấy dạng tương tự ra, thì dù ông nội người có bị thương tới mức nào hần cũng không thể chết, dù cơ thể có bị phá hủy, còn sót lại một cái đầu thì hần vẫn sống.

- Vì thế chúng ta phải tìm cách giải quyết vấn đề của ông nội người trước, cũng không thể để hần như zombie một dạng sống mãi a.

Nghe được những lời này, Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng, tiểu Long thở ra một hơi rồi lắc đầu nói.

- Sinh mệnh lực, cái thứ này chúng ta đều không quen thuộc, không có cách nào để lấy nó ra khỏi cơ thể ông nội người, hoặc phong ấn nó lại được.

- Thế nên, ta và Nguyên Anh đã nghĩ ra ba hướng giải quyết cho người lựa chọn.

- Một là, trước khi rời đi, người phải tìm được cách để phong ấn lại số sinh mệnh lực của ông nội người.

Nghe được điều thứ nhất, Lâm Thanh Phong chỉ biết lắc đầu nói.

- Người cũng biết rõ, tính khả thi của biện pháp này rất thấp, không biết ở nơi của Lạc Long Quân có tìm được biện pháp hay không, vì thế căn bản không thể nào thành công được, hãy nói cho ta biết biện pháp tiếp theo.

Tiểu Long xoắn xuýt một lúc, rồi nói.

- Có thể, nhưng người phải hứa là không được tức giận rồi đánh ta, có đánh thì đi tìm tên Nguyên Anh kia, hần là người nghĩ ra biện pháp này.

Lâm Thanh Phong cau mày hừ lạnh.

- Có gì mau nói.

Tiểu Long cả Yêu Đan run rẩy, ngay cả Khí Linh cũng đồng dạng run rẩy theo, tiểu Long lấp bắp nói.

- Cách thứ hai... hơi “tàn nhẫn” một chút, đó là khi trở về, người hãy tìm tên nào đó, để hần “mài” dần dần sinh mệnh lực của ông nội người đi...

Lời nói của tiểu Long càng ngày càng nhỏ, thậm chí chưa nói hết câu thì ngay lập tức cảm nhận được sát khí từ Lâm Thanh Phong đang hướng vào nó, Lâm Thanh Phong hừ một tiếng lạnh lẽo nói.

- Ta muốn xem thử một chút, là ai dám làm vậy?

Tiểu Long trong lòng thầm hận chết Nguyên Anh rồi, tới bây giờ nó mới nhận ra Nguyên Anh con hàng này căn bản là cái hồ, hồ địch nhân, hồ đồng đội, và cho tới chính bản thân nó cũng tự hồ chính mình.

Tiểu Long thề rằng, trên đời này chỉ có tên nào ngu ngốc mới nghe theo lời Nguyên Anh.

Đề ý tới tiểu Long đang run lấy bầy, Lâm Thanh Phong thở ra một hơi thu lại sát ý rồi nói.

- Đừng lo lắng, nếu muốn giải quyết tình trạng của ông nội, thì đây thật sự cũng là một cách, ta sẽ không trách các người, các người không làm sai chuyện gì cả.

- Vậy biện pháp cuối cùng đây? Vừa nãy người nói có ba biện pháp đúng không?

Nghe được lời này, tiểu Long mới gật đầu thờ phào một hơi nhẹ nhõm rồi trả lời.

- Biện pháp cuối cùng, là để ông nội ngươì cùng ngươì và Mị Ảnh, đi tới tu chân giới, cùng các ngươì tu luyện.

“Không đời nào.” Lâm Thanh Phong ngay lập tức từ chối, nói đùa cái gì? Lâm Anh Hào căn bản chỉ là một người bình thường, để một người bình thường như ông tham gia vào vũ trụ nước đục tu chân giới này, Lâm Thanh Phong là người đầu tiên không đồng ý.

“Về phần câu trả lời này, thì ngươì rất giống Nguyên Anh, ngay lúc ta vừa đưa ra đề xuất này thì hắn cũng từ chối.” Đối với câu trả lời của Lâm Thanh Phong, tiểu Long chỉ nhẹ nhàng trả lời.

- Nhưng ngươì phải hiểu được, nguyên do tại sao chúng ta phải giải quyết vấn đề của ông nội ngươì.

- Không phải là chúng ta sợ hắn sống lâu, chỉ mong hắn chết sớm dạng này, cái mà chúng ta muốn giải quyết, đó là không muốn để hắn cô độc một mình.

- Mặc dù không phải thân thiết gì, nhưng ta cùng hắn đã đấu đá nhau trong vài chục năm, một chút tình cảm là vẫn phải có, nên ta mới đưa ra biện pháp này thôi.

- Ngươì thử nghĩ một chút, sau khi ngươì rời đi, để lại hắn ở đây một mình thì hắn sẽ như thế nào đây?

- Sống một lần là ba ngàn năm, trong khoảng thời gian đó, hắn phải lần lượt nhìn con hắn chết đi, bạn bè, người thân hắn cũng theo đó mà chết đi, còn hắn hết lần này tới lần khác phải là người đưa tiễn.

- Cái cảm giác này ngươì hiểu được sao?

- Theo ta thấy, biện pháp mà ta đưa ra rất tốt, hắn đồng thời có thể cùng ngươì và Mị Ảnh tiếp tục tu luyện, đợi một thời gian sau, hắn còn có thể vui vẻ ẵm cháu nội, như vậy tốt hơn là hắn phải ở đây để “đưa tang” cho từng người mà hắn quen biết đúng hay không?

Lâm Thanh Phong trầm mặc, tiểu Long cũng im lặng không nói gì, nó biết được Lâm Thanh Phong vẫn còn phải suy nghĩ, người bình thường ai cũng ước ao được trở thành tu sĩ, nhưng chỉ có những tu sĩ mới biết cuộc sống của người bình thường vui vẻ biết bao nhiêu.

Suy nghĩ một lúc lâu, Lâm Thanh Phong lại hỏi.

- Như vậy, số Long Khí mà ngươì để lại đó là để dành cho ông nội ta sao?

“Đúng vậy, tuy ta cùng Nguyên Anh bất đồng ý kiến, nhưng quyền quyết định là của ngươì, vì thế ta đã để hắn giữ nó.” tiểu Long bình tĩnh gạt đầu.

Lâm Thanh Phong lắc đầu nói.

- Ta không quyết định được, việc này trở về rồi hãy hỏi ý kiến của ông nội thôi.

- Chuyện này có liên quan tới cuộc đời của ông, chúng ta không có tư cách để thay ông lựa chọn.

- Tiểu Long, ngươì trở về cơ thể ta thôi, rồi chúng ta sẽ lên đường trở về.

Tiểu Long trầm mặc một chút rồi trả lời.

- Nói tới chuyện này, thì ngươì phải chuẩn bị tâm lý một chút.

- Theo suy đoán của ta và Nguyên Anh, thì sau khi ta trở về cơ thể ngươì, chúng ta phải trải qua một khoảng thời gian dung hợp với nhau.

- Dù gì hiện tại ta cũng là Yêu Đan, không còn là một đoàn Long Khí như lúc trước nữa, có lẽ cơ thể ngươì sẽ có một chút thay đổi, nhưng sau một khoảng thời gian ngắn khi cơ thể ngươì thích ứng với ta thì tất cả sẽ trở về bình thường.

Lâm Thanh Phong gật đầu.

- Được rồi, thời gian của chúng ta không có nhiều lắm, ngươì mau tới đây đi.

.... Hết chương 246....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Hóa Long – Ngũ Trảo Lam Long

Tiểu Long sắc mặt không thay đổi nói.

- Tốt, nếu ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng, thì hiện tại liền... há miệng ra, há to một chút.

“Oác? Sao lại phải há miệng ra?” Lâm Thanh Phong khuôn mặt mộng bức ngơ ngác hỏi lại.

Tiểu Long trừng mắt.

- Vậy ngươi nghĩ, ta phải làm sao để vào cơ thể ngươi?

Lâm Thanh Phong gãi đầu hỏi.

- Không thể giống như Nguyên Anh sao? Ngươi cứ trực tiếp tiến vào là được rồi?

Tiểu Long bắt đầu đi lắc đầu.

- Ngươi nghĩ ta không muốn sao? Nhưng thực sự là ta làm không được.

- Mặc dù là được sinh ra từ ngươi, nhưng bởi lẽ vừa được sinh ra không lâu, nên ta vẫn không thể như Nguyên Anh có thể tùy ý ra vào cơ thể ngươi được.

- Hiện tại ta lại trở thành như vậy, căn bản là không thể tiến vào.

- Ngoài cách ngươi há miệng ra để nuốt ta vào thì ngươi nghĩ được cách nào khác sao?

Lâm Thanh Phong tròn trĩnh mắt nhìn chăm chăm tiểu Long, tiểu Long hiện tại là viên Yêu Đan, mặc dù kích cỡ không quá lớn, nhưng cũng gần ngang quả trứng vịt a.

Người bình thường đầu ai rảnh rồi tới mức đi nuốt nguyên một quả trứng vịt? Dù cho có là trứng vịt đã được luộc chín rồi bóc vỏ đi chẳng nữa, không sợ khi nuốt vào thì quả trứng sẽ bị kẹt ở cổ họng hay sao?

Còn chưa kể đến cái mà Lâm Thanh Phong nuốt cũng không phải là quả trứng bình thường, nó là Yêu Đan, độ cứng của nó thì không phải bàn, lỡ như bị kẹt ở cổ họng thật thì phải làm sao bây giờ?

Nhận ra Lâm Thanh Phong do dự, Tiểu Long nở nụ cười chế giễu.

- Làm sao? Mau há miệng ra để nuốt ta a.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Thanh Phong liền đưa tay bắt lấy tiểu Long, rồi từ từ đưa vào miệng.

Thấy Lâm Thanh Phong một dạng vừa làm ra quyết định, tiểu Long cười nói.

- Haha... ta đùa với ngươi chút thôi, ngươi không cần phải..

Nhưng tiểu Long còn chưa nói hết câu, nó chỉ thấy bản thân bị Lâm Thanh Phong bắt lại, rồi từ từ đưa đến trước miệng, tiểu Long toàn thân phát lạnh, cả Yêu Đan run rẩy, vừa dấy dựa hết lớn.

- Khoan khoan... đại ca, mau thả ta ra,... ngươi thật sự nghĩ liều mạng đem ta nuốt sao?...

Nghe tiếng la hét chói tai của tiểu Long, Lâm Thanh Phong lúc này mới dừng tay, tròn mắt hỏi.

- Ngươi la hét cái gì? Không phải ngươi bảo ta đem ngươi nuốt vào bụng sao?

Lâm Thanh Phong dừng tay, tiểu Long thở phào một hơi nhẹ nhõm, nó cười khỏ nói.

- Đại ca, ngươi suy nghĩ một chút, nếu hiện tại ngươi thật sự nuốt ta thì cổ họng ngươi chịu nổi sao?

- Còn chưa kể đến, nếu ngươi thật sự nuốt được ta, sau đó ta liền nằm trong dạ dày của ngươi, về sau làm sao ta có thể ra ngoài a?

- Chẳng lẽ lần sau ra ngoài là phải nhờ ngươi đi làm “cái kia” sao?

Lâm Thanh Phong trừng mắt.

- Như vậy ngươi bảo ta nuốt ngươi làm gì?

“Là đùa giỡn a.” Tiểu Long nhỏ giọng bĩu môi.

Lâm Thanh Phong khóe miệng co quắp, hẳn cũng không nghĩ tới trước kia đường đường là một Ma Vương mà hiện tại cũng biết đùa giỡn, thờ dài một

hơi thâm nhũ.

- Nhất định là do Nguyên Anh làm.

Âm thầm đồ hết tội nghiệt lên đầu Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong nói.

- Vậy ngươi nói xem, hiện tại ta phải làm thế nào?

Nghe được Lâm Thanh Phong hỏi, lần này tiểu Long cũng không đùa giỡn mà thành thật trả lời.

- Bởi vì hình thể lúc này của ta chưa từng tiến vào cơ thể của ngươi nên căn bản không bắt được một tia liên hệ nào để có thể giúp ta tiến vào trong.

- Vì thế chuyện của ngươi cần làm, đó là bằng bất cứ biện pháp nào, cũng phải giữ lấy ta, đừng buông tay.

- Đừng tưởng làm vậy là dễ dàng, nếu trong lúc ta tiến vào mà ngươi cắt đứt liên hệ dù chỉ trong một giây ngắn ngủi, thì ta có thể sẽ bị cắt ra làm hai, một phần ở trong cơ thể ngươi, một phần thì nằm ở ngoài, về sau cũng không thể nào hợp lại làm một được nữa.

- Nếu trường hợp này xảy ra trong khi ta vừa mới tiến vào, thì sức mạnh của ta sẽ bị giảm nhẹ, còn ngươi sẽ bị thương nhẹ, còn nếu ở giai đoạn gần cuối, thì đan điền của ngươi liền xuất hiện một cái động to như quả trứng.

- Và lúc đó nha,... nhẹ nhất là toàn thân tu vi của ngươi, sẽ mất hết, còn nặng hơn thì ngươi sẽ chết ngay, không có thuốc chữa đâu nha.

- Nếu như ngươi có cảm giác không thể nào giữ ta được nữa thì có thể ngậm ta vào miệng, đoán chừng lúc đó thì miệng ngươi cũng đã trở thành miệng rồng rồi, dư sức giữ được ta.

“Tốt, ta đã biết rồi, vậy thì hiện tại ngươi hãy làm đi.” Lâm Thanh Phong nghiêm trọng gật đầu, tay cầm lấy viên Yêu Đan tiểu Long đưa tới trước đan điền, Yêu Đan chấn động một chút, rồi từ từ tiến vào trong.

Chỉ vài giây sau khi một phần nhỏ của viên Yêu Đan đã hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Lâm Thanh Phong, thiên địa cũng biến sắc.

Mây đen dần dần kéo tới, bầu trời xanh thẳm chỉ trong vài phút liền trở nên tối sầm, lôi điện liên tục nổ xúng, đồng thời cơ thể Lâm Thanh Phong cũng có sự thay đổi.

Phản trần nổi lên hai khối u nhỏ đối xứng hai bên, trên mép mọc ra hai sợi râu, miệng bắt đầu dài ra, hàm răng cũng dần dần trở nên sắc nhọn hơn.

Ở phía xa Nam Cung Mị Ảnh liền nhận ra thiên địa thay đổi, hai mắt nàng híp lại trầm ngâm nhìn lên trời, còn đang muốn đi tới chỗ Lâm Thanh Phong, nhưng nhìn ra sự thay đổi của hắn, nàng có chút kinh ngạc.

- Đây là... chuẩn bị hóa rồng sao?

Nam Cung Mị Ảnh còn nhìn ra, thì Lâm Thanh Phong làm sao có thể không biết? Đưa một tay sờ vào hai khối u nhỏ trên đầu, hắn chỉ biết cười khổ lẩm bẩm.

- Cái dạng này, chính là “mọc sừng” trong truyền thuyết sao? Về sau tìm thêm một cái mũ xanh chẳng phải là tuyệt phối?

- Mang “cặp sừng” này trên đầu, cùng với một cái mũ xanh, về sau ra đường dù không muốn nổi bật thì cũng tự nhiên trở thành ngọn đèn sáng trong đêm đen a.

Nếu nghe được những lời này của Lâm Thanh Phong, thì Nam Cung Mị Ảnh liền đánh chết hắn ngay tại chỗ, những lời này của hắn khác nào là ám chỉ nàng phản bội hắn đâu?

Mây đen lúc ban đầu chỉ ngưng tụ che phủ một phần bầu trời, nơi mà Lâm Thanh Phong đang đứng, nhưng theo thời gian, lượng mây đen càng ngày càng dày đặc và bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Chỉ trong chưa đầy hai mươi phút đồng hồ, từ nơi Lâm Thanh Phong đang đứng, mây đen lấy một tốc độ chóng mặt lan tỏa ra xung quanh, hầu như đã lan ra khắp thế giới, mây đen hiện tại bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy được, ngoại trừ người mù.

Dị biến này liền gây ra oanh động trên toàn thế giới, người thường thì nghĩ ngày tận thế đã tới, liền đua nhau đi mua thức ăn dự trữ, còn những quan chức cao cấp thì nhao nhao đi tìm nguyên nhân, ngay cả Trần Thị Hoa cũng hoảng hốt, nhưng chỉ có riêng Lâm Anh Hào cùng Lâm Cường hai người là vẫn giữ bình tĩnh đưa mắt nhìn về phương hướng mà Lâm Thanh Phong đang đứng.

Lâm Cường cau mày nhìn về phương hướng đó một chút rồi lên tiếng hỏi.

- Cha à, cha có cảm nhận được không?

“Được chứ,... nhưng không biết về sau phải gọi nó là cháu trai, hay là Long Vương nữa.” Lâm Anh Hào mỉm cười trả lời.

Có lẽ là do sở hữu huyết mạch của Lạc Long Quân, nên hai người đều cảm giác rất rõ thiên địa dị tượng lần này là do Lâm Thanh Phong đang hóa rồng.

gây ra, nhưng chỉ cần biết là do Lâm Thanh Phong thì cả hai liền yên tâm.

Nói rồi, cả hai người nhìn nhau cười lớn, không quan tâm tới Trần Thị Hoa đang hoảng loạn chạy đi chạy về gom góp thức ăn dự trữ.

...

Cả thế giới đồng thời nhao nhao lên, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người đều không quan tâm, bởi vì bọn họ đều đang quan tâm tới thay đổi của bản thân Lâm Thanh Phong.

Trải qua hơn hai mươi phút, nhưng viên Yêu Đan chỉ mới tiến vào đan điền chưa được 1/3, nhưng Lâm Thanh Phong đã hoàn toàn hóa thành một con rồng, thân thể màu xanh lam nhạt dài hơn 3 mét, lớp vảy rồng mỏng bao phủ toàn thân, râu rồng đã mọc dài hơn trước, cặp sừng đã mọc ra hoàn toàn, từ chi ngón ngón có năm ngón, Lâm Thanh Phong hiện tại đã hoàn toàn được xem là một con Ngũ Trảo Lam Long nhỏ.

Từ chi năm ngón mặc dù vẫn có thể cầm nắm, nhưng hiện tại Lâm Thanh Phong vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được, nên hắn đã sớm ngậm Yêu Đan vào miệng, cảm giác cũng gần như ngậm kẹo vậy, mặc dù “viên kẹo” này có chút lớn, cũng không có vị ngọt, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không để ý, tùy ý ngậm vào miệng rồi nằm im nhắm mắt cảm thụ sự thay đổi của cơ thể.

Nam Cung Mị Ảnh ở ngoài quan sát, nàng trầm ngâm lắm lắm.

- Ngũ Trảo Lam Long sao?

- Theo như trong sách, thì “Long” được phân cấp bậc nhờ huyết mạch, huyết mạch càng gần với Thần Long thì số ngón trên tứ chi càng nhiều, nhiều nhất là ngũ trảo, nhưng số lượng Ngũ trảo Long cực kì ít, từ thời thượng cổ tới nay cũng chỉ xuất hiện 3 con, và con nào cũng trở thành một phương cường giả, sau đó mới tới Tứ trảo, cùng Tam trảo.

- Phụ quân hiện tại trên tứ chi liền có năm ngón, chẳng phải nói là thuộc hàng cấp bậc cao nhất trong loài rồng sao?

Nghĩ được điểm này, Nam Cung Mị Ảnh hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm vào Lâm Thanh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Đổi tính rồi?

- Đã qua một giờ đồng hồ rồi, với những thiết bị tối tân hiện đại, vậy mà vẫn chưa tìm được nguyên nhân sao?

- Mau nói cho tôi biết, quân đội các người đang làm cái gì?

Lầu Năm Góc - Mỹ, Tổng Thống Mỹ sắc mặt đen kịt lớn tiếng quát tháo, đứng đối diện ông là một vị đàn ông trung niên quân nhân, một thân quân phục vũ trang đầy đủ, một mặt nghiêm trang không đổi sắc đáp.

- Thưa Tổng Thống, dị tượng này tới quá đột nhiên, ngay cả điểm báo trước cũng không có.

- Vì thế nhất thời bọn tôi cũng chưa tìm được phương hướng điều tra, phiền ngài lại cho chúng tôi thêm một ít thời gian.

“Tôi cho các người thời gian vậy ai cho tôi thời gian? Các người cũng không phải không biết tình trạng bên ngoài như thế nào?” Tổng Thống Mỹ tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng ông cũng hiểu rõ ràng chuyện này không thể trách được phía quân đội, dị tượng này đúng như lời vị quân nhân kia đã nói, căn bản không tìm ra được đầu mối.

Tổng Thống Mỹ đưa tay xoa trán, tình hình thực tế là vậy, nhưng chuyện ông không thể cho quân đội thêm thời gian cũng không phải là nói giỡn, để tránh việc người dân quá sợ hãi về ngày tận thế rồi làm ra những việc điên rồ thì ông phải ra mặt trấn an bọn họ càng sớm càng tốt.

Nhưng ngặt nỗi ông cũng không thể nào tìm được một lý do hợp lý để trấn an bọn họ, vì thế ông mới hỏi thúc quân đội tìm kiếm nguyên nhân.

“Đã liên lạc được với những “người kia” chưa?” Trầm ngâm một chút, Tổng Thống Mỹ lại lên tiếng hỏi.

Vị quân nhân gật đầu trả lời.

- Thưa Tổng Thống, chúng tôi đã liên lạc với bọn họ từ sớm, nhưng tất cả đều không thể liên lạc trực tiếp với bọn họ được, dường như bọn họ đã trở về Việt Nam từ vài tuần trước để làm gì đó, vì vậy chúng tôi chỉ có thể liên lạc với con, cháu của bọn họ mà thôi.

“Tất cả đều như vậy sao?” Tổng Thống Mỹ trầm ngâm một chút rồi hỏi lại.

“Vâng, tất cả mười người đều như vậy.” Vị quân nhân gật đầu rồi đáp lời.

Tổng Thống Mỹ im lặng suy tư một chút rồi cầm lấy điện thoại bấm một dãy số, miệng lẩm bẩm

- Tròng diện lớn cỡ này, có lẽ cũng chỉ có một đám người làm ra được đi...

....

“Cha nó, có người gọi cho ông này.” Trần Thị Hoa chán ngán nằm dài trên bàn lên tiếng.

Lúc ban đầu bà cũng một dạng như những nười khác chạy đôn chạy đáo đi tích trữ lương thực, nhưng sau khi được Lâm Anh Hào cùng Lâm Cường giải thích hiện tượng bên ngoài là do con trai bà làm ra thì bà liền buông lỏng.

Người khác không biết được chuyện này nên đều lo đi mua lương thực dữ trữ, cũng không ai rảnh rỗi tới quán cafe để giải khát, nên hiện tại quán nước vắng tanh, không có một ai khác ngoài gia đình bà ba người.

“Được rồi, tôi tới ngay.” Nghe được vợ mình gọi, Lâm Cường trả lời một câu rồi đứng dậy đi tới chỗ bà.

Đưa tay tiếp nhận điện thoại, nhìn dãy số toàn bộ đều là dấu “*” Lâm Cường bấu mỗi một cái rồi bấm... ngắt máy.

Hành động của ông khiến Trần Thị Hoa một bên kinh ngạc tới trợn mắt há mồm, bởi bà chưa từng thấy chồng mình hành động như vậy, từ trước tới nay dù là ai gọi tới thì ông cũng sẽ nghe máy, lịch sự trả lời, nhưng đây là lần đầu tiên bà thấy ông từ chối nhận cuộc gọi của người khác.

“Ai gọi tới vậy?” Trần Thị Hoa tò mò hỏi.

Lâm Cường lắc đầu cười nói.

- Đừng lo lắng, chỉ là một tên da đen phiền phức, không nghe là được rồi.

“Ồ, vậy thì tốt rồi.” Trần Thị Hoa cái hiểu cái không gật đầu.

Nhưng Lâm Cường vừa dứt lời, điện thoại trong tay lại một lần nữa sáng lên, vẫn là một dãy số toàn dấu “*” gọi tới, nhìn cảnh này Lâm Cường cắn răng lẩm bẩm

- Thật phiền phức.

Lâm Cường còn đang muốn bấm ngắt máy, thì Lâm Anh Hào lại lên tiếng hỏi.

- Ai gọi vậy tiểu Cường? Sao mày không nghe máy đi? Để người ta gọi lại như vậy thật ồn ào.

“À, là Tổng Thống Mỹ gọi cha à, con không ra tên này cho lắm, vì thế con không muốn nghe máy” Nghe được Lâm Anh Hào hỏi, Lâm Cường lúc này mới thành thật trả lời.

“Ồ, nếu vậy thì liền tắt nguồn đi, cứ mặc kệ hần là được.” Lâm Anh Hào một mặt tùy ý gật đầu nói.

Trần Thị Hoa một bên nghe xong chỉ biết im lặng, phải biết đây là Tổng Thống Mỹ a, nếu là người khác nghe tới Tổng Thống mỹ thì ai mà không nom nớp lo sợ rồi cần thận đối đãi đâu? Rơi vào tay hai cha con nhà này liền không có ý nghĩa gì như vậy?

Trần Thị Hoa cắn răng lắc đầu nói.

- Ông cứ nghe một chút đi, Tổng Thống Mỹ cũng không rảnh rỗi tới mức gọi chỉ để nói nhảm đâu, hẳn là có việc gì đó mới cần gọi ông.

Lâm Cường bấu môi, vứt điện thoại cho vợ mình rồi nói.

- Còn có việc gì chứ, nhất định là muốn hỏi về tình hình bên ngoài rồi.

- Tình hình thì bà cũng biết rồi, điện thoại đây, nếu bà muốn cho tên đó biết thì bà nghe máy đi.

- Và hãy nhớ... không được nhún nhường rồi hùa theo nói tiếng Anh với hần, cứ nói tiếng Việt như bình thường, nếu hần không nói tiếng Việt thì liền cúp máy.

Cầm lấy điện thoại, Trần Thị Hoa cười khỏ không thôi, dùng cách này để nói chuyện với Tổng Thống Mỹ thật sự ổn sao?

Nhưng dưới thái độ chém đinh chặt sắt của chồng mình, Trần Thị Hoa bất máy, ho nhẹ một tiếng rồi hỏi.

- Xin lỗi... là ai đang gọi tới?

Đầu bên kia, Tổng Thống Mỹ có chút sững sờ, ông cũng biết rõ mỗi lần gọi cho Lâm Cường đều phải dùng tiếng Việt để giao tiếp.

Nhấn nhin học tiếng Việt để có thể nói chuyện với Lâm Cường thì cũng có thể hiểu một chút, dù gì Lâm Cường là Hùng Vương, các đời Hùng Vương ít nhiều gì cũng bảo vệ thể giới này khỏi đám yêu ma từ rất lâu rồi, nên vẫn có thể châm chước.

Nhưng đây chỉ riêng đối với các đời Hùng Vương mà thôi, bởi vì chỉ có Hùng Vương mới có thể chiến đấu với Ma Vương, cũng tức là người có chiến lực cao nhất mới được Tổng Thống Mỹ tôn trọng, đặt ngang hàng và cho hưởng đặc quyền này, còn những người khác, có thể gặp mặt Tổng Thống Mỹ đã là Tổng Thống Mỹ coi trọng họ rồi, nhưng vẫn phải nói chuyện bằng tiếng Anh mới được.

Nhưng con bà nó cái giọng nữ này là sao? Chẳng lẽ hiện tại đường đường là Tổng Thống Mỹ lại hạ mình dùng tiếng Việt để nói chuyện sao? Mặc dù đúng là vẫn có thể như vậy, nhưng chỉ trong những dịp đi nước ngoài, ngẫu nhiên nói chuyện vui vẻ với vài người dân mà thôi, còn hiện tại là vấn đề chính trị, bản thân là thủ lĩnh của một nước, Tổng Thống Mỹ không thể hạ mình dùng ngôn ngữ của nước khác để nói chuyện được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tổng Thống Mỹ gọi điện tới, là có vấn đề cần phải nhờ, còn Lâm Cường thì để Trần Thị Hoa nghe máy, cũng gián tiếp nói cho Tổng Thống Mỹ rằng: "Muốn nhờ cậy ta thì phải biết điều một chút."

Tổng Thống Mỹ là thủ lĩnh một nước, bình thường lúc nào cũng chơi những trò đầu trí này, ông đương nhiên hiểu được ẩn ý của Lâm Cường, bàn tay bóp chặt điện thoại, ho nhẹ một cái rồi nghiêng răng nói.

- Vị phu nhân này, tôi là Tổng Thống Mỹ.
- Xin cho hỏi, đây có phải là điện thoại của Lâm Cường hay không?
- Nếu là phải, thì xin phu nhân chuyển lời với ông ta là tôi cần nói chuyện với ông ấy một chút.
- Còn nếu không phải thì thật xin lỗi phu nhân, tôi gọi nhầm số.

Trần Thị Hoa khước miệng co quắp, hai mắt thâm ý nhìn về Lâm Cường, mặc dù bà chưa từng gặp Tổng Thống Mỹ, nhưng bà cũng biết được Tổng Thống Mỹ chỉ dùng tiếng Việt để nói chuyện với Lâm Cường mà thôi, còn những người khác muốn nói chuyện với ông ta thì đều phải dùng tiếng Anh, hiện tại Tổng Thống Mỹ lại đồng ý dùng tiếng Việt để nói chuyện với bà, tuy chỉ là vài câu xã giao bình thường nhưng đây đã là nhượng bộ rất lớn.

"Vâng, xin ngài chờ một chút, chồng tôi đang bận rộn làm chút việc, hiện tại tôi sẽ gọi ông ấy ngay." Những lời này đơn thuần đều là nói nhảm, Lâm Cường hiện tại bận cái gì đâu? Bận đang ngồi uống trà, nói chuyện phiếm với Lâm Anh Hào? Chẳng qua là không muốn gặp thôi, nhưng Trần Thị Hoa vẫn phải nói như vậy để Tổng Thống Mỹ dễ chịu một chút.

Nghe được những lời này của Trần Thị Hoa, Tổng Thống Mỹ nội tâm lắm bầm.

- Đang bận sao? Chẳng lẽ là đang tìm nguyên nhân gây ra hiện tượng này? Nếu là vậy thì không sao, ta vẫn có thể chờ.

Dường như đã "đoán được" lý do mà Lâm Cường không nghe máy, Tổng Thống Mỹ mỉm cười nói.

- Không sao cả phu nhân, nếu hiện tại Lâm Cường đang bận thì cũng đừng làm phiền ông ấy, một lúc sau tôi gọi lại là được rồi.

"Nhưng mà..." Trần Thị Hoa còn chưa nói hết câu thì bên kia đã trực tiếp ngắt máy.

Trần Thị Hoa một mặt mòng bức nhìn về Lâm Cường, Lâm Cường mỉm cười hỏi.

- Sao vậy? Tên đó hẳn là rất tức giận nên trực tiếp ngắt máy đi?

"Không có, nghe giọng điệu thì không những không tức giận, mà còn rất vui vẻ, còn bảo một lúc nữa sẽ gọi lại." Trần Thị Hoa lắc đầu trả lời.

"Quái, sao có thể? Bình thường tên này rất nhỏ nhen à? Đáng ra hẳn phải rất tức giận mới đúng? Sao lần này lại đổi tính rồi?" Lâm Cường cũng mòng bức gãi đầu không hiểu tại sao.

.... Hết chương 248....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Thần tiên sao?

Nghĩ không ra lý do nào lại có thể khiến Tổng Thống Mỹ lại rộng lượng như vậy, Lâm Cường trực tiếp mặc kệ, một dạng không quan tâm tùy ý nói.

- Mẹ nó, tiếp theo bà liền giữ điện thoại của tôi đi.

- Ngoài tên da đen vừa nảy ra thì đoán chừng sẽ có thêm vài tên nữa gọi tới hỏi chuyện a.
- Nếu những tên đó không đợi nổi thì bảo bọn hán tới Buôn Ma Thuật tìm thằng Phong nha.
- Mà nhớ nhắc nhở bọn hán phải biết điều một chút, Mị Ảnh vẫn còn ở đó, nếu để nó nổi giận thì có lẽ tận thế sẽ thật sự tới à.

Lâm Cường nói xong thì liền quay về ngồi uống trà với Lâm Anh Hào, mặc kệ mọi sự, đằng nào việc này cũng có liên quan tới Lâm Thanh Phong, mà đã dạng này thì ông có muốn quản thì cũng không quản nổi.

Trần Thị Hoa cười khỏ không thôi, bà cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Một bên khác, sau khi ngắt máy, Tổng Thống Mỹ thở ra một hơi nhẹ nhõm, khoe miệng kéo lên nụ cười.

Người quân nhân một mặt không hiểu thấu, mới vài phút trước Tổng Thống vẫn một dạng mặt ủ mày chau, hiện tại đánh một cuộc điện thoại gọi đi là tốt rồi? Lắc đầu một cái, người quân nhân lựa chọn im lặng không nói gì, hán cũng tự hiểu được rằng có vài chuyện mà hán vẫn còn chưa đủ tư cách để biết tới.

Tổng Thống Mỹ đứng ngồi không yên, nhưng ông vẫn cắn răng chờ đợi một giờ đồng hồ, sau một giờ, ông hít vào một hơi rồi lại gọi vào số điện thoại của Lâm Cường, mặc dù phải chịu khuất phục dưới “dâm uy” của Lâm Cường, nhưng đối với chuyện tìm được nguyên nhân dị tượng này rồi từ đó tìm ra cách giải quyết thì chịu đựng một chút có tính là gì?

Nhạc chờ điện thoại loại vang lên, Tổng Thống Mỹ thần sắc nghiêm túc ngồi đợi, chỉ vài giây đồng hồ ngắn ngủi mà thôi, nhưng đối với ông thì khoảng thời gian này dài còn hơn vài ngày, thậm chí là vài năm trời.

Rất cục, đầu phía bên kia cũng tiếp nhận điện thoại, Tổng Thống Mỹ hớn hờ nói.

- Lâm phiên phu nhân, ta là Tổng Thống Mỹ, xin hỏi Lâm Cường hiện giờ đã rảnh tay hay chưa?

“Ồ? Lại là ngài sao? Thật ngại quá, chồng tôi hiện tại vẫn còn chưa có thời gian.” Trần Thị Hoa xoắn xuýt trả lời, đồng thời đôi mắt hình viên đạn nhìn chăm chăm vào Lâm Cường ở một bên đang cùng Lâm Anh Hào... chơi cờ, miệng toé cười rất cao hứng nói.

- Haha, cha à, cha sắp thua nha...

Tổng Thống Mỹ vẫn không hề biết chuyện này, chỉ nghe được Lâm Cường vẫn còn đang bận, ông cau mày trầm nghĩ.

- Không thể nào... chẳng lẽ việc này lại khó khăn như vậy? Ngay cả hán cũng gặp trở ngại trong lúc điều tra nguyên nhân?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tổng Thống Mỹ dâng lên một tia khí lạnh, sắc mặt ông trở nên ngưng trọng, nghiêm túc nói.

- Không sao cả phu nhân, là ta đường đột rồi.
- Nhưng nếu Hùng Vương có cần giúp đỡ thì xin hãy nói cho ta biết, ta sẽ tận lực giúp sức.

Trần Thị Hoa sắc mặt ngày càng cổ quái, trong lòng thầm lẩm bẩm.

- Trợ giúp đánh cờ người có thể làm được không? Mặc dù làm được nhưng nếu nói ra thì ngài liền liễu mạng già để sống chết với chồng tôi a.

Dù cho trong lòng nghĩ loạn thất bát tao, nhưng mặt ngoài Trần Thị Hoa vẫn nghiêm túc nói.

- Thật phiền ngài quá, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là hiện tại ông ấy thật sự không dứt ra được.

“Con bà nó, lần này lớn chuyện như vậy? Ngay cả Hùng Vương cũng bị trọng thương tới mức lập tức chạy đi tỉnh dưỡng?” Tổng Thống Mỹ mở hời chảy đầy đầu, trong lòng khiếp sợ không thôi, Trần Thị Hoa lại nói tiếp.

- Nhưng ông ấy có cản dẫn tôi chuyển vài lời cho ngài.

“Ồ? Là những lời gì? Phiên phu nhân cho tôi biết.” Nghe Trần Thị Hoa nhắc tới có lời cản chuyển cho mình, Tổng Thống Mỹ cũng nghiêm túc hẳn lên, theo ông nghĩ rằng Hùng Vương đều gặp “trọng thương” vì “điều tra” nguyên nhân chuyện này, thì thế ông rất cẩn thận lắng nghe, lo sợ bỏ sót bất kì chữ nào, nếu thật sự như vậy thì phần tội lỗi này ông không gánh nổi.

Thở dài một hơi Trần Thị Hoa nói.

- Nguyên nhân ngài liên lạc thì ông nhà tôi cũng biết rõ.
- Nhưng ngài cứ yên tâm, tình trạng này chỉ kéo dài vài ngày, nửa tháng mà thôi, cũng không gây ra hậu quả gì to tát, cùng lắm là xem như trời nhiều mây đen che phủ trong vài ngày.

- Nếu ngài muốn biết nguyên nhân, thì hãy cho người tới ngọn núi mà bọn tôi vừa đi tại Buôn Mê Thuật, còn việc đó là ngọn núi nào thì đoán chừng sẽ không làm khó được ngài a? Ở nơi đó sẽ có người giải thích rõ ràng cho ngài biết, ngài cứ trực tiếp hỏi người đó là được.

- Nhưng phiền ngài nhớ kỹ, không được phép làm trái lời người đó, hoặc là có những tiểu hành động khiến người đó bất mãn, bởi vì người đó là Thần Tiên, nếu trường hợp tệ nhất xảy ra... thì dù ngài có bởi cả nước Mỹ thì cũng không một ai có thể cứu được ngài.

Trần Thị Hoa nói xong liền ngắt máy, để lại đầu bên kia Tổng Thống Mỹ một mặt trợn mắt há mồm.

Rất nhanh sau đó, ông liền lấy lại bình tĩnh cau mày suy nghĩ, Thần Tiên? Trên đời này thật sự có Thần Tiên cái dạng này tồn tại sao? Nhưng Trần Thị Hoa cũng không có lý do để lừa ông cả, vì thế đối với câu nói sau cùng của Trần Thị Hoa, Tổng Thống Mỹ mặc dù không tin nhưng cũng phải suy xét lại cho thật kỹ.

Trầm ngâm một hồi, Tổng Thống Mỹ liền nhấc lên điện thoại đánh một cuộc gọi.

- Các người hãy cử một Tiểu đội... à không, một Trung đội đang ở Việt Nam tới Buôn Mê Thuật, trong vòng hai giờ dùng bất cứ giá nào cũng phải tới đó cho bằng được, và tôi muốn trực tiếp xem xét tình hình ở đó, nên hãy mang theo thiết bị đầy đủ.

Tổng Thống căn dặn một hơi rồi gác máy, thở dài một mồi, tựa lưng vào ghế ngồi thần thờ nhìn lên trần nhà.

Vị quân nhân đứng một bên có vẻ khá ngạc nhiên, nhin không được lên tiếng hỏi

- Thưa Tổng Thống, vì sao trông ngài có vẻ mệt mỏi như vậy?

Tổng Thống Mỹ im lặng không trả lời, vị quân nhân cũng đành ngậm miệng.

Một lúc sau, vị quân nhân lại nghe được câu hỏi.

- Trên thế giới này thật sự có Thần Tiên sao?

....

Tổng Thống Mỹ cử một Trung đội tiến tới Buôn Mê Thuật cũng không ra lệnh dấu điểm bất kì ai, vì thế rất nhanh sau đó, các nước khác cũng biết được chuyện này, ai cũng nhao nhao phái ra quân đội tới đây.

Chỉ trong nhất thời, Buôn Mê Thuật liền trở thành đề tài nóng bỏng nhất trên các phương tiện thông tin truyền thông.

Đối với những chuyện này, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong hai người đều không biết gì cả, lúc này Lâm Thanh Phong một thân hình rỗng đang nằm ngấm mật, đã dung hợp được gần một phần ba viên Yêu Đan, thân rỗng đã dài hơn mười mét, Long Lân trên người đã cố định từ lâu, ban đầu còn mỏng như cách ve nhưng hiện tại đang ngày càng dày hơn.

Vài giờ đồng hồ dung hợp được một phần ba viên Yêu Đan, nghe như cũng không đến nỗi chậm, nhưng Nam Cung Mị Ảnh nhìn thấy rất rõ ràng, tốc độ dung hợp Yêu Đan của Lâm Thanh Phong ngày càng chậm lại, theo năng tính toán thì để dung hợp thành công hai phần ba viên còn lại thì Lâm Thanh Phong phải cần ít nhất là một tuần lễ nữa.

Nam Cung Mị Ảnh rất vui vẻ, bình thường đều là Lâm Thanh Phong đứng ra bảo vệ cho nàng, chỉ có những lúc như thế này hẳn mới cần nàng đứng ra bảo vệ cho hắn, tinh thần lực của nàng đã sớm tản ra, bao phủ cả ngọn núi, không có gì có thể thoát khỏi cặp mắt của nàng được.

Ngồi ngẩn người không được bao lâu, Nam Cung Mị Ảnh bỗng ngưng nhú mày, lẩm bẫm một câu.

- Các người phải biết điều một chút a.

Nói rồi Hàn Băng Kiếm xuất hiện, nắm trong tay Hàn Băng Kiếm, thân thể nàng từ từ lơ lửng lên không trung rồi biến mất.

Phía bên ngoài...

Mười chiếc xe chuyên dụng để chở quân nhân, có in hình lá cờ nước Mỹ dừng lại dưới chân núi, bên trong một chiếc xe một vị quân nhân vóc người cao lớn, khuôn mặt khá điển trai, một bộ tóc ngắn vàng óng, mắt xanh, chỉ cần nhìn qua là biết hẳn không phải người dân gốc Châu Á, hắn ngồi ở tay lái, đưa tay đề lên bộ đàm trên vai rồi dùng tiếng Anh nói.

- Báo cáo, chúng tôi đã tới nơi, đang đợi chỉ thị.

“Tốt lắm tiểu đội trưởng, tôi đã biết, hiện tại các anh liền đợi ở đó, dù cho có bất kì người nào tới thì các anh cũng không được hành động lỗ mãng.” Bên trong bộ đàm truyền tới giọng nói khàn khàn.

Người quân nhân sắc mặt nghiêm túc trả lời.

- Rồi.

Ngắt bộ đàm, vị quân nhân này đưa tay sờ lên cổ, nơi đó hằn đeo một sợi dây chuyền hình quả trứng nhỏ, bên trong quả trứng có đặt một tấm ảnh chụp một người phụ nữ gốc âu đang bế một đứa bé trai.

Nhìn tấm hình, trên khuôn mặt nghiêm túc của vị quân nhân liền hiện lên một nụ cười ôn nhu, nhưng chỉ trong giây lát, hấn cắt sợi dây chuyền vào ngực rồi bước xuống xe, khuôn mặt nghiêm cần lớn tiếng kêu.

- Mọi người, mau xuống xe tập hợp.

Lời của vị quân nhân vừa dứt, toàn bộ người có mặt trên mười chiếc xe, tổng cộng hai trăm người nhanh chóng bước xuống, một thân vũ trang đầy đủ xếp thành năm hàng nghiêm túc đợi lệnh.

Lúc này vị quân nhân kia mới gật đầu nói.

- Tốt lắm, hiện tại mọi người liền ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ, ta có vài lời muốn nói.

....Hết Chương 249....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Ta chính là người mà các người muốn tìm

Ho nhẹ một tiếng, vị quân nhân lại nói tiếp.

- Tôi đoán chừng, mọi người cũng biết được lý do vì sao chúng ta được cử tới đây rồi đúng hay không?

Hai trăm người phía dưới nghe được lời này, thì thần sắc của ai cũng nghiêm trọng, đồng thời hô to.

- Đã biết, thưa đội trưởng.

Vị đội trưởng gật đầu.

- Tốt lắm.

- Mặc dù mọi người đã biết, nhưng hiện tại vẫn còn thời gian, nên tôi sẽ nhắc lại thêm một lần nữa.

Một tay chỉ lên bầu trời bao phủ mây đen kịt, vị đội trưởng nói.

- Không biết nguyên do như thế nào, nhưng vài giờ trước toàn bộ Trái Đất đã bị mây đen bao phủ.

- Mặc dù cho tới hiện tại, ngoài việc mây đen che phủ, kèm theo một lượng lớn sấm sét ra, thì tất cả mọi thứ đều rất bình thường, căn bản không có thiệt hại gì khác.

- Nhưng đó chỉ là hiện tại mà thôi, không một ai biết được tương lai sẽ như thế nào, vì thế mà chúng ta được phái tới đây để điều tra về dị tượng đó.

Vị đội trưởng dứt lời, ở phía dưới mọi người bắt đầu xôn xao cả lên, trong đó có một người giơ tay đứng lên nói.

- Thưa đội trưởng, điều tra dị tượng thì chúng ta có thể hiểu, nhưng tại sao chúng ta phải tới nơi này?

- Nhìn qua thì nơi này cũng như những nơi khác, đều bị mây đen bao phủ, căn bản không nhìn ra điểm nào khác biệt nha.

Nghe được câu hỏi này, toàn bộ mọi người đều im lặng nhìn về phía đội trưởng, chờ đợi hấn trả lời, bởi vì đây cũng là thắc mắc của bọn họ.

Vị đội trưởng lúc này mới gật đầu nói.

- Đúng vậy, tuy nhìn không ra điểm nào khác biệt, nhưng đây là tin tức mà chính Tổng Thống thu được.

- Theo nguồn tin cho biết thì chỗ này là nơi mà đám mây đen bắt đầu xuất hiện, và cũng tại chỗ này, có tồn tại một người biết được nó từ đâu ra.

- Trước mắt, cấp trên giao cho chúng ta hai nhiệm vụ.

- Thứ nhất, bằng mọi giá, chúng ta phải bảo vệ người đó, không được làm người đó nổi giận, cho tới khi Tổng Thống tới đây đích thân gặp mặt người nọ để nói chuyện.

- Thứ hai, chúng ta không được phép tiến vào núi, chỉ có thể đứng tại chỗ này, bất cứ ai trái lệnh tiến vào núi liền xem như đào ngũ, xử bắn tại chỗ.

Hai trăm người đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh, người quân nhân vừa đặt câu hỏi lại một mặt mộng bức hỏi tiếp.

- Nhưng thưa đội trưởng, nếu chúng ta không tiến vào núi, thì làm sao tìm được người nọ? Và làm sao có thể bảo vệ người nọ đây?

Hai trăm người đồng thời im lặng, chăm chú nhìn về vị đội trưởng, chỉ thấy hần cười khổ lắc đầu.

- Tôi cũng không biết, đây cũng là điểm mà tôi không thể hiểu được.

- Nhưng mà...

“Các ngươi không cần tìm nữa, những lời các ngươi vừa nói, ta đều đã nghe được.” Ngay lúc vị đội trưởng này còn muốn nói gì đó, thì một giọng nói nhẹ nhàng nữ tính vang lên, giọng nói tuy nhỏ nhẹ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe được rõ ràng.

Hai trăm người đồng loạt biến sắc, đưa tay giữ chặt lấy khẩu súng trên vai, nhanh chóng chú ý nhìn xung quanh.

Vị đội trưởng cau mày, bởi vì hần nhìn xung quanh căn bản không có một người nào, như vậy giọng nói ban nãy là từ đâu ra?

Lúc này, Nam Cung Mị Ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt vị đội trưởng.

Sự xuất hiện của nàng khiến vị đội trưởng này toàn thân đều phát lạnh, bởi nàng xuất hiện chỉ trong chớp mắt mà thôi, lúc trước hần rõ ràng nhìn không thấy một ai, nhưng chỉ vừa chớp mắt một cái thì liền nhìn thấy một cô gái đứng trước mắt mình.

Vị đội trưởng hoảng sợ, hai trăm người phía sau cũng không khác mấy, tất cả đều giật nảy mình.

Vị đội trưởng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đánh giá nữ nhân trước mặt một chút, là một vị mỹ nữ, một tay cầm theo một thanh kiếm sắc lạnh, mang một bộ tóc đen, mắt đen, khuôn mặt lạnh như băng, nhưng lại mang theo dáng vẻ đặc trưng của người phụ nữ châu Á, lại nghĩ tới nơi này là Việt Nam, hần hít vào một hơi rồi dùng tiếng Việt để hỏi.

- Xin hỏi, cô là ai? Vì sao lại tới nơi này?

Nam Cung Mị Ảnh khuôn mặt không biểu thị bất kỳ cảm xúc nào, lạnh nhạt trả lời.

- Ta sao? Ta là người mà các ngươi vừa nhắc tới.

Vị đội trưởng thở ra một hơi nhẹ nhõm nói.

- Cô thật là người đó sao? Vậy thanh kiếm trên tay cô là dùng để phòng thân đi?

Nam Cung Mị Ảnh mặt không đổi sắc, nàng suy nghĩ một chút, nàng cầm Hàn Băng Kiếm trong tay chỉ là để chém giết những tên không có mắt mà thôi, nhưng xem như là để phòng thân cũng không sai, vì thế nàng gật đầu coi như trả lời.

Nhận được câu trả lời, vị đội trưởng mỉm cười, một tay lấy ra chứng nhận quân đội đưa lên phía trước, đồng thời giới thiệu.

- Giới thiệu một chút, chúng tôi thuộc quân đội của nước Mỹ, còn tôi là đội trưởng của tiểu đội này.

- Hiện tại chúng tôi có nhiệm vụ phải tới đây để bảo đảm an toàn cho cô, vì thế cô có thể cất thanh kiếm đi được rồi.

Nghe xong lời của vị đội trưởng, Nam Cung Mị Ảnh mặt không đổi sắc, tùy ý gạt đầu, nhưng cũng không có hành động cất lại thanh kiếm trên tay.

Vị đội trưởng cau mày một cái, hần có chút khó chịu, đe dọa nói.

- Phiên cô hãy mau cất lại thanh kiếm, còn bằng không, chúng tôi phải dùng tới vũ lực để cưỡng ép đoạt đi thanh kiếm của cô.

Nghe được lời này của vị đội trưởng, Nam Cung Mị Ảnh có chút hứng thú cười nói.

- Ô? Muốn dùng vũ lực sao? Ngươi suy nghĩ kỹ một chút nha, nếu hiện tại ngươi dùng vũ lực với ta thì sẽ khiến ta không cao hứng đây.

- Mà một khi ta đã không cao hứng, thì cấp trên sẽ trách tội, ... các ngươi gánh được sao?

“Cái này...” Tên đội trưởng cứng họng, hần thật sự không thể nào gánh được tội danh này, trầm mặc một chút, tên đội trưởng vẫn cứng rắn nói.

- Tuy rằng sẽ bị trách phạt, nhưng ta làm vậy chỉ vì giữ an toàn cho quân sĩ, nên dù cho cấp trên có phạt thì ta vẫn chấp nhận.

Nghe đội trưởng nói lời này, không phải toàn bộ những quân nhân phía sau đều hiểu, nhưng vẫn có một số ít hiểu được, họ liền dùng tiếng Anh phiên dịch lại cho những người cạnh bên, sau khi hiểu được những lời này, toàn bộ hai trăm người, hai mắt đều sáng lên, một người đứng ra hai mắt hình viên đạn

nhìn chăm chăm vào Nam Cung Mị Ảnh rồi dùng tiếng Việt để nói.

- Yên tâm đi đội trưởng, nếu cấp trên có trách phạt, chúng ta sẽ đồng thời chịu phạt chung với đội trưởng.

Tên đội trưởng này nghe vậy liền mỉm cười gật đầu, sau đó lại quay mặt về phía Nam Cung Mị Ảnh rồi nói.

- Cô đã thấy rồi, hiện tại phiên cô hãy bỏ kiếm xuống, còn bằng không thì đừng trách bọn tôi.

Nam Cung Mị Ảnh không chút nào ngạc nhiên, thay vào đó thì vẻ mặt nàng tràn đầy thương thức mà nhìn về những người quân nhân này, nàng gật đầu nhẹ nhàng nói.

- Ta rất thương thức tinh thần đồng đội của các người.

- Chưa kể tới tinh thần đồng đội dù có cao tới mức nào đi nữa, nhưng sự thật là chỉ bằng các người, không có khả năng buộc ta buông vũ khí.

Nói đùa cái gì? Bọn hắc có hai trăm người, còn nàng chỉ có một mình mà thôi, chưa nói tới nàng thân là một nữ nhân, lại lớn lên xinh đẹp như vậy, chỉ cần nhìn qua thì ai cũng đoán được là nàng dùng đa phần thời gian để đi làm chăm sóc sắc đẹp, làm gì trải qua luyện tập? Bọn hắc thân là quân nhân, muốn ép nàng buông vũ khí còn không phải đơn giản hay sao?

Cũng vì thế, mà tên đội trưởng cũng không để tâm những lời nói của Nam Cung Mị Ảnh, hắc khinh thường bấu mỗi một cái rồi nói với tên quân nhân phía sau.

- Cậu, mau tiến lên tước đoạt vũ khí của cô ta, nhưng cũng đừng ra tay quá nặng, dù gì cô ta là người mà chúng ta phải bảo vệ trong nhiệm vụ lần này a.

“Tốt, đội trưởng, tôi đã biết rồi.” Người quân nhân được gọi lên lúc này nở nụ cười vui vẻ nhận lời nhanh chóng cời ra giáp, mũ rồi chạy tới, còn những người phía sau đều một dạng la ó bấu môi.

Tước đoạt vũ khí... dạng này nha, đây là phải trải qua tiếp xúc thân thể, đám quân nhân này lại ở trong quân ngũ lâu ngày không được thấy nữ nhân, Nam Cung Mị Ảnh lại xinh đẹp như vậy, nếu còn không nhân cơ hội này tranh thủ làm bậy một chút thì căn bản không phải nam nhân a.

Mặc dù nói như vậy, nhưng tên quân nhân được gọi lên vẫn rất tỉnh táo, cũng không dám làm quá mức, Nam Cung Mị Ảnh dù gì cũng là người mà bọn hắc phải bảo vệ, nếu nàng bị chơi hỏng thì bọn hắc cũng hết đời, hắc chỉ muốn hù dọa nàng mà thôi, đồng thời khi nàng hoảng loạn thì hành động của nàng sẽ có sơ hở, giúp hắc có thể dễ dàng hơn trong việc đoạt kiếm mà không phải làm tổn thương nàng.

Tên quân nhân vẻ mặt dám tà tiến lại gần, nhưng từ trong mắt hắc Nam Cung Mị Ảnh có thể nhìn ra rằng, hắc chỉ muốn hù dọa nàng mà thôi, cũng không muốn làm ra hành động gì quá đáng, nhận ra ý đồ của hắc, nàng mỉm cười nhàn nhạt nói.

- Người rất may mắn, bởi vì người vẫn giữ được bình tĩnh, không muốn làm ra hành động thất lễ đối với ta, nếu không thì hiện tại người đã mù...

....Hết Chương 250....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Ta chính là người mà các người cần tìm (2)

Nghe được lời nói của Nam Cung Mị Ảnh, tên quân nhân sững sờ một lúc rồi lắc đầu cười nói.

- Cô em này, cô lại nói cái gì đây?

- Mau buông kiếm ra đi, tôi không muốn làm cô bị thương đâu.

“Tốt một câu tôi không muốn làm cô bị thương.” Nam Cung Mị Ảnh gật đầu cười, sau đó nàng đưa tay cầm thanh Hàn Băng Kiếm xuống đất, rồi bước lên phía trước, nói.

- Mặc dù phu quân đã thường nói rằng “Những kẻ mạnh luôn thua cuộc bởi vì khinh địch và nói nhiều”, ta cũng thừa nhận câu nói này của phu quân là đúng, bình thường ta sẽ không bao giờ nói nhiều hay khinh địch một đối thủ nào, dù kẻ đó có yếu đuối tới mức nào đi chăng nữa.

- Nhưng lần này thì khác, ta rất thương thức tinh thần đồng đội của các người, và câu nói vừa nãy của người khiến ta rất vui vẻ, vì thế nên ta sẽ cho người một cơ hội.

- Hiện tại ta chỉ dùng một phần thực lực, nếu trong một phút người có thể không chế được ta, thì ta sẽ không dùng Hàn Băng Kiếm để đối phó với các người và cho phép các người ở lại đây.

- Còn nếu người thua, thì phiên các người lui về phía sau 500m.

Tên quân nhân nghe được những lời này thì liền thẹn quá hóa giận, đấu với hắn mà chỉ dùng 1% thực lực? Đây là trần trụi coi thường hắn a, những tên quân nhân phía sau thì khác, nghe được lời này thì bọn họ trước tiên mừng rỡ, sau đó đều ôm bụng cười, lên tiếng trêu chọc.

- Haha, người bị xem thường nha, còn đợi gì nữa? Mau để cô ta sáng mắt ra.

Tên quân nhân sắc mặt đen kịt, hắn thực sự nổi giận lên tiếng nói.

- Đây là cô tự tìm, cũng đừng trách tôi ra tay ác độc.

Dưới sự reo hò của đồng đội, tên quân nhân liền dùng sức xông về phía Nam Cung Mị Ảnh, hai cánh tay cơ bắp săn chắc vươn ra hông giữ lấy tay nàng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không di chuyển, tùy ý để hắn tóm được hai tay rồi di chuyển ra sau lưng nàng, dùng sức khóa chặt hai tay nàng từ phía sau.

Đạt được mục đích, tên quân nhân đắc ý mỉm cười nói.

- Sao rồi cô em? Hiện tại đã chịu thua chưa?

Nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng thở dài của Nam Cung Mị Ảnh.

- Người xong rồi sao? Nhưng nếu chỉ như vậy thì sẽ không thể bắt được ta nha.

- Người vẫn còn 50 giây.

Tên quân nhân sửng sốt, hắn hừ lạnh một cái rồi dùng một chân để ngăn chân Nam Cung Mị Ảnh, tay thì dùng lực kéo nàng về phía sau, hông khiến nàng té xuống đất để dễ dàng khống chế nàng.

Nhưng lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện ra, là hắn kéo bất động.

Dù cho hắn có nương tay một chút bởi vì nàng là nữ nhân, nhưng lực hắn dùng để kéo nàng cũng không hề nhỏ, dù là một tên nam nhân bị hắn dùng một lực tương tự để kéo từ phía sau thì cũng phải lui về vài bước, nhưng hắn không thể nào kéo được Nam Cung Mị Ảnh.

Cẩn trọng một cái, tên quân nhân này quyết định dùng toàn bộ sức lực của mình để kéo nàng về phía sau, nhưng nàng vẫn đứng yên bất động tại nơi đó.

“Người còn 10 giây.” Giọng nói lạnh nhạt của Nam Cung Mị Ảnh lại vang lên, tên quân nhân cũng hết cách, hắn chỉ còn một biện pháp là giữ chặt lấy hai tay của nàng từ phía sau mà thôi.

“3, 2, 1, hết giờ, các người đã thua rồi, hiện tại phiên các người lui về phía sau 500 mét.” Giọng nói lạnh nhạt của Nam Cung Mị Ảnh lại vang lên.

Tên đội trưởng nhũn mảy, hắn quan sát rất rõ, từ đầu tới cuối Nam Cung Mị Ảnh căn bản cũng chưa từng di động một li nào, hai tay còn đang bị khóa ở phía sau, nên việc nàng thoát ra là không thể, theo suy đoán của hắn thì nàng thật sự đã bị khống chế lại, tên quân nhân hừ lạnh.

- Cô gái, hiện tại cô đã bị tôi khống chế, nên người thua phải là cô mới đúng.

Nam Cung Mị Ảnh cũng không trả lời, hai tay khẽ động một cái liền tránh thoát trời buộc, tên quân nhân kinh ngạc, tên đội trưởng kinh ngạc, 199 tên còn lại cũng mừng rỡ.

Nam Cung Mị Ảnh thoát khỏi trời buộc, nàng tiện tay nắm lấy cổ áo của tên quân nhân, dưới ánh mắt kinh hãi của những người còn lại, nàng nhẹ nhàng nâng hắn lên rồi... vút về phía đồng đội của hắn.

Tên đội trưởng là người lấy lại bình tĩnh nhanh nhất, hắn liền chạy tới đỡ lấy tên quân nhân kia, rồi cả hai đều té xuống đất.

“Đùa hả? Ta đang nằm mơ? Nội công? Pháp thuật?...” Những tên quân nhân này chỉ biết mừng rỡ ngờ ngác nói những thứ mà bọn hắn có thể nghĩ ra được.

Không trách được bọn hắn kinh hãi như vậy, bởi vì ở chung, nên bọn hắn biết rất rõ cân nặng của tên quân nhân lúc này, vì là người nước ngoài, chiều cao của hắn gần 1m9, lại trải qua tập huấn nghiêm khắc, cơ bắp cũng không phao phồng, nên cân nặng của hắn cũng gần 100kg.

Còn Nam Cung Mị Ảnh thì sao? Nhìn qua thì như một tiểu thư nhà giàu, thân thể mảnh khảnh, nói nàng đã qua luyện tập thì căn bản không ai tin, nhưng vấn đề ở chỗ, người tìm được tên nhẹ nhàng nhắc một người gần 100kg rồi tiện tay vút đi như vút một con gà sao?

Dù là vận động viên cử tạ thì cũng không thể làm nhẹ nhàng như vậy a?

Nam Cung Mị Ảnh cũng không quan những tên này đang nghĩ cái gì, nàng nhẹ nhàng lui về phía sau, tay lại tiếp tục cầm lấy Hàn Băng Kiếm lạnh nhạt hỏi.

- Hiện tại, các người có thể lùi về được chưa?

- Nếu còn không lùi về, thì ta sẽ không khách khí nữa.

“Không thể...” tên đội trưởng còn muốn mở miệng bác bỏ, nhưng Nam Cung Mị Ảnh lúc này liền dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào hắn, đồng thời tỏa ra một chút uy áp nghiền ép về hai trăm người.

Đám người này trong nháy mắt, liền cảm giác được thân thể nặng trĩu, cứ như bị một tòa núi đè lên, không thể nào di chuyển, ngay cả tinh thần cũng gặp trùng kích không chịu nổi đầu não đau nhức muốn nứt ra, khiến bọn họ nổi lên cảm giác sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Và cũng lúc này, bọn họ mới cảm nhận được một ít khoảng cách chênh lệch thực lực giữa hai bên.

Nam Cung Mị Ảnh là ai? Nàng là một tên Kiếm tu, thực lực còn mạnh mẽ hơn Luyện Hư kì Viên Mãn tu sĩ, còn đám người kia chỉ là người bình thường mà thôi, chỉ cần nàng muốn thì chỉ cần một cái liếc mắt thì liền đủ để bọn họ chết không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng hiện tại bọn họ vẫn còn sống, chứng tỏ rằng nàng đã nương tay.

Tên đội trưởng mặc dù rất sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố gắng cắn răng nói.

- Xin... thứ lỗi, bởi vì cấp trên đã... ra lệnh cho chúng tôi tới đây... giữ vững nơi này, nên... dù cho cô có giết chúng tôi..., thì bọn tôi vẫn không thể rời khỏi đây được.

Nam Cung Mị Ảnh cau mày suy nghĩ một chút rồi gật đầu thu hồi uy áp, bởi nàng cũng biết được, nàng không thể cưỡng ép bọn họ, bọn họ chỉ làm theo lệnh cấp trên đưa ra mà thôi, lúc này đám người kia tất cả đều đồng dạng nằm xuống đất, toàn thân run rẩy co giật, có vài người tinh thần hơi yếu một chút khóe miệng đã bắt đầu chảy ra bọt trắng.

Nhìn thảm cảnh của bọn họ, Nam Cung Mị Ảnh cũng không quan tâm, bởi nàng không chế uy áp rất tốt, vừa đúng sức chịu đựng của bọn họ, hiện tại bọn họ chỉ mệt mỏi quá độ nên mới như vậy mà thôi.

Về mặt lạnh nhạt bước lại gần tên đội trưởng, tên đội trưởng chỉ biết bắt lực nhìn nàng, cúi người xuống gỡ lấy bộ đàm trên vai hắn, mà không thể nào ngăn cản.

Nhẹ nhàng bấm giữ nút liên lạc, đầu bên kia lập tức hồi phục, một giọng nói khàn khàn bằng tiếng Anh cất lên.

- Có chuyện gì cần báo cáo sao tiểu đội trưởng? Vì sao cậu lại không nói gì?

Nam Cung Mị Ảnh nhàn nhạt nói, cũng không quản xem người bên kia có hiểu ha không.

- Hiện tại hắn không thể nói được, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi nửa giờ đồng hồ thì tất cả sẽ bình phục, người không cần lo lắng.

“Cô là ai?” Giọng nói bên kia có chút nghi hoặc hỏi dùng tiếng Việt hỏi lại.

Nhận thấy người bên kia có thể hiểu được, Nam Cung Mị Ảnh âm thầm gật đầu, nhưng nàng cũng không trả lời mà vẫn tiếp tục nói.

- Các người muốn tới khu vực xung quanh chỗ này để du lịch, hay làm bất kì chuyện gì khác thì ta không quản, nhưng ta nghiêm cấm các người tiến vào khu vực 500m xung quanh ngọn núi này.

- Đây là lần cảnh cáo duy nhất của ta, và cũng là lần cuối cùng.

- Ta không quan tâm các người làm cách nào, nhưng chỉ cần một người tiến vào khu vực 500 mét xung quanh ngọn núi này, thì dù cho người đó có là ai đi chăng nữa, cũng đừng trách ta.

Nam Cung Mị Ảnh nói xong liền dùng tay bóp nát bộ đàm, nàng cũng không quản bên kia có phản ứng như thế nào.

Dù gì thì trong mắt nàng hiện tại, ở nơi này ngoại trừ gia đình Lâm Thanh Phong bốn người, cùng Phượng tỷ, cùng tên mập cùng Khánh và Lâm ít nhiều gì cũng có quen biết với Lâm Thanh Phong nên nàng còn có thể chiếu cố một chút, nhưng còn những người khác thì xin lỗi, nàng không quan tâm.

Ngoại trừ bọn họ ra thì tất cả mọi người trên thế giới này đều là sâu kiến, nàng không có chút hứng thú đặt vào mắt, cũng không cần quan tâm tới cảm nhận của bọn họ.

Không thuận tay một lần tàn sát hết bọn họ, mà còn nhắc nhở đã là nàng rộng lượng nhân từ lắm rồi, nếu bọn họ muốn chết thì nàng sẽ không quản.

.... Hết chương 251....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 252: Từ chức

Đầu bên kia, vị quân nhân khuôn mặt có chút khó coi, bóp chặt bộ đàm trên tay.

Ông đang ngồi trên máy bay, cạnh bên là Tổng Thống Mỹ, thấy biểu hiện của ông như vậy, Tổng Thống cau mày hỏi.

- Phía bên kia đã xảy ra chuyện gì?

“Thưa Tổng Thống, có lẽ không ổn cho lắm, không biết địch nhân có bao nhiêu người, nhưng tiểu đội được phái đi dò xét đều đã bị hạ.” Vị quân nhân khuôn mặt có chút xoắn xuýt, trầm giọng trả lời.

Tổng Thống im lặng gật đầu, về việc tiểu đội thất bại, mặc dù ông khiến ông có chút kinh ngạc nhưng ông cũng đoán được từ trước, người mà ngay cả Lâm Cường đều phải cúi đầu chỉ đơn giản là một chi tiểu đội có thể không chế được? Chỉ là trong lòng ông luôn tự hỏi.

- Thật sự có thần tiên hay sao?

...

Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng bóp nát bộ đàm, sau đó một mặt lạnh nhạt nhìn những tên đang còn nằm dưới đất run rẩy nói.

- Muộn nhất là một tiếng sau, các người phải rời đi, còn bằng không, ta sẽ ra tay.

Nam Cung Mị Ảnh nói xong, thân ảnh liền biến mất, tinh thần lực của nàng đã sớm bao trùm tất cả ngọn núi cùng khu vực xung quanh, vì thế nàng cũng không lo lắng những người này đang nằm bất lực nơi đây gặp được dã thú, nếu là vậy thì nàng sẽ ra tay giúp đỡ một chút.

Tên đội trưởng khuôn mặt đáng ghét, Nam Cung Mị Ảnh thật sự quá cường đại, lần này hẳn biết rằng chính mình đã gặp xui xẻo, khi trở về chỉ còn cách chấp nhận hình phạt.

Nhưng hẳn cũng âm thầm cảm thấy may mắn, hẳn vẫn nhìn ra được là Nam Cung Mị Ảnh không tức giận, nếu nàng thật sự tức giận thì hai trăm người bọn hắn ngay cả mạng cũng mất.

Hơn mười phút sau, hai trăm người đã có người từ từ ngồi dậy, mặc dù thân thể bọn họ vẫn còn run rẩy, nhưng không ảnh hưởng tới việc bọn họ có thể ngồi vững vàng.

Người đội trưởng cũng thuộc trong số đó, nhưng thân thể của hắn có vẻ khỏe hơn những người còn lại nhiều lắm, những người khác chỉ biết ngồi dưới đất run rẩy, còn hắn thì đã có thể đứng dậy.

Một người quân nhân run rẩy lên tiếng.

- Đội... trưởng a... tiếp theo... chúng ta phải... làm gì?

Tiểu Đội trưởng lắc đầu cười khò, hẳn cũng đâu biết phải làm gì tiếp theo? Dựa người vào thân cây, cố gắng đi tới chiếc xe của mình, rồi lấy ra một cái bộ đàm dự phòng, run rẩy nói.

- Báo cáo chỉ huy... chúng tôi... đã hoàn toàn thất bại.

Người đội trưởng cũng không cần chờ đợi lâu, bên kia liền có hồi đáp, vẫn giọng nói khàn khàn đó.

- Địch nhân có bao nhiêu người? Và các anh thì sao?

Tiểu đội trưởng khuôn mặt khổ sáp nói.

- Địch nhân chỉ có một người, còn chúng tôi không có thương vong.

Nghe được lời này, người chỉ huy liền cau mày lớn tiếng.

- Các anh đang làm cái gì?

- Tiểu đội của các anh hai trăm người vũ trang đầy đủ, vậy mà không chống nổi một người sao?

Tiểu đội trưởng trong lòng khổ không thể tả, đối mặt với Nam Cung Mị Ảnh, hai trăm người thì đủ sao? Cho dù là hai ngàn người thì cũng chịu không nổi ả? Hít vào một hơi, người đội trưởng nói.

- Cô gái kia quá kinh khủng, chỉ cần một cái liếc mắt liền hạ hết hai trăm người chúng tôi...

“Cát, đừng tự bào chữa cho sự vô dụng của chính mình, hiện tại các anh cứ theo lời cô ta, di chuyển về phía sau 500 mét, sau khi sự việc này kết thúc thì hãy tự mình từ chức đi.” Vị chỉ huy bên kia liền nổi giận lớn tiếng rồi ngắt liên lạc.

Tên đội trưởng thở dài một hơi, thất lạc nói.

- Đã rồi...

Buông ra bộ đàm, tên đội trưởng vô lực dựa người vào ghế, cánh tay run rẩy lấy ra sợi dây chuyền hình quả trứng trên cổ, nhìn vào bức ảnh bên trong quả trứng, hần thở dài nở nụ cười ôn nhu lắm lắm.

- Rốt cục,... có thể trở về sao?

- Cũng tốt, mục đích ban đầu nhận nhiệm vụ này là để có một kì nghỉ phép dài, trở về thăm nhà, đã hơn mười năm không trở về rồi, không biết hiện tại thẳng thóc như thế nào nữa.

...

Nửa giờ sau, hai trăm người đều đã tỉnh dậy không sai biệt lắm, ngoại trừ vài người vẫn còn run rẩy ra, thì những người khác đã tốt, tên đội trưởng nghiêm mặt nhìn bọn họ rồi nói.

- Hiện tại vẫn còn hai mươi phút để chúng ta rời khỏi đây, hãy đỡ những người vẫn còn run rẩy lên xe, chúng ta cùng nhau trở về.

Hai trăm người đều im lặng, một lúc sau, một người lên tiếng hỏi.

- Thưa đội trưởng, như vậy nhiệm vụ của chúng ta sẽ như thế nào?

Tên đội trưởng thở dài một cái rồi nói.

- Nhiệm vụ của chúng ta,... đương nhiên là đã thất bại.

- Nhưng mọi người cứ yên tâm, tôi là người chịu trách nhiệm cho lần thất bại này của chúng ta, mọi người không cần phải lo lắng.

Người quân nhân nghe xong lời này thì tiếp tục hỏi.

- Thưa đội trưởng, đội trưởng có thể cho bọn tôi biết, hình phạt mà cấp trên dành cho đội trưởng là gì sao?

“Đúng, xin đội trưởng hãy cho chúng tôi biết.” Những người còn lại đồng loạt lên tiếng hỏi.

Tên đội trưởng cười khỏ không thôi, hần cũng không muốn giấu diếm, hít vào một hơi rồi nói.

- Sau khi chuyện này kết thúc,... tôi sẽ từ chức.

- Vì thế, đây cũng là lần cuối cùng, tôi chỉ huy mọi người.

Toàn bộ hai trăm người đều cúi đầu không nói gì, bầu không khí bỗng chốc trở nên trầm mặc, tên đội trưởng vỗ tay một cái để thu hút sự chú ý rồi mỉm cười nói.

- Mọi người gác chuyện này sang một bên, hiện tại chúng ta không có nhiều thời gian, hãy mau lên đường, còn nếu không... chúng ta lại thấy mặt cô gái lúc này nha.

Nghe tới lời này, hai trăm người bỗng dưng sững sốt, không một ai nói gì liền nhanh chóng giúp đỡ nhau lên xe, chỉ chưa đầy một phút thì bọn họ đã ngồi ngay ngắn, Nam Cung Mị Anh lưu lại cho bọn họ bóng ma quá lớn, gặp một lần thì thôi, nếu còn gặp lại một lần nữa thì bọn họ không chịu nổi.

Nhìn hai trăm người hành động nhanh chóng, thậm chí còn nhanh hơn cả việc mình đốc thúc, tên đội trưởng lắc đầu cười khỏ rồi cũng lên xe, hần cũng không muốn gặp lại nữ “sát thần” kia nữa.

Bọn họ lên đường lui về, Nam Cung Mị Anh đương nhiên biết được, bởi vì tinh thần lực của nàng vẫn bao trùm nơi này, ngay cả đoạn đối thoại của vị đội trưởng cùng người chỉ huy kia nàng cũng nghe rõ mồn một.

Lắc đầu thở dài một hơi, Nam Cung Mị Anh trầm nghĩ.

- Về sau tiện tay giúp đỡ một chút thôi.

Hai trăm người quân nhân này lưu lại cho nàng ấn tượng khá tốt, tiện tay nói giúp tên đội trưởng vài lời cũng không sao, dù gì thì cấp trên của bọn họ cũng sẽ tới đây.

500 mét, nửa cây số, tuy rằng quãng đường không dài, mặc dù là đường núi, nhưng đường đi cũng không khó mấy, chỉ cần mười phút là có thể tới nơi, nhưng đối với hai trăm người quân nhân này, mười phút này là khoảng thời gian dài nhất trong cuộc đời bọn họ.

Phía sau là một nữ “sát thần” tùy thời có thể xuất hiện trở lại, bọn họ không gấp cũng không được.

Đã chạy tới khoảng cách 500 mét, nhưng tên đội trưởng suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cứ chạy tiếp một chút nữa thôi, 200 mét nữa thì dừng lại là được.

Với mệnh lệnh này của tên đội trưởng, hai trăm người không ai lên tiếng phản đối, phản đối cái gì? Để bọn họ ở xa Nam Cung Mị Ảnh thì bọn họ ăn mừng còn không kịp, còn quản gì tới những mệnh lệnh của cấp trên?

...

Xe dừng lại đứng khoảng cách một cây số, tính từ chân núi, tên đội trưởng cười khổ không thôi, ánh mắt có chút bất đắc dĩ liếc nhìn về phía tên tài xế bên cạnh, đây là một tên quân nhân, tuổi còn khá trẻ.

Tên tài xế nội tâm giật thót, đầu óc xoay chuyển một vòng, một mặt không đổi sắc nói.

- Thưa đội trưởng, khoảng cách 700 mét, ... đã tới.

“Con mẹ nó.” Tên đội trưởng khòe miệng co quắp, ngơ ngẩn ta mù sao? Hay ngơ ngẩn ta sắp từ chức nên buồn tới đầu não chấn động, trở nên ngu ngốc rồi? Đây là một cây số được chứ? Người chạy xa rông rã hơn 300 mét, rồi một mặt công chính vô tư nói đã tới nơi?

Lắc đầu cười khổ một cái, tên đội trưởng cũng không nói gì, sau chuyện này hẳn liền bị sa thải, có gánh thêm một tội thì cũng chẳng có gì khác biệt, còn khi cấp trên tới thì bọn họ vẫn phải quay lại, thì cứ đợi tới lúc đó rồi tính, còn hiện tại rồi xa ngọn núi kia một chút thì hẳn càng cảm thấy an tâm hơn, bừa mỗi một cái rồi nói.

- Lần sau không được như vậy nữa.

Tên tài xế gật đầu cười khổ.

- Đã biết, thưa đội trưởng.

Tên đội trưởng lắc đầu rồi bước xuống xe, một lúc sau, hai trăm người quân nhân kia cũng tập hợp đầy đủ, tên đội trưởng nói.

- Hiện tại, mọi người cứ nghỉ ngơi, không cần thiết phải dựng trại hay gì cả, mọi người đều biết, chúng ta đã đi vượt quá khoảng cách cho phép, một lúc nữa khi cấp trên tới đây thì chúng ta cũng phải quay lại mà thôi.

Nói tới đây, tên đội trưởng hai mắt thâm ý nhìn về tên tài xế trẻ tuổi, tên tài xế ngượng ngùng gật đầu một cái, tên đội trưởng nói tiếp.

- Một lúc nữa, cấp trên có hỏi, thì mọi người cứ nói đây là mệnh lệnh của tôi là được.

- Dù gì tôi cũng sắp từ chức, phần tội lỗi này, có thêm một cái cũng không sao.

....Hết Chương 252....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Chuyện này vui như vậy sao?

Ngồi trên ghế, Trần Thị Hoa có chút lo lắng nhìn ra ngoài, đợi một lúc lâu, rốt cục nhìn không được đành lên tiếng.

- Ông à, mọi việc cứ để Mị Ảnh làm như vậy ổn không?

Lâm Cường thở ra một hơi, một mặt bất đắc dĩ đáp.

- Bà cứ yên tâm đi, Mị Ảnh nó là đứa rất thông minh, nó sẽ tìm biện pháp giải quyết ổn thỏa nhất, mọi chuyện cứ giao cho nó xử lý là được rồi.

Trần Thị Hoa lắc đầu thở ra một hơi rồi nói.

- Biết là vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy lo, lỡ như những người kia liên hợp lại cùng nhau chèn ép Mị Ảnh thì phải làm sao bây giờ?

“Thì ngày này năm sau đều là ngày giỗ của bọn hắn chứ sao?” Lâm Cường khòe miệng co quắp, trong lòng nghĩ loạn nhưng không dám nói ra.

Sờ cảm suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có chút không ổn, với tính tình của Tổng Thống Mỹ, thì cũng rất có thể hắn sẽ không đồng ý dễ dàng thỏa hiệp, ông lại nói.

- Nếu bà đã lo lắng như vậy, thôi thì chúng ta nhờ chị Thanh tới đó làm thuyết khách như thế nào?

- Chị ấy và chú Quang hai người những năm này đều ở Mỹ, cũng gặp mặt tên kia vài lần, có hai người bọn họ ở đó, hẳn là tên kia sẽ không làm quá tuyệt tình.

Nói xong lời này Lâm Cường lẩm bẩm.

- Còn nếu không, thì chẳng ai cứu được bọn hắn.

Trần Thị Hoa suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

- Cũng được, vậy ông gọi đi, nhớ bảo hai người đó tới nhanh một chút.

Lâm Cường gật đầu rồi lấy điện thoại ra bấm số, đợi một lúc thì đầu bên kia liền có người nhận cuộc gọi, giọng nói hí hửng của tên mập vang lên.

- Là chú Cường sao? Chú gọi cho cha con có chuyện gì?

Lâm Cường khuôn mặt nhăn lại, ông cũng không ngờ rằng tên mập sẽ là người tiếp chuyện với mình, nhưng ông cũng không xoắn xuýt nhiều, liền hỏi.

- Là thằng Dương sao? Cha con có ở đó hay không? Chú muốn gặp cha con một chút.

Tên mập bên kia gật đầu một cái rồi xoắn xuýt nói.

- Con xin lỗi, nhưng chú gọi không đúng lúc, hôm qua cha và mẹ đều lên máy bay trở về Mỹ cả rồi, cha con đi liền để quên điện thoại ở chỗ của con.

- Chú có chuyện gì gấp muốn tìm cha con sao?

Nghe vậy, Lâm Cường thở ra một hơi tiếc nuối trả lời.

- Ừ cũng có một chút, con cũng thấy dị tượng bên ngoài chứ?

- Đó là do thằng Phong gây ra, nó cùng Mị Ảnh đang ở Buôn Mê Thuật, chỗ lúc trước chúng ta đánh Yêu Ma.

- Tổng Thống Mỹ đang trên đường tới đó, khoảng chừng vài giờ sau là sẽ tới rồi, nên chú định nhờ cha con tới đó để làm thuyết khách, nếu có chuyện gì không ổn thì sẽ đứng ra hòa giải đôi bên một chút.

- Nhưng cha con đã trở về, thì thôi chú sẽ tự mình tới đó vậy.

- Với tình hình thời tiết bên ngoài, đoán chừng không có hãng hàng không nào dám để máy bay cất cánh à.

Bên kia, tên mập cũng sờ một chút rồi liền vui vẻ gật đầu nói.

- Như vậy thì chú cứ yên tâm giao chuyện này cho con, con sẽ đứng ra làm thuyết khách là được, Tổng Thống Mỹ con cũng đã gặp vài lần, hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

“Ồ? Con đang ở đâu?” Lâm Cường tròn mắt một cái, tính tình của tên mập này mặc dù ông không hiểu nhiều, nhưng cũng nghe cha mẹ hắn kể sơ qua một hai, bình thường tên này đều giống như ông cùng Lâm Thanh Phong một dạng, lười tới chây mờ, nhưng hiện tại lại xưng phong đứng ra lãnh trách nhiệm? Nhất định là có nguyên nhân.

Tên mập cười nói.

- Haha, rất trùng hợp là con vẫn còn đang ở Buôn Mê Thuật chơi vài ngày, nhưng ngặt nỗi vì dị tượng bên ngoài nên hiện tại con chẳng thể làm gì khác ngoài việc nằm trong khách sạn, người đều muốn mọc meo cả rồi.

Nhìn ra ngoài, bầu trời vẫn một dạng mây đen che phủ, thời tiết không tiện cho việc di chuyển đường dài, Lâm Cường đành bất đắc dĩ thờ dài nói.

- Cũng được, chú sẽ giao nhiệm vụ này cho con, nhưng con phải nhớ cố gắng thuyết phục Tổng Thống Mỹ.

- Hẳn là một tên ăn mềm không ăn cứng, con hãy lựa lời để nghe để nói với hắn.

- Nếu sự việc không ổn thì con cứ để Mị Ảnh quyết định là được.

“Dạ, con đã biết, thưa chú.” Giọng nói hí hửng của tên mập từ bên kia truyền về, sau đó hắn liền ngắt máy.

Lâm Cường khoe miệng co quắp, chuyện này vui vẻ như vậy sao? Làm không tốt liền gây ra chiến tranh thế giới à? Đưa tay bóp trán, ông cũng không biết giao việc này cho tên mập này là đúng hay sai nữa, suy nghĩ một lúc, ông liền lẩm bẩm.

- Không được, phải đề phòng cho trường hợp xấu nhất xảy ra.

Thấy chồng mình buông ra một câu rồi liền chạy đi thu xếp hành lý, Trần Thị Hoa một mặt mòng bức, nhưng bà cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi đi theo sau.

...

Trở về bên phía tên mập, sau khi ngắt máy, hắn một mặt vui vẻ hí hửng nói.

- Cừu Cừu, anh đã biết Mị Ảnh đang ở đâu rồi á, chúng ta khi nào thì đi tìm em ấy?

“Thật sao? Vậy còn đợi gì nữa? Chúng ta hiện tại liền đi.” Phụng tử đang nằm trên giường ngay lập tức vui vẻ ngồi dậy trả lời một câu, rồi lập tức đi tìm giày mang vào, chuẩn bị chạy ra khỏi cửa.

Nhìn cảnh này, tên mập gãi đầu ho nhẹ một cái rồi nói.

- Trước tiên chúng ta cứ thu thập hành lý đã, lần này chúng ta sẽ đi trong một khoảng thời gian khá dài, cũng không thể để hành lý ở trong khách sạn được.

Nghe được lời nói của tên mập, Phụng tử mòng bức một chút rồi cũng gật đầu đi thu xếp hành lý.

Tên mập cau mày, nghiêm túc nói.

- Nhưng Phụng tử à, trước khi chúng ta rời đi thì em phải nghe anh nói trước một chút, vì chuyện này rất quan trọng.

Phụng tử ngay lập tức dừng tay, một mặt không hiểu thấu nhìn về tên mập, trong ấn tượng của nàng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của hắn, vì thế nàng cũng biết được chuyện hắn sắp nói rất quan trọng, gật đầu một cái rồi trả lời.

- Có chuyện gì sao?

Tên mập thở ra một hơi rồi gật đầu nghiêm túc nói.

- Nếu em đồng ý đi theo lần này, thì em sẽ phải bước vào một mặt khác của thế này, cuộc sống của em sẽ có một chút thay đổi, dù không ít thì nhiều nhưng thay đổi vẫn sẽ có.

Phụng tử đang còn muốn nói gì đó, nhưng tên mập liền ngắt lời.

- Anh biết rằng em đã sớm ra ngoài tự lập, và cũng đã biết về thế giới ngầm không ít, nhưng đó cũng chỉ là một chút xíu bộ mặt thật của thế giới này mà thôi, còn lần này, em sẽ phải tiếp xúc tầng thứ sâu hơn.

- Em cũng đã thấy được, khi em tiếp xúc với thế giới ngầm, thì cuộc sống của em cũng theo đó mà đảo lộn không ít, còn đây là phần sâu hơn của thế giới ngầm.

- Vì thế, anh muốn em suy nghĩ kỹ một chút trước khi đi.

Phụng tử cau mày, nhìn chằm chằm vào tên mập, thấy hắn một mặt nghiêm túc, không giống như là đang lừa gạt, thì nàng mới gật đầu đồng ý.

Nhìn Phụng tử đồng ý, tên mập thở ra một hơi rồi nói.

- Em muốn đi theo anh, thì anh sẽ dẫn em đi, nhưng anh có một điều kiện, em phải đồng ý trước thì anh mới đưa em đi, còn không thì em sẽ phải ở lại đây.

“Điều kiện gì?” Phụng tử cau mày hỏi.

Tên mập cũng theo đó mà trả lời.

- Trước đó, chúng ta đã nói với nhau, em sẽ cùng anh đi chơi, đồng thời tìm Mị Ảnh, nhưng mọi việc đều do em làm chủ.

- Nhưng còn lần này,... mọi việc phải do anh quyết định, em không được phép xen vào, bất kể là chuyện gì thì em cũng phải nghe theo anh.

- Còn bằng không, anh sẽ lập tức đưa em trở về.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Phụng tử cau mày hỏi.

Tên mập gật đầu.

- Đúng, không những nghiêm trọng, mà là rất nghiêm trọng, nếu làm không tốt sẽ gây ra chiến tranh thế giới thứ ba.

Phượng tỷ kinh hãi hít vào một hơi thật sâu, chiến tranh thế giới thứ ba? Kinh khủng như vậy? Nếu chuyện này thật sự xảy ra thì sẽ có bao nhiêu người phải chết?

Nhận ra vẻ kinh hãi trên khuôn mặt Phượng tỷ, tên mập nói tiếp.

- Nhưng chiến tranh thế giới lần này, không giống như những lần trước, nhiều phe thế lực đấu đá nhau.

- Lần này chỉ có hai phe, một là chúng ta, hai là cả thế giới, vì thế nếu muốn đi cùng anh, thì em phải chuẩn bị đối mặt với chuyện, toàn thế giới truy nã.

Phượng tỷ trầm mặc, cúi đầu không nói, nàng thật sự bị lời nói của tên mập trấn trụ.

Phượng tỷ im lặng một lúc lâu, tên mập mới thở ra một hơi rồi nở nụ cười nói.

- Cũng đừng lo lắng nhiều quá, đó chỉ là trường hợp xấu nhất mà thôi, anh sẽ cố gắng không để trường hợp này xảy ra.

- Còn nếu không, thì anh sẽ tìm cách không để em bị liên lụy.

Phượng tỷ lúc này mới ngẩng đầu, hai mắt nhìn chăm chú vào tên mập, ấn tượng của nàng về tên mập lúc này thay đổi hoàn toàn, nội tâm nàng có chút rung động, nhận ra điểm này, nàng đỏ mặt xoay đầu bừa bời một tiếng.

- Làm như tôi cần anh giúp không bằng.

Nói rồi nàng liền đi thu dọn hành lý, tuy nàng không nói, nhưng đã thầm đồng ý với điều kiện của tên mập đưa ra.

Tên mập gãi đầu cười hắc hắc vài tiếng rồi cũng đi thu dọn đồ đạc, hẳn cũng không muốn làm trễ nãi thời gian.

....Hết Chương 253....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Bí mật

Nam Cung Mị Ánh nhắm mắt, đứng lẳng lẳng trên ngọn cây, tay cầm Hàn Băng Kiếm. một thân áo bào phiêu dật, mái tóc dài đen nhánh tùy ý để gió thổi lay động.

Tuy rằng nàng nhắm mắt, nhưng tinh thần lực đã sớm bao trùm phạm vi một cây số xung quanh ngọn núi, trong phạm vi này, tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm mắt của nàng, ngay cả đám quân nhân từ khắp các thế lực ở phía dưới đều như vậy.

Số lượng của bọn họ nhiều lắm, khoảng chừng vài ngàn người, nhưng tất cả đều trú quân ở ngoài phạm vi 500 mét, nàng mỉm cười làm bầm.

- Thật là nhiều người nha, nhưng cũng rất khá, tất cả đều đợi ở ngoài, không một ai tiến vào.

- Đã như vậy, thì khi bọn họ tới thì ta sẽ nể mặt đi gặp một chút.

Tính từ lúc đám quân nhân đầu tiên tới đây, thì đã qua bốn giờ đồng hồ, Tổng Thống Mỹ sau khi nhận được tin tức thì liền thông báo cho tất cả những nước muốn tới đây đều không được hành động lỗ mãng.

Nước Mỹ được xem là một nước có lượng quân đội lớn mạnh nhất thế giới, lời của Tổng Thống Mỹ đưa ra vẫn có cân lượng, ít nhất là những nước khác tới đây đều đồng dạng chờ đợi ở bên ngoài.

Liếc mắt về phía Lâm Thanh Phong đang nằm yên lặng dung hợp Yêu Đan, Nam Cung Mị Ánh mỉm cười.

- Chẳng cứ yên tâm, chuyện bên này cứ giao cho thiếp là được.

Lắm bầm một câu, Nam Cung Mị Ánh lại tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

....

“Cửu Cửu à, hai chúng ta phải nhanh lên, còn không thì sẽ không kịp đâu.” Tên mập đứng tại một dốc núi, trên lưng đeo một cái balo lớn, hai tay kéo

thêm hai cái valy cỡ lớn đi phía trước, một mặt bắt đầu nhìn phía sau lên tiếng.

Phượng tỷ một bộ áo thun quần jean sành điệu, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, đứng tựa vào một thân cây thờ ra từng hơi gấp gáp, trả lời ngắt quãng.

- Tôi... biết rõ..., nhưng mà... tôi mệt quá.

Tên mập thở ra một hơi, hẳn cũng không trách Phượng tỷ, dù gì nàng cũng là một người bình thường, công việc chính cũng là quản lý cho Nam Cung Mị Ảnh, mặc dù ngày thường vẫn có tập luyện thể lực, nhưng sau khi xuống taxi cho tới hiện tại, hai người bọn họ cũng đã đi bộ hơn hai giờ đồng hồ không nghỉ rồi, lại thêm đây là đường núi, càng lên cao không khí càng loãng, nàng mệt mỏi cũng là chuyện bình thường.

Không còn cách nào khác, tên mập đành nói.

- Chúng ta cứ ngồi đây nghỉ ngơi thôi, một lúc sau rồi tiếp tục đi.

Nghe được lời này, Phượng tỷ liền ngồi xuống đất thở dốc, ánh mắt nàng có chút phức tạp nhìn về tên mập, rồi cắn răng hỏi.

- Có phải là tôi rất vô dụng?

Tên mập có hơi sững sờ một chút, nhưng hẳn rất nhanh chóng lắc đầu cười nói.

- Đừng lo nghĩ nhiều quá, so với người bình thường thì em đã làm rất khá rồi.

Phượng tỷ trầm mặc một chút rồi lại hỏi.

- Ý anh là sao? Ý anh nói là anh không phải người bình thường sao?

Tên mập mỉm cười gật đầu.

- Cũng không kém bao nhiêu đâu.

Đồng thời trong lúc nói, hắn đưa lên một ngón tay, từ trên ngón tay lập tức xuất hiện một ngọn lửa nhỏ màu xanh lam nhạt rất chói mắt.

Phượng tỷ hai mắt tròn trĩnh, ngơ ngác nhìn về ngọn lửa trên tay tên mập, sau khi nàng xác định rằng ngọn lửa thật sự từ tay hắn xuất hiện chứ không phải là từ một dụng cụ nào đó, thì nàng mới nuốt vào một ngụm nước bọt rồi hỏi.

- Anh là... dị nhân sao?

Tên mập lắc đầu giải thích.

- Không phải dị nhân, mà là Pháp sư.

Phượng tỷ ngơ ngác, không biết phải nói thế nào, tên mập lúc này tiếp tục nói.

- Từ rất lâu về trước, tổ tiên của bọn anh đã được tập hợp lại thành một gia tộc duy nhất, và bọn họ được chỉ dạy để trở thành pháp sư, với nhiệm vụ là phải đối mặt với một đám quái vật được gọi là “Yêu Ma” để bảo vệ toàn thế giới.

- Từ đó về sau, người trong gia tộc bọn anh đều một dạng, học pháp thuật, trở thành pháp sư để đối đầu với bọn Yêu Ma.

- Đám Yêu Ma này, ngoài những pháp sư ra, thì người bình thường không thể nào nhìn thấy được, bọn chúng gây ra rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, và gần đây nhất là bọn chúng đã giết một số lượng lớn động vật ở thành phố này, nhưng vì che giấu mọi người, chính phủ đã phải nói dối là số động vật này chết do bệnh dịch.

- Nhưng đó chỉ là một số lượng nhỏ Yêu Ma gây ra mà thôi, nếu bọn chúng toàn lực xuất động, thì cả một đất nước Việt Nam này đều không thể chống chọi trong một tuần lễ.

- Nhưng vì thế giới ngày càng phát triển, bọn anh cũng không muốn mọi người cảm thấy sợ hãi vì đám Yêu Ma này, nên bọn anh phải che giấu thân phận thật sự, trở thành một người bình thường sống hòa nhập với mọi người.

- Và chỉ có những đại lão trên thế giới mới có thể tiếp xúc được thân phận thật của bọn anh mà thôi.

Phượng tỷ hai mắt tròn trĩnh, bí mật này gần như thay đổi toàn bộ thế giới quan của nàng, người bình thường thì biết gì về pháp sư? Trong nhận thức của họ, pháp sư chỉ có trong tiểu thuyết, phim ảnh mà thôi, căn bản là không có thực, nhưng hiện tại tên mập trước mặt này lại là một nhân chứng sống, khiến nàng không thể phản bác được.

Cúi đầu trầm ngâm một chút, Phượng tỷ lại hỏi.

- Vậy... chuyện này có liên quan gì tới việc chúng ta đi tìm Mị Ảnh?

Tên mập lắc đầu thở ra một hơi rồi nghiêm túc trả lời.

- Về phần Mị Ảnh... thì em ấy thuộc một dạng tồn tại hoàn toàn khác.

- Anh không biết phải giải thích như thế nào với em, nhưng anh chỉ có thể chắc chắn một điều, đó là, nếu em ấy muốn, thì em ấy có thể đơn giản phá hủy toàn bộ thế giới này, trong vòng vài phút đồng hồ mà thôi.

Nghe được lời này, lại nhớ đến ánh mắt đáng sợ lúc trước của Nam Cung Mị Ảnh, Phượng tỷ trong lòng cảm nhận được một tia khí lạnh, nuốt vào một ngụm nước bọt.

Nhìn biểu hiện của nàng, tên mập mỉm cười.

- Em cứ yên tâm, Mị Ảnh cũng không đáng sợ như vậy, những năm qua em đều sống chung với em ấy, em phải là người hiểu rõ nhất có đúng hay không?

Phượng tỷ trầm mặc một lúc rồi gật đầu, lúc này tên mập lại nói tiếp.

- Theo thông tin anh nhận được, dị tượng trên đầu chúng ta cũng là do thằng Phong gây ra, còn Mị Ảnh thì đang ở bên cạnh bảo vệ nó, không để những người khác làm phiền.

- Nhưng vấn đề là ở chỗ này, những người cầm đầu các nước khác đều đã nhận được tin tức, và đang trên đường tới đây để tìm hiểu nguyên nhân diễn ra dị tượng này.

- Đa phần bọn họ đều dễ nói chuyện, nhưng lại có một số người rất hung hăng, căn bản không chịu nghe lời người khác nói.

- Nếu lỡ như để bọn họ và Mị Ảnh nổi lên xung đột, thì với sức mạnh của em ấy, thế giới này sẽ bị rung chuyển.

- Vì thế, nhiệm vụ của chúng ta, đó là phải đứng ra làm thuyết khách hòa giải cho đôi bên, không để bọn họ xảy ra xung đột.

Nói tới đây, tên mập bĩu môi.

- Hay nói đúng hơn, đó là ngăn đám người não tàn kia kéo theo chúng ta đi tìm đường chết.

“Phụt.” Phượng tỷ ho sặc sụa, sắc mặt cô quái nhìn về tên mập, dám gọi những người đứng đầu một đất nước là “não tàn” như vậy thì cũng chỉ có hắn a.

Tên mập ho khan vài tiếng rồi đứng dậy nói.

- Nghi ngại xong rồi, chúng ta liền đi thôi, tin tức mà chúng ta nhận được trẻ hơn những người kia, đoán chừng hiện tại bọn hắn đã ở đó rồi.

- Nếu còn không tới, anh sợ rằng chúng ta sẽ bị bọn não tàn ấy kéo đi mất.

Phượng tỷ vui vẻ gật đầu một cái rồi đứng dậy chuẩn bị tiếp tục đi, nhưng chỉ thấy tên mập gỡ xuống cái balo đeo sau lưng, sau đó chuyển lên đeo trước ngực, hần hơi khom người xuống rồi nói.

- Thể lực của em quá yếu, với tốc độ như hiện tại thì chúng ta phải mất thêm ít nhất hai giờ nữa mới có thể tới đó.

- Lúc đó thì không biết mọi chuyện đã như thế nào rồi.

- Em cứ leo lên đây, anh sẽ cõng em một đường tới đó, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.

Phượng tỷ hai má ửng hồng, nhưng nàng cũng biết hiện tại cũng không phải thời gian để xoắn xuýt chuyện này, liền nhanh chân leo lên lưng hắn.

....

Nam Cung Mị Ảnh mở ra hai mắt nhìn về một phương, về mặt lạnh nhạt lắm lắm.

- Đã tới rồi sao?

Theo phương hướng nàng nhìn, có một điểm đen nhỏ xuất hiện, và từ từ lớn dần, hiện rõ ràng là một chiếc trực thăng, một bên in rõ lá cờ màu đỏ, bên trên có năm ngôi sao màu vàng nằm bên góc trái, trong số đó có một ngôi sao lớn, và bốn ngôi sao nhỏ ở xung quanh.

Chiếc trực thăng một đường bay thẳng, căn bản không để ý tới những lời Nam Cung Mị Ảnh đã nói, dưới cái nhìn của tất cả mọi người ở phía dưới, nó từ từ xâm nhập vào khoảng cách 500m dưới chân núi.

Nam Cung Mị Ảnh một mặt khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

- Xem ra, có nhiều người không coi lời của ta ra gì.

Vừa nói, cánh tay cầm Hàn Băng Kiếm khẽ huy động, một đạo kiếm khí màu trắng bạc từ Hàn Băng Kiếm như tên bắn mà ra, bay thẳng hướng chiếc trực thăng.

Đạo kiếm khí bay thẳng một đường, ngay lập tức liền xuyên thẳng qua chiếc trực thăng, rồi cũng không dừng lại mà tiếp tục bay về phía trước, vài giây sau rồi tiêu tán.

Chiếc trực thăng bay thêm được một đoạn, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, chiếc trực thăng liền chia hai nửa, rồi nổ tung.

....Hết Chương 254....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Mục đích tới đây là gì?

Trực thăng trên cao nổ tung, thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn sang, mặc dù xung quanh là rừng rậm, có nhiều cây cối che phủ bầu trời, nhưng vì trực thăng bay khá cao, nên những người có mặt tại đây vẫn nhìn thấy rất rõ.

Thậm chí là tên mập cùng Phượng tỷ đang ở khoảng cách hơi xa một chút, vẫn có thể nhìn thấy được chiếc trực thăng nổ tung trong chớp mắt.

Tất cả mọi người chỉ thấy máy bay nổ tung, nhưng lại không thấy phần xác máy bay, nhìn cảnh này, tất cả bọn họ đều nuốt vào một ngụm nước bọt.

Các tiểu đội trưởng nhanh chóng báo cáo tình huống với cấp trên.

Mặt khác, ngoan ngoãn để tên mập cõng trên lưng, Phượng tỷ mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, khó khăn lên tiếng hỏi.

- Đó là... trực thăng nổ sao?

“Đúng vậy, là trực thăng, nhưng khoảng cách xa quá, không nhìn rõ đó là trực thăng của nước nào.” Tên mập sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Trầm ngâm một chút, hắn lại nói.

- Cừu Cừu, bám chắc một chút, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.

...

Trên phi cơ riêng của Tổng Thống Mỹ, viên chỉ huy sắc mặt ngưng trọng lên tiếng.

- Thưa tổng thống, bên kia vừa mới truyền tin, trực thăng của Trung Quốc đã bị đánh rơi, khi tiến vào khu vực 500m xung quanh ngọn núi.

Đồng thời ngồi trên phi cơ, Tổng Thống Mỹ nghe được tin này cũng giật mình hỏi.

- Làm sao lại rơi? Bị vũ khí nóng đánh lên sao?

Viên chỉ huy đáp.

- Thưa Tổng Thống, quân đội của ta đã xác định, không thấy đầu đạn súng phóng lựu, hoặc bất kì một đầu đạn nào khác được bắn ra, vì thế có thể là do trực thăng đã bị đặt boom từ trước.

- Nhưng cũng không đúng, bởi vì theo tin tức bên kia đưa tới, thì trực thăng trực tiếp nổ thành bụi, ngay cả xác cũng không lưu lại, nhưng hiện tại trên thế giới cũng không có loại boom nào có uy lực lớn như vậy.

Tổng Thống Mỹ sắc mặt đen kịt gật đầu một cái rồi ra lệnh.

- Mau cho người kiểm tra phi cơ, ta không muốn việc tương tự xảy ra.

“Dạ...” Viên chỉ huy đáp lời một tiếng rồi theo lời Tổng Thống Mỹ đi ra ngoài.

Tổng Thống Mỹ thở ra một hơi, nội tâm bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Trên thực tế Tổng Thống Mỹ biết rõ, dù là bất kì một đất nước nào cũng vậy, trước khi phi cơ hay trực thăng chở nhân vật trọng yếu cất cánh, thì đều được nhân viên kiểm tra kỹ lưỡng, vì thế việc phi cơ bị đặt boom là điều khó có thể xảy ra.

Lại thêm phần, lần này đi tới Việt Nam thời gian chuẩn bị quá gấp rút, cơ hồ mỗi người đều nhận được tin tức thì liền đi ngay, vì thế phi cơ và trực thăng hai thứ này đều là ngẫu nhiên chọn ra, không thể nào biết trước được.

Mỗi một nước có bao nhiêu chiếc trực thăng và phi cơ? Tuy vẫn có số liệu thống kê đầy đủ, nhưng số lượng quá nhiều, không một ai có thể biết được chiếc nào sẽ được dùng.

Chỉ trừ khi có tên rảnh trứng đặt boom trên tất cả số trực thăng, phi cơ rồi chờ đợi tới ngày hôm nay mới cho nổ mà thôi, nhưng chuyện này có thể xảy ra sao? Đáp án là không thể nào, phải biết dù chỉ đặt boom trên một chiếc thì phải tính toán rất kỹ lưỡng, thậm chí có thể mất vài tháng để tính toán con đường đặt boom cùng con đường thoát thân, bởi một khi bị phát hiện thì rất có thể chỉ có con đường chết để đi.

Một chiếc liên có độ khó cao như vậy, thì đừng nói gì tới toàn bộ, vì thế, chuyện trên trực thăng hay phi cơ có boom, căn bản không thể nào xảy ra.

Nhưng nếu không phải vậy thì làm sao có thể giải thích việc trực thăng của Trung Quốc lại nổ đây?

Tổng Thống Mỹ về mặt sa sút, ngồi lảm bảm.

- Chẳng lẽ... Lâm Cường không dọa ta sao? Thế giới này thật sự có thần tiên?

....

Nam Cung Mị Ảnh vẫn một mặt đạm nhiên đứng trên ngọn cây, nàng cũng không quan tâm tới chiếc máy bay vừa nổ.

Nếu là người tinh mắt một chút thì có thể nhìn thấy, chiếc máy bay bị đứt làm hai đoạn rồi mới phát nổ, nhưng thật sự là, trước khi phát nổ, chiếc máy bay cùng những người ở bên trong đã bị Nam Cung Mị Ảnh chém qua không biết bao nhiêu lần, tất cả đều đã trở thành cặn bã.

Chỉ là do quán tính của máy bay, nên những phần bị chém vẫn chưa kịp thời đứt ra mà thôi.

“Chỉ mong sau lần này, các người sẽ rút ra bài học đi.” Nam Cung Mị Ảnh tự mình lảm bảm một câu rồi tiếp tục đứng tại chỗ chờ đợi, một lúc sau, nàng có chút ngạc nhiên nói.

- Ô? Tại sao hai người bọn họ lại ở đây?

Tự mình suy nghĩ một chút tình huống, Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười.

- Chắc là do phụ thân ra lệnh bọn họ tới đây để giúp đỡ.

- Hiện tại bên ngoài nhiều quân nhân như vậy, bọn họ chắc sẽ gặp một chút khó khăn, thôi vậy, cứ tới đó giúp bọn họ một chút.

Nói rồi, thân ảnh của Nam Cung Mị Ảnh biến mất trên ngọn cây, chỉ trong chớp mắt, nàng đã xuất hiện ở trên một ngọn cây khác gần chỗ Phụng tử, cùng tên mập.

Nhìn cảnh tên mập đang đứng dựa vào gốc cây, vẻ mặt sinh không thể luyến thõ hỏn hỏn, một thân đầy mồ hôi, đằng trước đeo một cái balo lớn, hai tay kéo hai cái valy, phía sau còn phải cõng Phụng tử, nhưng Phụng tử cũng không chịu ngồi yên, cứ dùng tay nắm tóc hỏn lỏn qua lỏn lỏn, làm Nam Cung Mị Ảnh cũng muốn phì cười.

Còn đang muốn nhảy xuống giúp đỡ một chút, nhưng nàng lại nghe được Phụng tử nói.

- Nhanh lên nào, chẳng phải anh nói chúng ta phải nhanh chóng tới đó sao?

- Hiện tại lại đứng đây thờ dỏc, là thế nào?

Tên mập lắc đầu không trả lời, không phải là hỏn không muốn, nhưng hỏn đã quá mệt mỏi rồi, trong lòng hỏn không thể tả, quãng đường leo núi hai giờ đồng hồ, hỏn chỉ dùng thời gian hơn nửa giờ để chạy tới, phía sau còn phải cõng người, đồng thời mang theo hành lý, dù hỏn có tập luyện như thế nào thì cũng không chịu nổi a.

“Hừ, lúc này còn nói cõng người ta tới gặp Mị Ảnh, hiện tại người còn chưa gặp được, nhưng anh lại đứng đây thờ không ra hỏn, thật là vô dụng.” Phụng tử bửu môi oán trách vài câu, nhưng nàng vẫn không leo xuống, vẫn bám chặt vào người tên mập, khiến hỏn chỉ biết cười khổ không thôi.

Phụng tử không xuống, tên mập cũng không ép, hỏn đứng ở gốc cây thở ra vài hỏn phục hồi một chút thể lực rồi tiếp tục chạy đi, Phụng tử nghĩ nghĩ một chút rồi cũng lên tiếng cổ vũ cho hỏn, mặc dù không giúp được gì, nhưng theo nàng nghĩ, cổ vũ cho hỏn sẽ giúp cho hỏn phấn chấn tinh thần hơn.

Nam Cung Mị Ảnh nhìn cảnh này liền trỏn mắt, trong ấn tượng của nàng, Phụng tử rất bài xích chuyện nam nhân động chạm vào người nàng, đừng nói là cõng nàng, dù chỉ là cái bắt tay xã giao thì nàng cũng không muốn, nhưng hiện tại nhìn Phụng tử ngoan ngoỏn giữ chặt tên mập không buông, một miệng “cỏ lên, cỏ lên...” cổ vũ, một tay nắm đầu bửc tên mập nhìn về phía trước, Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười.

- Cũng chưa từng thấy Phụng tử ở gần nam nhân, thậm chí còn làm ra những hành động thân mật như vậy như vậy nha.

- Không chừng giống như phu quân đã từng nói, hai người bọn họ là trời sinh một cặp đây.

- Hiện tại cũng đừng quấy rầy bọn họ, cứ để bọn họ như vậy là được, biết đâu lại gặp được vài chuyện kinh hi ngoài ý muốn.

Tự mình lăm bằm vài câu, Nam Cung Mị Ảnh liền quyết định cũng không đứng ra giúp đỡ bọn họ, tiếp tục đứng một bên quan sát.

Tên mập tiếp tục chặn đường gian khổ, vừa chạy vừa thở hồng hộc, tốc độ của hắn ngày càng trở nên chậm chạp rất nhiều, nhưng hắn vẫn cắn răng gắng sức mà chạy.

Phượng tỷ căn bản không biết mệt mỏi, thậm chí ngày càng vui vẻ, tiếng cổ vũ ngày càng lớn, còn tên mập ngày càng giống như chó chết, chỉ biết lê lét thân mình chạy về phía trước, Nam Cung Mị Ảnh khước miêng co quắp.

- Không nhìn ra, Phượng tỷ thật biết chơi.

- Theo như dự đoán thì tên mập thể lực đã sớm không chịu nổi, nhưng lại vì tiếng cổ vũ của nàng mà tiếp tục cố gắng.

- Thật không hiểu nổi hai người này, một người ngoài mặt là cổ vũ, nhưng thực chất là đang hành hạ người còn lại, còn một người thân thể không chịu nổi, nhưng lại cắn răng cố gắng chống đỡ.

Lắc đầu một cái, Nam Cung Mị Ảnh rốt cục nhìn không nổi, nếu lại để bọn họ làm vậy ít lâu nữa, thì tên mập sẽ thật sự bị "chơi" tới bất tỉnh, động thân xuất hiện trước mặt hai người, Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười nói.

- Hai người có thể... dừng lại...

Nhưng tiếc cho Nam Cung Mị Ảnh, tên mập hiện tại gần như mất ý thức, một tia lý trí cuối cùng của hắn chỉ biết giúp hắn giữ vững tiếp tục chạy, hắn căn bản không nghe được nàng nói cái gì, cũng không biết là nàng đã xuất hiện.

Còn Phượng tỷ thì hiện tại đã "chơi" vui tới quên cả trời đất, trong đầu nàng hiện tại chỉ muốn "cưỡi" tên mập này chạy khắp nơi, không quản ai xuất hiện.

Vì thế hai người cũng không quan tâm tới việc Nam Cung Mị Ảnh xuất hiện, mà cứ tiếp tục... chạy.

Bỏ lại Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức nhìn theo, khước miêng co quắp, gãi đầu lăm bằm

- Như vậy? Mục đích của bọn họ tới đây là gì?

- Chẳng lẽ chỉ để chơi chán rồi về sao?

....Hết Chương 255...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256: Không phải là hại, nhưng cũng không kém là bao...

"Mị Ảnh... em xem thử... có cách nào để cứu tình hấn a?" Phượng tỷ lo lắng, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Mị Ảnh rồi nhỏ giọng hỏi.

Nhìn tên mập một bên hai mắt trợn trắng, miêng sùi bọt mép nằm bất động, Nam Cung Mị Ảnh cười khổ không thôi.

Con hàng này rõ ràng ngay từ lúc Mị Ảnh xuất hiện liền đã tới giới hạn, nhưng bởi vì nghe Phượng tỷ khích lệ, nên hắn vẫn cố sức cố theo nàng chạy không ngừng nghỉ.

Còn Phượng tỷ một phần là do cảm thấy khoái chí, còn một phần là do nàng được tên mập cõng sau lưng, vì thế nàng cũng không để ý tới tình trạng của hắn, nên cứ để hắn một mạch chạy điên cuồng.

Chỉ hơn mười phút sau thì cả hai liền chạy tới chỗ quân đội mỹ trú quân, những người quân nhân này còn muốn ra ngăn cản nhưng bọn hắn liền thấy Nam Cung Mị Ảnh đi phía sau hai người, một mặt lạnh nhạt nhìn chăm chăm bọn hắn, nếu bọn hắn dám đứng ra ngăn cản thì nàng liền ra tay.

Theo phản ứng tự nhiên, hai trăm người đồng thời nuốt một ngụm nước bọt rồi để Phượng tỷ cùng tên mập nhẹ nhàng chạy qua.

Sau khi chạy tới chân núi, tên mập liền thành cái dạng này.

Dù cho tên mập có tập luyện thân thể từ nhỏ, nhưng việc cõng một người, trên thân đeo một cái balo lớn, hai tay còn kéo theo hai chiếc valy chạy liên tục trên núi hơn nửa giờ đồng hồ cũng là quá sức đối với hắn.

Nhìn Phụng tử một mặt lo lắng cho tên mập, Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu thờ ra một hơi rồi cười nói.

- Yên tâm đi, Phụng tử, hần như vậy chỉ là do hoạt động quá sức, cứ để hần nằm đó vài giờ là tốt rồi.

- Nhưng sau đó hần cũng cần phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian, hiện tại tử hãy dùng viên thuốc này, pha vào nước rồi từ từ cho hần uống, nhưng phải nhớ là chỉ cần một ngụm nhỏ mà thôi, đoán chừng hần sẽ lập tức tỉnh lại, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì hần nhất định sẽ một dạng “sinh long hoạt hổ” nhảy nhót trước mặt tử.

Vừa nói, Nam Cung Mị Ảnh cũng đồng thời lấy ra một viên Huyết Khí Đan đưa cho Phụng tử.

Phụng tử hai mắt phát sáng, gật đầu tạ ơn một cái rồi nhanh chóng nhận lấy viên Huyết Khí Đan, sau đó lại chạy tới bало tìm một lúc thì lấy ra một chai nước nhỏ, thả viên Huyết Khí Đan vào đó.

Viên Huyết Khí Đan vừa gặp nước thì liền tan hết, chai nước nhỏ cũng theo đó mà chuyển thành màu đỏ sậm, nàng cũng không để ý điểm này, nếu Nam Cung Mị Ảnh muốn hại hai người thì cũng không cần bày vẽ nhiều như vậy.

Mớm cho tên mập một ít nước có chứa Huyết Khí Đan, Phụng tử làm mọi thứ một cách rất nhẹ nhàng cẩn thận, cứ như nàng đang chăm sóc cho chính mình chứ không phải chăm sóc cho người khác.

Nhìn cảnh này Nam Cung Mị Ảnh chỉ biết cười khổ không thôi, ở chung với Phụng tử bao lâu, nàng biết rõ Phụng tử là một nữ nhân có cá tính mạnh mẽ, ngay cả lúc bệnh, thì nàng cũng rất tùy ý tìm đại một loại thuốc rồi uống vào, chưa bao giờ Nam Cung Mị Ảnh thấy Phụng tử lộ ra một mặt cẩn thận, ôn nhu như lúc này.

“Nếu phu quân nhìn thấy cảnh này, hần là sẽ cảm thán một câu “trâu gặm mẩu đụn” a.” Lắc đầu lẩm bẫm một câu, Nam Cung Mị Ảnh xoay người rồi đi, hiện tại nàng không cần tiếp tục ở lại đây, tên mập uống xong ngụm nước này chắc chắn sẽ tỉnh lại, nhưng sức khỏe của hần cũng chưa hồi phục hoàn toàn, nàng có muốn hỏi gì cũng không được, cứ đợi cho hần hoàn toàn bình phục thì lại hỏi cũng không muộn.

Mặt khác là do không biết đã bao lâu Phụng tử mới tìm được một người nam nhân có thể để nàng quan tâm như vậy, hiện tại tên mập đã tỉnh, Nam Cung Mị Ảnh còn tiếp tục ở lại đây thì khác nào làm một cái “bóng đèn” cực lớn?

Ngoài ra tinh thần lực của Nam Cung Mị Ảnh đã bao trùm tất cả nơi này, nếu tên mập xảy ra chuyện gì không ổn thì nàng nhất định sẽ kịp thời tới đây.

Mớm một ngụm nước cho tên mập, Phụng tử vẫn rất cẩn thận quan sát hần, chỉ vài giây sau, tên mập từ từ mở mắt tỉnh lại, lúc này nàng mới thờ ra một hơi nhẹ nhõm.

- Anh tỉnh rồi?

Tên mập vừa mới mở mắt, nhưng hần vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, hần chỉ lơ mơ nhìn được có người đang ngồi cạnh bên, bờ môi khô khốc nói.

- Nước... nước...

“Muốn uống nước sao? Anh đợi một chút.” Phụng tử nhanh chóng trả lời một câu rồi chạy đi tìm nước, nhưng nàng tìm không thấy, suốt dọc đường đi tới đây, số nước mang theo đã bị nàng và hần uống cạn, xung quanh cũng không có con sông hay thác nước nào cả, Nam Cung Mị Ảnh thì đã đi đâu mất.

Hiện tại nàng chỉ có chai nước vừa pha xong Huyết Khí Đan, lại không nỡ nhìn tên mập chịu khát, nàng lẩm bẫm.

- Mặc dù là nước thuốc, nhưng dù gì cũng là nước, trước cứ để hần uống một ít cầm hơi, khi Mị Ảnh trở về thì lại nhờ em ấy đi tìm nước cho hần uống.

Nghĩ xong liền lẩm, Phụng tử liền dùng chai nước có chứa Huyết Khí Đan đưa tên mập uống, còn tên mập bởi vì quá mệt mỏi, hần tham lam uống rất nhiều.

Bọn họ vẫn trong phạm vi bao phủ của tinh thần lực, nhìn thấy cảnh này, Nam Cung Mị Ảnh một mặt mộng bức, thầm than một câu “Việc lớn không tốt.” Rồi tung người chạy như bay đến bên cạnh hai người.

Nam Cung Mị Ảnh dù gì cũng không phải Luyện Đan Sư, nàng biết dùng Huyết Khí Đan có thể giúp tên mập tỉnh lại, nhưng nàng cũng không nghĩ tới chuyện trước đó hần đã mất nước quá nhiều, sau khi tỉnh lại hần nhất định sẽ muốn uống nước để bổ sung.

Kể thì chậm, nhưng Nam Cung Mị Ảnh chỉ cần một giây đồng hồ liền xuất hiện trước mặt hai người, nhưng nàng cũng chậm một bước, nàng chỉ kịp thời ra tay đoạt lấy chai nước, sau khi tên mập đã uống xong vài ngụm.

Một giây đồng hồ nhanh tới cỡ nào? Phụng tử căn bản không kịp phản ứng, thì đừng nói tới tên mập đang một mặt sống dở chết dở, chớp mắt một cái liền không thấy chai nước trên tay, còn Nam Cung Mị Ảnh tay cầm chai nước đứng cạnh bên.

Vài giây sau Phụng tử mới hiểu được là Nam Cung Mị Ảnh đã đoạt lấy chai nước trên tay nàng, nàng còn chưa kịp hỏi chuyện gì đã xảy ra, thì thân thể tên mập liền co giật, sắc mặt đỏ bừng thờ ra từng hơi gấp gáp, nàng liền gấp gáp lên.

- Tại sao lại như vậy?

Nhìn biểu hiện của tên mập, Nam Cung Mị Ảnh cười khổ không thôi, lắc đầu bất đắc dĩ giải thích.

- Viên thuốc mà ta đưa cho tỷ, có tên là Huyết Khí Đan.

- Tác dụng chính của nó là để giúp kích thích cơ thể tu sĩ sản sinh ra huyết khí, phục hồi khí lực, nên chỉ khi bị thương, hoặc mất máu quá nhiều thì tu sĩ mới sử dụng nó.

Phượng tỷ mặc dù không biết “Tu sĩ” trong lời Nam Cung Mị Ảnh là gì, nhưng nàng hiểu được Huyết Khí Đan cũng giống như một loại túi máu dự trữ, gật đầu một cái nàng lại tiếp tục chờ đợi Nam Cung Mị Ảnh giải thích.

- Huyết Khí Đan thứ này, căn bản là một loại chất kích thích nhẹ, nếu là tu sĩ bình thường sử dụng thì không có tác dụng phụ gì lớn, nhưng vấn đề liên ở đây.

Nói tới đây, Nam Cung Mị Ảnh dừng một chút, hai mắt cổ quái nhìn về Phượng tỷ rồi nói tiếp.

- Tên này chỉ là người bình thường, hẳn cũng không có thể phách cường đại như tu sĩ, Huyết Khí Đan thứ này, dù đã pha loãng mất đi phần lớn dược tính, nhưng hẳn cũng không thể nào chịu đựng nổi nha.

Nghe tới đây, sắc mặt Phượng tỷ liền gấp lên.

- Như vậy chẳng phải là chị đã hại anh ấy sao?

Nam Cung Mị Ảnh liền lắc đầu.

- Không phải là hại, nhưng cũng không kém bao nhiêu đâu, nếu cứ để hắn như vậy thì chỉ cần nửa giờ sau, thì hắn liền chết.

Phượng tỷ hai mắt đỏ lên, nhưng nàng vẫn hiểu được ẩn ý trong lời nói của Nam Cung Mị Ảnh, nhanh chóng hỏi lại.

- Như vậy, làm sao mới có thể cứu anh ấy?

Nam Cung Mị Ảnh nờ nụ cười quỷ dị.

- Rất đơn giản.

- Tỷ chỉ cần làm nữ nhân của hắn là được rồi.

Phượng tỷ một mặt mòng bức, ngờ ngác nhìn Nam Cung Mị Ảnh, nàng còn nghĩ rằng nàng nghe nhầm đây, chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

- Ta đã nói, Huyết Khí Đan tác dụng chính là một loại chất kích thích cơ thể sản sinh huyết khí.

- Hiện tại hắn cũng không bị thương mất máu, như vậy dược lực trong người không có chỗ phát tiết, nửa giờ sau sẽ khiến hắn bạo thể mà chết.

- Như vậy tỷ có hai lựa chọn, một là cầm vũ khí sắc nhọn đâm hắn, khiến hắn bị thương khắp người, khi đó dược lực sẽ từ từ chữa trị cho hắn, cứ làm vậy cho tới khi dược lực tiêu hao hết là được.

- Còn hai là, tỷ phải giúp hắn hoạt động liên tục, bởi vì dược lực khiến cơ thể hắn dư thừa sức lực, phải tìm chỗ phát tiết liên tục.

- Nhưng hiện tại hắn cũng không làm chủ được ý thức của mình, chỉ hành động theo bản năng, căn bản không thể nào tự mình đứng lên chạy loạn được, nên tỷ có thể dùng thân mình để giúp hắn nha.

Nam Cung Mị Ảnh nói xong liền chạy mất, chỉ để lại Phượng tỷ một mặt mòng bức, cùng tên mập toàn thân đỏ ngầu thờ gáp gáp như trâu đực ở lại chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Làm việc tốt

Phượng tỷ một mặt mòng bức nhìn về vị trí mà Nam Cung Mị Ảnh biến mất, trong lòng kêu khổ không thôi.

- Muốn chị làm anh ấy bị thương cũng được, nhưng ít nhất cũng phải để lại cho chị một con dao a, bằng không làm sao chị có thể làm anh ấy bị thương bây giờ?

Phượng ty mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, nuốt vào một ngụm nước bọt, rồi nhìn về phía tên mập vừa nằm, chỉ thấy không biết từ lúc nào, hắn đã tỉnh dậy, hai mắt đỏ ngầu, thờ từng hơi gấp gấp từ từ tiến về phía mình.

Trong lòng thầm hô một tiếng “Không tốt” Phượng ty còn đang muốn bỏ chạy, nhưng phản ứng của nàng đã chậm một nhịp, tên mập nhanh chóng chạy tới ôm chặt cả người nàng rồi đè xuống đất...

Một bên khác, Nam Cung Mị Ảnh gãi đầu lẩm bầm.

- Hình như ta quên để lại vũ khí cho ty ấy à? Làm sao ty ấy có thể phản kháng lại tên mập được?

- Nhưng thôi vậy, dù gì thì cũng đã trễ rồi, coi như là cho ty ấy một cơ hội tìm được “ý trung nhân” hẳn là ty ấy sẽ không trách ta đâu?

Tự thuyết phục bản thân mình vừa làm được “việc tốt”, mà không phải là nàng đã hãm hại Phượng ty, khóe miệng kéo lên một nụ cười quý dī, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục quay lại nhiệm vụ của mình.

....

“Thưa Tổng Thống, chúng ta sắp tới nơi, chỉ cách mục tiêu hơn 30 cây số, xung quanh khu vực đó toàn bộ đều là rừng rậm, không có chỗ để phi cơ đáp xuống, vì thế chúng ta phải hạ cánh trước rồi dùng xe di chuyển vào đó, xin ngài chuẩn bị trước một chút.” Trong phi cơ riêng của Tổng Thống Mỹ, viên chỉ huy một mặt đứng nghiêm túc báo cáo.

“Ta biết rồi.” Tổng Thống Mỹ ngồi trên ghế salon, tùy ý đáp một câu, viên chỉ huy cúi đầu chào rồi lùi ra ngoài.

Viên chỉ huy lui ra, Tổng Thống Mỹ lúc này mới đứng dậy đuổi người một cái, từ Mỹ một đường dùng phi cơ bay tới đây cũng phải mất hơn một ngày một đêm, ông cũng có chút mệt mỏi, nhưng khoảng thời gian này cũng giúp ông suy nghĩ thông suốt một chuyện, mặt mũi là cái gì? Đứng trước mặt thần tiên thì mặt mũi có tác dụng sao?

Cũng nhờ điểm này, mà hiện tại ông không còn phải mông lung suy nghĩ nhiều như trước, cùng lắm là ném đi bộ mặt, nhưng ít nhất sẽ không như chiếc trực thăng và đám người Trung Quốc kia, ngay cả cận cũng không chừa lại.

Bầu không khí ở hiện trường rất căng thẳng, xung quanh ngọn núi này khắp nơi đều là chỗ quân đội của các nước đóng quân, nhưng khu vực 500m dưới chân núi lại không có một bóng người, bọn họ cũng không phải người ngu, có đám người Trung Quốc kia đi đầu, nên bọn họ không dám tùy ý làm bậy.

Phải biết quân đội Trung Quốc mạnh mẽ hơn so với Việt Nam nhiều lắm, bọn họ còn ở sát bên cạnh, một khi chiến tranh nổ ra thì Việt Nam chỉ còn biết chịu đánh, dù cho các nước khác có cử người tới giúp đỡ, nhưng trong khoảng thời gian chiến tranh thì Việt Nam cũng sẽ chịu tổn thất không nhỏ, đây là sự thật không thể chối cãi.

Dù là vậy, nhưng khi người của Trung Quốc vừa trái lời, thì Nam Cung Mị Ảnh liền giết, vì thế quan chức các nước đều nhận định rằng, nàng căn bản không quan tâm tới cái đất nước này, nàng chỉ là một người đơn độc mà thôi, ai muốn đánh thì cứ việc đánh, chỉ cần không chọc tới nàng thì nàng liền không quan tâm.

Còn phần Trung Quốc là một đất nước hiếu chiến, hiện tại lại tổn thất một vị quan chức cấp cao, bọn họ làm sao có thể nuốt trôi cục tức này đây? Vì thế, mặt ngoài thì bọn họ cử thêm một vị khác tới đây, còn bên trong thì âm thầm chuẩn bị lực lượng để chuẩn bị tiến hành chiến tranh với Việt Nam.

Đánh không lại Nam Cung Mị Ảnh, thì đem Việt Nam ra phát tiết, mặc dù hành động này rất vô sỉ, nhưng ai bảo quan chức của bọn họ chết ở Việt Nam, còn Việt Nam lại yếu hơn bọn họ đây?

Mặc dù không chứng thực được suy nghĩ bên phía Trung Quốc, nhưng cũng tự hiểu phần tính cách ngang ngược này của bọn họ, vì thế chính phủ Việt Nam trong bóng tối cũng làm ra chuẩn bị, nên không một ai xuất hiện ở đây.

Mặt khác, dù bọn họ có cử người tới đây cũng vô dụng, được xem là “chủ nhà” nhưng về phần lực lượng quân đội thì quá yếu, bọn họ cũng không có tư cách để nói chuyện, dù là ai thì sự thật cũng là như vậy.

Đứng ra thay mặt các quốc gia khác nói chuyện với Nam Cung Mị Ảnh? Xin lỗi, các người không đủ cân lượng.

Còn đứng ra nói chuyện với các nước khác thay cho Nam Cung Mị Ảnh? Đùa cái gì? Nàng quan tâm bọn họ sao? Bọn họ nói là một chuyện, còn Nam Cung Mị Ảnh có gật đầu đồng ý hay không là một chuyện khác, không một kiểm chém chết bọn họ là nàng đã rộng lượng nhân từ rồi, còn đứng trước mặt nàng nháy nhót cái gì?

Hiểu rõ được điểm này, toàn bộ quan chức Việt Nam đều đồng lòng... ở nhà xem kịch, một mặt khác thì chuẩn bị chiến tranh với Trung Quốc.

Nói về phần nào động, tự biên tự diễn, thì trên thế giới rất ít người có thể so được với những vị quan chức chính trị gia cấp cao này, bởi bọn họ suốt ngày luôn tiến hành những cuộc đấu trí, âm thầm tranh giành quyền lực với nhau, chỉ cần là có ích cho bọn họ, thì bọn họ liền làm, chỉ cần một sai sót nhỏ thì bọn họ liền chết không có chỗ chôn, vì thế bọn họ luôn luôn suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Nhưng lần này bọn họ đã sai, toàn bộ đều sai, bởi vì bọn họ không nghĩ tới chuyện, nếu Trung Quốc tiến hành chiến tranh với Việt Nam, thì bọn người Lâm Cường sẽ để yên không quan tâm sao? Mà nếu có dính tới gia đình Lâm Thanh Phong thì Nam Cung Mị Ảnh sẽ ngồi yên sao?

Cũng không trách được bọn họ, bởi vì lượng thông tin bọn họ nhận được quá ít, ngoài đám quân đội Mỹ, thì cũng không ai tận mắt nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh, nhưng đám người quân đội Mỹ thì sao? Bọn họ mặc dù nhìn thấy Nam Cung Mị Ảnh, nhưng nàng cũng chưa từng nói cho bọn họ biết nàng là ai?

Đồng thời Nam Cung Mị Ảnh đã cho bọn họ bóng ma tâm lý quá lớn, chỉ cần nhớ lại gương mặt của nàng thì tất cả đều run rẩy sợ hãi, thì bọn họ làm sao có thể miêu tả được khuôn mặt của nàng cho cấp trên biết? Vì thế những quan chức kia làm sao biết được bọn họ sẽ đối mặt với ai?

Nam Cung Mị Ảnh là thần tiên, ngay cả Hùng Vương Lâm Cường cũng phải cẩn thận đối đãi, ngoài chuyện này ra thì cái gì bọn họ cũng không biết.

Nếu bọn họ biết được, thì Trung Quốc dám âm thầm chuẩn bị quân đội sao? Chính phủ Việt Nam cần phải ôm một bầu tâm lý sợ hãi hay sao?

Nhưng điều quan trọng là bọn họ không biết, nếu bọn họ biết được thì bọn họ cũng không cần phải tới đây, chỉ việc nằm ở nhà chờ Lâm Cường đưa tin tức tới là được.

Bởi bọn họ tin tưởng rằng, không có tên nào rảnh rỗi tới như cả trứng, kéo gia tộc đi thù hận thế giới mấy ngàn năm, rồi đột nhiên lại quay sang phá hủy thế giới cả, ít nhất thì bọn họ tin rằng Lâm Cường cùng Lạc Long Quân tổ tiên của ông không phải người như vậy.

...

30 cây số, nói dài không dài, nói ít cũng không ít, nhưng Tổng Thống Mỹ chỉ cần hơn nửa giờ là đã tới nơi.

Bước tới vị trí đóng quân của quân đội nước mình, tiểu đội trưởng cùng những người dưới trưởng đã chuẩn bị sẵn sàng, tiểu đội trưởng tiến lên phía trước cúi đầu chào, những người phía sau cũng lập tức cúi người chào.

- Tổng Thống đã tới.

Tổng Thống Mỹ gật đầu một cái rồi nở nụ cười nhẹ nhàng nói.

- Mọi người không cần phải như vậy, hiện tại nơi đây chỉ có chúng ta, cũng không cần làm ra những nghi thức phiền toái ấy.

Dù cho Tổng Thống có nói như vậy, nhưng nghiêm khắc chỉ huy quân đội là điều không thể thiếu, Tiểu đội trưởng một mặt không đổi sắc, xoay người về phía sau hét lớn “nghe” một tiếng, những người phía sau cũng theo đó mà buống lỏng.

Cắn chặt răng một cái, tiểu đội trưởng lại cúi đầu với Tổng Thống rồi nói.

- Xin lỗi Tổng Thống, tôi đã thất bại, nhưng hãy cho tôi tiếp tục tham gia vào nhiệm vụ này, sau khi nhiệm vụ kết thúc, thì tôi sẽ chấp nhận mọi hình phạt, sau đó sẽ từ chức.

Nghe được lời này, Tổng Thống Mỹ có chút sững sốt, tự nghĩ lại một chút, lúc trước ông đã ra lệnh cho những người này chiếm cứ một khu vực gần hơn, và bảo vệ Nam Cung Mị Ảnh, nhưng hiện tại bọn họ dù là những người tới sớm nhất, nhưng chỉ chiếm được một khoảng cách xa xa, đồng thời cũng không thể “bảo vệ” Nam Cung Mị Ảnh cũng có nghĩa là không một nhiệm vụ nào được hoàn thành, tất cả đều thất bại, nghĩ tới điểm này, Tổng Thống Mỹ chỉ biết lắc đầu cười khổ, vở vai tiểu đội trưởng rồi nói.

- Anh không có lỗi, tất cả mọi lỗi lầm đều do ta không hiểu rõ tình hình, nên đã ra sai mệnh lệnh, dưới mệnh lệnh như vậy mà anh có thể bảo vệ tất cả mọi người không một ai chết hay bị thương đã là tốt lắm rồi.

Đang nói lời này, trong lòng Tổng Thống Mỹ cười khổ không thôi, không nghe lời Nam Cung Mị Ảnh và muốn chiếm một khu vực gần ngọn núi hơn? Và đồng thời bảo vệ nàng? Nói đùa cái gì? Nàng không giết hết bọn họ đã tốt lắm rồi.

....Hết Chương 257...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Nhân - Ma hợp nhất, Thần Long hàng thế

Tổng Thống Mỹ trong lòng đau đáu đen rau muống một hồi, nhưng sắc mặt ông cũng không thay đổi mỉm cười nói.

- Anh đừng lo lắng nữa, như tôi đã nói, nhiệm vụ lần này anh đã hoàn thành rất xuất sắc.

- Khi trở về cũng đừng xin từ chức làm gì, mà hãy tận dụng kì nghỉ để trở về với gia đình, theo tôi được biết thì hơn mười năm nay anh vẫn chưa về nhà đúng không?

Tiểu đội trưởng sững sờ, một lúc sau hai mắt hắn ướt át, gật đầu nói.

- Cảm ơn, Tổng Thống...

Tổng Thống Mỹ gật đầu cười, đưa tay vỗ vai tiểu đội trưởng một cái rồi tiến vào trong, viên chỉ huy cũng đi theo sau, một ngày trước, tiểu đội trưởng cũng đã về lại địa đồ xung quanh khu vực này rồi truyền về, nên viên chỉ huy cũng đã biết được đại khái, dù không có tiểu đội trưởng dẫn đường thì ông cũng có thể tự mình dẫn Tổng Thống đi xung quanh mà không sợ bị lạc.

....

“Mì Ảnh à, con làm vậy thì chẳng khác nào gây họa a.” Lâm Cường có chút chán nản đưa tay bóp trán, từ lúc trong lòng cảm thấy không ổn thì ông liền lên đường ngay, nhưng bởi vì vị tượng bên ngoài nên phải mất một ngày thì ông mới tới đây được, nhưng lúc này thì mọi chuyện đã trễ.

Nam Cung Mị Ảnh cúi đầu im lặng không nói gì, dù cho nàng có là tu sĩ cao cao tại thượng đi chăng nữa, nhưng đứng trước mặt Lâm Cường thì nàng vẫn phải cúi đầu.

Lâm Anh Hào ở cạnh bên bữu môi một cái rồi cau mày nói.

- Hiện tại mọi chuyện cũng đã như vậy rồi, mày còn ở đây trách móc cái gì? Mau đi ra ngoài gặp bọn người đó rồi giải quyết với bọn họ đi.

Lâm Cường cũng không biết phải nói tiếp như thế nào, chỉ đành thở ra một hơi bất đắc dĩ, rồi đi ra ngoài.

Chuyện người của Trung Quốc bị chết, lỗi không hoàn toàn thuộc về một mình Nam Cung Mị Ảnh, mà ông cũng có một phần lỗi trong đó, nguyên nhân là do ông không hiểu được cách ứng xử của Nam Cung Mị Ảnh.

Nam Cung Mị Ảnh tính tình lương thiện là sự thật, nhưng nàng là tu sĩ, trong cái nhìn của nàng, bất kì ai có thể làm phiền Lâm Thanh Phong trong lúc dung hợp Yêu Đan thì nàng sẽ nhanh chóng tìm cách giải quyết, mà biện pháp nhanh nhất là gì? Một lời không hợp liền một kiếm đi qua... rất đơn giản.

Còn chuyện sau này? Một đám phạm nhân mà thôi, cứ kéo nhau tới thì tiếp tục một kiếm đi qua,... một kiếm không hết thì tới kiếm thứ hai... rất đơn giản nha... đã như vậy thì cần gì phải nhiều lời đây?

Mặc dù nghe qua có chút tàn nhẫn, nhưng trước khi gặp Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh từ nhỏ đã sống tại Nam Cung gia tộc, chịu sự ghê lạnh của gia tộc, có biết bao nhiêu người muốn giết nàng đây? Đồng thời nàng còn phải bảo vệ Nam Cung Tuyết, vì thế đối mặt với địch nhân, nàng phải một dạng lãnh khốc vô tình mới được, còn bằng không thì nàng và Nam Cung Tuyết đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Từ nhỏ đã như vậy, nên mới tạo thành tính cách của nàng hiện tại, nhờ những năm này đi theo Lâm Thanh Phong, vì thế tính tình của nàng mới thay đổi một chút, vẫn còn chưa đường sống cho đám quân nhân mỹ và đám người ngoài kia, nếu là nàng trước đây thì bọn hắn cũng sớm quy tiên...

Lâm Cường rời đi, Lâm Anh Hào vẫn ngồi lại, ông biết con trai ông sẽ giải quyết êm đẹp chuyện này, đồng thời ông vẫn còn vài việc muốn hỏi Nam Cung Mị Ảnh.

“Tiểu Phong nó hiện tại như thế nào?” Lâm Anh Hào hai mắt nhìn về Lâm Thanh Phong rồi bỗng dừng lên tiếng hỏi.

“Thưa gia gia, phu quân hiện tại đang dung hợp Yêu Đan, với tốc độ hiện tại thì nhanh nhất là sáu ngày sau thì chàng sẽ dung hợp hoàn toàn.” Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng trả lời.

Lâm Anh Hào gật đầu một cái, mặt không đổi sắc hỏi.

- Yêu Đan sao? Nguồn gốc của nó có phải là do Pháp Lực ngưng tụ mà thành?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu trả lời.

- Theo lời của phu quân cùng Nguyên Anh của chàng ấy thì đúng là như vậy.

Lâm Anh Hào gật đầu thờ dãi không nói gì, Nam Cung Mị Ảnh cũng im lặng.

Trầm mặc một lúc, Lâm Anh Hào lại hỏi.

- Có phải tiểu Phong còn muốn dẫn theo ta cùng đi tới Tu Chân Giới?

Nghe được câu này, Nam Cung Mị Ảnh liền tròn tròn mắt kinh ngạc, bởi vì đây chỉ là suy nghĩ của Lâm Thanh Phong mà thôi, hắn chỉ mới cùng Tiểu Long bàn tính, chỉ có nàng ở cạnh bên có thể nghe loáng thoáng một chút, ngoài ra cũng chưa nói với ai thì làm sao Lâm Anh Hào có thể biết được?

Nhìn Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt, Lâm Anh Hào liền hiểu được, ông cười nói.

- Đừng quá mức kinh ngạc, đây là điều mà các đời tổ tiên đã biết được từ sớm, “Nhân - Ma hợp nhất, Thần Long hàng thế.” những lời này là do Lạc Long Quân tổ tiên trước khi rời đi đã nói lại, nhưng chỉ do Hùng Vương đời trước truyền miệng cho đời tiếp theo trong lúc nhậm chức mà thôi, vì thế

không một ai có thể biết được.

- Cũng chính vì vậy bọn ta không muốn tham gia vào những trò chơi chính trị, nó tiêu tốn quá nhiều thời gian, bọn ta muốn dùng khoảng thời gian đó để tu luyện tới mức độ có thể chịu đựng Ma Khí, rồi sớm ngày tiến về Tu Chân Giới.

- Trải qua hàng ngàn năm, không một người nào trong bọn ta có thể thành công, cho tới đời của ta, bởi vì ta ra đi quá sớm, nên tiểu Cường không biết được chuyện này, nhưng hiện tại nó đã nhận ra biến hóa của tiểu Phong, với trí thông minh của nó, hẳn là nó cũng có một vài suy đoán rồi, chỉ là nó không nói ra mà thôi.

Nam Cung Mị Ảnh cắn răng một cái rồi nói.

- Nếu gia gia đã biết, như vậy gia gia dự tính như thế nào?

- Gia gia muốn cùng chúng con rời đi, hay là tiếp tục ở lại đây?

“Ta còn lựa chọn nào sao?” Lâm Anh Hào cười khổ không thôi.

- Từ lúc được các con cứu, thì ta đã cảm giác được thân thể của mình có chút thay đổi, một đầu tóc bạc trắng cùng làn da nhăn nhoe liền biến mất, sức khỏe cũng nhiều hơn, cứ như ta đã trẻ ra vài chục tuổi trở về thời niên thiếu vậy.

- Những ngày này ta phải dùng số pháp lực ít ỏi của mình để biến hóa gương mặt cùng bộ tóc cho giống lúc trước để che mắt người khác, nhưng hẳn là con và tiểu Phong đã nhận ra rồi.

“Chúng con đã nhận ra từ sớm, chỉ là phụ quân nói rằng có thể đây là sở thích riêng của gia gia, nên bọn con chỉ xem như không thấy.” Nam Cung Mị Ảnh gật đầu, che miệng cười trộm.

Lâm Anh Hào trên trán liền xuất hiện gân xanh, trong lòng đập đen rau muống một hồi rồi ho nhẹ tiếp tục nói.

- Ta đoán đây là tác dụng của việc dung hợp giữa ta và Ma Khí gây ra, khiến cho tuổi thọ của ta tăng thêm, hay trẻ ra gì đó, nhưng tóm lại thì Nhân - Ma dung hợp đã có, chỉ còn thiếu mỗi Thần Long mà thôi.

- Không thể trở thành Thần Long, ta đoán nguyên nhân là do Ma Khí đã rời khỏi cơ thể, hiện tại nhìn tiểu Phong như vậy thì ta liền khẳng định được.

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu.

- Đúng như gia gia đã suy đoán, Phụ Quân cũng vì dung hợp Ma Khí, hay nói chính xác hơn chẳng dung hợp với Long Khí, thứ đã tạo ra Ma Khí nên mới trở thành hình dạng lúc này.

Lâm Anh Hào thở ra một hơi nhẹ nhõm, khoe miệng kéo ra nụ cười, biết được Lâm Thanh Phong cháu của mình sắp trở thành Thần Long, và cũng là mục tiêu mà mấy ngàn năm qua các đời tổ tiên luôn ao ước đạt được, đương nhiên ông rất vui vẻ rồi.

“Gia gia có muốn sớm ngày giống như chàng ấy hay không?” Nam Cung Mị Ảnh đột nhiên hỏi.

Lâm Anh Hào lắc đầu cười.

- Muốn là muốn, nhưng cũng phải đợi cho tới khi tiểu Phong tỉnh lại rồi đưa ta tới Tu Chân Giới a.

Nam Cung Mị Ảnh nở nụ cười quý dị, thân ảnh của nàng liền biến mất, vài giây sau nàng lại xuất hiện, trên tay còn nắm theo Nguyên Anh của Lâm Thanh Phong.

“Mị Ảnh a, Lão bà a, ta sai rồi, ta không nên nhìn trộm người khác đang “hành sự” nha, nếu nàng muốn đánh thì tìm thân thể của ta à.” Nguyên Anh một mặt sinh không thể luyện, khóc không ra nước mắt, đau khổ dẫy dụa.

Nó đã làm gì sai a?, Lâm Thanh Phong đã sớm ngủ thiếp đi, cái gì cũng không làm, còn tiểu Long hiện tại cần tập trung, không thể phân tâm nói chuyện với nó, nằm trong thân thể Lâm Thanh Phong quá buồn chán nên nó mới lên ra ngoài.

Vừa hay lại gặp được tên mập cùng Phượng tỷ cả hai đang hăng hái “loại bỏ được lực” nên nó mới ngồi một bên xem, nó thề, nó chỉ vừa xem được vài giây thì liền bị Nam Cung Mị Ảnh bắt lấy.

Nam Cung Mị Ảnh bêu môi một cái, con hàng Nguyên Anh này là của Lâm Thanh Phong, vì thế nó có thể gọi nàng là lão bà cũng không sai, chỉ khác ở chỗ nó có thêm một phần ý thức khác mà thôi.

- Chàng bớt lời đi thôi, hiện tại có gia gia ở đây, chàng mau đem phần Long Khí còn thừa đưa cho gia gia đồng thời giúp gia gia dung hợp bọn chúng.

“Hử? Gia gia ở đây? Đâu có? Ta đâu nhìn thấy ai khác? Chỉ thấy một tên nào đó tầm ngang tuổi ta thích giả trang thành người già mà thôi?” Nguyên Anh một mặt mộng bức nhìn xung quanh rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 259: Gia gia, tha mạng a

Lâm Anh Hào sắc mặt đen kịt, còn Nam Cung Mị Ảnh thì cười như không phải cười nhìn về Nguyên Anh, sau đó ra tay bấm quyết vài cái đánh lên người nó.

Nguyên Anh một mặt mộng bức chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì Nam Cung Mị Ảnh liền buông tay, nó thẳng tắp rơi xuống đất, khuôn mặt đập thẳng xuống nền đá, một lúc sau nó ngẩng mặt lên, trợn mắt hỏi.

- Lão bà, nàng đã làm gì ta? Vì sao ta không bay được?

“Rất đơn giản nha, chỉ làm tán loạn Linh Lực của ngươi một chút mà thôi, còn nữa về sau không cho phép gọi ta là lão bà, ngươi không giống như Nguyên Anh của các tu sĩ khác, ngươi có ý thức riêng, vì thế ngươi cũng không phải là phụ quân của ta đâu.” Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng trả lời rồi lại quay sang Lâm Anh Hào.

- Gia gia, hiện tại Nguyên Anh của phụ quân không thể vận dụng được sức mạnh á, người muốn làm gì thì làm nha...

Nguyên Anh một mặt mộng bức, mồ hôi chảy đầy đầu, chỉ thấy Lâm Anh Hào mỉm cười, từ từ xoa bóp hai tay tới gần nó, cảnh này đối với nó đã quá quen thuộc rồi, dù là dùng cái móng thì nó cũng hiểu, nuốt một ngụm nước bọt, nó hoảng sợ nói.

- À...gia gia,... đúng rồi, chúng ta còn phải dung hợp Long Khí đúng không?

- Hiện tại liền làm nha...

- A...a...a.... Gia gia, tha mạng aaa....

....

Không biết đã qua bao lâu, tên mập một mặt tinh thần sáng khoái, vui vẻ công Phượng tỷ chạy khắp núi, một mặt lớn tiếng kêu to.

- Mị Ảnh ơi,... Mị Ảnh... Hai chúng ta đã “làm xong” rồi a...

Nằm trên lưng tên mập, Phượng tỷ nghe được lời này liền xấu hổ không thôi, như vậy chẳng khác nào nói toạc ra tất cả a, mặc dù Nam Cung Mị Ảnh đã biết từ trước, nhưng nói thẳng như vậy vẫn khiến Phượng tỷ xấu hổ không thôi.

Đưa bàn tay cầm chặt một bên lỗ tai tên mập, dùng sức vặn, khi nghe tên mập la ó xin tha, lúc này Phượng tỷ mới hừ một cái rồi mới buông tay.

- Để xem, về sau anh còn dám kêu loạn như vậy hay không?

Tên mập đau muốn nước mắt, theo phản xạ tự nhiên muốn dùng tay xoa lỗ tai, nhưng lại bị hấn cản rằng cường ép đè xuống, nói đùa cái gì? Hấn đang công vợ hấn a, nàng vừa mới trải qua lần đầu tiên, còn bị hấn hành hạ gần một ngày, hiện tại ngay cả đứng đều đứng không được thì làm sao hấn có thể buông tay?

Nhìn tên mập đau tới đỏ mặt, nhưng vẫn cắn răng nhẫn nhịn không chịu dùng tay xoa, Phượng tỷ trong lòng ngọt ngào, nhẹ nhàng giúp hấn xoa nắn lỗ tai một chút, lúc này tên mập mới thở ra một hơi.

“Hai người đã trở nên thân mật như vậy a?” Nam Cung Mị Ảnh xuất hiện, một mặt tràn đầy thâm ý nhìn hai người, Phượng tỷ xấu hổ không thôi, đỏ mặt nép sau lưng tên mập căn bản không dám nhìn, còn tên mập thì cười hắc hắc.

- Haha, dù gì cũng phải cảm ơn em à, không phải nhờ em thì anh chị còn phải rất lâu mới được như vậy đây.

Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu một cái, chỉ tay về hướng Lâm Thanh Phong đang dung hợp Yêu Đan, và một hướng khác là Lâm Anh Hào đang thử dung hợp Long Khí rồi nói.

- Hai hướng đó, hai người hiện tại không thể đi, hiện tại Dương ca cứ để Phượng tỷ ở lại đây, ta sẽ chăm sóc nàng, còn ngươi hãy đi về phía bên kia để giúp phụ thân bận bịu một chút.

Vừa nói, Nam Cung Mị Ảnh vừa chỉ tay về một hướng khác, bên đó là Lâm Cường cùng đám người của các nước đang họp mặt bàn chuyện, không biết Lâm Cường đã nói những gì, nhưng bọn họ đều một mặt buồn vui lẫn lộn.

“Được thôi, Cừu Cừu liền nhờ em vậy, còn anh sẽ đi giúp chú Cường.” Tên mập gật đầu một cái rồi đặt Phượng tỷ ngồi xuống bên cạnh một gốc cây, khi thấy nàng không có cảm giác khó chịu thì hấn mới yên tâm rồi đi.

Đứng một bên nhìn tên mập cẩn thận làm hết tất cả, Nam Cung Mị Ảnh cười nói.

- Lần này tỷ nhất được bảo nha...

“Xùy, tất cả là tại em không để lại vũ khí cho chị.” Phượng tỷ hai má đỏ ửng, nhưng nàng liền bĩu môi nói.

“Haha, ta mà để lại vũ khí, thì hiện tại tỷ có được cưng chiều như vậy sao?” Nam Cung Mị Ảnh cười híp mắt, nhưng trong tâm nàng cũng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, rất may là hiện tại Phượng tỷ cũng coi như là chấp nhận tên mập, còn nếu không thì nàng cũng không biết phải làm gì bây giờ? Cũng không thể nói là nàng quên a...

Nam Cung Mị Ảnh trêu chọc khiến Phượng tỷ đỏ mặt xấu hổ không thôi, cười đùa một lúc sau, Phượng tỷ lại lắc đầu thờ dài.

“Có chuyện gì sao?” Nam Cung Mị Ảnh tò mò hỏi.

“Thật đúng là có chuyện.” Phượng tỷ chán nản gật đầu một cái.

- Em biết không? Từ nhỏ gia đình chị đã sắp đặt cho chị một cuộc hôn nhân với một người đàn ông xa lạ từ trước.

- Vì thế mà ngay từ nhỏ, chỉ cần chị có bạn trai, thì gia đình chị liền dùng mọi cách khiến bọn chị chia tay, bọn họ thường lấy lý do bởi vì chị còn quá nhỏ, bọn họ muốn chị tập trung vào việc học, mãi cho tới năm chị 20 tuổi thì mẹ mới cho chị biết nguyên nhân.

- Khi biết được chuyện này, chị đương nhiên không đồng ý, nhưng dù chị có phản đối như thế nào thì cũng không có tác dụng, nhưng trong hôn ước có viết rõ, tới năm 30 tuổi nếu cả hai vẫn chưa kết hôn thì hôn ước mới có hiệu lực.

- Cũng chính vì vậy mà chị mới bỏ nhà ra đi khi mới được 20 tuổi, một phần là muốn trong khoảng thời gian tới năm 30 tuổi thì có thể tìm được một người đàn ông để kết hôn, còn một phần là muốn tận dụng khoảng thời gian này để làm tất cả những gì mà chị thích.

Nói tới đây, Phượng tỷ lại thờ dài.

- Trước khi gặp em, thì chị cũng tìm được ba người đàn ông khiến chị yêu thương, nhưng bọn họ đều đồng dạng chỉ ham muốn sắc đẹp của chị mà thôi, khi chị nói tới việc kết hôn, thì bọn họ đều lảng tránh.

- Kết quả là bọn họ đều chia tay chị, để rồi kết hôn với người khác.

Nam Cung Mị Ảnh đồng dạng thờ dài lắc đầu, nàng chưa từng rơi vào trường hợp của Phượng tỷ, nên không thể hiểu được cảm giác của Phượng tỷ như thế nào, chỉ biết ngồi im lặng tiếp tục nghe.

Bản thân Nam Cung Mị Ảnh cũng tính là rất may mắn, chạy lung tung liền “nhặt” được con hàng Lâm Thanh Phong này, mặc dù có đôi lúc hấn khiến nàng tức điên lên, nhưng hấn cũng rất tốt, ít ra tất cả mọi việc hấn đều đứng ra gánh giúp nàng.

Phượng tỷ hai mắt vô thần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời che phủ mây đen, tiếp tục nói.

- Nhưng không biết vì sao, sau khi chia tay chị, thì chỉ qua vài tháng sau, cả ba đều gặp tai nạn, người nhẹ nhất thì gãy mất hai chân, từ đó về sau cũng không thể nào đi lại được, còn người nặng nhất thì liên sống đời sống thực vật.

Nam Cung Mị Ảnh cau mày một cái, lần thứ nhất thì còn có thể nói là do trùng hợp, còn lần thứ hai và lần thứ ba thì sao đây? Nhất định là có quỷ, đưa ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn về nơi tên mập đang đứng, nếu không phải là do tên mập này giờ trò thì nàng không tin.

Tên mập này lúc ban đầu còn nói với Lâm Thanh Phong là hấn chỉ mới nhìn thấy ảnh chụp của Phượng tỷ nên tò mò muốn tới xem, đây căn bản là nói nhảm a, hấn đã theo người ta không biết bao lâu rồi, không biết một khi Phượng tỷ biết được sự thật này, thì nàng sẽ cảm giác như thế nào nữa? Khóe miệng kéo lên nụ cười quỷ dị, nhưng Nam Cung Mị Ảnh cũng không nói gì, mà chỉ tiếp tục ngồi nghe.

Phượng tỷ tiếp tục thờ một hơi.

- Chị cũng không phải đồ ngốc, chị cũng biết ba lần này cũng không phải do trùng hợp, chị chỉ có thể đoán là do gia đình bên kia đã động tay động chân.

- Nhưng có vẻ như thế lực của bọn họ rất lớn, tất cả mọi thứ đều bị bọn họ che giấu sạch sẽ, không hề để lộ ra một sơ hở nhỏ nào, dù cho cảnh sát có điều tra tới mức nào thì cũng chỉ có thể kết luận là do ba người kia xui xẻo mà thôi.

Nam Cung Mị Ảnh trong tâm hừ lạnh một tiếng, cần gì phải che giấu? Tên mập này căn bản là dùng pháp thuật để “dạy dỗ” ba người kia, một khi hấn đã dùng pháp thuật thì cảnh sát điều tra được mới có quỷ.

Nói tới đây, Phượng tỷ sắc mặt nghiêm túc nhìn về Nam Cung Mị Ảnh.

- Mị Ảnh, theo lời Dương nói, thì em là thần tiên, từ trước tới nay, chị chưa từng cầu xin ai bất kỳ chuyện gì, nhưng lần này chị xin em hãy bảo vệ Dương được không?

“Ồ? Tại sao lại phải bảo vệ hần?” Nam Cung Mị Ảnh tròn mắt hỏi lại.

“Cũng vì gia đình bên kia.” Phụng tử cắn răng.

- Tính đến nay thì qua tháng sau thì chị liền 30 tuổi.

- Cũng đã tới lúc thực hiện hôn ước rồi, thời gian chị quen biết Dương quá ngắn, gia đình bên chị nhất định sẽ không đồng ý để bọn chị kết hôn, mà nhất định sẽ ép bọn chị chia tay.

- Nhưng một khi chia tay... chị sợ gia đình bên kia sẽ làm hại Dương mất.

Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt đột nhiên trở nên cổ quái, tự làm hại bản thân mình sao? Người khác thì nàng không biết, nhưng tên Dương này nhất định sẽ không làm vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Không ổn, bảo bảo hạnh phúc muốn chết...

Nhân quả tuần hoàn, đã có “Nhân” thì ắt phải có “Quả” nếu là người bình thường thì có thể khịt mũi cho qua, nhưng Nam Cung Mị Ảnh là tu sĩ, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng nàng biết rõ “Nhân quả” cái thứ này nhất định tồn tại.

Tên mập ra tay “đay đồ” ba người kia nặng tay như vậy, mặc dù là để trả thù cho Phụng tử, nhưng hần và đám người kia cũng không quen biết, phần “nhân” mà hần tạo ra là rất lớn, về sau phần “quả” mà hần nhận lại cũng không kém đi bao nhiêu.

Mà đã quen biết với Phụng tử, nên Nam Cung Mị Ảnh cũng sẽ ra tay giúp đỡ một chút, còn kết quả như thế nào thì vẫn còn phải nhìn vào tạo hóa của tên mập mới được.

Những chuyện này, Phụng tử cũng không biết được, Nam Cung Mị Ảnh cũng không nói ra.

Nếu Phụng tử đã lo lắng tên mập sẽ bị “hãm hại” thì Nam Cung Mị Ảnh cũng thuận nước đẩy thuyền, gạt đầu đáp ứng một tiếng, rồi lấy từ nhẫn trữ vật ra một bình Huyết Khí Đan, bên trong chỉ còn một viên duy nhất, cùng một chiếc nhẫn màu xanh lam, đưa cả hai thứ cho Phụng tử rồi nói.

- Chiếc nhẫn này, tỷ hãy để hần luôn luôn mang trên người, nó là một kiện pháp bảo hộ thân, có thể cứu hần một mạng.

- Còn chiếc bình này có chứa cùng loại thuốc mà lúc trước ta đã đưa cho tỷ, hiện tại ta chỉ còn một viên duy nhất, nên tỷ hãy biết trân quý một chút, chỉ được phép sử dụng khi hần cận kề cái chết mà thôi.

Nhận lấy hai món đồ từ Nam Cung Mị Ảnh, Phụng tử cảm động gạt đầu.

- Cảm ơn em...

“Không có gì.” Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười đáp lời một tiếng.

.....

Không biết Lâm Cường đã cùng những người kia nói chuyện như thế nào, nhưng chỉ mất vài giờ thì bọn họ đều đồng dạng mang theo nụ cười, vui vẻ rời đi, Trung Quốc cũng không tiếp tục làm loạn nữa.

Tất cả bọn họ rời đi, chỉ còn duy nhất Tổng Thống Mỹ ở lại mà thôi, ông lấy lý do rất đơn giản.

- Hiện tại dị tượng khắp nơi như vậy, nếu bây giờ trở về thì liền phải giải thích với đám phóng viên, ta không quản chuyện này, cứ để viên chỉ huy đau đầu đi, còn tôi thì ở lại đây nghỉ phép vài ngày nửa tháng, tham quan cảnh đẹp của Việt Nam.

Với lý do này của Tổng Thống Mỹ, những người khác căn bản không tin, bởi họ hiểu rõ tên này chỉ muốn ở lại đây theo chân Lâm Cường tiếp xúc với thần tiên, tìm một ít chỗ tốt mà thôi, hiện tại cả thế giới ban ngày bầu trời mây đen kịt, còn ban đêm thì càng đen hơn, đã như vậy thì còn tham quan cảnh đẹp cái gì? Nhưng bọn họ cũng không nói ra, bọn họ còn phải trở về để báo cáo tình hình.

Lâm Cường khi nghe lý do này thì cũng không nói gì, chỉ hừ lạnh một cái rồi không để ý.

Chỉ riêng Tổng Thống Mỹ được hưởng đặc quyền này mà thôi, ngay từ lúc còn trẻ, lúc đó Tổng Thống Mỹ cũng chưa nhậm chức, Lâm Cường một thân một mình sang Mỹ tìm kiếm Yêu Ma thì bọn họ đã tình cờ gặp nhau và kết thân, dù cho hai người có nhiều lúc cãi nhau tới đỏ mặt, nhưng mối quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt.

Những người khác rời đi, tên mập thì đi tiễn bọn họ, mặc dù việc này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đây là việc nên làm, nơi này chỉ còn lại Lâm Cường cùng Tổng Thống Mỹ hai người, lúc này Lâm Cường mới hừ một tiếng.

- Ở lại thì ở, chúng ta dù gì cũng đã quen biết một khoảng thời gian khá dài, tôi phải nhắc lại cho ông nhớ kĩ.

- Đừng đánh chủ ý lên người Mị Ảnh, bởi vì làm vậy chẳng khác nào ông đang đem mạng mình ra đùa giỡn đâu.

“Haha, đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi đã biết rồi, thật sự tôi chỉ muốn ở lại đây chơi đùa vài ngày mà thôi.” Tổng Thống Mỹ cười hắc hắc.

Lâm Cường bắt đầu đi lắc đầu một cái, rồi xoay người rời đi, Tổng Thống Mỹ cũng đi theo.

“Này tiểu Cường, rốt cục ông cùng Mị Ảnh... à không, vị thần tiên kia có quan hệ như thế nào?” Tổng Thống Mỹ một mặt nhìn khung cảnh xung quanh, hiện tại nơi này là ban ngày, mặc dù mây đen che phủ, nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy rõ đường đi, một mặt lên tiếng hỏi.

“Nó là con dâu của tôi.” Lâm Cường vẻ mặt không đổi sắc, tùy ý trả lời, chuyện này cũng không có gì phải giấu, một khi Tổng Thống Mỹ gặp mặt Mị Ảnh thì ông cũng sẽ biết thôi.

Nghe được câu trả lời này, Tổng Thống Mỹ sắc mặt kinh ngạc, hâm mộ không thôi.

- Này, nếu vậy chẳng phải là con trai anh đã cưới một vị thần tiên sao? Như vậy về sau anh còn gì để lo lắng a?

Lâm Cường thờ ra một hơi, lắc đầu rồi cũng không trả lời, Nam Cung Mị Ảnh là tu sĩ, Lâm Thanh Phong con trai ông cũng đồng dạng, hiện tại con trai ông lại đang chuẩn bị hóa rồng, sau khi chuyện này xong, không nhanh thì chậm, cả hai người nhất định sẽ rời khỏi thế giới này, để trở về Thông Thiên Đại Lục, đối mặt với biết bao nguy hiểm, làm thế nào ông có thể yên lòng đây?

Lâm Cường không trả lời, Tổng Thống Mỹ cũng không biết phải nói gì tiếp theo, hai người một đường im lặng đi về phía trước.

Cả hai đi được một lúc thì Nam Cung Mị Ảnh quỷ dị xuất hiện trước mặt, lễ phép cúi đầu nói.

- Phụ thân, hiện tại người cũng không thể tiếp tục đi về phía trước, hãy cùng con đi tới chỗ khác.

Người hiểu cảm giác xung quanh mây đen che phủ, ngoài bản thân ra thì không có ai, nhưng bất thành linh lại xuất hiện một bóng người trước mặt sao?

Mặc dù đi cùng Lâm Cường, nhưng đối với Tổng Thống Mỹ thì đây vẫn là lần đầu tiên ông tới đây, lại trùng hợp rơi vào tình cảnh như thế này, Nam Cung Mị Ảnh đột nhiên xuất hiện khiến ông giật bắn người, Lâm Cường tay che trán, khóe miệng co quắp, trong lòng khổ không thể tả.

- Mị Ảnh, cha đã nói với con bao nhiêu lần, đừng đột nhiên xuất hiện như vậy a.

- Cha cũng có tuổi rồi, con cứ làm như vậy thì trái tim già cỗi của cha cũng không chịu nổi đâu.

“Con đã biết, thưa phụ thân.” Nam Cung Mị Ảnh mỉm nhanh chóng cúi đầu nhận sai, sau đó lại liếc nhìn về phía Tổng Thống Mỹ.

Để ý tới ánh mắt của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Cường ho nhẹ một cái rồi giới thiệu.

- Mị Ảnh, đây là bạn của cha, hiện tại là Tổng Thống Mỹ, nhưng con cũng đừng để ý tới hắn, hắn chỉ muốn tới đây để “tham quan” một chút mà thôi.

Tổng Thống Mỹ khóe miệng co quắp, ngay cả tên mà cũng không nhớ? Có thể loại bạn bè nào như vậy sao? Trong nội tâm nghĩ loạn, nhưng sắc mặt của ông cũng không thay đổi, chỉ mỉm cười gật đầu.

Nam Cung Mị Ảnh tùy ý gật đầu một cái.

- Nếu đã là bằng hữu của phụ thân, thì người có thể tiến vào trong, nhưng ở bên trong, người không được phép làm loạn.

Mặc dù Nam Cung Mị Ảnh chỉ nói một câu, cũng không có hành động gì khác, nhưng Tổng Thống Mỹ liền cảm thấy một thân mồ hôi lạnh chảy đầy người, phải biết trước mặt ông là vị thần tiên hàng thật giá thật, tùy ý liếc mắt một cái liền hạ gục hàng trăm người a, nếu ông cả gan dưới mí mắt nàng làm loạn thì chẳng phải thật tâm muốn chết sao?

“Haha... chú biết mà..., chú chỉ đi theo Lâm Cường tham quan xung quanh mà thôi, có ông ta ở bên, chú sẽ không làm loạn đâu.” Nhanh chóng gật đầu khẳng định, khi thấy Nam Cung Mị Ảnh không tiếp tục để ý xoay người rời đi, thì Tổng Thống Mỹ mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Không ổn, bảo bảo sợ muốn chết a.” Tổng Thống Mỹ khóc không ra nước mắt, mong ước nhỏ nhoi muốn tìm một ít chỗ tốt từ Nam Cung Mị Ảnh liền đổ sông đổ biển.

Nam Cung Mị Ảnh còn không làm gì, chỉ liếc mắt một cái thôi mà thân thể ông đã run rẩy chảy đầy mồ hôi lạnh thì còn có thể làm gì nữa?

Ngay lúc này ông mới thực sự nhận ra rằng, trước đó Lâm Cường không nói đùa, nếu ông thật sự làm loạn thì nàng liền giết, ngay cả Lâm Cường cũng không ngăn được.

Vứt bỏ đám kế hoạch trong đầu, Tổng Thống Mỹ liền nhẹ nhõm, vui vẻ cười ngây ngô, bởi vì từ ban đầu, ông đã xác định lý do chính mà ông tới đây là để “tham quan”, đồng thời “trốn việc” thôi, còn kế hoạch tìm một ít chỗ tốt cũng chỉ là lý do phụ, thành công thì tốt, còn không thì cũng không sao.

Nam Cung Mị Ảnh chậm chậm đi phía trước dẫn đường, phía sau là Lâm Cường cùng Tổng Thống Mỹ hai người, cả ba người đều im lặng không nói, một lúc sau Nam Cung Mị Ảnh dừng lại.

Dưới cái nhìn tò mò của Lâm Cường cùng Tổng Thống Mỹ, chỉ thấy trên tay nàng xuất hiện một chiếc nhẫn nhỏ, đưa nó hướng về Tổng Thống Mỹ rồi cúi đầu lễ phép nói.

- Là bằng hữu của phụ thân, thì cũng tính là thúc thúc của ta cùng phu quân, lần đầu gặp mặt bất ngờ không chuẩn bị gì.

- Chiếc nhẫn này là một kiện pháp khí hộ thân, lúc trước ta từng dùng, hiện tại đã không cần nữa, nhưng nó có thể cứu được thúc thúc một mạng, chỉ cần thúc thúc luôn mang nó trên người là được rồi.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Tổng Thống Mỹ không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ biết trợn mắt kinh ngạc, ngây ngốc gật đầu tiếp nhận chiếc nhẫn mà thôi.

....Hết Chương 260....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Ta chỉ tò mò một chút thôi...

Nguyên Anh một mặt chán nản sinh không thể luyến ngồi cạnh bên ngưỡng đầu vọng thiên, bên cạnh nó là Lâm Anh Hào đang ngồi im lặng tập trung dung hợp đám Long Khí mà Nguyên Anh đưa cho.

Mặc dù số lượng Long Khí của Nguyên Anh đưa cho ông ít hơn của Lâm Thanh Phong rất nhiều, nếu là Lâm Thanh Phong thì đoán chừng chỉ cần khoảng nửa giờ liền dung hợp toàn bộ, nhưng ông cũng không phải là Lâm Thanh Phong, ông cần một thời gian dài hơn, sau đó còn phải giống như Lâm Thanh Phong một dạng, ngưng kết Yêu Đan rồi Hóa Long.

“A...a...a... chán chết ta rồi.” Nguyên Anh vò đầu bứt tai, khóc không ra nước mắt, tình trạng này đã kéo dài vài tiếng đồng hồ rồi, ngoài ngưỡng đầu bất lực nhìn trời thì Nguyên Anh cũng không biết làm gì khác.

Nó đã chọc tới ai a? Nó chỉ muốn nhân khoảng thời gian Lâm Thanh Phong nằm im một chỗ bất động để ra ngoài chơi một chút mà thôi, nhưng rồi nó lại bị Nam Cung Mị Ảnh bắt lại, sau khi nó đưa Long Khí cho Lâm Anh Hào, Nam Cung Mị Ảnh liền cười nói.

- Nếu ngươi quá rảnh rồi, thì hãy ở lại đây hộ pháp cho gia gia nha.

Nhưng ngặt nỗi, Nguyên Anh chỉ dung hợp phần trí nhớ của Lâm Thanh Phong trước khi trở thành Nguyên Anh kì tu sĩ mà thôi, còn lúc sau thì nó cùng Lâm Thanh Phong liền là hai phần ý thức khác nhau, có hai trí nhớ khác nhau.

Lâm Thanh Phong còn không biết phải dung hợp đám Long Khí như thế nào, toàn bộ đều giao cho Tiểu Long một viên Yêu Đan làm hết, thì Nguyên Anh làm sao biết a?

Vì thế nên nó đã rơi vào tình trạng hiện tại, chẳng khác gì trong lúc ở trong cơ thể Lâm Thanh Phong, chỉ biết ngồi một chỗ không làm gì, nhưng tính ra vẫn còn khổ hơn, bởi vì nó còn có nhiệm vụ phải quan sát tình trạng của Lâm Anh Hào rồi báo cho Nam Cung Mị Ảnh biết.

Trong lúc nó nằm chán không chịu nổi, thì lúc này lại có một thứ khác khiến nó chú ý, xoay đầu nhìn sang một hướng, chỉ thấy nơi đó, có ánh đèn đang soi loạn, và một tên mập đang gãi đầu bứt tai lay hoay tìm đường đi, hai mắt Nguyên Anh liền phát sáng, dùng thần niệm truyền âm một câu.

- Đây tên mập, mau tới đây a...

“Ai? Là ai đang nói vậy?” Tên mập một mặt mộng bức, lên tiếng hỏi.

Sau khi tiễn đám người kia lên đường về nước thì tên mập liền quay trở lại, lúc đó trời đã nhá nhem tối, cộng thêm đám mây đen che phủ phía trên, tên mập chỉ có thể nhờ vào trí nhớ của mình và ánh sáng từ chiếc điện thoại của hắn để soi đường đi, nhưng rất cực... hắn vẫn bị lạc.

Nhìn tên mập một mặt mộng bức, ngờ ngác dùng điện thoại soi sáng lung tung để tìm người, Nguyên Anh bất đắc dĩ lắc đầu một cái rồi xuất hiện bên cạnh hắn.

“Con mẹ nó... mà...uh.m.uh...m...” Tên mập giật mình hoảng hốt vô thức hét lên, nhưng hắn liền bị Nguyên Anh dùng Nguyên Lực khống chế lại.

Tên mập hoảng hốt hét lên, thì Nguyên Anh làm sao có thể yên lòng đây? Khó khăn lắm mới tìm được một người để trò chuyện nếu lại để Nam Cung Mị Ảnh bắt về thì nó phải làm sao bây giờ? Hai mắt lăm lét nhìn xung quanh một hồi, tới khi không thấy động tĩnh gì khác thì nó mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Ma cái đầu nguoi, im miệng cho ta, nguoi muốn chết sao?

- Hiện tại ta sẽ thả nguoi ra, nhưng nguoi phải nhớ kĩ là không được làm ồn, nếu không thì nguoi sẽ chết.

Tên mập mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, bởi hắn chỉ thấy trước mặt mình là một tên tiểu nhân màu vàng óng, nghĩ lại một chút, hình như hắn đã từng gặp tên tiểu nhân này đi cùng Lâm Thanh Phong, đồng thời có gương mặt giống Lâm Thanh Phong như đúc, nghĩ tới đây là do pháp thuật của Lâm Thanh Phong tạo ra, lúc này tên mập mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, liên tục gật đầu đảm bảo.

Nhìn tên mập ngoan ngoãn như vậy, Nguyên Anh lúc này mới thả hắn ra rồi nhỏ nhẹ hỏi.

- À đúng, vì sao nguoi lại tới đây? Không phải Mị Ảnh đã cấm không cho nguoi tiến vào nơi này sao?

“Anh bị lạc nha.” Tên mập cũng theo đó mà trả lời.

Nguyên Anh khước miệng co quắp, bị lạc sao? Nơi này vốn nằm trong thần thức của Nam Cung Mị Ảnh, nếu tên mập này bị lạc đường, chỉ cần hắn hô một tiếng thì Nam Cung Mị Ảnh liền xuất hiện dẫn hắn về rồi, vì thế “bị lạc” là điều không thể xảy ra.

Cũng có nghĩa là, Nam Cung Mị Ảnh hiện tại không muốn để tên mập này đi tới phía bên đó, mặc dù Nguyên Anh không hiểu ra sao, nhưng có tên mập này ở đây thì nó liền có thể cùng nguoi nói chuyện phiếm.

Nguyên Anh suy nghĩ cũng đúng một phần, Nam Cung Mị Ảnh là cố tình thả tên mập đi tới bên cạnh nó, bởi vì hiện tại trời đã tối, nguoi ở phía bên kia cần phải đi ngủ.

Tên mập cùng Phượng tỷ, hai người này lại vừa mới nếm thử vị ngon của “trái cấm”, nên hai người ít nhiều sẽ có chút thèm khát, phần Phượng tỷ thì không nói, hiện tại nàng đứng còn không vững thì làm sao có thể tiếp tục? Nhưng còn tên mập thì khác, lỡ như giữa đêm hắn lại tìm Phượng tỷ thì như thế nào đây?

Mặc dù theo tính tình của tên mập thì hắn sẽ không làm vậy, nhưng Nam Cung Mị Ảnh chỉ phòng hờ mà thôi, cũng vì vậy mà nàng dù biết tên mập bị lạc, nhưng nàng cũng không quản, để mặc hắn đi lạc tới chỗ của Nguyên Anh cùng Lâm Anh Hào.

Tên mập soi đèn nhìn xung quanh một chút, sau đó hắn lại thấy Lâm Anh Hào đang ngồi im không động đậy, hắn liền hỏi.

- Nguoi đó là ai? Vì sao tôi lại cảm thấy nguoi đó quen mặt như vậy?

Cũng không trách tên mập không nhận ra, bởi vì hiện tại Lâm Anh Hào quá trẻ, căn bản chỉ như một tên thanh niên vừa tới tuổi trưởng thành, lúc trước ông dùng pháp lực để biến đổi gương mặt trở nên già nua, vì thế đây là lần đầu tên mập nhìn rõ gương mặt thật của ông.

“Đó là gia gia của ta, Lâm Anh Hào.” Nguyên Anh rất tùy ý trả lời một câu.

“Không thể nào.” Tên mập thần sắc kinh ngạc, liền phản bác một câu, Nguyên Anh nhún vai một cái, cũng không có hứng thú giải thích, dù sao nó cũng đã trả lời, còn chuyện tin hay không đều là do tên mập quyết định.

Thấy thái độ của Nguyên Anh như vậy, tên mập cắn răng một cái rồi lại nhìn kỹ Lâm Anh Hào, trong đầu của hắn, gương mặt già nua lúc trước của ông trùng điệp với gương mặt hiện tại, hắn cau mày lăm bầm.

- Chẳng lẽ... ông là một tên có bệnh thích giả trang thành nguoi già sao?

“Phụt...” Nguyên Anh không nhịn được cười phun ra, phía bên kia Nam Cung Mị Ảnh khước miệng co quắp, sau đó nàng lắc đầu, quả quyết thu lại một phần tinh thần lực bao phủ nơi này, tên mập cùng Nguyên Anh, hai con hàng này đầu não cùng một chiến tuyến, hai tên gặp nhau không biết còn nói tới đâu nữa, nàng không nghe nổi.

“Haha, nguoi cũng nghĩ như vậy sao?” Nguyên Anh một mặt hứng thú hỏi.

“Đúng nha, nếu đã trẻ tuổi như vậy thì cần gì phải che giấu đây? Không phải có bệnh thì là gì?” Tên mập quả quyết gật đầu.

Nguyên Anh vui vẻ cười tới hai mắt híp lại, nhưng nó cũng không muốn nhắc tới Lâm Anh Hào quá nhiều, trong suy nghĩ của nó, tinh thần lực của Nam Cung Mị Ảnh vẫn còn bao phủ nơi này, nếu để nàng nghe được thì bọn hắn liền sẽ chết a.

“Ọc...ọc...ọc...”

Ở một nơi yên tĩnh như thế này, tiếng động vang lên từ bụng tên mập liền rõ ràng như tiếng sét đánh.

Tên mập xấu hổ gãi đầu.

- Phong à, em có gì để ăn hay không? Suốt một ngày không ăn gì, anh có chút đói.

Nguyên Anh mòng bức, gạt đầu một cái rồi thân thể biến mất, một lúc sau nó lại xuất hiện, trên tay cầm theo một vài hộp thức ăn vừa lấy được từ bên phía Nam Cung Mị Ảnh, đưa cho tên mập sau đó lại cười nói.

- Chiến đấu tận một ngày một đêm, nên ăn nhiều một chút để hồi sức nha.

“Phụt...” Tên mập một mặt mòng bức, hai mắt kinh ngạc nhìn về Nguyên Anh, chỉ thấy Nguyên Anh một mặt cười mà không phải cười giải thích.

- Cũng không phải ta nói à, là Phụng tử nhờ ta chuyển lời cho ngươi thôi.

“Ồ? Là Cửu Cửu sao? Như vậy anh phải ăn nhiều một chút mới được.” Gạt đầu một cái tiếp nhận lấy những hộp thức ăn từ Nguyên Anh, tên mập một đường càn quét căn bản không chần chờ cái gì.

Sau khi tên mập đã ăn hết đồng thức ăn, lúc này Nguyên Anh mới lên tiếng hỏi.

- Lúc trước, ngươi đã làm ra chuyện gì xấu sao? Chẳng hạn như là... dùng pháp thuật để hại người?

“Cái gì?” Tên mập mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, một mặt kinh ngạc nhìn về Nguyên Anh, trong gia tộc đã ra lệnh cấm không được dùng pháp thuật lên người phạm nhân, nếu bị phát hiện thì sẽ bị phế hết pháp lực và trục xuất khỏi gia tộc, mà Nguyên Anh chỉ cần một câu liền nói toạc ra thứ mà hắn giấu diếm bấy lâu nay, dĩ nhiên là hắn phải sợ hãi rồi.

Nhìn tên mập sợ hãi, Nguyên Anh lắc đầu nói.

- Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, ta không có hứng thú để quản chuyện của ngươi, cũng không có hứng thú báo chuyện của ngươi cho cha ta biết, ta chỉ có chút tò mò muốn hỏi nguyên nhân nào đã khiến ngươi làm như vậy mà thôi.

....Hết Chương 261....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Hóa Long

Tên mập cúi đầu im lặng không nói gì, Nguyên Anh cũng im lặng đứng khoanh tay nhìn hắn.

Một lúc sau, tên mập thở ra một hơi rồi gạt đầu nói.

- Đúng vậy, trước đó anh đã làm trái lời dạy của gia tộc, sử dụng pháp thuật để hại người.

- Tổng cộng hai lần, một người gãy một chân, còn một người bị thương nhẹ.

Nghe tới đây, Nguyên Anh liền cau mày một cái, thật sự nó cũng không biết tên mập có hại người hay không, nhưng vừa lúc đi lấy thức ăn cho tên mập, Nam Cung Mị Ảnh đã nhờ nó xác định cho rõ ràng, nhưng thông tin mà Nam Cung Mị Ảnh đưa cho, cùng lời khai của tên mập này không trùng khớp, vì thế nó lạnh lùng hỏi lại.

- Thật sự chỉ có hai lần sao?

- Ta không quản vì sao ngươi lại dùng pháp thuật để hại người, nhưng ngươi phải thành thật nói cho ta biết, ngươi đã hại tổng cộng bao nhiêu người?

“Thật sự chỉ có hai người mà thôi.” Tên mập gạt đầu, một dạng chắc như đinh đóng cột.

Nguyên Anh căn bản không tin, nó lắc đầu thở dài một hơi.

- Ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật.

- Không phải gia tộc cấm không để các thành viên sử dụng pháp thuật để hại người thường, thật ra gia tộc làm vậy là để bảo vệ các ngươi, không để các ngươi gây ra “Nhân quả”.

“Ồ? Vậy là sao?” Tên mập tròn mắt ngạc nhiên, Nguyên Anh tiếp tục nói.

- “Nhân quả” cái thứ này ta cũng không thể giải thích cho ngươi hiểu hoàn toàn, nhưng ngươi đã từng nghe câu “Gieo nhân nào, gặt quả nấy” chưa?

Tên mập cái hiểu cái không gật đầu, cẩn thận tiếp tục nghe.

- “Nhân quả” người có thể không tin tưởng, nhưng thứ này nhất định tồn tại, chỉ là không một ai biết khi nào nó sẽ đến mà thôi.
- Nếu phần “Nhân” người gây ra càng lớn, thì phần “Quả” mà người nhận được cũng càng lớn.
- Cũng có nghĩa là, nếu người ra tay giết người thì về sau người nhất định phải đem mạng của mình trả lại, đây là điều mà người không thể tránh khỏi.
- Lúc trước người đã dùng pháp thuật để hại người, thì người đã tự tay gieo phần “Nhân” cho bản thân mình, còn phần “Quả” tùy thời đều có thể rơi xuống đầu của người.
- Hiện tại, mau nói thật cho ta biết, người rốt cục đã hại bao nhiêu người rồi?

Tên mập nuốt một ngụm nước bọt, hoàn loạn nói.

- Thật sự, anh chỉ hại hai người mà thôi.

Nguyên Anh cau mày, bởi vì nó nhìn ra, tên mập cũng không giống là đang nói dối, nhưng nếu là vậy thì phần thông tin mà Nam Cung Mị Ảnh đưa cho nó là sai sao? Trầm ngâm một chút, Nguyên Anh lắc đầu nói.

- Người đừng tiếp tục nói dối.
- Bởi vì Mị Ảnh bên kia đã cho ta biết, người theo dõi Phụng tử đã rất lâu rồi, vì những tên kia muốn hại Phụng tử, nên người đã hại bọn hắn, một người bị thương nhẹ, một người gãy chân, và một người còn đang sống đời sống thực vật.
- Người cứ tiếp tục như thế này, ta sẽ không thể nào giúp được người a...

Tên mập khóc không ra nước mắt, cắn răng giải thích.

- Đúng như lời em đã nói, sự thật là anh đã theo dõi Cửu Cửu rất lâu rồi, bởi vì anh muốn biết rõ, Cửu Cửu rốt cục có kết hôn trước 30 tuổi hay không?
- Nhưng anh cũng không xen vào cuộc sống của em ấy, nên chỉ cho người tìm hiểu thông tin rồi báo cáo lại cho anh mà thôi.
- Hai tên mà anh đã hại, bọn hắn cũng không có tình cảm gì với Cửu Cửu, chỉ muốn chiếm đoạt em ấy rồi vứt bỏ, nhưng lại bị Cửu Cửu từ chối, sau đó bọn hắn liền kết hôn với người khác, vì thế anh liền dùng pháp thuật để dạy cho bọn hắn một bài học.
- Còn riêng về tên thứ ba, kể ra thì em có thể không tin, nhưng tên ấy không biết đã làm gì, sau khi vứt bỏ Cửu Cửu để đến với người khác, thì hắn liền bị tai nạn a...

Nguyên Anh khòe miệng co quắp, nhắm mắt suy nghĩ một hồi, nó lắc đầu nói.

- Tên kia có phải chỉ là do xui xẻo hay không thì ta không quản, nhưng người đã nói, người đã làm hại hai người, vì thế người vẫn phải nhận quả báo.

Lấy ra chiếc nhẫn màu xanh lam đưa cho tên mập, Nguyên Anh giải thích.

- Đây là một kiện pháp khí mà Phụng tử đã xin Mị Ảnh rồi nhờ ta chuyển cho người, nó có thể cứu người một mạng.
- Người phải nhớ là luôn luôn giữ nó trong người, một khi người gặp nguy hiểm tới tính mạng thì nó sẽ cứu người.
- Người có thể yên tâm, chuyện này chỉ có chúng ta biết rõ nguyên do, Phụng tử cũng không biết những người kia bị người hại.
- Còn hiện tại thì tìm một chỗ rồi ngủ đi, về phần gia tộc có phạt người hay không thì khi trở về người sẽ biết.

Nguyên Anh nói rồi thì đi qua một bên ngồi xuống, không để ý tới tên mập, hiện tại nó cũng không còn hứng thú để đùa giỡn nữa.

Tên mập đứng yên lặng nhìn về chiếc nhẫn trong tay mình, một lúc sau, về mặt hắn trở nên nghiêm túc, nắm chặt chiếc nhẫn, giống như đã làm ra quyết định gì đó...

....

Mây đen che phủ bầu trời suốt mười ngày, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, những người bên ngoài cũng đã dần cảm thấy quen thuộc, sau khi được các quan chức cấp cao đảm bảo rằng, ngoại trừ không có mặt trời chiếu sáng vài ngày thì tất cả mọi thứ bên ngoài đều bình thường thì bọn họ liền trở về với công việc hàng ngày.

Tổng Thống Mỹ cũng trở về nước từ bốn ngày trước, tránh phóng viên, thăm Lâm Cường, cùng nhận chỗ tốt, cả ba mục đích của ông đều đã đạt được, ông cũng không muốn ở lại đây quá lâu, vẫn còn rất nhiều công việc cần đích thân ông xử lý mới được.

Về bên phía đám người Nam Cung Mị Ảnh thì đã có một chút tiến triển, Lâm Anh Hào kể từ khi nhận được Long Khí thì ông chỉ cần mất 5 ngày liền hoàn toàn dung hợp hết số Long Khí mà Nguyên Anh đã đưa, cơ thể ông đã dần dần chuyển hóa thành rồng, nhưng có lẽ là do số Long Khí quá ít, lại phải dùng một phần để ngưng kết Yêu Đan, nên ông chỉ hóa rồng một nửa mà thôi.

Hiện tại Lâm Anh Hào vẫn giữ cơ thể người, chỉ khác vài chỗ, trên đầu ông có hai chiếc sừng nhỏ, lỗ mũi lớn, và một cặp râu rồng trên mép, nhìn tương tự như những nhân vật được hóa trang thành Long Vương trong Tây Du Ký như vậy.

Thân thể biến hóa ra sao, chuyện này đối với Lâm Anh Hào không quan trọng, hiện tại ông chỉ quan tâm một điều, đó là Lâm Thanh Phong, cháu trai của ông sắp sửa dung hợp Yêu Đan hoàn tất.

Theo Nam Cung Mị Ảnh xem xét, thì nội trong ngày hôm nay, Lâm Thanh Phong nhất định sẽ hoàn toàn dung hợp Yêu Đan.

Lâm Thanh Phong thì đang nằm trên đỉnh núi, còn bốn người Lâm Cường đều bị Nam Cung Mị Ảnh sắp xếp dưới chân núi, cũng không ai có thể nhìn thấy hắn.

Bởi vì Nam Cung Mị Ảnh đoán rằng, nếu để những người này thấy Lâm Thanh Phong hiện tại thì bọn họ nhất định sẽ trợn mắt kinh ngạc, khi đó sẽ gây ảnh hưởng tới hắn.

Lâm Thanh Phong trải qua mười ngày, thân thể hiện tại đã cao gần ba mét, và dài gần một trăm mét, trong quá trình này, hắn đã cuộn tròn người lại, cộng thêm nơi này trước đó đã chịu ảnh hưởng bởi đại chiến, nên phần đất xung quanh cũng khá bằng phẳng, ít nhất là Lâm Thanh Phong không cảm thấy khó chịu khi nằm tại đây.

“Mị Ảnh, thằng Phong khi nào sẽ xong? Chẳng phải đã nói trong ngày hôm nay sao? Hiện tại đã gần 12 giờ đêm rồi.” Tên mập chờ đợi thật lâu cũng có chút khó chịu, cắn răng hỏi, Lâm Cường cùng Phụng tử cũng gật đầu, tỏ ý muốn biết, ngay cả Lâm Anh Hào dù là một mặt không đổi sắc, nhưng ông cũng nhìn về Nam Cung Mị Ảnh chờ đợi câu trả lời.

“Chàng sắp xong rồi, mọi người cứ yên tâm chờ đợi thôi, tới lúc chàng trở lại, thì mọi người cũng đừng kinh ngạc quá mức mới tốt.” Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng mỉm cười đáp lời.

Nghe được lời này, tên mập theo bản năng liếc mắt về phía Lâm Anh Hào, thăm lăm lăm.

- Còn chuyện gì có thể khiến ta kinh ngạc sao? Không phải chỉ đơn giản là hóa rồng à? Bên cạnh còn có một người đây.

“Tới rồi, mọi người mau che lỗ tai lại.” Một lúc sau, Nam Cung Mị Ảnh lại bất ngờ lên tiếng, bốn người theo bản năng đưa tay lên che lỗ tai, nhưng chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu nói.

- Nguyên Anh, người mau dùng Nguyên Lực để bảo vệ bọn họ, khoảng cách quá gần, bọn họ sẽ không chịu nổi, còn nếu không được thì dẫn bọn họ ra xa một chút.

“Được rồi đại tỷ, ta đã biết a.” Nguyên Anh cười khổ đáp một tiếng, nó vốn đang nằm ở một chỗ gần đó, nghe thấy lời này thì nó cũng nhanh chóng làm theo, Nguyên Lực từ thân thể nó bao trùm bốn người, bảo vệ bọn họ không chịu ảnh hưởng bởi Lâm Thanh Phong.

Ngay lúc Nguyên Anh vừa làm xong tất cả, thì mặt đất bắt đầu rung chuyển, mây đen che phủ trên bầu trời cũng nhanh chóng tụ họp lại, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ từ từ đổ xuống đỉnh núi.

Vòng xoáy ngày càng lớn, mặt đất cũng rung chuyển ngày càng mạnh, cả ngọn núi đều run rẩy, mặt đất nứt ra, tùy thời đều có thể sụp đổ.

Nhìn thấy điểm này, Nguyên Anh không nói hai lời liền kéo theo bốn người một đường bay thật xa, để lại Nam Cung Mị Ảnh một mình ở đó, hai mắt phát sáng chăm chú nhìn về đỉnh núi.

....Hết Chương 262...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 263: Hóa Long (2)

Chỉ trong thời gian 10 phút đồng hồ, cả ngọn núi lớn đều sụp đổ thành cát bụi, bụi mù nổi lên liền bị gió lớn thổi đi khắp nơi, lại qua thêm 20 phút, cơ hồ cả một thành phố Buôn Mê Thuột đều bị cát bụi bao phủ.

Kèm theo đó là đại địa run rẩy, nhưng may mắn ở chỗ đại địa chỉ run rẩy nhẹ mà thôi, mặc dù đại địa run rẩy liên tục nhưng cũng không có tòa nhà nào đổ sập, nhưng người dân ở Buôn Mê Thuột, ai cũng một dạng run rẩy sợ hãi.

Đại địa run rẩy hơn một giờ đồng hồ mới dừng lại, trong khoảng thời gian này, mây đen trên bầu trời đều ngưng tụ thành một cái vòi rồng cực lớn rồi dần dần biến mất, Buôn Mê Thuật cũng theo đó mà yên tĩnh trở lại.

Ở nửa bán cầu bên kia, ánh sáng mặt trời lại một lần nữa chiếu rọi sau hơn mười ngày không thấy, tất cả mọi người ở các nước đều kinh ngạc, nhưng bọn họ đã được các quan chức cấp cao nhắc nhở từ trước, nên chỉ hiếu kì một chút mà thôi.

Đứng ở phía xa ngọn núi hơn mười cây số, bốn người bọn Lâm Cường được Nguyên Anh đưa tới đây để tránh xa ngọn núi, mặc dù đã biết có Nguyên Anh bảo vệ bọn họ sẽ an toàn, nhưng trông mắt đứng nhìn một ngọn núi sụp đổ là cảnh tượng như thế nào?

Cả bốn người đều đồng dạng sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, có trời mới biết, một giờ đồng hồ này bọn họ làm sao trải qua.

Lâm Anh Hào cùng Lâm Cường còn đỡ một chút, dù cho sắc mặt đều trắng bệch nhưng cả hai vẫn có thể tự mình đứng vững.

Còn tên mập cùng Phượng tỷ cả hai đều đã sớm ngồi bệt xuống đất ôm nhau, thân thể đều run rẩy sợ hãi.

“Rốt cục cũng kết thúc sao?” Lâm Anh Hào hít vào một hơi thật sâu, lên tiếng hỏi.

“Vẫn còn chưa kết thúc đâu.” Nguyên Anh một mặt không có chuyện gì xảy ra, đưa tay che miệng ngáp một cái, tùy ý trả lời.

“Ngao...” Nguyên Anh vừa dứt lời thì một tiếng rồng cực lớn liên phát ra.

Sau khi nghe được tiếng rồng này, chỉ trong một giây thì Phượng tỷ liền bất tỉnh, toàn bộ người dân ở Buôn Mê Thuật đều đồng dạng, trong bán kính 50 cây số, chỉ cần là sinh vật sống thì đều bất tỉnh, chỉ còn ba người Lâm Anh Hào, Lâm Cường cùng tên mập là vẫn tỉnh táo.

Tất cả thiết bị điện tử đều đồng loạt dừng lại, may mắn là lúc trước đại địa run rẩy, nên mọi phương tiện giao thông đều dừng hoạt động, cũng không còn ai chạy xe ngoài đường, vì thế hiện tại cũng không có tai nạn đáng tiếc nào xảy ra.

Tiếng rồng kéo dài hơn năm phút đồng hồ thì dần nhỏ lại, tiếp theo sau đó, nhờ ánh trăng chiếu sáng, mà trong mắt Lâm Cường, Lâm Anh Hào cùng tên mập, ba người liền nhìn thấy, một con rồng lớn màu xanh lam xuất hiện, bay thẳng lên bầu trời đêm.

“Thật sự... hóa rồng?” Tên mập trợn trắng hai mắt, miệng mở to có thể nhét vào một quả trứng gà, thật lâu sau đó cũng không thể khép lại được.

Lâm Cường cũng kinh ngạc không kém, mặc dù ông đã sớm cảm giác được Lâm Thanh Phong đã thành công, nhưng đây cũng là lần đầu tiên ông nhìn thấy rồng thật a.

“Thật là... động tĩnh này cũng quá lớn đi.” Lâm Anh Hào khước miệng kéo lên nụ cười lắc đầu lẩm bầm.

Kể từ lúc ngọn núi đổ sập, Nam Cung Mị Ảnh cũng không rời khỏi nơi này, mà chỉ phiêu phù gần đó mà chờ đợi, khi thấy Lâm Thanh Phong xuất hiện, nàng vui vẻ bay tới cạnh bên.

- Phu quân, chàng thành công rồi?

Nhưng không giống trong tưởng tượng của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong chỉ nhìn nàng rồi mở miệng “Ngao...ngao...” liên tục, nàng căn bản không hiểu hắn đang nói gì cả.

Lâm Thanh Phong mộng bức, hắn cũng nhận ra rằng những thứ mình muốn nói sau khi thoát ra khỏi miệng hắn đều trở thành “ngao...ngao...” mấy tiếng này, xoắn xuýt một lúc, sau đó hai mắt hắn phát sáng.

Hiện tại suy nghĩ của hắn vẫn bình thường, chỉ là những lời hắn nói ra bị thay đổi mà thôi, nếu như suy nghĩ vẫn bình thường thì hắn có thể tìm “thông dịch viên” a.

- Nguyên Anh, mau tới đây...

Nguyên Anh con hàng này không có việc gì làm liền trốn ra ngoài, mặc dù lúc đó Lâm Thanh Phong đang ngủ, nhưng tiểu Long thì không, Nguyên Anh trốn ra ngoài tiểu Long liền biết được, hiện tại tiểu Long thân là Yêu Đan nằm trong cơ thể Lâm Thanh Phong, không thể nói được, nhưng nó chỉ cần giống như lúc trước chuyển suy nghĩ của nó cho Lâm Thanh Phong biết là được rồi.

Nguyên Anh ở phía xa thở dài một hơi rồi dần theo bốn người bọn Lâm Anh Hào từ từ bay trở về.

Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng từ từ hạ xuống đất, bốn người Lâm Anh Hào không thể bay, Nguyên Anh cũng không thể lúc nào cũng mang theo bọn họ bay được, làm như vậy rất tiêu tốn Nguyên Lực.

“Một con... rồng... thật lớn.” Sau khi nhìn thấy Lâm Thanh Phong hiện tại, đây là câu nói đầu tiên mà tên mập nói ra, hắn còn muốn đi một vòng quan sát kỹ Lâm Thanh Phong nhưng hiện tại trong ngực hắn còn ôm lấy Phượng tỷ, nên hắn mới dè dặt mong muốn này xuống.

Lâm Cường hai mắt đánh giá Lâm Thanh Phong một chút rồi hỏi.

- Mà có thể trở về bình thường được hay không?

“Ngao...ngao...” Lâm Thanh Phong phát ra vài tiếng, đồng thời Nguyên Anh liền nói theo.

- Có thể, nhưng hiện tại thì không, con vẫn chưa quen thuộc với hình dạng này, nên phải mất một chút thời gian nữa mới được.

Lâm Cường tròn mắt nhìn Nguyên Anh một cái, chỉ thấy nó bĩu môi nói.

- Không còn cách, hiện tại những lời của hắn phát ra từ miệng đều trở thành “Ngao...ngao...” như vậy, nên con phải làm người phiên dịch.

“Các con không hiểu, nhưng ta hiểu.” Lâm Anh Hào lúc này mới chen vào một câu.

Nghe được lời này, Nguyên Anh hai mắt sáng rực rỡ.

- Nha gia gia, ngài hiểu? Như vậy chuyện thông dịch viên liền nhờ ngài.

Nguyên Anh nói xong liền qua một bên tìm chỗ nằm xuống, Lâm Thanh Phong có chút bất đắc dĩ, không biết có phải do hắn tưởng tượng hay không, nhưng hắn cảm thấy tên Nguyên Anh này, ngày càng...lười.

- Không được, về sau phải cho tiểu Long cùng Khí Linh dạy dỗ nó một chút, không thể để nó một dạng lười chây thây như thế này được.

Trong đầu thầm quyết định một cái, Lâm Thanh Phong cũng không tiếp tục quản Nguyên Anh, mà quay đầu sang Lâm Anh Hào “Ngao...ngao...” vài tiếng.

“Ông cũng không biết, có thể là do ông mới hóa thân một nửa thành rồng, nên có thể nghe hiểu lời của con, đồng thời còn có thể nói tiếng người đi.” Lâm Anh Hào một mặt vui vẻ cười nói.

“Như vậy phải cần bao lâu thì mày mới có thể trở về bình thường đây?” Lâm Cường gật đầu một cái rồi lên tiếng hỏi.

“Ngao...ngao...” Lâm Thanh Phong lại kêu lên vài tiếng, Lâm Anh Hào cũng tiếp lời.

- Không lâu lắm, chỉ cần vài giờ nữa là được, trước khi trời sáng hẳn là có thể trở về bình thường.

Nghe được lời này, Lâm Cường mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, ông lo lắng là Lâm Thanh Phong hiện tại đã hóa rồng, nếu cứ mãi ở hình dạng này mà bay tới bay lui, để người bình thường thấy được thì công sức của ông cùng đám quan chức kia liền đổ sông đổ biển hết.

“Phong à, hiện tại em đã yên ổn hóa rồng, còn Cửu Cửu thì sao? Bao giờ em ấy mới tỉnh lại đây?” Tên mập ngồi một bên, trong ngực ôm lấy Phượng tỷ lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Ngao...ngao...”

“Cứ yên tâm, con bé sẽ không có chuyện gì, chỉ một chút nữa là sẽ tỉnh lại thôi.” Lâm Anh Hào tiếp tục phiên dịch lại.

Nghe được lời này thì tên mập mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng mặt khác Lâm Cường lại cau mày.

- Mọi chuyện vẫn chưa xong đâu, con bé thì không sao, nhưng còn những người trong thành phố thì lại không được.

- Bọn họ cũng đồng dạng giống như con bé, bất tỉnh cả rồi, ngay cả điện cũng tắt hết, tới lúc bọn họ tỉnh lại thì phải biết giải thích làm sao đây?

“Ngao...ngao...” Lâm Thanh Phong kêu lên vài tiếng, dưới cái nhìn chăm chú của ba người, một thân rồng từ từ đứng bay lên hướng về phía thành phố.

“Nó muốn làm cái gì?” Lâm Cường một mặt mừng mừng bực lên tiếng hỏi.

“Yên tâm đi, cứ giao việc này cho nó là được.” Lâm Anh Hào mỉm cười một cái rồi không tiếp tục để ý.

Lâm Thanh Phong một thân rồng lơ lửng trên bầu trời thành phố Buôn Mê Thuật, cả người từ từ phát ra ánh sáng màu xanh lam nhu hòa, ánh sáng màu xanh trong màn đêm đen kịt chiếu sáng như mặt trời ban trưa, chỉ trong khoảng thời gian ngắn liền bao trùm cả thành phố.

Một lúc sau, Lâm Thanh Phong dần dần thu lại ánh sáng, sau đó lại bay trở về.

“Mây vừa làm cái gì?” Lâm Cường một mặt không hiểu thấu lên tiếng hỏi.

“Ngao...ngao...”

“Chỉ để bọn họ nghĩ rằng sau khi trải qua cơn động đất thì bọn họ liền thả lỏng ngủ một giấc tới sáng mà thôi.” Lâm Anh Hào một mặt mỉm cười gật đầu.

- Chuyện này con làm rất đúng, nhưng sẽ không gây ảnh hưởng gì tới mọi người chứ?

“Ngao...ngao...” Lắc đầu một cái, Lâm Thanh Phong lại kêu lên vài tiếng.

“Tốt, nếu đã không ảnh hưởng tới bọn họ thì không sao, hiện tại con hãy dành thời gian để quen thuộc với cơ thể này đi, nói chuyện như thế này quá bất tiện.” Lâm Anh Hào thở ra một hơi, bờ môi ông cũng có chút khô khốc, bởi vì cứ mãi làm “thông dịch viên” rồi.

....Hết Chương 263....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Lạc Long Quân

Một tháng sau...

Dưới sự cố gắng của những quan chức cấp cao, đa phần mọi người trên thế giới đều đã trở về cuộc sống bình thường, tuy rằng vẫn còn một số nhỏ vẫn không tin tưởng lời giải thích mà bọn họ đưa ra, nhưng số người này ngoài việc bàn tán ra cũng không làm gì nên chuyện.

Một nhà Lâm Thanh Phong đã sớm trở về cuộc sống bình thường, sáng sớm mở cửa buôn bán, chiều tối đóng cửa dọn dẹp.

Lâm Anh Hào một phần do khuôn mặt có “một chút” khác người, dù cho ông có thể biến ảo khuôn mặt của mình, nhưng làm vậy quá phiền phức, nên ông rất ít khi xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ ngồi trên sân thượng thư giãn.

Việc buôn bán thì đã có Lâm Thanh Phong và Nam Cung Mị Ảnh phụ giúp, Trần Thị Hoa chỉ việc ngồi một chỗ thu tiền mà thôi, nên Lâm Cường cũng theo đó mà bồi tiếp Lâm Anh Hào.

Một ngày này, trong lúc cả nhà năm người ngồi quây quần bên nhau dùng bữa tối, Lâm Thanh Phong nghiêm túc nói.

- Cha, mẹ, bọn con phải rời đi.

Lâm Cường im lặng, sắc mặt không thay đổi, chỉ tiếp tục ngồi ăn cũng không nói gì, Trần Thị Hoa vẻ mặt lo lắng.

- Làm sao vậy? Các con không thể ở lại thêm một khoảng thời gian sao?

“Con cũng muốn ở lại, nhưng bọn con đã rời đi quá lâu, bên kia có một số việc mà đích thân bọn con phải hoàn thành mới được.” Lâm Thanh Phong thở dài lắc đầu, dùng một chút hấn lại tiếp tục nói.

- Đồng thời, cũng không thể tiếp tục để ông nội như thế này mãi được.

Vừa nói, Lâm Thanh Phong vừa đưa mắt nhìn về phía Lâm Anh Hào, Lâm Anh Hào vẫn như một tháng trước, bộ dạng nửa người nửa rồng, cũng vì thế mà ông suốt ngày chỉ ở trong nhà, cũng không dám ra đường gặp người, mặc dù ông có thể sử dụng Long Khí để biến ảo khuôn mặt, nhưng làm vậy quá phiền phức, đồng thời do lượng Long Khí của ông cũng không có nhiều, không thể để ông lãng phí làm những chuyện như vậy được.

Trần Thị Hoa cũng không biết phải nói như thế nào, chỉ đành im lặng, một lúc sau, Lâm Cường thở ra một hơi.

- Được rồi, muốn đi thì cứ đi, nhưng nhớ phải cẩn thận một chút.

Nhận được câu trả lời của Lâm Cường, Lâm Thanh Phong vui vẻ gật đầu.

- Cha cũng đừng lo lắng quá, không phải còn có ông nội đi cùng sao?

Lâm Thanh Phong nói tới đây, Lâm Cường cũng không còn lời nào để nói nữa, cũng giống Trần Thị Hoa im lặng.

Bữa cơm gia đình trôi qua một cách im lặng, bầu không khí có chút đè nén...

Giữa đêm đây là thời điểm đa phần mọi người đều đã ngủ, nhưng cả nhà Lâm Thanh Phong thì không, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Anh Hào, ba người đều đã sẵn sàng rời đi, Lâm Cường cùng Trần Thị Hoa chỉ đứng ở trước cửa đưa tiễn.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, cả người biến hóa trở thành một con rồng lớn, Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng đưa Lâm Anh Hào nhảy lên phía trên.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, rồi dùng Long Khí bao phủ toàn thân, chắc chắn không để người bình thường thấy được, sau đó cả người bay lên, dẫn theo Lâm Anh Hào cùng Nam Cung Mị Ảnh bay đi.

Mặc dù làm như vậy có chút phiền phức, còn không bằng để Nam Cung Mị Ảnh đưa đi, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không còn cách nào khác, chỉ có ở hình dạng này, hẳn mới cảm nhận được phương hướng dẫn tới nơi ở của Lạc Long Quân.

Theo cảm nhận của Lâm Thanh Phong, thì nơi này cũng không ở một chỗ cố định mà thường xuyên thay đổi vị trí, vì thế hấn đành phải làm như vậy.

Một đường đi tới, Lâm Thanh Phong thay đổi phương hướng liên tục, rốt cục sau một ngày một đêm bay loạn, hấn mới tìm tới đúng chỗ.

Đây là một hòn đảo, trôi nổi giữa biển khơi, giữa đảo có một cung điện nguy nga tráng lệ, nhưng có lẽ đã trải qua thời gian lâu dài không người chăm sóc, nên các loài thực vật đã mọc khắp nơi,

Lâm Thanh Phong tìm một khu đất trống trong cung điện để đáp xuống, sau khi Nam Cung Mị Ảnh đưa Lâm Anh Hào xuống thì hấn mới thu người trở về hình dạng bình thường.

“Là nơi này sao?” Lâm Anh Hào một mặt hiếu kì nhìn xung quanh.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, tay chỉ về tòa cung điện lớn nhất.

- Đúng vậy ông nội, theo cảm giác của con thì nơi đó là nơi mà chúng ta cần tới.

“Nơi này cũng không phải là Atlantic mà lúc trước chúng ta đã đoán nha?” Nam Cung Mị Ảnh cũng không khác Lâm Anh Hào là mấy, hiếu kì nhìn xung quanh một chút rồi nói.

“Cứ mặc kệ thôi, hiện tại đã tới nơi này rồi, trước tiên cứ vào đó đã.” Lâm Thanh Phong gật đầu rồi đi trước dẫn đường cho Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Anh Hào.

Ba người cứ một đường đi tới, bầu không khí xung quanh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng lá cây xào xạc thì cũng chỉ còn tiếng côn trùng mà thôi, mặc dù đây là một hoang đảo, nhưng diện tích đảo cũng không lớn, ngoại trừ cây cối cùng các loại côn trùng ra thì cũng không có một loài sinh vật nào sinh sống ở đây.

Tới trước cửa cung điện, ba người mới phát hiện ra một điều khác thường, bên ngoài cây cối đã mọc lung tung, nhưng tính từ cổng cung điện trở vào bên trong thì lại không có một ngọn cây nào mọc sai chỗ cả.

Khuôn viên cung điện rất gọn gàng sạch sẽ, cứ như là được chăm sóc quét dọn thường xuyên như vậy.

Nhìn cảnh này, cả ba người liền cau mày, nhưng cũng không ai nói gì mà tiếp tục tiến vào bên trong.

Ngay khi bước qua cổng, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh sắc mặt đều kinh ngạc, bởi vì bọn họ cảm nhận được... Linh Khí, số linh khí này nồng đậm hơn ở Thông Thiên Đại Lục rất nhiều.

“Chuyện này...” Lâm Thanh Phong có chút nghi hoặc nhìn về Nam Cung Mị Ảnh, chỉ thấy nàng đi sang một bên rồi ngồi xuống, xem xét những cây cỏ gần đó, một lúc sau nàng nói.

- Nơi này có một cái Linh Tuyền, là một cái cỡ lớn Linh Tuyền, thậm chí còn lớn hơn Linh Tuyền ở chỗ Trần Nguyên tiền bối gấp mấy lần.

- Nhưng bên ngoài lại được một trận pháp cỡ lớn bao phủ, khiến cho lượng Linh Khí tỏa ra từ Linh Tuyền bị giam cầm tại nơi đây, trải qua không biết bao nhiêu năm nên Linh Khí nơi này mới dày đặc như vậy.

Vừa nói, Nam Cung Mị Ảnh vừa dùng tay ngắt lấy một cọng cỏ, trên đó vẫn còn một giọt “sương” đọng lại, đưa cho Lâm Thanh Phong.

- Chẳng xem, Linh Khí nồng đậm tới độ còn ngưng tụ ra nước.

“Như vậy, đây chẳng khác nào là một tòa động phủ?” Lâm Thanh Phong âm thầm hít vào một hơi, hấn thật không tưởng tượng được Lạc Long Quân tổ tiên hấn là một dạng tồn tại gì, một tòa động phủ mà thôi, liền “giàu có” như vậy.

Chỉ có Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong cảm thấy kinh ngạc mà thôi, còn phần Lâm Anh Hào, khi tiến vào nơi này, ngoài việc ông cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, thoải mái ra thì ông không có cảm giác gì khác.

Tò mò nhìn sang hai người, Lâm Anh Hào liền hỏi.

- Sao vậy? Nơi này có gì đặc biệt sao?

Cũng chỉ có người chưa tiếp xúc với tu chân giới mới có thể bình thản hỏi được câu này, đặc biệt sao? Nơi này không những đặc biệt, mà còn đặc biệt tới mức khiến người ta hít thở không thông a.

Phải biết ở Thông Thiên Đại Lục, một cái Linh Tuyền cỡ nhỏ liền có thể chống đỡ một tông môn, cung cấp đủ Linh Khí cho hàng ngàn đệ tử tu luyện.

Hiện tại nơi này, Linh Khí ngưng kết tới độ hóa thành sương, chưa nói tới Linh Tuyền ở nơi này lớn bao nhiêu, nhưng đây đã là một khối bảo địa mà bất kì tu sĩ nào nhìn vào đều thấy đỏ mắt.

Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy nghĩ một chút, sau đó hai mắt hấn sáng lên.

- Lão bà, nếu như nơi này đã có Linh Tuyền, như vậy chẳng phải cũng có Ngọc Tuyền Linh Nhũ tồn tại sao?

Nam Cung Mị Ảnh nội tâm cũng thấy vui vẻ lên.

- Đúng nha, nơi này có Linh Tuyền, vì thế có thể hình thành Ngọc Tuyền Linh Nhũ là điều chắc chắn.

- Xem xét một ít thời gian, kể từ lúc Lạc Long Quân tổ tiên rời đi, thì nơi này hẳn đã qua vài ngàn năm, khoảng thời gian này, theo lý thuyết thì đúng là có thể sinh ra Ngọc Tuyền Linh Nhũ Trung Phẩm nha.

“Đúng không?” Lâm Thanh Phong cũng vui vẻ cười, hẳn cũng chưa quán tới việc có thể tìm ra Ngọc Tuyền Linh Nhũ Thượng Phẩm hay không, nhưng hiện tại nếu có Ngọc Tuyền Linh Nhũ Trung Phẩm để nâng cấp Hân Băng Kiếm là được rồi.

Nam Cung Mị Ảnh đã nói, Linh Tuyền nơi này còn lớn hơn chỗ của Trần Nguyên Đại Sur, đã vậy còn sợ rằng không có Ngọc Tuyền Linh Nhũ Trung Phẩm cho bọn hắn lấy sao? Mà Nam Cung Mị Ảnh chỉ cần vài viên mà thôi, lúc đó chẳng phải bọn hắn sẽ thừa lại một đồng... sau khi đem bán thì bọn hắn còn sợ rằng không có đủ tiền mua Ngọc Tuyền Linh Nhũ Thượng Phẩm sao?

Lâm Anh Hào một mặt mừng bức, cuối cùng ông quyết định không để ý tới hai người đang bàn tính cái gì mà trực tiếp đi vào trong cung điện xem xét.

“Tiểu Phong, Mị Ảnh mau tới đây xem a.” tiếng la thất thanh của Lâm Anh Hào vang lên, trực tiếp kéo Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh về thực tại, cả hai tròn mắt nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng chạy về phía Lâm Anh Hào.

Sau đó cả hai đều một mặt mừng bức, bọn họ thấy cái gì đây?... Một con Bạch Long cực lớn... đang nằm say ngủ...

...Hết Chương 264...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Lạc Long Quân (2)

Con Bạch Long to lớn đang ngủ, không những vậy, mà nó còn đang ngủ rất say.

Chỉ cần nhìn vào giọt nước dãi đang đang đưa ở khóe miệng thì ai cũng hiểu được.

“Đây là... tổ tiên Lạc Long Quân?” Lâm Anh Hào vẻ mặt nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

“Hắn là vậy đi?” Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu, có chút không chắc chắn mà trả lời.

“Nhưng không phải ngài ấy đã sớm rời khỏi đây rồi sao?” Nam Cung Mị Ảnh cũng giống hai người, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc hỏi.

Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu.

- Không có cách, đành phải đánh thức ngài ấy rồi hỏi thôi.

Lâm Thanh Phong nói như vậy, Lâm Anh Hào cùng Nam Cung Mị Ảnh đều gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Phong hít vào một hơi thật sâu rồi dùng sức hét lớn.

- Lạc Long Quân tổ tiên... con cháu của ngài đã tới đây gặp ngài nha.

....

“Khò..zzzz...”

Mặc dù Lâm Thanh Phong đã hét lớn tiếng như vậy, nhưng Bạch Long vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, thậm chí còn ngủ say hơn, tiếng ngáy lớn cũng phát ra từ miệng.

“Giờ chúng ta phải làm sao đây?” Lâm Thanh Phong có chút xấu hổ, nhìn về hai người phía sau xoắn xuýt gãi đầu hỏi.

Lâm Anh Hào cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng xoắn xuýt không kém, hai mặt nhìn nhau, một lúc sau Lâm Anh Hào nói.

- Không bằng... dùng biện pháp mạnh một chút?

“Đã vậy, hai người lùi về phía sau một chút.” Lâm Thanh Phong gật đầu nói, trên tay xuất hiện một viên RasenShuriken nhỏ màu xanh lam nhạt.

Nam Cung Mị Ảnh không nói hai lời, liền kéo theo Lâm Anh Hào lùi về phía sau, khi thấy hai người đã lùi về một khoảng, Lâm Thanh Phong lúc này mới dùng sức ném viên RasenShuriken về phía Bạch Long rồi cũng nhanh chóng lùi về.

Viên RasenShuriken bay thẳng về phía Bạch Long, trong nháy mắt liền muốn “tiếp xúc thân mật” vào khuôn mặt của nó, nhưng cũng đúng lúc này, dưới ánh nhìn chăm chú của ba người, Bạch Long bỗng dưng há miệng thật to, một ngụm nuốt viên RasenShuriken vào bụng, “Ợ” lên một tiếng, sau đó lại tiếp tục... ngủ mất.

Vụ nổ lớn trong ấn tượng không có, toàn trường tĩnh lặng, chỉ có tiếng ngáy “Khò...khò...” của Bạch Long đều đặn vang lên.

Ba người tập thể mống bức, cho dù viên RasenShuriken có chút nhỏ, nhưng uy lực của nó là không thể bàn cãi, nhưng lại bị con Bạch Long trước mặt đơn giản nuốt vào bụng, đánh một tiếng nấc, rồi lại tiếp tục ngủ...

“Đây chắc chắn là tổ tiên Lạc Long Quân.” Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng nói một câu phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, ở thế giới này, ngoại trừ Lạc Long Quân ra thì không một ai có thể đơn giản hóa giải viên RasenShuriken của hắn như vậy.

“Lần này sẽ mạnh tay hơn một chút xem sao?” Ngay lúc này, Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện, về mặt hăng hái nói một câu.

Lâm Thanh Phong cười khổ không thôi, con hàng này bình thường không có chuyện gì làm, nhưng mỗi một khi nó “đánh hơi” thấy “chuyện vui” thì nó liền xuất hiện.

Mặc dù đầu não của con hàng Nguyên Anh này có chút khác thường, nhưng lần này nó xuất hiện cũng rất đúng lúc, Lâm Thanh Phong gật đầu một cái cũng không phản đối lời đề nghị của nó, hai tay xuất hiện hai viên RasenShuriken cỡ lớn.

Nguyên Anh cũng tương tự, hai tay nó cũng xuất hiện hai viên RasenShuriken có kích cỡ nhỏ hơn.

“Khoan đã, làm như vậy sẽ không khiến tổ tiên bị thương chứ?” Lâm Anh Hào lúc này xoắn xuýt một chút rồi lên tiếng hỏi.

“Gia gia cứ yên tâm đi, nếu đối phương đúng thật là tổ tiên Lạc Long Quân thì phu quân sẽ không thể làm ngài bị thương dễ dàng như vậy đâu.” Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng trả lời, nghe được câu này thì Lâm Anh Hào mới an tĩnh trở lại.

Bởi đúng như lời Nam Cung Mị Ảnh đã nói, Lạc Long Quân bản thân là Thần Long, mà nếu là Thần Long thì sẽ bị Lâm Thanh Phong đã thương sao? Đáp án dĩ nhiên là không thể.

Không còn ai có ý kiến khác, lúc này Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh mới ra tay, bốn viên RasenShuriken đồng thời bay về phía Bạch Long, uy lực của bốn viên bay gần nhau, từ từ sản sinh ra cộng hưởng, tiếng gió rít gai người ngay cả Nam Cung Mị Ảnh nghe vào cũng phải rung mình.

Khi bốn viên RasenShuriken gần như đụng trúng người Bạch Long, chỉ thấy nó đột nhiên thở mạnh một cái, cả bốn viên RasenShuriken run rẩy rồi đồng loạt biến mất.

“Đùa sao?” Nguyên Anh tròn mắt kinh ngạc, đừng nói chỉ riêng Nguyên Anh, mà ngay cả ba người Lâm Thanh Phong cũng kinh hãi không kém.

“Như vậy, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?” Lâm Anh Hào một mặt ngờ ngác hỏi.

Đánh thức Bạch Long, kêu gọi bình thường không được, ngay cả tấn công hắn cũng không được, thì phải làm sao bây giờ?

“Không có cách, chúng ta cứ đi xung quanh một chút thôi, biết đâu vài giờ sau tổ tiên lại tỉnh dậy.” Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, hiện tại chỉ xác định được một việc, đó là con Bạch Long trước mặt này là Lạc Long Quân, còn những thứ khác đều không biết, ngoài việc tự thân đi tìm kiếm thì còn có thể làm gì khác đâu?

Nguyên Anh hai mắt phát sáng, nhìn loạn một lúc rồi lên đi, nhưng nó còn chưa đi xa, thì Lâm Thanh Phong cười mà không phải cười, nhẹ nhàng đưa tay nắm đầu nó lại.

- Ngươi còn muốn đi đâu?

“Ha...ha...đại ca...ta đương nhiên là đi tìm thông tin a.” Nguyên Anh trong lòng khổ không thể tả, tìm thông tin cái quý gì? Nó chỉ muốn nhân cơ hội này để ra ngoài dạo chơi mà thôi, suốt một tháng trời bị giam trong người Lâm Thanh Phong, nó đã ngán tới tận cổ rồi.

“Ngươi lừa quỷ đi, ngươi chỉ muốn ra ngoài chơi có đúng hay không?” Lâm Thanh Phong bâu môi một cái.

- Không sao, ngươi cứ đi thôi, nhân tiện tìm xem Linh Tuyền đang ở đâu rồi trở về báo cho chúng ta.

“Tuân lệnh đại ca.” Nguyên Anh ngay cả quay đầu cũng không thèm, để lại một câu rồi ngay lập tức bay mất.

Lúc này Lâm Thanh Phong mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, lại nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Anh Hào rồi nói.

- Hiện tại chúng ta cứ nghỉ ngơi thôi, để việc tìm kiếm cho Nguyên Anh là được.
- Lão bà, nàng hãy nhân cơ hội này hấp thu Linh Khí để hồi phục lượng Linh Lực đã sử dụng trong những năm này.
- Còn ông nội cũng nhân cơ hội này mà hấp thu Linh Khí để tăng lên lượng Long Khí trong cơ thể, mặc dù thời gian cũng không nhiều lắm, nhưng cứ làm quen trước cũng tốt.
- Con sẽ ở đây hộ pháp cho hai người.

Nam Cung Mị Ảnh sau khi nghe xong, cũng không lên tiếng phản đối, mà đi tìm một chỗ rồi ngồi xuống hấp thu Linh Khí, trong những năm này, mặc dù không thường xuyên sử dụng Linh Lực, nhưng để bổ sung năng lượng cho cơ thể nên Linh Lực của nàng vẫn từ từ giảm bớt, hiện tại nàng cũng muốn hồi phục.

Lâm Anh Hào xoắn xuýt một lúc rồi cũng theo lời Lâm Thanh Phong nói mà làm.

....

“Hừ chết bảo bảo, còn nghĩ rằng sẽ bị lôi trở về nữa chứ.” Nguyên Anh bay được một đoạn khá xa, lúc này nó mới dừng lại, tay vuốt ngực thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

- Nơi này tính ra cũng không nhỏ, phải đi đâu tìm Linh Tuyền bây giờ?
- Mặc kệ, cứ chạy loạn vài vòng tới khi chán rồi quay về bảo không tìm ra là ổn.

Khỏe miệng kéo lên nụ cười, Nguyên Anh một đường vừa bay vừa hát, nhìn ngắm khung cảnh xung quanh.

“Ồ? Đám cỏ này, mặc dù chỉ là cỏ dại, nhưng đã hấp thu Linh Khí không biết bao nhiêu năm rồi, nếu đem tới bên kia chắc giá trị cũng không nhỏ nha.” Dao chơi vài vòng, Nguyên Anh liền đánh chủ ý lên đám cỏ cây xung quanh.

Nghĩ tới liền làm, Nguyên Anh liền đưa tay ngắt lấy vài cọng cỏ, sau đó... cũng không có sau đó, nó không có nhẫn trữ vật thì làm sao có thể cất đồ đây? Nhưng đây là điều mà nó nhận ra sau khi mất hơn nửa giờ để nhổ cỏ.

Nhìn về số cỏ được chất thành đống ở sau lưng, Nguyên Anh hai tay nắm chặt, cắn răng lăm bằm.

- Về bên kia, nhất định phải tự mình sở hữu nhẫn trữ vật, còn bằng không ta làm bao nhiêu đều thuộc về tên kia hết.

Tức tối dậm chân vài cái, Nguyên Anh tiếp tục bay đi tìm kiếm xung quanh, hứng thú trong mắt nó cũng vui đi hơn nữa, bởi vì nó nhận ra được, dù hiện tại nó có tìm ra bất kì bảo vật gì thì đều thuộc về Lâm Thanh Phong cả, còn nó thậm chí cả một cọng cỏ cũng không có.

“Linh Tuyền là gì nhỉ? Con hàng kia cũng thật đen, hần thậm chí còn chưa từng nhìn thấy Linh Tuyền là thứ gì liền bắt mình đi tìm.” Bay loạn khắp nơi hơn một giờ đồng hồ, Nguyên Anh khuôn mặt đen kịt, dừng chân tại một hồ nước lớn trong khuôn viên cung điện, lăm bằm vài tiếng.

“Hở? Có tiếng hát?” Sau khi chắc chắn rằng chính mình không nghe nhầm, Nguyên Anh nhanh chóng dựa vào thính lực của mình, tìm đường chạy tới nơi phát ra tiếng hát.

Xung quanh hồ nước có chút đặc biệt, cỏ cây bên ngoài đều có chiều cao rất thấp giống như thường xuyên bị người khác cắt tỉa gọn gàng, nhưng xung quanh đây cỏ cây lại mọc khá cao, gần như một hồ nước tự nhiên vậy.

Dựa vào ưu điểm thấp bé của bản thân, Nguyên Anh nhanh chóng tìm được một nơi mà nó có thể trốn kĩ càng, mà vẫn có thể quan sát rõ ràng xung quanh.

“Haha, ta không nghe nhầm, thật sự là có người nha.” Nguyên Anh trong lòng thầm đắc ý, bởi vì trước mắt nó là cảnh tượng, một người nữ nhân, đang ngâm mình dưới hồ nước, miệng ngâm nga khẽ hát.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Deja vu?

“Chắc, đáng người này phải nói là quá đẹp nha, so với Mị Ảnh chỉ có hơn chứ không kém, chỉ tiếc khoảng cách có chút xa, không thể nào thấy rõ được khuôn mặt.” Nguyên Anh ẩn nấp sau bụi cỏ, hai mắt phát sáng, chăm chú nhìn vị nữ tử đang ở dưới hồ, nuốt một ngụm nước bọt rồi lắc đầu lăm bằm.

- Nhưng nàng là ai? Đã xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ nàng cũng không phải người bình thường a.

- Cứ mặc kệ, suy đoán cũng không có cách, đợi một lúc sau khi nàng tắm xong thì tới hỏi là được.

Cứ như vậy, vị nữ tử ở phía dưới cứ vui vẻ tắm, nàng cũng không biết rằng ở một chỗ gần đó đang có một tên cứ chăm chăm nhìn toàn bộ cơ thể nàng từ trên xuống dưới.

Nửa giờ đồng hồ trôi qua, vị nữ tử mới trở vào bờ, từ từ chậm rãi thay y phục.

Lúc này, Nguyên Anh mới chậm rãi bay về phía sau lưng nàng, ho nhẹ một cái rồi nói.

- Vị cô nương này, có thể cho ta hỏi một số chuyện được hay không?

Nghe được lời của Nguyên Anh, vị nữ tử khẽ run người một cái, hai mắt nghi hoặc xoay người lại nhìn Nguyên Anh, lúc này Nguyên Anh mới nhìn rõ ràng khuôn mặt của nàng, “Nàng quá đẹp, thậm chí còn đẹp hơn Mị Ảnh.” đây là ấn tượng đầu tiên mà Nguyên Anh dành cho vị nữ tử lúc này.

Ho nhẹ một cái, Nguyên Anh một mặt nghiêm chỉnh ngôn từ nói.

- Đừng sợ, ta cũng không phải người xấu, ta chỉ muốn hỏi cô một chút chuyện mà thôi.

Bản thân Nguyên Anh có xấu hay không thì nó không biết, nhưng nó là Nguyên Anh, cũng không phải người, vì thế nó không phải “người xấu” là điều chắc chắn.

Nghe xong câu hỏi của Nguyên Anh, vị nữ tử cũng không lập tức trả lời, hai mắt nàng vẫn chăm chú nhìn nó, một lúc sau nàng mới mở miệng.

- Ngao...ngao....

“Thảo, người này lại dùng Long Ngữ?” Nguyên Anh một mặt tròn mắt há mồm, gãi đầu bứt tóc, không có cách, nó cũng không phải Lâm Thanh Phong, hay tiểu Long, nó làm sao biết Long Ngữ đây?

Xiển xuyết một lúc, Nguyên Anh chỉ đành thờ dài một hơi, rồi bắt đầu chỉ tay loạn xạ, cố gắng dùng ngôn ngữ thân thể để giao tiếp với vị nữ tử này, trái với suy nghĩ của Nguyên Anh, sau khi nó cố gắng hết sức, nhưng vị nữ tử này chỉ dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn nó rồi kêu lên vài tiếng “Ngao...ngao...”.

Nguyên Anh có chút bất đắc dĩ, không thể giao tiếp thì nó cũng không còn cách nào khác, nó chỉ còn cách đưa nàng trở về chỗ của Lâm Thanh Phong mà thôi.

- Cô đi theo ta, chỗ bọn ta có người có thể dùng Long Ngữ để giao tiếp, cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm hại cô.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của vị nữ tử, Nguyên Anh vừa nói, một tay lại đưa ra, nhẹ nhàng nắm tay của vị nữ tử này rồi dẫn nàng đi.

Nó cũng từng nghĩ tới chuyện, nếu nàng không đồng ý đi theo nó thì nó chỉ còn cách cưỡng ép dẫn nàng theo mà thôi, nhưng không giống như trong tưởng tượng của nó, vị nữ tử này lại rất thành thật để nó nắm tay dẫn đi, lắc đầu một cái trong lòng Nguyên Anh lại nghĩ.

- Dễ dàng tin tưởng, đi theo người lạ như vậy? Nếu có dịp thì phải dạy dỗ nàng lại một chút, với cái tính cách này thì về sau gặp kẻ xấu thì liền bị chúng bán mà cũng không biết a.

Nguyên Anh đi phía trước, nó cũng không nhìn thấy ở phía sau, chỉ trong phút chốc, vị nữ tử xấu hổ cúi đầu, trên gương mặt nổi lên một rặng mây đỏ, nhưng nàng rất nhanh thu lại vẻ mặt này, ngẩng đầu chăm chú nhìn Nguyên Anh, mà không nói một lời nào.

Cứ như vậy, Nguyên Anh một đường dẫn theo vị nữ tử trở về cung điện, khi cả hai đi ngang qua phần đất mà Nguyên Anh đã chăm chỉ “nhỏ cỏ”, thì vị nữ tử về mặt đột nhiên thay đổi kêu “Ngao...ngao...” vài tiếng.

Nguyên Anh trong lòng xiển xuyết, nó cũng nghĩ tới chuyện đám cỏ nơi này hẳn là được nàng chăm sóc nên mới không mọc loạn như bên ngoài, hiện tại nàng lại phát hiện ra nó đã nhỏ sạch như vậy đương nhiên là sẽ sinh khí.

“Phát hiện thì phát hiện đi” Nguyên Anh ho nhẹ một cái rồi quyết định... ngoảnh mặt làm ngơ, trước tiên cứ đưa nàng về chỗ Lâm Thanh Phong đã, hiện tại không có biện pháp nào giao lưu với nàng, nó cũng không biết phải nói gì với nàng nữa.

....

Lâm Thanh Phong một mặt bất đắc dĩ nhìn về Nguyên Anh rồi hỏi.

- Ngươi rốt cục đã làm gì nàng a? Vì sao nàng cứ nhìn chăm chăm ngươi như vậy?

Nguyên Anh trong lòng kêu khổ không thôi, kể từ lúc đi ngang qua khoảng sân mà Nguyên Anh đã nhỏ cỏ, cho tới hiện tại cả hai đã trở về đứng trước mặt Lâm Thanh Phong, vị nữ tử này đều dùng một đôi “áo phủ chi nhân” để nhìn chăm chăm nó, giống như là nó đã làm điều gì xứng bậy đối với nàng như vậy.

- Đại ca, người nhất định phải tin ta à, ta đã nói với người rồi, ta chỉ dẫn nàng về đây thôi, cũng không làm gì nàng nha.

- Ta chỉ nhờ vài cọng cỏ trong sân mà thôi, nhưng từ lúc nàng nhìn thấy thì liền trở nên như vậy, ta cũng không biết nàng muốn gì a.

Tình tình của Nguyên Anh hẳn cũng hiểu được, con hàng này mặc dù nhiều lúc não có chút nhảy, nhưng nó sẽ không nói dối, “Chỉ vì vài cọng cỏ liền trở nên như vậy sao?” Lâm Thanh Phong khòe miệng co quắp, có chút bất đắc dĩ thở ra một hơi, dùng Long Ngữ để nói với vị nữ tử.

- Vị cô nương này, ta biết Nguyên Anh của ta nhỏ cò trong vườn là có chút không đúng, nhưng chỉ là vài cọng cỏ mà thôi, người cũng không cần thiết phải như vậy a?

Nữ tử cắn chặt răng không nói lời nào, một lúc sau nàng giống như đã quyết định được điều gì đó, hai mắt chăm chăm nhìn về Nguyên Anh rồi nói.

- Người phải chịu trách nhiệm với ta.

Nàng dĩ nhiên dùng Long Ngữ để nói chuyện, Nguyên Anh cũng không hiểu nàng đang nói cái gì, nhưng lại nhìn Lâm Thanh Phong một mặt tròn mắt há mồm, nó cũng đoán được rằng sẽ có chuyện không tốt sắp xảy ra đến với nó.

“Nàng nói cái gì a? Vì sao lại nhìn ta chăm chăm như vậy?” Nguyên Anh khẽ rùng mình một cái, nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi Lâm Thanh Phong.

“Cái cảm giác Deja vu này là sao? Hình như lúc trước đã gặp trảng cảnh này ở đâu rồi thì phải?” Lâm Thanh Phong cũng không lập tức trả lời, mà một mặt cô quái, hết nhìn Nguyên Anh rồi lại nhìn về nữ tử.

Hắn đang nghĩ tới một vấn đề, Nguyên Anh con hàng này làm sao chịu trách nhiệm đây? Bất nó trông lại cò trong sân? Đừng đùa, đôi “oán phụ chi nhân” trên mặt nàng liền nói rõ là nó phải chịu trách nhiệm suốt cuộc đời nha, cũng không phải chỉ cần tốn vài ngày nửa tháng trông lại cò là được.

Nếu như vậy chẳng khác nào bắt Nguyên Anh phải cưới nàng? Nhưng nó là Nguyên Anh nha, cũng không phải là người, vậy nó có thể cưới nàng sao? Người với Nguyên Anh thật sự kết hôn được sao?

Chưa kể đến Nguyên Anh là của Lâm Thanh Phong hay nói một cách khác thì Nguyên Anh cũng tính là Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh phải chịu trách nhiệm cưới nàng như vậy chẳng khác nào nói Lâm Thanh Phong phải chịu trách nhiệm nha?

“Chuyện này không thể được.” Nghĩ tới đây, Lâm Thanh Phong ngay lập tức dùng Long Ngữ trả lời.

Nói đùa cái gì? Nguyên Anh làm sai thì đưa hắn tới công nôi? Mặc dù nữ tử này thật sự rất đẹp, nhưng Lâm Thanh Phong cũng không thuộc dạng dễ dãi, ai đưa tới cũng thu về hậu cung a? Còn chưa kể tới nữ tử này, nàng vẫn chưa qua được cửa ải của Nam Cung Mị Ảnh đâu.

“Người nói cái gì?” Nữ tử nghe được lời này, hai mắt liền tỏa ra sát khí, uy áp kinh người trong nháy mắt liền đè ép về phía Lâm Thanh Phong, khiến hắn mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, ngay lập tức nằm rạp trên mặt đất, hít thở không thông, ngay cả cử động cũng không thể.

Nguyên Anh đứng một bên nhìn cảnh này liền giật mình, toàn thân đều run rẩy, Lâm Thanh Phong là ai? Hắn là một tên tu sĩ thuộc hàng biến thái, lúc trước ở Kim Đan kì liền có thể mặt không đỏ sặc chịu đựng được uy áp của Gia Cát Minh Quang, nhưng hiện tại liền như một con chó chết nằm rạp xuống mặt đất là chuyện gì xảy ra?

“Ta rốt cục đắc tội với dạng tồn tại như thế nào a?” Nguyên Anh trong lòng khổ không thể tả, nó cũng đoán được Lâm Thanh Phong trở thành như thế này là vì bao che cho nó, cần rằng một cái, nó liền bay tới chắn giữa nữ tử và Lâm Thanh Phong, đồng thời nó cũng ngay lập tức rơi vào vùng uy áp của nữ tử, sau đó giống Lâm Thanh Phong một dạng nằm rạp xuống đất.

Hành động của Nguyên Anh quá đột nhiên, nữ tử cũng không kịp phản ứng, gần một giây sau thì nàng mới nhanh chóng thu lại uy áp, lúc này Lâm Thanh Phong cùng Nguyên Anh mới có thể thở một hơi.

Nhưng Nguyên Anh dù gì cũng chỉ là Linh Khí cùng Nguyên Khí tạo thành, cơ thể nó cũng không giống Lâm Thanh Phong đã hóa rồng, nó không chịu nổi lượng uy áp này, chưa đầy một giây thì cơ thể nó liền lung lay muốn vỡ tung, nếu nữ tử lại chậm một nhịp thì nó liền chết rồi.

....Hết Chương 266...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Tiểu Linh

“Cắt cỏ đã xong, lau dọn cũng xong, khi chủ nhân tỉnh lại nhất định sẽ khen thưởng cho tiểu Linh nha.” Nữ tử một thân một mình đứng trên đỉnh cung điện, một mặt bình thần quan sát mọi thứ phía dưới, sau khi cảm thấy tất cả mọi thứ đều hoàn hảo thì nàng mới vui vẻ gặt đầu lăm bằm.

Bước vào trong cung điện, cung kính đi tới trước mặt con Bạch Long đang say ngủ, nử tử cúi đầu nhỏ nhẹ nói.

- Thừa chủ nhân, tiểu Linh đã hoàn thành xong công việc hôm nay.

Nói xong, nàng liền một mặt háo hức chờ mong Bạch Long đáp lời, nhưng đã đợi một lúc lâu, ngoài tiếng thở đều của Bạch Long thì nàng cũng không nhận được gì khác.

“Chủ nhân lại ngủ say, không biết bao giờ ngài mới tỉnh lại để chơi đùa với ta đây?” Thờ ra một hơi chán nản, tiểu Linh lắc đầu xoay người rời đi, nhưng đi được vài bước, nàng liền vứt bỏ hết bộ mặt chán nản, thảnh thơi.

- Không được, là người hầu của chủ nhân, trách nhiệm của ta là phải dọn dẹp tất cả mọi thứ, làm sao có thể buồn chán vì chủ nhân không tỉnh lại đây?

- Hiện tại có lẽ nên đi tắm một chút, không thể để chủ nhân nhìn thấy bộ mặt khi nãy được.

Tiểu Linh lấy lại tinh thần, như một con chim nhỏ vui vẻ chạy ra khỏi cung điện, nàng là khí linh của tòa cung điện này, mà tòa cung điện này là do Bạch Long luyện chế ra, dù không hiểu vì sao Bạch Long cũng không để nàng nhận chủ, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn xem Bạch Long là chủ nhân.

Tiểu Linh từng bước trở về phòng lấy thêm một bộ y phục mới, đồng thời vừa nhìn mọi thứ xung quanh, chậm rãi đi tới cạnh hồ nước, tiểu Linh đột nhiên giật mình lắm lắm.

- Lúc trước hình như chủ nhân có nói, hậu nhân của ngài ấy trong vài ngày nữa sẽ tới đây à? Khi đó chủ nhân nhất định sẽ tỉnh lại, mấy ngày này ta phải cố gắng hơn nữa mới được.

Nói xong, tiểu Linh bắt đầu cởi bỏ y phục rồi nhẹ nhàng bước xuống hồ nước, vừa tắm rửa vừa khẽ hát, bỗng dưng hai mắt nàng nghi hoặc nhìn về “vùng tur mặt” của bản thân mình gãi đầu lắm lắm.

- Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ lúc trước đã nhỏ quá nhiều cô sao?

Tiểu Linh một mặt đỏ tới tận mang tai, cúi đầu lắm lắm.

- Cũng còn may, hiện tại hậu nhân của ngài ấy cũng chưa tới, một lúc nữa trông lại sẽ không có người phát hiện ra.

Nói xong, tiểu Linh lại tiếp tục tắm, nửa giờ sau nàng mới từ từ lên bờ mặc lại y phục.

“Vị cô nương này, có thể cho ta hỏi một số chuyện được hay không?”

Giọng nói lạ khiến tiểu Linh trong lòng giật thót một cái, trong đầu hàng vạn con thảo nê mã chạy loạn, nhưng rất nhanh nàng liền nghĩ tới “hậu nhân” của chủ nhân nàng đã tới rồi, nên nàng phải cố gắng không thể để chủ nhân mất mặt được.

Xoay người lại, nàng chỉ thấy trước mắt nàng là một tên tiểu nhân màu vàng, hai mắt nghi hoặc thăm nghĩ.

- Đây là... hậu nhân của ngài ấy sao? Vì sao lại nhỏ như vậy? Tu vi cũng có chút yếu nha? Hửn là Nguyên Anh kì?

Lúc này, tên tiểu nhân trước mắt nàng lại ho nhẹ một cái rồi nói.

- Đừng sợ, ta cũng không phải người xấu, ta chỉ muốn hỏi cô một chút chuyện mà thôi.

“Mặc dù hình thể có chút kì lạ, nhưng nếu đã là hậu nhân của ngài ấy thì hẳn sẽ biết Long Ngữ, trước tiên cứ dùng Long Ngữ để xác định thử xem?” Tiểu Linh về nghi hoặc trên mặt ngày càng đậm hơn, trong lòng suy nghĩ một chút rồi gãi đầu nói.

- Người là người mà chủ nhân đã nói tới sao?

Vài tiếng ngao...ngao... lên, tiểu Linh chỉ thấy tên màu vàng một mặt mòng bức, xoắn xuýt một lúc, nó lại bắt đầu hoa tay múa chân lung tung.

“Người không phải người đó sao?” Thờ ra một hơi tiếc nuối, mặc dù nàng cũng đoán được tên này đang muốn dùng ngôn ngữ cơ thể để giao tiếp với nàng, nhưng nếu hẳn không phải là người mà chủ nhân nàng đã nói tới thì nàng nhất định phải đuổi hẳn ra ngoài.

Tiểu Linh còn đang dự định ra tay, thì chỉ thấy tên tiểu nhân màu vàng này một mặt bất đắc dĩ nói.

- Cô đi theo ta, chỗ bọn ta có người có thể dùng Long Ngữ để giao tiếp, cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm hại cô.

Tiểu Linh một mặt nghi hoặc càng đậm hơn, đương nhiên nàng hiểu được tên tiểu nhân màu vàng này đang nói cái gì, chỉ là nàng không muốn trả lời hẳn mà thôi, nội tâm lắm lắm.

- Lại có người có thể dùng Long Ngữ sao? Hửn là tên này cùng hậu nhân của ngài ấy cùng nhau đi tới đây, đã như vậy thì liền đi theo hẳn xem một chút, nếu không phải thì đuổi hết một lần là được.

Trong lòng âm thầm gãi đầu một cái, tiểu Linh còn chưa trả lời thì tên tiểu nhân màu vàng này liền nắm lấy tay nàng dẫn nàng đi, nàng nhanh chóng đỏ

mặt cúi đầu, “Ngoại trừ chủ nhân thì đây là lần đầu tiên có nam nhân nắm tay ta a.” trong lòng nghĩ loạn vài cái, nhưng nàng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, một đường theo sau chăm chú đánh giá tên tiểu nhân trước mặt này.

“Nếu như các người không phải là hậu nhân của ngài ấy, thì khi đánh đuổi các người, ta sẽ nhẹ tay một chút.” Tiểu Linh trong lòng âm thầm gật đầu, tên tiểu nhân này có vẻ cũng không phải là người xấu, ít nhất là nàng không cảm nhận được ý đồ xấu từ trên người hắn, vì thế nàng mới dễ dàng đi theo.

“Khoan đã, vì sao đám cỏ đằng kia lại bị nhổ sạch như vậy?” Tiểu Linh một mặt mộng bức kêu “ngao...ngao...” vài tiếng, lúc này nàng cũng cảm giác được tên tiểu nhân phía trước giật thót một cái, giống như một tên làm chuyện xấu bị phát hiện.

“Chẳng lẽ... là người làm?” Nghĩ tới lúc này nhận ra “vùng tư mật” của mình có chút không đúng, Tiểu Linh trong lòng liền nổi nóng, nàng là khí linh của tòa cung điện này, mỗi tác đất trong này đều là một phần thân thể của nàng, đương nhiên “đám cỏ” kia cũng không ngoại lệ.

Nhưng trước khi chưa xác định tên tiểu nhân này có phải đi cùng hậu nhân của Bạch Long hay không thì nàng cũng chưa dám làm gì quá mức, đành phải một mặt hờn dỗi dùng “oán phụ chi nhãn” nhìn chăm chăm vào nó.

Tên tiểu nhân này một đường đưa nàng tới cung điện, nơi đó có ba người khác, nhưng hai người trong số đó đang ngồi xuống hấp thu Linh Khí, một người còn lại thì đang hộ pháp cho bọn họ, lúc này tên tiểu nhân màu vàng liền buông tay nàng ra, chạy tới trước mặt người kia nói gì đó, sau đó cả hai liền đi tới trước mặt nàng.

“Xin chào vị cô nương này, ta là Lâm Thanh Phong, theo Nguyên Anh của ta nói thì cô sử dụng Long Ngự sao?” Tên nam nhân đi tới trước mặt nàng, đương nhiên dùng Long Ngự để nói chuyện, lúc này tiểu Linh liền xác định, người trước mặt liền là hậu nhân của Bạch Long, nàng gật đầu một cái xem như trả lời, hai mắt hờn dỗi nhìn về tên tiểu nhân màu vàng, hiện tại liền tốt, tên này là hậu nhân của Bạch Long, nàng không thể làm gì được bọn hắn.

“Vị cô nương này, ta biết Nguyên Anh của ta nhỏ cỏ trong vườn là có chút không đúng, nhưng chỉ là vài cọng cỏ mà thôi, người cũng không cần thiết phải như vậy a?” Lâm Thanh Phong trong lời nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, cứ như hắn không thể thao túng hành động của Nguyên Anh một dạng như vậy.

Tiểu Linh nghi hoặc cau mày.

- Không đúng, lúc trước chủ nhân đã nói, Nguyên Anh chính là bản thân tu sĩ nhân loại hay sao? Vì sao tên này cùng Nguyên Anh của hắn giống như là hai cá thể riêng biệt như vậy?

Trong lòng nghi hoặc là một chuyện, nhưng “vùng tư mật” của bản thân bị một tên nam nhân sờ loạn, đối với nữ nhân thì chuyện này rất quan trọng, Tiểu Linh nhìn chăm chăm về phía Nguyên Anh rồi nói.

- Người phải chịu trách nhiệm với ta.

“Trách nhiệm” mà Tiểu Linh muốn, chỉ là để Nguyên Anh trồng lại đám “cỏ”, hoặc thay nàng quét dọn một lần cung điện mà thôi, người trước mặt là hậu nhân của Bạch Long, nên nàng cũng không dám đòi hỏi quá mức, nhưng về mặt của nàng lại khiến Lâm Thanh Phong suy nghĩ khác.

“Không thể được.” Lâm Thanh Phong ngay lập tức phản bác, khiến tiểu Linh sinh khí, chiếm tiện nghi của nàng thì cũng thôi đi, hiện tại nàng chỉ muốn hắn trồng lại một ít cỏ cũng không được?

Uy áp trong cơ thể bạo phát mà ra, dù tiểu Linh thật sinh khí, nhưng nàng chỉ muốn cho Lâm Thanh Phong một bài học mà thôi, nàng khổng chế uy áp rất tốt, chỉ để Lâm Thanh Phong xuống, để hắn hít thở không thông, không thể cử động.

Cũng nhân cơ hội này, tiểu Linh muốn xác định một chuyện, đó là Nguyên Anh cùng Lâm Thanh Phong rốt cục có phải là một hay không, hiện tại toàn bộ tâm trí của Lâm Thanh Phong đều phải dùng để chống đỡ uy áp của nàng, đương nhiên sẽ không thể ra lệnh cho Nguyên Anh, nhưng nếu Nguyên Anh tự do hành động mà không cần mệnh lệnh thì nàng liền xác thực suy đoán của nàng.

Lúc này, Nguyên Anh ở phía ngoài đột nhiên chạy vào tiểu Linh cũng sửng sốt, nàng cũng biết Nguyên Anh của tu sĩ không giống như bản thân tu sĩ một dạng, thân thể của Nguyên Anh rất yếu ớt, một khi Nguyên Anh vào vùng uy áp của nàng thì nó liền chết a.

....Hết Chương 267....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 268: Cứu mạng nha...

“Nhất định về sau phải dạy bảo lại tên Nguyên Anh này.” Phun ra một ngụm máu, Lâm Thanh Phong trong lòng âm thầm thề một câu, cả người run rẩy khó khăn lắm mới có thể tự mình đứng dậy.

Tình trạng Lâm Thanh Phong đã như vậy, thì Nguyên Anh cũng không tốt hơn đi đâu, cả người Nguyên Anh lúc này đều run rẩy, gần như muốn vỡ tung.

Tiểu Linh trong lòng có chút xoắn xuýt, nhanh chóng chạy tới bên cạnh nó, phát tay một cái, một lượng lớn Linh Khí xung quanh liền theo đó mà tiến nhập vào cơ thể Nguyên Anh giúp cơ thể nó ổn định trở lại.

Theo thường thức, Nguyên Anh vốn là do Linh Khí ngưng tụ mà thành, vì vậy mỗi khi Nguyên Anh bị tổn thương thì thuốc chữa thương tổn nhất đương nhiên là Linh Khí rồi, nhưng Nguyên Anh của Lâm Thanh Phong lại là trường hợp đặc biệt, nó được tạo thành do Lâm Thanh Phong hấp thu Linh Khí cùng Nguyên Khí ở Thông Thiên Đại Lục, cả hai thứ thiếu một cũng không được.

Cũng vì thế mà, dù đã mất một khoảng thời gian khá lâu, nhưng tình trạng của Nguyên Anh cũng không khá hơn là bao, chỉ trừ việc thân thể nó không còn run rẩy co giật thì nó vẫn như trước, tùy thời vỡ tan thành từng mảnh.

“Vi sao lại như vậy?” Tiểu Linh một mặt nghi hoặc nhìn chăm chú Nguyên Anh, nàng cũng nhận ra tình trạng của Nguyên Anh cũng không khá hơn được chút nào nên lên tiếng hỏi.

Lâm Thanh Phong khó khăn lắm mới có thể đứng vững, cũng nhìn thấy tình trạng của Nguyên Anh, hần cần rằng giải thích.

- Nó... cũng không phải... Nguyên Anh... bình thường... có lẽ phải dùng Nguyên Khí và Linh Khí mới có thể cứu được.

“Nguyên Khí cùng Linh Khí, cả hai loại sao? Kì quái như vậy? Chẳng trách được hần có thể sinh ra ý thức riêng.” Tiểu Linh âm thầm suy đoán một lúc rồi gật đầu xem như chấp nhận lời giải thích của Lâm Thanh Phong.

“Nơi này cũng không có Nguyên Khí, như vậy phải làm sao để cứu hần đây?” Tiểu Linh nhanh chóng nắm bắt vấn đề, trong nháy mắt nàng không nói hai lời liền đem Nguyên Anh chạy đi...

“Thảo... Nguyên Anh của ta bị đem đi rồi?” Lâm Thanh Phong chỉ biết cười khổ không thôi, Nguyên Anh bị thương thì tu sĩ phải tự mình tìm cách chữa trị không phải sao? Nhưng Nguyên Anh con hàng này lại bị đem đi thì hần phải biết làm sao bây giờ?

Bản thân hần còn lo không xong thì phải làm sao để giành lại Nguyên Anh đây? Chưa kể đến chuyện hần có đủ sức giành lại nó hay không nữa.

“Mặc kệ, ít nhất rằng nàng sẽ không làm hại nó, để nó đi theo nàng còn có một chút hi vọng cứu chữa, ở nơi này mình cũng không có biện pháp nào khác hơn.” Tự mình lẩm bầm một câu, Lâm Thanh Phong liền đặt mộng ngồi bệt xuống đất.

Lúc trước đa phần tu sĩ cấp cao gặp được thi đều có quen biết với hần, còn địch nhân thì tu vi lại quá thấp, hần cần bản một đường đi tới, cũng không gặp bất kì khó khăn trắc trở nào, đây cũng là lần đầu tiên mà hần cảm thấy bất lực vì tu vi của hần quá yếu như vậy.

“Phải gấp rút gia tăng thực lực, lần này may mắn vì cô ta không có ác ý, về sau gặp mặt địch nhân thì sẽ không giống như hiện tại nữa.” Trong lòng âm thầm xác định phương hướng, Lâm Thanh Phong nghiêm túc... nghỉ ngơi.

Không có cách, chỉ trong một giây đồng hồ, hần liền cảm giác rằng mình đã đi dạo qua Quỷ Môn Quan vài chục vòng, thân xác mệt rã rồi, tinh thần cũng nhận trùng kích tới mức uể oải, hiện tại không nằm nghỉ ngơi thì hần phải làm gì bây giờ?

Cắn chặt răng, cố gắng lấy ra Trảm Ma Dao từ nhẫn trữ vật, đồng thời gọi ra Yêu Đan Tiểu Long, để cả hai ở bên ngoài hộ pháp, sau đó Lâm Thanh Phong liền bất tỉnh.

Khí Linh một mặt mộng bức nhìn qua Lâm Thanh Phong rồi lại nhìn sang tiểu Long, chỉ thấy Tiểu Long một dạng run rẩy không ngừng, lẩm bầm những thứ gì đó mà nó cũng nghe không rõ, giống như đang cảm thấy sợ hãi như vậy.

“Tiểu Long này, ta đã bỏ qua chuyện gì sao?” Khí Linh thắc mắc, gãi đầu hỏi.

Tiểu Long thật lâu cũng không trả lời, Khí Linh cũng hết cách, chỉ đành gãi đầu ngồi xuống một bên hộ pháp.

...

“Này, nguoi mau tỉnh lại nha, nơi này có đủ Nguyên Khí cùng Linh Khí cho nguoi phục hồi mà? Vì sao nguoi còn chưa tỉnh lại? Nguoi không tỉnh lại thì ai “chịu trách nhiệm” với ta đây?” Trong một căn phòng, Tiểu Linh lo lắng đứng ngồi không yên, bên cạnh có một chiếc giường, Nguyên Anh đang yên lặng nằm ở đó.

Đúng như lời Tiểu Linh đã nói, căn phòng này chứa đầy Nguyên Khí cùng Linh Khí, vì thế nàng liền giống như lúc trước, điều khiển Linh Khí cùng Nguyên Khí hai thứ đồng thời đẩy vào cơ thể Nguyên Anh, đã được vài giờ đồng hồ rồi, hiện tại tình trạng của Nguyên Anh đã tốt hơn nhiều lắm, hoặc có thể nói là nó đã hoàn toàn bình phục, nhưng không hiểu vì sao nó vẫn không tỉnh lại, đây mới là điều khiến nàng lo lắng.

Một bên khác, trên chiếc giường, Nguyên Anh trong lòng khêu khổ không thôi, nó dĩ nhiên là đã tỉnh lại từ sớm, nhưng nó không dám “tỉnh lại” a, vừa mới lấy lại tri giác thì liền nghe được câu “Nguoi không tỉnh lại thì ai sẽ “chịu trách nhiệm” với ta.” Thì làm sao nó dám tỉnh lại đây?

Bà cô này chỉ cần một chút uy áp liền khiến nó gần như chết rồi, hiện tại nó tỉnh lại còn phải “chịu trách nhiệm” thì nó phải làm sao bây giờ?

“Không ổn, muốn no tới bạo thể a.” Nguyên Anh không tỉnh lại, tiểu Linh vẫn nghĩ rằng nó vẫn còn đang bị thương, vì thế nàng cần bản không ngừng việc

truyền Linh Khí cùng Nguyên Khí hai thứ vào người nó, khiến nó lại được một vé tham quan Quý Môn Quan a.

“Không có cách, đành phải vận chuyển Luyện Khí Quyết thôi, tu vi có bạo tăng khiến cảnh giới bất ổn cũng được, còn tốt hơn là việc bị bạo thể a.” Trong lòng âm thầm quyết định một cái, Nguyên Anh liền vận chuyển Luyện Khí Quyết.

Tu vi của nó cũng theo đó mà tăng trưởng, Lâm Thanh Phong cũng đồng dạng, mặc dù đang nằm bất tỉnh chưa tỉnh lại nhưng tu vi cũng theo đó mà tăng trưởng theo.

“Ồ? Lại nhân cơ hội này mà khiến tu vi tăng trưởng? Ngươi cũng khá lắm, cũng được, ta sẽ giúp ngươi một tay, nhưng về sau ngươi phải “ngoan ngoãn” một chút.” Tu vi của Nguyên Anh một đường tăng lên, đương nhiên Tiểu Linh cũng nhận ra được, khoe miệng nâng lên nụ cười, rồi cũng giúp Nguyên Anh đạt thành ước muốn.

Nguyên Anh tầng 1... tầng 2... tu vi một đường lên cao, trải qua trọn vẹn một ngày trời, tu vi của Nguyên Anh mới chạm tới Viên Mãn đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá lên Hóa Thần, lúc này Tiểu Linh mới thu tay lại.

- Tới đây là được rồi, chủ nhân đã nói nơi này không có Lôi Kiếp, nếu ngươi tiếp tục đột phá thì khi trở về sẽ ngay lập tức đón nhận lôi kiếp.

- Không có thời gian chuẩn bị, lại phải đối mặt với Lôi Kiếp như vậy ngươi sẽ chết chắc.

Lúc này, Nguyên Anh mới ngồi dậy, hít sâu một hơi, nó cúi đầu.

- Tạ ơn cô đã giúp đỡ.

“Tốt, hiện tại đã tỉnh lại, như vậy thì hãy chịu trách nhiệm đi.” Tiểu Linh cũng không quản Nguyên Anh đang nói gì, nàng chỉ quan tâm việc nó chiếm tiện nghi của nàng mà thôi.

Nguyên Anh khoe miệng co quắp, trong lòng khổ không thể tả, hít vào một hơi rồi nghiêm túc nói.

- Cô đã cứu ta, lại còn giúp ta gia tăng thực lực, đại ân đại đức này ta nhất định phải trả.

- Lại thêm lúc trước, đã “vô tình” nhìn lén cô tắm rửa, nên ta phải chịu trách nhiệm.

“Khoan đã, ngươi vừa nói là ngươi nhìn ta tắm?” Tiểu Linh một mặt mòng bức, ngây ngốc hỏi lại một câu.

Nguyên Anh cũng rất thành thật trả lời.

- Đúng vậy, vì thế mà... ta ...phải...chịu...

Giọng nói của Nguyên Anh ngày càng nhỏ, bởi vì nó nhìn thấy sát khí trong mắt Tiểu Linh ngày càng nhiều, nuốt một ngụm nước bọt, nó cắn răng hỏi lại.

- Chẳng lẽ,... không phải vì chuyện này mà cô mới bắt ta chịu trách nhiệm sao?

“Haha... lúc trước thì không, nhưng hiện tại nha...” Tiểu Linh một mặt tràn đầy sát khí, cười mà không phải cười nhìn Nguyên Anh.

....Bầu không khí bỗng chốc rơi vào trầm mặc...

Nguyên Anh không nói hai lời, lập tức đứng dậy dùng hết sức lực bú sữa mẹ của nó để... chạy ra ngoài, hiện tại trong đầu nó, ngoài việc suy nghĩ phải nhanh chóng làm sao để thoát khỏi tay bà cô trước mặt này mới là quan trọng.

“Ngươi tính đi đâu a?” Tiểu Linh một mặt cười mà không phải cười, nhẹ nhàng đưa tay nắm đầu Nguyên Anh, ngăn cản nó bỏ chạy.

Tu vi giữa cả hai chênh lệch quá lớn, dù cho Nguyên Anh có cố gắng tới mức nào thì nó vẫn phải nhận mệnh mà thôi.

“Không... không... đại ca... ngươi ở đâu... mau cứu ta nha...” Tiếng hét của Nguyên Anh cơ hồ vang vọng khắp nơi, một bên khác, Khí Linh hai mắt có chút nghi hoặc nhìn về hướng âm thanh phát ra rồi hỏi.

- Đó không phải là Nguyên Anh sao? Chẳng lẽ hắn gặp nguy hiểm? Chúng ta nên đi cứu hắn à?

“Không phải, là ngươi nghe nhầm” Tiểu Long trực tiếp phản bác, trong lòng âm thầm mặc niệm cho Nguyên Anh, nói đùa cái gì? Cứu Nguyên Anh từ tay bà cô đó? Dù bọn nó và Lâm Thanh Phong có một trăm cái mạng cũng không đủ a.

....Hết Chương 268....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Dùng dao chém hẳn

“Theo như lời cô nói, có nghĩa là cô và tổ tiên Lạc Long Quân đã ở đây suốt mấy ngàn năm rồi?” Lâm Thanh Phong có chút không chắc chắn lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, theo cách tính ngày tháng của các người, thì kể từ lúc ta có ý thức cho tới bây giờ, thì ta và chủ nhân đã ở đây 5240 năm 6 tháng 23 ngày, còn trước đó chủ nhân đã ở lại đây bao lâu thì ta không biết.” Tiểu Linh một mặt lạnh nhạt gật đầu trả lời.

Lâm Thanh Phong bình tĩnh gật đầu một cái, theo tiểu Linh giải thích thì hẳn đã hiểu ra một vài vấn đề.

Thứ nhất, đúng như lời Long Vương lúc trước đã nói, Lạc Long Quân từ rất lâu trước đó đã tới thế giới này để tạo ra đời sau.

Thứ hai, Lạc Long Quân hiện tại cũng chưa rời đi, hẳn là chờ con cháu đời sau tới, hay nói đúng hơn là hẳn đang đợi xem kết quả thử nghiệm của hẳn có thành công hay không.

Lâm Thanh Phong gật đầu thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Như vậy, cô biết khi nào chủ nhân của cô mới tỉnh lại sao?

“Ta không biết, mặc dù đã thấy chủ nhân tỉnh lại rất nhiều lần, nhưng khoảng thời gian giữa mỗi lần đều khác nhau, các người muốn biết thì đi hỏi ngài a?” Với câu hỏi của Lâm Thanh Phong, tiểu Linh lắc đầu một cái, công việc của nàng chỉ là quét dọn nơi ở cho chủ nhân mà thôi, chủ nhân muốn ngủ lúc nào thì ngủ, muốn tỉnh lúc nào thì tỉnh, gọi chủ nhân tỉnh giấc cũng không phải là việc của nàng, còn chưa nói tới nàng sẽ không làm những việc gây phiền phức cho chủ nhân của mình, mà đánh thức chủ nhân đang ngủ là một trong số đó.

Tiểu Linh không muốn hợp tác, Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười khổ không thôi, hẳn cũng muốn đánh thức Lạc Long Quân nha, nhưng vấn đề là hẳn không chịu tỉnh a.

Lại nhìn về phía Nguyên Anh trên người dính đầy bùn đất, đang đau khổ “trồng cỏ” một bên, Lâm Thanh Phong chỉ biết im lặng, trong lòng âm thầm mặc niệm cho nó.

Trồng cỏ vốn là công việc rất dễ dàng, cỏ là loài thực vật rất dễ sinh trưởng, chỉ cần người lưu lại bộ rễ, hoặc hạt giống chôn xuống đất thì qua một thời gian nó liền sinh trưởng trở lại, nhưng thực ra Nguyên Anh cũng không dễ chịu như trong tưởng tượng vậy, ngoài việc trồng cỏ, nó đồng thời còn phải chịu đựng uy áp của tiểu Linh.

Tiểu Linh không chế uy áp rất chuẩn, chỉ vừa mức cực hạn mà Nguyên Anh có thể chịu đựng, không để nó giống lần trước chỉ chưa đầy một giây liền muốn đi đời như vậy, nhưng chỉ bấy nhiêu liền khiến nó không thể nào đứng lên được, chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất.

Có uy áp của tiểu Linh gây cản trở, khiến cho độ khó mà Nguyên Anh gặp phải nhân lên không biết bao nhiêu lần, chỉ cần nhìn lúc trước Nguyên Anh chỉ cần nửa giờ đồng hồ liền nhổ sạch khu đất này, mà hiện tại nó mất một tuần lễ cũng chưa thể trồng lại $\frac{1}{4}$ diện tích thì hiểu được.

Đối với việc này, tiểu Linh giải thích rất đơn giản, bởi vì Nguyên Anh tấn cấp quá nhanh, dẫn đến chuyện cơ thể của nó chưa hoàn toàn vững chắc, chuyện này sẽ gây bất lợi cho nó khi trở thành Nguyên Thần, “Tiền phạt, tiền tới Tây Thiên” nàng đã giúp nó tấn cấp, thì nàng cũng “tiền tay” giúp nó trả nợ tai họa ngầm này.

Nhìn Nguyên Anh đang cắn răng “bò lết” trên đất, Lâm Thanh Phong trong lòng cười khổ không thôi, hẳn không đoán được Tiểu Linh bà cô này đang nghĩ cái gì, Nguyên Anh nhỏ cò trong vườn thì nàng xem như nó “chiếm tiện nghi” sờ mó thân thể nàng, hiện tại nàng bắt nó “lăn lộn” trên đất để trồng cỏ trở lại thì không.

Đã xác định Tiểu Linh không gây hại cho Nguyên Anh mà còn giúp đỡ nó, Lâm Thanh Phong cũng không biết phải nói thêm cái gì, lắc đầu một cái rồi xoay người rời đi trở về cung điện, nơi đó vẫn còn Lâm Anh Hào cùng Nam Cung Mị Ảnh đang đợi hẳn trở về đây, đồng thời bọn hẳn còn phải tìm cách đánh thức Lạc Long Quân.

...

“Không được, dùng cách nào cũng không được.” Lâm Thanh Phong mờ mịt như tắm, ngồi bệt xuống đất hỏn hển thở từng hơi, xung quanh hẳn chất đầy những thứ đồ dùng mà hẳn có thể tìm được trong khuôn viên Cung Điện.

Nam Cung Mị Ảnh yên lặng đứng cạnh bên không nói gì, chỉ biết cười khổ, nàng cũng không có cách nào hay hơn, hai người chưa bao giờ nghĩ rằng việc đánh thức một con rồng đang ngủ say lại khó khăn tới mức này, suốt hai ngày trời, hai người đã dùng tất cả mọi cách mong rằng có thể đánh thức Lạc Long Quân, nhưng cũng không thể nào khiến hẳn tỉnh lại.

“Hai người các người làm vậy dĩ nhiên không được.” Không biết từ nơi nào, Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện, trên người chỉ mang mỗi một cái quần đùi, toàn thân đầy vết bầm, trên đầu dính đầy đất và cỏ, một dạng “thâm bất khả trắc” khoan tay lên tiếng.

“Ồ? Tiểu Linh đã cho phép người trở về rồi? Hay người lại nhân lúc nàng không có mặt liền lên đi?” Lúc trước tiểu Linh đã nói, Nguyên Anh con hàng

này cần phải theo nàng “tu luyện” hơn một tháng nữa mới được, nhưng hiện tại Nguyên Anh xuất hiện, Lâm Thanh Phong chỉ ngạc nhiên một chút mà thôi, sau đó liền đoán được lý do.

Lâm Thanh Phong đoán được nguyên nhân Nguyên Anh có thể xuất hiện ở đây cũng là lẽ đương nhiên, mặc dù tiểu Linh luôn luôn bức ép nó tu luyện, nhưng vẫn có một khoản thời gian ngắn nàng cần phải tắm rửa và để nó nghỉ ngơi, nó cũng không hiểu vì sao tiểu Linh bà cô này lại muốn đi tắm, nhưng nó không quản, mà nhân cơ hội này mà chạy về đây.

“Đương nhiên, nếu biện pháp của ta không được, thì ta mặc cho đại ca xử trí, còn nếu biện pháp của ta thật sự hữu dụng, thì đại ca cũng phải đáp ứng ta một việc nha...” Nguyên Anh hai mắt híp lại, vẫn một dạng “thâm bất khả trắc” cười nói.

Đối với thái độ tự tin của Nguyên Anh, Lâm Thanh Phong có chút nghi hoặc nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh một cái, chỉ thấy nàng gật đầu nhẹ nhàng nói.

- Chẳng cứ để hần thử một chút xem, dù sao hiện tại chúng ta cũng không có cách nào tốt hơn đâu?

Gật đầu một cái, Lâm Thanh Phong lại nói.

- Mị Ảnh cũng đã nói vậy rồi, ngươi cứ thử một chút xem sao.

- Nhưng ta phải nói trước, nếu ngươi muốn ta cứu ngươi thoát khỏi bàn tay của tiểu Linh thì thôi đi, ta sẽ không đáp ứng.

Đương nhiên việc này Lâm Thanh Phong sẽ không đáp ứng, hiện tại Nguyên Anh vẫn còn tai họa ngầm, nếu hần không nhân cơ hội này để trừ khử tai họa ngầm của nó thì mới có quý.

“Haha... đại ca đừng quá lo lắng, ta cũng không phải nào tàn, cơ hội để trừ bỏ tai họa ngầm, còn có thể gia tăng thực lực như vậy, làm sao ta có thể bỏ qua đâu?” Nguyên Anh nuốt một ngụm nước bọt cười khan, mặc dù mấy ngày nay ở chung với tiểu Linh khiến nó muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong, nhưng cơ thể nó cũng vì chịu đựng uy áp của nàng mà ngày càng trở nên vững chắc điều này nó cảm nhận rất rõ ràng.

“Nếu là vậy, thì ngươi hãy thử một chút xem, về phần mong muốn của ngươi thì ta sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.” Lâm Thanh Phong gật đầu.

“Tốt, trước tiên chúng ta không nói tới điều kiện của ta, biện pháp của ta rất đơn giản, ngươi hãy dùng Trảm Ma Dao chém hần đi.” Nguyên Anh nghiêm túc nói.

Nghe được lời này, Lâm Thanh Phong liền mừng rỡ, ngây ngốc hỏi.

- Vì sao? Trảm Ma Dao chẳng phải chỉ dùng để chém Yêu Ma à? Trước đó ta cũng từng dùng nó tự chém mình nhưng không được, ngươi muốn ta dùng nó để chém hần có ích gì?

“Đại ca, ngươi nghĩ sai rồi.” Nguyên Anh lắc đầu.

- Lạc Long Quân là ai? Hần là Thần Long, cơ thể của hần biết bao trân quý? Ngươi nghĩ hần sẽ vì một đám phạm nhân mà tự lấy một chiếc răng của mình, để làm vũ khí giúp họ chém giết Yêu Ma sao?

- Ta không biết vì sao ngươi không thể dùng Trảm Ma Dao để chém giết sinh vật khác, nhưng ta chắc rằng, Lạc Long Quân sẽ không vì một đám phạm nhân, mà chế tạo ra nó.

Lâm Thanh Phong im lặng suy nghĩ, bởi hần cũng cảm giác được lời này của Nguyên Anh rất đúng, mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng sự thật có lẽ cũng gần như vậy, ít nhất nếu hần là Lạc Long Quân thì hần cũng không vì một đám phạm nhân mà tự mình lấy xuống một chiếc răng chế tạo vũ khí đâu.

“Nên ta đoán, Lạc Long Quân lưu lại thanh đao này, là để chúng ta dùng nó đánh thức hần mà thôi, còn việc thanh đao có thể giúp ngươi thanh lọc Ma Khí gì đó, là do nó được tạo thành từ răng của Lạc Long Quân, nó sẽ tự động hấp thu Long Khí của hần, mà khi Long Khí đã bị hấp thu, thì Ma Khí cũng tự động tiêu tán.” Nhìn Lâm Thanh Phong suy nghĩ, Nguyên Anh cũng theo đó mà nói tiếp.

“Được rồi, để ta thử một chút.” Lâm Thanh Phong gật đầu, lấy ra Trảm Ma Dao từ nhẫn trữ vật, chỉ tay về phía Bạch Long đang nằm say giấc nồng rồi nói.

- Khí Linh, ngươi bay qua kia chém con rồng phía trước vài nhát thử xem, nhớ phải dùng hết sức.

Nhận được mệnh lệnh của Lâm Thanh Phong, Khí Linh cái hiểu cái không gật đầu, rồi tự mình điều khiển Trảm Ma Dao bay về phía Lạc Long Quân.

...Hết chương 269...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Vô Tự Thần Thư

Xoẹt...

Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Nguyên Anh, cả ba đều mòng bức.

Bọn họ nhìn thấy cái gì? Lớp vảy rồng cứng rắn của Lạc Long Quân, cứ như một khối đậu hũ, dễ dàng bị Trảm Ma Dao chém rách, Long Huyết màu vàng óng từ đó chảy ra, bắn tung tóe khắp nơi, nhưng Lạc Long Quân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, vẫn nằm đó... ngáy ngủ.

Khí Linh cũng giật mình không thôi, nó cũng không ngờ rằng một chém của nó lại mạnh như vậy, đứng đợi một lúc, nó ngo ngoác nhìn về Lâm Thanh Phong, có chút không chắc chắn hỏi.

- Đại ca, ta có nên... chém thêm vài nhát nữa hay không?

Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức, hắn cũng không biết phải làm như thế nào tiếp theo, nhìn về thân rồng còn đang chảy máu, Lâm Thanh Phong trầm mặc, lại chém thêm một nhát nữa? Chỉ muốn đánh thức người... à không, chỉ đánh thức một con rồng đang say ngủ thôi, có cần phải tàn nhẫn như vậy hay không?

“Đương nhiên là chém thêm vài nhát nữa, cứ chém thẳng tay tới khi nào hắn tỉnh thì dừng.” Không đợi Lâm Thanh Phong lên tiếng phản đối, Nguyên Anh con hàng này nhanh chóng tiếp lời.

- Đại ca, ngươi cứ tin tưởng ta.

Nhìn Nguyên Anh một mặt tự tin, Lâm Thanh Phong cắn răng một cái rồi gật đầu.

- Cứ làm theo lời ngươi.

Khí Linh nhận được lệnh, nó cũng không chần chờ, nhanh chóng xông tới chỗ Lạc Long Quân chém thêm vài nhát.

“Các ngươi nháo đủ chưa?” Lâm Anh Hào ngay từ ban đầu vẫn ngồi một góc hấp thu Linh Khí, không quan tâm tới những chuyện xung quanh, bỗng dưng lớn tiếng hét, Khí Linh dừng tay, về mặt xoắn xuýt nhìn về Lâm Thanh Phong.

“Ông nội? Ông tỉnh rồi?” Lâm Thanh Phong một mặt mòng bức nhìn sang, chỉ thấy Lâm Anh Hào một mặt tức giận đứng dậy, từ từ bước tới trước Bạch Long rồi nói.

- Ta không phải Lâm Anh Hào, ta là Lạc Long Quân.

....

Bầu không khí bỗng chốc trở nên im lặng, Nguyên Anh một đầu đầy mồ hôi nhanh chóng chạy mất, nói đùa cái gì? Nó là chủ mưu, hiện tại mặc dù không biết lời của Lâm Anh Hào có thật hay không, một khi nghĩ thấy mùi nguy hiểm thì nó phải chạy trước.

Nguyên Anh bỏ chạy, cũng không có người ngăn cản, nhưng khi nó gần như ra khỏi cửa cung điện, chỉ thấy Lâm Anh Hào giơ lên một bàn tay lên giữa không trung rồi nhẹ nhàng nắm lại, ngay lúc này tầm mắt của Nguyên Anh liền thay đổi.

Nguyên bản trước mặt nó là khuôn viên bên ngoài cung điện, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, lại chuyển thành bên trong cung điện, Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cùng Khí Linh, cả ba đang trợn mắt nhìn nó, đồng thời nó cảm giác trên đầu có chút đau đớn.

“Bây giờ chém ta rồi bỏ chạy? Ngươi nghĩ ngươi chạy được sao?” Từ sau lưng, một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Nguyên Anh rung mình một cái.

Hiện tại nó dùng cái móng cũng hiểu được mọi chuyện, nuốt vào một ngụm nước bọt, về mặt xoắn xuýt nhìn về phía sau.

- Tổ tiên... buổi sáng tốt lành...

“Haha...” Đáp lại Nguyên Anh chỉ có một nụ cười lạnh lẽo.

- Chủ nhân, có gì sai bảo?

Tiểu Linh không biết từ đâu liền xuất hiện, một chân quỳ gối, cúi đầu hỏi, nhìn thấy tiểu Linh, Nguyên Anh mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, trong lòng thầm hô “Không ổn.”

“Mang nó trở về tiếp tục dạy dỗ, và hãy nhớ, không được nương tay.” Lâm Anh Hào một mặt lạnh nhạt, nhẹ nhàng vút Nguyên Anh cho tiểu Linh, rồi cũng không hề nhìn lại.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Đưa tay tiếp nhận Nguyên Anh, xách nó như xách một con gà, tiểu Linh cùng Nguyên Anh cả hai liền biến mất.

Lâm Anh Hào một mặt bình tĩnh, hai mắt không nhìn ra gọn sóng, nhìn về phía Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Người thật sự rất kì quái, vừa là tu sĩ, vừa là Yêu Thú.

- Nhưng cũng không sao, người vẫn là một mầm mống rất tốt, chứng tỏ kế hoạch của ta đã thành công rồi.

Lâm Thanh Phong im lặng không trả lời, có thể nói ra những lời này, thì người này nhất định không phải là Lâm Anh Hào.

- Ông nội của ta hiện tại như thế nào?

Với câu hỏi của Lâm Thanh Phong, Lâm Anh Hào mỉm cười.

- Haha, đừng lo lắng, ông nội của người cũng là con cháu của ta, ta sẽ không làm hại hắn.

- Từ lúc các người vào đây thì ta đã biết được, tu vi của hắn vẫn còn rất yếu ớt, vì thế ta đã giúp hắn một tay, hấp thu Linh Khí chuyển thành Yêu Khí nhiều hơn một chút.

Thở ra một hơi nhẹ nhõm, Lâm Thanh Phong lại hỏi.

- Như vậy, người là tổ tiên Lạc Long Quân?

Lâm Anh Hào gật đầu một cái xem như trả lời, sau đó từ từ bước sang một bên rồi ngồi xuống nhắm mắt tiếp tục hấp thu Linh Khí, từ trong cơ thể ông, một con rồng nhỏ màu trắng xuất hiện, bay tới trước mặt Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Ta biết các người rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng hiện tại các người nên đợi thêm một chút thời gian.

- Bởi vì Lâm Anh Hào tên này tu vi quá yếu ớt, dù có ta bảo vệ, nhưng hắn cũng không thể nào thoát khỏi thế giới này được.

Nói xong, Lạc Long Quân dừng một chút rồi lại nhìn về phía Nam Cung Mị Ảnh.

- Còn có, tiểu nữ này, ta cảm thấy trong người người có một ít huyết mạch của ta, đoán chừng người cùng hắn là đạo lữ đi? Vì vậy ta sẽ giúp người một chút.

- Người là Kiếm Tu có đúng hay không? Ở độ tuổi của người mà có tu vi như thế này, cũng tính là rất khá, nhưng Linh Lực trong cơ thể lại không đủ, khiến người không thể phát huy toàn bộ thực lực.

- Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Kiếm Tu không thể nào hơn được tu sĩ bình thường, có rất nhiều thiên tài Kiếm Tu tương tự như người, tu vi tăng tiến rất nhanh, nhưng lại không đủ Linh Lực tẩm bổ cơ thể, nên cơ thể lưu lại rất nhiều tai họa ngầm, về sau tu vi cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

- Nếu cứ tiếp tục để mặc chuyện này, về sau người cũng đừng nghĩ tới việc trở thành Tiên, hiện tại người hãy đi tìm tiểu Linh, để nàng dẫn người tới Linh Tuyền ngâm mình trong đó, một khi tiêu trừ hết tai họa ngầm trong người thì hãy trở về đây.

Lạc Long Quân chỉ cần vài câu liền nói toạc ra tình trạng của Nam Cung Mị Ảnh, khiến Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh khiếp sợ không thôi, nhưng nghĩ lại tu vi của Lạc Long Quân cao hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, vì thế hắn nhìn ra cũng là chuyện rất bình thường.

“Lão bà, người hãy theo lời tổ tiên mà làm thôi, nơi này cứ giao cho ta.” Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói với Nam Cung Mị Ảnh.

“Như vậy chàng cần thận một chút.” Nam Cung Mị Ảnh xoắn xuýt một chút rồi cũng xoay người rời đi, bởi nàng biết được, nếu Lạc Long Quân muốn hại bọn họ, thì hắn cũng không cần phải nói nhiều như vậy, một tay khống chế bọn họ rồi tự mình thực hiện là được rồi.

Ở lại đây chỉ còn Lâm Thanh Phong cùng Lạc Long Quân hai người, hay nói đúng hơn là một người một rồng.

Bầu không khí lại tiếp tục rơi vào trầm mặc.

“Ngài có chuyện gì muốn nói riêng với ta sao?” Ho nhẹ một cái, Lâm Thanh Phong mở lời phá vỡ bầu không khí.

“Không có.” Lạc Long Quân nhanh chóng trả lời.

“Việc ta tới tu chân giới, là do ngài gây nên có đúng hay không?” Lâm Thanh Phong hít vào một hơi lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, là do ta đẩy người tới đó.” Lạc Long Quân nhẹ nhàng gật đầu.

- Ta cũng thường xuyên xem xét tình trạng của các người, hiện tại người đã là đời thứ 81, nhưng vẫn không có tiến triển gì đặc biệt, nên ta muốn thử một chút.

- Chỉ là ta không nghĩ tới việc, người lại tự mình trở về, đã vậy còn mang theo nữ tử từ lúc này, người đã làm như thế nào?

Lâm Thanh Phong thở dài một hơi giải thích.

- Trong lúc độ kiếp, ta liền lấy một vật để đỡ Lôi Kiếp, sau đó không biết làm thế nào lại về được.

“Ờ? Là vật gì? Có thể chống đỡ Lôi Kiếp còn mang các người về đây, chắc không phải là thứ tầm thường đúng không?” Lạc Long Quân có chút hứng thú, tò mò hỏi.

Lâm Thanh Phong lật đầu một cái, Vô Tự Thần Thư bìa sách đỏ ngòm xuất hiện phiêu phù trên tay hắn.

Nhìn thấy quyển sách này, Lạc Long Quân liền khiếp sợ, hít vào một hơi khí lạnh.

- Người... người... người vậy mà có thể khiến nó nhận chủ?

“Ờ? Quyển Vô Tự Thần Thư này có gì đặc biệt sao?” Lâm Thanh Phong một mặt mừng rỡ, hắn cũng không kinh ngạc về chuyện Lạc Long Quân nhìn ra quyển sách này, nhưng theo hắn thì quyển sách này, ngoài việc được viết bằng Tiếng Anh, và có thể giúp người ta đi tới thế giới sách ra, thì đâu có gì đặc biệt? Nhưng vì sao Lạc Long Quân lại khiếp sợ như vậy?

Lạc Long Quân im lặng không trả lời, một lúc sau lại hỏi.

- Mau nói cho ta biết, người đã đi được bao nhiêu thế giới rồi?

“Chắc là... hai cái đi?” Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Vậy mà người còn không chết? Vì sao người không lên thiên đi?” Nghe được câu trả lời, Lạc Long Quân hít vào một hơi khí lạnh rồi hét lớn, Lâm Thanh Phong khuôn mặt đầy dấu hỏi, ngơ ngác nhìn hắn.

....Hết Chương 270...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Vô Tự Thần Thư (2)

“Tại sao ta phải chết? Còn sống không phải rất tốt sao?” Lâm Thanh Phong nghi hoặc hỏi Lạc Long Quân, chỉ thấy Lạc Long Quân một dạng trầm mặc suy nghĩ không trả lời, một lúc sau hắn lại hỏi.

- Người biết lai lịch của quyển sách này sao?

“Ta chỉ nghe nói nó là một kiện Thần khí có thể để cho người sử dụng đi vào thế giới trong sách.” Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi trả lời.

- Chẳng lẽ nó còn có lai lịch khác sao?

“Đương nhiên là có.” Lạc Long Quân lật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Người đã từng nghe nói tới Hư Không Chi Môn chưa?

Lâm Thanh Phong một mặt mừng rỡ lắc đầu, Lạc Long Quân thở ra một hơi.

- Cũng không trách được người, dù gì người chỉ là một tên tu sĩ gà mờ mà thôi, người không biết cũng là chuyện thường tình.

- Để ta giải thích cho người hiểu một chút đi.

- Từ rất xa xưa, chỉ tồn tại duy nhất một thế giới mà thôi, chúng ta gọi nó là Chủ Giới.

- Theo truyền thuyết, ngay cả trước khi Chủ Giới được hình thành, thì đã tồn tại ba kiện Hồng Môn Chí Bảo.

- Ba kiện Hồng Môn Chí Bảo này, lần lượt là Sinh Mệnh Chi Thư, Hoàng Tuyền Hải và Hư Không Chi Môn.

- Mỗi một kiện đều mang theo đặc tính riêng.

- Sinh Mệnh Chi Thư cũng như cái tên, là một nhánh cây chứa đầy sinh mệnh khí tức, và nó giúp cho thế giới bắt đầu sinh ra sinh linh.

- Hoàng Tuyền Hải là một dòng sông, khi sinh linh được Sinh Mệnh Chi Thư tạo ra chết đi, linh hồn của bọn chúng sẽ tiến vào Hoàng Tuyền Hải, để cung cấp năng lượng giúp Hoàng Tuyền Hải nuôi sống Sinh Mệnh Chi Thư.

- Cuối cùng là Hư Không Chi Môn, ngay từ ban đầu, toàn bộ vũ trụ đều là hư không, cũng không có chỗ để sinh linh sinh sống, vì thế trách nhiệm của nó là tạo ra thế giới, và “Pháp tắc” của thế giới.

- Cả ba tạo thành một vòng tuần hoàn, cuối cùng Chủ Giới được sinh ra.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, im lặng nghe Lạc Long Quân nói tiếp.

- Pháp khí còn có thể sản sinh ra linh trí, thì ba kiện Hồng Mông Chí Bảo dĩ nhiên có linh trí riêng.

- Có thể nói rằng, cả ba là “Sáng Thế Thần”.

- Nhưng vấn đề liên ở đây, ba vị “Sáng Thế Thần” lúc ban đầu đều có chung mục đích tạo thành thế giới, nhưng không biết vì sao, giữa bọn chúng lại nảy sinh mâu thuẫn.

- Kết quả là một trận đại chiến giữa ba kiện Hồng Mông Chí Bảo diễn ra, một bên là Sinh Mệnh Chi Thụ cùng Hoàng Tuyền Hải, còn lại một bên là Hư Không Chi Môn.

- Trong ba kiện Hồng Mông Chí Bảo, Hư Không Chi Môn có thể sáng tạo “Pháp tắc” và mở một thế giới mới, đương nhiên nó mạnh mẽ nhất, một mình nó có thể đối kháng hai kiện Hồng Mông Chí Bảo còn lại.

- Kết quả cuối cùng của trận chiến là ngang nhau.

- Chủ Giới bởi vì nhận lấy ảnh hưởng, liền chia năm xẻ bảy, trở thành hàng vạn thế giới lớn nhỏ, được gọi chung là Vạn Giới.

- Tiên giới, Hạ giới, hay thế giới hiện tại này, đều là một phần của Vạn Giới.

- Nhưng Tiên giới là khu vực trung tâm của Chủ Giới, vì thế nhận ảnh hưởng ít hơn các nơi khác một chút, còn những nơi còn lại phần lớn đều bị phá hủy, còn một phần thì giống như Hạ giới, tu sĩ chỉ có thể tu luyện tới Bán Tiên là cao nhất, và nơi này có sinh linh nhưng không có Linh Khí, không thể tu luyện.

“Như vậy, tình trạng của ba kiện Hồng Mông Chí Bảo như thế nào?” Lâm Thanh Phong hít vào một hơi khí lạnh, thế giới này lớn bao nhiêu? Thông Thiên Đại Lục lớn bao nhiêu? Nhưng nguyên nhân tạo thành lại do nhận lấy ảnh hưởng của một trận chiến? Như vậy trận chiến lúc đó phải kinh thiên động địa tới mức nào? Lâm Thanh Phong không thể tưởng tượng nổi.

Lạc Long Quân thở ra một hơi.

- Sau trận chiến đó, cả ba kiện Hồng Mông Chí Bảo đều trọng thương, từ trên người bọn chúng tuôn ra rất nhiều mảnh vỡ, phân tán khắp Vạn Giới, những mảnh vỡ này cũng không có hình dạng nhất định.

- Nếu người có thể tìm ra chúng, và có thể khiến chúng nhận chủ, thì người có thể tùy ý biến đổi hình dạng của bọn chúng.

“Quyển sách này là một trong số đó?” Lâm Thanh Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Đúng vậy.” Lạc Long Quân gật đầu một cái.

- Nhưng nó cũng là một trong những mảnh đặc biệt nhất, và cũng là một trong những mảnh được xem là “gân gà” nhất.

“Đặc biệt nhất lại là gân gà nhất?” Lâm Thanh Phong vẽ mặt cái hiểu cái không, Lạc Long Quân lại giải thích.

- Những mảnh vỡ này, được chúng ta chia thành ba loại.

- Loại thứ nhất là một mảnh, có tác dụng của một trong ba kiện Hồng Mông Chí Bảo, ở cấp độ của người thì ta có thể giải thích đơn giản.

- Nếu là Sinh Mệnh Chi Thụ, thì sinh cơ từ nó có thể giúp người có được sinh mệnh lực dồi dào, đề cao tuổi thọ.

- Hoàng Tuyền Thủy, nó có thể giúp người tăng trưởng Tinh Thần Lực, Nguyên Thần...

- Còn Hư Không Chi Môn,... có thể giúp người tạo ra một không gian trữ vật cực lớn.

Lâm Thanh Phong khóe miệng liền co quắp, mảnh vỡ của ba kiện Hồng Mông Chí Bảo lại “gân gà” như vậy?

Nhìn ra ánh mắt của Lâm Thanh Phong, Lạc Long Quân lắc đầu cười nói.

- Người cũng đừng kinh thường như vậy, bởi những thứ ta nói chỉ là tác dụng của bọn chúng đối với tu vi “yếu gà” của người mà thôi.

- Tuy rằng đối với các tu sĩ cấp cao, những thứ này cũng có thể cho bọn họ một ít chỗ tốt, nhưng tác dụng chính mà bọn họ nhắm tới đó là bọn chúng có thể đề cao linh ngộ “Pháp tắc”.

- Mà người hiện tại vẫn chưa tiếp xúc với “Pháp tắc” nên ta sẽ không giải thích cho người, về sau đạt tới tầng thứ này thì người sẽ tự hiểu.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, Lạc Long Quân lại tiếp tục nói.

- Ba kiện Hồng Mông Chí Bảo, đã ở cùng nhau không biết bao nhiêu năm, vì thế một số mảnh vỡ của bọn chúng lại có thể dung hợp với nhau.

- Loại thứ hai, cũng tức là hai mảnh vỡ dung hợp với nhau, có thể giúp cảm ngộ “Pháp tắc” của người nhanh gấp mười lần so với một mảnh riêng lẻ.

- Vì thế, những mảnh này đa phần đều đã có chủ sở hữu.

- Còn phần quyền sách trên tay người, nó thuộc loại thứ ba, được tạo ra nhờ mảnh vỡ của cả ba kiện Hồng Mông Chí Bảo dung hợp lại.

- Nó không giống như hai loại trước có thể giúp người đề cao lĩnh ngộ “Pháp tắc”.

- Mà nó giúp người sáng tạo ra một thế giới theo ý muốn, trực tiếp nắm giữ những “Pháp tắc” trong thế giới đó.

- Chỉ cần người có thể tưởng tượng ra đầy đủ “Pháp tắc” của một thế giới mới, thì nó có thể giúp người tạo ra thế giới đó, ngay cả sinh linh trong đó cũng phát triển theo ý người muốn.

- Mà, viết ra một thế giới mới lên sách, là biện pháp dễ dàng nhất để người có thể tưởng tượng ra “Pháp tắc”, và phương hướng phát triển của những sinh linh sống tại đó.

- Trước đó đã từng có người đạt được nó đồng ý nhận chủ, và hẳn đã chuyển hình dạng của nó thành quyển sách như vậy.

“Nghịch thiên như vậy?” Lâm Thanh Phong hít vào một hơi khí lạnh.

- Theo lời người nói, thì chỉ cần ta có quyển sách này, thì ngay cả Tiên giới một dạng như vậy ta đều có thể tạo ra sao?

Lắc đầu một cái Lạc Long Quân cười nói.

- Theo lý thuyết thì có thể, nhưng hiện tại người không thể.

“Ồ? Vì sao lại như vậy?” Lâm Thanh Phong cái hiểu cái không, tò mò hỏi.

“Dù sao nó cũng chỉ là mảnh vỡ mà thôi, nó cũng không đủ sức giúp người tạo ra một thế giới có đẳng cấp ngang bằng với Tiên giới.” Lạc Long Quân trả lời.

“Ra là vậy sao? Còn có, lúc trước vì sao người lại kinh ngạc khi nghe ta nói ta đã sáng tạo ra hai thế giới đây?” Lâm Thanh Phong có chút tò mò hỏi.

“Người nghĩ, tạo ra một thế giới liền đơn giản như vậy sao?” Lạc Long Quân khinh thường hừ một cái.

- Tạo ra thế giới, đó là việc mà chỉ có ba kiện Hồng Mông Chí Bảo mới làm được, người tạo ra một thế giới mới, cũng có nghĩa là người lợi dụng sức mạnh của bọn chúng.

- Trong trường hợp là người, nếu như có một con kiến hôi lợi dụng sức mạnh của người để nâng cao thực lực của nó, nếu để yên mặc kệ nó bòn rút sức mạnh của người, lúc đầu thì ít một chút, nhưng về sau càng ngày càng nhiều, thậm chí có thể gây ảnh hưởng tới người, thì người sẽ hành động như thế nào?

“Một tát đập chết là được rồi.” Lâm Thanh Phong trong đầu nhanh chóng nghĩ tới một câu trả lời, toàn thân run lên một cái, nói như vậy chẳng phải là hẳn đã đi vòng Quý Môn Quan hai lần mà vẫn còn sống sót chạy nhảy như chưa có chuyện gì xảy ra?

Nhận thấy Lâm Thanh Phong khiếp sợ, Lạc Long Quân thở ra một hơi.

- Cũng chính vì vậy, đối với những người chiếm lĩnh một phương Tiên Giới, thì những mảnh vỡ loại thứ ba đều là những thứ gân gà, có cũng tốt mà không có cũng được, dù gì đem về cũng chẳng dám dùng.

- Chỉ có những tên “gà mờ” ở Hạ giới mới điên cuồng tranh đoạt những thứ này mà thôi.

- Tạo ra hai thế giới mà vẫn có thể vui vẻ nhảy nhót như vậy, người cũng là người đầu tiên.

Lâm Thanh Phong cười khò không thôi, biết được sự thật này, hiện tại hẳn còn dám sử dụng Vô Tự Thần Thư sao?

Nhưng tính ra hẳn vẫn còn may mắn, chuyện hẳn có được Vô Tự Thần Thư ở Thông Thiên Đại Lục cũng chỉ có vài người biết được, còn nếu bằng không, hẳn liền vì một kiện “gân gà” Thần Khí mà phải chịu truy sát a.

.....Hết chương 271.....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 272: Tài đại khí thô

Một khi đạt tới Yêu Thú cấp 4 đỉnh phong, muốn trở thành Yêu Thú cấp 5 thì Yêu Thú phải độ kiếp để tấn cấp.

Lúc ban đầu, Lạc Long Quân để lại số Long Khí đã tính toán trước, cường ép cho một người trở thành Yêu Thú cấp 9, cũng tức là có thực lực đạt tới Bán Tiên cảnh giới.

Thế giới này cũng không có lời kiếp, vì thế sau khi theo Lạc Long Quân trở về tiên giới, nhất định sẽ phải độ kiếp, mặc dù uy lực của Lôi Kiếp sẽ lớn hơn Lôi Kiếp mà Yêu Thú cấp 8 đỉnh phong gặp phải, nhưng nhờ vào dòng máu Thần Long đã được kích hoạt, cộng thêm tu vi Bán Tiên là có thể chống đỡ qua.

Đó là toàn bộ tính toán của Lạc Long Quân, trong trường hợp có một người thành công, nhưng Lạc Long Quân cũng không ngờ tới chuyện, có tới hai người có thể trở thành Yêu Thú, chia số Long Khí của hắn ra làm hai, Lâm Thanh Phong đạt tới Yêu Thú cấp 8 đỉnh phong, tùy thời có thể trở thành Yêu Thú cấp 9, còn Lâm Anh Hào chỉ đạt tới Yêu Thú cấp 3 và chưa hoàn toàn Hóa Long.

Vì thế Lạc Long Quân muốn Lâm Anh Hào phải hóa hình, và đạt tới Yêu Thú cấp 4 đỉnh phong mới cho phép bọn họ rời đi.

Khác với lúc trước, trực tiếp hấp thu Long Khí của Lạc Long Quân, lần này Lâm Anh Hào phải tự mình chuyển hóa Linh Khí thành Long Khí, vì thế ông phải tốn một khoảng thời gian rất dài, phải mất tới mười năm thì ông mới có thể hoàn toàn trở thành một con Bạch Long giống như Lạc Long Quân, và đạt tới Yêu Thú cấp 4 đỉnh phong.

Trong khoảng thời gian này, Nam Cung Mị Ảnh được tiểu Linh dẫn đường tới Linh Tuyền để ngâm mình trong đó, hấp thu Linh Khí tiêu trừ tai họa ngầm, Nam Cung Mị Ảnh mất hơn bảy năm để hoàn thành, còn Lâm Thanh Phong thì ở cùng Lạc Long Quân để tập luyện.

Theo lời của Lạc Long Quân, muốn trở thành Yêu Thú cấp 9, nhất định phải sử dụng Nguyên Khí, nhưng thế giới này cũng không có Nguyên Khí, mặc dù trong cung điện có Nguyên Khí, nhưng số lượng này không đủ để Lâm Thanh Phong tấn cấp thành Yêu Thú cấp 9, vì thế Lâm Thanh Phong chỉ còn cách dặm chân tại Yêu thú cấp 8 đỉnh phong.

Vốn nghĩ rằng, sau khi Lâm Anh Hào hoàn toàn trở thành Yêu Thú thì bọn hắn có thể rời đi, nhưng chỉ vì một câu nói của Lạc Long Quân, nên bọn hắn phải tiếp tục ở lại thêm mười năm nữa.

- Các ngươi muốn tới Hạ giới? Có thể, nhưng mang trong mình dòng máu của ta, ta không cho phép ngươi bị đám người Hạ giới đè đầu cưỡi cổ.

- Tiếp tục ở lại đây tập luyện dưới sự quan sát của ta, tới khi nào ta nhận thấy thực lực của ngươi có thể treo lên đánh Bán Tiên Viên Mãn tu sĩ, ta mới cho phép các ngươi rời đi.

Phải biết rằng, đẳng cấp càng cao, thì khoảng cách thực lực càng lớn, Yêu thú cấp 8 đỉnh phong bình thường, có thể dựa vào thân thể khỏe mạnh, vượt cấp đánh ngang tay với Bán Tiên sơ kì đã là rất giỏi, còn treo lên đánh Bán Tiên sơ kì là chuyện không thể nào.

Nhưng yêu cầu của Lạc Long Quân là gì? Bắt buộc Lâm Thanh Phong phải treo đánh Bán Tiên viên mãn tu sĩ, nếu xét theo cảnh giới tu sĩ mà nói, thì Lâm Thanh Phong phải dùng tu vi Đại Thừa viên mãn, treo đánh Độ Kiếp viên mãn a...

Khi nghe được lời này, Lâm Thanh Phong còn tưởng rằng Lạc Long Quân nói đùa đây, nên cũng không để ý nhiều, nhưng về sau... hắn liền khóc không ra nước mắt, bởi Lạc Long Quân không nói đùa.

“Tốt rồi, hôm nay dừng ở đây, ngươi trở về chuẩn bị một chút, bảy ngày sau chúng ta sẽ lên đường.” Lạc Long Quân vẻ mặt lạnh nhạt nói một câu rồi quay đầu bước đi trở về cung điện.

Lạc Long Quân rời đi, để lại Lâm Thanh Phong và người đầy mồ hôi ngồi bệt xuống đất thờ dốt, Nam Cung Mị Ảnh nhanh chóng chạy tới, dùng một chiếc khăn nhỏ lau mồ hôi cho hắn.

“Cuối cùng... cũng kết thúc.” Lâm Thanh Phong khoe miệng kéo lên nụ cười, Nam Cung Mị Ảnh nhẹ nhàng gạt đầu.

- Phu quân đã vất vả rồi.

“Có một chút mệt mỏi, nhưng để có thực lực như hiện tại, cũng đáng.” Lâm Thanh Phong gạt đầu cười nói.

Suốt mười năm dưới sự huấn luyện của Lạc Long Quân, thực lực của Lâm Thanh Phong một đường cười phi cơ mà đề thăng, hắn không biết hiện tại hắn có thể treo lên đánh Bán Tiên Viên Mãn hay không, nhưng nhìn ra, Nam Cung Mị Ảnh đã không còn là đối thủ của hắn nữa.

“Khi trở về, ta cũng phải gấp rút luyện thành Tâm Nhãn để gia tăng thực lực mới được, không thể để phu quân dẫn trước quá nhiều.” Nam Cung Mị Ảnh

ánh mắt có chút thất lạc, trong lòng tự nhủ một câu, sau khi tiêu trừ tất cả tai họa ngầm, nàng liền cảm giác được, hiện tại thực lực của nàng đã được đề cao nhiều lắm.

Kiểm Tâm cảnh giới đã hoàn toàn vững chắc, nhưng Nam Cung Mị Ảnh vẫn chưa thể luyện thành Tâm Nhãn, Tâm Nhãn thứ này cũng không dễ luyện như vậy, suốt mười ba năm trời, nàng chỉ có thể cảm nhận được một chút phương hướng tu luyện mà thôi, muốn hoàn toàn nắm giữ Tâm Nhãn nàng vẫn còn phải tiêu tốn một khoảng thời gian rất dài.

Nam Cung Mị Ảnh tu luyện bao nhiêu lâu? Tính tới hiện tại, nàng còn chưa vượt qua sáu mươi tuổi đâu, chưa tới sáu mươi tuổi liền có thể đạt tới Kiểm Tâm cảnh giới, sánh ngang với Luyện Hư kỳ tu sĩ.

Muốn đạt tới Luyện Hư kỳ, thì một vị tu sĩ phải tu luyện bao nhiêu lâu? Trước cũng đừng kể tới những người khác, ngay cả thiên tài như Trần Nguyên Đại sư, cũng phải mất mấy ngàn năm, Vô Cực Tử cũng mất một khoảng thời gian tương tự mới có thể đạt tới Kiểm Tu cảnh giới.

Còn Nam Cung Mị Ảnh chỉ tốn vài... chục năm, còn chưa tới một trăm năm đâu, tư chất của nàng yêu nghiệt tới mức nào? Đã như vậy vẫn còn chưa biết đủ?

Nếu lời này của Nam Cung Mị Ảnh để bất kỳ một tu sĩ nào nghe được, dù cho có là Vô Cực Tử thì hẳn cũng phải chửi bậy a.

“À đúng, lão bà, ở bên kia có Linh Tuyền, nàng ở đó tìm được Ngọc Tùy Linh Nhũ sao?” Lâm Thanh Phong một tay lau mồ hôi, đồng thời lên tiếng hỏi, trong những năm này, hẳn một mực cùng Lạc Long Quân tu luyện, phần thời gian còn lại là nghỉ ngơi, cũng không có nhiều thời gian gặp mặt Nam Cung Mị Ảnh, hiện tại hẳn mới hỏi.

“Đã tìm được, nhưng mà...” Nghe được câu hỏi, Nam Cung Mị Ảnh có chút xoắn xuýt.

“Nhưng mà sao? Chẳng lẽ đẳng cấp không đủ?” Lâm Thanh Phong vẻ mặt có chút nghi hoặc nhìn lại.

“Không có... đẳng cấp đương nhiên đủ, chỉ là... có hơi vượt định mức một chút.” Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu một cái, sau đó liền lấy ra một viên đá màu trắng bạc, bên trong chứa đựng lượng linh khí kinh người, kích cỡ gần như viên “gạch” từ trong nhẫn trữ vật.

- Nó là Ngọc Tùy Linh Nhũ... Cực Phẩm.

“Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm a.. vượt định mức chẳng phải rất tốt sao?” Lâm Thanh Phong một mặt nghi hoặc hỏi lại.

Nam Cung Mị Ảnh cười khò không thôi.

- Vượt định mức dĩ nhiên rất tốt, với một viên kích cỡ như thế này, nó có thể giúp Hàn Băng Kiếm một đường từ Thiên Cấp trở thành Thần Cấp pháp khí, thậm chí là Chí Tôn cấp pháp khí kia.

- Nhưng vấn đề liền xuất hiện, chúng ta có thể nhờ ai làm việc này đây?

- Phải biết rằng, một viên Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm, kích cỡ chỉ bằng một đốt tay như vậy, liền dẫn tới tất cả Đại Thừa kỳ Tôn giả đồ mất tranh đoạt, thậm chí đánh nhau tới chảy máu đầu a.

- Chẳng thử nghĩ một chút, nếu chúng ta đem một viên lớn như vậy đưa tới thì sẽ như thế nào?

“Ách...” Lâm Thanh Phong lúc này cũng cười khò không thôi, gãi đầu hỏi.

- Nàng không tìm được viên nào khác sao? Thượng phẩm hay Trung phẩm gì đó?

“Không có.” Nam Cung Mị Ảnh lắc đầu cười khò.

- Linh Tuyền ở nơi này rất lớn, lại được tổ tiên Lạc Long Quân luyện chế thành một dòng suối chảy trong cung điện, lượng Linh Khí không thể thoát ra ngoài, trải qua không biết bao nhiêu năm, nên số lượng Ngọc Tùy Linh Nhũ nó sinh ra là rất nhiều, một trăm năm liền cho ra hơn mười viên Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm.

- Lạc Long Quân tổ tiên là một đầu Thần Long, ngài chỉ vừa mất Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm, nên chỉ lưu giữ lại Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm mà thôi.

- Ngọc Tùy Linh Nhũ trước đó mà Linh Tuyền sản xuất ra, Thượng Phẩm thì bị Tiểu Linh xem như kẹo... đồng dạng ăn sạch.

- Ngọc Tùy Linh Nhũ Trung Phẩm cùng Hạ Phẩm đều bị nàng đem ra làm “phân bón” cho đám cỏ cây bên ngoài.

- Khi biết được chuyện thiếp cần Ngọc Tùy Linh Nhũ để nâng cấp pháp khí, thì tổ tiên liền nói Tiểu Linh đưa cho thiếp mười viên đều là Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm.

- Trong mười viên, thì viên này là nhỏ nhất, những viên còn lại đều lớn hơn gấp đôi, thậm chí là gấp ba lần so với viên này.

!“@#!@\$%” Lâm Thanh Phong cũng không biết phải nói gì nữa, tài đại khí thô? Ngọc Tùy Linh Nhũ Thượng Phẩm lôi ra làm kẹo ăn? Hạ phẩm cùng

Trung phẩm đem làm phân bón? Đã vậy còn bón cho đám cỏ dại vô giá trị mọc trong cung điện? Con mẹ nó, những tên "phá của" đều phải quỳ xuống gọi hai tiếng "sư phụ" a.

....Hết Chương 272....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời

Một viên Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm xuất hiện là đủ làm người ta hít thở không thông, nếu Nam Cung Mị Ảnh lại tiết lộ ra việc nàng có càng nhiều Ngọc Tùy Linh Nhũ Cực Phẩm thì bọn hắn sẽ trở thành công địch của cả đại lục a.

Mặc dù bọn hắn không gây ra tội ác gì cả, nhưng chỉ đơn giản một chuyện bọn hắn có rất nhiều Ngọc Tùy Linh Nhũ, bấy nhiêu đó là đủ để bọn hắn trở thành tội nhân, “Thất phu vô tội, hoài bích có tội” mấy chữ này Lâm Thanh Phong vẫn ghi nhớ rất kỹ.

“Ngày mai, chúng ta lại đi gặp lão tổ tông thử một chút, dù gì ngài ấy cũng là người luyện chế ra Tiểu Linh cùng Trảm Ma Dao, cả hai đều là Thần Khí, còn Pháp khí lại kém hơn Thần Khí nhiều lắm, chuyện này sẽ không làm khó được ngài, hiện tại chúng ta về phòng nghỉ ngơi thôi.” Lâm Thanh Phong một mặt không quan trọng, vừa đi vừa nói.

Mặc dù biết rằng không phải việc gì cũng nên và người khác, dựa vào sức mình bước qua khó khăn mới là chính đạo, nhưng ai bảo Lạc Long Quân là tổ tiên của hắn đây? Con cháu trong nhà nhờ vả “người lớn” là chuyện rất bình thường, không có mao bệnh à?

Nam Cung Mị Ảnh gật đầu một cái rồi cũng đồng ý đi theo sau.

....

“Không có hứng thú, các ngươi tự tìm cách đi.” Lạc Long Quân khịt mũi một cái, thân rồng cực lớn run nhẹ, lười biếng cuộn tròn người, hai mắt híp lại một lúc sau rồi ngủ mất.

“Như vậy... lão tổ tông, ngài có thể dạy ta học Luyện Khí sao?” Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi hỏi thêm một câu, nhưng đợi thật lâu hắn cũng không nhận được câu trả lời.

Hết cách, Lâm Thanh Phong bữu môi xoay người rồi đi, chuyện Lạc Long Quân không muốn giúp hắn thì hắn đã đoán trước, nhưng vì không muốn gặp quá nhiều phiền phức nên hôm nay hắn mới hỏi một chút mà thôi.

Bước ra khỏi cửa, Lâm Thanh Phong thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng lẩm bẩm.

- Không biết lão già Hòa Vân có đủ sức để nâng cấp một lần để Hàn Băng Kiếm thành Chí Tôn Pháp Khí hay không? Nếu không thì chính mình phải đi đâu để học Luyện Khí đây?

Nếu để Hòa Vân tôn giả nghe được lời này, hắn là hắn sẽ khịt mũi một cái rồi trả lời.

- Ngươi quá đề cao ta rồi, phiền ngươi tìm người khác a.

Không vì chuyện gì khác, Hòa Vân tôn giả chỉ mới là Luyện Khí Sư cấp 7 mà thôi, hắn có thể luyện chế ra Thần Cấp Pháp Khí, nhưng bảo hắn tạo ra một thanh Chí Tôn cấp pháp khí, dù chỉ là nâng cấp một thanh Thần Cấp Pháp Khí thành Chí Tôn Pháp Khí vẫn là đề cao khả năng của hắn.

“Hiện tại cũng đừng nghĩ tới chuyện này a, có thể về sau sẽ tìm ra biện pháp khác thì sao?” Suy nghĩ một hồi lâu, Lâm Thanh Phong liền lắc đầu một cái, hiện tại Nam Cung Mị Ảnh chỉ mới đạt tới Kiếm Tâm cảnh giới mà thôi, hiện tại đưa nàng một kiện Chí Tôn Pháp Khí thì nàng cũng không thể nào phát huy toàn bộ sức mạnh của nó được.

“Đại tỷ... ngài cảm thấy thế nào? Có thoái mái hay không?”

“Humm? Là Nguyên Anh sao? Con hàng này từ hai mươi năm trước liền đi theo Tiểu Linh thì cũng không trở về, cũng nên qua đó nhìn xem nó một chút, không biết hiện tại nó trở thành dạng gì rồi.” Nguyên Anh ở một bên cầu xin, liền thu hút sự chú ý của Lâm Thanh Phong suy nghĩ một lúc, hắn liền quyết định chủ ý.

Lâm Thanh Phong từng bước từ từ đi về phía phát ra giọng nói của Nguyên Anh, giấu mình ở một thân cây, nhìn cảnh tượng trước mặt, khóe miệng liền co quắp.

Bởi hắn nhìn thấy, tiểu Linh thì đang ngồi nhắm mắt thư giãn trên một chiếc ghế, bên cạnh là chiếc bàn, trên chiếc bàn có một ly trà nóng vẫn còn tỏa khói và một... sợi roi da?

Còn Nguyên Anh toàn thân vàng óng, cả người chỉ mang theo một cái quần đùi, rất thành thật chạy nhảy xung quanh tiểu Linh, nhẹ nhàng đấm bóp cho nàng.

“Huấn luyện nó thành một tên người hầu đúng nghĩa luôn sao?” Lâm Thanh Phong trong lòng cười khổ không thôi, hắn làm sao cũng không nghĩ tới con hàng Nguyên Anh này sau hai mươi năm liền trở nên như vậy, nhưng ít nhất là về sau hắn cũng không sợ nó gây họa nữa.

“Nếu đã tới, thì hãy ra mặt a, cũng đừng trốn tránh như vậy.” Tiểu Linh tay nhẹ nhàng cầm lấy ly trà nóng, nhấp một ngụm rồi tùy ý lên tiếng.

“Bị phát hiện rồi sao?” Lâm Thanh Phong mỉm cười rồi cũng theo đó mà bước ra.

Nguyên Anh một mặt mộng bức nhìn Lâm Thanh Phong, sau đó hai mắt ướn át nhanh chóng chạy tới ôm chặt lấy một bên chân hắn, đồng thời méu mếu.

- Đại ca,... người rốt cục cũng nhớ tới tiểu Anh nha.

Lâm Thanh Phong khóe miệng giật giật, hắn chưa từng nghĩ tới con hàng Nguyên Anh này lại “cảm động” khi gặp hắn như thế này, nhưng cũng chứng tỏ một chuyện, tiểu Linh “day dỗ” rất thành công a, ho nhẹ một cái.

- Haha, đã lâu không gặp rồi Nguyên Anh.

“Đại ca, lần này người tới đây, là để dẫn tiểu Anh rời đi sao?” Nguyên Anh hai mắt tràn ngập hy vọng, nhìn về Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

“Cũng không kém bao nhiêu đâu...” Gật đầu một cái, Lâm Thanh Phong mỉm cười trả lời, nhưng còn chưa nói hết câu thì chỉ thấy Nguyên Anh hai mắt phát sáng rực rỡ, nhanh chóng buông chân Lâm Thanh Phong, ngẩng đầu cười lớn.

- Haha... lão bà bà, rốt cục ta cũng có thể chánh thức thoát khỏi tay người rồi nha.

- Để xem, về sau người còn có thể làm gì ta?

Nguyên Anh vừa nói, đồng thời vừa làm “mặt quỷ” hướng về phía tiểu Linh.

Nguyên Anh con hàng này trở mặt quá nhanh, khiến Lâm Thanh Phong một mặt mộng bức, tiểu Linh thì vẫn bình tĩnh uống trà như không có gì xảy ra.

“...Nhưng vài ngày sau, chúng ta mới rời đi.” Một lúc sau Lâm Thanh Phong mới trở lại bình thường, thờ dài một cái lắc đầu nói.

“Ừ... Người nói cái gì? Vài ngày sau?” Nguyên Anh đầu não chấn động, hai mắt tròn to, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn Lâm Thanh Phong, chỉ thấy hắn nghiêm mặt gật đầu.

Nguyên Anh mồ hôi chảy đầy đầu, trong lòng thầm hô “không ổn”, nhưng nó hành động thật nhanh, chưa đầy một giây vẻ mặt liền thay đổi, vẻ mặt “ta muốn chết” khi nãy đã vụt đi đâu mất, thay bằng vẻ mặt “ngoan ngoãn” miệng cười “hắc hắc” nhanh chóng bay về phía tiểu Linh, tiếp tục công việc xoa bóp.

- Đại tỷ, chỗ này có thoải mái hay không?... Còn có chỗ này?...

“Ừm... thân thể rất thoải mái, nhưng trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu nha...” Tiểu Linh đặt ly trà lên bàn, đồng thời cầm lấy sợi roi da, vẻ mặt lạnh nhạt lên tiếng.

Nguyên Anh nuốt vào một ngụm nước bọt, nó không nói hai lời liền dùng hết sức lực bú sữa mẹ nhằm về một hướng mà chạy, cũng không thèm quay lại nhìn phía sau.

“Người chạy được sao?” Lâm Thanh Phong lắc đầu thờ dài một hơi, xoay đầu rồi đi, hắn không muốn nhìn cảnh tiếp theo diễn ra.

Chỉ thấy tiểu Linh lúc này một tay giơ lên, quăng dây roi, sợi roi như một con măng xà có linh tính, chỉ trong nháy mắt liền trói chặt cả người Nguyên Anh.

“Đại ca, ngài mau cứu ta nha... Đại tỷ... ta sai rồi... lần sau ta sẽ không dám nữa.” Nguyên Anh một mặt nước mắt nước mũi đầy dụa, lớn tiếng la hét.

Nguyên Anh là điển hình cho câu nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” mặc kệ nó có la hét như thế nào, Lâm Thanh Phong cũng mặc kệ, xoay đầu bước đi cũng không nhìn lại.

“Về sau phải làm thế nào đây? Ngay cả tiểu Linh cũng không thể để con hàng này an phận được, thật đúng là không khiến người ta bớt lo à.” Trong lòng lăm lăm một câu, Lâm Thanh Phong chỉ đành thờ dài.

Màn đêm buông xuống, kèm theo những tiếng la hét như heo bị thọc tiết vang lên khắp nơi...

Những tiếng la hét kiểu này, những người trong Cung Điện đã sớm quen thuộc, nên vẫn ngủ rất ngon giấc, ngoại trừ tiểu Linh... còn có Nguyên Anh.

...

Bây giờ, khoảng thời gian này cũng không dài, vào sáng sớm ngày thứ tám, bọn người Lâm Thanh Phong đã tập trung đông đủ trước mặt Lạc Long Quân.

“Grào...” Miệng rỗng mở thật lớn, kêu lên một tiếng, Lạc Long Quân mở mắt rồi nói.

- Các ngươi đã chuẩn bị đầy đủ, như vậy chúng ta rời đi thôi.

“Haha... lão bà bà, rốt cục ta cũng chờ tới ngày này, để xem về sau ngươi làm sao quản được ta.” Nguyên Anh từ tối ngày hôm qua liền được tiểu Linh “thả” về với Lâm Thanh Phong, lúc này từ trong người Lâm Thanh Phong, nó chỉ để lộ ra ngoài một cái đầu, về mặt “muốn ăn đòn” khiêu khích nhìn về tiểu Linh rồi nói.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, được tiểu Linh “dạy dỗ” trong hai mươi năm nhưng bản tính con hàng này vẫn không thay đổi.

“Ngươi vẫn không thể dạy dỗ được nó sao?” Lạc Long Quân ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn qua tiểu Linh, chỉ thấy tiểu Linh quỳ một chân xuống, im lặng cúi đầu không nói gì.

“Được rồi, ta đã hiểu.” Lạc Long Quân khịt mũi một cái, tùy ý nói.

- Vì ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, nên hiện tại ta sẽ trừng phạt ngươi.

- Ngươi sẽ phải đi cùng Lâm Thanh Phong bọn hắn xuống hạ giới, cho tới khi bọn hắn trở lại Long Tộc thì ngươi mới có thể trở về.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Tiểu Linh hít vào một hơi rồi lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Nguyên Anh “trưởng thành”

Một câu tùy ý của Lạc Long Quân chẳng khác nào đẩy Nguyên Anh vào hố sâu không đáy? Liên quan tới cuộc sống sau này của mình, Nguyên Anh làm sao có thể dễ yên đây?

Hai mắt híp lại một cái, chỉ trong một giây về mặt Nguyên Anh liền thay đổi, thái độ “muốn ăn đòn” vừa rồi liền vứt đi mất, thay vào đó là vẻ mặt tiếc rề, lắc đầu nói.

- Lão tổ tông, trước khi người làm ra quyết định, người hãy nghe ta nói vài lời.

“Ồ? Ngươi muốn nói gì đây?” Nghe được Nguyên Anh nói, tất cả mọi người đều tò mò nhìn về nó, Lạc Long Quân có chút hiếu kỳ hỏi.

“Ta biết, lão tổ tông ngươi muốn thông qua tiểu Linh, để nàng dạy dỗ lại tính cách của ta, không để ta ra ngoài gây chuyện, nhằm tránh những phiền phức không đáng có.” Hít vào một hơi, Nguyên Anh nói.

- Thực chất, ngài đã thành công, ta không còn giống như lúc trước, là một tên tiểu tử thích đi gây chuyện với người khác.

Nguyên Anh nói ra lời này, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn chằm chằm nó, thở dài một hơi, Nguyên Anh lại nói tiếp.

- Các ngươi không tin cũng không sao, nhưng sự thật là như vậy.

“Nếu đã như vậy, thì thái độ lúc nãy của ngươi là như thế nào?” Lâm Thanh Phong bấu môi một cái rồi hỏi, mọi người xung quanh cũng theo đó gật đầu, nhìn chằm chằm Nguyên Anh chờ đợi nó trả lời.

- Đại ca, ngươi biết không, ngay cả cỏ cây đều có tình cảm, vẫn biết được người nào thật tâm đối tốt với mình, từ đó mà chúng nó tìm cách đáp lại trả ơn cho bọn họ.

- Cỏ cây đều đã như vậy, bản thân ta là Nguyên Anh, chẳng lẽ ta lại thua kém chúng nó?

Nhìn qua tiểu Linh, Nguyên Anh về mặt ôn nhu cười nói.

- Trong hai mươi năm ở cùng tiểu Linh, mặc dù nàng thường xuyên hành hạ ta, nhưng ta vẫn nhìn ra được nàng chỉ muốn tốt cho ta mà thôi, thực chất nàng là một cô gái rất ôn nhu, tính tình của nàng rất tốt.

- Một nữ nhân tính tình ôn nhu, hiền lành, lại còn xinh đẹp như vậy trên đời này có thể tìm được bao nhiêu người?

- Vì thế nàng đã khiến nội tâm ta rung động, và nếu có thể, ta đều muốn cưới nàng làm vợ đây.

Tiểu Linh nghe xong lời này, trên mặt liền xuất hiện một rạng mây đỏ, xấu hổ cúi đầu, mọi người xung quanh đều trợn mắt há mồm, Lạc Long Quân có chút hứng thú chờ đợi Nguyên Anh nói tiếp.

Nguyên Anh không nhìn xung quanh, vẻ mặt nó tràn đầy tiếc nuối, bản thân nó là Nguyên Anh, nên hai mắt không thể nào đỏ lên, nhưng ai cũng nhận ra nó “xúc động” tiếp tục nói.

- Nhưng sự thật thì sao? Nàng là một vị tiên nữ cao cao tại thượng, còn ta? Ta chỉ là một Nguyên Anh của một tiểu tu sĩ nhỏ nhỏ mà thôi, làm sao ta có thể xứng đôi với nàng đây?

- Còn chưa nói tới việc, nếu ta đạt tới đẳng cấp đủ cao để có thể xứng đôi với nàng, nhưng ta vẫn chỉ là Nguyên Anh của đại ca, làm sao có thể nghĩ tới việc cưới nàng đây?

- Ta chỉ còn cách chôn giấu tình cảm của mình, không mong rằng tình cảm của ta đối với nàng sẽ được nàng đáp lại, ta chỉ mong rằng, trong nội tâm của nàng còn nhớ tới một tên tiểu tử, cứ luôn miệng gọi nàng là Lão bà bà, luôn luôn khiến nàng phải đau đầu suy nghĩ, luôn luôn khiến nàng phải thẳng tay day dỗ mà thôi...

- Vì vậy, lão tổ tông, xin ngài hãy thu lại lời nói của ngài, đừng trừng phạt tiểu Linh, nàng không đáng phải nhận hình phạt này.

Nguyên Anh vừa nói, vừa tiến tới bên cạnh tiểu Linh quỳ gối hướng Lạc Long Quân điên cuồng dập đầu.

Nữ nhân đa phần đều hành động theo cảm tính, hành động của Nguyên Anh, cộng thêm những lời mà nó vừa nói ra, như một cây chùy nện thẳng vào nội tâm của tiểu Linh khiến nội tâm của nàng rung động, nhưng nàng cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, Lạc Long Quân là chủ nhân của nàng, nàng phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, nên chỉ biết đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn ai.

Lâm Anh Hào cùng Nam Cung Mị Ảnh cũng có chút cảm động, quay sang nhìn Lâm Thanh Phong nhờ hắn nói đỡ vài lời.

“Nguyên Anh đổi tính.” Nhận được ánh mắt của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong âm thầm nói một câu rồi mỉm cười gật đầu, nếu Nguyên Anh đã “trưởng thành” biết suy nghĩ, mặc dù phương thức “trưởng thành” như một tên “run M” này có chút không đúng, nhưng dù gì Nguyên Anh cũng “trưởng thành” không nên để tiểu Linh nhận hình phạt “oan ức” như vậy nữa.

- Lão tổ tông, ngài xem xét một chút, đừng để tiểu Linh nhận oan ức nha.

“Hay lắm, cả đại ca cũng nhìn không ra, nhưng cũng không trách được, ta diễn xuất thậm chí tới mức ta đều tin thì người khác làm sao nhìn ra?” Nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh trong lòng vui vẻ, tới mức nó gần như lăn ra ôm bụng cười, nhưng liền bị nó “cưỡng ép” nín nhịn, khiến thân thể nó run rẩy vài lần.

Hành động này lại vô tình gia tăng hảo cảm của người khác khi nhìn vào Nguyên Anh, ai cũng nghĩ rằng bởi vì được Lâm Thanh Phong nói giúp, nên nó “xúc động” tới mức toàn thân run rẩy mà thôi.

“Hừm... là như vậy sao?” Lạc Long Quân trầm tư một chút, đưa mắt nhìn sang tiểu Linh rồi nói.

- Nếu đã như vậy, tốt thôi, ta sẽ không trừng phạt tiểu Linh, các ngươi có thể đứng lên rồi.

“Con bà nó, rốt cục thành công.” Nguyên Anh thầm hô một tiếng, bởi nó đã đạt được mục đích, tiểu Linh không bị trừng phạt, cũng có nghĩa là nàng sẽ không phải đi theo Lâm Thanh Phong tới Thông Thiên Đại Lục, cánh cửa dẫn đến “Thiên Đường” đang mở ra trước mặt nó.

Thân thể run rẩy vài cái, ngẩng đầu “vui vẻ” hỏi.

- Thật vậy sao Lão Tổ Tông?

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Nguyên Anh lúc này, nhìn ra nó thật sự rất vui vẻ, không phải là đang giả vờ, Lạc Long Quân rốt cục buông xuống một tia nghi ngờ cuối cùng, hừ một tiếng.

- Thật, các ngươi mau đứng lên.

“Lão bà bà, mau đứng lên, lão tổ tông đã tha thứ cho ngươi rồi.” Nguyên Anh vui vẻ gật đầu, nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy tiểu Linh cạnh bên đồng thời đứng dậy, mặc dù “kế hoạch” của nó thành công, nhưng trước khi bọn hắn trở về Thông Thiên Đại Lục, thì “kế hoạch” này vẫn có thể thất bại bất cứ lúc nào.

Hiện tại nó đã leo lên một con thuyền tùy thời đều có thể lật, nó phải cố gắng hết sức, một khi tới được “bờ bên kia” thì nó muốn làm gì chẳng được.

Được Nguyên Anh đỡ lấy, tiểu Linh cũng theo đó mà đứng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn về Nguyên Anh, chỉ thấy nó một dạng “thiên chân vô tà” mỉm cười, căn rằng một cái tiểu Linh lại hỏi.

- Lời lúc nãy... của ngươi là thật? Ngươi thật sự yêu thích ta?

“Hừ? Sao lão bà bà này lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ lại nhìn ra điểm gì không đúng? Không thể nào, ta diễn xuất như vậy nàng không thể nào nhìn ra, nàng chỉ nghĩ ngờ một chút mà thôi.” Nguyên Anh đầu não nhảy loạn, nhưng nó cũng không để lộ ra, đưa tay xoắn xuyết gãi đầu, xem như trả lời.

“Nhưng ta chỉ là Khí Linh.” Tiểu Linh cắn răng hỏi.

“Thì sao? Ta cũng chỉ là một cái Nguyên Anh a.” Nguyên Anh nhẹ nhàng mỉm cười.

Lúc này nụ cười của Nguyên Anh trong mắt tiểu Linh lại giống như ánh sáng mặt trời, ấm áp chiếu rọi nội tâm nàng, khiến nàng triệt để rung động, đỏ mặt xoay đầu không dám nhìn thẳng vào nó.

“Lão bà bà này, rốt cục là sao a? Chẳng lẽ... thật sự rung động rồi? Con mẹ nó, lần này chơi lớn sao?” Nguyên Anh đầu não loạn chuyển.

- Không thể nào, làm sao có thể như vậy đây, chắc là chỉ không ngờ ta là người đứng ra nói giúp nàng mà thôi.

- Đúng là vậy, nhất định là như vậy.

Tự tìm cho mình một cái lý do khiến mình yên tâm, Nguyên Anh thở ra một hơi nhìn về Lạc Long Quân rồi nói.

- Lão tổ tông, mọi chuyện nơi này đã xong, chúng ta nhanh chóng rời đi a.

Đề lâu sẽ sinh biến, “kế hoạch” của Nguyên Anh vẫn chưa hoàn toàn thành công, lại thêm biểu hiện của “Lão bà bà” trước mặt này khiến nó không gấp cũng không được.

“Hừm, chúng ta sẽ rời đi.” Lạc Long Quân mở miệng nói, tòa Cung Điện nhanh chóng thu nhỏ, chỉ trong vài giây liền biến mất, hóa thành một hình xăm trên cánh tay của tiểu Linh.

Mặt đất dưới tòa Cung Điện lúc này lại lộ ra một trận pháp cực lớn, mà bọn người Lâm Thanh Phong liền đứng ở trung tâm trận pháp.

“Trận pháp ở chỗ này sao? Thật sự là không ngờ tới.” Lâm Thanh Phong một mặt hiếu kì nhìn về trận pháp dưới chân rồi hỏi.

“Hừm, trước tiên là phải về Hạ giới, ta phải chỉnh sửa trận pháp một chút.” Lạc Long Quân trong miệng lầm bầm vài câu.

- Thông Thiên Đại Lục đúng hay không? Trước đó là lỗi vào đi thông với Tiên giới, hiện tại cửa đã bị đóng, nên ta không thể nào đưa các ngươi tới vị trí các ngươi muốn, chỉ có thể đưa các ngươi xuống Đại Lục mà thôi, về sau các ngươi phải tự tìm đường đi.

“Được rồi, Lão Tổ Tông, ngài làm như vậy là đủ rồi, chuyện còn lại chúng ta sẽ tự tìm cách.” Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi trả lời.

“Đã như vậy, hiện tại Anh Hào, cùng tiểu Linh, cả hai cùng ta ra ngoài trận pháp, sau khi bọn hắn rời đi thì chúng ta sẽ tới Tiên giới.” Lạc Long Quân nói một câu rồi đi bay ra khỏi trận pháp, Lâm Anh Hào có chút không nỡ nhìn về Lâm Thanh Phong rồi cũng theo sau bay ra ngoài, nhưng tiểu Linh vẫn không có ý định đi chuyển.

“Tiểu Linh, ngươi không muốn đi sao?” nhìn về phía sau, Lạc Long Quân có chút tò mò hỏi, mọi người xung quanh đều đưa mắt nhìn về tiểu Linh.

Đứng yên lặng bất động một lúc, Tiểu Linh cắn răng chặt răng, làm như đã đưa ra quyết định, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nàng đưa tay ôm Nguyên Anh vào lòng khiến nó mừng rỡ, một bên nghiêm túc nhìn Lạc Long Quân rồi nói.

- Chủ nhân, ta muốn ở cùng với chàng...

....Hết Chương 274...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 275: Trở về Thông Thiên Đại Lục

Hiệu quả...hay phải nói chính xác hơn là “hậu quả” của màn kịch này vượt xa dự định của Nguyên Anh, khiến đầu não nó trong lúc này dường như đình chỉ hoạt động, nó chỉ biết ngơ ngác quay đầu về phía sau nhìn người nữ nhân đang ôm mình trong lòng mà không thể nói lời gì khác.

Như nhận ra được ánh mắt của Nguyên Anh đang nhìn về mình, tiểu Linh đồng thời cúi đầu nhìn nó rồi nở nụ cười... hạnh phúc.

“Lần này... chơi lớn.” Cơ thể Nguyên Anh run lên vài lần, và đây là câu nói duy nhất còn sót lại trong đầu nó, ngoài câu này ra thì nó chẳng thể nghĩ được cái gì khác.

Ngây ngốc một lúc lâu, Nguyên Anh cắn chặt răng hỏi.

- Vì sao?... Ta chỉ là một cái Nguyên Anh a.

“Ta cũng chỉ là một Khí Linh, không phải sao?” Tiểu Linh chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu để đáp lại.

Nguyên Anh đầu não gần như hồng mắt, nó cũng không ngờ rằng tiểu Linh lại dùng câu nói của nó để trả ngược lại cho nó.

“Đó là quyết định của ngươi sao?” Lúc này, ở ngoài trận pháp, Lạc Long Quân bỗng đứng lên tiếng khiến Nguyên Anh cùng tiểu Linh cả hai đồng thời giật mình nhìn sang, tiểu Linh gật đầu một cái rồi nghiêm túc nói.

- Đúng vậy, đó là ước muốn của ta, xin chủ nhân tác thành.

“Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, tên tiểu tử này từ đầu tới cuối đều đang diễn kịch?” Trầm mặc một lúc, Lạc Long Quân lại hỏi.

“Thảo, con hàng này từ đầu tới cuối đều đang diễn kịch? Không thể tha thứ, trả lại sự cảm động cho bọn ta a.” Lâm Thanh Phong, Nam Cung Mị Ảnh cả hai sắc mặt đen kịt, giận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngược lại Nguyên Anh lúc này liên trọn mắt há mồm, đầu não nhảy loạn.

- Không thể nào? Mãn kịch của ta bị nhìn thấu?

“Dĩ nhiên rồi chủ nhân, ta đã sớm nhìn ra.” Tiểu Linh gật đầu một cái rồi nhẹ nhàng trả lời.

“Đã như vậy, thì tại sao ngươi lại làm ra lựa chọn này?” Lạc Long Quân vẻ mặt có chút không hiểu thấu nhìn tiểu Linh, chỉ thấy tiểu Linh mỉm cười, đưa tay xoa đầu Nguyên Anh vẫn đang được ôm trong lòng mình rồi nói.

- Ta làm ra lựa chọn này cũng không hoàn toàn vì mãn kịch khi nãy của chàng, mặc dù chàng diễn kịch, nhưng những lời chàng nói ra cũng không hoàn toàn sai.

- Có cây cũng có tình cảm của mình, ta thân là Khí Linh cũng đồng dạng như vậy.

Thở ta một hơi, tiểu Linh hai mắt có chút ướt át nhìn về Lạc Long Quân rồi nói tiếp.

- Từ khi ta có được tự thân ý thức cho tới bây giờ, ta biết rằng ngài luôn xem ta như một người con, cũng vì thế mà ngài không hề tiến hành nghi thức nhận chủ với ta.

- Cảm nhận được tình thương của ngài đối với ta, thật tâm ta rất cảm động.

- Ngài luôn dạy ta “Hãy sống thật với bản tâm của chính mình, làm những điều mình cho là đúng”, vì thế lần này, ta xin ngài hãy cho phép ta đi cùng chàng ấy.

“Vậy ngươi nghĩ rằng, ngươi đi theo hắn là đúng sao?” Lạc Long Quân gật đầu một cái, hai mắt tràn đầy tán thưởng nhìn về tiểu Linh rồi hỏi.

- Tốt thôi, nếu ngươi đã làm ra lựa chọn như vậy, ta sẽ không ngăn cản... nhưng mà...

Hừ một tiếng, Lạc Long Quân lại nhìn về phía Nguyên Anh.

- Cái cảm giác hoa của chính mình tự tay chăm sóc lại bị heo ủi thế này, khiến ta cảm thấy khó chịu lắm.

“Ngươi mới là heo, cả nhà ngươi mới là heo...” Nguyên Anh trong lòng la hét lớn tiếng, nhưng nó cũng không lộ ra ngoài, nó cũng biết nếu nó dám nói ra thì nó liền bị Lạc Long Quân tát chết, chỉ biết cúi đầu trầm mặc.

Nguyên Anh nói câu này không có mao bệnh, mặc dù do Lâm Thanh Phong tạo ra, nhưng nó là Nguyên Anh, cũng không có liên quan gì tới dòng họ nhà Lâm Thanh Phong cả.

“Tiểu tử, ngươi ở trước mặt ta, dẫn con gái của ta chạy... ngươi không muốn nói gì với ta sao?” Lạc Long Quân cau mày, hai mắt nhìn chăm chăm vào Nguyên Anh khiến nó nuốt vào một ngụm nước bọt.

- Lão tổ tông...

“Hừm?” Lạc Long Quân hàng lông mày nhu lại càng chặt, Nguyên Anh mở hôi chảy đầy đầu, cắn răng nói.

- Phụ thân... đại nhân... xin ngài cứ tin tưởng... giao tiểu Linh cho ta.

“Hừ, như vậy còn tạm được.” Lạc Long Quân khịt mũi một cái, nhưng xem ra rất hài lòng với câu trả lời này của Nguyên Anh.

- Còn có, đợi tới lúc các ngươi tiến về Tiên giới, ta sẽ tính tiếp với ngươi chuyện ngươi dám gọi ta là heo.

“Không thể nào? Ta chỉ suy nghĩ mà thôi, làm sao con hàng này biết được?” Nguyên Anh trợn mắt há mồm trong đầu nhảy loạn.

“Bởi vì “con hàng” trong lời ngươi nói sở hữu Độc Tâm Thuật a, tất cả mọi suy nghĩ của ngươi, “con hàng” đó chỉ cần muốn là biết được.” Lạc Long Quân sắc mặt đen kịt, nghiêng răng ken két lên tiếng, ngay lúc này hắn thật hối hận khi để tiểu Linh đi dạy dỗ Nguyên Anh, dạy dỗ không được còn bị Nguyên Anh dẫn chạy.

“Đứng là dùng bánh bao thịt ném chó a.” Tự mình lẩm bầm một câu Lạc Long Quân liền kích hoạt trận pháp, hắn không muốn nhìn mặt tên Nguyên Anh này nữa, nhìn càng lâu hắn càng có xung động muốn đánh chết nó a.

“Cái gì?” Nguyên Anh một mặt kinh dị, lúc này, trận pháp dưới chân bọn họ liền phát sáng, trong nháy mắt thân ảnh của tất cả liền biến mất.

...

Thông Thiên Đại Lục...

Hỏa Vân Tông, đây mà một trong số những tông môn cực lớn, được xây dựng trên một ngọn núi cao, Linh Khí lượn lờ.

Những tiếng nổ lớn vang lên khắp nơi, kèm theo đó là một loạt chấn động tỏa ra từ không trung, khiến cả ngọn núi đều run lên bần bật.

Mặc kệ cho những lần sóng chấn động gây ảnh hưởng, đa phần mọi người có mặt ở phía đây đều ngoảnh mặt làm ngơ, bọn họ đã quen thuộc với chuyện này nên không ai cảm thấy có gì đó khác thường, chỉ có một số người đưa mắt nhìn lên không trung, thấp giọng bàn tán, một mặt tràn đầy khâm phục.

“Vegeta, cậu ngày càng trở nên mạnh mẽ rồi.” Son Goku Super SaiyanBlue một thân thương tích đầy mình, quần áo rách nát, lơ lửng trên không trung thờ gáp từng hơi hai mặt tràn đầy chiến ý nhìn về phía đối diện.

“Hừ, nói nhiều quá.” Vegeta ở đối diện đồng dạng, trên người thương tích cũng không kém bao nhiêu, thờ ra từng hơi gấp gấp, phun ra một ngụm nước bọt, rồi tiếp tục lao nhanh về phía Son Goku.

“Hắc hắc.” Son Goku mỉm cười, nhanh chóng bày ra tư thế chuẩn bị đón đỡ.

“Hai người các ngươi, gây ồn ào đủ chưa? Mau dừng tay cho ta.” Ngay lúc này, một lão nhân đầu tóc bạc trắng, một thân áo bào đỏ thẫm đan xen những đường kẻ màu vàng, đột nhiên xuất hiện đứng chắn giữa hai người sắc mặt đen kịt lớn tiếng hét lên.

Vegeta cùng Son Goku cả hai đồng thời dừng tay, Vegeta trở về trạng thái bình thường, về mặt lạnh lùng khoanh tay cắn răng hừ một tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác không thèm để ý tới lão nhân trước mặt.

Son Goku trở về trạng thái bình thường, về mặt xoắn xuýt gãi đầu cười trừ.

- Haha... lão tông chủ.

“Ngươi cũng biết ta là lão tông chủ sao?” Lão già áo đỏ sắc mặt đen kịt, hừ một tiếng, sau đó ông lại thờ ra một hơi.

- Trong những năm này, nhờ có hai người các ngươi giúp đỡ, nên Hỏa Vân Tông đã hóa giải được nhiều nguy cơ.

- Nhưng hai người các ngươi cũng không thể làm như vậy a, một tuần lễ đánh nhau hai lần, một lần kéo dài ba ngày, ngày còn lại liền nghỉ ngơi ăn cơm...

- Đa phần mọi người không cảm thấy phiền, nhưng còn những đệ tử muốn tấn cấp... bọn hắn thật sự khóc không ra nước mắt a.

“Hắc, hắc...” Son Goku khuôn mặt đỏ lên, ngoại trừ gãi đầu cười trừ hắn cũng không biết phải nói gì mới tốt.

“Chuyện này trách được bọn hắn sao? Ai bảo diễn võ trường của các ngươi quá nát, không chịu nổi một kích như vậy đâu.” Ngay lúc này, Vô Cực Từ một thân áo bào trắng, bữu môi xuất hiện.

“Con mẹ nó, ta cho ngươi tìm một vòng hết Đại Lục này, nếu ngươi tìm ra nơi nào xây dựng ra diễn võ trường tốt hơn, thì Hỏa Vân Tông ta liền chấp hai tay dâng cho ngươi.” Lão Tông Chủ thật sự bị chọc giận.

Diễn võ trường trong lời bọn họ, là nơi mà các tông môn xây dựng, chuyên dùng cho các đệ tử chiến đấu với nhau giao lưu học hỏi kinh nghiệm, đương nhiên mỗi tông môn đều phải đổ toàn bộ tâm huyết vào đó.

Hỏa Vân Tông là một tông môn có hai vị Đại Thừa kì, nên Hỏa Vân Tông được xem là tông môn cấp 8, đứng đầu là Đại Thừa kì, tiếp theo Trưởng Lão là Hợp Thể Kì, kế tiếp sẽ tới nhóm Hộ Pháp là Luyện Hư kì.

Là tông môn có Hỏa Vân Tôn Giả là một vị Luyện Khí Sư cấp 7, một trong những Luyện Khí Sư đứng đầu đại lục, đương nhiên diễn võ trường ở đây được bọn họ dồn hết tâm huyết vào đó để xây dựng, và được mọi người công nhận là diễn võ trường tốt nhất Đại Lục.

Nhưng vấn đề liên ở đây, diễn võ trường dù gì cũng được xây dựng dành riêng cho đệ tử, nên dù cho Hỏa Vân Tôn Giả có dồn hết tâm huyết vào đó,

nhưng nó cũng chỉ giới hạn cho Luyện Hư Kỳ a.

Còn đối với Hợp Thể kỳ, thì diễn võ trường liền không cần thiết, tới cảnh giới này, bọn họ đã mơ hồ tạo ra một lĩnh vực quanh người, chỉ cần địch nhân tiến vào đó liền chết, vì thế đa phần bọn họ đều dùng lĩnh vực để đối đầu với nhau, một phần khác thì sử dụng Pháp Thuật để đánh nhau.

Loại trước thì không gây ra động tĩnh gì lớn, chỉ cần lĩnh vực của một trong hai bên bị phá vỡ là được, còn loại sau thì khoảng sân diễn võ trường không đủ lớn để bọn họ có thể thoải mái thi triển pháp thuật, nếu không chế không tốt còn có thể gây nguy hiểm tới khu vực xung quanh.

Hỏa Vân Tôn Giả có nằm mơ cũng không nghĩ tới việc, có hai tên thuộc cấp “Trường Lão” rảnh nhúc cả trứng chạy vào diễn võ trường dùng man lực để đánh nhau đầu... .

Cũng vì thế, ngay từ ngày đầu tiên bọn người Sơn Goku tới đây... diễn võ trường liền đóng cửa...tu sửa...

....Hết Chương 275....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 276: Tình hình Hỏa Vân Tông

Thật sự diễn võ trường ở Hỏa Vân Tông có “nát” không chịu nổi như lời Vô Cực Tử sao?

Đương nhiên là không, Diễn Võ Trường tốt nhất đại lục, đây cũng không phải do Hỏa Vân Tông mặt dày tự mình công nhận, mà là được tất cả tu sĩ ở Thông Thiên Đại Lục công nhận, bởi vì diễn võ trường ở đây có thể chịu đựng được một vị Hợp Thể Kỳ tầng 1 sử dụng toàn lực công kích hơn một giờ đồng hồ.

Hợp Thể Kỳ tầng 1 cùng Luyện Hư Viên Mãn, tuy chỉ cách nhau một bước, nhưng thực lực của cả hai lại chênh lệch một trời một vực, không thể nào so sánh.

Có thể ví dụ một cách đơn giản, diễn võ trường ở Hỏa Vân Tông, có thể chịu đựng được một vị Hợp Thể Kỳ tầng 1 dùng toàn lực công kích hơn một giờ đồng hồ, nếu thay vào đó là một vị Luyện Hư Viên Mãn bình thường khác...cho hẳn một tháng, nếu hẳn có thể phá được một góc nhỏ đã là rất khó.

Nếu Sơn Goku cùng Vegeta hai người chỉ dùng man lực đánh nhau, thì diễn võ trường cũng không nát bấy như vậy, nhưng hai tên này chỉ dùng man lực sao? Bọn hắn còn dùng cả chưởng lực a...

“Khí” trong cơ thể bọn hắn, cộng thêm Linh Lực bọn hắn tu luyện ra trộn lẫn với nhau, khiến thực lực của bọn hắn được nâng lên một bước, giúp bọn hắn một người liền có thể đánh ngang với một vị Hợp Thể Kỳ tầng 2.

Lúc trước bọn hắn dùng hết sức tung chưởng mới có thể giết chết tay sai của Hỏa Thánh tu vi Hợp Thể Kỳ tầng 1, hiện tại nếu bọn hắn tung chưởng, thì chỉ cần từ hai tới ba phần thực lực là đủ.

Nhưng hai người bọn hắn đối đầu với nhau, bọn hắn sẽ sử dụng hai, ba phần thực lực sao? Đáp án đương nhiên là không, bọn hắn dùng toàn lực.

Hai tên có thể sánh ngang với Hợp Thể Kỳ tầng 2 dùng toàn lực đánh nhau, diễn võ trường ở Hỏa Vân Tông làm sao chịu nổi?

Ngày đầu tiên Vô Cực Tử dẫn theo Sơn Goku cùng Vegeta tới đây, theo lời của Vô Cực Tử thì Lão Tông Chủ biết được hai người vừa mới độ một đợt Nguyên Anh lõi kiếp và muốn tìm một chỗ để luyện tập làm quen với thực lực hiện tại, hẳn rất tự tin đưa hai người tới diễn võ trường, cũng vì thế, mà kết quả là... sau mười phút diễn võ trường liền nát, cho tới hiện tại hơn 20 năm trôi qua, diễn võ trường vẫn chưa thể hoạt động trở lại.

Khi trước có Hỏa Vân Tôn Giả ở đây, cùng Lão Tông Chủ, cả hai hợp lực dùng hơn một trăm năm mới có thể tạo ra diễn võ trường, còn hiện tại Hỏa Vân Tôn Giả đã đi mất, chỉ còn một người Lão Tông Chủ.

Một mặt khác, để tạo ra diễn võ trường không chỉ cần Luyện Khí Sư một người như vậy, còn phải cần thêm một vị Trận Pháp Đại Sư giúp đỡ tạo ra trận pháp bao bọc, để uy lực của trận chiến bên trong không thể ảnh hưởng tới bên ngoài, nhưng hiện tại Hỏa Vân Tông lại đang trong tình trạng lửa cháy tới mong, làm sao dư thừa hơi sức để tu sửa diễn võ trường đây?

“Haha, ta chỉ đùa một chút mà thôi.” Vô Cực Tử lắc đầu cười hắc hắc, Lão Tông Chủ sắc mặt đen kịt, chỉ khoanh tay hừ một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác, ho nhẹ một cái, Vô Cực Tử lại nói.

- Lần này là ta sai, ta sẽ cho người biết một tin tức coi như là chuộc lỗi đi, nếu người muốn xây dựng một cái diễn võ trường tốt hơn lúc trước, thì ta nghĩ người sẽ muốn nghe.

“Ồ? Là tin tức gì đâu? Nhưng ta phải nói trước, nếu tin tức của người vô dụng, thì về sau cũng đừng nhìn mặt ta.” Lão Tông Chủ cau mày trả lời.

“Hắc hắc, ta biết tin tức của một vị Trận Pháp Đại Sư, và hẳn ít nhất là một vị Trận Pháp Đại Sư cấp 8.” Vô Cực Tử về mặt thần thần bí bí, híp mắt cười nói.

“Người đang nói tên Thanh Từ kia sao? Hẳn đã đạt tới Trận Pháp Sư cấp 8 rồi?” Lão Tông chủ hai mắt tỏa sáng, ông có chút cảm khái.

- Thật không hổ danh thiên tài a, một ngàn năm trước hẳn giúp bọn ta bày trận pháp, và cũng lúc đó hẳn mới chính thức trở thành Trận Pháp Sư cấp 7.
- Mới trải qua một ngàn năm thì hẳn đã đạt tới Trận Pháp Sư cấp 8 rồi.

“Không có, ta không nói hẳn, ta nói tới một vị khác.” Vô Cực Tử mỉm cười lắc đầu.

“Lại có người đạt tới Trận Pháp Sư cấp 8 sao? Hẳn là ai?” Lão Tông Chủ nghe tới đây liền cau mày hỏi, nhưng sau đó ông lại thở dài một hơi tiếc nuối.

- Nhưng việc đó cũng không quan trọng, với tình trạng của bọn ta lúc này, một khi giúp bọn ta thì chẳng khác nào hẳn sẽ đắc tội với Hòa Thánh, ngay cả Thanh Từ cũng không chắc sẽ giúp bọn ta, còn người mà người nói lại là một người lạ, người nghĩ hẳn sẽ đồng ý sao?

“Đương nhiên hẳn sẽ giúp, và có thể sẽ giúp miễn phí không điều kiện, còn bằng không ta cũng không rảnh rỗi tới mức dùng tin tức này để chuộc lỗi với người, chỉ là các người phải tự chuẩn bị vật liệu bày trận mà thôi.” Vô Cực Tử bĩu môi khinh thường.

“Thật sao?” Lão Tông chủ về mặt kinh ngạc, hít vào một hơi sau đó liền cau mày nhìn về Son Goku cùng Vegeta, ném cho hai người một cái lệnh bài, rồi phát tay nói.

- Đây là lệnh bài dùng để ra vào hộ tông đại trận, có nó các người có thể tự do ra vào nơi này.
- Hiện tại hai người muốn tập luyện thì cứ tiếp tục, nhưng các người hãy bay ra phía xa tông môn một chút, đừng gây ảnh hưởng tới những đệ tử phía dưới.

“Cám ơn, lão Tông chủ.” Son Goku tiếp nhận lệnh bài, gãi đầu cười hắc hắc rồi nhanh chóng theo lời lão Tông chủ cùng Vegeta bay đi.

“Còn người, chúng ta mau tới chỗ của ta, nơi này cũng không phải là nơi để nói chuyện.” Lão Tông chủ nhìn Vô Cực Tử, nói rồi dẫn đầu bay trước.

Đuổi Son Goku cùng Vegeta hai người rời đi, cũng không phải do lão Tông chủ nghi ngờ hai người để lộ tin tức, nhưng bởi vì quá hiểu hai người nên hẳn mới để hai người rời đi.

Vegeta thì không nói, hẳn lạnh lùng ít nói, hẳn sẽ không để lộ, nhưng còn Son Goku thì khác... con hàng này trí não không đi đôi với sức mạnh, hẳn mạnh thật, nhưng nói về đầu óc của hẳn... lão Tông chủ chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Vào lần đầu tiên quân đội của Hòa Thánh tiến công, Son Goku con hàng này gần như làm lộ tất cả bố trí của lão Tông chủ, khiến cho hộ tông đại trận gần như bị quân của Hòa Thánh công phá, vốn muốn để Vô Cực Tử làm con bài chưa lật, lão Tông chủ đối chiến Hòa Thánh liền già vờ yếu thế, dẫn dụ Hòa Thánh tới đây khi đó lão Tông chủ cùng Vô Cực Tử hai người cùng nhau vây đánh Hòa Thánh.

Đối mặt với hai vị Đại Thừa kì, một trong số đó là Kiếm Thánh Vô Cực Tử, Hòa Thánh dù không chết nhưng chắc chắn sẽ bị lột một lớp da, nhưng vì Son Goku, nên lão Tông chủ không còn cách nào khác đành phải để Vô Cực Tử xuất hiện sớm bảo vệ hộ tông đại trận.

Vì vậy Hòa Thánh liền thoát nạn, Hòa Thánh biết rõ, Vô Cực Tử sẽ có ngày rời đi Hóa Vân Tông, hẳn không thể nào ở mãi trong Hóa Vân Tông được, lại thêm Hóa Vân Tông đang bị bao vây, không thể nào tiếp xúc bên ngoài, Hòa Thánh liền chuyển sang đánh lâu dài, vài tháng đánh một trận nhỏ, nhằm tiêu hao tài nguyên của Hóa Vân Tông.

Sau khi trở về, lão Tông chủ chỉ hận không thể một tát đánh chết Son Goku, nhưng có Vô Cực Tử đứng ra bảo đảm Son Goku không phải cố ý nên ông mới nén giận bỏ qua.

Có bài học lần trước, nên lúc này lão Tông chủ không muốn cho Son Goku biết được danh tính của vị Trận Pháp Đại Sư mà Vô Cực Tử nói tới, nếu lỡ như Son Goku tiết lộ ra ngoài thì bọn hẳn liền khổ rồi.

Bán tiên không ra, Trận Pháp Đại Sư cấp 8 đã là đẳng cấp cao nhất, để nhờ bọn hẳn giúp đỡ bày trận đương nhiên phải trả một cái giá không nhỏ, Hóa Vân Tông tìm đâu ra một vị Trận Pháp Đại Sư cấp 8 có thể giúp bọn hẳn miễn phí đây?

Đã giúp miễn phí, nhưng lại có thể nhận lấy phiền phức vì một tên “nào cá vàng” là một chuyện không nên.

Hiểu rõ điều này, vì thế lão Tông chủ liền để Son Goku cùng Vegeta hai người rời đi, đồng thời đưa Vô Cực Tử trở về gian phòng của mình.

“Vị đó là ai? Hiện tại người có thể nói rồi.” Lão Tông chủ bước vào khoảng sân, ngồi xuống ghế đá, lấy từ nhẫn trữ vật một bình trà và vài chén nước, đưa Vô Cực Tử một chén rồi hỏi.

Vô Cực Tử mỉm cười.

- Lần trước tổ chức hội nghị, người cũng có tham gia, vậy người có nhớ, Thiên Cơ Tử xuất hiện giữa hội nghị đã nói gì sao?

“Vẫn nhớ rất rõ, hẳn nói chúng ta không nên hành động, mà phải chờ một trăm năm sau, đợi một vị Bán Tiên và một người khác xuất hiện.” Lão Tông chủ gật đầu một cái, một mặt không hiểu thấu rồi hỏi.

- Chẳng lẽ người mà người nói là...

“Đúng vậy, ta có tin tức của vị Bán Tiên đó, trùng hợp, hẳn là một vị Trần Pháp Đại Sư.” Vô Cực Từ mỉm cười gật đầu.

....Hết Chương 276...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 277: Luận bàn? Vẫn là thôi đi

“Vị Bán Tiên đó thật sự tồn tại sao?” Lão Tông chủ hít vào một hơi khí lạnh, Vô Cực Từ bữu mỗi một cái.

- Người ngạc nhiên cái quỷ gì? Người đã bao giờ thấy Thiên Cơ Từ đoán sai hay chưa?

“Thiên Cơ Từ quá mức thần bí, ta tu luyện tới hiện tại đã hơn 7 vạn năm, nhưng lần duy nhất ta nhìn thấy hẳn là ở hội nghị lần trước, còn lại ta chỉ được nghe truyền miệng, đương nhiên ta sẽ nghi ngờ a.” Lão Tông chủ lắc đầu cười khổ, thở ra một hơi tiếc nuối.

- Có lẽ là do bọn ta không có duyên.

Vô Cực Từ gật đầu rồi nói.

- Vậy đề ta giải thích cho người một chút đi.

- Có lẽ người không biết, nhưng trước đó Thiên Cơ Từ đã tiên đoán cho ta một quẻ, hẳn nói sau khi hội nghị diễn ra thì ta sẽ gặp một trận kiếp nạn, thân tử đạo tiêu.

“Nghiêm trọng như vậy? Nhưng người hiện tại là như thế nào? Theo lời người nói thì tính từ lúc hội nghị kết thúc cho tới bây giờ đã hơn một trăm năm rồi, vì sao người vẫn còn lành lặn? Chẳng lẽ Thiên Cơ Từ đoán sai rồi? Hay ý của hẳn là người sẽ gặp nguy hiểm trong lúc chúng ta tiến vào Thượng Cổ Chiến Trường?” Lão Tông chủ cau mày hỏi.

“Không có, sau đại hội lần trước, ta thật sự đã gặp kiếp nạn, và gần như chết rồi, may mắn là được Thiên Cơ Từ báo trước, nên ta đã có phòng bị, nhưng dù vậy, ta cũng chỉ còn lại một phần thần niệm may mắn thoát nạn mà thôi.” Vô Cực Từ mỉm cười nói.

“Chuẩn xác như vậy? Nhưng chỉ chưa tới một trăm năm a? Nhanh như vậy mà người đã hoàn toàn bình phục rồi?” Lão Tông chủ một mặt kinh ngạc nhìn Vô Cực Từ rồi hỏi.

“Đúng vậy, không những bình phục, mà ta còn tìm được một đệ tử đắc ý đây.” Vô Cực Từ đắc ý cười.

“!!!”

“Tiểu tác tử đã ra đời rồi?” Lão Tông chủ vẻ mặt kinh dị hít vào một hơi khí lạnh, ai cũng biết Vô Cực Từ - Vô Cực Kiếm Thánh còn có một biệt danh khác là Tác Tử Tôn Giả, vì thế nghe tới đệ tử của hẳn, lão Tông chủ liền nghĩ tới biệt danh này.

“Cút” Nụ cười đắc ý của Vô Cực Từ đã ném đi đâu mất, và thay vào đó là sắc mặt đen kịt, nghiêng răng ken két.

“Hắc hắc, lần này là lỗi do ta.” Lão Tông chủ cười lớn, tay vỗ vai Vô Cực Từ nói xin lỗi, nhưng trên mặt hẳn không có chút nào là tỏ vẻ hối lỗi cả, sau đó hai mắt ông phát sáng tò mò hỏi.

- Đệ tử đắc ý của người sao? Như vậy tư chất của hẳn rất cao a, về sau có dịp người để hẳn và đồ tôn của ta luận bàn một chút.

“Luận bàn?... Ta nghĩ là thôi đi.” Nghe được lời này, Vô Cực Từ trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói.

“Vì sao? Cả hai luận bàn cùng nhau tiếp thu kinh nghiệm, chẳng phải rất tốt sao? Chẳng lẽ người sợ tư chất của người không bằng đồ tôn của ta?” Lão Tông chủ có chút khó hiểu hỏi, nhưng nhắc tới đồ tôn Nam Cung Tuyết, hẳn có chút hãnh diện, nhắm mắt gật đầu nói.

- Cũng đúng, rất ít người được như tiểu Tuyết, tuy rằng trước đó bị một đám phế vật có mắt không trông vùi dập, nhưng trong vòng hai mươi năm liền đạt tới Kim Đan, hiện tại đã là Kim Đan Viên Mãn, tùy thời đều có thể Kết Anh.

- Tư chất yêu nghiệt cỡ này, dù là Hỏa Vân lúc trước cũng không bằng a.

“Không có, nếu so về phần tư chất, thì Nam Cung Tuyết vẫn kém nhiều lắm, nói ra ta sợ người sẽ bị đả kích.” Vô Cực Tử hai mắt híp lại, khóe miệng nở nụ cười mà không phải cười nói.

“Ồ? Ý của người là, tư chất của đệ tử người còn yêu nghiệt hơn cả đồ tôn của ta?” Lão Tông chủ nội tâm có chút giận, chỉ thấy Vô Cực Tử gật đầu nhàn nhạt trả lời.

- Hai mươi năm từ Trúc Cơ đạt tới Kiếm Tâm cảnh giới, tuy rằng cơ thể thiếu Linh Lực, nhưng trong tình trạng như vậy, vẫn có thể dùng một thân tu vi Kiếm Đạo treo lên đánh Luyện Hư Viên Mãn, người nghĩ như thế nào?

“Cút, người lừa ta, về sau chúng ta tuyệt giao.” Lão Tông chủ đương nhiên là không tin, muốn đạt tới Luyện Hư Viên Mãn dễ dàng hay sao? Ngay cả Hỏa Vân Tôn Giả lúc trước cũng mất mấy ngàn năm, tu luyện hai mươi năm liền treo đánh Luyện Hư Viên Mãn, đây còn là tu luyện sao? Đây là bặt hack đi.

Nếu đây thật sự là tu luyện, thì bọn họ tốn mấy ngàn năm để đạt tới Luyện Hư Viên Mãn tính là gì? Sớm tìm khối đậu hũ đập đầu tự sát a.

“Ta biết khi ta nói ra, người sẽ có phản ứng này, nhưng đây là sự thật, ta cũng không còn cách nào khác a.” Vô Cực Tử lắc đầu cười khỏ.

Lão Tông chủ hai mắt nhìn chăm chăm vào Vô Cực Tử, nhận ra hắn không nói dối, lúc này ông mới hít sâu một hơi.

- Người nói thật?

“Đương nhiên là thật.” Vô Cực Tử gật đầu một cái rồi nói tiếp.

- Tính ra, đệ tử của ta cùng đồ tôn của người, cả hai vẫn là tỷ muội thân sinh đây.

“Tỷ muội thân sinh? Đệ tử của người là Nam Cung Mị Ảnh?” Lão Tông chủ nghe tới đây liền nhanh chóng hỏi.

“Đúng vậy, nàng là tỷ tỷ của Nam Cung Tuyết, ta được nàng nhờ vả tới đây bảo vệ Nam Cung Tuyết trong thời gian mà tên Hỏa Vân kia rời đi.” Vô Cực Tử gật đầu nói, đối với chuyện lão Tông chủ biết tới Nam Cung Mị Ảnh hắn cũng không có chút ngạc nhiên, là sư tổ của Nam Cung Tuyết, hắn không biết tới tỷ tỷ của nàng mới có vấn đề.

“Tư chất quái vật cỡ này, hẳn là người đã dốc hết toàn bộ tài sản để trợ giúp nàng đi? Nhưng như vậy cũng đáng giá a.” Lão Tông chủ lúc này cũng dần tin tưởng, nói tới tỷ tỷ của Nam Cung Tuyết, ông tin Vô Cực Tử sẽ không lừa mình.

“Như vậy thì không có, lúc nhận nàng làm đệ tử, ta chỉ là một luồng thần niệm, vì thế ta chỉ dạy nàng một bộ kiếm pháp căn bản, và tặng nàng một thanh kiếm Linh cấp Pháp Khí, sau đó ta liền đi tới một thế giới khác để tái tạo thân thể, nàng có thể đạt tới tu vi hiện tại đều là do tự thân nàng cố gắng.” Vô Cực Tử một mặt vô tội nói.

“Cút, tuyệt giao, ta hạn cho người trong mười giây liền cút khỏi tầm mắt của ta, còn bằng không đừng trách ta không khách khí.” Lão Tông chủ hai mắt phát hỏa, theo ông nghĩ, tên Vô Cực Tử này căn bản là nói bậy, bởi theo lời hắn nói, Nam Cung Mị Ảnh chẳng khác nào một tán tu a, một tán tu không có người chống lưng có thể đạt tới mức này sao? Căn bản là nói bừa.

Vô Cực Tử cười khỏ lắc đầu, ngay cả ông cũng không dám tin Nam Cung Mị Ảnh có thể đạt tới trình độ như vậy đâu, trong khoảng thời gian hai mươi năm, Nam Cung Mị Ảnh có thể đạt tới Kiếm Ý cảnh giới là ông nằm mơ cũng có thể mỉm cười rồi, nhưng sự thật nàng còn hơn ông mong đợi, vừng vàng đứng ở Kiếm Tâm cảnh giới, lúc vừa trở về gặp Nam Cung Mị Ảnh, suốt mấy ngày ông đều ngồi một mình cười như điên, Lâm Thanh Phong còn nghĩ rằng ông điên thật rồi đây.

Nhắc tới Lâm Thanh Phong, Vô Cực Tử liền sùng sốt, nhanh chóng nói.

- Đúng, nhắc tới hai nàng, ta còn phải nhắc tới một người khác đây.

“Người còn muốn lừa ta chuyện gì?” Lão Tông chủ cau mày hỏi.

“Từ đầu tới giờ, ta thực sự không lừa người, người tin cũng được, mà không tin cũng được, nhưng nếu người muốn nhờ vả vị Trần Pháp Đại Sư kia, người phải nghe ta nói về người này.” Vô Cực Tử lắc đầu nói.

Nghe được lời này, lão Tông chủ mới nghiêm túc gật đầu.

- Tốt, người mau nói.

“Hắn gọi là Lâm Thanh Phong, hẳn là trượng phu của Mị Ảnh.” Vô Cực Tử trầm giọng nói.

“Là trượng phu của Mị Ảnh? Như vậy hẳn là tỷ phu của tiểu Tuyết rồi? Ta có thể nhờ tiểu Tuyết nói giúp a.” Lão Tông chủ vẻ mặt kinh hi, nhưng đáp lại ông chỉ có cái lắc đầu của Vô Cực Tử.

- Người có thể làm như vậy, nhưng ta không hứa chắc là hắn sẽ nghe lời Nam Cung Tuyết a.

- Mà thậm chí, hần còn có thể khiến Nam Cung Tuyết quay ngược lại cắn ngươi một ngụm.

“Cái này... hần là không thể nào đi?” Lão Tông chủ cau mày, Vô Cực Tử lại thở ra một hơi rồi nói.

- Ngươi đã từng nghe Âm Dương hai vị tôn giả nhận được một vị đệ tử mới chưa?

“Đương nhiên là nghe qua, là một nữ hài mang Âm Dương hai hệ linh căn, từ 13 năm trước ở tuổi 30 liền trở thành Nguyên Anh tu sĩ, và được công nhận là Nguyên Anh kì trẻ nhất đại lục, chuyện này có liên quan tới hần sao?” Lão Tông chủ gật đầu tò mò hỏi.

“Đương nhiên là có, đệ tử của hai người ấy, là do Lâm Thanh Phong tên này “tiện tay” nhặt được ngoài đường.” Vô Cực Tử thở ra một hơi.

- Sau đó Âm Dương hai vị tôn giả lại trùng hợp đi cùng Băng Thánh tới gặp Hòa Vân tên kia, và phát hiện ra.

“Âm Dương hai vị tôn giả thật may mắn a, trên trời rớt xuống một đĩa bánh...”

“Đĩa bánh mà ngươi nói, Âm Dương hai người bọn họ phải mua với giá 100 viên Linh Thạch Cực Phẩm, ngón gần một phần tư gia sản của hai người, và còn phải thiếu nợ hần một cái nhân tình.” Lão Tông chủ còn chưa nói hết lời, Vô Cực Tử liền chen vào.

“!@#!@\$%” Lão Tông chủ tròn mắt há mồm, một mặt không thể tin nhìn về Vô Cực Tử, ông còn nghĩ rằng mình nghe nhầm đây.

....Hết Chương 277....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 278: Còn để cho người khác sống hay không?

Âm Dương hai vị tôn giả là ai? Bán Tiên không ra, hai người bọn họ được xem là cặp đôi mạnh nhất đại lục được toàn bộ Đại Thừa Kì công nhận.

Chỉ cần bọn họ nói một câu “Muốn nhận đệ tử” thì toàn bộ thiên tài ở đại lục sẽ nhao nhao tới xếp hàng mặc cho bọn họ chọn.

Trình độ như vậy mà còn phải tốn một phần tư gia sản để nhận đệ tử? Và còn phải thiếu một cái nhân tình?

“Sao có thể như vậy?” Lão Tông chủ hít vào một hơi khí lạnh, nhìn Vô Cực Tử.

“Bởi vì hai người bọn họ muốn nhận tiểu cô nương kia làm đệ tử, nhưng nàng căn bản không muốn bái sư a.” Vô Cực Tử cười khổ không thôi.

- Lâm Thanh Phong, tên này căn bản là có độc, toàn bộ người đi theo hần đều một dạng trung thành, người ngoài có nói như thế nào cũng không chịu nghe, chỉ nghe lời một mình hần.

- Vì thế hai người bọn họ phải nhờ hần nói giúp, cuối cùng phải trả hần 100 viên linh thạch cực phẩm và còn thiếu nợ hần một cái nhân tình.

“Tiểu cô nương không hiểu sự đòi a.” Lão Tông chủ lắc đầu cảm khái không thôi.

- Tiểu cô nương ấy lúc đó không hiểu được, bái Âm Dương hai vị tôn giả làm sư phụ là cơ hội quý giá tới cỡ nào, vì thế liền để Lâm Thanh Phong tên này tiện nghi.

“Không, ngươi nói sai.” Vô Cực Tử lên tiếng phản đối lời của Lão Tông chủ, rồi thở dài nói.

- Bởi vì nàng đã theo Âm Dương hai vị tôn giả, nên nàng hiện tại chỉ mới đạt tới Nguyên Anh mà thôi.

- Nếu như tiểu cô nương ấy đi theo hần, lúc này nàng có thể một dạng không kém Mị Ảnh là bao.

Lão Tông chủ nhíu mày nghi ngờ nhìn Vô Cực Tử, chỉ thấy hần cười khổ nói.

- Ngươi đã gặp qua Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt đúng không? Ngươi đánh giá cả hai thế nào?

“Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt sao? Ta cảm thấy hai người đó đúng là bậc kì tài, cả hai đều đồng dạng tuổi trẻ, trong đó một người là Bán Yêu lại có thể đánh ngang tay với Hợp Thể Kì tầng 3.” Lão Tông chủ gật đầu.

“Chiến Thiên là đệ tử của Lâm Thanh Phong, tiểu tử Chiến Thiên được hần dạy dỗ từ giữa đêm, sáng sớm mở mắt độ lòi kiếp tu vi sánh ngang Luyện Hư kì, toàn bộ quá trình kéo dài năm giờ đồng hồ, ta ngồi một bên đều nhìn tận mắt.” Vô Cực Tử nhàn nhạt nói.

“Ngươi đang nói về một người sao? Hay ngươi đang nói tới Thiên Đạo Hóa Thân?” Lão Tông chủ đầu óc muốn cháy hòng, ngây ngốc hỏi một câu, nghịch thiên như vậy còn cho người khác sống hay không?

“Lâm Thanh Phong là người, điều này ta có thể xác định.” Vô Cực Từ gật đầu trả lời.

Hít vào một hơi, Lão Tông chủ lại hỏi.

- Như vậy tu vi của hần có phải là rất cao? Thậm chí hần đã đạt tới Tiên Cảnh đi? Chỉ có như vậy hần mới làm được những điều như vậy a?

“Không có, ngươi lại sai, lần cuối cùng ta gặp hần, hần chỉ là một tên Kim Đan Viên Mãn tiểu tu sĩ, và toàn bộ quá trình tu luyện của hần chỉ mất 2 năm.” Vô Cực Từ lại đáp.

.... Lão Tông chủ trầm mặc, yên lặng không nói gì, đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn về Vô Cực Từ, chỉ thấy Vô Cực Từ lắc đầu nói.

- Tất cả những điều ta nói, không phải ta muốn đùa bỡn ngươi, ta chỉ muốn ngươi hiểu một chuyện, Lâm Thanh Phong tiểu tử này quá mức thần bí.

- Ngươi tốt nhất đừng muốn cùng hần làm địch nhân mới tốt.

Lão Tông chủ trầm ngâm một chút rồi gật đầu tiếp tục ngồi nghe, Vô Cực Từ lại tiếp tục nói.

- Những năm ở cùng với hần, ta đã nhìn được một phần con người hần.

- Mặc dù hần có chút ham tiền, nhưng tính cách phóng khoáng, rất dễ dàng ở chung.

- Nếu ngươi đối tốt với hần, hần sẽ đồng dạng đối tốt với ngươi, nếu ngươi gặp chuyện, hần sẽ tận lực ra tay giúp đỡ.

- Nhưng chỉ cần là địch nhân, hần sẽ một dạng lãnh khốc vô tình, thẳng tay trừng phạt.

“Tốt, đừng nói những điều này, hần là tỷ phu của tiểu Tuyết, ta sẽ không đánh chủ ý lên người hần.” Lão Tông chủ gật đầu lạnh nhạt trả lời.

Lúc này, Vô Cực Từ mới mỉm cười nói.

- Đúng vậy, một khi ngươi có thể được hần chấp nhận, thì ngươi sẽ nhận được nhiều thứ bất ngờ không thể tưởng tượng được đâu.

“Ồ? Nói nghe thử một chút?” Lão Tông chủ có chút tò mò hỏi.

Vô Cực Từ cũng không giấu diếm, cười nói.

- Ta lấy ví dụ một chút đi, bản thân ta, vì ta nhận Mị Ảnh làm đệ tử, hướng dẫn nàng đầu nhập vào Kiếm Tu, hần liền tìm biện pháp giúp ta khôi phục thân thể, tu vi cũng tăng trưởng.

- Còn phần Mị Nguyệt, thê tử của tiểu tử Chiến Thiên, lúc ban đầu, tư chất của nàng không phải là quá cao, nói thẳng ra là nát không thể tả, chỉ là một đệ tử Trúc Cơ kì của một tông môn cấp 4.

- Nhưng khi trở thành thê tử của Chiến Thiên, tu vi của nàng liền tăng vọt, trong vài năm ngắn ngủi liền đạt tới trình độ như hiện tại.

“Khoan đã, Mị Nguyệt không phải là cùng Son Goku và Vegeta ba người bọn họ là đồng tộc sao? Theo lúc trước ngươi đã nói thì bọn hần là người Saiyan gì đó? Bọn hần có thể đạt tới mức này liền là do thiên phú của bọn hần a?” Lão Tông chủ ngay lập tức ngắt lời.

Vô Cực Từ lắc đầu giải thích.

- Không phải, quá trình ta sẽ không nói rõ cho ngươi, ngươi chỉ cần biết Mị Nguyệt vốn là một vị nữ tu sĩ bình thường, còn hình dạng lúc này, là do nàng được Lâm Thanh Phong giúp đỡ mới trở thành như vậy.

- Nếu không có hần ra tay, thì cả đời nàng cũng chưa chắc gì có thể đạt tới Nguyên Anh kì đâu.

Vô Cực Từ nói lời này cũng không phải nói đùa, nếu không có Lâm Thanh Phong giúp đỡ thì Mị Nguyệt đã sớm chết, ngay cả Kim Đan còn chưa đạt tới thì nói gì tới Nguyên Anh.

“Hần thật sự nghịch thiên như vậy sao?” Lão Tông chủ lẩm bẫm, trong lòng ông lúc này đã đặt Lâm Thanh Phong vào dạng nhân vật không thể trêu chọc.

- Còn có, hơn hai mươi năm trước, Hòa Vân tên kia cũng được hần giúp đỡ.

Vô Cực Từ lúc này lại tiếp tục nói.

“Ồ? Ngay cả tiểu Hóa sao? Hơn hai mươi năm trước sao? Ta nhớ lúc đó tiểu Hóa đột nhiên giống như nổi điên vậy, điên cuồng ra lệnh cho tông môn

chuẩn bị thật nhiều thứ đồ, Lâm Thanh Phong hẳn đã làm gì?” Nghe tới đệ tử Hỏa Vân tôn giả cũng được giúp đỡ, lão Tông chủ liền nổi lên hứng thú hỏi.

“Hắn đã cho Hỏa Vân tên kia tin tức của Cửu Thiên Hỏa.” Vô Cực Tử nhàn nhạt trả lời.

....Vài giây im lặng...

“Tốt, ta quyết định nghe theo lời ngươi, bán mạng trở thành người của hắn.” Lão Tông chủ ngay lập tức xác định suy nghĩ của mình.

“Ngươi hiểu được là tốt rồi.” Vô Cực Tử lúc này mới thở ra một hơi, tốn công giải thích dài dòng như vậy, hắn chỉ muốn Lão Tông chủ xác định rõ quan điểm mà thôi.

Lão Tông chủ trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi hỏi.

- Ngươi biết rõ lai lịch của tiểu tử Lâm Thanh Phong sao?

- Theo ngươi vừa kể thì hắn chẳng khác gì một kho bảo vật di động a? Có một người như vậy tồn tại nhưng mấy vạn năm qua, vì sao ta chưa từng nghe tới?

“Ta không biết.” Vô Cực Tử lắc đầu thờ dãi.

- Ta chỉ biết những chuyện của hắn ở những năm này, còn về lai lịch của hắn ta hoàn toàn không biết một chút gì cả.

Thờ dãi một hơi, Vô Cực Tử lại lắc đầu cười nói.

- Nhưng chúng ta cần biết rõ lai lịch của hắn sao? Chỉ cần chúng ta biết rõ hắn không phải địch nhân, mà là đồng bạn, ngẫu nhiên lại có thể tìm cho chúng ta chỗ tốt không tưởng là được rồi.

“Hắc hắc... về điểm này, ta đồng ý với ngươi.” Lão Tông chủ hai mắt híp lại, trên miệng nở nụ cười quái dị, nhưng rồi ông lại hỏi.

- Còn có, vị tiền bối Bán Tiên mà ngươi đã nhắc tới như thế nào? Hiện tại vị tiền bối ấy đang ở đâu?

- Vì sao ta phải cần sự giúp đỡ của Lâm Thanh Phong tên ấy?

Vô Cực Tử vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Chi tiết thì ta không biết rõ, nhưng ta nghe nói rằng vị Bán Tiên ấy được Lâm Thanh Phong mang về, và hiện tại đang ở chỗ Thận ca.

“Ngay cả Trấn Nguyên tên ấy cũng có quen biết với Lâm Thanh Phong?” Lão Tông chủ thở ra một hơi, cúi đầu cảm thán.

- Ta thật sự già rồi, chỉ có lớp trẻ các ngươi có thể nhanh chóng “đánh hơi” được “tòa bảo khố” di động ấy, còn ta thì không thể.

Không trách lão Tông chủ cảm thán, Lâm Thanh Phong được bọn hắn xem là “tòa bảo khố” di động, nhưng bọn hắn không ai biết được “tòa bảo khố” này tới lúc nào sẽ cạn kiệt a, một khi chỗ tốt đã hết thì ngươi có tới cũng chỉ có thể hít gió Tây Bắc à.

“Haha, ngươi cũng đừng lo lắng, biết đến sự tồn tại của tên ấy, tính cả ngươi thì vẫn chưa đủ mười người đâu.” Vô Cực Tử cười nói.

- Theo ta đoán, tên ấy vẫn còn rất nhiều bảo vật chờ chúng ta đi lấy đây.

“Thật vậy?” Lão Tông chủ tròn mắt.

“Thật.” Vô Cực Tử một mặt tự tin gật đầu.

... “Hắc hắc...” Hai tên cáo già híp mắt nhìn nhau cười, dù không ai nói ra, nhưng cả hai đều có chung suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Tiểu Hồng Trần

Phía Bắc Thông Thiên Đại Lục là một vùng đất lạnh giá, nhiệt độ luôn luôn dưới mức -50 độ, quanh năm không thấy mặt trời, mặt đất được bao phủ hoàn toàn bởi tuyết trắng.

Cũng bởi khí hậu nơi đây quá khắc nghiệt, nên phần lớn những loài thực vật đều không thể sinh trưởng, sinh vật sống cũng rất thưa thớt, chỉ có những loài Yêu Thú thủy hệ chịu đựng được giá lạnh mới có thể sinh sống ở nơi này.

Có thể làm một phép ví dụ đơn giản, phía Bắc của Thông Thiên Đại Lục cũng tương tự như phía Tây Thông Thiên Đại Lục, chỉ khác biệt ở chỗ, một nơi lạnh giá được bao phủ bởi tuyết trắng, còn một nơi nắng nóng được bao phủ bởi cát vàng.

Tại một khu vực thuộc vùng phía Bắc Thông Thiên Đại Lục, Lâm Thanh Phong dẫn đầu một đoàn bốn người, hay nói chính xác hơn là ba người cùng một cái Nguyên Anh, chậm rãi bước đi trên tuyết trắng.

“Lão bà này, rốt cục chúng ta có đi đúng hướng hay không?” Không biết bọn họ đã đi được bao lâu, lúc này Lâm Thanh Phong gãi đầu một cái, xoay người lại hỏi.

Nam Cung Mị Ảnh cười khỏ, nàng có chút bất đắc dĩ nói.

- Không phải những ngày này đều là chàng dẫn đường hay sao? Sao bây giờ lại hỏi thiếp.

“Làm tốt lắm đại ca, chứng mù đường của ngươi... đã không cứu được.” Nguyên Anh toàn thân vàng óng, thân thể nhỏ nhắn ngồi trên đầu tiểu Linh gật đầu nói, nghe được lời nói của nó, tiểu Linh cùng Nam Cung Mị Ảnh cả hai liền bật cười.

“Cút...” Lâm Thanh Phong da mặt đỏ lên, nhanh chóng tiếp tục nhiệm vụ dẫn đường.

Có trời mới biết hán đang dẫn mọi người đi đâu, nhưng cả ba người còn lại đều đạt chung nhận thức, không một ai lên tiếng nhắc nhở, lý do rất đơn giản, bọn họ cũng không biết chính mình đang ở nơi nào thì làm sao có thể lên tiếng?

Truyền tống trận của Lạc Long Quân đúng là có thể đưa bọn hán tới Thông Thiên Đại Lục, nhưng trước khi đi Lạc Long Quân cũng đã nói qua, do cửa đi thông Tiên giới đã bị đóng, nên ông chỉ có thể đưa bọn họ tới Thông Thiên Đại Lục mà thôi, còn bọn họ xuất hiện ở vị trí nào thì ông không biết được.

Dựa vào một vùng khí hậu lạnh giá nơi này, Nam Cung Mị Ảnh chỉ có thể xác định được bốn người bọn họ đang ở phía Bắc Thông Thiên Đại Lục, đó là thông tin mà bọn họ có, vì thế những ngày này, đều là Lâm Thanh Phong dẫn bọn họ đi loạn.

“Ủm? Phu quân, chàng có thấy cảnh vật nơi này có chút quen thuộc hay không?” Nam Cung Mị Ảnh đánh giá xung quanh một chút rồi bỗng đứng lên tiếng.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi lắc đầu nói.

- Lão bà, nàng đừng nghĩ nhiều, nơi này ngoại trừ tuyết thì vẫn là tuyết, đương nhiên sẽ có lúc cảnh vật tương tự nhau a.

“Không có, Mị Ảnh nói rất đúng, theo cái nhìn của ta, chúng ta từ đầu tới giờ đã đi qua nơi này hơn hai mươi lần.” tiểu Linh vốn dĩ chỉ yên lặng đi theo sau, lúc này đột nhiên lên tiếng.

...Bầu không khí bỗng chốc trở nên trầm mặc...

Ngồi trên đầu tiểu Linh, Nguyên Anh ôm bụng lăn ra cười.

- Haha... Đại ca...ây...ây... ta sai rồi... đừng đánh nữa... lão bà... cứu mạng a...

Mặc kệ lời Nguyên Anh có van xin như thế nào, Lâm Thanh Phong vẫn cắn răng dùng sức đánh nó, không có cách, hán quá xấu hổ, dẫn đầu đoàn người đi lòng vòng một chỗ hơn hai mươi lần mà hán cũng không phát hiện ra, lại để người khác vạch trần, nhưng Nguyên Anh con hàng này lại đúng lúc mở miệng trên chọc, không đánh nó thì đánh ai?

Nghe Nguyên Anh gọi mình là lão bà, tiểu Linh khuôn mặt đỏ lên, trong nội tâm có chút vui sướng, nhưng nàng rất nhanh chóng thu lại biểu hiện trên khuôn mặt, không để ai nhìn ra, đồng thời cũng không có ý ngăn cản Lâm Thanh Phong, bởi Nguyên Anh con hàng này đáng ăn đòn, không ai có thể cứu được nó.

Một lúc sau, tiếng la hét van xin của Nguyên Anh ngày càng nhỏ dần, và đã tắt hẳn, lúc này Lâm Thanh Phong mới dừng tay đứng dậy, để lại Nguyên Anh một mặt sinh không thể luyến nằm dưới đồng tuyết trắng.

“Ta muốn... ly hôn.” Nguyên Anh cắn chặt răng cố gắng mở miệng nói, nhưng lời thoại kiểu này, những ngày qua nó đã nói nhiều lắm, nhưng một lúc sau nó lại tiếp tục quán lấy tiểu Linh, mở miệng ra là “Lão bà có mệt hay không?” “Lão bà có khát nước hay không?”... vì thể hiện tại cũng chẳng ai để ý tới nó.

Chỉ có Lâm Thanh Phong trừng mắt nhìn nó một cái, rồi tiện tay ném nó qua cho tiểu Linh, chỉ thấy tiểu Linh tùy ý bắt lấy nó đặt lên đầu rồi cũng không nói gì khác, tưởng chừng như không để ý.

Nhưng sự thật tiểu Linh sẽ không để ý sao? Chỉ có bản thân nàng cùng Nguyên Anh mới biết được câu trả lời, sau khi đặt Nguyên Anh nằm lên đầu, uy áp của tiểu Linh cơ hồ bạo phát mà ra, nhưng nàng khống chế rất tốt, chỉ có một mình Nguyên Anh cảm nhận được.

Nguyên Anh trong lòng khổ không thể tả, vừa mới bị đánh, hiện tại còn phải chịu đựng uy áp, nó không thể nào cử động, miệng chỉ phát ra vài tiếng rên

“ừ, ừ...”

Thở ra một hơi, Lâm Thanh Phong lắc đầu nói.

- Lão bà, tiểu Linh, ta nghĩ chúng ta nên bay lên trên, nơi này một vùng băng tuyết phủ trắng xóa, nếu lại đi bộ từng bước thì không biết tới khi nào chúng ta mới ra khỏi đây được.

- Bay lên cao, tầm nhìn rộng, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, nếu may mắn lại có thể tìm được người hỏi đường đâu.

...

Một phía khác ở phương Bắc.

Một đoàn người từng bước chậm rãi đi trên tuyết trắng, hướng về một ngọn núi tuyết, dẫn đầu đoàn người là một tên thiếu niên trẻ tuổi, theo sau là vài người khác cũng đồng dạng tuổi tác, bọn họ đều mặc một kiểu y phục, trường bào màu xanh lam nhạt, trên ngực có in một tiêu ký hình bông tuyết nhỏ.

Tên thiếu niên dẫn đầu ngừng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết rơi, cảm nhận vài cơn gió lạnh thoảng qua, hắt cau mày nhìn về phía sau, nhận thấy những người phía sau một dạng mỏi mệt, hắt thở ra một hơi rồi nói.

- Mọi người cố gắng lên một chút, ngọn núi phía trước có một hang động, chúng ta sẽ dừng chân ở đó để nghỉ ngơi.

“May quá, chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi.” Nghe được lời này của vị thiếu niên, những người phía sau ai cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nơi này quá lạnh lẽo, những người này luôn luôn phải sử dụng linh lực của mình để tạo thành một lớp màng mỏng bao bọc xung quanh người để chống chọi với cái lạnh, tình trạng này đã kéo dài hơn mười ngày, dù cho bản thân là tu sĩ nhưng bọn họ cũng có chút không chịu nổi.

Dẫn đầu đoàn người tiến vào hang động, nhận thấy hang động này cũng không sâu lắm, bên trong không có dấu hiệu Yêu Thú tồn tại, thiếu niên lúc này mới lên tiếng.

- Nơi này cũng không có Yêu Thú, hiện tại mọi người có thể vào trong nghỉ ngơi, đồng thời khôi phục linh lực.

- Còn ta sẽ ở cửa hang trông chừng cho mọi người.

Dừng một chút, thiếu niên lại nhắc nhở.

- Nhưng phải nhớ kỹ, ở bên trong không được đốt lửa, mặc dù sẽ có chút lạnh, nhưng vẫn còn tốt hơn ở bên ngoài nhiều lắm, mọi người hãy cố chịu đựng một chút.

“Đã rõ, thưa Hồng Trần sư huynh.” Những người bên trong hang động đồng loạt gật đầu hô lớn.

Nhìn mọi người đã nhất trí, lúc này thiếu niên mới gật đầu rồi tiến ra cửa hang, khoanh chân ngồi xuống.

Những nữ tu sĩ trong đội ngũ này đều một dạng phạm “hoa sĩ” nhìn theo bóng lưng của hắn, những nam tu nhận ra ánh mắt này đều đồng loạt khò sát, một người trong số đó thiếu điều muốn khóc thút thút nói.

- Thế là hết, Hoa Hoa của ta đã bị Hồng Trần sư huynh dẫn chạy...

Những nam tu còn lại nghe được lời này, ai cũng đồng dạng thở dài tiếc nuối, một người tiến lại vỗ vai hắn, vẻ mặt đồng cảm nói.

- Ngươi cũng không phải là người duy nhất rơi vào tình cảnh này a...

- Chúng ta cũng đâu khác gì ngươi...

Nữ thần trong lòng bị người khác dẫn chạy... đây là bức nào đau khổ? Tất cả những nam tu có mặt tại đây đều đồng dạng tiến về một góc hang động, ôm nhau khóc thút thít...

“Thật kinh khủng, bọn hắn lại tiếp tục làm trò này.” Để ý tới hành động của những nam tu này, một vị nữ tu ánh mắt khinh thường hừ một tiếng.

“Ngươi cũng đừng quản bọn hắn, trong Hàn Băng Tông chúng ta, không tính những vị sư phụ, cùng trưởng lão, hộ pháp, thì chỉ có duy nhất một người nam nhân là Hồng Trần sư huynh mà thôi, đám còn lại không biết đã ăn phải thuốc gì, tất cả đều một dạng bề ngoài là nam nhân, nhưng bên trong là nữ nhân như vậy.” Một vị nữ tu khác thở dài lắc đầu nói.

Nghe được những lời này, đám nam tu ngồi trong góc hang động càng khóc lớn hơn, bọn hắn là chân nam nhân a, bọn hắn cũng không phải “con” a, nhưng bọn hắn còn cách nào sao?

Vị Hồng Trần sư huynh này mị lực quá lớn, lại thêm thân phận đệ tử chân truyền của chương môn, dù cho hắn không làm gì thì tất cả mọi nữ nhân trong tông chỉ cần nhìn hắn thì đều một dạng phạm “hoa sĩ”, dùng bất cứ biện pháp gì cũng không gọi tỉnh.

Trơ mắt nhìn nữ thần trong lòng mình bị người khác dẫn chạy, bản thân mình lại không thể làm gì, bọn hắn ngoài việc ôm nhau khóc thút thít thì bọn hắn còn có thể làm gì đây?

Không để ý tới những người bên trong, Hồng Trần sư huynh tiến ra ngoài cửa hang, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết, tự mình lẩm bẩm.

- Tỷ tỷ, còn có tỷ phụ, hơn hai mươi năm không gặp, không biết hai người hiện tại như thế nào rồi?

- Hai người phải cố gắng đợi ta thêm một ít thời gian, về sau ta sẽ tự mình bảo hộ hai người.

Hai mắt tràn đầy cương nghị, thiếu niên âm thầm thề với chính mình một câu rồi nhắm mắt lại vận chuyển công pháp khôi phục Linh Lực, đồng thời tinh thần lực từ trong thân thể tràn ra ngoài, tùy thời đều chú ý động tĩnh xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Suy tính của Tiểu Hồng Trần

Ngồi trong hang động suốt ba ngày trời, Tiểu Hồng Trần rốt cục mở mắt, trạng thái của hắn sau ba ngày nghỉ ngơi đã khôi phục hoàn toàn, xoay đầu nhìn bên trong đám sư đệ, sư muội của mình còn đang vận chuyển công pháp, hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Sư huynh tỉnh rồi?” Ngay lúc này, một giọng nữ nhẹ nhàng từ bên cạnh truyền vào tai, khiến Tiểu Hồng Trần giật nảy mình, hắn nhanh chóng nhận ra chủ nhân giọng nói này là ai, trong lòng cười khổ một cái, nhưng bên ngoài vẻ mặt hắn không có chút nào thay đổi, lạnh nhạt nói.

- Lam Ngọc sư muội, ta đã từng nhắc nhở muội, đừng làm như vậy nữa.

“Hắc hắc, ta lại muốn nhìn xem vẻ mặt hoảng hốt của huynh mà thôi.” Ở bên cạnh, Lam Ngọc một đầu tóc đen dài, khuôn mặt ưa nhìn, trên người mang theo một chiếc áo choàng màu trắng, tay che miệng nở nụ cười khanh khách.

Tiểu Hồng Trần vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn về vị nữ tử bên cạnh, Lam Ngọc có chút xấu hổ, hai má đỏ lên, nhưng nàng nhanh chóng thu lại, đem khuôn mặt tiến sát lại gần Tiểu Hồng Trần, hai mắt đen nhánh nhìn hắn cười nói.

- Sư huynh, người nhìn ta chăm chăm như vậy, có phải là đã thích ta hay không à?

“Trước khi ta có được đầy đủ thực lực, ta sẽ không ưa thích bất kì ai khác.” Tiểu Hồng Trần một mặt lạnh nhạt trả lời.

“Cắt, không vui một chút nào.” Lam Ngọc bĩu môi một cái, có chút giận dỗi dùng chân dậm mạnh lên những viên đá trong hang động.

“Bà cô à, bọn ta chỉ là những viên đá tội nghiệp mà thôi, bọn ta là vô tội á, mặc dù bọn ta không nói nhưng bọn ta cũng biết đau á.” Nếu những viên đá này có suy nghĩ, thì hẳn là bọn chúng đang nghĩ những thứ này.

Nhìn Lam Ngọc giận dỗi, Tiểu Hồng Trần cũng có chút không nỡ, nhưng ngay từ đầu hắn đã quyết định như vậy, hắn chỉ tập trung tu luyện, không quan tâm bất cứ thứ gì khác, trong đầu hắn bây giờ chỉ có một mục đích.

Đó là nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, để có thể bảo vệ Ninh Thiên Nhai tỷ tỷ của hắn mà thôi.

Đối với việc những nữ đệ tử trong tông môn đều ưa thích hắn, đương nhiên hắn biết rõ ràng, nhưng hắn chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, hắn không muốn bởi vì những chuyện tình cảm nam nữ này khiến hắn mất nhiều thời gian, hắn không ít lần đã nói như vậy với mọi người, nhưng bọn họ vẫn một dạng điên cuồng theo đuổi hắn, hắn cũng không còn cách nào khác ngoài việc để mặc bọn họ tùy ý.

Vì thế, nhìn Lam Ngọc một mặt giận dỗi, hắn chỉ lắc đầu một cái rồi không thèm để ý, tiếp tục thả ra tinh thần lực cảnh giác động tĩnh xung quanh.

“Hừ, ta cũng không tin huynh là một người vô tình như vậy.” Lam Ngọc giận dỗi không được bao lâu, nàng chỉ tỏ vẻ như vậy mà thôi, một lúc sau nàng lại tiếp tục đi tới bên cạnh Tiểu Hồng Trần rồi nhỏ giọng nói.

- Là do vị nữ tử tên Ninh Thiên Nhai kia sao? Vậy nên huynh mới cự tuyệt tất cả mọi người trong tông môn?

Nghe Lam Ngọc nhắc tới ba chữ “Ninh Thiên Nhai” Tiểu Hồng Trần cả người run rẩy, cau mày nhìn nàng.

- Làm sao muội biết?

“Thật sự là như vậy sao?” Nhìn biểu hiện lúc này của Tiểu Hồng Trần, Lam Ngọc đã biết được rằng mình đoán trúng, thở dài một hơi rồi giải thích.

- Ba ngày nay, trong lúc tu luyện, huynh vẫn thường lẩm bẩm cái tên này, vì thế muội liền đoán được.

“Đoán được thì đoán được, nhưng muội đừng nói chuyện này cho bất kì người nào biết.” Tiểu Hồng Trần hiểu ra, vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu nói.

Lam Ngọc gật đầu một cái, nội tâm như chìm xuống đáy cốc, biết được sự thật người mà mình ưa thích lại đi thích một người khác là một chuyện đau khổ cỡ nào?

Lam Ngọc chỉ biết ngồi im lặng cúi đầu, hai mắt nàng có chút đỏ lên, một lúc sau nàng lại hỏi.

- Huynh có thể kể cho muội, chuyện giữa huynh và vị nữ tử Ninh Thiên Nhai kia sao?

Tiểu Hồng Trần trầm mặc, Lam Ngọc cũng im lặng, nhưng hai mắt đen nhánh, vành mắt mang theo một chút đỏ vẫn nhìn Tiểu Hồng Trần chằm chằm, chờ đợi câu trả lời từ hắn.

Nhìn về phía những sư đệ, sư muội còn đang ngồi vận chuyển công pháp trong hang động, chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Tiểu Hồng Trần lúc này mới thở dài một hơi rồi gật đầu.

- Cũng được thôi, dù gì cũng không phải là vấn đề gì to tát, nhưng muội hãy hứa rằng đừng kể người nào biết được chứ?

“Muội hứa.” Lam Ngọc nhanh chóng gật đầu hứa chắc chắn.

Tiểu Hồng Trần im lặng nhắm mắt, một lúc sau hắn bắt đầu nói.

- Muội cũng biết, ta là người có Băng Linh Căn đúng hay không?

“Đúng vậy, chuyện này trong tông ai cũng biết.” Lam Ngọc gật đầu.

“Như vậy, muội có biết, tất cả những người mang Băng Linh Căn, trước khi trở thành tu sĩ, bọn họ đều đồng dạng giống nhau, tứ chi không có một chút sức lực nào, chỉ có thể nằm một chỗ trên giường, ngay cả tự chăm sóc bản thân mình cũng không thể hay không?” Tiểu Hồng Trần một mặt lạnh nhạt nói tiếp.

“Không thể nào? Nếu nói như vậy, chẳng phải lúc trước huynh cũng...” Lam Ngọc một mặt tròn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn Tiểu Hồng Trần, chỉ thấy hắn gật đầu.

- Đúng vậy, ta cũng đồng dạng như vậy.

Tiểu Hồng Trần thở dài một hơi, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy tuyết, mỉm cười nói.

- Ngay từ lúc ta vừa mới sinh ra, thì mẫu thân đã chết vì khó sinh.

- Do gia cảnh nghèo khó, nên phụ thân vài năm sau cũng chết vì lao lực, khi đó ta chỉ mới 2 tuổi.

- Nhưng ta vẫn còn một vị tỷ tỷ, nàng là Ninh Thiên Nhai.

- Mặc dù nàng chỉ là cô nhi, được phụ thân cùng mẫu thân của ta nhận nuôi, nhưng nàng thật tâm xem ta là một người đệ đệ.

- Sau khi phụ thân liê đời, khi ấy tỷ tỷ chỉ mới 15 tuổi, và tỷ ấy phía một thân một mình chăm lo cho ta.

Lam Ngọc tròn mắt, miệng mồm há hốc, chỉ biết ngồi yên lặng nghe, nàng chưa từng nghĩ tới Tiểu Hồng Trần lại trải qua những chuyện như vậy, thở ra một hơi, Tiểu Hồng Trần tiếp tục nói.

- Muội thử nghĩ, một nữ tử phạm nhân 15 tuổi, phải một thân một mình kiếm sống, đồng thời phải chăm lo cho một tên đệ đệ chỉ có thể nằm trên giường suốt bốn năm trời là cỡ nào khổ cực?

- Nhưng dù cho có cực khổ đến mức nào, thì khi tỷ ấy trở về nhà, ở trước mặt ta, tỷ ấy luôn luôn mỉm cười, chưa từng có một câu kêu than.

Lam Ngọc khòe mắt có chút ướt át, nghe tới đây, nàng chỉ biết âm thầm hận bản thân mình, Ninh Thiên Nhai đã hy sinh cho Tiểu Hồng Trần nhiều như vậy, hắn quan tâm tới nàng cũng là lẽ đương nhiên, còn Lam Ngọc nàng đã làm được gì cho Tiểu Hồng Trần? Nàng có tư cách gì để ganh tị với Ninh Thiên Nhai sao?

Không nhìn thấy ánh mắt tự trách của Lam Ngọc, Tiểu Hồng Trần mỉm cười nói.

- Nhưng khoảng thời gian cực khổ cũng không lâu, năm mà ta được 5 tuổi, thì người đó đã xuất hiện.

“Người đó?” Lam Ngọc có chút tò mò hỏi.

“Đúng vậy, người đó là tỷ phu của ta, Lâm Thanh Phong.” Tiểu Hồng Trần mỉm cười.

- Hắn là ân nhân của hai tỷ muội bọn ta, nhờ có hắn, mà ngày hôm nay, ta mới có thể đứng tại đây để trò chuyện với muội.

“Lâm Thanh Phong sao? Tỷ phu của huynh là người như thế nào? Lúc trước ta nghe nói, chính chương môn là người đã mang huynh về đây, hẳn là tu vi của tỷ phu huynh rất cao, vì thế hẳn mới có thể nhờ chương môn thu lưu huynh?” Lam Ngọc có chút hiếu kì, hai mắt tròn xoe hỏi.

“Không có, tu vi của tỷ phu khi đó không hề cao một chút nào, hẳn chỉ là một tên tán tu, vừa vặn ở Luyện Khí Viên Mãn, cao hơn muội vài tiểu cảnh giới mà thôi.” Tiểu Hồng Trần lắc đầu cười nói.

Lam Ngọc tròn tròn mắt ngạc nhiên, chỉ thấy Tiểu Hồng Trần tiếp tục nói.

- Nhưng trùng hợp là tỷ phu hẳn quen biết với Hòa Vân tôn giả, khi lão nhân gia ngài nhìn thấy ta, thì ngài ấy liền biết ta sở hữu Băng Linh Căn, và cũng chính ngài ấy đã gọi sư phụ tới thu nhận ta.

Lam Ngọc lúc này mới gật đầu xem như hiểu được, nhưng nàng lại hỏi.

- Chuyện này có liên quan gì tới việc huynh phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ để bảo vệ Thiên Nhai tỷ tỷ đâu?

“Đương nhiên là có liên quan.” Tiểu Hồng Trần mỉm cười.

- Muội cũng biết, hiện tại Hòa Thánh đang gây chiến với Hòa Vân Tông đi?

- Ở nơi đó, có một vị nữ tử tên là Nam Cung Tuyết, vị nữ tử ấy là muội muội của tỷ phu, và cũng là một trong những tỷ tỷ của ta.

- Nàng gặp nguy hiểm, nhất định tỷ phu của ta sẽ tới đó giúp đỡ.

- Ninh Thiên Nhai, tỷ tỷ của ta chắc chắn sẽ đi cùng với tỷ phu, nên tỷ ấy đồng dạng sẽ rơi vào nguy hiểm.

- Đồng thời, Hòa Vân Tông cũng là tông môn của Hòa Vân tôn giả, ngài đã có ân đối với ta, nên ta phải ra tay giúp đỡ.

- Để bảo vệ tỷ tỷ cũng tốt, để trả ân cho Hòa Vân tôn giả cũng được, tóm lại, chuyện này ta nhất định phải làm hết khả năng của mình.

“Thì ra là như vậy.” Lam Ngọc lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng nàng vẫn có chút thắc mắc hỏi.

- Như vậy huynh mới bắt chấp, dùng tất cả thời gian để tu luyện, nhưng huynh làm như vậy có quá trễ hay không?

- Hiện tại huynh mới vừa đột phá tới Nguyên Anh kì thôi, còn Hòa Thánh bọn họ đều là Đại Thừa Kì, như vậy huynh...

...Hết Chương 280....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Tử thần?

- Cũng chính vì như thế, ta muốn dùng một cách khác.

Còn chưa đợi Lam Ngọc dứt lời, Tiểu Hồng Trần đã nói tiếp.

- Trong thời gian ngắn nhất, ta phải chứng minh cho Trương Lão đoàn thấy được, ta có tiềm lực để trở thành một cường giả, để bọn họ đồng ý nghe theo ta.

- Và khi đó, ta có thể lôi kéo Hàn Băng Tông tham gia vào trận chiến này.

...Tê...

Lam Ngọc rung mình, hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt không dám tin nhìn về Tiểu Hồng Trần, trong ấn tượng của nàng, Tiểu Hồng Trần mặc dù tính tình lạnh lùng, nhưng thật ra nội tâm hẳn rất ấm áp, hẳn luôn luôn suy nghĩ cho mọi người.

Bằng chứng là chiếc áo khoác mà nàng đang mang trên người, cũng chính là do hắn tặng cho, bởi hắn biết, trong đoàn người này, nàng có thực lực yếu ớt nhất, tu vi chỉ mới đạt tới Luyện Khí kì mà thôi, nàng sẽ không thể chịu đựng được cái lạnh bên ngoài, nhưng hiện tại nghe được lời này, thì Lam Ngọc liền phải suy nghĩ lại.

Tiểu Hồng Trần vừa nói cái gì? Ý định của hắn là lôi kéo toàn bộ Hàn Băng Tông vào cuộc chiến giữa Hoà Thánh và Hoà Vân Tông? Nếu thật sự như vậy sẽ có rất nhiều sư huynh sư tỷ phải tham chiến à? Khi đó bọn họ liền gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Nghĩ tới điểm này, Lam Ngọc liền cau mày nói.

- Không thể, vì sao huynh có thể làm như vậy?

“Không có cách, đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra.” Tiểu Hồng Trần lắc đầu cười tự giễu, thở ra một hơi, hần lại nói.

- Nếu có thể, ta cũng không muốn làm như vậy, dù gì đây cũng là trách nhiệm của ta, ta không muốn liên lụy quá nhiều người.

- Nhưng ta không có thời gian, trận chiến bên kia tùy thời đều có thể bước vào giai đoạn người chết ta sống, tận dụng khoảng thời gian này để nâng cao thực lực và lôi kéo Trương Lão đoàn, đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra được.

“Như vậy... Tại sao huynh lại nói ra chuyện này cho muội biết? Huynh không lo lắng muội sẽ phá hủy kế hoạch của huynh sao?” Lam Ngọc cắn răng hỏi.

“Đương nhiên là ta lo lắng.” Tiểu Hồng Trần vẫn nhắm chặt hai mắt lạnh nhạt trả lời.

- Thật tâm, ta rất quý trọng mọi người trong tông môn, nhưng ta phải dùng hết sức lực của mình để có thể bảo vệ người thân.

- Và đồng thời cũng không muốn để mọi người trong tông gặp nguy hiểm, vì thế ta mới cho muội biết ý định của ta.

Dừng một chút, Tiểu Hồng Trần mỉm cười.

- Muội đã biết mọi chuyện, thì muội có thể tiết lộ việc này cho mọi người biết, từ đó mọi người có thể đứng lên ngăn cản ta lại.

“Nếu muội thật sự làm như vậy, thì huynh sẽ như thế nào?” Lam Ngọc vẻ mặt lo lắng hỏi.

Tiểu Hồng Trần ngẩng đầu nhìn trời khoé miệng mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

- Ta sẽ rời khỏi tông môn.

Tiểu Hồng Trần nói rất nhẹ nhàng, cứ như quyết định này không phải của hắn như vậy.

- Để bảo vệ tỷ tỷ, cùng tỷ phu, ta phải dùng mọi biện pháp, không thể lợi dụng sức lực của tông môn, thì ta phải dựa vào sức lực của chính mình.

Lam Ngọc cắn chặt răng, im lặng thật lâu cũng không nói lời nào, Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi rồi nhắm mắt lại.

....

Cho tới lần thứ hai Tiểu Hồng Trần mở mắt đã là hai ngày sau.

- Chắc hiện tại mọi người cũng đã biết ý định của ta rồi đi? Không biết bọn họ sẽ phản ứng như thế nào đây.

- Mặc kệ, dù sao cũng phải đối mặt với bọn họ, cùng lắm là sau khi trở về, ta lập tức rời đi là được.

Âm thầm thở ra một hơi, Tiểu Hồng Trần liền đứng dậy,

“Mọi người nhìn, Hồng Trần sư huynh đã tỉnh.” Một vị nữ tu sĩ ngồi trong hang động, nhìn thấy Tiểu Hồng Trần đã tỉnh liền lên tiếng, để những người bên cạnh chú ý.

Sau đó tất cả bọn họ đều một mặt lo lắng chạy tới bên cạnh hắn rồi nói.

- Hồng Trần sư huynh, huynh tỉnh lại thì tốt quá.

- Huynh mau ra ngoài tìm Lam Ngọc sư muội a, muội ấy đã mất tích một ngày rồi.

- Các vị sư huynh, sư đệ khác đều đã ra ngoài tìm muội ấy, chỉ còn lại chúng ta ở đây thủ hộ nơi này nà thôi.

“Mất tích? Vì sao lại như vậy? Các muội không biết muội ấy lúc nào rời đi sao?” Tiểu Hồng Trần vẻ mặt sùng sốt hỏi.

“Là do muội không tốt, hai ngày trước, muội là người thứ nhất tỉnh lại, khi đó Lam Ngọc sư muội vẫn còn ở đây, bọn muội còn ngồi trò chuyện với nhau một lúc lâu, thấy muội ấy có chút không thích hợp nhưng muội cũng không nghĩ nhiều, sau đó muội ấy lại bảo mình muốn ra ngoài để làm việc riêng tư, và từ đó cũng không quay lại nữa.” Một vị nữ tu sĩ, vừa ôm mặt khóc thút thút vừa kể.

- Chờ đợi một lúc lâu, muội cũng có chút hoảng hốt, nên đã đánh thức mọi người tỉnh dậy đi tìm muội ấy.

“Tại sao lại không đánh thức ta?” Tiểu Hồng Trần cau mày lăm lăm, nhưng ngoài mặt hắn cũng không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu nói.

- Hiện tại, các muội cứ ở đây tiếp tục bảo vệ nơi này, còn ta sẽ cùng các sư đệ ra bên ngoài tìm Lam Ngọc.

Nói rồi Tiểu Hồng Trần nhanh chóng bay ra ngoài, cũng không để ý tới những nữ tu phía sau.

Trước không nói tới lý do mà Lam Ngọc rời đi, hiện tại bản thân Tiểu Hồng Trần đang phải dẫn đoàn người này ra ngoài lịch luyện chém giết yêu thú, nếu bọn họ hy sinh trong lúc chém giết yêu thú thì không sao, nhưng giữa đường lại mất tích như vậy, thì mức độ tin tưởng của tông môn đối với Tiểu Hồng Trần sẽ giảm đi, làm ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn.

“Đệ hãy thông tri cho mọi người cứ tìm kiếm gần đây, một khi tìm thấy Lam Ngọc thì hãy bắn pháo sáng, còn ta sẽ đi xa hơn để tìm muội ấy.” Bay ngang qua một vị sư đệ, Tiểu Hồng Trần để lại một câu, cũng không đợi vị sư đệ kia trả lời liền tiếp tục bay đi.

....

“Không biết, ta bỏ đi như vậy có đúng hay không?” Lam Ngọc cười trên phi hành pháp khí, hai mắt nhìn về phía sau lưng âm thầm lăm bằm.

Lắc đầu một cái, nàng quyết định tiếp tục rời đi, nàng đã chạy suốt một ngày một đêm rồi, hiện tại thay đổi quyết định chẳng phải phí công? Nàng không thể tiếp tục ở lại tông môn, giữa Tông môn và Tiểu Hồng Trần, nàng không thể chọn nghiêng về một bên nào cả, vì thế nàng mới quyết định rời đi.

“Haha... Đại ca, ngươi xem ta nhìn thấy gì? Ở phía dưới có một vị cô nương nha.” Trong lúc Lam Ngọc một mặt tiếc nuối nhìn về phía sau, thì ở phía trên, một giọng nói xa lạ cất lên khiến nàng chú ý ngẩng đầu.

....Tê....

Nàng nhìn thấy gì? Một con Yêu Thú màu xanh lam cực lớn, dài hàng trăm mét đang bay lượn trên bầu trời, khuôn mặt dữ tợn, trên đầu có hai chiếc sừng, đang nhe hàm răng trắng nhọn hoắt, đôi mắt đỏ rực chăm chăm nhìn nàng.

Theo dự tính của Lam Ngọc, sau khi nàng rời khỏi đoàn người Tiểu Hồng Trần, thì nàng liền chạy thật xa, tới một nơi không ai có thể tìm được nàng, giữ kín chuyện mà Tiểu Hồng Trần đã kể, sau một khoảng thời gian thì trở về, mặc dù sẽ nhận hình phạt, nhưng nàng sẽ không phải tiếp tục cân nhắc lựa chọn Tiểu Hồng Trần hay Tông môn nữa.

Lần này liền tốt, rời đi không bao lâu liền gặp phải một con Yêu Thú, nếu trong trường hợp bình thường, thì với cơ thể to lớn như vậy, người khác rất dễ dàng nhìn thấy con Yêu Thú này từ xa, nhưng Lam Ngọc đang ở trạng thái bình thường sao? Nàng chỉ biết điều khiển phi hành pháp khí một đường chạy thẳng về phía trước, còn nội tâm nàng đều lo lắng suy nghĩ về Tiểu Hồng Trần nên nàng không thể thấy được.

Tu vi của nàng chỉ mới là Luyện Khí kì mà thôi, nếu nàng gặp một con Yêu Thú cấp 1 cộng thêm phi hành pháp khí dưới chân thì vẫn còn có chút cơ hội bỏ chạy, nhưng con Yêu Thú trước mặt..., thân thể to lớn như vậy, thì ít nhất nó cũng phải là Yêu Thú cấp 5 trở lên à? Trong trường hợp này, nàng có thể chạy thoát được sao?

“Sư phụ, sư huynh, tạm biệt mọi người, ta sắp phải chết rồi.” Lam Ngọc hai mắt chảy nước, đầu óc gần như cháy hồng, cũng không tiếp tục điều khiển phi hành khí tiến lên phía trước, chỉ biết ngo ngắc nhìn con Yêu Thú, miệng thì liên tục lăm bằm.

“Ai nha... hình như đại ca dọa vị cô nương này sợ rồi?” Giọng nói xa lạ lại tiếp tục vang lên, lúc này trước mắt nàng lơ lửng một tên tiểu nhân màu vàng óng.

“Tử Thần đã tới đón ta sao? Ta thật sự sẽ chết sao?” Lam Ngọc ngo ngắc, miệng lăm bằm.

Dường như nghe được lời này, tên tiểu nhân liền kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, nó rất nhanh lấy lại bình tĩnh mỉm cười gật đầu.

- A, đúng vậy, cô đã chết rồi.

- Ta là Tử Thần, phụng mệnh Diêm Vương gia tới đây đưa cô xuống Hoàng Tuyền, uống canh Mạnh Bà, sau đó đầu nhập luân hồi.

Lam Ngọc một mặt sững sờ, hai mắt nhìn chăm chăm vào tên “Tử Thần” trước mặt này, một lúc sau nàng gần như nhận mệnh, gật đầu hỏi.

- Như vậy, Tử Thần đại nhân, ta bằng lòng theo ngài tiến về Hoàng Tuyền, nhưng trước đó, ngài có thể đưa ta trở về gặp lại Hồng Trần sư huynh được không?

....Hết Chương 281....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Gặp lại

Tên tiểu nhân màu vàng này là Nguyên Anh, đương nhiên con Yêu Thú màu xanh lam mà Lam Ngọc nhìn thấy là Lâm Thanh Phong rồi, nghe Lam Ngọc ngây ngốc hỏi một câu, Nguyên Anh đầu não nghĩ loạn.

- A? Còn muốn trở về gặp nhân tình lần cuối? Bà cô này chẳng lẽ... giận dữ việc gì đó nên bỏ nhà ra đi?

- Mặc kệ, cứ tiếp tục diễn giúp bọn họ một chút, dù sao cũng cảm thấy... chơi vui.

Nguyên Anh trong lòng vui vẻ, nhưng ngoài mặt nó chỉ lắc đầu tiếc nuối nói.

- Không được, cô phải biết rõ, Âm Dương hai giới cách biệt, một khi cô đã chết, thì không nên lưu luyến ở lại trần thế làm gì.

- Cô hãy mau theo ta đi thôi, sớm một chút đầu thai trở về làm người, khi đó cô sẽ sớm có cơ hội gặp lại vị Hồng Trần sư huynh kia không phải sao?

“Thật vậy sao?” Lam Ngọc cúi đầu trầm mặc, lúc trước nàng còn đang phải suy nghĩ về chuyện Tiểu Hồng Trần, hiện tại lại gặp Lâm Thanh Phong trong hình dạng Yêu Thú, đầu óc nàng gần như cháy hồng, vì thế nàng còn không nhận ra việc con Yêu Thú trước mặt từ đầu tới cuối chỉ nhìn nàng chăm chăm, mà không có hành động gì khác.

Nàng ngây thơ chấp nhận sự thật rằng “minh đã chết” còn tên tiểu nhân màu vàng trước mặt là “Tử Thần” tới đây để đưa nàng tới Hoàng Tuyền mà không hề nghi ngờ một chút nào.

Lam Ngọc im lặng suy nghĩ, Nguyên Anh cũng im lặng không nói gì, mãi tới một lúc sau, Lam Ngọc mới cắn răng nói.

- Không được, Tử Thần đại nhân, xin ngài thứ lỗi cho ta, ta nhất định phải trở về gặp Hồng Trần sư huynh, nếu hiện tại ta theo ngài rồi đi, huynh ấy sẽ day dứt cả đời.

“Nếu đã biết hắn sẽ day dứt cả đời, ngay từ đầu vì sao cô lại rời đi?” Nguyên Anh vẻ mặt lạnh nhạt hỏi.

- Vì sao cô lại không nghĩ, một khi cô rời đi, hắn cũng day dứt cả đời đâu?

“...” Lam Ngọc lại trầm mặc không nói, Nguyên Anh cũng không tiếp tục ép hỏi, lắc đầu một cái, nó quay lại phía sau rồi lớn tiếng.

- Đại ca, bà cô này xong rồi, trong nhất thời chúng ta sẽ không thể hỏi đường được, ta nghĩ chúng ta nên đưa nàng đi cùng thôi.

“A? Hỏi đường? Đi cùng?” Lam Ngọc vẻ mặt sững sờ, nhìn Nguyên Anh, chỉ thấy nó đã bay lên trước mặt con Yêu Thú và con Yêu Thú không phản ứng gì, mà trên người con Yêu Thú cũng có hai người nữ nhân khác đang ngồi.

Lam Ngọc ngơ ngác nhìn cảnh này, chỉ thấy tên tiểu nhân màu vàng lúc này lại quay trở về, một tay kéo lấy nàng, một tay cầm lấy phi hành pháp khí dưới chân, rồi đưa nàng bay lên người con Yêu Thú.

“%!#%\$!@#%\$” Lam Ngọc sợ tới mức cả người run rẩy, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, nàng khóc không ra nước mắt, chỉ thấy tên tiểu nhân màu vàng mỉm cười nói.

- Đừng lo lắng, chúng ta sẽ không làm hại cô.

Lam Ngọc ngây ngốc tin tưởng, gật đầu đi theo sau, Nguyên Anh khước miệng giật giật, trong lòng cười khổ không thôi.

- Bà cô này... tin người như vậy? Cùng một dạng với lão bà bà trên kia?

Vừa nghĩ, Nguyên Anh vừa nhìn về tiểu Linh đang ngồi trên người Lâm Thanh Phong, nhưng nó chỉ liếc mắt một cái mà thôi, tiểu Linh bà cô này ở cùng với nó suốt 20 năm trời, nàng rất dễ dàng đoán được ý nghĩ của nó, nếu lại để bà cô này phát hiện ra nó đang nghĩ loạn, thì không biết kết cục mà nó nhận được sẽ như thế nào nữa.

“A? Chúng ta có khách.” Đưa Lam Ngọc lên người Lâm Thanh Phong, còn chưa đợi nàng yên vị ngồi xuống, Nguyên Anh bỗng dung tròn mắt nhìn về một hướng rồi nói, sau đó nó mỉm cười.

- Hắn là Hồng Trần sư huynh của cô đã tới tìm cô nha.

“Hồng Trần sư huynh tìm ta? Huynh ấy ở đâu?” Lam Ngọc nghe được lời này, khuôn mặt bỗng dung đỏ lên, nàng có chút ngạc nhiên nhìn theo hướng của Nguyên Anh, nhưng tầm mắt của một vị Luyện Khí tu sĩ có thể nhìn xa được tới đâu? Ngoại trừ bầu trời đầy tuyết, Lam Ngọc căn bản không nhìn thấy gì khác.

“Đừng nhìn, hắn còn cách nơi này khá xa, khoảng hơn vài ngàn dặm đi? Với tu vi yếu nhược của cô, thì cô sẽ không thể nào thấy được.” Như giải đáp thắc mắc của Lam Ngọc, Nguyên Anh lên tiếng giải thích.

“Thật vậy sao?” Lam Ngọc lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng trong nội tâm nàng vẫn mừng thầm, mặc dù tốc độ bay của phi hành pháp khí không nhanh, nhưng nàng đã bay thẳng một đường suốt một ngày một đêm, ít nhất cũng đi được vạn dặm a.

Khoảng cách xa như vậy mà Tiểu Hồng Trần vẫn đi tìm nàng, điều này khiến nàng cảm động thật sự, ánh mắt trông mong nhìn về hướng xa xa.

Nhưng trong lòng nàng cũng âm thầm khiếp sợ, khoảng cách hàng ngàn dặm, cho dù là Hóa Thần kì, tầm mắt cũng không nhìn được xa như vậy, mà phải dựa vào tinh thần lực mới miễn cưỡng nhìn thấy a, như vậy tu vi của tên tiểu nhân màu vàng này ít nhất phải là Hóa Thần kì a.

Dù gì nàng mới chỉ là Luyện Khí tu sĩ, gặp mặt một vị Hóa Thần kì tiền bối lâu như vậy mà nàng vẫn chưa tự mình giới thiệu, đây là vô lễ, còn chưa kể tới, vừa mới gặp mặt, nàng đã gọi hắn là Từ Thần, mà Từ Thần đương nhiên là những kẻ đã chết, như vậy chẳng phải gián tiếp bảo hắn chết sao?

“Vị tiền bối này, xin ngài thứ lỗi cho ta vì đã vô lễ, tới bây giờ vẫn chưa giới thiệu, ta là Lam Ngọc, là đệ tử Ngoại Môn Hàn Băng Tông.” Lam Ngọc cũng không biết phải làm sao, chỉ đành cúi đầu nói nhỏ.

“À há? Đúng rồi, chúng ta còn chưa tự giới thiệu đâu.” Được nhắc nhở, Nguyên Anh mới chợt bừng tỉnh, mỉm cười nói.

- Hàn Băng Tông sao? Ngươi họ đã lâu.

Nguyên Anh đang nói đùa, nó làm gì nghe qua Hàn Băng Tông? Nhưng trước đó nó vẫn phải tỏ vẻ tôn trọng một chút, gật đầu nói.

- Ngươi đã giới thiệu, lần này tới ta đi... ta là Từ Thần...a...a... lão bà bà, đừng nha, đau...đau...

Nguyên Anh còn chưa nói hết lời, từ phía sau tiểu Linh đã đưa tay bóp đầu, lời nó trở về, Nguyên Anh con hàng này đùa giỡn tới nghiện rồi, vị cô nương trước mặt đều lúng túng không biết phải làm thế nào, hiện tại không để nó im lặng thì phải đợi lúc nào?

Lam Ngọc mặt tròn mắt há mồm, nàng còn không biết phải nói gì tiếp theo, chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười nói.

- Để ta giới thiệu đi, ta là Nam Cung Mị Ảnh, rất hân hạnh được quen biết ngươi.

“Nam Cung Mị Ảnh tiền bối, lời này là ta nói mới phải.” Lam Ngọc xoắn xuýt cúi đầu.

“Ngươi cũng đừng câu nệ tiểu tiết, chúng ta không quan tâm tới những điều này.” Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười nhẹ nhàng trả lời.

- Còn dưới chân ngươi là phu quân của ta, chàng là Lâm Thanh Phong, hiện tại chàng ở hình dạng này sẽ không thể nói tiếng người, nếu ngươi hiểu Long Ngữ thì ngươi có thể trao đổi với chàng một chút.

“Haha, hân hạnh được quen biết ngươi.” Phối hợp với lời của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong nói vài câu, nhưng phát ra ngoài đều là những tiếng “Ngao ngao...” Lam Ngọc không thể hiểu được.

“Còn bên kia là tiểu Linh cùng Nguyên Anh, ngươi cũng có thể gọi bọn họ như vậy.” Vừa nói, Nam Cung Mị Ảnh vừa chỉ tay về phía tiểu Linh cùng Nguyên Anh, hiện tại Nguyên Anh đang một dạng “nhận mệnh” nằm sấp chống cằm, hai tay ôm đầu, còn tiểu Linh thì đang “thẳng tay” cầm roi da trừng trị nó, tràng cảnh “thảm thiết” này không phải ai cũng có thể nhìn nổi.

“Ha...ha... ngươi cứ mặc kệ hai người bọn họ, đừng để ý là được.” Nam Cung Mị Ảnh cười khan vài tiếng.

- Nói tới chuyện của ngươi đi, ngươi đã muốn trở về với Hồng Trần sư huynh của mình, còn bọn ta thì cần người dẫn đường để rời khỏi nơi này, chúng ta cùng đi thôi?

“Lâm Thanh Phong sao? Cái tên này hình như đã nghe ở đâu rồi?” Lam Ngọc trầm ngâm suy nghĩ, khiến cho phản ứng có chút chậm nhịp, nhưng cũng nhanh chóng gật đầu đồng ý.

- A... đương nhiên rồi, gặp mặt và đi cùng với các vị tiền bối là may mắn của ta.

“Tốt thôi, như vậy chúng ta hiện tại sẽ đi gặp mặt sư huynh của ngươi trước.” Nam Cung Mị Ảnh gật đầu nói.

“Ngồi vững vàng một chút.” Lâm Thanh Phong lại kêu lên vài tiếng “Ngao ngao...” sau đó liền tăng tốc độ.

...

Một bên khác, Tiểu Hồng Trần thần sắc lo lắng bay thẳng một đường tìm kiếm xung quanh miệng hầm bầm.

- Tinh thần lực đã triển khai hết mức, bao phủ hơn một ngàn dặm vậy mà vẫn chưa tìm được, nàng thật sự đã chạy xa như vậy sao?

- Nhưng dựa theo dấu vết để lại, thì hẳn là Lam Ngọc đang ở phía trước đi? Lần này trở về phải hảo hảo dạy dỗ nàng.

Mặc dù Lam Ngọc cười phi hành pháp khí bay trên không, sẽ không để lại dấu vết trên tuyết, nhưng “Dấu vết” trong miệng Tiểu Hồng Trần cũng không phải nói đùa.

Phi hành pháp khí của Lam Ngọc là một kiện phi hành pháp khí cấp thấp, tốc độ của nó không nhanh, đồng thời nó bay cũng không được cao.

Lam Ngọc đã sử dụng liên tục suốt một ngày một đêm, vì thế sẽ dẫn tới tình trạng phi hành khí nóng lên tỏa nhiệt ra bên ngoài, mặc dù nhiệt độ cũng không cao tới mức gây thương tổn cho Lam Ngọc, nhưng nó đủ để làm tan lớp tuyết phía dưới, tạo thành một đường thẳng dài.

Mặc dù Lam Ngọc đã đi qua nơi này từ sớm, “dấu vết” đã rất nhạt, hầu như không thể nhìn ra, nhưng với tinh thần lực toàn lực bao phủ, Tiểu Hồng Trần vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, vì thế hắn mới khẳng định rằng nàng đang ở phía trước.

....Hết Chương 282....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283: Hắn có bệnh?

“A? Hiện tại nhìn kĩ lại, thì ra là người quen nha.” Nguyên Anh vẫn còn đang nằm sấp, hai tay ôm đầu, chống hông “nhận mệnh” bỗng đứng lên tiếng.

Nguyên Anh vốn dĩ cũng không có tinh thần lực, nguyên bản nó được sinh ra từ Lâm Thanh Phong, nên nó vẫn có thể sử dụng tinh thần lực của Lâm Thanh Phong để phát hiện Tiểu Hồng Trần từ phía xa, nhưng nó chỉ có thể làm như vậy nếu được Lâm Thanh Phong cho phép mà thôi.

Hiện tại Lâm Thanh Phong ở hình dạng Yêu Thú, hắn không thể sử dụng tinh thần lực được, vì thế tinh thần lực của hắn liền giao cho Nguyên Anh sử dụng.

Có thể hiểu một cách khác, ví dụ như tinh thần lực là một chương trình điều khiển, mà ở lúc bình thường, Lâm Thanh Phong là máy chủ, có quyền chạy chương trình đó, còn Nguyên Anh chỉ là máy phụ, một khi máy chủ có vấn đề, thì lúc này máy phụ mới được quyền chạy chương trình.

Nhưng dù sao tinh thần lực cũng là của Lâm Thanh Phong, mặc dù lúc này Nguyên Anh có thể sử dụng, nhưng nó cũng không thể sử dụng tinh thần lực một cách hoàn mỹ như Lâm Thanh Phong được.

Tinh thần lực của Lâm Thanh Phong có thể bao phủ khuôn viên vạn dặm, nhưng Nguyên Anh chỉ có thể nhìn rõ trong khoảng chừng 4-5 ngàn dặm mà thôi, còn ở khoảng cách xa hơn thì nó chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ.

Cũng vì vậy, mà lúc trước nó nhận ra Tiểu Hồng Trần đang tới, nhưng nó cũng không thể nào nhìn rõ khuôn mặt của hắn, cho tới hiện tại, khoảng cách giữa hai bên đã gần hơn một chút thì nó mới có thể nhìn ra.

“Người quen? Chúng ta có quen biết người nào ở Hàn Băng Tông sao?” Nghe được lời này của nó, Nam Cung Mị Ảnh cau mày hỏi, lúc này nàng mới tỏ ra tinh thần lực của mình để quan sát.

- Ồ? Đúng là có chút quen thuộc à? Nhưng không nhớ rõ là đã từng gặp ở nơi nào?

Nghe được lời này, Nguyên Anh mỉm cười thần bí.

- Đợi một lúc nữa thì đại tẩu sẽ nhớ ra thôi.

Một bên khác, Tiểu Hồng Trần vẫn dùng tinh thần lực của mình để dò tìm dấu vết, nhưng tinh thần lực của hắn chỉ có thể bao phủ khoảng cách gần 2 ngàn dặm mà thôi, không giống như Lâm Thanh Phong quai thai một vạn dặm như vậy.

Mà bọn người Lâm Thanh Phong vẫn còn cách hắn hơn 4 ngàn dặm, nên hắn vẫn chưa phát hiện được.

“Quái? Làm sao lại có cảm giác sợ hãi như vậy?” Vẫn đang một đường dò tìm dấu vết, lúc này Tiểu Hồng Trần bỗng dưng đánh một cái rùng mình, nội tâm nom nớp lo sợ, đây là trực giác của tu sĩ, chỉ khi nào tu sĩ gặp phải nguy hiểm thì mới cảm nhận được.

Nhưng chỉ một số ít tu sĩ có thể cảm nhận được nguy hiểm, đương nhiên Tiểu Hồng Trần cũng biết điều này, tin tưởng trực giác của mình, Tiểu Hồng Trần cẩn thận suy nghĩ.

- Phía trước có nguy hiểm, nhưng mà... Lam Ngọc còn đang ở phía trước, nàng sẽ không gặp nguy hiểm đi?

- Không được, dù có nguy hiểm, ta phải dùng mọi cách để cứu nàng.

Quyết định thật nhanh, Tiểu Hồng Trần liền gia tăng tốc độ.

Mặc dù Tiểu Hồng Trần quyết định thật nhanh, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi, nhưng về mặt lưỡng lự của hắn làm sao qua mắt được Nguyên Anh? Nguyên Anh con hàng này đã quá quen với điều này rồi, nên nó chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái là hiểu được.

“A? Hắn sợ? Nhưng vẫn tiếp tục tiến lên?” Nguyên Anh cắn chặt răng, run rẩy nói.

- Coi bộ, lần này số lượng người thân thuộc lại tăng thêm nha.

Vừa nói, Nguyên Anh hai mắt thâm ý liếc nhìn qua Lam Ngọc, mặc kệ cho tiểu Linh vẫn đang dùng roi da “trừng trị” nó, cũng không phải là nó không cảm thấy đau, nhưng đã “trải nghiệm” suốt hai mươi năm, nó cũng có chút... quen thuộc, nên ngoài mặt nhìn nó vẫn bình thường, nhưng nó thật sự rất đau a.

Còn phần tiểu Linh, không phải nàng không muốn dùng tay, nhưng suốt từng ấy năm ở chung, nàng nhận ra một điều, chỉ khi nàng ra tay “trừng trị” Nguyên Anh như vậy, thì nó mới có thể nghiêm túc, còn bằng không, nó lại tác tử như bình thường.

Nguyên Anh nói ra lời này, cũng không hề ép thanh âm, nếu trong trường hợp bình thường thì Lam Ngọc cũng có thể nghe rõ ràng, nhưng hiện tại, đầu óc của nàng đều đang nghĩ tới Hồng Trần sư huynh, làm sao có thể để ý tới Nguyên Anh?

“A? Là tiểu Trần?” Nam Cung Mị Ảnh dùng tinh thần lực quan sát một hồi lâu, lúc này nàng mới nhận ra, mỉm cười nói.

- Đã lớn như vậy rồi, tu vi cũng không kém, những năm này hẳn là phải cố gắng lắm a.

“Haha, đại tẩu, cuối cùng ngươi cũng nhận ra á.” Nguyên Anh lúc này đã đứng lên, không còn một dạng nằm sấp ôm đầu nhận mệnh nữa, nhưng thay vào đó là một dạng “thể ngoại cao nhân”, đứng thẳng khoanh tay, khoe miệng mỉm cười gật đầu, còn phía sau... tiểu Linh vẫn liên tục quát roi vào người nó, khiến cho hình tượng “thể ngoại cao nhân” nó tạo ra đều vỡ nát, người ngoài căn bản không dám nhìn thẳng.

“Là tiểu Trần sao? Như vậy ta sẽ đẩy nhanh tốc độ một chút.” Lâm Thanh Phong thân rồng ở phía dưới, kêu “Ngao ngao” vài tiếng, sau đó lại đẩy nhanh tốc độ.

3-4 ngàn dặm, đối với tốc độ toàn lực của Lâm Thanh Phong thì chỉ trong chưa đầy một phút là có thể tới, nhưng trên người còn mang theo Lam Ngọc, hẳn cũng không thể làm như vậy, nên phải cần hơn mười phút mới có thể tới nơi, nhưng có Tiểu Hồng Trần toàn lực bay tới, nên chưa đầy bảy phút sau, bọn họ liền gặp nhau.

Hay nói chính xác hơn, khi bọn họ tiến vào phạm vi tinh thần lực của Tiểu Hồng Trần, thì tình thế lại biến đổi, Tiểu Hồng Trần xoay người bỏ chạy, còn Lâm Thanh Phong đuổi theo...

“Con bà nó, ta rốt cục đã làm gì ngươi à?” Tiểu Hồng Trần dừng lại thở từng hơi gấp gáp, trong lòng khóc không ra nước mắt, tâm tư “Anh hùng cứu mỹ nhân” trước đó đã vụt đi đâu mất, đừng nói đùa, đối mặt với con Yêu Thú kích cỡ to lớn như vậy, ít nhất cũng là Yêu Thú cấp 6 à? Ngay cả hắn một vị Nguyên Anh kỳ cũng không chắc có thể sống sót thì nói gì tới Lam Ngọc chỉ là một Luyện Khí kỳ?

Trong trường hợp này, Tiểu Hồng Trần còn không bỏ chạy thì hẳn phải làm gì? Nhưng ngặt nỗi, con Yêu Thú này như cần phải thuốc, một đường đuổi theo hắn không bỏ, tốc độ của hắn lại không bằng nó, bắt đắc dĩ, hắn đành phải dừng lại, giữ lại một chút Linh Lực để chuẩn bị đối mặt với nó.

Đối diện với con Yêu Thú trước mặt, Tiểu Hồng Trần cả người chảy đầy mồ hôi lạnh, lấy từ nhẫn trữ vật ra một thanh kiếm pháp khí, giữ chặt trong tay, vẻ mặt căng thẳng.

“Haha, tiểu Trần, cũng đừng sợ như vậy nha, đều là người nhà á.” Lúc này Nguyên Anh từ trên người Lâm Thanh Phong bay xuống, đứng trước mặt Tiểu Hồng Trần, khoanh tay cười nói, nhưng phía sau lưng tiểu Linh vẫn không ngừng quát roi vào người nó.

Nhìn cảnh này Tiểu Hồng Trần liền mộng bức, một tên tiểu nhân màu vàng, nhìn tương tự như Nguyên Anh lại biết nói chuyện, còn phía sau lưng lại là một nữ nhân liên tục quát roi vào người nó nếu nó thực sự là Nguyên Anh thì cái Nguyên Anh này phải cường đại tới mức nào mới chịu đựng nổi?

Phải biết Nguyên Anh trước khi chưa trở thành Nguyên Thần là rất yếu ớt, căn bản không thể chịu đựng những trận đòn như vậy.

Lúc này, Nam Cung Mị Ảnh cũng mang theo Lam Ngọc theo xuống, Lam Ngọc một dạng xấu hổ đỏ mặt trốn tránh sau lưng Nam Cung Mị Ảnh, còn Nam Cung Mị Ảnh chỉ im lặng mỉm cười.

“A? Mị Ảnh tỷ tỷ?” Tiểu Hồng Trần tròn mắt há mồm, hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ gặp Nam Cung Mị Ảnh ở đây, lại nhìn về Nguyên Anh đang một dạng khoanh tay mỉm cười, Tiểu Hồng Trần có chút không chắc chắn hỏi.

- Như vậy... Nguyên Anh này là?

“Đó là Nguyên Anh của ta.” Lúc này, Lâm Thanh Phong cũng trở về nguyên dạng hình người, đứng trước mặt Tiểu Hồng Trần cười nói.

- Trải qua một số chuyện, vì thế nó liền trở nên đặc biệt như vậy, đệ cũng đừng để tâm tới nó.

“A... tỷ phu.” Tiểu Hồng Trần một dạng không thể tin được nhìn chăm chăm Lâm Thanh Phong, sau khi xác định người trước mặt đúng là Lâm Thanh Phong, thì hắn liền nhanh chóng nhìn xung quanh rồi hỏi.

- Tỷ phu đã ở đây, như vậy tỷ tỷ đang ở đâu?

“A? Thiên Nhai sao? Nàng đang ở cùng với Thiên Cơ Tử.” Lâm Thanh Phong có chút xoắn xuýt gãi đầu nói.

- Sau khi đệ cùng Băng Thánh rời đi, Thiên Cơ Tử đã tới nhận Thiên Nhai làm đệ tử và đưa nàng rời đi.

“A? Thiên Cơ Tử? Có phải là vị thần toán trong truyền thuyết? Là người thần bí nhất trong số các Đại Thừa ki?” Tiểu Hồng Trần đầu nào có chút loạn, nhưng Thiên Cơ Tử hẳn đã từng nghe Băng Thánh nói qua vì thế hẳn vẫn nhớ rõ.

“Đúng, đúng, là Thiên Cơ Tử, đệ đã biết thì ta cũng không cần phải giải thích nhiều về lão ấy nữa.” Lâm Thanh Phong vui vẻ gật đầu.

Tiểu Hồng Trần trầm mặc cau mày suốt nửa ngày, một lúc sau, hẳn lại ngẩng đầu cười như điên.

???

“Đại ca, sao lúc trước ngươi không nói cho ta biết, em vợ của ngươi có bệnh à?” Nguyên Anh một mặt mộng bức hỏi, tiểu Linh lúc này cũng gật đầu, không tiếp tục dùng roi da đánh Nguyên Anh nữa, mà tò mò nhìn Lâm Thanh Phong.

“Ta cũng đâu biết? Có lẽ là lúc trước bệnh tình ẩn dấu quá sâu đi? Thời gian gần đây mới phát bệnh?” Lâm Thanh Phong gãi đầu, vẻ mặt không chắc chắn trả lời.

....Hết chương 283....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Tình nhân cãi nhau?

“Hồng Trần sư huynh không có bệnh, các ngươi mới có bệnh, cả nhà các ngươi mới có bệnh.” Lam Ngọc từ đầu tới giờ vẫn trốn sau lưng Nam Cung Mị Ảnh, chỉ khi nghe được Tiểu Hồng Trần bị nói xấu, nàng liền hét lên, sau đó nàng lại xấu hổ trốn sau lưng Nam Cung Mị Ảnh.

“A lặc? Tiểu cô nương sinh khí vì tình nhân bị nói xấu? Nhưng cách bao che này có chút không đúng nha?” Nguyên Anh một mặt mộng bức nhìn sang, sau đó nó lại chỉ tay về Lâm Thanh Phong rồi hỏi.

- Cô nương, cô biết hẳn là ai sao?

“Là Lâm Thanh Phong tiên bối.” Lam Ngọc cúi đầu xấu hổ nói nhỏ.

“Ta không hỏi hẳn tên gì, cô không biết hẳn là tỷ phu của Hồng Trần sư huynh trong miệng cô sao?” Dừng một chút, Nguyên Anh mỉm cười hài hước nói.

- Hiện tại, cô một bên vừa bao che Hồng Trần sư huynh, một bên vừa mắng cả nhà hẳn có bệnh.

- Tóm lại ý cô là sao đây?

“A...” Lam Ngọc khuôn mặt càng đỏ hơn, nàng cũng không biết phải nói gì nữa, chỉ biết nép sau lưng Nam Cung Mị Ảnh để che đi vẻ xấu hổ của mình.

“Hắc...” Nguyên Anh có chút thích thú với tính cách của cô nàng này, nhưng hiện tại bọn hắn vẫn còn một tên bệnh cần xử lý đây, cũng không rảnh rồi trêu chọc nàng.

Tiểu Hồng Trần một bên vẫn cười như điên, Nguyên Anh gật đầu nói.

- Tên này... chắc điên rồi.

Không chỉ Nguyên Anh, mà ngay cả tiểu Linh lần này cũng gật đầu đồng ý với lời nói của nó, Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh hai người chỉ biết cười khổ.

Tiểu Hồng Trần tên này đã tự mình đứng cười hơn một phút rồi, hiện tại vẫn còn cười, không biết tới khi nào mới dừng lại, cho dù có vui vẻ vì gặp lại người thân thì cũng đâu cần cười lâu như vậy à? Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh có muốn bảo chữa cho hắn cũng không được, nếu không phải đã quen biết Tiểu Hồng Trần từ trước, hai người còn thật nghĩ rằng hắn đã điên đây.

“Haha, tỷ phu, không hổ danh là tỷ phu...” Tiểu Hồng Trần phải mất thêm một lúc mới dừng cười, rồi nói một câu không đầu không đuôi.

“Tiểu Trần thật sự điên rồi.” Lần này không phải Nguyên Anh nói, mà là Lâm Thanh Phong nói, rồi lại lắc đầu cười khổ.

- Về sau phải ăn nói như thế nào với Thiên Nhai đây?

“Tỷ phu, ta muốn thử sức với ngươi.” Trong lúc Tiểu Hồng Trần vừa nói, hắn cũng không để ý tới Lâm Thanh Phong có đồng ý hay không, mà ngay lập tức giữ chặt thanh kiếm, rồi xông thẳng tới.

Lâm Thanh Phong không có hành động gì khác, không tránh không né, Nam Cung Mị Ảnh đứng cạnh bên cũng không phản ứng gì, cứ như hai người bị bất ngờ không kịp phản ứng như vậy.

Nhưng cả hai không kịp phản ứng sao? Nói Nam Cung Mị Ảnh cùng Lâm Thanh Phong không kịp phản ứng, còn không bằng nói bọn họ không muốn phản ứng, Tiểu Hồng Trần dù có là thiên tài tới mức nào, nhưng hắn cũng chỉ là một tên Nguyên Anh kì, còn trên tay hắn chỉ là một thanh Thiên Cấp pháp khí mà thôi.

Còn Lâm Thanh Phong? Hiện tại mặc dù hắn đã trở về hình dạng bình thường, nhưng do huyết mạch Thần Long đã được kích hoạt, lại thêm lúc trước được Lạc Long Quân dạy dỗ, độ cứng rắn của thân thể hắn không phải là chuyện đùa, ít nhất là Nam Cung Mị Ảnh có dùng Hắc Thiết Kiếm chém toàn lực, thì nàng chỉ có thể để lại một vết xước trắng trên da hắn mà thôi, thậm chí máu cũng không chảy ra.

Trước đó, bọn hắn đã xác nhận chuyện này, nên hiện tại bọn họ liền để mặc cho Tiểu Hồng Trần làm loạn.

“Choang...”

Tiếng vang thanh thúy cất lên, thanh kiếm trên tay Tiểu Hồng Trần vừa chạm tới khuôn mặt của Lâm Thanh Phong, thì liền gãy đôi.

“Cái gì?” Tiểu Hồng Trần tròn mắt há mồm, đầu não như dừng lại, bởi vì một thanh kiếm đang bay lơ lửng trước mặt hắn như một đoạn phim quay chậm.

Sững sờ nhìn về thanh kiếm trên tay, Tiểu Hồng Trần chỉ thấy nó đã gãy đôi từ lúc nào, lúc này hắn mới thật sự tin tưởng rằng thanh pháp khí của mình đã gãy.

“Ai nha, tiểu Trần thật sự đã tiến bộ rất nhiều.” Lâm Thanh Phong không có vẻ gì là giận dữ, chỉ mỉm cười gật đầu nói.

Tiểu Hồng Trần còn chưa biết phải làm gì tiếp theo, chỉ nghe Nguyên Anh một bên cười lớn.

- Haha, đại ca, da mặt ngươi rốt cục dày tới mức độ nào a? Pháp khí vừa chạm vào đều gãy đôi.

- Không biết ngươi làm sao luyện ra à?

“Hắc... tiểu Linh, phiền cô về sau dạy dỗ nó nặng tay hơn một chút.” Lâm Thanh Phong khoe miệng kéo lên một đường cong, hắn cũng không phản ứng lời của Nguyên Anh mà chỉ nhẹ nhàng nói.

“Tốt, ta cũng muốn như vậy, 0,1% thực lực hiện tại nó đã quen thuộc, về sau cứ tăng lên 1% đi.” Tiểu Linh gật đầu một cái rồi ngay lập tức đồng ý.

Sự thích nghi đáng sợ tới mức nào? Nguyên Anh sau hai mươi năm liền có thể thích nghi được với 0,1% sức lực của tiểu Linh, tuy nghe có vẻ ít, nhưng tiểu Linh là ai? Bản thân là một cái động phù di động, do Lạc Long Quân luyện chế ra, nhưng năng lực cũng là một kiện phòng ngự Thần Khí à.

Dù cho lực công kích có yếu hơn những kiện Thần Khí chuyên dùng để chiến đấu, nhưng đó cũng không có nghĩa rằng lực công kích của nàng yếu à? 100% thực lực của nàng thậm chí có thể ngang ngửa một vị Bán Tiên tầng 1 a.

Bán Tiên là tồn tại mạnh mẽ cỡ nào? 0,1% thực lực của Bán Tiên tầng 1 đầy đủ để giết một mớ Đại Thừa kì bình thường, mà những tên Đại Thừa kì ấy thậm chí còn không có sức chống trả.

Nguyên Anh có thể thích nghi được với 0,1% thực lực của Tiểu Linh, đầy đủ để nó có thể đứng yên mặc cho Hợp Thể kì đánh thoải mái, thậm chí bọn hắn không thể gây thương tích cho nó.

Về sau nếu nó có thể hoàn toàn thích nghi được với 1% thực lực của tiểu Linh, như vậy nó có thể đứng yên mặc cho Đại Thừa kì nhảy nhót trước mặt nó a.

Chưa kể tới lực công kích của nó có mạnh hay không, nhưng một Nguyên Anh “trâu bò” tới mức Đại Thừa kì cũng giết không nổi, thử nghĩ một chút thì ai cũng cảm thấy lạnh người à?

“Cất, ta không đồng ý.” Nghe được lời của tiểu Linh cùng Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh liền lắc đầu từ chối, nhưng cũng không ai quản nó từ chối hay không, về sau tiểu Linh gia tăng thực lực là điều nó không thể tránh khỏi.

Nguyên Anh cắn răng, nó nhanh chóng quyết định thật nhanh...chạy tới ôm chân tiểu Linh, một mặt nước mắt nước mũi chảy, meo meo.

- Đùng nha lão bà... ta không muốn đâu... ta hứa về sau... ta sẽ không như vậy nữa a...

“Có quý mới tin người.” Lâm Thanh Phong trợn mắt gân xanh, không biết hắn làm thế nào lại tạo ra một cái Nguyên Anh cực phẩm như con hàng này.

Thở hắt ra một hơi, Lâm Thanh Phong lại nhìn Tiểu Hồng Trần, cố nặn ra nụ cười nói.

- Tiểu Trần, chúng ta còn tiếp tục hay không?

“Không cần nữa.” Tiểu Hồng Trần yên lặng một lúc lâu, sau đó hắn lắc đầu cười nói.

- Hiện tại, đệ đã biết được tỷ phụ có thể bảo vệ tỷ tỷ, thì đệ cũng có thể yên tâm rồi.

Tiểu Hồng Trần cũng không nói đùa, muốn làm gãy một kiện Thiên Cấp Pháp Khí rất dễ dàng, chỉ cần một tên Nguyên Anh kì sử dụng Linh Lực là có thể làm được, nhưng Lâm Thanh Phong thậm chí còn không sử dụng Linh Lực a.

Dùng da mặt đối cứng làm gãy một kiện Thiên Cấp Pháp Khí trong một chiêu duy nhất, thậm chí một vết trầy trên mặt cũng không lưu lại, đây là điều chỉ có Hợp Thể Kì trở lên mới làm được à.

Nói như vậy, thì Lâm Thanh Phong phải đạt tới Hợp Thể kì, hoặc ít nhất là có thực lực sánh ngang với Hợp Thể kì a, hiểu rõ điều này, Tiểu Hồng Trần còn không yên tâm thì hẳn còn phải muốn như thế nào mới có thể?

“Haha, vậy là tốt rồi, nói về chuyện của đệ đi.” Lâm Thanh Phong mỉm cười nói.

- Tại sao đệ lại ở đây? Còn có vị Lam Ngọc cô nương này, vì sao cô ấy lại bỏ chạy để đệ phải đi tìm đây?

“A? Đúng rồi, Lam Ngọc, mau ra đây.” Nhắc tới Lam Ngọc, sắc mặt của Tiểu Hồng Trần liền đen lại, nhìn chăm chăm về Lam Ngọc vẫn đứng phía sau Nam Cung Mỹ Ảnh.

“Ách...” Lam Ngọc về mặt tràn đầy ủy khuất, cả người run rẩy, từ từ bước ra.

“Hừ.” Tiểu Hồng Trần hừ lạnh một tiếng, tiến tới trước mặt Lam Ngọc cũng không nói lời nào.

“A lặc? Đây là tình nhân cái nhau? Lão bà, đại ca, còn có đại tẩu, chúng ta đi tới chỗ khác thôi, nơi đây không có chuyện của chúng ta.” Nguyên Anh vốn một mặt nước mắt nước mũi ôm chân tiểu Linh, lúc này liền trợn mắt nói, mặc dù nó còn phải cầu khẩn tiểu Linh, nhưng nó cũng không muốn ở một bên ăn cầu lương a.

Tiểu Hồng Trần cùng Lam Ngọc cả hai đồng thời xấu hổ đỏ mặt cúi đầu, Lâm Thanh Phong ho khan vài tiếng rồi nói.

- À, như vậy chúng ta sẽ qua bên kia một lúc, hai người sau khi giải quyết xong thì hãy gọi.

Lâm Thanh Phong nói rồi liền dẫn theo Nam Cung Mỹ Ảnh rời đi, còn Nguyên Anh cùng tiểu Linh đã rời đi từ sớm, Tiểu Hồng Trần có muốn can cũng can không được, hẳn chỉ còn biết cười khổ lẫn bầm.

- Mọi người, đã nhầm rồi a...

....Hết Chương 284....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Lễ vật

“Nói như vậy, đệ đang muốn kéo Hàn Băng Tông vào cuộc chiến này sao?” Lâm Thanh Phong cũng không hóa thân thành rồng, vừa bay vừa hỏi.

“Vốn dĩ đệ đã dự tính làm như vậy, nhưng hiện tại thì không cần nữa.” Tiểu Hồng Trần một bên vừa bay, vừa ôm lấy Lam Ngọc gật đầu trả lời.

“Hiện tại đệ là đệ tử của Băng Thánh, đệ có thể giúp Băng Thánh tính kế, ta cảm thấy làm như vậy là rất tốt, nhưng kế hoạch của đệ nên hủy bỏ thôi, hiện tại đệ không nên làm những chuyện như vậy, sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của tông môn.” Lâm Thanh Phong mỉm cười nói.

- Nhưng về sau nha...

Lâm Thanh Phong cũng không nói rõ ra, chỉ mỉm cười thần bí.

“Đệ biết rõ.” Tiểu Hồng Trần gật đầu cười, bản thân là đệ tử thân truyền duy nhất của Băng Thánh, hẳn đương nhiên biết chuyện giữa Băng Thánh và Hòa Vân Tôn Giả.

Sau khi cả hai tổ chức hôn lễ, khi đó Hòa Vân Tông cùng Hàn Băng Tông được xem như là người một nhà, đương nhiên Tiểu Hồng Trần có thể ra mặt.

“Nhưng lúc trước ta nghe nói, Hòa Vân Tông không tính Hòa Vân Tôn giả thì vẫn còn tới bốn vị Đại Thừa kì đúng không? Bốn vị Đại Thừa kì cùng nhau bảo vệ một tông môn, sẽ không tới mức bị Hóa Thánh một người chèn ép như vậy a?” Lâm Thanh Phong có chút tò mò hỏi.

“Đúng là có bốn vị, nhưng nghe nói ba vị khác đã bị Hóa Thánh giam cầm ở đâu đó.” Tiểu Hồng Trần thở ra một hơi.

- Mặc dù bọn họ cùng một tông môn, nhưng về mặt nội bộ, tông môn nào cũng giống nhau, không phải lúc nào cũng đoàn kết như vậy.

- Hòa Thánh là một người rất âm hiểm, hắn đã lợi dụng điểm này, trước khi gây chiến, hắn đã âm thầm dẫn dụ ba người rời khỏi Hỏa Vân Tông rồi giam cầm bọn họ ở những nơi khác nhau.

“Là như vậy sao? Có vẻ như tình hình bên đó cũng không được tốt cho lắm.” Lâm Thanh Phong cũng thở ra một hơi chán nản.

“Đúng vậy, tình hình bên đó thật sự là không mấy khả quan, Hòa Thánh một người dẫn đầu 36 vị Hợp Thể kì tấn công Hỏa Vân Tông.” Tiểu Hồng Trần một mặt ngưng trọng gật đầu nói.

- Còn Hỏa Vân Tông, bởi vì ba vị Đại Thừa kì rời đi, chỉ còn một vị lão tông chủ cùng 20 vị Hợp Thể kì trưởng lão đối kháng với Hòa Thánh.

Dừng một chút, nhìn Lâm Thanh Phong đang trầm ngâm suy nghĩ, Tiểu Hồng Trần lại mỉm cười nói tiếp.

- Nhưng tình hình cũng không đến nỗi tệ như vậy.

- Hỏa Vân Tông đã được Vô Cực Kiếm Thánh tiền bối trợ giúp, ngoài ra ngài còn dẫn theo bốn vị Hợp Thể kì Thể Tu tới giúp đỡ.

- Bốn vị Thể Tu này cực kì nghịch thiên, lúc ban đầu mỗi một người trong số bọn họ đều có thể đối kháng với bốn vị Hợp Thể kì bên phía Hòa Thánh.

“Ồ? Bốn vị Hợp Thể kì sao? Hắn là bốn người Chiến Thiên.” Lâm Thanh Phong trong lòng có chút suy đoán, nhưng ngoài mặt hắn vẫn ra vẻ tò mò hỏi.

- Bọn họ là ai?

“Đệ cũng không biết.” Tiểu Hồng Trần lắc đầu nói.

- Bốn người bọn họ rất thần bí, từ trước tới giờ chưa ai từng nghe nói tới bốn người bọn họ, cứ như bọn họ bỗng dưng xuất hiện tại Đại lục như vậy.

“Ồ, vậy đó là bốn người bọn Chiến Thiên rồi.” Lâm Thanh Phong trong lòng âm thầm gật đầu, liếc nhìn sang Nam Cung Mị Ảnh, chỉ thấy nàng mỉm cười gật đầu, hẳn là nàng cũng đoán được bốn người bọn họ là ai.

Nói tới bọn người Chiến Thiên, Tiểu Hồng Trần có chút hăng hái.

- Trong bốn người bọn họ, có ba người trong chiến đấu có thể biến hóa màu tóc từ màu đen sang màu xanh lam, đệ lại không biết bọn họ tên là gì, vì thế đệ liền gọi bọn họ là Lam Phát Chiến Binh.

- Còn một người khác, dường như là thủ lĩnh của ba người còn lại, hắn có thực lực mạnh nhất, mỗi lần chiến đấu, xung quanh người hắn đều tỏa ra một luồng khí màu xanh, có nhiệt độ rất lớn, con mắt cũng chuyển thành màu bạc, vì thế đệ gọi hắn là Ngân Nhân Chiến Binh.

- Trong suốt hai mươi năm, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, một mình Ngân Nhân Chiến Binh đứng ra ngăn cản bốn vị Hợp Thể kì Viên Mãn, nhưng chưa một lần nào hắn bị thương.

“Ồ? Bản năng vô cực vẫn chưa hoàn chỉnh?” Lâm Thanh Phong trong lòng lăm lăm, nhưng hắn cũng không tỏ vẻ thất vọng, bởi hắn biết rõ, Bản năng vô cực, thứ này rất khó luyện, đừng nhìn theo nguyên tác Son Goku có thể dễ dàng hoàn thiện Bản năng vô cực mà khinh thường độ khó của nó.

Ở Dragon ball thế giới, Son Goku tên này có thể xem là Thiên Đạo sủng nhi vì thế hắn mới có thể làm được như vậy, không nhìn thấy thần hủy diệt Berrus có luyện hàng vạn năm cũng không thể luyện thành công sao? Chiến Thiên hiện tại có thể tự nhiên sử dụng Bản năng vô cực, mặc dù là chưa hoàn chỉnh, một lúc đánh với bốn vị Hợp Thể kì Viên Mãn mà không bị thương thì đã khá lắm rồi.

“Ta đã biết.” Lâm Thanh Phong gật đầu một cái, nếu tình hình hiện tại như vậy, thì hắn cũng không cần phải gấp rút chạy tới Hỏa Vân Tông, không phải hắn không muốn nhanh chóng đi chi viện, nhưng hắn muốn bọn người Chiến Thiên có thể nhân khoảng thời gian này gia tăng thực lực.

Ít nhất là bọn họ có thể đánh ngang tay với một vị Đại Thừa kì mà không rơi xuống hạ phong, khi đó Lâm Thanh Phong mới có thể dẫn theo bọn họ tới Tiên nhân chiến trường được.

“Còn nếu không được, thì ta phải trực tiếp huấn luyện bọn họ thôi.” Trong lòng Lâm Thanh Phong âm thầm ra quyết định, hắn cũng không phải đang nói đùa.

Sau khi trải qua đợt huấn luyện với Lạc Long Quân, hắn mặc dù vẫn không biết rằng chính mình hiện tại mạnh bao nhiêu, nhưng ít nhất hắn có tự tin, hiện tại dù cho Hỏa Vân tông già cùng Vô Cực Tử hai người liên thủ, thì hắn vẫn có thể treo lên đánh hai người không có sức hoàn thủ.

Lâm Thanh Phong mỉm cười hỏi.

- Hiện tại nói về chuyện của đệ đi, đệ được giao nhiệm vụ bảo vệ các vị sư đệ cùng sư muội của mình đi bắt yêu thú sao?

“Đúng vậy tỷ phụ, bọn họ đều là người mới, có tư chất rất khá, cũng không thể để bọn họ cứ mãi ở trong tông môn tu luyện được.” Tiểu Hồng Trần gật đầu nói.

- Vì thế tông môn cũng ban phát rất nhiều nhiệm vụ, để các đệ tử có thể ra ngoài lịch luyện cùng nhận thêm tài nguyên tu luyện.

- Bọn họ thì nhận nhiệm vụ đánh bắt Yêu Thú cấp 2 Ảnh Tử, còn đệ thì nhận nhiệm vụ phải bảo vệ bọn họ.

“Được, như vậy chúng ta sẽ đi cùng đệ, sau đó sẽ cùng về Hàn Băng Tông được chứ?” Lâm Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Haha, như vậy thì còn gì bằng.” Tiểu Hồng Trần vui vẻ ra mặt nhanh chóng đồng ý, có Lâm Thanh Phong một người mạnh mẽ như vậy đi theo, hẳn cầu còn không được a.

“Lão bà, ý ngươi như thế nào?” Lâm Thanh Phong ngẩng đầu hỏi Nam Cung Mị Ảnh, hẳn biết rõ, hẳn có thể tự mình quyết định, nàng sẽ không ngăn cản mà luôn nghe theo hẳn, nhưng hẳn vẫn phải hỏi ý kiến của nàng một chút.

Hắn hỏi lời này cũng không phải là muốn làm cho người khác xem, hẳn thật tâm muốn hỏi ý kiến của nàng, nếu nàng muốn nhanh chóng tới Hóa Vân Tông thì hẳn sẽ nghe theo.

Nam Cung Mị Ảnh nội tâm cũng hiểu rõ điểm này, nàng mỉm cười ngọt ngào gật đầu đồng ý.

- Mọi chuyện cứ làm theo lời chàng là được.

“Tốt, như vậy chúng ta sẽ đi cùng đệ.” Lâm Thanh Phong cười nói.

- Như vậy, lần đầu gặp mặt các vị sư đệ, sư muội của đệ, ta phải cho bọn họ một ít lễ gặp mặt đi.

“A? Không cần thiết, có tỷ phu ở một bên chỉ điểm cho bọn họ là tốt rồi, huynh không cần cho bọn họ lễ gặp mặt đâu.” Tiểu Hồng Trần nhanh chóng lắc đầu, mặc dù Lâm Thanh Phong thật sự rất mạnh, tu vi sâu không lường được, nhưng hẳn chỉ là một tên tán tu a, một tên tán tu có bao nhiêu tài nguyên tu luyện đây? Thân là đệ đệ, Tiểu Hồng Trần làm sao có thể để Lâm Thanh Phong làm như vậy?

Lâm Thanh Phong cũng không để ý tới Tiểu Hồng Trần, hẳn chỉ mỉm cười nhìn Lam Ngọc vẫn còn đang được Tiểu Hồng Trần ôm trong người hỏi.

- Lam Ngọc muội muội, đoàn đội của muội nhận nhiệm vụ bắt bao nhiêu con Ảnh Tử? Còn có thời hạn hoàn thành trong bao lâu? Còn có... vượt mức hoàn thành nhiệm vụ có được tăng thưởng hay không?

“A? Lâm Thanh Phong tiền bối, ngài hỏi chuyện này làm gì?” Lam Ngọc trong lòng xoắn xýt một chút, nhưng sau đó nàng liền thành thật trả lời.

- Thừa tiền bối, yêu cầu của nhiệm vụ là phải bắt cho được 20 con Ảnh Tử, bất luận sống chết, nhưng nếu bắt sống thì có thể được thưởng thêm, còn phần thời gian... thì có lẽ là không có hạn chế.

“Ồ? Nhiệm vụ như vậy sao?” Lâm Thanh Phong trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi gật đầu, về mặt mỉm cười vô hại nói.

- Như vậy nha Lam Ngọc, trong mấy loại “Bình thường”, “Khó”, “Cực Khó”, “Ác Mộng” và “Địa Ngục” muội thích nhất là loại nào?

....

Lam Ngọc một mặt tròn mắt há mồm, ngẩng đầu xoắn xýt nhìn về Tiểu Hồng Trần như muốn hỏi ý kiến của hắn.

Tiểu Hồng Trần trong lòng nổi lên dự cảm không tốt, nhưng bên ngoài hẳn vẫn một dạng bình tĩnh gật đầu nói.

- Ta cũng không biết tỷ phu hẳn đang muốn làm gì đâu, nhưng hẳn sẽ không làm hại muội, muội cứ chọn thử một chút.

Lam Ngọc gật đầu một cái, dưới ánh mắt chờ mong của Lâm Thanh Phong, nàng nói nhỏ.

- Lâm Thanh Phong tiền bối... ta có thể chọn chữ “Dễ” hay không?

....Hết Chương 285....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286: Lễ vật (2)

“A? Lam Ngọc, ngươi thật sự muốn chọn loại “Dễ” sao?” Lâm Thanh Phong có chút bất ngờ hỏi, sau đó hẳn lại lắc đầu.

- Ta khuyên ngươi, không nên chọn loại “Dễ” nha, nếu muội thật sự muốn chọn nó, về sau ngươi sẽ không có cơ hội để chọn lại đâu.

Nhìn Lam Ngọc có chút ngờ vực, Lâm Thanh Phong lại tiếp tục nói.

- Ngươi cũng biết, ta chỉ là một tên tán tu, ta sẽ không có lễ vật thiết thực để tặng cho mỗi người trong lần đầu gặp mặt.

- Vì thế ta mới nghĩ ra cách này, dựa vào thực lực hiện tại và lựa chọn của mỗi người, ta sẽ làm ra những kiểu huấn luyện khác nhau nhằm giúp nâng cao thực lực, đối với tu sĩ, món quà gì cũng không tốt bằng thực lực của chính mình đúng hay không?

Dừng một chút, Lâm Thanh Phong lại nói nhỏ.

- Bởi vì nhờ có ngươi, nên chúng ta mới có thể gặp Tiểu Trần, cũng vì vậy ta mới đề xuất cho ngươi những lựa chọn sau này a.

- Còn những sư huynh, sư tỷ của ngươi chỉ có hai lựa chọn mà thôi, một là “Dễ” hai là “Bình Thường”.

Lam Ngọc khuôn mặt tràn đầy dấu hỏi, nàng cái hiểu cái không nhưng nàng cũng biết được Lâm Thanh Phong sẽ không lừa nàng, nhưng nàng vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn chỉ im lặng suy nghĩ.

Nhìn Lam Ngọc nhíu mày suy nghĩ, Lâm Thanh Phong cũng hiểu được một chút suy nghĩ của nàng, hần lại nói.

- Để ta nói cho ngươi biết một chút đi, Chiến Thiên, cũng là Ngân Nhân Chiến Binh trong lời của tiểu Trần mà ngươi vừa nghe được.

- Hần là đệ tử duy nhất của ta, vì thế ta đã quyết định cho hần loại “Địa Ngục”, cho tới hiện tại hần vẫn chưa hoàn thành đâu.

- Nhưng ngươi có thể nhìn thấy thực lực hiện tại của hần sao?

“Cái gì?” Lần này không chỉ Lam Ngọc trợn mắt, mà ngay cả Tiểu Hồng Trần cũng không thể tin tưởng hét lên một tiếng thật to, trừng mắt nhìn Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cũng không tỏ vẻ gì khác, bởi vì hần nói không sai, học thành công Bản Năng Vô Cực khác gì với “Địa Ngục” cấp độ khó đâu? Một khi Chiến Thiên chưa hoàn thiện thì cũng đồng nghĩa hần vẫn chưa hoàn thành “Địa Ngục” cấp độ khó a.

Lâm Thanh Phong cũng không bắt ngờ với vẻ mặt ngạc nhiên của hai người, chỉ cười nói.

- Như vậy, hiện tại ngươi còn muốn chọn loại “Dễ” sao?

“Không có.” Lam Ngọc lắc đầu nguầy nguậy, đùa cái gì? Lâm Thanh Phong nhất định không đùa giỡn nàng, Ngân Nhân Chiến Binh thực lực bày ra trước mắt, đương nhiên Lam Ngọc cũng phải cân nhắc lại lựa chọn của chính mình rồi, nhưng nàng cũng tự biết rõ, nàng cũng không thể đạt tới độ cao như Chiến Thiên, nên nàng cắn răng nói.

- Ta cũng không biết mình nên lựa chọn như thế nào... xin tiền bối chọn giúp ta.

“Hắc.” Lâm Thanh Phong gật đầu cười.

- Như vậy, liền chọn mức “Khó” nha, hiện tại thực lực của ngươi ở Luyện Khí kì, muốn trong thời gian ngắn hoàn thành, thì mức “Khó” là lựa chọn tốt nhất.

“Như vậy phiền phức tiền bối rồi.” Lam Ngọc nhanh chóng cúi đầu cảm tạ.

“Ách... tỷ phụ, còn ta thì sao?” Lam Ngọc đã lựa chọn xong, Tiểu Hồng Trần lúc này mới lên tiếng hỏi.

“A? Tiểu Trần, đệ cũng muốn?” Lâm Thanh Phong có chút ngạc nhiên hỏi lại.

“Đương nhiên là muốn a, tỷ phụ cũng không thể bên trọng bên khinh nha.” Tiểu Hồng Trần hai mắt phát sáng, liều mạng gật đầu.

“Vậy đệ muốn chọn loại nào đây?” Lâm Thanh Phong có chút hứng thú, nhìn Tiểu Hồng Trần rồi hỏi.

“Địa Ngục” Tiểu Hồng Trần một mặt tự tin nhanh chóng trả lời, điều này còn phải suy nghĩ sao? Ngân Nhân Chiến Binh một người có thể đánh bốn vị Hợp Thể Viên Mãn mà không rơi xuống hạ phong, dù có khó thế nào Tiểu Hồng Trần cũng quyết tâm hoàn thành a.

Nhận được câu trả lời, Lâm Thanh Phong cười nói.

- Ta liền biết đệ muốn chọn loại này, ta đồng ý.

Tiểu Hồng Trần trong lòng vui vẻ, thầm hô một tiếng “Tốt”, nhưng Lâm Thanh Phong lại tạt một gáo nước lạnh.

- Nhưng đệ đừng mừng vội, thực lực hiện tại của đệ, vẫn chưa đủ để tiếp nhận loại “Địa Ngục” đâu.

- Vì thế ta sẽ dễ dàng cùng Lam Ngọc, tập luyện ở mức “Khó” trước, tới khi nào dễ đạt tới yêu cầu của ta thì ta sẽ cho phép dễ nâng lên mức “Cực Khó”.

“A?” Tiểu Hồng Trần vẻ mặt có hơi thất vọng, nhưng hắn chỉ đành gật đầu chấp nhận.

Lâm Thanh Phong cười nói.

- Dễ dàng thất vọng như vậy, mức “Khó” này cũng không dễ dàng hoàn thành đâu, tới lúc đó dễ dàng khóc lóc cầu xin ta mới tốt.

“Dễ không tin, dễ sẽ chứng minh cho tỷ phụ thấy.” Tiểu Hồng Trần ngạo kiều hừ một tiếng.

Lâm Thanh Phong cười lắc đầu một cái cũng không tiếp tục đề ý.

Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, còn bên trong hắn đang trầm nghĩ.

- Không biết phải huấn luyện cho bọn họ cái gì đây?

- Thật sự không nghĩ ra a, cũng không thể để bọn họ giống như Chiến Thiên cùng Mị Nguyệt hai người chuyển qua luyện “Khí” á?

- Nếu làm như vậy thì về sau cũng đừng hòng nhìn mặt Băng Thánh a.

Thở ra một hơi, tinh thần lực của Lâm Thanh Phong lại chìm vào đan điền bên trong cơ thể, nơi đây có Nguyên Anh cùng Yêu Đan tiểu Long đang ở tại.

Nhìn thấy Lâm Thanh Phong tới, Yêu Đan tiểu Long run lên vài lần hỏi.

- Đại ca, người rốt cục muốn làm gì? Chúng ta đâu có biện pháp nào giúp bọn họ tăng thực lực à?

“Ta cũng biết như vậy, vì thế ta đang muốn hỏi ý kiến của các người đây.” Lâm Thanh Phong còn chưa nói được lời này, thì Nguyên Anh liền chen vào.

- Tiểu Long, trí não của người rốt cục đã vút đi đâu

“A? Người hiểu ý định của đại ca?” Tiểu Long một mặt mộng bức ngây ngốc hỏi.

“Ách? Ta còn không biết đâu? Vậy mà người lại biết được?” Lâm Thanh Phong trong lòng nghĩ loạn, nhưng hắn cũng không tỏ vẻ gì khác, chỉ một dạng mỉm cười gật đầu nhìn Nguyên Anh đợi nói giải thích.

“Người không thấy, trước đó tên ấy đã hỏi Lam Ngọc nội dung nhiệm vụ là gì sao? Còn có vượt hạn mức tăng thưởng, cùng thời gian giao trả nhiệm vụ nữa.” Nguyên Anh bĩu môi nói.

“A? Ý người là sao?” Tiểu Long một mặt mộng bức, chỉ thấy Nguyên Anh lắc đầu giải thích.

- Thứ nhất, tiểu Trần đã nói, Ảnh tử chỉ là Yêu Thú cấp 2, mục đích chính của nhiệm vụ này là để dễ tử ra ngoài rèn luyện vì thế những người tham gia nhiệm vụ này hẳn là ở cảnh giới Trúc Cơ kì.

- Thêm một điểm khác, nếu Ảnh Tử là loài sống riêng lẻ, thì cần gì tới mười mấy tên Trúc Cơ kì tham gia nhiệm vụ, cùng tiểu Trần một Nguyên Anh kì đi theo hộ pháp có đúng không?

- Vì thế ta liền đoán được Ảnh Tử loài này liền sống theo bầy đàn, nhưng sẽ không giống như Hoàng Kim Thử một đàn hàng vạn con như vậy, bởi nếu là như vậy, thì sẽ không có một tông môn nào lại giao cho dễ tử nhiệm vụ đi săn giết Ảnh Tử cả, đây căn bản là để bọn họ đi chịu chết.

- Đồng thời nội dung nhiệm vụ cũng có nói, bọn hắn phải bắt ít nhất 30 con Ảnh Tử, vì thế mỗi đàn Ảnh Tử cũng sẽ có khoảng chừng tầm này, vài chục con mà thôi.

- Nên ta dám cược với người, nếu tên nào chọn loại “Dễ” thì đại ca liền yêu cầu bọn họ một mình săn giết 30 con Ảnh Tử, mỗi lần một con.

- Còn tên nào chọn loại “Bình thường” thì một lúc phải săn giết 10 con, hoặc thậm chí là 30 con.

- Nếu bọn họ hoàn thành được kì huấn luyện của đại ca, thì thực lực của bọn họ đều bạo tăng một khoảng lớn, ngoại trừ những tên thiên tài biến thái ra, thì trong đồng cấp, bọn họ đều không có đối thủ.

“Ồ? Thì ra là như vậy.” Lâm Thanh Phong cùng Tiểu Long cả hai đều kinh ngạc, theo bản năng phát ra một câu.

Tiểu Long không biết thì không sao, nhưng Lâm Thanh Phong nói ra lời này liền nhận ánh mắt nghi hoặc của Nguyên Anh, ho khan vài tiếng Lâm Thanh Phong lại nói.

- Không sai, không uổng là Nguyên Anh của ta, lại hiểu rõ suy nghĩ của ta như vậy.

- Như vậy, người thử nghĩ xem mức “Khó” mà ta đặt ra cho tiểu Trần cùng Lam Ngọc là gì đây?

“Hừ, đại ca ngươi chỉ biết bóc lột sức lao động của ta.” Nguyên Anh bĩu môi nói.

- Mức “khó” đương nhiên là ngươi để tiểu Trần cùng Lam Ngọc hai người đối luyện với ta a.
- Một khi đạt đủ yêu cầu của ngươi, Lam Ngọc lấy tu vi Luyện Khí kì ít nhất có thể một mình đánh giết 10 con Ảnh Tử cùng lúc a.
- Trong khoảng thời gian ngắn, liền có thể lấy tu vi Luyện Khí kì một mình săn giết 10 con Yêu Thú cấp 2, năng không giống như tiểu Trần trở thành hạch tâm đề từ được Hàn Băng Tông chú trọng bồi dưỡng, thì ta liền không phải Nguyên Anh.

“Hắc, ngươi đã nói như vậy, thì nhiệm vụ này liền giao cho ngươi á.” Lâm Thanh Phong trong lòng lăm lăm suy tính một chút rồi gật đầu cười nói.

- Hắc, Nguyên Anh, ngươi thật không hổ danh là Nguyên Anh của ta nha.

“A? Ý gì? Vì sao về mặt đại ca lại nói như vậy?” Nguyên Anh nội tâm chột loạn, chỉ thấy Lâm Thanh Phong tiếp tục nói.

- Nói thật cho ngươi biết đi, lần này ta vào đây, mục đích chủ yếu là để bàn tính với các ngươi nội dung huấn luyện cho những người kia.
- Nhưng ngươi đã thay ta vạch ra kế hoạch chu toàn như vậy, liền theo lời ngươi nói mà làm á.

Lâm Thanh Phong cười lớn, nói một câu rồi tinh thần lực liền tán mất, để lại Nguyên Anh một mặt tròn mắt há mồm, thật lâu cũng không nói nên lời.

Tiểu Long một bên Yêu Đan run rẩy liên hồi, nó cũng không phát ra âm thanh, nhưng Nguyên Anh vẫn có thể nhìn ra, con hàng này đang nín cười.

....Hết Chương 286....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 287: Lễ vật (3)

Khoảng cách giữa bọn người Lâm Thanh Phong cùng hang động, nơi mà những đệ tử Hàn Băng Tông ở lại cũng không quá xa, chỉ cần bay vài giờ đồng hồ là bọn người Lâm Thanh Phong đã tới nơi.

Đây là do tốc độ bay của Tiểu Hồng Trần quá chậm, vì thế bọn người Lâm Thanh Phong phải thả chậm tốc độ để bay cùng hấn, còn bằng không, với tốc độ của Lâm Thanh Phong thì bọn hấn chỉ cần mất vài chục phút là có thể tới nơi.

“Tỷ phu, hang động phía trước là nơi mà bọn đệ đã ở lại.” Tiểu Hồng Trần từ đầu tới cuối vẫn ôm lấy Lam Ngọc trên tay, lúc này hấn liền nói.

“Ồ? Hai mươi tên Trúc Cơ kì tầng 1, tuy rằng tông môn nào cũng có thể xuất ra, nhưng để một đoàn đội như vậy liền nhận nhiệm vụ săn giết 30 con Yêu Thú cấp 2? Thật không hổ danh là Hàn Băng Tông có Đại Thừa kì tọa trấn nha.” Lâm Thanh Phong nói lời này cũng không mang hàm ý gì khác, hấn thực sự nhìn ra được một chút thực lực của Hàn Băng Tông.

“Haha...” Nghe được lời nói của Lâm Thanh Phong, Tiểu Hồng Trần tự hào mỉm cười, nhưng rồi hấn lại lắc đầu nói.

- Tỷ phu, ngươi cũng đừng nói vậy, bọn họ đa phần đều là những tên gà mờ mà thôi.
- Nếu thực lực của bọn họ thật sự mạnh, thì ta cũng không phải nhận nhiệm vụ đi theo hộ pháp bọn họ à.

“Haha...” Lâm Thanh Phong lắc đầu cười, hấn biết rõ Tiểu Hồng Trần chỉ khiêm tốn mà thôi.

Tuy nói rằng Yêu Thú cấp 2 ngang ngửa với Trúc Cơ Kì tu sĩ, nhưng Yêu Thú trời sinh thần lực, tu sĩ thì không được như vậy, nên dù là một tên Trúc Cơ kì Viên Mãn bình thường, cũng chưa chắc có thể đánh ngang tay với một con Yêu Thú cấp 2 a, đừng nói tới việc giết hoặc bắt sống nó.

Mà Hàn Băng Tông lại để một đoàn đội gồm hai mươi tên Trúc Cơ kì tầng 1 đi săn giết hoặc bắt sống 30 con Yêu Thú cấp 2, đây không phải nói thực lực của Hàn Băng Tông rất mạnh mẽ sao?

....

“A? Hồng Trần sư huynh, ngươi đã về? Còn có Lam Ngọc sư muội, ngươi cũng an toàn a?...” Đám nữ tu sĩ của Hàn Băng Tông ngay lúc nhìn thấy Tiểu Hồng Trần cùng Lam Ngọc xuất hiện liền nhanh chóng chạy tới vây lấy hai người, căn bản cũng không để ý tới bọn người Lâm Thanh Phong ở bên cạnh đang một mặt mòng bức nhìn cảnh này, chỉ có tiểu Linh về mặt không quan tâm khoanh tay đứng một bên.

“Coi bộ tiểu Trần tại Hàn Băng Tông rất được hoan nghênh nha.” Lâm Thanh Phong nói nhỏ.

“Là đệ tử của Băng Thánh, tu luyện hơn hai mươi năm liền đạt tới Nguyên Anh kì, tính cách hòa ái, dễ gần, lại thêm vẻ ngoài ưa nhìn, đương nhiên sẽ được lòng của mọi người a.” Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu nói.

“A? Chẳng nhìn xem, những tên nam nhân kia lại làm sao? Vì sao bọn hắn lại như vậy?” Nam Cung Mị Ảnh có chút không hiểu thấu nhìn về đám nam đệ tử đang ôm nhau ngồi khóc ở một góc hang động.

Đối với câu hỏi này của Nam Cung Mị Ảnh, Lâm Thanh Phong chỉ biết lắc đầu cười khổ nói.

- Lão bà, người nhìn kĩ một chút, bên đó có vài tên cứ cách một khoảng thời gian ngẩng lên nhìn tiểu Trần với ánh mắt “oán phụ” thế kia.

- Không cần nói thì ai cũng biết được người trong mộng của bọn hắn bị tiểu Trần dẫn chạy a.

“Ồ? Thì ra là vậy sao?” Nam Cung Mị Ảnh phì cười, Lâm Thanh Phong chỉ biết lắc đầu cảm thán.

- Nhìn biểu hiện của bọn hắn, ta đoán rằng tiểu Trần đang là công địch của tất cả nam tu sĩ trong Hàn Băng Tông a.

Mặc dù Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đã đề thấp thanh âm, nhưng Tiểu Hồng Trần dù gì cũng có tu vi Nguyên Anh kì, khoảng cách của bọn họ lại quá gần, đương nhiên hắn nghe hết tất cả, ho nhẹ một cái, hắn liền hướng về những vị nữ tử xung quanh nói.

- Mọi người hãy yên lặng một chút, ta có điều muốn nói.

Tiểu Hồng Trần dứt lời, tất cả nữ tu đều đồng loạt im lặng, đám nam tu sĩ ở phía trong cũng dừng khóc, cả bọn ngay lập tức chạy tới đứng nghiêm túc nhìn Tiểu Hồng Trần, cả hang động mới vừa rồi còn đang ồn ào, hiện tại lại trở nên an tĩnh như chết, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

“A? Kì luật tốt như vậy? Chẳng trách sao Hàn Băng Tông có thể tự tin để bọn họ ra ngoài săn giết Yêu Thú cấp 2.” Lâm Thanh Phong cùng Nam Cung Mị Ảnh đồng thời ngạc nhiên, chỉ có tiểu Linh ngay từ ban đầu vẻ mặt cũng không có gì biến hóa.

Nhìn những vị sư muội, sư đệ đã tập trung đông đủ, Tiểu Hồng Trần gật đầu nghiêm túc nói.

- Ta nghĩ mọi người cũng hiểu được, mục đích chính của nhiệm vụ này là để mọi người ra ngoài thực chiến nâng cao thực lực đúng không?

“Đúng vậy Hồng Trần sư huynh.” 21 vị đệ tử Hàn Băng Tông, ngay cả Lam Ngọc đều lập tức đáp lời.

Tiểu Hồng Trần gật đầu rồi tiếp tục nói.

- Nếu như, ta có biện pháp giúp thực lực của mọi người trong khoảng thời gian ngắn nâng cao thêm một bước, không lưu lại tai họa ngầm, nhưng quá trình sẽ rất gian khổ, như vậy mọi người có đồng ý tiếp nhận hay không?

“Có, Hồng Trần sư huynh.” 21 người đồng loạt đáp.

“Tốt lắm.” Tiểu Hồng Trần nghiêm túc gật đầu, sau đó hắn đi tới bên cạnh Lâm Thanh Phong rồi nói.

- Trước tiên ta giới thiệu với mọi người một chút, đây là tỷ phu của ta, hắn gọi là Lâm Thanh Phong.

- Lần này nhờ có tỷ phu, mà Lam Ngọc mới có thể an toàn trở về, mọi người hãy cảm tạ hắn.

“Cảm tạ, tỷ phu.” 21 người đồng loạt đáp.

“Cất, từ khi nào ta trở thành tỷ phu của các ngươi?” Lâm Thanh Phong một đầu mồ hôi lạnh, nhanh chóng hét lên.

Nhờ mang theo huyết mạch Thần Long, hắn có thể lờ mờ cảm nhận được, 21 người này không có người nào có cùng huyết hống, cũng có nghĩa rằng để trở thành tỷ phu của 21 người, thì hắn ít nhất phải cưới 21 vị tỷ tỷ của bọn họ a.

Trong trường hợp bình thường, nếu vị nào tỷ tỷ xinh đẹp thì vẫn có thể suy nghĩ một chút, nhưng vấn đề chính ở đây là Nam Cung Mị Ảnh đứng bên cạnh nghe hai tiếng “tỷ phu” này liền nổi sát khí a, tội danh này Lâm Thanh Phong hắn gánh không nổi.

“Hắc, tỷ phu, ngài đã là tỷ phu của Hồng Trần sư huynh, đương nhiên cũng là tỷ phu của bọn ta á.” Lam Ngọc lúc này mới cười nói.

“Lão bà, ngài nhìn xem, ta vô tội á.” Lâm Thanh Phong không quản mặt mũi, một mặt nước mắt nước mũi chảy đầy, ôm lấy chân Nam Cung Mị Ảnh khóc lóc cầu xin.

“A? tỷ phu... người...” Tiểu Hồng Trần nhìn cảnh này liền mộng bức không nói nên lời.

“Ngươi cái heo đồng đội, ngươi đang muốn hại chết ta a, ngươi không nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của Mị Ảnh sao?” Lâm Thanh Phong trong lòng khổ không thể tả.

Nam Cung Mị Ảnh lúc bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng một khi nàng nổi lên sát khí, nàng sẽ rất đáng sợ, cộng thêm mấy năm nay nàng ở một bên

nhìn tiểu Linh hành hạ Nguyên Anh, có trời mới biết Nam Cung Mị Ảnh đã học được những gì.

Nam Cung Mị Ảnh ở một bên nhìn, thì Lâm Thanh Phong làm sao không nhìn? Mặc dù bình thường hắn không nói, nhưng trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi, bởi vì biết rõ điều này, nên Lâm Thanh Phong liền dùng mọi biện pháp để “bảo vệ mạng nhỏ” a.

Nam Cung Mị Ảnh im lặng một lúc lâu rồi gật đầu.

- Lần này... cho qua.

“Con mẹ nó, rốt cục thoát.” Lâm Thanh Phong lúc này mới thở ra một hơi, hắn ngay lập tức đứng lên chấp hai tay sau lưng một dạng “thể ngoại cao nhân” gật đầu nói.

- Mọi người tốt, ta là Lâm Thanh Phong, về sau mọi người cứ gọi Phong ca ca là được.

“Tỷ phu,... người tiết tháo đâu?” Tiểu Hồng Trần im lặng không nói, hình tượng “cao nhân” lúc này của Lâm Thanh Phong làm ra có trứng dùng à? Không nhìn thấy 21 đệ tử Hàn Băng Tông đều im lặng cúi đầu trầm mặc sao?

“Con mẹ nó, các người ít nhất cũng phải nói vài lời à? Ta cũng biết xấu hổ a.” Lâm Thanh Phong trong lòng khổ không thể tả, lúc này Nam Cung Mị Ảnh mở lời phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

- Tự giới thiệu một chút, ta là Nam Cung Mị Ảnh.

“Mị Ảnh tỷ tỷ tốt.” 21 vị đệ tử đồng loạt trả lời, mặc dù Lâm Thanh Phong có như thế nào đi chăng nữa, nhưng dù gì bọn hắn cũng là người thân của Tiểu Hồng Trần, mặt mũi đương nhiên là phải cho, trước đó 21 người đồng thời im lặng chỉ là do bọn hắn có chút bất ngờ trước tính cách của Lâm Thanh Phong mà thôi.

“Lão bà,...” Lâm Thanh Phong như nắm lấy được một cọng rơm cứu mạng, chỉ thấy Nam Cung Mị Ảnh mỉm cười gật đầu, sau đó nàng lại hướng về những người kia rồi nói.

- Về sau cũng không cần phải nghiêm túc như vậy.

“Đã rõ, thưa Mị Ảnh tỷ tỷ.” 21 người nghiêm túc đáp lời.

“Những lời lúc nãy tiểu Trần, ta nghĩ rằng các người cũng đoán được một chút đi?” Nam Cung Mị Ảnh cũng không đợi những người kia trả lời, mà tiếp tục nói tiếp.

- Những ngày tiếp theo, việc luyện tập của mọi người sẽ có chúng ta ở một bên chỉ dẫn.

- Nội dung tập luyện chúng ta đã vạch ra sẵn, nhưng vẫn phải nhìn vào thực lực hiện tại của mỗi người mà thay đổi một chút.

- Ngoại trừ Lam Ngọc đã lựa chọn từ trước, thì hiện tại có hai mức độ cho mọi người lựa chọn, một là “Dễ”, còn hai là “Bình Thường”, mọi người hãy tự chọn lấy cho mình một mức độ rồi nói cho ta biết.

- Và đây cũng là phần lễ gặp mặt mà chúng ta dành cho mọi người, hãy nhớ là phải cân nhắc cho thật kỹ trước khi đưa ra lựa chọn a.

....Hết chương 287....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288: Lễ vật (4)

“A? Lần đầu mới thấy được lễ vật kiểu này a?” Nam Cung Mị Ảnh dứ dứ, toàn bộ 21 người phía dưới đều tròn mắt há mồm.

Nam Cung Mị Ảnh cũng đã dự đoán trước được phản ứng của bọn họ, ngay cả chính bản thân nàng, sau khi nghe thấy dự định của Lâm Thanh Phong thì nàng cũng phải mất một lúc sau mới có thể chấp nhận đây, còn những người này chỉ là vừa mới gặp mặt, bọn họ không ngạc nhiên mới có quý a, Lâm Thanh Phong họ nhẹ một cái rồi tiếp lời.

- Nói là lễ vật, nhưng các người cũng có thể hiểu rằng chúng ta sẽ ở một bên chỉ điểm cho các người, giúp các người nâng cao thực lực.

“Nếu người nào không đồng ý tiếp nhận huấn luyện, chúng ta sẽ chuẩn bị một phần lễ vật khác dành riêng cho mỗi người.” Lâm Thanh Phong nói hết câu, Nam Cung Mị Ảnh gật đầu nói vào.

“A? Lão bà, ngươi có phải nói nhầm rồi? Ngươi cũng biết rõ ta là một tên nghèo bức nha, ta đi đâu tìm lễ vật cho bọn họ?” Lâm Thanh Phong bên ngoài vẫn một mặt không đổi sắc, yên lặng đứng bên cạnh không lên tiếng, nhưng trong lòng hắn khổ không thể tả, Nam Cung Mị Ảnh tiếp tục nói.

- Nhưng, ta phải nói trước, nếu ngay từ đầu đã không đồng ý tiếp nhận huấn luyện, về sau nếu người muốn thay đổi chủ ý tham dự vào khóa huấn luyện, khi đó chúng ta sẽ không quản tới việc các ngươi có gặp nguy hiểm hay không.

- Cũng đừng hy vọng rằng khi đó tiểu Trần sẽ đứng ra cứu các ngươi, hắn đã tham gia một cuộc huấn luyện khác, sẽ không có thời gian để quan tâm cho các ngươi.

“A? Ngay cả Hồng Trần sư huynh cũng tham gia huấn luyện? Có thật vậy không Hồng Trần sư huynh?” 21 người đồng loạt nhìn về Tiểu Hồng Trần, chỉ thấy hắn lạnh nhạt gật đầu nói.

- Đúng là ta cũng tham gia huấn luyện, khi đó ta sẽ không có thời gian để ý tới an toàn của các ngươi.

- Mặc dù ta không biết, lễ vật của tỷ phu dành cho những người không tham gia huấn luyện là thứ gì, nhưng ta khẳng định giá trị của chúng sẽ không nhỏ, ít nhất Luyện Hư kì tu sĩ đều phải động tâm.

Tiểu Hồng Trần cũng không nói dối, ít nhất theo hắn suy nghĩ là như vậy, Lâm Thanh Phong một người có thể dạy ra một tên đệ tử đánh ngang tay bốn vị Hợp Thể Kì Viên Mãn mà không một lần nào bị thương, chưa kể tới, bản thân Lâm Thanh Phong có thể hóa thân thành một con Yêu Thú ít nhất là cấp 6, như vậy bảo vật trên người Lâm Thanh Phong sẽ ít đi đâu?

Tiểu Hồng Trần nói tới đây, toàn bộ 21 người đều đỏ mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Thanh Phong, khiến hắn nổi lên một trận ác hàn, trong lòng kêu khổ không thôi.

- Con mẹ nó, heo đồng đội, ngươi đừng tiếp tục hăm dọa ta, ta chỉ có thân xác này thôi, ngươi muốn ta tự cắt mình thành 21 mảnh rồi chia cho bọn họ sao?

Trong khi Lâm Thanh Phong khóc không ra nước mắt, Tiểu Hồng Trần lại tiếp tục nói.

- Nhưng ta khuyên các ngươi không nên lựa chọn phần lễ vật này.

- Nguyên nhân rất đơn giản, các ngươi không có đủ thực lực.

- Các ngươi có thể cầm lấy bảo vật đem đi bán, nhưng các ngươi chỉ là Trúc Cơ kì tu sĩ mà thôi, sau khi bán được bảo vật, bao nhiêu người sẽ đỏ mắt với số tài sản mà các ngươi thu về? Các ngươi có thể chắc chắn rằng chính mình sẽ sống sót khi giữ trong tay số tài sản đó sao?

Tiểu Hồng Trần nói xong, 21 người đều lâm vào trầm mặc, chỉ có Lâm Thanh Phong vẻ mặt không thay đổi, nhưng trong lòng đang vui vẻ hò hét.

- Đúng rồi, tiểu Trần, ta đã nhìn lầm ngươi, ngươi không phải heo đồng đội, ngươi là một cái đồng đội tốt a.

- Mau tiếp tục lắt lư bọn hắn, đừng để bọn hắn chọn lấy bảo vật a.

“Ta chỉ có thể nói bấy nhiêu, quyết định vẫn là ở mỗi người các ngươi, hiện tại hãy trở về tiếp tục suy nghĩ, sáng mai hãy cho chúng ta câu trả lời.” Tiểu Hồng Trần nói ra một câu cuối cùng, rồi xoay người rời đi, Lâm Thanh Phong một mặt mừng bức nhìn theo.

- A? Tiểu Trần? Ngươi có làm hay không? Ngươi tiếp tục lắt lư bọn hắn a? Ngươi nói bấy nhiêu lời như bọn hắn vẫn chọn bảo vật thì sao?

Nhưng sự thật là Lâm Thanh Phong đã suy nghĩ quá nhiều, hay nói đúng hơn là hắn đã xem thường vị trí của Tiểu Hồng Trần trong lòng những đệ tử Hàn Băng Tông này, chỉ thấy Tiểu Hồng Trần còn chưa đi được năm bước chân, thì 21 người kia đã đồng thanh lên tiếng.

- Thanh Phong đại ca, Mị Ảnh tỷ tỷ, chúng ta đồng ý tiếp nhận huấn luyện, và đồng thời chọn loại bình thường huấn luyện.

Tiểu Hồng Trần không tiếp tục rời đi mà ngay lập tức dừng lại, khóe miệng kéo lên nụ cười.

“A? Các ngươi suy nghĩ nhanh như vậy? Thật sự không muốn bảo vật sao?” Lâm Thanh Phong cơ hồ bật thốt lên những lời này mà không suy nghĩ, khiến 21 người đều trầm mặc không đáp, mặc dù không biết lễ vật đó là gì, nhưng vật mà ngay cả Luyện Hư kì cường giả cũng động tâm, đương nhiên là nội tâm bọn họ cũng thêm muốn chết a.

Nhìn bọn họ như vậy Lâm Thanh Phong hồi hận muốn chết, chỉ muốn tự mình tát mình vài bạt tai, nhưng lúc này Lam Ngọc lại che miệng cười nói.

- Tỷ phu, ngươi đừng trêu chọc mọi người, mọi người cũng rất khó khăn mới có thể làm ra quyết định từ bỏ bảo vật nha.

“Con mẹ nó, may mà có Lam Ngọc.” Lâm Thanh Phong nội tâm thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng bề ngoài hắn chỉ cười nói.

- Hắc, là lỗi của ta.

- Tốt, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, nếu mọi người đều đã đồng ý, như vậy chúng ta liền ra ngoài nha.

“Tốt.” Dưới tiếng hô hào của 21 người, Lâm Thanh Phong dẫn đầu đoàn người bước ra khỏi hang động.

Lâm Thanh Phong thở ra một hơi, Nguyên Anh trong cơ thể theo đó mà đi ra ngoài, mang theo vẻ mặt sinh không thể luyện rồi nói.

- Tiểu Trần cùng Lam Ngọc, hai người các ngươi đi theo ta.

Nguyên Anh nói xong liền dẫn đầu bay đi, nó cũng không để ý tới những người xung quanh đang trợn mắt nhìn chăm chăm vào nó.

“Haha, nó là Nguyên Anh của ta, nó có chút đặc biệt, mọi người cũng đừng để ý tới nó.” Lâm Thanh Phong ho nhẹ một cái rồi lại nói.

- Tiểu Trần cùng Lam Ngọc, hai người hãy đi theo nó, nó sẽ huấn luyện cho cả hai.

Tiểu Hồng Trần nghe được lời này thì liền có chút thất vọng, mặc dù Nguyên Anh của Lâm Thanh Phong có chút khác biệt với những Nguyên Anh khác, nhưng Nguyên Anh dù sao cũng là Nguyên Anh, nó không thể nào mạnh mẽ như bản thân Lâm Thanh Phong a, nhận ra vẻ mặt của Tiểu Hồng Trần, Lâm Thanh Phong cười nói.

- Hai người cũng đừng coi thường nó, nhất là tiểu Trần a, ta đã từng nói qua, Nguyên Anh của ta rất đặc biệt, mặc dù bình thường nó chỉ là một con hàng vừa lười, lại ưa thích tác tử, nhưng nó có thể nghĩ ra những ý tưởng rất độc đáo.

- Và thực lực của nó cũng không kém đi đâu, ít nhất ta có thể khẳng định một điều, hiện tại dù cho Hợp Thể kì đứng trước mặt nó cũng chỉ có thể làm bao cát cho nó tùy ý đánh mà thôi.

“Cái gì?” Tiểu Hồng Trần, Lam Ngọc cùng 21 tên đệ tử Hàn Băng Tông tập thể ngậy người, một cái Nguyên Anh treo lên đánh Hợp Thể Kì? Nghe cũng chưa từng nghe qua, vượt ba đại cảnh giới treo lên đánh người? Đây còn là Nguyên Anh sao? “Một chút đặc biệt” này có phải hơi quá phận đi? Ngay cả Băng Thánh loại tồn tại này cũng không thể dùng tu vi Nguyên Anh đứng ra ngăn cản Hợp Thể Kì à?

“Tốt, hiện tại hai người mau đi theo nó, nó vẫn là một cái lười trướng, cũng đừng để nó chạy mất nha.” Lâm Thanh Phong cười nói.

“A? Lam Ngọc, chúng ta mau đi thôi.” Được Lâm Thanh Phong nhắc nhở, Tiểu Hồng Trần liền ngay lập tức ôm lấy Lam Ngọc bay theo Nguyên Anh, hẳn tin tưởng Lâm Thanh Phong sẽ không lừa hấn.

Nhìn hai người rời đi, Lâm Thanh Phong lúc này mới gạt đầu nhìn tiểu Linh rồi nói.

- Phiền người hãy đi theo bọn họ, ta dám cá, Nguyên Anh con hàng này sẽ không làm tròn trách nhiệm, mà chỉ phân ra hai cái tiểu Nguyên Anh để chỉ dẫn tiểu Trần cùng Lam Ngọc mà thôi, còn nó sẽ ở một bên vùng trộm lười, hoặc chạy đi mất.

“Được rồi, chuyện này cứ để ta giải quyết.” Tiểu Linh ngay từ ban đầu chỉ yên lặng đứng nhìn, lúc này mới gạt đầu đáp ứng, sau đó cả người liền biến mất, hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng về hướng ba người Tiểu Hồng Trần vừa đi.

Lúc này, Lâm Thanh Phong mới nhìn về 21 người còn ở lại rồi nói.

- Vì vấn đề giới tính, nên ta đề nghị mọi người hãy chia thành hai đội nhỏ, nam nhân hãy theo ta, còn nữ nhân hãy đi theo Mị Ảnh.

- Hai người chúng ta trước tiên sẽ đánh giá thực lực của mỗi người trước.

- Hiện tại, ta sẽ đặt ra mục tiêu của lần huấn luyện này, trong vòng hai năm, các ngươi mỗi người dùng cảnh giới Trúc Cơ kì phải tự mình săn giết 30 con Ảnh Tử cùng một lúc.

- Đừng lo lắng về số lượng Ảnh Tử không đủ, ta có biện pháp dẫn dụ bọn chúng tới đây mặc cho các ngươi săn giết, vì thế mọi người hãy nhớ phải liều mạng, dùng hết sức lực nha.

“A? Cái gì? Chúng ta vừa nghe cái gì?” 21 người còn lại tập thể lâm vào mộng bức, thật lâu sau cũng không thể thoát ra được.

....Hết Chương 288...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 289: Hai năm

“Tốt rồi, tất cả mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ a, chúng ta có thể nghỉ ngơi được rồi.” Lâm Thanh Phong vui vẻ vỗ tay cười nói.

“A, lão Thiên a, rốt cục cũng xong.” 21 tên đệ tử Hàn Băng tông, cả nam nhân lẫn nữ nhân, tất cả đều đồng dạng một mặt sinh không thể luyện nằm rạp

xuống mặt đất thờ hồn hển, trước mặt bọn hán là đầy rẫy xác chết Yêu Thú, tất cả đều đồng dạng là một loài Ảnh Tử Yêu Thú cấp 2, số lượng cơ hồ đều có thể xếp thành một tòa núi nhỏ.

“Hắc hắc, hai năm này mọi người làm rất tốt nha.” Lâm Thanh Phong cười nói.

- Nhưng hiện tại cũng chưa tới lúc nghỉ ngơi á, mau thu thập chiến lợi phẩm nha.

Đánh chết Yêu Thú rồi thu thập chiến lợi phẩm, là một chuyện rất bình thường, mỗi vị tu sĩ đều sẽ làm như vậy, nhưng 21 tên đệ tử Hàn Băng Tông này lại không một người nào muốn làm.

Dùng tu vi Trúc Cơ Kì, mỗi ngày đều phải đánh giết Ảnh Tử, một lần vài chục con, trong suốt hai năm trời, ngay cả chính bọn họ cũng không đếm nổi số lượng mình đã giết, bọn họ chỉ biết rằng, nhân trữ vật của bọn họ từ lâu đã đầy ắp, không thể nào chứa thêm bất kì thứ gì nữa.

Ngay cả những nữ tu sĩ, những người rất quan tâm vấn đề sạch sẽ đều cần răng vớt bỏ đồng y phục của mình ra khỏi nhân trữ vật, để có thêm chỗ trống chứa nội đan cùng xác Ảnh Tử.

Cộng thêm trong khoảng thời gian này, lương thực của bọn họ đều đã tiêu hao sạch sẽ, Trúc Cơ kì cũng không thể tích cốc, vì thế bọn họ đành phải ăn thịt đám Ảnh Tử này để sống sót, ăn suốt hai năm trời, bọn họ nhìn thấy Ảnh Tử đều muốn chạy xa, làm sao còn nổi lên hứng thú thu thập chiến lợi phẩm từ Ảnh Tử đây?

Còn về phần bị thương, trong lúc tập luyện? Có tiểu Linh một bên, mỗi ngày đều đứng giờ cho bọn họ vào ngâm Linh Tuyền, cộng thêm Linh Khí nồng đậm, thương thế của bọn họ chỉ cần vài giờ liền khỏi hết.

Nhìn 21 người căn bản không muốn động đậy, Lâm Thanh Phong chỉ biết gãi đầu cười khổ.

- Không biết Lam Ngọc cùng tiểu Trần như thế nào? Mong rằng bọn họ không bị Nguyên Anh chơi hỏng a.

“Chàng muốn biết thì hãy qua đó nhìn một chút nha, nơi này cứ để thiếp trông coi là được.” Nam Cung Mị Ảnh cười nói.

“Như vậy đành phiền nàng rồi.” Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi bay đi.

Mặc dù khoảng cách có chút xa, nhưng giữa Nguyên Anh và Lâm Thanh Phong vẫn có chút cảm ứng, hán chỉ cần xác định phương hướng một chút là có thể tới được.

...

Ở một bên khác, Tiểu Hồng Trần mồ hôi đầy người, trên người thương tích chồng chất, lưng đeo thanh Hắc Thiết Kiếm, thờ hồn hển, trước mặt hán là một cái Nguyên Anh bản thu nhỏ khoan tay cười nói.

- Tiểu Trần, phải cố lên nha, hiện tại đã là buổi chiều, nếu như tới tối, ngươi vẫn không thể đánh bại phân thân của ta, thì ngươi sẽ phải nhịn đói à.

“Ta đã biết.” Tiểu Hồng Trần cắn chặt răng tay giữ chặt thanh kiếm tiếp tục xông tới.

Lam Ngọc đứng một bên cùng Nguyên Anh quan sát cảnh này, nàng có chút không nỡ nhìn Tiểu Hồng Trần, xoắn xuýt hỏi.

- Nguyên Anh tiên bối, có phải bài luyện tập hôm nay của Hồng Trần sư huynh hơi nặng không?

- Ngày hôm qua hán cũng không mệt mỗi tối dạng này nha.

“Hắc, thanh Hắc Thiết Kiếm mà hán đang đeo, ngày hôm qua ta đã điều chỉnh tăng thêm trọng lượng, hán không mệt mỗi tối mới là chuyện lạ.” Nguyên Anh cười nói.

- Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, hán là Nguyên Anh tu sĩ, nhịn ăn vài tháng cũng không ảnh hưởng gì.

“Ta không nói tới chuyện này.” Lam Ngọc trong lòng xoắn xuýt không thôi, nàng chỉ muốn xin Nguyên Anh giảm nhẹ bài tập cho Tiểu Hồng Trần a.

“Hắc hắc, trước đừng lo nghĩ cho tiểu Trần, ngươi vẫn còn chưa xong bài huấn luyện hôm nay đâu, hay ngươi cũng muốn cùng hán một chỗ? Trên người đeo phụ trọng huấn luyện?” Nguyên Anh một mặt đầy ác ý cười nói.

“A, không có.” Nghe được lời này, Lam Ngọc liền liều mạng lắc đầu chạy mất, đương nhiên là nàng chạy đi tìm tiểu Linh để tiếp tục bài huấn luyện rồi.

Nói đùa cái gì, hiện tại nàng vẫn là Luyện Khí kì tầng 9, còn chưa đạt tới Luyện Khí viên mãn, vượt cấp khiêu chiến một lúc 10 con Ảnh Tử đã là quá sức, ngày nào nàng cũng phải liều mạng huấn luyện mới có thể sống sót, nếu như lại đeo thêm phụ trọng, thân thể trở nên nặng nề không nói, Linh lực cũng vận chuyển chậm chạp, như vậy làm sao khiêu chiến 10 con Ảnh Tử a?

Nhìn Lam Ngọc hốt hoảng chạy mất, Nguyên Anh lắc đầu cười không nói, nó đương nhiên nhìn ra ý định của Lam Ngọc, nhưng bảo nó giảm bài tập cho Tiểu Hồng Trần? Đương nhiên là không thể nào.

Mặc dù chỉ để phân thân bồi luyện với Tiểu Hồng Trần, nhưng thực lực của phân thân cũng không kém, ít nhất có thể đánh ngang tay với một vị Hóa Thần kì tu sĩ.

Tiểu Hồng Trần bồi luyện với phân thân trong nửa năm đầu, liền có thể dùng tu vi Nguyên Anh tầng 1 liền có thể đánh với phân thân không phân ra cao thấp, như vậy chẳng khác nào hấn vượt hấn một đại cảnh giới khiêu chiến a.

Hiện tại mặc dù nhìn bộ dáng của Tiểu Hồng Trần có chút thảm, nhưng thực lực của hấn ngày một tăng cao, nếu lại cho phép hấn tháo xuống phụ trọng, hấn sẽ dễ dàng đánh bại phân thân của Nguyên Anh, lúc đó Nguyên Anh phải trực tiếp ra tay, hoặc ít nhất là phải tạo ra một cái phân thân khác mạnh mẽ hơn phân thân hiện tại, chuyện một mối như vậy đương nhiên Nguyên Anh sẽ không làm.

“A? Thực lực của tiểu Trần tăng không ít nha.” Lâm Thanh Phong không biết từ lúc nào lại xuất hiện bên cạnh Nguyên Anh, đột nhiên lên tiếng nói.

- Bài tập của ngươi rất thích hợp a.

“Hắc, đương nhiên rồi, hiện tại hấn đã sớm vượt qua mức “Khó” nha, đang tiến hành mức “Cực Khó” đây.” Nguyên Anh cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, khoanh tay cười nói.

- Nhưng với tư chất của hấn, đoán chừng cho hấn thêm một tháng, ta lại phải nâng cao mức độ a.

“Nâng cao mức độ sao?” Lâm Thanh Phong gật đầu trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Phần luyện tập này có thể giảm nhẹ một chút, dù sao ngươi vẫn nương tay nhiều lắm, hấn sẽ không thể sử dụng toàn bộ tiềm lực của chính mình, về sau để hấn trực tiếp chiến đấu với tu sĩ khác là được rồi.

“Tốt thôi cứ theo lời đại ca nói mà làm” Nguyên Anh ngay lập tức gật đầu đồng ý, giảm bớt công việc nhàm chán này, nó cầu còn không được a.

Lâm Thanh Phong gật đầu một cái rồi lại hỏi.

- Tiểu Trần đã như vậy, còn Lam Ngọc thì sao?

“Tuy rằng vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng nàng đã vượt qua.” Nguyên Anh gật đầu nói.

“Vậy sao?” Lâm Thanh Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng trong lòng hấn cũng cảm thán không thôi.

Hàn Băng Tông không hổ là tông môn có Đại Thừa Kì tọa trấn, đệ tử nào tư chất cũng nghịch thiên, đừng nhìn những người này chỉ trong hai năm liền có thể vượt qua mức huấn luyện thì nghĩ mức độ huấn luyện này rất dễ dàng.

Nếu đổi lại là những tu sĩ Trúc Cơ bình thường khác, đừng nói hai năm, dù cho là vài chục năm bọn họ cũng đừng hòng vượt qua.

“Nếu mọi chuyện ở đây đã xong, ngày mai chúng ta liền tới Hàn Băng Tông thôi.” Lâm Thanh Phong thở ra một hơi rồi nói.

- Nơi đó hấn là có Truyền Tống Trận, chúng ta phải sớm tới Hóa Vân Tông một chút.

- Dù Mị Ảnh không nói, nhưng nàng rất nôn nóng gặp lại tiểu Tuyết nha.

“Ồ, ta đã biết, đại ca ngươi cứ trở về trước, tối nay bọn ta sẽ trở về sau.” Nguyên Anh gật đầu nói.

“Hai năm này, ngươi rốt cục đã thành thực hơn rồi nha, ngay cả việc phân thân có thể lo liệu mà ngươi vẫn đứng một bên nhìn chăm chăm” Lâm Thanh Phong cười nói.

“Haha...” Đối với lời này của Lâm Thanh Phong, Nguyên Anh chỉ cười không đáp.

Lâm Thanh Phong rời đi, lúc này Nguyên Anh mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, bất đắc dĩ, chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời trong miệng lẩm bẩm.

- Con bà nó, đại ca, ngươi để lão bà bà kia ở một bên nhìn chăm chăm ta, ta không tới đây nhìn thì ta sẽ chết a.

....

Một ngày thời gian trôi qua rất nhanh, bao gồm Tiểu Hồng Trần cùng Lam Ngọc, cùng 21 vị đệ tử Hàn Băng Tông, 23 người từ sáng sớm đã thức dậy, chờ đợi Lâm Thanh Phong.

Nhìn bọn họ ai cũng một dạng nôn nóng trở về tông môn, Lâm Thanh Phong cười nói.

- Có vẻ như mọi người đều đã sẵn sàng rồi, như vậy hôm nay chúng ta liền trở về nha.

“Đúng vậy, Thanh Phong đại ca.” 23 người phía dưới đồng loạt reo hò vui vẻ.

Lâm Thanh Phong cười gật đầu, cả người liền hóa thân thành một con rồng lớn...

Bầu không khí bỗng dưng yên tĩnh, ngoại trừ Tiểu Hồng Trần cùng Lam Ngọc hai người đã biết từ trước, còn lại 21 đệ tử Hàn Băng Tông đều trợn trắng cả mắt, đồng loạt bất tỉnh.

Tuy Lâm Thanh Phong không làm gì khác, nhưng uy áp tự thân hắn tản ra cũng không phải nhỏ, ngay cả Tiểu Hồng Trần đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng đều cảm thấy áp lực, Lam Ngọc cũng run rẩy hai chân ngồi xuống đất, những người khác không có chuẩn bị, cộng thêm trước mặt bỗng dưng xuất hiện một con Yêu Thú cỡ lớn, bọn hắn đương nhiên hoảng sợ tới bất tỉnh a.

....Hết Chương 289....

Bạn đang đọc truyện *Hạ Lưu Vô Sĩ Thông Thiên Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.